Giới thiệu

Câu chuyện mở ra trong bối cảnh bùng nổ của một chương trình truyền hình thực tế mang tầm vóc quốc gia mang tên "Quốc Gia Bảo Tàng".

Đây là một dự án khảo cổ kết hợp thám hiểm trực tiếp chưa từng có, quy tụ sự tham gia của các chuyên gia hàng đầu từ Viện Nghiên cứu Khảo cổ Quốc gia cùng dàn minh tinh đình đám của giới giải trí như ảnh hậu Triệu Ngọc Dĩnh, nữ thần Lạc Tuyết, siêu sao võ thuật Tống Văn Trác và ca sĩ thần tượng Hoa Bất Ngữ.

Nhân vật chính của chúng ta là Sở Viễn, một nghiên cứu sinh khảo cổ vừa tốt nghiệp, được đặc cách tham gia chương trình.

Tuy nhiên, linh hồn bên trong thân xác này thực chất là một người xuyên không từ thế giới khác đến.

Ngay khi vừa tỉnh lại giữa vùng đất Hoàng Thổ đầy nắng gió của huyện Cổ Lam, Thiểm Tây, Sở Viễn đã nhận được sự trợ giúp của "Hệ thống Đạo mộ Siêu nhân khí".

Cơ chế của hệ thống này rất đơn giản nhưng đầy cám dỗ: chỉ cần thực hiện các hành động khảo cổ (thực chất là kỹ năng đạo mộ) gây chấn động và thu hút sự chú ý của khán giả trực tiếp, hắn sẽ nhận được điểm nhân khí để đổi lấy những phần thưởng bá đạo.

Ngay trong ngày đầu tiên phát sóng, đoàn thám hiểm đã phải đối mặt với nguy hiểm chết người trên sông Hoàng Hà.

Một con quái vật khổng lồ trong truyền thuyết – Thiết Đầu Long Vương – bất ngờ xuất hiện và tấn công thuyền.

Trong khi các ngôi sao hoảng loạn, và thậm chí có kẻ định bỏ mặc

đồng đội, Sở Viễn đã kích hoạt sức mạnh từ gói quà tân thủ của hệ thống.

Với thể chất siêu phàm và kỹ năng cách đấu mãn cấp, hắn cầm Hắc Kim Cổ Đao lao xuống dòng nước dữ, đơn thương độc mã chém giết quái vật, cứu sống Triệu Ngọc Dĩnh trong gang tấc.

Khoảnh khắc hào hùng ấy đã khiến hàng triệu khán giả bùng nổ, biến Sở Viễn từ một kẻ vô danh trở thành "nam thần" quốc dân ngay lập tức.

Hành trình tiếp theo dẫn đoàn người đến Ngư Cốt Miếu, một ngôi miếu kỳ lạ được xây dựng bằng xương cá khổng lồ.

Tại đây, Sở Viễn không còn giấu giếm tài năng.

Hắn sử dụng "Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật" để phân kim định huyệt, dùng "Toàn Phong Sạn" để đào đạo động với kỹ thuật điêu luyện của một Mạc Kim Hiệu Úy đích thực, khiến cả giáo sư Trần – bậc thầy khảo cổ – cũng phải kinh ngạc và nghi ngờ thân phận thật của hắn.

Khi tiến sâu vào lòng đất, nhóm thám hiểm phát hiện ra đây không chỉ là một ngôi mộ Tây Chu đơn thuần mà là một "U Linh Trủng" – mộ trong mộ, được cải tạo bởi đại phong thủy sư Lý Thuần Phong thời Đường.

Những cạm bẫy kinh hoàng liên tiếp xuất hiện: từ đàn Nhện Mặt Người (Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng) khát máu, dơi khổng lồ, đến những cơ quan tinh vi như Hồn Thiên Nghi, Huyền Hồn Thê (cầu thang vô tận) và trận đồ Cửu Cung Bát Quái.

Sở Viễn trở thành linh hồn và vị cứu tinh của cả đội.

Hắn dùng kỹ năng "Khôi Tinh Thích Đấu" của phái Bàn Sơn để đá nát đầu nhện chúa, dùng "Phát Khâu Chỉ" của phái Phát Khâu để dò

tìm cơ quan trong tường đá, và dùng kiến thức uyên thâm để giải mã các câu đố chết người mà người xưa để lại.

Mỗi lần hắn ra tay là một lần nhân khí tăng vọt, giúp hắn mở khóa thêm nhiều vật phẩm thần thánh như Mạc Kim Phù, huyết mạch Thanh Long (giúp bách độc bất xâm, trấn áp tà vật), và Ô Kim Cang Tán.

Cao trào của câu chuyện được đẩy lên khi Sở Viễn gặp gỡ những nhân vật huyền thoại trong thế giới "Ma Thổi Đèn" như Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử (Fatty) và nhóm Tá Lĩnh Lực Sĩ do Hoa Vinh dẫn đầu.

Hóa ra, thế giới song song này là sự hòa trộn của các vũ trụ đạo mộ.

Sở Viễn không chỉ dừng lại ở mộ Lý Thuần Phong, mà còn tiếp tục dẫn dắt đoàn thám hiểm – giờ đây đã có thêm sự hỗ trợ của quân đội và các cao thủ đạo mộ khác – tiến về Tây Hạ Hắc Thủy Thành để tìm kiếm Đại Thụy Phật Tự và sau đó là Bình Sơn đầy rẫy hiểm nguy với lời đồn về Tương Tây Thi Vương.

Tại Bình Sơn, Sở Viễn lại một lần nữa thể hiện bản lĩnh "vọng, văn, vấn, thiết".

Chỉ bằng cách nghe tiếng súng vang vọng trong khe núi (Văn Sơn Biện Long), hắn đã xác định chính xác vị trí địa cung mà không cần máy móc hiện đại.

Hắn đối đầu với Hoàng Yêu biết dùng ảo thuật, những con sâu ăn thịt người và chuẩn bị cho trận chiến khốc liệt với Lục Sí Ngô Công.

Câu chuyện là sự kết hợp gay cấn giữa kiến thức khảo cổ uyên thâm, những màn hành động nghẹt thở và yếu tố siêu nhiên kỳ bí.

Sở Viễn, với vẻ ngoài lạnh lùng nhưng hành động quyết đoán, từng bước chinh phục những ngôi mộ cổ nguy hiểm nhất lịch sử,

đồng thời vén màn những bí mật về "Long Cốt Thiên Thư" và thuật trường sinh bất lão, tất cả diễn ra dưới ống kính trực tiếp của hàng chục triệu khán giả đang nín thở theo dõi từng bước chân của hắn.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 1

"Các vị khán giả thân mến, chương trình khảo cổ thực tế quy mô lớn do chính phủ chủ trì mang tên 'Quốc Gia Bảo Tàng' sẽ chính thức lên sóng ngay hôm nay!" "Đây là chương trình thám hiểm thực tế quy mô lớn do Viện Nghiên cứu Khảo cổ Quốc gia chủ đạo, với sự tham gia của những ngôi sao nổi tiếng nhất hiện nay." "Địa điểm khảo cổ đầu tiên của 'Quốc Gia Bảo Tàng' nằm tại huyện Cổ Lam, tỉnh Thiểm Tây nước ta.

Mời mọi người hãy cùng theo chân ống kính của chúng tôi để bắt đầu chuyến thám hiểm nào!" "Hiện tại, đội thám hiểm 'Quốc Gia Bảo Tàng' đã tập hợp đầy đủ, hãy để tôi giới thiệu đội ngũ bí ẩn này với mọi người!" "Đầu tiên là Giáo sư Trần Tư Viễn đến từ Viện Nghiên cứu Khảo cổ Quốc gia, cùng hai học trò của ông là Sở Viễn và Phó Thiên Thiên.

Hãy nhiệt liệt chào mừng!" "Đội ngũ minh tinh lần này càng khiến người ta mong chờ hơn.

Họ bao gồm siêu sao Kungfu Tống Văn Trác, nữ minh tinh siêu hot Lạc Tuyết, ca sĩ thần tượng Hoa Bất Ngữ và Ảnh hậu 'Grand Slam' mới nổi Triệu Ngọc Dĩnh.

Hãy dành tràng pháo tay nhiệt liệt chào mừng họ!" "Ngoài ra, để đảm bảo an toàn cho chương trình, ban tổ chức đã đặc biệt mời đồng chí Chung Chấn Nhạc - thành viên đội đặc nhiệm đang tại ngũ tham gia.

Chúng ta hãy hoan nghênh sự gia nhập của anh ấy!" Khi người dẫn chương trình xướng tên từng người, đặc biệt là các ngôi sao, phòng livestream lập tức bùng nổ với vô số khán giả, nhanh chóng leo

lên top 1 bảng xếp hạng của nền tảng, đồng thời vượt mốc một triệu người xem trực tuyến.

Hơn nữa, con số này vẫn đang tăng lên một cách điên cuồng!

Dù chỉ mới bắt đầu phát sóng, nhưng sự nhiệt tình của khán giả trong phòng livestream đã hừng hực khí thế, bình luận trên màn hình lướt qua nhanh như vạn ngựa phi trên thảo nguyên. [Trời ơi, Dĩnh Bảo vừa đạt danh hiệu Ảnh hậu Grand Slam đã nhận lời mời của chương trình quốc gia, đúng là đẳng cấp quá!] [Á á, tôi yêu chị Lạc Tuyết nhất, nữ thần bạch nguyệt quang trong lòng tôi.

Thân hình này, khí chất này quả là vô địch!] [Vị thần vĩ đại nhất của làng nhạc Hoa ngữ, anh Bất Ngữ, kỹ năng áp đảo quần hùng.

Hy vọng anh sẽ sáng tác ra những tác phẩm vĩ đại hơn trong chương trình.

Anh Bất Ngữ cố lên!] [Vãi, mới vào đã thấy mấy thành phần này, thần kinh của làng nhạc thì có.

Đàn ông đích thực phải xem anh Trác của tao, đây là chương trình thám hiểm, anh Trác mới là cái đùi to nhất, mau chạy tới ôm đi!] [Các đồng chí, mau nhìn kìa, đồ đệ Phó Thiên Thiên của Giáo sư Trần, tuy chỉ là người thường nhưng cũng là một đại mỹ nữ siêu cấp, cặp chân dài kia ít nhất cũng chơi được mười năm.] [Mọi người bình tĩnh chút đi, đây là chương trình thám hiểm, gặp nguy hiểm thì phải trông cậy vào đội trưởng Chung.

Đây là lính đặc chủng hàng thật giá thật, Binh vương toàn năng đấy!] [Chẳng lẽ không ai phát hiện đội thám hiểm thiếu một người sao?

Hình như tên là Sở Viễn gì đó?] Tuy mới chỉ bắt đầu, nhưng dưới sự bảo trợ của chính phủ, phòng livestream lập tức tràn ngập cư dân

mạng, bàn tán sôi nổi và cổ vũ cho thần tượng của mình. *** Tháng 7 năm 2025, huyện Cổ Lam, Thiểm Tây.

Đây là một khu kiến trúc dựa vào vách núi, một khoảng sân được tạo thành từ nhiều hang động, cũng là nơi đóng quân tạm thời của đoàn khảo cổ.

Trên quảng trường của khu sân, bên trong chiếc lều được dựng lên, một nam MC trẻ tuổi đang xúc động giới thiệu với khán giả xem livestream.

Mỗi khi anh ta nói một câu, bình luận lại trôi qua như mưa sao băng.

Lúc này, ngồi đối diện anh ta chính là các thành viên đội thám hiểm vừa được giới thiệu.

MC trẻ tuổi nhìn đồng hồ, mỉm cười nói với khán giả: "Chương trình chính thức sẽ bắt đầu sau nửa giờ nữa.

Bây giờ mời mọi người xem trước đoạn trailer giới thiệu về các khách mời, hành trình thám hiểm sẽ bắt đầu ngay sau đó!" Đợi phòng livestream chuyển cảnh sang đoạn trailer, MC mới thở phào nhẹ nhõm, cầm tập tài liệu, cẩn thận nhìn mọi người: "Giáo sư Trần, đây là kế hoạch của nhà đài, nửa tiếng nữa chúng ta sẽ bắt đầu ghi hình đúng giờ, xin ngài chuẩn bị một chút." Giáo sư Trần tóc đã hoa râm nhưng tinh thần quắc thước, sắc mặt hồng hào, xương cốt rất cứng cáp, ông nhận lấy tài liệu rồi gật đầu nhẹ.

Còn nhóm Tống Văn Trác và các ngôi sao khác đã tham gia vô số chương trình thực tế, kịch bản mà ban tổ chức đưa mấy ngày trước họ đã nắm rõ trong lòng bàn tay.

Dù sao trong chương trình trực tiếp, họ chỉ chịu trách nhiệm khuấy động không khí, đưa ra câu hỏi vào lúc thích hợp, còn những việc

chuyên môn như giải thích kiến thức đều giao cho Giáo sư Trần phụ trách.

Nghe tin còn có thể nghỉ ngơi nửa tiếng, thần sắc mọi người lập tức thả lỏng, bắt đầu trò chuyện với nhau.

Tuy "Quốc Gia Bảo Tàng" là chương trình khảo cổ trực tiếp, nhưng cũng mang tính chất giải trí, việc xây dựng hình tượng và xã giao vẫn cần thiết.

Chung Chấn Nhạc nhìn thái độ lơ là của nhóm ngôi sao, mày hơi nhíu lại, suy tư một lát rồi nghiêm túc nói: "Các vị, đã tham gia vào hoạt động khảo cổ lần này, xin mọi người hãy quên thân phận ngôi sao đi và tích cực phối hợp.

Chuyến đi này xin hãy nâng cao cảnh giác, có như vậy tôi mới đảm bảo được sự an toàn cho mọi người." "Đội trưởng Chung, chẳng phải chỉ là một chương trình thám hiểm bình thường thôi sao?

Tôi từng tham gia các chương trình tương tự rồi, kinh nghiệm phong phú lắm, cứ yên tâm đi!" Hoa Bất Ngữ phẩy tay, giọng điệu đầy vẻ không quan tâm.

Chương trình khảo cổ này đối với hắn chỉ là để tăng độ phủ sóng, thuận tiện thư giãn đầu óc, hắn chẳng muốn bị mấy cái quy tắc trói buộc.

Lạc Tuyết và Triệu Ngọc Dĩnh tuy không phát biểu ý kiến, nhưng rõ ràng cũng không thực sự để tâm đến những nguy hiểm khi khảo cổ.

Là những ngôi sao hàng đầu làng giải trí, chẳng lẽ ban tổ chức lại thực sự để họ đối mặt với nguy hiểm sao?

Chương 2

Dù trước khi tham gia ai cũng ký thỏa thuận an toàn, nhưng người hiểu chuyện đều biết đó chỉ là chiêu trò tạo hiệu ứng mà thôi.

"Đội trưởng Chung yên tâm, chúng tôi chắc chắn sẽ phục tùng sự sắp xếp." Tống Văn Trác, người có danh tiếng lớn nhất trong dàn sao, lại tỏ ra nghiêm túc.

Anh quanh năm tập võ, tinh khí thần luôn ở trạng thái tốt nhất.

Nhưng từ khi bước chân vào huyện Cổ Lam, trong lòng anh đã có dự cảm không lành, cứ cảm thấy chương trình lần này sẽ không thuận lợi lắm.

Sự phối hợp của Tống Văn Trác khiến Chung Chấn Nhạc gật đầu nhẹ, nhóm ngôi sao vẫn còn người hiểu chuyện, nỗi lo trong lòng anh giảm đi vài phần.

Giáo sư Trần nhìn đội ngũ hòa thuận, trong lòng rất an ủi, nhìn quanh một vòng rồi sực nhớ ra điều gì, quay sang Phó Thiên Thiên: "Thiên Thiên, sư huynh con đâu!

Đội ngũ sắp xuất phát rồi, sao không thấy mặt mũi nó đâu, con đi gọi nó chuẩn bị cho tốt vào." Là fan cứng của Triệu Ngọc Dĩnh, Phó Thiên Thiên và cô ấy mới gặp đã thân, Triệu Ngọc Dĩnh cũng rất hợp với cô em gái thanh xuân hoạt bát này.

Hai người đang cười nói vui vẻ, nghe thầy hỏi, cô vội vàng gật đầu: "Vâng thưa thầy, sư huynh bị say xe nên đang nghỉ ngơi, con đi gọi anh ấy ngay đây!" *** "Sư huynh, Sở sư huynh, Sở Viễn..." Nghe tiếng gọi liên tục bên tai, Sở Viễn đang mơ màng liền theo bản năng mở mắt ra.

Anh nhìn quanh quất, lập tức giật mình bởi cảnh tượng trước mắt: “Đây...

đây là đâu?

Chẳng phải tôi đang uống rượu ở nhà hàng sao?” Trời màu vàng thổ, đất cũng màu vàng thổ, đập vào mắt là cảnh tượng đại địa mênh mông hoang vắng.

Những lớp hoàng thổ với ngàn khe vạn rãnh như một bức tranh khổng lồ trải dài đến tận chân trời, bát ngát vô tận!

Gió lớn rít gào, cuốn theo bụi đất mù mịt, tạo thành một màn sương vàng, giống như những gò đất nằm rải rác như sao sa.

“Vãi, chẳng phải bảo uống rượu mừng sinh nhật tôi sao?

Lũ bạn chó má này chơi thật à, có cần thiết phải trói tôi đến tận đây không?” Sở Viễn ôm cái đầu đang choáng váng, lẩm bẩm một mình.

Nhìn ra xa, anh đang ở trên một sườn dốc hoàng thổ cao.

Tầm mắt chạm tới chỉ là vùng đất rộng lớn, gần như không thấy một chút màu xanh nào, chỉ có đất vàng vô tận và đá trơ trọi.

“Đệt, chẳng lẽ uống rượu xong bị đá lên cao nguyên hoàng thổ rồi?” Rõ ràng không lâu trước đó còn đang chén chú chén anh với đám bạn, hôm nay là sinh nhật anh, cũng không biết thằng ranh con nào chuốc anh nửa cân rượu.

“Mà khoan, đây có còn là Trái Đất không?

Mình không phải xuyên không rồi chứ, cảnh sắc cũng khá được!” Anh thực sự không tưởng tượng nổi sức mạnh nào có thể khiến anh giây trước còn đang uống rượu, giây sau đã đến cao nguyên hoàng thổ.

Chỉ là uống rượu mừng sinh nhật với anh em thôi, thế mà lại bị đá

sang thế giới khác, tôi đập nát phổi các người đấy!

Sở Viễn không khỏi lộ ra vẻ mặt bất lực, tuy anh chỉ là một phú nhị đại ăn no chờ chết, bình thường không có gì nổi bật, nhưng điều đó không có nghĩa là anh muốn xuyên không!

"Mẹ kiếp, vị thần tiên nào chơi xỏ tôi thế!

Không phải là ông già muốn rèn luyện tôi nên cố ý ném tôi đến đây đấy chứ!" Trong đầu Sở Viễn lóe lên một tia sáng, anh từng nghe nói có một tỷ phú nước ngoài cũng đối xử với con cái hư hỏng trong nhà như vậy.

Sở Viễn lập tức cảm thấy đầu óc tỉnh táo hẳn, bắt đầu quan sát xung quanh, quả nhiên cách đó không xa trên bãi đất trống, anh nhìn thấy một chiếc máy quay phim!

"Ha ha, quả nhiên là vậy, ông già muốn rèn luyện mình đây mà!

Không phải xuyên không là tốt rồi." Nhìn thấy món đồ quen thuộc này, anh suýt thì mừng phát khóc.

"Sư huynh, cười gì thế?

Em nói không sai chứ, phong cảnh huyện Cổ Lam hùng vĩ thật!" Ngay lúc Sở Viễn đang cười sảng khoái, đột nhiên một giọng nói êm tai vang lên.

Chỉ thấy một cô gái trẻ mặc đồ thường phục, dung mạo tinh tế, buộc tóc đuôi ngựa đang cười tươi nhìn mình.

"Cái này...

Người đẹp, cô đang nói chuyện với tôi sao?" Nghe thấy giọng nói xa lạ, thân thể Sở Viễn cứng đờ, anh từ từ quay người lại, ngẩn ngơ nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt.

Anh chắc chắn cô gái này tuy rất đẹp, nhưng anh hoàn toàn không

quen biết!

Phó Thiên Thiên cũng ngây ra nhìn sư huynh đang lẩm bẩm một mình, trong lòng đầy lo lắng và cả chút khó hiểu.

Không thể nào, trước đây nghe nói vị sư huynh Sở Viễn này tính tình cô độc, độc lai độc vãng, tai nghe là giả, mắt thấy mới là thật.

Chỉ trong vài phút, cô đã thấy biểu cảm của Sở Viễn thay đổi liên tục như lật bánh tráng.

"Sư huynh, bệnh say xe của anh vẫn chưa đỡ à?

Kỳ lạ thật, rõ ràng đã uống thuốc rồi mà!" Phó Thiên Thiên thấy anh run rẩy, còn tưởng anh chưa hồi phục, trên mặt đầy vẻ quan tâm.

Đột nhiên, Sở Viễn cảm thấy trong đầu có một dòng ký ức khổng lồ ập tới, mạnh mẽ tràn vào sâu trong tâm trí.

"Toang rồi, không phải cái bẫy của ông già, mình xuyên không thật rồi!" Một lát sau, cuối cùng anh cũng hiểu rõ tình hình hiện tại.

Anh thực sự đã xuyên không, mà còn là hồn xuyên (linh hồn xuyên qua)!

Trùng hợp là chủ nhân thân thể này cũng có cùng tên họ với anh, đỡ cho anh không ít phiền phức.

Sở Viễn, nam, 27 tuổi, cha mẹ đều mất, lớn lên nhờ ông nội nuôi dưỡng, tốt nghiệp thạc sĩ khoa Khảo cổ Đại học Thủ đô, thời gian trước vừa được Viện Nghiên cứu Khảo cổ Quốc gia đặc cách tuyển dụng.

Đúng dịp nhà nước tổ chức chương trình khảo cổ thực tế "Quốc Gia Bảo Tàng", người hướng dẫn là Giáo sư Trần đã chủ động mời anh tham gia.

Nhưng không ngờ trên đường đến đây lại bị say xe, nôn thốc nôn

tháo suốt dọc đường.

Cứ thế, Sở Viễn mơ mơ hồ hồ mà xuyên qua.

Sau khi tiếp nhận toàn bộ ký ức của thân thể này, Sở Viễn không khỏi thở phào, may mắn là không phải bắt đầu ở độ khó địa ngục. [Đinh, phát hiện người xuyên không từ dị thời không, Hệ thống Đạo mộ Siêu nhân khí đang tiến hành liên kết...] "Vãi chưởng, đây là kích hoạt bàn tay vàng?" *** [Đinh, Hệ thống Đạo mộ Nhân khí liên kết thành công!] [Ký chủ có thể dựa vào mỗi lần livestream trộm mộ để tăng điểm nhân khí cho bản thân.

Khi điểm nhân khí của ký chủ đạt đến các giai đoạn khác nhau, sẽ nhận được một phần quà lớn từ hệ thống!] [Gói quà điểm nhân khí lần lượt chia thành: Một vạn, năm vạn, mười vạn, năm mươi vạn, một trăm vạn, năm trăm vạn, một ngàn vạn...] [Điểm nhân khí có thể chuyển đổi thành điểm tích lũy theo tỷ lệ 1:1, dùng để mua các vật dụng thường ngày trong Cửa hàng tích lũy của hệ thống.] [Cửa hàng tích lũy: Chờ kích hoạt!] [Điểm nhân khí hiện tại của ký chủ: 3000.

Một Gói quà Tân thủ!] Sướng!

Quả nhiên cha mẹ tế thiên pháp lực vô biên, người xuyên không ắt có bàn tay vàng.

Ban đầu nghe hệ thống nhắc đến trộm mộ, Sở Viễn còn lo lắng, nhưng sau khi hệ thống kích hoạt, anh tỏ vẻ có thể cân tất.

Chỉ là cái tên "Hệ thống Đạo mộ Siêu nhân khí" khiến Sở Viễn có dự cảm không lành, trộm mộ vốn là phạm pháp, lại còn livestream thì chẳng phải là tìm chết sao!

Nghĩ đến thân phận hiện tại của mình không còn là người thường, mà là một nhà khảo cổ học đàng hoàng, Sở Viễn yên tâm hơn hẳn.

Ai cũng biết, khảo cổ và trộm mộ là hai chuyện hoàn toàn khác

nhau!

Nhìn bảng hệ thống thấy điểm nhân khí có vẻ hơi nghèo nàn, mới có ba ngàn, đoán chừng đây là do các mối quan hệ tích lũy bao năm của nguyên chủ.

Dù sao độ nhận diện của Sở Viễn quá thấp, tuy đạt thành tựu lớn ở đại học nhưng tính cách cô độc, luôn đi về một mình.

Anh đoán 3000 điểm này chắc là hưởng sái từ vụ được Viện Nghiên cứu Khảo cổ Quốc gia đặc cách tuyển dụng, gây chấn động trong trường.

Chỉ là hơi ít, nghĩ đến đây anh thấy hối hận, lẽ ra nên đến phòng livestream báo danh trước, lộ mặt một cái, biết đâu đã lên được một vạn.

Như vậy là có thể kích hoạt gói quà nhân khí của hệ thống, Sở Viễn rất mong chờ những thứ mở ra được!

Hơn nữa lần livestream khảo cổ này do chính phủ tổ chức, được phát sóng trên tất cả các nền tảng phim ảnh lớn, sức ảnh hưởng là không thể đo đếm.

Anh tin rằng chỉ cần mình thể hiện tốt, điểm nhân khí sẽ ùn ùn kéo đến.

Chương 3

Sở Viễn vừa dùng điện thoại của mình vào xem thử, chỉ riêng số người xem trailer giới thiệu minh tinh đã lên tới hơn 1,5 triệu.

Hối hận quá!

Xem ra phải nghĩ cách tăng độ phủ sóng của bản thân.

Làm ca sĩ ư?

Anh ngũ âm không đầy đủ, thậm chí nốt nhạc còn không nhận hết.

Làm diễn viên?

Ngoài khuôn mặt có chút đẹp trai ra thì chẳng được tích sự gì, hơn nữa giờ toàn chuộng tiểu thịt tươi, anh coi như vô duyên.

Sở Viễn nhìn chằm chằm bảng hệ thống, chỉ đành đi theo đoàn làm phim tham gia livestream khảo cổ trước đã, dù là phổ cập kiến thức trộm mộ cũng có thể thu hút sự chú ý.

Sở mỗ anh đây kiếp trước đã được tôi luyện qua đủ loại tiểu thuyết trộm mộ, phim ảnh các kiểu, phổ cập kiến thức chẳng phải dễ như trở bàn tay sao.

Hơn nữa, thân phận này của anh là nhà khảo cổ học, có thể đường hoàng xuất hiện ở cổ mộ, tố chất chuyên môn cũng rất vững.

Theo ký ức của anh, trình độ trộm mộ ở thế giới này vô cùng lạc hậu, nghiên cứu khảo cổ được coi là một sự nghiệp mới nổi.

Chương trình livestream khảo cổ "Quốc Gia Bảo Tàng" lần này dự kiến làm chín kỳ, nghĩa là ít nhất còn vài lần hành động nữa.

Phỉ phui, là khảo cổ!

Nghĩ đến đây, tinh thần Sở Viễn phấn chấn hẳn lên, dù Phó Thiên

Thiên nhìn mình bằng ánh mắt quái dị, anh cũng chẳng để tâm.

Anh tùy tiện trấn an một câu: "Anh không sao, em báo với giáo sư một tiếng, anh đi chuẩn bị đồ nghề khảo cổ đây!" Nói xong liền chạy biến đi.

Phó Thiên Thiên nhíu mày, nhìn Sở Viễn lúc thì giật mình lúc thì thẫn thờ, lẩm bẩm: "Đẹp trai thì có đẹp trai, chỉ là đầu óc không được bình thường lắm." Đối với lời nhận xét của Phó Thiên Thiên, Sở Viễn tất nhiên không quan tâm, điều anh quan tâm lúc này là Gói quà Tân thủ của mình.

Trở về phòng, Sở Viễn cẩn thận đóng cửa, kéo rèm, thầm niệm trong đầu: Mở gói quà. [Đinh, Gói quà Tân thủ đang được phát...] [Chúc mừng ký chủ nhận được một lọ Dịch cường hóa thể chất siêu cấp.] [Chúc mừng ký chủ nhận được kỹ năng: Một phần Ký ức Cách đấu thuật mãn cấp.] [Chúc mừng ký chủ nhận được đạo cụ: La bàn Hoàng Kim Bát Bảo.] Ngay khoảnh khắc gói quà hệ thống mở ra, trước mắt Sở Viễn đột nhiên xuất hiện một bảng trong suốt.

Trên bảng ghi: Thuộc tính, Kỹ năng, Đạo cụ, Điểm nhân khí, Cửa hàng, Túi đồ.

Cảm giác như đang chơi webgame ập vào mắt.

"Cái này cũng sơ sài quá đi!" Sở Viễn không nhịn được mà cà khịa, hệ thống này hoàn toàn khác với tưởng tượng của anh, cứ như đang chơi game trên web vậy.

Dùng ý niệm mở túi đồ, quả nhiên ba món đồ mở ra từ gói quà tân thủ đang nằm im lìm trong đó.

"Lấy ra." Nhìn lọ thủy tinh nhỏ tỏa sáng lấp lánh trên tay, Sở Viễn kích động suýt nhảy cẫng lên.

Hệ thống, quả nhiên tất cả đều là thật, không phải đang nằm mơ!

Kìm nén sự kích động, Sở Viễn cẩn thận cầm lọ thủy tinh lên, chất lỏng trong bình có màu tím nhạt, thân bình in hai chữ "Đường uống".

Cái thứ này là Dịch cường hóa thể chất siêu cấp sao?

Có thể cường hóa tố chất cơ thể mình đến đỉnh cao của nhân loại?

Quả nhiên là hàng hệ thống, ắt là hàng xịn!

"Vãi, người anh em, khinh thường ai thế?

Chậc, chẳng lẽ tao còn phải đi tìm cái kim tiêm để chích à!" Sở Viễn đang kích động, nhìn thấy hai chữ "Đường uống" thì lập tức tụt mood, anh cảm thấy hệ thống hơi coi thường người khác!

Sau khi trấn tĩnh lại, Sở Viễn vặn nắp bình, nhắm mắt uống cạn một hơi.

"Chậc chậc, không tệ, thế mà lại là vị vani." "Oanh!" Sau khi dịch cường hóa đi vào cơ thể, anh cảm nhận rõ ràng luồng sức mạnh này đang chạy tán loạn bên trong.

Nơi nó đi qua, xương cốt, cơ bắp, thậm chí cả các đoạn gen cũng đang được cải tạo không ngừng.

Sở Viễn nắm chặt tay, một luồng sức mạnh chưa từng có tràn ngập toàn thân, thậm chí có ảo giác lúc này mình có thể đấm chết một con trâu!

Sướng!

Hiệu quả của thứ này quả thực có thể gọi là tẩy kinh phạt tủy.

Sở Viễn cảm thấy thân thể này nhẹ nhõm chưa từng thấy, bước đến trước gương lớn, ngắm nhìn người trong gương.

Cao khoảng 1m85, ngũ quan tuấn tú, phần bụng vốn hơi lỏng lẻo giờ trở nên phẳng lì và săn chắc, các múi cơ hiện lên rõ nét.

“Chậc chậc, cái thân hình cực phẩm này, mình nhìn còn muốn chảy nước miếng.” Sở Viễn tự luyến cảm thán, chợt nhớ đến kỹ năng trong túi đồ: Cách đấu thuật mãn cấp, anh lập tức chọn học.

Lập tức, một lượng lớn ký ức về võ thuật tự do ùa vào đầu anh, các loại kỹ năng chiến đấu thành thạo như thể bẩm sinh đã có.

Quốc thuật, Cổ võ, Quyền anh, Nhu thuật, Vật, Tán thủ, Triệt quyền đạo... vô số kỹ thuật chiến đấu như thể Sở Viễn đã đắm mình trong đó hàng chục năm, cuối cùng đều trở thành bản năng cơ thể.

Dung hợp xong phần ký ức này, Sở Viễn hận không thể hét lớn: Ta muốn chấp mười người! [Ký chủ: Sở Viễn] [Thân thể: Cường hóa thể chất siêu cấp] [Kỹ năng: Cách đấu thuật mãn cấp] [Đạo cụ: La bàn Hoàng Kim Bát Bảo] [Điểm nhân khí: 3000] Nhìn giao diện thuộc tính hệ thống, một cảm giác thành tựu dâng lên!

“Ha ha, không ai dìu ta lên chí lớn, ta tự đạp tuyết tới đỉnh non.” Tiếp nhận xong sự thay đổi của cơ thể, tâm thái Sở Viễn bỗng chốc bùng nổ, không kìm được mà phát tiết cảm xúc trước gương.

“Sư... huynh, thầy... gọi anh đi chỉnh trang lại thiết bị, chuẩn bị tập hợp xuất phát!” Bỗng nhiên, ngoài cửa vang lên tiếng nói yếu ớt của Phó Thiên Thiên, nói xong cô bỏ chạy vội vã như con nai nhỏ bị hoảng sợ.

“Ái chà, bỏ mẹ, chết nhục rồi!” Nghĩ đến việc Phó Thiên Thiên vừa nghe thấy câu phát ngôn ‘trẻ trâu’ của mình, dù là người sống hai kiếp, lúc này Sở Viễn cũng xấu hổ đến mức chỉ muốn tìm cái lỗ mà chui xuống.

Mất mặt quá! *** “Tiểu Sở, sức khỏe cậu thế nào rồi?

À, đây là hướng dẫn viên cho chuyến khảo cổ lần này của chúng ta, anh Lý Xuân Lai.” Trong lều trực tiếp ở sân, Giáo sư Trần thấy Sở

Viễn cứ ngẩn người nhìn hướng dẫn viên Lý Xuân Lai thì chủ động giới thiệu.

"Chào anh Sở, anh là sinh viên giỏi, tôi tên Lý Xuân Lai, là nông dân chính gốc, xin được chỉ giáo nhiều hơn!" Nhìn Lý Xuân Lai ăn mặc giản dị, nụ cười thật thà trước mắt, Sở Viễn chết lặng!

"Vãi, tình huống gì đây, gã này chẳng phải là một trong những nhân vật phụ quan trọng của phim 'Long Lĩnh Mê Quật' sao?

Chẳng lẽ mình xuyên không vào thế giới phim trộm mộ!" Nghĩ đến việc mình có thể đã xuyên vào thế giới tiểu thuyết trộm mộ, Sở Viễn lạnh toát sống lưng, những ngôi mộ trong sách cái nào cũng kinh khủng!

Quái vật tầng tầng lớp lớp, hành nhóm nhân vật chính ra bã, nếu không có hào quang nhân vật chính thì không biết đã luân hồi bao nhiêu kiếp rồi.

Nếu là thế giới 'Ma Thổi Đèn' thì còn đỡ, chứ nếu là thế giới 'Đạo Mộ Bút Ký', Sở Viễn thậm chí đã tính sẵn đường lui: bỏ nghề ngay lập tức!

Với tố chất thân thể và nhan sắc hiện tại, đi làm phi công lái máy bay bà già cũng không quá đáng chứ!

"Anh Sở, nghe nói anh bị say xe, có muốn thử phương thuốc dân gian của quê tôi không, hiệu quả lắm." Lý Xuân Lai vẻ mặt quan tâm, thấy Sở Viễn ngẩn người còn tưởng anh chưa khỏi say xe.

Sở Viễn thầm oán trách cái miệng rộng của Phó Thiên Thiên, vốn chỉ là chuyện nhỏ mà làm như cả Lý Xuân Lai cũng biết.

"Cảm ơn, tôi đỡ nhiều rồi." Sở Viễn gật đầu nhẹ, nếu không phải đã xem phim thì với biểu hiện thật thà hiện tại của Lý Xuân Lai, anh còn tưởng gã là người tốt thật.

Tuy nhiên, việc gặp Lý Xuân Lai ở đây cũng chứng tỏ Sở Viễn đã xuyên vào thế giới phim trộm mộ, điều này ngược lại là tin tốt với anh.

Chương 4

Dù sao bộ truyện 'Ma Thổi Đèn' anh đọc hồi đi học đã từ rất nhiều năm trước, chi tiết trong sách quên sạch rồi.

Nhưng phim ảnh thì khác, đều mới quay mấy năm gần đây, lại còn qua chỉnh sửa không ít, tình tiết anh nhớ rất rõ.

Chỉ không biết đại thần xuyên không đã "ma cải" thế giới phim này thành cái dạng gì rồi, dù sao giờ cũng là năm 2025.

Hơn nữa theo ký ức của Sở Viễn, kiến thức trộm mộ ở thế giới này vô cùng lạc hậu, chủ yếu do chính phủ kiểm soát gắt gao, không ai dám làm nghề này.

Chính phủ trấn áp mạnh tay không kém gì buôn lậu thuốc phiện ở biên giới, một khi bị bắt trộm mộ là đi tù mọt gông.

Sở Viễn thậm chí đoán rằng, chính phủ tổ chức quay "Quốc Gia Bảo Tàng" lần này có khả năng là để cho mọi người thấy sự nguy hiểm của trộm mộ, tiện thể răn đe những kẻ có ý đồ xấu.

Đã có Lý Xuân Lai xuất hiện, mà địa điểm lại là Ngư Cốt Miếu, Sở Viễn biết ngôi cổ mộ lần này chắc chắn là mộ Tây Chu và mộ Đường dưới đáy Ngư Cốt Miếu.

Đừng thấy nhóm nhân vật chính trong phim qua ải Long Lĩnh Mê Quật mà không sứt mẻ gì, chứ trong quá trình đó đã chết đến hơn chục người!

Đủ thấy sự hung hiểm.

Thậm chí Sở Viễn còn đoán, đã là Long Lĩnh Mê Quật thì chắc chắn "Thiết Tam Giác" của thế giới Ma Thổi Đèn cũng sẽ xuất hiện.

Chỉ không biết "Thiết Tam Giác" sống ở thế kỷ 21 sẽ trông như

thế nào.

"Thật đáng mong chờ đây!" Nhìn Lý Xuân Lai đang nói chuyện rôm rả với Chung Chấn Nhạc, trong đáy mắt Sở Viễn lóe lên một tia khác lạ. *** Trong lều trực tiếp khảo cổ, MC trịnh trọng giới thiệu với nhóm Tống Văn Trác: "Các thành viên, vì là trực tiếp ngoại cảnh toàn trình, nhà đài đã bố trí một chiếc flycam đỉnh cao.

Đừng nhìn nó nhỏ bé, nó không chỉ có thời lượng pin khủng, mà còn chống lửa, chống nước, quan trọng nhất là được gắn chip thông minh hàng đầu, có thể tự động bắt trọn những khoảnh khắc đặc sắc!" "Trên đồ bảo hộ của mọi người đều sẽ gắn chip định vị đặc biệt, khi chính thức livestream, flycam sẽ chuyển sang chế độ tàng hình, bay lơ lửng xung quanh để quay phim.

Các bạn có thể coi như không có thiết bị quay, cứ phát huy bình thường." "Cuối cùng xin nhấn mạnh một điểm, flycam sẽ tàng hình, được chế tạo bằng vật liệu quang học tiên tiến nhất.

Sở dĩ dùng cách quay này là để tái hiện chân thực nhất quá trình thám hiểm khảo cổ, giúp khán giả có cảm giác như đang ở hiện trường.

Cảm ơn sự phối hợp của mọi người, cũng xin nhắc nhở các vị bảo trọng an toàn!" Nhìn MC thao thao bất tuyệt giới thiệu về flycam, Sở Viễn cũng thầm tán thán, đúng là công nghệ đen.

Chỉ một thứ đồ chơi nhỏ thế này mà có thể tàng hình, thậm chí lên trời xuống đất không gì không làm được!

Chung Chấn Nhạc nhìn thời gian, ngẩng đầu nhắc nhở: "Sắp đến giờ rồi, mọi người cầm ba lô của mình, chuẩn bị xuất phát." "Rõ!" Nhóm Tống Văn Trác dù là ngôi sao cũng chỉ đành phục tùng mệnh lệnh, mỗi người đeo ba lô do ban tổ chức chuẩn bị, đi ra ngoài.

Thậm chí Lạc Tuyết và Dĩnh Bảo là sao nữ cũng phải cắn răng đeo ba lô, đi theo sau đại đội.

Chỉ có Hoa Bất Ngữ lầm bầm vài câu trong miệng, nhưng thấy Lạc Tuyết là con gái còn không kêu ca, đành thu lại thái độ.

Sở Viễn đi cuối đoàn, ngược lại giống như người vô hình, không ai chú ý đến anh, nhưng bản thân anh cũng vui vẻ vì điều đó.

Ướm thử ba lô trên tay, Sở Viễn mở ra xem, phát hiện toàn là đồ ăn và nước uống, hóa ra mình thành quản gia hậu cần.

Theo lời Phó Thiên Thiên giới thiệu, tuy là livestream khảo cổ, nhưng để tăng tính thú vị và trải nghiệm môi trường thực tế, khi họ đến địa điểm, ban tổ chức sẽ không cung cấp thêm bất kỳ sự trợ giúp nào trừ khi xảy ra sự cố nghiêm trọng.

Khi Sở Viễn kiểm tra ba lô, những người khác trong lều đã rời đi hết, anh nhìn đống vật tư dưới đất mà trầm tư.

"Túi đồ hệ thống, chắc là dùng được nhỉ!" Sở Viễn ôm tâm lý thử một lần, thầm niệm "Thu thập", chỉ thấy thùng nước khoáng dưới chân đột nhiên biến mất không dấu vết.

Dù đã sống hai kiếp, Sở Viễn vẫn giật mình trước cảnh tượng thần kỳ này.

Sau khi nhìn quanh thấy không có ai, anh thầm quyết định chuyện không gian trữ vật này phải giấu cho kỹ, anh không muốn bị người ta lôi đi nghiên cứu.

Cứ thế, Sở Viễn trắng trợn vơ vét ở đây, nhét đầy 20 ô của túi đồ hệ thống mới chịu dừng tay.

May mắn là các vật phẩm giống nhau trong hệ thống có thể xếp chồng vào cùng một ô, giới hạn tối đa 99, đúng chuẩn phong cách game online.

Ba phút sau, Sở Viễn đeo một chiếc ba lô khổng lồ bước ra khỏi lều, hội họp cùng mọi người.

Sau khi tập hợp, flycam tự động bay lên không trung, quả nhiên mắt thường không nhìn thấy nó đâu, không khỏi cảm thán công nghệ phát triển thật.

Lúc này, đoạn trailer đã kết thúc, livestream chính thức bắt đầu.

Khi xuất phát, ánh mắt Sở Viễn bị Binh vương Chung Chấn Nhạc thu hút.

Do lần khảo cổ này được chính phủ hỗ trợ, trong danh sách vật tư ban tổ chức chuẩn bị cho mọi người thậm chí có cả vũ khí sát thương lớn như nỏ để đề phòng bất trắc.

Nhưng Sở Viễn biết, nếu thế giới này thực sự là thế giới phim trộm mộ như 'Ma Thổi Đèn', thì trong cổ mộ chắc chắn tồn tại quái vật thực sự.

Vì vậy, anh rất quan tâm đến vũ khí trang bị trên người Binh vương, điều này quan hệ đến việc có thể thuận lợi vượt ải hay không.

Sau một hồi quan sát, anh lờ mờ phát hiện thắt lưng Chung Chấn Nhạc phồng lên, chắc là có súng, trong đai chiến thuật Sở Viễn thậm chí còn thấy trang bị như lựu đạn.

Điều này khiến anh yên tâm hơn nhiều, có thêm tự tin cho chuyến khảo cổ này.

Lúc này, xe buýt do ban tổ chức sắp xếp đã tới, mọi người lần lượt lên xe.

Vừa lên xe, flycam hình cầu liền tàng hình, bắt đầu đi theo quay phim.

Trên xe, ngoài tài xế và hướng dẫn viên Lý Xuân Lai, không còn ai

khác.

“Quả không hổ danh là công nghệ đỉnh cao của quân đội!” Lạc Tuyết tò mò nhìn quanh, tuyệt nhiên không thấy chút tung tích nào của flycam, không khỏi kinh thán.

Rõ ràng dù là ngôi sao, cô cũng mới lần đầu nghe thấy loại trang bị công nghệ cao này.

Chung Chấn Nhạc dường như nhìn ra thắc mắc của cô, mỉm cười giải thích: “Loại trang bị này thường dùng trong quân sự, bình thường sẽ không thương mại hóa.

Do cân nhắc đến môi trường khảo cổ đặc thù nên mới dùng loại flycam đỉnh cấp này để quay phim.” Nghe người trong nghề giải thích, mọi người mới yên tâm, xem ra chính phủ rất coi trọng chương trình này.

Thấy mọi người đã an tọa, Giáo sư Trần mở một túi hồ sơ, vẻ mặt trịnh trọng nhìn mọi người: “Thưa các vị, trước khi bắt đầu, tôi xin giới thiệu qua.

Nơi đây là đất Bát bách lý Tần Xuyên văn võ thịnh địa, vùng đất Tam Tần thủy thổ thâm hậu.

Nghe nói chỉ riêng huyện Long Tường đã có không dưới mười vạn ngôi cổ mộ.

Trạm khảo cổ đầu tiên của chúng ta là Ngư Cốt Miếu ở huyện Cổ Lam!

Lát nữa, chúng ta sẽ đến bến sông phía trước, đi thuyền tới Ngư Cốt Miếu.

Vị trí cụ thể của cổ mộ cần phải đến nơi mới có thể thăm dò chính xác được.” Giáo sư Trần vừa dứt lời, Hoa Bất Ngữ vốn đã có oán khí liền nhíu mày, trực tiếp lên tiếng chất vấn: “Cái gì?

Vị trí cổ mộ còn chưa xác định mà ban tổ chức đã bắt chúng tôi đến đây, đây không phải đùa đấy chứ?

Nhỡ đâu định vị không chuẩn, chẳng lẽ chúng ta cứ phải ngồi canh ở cái đất chó ăn đá gà ăn sỏi này mãi à, tôi không chịu nổi đâu!" Hoa Bất Ngữ rõ ràng nghi ngờ thực lực của đội khảo cổ Giáo sư Trần, một ông già dẫn theo hai sinh viên mới tốt nghiệp.

Với đội hình này mà đòi tìm được cổ mộ trong thời gian ngắn, đùa nhau chắc.

"Giáo sư Trần, ngài nắm chắc được bao nhiêu phần?" Chung Chấn Nhạc nhẹ giọng hỏi.

Tuy không ưa Hoa Bất Ngữ, nhưng nghi vấn hắn đặt ra cũng không phải vô lý.

Trong điều kiện khí hậu này, qua đêm ngoài trời vẫn có nguy hiểm rất lớn, đặc biệt là trong đội còn có không ít phụ nữ.

"Mọi người yên tâm, đội khảo cổ đã xác định được phương hướng đại khái, chỉ cần đến hiện trường thăm dò một tiếng là có thể tìm ra cổ mộ." Phó Thiên Thiên thấy mọi người nghi ngờ thầy mình, vội vàng đứng dậy lên tiếng bảo vệ.

"Hơn nữa, sư huynh Sở Viễn giỏi nhất là thăm dò cổ mộ, một tiếng đồng hồ là dư sức." Nghe Phó Thiên Thiên nói, những người khác trên xe cũng quay sang nhìn Sở Viễn, nhưng phần lớn ánh mắt đều là nghi ngờ và khó hiểu.

"Chỉ dựa vào hắn á?

Cái gã say xe này á, hắn..." Hoa Bất Ngữ lắc đầu, trong mắt đầy vẻ khinh thường.

Chương 5

Rõ ràng sự trẻ tuổi non nớt của Sở Viễn khiến hắn nghi ngờ kỹ năng chuyên môn của đối phương.

Vốn hắn còn định nói thêm vài câu, nhưng bỗng nhiên thấy Sở Viễn nhìn mình bằng ánh mắt lạnh lùng, dọa hắn nghẹn lời.

Mãi đến khi đối phương thu lại ánh mắt đáng sợ đó, Hoa Bất Ngữ mới phản ứng lại, không khỏi nắm chặt nắm đấm.

"Vãi, cái thằng tép riu này mà dám dùng ánh mắt đó nhìn mình!" Tuy nhiên, nghĩ đến ánh mắt vừa rồi, hắn cũng chỉ đành âm thầm ghi hận trong lòng.

Hơn nữa, hắn cũng rất muốn xem đến lúc đội khảo cổ "lật xe", sẽ là cảnh tượng thế nào.

"Được rồi, giữ trật tự đi, chúng ta là một đội.

Sắp đến bến đò rồi, mọi người dưỡng sức chút đi." Tống Văn Trác dù sao cũng là tiền bối trong nghề, anh rất rõ tầm quan trọng của sự đoàn kết.

Lý Xuân Lai ngồi ở ghế trước, nghe tiếng mọi người tranh cãi, trong lòng khẽ động, lén lút lấy điện thoại ra nhắn tin.

Ba mươi phút sau, mọi người đến bến đò, dưới sự sắp xếp của Lý Xuân Lai, lần lượt bước lên boong một chiếc thuyền chở hàng.

Đứng trên boong, mọi người không khỏi bị con sông uốn lượn như rồng dài làm cho kinh ngạc, khoảnh khắc này, ai nấy đều cảm nhận được khí thế bàng bạc của sông Hoàng Hà!

Tiếc là trong bụng Sở Viễn mực tàu có hạn, nếu không cũng hận không thể làm vài câu thơ kinh ngạc mọi người, biết đâu kiếm được

kha khá điểm nhân khí.

Nhân viên trên thuyền bê ra mấy cái ghế đẩu, dặn mọi người bám chắc vào tay vịn, ngồi cho vững, đừng đi lại lung tung.

"Nhổ neo!" Dưới tiếng hô của chủ thuyền, chiếc thuyền hàng bắt đầu chậm rãi khởi động, đón đầu con sóng, tiến về phía Ngư Cốt Miếu.

"Nhìn gì thế sư huynh, anh không phải vừa say xe lại còn say sóng đấy chứ, em có thuốc đây." Sở Viễn đang nhìn bóng dáng có chút quen thuộc của chủ thuyền, hồi tưởng lại gì đó thì bị giọng nói của Phó Thiên Thiên cắt ngang.

Hồi thần lại, Sở Viễn nhìn thấy một đôi mắt to trong veo đang chớp chớp nhìn mình.

"Không có gì, chỉ là thấy ông chủ thuyền này trông hơi khác người." Sở Viễn hơi dịch người, nhìn chủ thuyền cách đó không xa, trong mắt đầy thâm ý.

"Đúng đấy, thô kệch vạm vỡ, thân hình còn bưu hãn thế kia, trông như đồ tể ấy, hình như tên là Mã Đại Đảm." Phó Thiên Thiên không khách sáo ngồi xuống bên cạnh anh, cười ngọt ngào.

"Mã Đại Đảm?" Sở Viễn thoáng ngạc nhiên, không ngờ dù dưới sự chỉnh sửa của đại thần xuyên không, cốt truyện vẫn đi theo hướng phim ảnh.

Anh mới nhớ ra lúc nãy lên thuyền đã thấy lạ, một chiếc thuyền hàng nhỏ mà thủy thủ, nhân viên có đến bảy tám người.

Đây chẳng phải là nhóm Mã Đại Đảm trong phim sao?

Còn được cư dân mạng gọi thân mật là "Long Lĩnh Thập Tử".

Xem ra ngôi mộ tiếp theo đúng là mộ Tây Chu và mộ Đường dưới

Ngư Cốt Miếu, may mà là phim.

Nếu là tiểu thuyết, Sở Viễn đã sớm quên đoạn cốt truyện U Linh Mộ (Huyệt mả ma), thế thì đúng là mù tịt.

Quan trọng nhất là Cầu thang treo hồn (Huyền Hồn Thê) trong tiểu thuyết kinh dị hơn phim nhiều.

Sở Viễn chợt nhớ ra, mình có la bàn nhưng không biết Tầm Long Quyết, phí mất cái la bàn xịn.

Đã đến lúc kiếm điểm nhân khí qua hệ thống rồi, khổ nỗi lúc này mọi ánh mắt trong phòng livestream đều đổ dồn về phía các ngôi sao.

Đâu ai chú ý đến kẻ vô hình như anh, làm sao để thu hút sự chú ý của cư dân mạng đây?

"Oanh!" Đúng lúc này, một tiếng nổ lớn vang lên, thân thuyền nghiêng ngả.

Các thành viên đội khảo cổ chưa chuẩn bị kỹ đều loạng choạng suýt ngã sấp mặt trên boong.

"Chuyện gì vậy?" Hoa Bất Ngữ bật dậy, kiễng chân nhìn sóng gió cách đó không xa, nhất thời hồn xiêu phách lạc.

"Mau nhìn kìa, dưới nước có quái vật..." Triệu Ngọc Dĩnh ở gần mạn thuyền nhất, loáng thoáng thấy một vật thể khổng lồ bơi dưới nước, sợ đến mức hét lên.

"Vãi, quái vật to thế này, là thủy quái sao?" Không ít thuyền viên nhìn thấy thân hình con quái vật, sợ đến mức mặt cắt không còn giọt máu, liên tục lùi lại.

"Mọi người đừng hoảng, lão Tam, mau vào khoang lấy vũ khí ra đây." Mã Đại Đảm quanh năm chạy thuyền, cũng có chút gan dạ, lâm nguy không loạn chỉ huy đám đàn em.

“Cơ hội đến rồi!” Nhìn bóng dáng bận rộn của mọi người, trong lòng Sở Viễn khẽ động.

Nghĩ đến tình tiết trong phim, anh biết cơ hội chờ đợi bấy lâu cuối cùng cũng đến.

Đã đến lúc thể hiện, phi, đại hiển thân thủ. *** “Có chuyện gì vậy?

Chị Dĩnh, chị nhìn thấy cái gì?” Nghe tiếng hét của Triệu Ngọc Dĩnh, Sở Viễn ở gần nhất phản ứng nhanh nhất, lao đến bên cạnh cô, giả vờ không biết hỏi han.

“Dưới nước có con quái vật khổng lồ, Tiểu Ca, cậu bảo chúng ta có gặp nguy hiểm không?” Xuất phát từ nỗi sợ hãi với sinh vật chưa biết, Triệu Ngọc Dĩnh hoảng loạn ngã ngồi xuống đất, mặt đầy vẻ kinh hãi nhìn Sở Viễn.

“Tôi cũng không biết, nhưng rất có thể là một loài cá khổng lồ.” Sở Viễn thuộc làu cốt truyện, đương nhiên biết dưới nước là cái gì, nhưng lời này chắc chắn không thể nói toạc ra, chỉ đành giả vờ không biết mà lắc đầu.

Triệu Ngọc Dĩnh vừa định nói thêm gì đó, đột nhiên một tiếng gầm kinh thiên động địa vang lên từ dưới nước, là con quái vật đang gầm rú, như thể đang cảnh cáo chiếc tàu xâm nhập lãnh địa của nó.

Thân thuyền bỗng rung chuyển dữ dội, như đâm phải vật gì khổng lồ dưới sông, khiến người trên thuyền ngã nghiêng ngả.

Ngay sau đó, một bóng đen như che khuất bầu trời bất ngờ xuất hiện phía trên mọi người, một con cá quái dị dài chừng hơn mười mét, toàn thân phủ đầy vảy xanh, thế mà lại nhảy vọt qua cả con tàu!

“Oanh!” Quái ngư rơi mạnh xuống phía bên kia tàu, làm bắn lên cột nước cao hơn hai mét!

Dù Sở Viễn đã xem qua tivi, nhưng khi tận mắt nhìn thấy vật thể khổng lồ này, anh vẫn cảm thấy rùng mình.

"Vãi chưởng, con Thiết Đầu Long Vương này thành tinh rồi à, hung hãn thế sao?" Ngay khoảnh khắc con quái vật rơi xuống nước, Sở Viễn liếc thấy nó mở đôi mắt dựng đứng đỏ ngầu, nhe hàm răng lởm chởm, toàn thân toát ra khí tức bạo ngược.

Sở Viễn đã được hệ thống cường hóa cơ thể mà nhìn thấy nó còn thấy hãi, huống hồ là người khác.

Khuôn mặt ngọc ngà của Triệu Ngọc Dĩnh trắng bệch, nội tâm cô vô cùng sợ hãi, đột nhiên nảy sinh ý định rút lui.

"Không phải bổn bảo bảo nhát gan, thực sự là quái vật quá đáng sợ!" "Á!

Quái vật, đây là chương trình cái quái gì vậy?

Nguy hiểm thế này, không được, tôi muốn rút lui!" So với Triệu Ngọc Dĩnh, Hoa Bất Ngữ thì trực tiếp vỡ trận, thân thể liên tục lùi lại, hét lớn đòi bỏ quay.

Lạc Tuyết tuy cũng rất sợ hãi, nhưng nghe thấy giọng nói của Hoa Bất Ngữ lại thấy phiền phức vô cùng.

Anh tưởng anh là ai, đang livestream mà nói rút là rút được thật sao?

Đây là hoạt động do chính phủ tổ chức, công ty đã tốn bao nhiêu tài nguyên mới nhét vào được, đâu phải đám nghệ sĩ bọn họ nói muốn nghỉ là nghỉ?

Họ đều đã ký thỏa thuận mạo hiểm, lúc đó ai cũng tưởng là chiêu trò truyền thông nên cười nói ký tên, không ngờ lại là thật!

Nghĩ đến đây, Lạc Tuyết lấy hết can đảm, nén nỗi sợ hãi, run rẩy

xích lại gần Tống Văn Trác và Đội trưởng Chung.

Giờ phút này, cô biết trong đội chỉ có hai người này là đáng tin cậy nhất.

Binh vương Chung Chấn Nhạc cũng đã phản ứng lại, anh to tiếng chỉ huy mọi người tìm điểm bám chắc chắn nhất.

Anh đứng dậy quan sát xung quanh, cuối cùng nhìn Lý Xuân Lai đang hoảng loạn, lớn tiếng hỏi: "Hướng dẫn viên Lý, anh có biết sinh vật dưới nước vừa rồi là gì không?

Tại sao nó lại tấn công chúng ta?" Là người bản địa, Lý Xuân Lai cũng sợ đến xanh mặt, nghe Chung Chấn Nhạc hỏi, vội lắc đầu: "Em cũng không biết, nghe nói năm nào sông Hoàng Hà cũng phải tế hà thần, có thể là Long Vương gia nổi giận." Nghĩ đến đây, Lý Xuân Lai sợ run như cầy sấy, vội vàng quỳ xuống hướng về giữa sông, miệng lẩm bẩm: "Long Vương gia tha mạng, Long Vương gia tha mạng, quay về con nhất định sẽ dâng gà vịt hiếu kính ngài." Sở Viễn thấy thế thì cạn lời, quả nhiên vẫn là tên Lý Xuân Lai nhát gan sợ phiền phức đó!

"Mày lảm nhảm cái đéo gì thế, cút sang một bên, Long Vương cái gì, ông đây làm thịt nó." Chủ thuyền Mã Đại Đảm thấy bộ dạng này của Lý Xuân Lai thì tức giận chửi ầm lên, lúc này đám thuyền viên của gã đã lấy được vũ khí.

Chỉ thấy gã và mấy thuyền viên cầm súng bắn cá, cổ vũ lẫn nhau, mắt nhìn chằm chằm vào giữa sông.

Chương 6

Biểu hiện này khiến đội khảo cổ phải nhìn bằng con mắt khác, đặc biệt là Chung Chấn Nhạc nhìn gã thật sâu, tên này không đơn giản.

"Mọi người bám chắc vào, nó lại đến rồi." Sở Viễn vẫn luôn chú ý động tĩnh của quái vật dưới nước, thấy nó quay đầu lao về phía tàu liền hét lớn nhắc nhở.

"Nhanh lên, mọi người bám chặt vào, chú ý an toàn." Chung Chấn Nhạc cũng phát hiện, tim thắt lại, vô cùng lo lắng, trong tình huống này dù anh có súng cũng rất khó phát huy tác dụng.

"Sắp va chạm rồi, chú ý!" Nhóm Mã Đại Đảm cũng thấy động tác của quái ngư, sợ hãi ôm chặt lấy vật cố định trên tàu.

"Oanh!" Lại một tiếng nổ lớn, cả con tàu như bị sóng thần cấp mười xô vào, mũi tàu hất tung lên cao rồi rơi mạnh xuống.

"Ái ui!" Dù mọi người đã bám chặt tay vịn, vẫn có không ít người bị cảm giác mất trọng lượng hất văng xuống sàn.

Triệu Ngọc Dĩnh bị va đập tuột cả tay, vừa định đứng dậy đi về phía Sở Viễn thì đột nhiên chân đứng không vững, cả người lao thẳng xuống nước!

"Chị Dĩnh, cẩn thận!" Lạc Tuyết ở gần đó hét lên thất thanh.

Sở Viễn nghe tiếng, theo bản năng vươn tay tóm lấy Triệu Ngọc Dĩnh, có thể do quá hoảng sợ, cô trong lúc luống cuống lại kéo cả Sở Viễn theo.

Dưới tác động của quán tính cực lớn, cả hai cùng rơi xuống trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Ngàn cân treo sợi tóc, gân xanh trên trán Sở Viễn nổi lên, cơ bắp cánh tay phát lực, dùng hết sức bình sinh kéo Triệu Ngọc Dĩnh lên.

Anh tống Triệu Ngọc Dĩnh vốn dĩ sẽ rơi xuống trở lại boong tàu, còn bản thân mất đà, chỉ đành rơi tòm xuống nước.

"Tùm!" "Tiểu Ca, cậu đâu rồi?" Triệu Ngọc Dĩnh phát hiện Sở Viễn đã cứu mình, vội vàng bò ra mạn thuyền tìm kiếm bóng dáng anh.

Tuy từ lúc quái vật xuất hiện đến khi Sở Viễn rơi xuống nước chỉ vỏn vẹn một hai phút, nhưng sóng gió trong phòng livestream đã làm chấn động cả cộng đồng mạng. [Người ngồi đầu thuyền, cá bay trên trời, tại hạ ba mươi năm cuộc đời lần đầu thấy con cá to thế này, mở mang tầm mắt.] [Vãi, đây là cá á?

Đây là quái vật thì có, dài cả chục mét, mặt xanh nanh vàng, siêu kinh dị!] [Cá trê đầu to thành tinh rồi, mau đến xem, dễ thương quá, tôi muốn nuôi một con!] [Lầu trên biến thái à, đây là cá sao, là yêu quái đấy!] [Các vị, sau khi lập quốc không được phép thành tinh, mong mọi người hiểu cho, đây là cá đột biến, chỉ là to hơn một chút, răng sắc hơn một chút, da đỏ hơn một chút mà thôi.] [Mọi người không thấy sao?

Sở tiểu ca đúng là Bồ Tát sống, xả thân cứu người, Dĩnh Bảo của chúng ta khóc sưng cả mắt rồi.] [Sở Viễn, đàn ông đích thực, cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp, hy vọng anh ấy bình an!] [Người tốt một đời bình an +10086...] Lập tức bình luận xuất hiện hàng loạt lời cầu nguyện cho Sở Viễn bình an, dù ai cũng biết hy vọng rất mong manh.

Gần như cùng lúc, trên mạng bắt đầu xuất hiện không ít từ khóa hot, tất cả đều từ livestream "Quốc Gia Bảo Tàng", khiến nhiệt độ phòng livestream lại tăng thêm một bậc. #Livestream khảo cổ kinh

hiện quái vật tiền sử, mau vào xem tận mắt! #Chấn động!

Cá trê thành tinh, hưng phong tác lãng trên sông Hoàng Hà, trực tiếp chứng kiến yêu quái đầu tiên sau lập quốc! #Nhà khảo cổ học Sở Viễn, lúc nguy nan hy sinh thân mình cứu đại minh tinh Triệu Ngọc Dĩnh, nhận được vô số like. *** "Chủ thuyền, mau thả phao cứu sinh và dây thừng xuống, cứu người quan trọng!" Ngay khoảnh khắc Sở Viễn rơi xuống nước, Chung Chấn Nhạc xuất thân Binh vương nghĩ ngay đến phương pháp cứu người, vội vàng phân phó.

"Không được, chúng ta phải chạy thuyền ngay, nếu không con quái vật kia lại tới nữa!" Thấy đám chủ thuyền bận rộn cứu người, Hoa Bất Ngữ đột nhiên mất kiểm soát hét lớn, rõ ràng là hắn sợ rồi.

Lúc này, hắn cảm thấy phải lái thuyền đi ngay mới sống được.

"Không được, phải cứu người trước!" Triệu Ngọc Dĩnh và Chung Chấn Nhạc đồng thanh.

Triệu Ngọc Dĩnh trừng mắt nhìn Hoa Bất Ngữ đầy giận dữ, giật lấy phao cứu sinh từ tay Mã Đại Đảm, ném về phía Sở Viễn rơi xuống.

"Vô dụng thôi, lâu thế rồi không nổi lên, hắn chết chắc rồi, chúng ta mau lái thuyền đi thôi." "Không thể vì cứu một người không còn hy vọng mà để cả thuyền phải chôn cùng được." Hoa Bất Ngữ đỏ ngầu mắt, vung tay, không chút sợ hãi nhìn mọi người trên thuyền, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

"Đúng đấy, cứ thế này không ổn, nếu để con quái vật húc thêm mấy cái nữa, tàu của tôi không chịu nổi đâu!" Mã Đại Đảm biết rõ chất lượng thuyền của mình, thêm vài cú nữa là chìm chắc.

Nghe hai người nói vậy, mọi người trên thuyền đều im lặng.

Đúng vậy, vì cứu một người tỷ lệ sống cực thấp mà để cả thuyền

chôn cùng, có hợp lý không?

"Anh!" Triệu Ngọc Dĩnh cắn răng, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn tên đạo đức giả Hoa Bất Ngữ, trong lòng phẫn nộ tột cùng.

Đừng nói là cô, ngay cả cư dân mạng cũng bị màn bắt cóc đạo đức này làm cho câm nín. [Vãi, Hoa Bất Ngữ hóa thân Đạo Đức Thiên Tôn, định bắt cóc đạo đức tất cả mọi người à, tâm đen thật!] [Mau đi thôi, tôi thấy quái ngư lại sắp tấn công rồi.] [Cứu một người hay hy sinh tất cả, chọn thế nào, đáp án quá rõ ràng!] Ngay khi bình luận đang tranh cãi xem nên hy sinh một người hay tất cả, dưới nước lại xảy ra biến hóa mới.

"Mau nhìn kìa, sao nước sông lại đỏ thế?

Dưới đáy có động tĩnh!" Lạc Tuyết vốn đang an ủi Triệu Ngọc Dĩnh, chợt liếc thấy dưới nước không ngừng cuộn lên máu loãng, sợ hãi hét lên.

Mọi người nhìn theo hướng Lạc Tuyết chỉ, quả nhiên, chỗ Sở Viễn rơi xuống đột nhiên trào ra từng đợt máu, nhất thời cả con tàu nồng nặc mùi máu tanh!

"Kỳ lạ, mùi máu này hơi khác, đây không phải máu người!" Chung Chấn Nhạc khẽ ngửi, vẻ mặt đầy nghi hoặc.

"Ào!" Đột nhiên, một sinh vật khổng lồ bật mạnh từ dưới nước lên, làm bắn tung cột nước cao hơn một mét.

Mọi người nghe tiếng nhìn sang, đó chính là con quái ngư phủ đầy vảy xanh, khuôn mặt dữ tợn vô cùng đáng sợ, chính là con quái vật vừa tấn công tàu!

Điều khiến người ta kinh hãi nhất là, trên đầu quái vật lại đang cắm thẳng một thanh trường đao tỏa ra u quang màu đen, lưỡi đao xuyên thẳng vào não nó.

Thấy cảnh này, ai nấy đều hít một ngụm khí lạnh, mẹ ơi, tàn bạo quá.

“Con quái vật này, thế mà bị người ta giết chết?

Rốt cuộc là ai?” Đột nhiên, bóng dáng Sở Viễn hiện lên trong tâm trí mọi người.

“Chẳng lẽ thực sự là cậu ấy?” "Ào ào!" Ngay trong ánh mắt mong chờ của mọi người, tiếng nước rẽ sóng đột nhiên vang lên.

Thân ảnh Sở Viễn linh hoạt như một con cá kiếm lao lên khỏi mặt nước, vững vàng đứng trên lưng quái vật.

Lúc này, nửa thân trên của hắn để trần, những giọt nước long lanh trượt trên làn da màu đồng cổ, phác họa nên những đường nét cơ bắp hoàn mỹ.

Dưới ánh mặt trời, thân thể hắn lấp lánh ánh nước.

Chỉ thấy gương mặt hắn cương nghị, ánh mắt kiên định, chậm rãi bước về phía đầu quái vật, sau đó vươn cánh tay rắn chắc, từ từ rút thanh trường đao đang cắm trong não quái vật ra.

Mái tóc ướt sũng dán vào da đầu, tay cầm trường đao đứng trên xác quái vật, hình ảnh ấy càng tăng thêm vài phần cuồng dã và ngạo nghễ. [Vãi chưởng, con drone thông minh này cũng biết chọn góc quay quá đấy, tôi là đàn ông con trai mà còn muốn rụng tim đây này!] [Mê rồi, mê rồi, cơ bắp này quá đỉnh, các chị em, tôi không khách sáo đâu nhé.] [Tuy tôi vào đây vì nhan sắc và tài năng của Hoa thiếu, nhưng khoảnh khắc Sở tiểu ca thiếu niên trừ yêu này, quả thực chính là người tình trong mộng của tôi.] [Đúng là nghệ cao nhân đảm đại, Sở tiểu ca đơn thương độc mã trừ yêu, chẳng khác nào tuyệt thế cao thủ.] [Chẳng lẽ không ai tò mò thanh đao kia của anh ấy từ đâu chui ra à?] Khi Sở Viễn hiện thân, bình luận trên livestream lập tức bùng nổ, che

kín cả màn hình.

Dù sao đây cũng là người hùng vừa chém giết quái vật!

Trong lúc cư dân mạng đang bàn tán sôi nổi, điểm nhân khí trên bảng hệ thống của Sở Viễn cũng tăng vọt, rất nhanh đã vượt qua mốc năm mạn. [Ding, chúc mừng túc chủ nhân khí trị đột phá 50.000, kích hoạt gói quà tặng nhân khí 50.000, quà tặng đang được phát...] [Chúc mừng túc chủ nhận được Giải Độc Hoàn x10] [Chúc mừng túc chủ nhận được kỹ năng: Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật] [Chúc mừng túc chủ nhận được đạo cụ: Mạc Kim Phù] "Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật?" Sở Viễn nhìn thấy thông báo hệ thống, toàn thân chấn động.

Đây chính là kỹ năng cốt lõi của Mạc Kim Hiệu Úy.

Đây là một kỳ thư do một vị cao nhân tiền bối ngành đạo mộ cuối thời Thanh viết ra, bao quát cả phong thủy kham dư, tầm long điểm huyệt.

Sở Viễn lập tức chọn tiếp nhận truyền thừa "Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật", tức thì một dòng ký ức ùa vào trong đầu hắn.

Các loại bí thuật phong thủy, sơn xuyên địa thế thủy pháp, tinh tượng biến hóa, long mạch chi thuật...

đều được Sở Viễn hoàn toàn nắm giữ.

Đáng tiếc chỉ là nửa bộ sách!

Nhìn thông báo hệ thống, trong lòng Sở Viễn thầm sướng.

Có Tầm Long Quyết này, sau này không cần lo không tìm thấy mộ nữa.

Chương 7

Lần này Sở Viễn cảm thấy mình đã có vài phần dáng dấp của Mạc Kim Hiệu Úy, đặc biệt là chiếc Mạc Kim Phù này.

Có nó, hắn từ nay về sau chính là truyền nhân Mạc Kim Hiệu Úy chính tông!

Giải Độc Hoàn thì không cần phải nói, cổ mộ luôn hung hiểm, nhưng thứ hung hiểm nhất không phải cơ quan mà là các loại sinh vật biến dị trong mộ, độc tính cực kỳ khủng khiếp.

Giải Độc Hoàn hệ thống thưởng cho chẳng khác nào thuốc cứu mạng.

Thực ra, lần này có thể thuận lợi chém giết Thiết Đầu Long Vương cũng là nhờ hắn cứu Dĩnh Bảo (Triệu Ngọc Dĩnh) một mạng, khiến nhân khí tăng vọt qua mốc một vạn trong nháy mắt, kích hoạt gói quà nhân khí đầu tiên.

Từ trong gói quà đó, hắn mở ra được 10 viên Bế Khí Hoàn, kỹ năng Tinh thông vũ khí lạnh và Hắc Kim Cổ Đao.

Chính nhờ phần thưởng Tinh thông vũ khí lạnh và Hắc Kim Cổ Đao, đao pháp của Sở Viễn đại thành trong nháy mắt.

Dưới sự hỗ trợ của Bế Khí Hoàn, Sở Viễn linh hoạt ác đấu với Thiết Đầu Long Vương dưới nước, cuối cùng dựa vào thể phách cường đại, ngạnh kháng đâm Hắc Kim Cổ Đao vào não nó.

Sau khi tiếp nhận xong quà tặng, Sở Viễn nhìn dây thừng cách đó không xa, tung người nhảy một cái, nắm lấy dây thừng, mượn lực mạn thuyền, vậy mà chỉ vài ba bước đã leo lên con tàu cao hơn ba mét! "Sư huynh, anh... anh vừa dùng là khinh công trong truyền thuyết

sao?" Phó Thiên Thiên nhìn dáng người phiêu dật vừa bay lên thuyền của Sở Viễn, trong mắt đầy sao nhỏ, lắp bắp hỏi.

Lạc Tuyết và Triệu Ngọc Dĩnh ở bên cạnh cũng tò mò nhìn Sở Viễn.

Loại công phu này, dù là lúc đóng phim treo dây cáp cũng hiếm thấy đẹp mắt như vậy.

Không ngờ trong hiện thực lại có thân thủ này.

Thấy Sở Viễn còn trẻ như vậy, bọn họ không khỏi tò mò về lai lịch của hắn.

Đặc biệt là Triệu Ngọc Dĩnh, đôi mắt to tròn đỏ hoe, ánh mắt lưu chuyển, quan tâm nhìn hắn, lo lắng Sở Viễn có bị thương hay không. "Ha ha, Sở tiểu ca, không ngờ cậu thâm tàng bất lộ, còn là con nhà luyện võ nha.

Vừa rồi là thuật Đề Tung của nội gia quyền phải không!" Tống Văn Trác là người có căn bản võ thuật, biết cả trăm bài quyền, tinh thông Thông Bối Quyền, bình thường mười mấy người cũng không lại gần được.

Đối với thuật Đề Tung này của Sở Viễn, hồi trẻ anh ta cũng từng tu luyện, nhảy nhẹ nhàng ba bốn mét không thành vấn đề.

Theo thể chất giảm sút, dần dần cũng ít dùng, môn công pháp này chủ yếu dựa vào thể phách cường đại. "Trác ca, thực ra đây chỉ là chút ngón nghề gia truyền, không đáng nhắc tới." Sở Viễn vội vàng xua tay khách sáo đáp.

Tống Văn Trác thấy hắn không muốn nói nhiều cũng không hỏi lại, dù sao võ thuật cũng có sự phân chia môn phái.

Quá phận nghe ngóng tẩy tủy của đối phương là hành động rất không quy củ, là đại kỵ giang hồ. "Sở tiểu ca, mau vào khoang thuyền

thay quần áo đi!" Chung Chấn Nhạc lặng lẽ thu hồi vũ khí trong ngực, nhìn Sở Viễn thật sâu.

Tên này thâm tàng bất lộ, ông ta bắt đầu thấy hứng thú với hành động khảo cổ lần này rồi.

Sở Viễn lặng lẽ thu hồi Hắc Kim Cổ Đao, cầm lấy ba lô của mình cách đó không xa, đi về phía khoang thuyền.

Lý Xuân Lai và Mã Đại Đảm nhìn Sở Viễn như thiên thần hạ phàm, lập tức hoảng loạn nhường chỗ.

Hiển nhiên cảnh tượng Sở Viễn chém giết quái vật không chỉ kinh diễm khán giả livestream mà còn khiến mọi người trên thuyền kinh vi thiên nhân. "Mẹ ơi, Sở tiểu ca còn là người không đấy, một đao chém chết con quái vật này, lợi hại!" Lý Xuân Lai mặt đầy bội phục, giơ ngón tay cái lên, khen ngợi bóng lưng Sở Viễn đang đi xa. "Hừ!

Mày thì hiểu cái đếch gì, công phu cao đến mấy cũng sợ dao phay, giết con quái vật thôi mà, ai chẳng làm được, phải dùng cái đầu!" Mã Đại Đảm nhổ toẹt nước bọt về hướng Sở Viễn rời đi, nhìn bộ dạng co rúm của Lý Xuân Lai mà cười lạnh. "Phải phải, vẫn là Mã lão đại ngưu nhất, lần này có phát tài được hay không đều nhờ vào ngài!" Nghe giọng điệu nịnh nọt của Lý Xuân Lai, Mã Đại Đảm rất hưởng thụ, cười ha hả vỗ vai gã, thản nhiên nói: "Yên tâm, chỉ cần lần này mày phối hợp tốt, một khi thành công, bảo đảm mày phát đại tài." "Mã lão đại, bọn họ một nhóm người có cả drone quay phim, chúng ta vẫn nên chú ý một chút!" Lý Xuân Lai nghĩ đến việc đội khảo cổ lần này được quay phim toàn trình, lập tức nhắc nhở. "Drone cái gì?

Ở đâu, sao ông đây không thấy?

Đừng có để bị lừa, cứ cho là lộ mặt đi, lấy được bảo bối, ông đây ra nước ngoài luôn!" Trước tài phú kinh thiên, tham lam sẽ che mờ lý trí của tất cả mọi người, dù là kẻ chạy thuyền nhiều năm như Mã Đại

Đảm cũng không tránh khỏi. ...

Trần giáo sư nhìn chằm chằm xác quái vật quan sát kỹ lưỡng, mạnh mẽ vỗ đùi, thần tình kích động hét lớn: "Trời ơi, đây là Thiết Đầu Long Vương, không ngờ truyền thuyết lại là thật!" "Trần giáo sư, thầy nhận ra con quái vật này?" Chung Chấn Nhạc nghe tiếng Trần giáo sư, bước lên vài bước hỏi. "Ừ, con quái ngư này hẳn chính là Thiết Đầu Long Vương." "Trần giáo sư, Thiết Đầu Long Vương là gì, đây không phải là một con quái vật biến dị sao?" Lạc Tuyết nghi hoặc hỏi, cô rất khó tưởng tượng thứ xấu xí này lại được gọi là Long Vương.

Thấy mọi người đều mù tịt, Trần giáo sư bèn kể lại những truyền thuyết ông điều tra được về Ngư Cốt Miếu cho mọi người nghe.

Nghe nói mấy chục năm trước, lúc đó lưu vực sông Hoàng Hà liên tục đại hạn, có thôn dân phát hiện một con quái ngư khổng lồ mắc cạn ở huyện Cổ Lam.

Cá này dài mười mét, thân khoác bảy tầng vảy xanh, đầu to như trâu, đồng tử dựng đứng, thân cứng hơn cả tấm sắt, được người ta gọi là "Thiết Đầu Long Vương".

Lúc đó dân chạy thuyền bên sông đều mê tín, nói nó là Hà Thần, đám người này còn định đưa Long Vương gia về lại sông, nhưng chưa kịp động thủ thì Thiết Đầu Long Vương đã chết.

Đúng dịp hôm đó lòng sông khô hạn, thời tiết nóng bức, chưa đến một ngày đã bắt đầu thối rữa, xú khí hun thiên.

Người dân gần đó sợ bệnh dịch, bèn đem thịt cá và nội tạng thiêu hủy tế Hà Thần, đang bàn bạc xem xử lý bộ xương cá kia thế nào.

Thì có một thương nhân ngoại tỉnh đến, người này xuất vốn xây một ngôi miếu xương cá (Ngư Cốt Miếu) ngay tại Long Lĩnh cách đó

không xa để thờ cúng Long Vương gia.

Trần giáo sư chính là sau khi nghe được nghe đồn này, cảm thấy có chút không tầm thường, hơn nữa sau khi Viện khảo cổ chuyên nghiệp thăm dò, mới xác định dưới đáy Ngư Cốt Miếu có cổ mộ.

Mọi người nghe Trần giáo sư nói vậy, lập tức cảm thấy Sở Viễn càng lợi hại hơn, hắn bằng sức một người chém giết Thiết Đầu Long Vương này.

Triệu Ngọc Dĩnh và Lạc Tuyết càng thêm hâm mộ nhìn về phía khoang thuyền, người đàn ông này thực sự quá bí ẩn, quá lợi hại.

Đừng nói nhóm người đội khảo cổ, ngay cả cư dân mạng trên livestream sau khi nghe Trần giáo sư giải thích mới biết được sự lợi hại.

Lập tức, đầy màn hình lời khen ngợi bay trên livestream: [Sở Viễn tuyệt đối là võ lâm cao thủ trong truyền thuyết, lấy thân phàm nhân chém giết thần linh, quá đỉnh!] [Má ơi, tôi còn tưởng là chương trình nhẹ nhàng tình cảm chứ, mới vào đã cho tôi xem cái này?

Quá ảo!] [Trần nhà võ lực nhân gian, một đao trảm yêu tà, Sở tiểu ca vùng lên!] Đơn giản thay quần áo xong, nhìn nhân khí trị trên bảng hệ thống không ngừng tăng lên, Sở Viễn ngây người, chuyện gì xảy ra vậy?

Vãi, mới một lúc mà đã từ năm vạn tăng vọt lên bảy vạn.

Nhân lúc rảnh rỗi, Sở Viễn đánh giá Hắc Kim Cổ Đao trong tay, lưỡi dao hàn quang lẫm liệt, không khỏi lâm vào trầm tư.

Đây là một thanh đao đến từ thế giới khác, nghe nói được chế tạo từ vẫn thiết đặc thù, chém sắt như chém bùn, lần này có thể trực tiếp bổ khai đầu Thiết Đầu Long Vương, đủ thấy sự lợi hại của nó.

Thông qua lần chém giết Thiết Đầu Long Vương dưới nước này,

Sở Viễn rốt cuộc cũng nghiên cứu thấu đáo công năng của hệ thống.

Gói quà nhân khí này sẽ theo độ nổi tiếng của Sở Viễn mà từ từ tăng lên, một khi đạt đến ngưỡng của hệ thống sẽ kích hoạt gói quà tương ứng.

Hiện tại hắn đã mở hai gói quà nhân khí, đều là phần thưởng vật phẩm, kỹ năng và đạo cụ ba loại.

Lần này Hắc Kim Cổ Đao chính là đạo cụ mở ra từ gói quà một vạn nhân khí, vật phẩm là Bế Khí Hoàn, một viên có thể nín thở dưới nước khoảng một giờ, vô cùng thần kỳ.

Ngay sau khi hắn mở xong gói quà, hệ thống tự động kích hoạt tính năng cửa hàng, hiện tại trong cửa hàng chỉ có bán Bế Khí Hoàn, nhưng cái giá cao ngất ngưởng khiến Sở Viễn chùn bước!

Một vạn tích phân, cũng chính là một vạn nhân khí trị một viên, quả là gian thương.

Khiến Sở Viễn trực tiếp thầm mắng hệ thống cướp điểm! "Còn về Mạc Kim Phù, đây chính là thần khí đạo mộ!" Sở Viễn nhìn Mạc Kim Phù treo trên cổ, hiện tại hắn có Mạc Kim Phù, Tầm Long Quyết và La bàn trong tay, chính là Mạc Kim Hiệu Úy!

Chương 8

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi càng thêm mong chờ vật phẩm trong gói quà nhân khí phía sau, liệu có huyết mạch, Kim Cương Tán, Phát Khâu Chỉ hay những phần thưởng cực phẩm khác hay không.

Khoảng cách đến gói quà lớn tiếp theo chỉ còn thiếu hai vạn nhân khí trị, không khỏi khiến người ta vạn phần mong chờ.

Ổn định tinh thần, Sở Viễn thu dọn vật dụng, cắm Hắc Kim Cổ Đao về vỏ, đeo sau lưng, đi ra khỏi khoang thuyền.

Sở Viễn vừa trở lại boong tàu liền nghe thấy tiếng hô hào của đám thuyền viên.

Hóa ra là Mã Đại Đảm đang tổ chức cho thuyền viên dùng cần cẩu của tàu để trục vớt xác Thiết Đầu Long Vương. "Tiểu Sở, cậu đến đúng lúc lắm, lần này đa tạ cậu!" Trần giáo sư vốn đang chỉ huy thuyền viên trục vớt quái vật, thấy Sở Viễn đi ra, mắt sáng lên, mỉm cười. "Giáo sư, đây đều là việc em nên làm, chỉ cần là chuyện trong khả năng, vì sự nghiệp khảo cổ em nhất định toàn lực tương trợ!" Sở Viễn vội vàng xua tay, vẻ mặt nghiêm túc hứa hẹn.

Trần giáo sư thấy giác ngộ tư tưởng của hắn cao như vậy, trên mặt lộ ra biểu tình vui mừng, không hổ là học trò đắc ý nhất của mình. "Sư huynh, lần này anh kiếm bộn rồi, đừng quên khao đấy nhé!" Phó Thiên Thiên chủ động đi tới, chắp tay sau lưng, cười tươi như hoa nhìn hắn.

Sở Viễn vẻ mặt nghi hoặc, mình còn chưa bắt đầu đạo mộ mà, kiếm bộn cái gì.

Phó Thiên Thiên cười mà không nói, trực tiếp mở điện thoại đưa đến trước mặt hắn.

Sở Viễn định thần nhìn lại, lập tức dở khóc dở cười. #《Quốc Gia Bảo Tàng》vừa lên sóng đã hot, gặp Thiết Đầu Long Vương tập kích, rốt cuộc là yêu nghiệt phương nào dám tác oai tác quái giữa ban ngày? # #Minh tinh Triệu Ngọc Dĩnh quay chương trình gặp sự cố, ngàn cân treo sợi tóc, trai đẹp bí ẩn anh hùng cứu mỹ nhân!# #Vùng nước Hoàng Hà kinh hiện Thiết Đầu Long Vương khổng lồ, nghi bị trai đẹp bí ẩn một đao chém chết, cao thủ võ lâm?# #Viện trưởng Vương của Viện nghiên cứu cổ sinh vật quốc gia tuyên bố, nguyện ý bỏ ra 8 triệu để mua xác Thiết Đầu Long Vương, Sở Viễn xuất thân bình dân bỗng chốc thành triệu phú!# Chuyện Sở Viễn chém giết Thiết Đầu Long Vương lập tức khiến hắn nổi tiếng toàn mạng, các loại từ khóa nhanh chóng leo lên hot search!

Đặc biệt là việc Viện nghiên cứu cổ sinh vật chi 8 triệu mua xác Thiết Đầu Long Vương càng khiến danh tiếng Sở Viễn vang dội, thần thoại một đêm đổi đời khiến vô số cư dân mạng ghen tị đỏ mắt.

Nhìn thấy cái này, Sở Viễn lặng lẽ mở bảng hệ thống, nhân khí trị vẫn đang chậm rãi tăng lên, hiện tại đã đạt hơn tám vạn.

Khoảng cách đến gói quà nhân khí tiếp theo không còn xa nữa, quả nhiên lần mạo hiểm này vô cùng xứng đáng.

Sở Viễn nhìn quanh, phát hiện đám người Lý Xuân Lai, Mã Đại Đảm đều đang đỏ mắt nhìn chằm chằm mình, không chút che giấu! "Đây chính là 8 triệu đó, đủ cho tao cưới bao nhiêu con vợ!" Lý Xuân Lai vẻ mặt khát vọng nhìn xác quái vật được trục vớt lên, trong mắt đầy tham lam, phảng phất như đang nhìn một mỹ nhân yêu kiều quyến rũ!

Tuy nhiên vừa nghĩ đến thân thủ khủng bố của Sở Viễn, vẻ sợ hãi trên mặt Lý Xuân Lai lóe lên rồi biến mất, không kìm được nuốt nước miếng. "Tiền đồ, đây mới chỉ là món khai vị, đợi xuống mộ tùy tiện

vớ cái đồ cổ cũng đủ bằng con này!

Đừng có lộ thân phận, chú ý ẩn tàng." Mã Đại Đảm tuy cũng thèm thuồng, nhưng vì bảo bối dưới lòng đất, gã cố nén tham dục, cẩn thận nhắc nhở Lý Xuân Lai.

Lý Xuân Lai vội vàng thấp giọng phụ họa, cố làm ra vẻ nhẹ nhõm thở hắt ra, điều chỉnh cảm xúc, ngẩng đầu nhìn sang chỗ khác.

Kết quả, ánh mắt gã trực tiếp chạm phải ánh mắt Sở Viễn.

Chỉ thấy hắn khoanh tay, cười như không cười nhìn mình.

Lý Xuân Lai chỉ đành nén nỗi hoảng sợ trong lòng, gượng ép nặn ra một nụ cười, cúi đầu đi về phía đuôi tàu.

Động tĩnh bên này lập tức thu hút sự chú ý của những người khác trong đoàn.

Triệu Ngọc Dĩnh mắt sáng lên, bước nhanh đến bên cạnh Sở Viễn, nở nụ cười tươi: "Sở tiểu ca, cảm ơn anh đã cứu tôi một mạng!" "Người anh em, thanh bảo đao này của cậu được đấy, vừa rồi tôi thử rồi, dao thường chém không thủng nổi Thiết Đầu Long Vương đâu!" Tống Văn Trác ánh mắt rực lửa nhìn Hắc Kim Cổ Đao sau lưng Sở Viễn, hiển nhiên dân nhà võ như anh ta cũng biết nhìn hàng. "Nghe giáo sư nói, con quái này tên là Thiết Đầu Long Vương, lần này đa tạ Sở tiểu ca đã cứu tất cả mọi người!" Chung Chấn Nhạc với tư cách đội trưởng, phụ trách an toàn cho nhân viên khảo cổ lần này, kết quả còn chưa đến cổ mộ, suýt chút nữa đã bị quái vật làm cho toàn quân bị diệt.

Do đó, đối với việc Sở Viễn kịp thời ra tay, ông ta vẫn rất cảm kích. "Hừ, chẳng qua là mèo mù vớ cá rán, mấy triệu thôi mà, chuyện nhỏ!" Hoa Bất Ngữ khoanh tay trước ngực, vẻ mặt âm dương quái khí.

Thấy mọi người đều khen ngợi Sở Viễn, trong lòng gã bỗng sinh ra một ngọn lửa vô danh.

Dứt lời, mọi người không khỏi quái dị nhìn Hoa Bất Ngữ, dường như rất khó tin gã lại nói ra những lời như vậy. "Hi hi, Sở tiểu ca, chúc mừng anh thực hiện tự do tài chính, một đao này của anh bằng tiền cát-xê đóng phim mấy tháng của tôi đấy, thật ghen tị!" Lạc Tuyết thấy không khí trong trường quay đột nhiên thay đổi, nửa đùa nửa thật nói, cô là đang chuyển chủ đề, cố tình tỏ ra ghen tị với khả năng kiếm tiền của Sở Viễn. "Sở tiểu ca quả thực lợi hại, người ta một đao 999, anh ấy một đao trực tiếp 8 triệu!" "Nếu tôi học được đao pháp tê lợi thế này thì còn làm diễn viên cái gì, trực tiếp cầm dao loạn sát, mấy triệu đến tay!" Mọi người nghe thấy bộ dạng hoạt bát hài hước của Lạc Tuyết, trong lòng lập tức vui vẻ, bầu không khí ngưng trọng vừa rồi cũng tan biến.

Thấy không khí trong đoàn khôi phục bình thường, Lạc Tuyết mới thở phào nhẹ nhõm, đôi mắt to chớp chớp nũng nịu nhìn Sở Viễn. "Haizz, cái team này không có tôi là tan đàn xẻ nghé ngay!

Chị đây quả là quá giỏi." Sở Viễn không khỏi nhìn cô với cặp mắt khác xưa, không hổ là đại minh tinh hàng đầu, không chỉ người đẹp mà EQ cũng rất cao. ...

Sau khi xác Thiết Đầu Long Vương được cẩu lên tàu, dưới sự chỉ huy của chủ thuyền Mã Đại Đảm, con tàu tiếp tục đi về phía bắc.

Có khả năng là do sát khí trên người Thiết Đầu Long Vương chấn nhiếp, trên đường đi không gặp phải chuyện kỳ quái gì nữa, sóng yên biển lặng.

Một tiếng sau, cuối cùng cũng dừng lại ở cảng gần Ngư Cốt Miếu. "Thả neo!" Theo tiếng hô của Mã Đại Đảm, đám hỏa kế trên tàu bắt đầu thả neo, chuẩn bị cho tàu cập bờ.

Trần giáo sư nhìn thân thể khổng lồ của Thiết Đầu Long Vương, đi đi lại lại, vẫy tay gọi Sở Viễn, sau đó vẻ mặt khó xử nói: "Tiểu Sở, cái xác này Viện trưởng Vương đã đặt trước, hai tiếng nữa sẽ đến Ngư Cốt Miếu tiếp nhận, cậu thỏa thuận sắp xếp một chút." "Vâng ạ, thưa thầy." Là người hướng dẫn của Sở Viễn, ông rất tin tưởng hắn.

Chuyện cái xác được Viện nghiên cứu cổ sinh vật mua lại đều do Trần giáo sư chắp nối, hiện tại hắn đã nhận được hai triệu tiền cọc của đối phương.

Lý Xuân Lai nghe thấy hai người nói chuyện, ánh mắt lập tức sáng lên, đột nhiên sán lại gần, mặt đầy vẻ thật thà: "Sở tiểu ca, con quái ngư này nặng lắm, đúng lúc tàu của thuyền lão đại bọn họ cần bảo dưỡng, thời gian này cũng rảnh rỗi, có thể giúp cậu vận chuyển con quái ngư này đến Ngư Cốt Miếu." Đề nghị của Lý Xuân Lai khiến trong lòng Sở Viễn dao động, não tên này nhảy số nhanh thật, thảo nào trong nguyên tác sống được đến cuối cùng. "Thuyền lão đại, làm phiền anh đi một chuyến, yên tâm, chi phí tôi sẽ trả đủ!" Sở Viễn khẽ gật đầu, thản nhiên nói với Mã Đại Đảm. "Yên tâm đi, Sở tiểu ca cũng cứu mạng Mã mỗ tôi, lần này tôi dẫn anh em chạy miễn phí cho cậu một chuyến!" Mã Đại Đảm sờ cái đầu trọc lốc cười toét miệng, đây chính là cơ hội tốt để thân cận với đội khảo cổ, chút tiền lẻ này gã chưa để vào mắt.

Tướng mạo biểu cảm này ngược lại làm Phó Thiên Thiên đi sau lưng Sở Viễn giật nảy mình.

Đây là người lái tàu sao?

Biểu cảm này cũng quá dữ tợn!

Đừng nói Phó Thiên Thiên, ngay cả cư dân mạng trên livestream cũng bị nụ cười bất thình lình của Mã Đại Đảm dọa cho bình luận bay loạn xạ. [Anh em, tôi dám đoán chắc lão chủ thuyền này tuyệt đối

không đơn giản, không phải người thường!] [Đầu to cổ rụt, không phải cường đạo thì cũng là hỏa phu!] [Thời buổi này dám chạy thuyền bên sông Hoàng Hà làm gì có mấy người bình thường, nhìn thân hình bưu hãn kia là biết ngay.] Dường như nhận ra sự sợ hãi của Phó Thiên Thiên, Mã Đại Đảm lập tức xoay người đi gọi đàn em của mình khiêng xác quái vật.

Có lẽ mùi máu tanh của Thiết Đầu Long Vương thực sự khó ngửi, ngay khi Sở Viễn bàn bạc xong với Mã Đại Đảm, các thành viên minh tinh của đội khảo cổ đã sớm cầm ba lô xuống tàu.

Đặc biệt là Hoa Bất Ngữ, vừa đến đất liền đã ném ngay ba lô trong tay đi, hít từng ngụm lớn không khí trong lành.

Lạc Tuyết và Triệu Ngọc Dĩnh tuy không khoa trương như vậy nhưng cũng dìu nhau, ánh mắt sợ hãi nhìn quái vật khổng lồ trên tàu.

Thiết Đầu Long Vương tuy đã chết nhưng mùi hôi thối nồng nặc, biểu cảm dữ tợn, những nhân vật lớn như họ đâu đã từng thấy cảnh tượng thế này.

Nghĩ đến mùi trên tàu, Lạc Tuyết lại không nhịn được muốn nôn khan.

Đi sau hai người bọn họ là Tống Văn Trác và Chung Chấn Nhạc, mặt không đổi sắc, bước đi vững vàng xuống tàu.

Biểu hiện của đám minh tinh này Chung Chấn Nhạc đều nhìn thấy, điều duy nhất khiến ông bất ngờ là Tống Văn Trác và Sở Viễn.

Đặc biệt là Sở Viễn, thực sự nhìn không thấu.

Dù sao tay cầm một thanh đao chém chết Thiết Đầu Long Vương, đâu phải hạng tầm thường. "Chúng ta nghỉ ngơi tại chỗ mười phút, sau đó đi bộ xuất phát, đích đến cách đây hơn một cây số." Chung Chấn Nhạc nhìn đồng hồ, sau đó vỗ tay nhắc nhở mọi người.

Chương 9

Sau khi Sở Viễn sắp xếp cho Mã Đại Đảm vận chuyển Thiết Đầu Long Vương xong, Trần giáo sư liền gọi xuống tàu.

Sau khi mọi người đã đông đủ, cũng không biết Mã Đại Đảm kiếm đâu ra một chiếc xe tải thùng phẳng, vừa vặn chở được xác Thiết Đầu Long Vương.

Hoa Bất Ngữ thấy vậy linh cơ nhất động, lúc này buồng lái đã ngồi bốn người, không tiện ngồi thêm, nhưng vẫn có thể để hành lý.

Nghĩ vậy, gã ném thẳng ba lô của mình lên người quái vật, vừa hay có thể giảm bớt áp lực.

Thấy gã làm vậy, mắt Tống Văn Trác sáng lên, không khỏi khen ngợi gã thông minh, cũng bắt chước ném ba lô của mình lên.

Một thuyền viên của Mã Đại Đảm cũng là kẻ lanh lợi, thấy thế chủ động nhận lấy ba lô của ba vị nữ sĩ Lạc Tuyết, Dĩnh Bảo, Phó Thiên Thiên.

Xong việc, Hoa Bất Ngữ còn dương dương tự đắc nhìn Chung Chấn Nhạc và Sở Viễn, ánh mắt lộ ra một tia cười nhạo.

Bởi vì hiện tại ba lô của hai người bọn họ vẫn còn trên người.

Chung Chấn Nhạc không khỏi đánh giá cao Sở Viễn thêm một chút, sau đó ra hiệu cho thuyền viên của Mã Đại Đảm đi trước.

Tên thuyền viên vỗ vào thùng xe, tài xế nhận được tín hiệu lập tức khởi động xe tải, xuất phát về hướng Ngư Cốt Miếu. "Hết giờ nghỉ, chúng ta xuất phát!" Nhìn xe tải đi xa dần, Chung Chấn Nhạc mở lời với mọi người, đeo ba lô của mình lên đi đầu về hướng Ngư Cốt Miếu.

Mọi người thấy thế vội vàng đi theo. "Sở tiểu ca, cần tôi giúp một tay không?" Triệu Ngọc Dĩnh thấy trên người Sở Viễn đeo hai cái ba lô, vội vàng tiến lên hạ thấp giọng hỏi. "Triệu tiểu thư, cảm ơn, tôi tự làm được, dù sao cũng không nặng." Sở Viễn nhìn Triệu Ngọc Dĩnh vẻ mặt quan thiết, vội vàng xua tay từ chối.

Trong ba lô của hắn hiện giờ chỉ có mấy vật dụng sinh hoạt nhẹ nhàng như lều bạt, mấy thứ nặng như nước và thức ăn đều đang nằm trong túi đồ hệ thống rồi.

Triệu Ngọc Dĩnh nhìn ân nhân cứu mạng của mình khiêm tốn điềm đạm, mỉm cười rạng rỡ.

Quả nhiên không hổ là đại minh tinh, nụ cười này đẹp như tranh vẽ. [Oa, tôi muốn yêu đương, nụ cười của Dĩnh Bảo như gió xuân ấm áp, nếu được hôn một cái, tôi tình nguyện giảm thọ mười năm!] [Ai tè vào bãi nước vàng cho tên này tỉnh lại đi, cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga!] [Oa oa, tôi muốn thiên nga, tôi muốn nữ thần của tôi.] [Vãi, ai làm nồi lẩu ếch nấu con cóc ghẻ này đi.] [Tiên sinh đại tài, xem livestream mạo hiểm mà lại biến thành chương trình ẩm thực, lợi hại.] Đáng tiếc đám người Sở Viễn không nhìn thấy những bình luận này, nếu không nhất định sẽ like nhiệt tình cho cư dân mạng khóa này, thực sự quá tài năng. ...

Giữa trưa, mặt trời treo cao, gió khô gào thét thổi qua, tung bụi mù mịt khiến người ta gần như không mở nổi mắt.

Đội khảo cổ đi trên cao nguyên hoàng thổ rộng lớn, dưới chân đường đi gồ ghề, mỗi bước đi đều tốn nhiều sức lực hơn.

Tuy chỉ có hai cây số đường đi nhưng mọi người đều cố gắng kiên trì, đi mất hai mươi phút mới đến đích.

Nơi gọi là Long Lĩnh này, thực ra là thuộc về mạch thừa của Tần Lĩnh, đâu đâu cũng là những gò đất lớn nhỏ, đồi đất nối tiếp nhau.

Chênh lệch cao thấp cực lớn, có vô số khe rãnh sâu, còn có những chỗ bên ngoài là vỏ đất cứng, nhưng giẫm vào là vỡ, bên dưới là hố rỗng (Hãm Không Động).

Theo Lý Xuân Lai nói, nơi Ngư Cốt Miếu tọa lạc không có tên gọi thống nhất, người địa phương gọi là "Bàn Xà Pha". "Mau nhìn kìa, phía trước chính là Ngư Cốt Miếu!" Lý Xuân Lai lau mồ hôi không ngừng nhỏ xuống từ trán, nhìn ngôi miếu nát trên sườn dốc phía trước, phấn khích hét lớn.

Mọi người nghe tiếng nhìn theo, bốn phía là cao nguyên hoàng thổ mênh mông bát ngát, phía trước có một ngôi miếu nát trơ trọi đập vào mắt.

Ngư Cốt Miếu này cũ nát hơn mọi người tưởng tượng nhiều, chỉ còn lại cái cổng miếu trơ trọi, được trang trí bằng hình đầu cá.

Nhìn thấy đích đến cách đó không xa, mọi người không khỏi thở phào nhẹ nhõm, đi đường dưới ánh nắng gay gắt, bọn họ hiện tại vừa mệt vừa đói.

Cả đoàn rảo bước nhanh hơn, chẳng mấy chốc đã đến trên sườn đất, ngay trước mặt Ngư Cốt Miếu.

Gió nhẹ thổi qua, trong không khí dường như mang theo vài tia ớn lạnh. "Ơ, mọi người nhìn xem, mấy tên hỏa kế của thuyền lão đại biến mất rồi!" Lạc Tuyết đột nhiên kinh hô một tiếng.

Chỉ thấy xác Thiết Đầu Long Vương đang nằm trơ trọi trên xe, nhưng lại không thấy bóng dáng một ai.

Lạc Tuyết nhớ rõ ràng lúc đó trên thùng xe có một người, trong buồng lái ít nhất có ba người, hiện tại lại không thấy một ai!

Chung Chấn Nhạc cũng phản ứng lại, đặt hành lý xuống, tay cầm dao găm chiến thuật, mặt lộ vẻ nghiêm túc: "Trần giáo sư, chỗ này

quá yên tĩnh, mọi người ở lại tại chỗ đừng cử động, tôi đi trinh sát." Nói xong, Chung Chấn Nhạc liền mò về phía chiếc xe tải, vừa đi vừa cảnh giác quan sát xung quanh. "Lý hướng đạo, làm phiền ông gọi điện cho thuyền lão đại hỏi xem đám hỏa kế của ông ta có phải đã về rồi không?" Sở Viễn nheo mắt, khẽ gật đầu với Lý Xuân Lai.

Mấy tên hỏa kế biến mất không dấu vết này, trong lòng hắn đã có chút suy đoán. "Đúng đúng, Tiểu Lý, cậu mau liên hệ hỏi xem tình hình thế nào, người làm sao có thể tự nhiên biến mất được?" Trần giáo sư mặt đầy vẻ lo lắng.

Nếu những người này thực sự biến mất một cách khó hiểu, đối với tổ chương trình mà nói thì đúng là sự cố livestream, chuyện này ảnh hưởng rất lớn đến chương trình.

Thậm chí ảnh hưởng đến việc khảo cổ sau đó có thuận lợi tiến hành hay không! "Giáo sư, liệu có phải họ đi chỗ khác rồi không, ví dụ như vào trong miếu nghỉ ngơi?" Tống Văn Trác nhìn quanh, cuối cùng nhìn Ngư Cốt Miếu phía trước, trưng cầu ý kiến của Trần giáo sư.

Trong lúc mọi người đang thảo luận, Lý Xuân Lai thần tình khẩn trương, đột nhiên mở miệng nói: "Thật kỳ lạ, thuyền lão đại nói theo xe tổng cộng năm người, đều chưa về, điện thoại không gọi được, ông ta đang dẫn người chạy tới." "Cái gì?

Chẳng lẽ người thực sự biến mất rồi?" Phó Thiên Thiên che miệng kinh hô, nói xong còn nghi thần nghi quỷ nhìn xung quanh.

Tuy là ban ngày ban mặt, nhưng nơi hoang dã, miếu hoang, mấy yếu tố này cộng lại không khỏi khiến cô cảm thấy sợ hãi. "Đừng suy nghĩ lung tung, Chung đội trưởng về rồi kìa." Khi mọi người còn đang chìm đắm trong lời nói của Phó Thiên Thiên, Sở Viễn nhướng mày thản nhiên lên tiếng.

Lúc này hắn bắt đầu thấy hơi đau đầu, còn chưa xuống mộ mà đã hoảng loạn thế này, đến lúc xuống lòng đất thật, chắc chắn bọn họ sẽ kéo chân sau. "Chung đội trưởng, tìm thấy người chưa?" Trần giáo sư bước lên vài bước, ánh mắt rực lửa nhìn ông ta.

Chung Chấn Nhạc lắc đầu, thần tình nghi hoặc, gần đó không có dấu vết đánh nhau, thậm chí dấu chân cũng chỉ giới hạn quanh xe tải.

Rời khỏi xe, dấu chân liền biến mất.

Đi lính mười mấy năm, đây cũng là lần đầu tiên ông gặp phải sự việc ly kỳ thế này.

Nhìn vẻ mặt căng thẳng của mọi người, Chung Chấn Nhạc cố tỏ ra trấn định phân phó: "Không phát hiện bóng người, có thể là vì có việc gấp gì đó nên rời đi rồi.

Trần giáo sư, chúng ta mau chóng triển khai hành động khảo cổ đi!" Thấy ông ta chủ động lảng sang chuyện khác, Trần giáo sư mấp máy môi, cuối cùng không nói câu nào, xoay người đi vào Ngư Cốt Miếu.

Đây là một ngôi miếu nhỏ diện tích khoảng hơn một trăm mét vuông, điều khiến người ta kinh ngạc nhất là xung quanh cổng miếu lại được xếp bằng xương cá. "A, đúng là miếu làm bằng xương cá thật!" Vừa vào cổ miếu, Lạc Tuyết lơ đãng ngẩng đầu liền bị xà ngang trên đỉnh đầu làm cho chấn kinh.

Trên xà nhà trong miếu đầy bụi bặm mạng nhện, rường cột được dựng bằng xương cá hiện rõ mồn một, bày biện ngang dọc, phảng phất như mọi người đang đứng trong bụng cá.

Sở Viễn nghe tiếng nhìn theo, xà ngang xà dọc trên đỉnh miếu quả nhiên đều được cấu thành từ xương cá.

Chỉ nhìn bộ xương cá khổng lồ này là biết Thiết Đầu Long Vương

năm đó lớn đến mức nào, lớn hơn con Sở Viễn đánh giết nhiều. "Đúng vậy, nơi này chính là Ngư Cốt Miếu.

Thiên Thiên, mau lấy máy dò tìm ra đây." Trần giáo sư quét mắt một vòng, tâm trạng vốn đang sa sút cuối cùng cũng khôi phục được không ít.

Phó Thiên Thiên gật đầu, nhận lấy ba lô Chung Chấn Nhạc đưa qua, mở ra, lấy máy dò địa chất mini mới nhất ra.

Theo công tắc khởi động, máy dò bắt đầu quét tình hình môi trường dưới lòng đất xung quanh. "Ơ, Trần giáo sư, Ngư Cốt Miếu này lạ thật, sao lại xây ở nơi hoang vu hẻo lánh này?" Tống Văn Trác mặt đầy tò mò, anh ta đánh giá bên trong Ngư Cốt Miếu, cứ cảm thấy có chỗ nào đó sai sai.

Chương 10

Thực ra không chỉ mình anh ta, ngay cả khán giả livestream cũng rất kỳ lạ. [Tôi lớn lên ở bên sông, quê tôi có miếu Ngư Cốt, loại miếu này thường xây bên cạnh sông lớn.

Vùng đất Tần Lĩnh này vốn thuộc nội lục, huống hồ xây miếu trên cao nguyên Long Lĩnh này lại càng vô lý.] [Bố tôi chuyên xây chùa miếu, trong này rất có giảng cứu.

Chùa miếu là để tạo phúc một phương, chọn đất tất phải là nơi tinh phong lỗi lạc, minh sơn đại điện.

Long Lĩnh này khe rãnh chằng chịt, như rồng bay rắn lượn, núi non bốn phía cằn cỗi, tuyệt đối không phải nơi hàng đầu để xây miếu!] [Vãi chưởng, lầu trên nhân tài đấy, thế mà cũng hiểu phong thủy, tuy nghe không hiểu nhưng cảm thấy rất ngầu!] [Im hết đi, xem livestream nghiêm túc nào, Trần giáo sư chuẩn bị giảng bài rồi.] "Ha ha, Tống tiên sinh hỏi rất hay, căn cứ theo cổ phong thủy học mà xem, địa thế Long Lĩnh quả thực không thích hợp xây miếu, có thể thấy ngôi miếu này là do người có tâm cơ xây dựng, đội thám hiểm chúng tôi chính là phát hiện điểm này mới xác định dưới miếu có cổ mộ!" Trần giáo sư nheo mắt giải thích. "A!

Thầy từng nói Ngư Cốt Miếu này do một thương nhân lớn quyên góp xây dựng, chẳng lẽ ông ta là trộm mộ, xây miếu để che mắt người đời?" Tống Văn Trác hiển nhiên liên tưởng đến truyền thuyết Ngư Cốt Miếu mà Trần giáo sư kể lúc trước, kinh ngạc hỏi. "Không sai, đại sơn đại xuyên trăm mười cái, long lâu bảo điện đi vô số.

Trong hình trạng từng dải núi của Long Lĩnh này, tương truyền có ẩn giấu một tòa 'Long Lâu Bảo Điện' cực sâu, thực ra chính là nói

dưới lòng đất khu vực này có một ngôi đại mộ!" Trần giáo sư gật đầu, mặt mang nụ cười phân tích.

Sở Viễn nghe đến đây không khỏi đánh giá cao Trần giáo sư một chút, không ngờ Trần giáo sư cũng hiểu phong thủy. "Nguy rồi, giáo sư ơi, điểm neo do Viện cung cấp biến mất rồi!" Phó Thiên Thiên kinh hô một tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của mọi người. "Cái gì?

Không thể nào, mộ huyệt sao có thể di động?" Sắc mặt Trần giáo sư thay đổi kịch liệt, đi nhanh vài bước đến bên cạnh Phó Thiên Thiên, thần sắc căng thẳng nhìn máy dò.

Chỉ thấy điểm neo màu đỏ vốn có trên máy dò đã biến mất tăm. "Trần giáo sư, xảy ra chuyện gì vậy?" Chung Trấn Nhạc nhận lấy máy dò trong tay Phó Thiên Thiên, quan tâm hỏi. "Haizz, tháng trước Viện có một đội thám hiểm, vốn đã dò ra vị trí cổ mộ, nhưng hiện tại vị trí cổ mộ đã di dời!" Trần giáo sư vẻ mặt kinh hoảng, chỉ vào máy dò nói đầy lo lắng. "Cổ mộ này chẳng lẽ còn mọc chân tự chạy sao?" Lạc Tuyết mặt đầy nghi hoặc, lời của Trần giáo sư rõ ràng đã vượt quá mọi nhận thức của cô, cổ mộ đâu phải người sống.

Phó Thiên Thiên lật xem tài liệu mang theo, tra cứu nhiều lần, sau đó khổ sở nói: "Giáo sư, căn cứ báo cáo khảo sát Viện đưa, cổ mộ quả thực không thấy đâu nữa, tọa độ trên máy dò đã biến mất!" "Hừ, tôi đã nói rồi, người trẻ tuổi không đáng tin, giờ thì hay rồi, không tìm thấy cổ mộ, làm chúng ta chạy công cốc một chuyến!" Hoa Bất Ngữ khoanh tay, giọng điệu đầy vẻ bất hảo, gã vốn đã nghi ngờ tổ hợp khảo cổ kiểu này của Trần giáo sư, không ngờ một lời thành sấm! "Này, nhóc con, cậu không phải tự xưng là sinh viên thám hiểm giỏi nhất Học viện Khảo cổ sao?

Bắt đầu màn trình diễn của cậu đi!" Nhìn Sở Viễn đang trầm mặc không nói cách đó không xa, Hoa Bất Ngữ mở miệng châm chọc.

"Thằng ngu!" Sở Viễn mấp máy môi chửi thầm Hoa Bất Ngữ một câu quốc túy, chậm rãi đi về phía mọi người.

Mọi người lúc này mới nhớ ra, Trần giáo sư từng giới thiệu Sở Viễn là sinh viên cao tài về định vị cổ mộ, không khỏi nhao nhao nhìn về phía hắn. "Sở tiểu ca, tôi tin anh nhất định làm được, cố lên!" Triệu Ngọc Dĩnh lo hắn căng thẳng, vung nắm tay ngọc, không quên cổ vũ cho hắn. "Giáo sư, em có học qua một chút phong thủy kham dư, trò vặt phân kim định huyệt, chi bằng để em thử xem?" Sở Viễn thần sắc bất biến, nhìn Trần giáo sư thản nhiên nói.

Còn chưa đợi Trần giáo sư đáp lại, Hoa Bất Ngữ bên cạnh lập tức cười trên nỗi đau của người khác: "Không phải chứ, thời đại nào rồi còn có người tin phong thủy?

Khảo cổ học chẳng lẽ dạy cái này?

Còn phân kim định huyệt?

Đùa gì thế!" Trần giáo sư đặt báo cáo trong tay xuống, nghe vậy cũng nhíu mày: "Tiểu Sở, người xưa tuy có xây lăng tẩm theo phong thủy bảo huyệt, nhưng phong thủy lưu phái rất nhiều, ai cũng không biết thật giả, huống hồ địa thế Long Lĩnh phức tạp, muốn phân kim định huyệt chẳng khác nào người si nói mộng!" Hiển nhiên xuất thân từ Viện nghiên cứu khảo cổ như Trần giáo sư, đối với phong thủy ông có tán đồng, nhưng chuyện phân kim định huyệt thì rõ ràng không tin.

Lạc Tuyết và những người khác cũng kinh nghi bất định nhìn Sở Viễn, bọn họ vẫn luôn tưởng rằng Sở Viễn cần dựa vào thiết bị khoa học để định vị mộ huyệt, không ngờ hắn lại muốn dùng phong thủy để định vị, không khỏi thập phần hoài nghi.

Sở Viễn đối mặt với sự nghi ngờ của mọi người, tịnh không để ý, chỉ chỉ vào sườn núi bên ngoài cổng Ngư Cốt Miếu, thần tình tự nhiên

nói: "Nơi này chung quanh tuy núi non cằn cỗi, không chướng không hộ, không thành thế sự, nhưng trên có vân nghê tàng, có đỉnh tuyệt cao, dưới có ngọa cư thâm viễn, trình thế an ninh đình súc." "Tuy trải qua năm tháng, 'thế' đã bị hoàn cảnh tự nhiên phá vỡ, mưa gió cắt gọt, động đất lở núi, địa biểu vỡ nát, đã không còn khí tượng năm đó, nhưng từ xưa Long Lĩnh nhiều cổ mộ, muốn tìm kiếm Long Lâu Bảo Điện tịnh không phải chuyện khó!" "Vừa rồi tôi đã quan sát, đất Long Lĩnh thường có những vỏ đất bẫy người, bên dưới đều là hang động mê cung, Ngư Cốt Miếu này khác với phong thủy chùa miếu thông thường, rất rõ ràng là che mắt người đời, tôi tin tưởng nơi này khẳng định có cổ mộ." Hoa Bất Ngữ thấy bộ dạng thao thao bất tuyệt của hắn, trong lòng không vui, nhướng mày khiêu khích: "Ha ha, Trần giáo sư chẳng phải nói lối vào ở quanh đây sao?

Nói luyên thuyên nhiều thế, vị trí lối vào ở đâu?" Đối mặt với sự nghi ngờ của Hoa Bất Ngữ, Sở Viễn thản nhiên đáp trả: "Hạ trùng bất khả ngữ băng!" (Sâu mùa hè không thể nói chuyện băng tuyết).

Hoa Bất Ngữ nghe vậy đại nộ, không ngờ Sở Viễn lại dám dối gã như vậy, nhưng nhìn bộ dạng tính trước trong lòng của hắn, nhất thời lại không tiện mở miệng, mặt đỏ bừng.

Sở Viễn tự mình lấy ra Hoàng Kim Bát Bảo La Bàn do hệ thống thưởng, đi đến vị trí trung tâm Ngư Cốt Miếu.

Chỉ thấy hắn khẽ chạm vào la bàn, kim chỉ nam trong tay xoay chuyển không ngừng. "Tầm long phân kim khán triền sơn, nhất trùng triền sơn nhất trùng quan, duy khán triền sơn nhiễu kỷ trọng, trọng trọng triền sơn tỏa chân long." Sở Viễn giơ la bàn trong tay, vừa đi quanh tại chỗ, vừa lẩm bẩm trong miệng. "Hừ, giả thần giả quỷ!" Hoa Bất Ngữ tìm được cơ hội phản kích, cười lạnh nhìn Sở Viễn, phảng phất như đang xem một tên hề biểu diễn.

Nhưng những người khác trong đội khảo cổ khi thấy Sở Viễn lấy la bàn ra, toàn bộ đều nín thở tập trung, sợ mình làm phiền đến hắn.

Mà vô số cư dân mạng trên livestream, khi Sở Viễn lấy Hoàng Kim Bát Bảo La Bàn ra, toàn bộ đều sôi trào. [Vãi chưởng, anh em ơi, tuy không hiểu thao tác của Sở tiểu ca, nhưng mà đẹp trai quá, chỉ riêng cái thần thái cầm la bàn này, ca ca đây xin làm fan.] [Ai nói cho tôi biết cái la bàn này không phải để tìm hướng sao?] [Người anh em, cậu nói cái ti nam à, la bàn này rất tinh mật, chuyên dùng để diễn toán ngũ hành số thuật, xem xét bát môn phương vị!] [Tuy không biết tiểu ca đang nói cái gì, nhưng mà ngầu!] [Mấy đứa mê trai lầu trên dẹp sang một bên, cái này mịa nó hình như không phải phong thủy kham dư, mà giống thủ pháp của trộm mộ trong truyền thuyết hơn!] [Đừng nói nữa, Sở tiểu ca hình như thực sự tìm được lối vào cổ mộ rồi!] Ngay khi cư dân mạng tranh luận không ngớt, Sở Viễn đã đi đến trước tượng Long Vương được thờ trong Ngư Cốt Miếu. "Lối vào, ngay tại chỗ này!" Sở Viễn chỉ vào cái máng đá trước tượng Long Vương, thản nhiên nói, một loại phong phạm thế ngoại cao nhân tự nhiên sinh ra.

Trần giáo sư và mọi người đều mắt chữ A mồm chữ O nhìn, hai mặt nhìn nhau, nhất thời không biết lời hắn là thật hay giả, nhưng nhìn thần tình thái nhiên tự nhược của Sở Viễn, cũng không giống là đang diễn. "Chẳng lẽ hắn thực sự biết phân kim định huyệt?

Chuyện này cũng quá ly kỳ rồi, một người làm khảo cổ lại dùng huyền học để định vị!" "Tôi không tin, mới chưa đến năm phút cậu đã tìm được lối vào?

Ai biết lời cậu nói là thật hay giả?" Hoa Bất Ngữ dùng ánh mắt hồ nghi đánh giá hắn từ trên xuống dưới, trong lòng thập phần khinh thường, chỉ là đồ giả thần giả quỷ mà thôi.

Hiển nhiên, gã cho rằng vừa rồi Sở Viễn dùng la bàn, phân kim định huyệt chẳng qua là để thu hút sự chú ý, phô trương thanh thế.

Dù sao một người bình thường muốn trở thành người nổi tiếng, đôi khi tai tiếng cũng là một loại chiến lược, giống như thao tác này của Sở Viễn. "Muốn nổi tiếng đến phát điên rồi, tôi khuyên cậu vẫn nên về đi làm tử tế đi!" Hoa Bất Ngữ khoanh tay cười lạnh nói, trong lời nói đầy vẻ bỉ di.

Câu nói này như một gáo nước lạnh dội thẳng vào đầu mọi người, ai nấy đều không khỏi nhìn Sở Viễn.

Sở Viễn nhún vai, thản nhiên nói: "Người có thể không hiểu, nhưng không thể vô tri, nếu anh không tin thì cứ việc đẩy máng đá ra xem, rốt cuộc có lối vào hay không?" Thực ra đúng là bị Hoa Bất Ngữ nói trúng, màn biểu diễn vừa rồi của Sở Viễn thực chất là để thu hút sự chú ý của công chúng.

Không còn cách nào khác, ai bảo hắn thiếu nhân khí trị chứ.

Đấy, chỉ vài phút, nhân khí trị của hắn đã từ tám vạn tăng vọt lên hơn mười hai vạn, hiệu quả cực tốt!

Nhìn gói quà mười vạn nhân khí trong túi đồ hệ thống, trong lòng Sở Viễn thầm sướng không thôi, không uổng công hắn diễn một màn.

Hoa Bất Ngữ hừ lạnh một tiếng, đi đến trước tượng điêu khắc, nhìn cái máng đá nặng nề, nghiến răng, xắn tay áo bắt đầu bê.

Kết quả, nín đỏ cả mặt tía tai, dùng hết sức bình sinh cũng chỉ xê dịch máng đá được vài xăng-ti-mét, gần như không đáng kể. "Không phải chứ, sẽ không có người ngay cả cái máng đá nhỏ thế này cũng không xê dịch nổi chứ." Sở Viễn khoanh tay, thấy Hoa Bất Ngữ chịu thiệt, trêu chọc nói. "Cậu..." Hoa Bất Ngữ lau mồ hôi trán, sắc mặt rất khó coi, chỉ vào Sở Viễn nhất thời không nói nên lời. "Để tôi!" Chung

Chấn Nhạc thấy bộ dạng mồ hôi nhễ nhại của gã, trong lòng bỉ thị, trình độ này mà cũng tính là đàn ông sao?

Nhưng cân nhắc đến sự hài hòa của cả đoàn, ông vẫn chọn chủ động giúp đỡ, tránh để đối phương quá khó xử.

Không hổ là binh vương đương đại, dưới sự giúp đỡ của Chung Chấn Nhạc, máng đá cuối cùng cũng bị dời đi.

Chỉ thấy một cái lỗ lớn đen ngòm sâu không thấy đáy, đường kính khoảng năm mươi phân, kèm theo từng trận bụi bặm đập vào mắt mọi người.

Toàn trường một mảnh tĩnh mịch, tất cả mọi người đều sững sờ. "Đây là đạo động!" Trần giáo sư vẻ mặt chấn kinh, không ngờ thực sự bị Sở Viễn nói trúng, chỗ này quả nhiên là lối vào cổ mộ.

Chương 11

Chẳng lẽ cậu ta thực sự biết thuật tầm long phân kim? "Sở tiểu ca, anh giỏi quá, cái gì mà phân kim định huyệt này quá thần kỳ, có thể dạy tôi không?" Lạc Tuyết chớp chớp đôi mắt to nhìn chằm chằm la bàn trong tay Sở Viễn, trong mắt đầy sao nhỏ, bộ dạng như fan cuồng. "Hừ, tôi thấy là mèo mù vớ phải cá rán thôi!" Hoa Bất Ngữ nói giọng âm dương quái khí, tuy rằng lúc này gã vô cùng xấu hổ, hận không thể tìm cái lỗ nẻ nào chui xuống.

Màn trang bức không tiếng động này của Sở Viễn như một lưỡi dao sắc bén đâm vào tim gã, người bị tổn thương nhất chính là gã.

Hơn nữa thấy Sở Viễn được hoan nghênh như vậy, trong lòng Hoa Bất Ngữ càng không dễ chịu, đặc biệt là khi thấy Lạc Tuyết thân thiết sán lại gần. "Lạc Tuyết, với cái trình độ mèo cào của cậu ta, cô đừng để bị lừa, phí công vô ích!" Hoa Bất Ngữ đưa ra lời khuyên có vẻ quan tâm, thực chất là đang cảnh cáo Lạc Tuyết rằng Sở Viễn là loại không ra gì, thậm chí là kẻ lừa đảo! "Đây là tôi đọc được đôi chút từ sách cổ về phong thủy kham dư của ông nội tôi, tôi quả thực không có tư cách dạy người khác." Sở Viễn nheo mắt, nhíu mày nhìn Hoa Bất Ngữ.

Tên này đúng là phiền phức, tuy lời nói gây tổn thương nhưng đối với Sở Viễn mà nói, lại cho hắn một cái cớ không tồi.

Đừng hỏi, hỏi thì tất cả thủ đoạn đều là gia truyền.

Dù sao kiến thức của hắn đều đến từ tàn bản Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật mà hệ thống thưởng, người khác cũng không tra ra được gì.

Cuốn bí thư này chia làm hai quyển thượng hạ, hắn chỉ có nửa

quyển thượng, nhưng bí thuật phong thủy phong phú bên trong đã rất nghịch thiên rồi.

Chung Chấn Nhạc vươn tay sờ vết tích đạo động, trên dưới đánh giá một hồi, mỉm cười với Trần giáo sư: "Giáo sư, chúng ta nghỉ ngơi trước đi, đi cả chặng đường mọi người đều đói rồi, khôi phục thể lực xong chúng ta sẽ xuất phát, cái động này tôi sẽ thăm dò trước." "Đúng rồi, Sở tiểu ca cậu là dân chuyên nghiệp, cái động này hơi nhỏ, lát nữa vất vả cậu đào to ra một chút." Đã tìm được lối vào cổ mộ, Trần giáo sư tự nhiên cũng không vội, phân phó mọi người đi chuẩn bị bữa trưa.

Sở Viễn thì lấy cớ ra ngoài hít thở không khí, lặng lẽ đi ra ngoài Ngư Cốt Miếu, cứ thế nhìn dãy núi uốn lượn phương xa. "Thiên Thiên, Sở tiểu ca bình thường đều thích như vậy sao?

Ngẩn người một mình ấy." Lạc Tuyết thấy Sở Viễn ra ngoài cũng lén lút đi theo, khi thấy hắn đứng ngẩn người phía xa, bèn kéo Phó Thiên Thiên đang chuẩn bị cơm trưa thì thầm hỏi.

Phó Thiên Thiên cầm mấy hộp cơm ăn liền, liếc nhìn Sở Viễn, khẽ gật đầu: "Ừm, sư huynh là người như vậy, bình thường đều hành động một mình." Nghe câu này, trong mắt Lạc Tuyết lóe lên một tia thần sắc mạc danh, nheo mắt nhìn Sở Viễn phía xa, không biết đang nghĩ gì.

Bọn họ đâu biết Sở Viễn đang xem bảng hệ thống của mình, màn biểu diễn vừa rồi tuyệt đối khiến nhân khí trị của hắn tăng mạnh.

Quả nhiên, trên giao diện thuộc tính hệ thống, nhân khí trị đã tăng lên hơn mười bảy vạn, đã có thể kích hoạt gói quà mười vạn.

Duy nhất đáng tiếc là gói quà cấp tiếp theo cần năm mươi vạn nhân khí trị, độ khó này hơi lớn à nha! "Hệ thống, mở gói quà lớn." [Ding, gói quà mười vạn nhân khí đang được phát...] [Chúc mừng túc

chủ nhận được thiên phú: Thiên Sinh Dạ Nhãn.] [Chúc mừng túc chủ nhận được kỹ năng: Khôi Tinh Thích Đấu.] [Chúc mừng túc chủ nhận được đạo cụ: Toàn Phong Sạn.] "Vãi, phần thưởng này cũng quá khủng bố rồi đi, thế mà đến cả Dạ Nhãn của Trần Ngọc Lâu - đại ca Tá Lĩnh cũng thưởng, khủng bố như vậy!" Thiên Sinh Dạ Nhãn là thiên phú của thủ lĩnh Tá Lĩnh, thứ này cũng gần giống kính nhìn đêm, duy nhất đáng tiếc là ở thời đại của Trần Ngọc Lâu thì tuyệt đối là thiên phú đỉnh cấp, nhưng dưới sự hỗ trợ của thiết bị khoa học hiện đại, cái này có hơi vô dụng.

Cũng may hệ thống còn thưởng thần kỹ Khôi Tinh Thích Đấu, trong lòng Sở Viễn thầm sướng rơn.

Quen thuộc cốt truyện Quỷ Thổi Đèn, Sở Viễn biết rõ hơn ai hết sự lợi hại của thần kỹ này.

Khôi Tinh Thích Đấu chuyên dùng để đối phó với bánh tông (cương thi) dưới lòng đất, thậm chí có thể trực tiếp tháo khớp xương sống của cương thi.

Trong nguyên tác, Chá Cô Tiêu chính là dựa vào tuyệt kỹ này mà đánh bại Nguyên triều đại tướng quân mình đồng da sắt ở Bình Sơn.

Sở Viễn nhìn trang kỹ năng trên bảng, thần tình kích động, vậy mà vô tình tập hợp đủ kỹ năng cốt lõi của ba môn phái đạo mộ lớn.

Khiến hắn nắm chắc phần thắng hơn khi xuống mộ sau này.

Không chút do dự, hắn chọn ưu tiên tiếp nhận ký ức truyền thừa của kỹ năng này.

Tức thì, vô số kỹ xảo sử dụng về Khôi Tinh Thích Đấu đều xuất hiện trong đầu hắn, thân thể hắn cũng có toàn bộ ký ức cơ bắp.

Giờ khắc này, Sở Viễn cảm thấy mình như một khổ tu giả đã khổ luyện Khôi Tinh Thích Đấu mấy chục năm. "Đỉnh!" Sở Viễn cảm

thấy hệ thống này thực sự quá mạnh mẽ, cảm nhận sức mạnh bùng nổ trong cơ thể, đặc biệt là sự tăng cường cơ bắp ở tay và chân.

Cảm giác này thực sự sướng!

Tiếp đó, thiên phú Thiên Sinh Dạ Nhãn cũng tiến hành dung hợp.

Trong nháy mắt, sâu trong mắt Sở Viễn truyền đến một cảm giác thanh mát, hắn phát hiện mình có thể nhìn xa hơn, đặc biệt là nhìn những chỗ vi mô càng thêm rõ ràng. "Sư huynh, cơm trưa xong rồi, Chung đội trưởng bảo mọi người tập hợp." Sở Viễn đang chìm đắm trong vui sướng đột nhiên bị tiếng cười khẽ của Phó Thiên Thiên cắt ngang. "Được, anh qua ngay." Sở Viễn cao giọng đáp lại, thuận tiện điều chỉnh cảm xúc một chút, đi về phía Ngư Cốt Miếu.

Lúc này, toàn bộ đội khảo cổ đang chuẩn bị cơm trưa trước cửa Ngư Cốt Miếu, Chung Chấn Nhạc đang gọi mọi người mau chóng dùng bữa.

Đây đều là cơm tự sôi tổ chương trình chuẩn bị, mọi người cũng không chê bai, thậm chí ngay cả Hoa Bất Ngữ - kẻ luôn giữ hình tượng trên đường đi cũng chọn cắm đầu ăn, đúng là đói thật rồi.

Sở Viễn thầm cười, thế này đã là gì, nếu thật sự để bọn họ đi qua tòa U Linh Trủng này, ước chừng bọn họ sẽ nhớ mãi không quên!

Ăn qua loa xong bữa cơm, Sở Viễn chào hỏi Chung đội trưởng một tiếng rồi một mình đi vào Ngư Cốt Miếu, hắn phải xử lý cái đạo động cổ mộ kia.

Thấy hắn rời đi, mắt Lạc Tuyết đảo một vòng, nghĩ nghĩ rồi cũng lập tức đứng dậy đi theo.

Không để ý tình hình phía sau, Sở Viễn đi thẳng đến trước đạo động, quan sát kỹ tình hình miệng hang, càng nhìn kỹ càng khiến hắn kinh ngạc. "Đây là cao nhân a!" "Sở tiểu ca, sao lại nói vậy?

Đây không phải chỉ là một cái miệng hang bình thường thôi sao?" Lạc Tuyết nhìn chằm chằm đạo động sâu không thấy đáy, nghe hắn tán thán như vậy, không kìm được tò mò. [Mọi người chú ý, chuẩn bị bàn ghế, phổ cập kiến thức khảo cổ bắt đầu.] [Không phải chỉ là cái hố rách thôi sao?

Còn có thể làm ra cái gì?

Không phải cứ đào to đào tròn là được à?] [Đây là kênh livestream văn minh chính thức, chú ý mức độ lái xe.] Hiển nhiên, cư dân mạng trên livestream cũng nhao nhao tò mò, chỉ một cái đạo động thì có danh đường gì. "Cô xem, cái đạo động này đi xéo xuống dưới, thủ pháp cao siêu, trong động thấy góc thấy tuyến, vết xẻng trên vách động vô cùng đều đặn." "Đây là phương thức đào động thiết lập bên trong, thông thường dám dùng phương thức này, nhất định là đã tính toán chính xác phương vị góc độ của cổ mộ!" "Có thể thấy vị tiền bối cao nhân này không chỉ tâm tư kín đáo, mà kỹ nghệ còn rất cao siêu, nhất định là cao thủ đỉnh cấp trong nghề đạo mộ Mạc Kim!" "Chị Lạc Tuyết, chị tránh ra chút, tôi tu sửa lại cái đạo động, vị trí miệng hang hơi nhỏ!" Dứt lời, Sở Viễn trực tiếp lấy từ trong ba lô ra một cây gậy đồng rỗng ruột.

Gậy đồng rỗng, bên trong có chứa cơ quan, thân gậy đã bị người dùng tay ma sát đến bóng loáng. "Ơ?

Sở tiểu ca, cái này là cái gì?

Không phải nên dùng xẻng đào hố sao?" "À, đây là một cây Toàn Phong Sạn (Xẻng lốc xoáy), là lợi khí đào đạo động." Sở Viễn lơ đãng giải thích, sau đó lại lấy từ trong ba lô ra chín phiến lá làm bằng tinh cương, cắm vào đầu trước gậy đồng như chín cánh hoa.

Phía trước gậy đồng có rãnh cắm lẫy lò xo chuyên dụng, lá thép vừa cắm vào liền lập tức bị lò xo cố định chắc chắn.

Cuối cùng Sở Viễn lại lắp một cái tay quay vào phía sau gậy đồng, cứ như vậy cây Toàn Phong Sạn mà hệ thống vừa thưởng không lâu đã được lắp ráp hoàn thành.

Toàn Phong Sạn sau khi lắp ráp xong có thể co duỗi, đường kính mở hố cũng có thể tự hành điều chỉnh mở rộng hay thu nhỏ. "Chị Lạc Tuyết, chị lùi ra xa chút, tôi muốn bắt đầu làm việc rồi!" Sở Viễn khẽ gật đầu với cô, hít sâu một hơi, sau đó trực tiếp kéo khẩu trang dưới cổ áo lên đeo vào, bắt đầu đào hố.

Không chỉ Lạc Tuyết bị một loạt động tác của Sở Viễn làm cho kinh ngạc đến ngây người, cư dân mạng trên livestream càng trực tiếp sôi trào, vô số bình luận bay qua! [Không ngờ chỉ một cái hố rách, trong mắt người trong nghề lại có nhiều học vấn thế này, mở mang kiến thức!] [Nói chứ, sao tôi nghe từ miệng Sở tiểu ca ra có chút cảm giác kính phục, anh hùng trọng anh hùng thế nhỉ, cái quỷ gì vậy!] [Ai nói cho tôi biết Sở Viễn rốt cuộc làm nghề gì?

Cái xẻng này lắp ráp vừa ngầu vừa nhanh, học khảo cổ đều chuyên nghiệp thế này sao?] [Vãi, cái này mịa nó không phải là Lạc Dương Sạn chuyên dùng của dân trộm mộ sao?

Sở tiểu ca đúng là trộm mộ rồi!] [Lầu trên cút xéo, người ta đây là Toàn Phong Sạn, khác xa Lạc Dương Sạn.

Có điều nhìn thủ pháp và tốc độ đào hố này của tiểu ca, không có mấy chục năm kinh nghiệm tuyệt đối không làm được!] [Anh em, Sở tiểu ca tuyệt đối là dân đạo mộ, thủ pháp này ông nội tôi nhìn cũng muốn bái sư.

Cụ nhà tôi hồi trẻ trộm mộ, đạp núi tìm rồng mấy chục năm, trực tiếp khen thủ pháp này của Sở tiểu ca sánh ngang tổ sư gia!] Nghe vị huynh đài chuyên nghiệp này nói, livestream lập tức xôn xao một mảnh.

Lạc Tuyết không kìm được nuốt nước miếng, cô hiện tại càng lúc càng không nhìn thấu Sở Viễn rồi.

Chương 12

Xuất thân khảo cổ, không phải nên am hiểu giám định bảo vật và nghiên cứu lịch sử cổ đại sao, chưa từng nghe nói chuyên ngành này còn am hiểu đào hố a! "Giáo sư..." Nhìn Sở Viễn vẻ mặt nghiêm túc, chuyên nghiệp đào hố, Lạc Tuyết nén nỗi lo lắng trong lòng, gọi Trần giáo sư một tiếng.

Thấy thần tình hoảng hốt của Lạc Tuyết, Trần giáo sư rùng mình đứng dậy, đặt bát đũa trong tay xuống, vội vàng đi về phía vị trí đạo động, rất lo lắng lối vào cổ mộ sẽ xảy ra biến hóa vị trí. "Xảy ra chuyện gì rồi?

Vị trí lối vào bị dịch chuyển sao?" Trần giáo sư đến trước mặt Lạc Tuyết, vẻ mặt lo lắng hỏi. "Không phải đâu giáo sư, lối vào rất tốt, là Sở tiểu ca... nói thế nào nhỉ, thầy tự mình xem đi!" Lạc Tuyết cũng không biết nên nói thế nào, dứt khoát chỉ vào Sở Viễn để giáo sư tự xem. "Tiểu Sở?

Ơ, cái đạo động này cậu ấy đào tốt quá nhỉ, cái gì gọi là chuyên nghiệp?

Đây chính là chuyên nghiệp!" Trần giáo sư nhìn miệng hang phảng phất như hoa mai nở rộ đang từ từ mở rộng, mỗi một xẻng xuống đều đều đặn như vậy, thủ pháp sánh ngang Mạc Kim Hiệu Úy tại thế! "Khoan đã, Mạc Kim Hiệu Úy?

Tiểu Sở là Mạc Kim Hiệu Úy?" Trần giáo sư nghĩ đến đây, trực tiếp sững sờ tại chỗ, trong lòng như nổ tung chảo.

Sở Viễn là học sinh ông tuyển chọn kỹ càng, khi gia nhập Viện nghiên cứu khảo cổ quốc gia càng là tiến hành điều tra lý lịch, thân thế rất trong sạch.

Tuy nhiên thủ pháp đào hố quen thuộc này vẫn khiến Trần giáo sư rất chấn kinh.

Dù sao Mạc Kim Hiệu Úy trong ấn tượng của ông đã sớm biến mất trong dòng sông lịch sử. "Mạc Kim Hiệu Úy?

Giáo sư Trần, Mạc Kim Hiệu Úy là gì?" Lưu ý đến động tĩnh bên này còn có Chung Chấn Nhạc, hắn nghe Giáo sư Trần lẩm bẩm một mình, không nhịn được tò mò hỏi.

Nói đến đây, hắn còn liếc nhìn Sở Viễn một cái, trong lòng thầm khen ngợi: "Khá lắm, đào nhanh như vậy, đúng là hạt giống tốt cho lực lượng công binh." "Mạc Kim Hiệu Úy có phải là những người đãi cát tìm vàng dưới sông không?" Lý Xuân Lai đang vây xem cũng hạ ý thức tiếp lời. "Phụt!" Lạc Tuyết vốn trong lòng còn đang ẩn ẩn lo lắng, nghe được câu nói đặc sệt khẩu âm địa phương của Lý Xuân Lai, lập tức bật cười thành tiếng.

Giáo sư Trần nhíu mày, nhìn các thành viên đội khảo cổ đều đã vây lại, đặc biệt là ai nấy đều lộ vẻ cầu tri thức.

Suy tư một lát, Giáo sư Trần mới chậm rãi mở miệng: "Mọi người đều biết, lần khảo cổ trực tiếp này là để phổ cập kiến thức khảo cổ.

Do chiến tranh mấy trăm năm trước, rất nhiều văn hiến lịch sử khảo cổ của nước ta đã bị hủy hoại.

Tuy nhiên, một năm trước Viện đã khai quật mộ cổ của một vị đại tướng quân cổ đại." "Qua khai quật sơ bộ, chúng tôi thu được một số văn hiến lịch sử bí ẩn, trong đó có ghi chép về chuyện trộm mộ của người xưa." 【Cảnh báo phía trước cực căng, mau kê ghế ngồi hóng, Giáo sư Trần bắt đầu lên lớp rồi!】 【Vãi, Viện nghiên cứu khảo cổ khai quật một năm trước, chẳng lẽ là ngôi cổ mộ Tương Tây gây chấn động toàn quốc năm ngoái sao?】 【Người xưa trộm mộ trăm năm

trước?

Thật mong chờ, ở cái thời kỹ thuật lạc hậu đó, họ trộm mộ kiểu gì nhỉ!】【Tổ chương trình cuối cùng cũng vào việc rồi, hóng...】【Chẳng lẽ không ai quan tâm tình hình đào hố của Sở Tiểu Ca sao?

Người thường đúng là khổ, chị đây đau lòng quá.】"Chính cái gọi là 'Mạc Kim hữu phù, Phát Khâu hữu ấn, Bàn Sơn hữu thuật, Tá Lĩnh hữu giáp', câu này nói về bốn lưu phái trộm mộ lớn của tiền nhân." "Bốn lưu phái lớn này chỉ: Mạc Kim Hiệu Úy, Phát Khâu Trung Lang Tướng, Bàn Sơn Đạo Nhân và Tá Lĩnh Lực Sĩ." "Trong đó, được ghi chép nhiều nhất chính là Mạc Kim Hiệu Úy.

Nghe nói bọn họ am hiểu tám pháp trộm mộ là 'Vọng, Văn, Vấn, Thiết', có thể dễ dàng tìm ra cổ mộ, phá giải cơ quan bên trong, hành động tự nhiên như chốn không người." "Do Mạc Kim Hiệu Úy tinh thông 'Thiên Tinh Phong Thủy Thuật' và 'Tầm Long Quyết', nên 'Phân kim định huyệt' càng là bản lĩnh tủ của họ." "Vừa rồi thủ pháp Phân kim định huyệt mà Tiểu Sở sử dụng, hẳn là thuộc về lưu phái Mạc Kim Hiệu Úy." Nói đến đây, Giáo sư Trần nhìn sâu vào mắt Sở Viễn.

Trước đó thấy cậu dùng la bàn thôi diễn, trong lòng ông đã ẩn ẩn có suy đoán. "Trời ạ, chẳng lẽ Sở Tiểu Ca thật sự là Mạc Kim Hiệu Úy?" Lạc Tuyết khẽ kinh hô. "Không thể nào!

Sở Tiểu Ca sao có thể là trộm mộ được?

Có lẽ là học được từ cuốn sách tạp nham nào đó thôi." Triệu Ngọc Dĩnh không do dự lên tiếng bênh vực Sở Viễn.

Trong mắt cô, Sở Viễn là ân nhân cứu mạng, nhìn thế nào cũng không giống kẻ trộm mộ. "Ha ha, chư vị không cần lo lắng.

Tiểu Sở khi vào Viện khảo cổ đã được thẩm tra lý lịch, tuyệt đối không phải Mạc Kim Hiệu Úy," Giáo sư Trần nói đến đây thì ngừng

một chút, "Có lẽ đúng như cô Triệu nói, thủ đoạn này cậu ấy học được ở đâu đó thôi." Lời giải thích của Giáo sư Trần thì đội khảo cổ miễn cưỡng chấp nhận, nhưng cư dân mạng trong livestream thì bùng nổ! 【Khớp rồi!

Mạc Kim Hiệu Úy giỏi phong thủy, biết phân kim định huyệt, nói chẳng phải là Sở Tiểu Ca sao?】 【Sở Tiểu Ca, rơi áo choàng (lộ thân phận) rồi, chạy mau, trộm mộ là phạm pháp đấy!】 【Mấy ông lầu trên bị ngáo à?

Người ta là Giáo sư Trần đã bảo thân phận Sở Tiểu Ca rất trong sạch rồi.

Có khi nào nhà cậu ấy có người là Mạc Kim Hiệu Úy?

Hoặc tổ tiên là Mạc Kim Hiệu Úy?】 【Chém gió vừa thôi, trộm mộ mà chia nhiều môn phái thế thì trộm mộ đầy đường rồi, nghe cứ như giới thiệu tiểu thuyết ấy.】 【Anti cút hết, Tiểu Ca một đao chém chết Long Vương, cho dù là Mạc Kim Hiệu Úy tôi cũng ủng hộ!】 Ngay khi livestream bình luận bay loạn xạ, hiện trường khảo cổ lại có tình huống mới. "Giáo sư, tôi phát hiện thứ này!" Ngay khi Giáo sư Trần đang phổ cập kiến thức, từ trong đạo động bỗng truyền ra tiếng của Sở Viễn.

Mọi người nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy Sở Viễn tay phải cầm Toàn Phong Sạn, tay trái ôm một tấm bia đá to cỡ cái chậu rửa mặt, khom người đi ra. "Đây là Công Đức Bia!

Sao lại thế này?" Giáo sư Trần kinh hô, nhìn tấm bia đá sứt mẻ, sắc mặt lập tức đại biến, đôi mắt nhìn chằm chằm vào đầu thú ở chỗ sứt mẻ trên bia. "Giáo sư Trần, tấm bia này có huyền bí gì sao?" Chung Chấn Nhạc thấy sắc mặt giáo sư không tốt, quan tâm hỏi.

Giáo sư Trần là nhân vật nòng cốt của chuyến đi này, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện. "Cái đầu thú này gọi là Nhạc Lỵ, là một loại

linh thú chuyên nằm trên bia đá trong truyền thuyết phương Tây (Tây Thiên), giọng hay như tiên nhạc.

Từ đó suy đoán, trên bia đá này hẳn là nội dung ca công tụng đức." Giáo sư Trần đón lấy tấm bia đá từ tay Sở Viễn, cẩn thận đặt xuống đất, vừa giải thích vừa quan sát chữ viết.

Thấy mọi người vẻ mặt khó hiểu, Sở Viễn chậm rãi mở miệng: "Theo khảo chứng, thủ pháp xây dựng lăng mộ dùng Nhạc Lỵ làm đầu bia thịnh hành vào thời Đường, cho nên dưới này có khả năng là một ngôi mộ thời Đường." "Thế nhưng, báo cáo khảo sát sơ bộ của Viện lại hiển thị đây đáng lẽ phải là một ngôi mộ Tây Chu mới đúng." Nghe Sở Viễn giải thích, mọi người mới hiểu vì sao sắc mặt Giáo sư Trần lại biến hóa lớn như vậy.

Nếu đây thật sự là mộ thời Đường, thì Viện nghiên cứu khảo cổ quốc gia lần này coi như mất hết mặt mũi, đây được coi là một sự cố livestream khá lớn! "Có gì đâu mà phải xoắn xuýt, vừa rồi Giáo sư nói cái đạo động này thông thẳng xuống cổ mộ, muốn biết thực hư thì cứ xuống xem là biết." Hoa Bất Ngữ nhìn đám đông trầm mặc, tròng mắt đảo một vòng, lớn tiếng đề nghị.

Hắn vừa rồi định "dìm hàng" Sở Viễn thất bại, không ngờ lại để đối phương thể hiện thành công, trong lòng cực độ khó chịu.

Hiện tại có cơ hội chứng minh Viện nghiên cứu khảo cổ phán đoán sai lầm, nếu thật là vậy, tự nhiên sẽ khiến người đời thấy rõ trình độ thực sự của đám học khảo cổ này, đến lúc đó xem bọn họ còn mặt mũi nào tiếp tục livestream.

Sở Viễn vẻ mặt đầy bất ngờ nhìn hắn.

Cậu không ngờ Hoa Bất Ngữ lúc này trong lòng đầy toan tính dơ bẩn, mà lại tò mò tên này sao tự nhiên có gan dạ như thế! "Được, cho mọi người 5 phút chỉnh lý trang bị." Chung Chấn Nhạc thấy mọi

người đều đồng ý xuống mộ, phất tay ra hiệu mọi người khẩn trương thu dọn.

Lúc mọi người đang chỉnh lý ba lô, Chung Chấn Nhạc đi đến bên cạnh Sở Viễn, thấy xung quanh không có ai mới hạ thấp giọng: "Tiểu Ca yên tâm, tôi đã liên hệ tổ chương trình, bọn họ sẽ đóng quân tạm thời ở gần đây, xác quái vật bọn họ sẽ giúp cậu xử lý tốt." "Cảm ơn anh, Chung đội trưởng!" Sở Viễn vẻ mặt cảm kích.

Không ngờ thân là đội trưởng đội khảo cổ, Chung Chấn Nhạc còn có thể lo nghĩ đến việc tư của mình, nhìn qua là biết người bạn đáng thâm giao.

Chẳng mấy chốc, mọi người đều đã chỉnh trang xong xuôi.

Đội khảo cổ cộng thêm Lý Xuân Lai làm hướng đạo, tổng cộng 9 người. "Giáo sư Trần, tôi đi trước mở đường, phiền Sở Tiểu Ca đi cuối cùng, chiếu ứng mọi người!" Nói xong, Chung Chấn Nhạc bật đèn pin, đi đầu chui vào đạo động, mọi người lần lượt đi theo sau.

Lý Xuân Lai lo lắng nhìn người phía trước ngày càng ít, thần sắc có chút sốt ruột, ánh mắt không tự chủ được vọng ra cửa miếu Ngư Cốt, dường như đang chờ đợi ai đó. "Hướng đạo Lý, đến lượt ông rồi!" Sở Viễn liếc mắt liền nhìn thấu tâm tư của Lý Xuân Lai, cũng không vạch trần.

Chương 13

Dù sao ông ta cũng là một trong những công cụ để cậu cày điểm nhân khí. "À à, vâng, tôi vào ngay." Lý Xuân Lai thần tình khẩn trương, lại nhìn ra cửa miếu không thấy bóng người nào, mới cười gượng gạo, chui vào đạo động.

Sau khi Lý Xuân Lai hoàn toàn vào trong, Sở Viễn vừa định theo sau, bỗng nhiên thần tình khẽ động, ngũ cảm của cơ thể mở rộng.

Một tràng tiếng người ồn ào từ cách đó không xa đứt quãng truyền đến.

Cậu biết, hẳn là đám người Mã Đại Đảm sắp đến rồi. "Long Lĩnh Thập Tử sao, thật đáng mong chờ." Sở Viễn biết rõ sự nguy hiểm của U Linh Trủng, đám người này đối với cậu không có uy hiếp, ngược lại còn mang đến rất nhiều nhiệt độ cho livestream khảo cổ!

Nhìn điểm nhân khí tăng chậm chạp trên bảng hệ thống, Sở Viễn có chút lo lắng, cậu hiện tại đang thiếu tư liệu để tạo điểm bùng nổ (drama).

Long Lĩnh Thập Tử, đây chính là công cụ cao cấp!

Siết chặt ba lô trên người, bật đèn pin, Sở Viễn khom người chui vào đạo động, bám sát phía sau mọi người. "Dừng lại!" Sở Viễn không biết khom lưng đi bao xa, mãi đến khi nghe tiếng hô của Chung Chấn Nhạc cậu mới dừng lại.

Thông qua khe hở, cậu đã phát hiện một tia sáng phía trước.

Xem ra đã đến cổ mộ rồi.

Coi như hữu kinh vô hiểm. "Ầm!" Kèm theo một tiếng nổ lớn kinh thiên động địa, bụi đất mù mịt tản ra trong không gian nhỏ hẹp. "Khụ

khụ!" Nghe tiếng ho khan không ngừng của người bên cạnh, Sở Viễn trong lòng khẽ động, lao ra đầu tiên.

Đập vào mắt là một không gian khổng lồ mờ mịt sương khói, trong không khí lan tỏa mùi hủ thực thoang thoảng. "Mọi người ra hết đi, không khí bên ngoài bình thường!" Chung Chấn Nhạc nghe thấy tiếng Sở Viễn, lập tức nói với mọi người: "Mọi người che kín mũi miệng, đừng chen lấn, mau chóng ra ngoài." Mọi người nghe theo sắp xếp, lập tức xuyên qua ánh sáng lờ mờ, lao ra. "Trời ơi, không gian dưới lòng đất lớn thế này!" "Kìa, mau nhìn xem chỗ kia có cái gì!" Mọi người xúm lại, Giáo sư Trần nhìn theo hướng ngón tay Lạc Tuyết, chỉ thấy một chiếc đỉnh đồng xanh cao hơn hai mét sừng sững cách đó không xa.

Chung Chấn Nhạc thấy mọi người đều vây quanh, rút súng cảnh sát cảnh giác nhìn bốn phía. "Đỉnh đồng xanh ba chân hai tai, quả nhiên là mộ Tây Chu!" Giáo sư Trần nhìn vật lớn trước mặt, biểu cảm trên mặt tràn đầy kích động. "Chẳng phải chỉ là cái đỉnh lớn thôi sao?

Có gì đâu mà xem, vẫn là tìm huyệt mộ đi." Hoa Bất Ngữ bịt mũi, ngữ khí hờ hững.

Hắn hiện tại chỉ muốn mau chóng tìm được quan quách, hoàn thành livestream, sớm thu công.

Hoàn cảnh nơi này thực sự quá tệ, mới mở đầu đã bị làm cho bụi bặm đầy mặt, mất hết hình tượng thần tượng. "Đây không phải đỉnh đồng xanh bình thường, nhìn minh văn này xem, hẳn là thời Tây Chu, văn vật mấy ngàn năm, giá trị không thể đo đếm." Giáo sư Trần nhẹ nhàng lau chùi minh văn trên đỉnh, bộ dạng nâng niu cẩn thận. "Hơn nữa, quy mô đỉnh đồng thế này thường dùng để tế tự, ở cổ đại không phải Chư hầu Vương tước thì không được dùng.

Xem ra chủ nhân ngôi mộ Tây Chu này phi phú tức quý!" Cảm xúc

của Giáo sư Trần đột nhiên kích động.

Nếu có thể khai quật một ngôi mộ vương tước Tây Chu, đối với ông mà nói ý nghĩa cực kỳ trọng đại. "Đây chẳng phải là cái đồ vật to xác nặng nề sao, đáng bao nhiêu tiền?" Lý Xuân Lai nhìn đỉnh đồng xanh khó hiểu hỏi, hắn thực sự không nhìn ra thứ này quý giá chỗ nào.

Phó Thiên Thiên nghe vậy, trực tiếp liếc xéo hắn một cái, tức giận nói: "Hừ, cái đỉnh này còn lớn hơn cái ở Viện bảo tàng quốc gia đấy, có cái này đủ cho ông ăn mấy đời!" "Ngoan ngoãn, giá trị cao thế sao!" Lý Xuân Lai lập tức hai mắt sáng rực, trong lòng càng vui mừng khôn xiết.

Quả nhiên Mã Đại Đảm nói trúng rồi, dưới lòng đất này toàn là bảo bối!

Nghĩ đến đây, hắn cẩn thận nhìn quanh, thừa dịp mọi người không chú ý, lấy điện thoại gửi định vị cho Mã Đại Đảm!

Đồng thời trong lòng cũng thấp thỏm bất an.

Mã Đại Đảm tuy người đông thế mạnh, nhưng người bên đội khảo cổ cũng không dễ chọc.

Đặc biệt là Chung Chấn Nhạc cả quá trình mặt lạnh, khí chất binh vương thiết huyết khiến người ta không nhịn được sợ hãi.

Còn có Sở Tiểu Ca với đôi mắt sắc bén, dường như mỗi lần đều có thể nhìn thấu suy nghĩ của hắn.

Nghĩ đến đây, Lý Xuân Lai cẩn thận liếc nhìn Sở Viễn.

Dường như nhận ra điều gì, Sở Viễn bỗng nghiêng người đối mắt với hắn.

Dọa Lý Xuân Lai vội vàng thu hồi ánh mắt, rụt đầu lại, mắt nhìn đi chỗ khác, không dám đối diện! "Giáo sư Trần, chúng ta vẫn nên

tranh thủ tìm chủ mộ thất đi, tôi cứ có cảm giác không lành." Chung Chấn Nhạc nhìn không gian trống trải xung quanh, những con đường nhỏ uốn lượn tứ tung, hắn luôn cảm giác trong bóng tối có những ánh mắt đang rình rập mình.

Giáo sư Trần gật đầu, luyến tiếc nhìn đỉnh đồng xanh một cái.

Vật này quá lớn, vẫn là đợi tìm được chủ mộ thất rồi nghiên cứu kỹ sau. "Giáo sư Trần, mau nhìn, kia là cái gì?" Lạc Tuyết đột nhiên nhìn thấy trên vách tường trên đỉnh đầu xuất hiện một bóng đen vụt qua, sợ hãi hét lên.

Hoa Bất Ngữ nghe tiếng nhìn lại, chẳng thấy gì cả, chỉ là một vệt đen trên tường, căn bản không để trong lòng.

Đồng thời không khỏi lắc đầu, trong lòng thầm nhủ: Phụ nữ đúng là phiền phức, trời sinh đã nhát gan. "Ủa?

Thứ này lại biết động đậy!" Triệu Ngọc Dĩnh an ủi Lạc Tuyết bên cạnh, tò mò dùng đèn pin chiếu vào bóng đen này.

Không ngờ dưới ánh đèn chiếu rọi, bóng đen lại bắt đầu run rẩy. "Sột soạt..." Kèm theo vài âm thanh khe khẽ, bóng đen dưới ánh đèn cường độ cao bắt đầu biến đổi.

Đột nhiên, một khuôn mặt quỷ rõ ràng đập vào mắt mọi người! "Mẹ kiếp, quỷ, chạy mau!" Hoa Bất Ngữ nhìn thấy mặt quỷ trong nháy mắt, mặt cắt không còn giọt máu, hét lớn một tiếng rồi không màng phản ứng của mọi người, cắm đầu chạy thục mạng về phía sau. "Thứ quái quỷ gì vậy?

Mọi người mau rời khỏi đây!" Ngay cả Chung Chấn Nhạc tâm chí kiên định như vậy, nhìn thấy mặt quỷ cũng da đầu tê dại.

Bất an mãnh liệt trong lòng báo cho hắn biết thứ này rất nguy hiểm.

Nghe tiếng hô của hắn, Tống Văn Trác và những người khác cũng biến sắc, một luồng khí lạnh lẽo ập vào tim mọi người.

Đội khảo cổ không nói hai lời, theo bản năng đều chạy theo sau Hoa Bất Ngữ. "Hỏng rồi, hiệu ứng bầy cừu!" Thấy mọi người chạy theo hướng Hoa Bất Ngữ, Chung Chấn Nhạc thầm kêu khổ.

Hắn vốn định bảo mọi người rút lui, không ngờ mọi người thấy Hoa Bất Ngữ bỏ chạy lại bản năng chạy theo. "Sở Tiểu Ca, cậu bọc hậu bảo vệ mọi người, tôi đi đuổi theo Hoa Bất Ngữ!" Chung Chấn Nhạc dặn dò một tiếng rồi nhẹ nhàng tăng tốc vài bước vượt qua đám đông, đuổi theo Hoa Bất Ngữ.

Lời này vừa ra, khán giả livestream cũng bị bầu không khí căng thẳng này làm cho sợ hãi. 【Vãi chưởng, rốt cuộc có nhìn rõ không, thứ đó là gì vậy?

Mà khiến đội khảo cổ sợ đến vãi ra quần!】【Lầu trên không biết nói chuyện thì im mồm!

Chương 14

Rõ ràng là Hoa Bất Ngữ gây khủng hoảng, hại mọi người chạy theo.】【Trời ơi, tôi nhìn rõ rồi, cái thứ vừa vụt qua là một khuôn mặt người đấy, thật sự quá kinh dị.】【Không thể nào là mặt người, lông lá đầy mình, quả thực có chút dọa người.】【Đừng mê tín, mọi người phải tin tưởng khoa học chứ, làm gì có mặt quỷ?】Sở Viễn nhìn thấy mặt quỷ kia bất ngờ không kịp đề phòng cũng giật mình, sau đó nghĩ đến rất có thể đây chính là Nhân Diện Hắc Vưu.

Một loại nhện khổng lồ biến dị do bức xạ, mặt quỷ kia hẳn là hoa văn hình mặt người trên bụng nó.

Sở Viễn chậm rãi rút Hắc Kim Cổ Đao sau lưng.

Trong nguyên tác, lũ Nhân Diện Hắc Vưu này đã truy sát nhóm nhân vật chính năm lần bảy lượt.

Có thể thấy chiến đấu lực của chúng không yếu.

Nếu chỉ có một mình thì tự nhiên không cần lo, nhưng đội khảo cổ ngoài Chung Chấn Nhạc và Tống Văn Trác, những người khác cơ bản không có sức chiến đấu.

Nếu thật sự gặp Nhện mặt người thì vẫn rất nguy hiểm.

Kết quả, cậu còn chưa đi được mấy bước, đột nhiên thấy một bóng người "vụt" một cái chạy nhanh qua người mình.

Vừa chạy vừa hét lớn: "Chạy mau a, phía trước toàn là dơi đen to bằng cái chậu rửa mặt!" "Sở Tiểu Ca, vừa rồi kia không phải Hoa Bất Ngữ sao?

Sao lại quay lại!" Triệu Ngọc Dĩnh đầy mặt nghi hoặc hỏi, thấy tình hình này liền dừng bước, kéo Lạc Tuyết đến bên cạnh Sở Viễn.

Sở Viễn nheo mắt nhìn Hoa Bất Ngữ bỏ chạy, vừa định mở miệng thì nghe Chung Chấn Nhạc hô to: "Mọi người chạy mau, phía sau có một đàn dơi đen, có độc!" Chỉ thấy Chung Chấn Nhạc cõng một người trẻ tuổi, vừa chạy vừa lớn tiếng hô hào.

Phía sau hắn còn có mấy người đi theo, chính là đám người Mã Đại Đảm!

Sở Viễn vừa định mở miệng, đợi nhìn thấy cảnh tượng sau lưng đám Mã Đại Đảm, đồng tử mạnh mẽ co rụt lại, túm lấy tay Triệu Ngọc Dĩnh bỏ chạy. 【Trời ơi, trên trời chi chít thứ gì thế kia?

Sở Tiểu Ca nhìn thấy trực tiếp bị dọa lui rồi!】 【Đây là dơi sao?

Dơi to bằng cái chậu, xin mời các bạn bên Cục cổ sinh vật quốc gia ra giải thích chút.】 【Thứ quỷ này ăn gì mà lớn vậy, chẳng lẽ gen biến dị?】 【Nhìn mà hội chứng sợ lỗ được chữa khỏi luôn.

Hàng ngàn hàng vạn con dơi lớn, phảng phất mây đen che trời, trận thế này quá lớn!】 【Mau chạy trốn đi, quay lại đường cũ, ngôi mộ Tây Chu này thực sự quá nguy hiểm!】 Ngay khi mọi người muốn tránh xa sự truy kích của lũ dơi đen, đột nhiên Hoa Bất Ngữ đang chạy phía trước kinh hô một tiếng, chân đạp vào khoảng không.

Dưới thân hắn xuất hiện một cái hang sụt lún, cả người trong nháy mắt biến mất khỏi tầm mắt mọi người!

Kèm theo một tiếng kêu thê lương, vọng lại càng lúc càng xa! "Hoa Bất Ngữ, cậu sao rồi..." Chung Chấn Nhạc thấy thế kinh hãi, vội vàng gọi đối phương.

Lời còn chưa dứt, hắn cũng đạp phải một chỗ sụt lún, cả người cũng rơi xuống. "Mọi người cẩn thận dưới chân, đây là hố sụt tự nhiên của Long Lĩnh." Ngay khoảnh khắc Sở Viễn mở miệng nhắc nhở, mọi người như bị hiệu ứng domino, người này tiếp người kia

đạp trúng hố sụt.

Đều không thể tránh khỏi mà rơi xuống. "Sở Tiểu Ca, cứu..." Sở Viễn đột nhiên cảm thấy tay lỏng ra, Triệu Ngọc Dĩnh bên cạnh lời còn chưa kịp nói hết, cùng Lạc Tuyết hai người đồng thời rơi xuống.

Đây là động "hãm nhân" (bẫy người) của Long Lĩnh, bọn họ hẳn là đều đạp trúng lớp vỏ đất rỗng.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn trực tiếp tung người nhảy xuống.

Không chút do dự. "Ái chà!" Bịch bịch bịch!

Kèm theo một loạt tiếng vật nặng rơi xuống đất, tiếng kêu đau đớn đứt quãng vang lên.

Nhìn về phía có tiếng kinh hô trước cửa động, Sở Viễn hai tay nhẹ nhàng chống đỡ, giữ thân thể chịu lực đều, ma sát với vách tường.

Bắt đầu giảm tốc, cuối cùng bằng một cú lộn mèo về phía trước, cậu đẹp trai ổn định thân hình, từ từ đứng dậy. "Mọi người không sao chứ, mau bò dậy đi, mọi chuyện vẫn chưa kết thúc đâu." Sở Viễn trở tay rút Hắc Kim Cổ Đao, quan sát hoàn cảnh xung quanh, đồng thời nhắc nhở mọi người.

Tuy xung quanh có chút ánh sáng, nhưng ngoài mười mét thì không nhìn rõ.

Trong mắt Sở Viễn lóe lên u quang.

Thiên phú Dạ Nhãn khởi động, hoàn cảnh xung quanh lập tức sáng như ban ngày!

Đây là một hang động âm u ẩm ướt, trên đỉnh là không gian rộng mênh mông, vách tường bốn phía chi chít cửa động và tơ nhện trắng xóa. "Hít!

Đây là đến sào huyệt của Nhân Diện Tri Chu rồi!" Sở Viễn thấy

tình hình này, không nhịn được hít một hơi khí lạnh, vội vàng nói với mọi người vừa mới hoàn hồn: "Mọi người mau đi đi, nơi này hình như là sào huyệt quái vật gì đó!" "Quái vật gì?

Sở Tiểu Ca chỉ biết đùa, chúng ta lăn xuống lâu như vậy, dơi đen chắc chắn không đuổi kịp đâu." "Ai có đèn, cho xin chút ánh sáng!" Hoa Bất Ngữ chỉnh lại dung nhan, mò mẫm trong bóng tối hét lên.

Trước đó nhìn thấy mặt quỷ ở trên, hắn sợ đến mức vứt cả ba lô. "Cạch!" Dứt lời, bốn năm luồng sáng từ trong bóng tối bật lên, chiếu rọi bốn phía sáng trưng! "Á!

Đây là cái gì, tởm quá!" Phó Thiên Thiên cảm giác dưới chân đạp vỡ thứ gì đó, cúi đầu nhìn, một mùi tanh hôi ập vào mặt, sợ đến mức giậm chân.

Mọi người nghe vậy cũng đều nhìn xuống chân, quả nhiên, chỉ thấy trên mặt đất chất đống những thứ như trứng côn trùng màu xanh lục. "Đây là trứng nhện, mọi người mau chóng lui ra ngoài!" Giáo sư Trần ngồi xổm xuống quan sát kỹ lưỡng rồi kinh hoảng thất thố hét lên, hiển nhiên ông đã đoán được ý của Sở Viễn. "Lão Lục, mày sao vậy?

Lão Lục, mày nói chuyện đi!" Mã Đại Đảm vừa xoay người định rời đi, đột nhiên phát hiện bên cạnh có một cơ thể bị tơ nhện bao bọc, lại gần xem thì ra là tiểu đệ kết nghĩa của mình. "Nhanh, còn ngây ra đó làm gì, cứu người quan trọng!" Mấy người bên cạnh Mã Đại Đảm thấy thế, vội vàng tiến lên xé tơ nhện quấn trên người hắn, tình thế cấp bách lại không thể xé đứt. "Rầm!" Một bóng đen khổng lồ đột nhiên rơi xuống đất, phát ra một tràng âm thanh "tê tê".

Cảm giác được dị trạng sau lưng, Mã Đại Đảm cứng ngắc xoay người, đèn pin trong tay chiếu thẳng qua.

Đó là một con nhện biến dị thân thể khổng lồ, toàn thân bao phủ

một lớp lông nhung đen kịt, lấp lánh ánh sáng quỷ dị.

Tám cái chân tu trường như kim thép, cứng rắn mà sắc bén.

Đáng sợ nhất là phần đầu của nó.

Đó là một khuôn mặt người vặn vẹo, tái nhợt và không có sinh khí, đôi mắt trống rỗng vô thần, dường như có thể xuyên thấu linh hồn con người.

Kèm theo động tác nhúc nhích của Nhện mặt người, khuôn mặt này cũng biến động theo, lúc thì mỉm cười, lúc thì khóc lóc, khiến người ta rùng mình. "Đây...

đây là Nhân Diện Hắc Vưu, sao lại to thế này!" Giáo sư Trần sắc mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy.

Ông từng thấy sinh vật này trên tạp chí địa lý, nhưng thể tích lớn thế này thì là lần đầu tiên thấy. "Giáo sư Trần, Nhân Diện Hắc Vưu là gì?

Đây còn là nhện sao?" Chung Chấn Nhạc tay cầm súng, chắn trước mặt Giáo sư Trần, đầy vẻ cảnh giác. "Đây là một loại nhện sống ở rừng cây có độ cao thấp so với mặt nước biển, chỉ to khoảng 3-5 cm, loại to xác thế này tôi mới thấy lần đầu!" "Hoa văn trên lưng nó rất giống mặt ông già, nên gọi là Nhân Diện Hắc Vưu (Ấu trùng đen mặt người).

Chúng tiềm phục trong góc tối, chờ đợi con mồi đến gần.

Chương 15

Một khi phát hiện mục tiêu, nó sẽ lao tới với tốc độ kinh người, dùng móng vuốt sắc bén và răng nanh kịch độc xé đối phương thành mảnh vụn." Mọi người nghe vậy, nhìn con nhện khổng lồ này, đặc biệt là khuôn mặt người rợn gáy kia, không khỏi da đầu tê dại. "Chi chi!!" Ngay lúc mọi người dừng lại nói chuyện, vô số Nhện mặt người từ các hang đá bốn phía chui ra, vươn móng vuốt khổng lồ, khát máu nhìn mọi người.

Nhìn Nhện mặt người càng lúc càng gần, Chung Chấn Nhạc biến sắc, quát lớn: "Chạy mau, mọi người rút hết ra ngoài." Đám Mã Đại Đảm thấy tình hình này, sợ đến hồn phi phách tán, chẳng còn lo được cho Lão Lục bị tơ nhện quấn, cắm đầu chạy về hướng lối ra.

Sở Viễn rút Hắc Kim Cổ Đao, hoành ngang trước ngực, từ từ đi đến bên cạnh Chung Chấn Nhạc, ánh mắt kiên định nhìn phía trước. "Điểm nhân khí, mau tới đây đi!" Sở Viễn nhìn hơn hai mươi vạn điểm nhân khí trong bảng hệ thống, cậu biết có lấy được gói quà lớn hay không, là xem đợt này!

Chung Chấn Nhạc tán thưởng nhìn cậu, từ sau lưng rút ra một thanh mã tấu (dao khai sơn), khẽ quát với Sở Viễn: "Lên, chúng ta tranh thủ thời gian cho mọi người rút lui!" Dứt lời, Sở Viễn tung người nhảy lên, tay phải phát lực, Hắc Kim Cổ Đao tung chiêu 'Lực phách Hoa Sơn' trực tiếp chém đôi con Nhện mặt người trước mặt. "Soạt!" Một mùi máu tanh nồng nặc lan tỏa trong không khí, não và máu tươi của Nhện mặt người rơi đầy đất, tản ra mùi hôi thối khiến người ta buồn nôn. "Đao pháp tốt!" Nhìn bộ dạng mặt không đổi sắc của Sở Viễn, Chung Chấn Nhạc trong lòng lại đánh giá cậu cao thêm vài phần. "Chi chi..." Đòn tấn công mạnh mẽ của Sở Viễn lập tức

khiến lũ Nhện mặt người xung quanh xao động bất an, nhao nhao lao về phía hai người. "Giết!" Chung Chấn Nhạc rống lớn về phía con nhện đang lao tới.

Chỉ thấy con Nhện mặt người khổng lồ mà dữ tợn huy vũ móng vuốt đâm về phía đầu hắn.

Nghiêng người né tránh, Chung Chấn Nhạc nhanh nhẹn né được, thế công trên tay không giảm, mã tấu chém thẳng vào bụng Nhện mặt người. "Xoẹt" một tiếng, thanh mã tấu sắc bén rạch một đường lớn trên bụng con quái vật.

Nhện mặt người bị đau ở bụng, thống khổ vặn vẹo cơ thể, đồng thời phát ra tiếng rít thê lương. "Gào!" Con nhện bị thương như bị kích thích, liên tục gầm rú, hãn không sợ chết lao vào Chung Chấn Nhạc! "Keng, keng, keng!" Mã tấu và móng vuốt va chạm phát ra tiếng chói tai, đan xen cùng tiếng rít của nhện, vang vọng khắp hang động.

Sở Viễn thấy Chung đội trưởng du tha du thuyên (dư sức xử lý), an tâm không ít.

Không hổ là binh vương, kỹ năng vũ khí lạnh không kém mình là bao.

Phải biết rằng, Sở Viễn đã nhận được phần thưởng tinh thông vũ khí lạnh của hệ thống, nói cậu là đại sư vũ khí lạnh đương đại cũng không quá.

Mà đao pháp của Chung đội trưởng chuyên tấn công vào chỗ hiểm của Nhện mặt người, đao nào cũng thấy máu, có thể thấy kỹ năng cao siêu.

Mùi máu tanh nồng nặc không dọa lui được đám Nhện mặt người này, ngược lại làm chúng trở nên càng thêm khát máu và phẫn nộ!

Trong tiếng gào thét thê lương của đồng loại, ngày càng nhiều

nhện tụ tập lại, nhao nhao phát động công kích mãnh liệt hơn.

Sở Viễn mặt không đổi sắc, ánh mắt không chút sợ hãi.

Dưới sự gia trì của Hắc Kim Cổ Đao, mỗi nhát đao của cậu đều để lại vết thương sâu hoắm trên người lũ nhện, máu tươi không ngừng tuôn ra. "Gào!" Một con Nhện mặt người khổng lồ từ trên trời giáng xuống, mang theo khí thế ngàn cân áp về phía Sở Viễn.

Ánh mắt Sở Viễn ngưng lại, tay phải mạnh mẽ vung một đao, chém đứt từng cái móng vuốt của con nhện trên không, sau đó phi thân lăng không tung một cước vào đầu nó! "Khôi Tinh Thích Đấu!" Chính là tuyệt chiêu của thủ lĩnh phái Bàn Sơn mà hệ thống thưởng, đến xương sống cương thi còn đá gãy được, huống chi là một con quái vật. "Ầm!" Quả nhiên, đầu con Nhện mặt người trong nháy mắt bị đá nổ tung, máu tươi, lông lá, tổ chức vỡ nát văng khắp nơi.

Thân thể khổng lồ của Nhện mặt người ầm ầm đổ sập, ngã xuống đất, làm tung lên từng trận bụi đất, cuối cùng bất động. "Vãi, Tiểu Ca, cú đá này của cậu ít nhất cũng hai mươi năm công lực đấy!" Chung Chấn Nhạc trực tiếp văng tục khen ngợi.

Tuy hắn từng đoạt không ít quán quân võ thuật trong quân đội, nhưng cũng không thể làm được như Sở Viễn, nhẹ nhàng tung một cước đá chết Nhện mặt người.

Đây chính là Nhân Diện Hắc Vưu to như con trâu mộng, lại bị người ta đá một cái chết tươi, quả thực là chuyện nghìn lẻ một đêm!

Thậm chí, livestream vốn đang đầy bình luận cũng bị cú đánh kinh diễm của Sở Viễn làm cho chấn kinh, bỗng nhiên yên tĩnh lại! 【Sở Tiểu Ca vũ lực trị bạo biểu (cực hạn), một đao một con nhện nhỏ, một cước một con tép riu, khủng bố như vậy sao!】 【Mẹ hỏi tôi tại sao lại quỳ xem livestream, chiến đấu lực này của Sở Tiểu Ca tôi phục rồi, tôi muốn bái sư.】 【Đây là trọng điểm à?

Nhân Diện Hắc Vưu đấy, đây là sự kiện cổ sinh vật khổng lồ, mọi người không tò mò sao?】【Sở Tiểu Ca, chào anh, tôi là Phó tổng giám đốc công ty dược phẩm sinh học Lam Thiên, nếu bắt được một con nhện mặt người còn sống, công ty chúng tôi nguyện trả giá 1 triệu tệ thu mua!】【Chào Sở Tiểu Ca, tôi là hội trưởng hiệp hội nghiên cứu động vật Thượng Hải, chúng tôi trả 1,5 triệu tệ mua nhện mặt người còn sống!】【Chào Sở Tiểu Ca, tôi là viện trưởng vườn thú Hồng Sơn Kim Lăng, chúng tôi trả 2 triệu tệ mua nhện mặt người sống!】【Chào Sở Tiểu Ca, tôi là phó hội trưởng hiệp hội ẩm thực, chúng tôi trả 50 vạn tệ thu mua nhện mặt người, sống chết không quan trọng!】【Vãi, đây là livestream khảo cổ, nghiêm túc chút đi, Sở Tiểu Ca đang đại chiến Nhân Diện Hắc Vưu đấy, sao cảm giác có ký ức như xem streamer bán hàng online thế này.】【Điên rồi, một con quái vật mà có bao nhiêu cơ quan tranh nhau mua.

Tôi ủng hộ vườn thú thu mua cá thể sống, mai sẽ đưa bọn trẻ đi mở mang tầm mắt.】【Ủng hộ...】【Trong này nhiều thứ kỳ quái thế, thứ này cũng ăn được à!】【Huynh đệ lầu trên, tìm hiểu món chuột bao tử chiên giòn đi, đưa cậu trải nghiệm hương vị khác biệt trên đầu lưỡi!】【Oẹ, tổ sư ông...】Livestream náo nhiệt, Sở Viễn tuy không rõ nhưng âm thanh nhắc nhở liên tục của hệ thống cho cậu biết trận chiến này đối với người ngoài tuyệt đối là kinh ngạc tột độ.

Những màn đánh đấm đao đao kiến huyết, quyền quyền đến thịt này trực tiếp bỏ xa tất cả các bộ phim hành động cả vạn dặm.

Huống chi, con nhện mặt người to như con nghé này mang lại sự chấn động thị giác vượt xa mọi kỹ xảo điện ảnh!

Dưới sự gia trì của Dạ Nhãn, Sở Viễn phát hiện những người khác trong đội khảo cổ đã rút lui toàn bộ khỏi sào huyệt Nhện mặt người.

Nhìn lũ nhện vẫn cuồn cuộn không dứt, Sở Viễn múa một đường kiếm hoa, hít sâu một hơi nói: "Chung đội trưởng, mọi người đã rút hết rồi, anh đi trước đi, tôi bọc hậu!" Chung Chấn Nhạc nghe vậy trong lòng rất cảm động, nhưng thân hình vẫn bất động như núi, đao pháp trong tay tiếp tục đại khai đại hợp chém về phía lũ nhện đang công tới. "Tiểu Ca, cậu đi trước, để tôi cho lũ súc sinh này một vố đau!" Nói xong, hắn khoe đai lưng chiến thuật bên hông cho Sở Viễn xem.

Hãi nhiên là mấy quả lựu đạn lớn nhỏ không đều!

Khá lắm, tuy Sở Viễn biết lần khảo cổ trực tiếp này phía chính phủ rất coi trọng, nhưng không ngờ lại coi trọng đến mức trang bị cho Chung đội trưởng cả lựu đạn - loại vũ khí sát thương lớn thế này! "Được, Chung đội trưởng, anh chú ý an toàn!" Sở Viễn đáp một tiếng, thân hình mạnh mẽ lùi lại, đi rất quả đoán, không dây dưa dài dòng.

Sự quả đoán này Chung Chấn Nhạc không hề oán trách nửa lời, ngược lại cảm thấy cậu hành sự dứt khoát, rất hợp khẩu vị của mình!

Vừa lui lại mấy bước, bên tai Sở Viễn bỗng nghe thấy một tiếng "cứu mạng" yếu ớt.

Trong mắt cậu lóe lên u quang, ngưng thần nhìn lại.

Thế mà lại là tên tiểu đệ của Mã Đại Đảm bị tơ nhện quấn lấy, không ngờ vẫn còn thở.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn dùng Hắc Kim Cổ Đao vỗ nhẹ vào vị trí người đó, thân đao lóe u quang, trực tiếp chém đứt tơ nhện trên người hắn.

Sở Viễn thân hình nhoáng lên, đột nhiên xuất hiện trước mặt người này, thấy hắn yếu ớt liền trực tiếp vác lên vai, sải bước đi về phía ngoài sào huyệt. "Ầm ~" Vừa ra khỏi lối đi hơn mười mét, Sở

Viễn liền nghe thấy một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Chung Chấn Nhạc đã giật chốt lựu đạn!

Quay đầu nhìn lại, quả nhiên, từ trong sào huyệt Nhện mặt người mạnh mẽ truyền ra lượng lớn khói bụi, trực tiếp ảnh hưởng đến tầm nhìn của Sở Viễn. "Còn ngẩn ra đó làm gì, chạy mau a!" Ngay lúc Sở Viễn đang tụ mục ngưng thần, một bóng người chật vật chạy đến bên cạnh, vỗ nhẹ vai cậu.

Chính là Chung Chấn Nhạc.

Sở Viễn thấy hắn vô sự mới ba chân bốn cẳng bỏ chạy, phấn lực đuổi theo, chẳng mấy chốc đã vượt qua Chung Chấn Nhạc. "Ái chà, trời ơi, cậu còn là người không đấy?

Vác thêm một người mà chạy còn nhanh hơn tôi!" Chung Chấn Nhạc không thể tin nổi nhìn bóng lưng Sở Viễn dần xa, trong lòng thầm oán thán...

Chạy được gần hai phút, Sở Viễn mới cảm ứng được khí tức của nhân viên đội khảo cổ phía trước, lúc này mới giảm tốc độ. "Tiểu Ca, dừng lại đi, lũ quái vật không đuổi ra, xem ra chỗ đó chính là sào huyệt của chúng.

Ủa, người này là ai?" Chung Chấn Nhạc đuổi kịp, hít sâu một hơi, vịn vào vách tường, vẻ mặt đầy nghi vấn. "Ừm, đây là tiểu đệ của thuyền lão đại, chính là một trong số những người mất tích trên xe hàng!" Sở Viễn nhẹ nhàng đặt người trên vai xuống, nhớ lại nói.

Chương 16

"Tiểu Ca, cậu trông chừng hắn trước, tôi đi tìm Giáo sư Trần và mọi người. 5 phút sau tôi không quay lại, cậu tự tìm lối ra đi!" Giọng Chung Chấn Nhạc có chút trầm trọng.

Theo hắn thấy, dưới mê cung này tứ thông bát đạt, cửa động tung hoành, một khi đi lạc chắc chắn rất nguy hiểm.

Ách, Sở Viễn nhìn bộ dạng nghiêm túc của hắn, rất muốn nói cho hắn biết đội khảo cổ đang ở cách đó không xa phía trước! "Chung đội trưởng, là anh sao?

Cuối cùng cũng tìm thấy anh, Nhện mặt người bị tiêu diệt chưa?

Vừa rồi thực sự quá đáng sợ." Bỗng nhiên, mấy luồng đèn pin chiếu vào người Sở Viễn, còn chưa đợi cậu nhìn rõ, giọng nói độ nhận diện cực cao của Lạc Tuyết liền truyền đến. "Là tôi, mọi người sao rồi?

Có ai bị thương không?

Giáo sư Trần đâu?" Nghe tiếng Lạc Tuyết, Chung Chấn Nhạc trong lòng buông lỏng, lập tức hỏi dồn. "Chung đội trưởng, cậu yên tâm, tôi không sao!

Tiểu Sở cũng thoát ra rồi à!" Giáo sư Trần ho khan vài tiếng, ngữ khí có chút suy yếu.

Màn chạy trốn vừa rồi đối với một người già như ông thực sự là quá sức!

Từng tiếng bước chân truyền đến, chính là nhóm người đội khảo cổ. "Lão Lục, huynh đệ, mày không sao chứ!" Mã Đại Đảm vốn đi cuối cùng, nhưng mắt hắn tinh, nhìn thấy tiểu đệ nằm dưới đất liền

lao ra. "Yên tâm đi, hắn không sao, chắc là bị tơ nhện quấn gây thiếu oxy, tạm thời hôn mê thôi, nghỉ ngơi một lát là khỏi." Sở Viễn nhìn Mã Đại Đảm đang lo lắng, nheo mắt lại, nhàn nhạt nói. "Thuyền lão đại, sao các người đều xuống đây?

Rốt cuộc là chuyện gì?" Chung Chấn Nhạc đặt tay lên hông, đôi mắt hổ nhìn chằm chằm Mã Đại Đảm chất vấn, ánh mắt đầy ý cảnh cáo.

Mã Đại Đảm thần tình khẩn trương, hắn biết một khi câu trả lời của mình không làm đối phương hài lòng, có thể mình sẽ phải ăn kẹo đồng.

Dù sao, tiếng nổ vang dội trong hang động Nhện mặt người vừa rồi, đối với kẻ thường xuyên lăn lộn hai bờ sông Hoàng Hà như hắn thì rất rõ đó là thứ gì. "Ha ha, Chung đội trưởng, ngài đừng hiểu lầm, tôi đây không phải đi tìm mấy anh em mất tích sao?

Không ngờ tôi dẫn người vừa tìm thấy xe hàng thì bị lớp vỏ đất xung quanh xe nuốt chửng, mạc danh kỳ diệu rơi vào cái động này." "Chuyện sau đó các ngài cũng biết rồi, chúng tôi không cẩn thận kinh động dơi đen, chỉ có thể chạy trốn tứ phía, cuối cùng tình cờ gặp các ngài." Mã Đại Đảm nuốt nước bọt, gượng gạo giải thích. "Chung đội trưởng, hắn nói có lẽ là thật, chúng ta vừa rồi chính là rơi vào bẫy vỏ đất rỗng, vùng Long Lĩnh này tình huống tương tự rất nhiều." Sở Viễn thái độ bất động thanh sắc.

Cậu không phải có lòng tốt che giấu cho Mã Đại Đảm, đều nói thật cả, dù sao phía sau còn cần đám người này.

Cậu không quên mục đích quan trọng nhất khi xuống mộ của mình là nâng cao điểm nhân khí.

Nếu không có vai phụ đặc sắc thì không thể làm nổi bật lên nhân vật chính là cậu.

Chỉ trong mười mấy phút ngắn ngủi này, Sở Viễn kiểm tra bảng hệ thống, điểm nhân khí của mình đã từ hơn hai mươi vạn tăng vọt lên hơn sáu mươi vạn.

Gói quà lớn 50 vạn nhân khí đã nằm yên tĩnh trong ba lô, coi như không uổng công cậu đại sát đặc sát một trận. 【Ting, chúc mừng kích hoạt gói quà lớn 50 vạn nhân khí, gói quà đang được phát...】 【Chúc mừng ký chủ nhận được huyết mạch: Thanh Long Huyết Mạch】 【Chúc mừng ký chủ nhận được kỹ năng: Siêu Cấp Khẩu Kỹ】 【Chúc mừng ký chủ nhận được đạo cụ: Phi Hổ Trảo】 Ngay lúc mọi người nghỉ ngơi chỉnh đốn, Sở Viễn tìm một góc, lặng lẽ mở hệ thống, sử dụng gói quà lớn 50 vạn nhân khí. "Vãi!

Lại còn có phần thưởng siêu phàm như huyết mạch, cái Thanh Long Huyết Mạch này nhìn qua là biết ngầu hơn Kỳ Lân Huyết Mạch của Tiểu Ca hàng xóm rồi!" Sở Viễn kích động mở giao diện hệ thống, xem thông tin Thanh Long Huyết Mạch. 【Thanh Long: Một trong Tứ đại thần thú thượng cổ, mệnh thụ từ trời, uy trạch bốn phương.

Thân tựa rắn dài, đầu kỳ lân, đuôi cá chép, mặt có râu dài, sừng như nai, có năm vuốt.

Huyết mạch có thể tịch tà, tị hung, hộ thân, xua đuổi tai hại, giải độc.】 Là một người xuyên không, không ai hiểu rõ chỗ khủng bố của huyết mạch hơn cậu.

Tiểu Ca hàng xóm sở dĩ trâu bò như vậy chính là nhờ Kỳ Lân Huyết Mạch!

Thậm chí Kỳ Lân Huyết Mạch còn giúp hắn thanh xuân vĩnh trú, trường sinh bất lão, sức mạnh siêu phàm, chiến lực trần nhà.

Có thể nói, sau khi sở hữu Thanh Long Huyết Mạch, cho dù để Sở Viễn xông vào Vân Nam Trùng Cốc, cậu cũng có thể một đường san

bằng đi qua.

Sức mạnh thần kỳ ẩn chứa trong huyết mạch có thể nói là khắc tinh của mọi loại độc trùng, quỷ quái, yêu tà! 【Có chấp nhận Thanh Long Huyết Mạch không?】 "Chấp nhận!" "Đây chính là cơ duyên tày trời, kẻ ngốc mới từ chối." "Oanh!" Kèm theo tiếng niệm thầm trong lòng Sở Viễn, chỉ thấy trong cơ thể bỗng nhiên chấn động, một luồng năng lượng bàng bạc sinh ra từ bụng, men theo kỳ kinh bát mạch chảy khắp toàn thân, không ngừng cuộn trào trong cơ thể cậu.

Cùng với năng lượng bàn toán trong cơ thể, Thanh Long Huyết Mạch đang không ngừng cải tạo thân thể hắn. "Hiệu quả này quả thực có thể so với phiên bản 2.0 của Dịch cường hóa siêu cấp thể chất trong phần thưởng tân thủ." Tuy thể phách cơ thể cậu không tăng lên rõ rệt, nhưng luồng năng lượng này theo dòng máu chảy, dần dần hòa tan trong cơ thể, khiến cậu cảm thấy lúc này mạnh mẽ lạ thường!

Cuối cùng, luồng năng lượng tàn dư tụ tập tại ngực cậu, từ từ lưu động, dần dần phác họa ra một hình xăm Thanh Long thần bí mà hùng vĩ! 【Ting, hiện tại nồng độ Thanh Long Huyết Mạch trong cơ thể ký chủ là 20%, khi đạt đến 50% sẽ kích hoạt sức mạnh đặc thù trong huyết mạch!】 "Đệt, lại còn có phần trăm, hệ thống tôi ... bà nội ông!" Lời nhắc nhở bất ngờ của hệ thống khiến Sở Viễn tức đến mức chửi thề.

Phần thưởng thế mà lại là huyết mạch bán thành phẩm!

Tuy nhiên, cậu cũng bó tay với hệ thống.

Đoán chừng gói quà nhân khí cấp độ tiếp theo chắc sẽ giúp đạt được 50% nồng độ huyết mạch.

Nhưng khi thấy lần sau cần đạt tới 1 triệu nhân khí mới nhận được quà, cậu không khỏi choáng váng.

Đắt quá!

Cũng may gói quà lần này còn thưởng thêm Khẩu kỹ Chá Cô Tiêu và Phi Hổ Trảo, khiến cậu thấy dễ chịu hơn chút.

Đặc biệt là Khẩu kỹ Chá Cô Tiêu, nghe nói có thể mô phỏng âm thanh vạn vật thế gian.

Sở Viễn không do dự chọn dung hợp.

Một lát sau, cậu cảm thấy lưỡi mình linh hoạt hơn nhiều, chỉ cần là âm thanh cậu từng nghe qua, dường như đều có thể mô phỏng lại. "Ngầu!" Đối với gói quà lớn lần này, Sở Viễn vẫn rất hài lòng.

Cậu lấy ra Phi Hổ Trảo, trực tiếp đeo vào thắt lưng.

Đây chính là thần khí xuống mộ, thời khắc mấu chốt có thể cứu mạng! "Sở Tiểu Ca, Giáo sư Trần và Chung đội trưởng gọi anh qua kìa." Lạc Tuyết chắp tay sau lưng, cười ngọt ngào nói với cậu, đôi mắt to tràn đầy linh khí tò mò nhìn cậu.

Thực sự là dọc đường đi này, biểu hiện của Sở Viễn quá chói sáng, thậm chí lấn át cả Chung đội trưởng xuất thân quân ngũ, khiến người ta không khỏi tò mò rốt cuộc cậu là người thế nào.

Sở Viễn khẽ gật đầu với cô, đi về phía Giáo sư Trần.

Lúc này Giáo sư Trần đã hoàn hồn, ông nhìn quanh một lượt, thấy trạng thái mọi người khôi phục cũng khá tốt, liền mở miệng: "Chư vị, tuy vừa rồi mọi người trải qua nguy hiểm với Nhện mặt người, nhưng qua sự thăm dò của Chung đội trưởng và Tiểu Sở, Nhện mặt người cũng không phải không có sơ hở." "Tôi suy đoán, lối vào cổ mộ nằm ngay trong sào huyệt Nhện mặt người.

Tôi cần mọi người đồng tâm hiệp lực xông qua!" Giáo sư Trần vừa dứt lời, mọi người đều ngẩn ra tại chỗ. "Giáo sư Trần, không phải chúng tôi không muốn tiếp tục thám hiểm, ngài cũng thấy rồi

đấy, lũ Nhện mặt người đó hung tàn thế nào!

Chương 17

Chỉ dựa vào đội ngũ già yếu bệnh tật chúng ta, không thể nào xông qua được!" Hoa Bất Ngữ là người đầu tiên nhảy ra phản đối.

Trải nghiệm khảo cổ tồi tệ lần này khiến hắn sợ hãi, chỉ muốn giữ mạng là quan trọng nhất.

Hắn hiện tại chỉ muốn lập tức rút lui.

Vì suy xét đến hình tượng ngôi sao và đang livestream, hắn không thể trực tiếp đề nghị rút lui, chỉ có thể phóng đại nguy hiểm, khiến mọi người buộc phải rút lui. "Đúng vậy, nhện to như con nghé, thực sự quá khủng bố.

Tôi chỉ muốn an phận cưới vợ thôi, sao mà khó thế này!" Lý Xuân Lai hai tay ôm đầu ngồi xổm tại chỗ, toàn thân run rẩy, giọng nói cũng run run. "Những con Nhện mặt người biến dị này có lẽ là thủ mộ thú.

Không đánh bại những thứ này, chúng ta không vào được cổ mộ!" "Chỉ dựa vào những người tay không tấc sắt như chúng ta, muốn xông qua rất khó!" "Nhân Diện Hắc Vưu thực sự quá khủng bố, tôi nhìn thấy nó chân tay đều bủn rủn, làm sao xông qua?" Nghe mọi người anh một câu tôi một câu, sắc mặt Giáo sư Trần có chút khó coi.

Ông cũng biết rất nguy hiểm, nhưng lần khảo cổ này mang theo mệnh lệnh của cấp trên, sao có thể gặp nguy hiểm liền rút lui được. "Giáo sư, khi vừa rời khỏi sào huyệt, tôi phát hiện bên phải cửa động khoảng 3 mét có một cái cổng vòm, chắc là lối vào mộ đạo." "Lũ Nhân Diện Hắc Vưu này đều hành động theo bầy đàn.

Tôi có thể lợi dụng tiếng động, dụ chúng ra khỏi sào huyệt, như vậy mọi người có thể tiến vào mộ đạo." Sở Viễn trầm mặc một chút rồi khẽ mở miệng.

Dù thế nào, cậu cũng phải đảm bảo lần xuống mộ này diễn ra thuận lợi.

Đồng thời cũng là để phô diễn thân thủ và giá trị của mình, như vậy sau này phía chính phủ khảo cổ chắc chắn sẽ mời mình tham gia!

Dựa theo phim ảnh trong thế giới 'Ma Thổi Đèn' kiếp trước, Long Lĩnh Mê Quật đã được coi là cổ mộ có độ nguy hiểm khá thấp.

Tưởng tượng đến Bình Sơn, Trùng Cốc, Địa Tiên Thôn..., những nơi đó đối với người thường tuyệt đối là nơi cửu tử nhất sinh.

Chính phủ muốn thám hiểm những cổ mộ thần bí này, nếu không có Sở Viễn ra tay, rất khó mà lành lặn trở về. "Khá lắm chàng trai, có gan dạ, cầm lấy cái này!" Chung Chấn Nhạc thấy Sở Viễn tự cáo phấn dũng đảm nhận nhiệm vụ nguy hiểm nhất, trong mắt tràn đầy tán thán.

Người trẻ tuổi này tiền đồ không thể hạn lượng!

Hắn lấy ra hai quả lựu đạn giao vào tay Sở Viễn, sau đó vỗ vai cậu, vẻ mặt trịnh trọng nhắc nhở: "Chú ý thời gian giãn cách khi sử dụng lựu đạn, bảo vệ tốt an toàn của chính mình, tôi sẽ đợi cậu ở lối vào!" Các nhân viên còn lại của đội khảo cổ cũng đều vẻ mặt khâm phục nhìn Sở Viễn.

Bọn họ đều đã kiến thức qua sự lợi hại của Nhân Diện Hắc Vưu.

Ít nhất bọn họ không có dũng khí đối mặt với thứ đó.

Sở Viễn đứng ra, dù là Hoa Bất Ngữ vẫn luôn coi thường cậu cũng không khỏi nhìn cậu bằng con mắt khác.

Càng đừng nhắc đến Lạc Tuyết, Triệu Ngọc Dĩnh, nhìn Sở Viễn mà hai mắt sắp bắn ra trái tim.

Bình luận trên livestream càng khoa trương, vô số lời khen ngợi Sở

Viễn gan dạ hơn người, anh hùng đơn độc... chạy đầy màn hình như mưa sao băng.

Đạo diễn chương trình trên đài quan sát cười híp cả mắt, lúc này hiển thị số người online đã cao tới 10 triệu, con số vẫn đang không ngừng leo thang.

Sở Viễn khẽ gật đầu, nhận lấy lựu đạn cài vào thắt lưng, trở tay rút Hắc Kim Cổ Đao, nghị nhiên quyết nhiên đi về phía sào huyệt. "Gió hiu hiu hề dịch thủy hàn, tráng sĩ một đi hề không trở lại", một cảm xúc man mác tự nhiên sinh ra trong lòng mọi người! "Nhanh, mọi người đi theo tôi, chúng ta ẩn nấp ở hai bên sào huyệt trước, nghe tiếng nổ thì lập tức bám theo tôi!" Chung Chấn Nhạc dặn dò một tiếng rồi vẫy gọi mọi người. 10 phút sau, sào huyệt Nhân Diện Hắc Vưu. "Ầm!" Kèm theo một tiếng nổ kinh thiên, thân hình Sở Viễn nhảy vọt lên, từ trong khói bụi cuồn cuộn của sào huyệt lao nhanh ra.

Hắc Kim Cổ Đao trong tay không ngừng gõ vào vách tường, dường như muốn thu hút sự chú ý của cái gì đó. "Chi chi!!!" Mọi người ở cách đó không xa hai bên sào huyệt nhìn thấy chi chít Nhân Diện Hắc Vưu thì nín thở, không dám phát ra một tiếng động nhỏ.

Sở Viễn nhìn lũ nhện đuổi theo phía sau, thần tình bình tĩnh, tay phải súc lực, thuận thế chém ra một đao thế đại lực trầm! "Răng rắc!" Một con Nhện mặt người sắp nhảy đến trước mặt cậu, dưới lưỡi Hắc Kim Cổ Đao sắc bén trực tiếp bị chém làm đôi!

Trong chốc lát, mùi máu tanh nồng nặc tràn ngập không gian.

Lũ nhện phía sau ngửi thấy mùi máu càng thêm bạo táo bất an.

Sở Viễn không chần chừ nữa, sải bước bỏ chạy.

Vô số Nhân Diện Hắc Vưu phát ra tiếng gào thét, phấn lực truy kích Sở Viễn.

Cảm nhận mặt đất chấn động kịch liệt, đám người Giáo sư Trần nhìn nhau, nhìn con quái vật dữ tợn mà cơ thể không ngừng run rẩy! "Oẹ oẹ!" Khói bụi tan đi, mọi người nhìn con Nhện mặt người bị Sở Viễn một đao chém chết, đầy đất là các bộ phận vỡ nát máu me đầm đìa, lập tức khiến người ta chóng mặt, buồn nôn trong lòng. "Thừa dịp quái vật rời tổ, mọi người theo tôi, đi nhanh lên!" Chung Chấn Nhạc mặt không biểu cảm nói.

Cảnh tượng này đối với hắn chỉ là chuyện nhỏ!

Mọi người nén cơn buồn nôn, tiến vào sào huyệt.

Vừa vào sào huyệt, nhờ ánh đèn pin, mọi người quả nhiên thấy một lối vào cao hai mét. "Nhìn kìa, đó là lối vào mộ đạo, mọi người mau leo lên!" Chung Chấn Nhạc phát hiện vị trí, sắp xếp mọi người ưu tiên tiến vào.

Đến người cuối cùng, hắn vừa leo vừa quay đầu quan sát bóng dáng Sở Viễn.

Cho đến khi hắn leo lên cửa mộ đạo, Sở Viễn vẫn chưa xuất hiện! "Chung đội trưởng, chúng ta đi trước đi, quái vật sắp quay lại rồi!" Hoa Bất Ngữ nghe tiếng gào rú của Nhân Diện Hắc Vưu ngày càng gần, trong lòng hoảng loạn, vội lớn tiếng thúc giục. "Hoảng cái gì!

Cậu sợ thì đi trước đi, Tiểu Ca vì cứu mọi người mới dụ quái vật đi đấy!" Tống Văn Trác lao đến túm lấy cổ áo hắn, vẻ mặt tức giận.

Hiển nhiên sự nhát gan sợ phiền phức của đối phương đã chọc giận anh ta.

Nếu không phải nể mặt đang livestream, Tống Văn Trác hận không thể cho hắn hai cái tát.

Hành vi bỏ rơi đồng đội này khiến anh ta khinh thường nhất! "Ngu xuẩn!" Triệu Ngọc Dĩnh bên cạnh cũng không nhịn được nhỏ giọng

lầm bầm.

Đã là lúc nào rồi, luôn có vài kẻ làm ra những chuyện tự cho là đúng, quả thực là ngu xuẩn!

Phải biết rằng dọc đường đi này, người trợ lực lớn nhất cho mọi người không phải Chung đội trưởng xuất thân binh vương, mà là Sở Viễn - người nhìn như vô hình nhưng thực chất là "đùi to" của cả đội!

Cô không dám tưởng tượng nếu cuộc khảo cổ sau này không có Sở Viễn, bọn họ liệu có thể an toàn rời đi hay không. "Cậu... tôi đây đều là vì muốn tốt cho mọi người!" Thấy mình như chọc giận cả đám, Hoa Bất Ngữ mặt không đỏ tim không đập kiên quyết khẳng định đây không phải tư dục của cá nhân hắn. "Đúng đấy Giáo sư Trần, chúng ta mau đi thôi, tôi nghe thấy tiếng bước chân quái vật rồi!" Lý Xuân Lai cũng không nhịn được chen vào.

Dù sao hắn cũng đứng về phía Hoa Bất Ngữ, giữ mạng quan trọng hơn!

Chương 18

"Hừ, anh Trác, buông hắn ra.

Ai muốn đi trước thì cứ đi, tôi tuyệt không ngăn cản!" Chung Chấn Nhạc lạnh lùng nhìn bộ dạng tiểu nhân của Hoa Bất Ngữ và những người khác. "Chung đội trưởng, tôi đều lo cho an toàn của mọi người thôi.

Các vị chờ đấy, tôi đi trước thám thính!" Giãy khỏi tay Tống Văn Trác, Hoa Bất Ngữ chỉnh lại quần áo, cười giả tạo. "Tôi đi với cậu!" "Tôi cũng đi theo cậu." Mã Đại Đảm vẫn luôn ở rìa đám đông đột nhiên lên tiếng.

Hắn vừa mở miệng, sáu tên đàn em bên cạnh cũng nhao nhao phụ họa.

Lý Xuân Lai đảo mắt, cũng đồng ý đi theo Hoa Bất Ngữ thám thính trước.

Hoa Bất Ngữ đắc ý quay đầu lại, cười khẩy với những người còn lại trong đội khảo cổ, sau đó không thèm ngoảnh lại đi vào trong mộ đạo. "Tên này sao lại có loại người như vậy chứ?" Lạc Tuyết nhìn đám Hoa Bất Ngữ rời đi, mày nhíu chặt, mở miệng oán thán. "Hừ, còn nam thần nhạc đàn Hoa ngữ?

Não có vấn đề à?

Hắn không nhìn ra đám người thuyền lão đại kia trông không giống người tốt sao?" Triệu Ngọc Dĩnh vẻ mặt bỉ di nhìn đám người rời đi. "Nhìn kìa, Sở Tiểu Ca đến rồi!" Lạc Tuyết nhìn Sở Viễn đang chạy nhanh tới, khẽ reo lên. "Nhanh, chiếu đèn!" Chung Chấn Nhạc lấy đèn pin chiếu về phía trước Sở Viễn, đồng thời phân phó mọi người.

Nào ngờ, dưới sự gia trì của thiên phú Dạ Nhãn, cả sào huyệt đối với Sở Viễn sáng như ban ngày!

Tốc độ của cậu cực nhanh, bỏ xa đám Nhân Diện Hắc Vưu đang đuổi theo phía sau, mắt thấy sắp lên đến lối vào mộ đạo. "Gào!" Đột nhiên, phía trên sào huyệt truyền đến một tiếng gầm rú chấn thiên.

Một bóng đen như che khuất bầu trời ập xuống Sở Viễn! "Vãi!

Con này là Nhện Nữ Vương à!" Tống Văn Trác bình thường luôn ôn văn nho nhã, nhìn thấy Nhân Diện Hắc Vưu từ trên trời giáng xuống cũng trực tiếp văng tục. "Trời ơi?

Con nhện mặt người này to quá vậy, nhìn cỡ tòa nhà ba tầng!" Những người khác trong đội khảo cổ nhìn quái vật khổng lồ trước mắt, kinh hãi nuốt nước bọt. "Tiểu Ca, cẩn thận!" Chung Chấn Nhạc lớn tiếng nhắc nhở.

Sở Viễn biết Nhân Diện Hắc Vưu có một thủ lĩnh, không ngờ lại to thế này, phải gấp mười lần Nhân Diện Hắc Vưu bình thường!

Quái vật khổng lồ trước mắt trực tiếp chặn đứng đường vào mộ đạo của Sở Viễn. "Bốp!" Dường như cảm ứng được vị trí của Sở Viễn, thủ lĩnh Nhân Diện Hắc Vưu mạnh mẽ vươn chi trước đập về phía cậu.

Sở Viễn co rụt mắt, linh hoạt lăn mình né tránh.

Tảng đá lớn chỗ cậu vừa đứng bị chi trước của nó đập nát vụn.

Trong chốc lát, đá vụn bay đầy trời như mưa rơi vào người Sở Viễn. "Hít!" Con này thế mà còn biết tấn công diện rộng, đúng là thành tinh rồi.

Sở Viễn đeo khẩu trang, đôi mắt không ngừng chú thị hành động của thủ lĩnh Nhân Diện Hắc Vưu, muốn tìm một con đường sống. "Gào!" Thấy công kích vô hiệu, Nhân Diện Hắc Vưu trực tiếp ngửa

mặt lên trời gầm thét, múa may chi trước loạn xạ trước mặt, ngăn cản Sở Viễn! "Tên này thông minh thật, lại còn biết chiến thuật!" Sở Viễn biết mình đã xem thường con quái vật này.

Cậu đã có thể nghe rõ tiếng bò lổm ngổm dày đặc phía sau.

Cậu biết thủ lĩnh Nhân Diện Hắc Vưu đang cản trở mình rời đi, muốn cùng đám con cháu tạo thế gọng kìm kẹp mình vào giữa!

Nghĩ đến đây, Sở Viễn biết mình phải dốc toàn lực, nếu không thật sự có khả năng không đi nổi.

Cậu thò tay lấy Phi Hổ Trảo bên hông, canh chuẩn thời cơ rồi mạnh mẽ ném ra.

Chỉ thấy Phi Hổ Trảo làm bằng hàn thiết như một dải lụa trắng, bay nhanh quấn chặt vào chi trước của thủ lĩnh Nhân Diện Hắc Vưu.

Theo cú vung chi trước của con nhện, Sở Viễn bị nó trực tiếp hất bay.

Cổ tay cậu khẽ rung, Phi Hổ Trảo lập tức buông lỏng.

Sở Viễn lộn vòng trên không, đáp xuống lưng Nhân Diện Hắc Vưu. "Tởm quá!" Nhìn hoa văn trên lưng Nhân Diện Hắc Vưu phảng phất như khuôn mặt một mụ yêu bà ngàn năm, trong lòng cậu khẽ động, Hắc Kim Cổ Đao trong nháy mắt nắm chặt trong tay.

Trực tiếp dùng mười thành lực đạo, đối diện với khuôn mặt âm sâm này, không chút do dự đâm xuống! "Gào!!!" Thủ lĩnh Nhân Diện Hắc Vưu bị trọng thương lập tức phát ra tiếng gào thét đau đớn, đồng thời không ngừng rung lắc cơ thể.

Sở Viễn hai tay nắm chặt cán đao, miễn cưỡng ổn định thân hình.

Cậu biết cứ thế này sớm muộn cũng bị hất xuống.

Bên dưới lúc này đã chi chít Nhân Diện Hắc Vưu, mật độ dày đặc

nhìn mà da đầu tê dại!

Vô số Nhân Diện Hắc Vưu ngửa mặt lên trời gào thét, vung vẩy chi trước sắc bén, một khi Sở Viễn rơi xuống sẽ xé xác cậu thành mảnh vụn. "Sở Tiểu Ca, chỗ này!" Ngay khi Sở Viễn đang suy nghĩ cách thoát thân, bỗng nghe thấy tiếng hô của Chung Chấn Nhạc.

Nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy Chung Chấn Nhạc đứng ở lối vào mộ đạo, tay cầm một cây gậy to bằng miệng bát không biết tìm ở đâu ra. "Liều mạng!" Sở Viễn cắn răng.

Lúc này chỉ có thể chọn tin tưởng Chung Chấn Nhạc, chưa đến vạn bất đắc dĩ cậu sẽ không bộc lộ sức mạnh huyết mạch.

Quan trọng hơn là, con Nhân Diện Hắc Vưu to thế này, mới kích hoạt 20% Thanh Long Huyết Mạch chưa chắc đã xua đuổi được chúng.

Sở Viễn cử động cổ tay, Phi Hổ Trảo trong tay nhanh chóng bay về phía cửa mộ đạo, chuẩn xác quấn vào cây gậy của Chung Chấn Nhạc. "Đinh đang!" "Anh Trác, nhanh, cùng tôi kéo dây, mọi người lui ra!" Không kịp kinh ngạc độ chính xác của Sở Viễn, Chung Chấn Nhạc phân phó một tiếng rồi thân hình mạnh mẽ lùi lại.

Cảm nhận lực đạo của Phi Hổ Trảo, Sở Viễn quyết đoán rút Hắc Kim Cổ Đao, tay trái mạnh mẽ chấn động.

Mượn quán tính lắc lư của thủ lĩnh Nhân Diện Hắc Vưu, cả người cậu bay vút lên cao, mượn lực Phi Hổ Trảo giữa không trung, lao nhanh về phía cửa mộ đạo! "Gào!" Thấy Sở Viễn rút đao bay lên, thủ lĩnh Nhân Diện Hắc Vưu cảm ứng được vị trí của cậu, không ngừng vung chi trước chém về phía Sở Viễn. "Đệt, cmn, đúng là thành tinh rồi!" Người đang ở giữa không trung, Sở Viễn cảm nhận được từng trận gió tanh sau lưng, dựa vào cảm giác, cậu hạ ý thức vung đao. "Keng!" Hắc Kim Cổ Đao chém vào chi trước của thủ lĩnh Nhân

Diện Hắc Vưu, như đập vào tấm thép kim loại phát ra tiếng va chạm thanh thúy.

Cũng nhờ lực phản chấn này, tốc độ hạ xuống của Sở Viễn tăng nhanh trong nháy mắt, chỉ vài nhịp thở đã chui tọt vào mộ đạo.

Mượn địa thế lăn vài vòng về phía trước, cuối cùng cũng tiếp đất an toàn hữu kinh vô hiểm!

Chương 19

"Gào!" Mắt thấy Sở Viễn vào cửa mộ đạo, thủ lĩnh Nhân Diện Hắc Vưu vung vẩy chi trước, toàn thân run rẩy gào thét!

Quả nhiên, thân là Trấn Mộ Thú, nó không dám tới gần mộ đạo.

Phủi bụi đất trên người, Sở Viễn nhìn thủ lĩnh Nhân Diện Hắc Vưu bất lực ngửa mặt lên trời gào thét, trong lòng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hệ thống đúng là đắc lực, chỉ trong một ngày ngắn ngủi đã biến cậu từ một thư sinh trói gà không chặt lột xác thành anh hùng đơn độc dũng sấm hang quái thú!

Ủa, sao mọi người không nói gì thế?

Sở Viễn quay người lại, mới phát hiện toàn trường tĩnh lặng như tờ, tất cả mọi người trong đội khảo cổ đều há hốc mồm nhìn cậu.

Sở Viễn kết thúc chuỗi chiến đấu ngắn ngủi chỉ trong vài phút, nhìn thì đơn giản nhưng lại gây ra chấn động không khác gì cơn đại địa chấn cấp mười!

Trực tiếp khiến nhiệt độ của phòng livestream "Quốc Gia Bảo Tàng" tăng vọt, số người trực tuyến phá vỡ mốc ba mươi triệu, các loại bình luận (đạn mạc) bàn tán xôn xao.

Trực quan nhất chính là nhân khí trị trên bảng hệ thống của Sở Viễn đã tiếp cận một triệu, một vụ mùa bội thu! 【 Trình độ văn hóa của tại hạ có hạn, trước tình cảnh này, chỉ muốn dùng một câu để diễn tả tâm trạng kích động: Vãi chưởng! 】 【 Vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Mấy động tác đó của Sở Tiểu Ca, còn là người sao? 】 【 Người

tàn nhẫn không nói nhiều, giá trị vũ lực của Tiểu Ca quả thực nghịch thiên, không ngờ võ thuật An Lạc lại có thể trâu bò đến thế. 】【 Có ai biết Tiểu Ca theo phái võ công nào không?

Ghen tị đỏ cả mắt, tôi muốn học quá đi! 】【 Tôi chịu, cơ mà cái thứ co dãn trên tay Tiểu Ca là đồ chơi gì thế, còn tự động co rút, tự động định vị nữa chứ! 】【 Vãi, chẳng lẽ không ai chú ý đến thân pháp của Tiểu Ca à?

Đó tuyệt đối là khinh công, đừng có nhắc đến Newton với tôi! 】【 Mọi người không tò mò về con Nhện mặt người cao tám chín mét kia sao?

Quả thực là kỳ tích của giới sinh vật học! 】【 Tôi là Viện trưởng Vương của Viện nghiên cứu sinh vật, thu mua xác Nhện mặt người giá cao, sống chết không luận, Tiểu Ca, giá cả tùy cậu ra! 】【 Vãi, quỳ lạy đại lão, yếu ớt hỏi một câu, con trai tôi có nuôi mấy con nhện mặt người ba xăng-ti-mét, có thu không? 】Trong mộ thất, Lạc Tuyết tò mò nhìn chằm chằm Sở Viễn, nóng lòng hỏi: "Tiểu Ca, sao anh lợi hại thế, vừa rồi là khinh công hả?

Sợi dây kia của anh sao lại thần kỳ vậy?" Còn chưa đợi Sở Viễn nói chuyện, Triệu Ngọc Dĩnh đã trực tiếp kéo cô nàng Lạc Tuyết đầy bụng nghi vấn đi, hạ thấp giọng: "Tiểu Ca vừa rồi vất vả như vậy, để anh ấy nghỉ ngơi chút đi, em lấy đâu ra lắm lòng hiếu kỳ thế, đây là bí mật của người ta!" Lạc Tuyết lúc này mới nhớ tới tình cảnh kinh hiểm vừa rồi của Sở Viễn, há miệng, áy náy nhìn hắn một cái. "Tiểu Sở, không sao là tốt rồi, chúng ta tiếp tục xuất phát đi, tìm những người khác hội hợp trước đã." Trần giáo sư nhẹ nhàng vỗ ngực, mãi đến bây giờ ông vẫn còn sợ hãi, hiển nhiên cú sốc vừa rồi đối với ông là quá lớn, quả thực đã lật đổ nhận thức bấy lâu nay! "Ầm ầm!" Đột nhiên truyền đến một tiếng vang thật lớn, khiến mọi người không chú ý suýt chút nữa đứng không vững mà ngã sấp xuống. "Cửa... cửa đâu

mất rồi!" Lạc Tuyết nhìn cửa vào mộ đạo trước mắt bỗng nhiên biến mất không thấy tăm hơi, vẻ mặt đầy vẻ không thể tin nổi. "Chuyện này là sao?

Vừa rồi không phải vẫn còn sờ sờ ra đó à?" Mọi người nghe tiếng nhìn lại, không khỏi ngơ ngác, đợi nhìn kỹ lại thì đáy lòng run lên, cửa vào mộ đạo lúc đi vào trong nháy mắt đã biến thành một bức tường, chuyện này cũng quá quỷ dị rồi!

Ngay cả người theo chủ nghĩa vô thần như Chung Chấn Nhạc cũng không kìm được nuốt nước miếng, đây là lần đầu tiên trong đời anh ta đánh một trận chiến đầy tính không xác định như vậy, tà môn vô cùng.

Những người khác càng không chịu nổi, dìu đỡ lẫn nhau, nhao nhao kinh hãi nhìn về phía Trần giáo sư.

Hy vọng vị giáo sư chuyên ngành khảo cổ này có thể đưa ra một lời giải thích khoa học, giải trừ nỗi sợ hãi trong lòng mọi người!

Trần giáo sư không nói gì ngay, chỉ sờ lên vách tường xung quanh, mặt trầm như nước, ánh mắt lấp lóe bất định. "Giáo sư, rốt cuộc là có chuyện gì?

Tại sao lối vào lại đột nhiên biến mất?" Chung Chấn Nhạc đi đến bên cạnh Trần giáo sư, vẻ mặt nghiêm túc, anh ta đã cố gắng để bản thân bình tĩnh lại, mặc dù từng gặp vô số nguy hiểm, cho dù là đối mặt với Nhện mặt người cũng không hề sợ hãi.

Nhưng gặp phải loại sự kiện ly kỳ không giải thích được này, trong lòng vẫn rất bất an. "Không ngờ lão phu khảo cổ mấy chục năm, vẫn luôn cho rằng truyền thuyết là giả, không ngờ lại để tôi gặp được." Trần giáo sư vịn tường, vẻ mặt hồi ức, cảm khái vạn phần giải thích: "Từ lúc xuống đạo động, tôi vẫn luôn kỳ quái, tại sao cái đạo động này lại không đánh thẳng vào chủ mộ thất?

Hóa ra là vì nó!

Nơi này tồn tại một vị trí phong thủy đỉnh cấp trong truyền thuyết - Nội Tàng Loan!" "Nội Tàng Loan?

Đó là cái gì?" Mọi người nghe vậy không khỏi ngơ ngác, nhao nhao khó hiểu nhìn Trần giáo sư.

Trần giáo sư đạm nhiên cười, bỗng nhiên nhìn về phía Sở Viễn, vẻ mặt khích lệ: "Tiểu Sở, cậu gia học uyên nguyên, hẳn là biết Nội Tàng Loan nhỉ!" Sở Viễn gật đầu, thấy bộ dạng khích lệ của Trần giáo sư, hắn biết thầy đang muốn hắn thể hiện sở học, để hắn lộ mặt.

Thấy mọi người nhìn mình với vẻ khát vọng, Sở Viễn lẳng lặng thu hồi Phi Hổ Trảo đeo bên hông, trong lòng cân nhắc xem nên giải thích thế nào cho dễ hiểu, suy nghĩ một lát rồi mở miệng: "Mọi người đều biết phong thủy, được gọi là địa học, đất phong thủy có thể khái quát đơn giản là nơi tàng phong, nơi đắc thủy!

Các đế vương cổ đại cho rằng thiên hạ hưng vong đều phát từ long mạch, cho nên lăng mộ nhất định phải xây trên vị trí phong thủy bảo địa." "Lăng mộ vua Ung Chính nhà Thanh được xưng là 'Càn khôn tụ tú chi khu, âm dương hối hợp chi sở', hậu nhân gọi là đất thượng cát!

Mà dưới chân chúng ta là vùng đất Long Lĩnh này, ngàn năm qua chôn cất vô số long lâu bảo điện, bởi vì nơi này nằm trên long mạch, lại nằm cạnh dòng nước trời Hoàng Hà, chú định sẽ sinh sôi không ít phong thủy bảo địa thượng hạng." "Nội Tàng Loan chính là loại phong thủy vị đỉnh cấp, là một trong những phong thủy bảo địa do dải Long Lĩnh sinh ra!

Nghe đồn bên trong nó có một hồ nước phun trào, nước trong mắt suối sẽ không tràn ra ngoài, cũng sẽ không khô cạn.

Nếu có người thiết lập cơ quan trong Nội Tàng Loan, dòng nước trong mắt suối cứ cách một khoảng thời gian là có thể thúc đẩy cả mộ thất di chuyển!" "Cái gọi là kỳ nguyên tự thiên, nhược thủy chi ba, trong phong thủy có tượng khí trữ, hơn nữa chỗ thần kỳ nhất của Nội Tàng Loan chính là rõ ràng là vị trí phong thủy đỉnh cấp, nhưng bề ngoài lại bình thường không có gì lạ!

Vị tiền bối cao nhân xây dựng Ngư Cốt miếu kia khẳng định cũng đã phát hiện ra khối phong thủy bảo địa Nội Tàng Loan này, vì vậy mới che mắt người đời, tu kiến Ngư Cốt miếu, cuối cùng đánh đạo động!" Trần giáo sư nghe xong, nhẹ nhàng vỗ tay, vẻ mặt vui mừng cười nói: "Nói không sai, vừa rồi lối vào biến mất, tôi khẳng định nơi này chính là vị trí phong thủy Nội Tàng Loan, thích hợp đế vương tu kiến lăng tẩm!" Đội khảo cổ nghe vậy không khỏi kinh hãi, nếu thật là mộ đế vương, thì đây sẽ là sự kiện khảo cổ lớn nhất thế kỷ này, không khéo mọi người đều có khả năng lưu danh sử sách. "Được rồi, đã làm rõ là do cơ quan chứ không phải thần quỷ tác loạn, mọi người tiếp tục xuất phát." Chung Chấn Nhạc lúc này cũng lấy ra dũng khí sắt thép của binh vương, dọc theo dũng đạo, ánh mắt kiên định đi đầu tiên phong.

Mọi người thấy thế cũng chỉ đành tạm thời buông nỗi bất an trong lòng xuống, nhao nhao rảo bước, bám sát phía sau. 【 Không ngờ phong thủy học chân chính lại lợi hại như vậy, nếu tôi học được, liệu có thể phân kim định huyệt không nhỉ? 】 【 Chúc mừng chủ thớt, nhận được một đôi vòng tay bạc của các chú công an, vui lòng chú ý kiểm tra! 】 【 Đây chính là mộ đế vương đấy, nếu thật sự bị đội khảo cổ khai quật, giá trị mang lại cho quốc gia là không thể đo lường. 】 【 Chẳng lẽ không ai tò mò chủ nhân ngôi mộ cổ này sao? Đế vương cổ đại nhiều như vậy, không biết đây là vị nào? 】 【 Trần giáo sư trước đó đều nói rồi, đây là mộ Tây Chu, khẳng định là

địa vị thời Chu, ngoan ngoãn, mộ lớn mấy ngàn năm đấy! 】 "Tiểu Ca, chú ý đám người Mã Đại Đảm nhiều chút, bọn này không đơn giản!" Tống Văn Trác đi ở phía sau mộ đạo, nhìn Sở Viễn bên cạnh, vẻ mặt ngưng trọng nhắc nhở. "Vừa rồi lúc bỏ chạy, tôi phát hiện trên người hắn có mang theo vũ khí nóng!" Thấy Sở Viễn vẻ mặt không cho là đúng, Tống Văn Trác lập tức có chút sốt ruột, dù sao theo anh ta thấy đám người Mã Đại Đảm chính là nhân tố bất ổn! "Trác ca, anh yên tâm đi, một đám tôm tép nhãi nhép mà thôi!" Sở Viễn vỗ vỗ Hắc Kim Cổ Đao sau lưng, thần tình thản nhiên, đám người này chính là tư liệu thực tế tiếp theo của hắn.

Thấy vẻ tự tin tràn đầy này, liên tưởng đến thân thủ sắc bén vừa rồi của Tiểu Ca, nội tâm vốn còn chút lo lắng của Tống Văn Trác lập tức yên tâm hơn không ít! *** "Chậc chậc, kỳ quái, thật kỳ quái!" Lạc Tuyết nhìn Trần giáo sư đi dọc đường cứ lẩm bẩm với những bức tượng mặt người hai bên dũng đạo, rốt cuộc không nhịn được nghi hoặc trong lòng, theo bản năng hỏi: "Trần giáo sư, kỳ quái cái gì ạ (What a), ngài giải thích chút đi, làm người ta sốt ruột chết mất!" "Phụt!" Nhìn bộ dạng dậm chân sốt ruột của Lạc Tuyết, Sở Viễn nhịn không được bật cười, không nhịn nổi nữa, thực sự là quá buồn cười. "Lạc Tuyết tỷ, chị nhìn gạch lát dũng đạo này ngang bằng thẳng tắp, đây là một trong những cấu tạo lăng mộ sau thời Tùy Đường, mà chị nhìn tượng điêu khắc mặt người xung quanh xem, đây lại là kiến trúc đặc sắc thời Thương Chu, thế mới mâu thuẫn!" Không hổ là sinh viên tài năng ngành khảo cổ, Phó Thiên Thiên liếc mắt liền nhìn ra nghi hoặc trong lòng Trần giáo sư, vội vàng mở miệng giải thích thay thầy.

Chương 20

"Hóa ra là vậy, thế thì đúng là khá kỳ quái nhỉ, nói không chừng vốn là mộ Tây Chu, bị người đời sau chiếm tổ chim khách." Lạc Tuyết nheo mắt, đoán mò. "Oa, không nhìn ra Lạc Tuyết lại thông minh như vậy, thế mà bị cô đoán đúng rồi!" Sở Viễn vẻ mặt bất ngờ nhìn cô một cái, không ngờ chân tướng sự thật lại bị cô đoán ra. "Mau nhìn, phía trước có ánh sáng, chắc là đến Minh Điện rồi." Phó Thiên Thiên nhìn gian mộ thất ở cuối dũng đạo, lập tức kích động hẳn lên.

Lúc này, đoàn người đội khảo cổ đã đi tới cuối dũng đạo, đây là một gian mộ thất rộng khoảng hơn hai trăm mét vuông, vuông vức ngay ngắn, phía trên có hình dạng vòm như lều Mông Cổ.

Ở giữa có một đài đá hình tròn cao hơn nửa mét, xung quanh bố trí tám cây cột kim loại.

Điều khiến người ta cảm thấy thần kỳ nhất là, trên đài đá lại không đặt quan tài, mà là một tôn Hồn Thiên Nghi!

Ngay phía trên mộ thất đối diện với ngũ thiên tinh nguyên, trên vòm đỉnh chi chít những văn lộ bí ẩn, lốm đa lốm đốm, phảng phất như quần tinh lấp lánh trên bầu trời viễn cổ, hơn nữa bất kể là cột kim loại hay mặt đất, cũng đều phủ đầy loại văn lộ bí ẩn này.

Đám người Hoa Bất Ngữ và Mã Đại Đảm đang ngồi nghỉ ngơi quanh đài đá, nhìn thấy đoàn người đội khảo cổ đến, theo bản năng tất cả đều đứng lên.

Nhất là khi nhìn thấy hàng nóng trong tay Chung Chấn Nhạc, mày Mã Đại Đảm hơi nhíu lại, hung quang trên mặt lóe lên rồi biến mất! "Sở Tiểu Ca, cậu thế mà không sao, thực sự là quá tốt, tôi lo cho cậu muốn chết!" Lý Xuân Lai nhìn thấy bộ dạng lành lặn của Sở Viễn, tuy

trong lòng rất khiếp sợ, nhưng vẫn kiên trì chủ động đón chào.

Sở Viễn mặt không đổi sắc, không để ý đến tên này, ngược lại tự mình đi quanh mộ thất quan sát tứ phía.

Lý Xuân Lai tự làm mất mặt, xấu hổ sờ sờ đầu, lại vẻ mặt hàm hậu nhìn Trần giáo sư: "Trần giáo sư, ngài tới thật đúng lúc, chúng tôi có phát hiện trọng đại!" Trần giáo sư không nghĩ nhiều, khẽ gật đầu với hắn, hỏi xem có phát hiện trọng đại gì.

Lý Xuân Lai cũng không giấu giếm, đưa tay chỉ chỉ vách tường xung quanh, hưng phấn giới thiệu: "Trần giáo sư, nơi này toàn bộ đều là bích họa, giá trị nghiên cứu khẳng định cực cao, điều đáng tiếc duy nhất là không phát hiện quan tài!" "Hoa Bất Ngữ, đừng lộn xộn, cẩn thận cơ quan!" Sở Viễn đang quan sát bích họa, đột nhiên nhìn thấy Hoa Bất Ngữ đi đến trước một bức bích họa, dường như tò mò cây bút trong tay nhân vật trong tranh, tiện tay liền lấy xuống.

Sở Viễn nhìn thấy động tác tay chân táy máy của gã, lập tức lớn tiếng quát. "Hừ, anh hét cái gì?

Không phải chỉ là cái bút thôi sao?

Đâu ra lắm cơ quan thế?

Còn tưởng mình là đại sư phong thủy thật à?

Nực cười!" Hoa Bất Ngữ ước lượng cây bút lông bằng đồng trong tay, khinh thường nhìn Sở Viễn, cũng không thèm giả vờ nữa, trực tiếp mở miệng trào phúng. "Sở Tiểu Ca, cậu cũng đừng lúc nào cũng giật mình thon thót thế, tôi vừa nãy đã xem qua rồi, nơi này đến cái quan tài cũng không có, khẳng định không phải Minh Điện." Mã Đại Đảm nhảy xuống đài đá, đột nhiên mở miệng biện giải cho Hoa Bất Ngữ, bất quá giọng điệu này nhìn thế nào cũng giống như đang nhắm vào Sở Viễn: "Chỉ là một mộ thất bình thường, manh mối Minh

Điện chân chính khẳng định nằm trong mấy bức bích họa này, Hoa tiên sinh cũng là muốn tốt cho mọi người!" "Bạch si!" Sở Viễn khoanh tay trước ngực, thản nhiên nhìn hai người, lát nữa sẽ có lúc các người nếm mùi đau khổ! "Ầm ầm ầm ~~" Ngay khi Sở Viễn vừa dứt lời, một trận tiếng cơ quan vang động, chỉ thấy lối vào nơi mọi người đi tới rơi xuống một cánh cửa đá.

Lý Xuân Lai ở gần nhất mạnh mẽ chạy ngược về, nhưng vẫn chậm một bước, khiến hắn gấp đến độ dậm chân. "Xong đời, ngay cả cửa ra vào cổ mộ cũng mất rồi, chúng ta lần này triệt để không về được rồi!" Lý Xuân Lai khóc không ra nước mắt la to gọi nhỏ, cảm xúc một độ ở bên bờ vực sụp đổ.

Đội khảo cổ cũng đều kinh hoảng thất thố, mọi người vẻ mặt oán trách nhìn kẻ kích hoạt cơ quan là Hoa Bất Ngữ, vừa định dạy dỗ gã vài câu. "Rắc rắc!!" Tiếng cơ quan lần nữa vang lên, chỉ thấy một cánh cửa đá ở hướng Tây Nam mộ thất dưới ánh mắt trợn mắt há hốc mồm của mọi người từ từ mở ra! "Nhanh, Minh Điện chân chính xuất hiện!" Da mặt Mã Đại Đảm giật một cái, hắn ở khoảng cách gần nhất, liếc mắt liền nhìn thấy quan tài ở vị trí trung ương mộ thất!

Lập tức, hai mắt sáng lên nhìn mộ thất mới mở ra, chào hỏi thủ hạ của mình, chạy chậm một mạch qua đó. "Chung đội trưởng, cậu tranh thủ theo sau xem sao, nhưng đừng để bọn họ phá hoại quan tài, đó đều là văn vật gánh vác lịch sử!

Trần giáo sư, ngài yên tâm, có tôi ở đây, đám người Mã Đại Đảm không dám làm bậy." Chung Chấn Nhạc lấy ra súng bên hông, khẽ gật đầu với Trần giáo sư, bám sát theo Mã Đại Đảm tiến vào trong cửa đá. "Ha ha, Sở Tiểu Ca, đây chính là cơ quan mà cậu nói sao?

Nếu không phải tôi, các người đến chủ mộ thất cũng không tìm thấy!" Hoa Bất Ngữ giơ cây bút đồng trong tay lên, nhướng mày,

dương dương đắc ý nhìn Sở Viễn. "Hừ, tiểu nhân đắc chí!" Cách đó không xa, Lạc Tuyết và Triệu Ngọc Dĩnh nhìn thấy cảnh này, nhìn nhau một cái rồi đồng thanh nói.

Bọn họ thậm chí đều không nghĩ ra, loại người này làm sao mà nổi tiếng được, đây là đang livestream đấy, anh dũng cảm như vậy, fan hâm mộ có biết không?

Sở Viễn lơ đễnh liếc gã một cái, bình tĩnh đi qua bên người gã, phảng phất gã chỉ là không khí, ngay cả một cái nhìn thẳng cũng không cho! "Đù, mày là cái thá gì, ngầu cái gì mà ngầu, cút xéo!" Hoa Bất Ngữ nghiến răng, tức đến mức lửa giận ngút trời, hung tợn nhìn chằm chằm bóng lưng Sở Viễn.

Nghĩ gã thân phận gì, đại thần vĩ đại của đàn nhạc Hoa ngữ, khoan hãy nói trong chương trình này bị một người thường chiếm hết nổi bật, đối phương lại còn dám ngó lơ mình, ai cho hắn dũng khí đó?

Đối với sự oán hận của tên công cụ hình người này, Sở Viễn tự nhiên sẽ không để ở trong lòng, hắn đã đi theo Trần giáo sư tiến vào trong cửa đá.

Đây là một gian mộ thất rộng chừng hơn hai mươi mét vuông, vị trí trung ương đặt một cỗ quan tài hoa lệ cao nửa người, trên quan tài khắc chi chít văn lộ, nhìn qua vô cùng thần bí! "Giáo sư, coi chừng, tôi cứ cảm thấy cỗ quan tài này có vấn đề!" Nhìn Trần giáo sư đang quan sát quan tài, Sở Viễn kịp thời nhắc nhở, quen thuộc kịch bản hắn biết đây là một quan tài cơ quan, chỉ một sơ sẩy là có thể khiến mọi người đều bỏ mạng tại đây.

Trần giáo sư khẽ gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc, ông biết Sở Viễn không phải nói ngoa, gian mộ thất này xác thực lộ ra vẻ quỷ dị.

Bởi vì quan tài trước mắt, thế mà lại là một cỗ quan tài thời Đường, trong mộ Tây Chu xuất hiện quan tài thời Đường, thực sự

khiến người ta khó hiểu.

Trần giáo sư lập tức đem nghi hoặc trong lòng nói cho mọi người, đồng thời cũng muốn dập tắt ý niệm bẩn thỉu của một số người, để mọi người rõ ràng ngôi mộ thất này nguy hiểm. "Đại ca, quan tài này đẹp thật, bên trong khẳng định có không ít đồ tốt nhỉ!" Một tên đàn em bên cạnh Mã Đại Đảm hạ thấp giọng nói.

Mã Đại Đảm thần sắc khẽ động, tham dục trong lòng nảy sinh, nghĩ đến đây tròng mắt hắn xoay chuyển, đột nhiên mở miệng nói: "Theo tôi thấy, mộ Tây Chu hay mộ Đường cái gì?

Trực tiếp mở quan tài ra không phải rõ ràng rồi sao?" Hắn hoàn toàn không để lời Trần giáo sư nói ở trong lòng, hắn xuống mộ cũng không phải vì ngắm người, mà là vì bảo bối mà đến.

Đều đã nhìn thấy quan tài, đến cũng đến rồi, không mở quan, vậy sao có thể! "Trần giáo sư, chúng ta hiện tại bị nhốt trong cổ mộ, lối ra lúc đến đã bị chặn rồi, có lẽ bên trong này có manh mối gì?" Chung Chấn Nhạc muốn tìm manh mối thoát ra, nơi này cũng chỉ có cỗ quan tài này khả năng sẽ tồn tại manh mối, bởi vậy anh ta tán thành mở quan.

Mã Đại Đảm nghe vậy hai mắt tỏa sáng, vừa vỗ quan tài, vừa nghiêm túc nói: "Trần giáo sư, mộ thất bên ngoài tôi đã quan sát qua, cái gì cũng không có, cỗ quan tài này chính là hy vọng duy nhất để chúng ta ra ngoài." Trần giáo sư nhìn biểu tình cấp thiết của mọi người xung quanh, trong lòng thở dài một tiếng, nơi này căn bản không có đủ điều kiện khảo cổ để mở quan, nhưng cân nhắc đến an toàn của mọi người, ông vẫn trầm trọng nói: "Tiểu Sở, cậu sắp xếp người mở quan đi!" *** "Sở Tiểu Ca, bọn tôi giúp cậu, cậu bảo làm thế nào?" Mã Đại Đảm nói đến mở quan thì cả người vô cùng hưng phấn, vẻ mặt ân cần nhìn Sở Viễn, trong tay cầm xà beng, cũng không

biết hắn kiếm đâu ra công cụ. "Từ từ," Sở Viễn lấy ra Hoàng Kim Bát Bảo La Bàn trong ngực, đối mặt với sự nghi hoặc của mọi người, giải thích: "Căn cứ quy củ, trước khi mở quan tài phải thắp một ngọn nến ở góc Đông Nam mộ thất, nến không tắt mới có thể mở quan!" Nói xong, không để ý đến biểu tình khiếp sợ của mọi người, Sở Viễn lợi dụng la bàn định vị góc Đông Nam, từ trong túi móc ra một cây nến. "Tách", Sở Viễn đặt cây nến đã thắp sáng ở góc Đông Nam, sau khi đứng dậy, lập tức bị biểu tình kinh ngạc của mọi người làm giật mình. "Người thắp nến, ma thổi đèn, gà gáy đèn tắt không sờ vàng (Nhân điểm chúc, quỷ xuy đăng, kê minh đăng diệt bất mạc kim), cậu là Mạc Kim Hiệu Úy!" Mã Đại Đảm cầm ngang xà beng trước ngực, vẻ mặt đề phòng nhìn Sở Viễn, trên mặt đầy vẻ khiếp sợ.

Trong truyền thuyết, Mạc Kim Hiệu Úy coi trọng quy củ và nguyên tắc nhất, xuống mộ mở quan tài phải thắp nến, nói chính là 'gà gáy đèn tắt không sờ vàng'!

Cách làm trước mắt của Sở Viễn, rõ ràng chính là thủ pháp của Mạc Kim Hiệu Úy trong lời đồn, hắn chính là Mạc Kim Hiệu Úy! 【 Từ từ, gà gáy đèn tắt không sờ vàng, Mã Đại Đảm sợ không phải là trộm mộ đấy chứ, sao hắn hiểu quy củ Mạc Kim Hiệu Úy thế? 】 【 Người thắp nến, ma thổi đèn, hắn đang nói cái gì vậy, sao nghe mà tôi nổi hết da gà?

Đây vẫn là khảo cổ sao? 】 【 Hàng thật giá thật rồi, thảo nào thân thủ Tiểu Ca tốt như vậy, còn biết phân kim định huyệt, hóa ra là truyền nhân Mạc Kim Hiệu Úy, phá án rồi! 】 【 Mạc Kim Hiệu Úy thì sao, Trần giáo sư không phải nói lý lịch của Tiểu Ca rất sạch sẽ à?

Mọi người đừng tranh luận nữa, quan trọng là mở quan tài! 】 【 Mọi người đừng hiểu lầm, Mạc Kim Hiệu Úy này ở thời cổ đại là chức quan chuyên môn tìm kiếm cổ mộ hoặc phong thủy bảo địa cho triều đình, mỗi một vị truyền nhân đều có bản lĩnh kinh thiên động địa,

có điều nghe nói nghề nghiệp này sớm đã thất truyền, có thể nói Tiểu Ca có khả năng là Mạc Kim Hiệu Úy cuối cùng! 】 Cùng lúc đó, đội khảo cổ nhìn thao tác thành thạo của Sở Viễn, lập tức cảm giác da đầu tê dại, cách đây không lâu mọi người đều còn đang tò mò về nghề nghiệp thần bí Mạc Kim Hiệu Úy này.

Kết quả, Mạc Kim Hiệu Úy chân chính lại ở ngay bên cạnh mình!

Chương 21

Trần giáo sư sắc mặt nghiêm lại, nghiêm túc nhìn Sở Viễn hỏi: "Tiểu Sở, cậu là Mạc Kim Hiệu Úy sao?" Sở Viễn theo bản năng lắc đầu, ca đây đã thu thập đủ kỹ năng cốt lõi của hai môn phái đạo mộ lớn, không tính là Mạc Kim Hiệu Úy đâu nhỉ. "Mấy cái này đều là lúc nhỏ ông nội em dạy, chính em cũng không rõ, lớn thế này rồi, đây vẫn là lần đầu tiên em xuống mộ!" Trần giáo sư nghe hắn giải thích, khẽ gật đầu, trong những người có mặt ở đây không ai hiểu rõ Sở Viễn hơn ông.

Lúc đầu chiêu mộ hắn làm học sinh của mình, chính là vì đệ tử này nền tảng rất vững chắc, gia học uyên nguyên, không ngờ lại thực sự phái thượng dụng tràng. "Mở quan tài đi!" Giải thích xong, Sở Viễn gật đầu với Mã Đại Đảm, đồng thời ánh mắt ra hiệu cho Nhiệt Ba, Triệu Ngọc Dĩnh và những người khác lùi lại. "Các anh em, cùng lên!" Mã Đại Đảm trực tiếp cắm xà beng vào khe hở nắp quan tài, chuẩn bị cùng nhau dùng sức bẩy nắp quan tài ra. "Một, hai, ba, mở!" Mã Đại Đảm lớn tiếng hô hào, mọi người cùng nhau dùng sức.

Trần giáo sư và những người khác nhìn bộ dạng quen tay quen việc của đám Mã Đại Đảm, trong lòng chợt trầm xuống, có cảm giác dẫn sói vào nhà. "Tiểu Ca, không xong rồi, màu sắc ngọn nến sao lại biến thành màu xanh lục thế kia?" Ánh mắt Nhiệt Ba đột nhiên liếc về phía cây nến ở góc Đông Nam, thấy ánh nến biến hóa, lập tức kinh hô! "Nguy rồi, điều này biểu thị chủ mộ không hoan nghênh chúng ta, gà gáy đèn tắt không sờ vàng, chúng ta mau ra ngoài." Sở Viễn biến sắc, theo bản năng đẩy đám con gái Nhiệt Ba ra ngoài, sau đó xoay người đi kéo Trần giáo sư.

Đối với chuyện sắp xảy ra, trong lòng hắn rõ hơn ai hết, nhưng

hắn cũng không có ý định qua cứu đám người Mã Đại Đảm.

Đám này quanh năm chạy thuyền, cổ mộ hai bờ sông Hoàng Hà vô số, bọn này đào mộ quật mả như cơm bữa, nói không chừng trên người đám này còn có án mạng, không đáng cứu.

Đám người Mã Đại Đảm đang mở quan tài không để ý đến phản ứng của mọi người, ra hiệu bằng mắt với đám thủ hạ, chuẩn bị cưỡng ép mở quan! "Rầm!" Dưới sự đồng tâm hiệp lực của đám Mã Đại Đảm, nắp quan tài bị hất tung trong nháy mắt. "Ào ào ào ~~" Một dòng suối bạc nương theo nắp quan tài bay lên, trong nháy mắt phun ra, trực tiếp bao phủ toàn thân một tên đàn em của Mã Đại Đảm đứng gần quan tài nhất.

Người này ngay cả tiếng thảm thiết cũng không kịp phát ra, liền trực tiếp bị sóng bạc nuốt chửng! "Đù, đây là thủy ngân, mau lui." Mã Đại Đảm ngửi thấy mùi gay mũi, thất thố hô to, cũng không lo được đàn em bị thương, tự mình vứt xà beng nhảy xuống, chạy thục mạng về hướng cửa đá. "Ầm ầm ầm..." Theo thủy ngân phun trào ra, cửa đá lối vào mộ thất nương theo một trận tiếng cơ quan bắt đầu chậm rãi hạ xuống.

Chung đội trưởng ở gần cửa nhất thấy thế, trong mắt lộ ra một tia quyết tuyệt, trực tiếp đi đến dưới cửa đá đang rơi, dùng vai thịt của mình trực tiếp đỉnh lên, đồng thời hô to với đám người đang ngẩn ra: "Mau chạy đi, tôi không chống đỡ được bao lâu đâu!" Lúc này, Sở Viễn đã kéo Trần giáo sư lui ra ngoài an toàn. "A, Trác ca còn ở bên trong, Tiểu Ca, anh phải cứu Trác ca a!" Sở Viễn còn chưa đứng vững thân hình, Nhiệt Ba liền vẻ mặt lo lắng kéo cánh tay hắn, chỉ vào Tống Văn Trác trong mộ thất.

Chỉ thấy trong mộ thất còn có Tống Văn Trác, Hoa Bất Ngữ và hai tên đàn em của Mã Đại Đảm chưa ra, bị kẹt ở một góc khác của mộ

thất.

Lúc này mặt đất đã phủ đầy thủy ngân, trong tình huống bình thường bọn họ rất khó ra được.

Sở Viễn thần sắc căng thẳng, thuận thế lấy ra Phi Hổ Trảo bên hông, nhanh chóng đi đến bên cạnh Chung Chấn Nhạc, dùng vai mình gánh lấy một bên khác của cửa đá đang rơi.

Lập tức, trì hoãn tốc độ hạ xuống của cửa đá! "Vèo" một tiếng, Phi Hổ Trảo chuẩn xác rơi vào trên nắp quan tài, cổ tay Sở Viễn run lên, dưới lực kéo của Phi Hổ Trảo, nắp quan tài nhanh chóng lướt về phía vị trí của Tống Văn Trác. "Muốn sống thì nhảy lên nắp quan tài, nhanh lên, bọn tôi sắp không chống đỡ được rồi!" Nghe thấy giọng nói lo lắng của Sở Viễn, Hoa Bất Ngữ phản ứng nhanh nhất, trực tiếp đẩy tên đàn em trước mặt ra, tự mình nhảy lên trước.

Tống Văn Trác nhíu mày, đỡ thủ hạ của Mã Đại Đảm ra hiệu đối phương nhảy lên trước, sau khi hai người lên xong, nắp quan tài đã trôi xa hơn hai mét. "Hô!" Tống Văn Trác hít sâu một hơi, lùi lại mấy bước, tung người nhảy về phía trước, trực tiếp vượt qua khoảng cách hơn hai mét, thân thể nhẹ nhàng đứng trên nắp quan tài.

Ngay cả Sở Viễn sở hữu thuật cách đấu mãn cấp do hệ thống thưởng, khi nhìn thấy thân thủ như vậy của Tống Văn Trác, vẫn hâm mộ vạn phần.

Không hổ là quán quân võ thuật toàn quốc, công phu "thiên cân trụy" này cũng không phải dạng vừa. "Mau tới hỗ trợ!" Nhìn thấy mọi người đều đã bước lên nắp quan tài, Sở Viễn gọi đám người Mã Đại Đảm đến giúp, cứ như vậy, dưới sự đồng tâm hiệp lực của mọi người, cuối cùng cũng cứu được mấy người bị kẹt trong mộ thất ra.

Cuối cùng Sở Viễn thu hồi Phi Hổ Trảo, cùng Chung Chấn Nhạc đẩy ra, cửa đá của mộ thất cơ quan rốt cục hoàn toàn rơi xuống.

Đám người kiếp sau trọn đời, mọi người nhìn nhau, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Chung Chấn Nhạc kiểm kê quân số đội khảo cổ, phát hiện mọi người đều ở đây, trong lòng rốt cuộc từ từ thả lỏng, nhưng đau đớn trên vai khiến anh ta nhịn không được hít vào một ngụm khí lạnh. "Cầm lấy!" Chỉ thấy một bóng đen hiện lên trước mắt, Chung Chấn Nhạc theo bản năng chụp lấy, hóa ra là một bình thuốc trị thương (kim sang dược), chính là Sở Viễn ném cho anh ta. "Mau dùng đi, đây là thuốc hàng đầu tổ tiết mục chuẩn bị cho mọi người, hiệu quả trị vết bầm tím rất tốt!" Sở Viễn thấy vẻ mặt kinh ngạc của anh ta, thản nhiên nói, lúc trước loại thuốc trị thương này, trong ba lô hệ thống của hắn chứa không ít.

An toàn đệ nhất mà, bản thân hắn khẳng định là không dùng tới, nhưng không đảm bảo các đội viên khác không cần a! "Ầm ầm ầm!!!" Ngay khi mọi người chuẩn bị nghỉ ngơi, tìm kiếm lối thoát mới, đài đá ở trung ương mộ thất đột nhiên nương theo tiếng cơ quan chậm rãi chuyển động! "Mọi người mau lên đài, thủy ngân thuận theo khe hở cửa đá chảy tới đây rồi!" Nhiệt Ba đứng ở trên đài đá từ sớm, cô nàng đột nhiên ngửi thấy mùi gay mũi, lúc này mới phát hiện thủy ngân thế mà dọc theo cửa đá chảy vào bên ngoài! "Lần này xong đời rồi, chúng ta quá xui xẻo, xuống mộ bảo bối gì chưa thấy, toàn là cơ quan!" Lý Xuân Lai sợ đến mức vò đầu bứt tai, trên mặt toàn là vẻ ảo não, xem ra là rất hối hận khi làm vụ này, đáng tiếc thế gian không có thuốc hối hận. "Chung đội trưởng, trước tiên bảo mọi người mau đeo khẩu trang vào, độc khí thủy ngân có tính bay hơi cực mạnh, dùng khẩu trang có thể trì hoãn!" Trần giáo sư nén cảm giác chóng mặt hoa mắt, phân phó với Chung Chấn Nhạc. "Được, tôi sắp xếp ngay!" Chung đội trưởng thấy thế trực tiếp lục lọi trong ba lô của mình, quả nhiên phát hiện không ít khẩu trang, nhao nhao bảo mọi người đeo vào, cũng che

kín mũi miệng của mình, để tránh trúng độc!

Nghĩ đến tình cảnh hiện tại, cảm xúc của mọi người lập tức trở nên trầm thấp, lối vào lúc đến đã bị bịt kín, nếu còn không tìm được đường ra, mọi người chỉ có thể yên lặng chờ chết.

Trong nhất thời, mộ thất đột nhiên trở nên yên tĩnh, thủy ngân trong mộ thất dọc theo văn lộ mặt đất bắt đầu chậm rãi khuếch tán, ước chừng không bao lâu nữa sẽ phủ đầy cả không gian.

Đến lúc đó, mọi người trong mộ thất nhất định sẽ vì trúng độc mà chết, một cỗ cảm xúc tuyệt vọng nảy sinh trong lòng mọi người.

Trong không gian to lớn, chỉ có tiếng hít thở trầm thấp, tiếng đài đá chậm rãi chuyển động, phảng phất như lưỡi hái trong tay tử thần, từng nhát từng nhát gõ vào trong tim. "Tôi không muốn chết, chẳng lẽ thật sự không còn cách nào sao?" Hoa Bất Ngữ là người đầu tiên hét to, mắt vằn tia máu, thần sắc hoảng sợ. "Sở Viễn, anh không phải là Mạc Kim Hiệu Úy sao?

Mau lấy thủ đoạn của anh ra đi, nếu không mọi người đều phải chết ở đây!" Ánh mắt Hoa Bất Ngữ cuối cùng rơi vào trên người Sở Viễn, tức hổn hển nói, mặc dù gã luôn coi thường người này, nhưng quan đầu nguy cấp cũng không màng thể diện, giữ mạng quan trọng hơn. "Đúng vậy, Tiểu Ca, nghe nói Mạc Kim Hiệu Úy am hiểu phá giải cơ quan trong cổ mộ nhất, lần này dựa vào cậu rồi," Mã Đại Đảm nghe thấy lời Hoa Bất Ngữ, mạnh mẽ vỗ đùi, đột nhiên nhớ ra cái gì, cúi người chào Sở Viễn một cái!

Mọi người nghe vậy, mắt đều sáng lên, mọi người lúc này mới nhớ tới bản lĩnh phân kim định huyệt của Sở Viễn cách đây không lâu, nghĩ lại chắc hẳn cũng quen thuộc bố trí cơ quan.

Nhất là Lạc Tuyết và các cô gái, ánh mắt vẫn luôn đặt trên người Sở Viễn, phảng phất nhìn thấy vì sao xa xôi, trong mắt đầy ánh sao.

"Tiểu Ca, thế nào, có thể tìm được cơ quan không?" Chung Chấn Nhạc nhanh chóng đi đến bên cạnh Sở Viễn, vỗ vai hắn trầm giọng hỏi, loại cơ quan tinh mật phức tạp này anh ta thực sự không hiểu.

Sở Viễn khẽ gật đầu, sau khi nhìn quanh bốn phía, đối mặt với biểu tình đầy kỳ vọng của mọi người, lúc này mới chậm rãi mở miệng: "Lúc mới tiến vào Minh Điện này, mọi người không phải đều tò mò quan tài ở đâu sao? 'Táng Kinh' có viết, vô luận là độc táng hay hợp táng, chủ mộ đều phải mặc trang phục đại liệm, ngủ yên trong quan tài.

Mọi người nhìn xung quanh xem, những thứ này hẳn đều là bố cục tinh mật của chủ mộ, nếu chúng ta có thể mở ra cánh cửa đá chính xác kia, hẳn là có thể tìm được quan tài hoặc lối ra!" Lý Xuân Lai nghe nói như thế nhìn quanh bốn phía, đếm kỹ một phen mới phát hiện thế mà có tám đạo cửa đá, trừ đi mộ thất cơ quan vừa rồi và lối vào lúc đến, còn có sáu đạo cửa đá. "Trời ơi, cái này là sáu chọn một, chọn thế nào, lỡ chọn sai, chúng ta không phải đi đời nhà ma à." Vừa nghĩ tới đây, hắn không kìm được bắt đầu có chút phát điên.

Sở Viễn liếc hắn một cái, thản nhiên nói: "Cơ hội của chúng ta chỉ có một lần, một khi chọn sai, e rằng không đợi được lần lựa chọn thứ hai, mọi người sẽ đều độc phát thân vong!" Nghe được lời của hắn, mọi người đều không khỏi biến sắc, hít một ngụm khí lạnh, cảm giác sinh tử không do mình nắm trong tay này thực sự là quá tệ. "Tiểu Ca, đã cậu có thể phát hiện cơ quan, hay là giao cho cậu xử lý đi!" Chung Chấn Nhạc ngược lại nghĩ thoáng, tình cảnh này, cũng chỉ có thể giao cho nhân sĩ chuyên nghiệp như Tiểu Ca. "Tiểu Sở, hạch tâm cơ quan này sẽ không phải là cái Hồn Thiên Nghi này chứ!" Trần giáo sư nhìn Hồn Thiên Nghi ở trung ương đài đá, thần sắc trong mắt càng ngày càng sáng, nhất là khi ông nhìn thấy chữ viết trên Hồn Thiên Nghi, càng chứng minh phỏng đoán của ông. "Đây là Thiên Can Địa Chi!"

Sở Viễn đi đến trước mặt Trần giáo sư, dìu giáo sư, gật đầu phụ họa: "Không sai, đây hẳn là một hệ thống mật mã, dùng để điều khiển cơ quan mộ thất này, chỉ cần giải được mật mã, mọi người có thể đào thoát sinh thiên!" "Hẳn là một năm nào đó." Sở Viễn quan sát Hồn Thiên Nghi, Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật trong đầu vận chuyển tốc độ cao, khiến hắn trong nháy mắt đoán ra phạm vi mật mã. "Hóa ra là thế, vừa rồi lão phu đã quan sát toàn bộ bích họa, đây là mộ táng của một quý tộc thời Đường, bích họa có ghi chép về đại sư phong thủy trứ danh trong lịch sử - Lý Thuần Phong, xem ra cơ quan này cũng là do ông ấy thiết kế!" Không hổ là giáo sư khảo cổ, sau khi bình tĩnh lại Trần giáo sư đã phát hiện ra đầu mối mộ thất. "Tiểu Sở, là Trinh Quán năm thứ bảy, sử sách ghi chép, năm đó Lý Thuần Phong đã phát minh ra Hồn Thiên Nghi kiểu mới!" Trần giáo sư cầm tay Sở Viễn, kích động vạn phần nói.

Chương 22

【 Không hổ là Trần giáo sư, trong tình huống này mà còn có thể phân tích ra nhiều thông tin như vậy, lợi hại! 】【 Người xưa lợi hại thế sao?

Mấy ngàn năm trước đã phát minh ra hệ thống mật mã, không hổ là đệ nhất đại sư phong thủy có ghi chép. 】【 Tiểu Ca, là lúc phát huy thủ pháp Mạc Kim Hiệu Úy của cậu rồi, giải cứu đội khảo cổ dựa vào cậu đấy. 】【 Tăng tốc độ lên a, không ai thấy thủy ngân đều bắt đầu từ đỉnh chảy xuống rồi sao?

Gấp chết người! 】 Mặc dù không biết đạn mạc trong phòng livestream đang nói gì, nhưng Sở Viễn cũng biết tình huống hiện tại thập phần khẩn cấp. "Không đúng, hẳn là Trinh Quán năm hai mươi hai, năm đó Lý Thuần Phong được triều đình phong làm Thái Sử Lệnh, là lúc phong quang nhất trong cuộc đời ông ấy." Nghĩ tới đây, Sở Viễn không để ý tới mọi người khiếp sợ, trực tiếp bắt đầu động thủ thao tác Hồn Thiên Nghi. "Trinh Quán năm hai mươi hai, can chi kỷ niên là năm Mậu Thân!

Tìm được rồi!" Nhìn thấy một vòng bên trong Hồn Thiên Nghi có đánh dấu Mậu, Thân trên trục hoành, Sở Viễn trực tiếp động thủ kéo. "Rắc rắc!" Lập tức một trận tiếng cơ quan lần nữa vang lên, đài đá dưới chân mọi người thế mà bắt đầu xoay ngược lại.

Biến hóa này trong nháy mắt gây nên tiếng kinh hô của mọi người, nhất thời lòng người hoảng loạn, nhất là mấy tên đàn em của Mã Đại Đảm không ngừng khóc cha gọi mẹ.

Thậm chí có mấy người xoay tròn đến mức chóng mặt nôn mửa trực tiếp. "Tiểu Ca, sao cửa đá không mở?

Có phải sai ở đâu rồi không?" Chung Chấn Nhạc thấy cửa đá xung quanh vẫn lù lù bất động, không có động tĩnh gì, vẻ mặt nghi hoặc nhìn Sở Viễn. "Tiểu Sở, Tân Đường Thư có nói, Hồn Thiên Nghi của Lý Thuần Phong biểu lý ba tầng, hạ cư chuẩn cơ, hẳn là có ba đường quỹ đạo, nhưng cậu nhìn Hồn Thiên Nghi này chỉ có hai đường quỹ đạo." Lời của Trần giáo sư làm Sở Viễn lập tức bừng tỉnh đại ngộ, lúc này hắn cũng nhớ tới một số chi tiết trong phim truyền hình kiếp trước, thực sự là thời gian khá lâu, có vài chi tiết bị hắn sơ suất.

Đi đến trước mặt Hồn Thiên Nghi, Sở Viễn ngưng thần nhìn lại, quả nhiên ở bên trong hạch tâm Hồn Thiên Nghi lại phát hiện thêm một đường quỹ đạo nhỏ (tế quỹ).

Không do dự quá nhiều, trực tiếp kéo đường tế quỹ bên trong ra.

Lập tức, vô số tiếng cơ quan dày đặc vang lên, nhất là quỹ đạo bên trong Hồn Thiên Nghi thế mà tự hành vận chuyển nhanh chóng.

Theo Hồn Thiên Nghi vận chuyển, thủy ngân vốn ở trên mặt đất thế mà từ từ biến hóa, vô số thủy ngân dọc theo tám cây cột Bàn Long trong mộ thất chảy ngược dòng, từ dưới lên trên thuận theo văn lộ.

Biến hóa này, trực tiếp đập tan nhận thức nước chảy chỗ trũng của mọi người, cuối cùng đài đá và Hồn Thiên Nghi đều ngừng chuyển động. "Tiểu Ca, mau nhìn, trên đầu!" Mọi người vừa hoàn hồn, còn chưa kịp thở phào, liền bị tiếng hô cấp thiết của Lạc Tuyết hấp dẫn.

Dọc theo hướng ngón tay cô nhìn lại, mọi người không khỏi trợn mắt há hốc mồm, đưa mắt nhìn nhau, lập tức trong lòng có một loại dự cảm không lành. "Đây là Nhị Thập Bát Tinh Tú!" Trần giáo sư kinh hô, hóa ra ngay tại thời khắc cơ quan dừng lại, thủy ngân chảy ngược dòng đã làm hiện lên toàn bộ văn lộ bí ẩn trên đỉnh mộ thất, dưới ánh thủy ngân chiếu rọi, lại là từng bức tinh tú đồ, chừng hai

mươi tám cái! "Cái này là ý gì?

Lại là cơ quan gì nữa?" Hoa Bất Ngữ giờ phút này nội tâm thập phần nôn nóng, thật vất vả cơ quan mới đình chỉ, lại tới màn này, quả thực chính là muốn chỉnh chết đám nhân tài như mình mới chịu sao?

Tâm tư muốn rút khỏi chương trình của gã lại kiên định thêm vài phần, cho dù bồi thường tiền cũng không chối từ! "Nghĩa là chúng ta phải tìm được cái chính xác trong hai mươi tám tinh tú này, mới có thể mở cửa đá!" Sở Viễn nheo mắt, nhìn hai mươi tám tinh tú phía trên thản nhiên nói. "Đù, hai mươi tám chọn một, còn không bằng để ông đi chết đi!" Mã Đại Đảm mặc kệ ba bảy hai mốt, nghe thấy thế trực tiếp chửi thề. "Hai cái chọn một cái, tôi đều mắc chứng khó lựa chọn, huống chi là hai mươi tám chọn một, chọn thế nào?

Quá khó rồi." Lý Xuân Lai cũng nhịn không được mở miệng, sắc mặt trở nên thập phần khó coi. "Đúng thế, quá khó chọn!" "Bắt buộc phải chọn, không chọn, mọi người đều phải chết!" "Làm sao bây giờ?" Trong nhất thời mọi người bàn tán xôn xao, mọi người anh một lời tôi một câu, ồn đến mức Sở Viễn đau cả đầu. "Mọi người đừng ồn nữa, để Tiểu Ca suy nghĩ thật kỹ!" Lạc Tuyết đột nhiên cao giọng nhắc nhở, cô thấy Sở Viễn đang trầm tư cách đó không xa, nghĩ thầm nhất định phải cho hắn một hoàn cảnh suy nghĩ yên tĩnh.

Lập tức, mọi người im phăng phắc.

Sở Viễn nhìn hai mươi tám tinh tú trên đầu, điên cuồng tính toán trong đầu, trong miệng cũng lẩm bẩm: "Đấu Tú, đứng đầu Huyền Vũ phương Bắc, do sáu ngôi sao tạo thành, rất giống Bắc Đẩu Thất Tinh, còn gọi là Nam Đẩu, Nam Đẩu tinh chủ sinh, Bắc Đẩu chủ tử.

Nam Đẩu Lục Tinh chia làm Thiên Phủ Tinh, Thiên Lương Tinh, Thiên Cơ Tinh, Thiên Đồng Tinh, Thiên Tướng Tinh, Thất Sát Tinh.

Thiên Cơ Tinh chủ thượng sinh tinh quân, tượng trưng cho sinh

cơ, là Thiên Cơ Tinh!" Đi đến trước mặt Hồn Thiên Nghi, Sở Viễn nhìn đường tế quỹ ở hạch tâm, trong lòng có chút lo lắng liệu Thiên Cơ Tinh mình suy tính có chuẩn xác hay không. "Tiểu Ca, chúng tôi giao mạng cho cậu đấy, làm đi, nghe theo mệnh trời!" Chung Chấn Nhạc ánh mắt kiên định nhìn Sở Viễn, trong tình huống này người anh ta tin tưởng nhất chỉ có hắn. "Nhưng mà, tôi không muốn chết, tôi muốn sống..." Lý Xuân Lai hiển nhiên không yên lòng giao sinh mệnh của mình vào tay người khác, nhỏ giọng lầm bầm.

Mã Đại Đảm nghe vậy lập tức dùng vai húc hắn một cái, dùng ánh mắt cảnh cáo hung tợn nhìn hắn, đại ý là mày còn lải nhải nữa, ông đây xử đẹp mày.

Thấy mọi người đều không có ý kiến, dưới ánh mắt kỳ vọng của mọi người, Sở Viễn kiên định suy nghĩ trong lòng, chậm rãi kéo đường tế quỹ thứ ba của Hồn Thiên Nghi, khiến vị trí trung tâm của nó đối diện chính xác với Thiên Cơ Tinh trên vòm đỉnh! "Tách!" Tế quỹ quy vị, Sở Viễn chậm rãi lui lại mấy bước, ánh mắt nhìn về phía cửa đá xung quanh. "Ầm ầm!" Nương theo một tiếng vang chấn thiên, một cánh cửa đá từ hướng Đông Nam chậm rãi dâng lên, lập tức hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người. "Ái chà, cửa mở rồi, khẳng định là lối ra, mọi người mau đi!" Mã Đại Đảm vung tay hô to, nhanh chóng vọt ra ngoài, chạy về phía vị trí cửa đá, đám đàn em của hắn cũng đều bám sát phía sau!

Sở Viễn khẽ gật đầu với đội khảo cổ, mọi người đều bắt đầu cất bước, chạy về phía lối ra.

Dìu Trần giáo sư, Sở Viễn vừa đi vừa quay đầu nhìn Hồn Thiên Nghi ở trung ương mộ thất, trong lòng không khỏi cảm khái vạn phần: "Không hổ là đệ nhất nhân phong thủy kham dư trong lịch sử, loại cơ quan tinh mật phồn tạp này cho dù là khoa học hiện đại cũng khó mà phục chế!" *** Đi sau mọi người, Sở Viễn một đường dìu

Trần giáo sư đi ra khỏi Minh Điện, liền nhìn thấy một cầu thang thuận chiều. "Từ từ!" Hai người đi được ba bốn mét, Trần giáo sư đột nhiên cảm thấy dưới chân rung động một trận, động tĩnh nhỏ đến mức gần như có thể bỏ qua.

Trần giáo sư dừng bước, bỗng nhiên xoay người nhìn lại, tình huống sau lưng lập tức khiến ông giật nảy mình. "Tiểu Sở, con đường vừa đi ra từ Minh Điện, biến mất rồi!" Sở Viễn tự nhiên cũng phát hiện tình huống này, đã từng xem phim Quỷ Thổi Đèn, hắn biết thiết trí của cơ quan Huyền Hồn Thê này.

Hắn vẫn là do nguyên nhân Nội Tàng Loan, sau khi kích hoạt cơ quan, tự động khiến Huyền Hồn Thê và Minh Điện tiến hành phân tách.

Điều này trực tiếp tạo thành vòng lặp Huyền Hồn Thê, khiến cho nhân vật trong phim thời kỳ đầu mãi không thể đi ra khỏi Huyền Hồn Thê.

Chỉ riêng thủ đoạn phân tách cơ quan này, đủ thấy hàm lượng vàng của vị phong thủy đệ nhất nhân Lý Thuần Phong. "Giáo sư, yên tâm đi, chắc là xúc động cơ quan nào đó, khiến vị trí phong thủy Nội Tàng Loan đang xảy ra chuyển dịch." "Cái gì, còn có cơ quan?

Sao trên đường đi đụng phải nhiều cơ quan như vậy, lại vẫn chưa nhìn thấy quan tài chủ mộ?" Lạc Tuyết cách Sở Viễn không xa, nghe được đối thoại của hai người, nhịn không được khổ sở âm thầm oán thầm.

Bọn họ lần này danh nghĩa là tham gia livestream khảo cổ, kết quả cứ bị biến thành thám hiểm huyền nghi, yêu ma quỷ quái gì cũng xuất hiện. "Haizz, lần này là sai lầm của Viện khảo cổ chúng tôi, không ngờ mộ Tây Chu này, lại bị người ta cải tạo thành một ngôi mộ Đường!

Vị chủ nhân mộ Đường này là đại sư phong thủy Lý Thuần Phong, là cao nhân tinh thông thiên văn, số thuật, dịch học, âm dương, lịch pháp!" Hồi tưởng lại cơ quan tinh mật phức tạp trong Minh Điện vừa rồi, một vòng lại một vòng, Trần giáo sư liền nhịn không được bội phục trí tuệ của người xưa. "Tiểu Ca, sao anh biết nhiều thế?

Vừa rồi nói cái gì tinh tú a, thiên can địa chi a, đều thâm ảo quá!" Lạc Tuyết vừa nghĩ tới một loạt biến hóa vừa rồi, liền có chút đau đầu, cảm giác mình sắp mọc não rồi.

Nhưng mà Sở Viễn giải mã Hồn Thiên Nghi, đó là thực sự soái, không khỏi khiến cô có hảo cảm tăng mạnh với vị Sở Tiểu Ca này. 【 Ha ha, nữ thần nhà chúng ta thật đáng yêu, lên chương trình khảo cổ thế mà còn có thể mọc não, lời to rồi! 】 【 Tuyệt đối là một trong những khoảnh khắc cao quang (highlight) của Tiểu Ca, ca ca giải mã một hồi, cơ quan phức tạp nhất lịch sử dễ như trở bàn tay.

Chương 23

】【 Người không có chút bề dày lịch sử văn hóa, quả thực không giải được loại cơ quan phức hợp hình này, xác thực khó. 】【 Còn có cái gì là Tiểu Ca không biết không?

Biết tinh tượng, thiên văn, hiểu cơ quan, đánh nhau, quả thực chính là nam thần hoàn hảo! 】【 Chẳng lẽ mọi người không chú ý đến lời Trần giáo sư nói à, bọn họ lại tiến vào trong một cái cơ quan nữa rồi! 】【 Mượn lời Lý hướng đạo (Lý Xuân Lai), toàn là cơ quan!

Quen rồi, tin tưởng Tiểu Ca, khẳng định có thể phá giải. 】【 Vãi, lầu trên là fan cuồng của Tiểu Ca à, tôn trọng sự thật đi, Tiểu Ca sở dĩ có thể phá giải cơ quan là do Bất Ngữ ca ca nhà em nhắc nhở đấy. 】【 Tâm đội khảo cổ thật lớn, chẳng lẽ không ai phát hiện hai bên bậc thang đều là treo trên không sao?

Không khéo là vạn trượng huyền nhai đấy! 】 Nhìn biểu tình cấp thiết muốn biết đáp án của Lạc Tuyết, trong lòng Sở Viễn buồn cười, ngoài miệng khẽ cười nói: "Đọc sách nhiều, xem báo nhiều, ăn ít đồ ăn vặt, ngủ nhiều vào!" "Thật hay giả?

Anh sẽ không lừa em chứ?

Mà này, sao câu này nghe quen tai thế?" Lạc Tuyết nghiêng đầu, nhìn Sở Viễn với vẻ mặt 'em không tin đâu'. "Ha ha." Nhìn bộ dạng trêu ghẹo của hai người, Trần giáo sư vui vẻ cười ha hả, khiến nội tâm căng thẳng bấy lâu nay hơi thả lỏng đôi chút. "Ủa, Tiểu Ca, không đúng, tại sao em có thể nghe thấy giọng Chung đội trưởng, mà không thấy người đâu a?" Nhìn thấy cảnh này, Lạc Tuyết mạnh mẽ ngẩng đầu lên, vẻ mặt không thể tin nổi!

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi như vậy, trước mặt cô thế mà không nhìn thấy một bóng người nào nữa, thấy thế, cô vội vàng dừng bước.

Trần giáo sư dường như cũng nhớ ra điều gì, nửa ngồi xổm xuống xem xét bậc đá dưới chân, cảm khái vạn phần: "Trí tuệ của người xưa thật khiến người ta mở rộng tầm mắt, bậc đá này và xung quanh hẳn là được bôi dược liệu hấp thụ ánh sáng (hấp quang), mới khiến tầm nhìn của chúng ta bị cản trở.

Người bình thường gặp phải hoàn cảnh hắc ám thân thủ không thấy năm ngón này, cực kỳ dễ bị nỗi sợ hãi bóng tối tiêu mòn thân tâm, nếu lại gặp phải cơ quan gì đó, rất có thể sẽ bị nhốt chết!" Nghe được lời này, Sở Viễn không khỏi nhìn Trần giáo sư với con mắt khác, không hổ là nhà khảo cổ học quyền uy nhất trong nước hiện nay, thế mà nói trúng hết.

Dù vậy, Trần giáo sư vẫn không mò ra con đường này có cơ quan gì, chỉ có thể vừa đi vừa quan sát, chậm chạp tiến lên.

Đi ở cuối đường, Sở Viễn thầm niệm phát động thiên phú Dạ Nhãn, lập tức không gian vốn hôn ám trở nên sáng như ban ngày.

Tất cả bố trí xung quanh hắn đều thấy rõ ràng, không hổ là thiên phú của Tá Lĩnh Lực Sĩ Tổng Bả Đầu, hoàn toàn là khắc tinh của bóng tối. "Khá lắm, thế này thì thủ bút lớn cỡ nào chứ!" Đợi nhìn rõ cấu tạo Huyền Hồn Thê thần bí khó lường trong nguyên tác, Sở Viễn lập tức giật mình, kinh thán dưới trí tuệ của người xưa.

Hóa ra, cơ quan còn có thể chơi như vậy!

Ngay trong lúc Sở Viễn suy nghĩ, mấy người bất tri bất giác đã đi hơn nửa giờ lộ trình, nhưng vẫn chưa đi đến cuối, bậc đá này phẳng phất như vô cùng vô tận. "Mọi người dừng lại hết, có chút không ổn!" Chung Chấn Nhạc là người đầu tiên phát hiện không ổn, xuất thân binh vương, anh ta vốn sở hữu tố chất tâm lý đỉnh cấp.

Nhưng theo việc không ngừng di chuyển, anh ta phát hiện tố chất tâm lý của mình thế mà xuất hiện dao động!

Một tia sợ hãi không ngừng lởn vởn trong lòng anh ta. "Chung đội trưởng, sao vậy?

Chúng ta phải đi đến bao giờ mới tới đích?" Tống Văn Trác nén kinh sợ trong lòng, anh ta dọc đường rọi đèn pin về phía tứ phía, một loại cảm giác sợ hãi vô danh mạc danh xuất hiện trong lòng. "Chúng ta hẳn là rơi vào một loại cơ quan nào đó rồi!" Chung Chấn Nhạc ngồi xổm xuống, nhìn thấy vết dao khứa trên bậc đá dưới chân, đây chính là ấn ký anh ta để lại cách đây không lâu! "Chúng ta lại về tới điểm xuất phát rồi!" "Sao có thể?

Chúng ta rõ ràng vẫn luôn đi xuống dưới." "Đúng thế, chúng ta đi theo một hướng, sao có thể xoay vòng tại chỗ, không khoa học!" "Chung đội trưởng, có khi nào anh nhớ nhầm không?" Chung Chấn Nhạc nghe mọi người anh một lời tôi một câu, cũng đang nghĩ có phải mình nhớ nhầm hay không, nếu không không thể nào xảy ra chuyện này! "Không, Chung đội trưởng nói không sai, chúng ta chính là lại về tới chỗ cũ!" Một giọng nói thanh thúy êm tai, đột nhiên truyền ra từ trong bóng tối phía trước mọi người. "Ai?" Nghe thấy tiếng nói, trong lòng mọi người căng thẳng, lập tức hoảng loạn chiếu đèn pin qua, bởi vì hấp thụ ánh sáng, căn bản không nhìn rõ.

Nương theo vài tiếng bước chân, diện mạo người tới dần dần xuất hiện trong tầm mắt mọi người. "Lạc Tuyết?

Tiểu Ca?" Hách nhiên là ba người Lạc Tuyết, Sở Viễn và Trần giáo sư! "Trần giáo sư, mọi người... không phải ở... sau lưng chúng tôi sao?

Sao lại...

đi đến trước mặt chúng tôi rồi?" Chung Chấn Nhạc lắp bắp nói,

đầy mặt khiếp sợ, anh ta thực sự nghĩ không ra rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Sau lưng anh ta, đám người Tống Văn Trác, Mã Đại Đảm càng thêm kinh hãi, phảng phất như gặp quỷ, trợn mắt há hốc mồm nhìn đám người Sở Viễn. "Haizz, Chung đội trưởng, cho mọi người nghỉ ngơi tại chỗ đi, chúng ta gặp phải 'Huyền Hồn Thê' trong truyền thuyết rồi." Trần giáo sư thở dài, tìm một bậc đá ngồi xuống, trong đầu vẫn còn đang không ngừng suy nghĩ về cơ quan Huyền Hồn Thê mà Sở Viễn vừa nói.

Hóa ra ngay tại cách đây không lâu, Sở Viễn giảng thuật cho Trần giáo sư và Lạc Tuyết về cơ quan Huyền Hồn Thê, cũng bảo ba người bọn họ chờ đợi tại chỗ.

Căn cứ suy đoán của hắn, vài phút sau tất nhiên sẽ gặp đám người Chung Chấn Nhạc từ phía sau.

Nghe được ý tưởng của Sở Viễn, phản ứng đầu tiên của Trần giáo sư và Lạc Tuyết chính là không thể nào, mình rõ ràng vẫn luôn đi xuống dưới, bậc đá này sao có thể là một con đường khép kín.

Mãi đến khi nghe thấy tiếng Chung Chấn Nhạc truyền đến từ phía sau, bọn họ lúc này mới kinh thán năng lực của Sở Viễn, đồng thời trong lòng càng thêm kính sợ đối với vị đại sư phong thủy Lý Thuần Phong kia.

Quả thực là cơ quan thần hồ kỳ thần, không có lời giải!

Khoan hãy nói đội khảo cổ nơm nớp lo sợ, cuộc tao ngộ của mọi người càng gây nên một làn sóng thảo luận nhiệt liệt trong phòng livestream. 【 Trí tuệ người xưa trâu bò thật, đây đâu phải Huyền Hồn Thê, quả thực chính là vòng Mobius, vĩnh viễn không đi ra được! 】 【 Các huynh đệ, đây hẳn là lý thuyết cầu thang Penrose trứ danh, bốn cái cầu thang, bốn góc tương liên, nhưng mỗi cái cầu thang đều là

hướng lên trên, là cầu thang nghịch lý không thể xuất hiện trong thế giới ba chiều. 】【 Đù, quả nhiên là cao thủ tại dân gian, đại thần! 】【 Vị huynh đệ này nói đúng một nửa, tuy rằng trong hiện thực không tồn tại cầu thang nghịch lý, nhưng đây chính là trong cổ mộ, xung quanh đều bôi dược liệu hấp thụ ánh sáng, do ảnh hưởng của ánh sáng, rất dễ khiến mọi người mất đi phán đoán logic, từ tâm lý sẽ lầm tưởng là cầu thang Penrose. 】【 Mặc dù tôi nghe không hiểu mọi người phân tích, nhưng Lý Thuần Phong là thực sự trâu bò, thời Đường đấy, đã phát minh ra loại lý thuyết này. 】【 Mọi người đừng thảo luận nữa, mau nhìn, Sở Tiểu Ca chuẩn bị nói chuyện rồi, hãy nghe cách nói của Mạc Kim Hiệu Úy! 】【 Đã chuẩn bị sẵn ghế nhỏ và bảng đen nhỏ, ngồi đợi Mạc Kim Hiệu Úy giảng bài! 】 Lúc này, toàn bộ cư dân mạng trong phòng livestream cùng tất cả thành viên đội khảo cổ đều dán chặt mắt vào Sở Viễn.

Hy vọng vị Tiểu Ca thừa hưởng truyền thừa của Mạc Kim Hiệu Úy này sẽ tiếp tục phát huy thao tác kinh diễm như lúc phá giải Hồn Thiên Nghi ở Minh điện, dẫn dắt mọi người thoát khỏi Huyền Hồn Thê quỷ bí khó lường này.

Thậm chí ngay cả Hoa Bất Ngữ vốn luôn coi thường hắn, lúc này cũng nhìn hắn với vẻ mặt đầy kỳ vọng.

Trong không gian u tĩnh và tăm tối, bầu không khí yên lặng trên thạch giai của Huyền Hồn Thê lúc này lại trở nên đáng sợ lạ thường!

Sở Viễn vẫn giữ thần thái tự nhiên, đánh giá xung quanh, hai tay chắp sau lưng, vẻ mặt cao thâm khó lường. "Kiểm tra giá trị nhân khí." Sở Viễn nhân lúc mọi người đang nghỉ ngơi, thầm kiểm tra bảng hệ thống.

Chương 24

Biểu hiện đại phá Hồn Thiên Nghi trước đó ở Minh điện có thể gọi là hoàn hảo.

Một loạt thao tác chuẩn sách giáo khoa đó chắc chắn đã thu về một lượng lớn nhân khí.

Mở hệ thống lên, quả nhiên, giá trị nhân khí của hắn đã trực tiếp đột phá mốc 1 triệu.

Từ đó có thể thấy được sự chấn động mà Sở Viễn mang lại cho mọi người lớn đến mức nào. [Ting, chúc mừng túc chủ kích hoạt gói quà tặng một triệu giá trị nhân khí, gói quà đang được phát...] [Chúc mừng túc chủ nhận được Vấn Quái Chi Thuật] [Chúc mừng túc chủ nhận được kỹ năng: Phát Khâu Chỉ] [Chúc mừng túc chủ nhận được đạo cụ: Phàn Sơn Giáp] "Ồ, không hổ là phần thưởng mốc một triệu, thật sự rất ra gì và này nọ.

Đặc biệt là Phát Khâu Chỉ và Phàn Sơn Giáp, quả thực là thần khí để hạ mộ." Phát Khâu Chỉ là kỹ năng cốt lõi của Phát Khâu Trung Lang Tướng, có thể cảm ứng và phá giải bất kỳ cơ quan nào trong mộ.

Như vậy là hắn đã tập hợp đủ ba kỹ năng lớn của Mạc Kim, Phát Khâu và Bàn Sơn, tương đương với việc nhận được ba tấm bằng thạc sĩ ngành đạo mộ!

Trong ấn tượng của Sở Viễn, chỉ có thủ lĩnh Bàn Sơn là Chá Cô Tiếu mới đồng thời sở hữu song bằng của Mạc Kim và Bàn Sơn, nào có ai như hắn, mở đầu game đã có ngay ba bằng!

Đặc biệt là đạo cụ Phàn Sơn Giáp.

Ngày xưa xem phim, Sở Viễn đã cảm thấy bộ giáp của Chá Cô Tiếu cực kỳ ngầu, không ngờ lại được hệ thống thưởng cho.

Nghe nói Phàn Sơn Giáp được chế tạo từ da Giao long, các khớp nối được khâu bằng gân Giao, không sợ thủy hỏa, khi chịu lực có thể triệt tiêu lực, các khớp nối có gắn Bạch Tự Câu (móc chữ Bạch), số lượng cực nhiều lại nhỏ và sắc bén, linh hoạt đa biến.

Thực sự là bảo vật độc nhất vô nhị để trèo đèo lội suối, xuống biển bắt rồng, hiếm có hơn nữa là nó vừa có thể hộ thân, vừa có thể tấn công, đúng chuẩn khôi giáp đa năng.

Kiểm tra lại bảng thuộc tính của bản thân: [Túc chủ: Sở Viễn] [Thân thể: Siêu cấp thể chất cường hóa, Thiên sinh dạ nhãn, Thanh Long huyết mạch (20% sức mạnh)] [Kỹ năng: Cách đấu thuật, Tinh thông binh khí, Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật, Khẩu kỹ, Khôi Tinh Thích Đấu, Phát Khâu Chỉ, Vấn Quái Chi Thuật] [Đạo cụ: Hoàng Kim Bát Bảo La Bàn, Hắc Kim Cổ Đao, Phi Hổ Trảo, Mạc Kim Phù, Phàn Sơn Giáp] [Vật phẩm: Bế Khí Hoàn, Giải Độc Hoàn] [Giá trị nhân khí: 1,23 triệu] Rất tốt, rất mạnh mẽ.

Nhìn bảng kỹ năng kín mít, Sở Viễn bỗng có cảm giác hào khí ngút trời, dường như thiên hạ này không có cổ mộ nào mà hắn không thể đi lại tự do!

Tuy nhiên, Vấn Quái Chi Thuật này là cái quỷ gì?

Chẳng lẽ là bản lĩnh xem bói lúc về già của Trần Hạt Tử sao?

Không thể phủ nhận thuật xem bói của Trần Hạt Tử đứng đầu cả bộ Quỷ Xuy Đăng, nhưng thứ này có ích lợi gì cho việc hạ mộ?

Hơn nữa, trong phim môn quái thuật này của lão ta huyền ảo vô cùng, linh nghiệm hay không còn là chuyện khác.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn cũng đành chịu, dù sao cũng là hệ thống

thưởng, miễn cưỡng chấp nhận vậy.

Hắn liền chọn tiếp nhận truyền thừa Vấn Quái Chi Thuật.

Lập tức, một luồng khí tức mát lạnh xuất hiện trong đầu hắn, tất cả kiến thức về Vấn Quái Chi Thuật hóa thành dòng lũ ký ức hòa nhập vào não bộ.

Sở Viễn lúc này mới phát hiện mình đã hiểu lầm rất lớn về môn kỳ thuật này!

Sau khi tiếp nhận ký ức, Sở Viễn có cảm giác thần thanh khí sảng như vừa được "lắp não", sau này không cần lo lắng trí nhớ suy giảm nữa.

Sở dĩ gọi là kỳ thuật, bởi vì phàm là đạo mộ tặc có bản lĩnh, đều không thể tách rời bốn chữ quyết "Vọng, Văn, Vấn, Thiết".

Trong đó mỗi pháp lại chia thành thượng hạ hai pháp.

Chữ "Vọng" quyết: Thượng pháp là ngẩng đầu quan thiên tinh, cúi đầu thẩm địa mạch, chính là thuật Phân Kim Định Huyệt của Mạc Kim Hiệu Úy.

Hạ pháp là quan sát vết đất, màu cỏ.

Trong phim Trần Hạt Tử từng được giới thiệu rất giỏi môn kỳ thuật này.

Chữ "Văn" quyết: Thượng pháp là thuật Văn Sơn Biện Long (nghe núi đoán rồng).

Năm xưa Trần Hạt Tử thám hiểm cổ mộ Bình Sơn, đứng trên đỉnh núi bắn súng để nghe âm thanh phản hồi, chính là pháp này.

Hạ pháp là thuật Văn Địa (nghe đất), người có mũi thính ngửi mùi đất dưới mặt đất là có thể phân biệt ngôi mộ này đã bị trộm hay chưa.

Chữ "Vấn" quyết: Thượng pháp là Vấn Thiên Đả Quái (hỏi trời

gieo quẻ), thông qua chiêm bốc để xác định phương vị cổ mộ, hoặc phán đoán hung cát trước khi hành động.

Hạ pháp là Vấn Nhân (hỏi người), thông qua việc giao tiếp hỏi han phong thổ nhân tình, kỳ nhân dị sự ở địa phương.

Chữ "Thiết" quyết: Chính là thủ pháp đào đạo động.

Đạo động Ngư Cốt Miếu mà đội khảo cổ tìm thấy chính là do cao nhân tinh thông chữ "Thiết" để lại.

Nếu một tên đạo mộ tặc không chiếm được pháp nào trong tám pháp này, thì chỉ là một tên "thổ phu tử" (kẻ đào mộ quê mùa) thuần túy, không môn không phái.

Tại sao Trần Ngọc Lâu còn trẻ như vậy đã có thể đảm nhiệm chức Tổng Bả Đầu của mấy vạn Tá Lĩnh Lực Sĩ?

Không phải vì gia thế tốt, mà vì hắn thực sự quá toàn diện.

Trong bốn chữ quyết tám đại pháp này, Trần Ngọc Lâu ít nhất chiếm được sáu loại!

Sở Viễn sau khi hấp thu lượng ký ức khổng lồ này thì thở phào nhẹ nhõm, hóa ra tứ đại môn phái đạo mộ lại còn nhiều điều giảng giải như vậy.

Đã có Vấn Quái Chi Thuật trong tay, đối với việc phá giải Huyền Hồn Thê tiếp theo, hắn đã có tính toán mới.

Thực ra, nhờ thiên phú Dạ Nhãn, hắn đã sớm nhìn thấu chướng ngại do ánh sáng tạo ra và phát hiện lối ra, nhưng vì muốn kiếm thêm nhân khí, đành phải để đội khảo cổ chịu thiệt một chút vậy! "Khụ khụ!" Thu hút sự chú ý của mọi người xong, nhìn vẻ mặt kỳ vọng của họ, Sở Viễn cố tỏ vẻ thâm trầm mở miệng: "Hắn mọi người đã biết đây là Huyền Hồn Thê trong truyền thuyết.

Hiện tại quan trọng nhất là tìm được lối ra.

Vừa rồi đi dọc đường, tôi đã có không ít phát hiện." "Mọi người xem chỗ này!" Sở Viễn chỉ vào một ký hiệu hình tròn trên bậc đá dưới chân, nhàn nhạt nói, "Ký hiệu này là người xưa dùng để đếm số.

Lấy bậc đá này làm điểm khởi đầu, đi một vòng, tổng cộng là 384 bậc thang." "Tại sao mọi người lại cảm thấy Huyền Hồn Thê luôn đi xuống?

Đó thực ra là do mọi người bị hoàn cảnh xung quanh và quang ảnh đánh lừa!" "Mọi người hãy chú ý bậc đá dưới chân, đều được sắp xếp theo quy luật: Sáng, Tối, Sáng.

Hơn nữa độ dốc giữa chúng rất nhỏ." "Khi chúng ta ở trong một môi trường không có vật tham chiếu, bốn phía bịt kín, hai bên là vực thẳm, bậc thang không bằng phẳng, bóng tối sẽ từ từ nuốt chửng nội tâm chúng ta.

Nó khiến chúng ta có cảm giác như đang đi trên không trung, não bộ sẽ sinh ra ảo giác, khiến đôi khi những gì mắt thấy chưa chắc đã là thật!" "Vì vậy, lối thoát sinh cơ đang nằm ngay dưới chân chúng ta!" Nghe Sở Viễn nói vậy, Lạc Tuyết hơi nhoài người nhìn xuống vực sâu không thấy đáy bên phải, nội tâm run lên. "Tiểu Ca, dưới chân rõ ràng là vực sâu thăm thẳm, tìm lối ra kiểu gì?" Cô vừa hỏi khẽ, vừa vuốt ngực như để trấn an nỗi sợ hãi trong lòng. "Đúng đấy, Sở tiểu ca, thân là Mạc Kim Hiệu Úy cậu không thể làm bừa đâu nhé!" Mã Đại Đảm sợ hãi nuốt nước bọt, thấy Sở Viễn tự tin như vậy vội vàng nhắc nhở, tránh để đối phương làm bậy hại chết mình.

Sở Viễn không để ý đến hắn, bình thản nhìn mọi người nói: "Người xưa chú trọng phong thủy, tự nhiên sẽ dùng đến Chu Dịch.

Thái Cực sinh Lưỡng Nghi, Lưỡng Nghi sinh Tứ Tượng, Tứ Tượng sinh Bát Quái.

Bát Quái sau khi sắp xếp tổ hợp sẽ sinh ra 64 quẻ, mỗi quẻ có 6 hào, tổ hợp lại chính là 384 hào từ.

Mà bậc đá dưới chân chúng ta, một âm một dương, vừa đúng 384 bậc, ứng với 64 quẻ!" Chung Chấn Nhạc nghe vậy vẻ mặt chấn kinh nhìn hắn, nghi hoặc hỏi: "Ý cậu là phải chọn đúng một quẻ trong 64 quẻ này mới có thể phá giải Huyền Hồn Thê?" "Cái gì?

Sao lại thành 64 chọn 1 rồi?" Lý Xuân Lai ở bên cạnh kinh hãi hét lên. "Tiểu Sở, vậy chúng ta hiện tại đang ở quẻ nào?" Trần Giáo sư không la hét như người ngoài nghề, bình tĩnh hỏi. "Nếu tôi đoán không lầm, hẳn là quẻ ám chỉ tình cảnh hiện tại của chúng ta: Quẻ Khốn!" Sở Viễn suy nghĩ một chút rồi trả lời.

Trần Giáo sư cau mày: "Quẻ Khốn có tổng cộng 6 hào, tức là có 6 lựa chọn, rốt cuộc cái nào mới là đúng?" Sở Viễn gật đầu, dẫn mọi người đi về phía trước vài chục bước, nhìn vị trí dưới chân kiên định nói: "Khốn quái cửu ngũ, chính là chỗ này.

Một quẻ có 6 bậc thang, lối ra chính xác chỉ có một, chọn đúng, nhảy xuống chính là đường sống!" Mọi người nhìn xuống một màn đen kịt dưới chân, giống như vực sâu địa ngục, ai nấy đều đánh bò cạp, da đầu tê dại. "Chỗ này đen kịt, nhìn không thấy đáy, trông thế nào cũng không giống đường sống!" Hoa Bất Ngữ lùi lại vài bước, liếc Sở Viễn, nghi ngờ hỏi.

Chung Chấn Nhạc trừng mắt nhìn Hoa Bất Ngữ với vẻ trách cứ.

Chương 25

Tên này không giúp được gì thì thôi, dọc đường còn toàn gây thêm phiền phức, nếu không phải nể thân phận của mình thì ông đã sớm dạy dỗ hắn rồi.

Sở Viễn mặc kệ đối phương, xoay người lại nhìn mọi người rồi mới chậm rãi mở miệng: "Đã gặp 'Khốn', tất phải giải 'Khốn'.

Quẻ Khốn trên Đoài dưới Khảm, hào thứ năm là hào dương, nếu hào dương biến thành hào âm, quẻ Khốn sẽ biến thành quẻ Giải." "Cậu coi bọn tôi là đồ ngu à, từ đây nhảy xuống ai biết là sống hay chết!" Mã Đại Đảm trong mắt lóe lên tia dị sắc, chất vấn.

Hắn rất lo Sở Viễn sẽ bắt hắn và đám đàn em nhảy xuống trước để thử nghiệm, hắn chắc chắn sẽ không đồng ý.

Đội khảo cổ nghe vậy cũng nghi hoặc nhìn Mã Đại Đảm, dường như đoán được gì đó, mọi người bắt đầu trầm mặc.

Sở Viễn nhìn quanh, bình thản nói: "Đã là do tôi đề xuất, tự nhiên tôi sẽ là người nhảy đầu tiên!" "Không được," Trần Giáo sư nghe Sở Viễn nói vậy liền ngăn cản đầu tiên, "Phía sau không biết còn gặp cơ quan phức tạp gì, cậu còn trẻ, để tôi nhảy trước!" Sở Viễn nghe vậy trong lòng cảm khái vạn phần, đây mới là nhà khảo cổ học chân chính, người hùng thực sự dám hy sinh bản thân! "Tiểu Ca, đi suốt dọc đường này, chúng tôi đều rất tin tưởng cậu, muốn nhảy thì cùng nhảy!" Việc Lạc Tuyết dũng cảm đứng ra khiến hắn khá cảm động, đặc biệt là Triệu Ngọc Dĩnh và Phó Thiên Thiên cũng kiên định gật đầu. "Mọi người nghe tôi nói hết đã.

Từ bậc thang này nhảy xuống là quẻ Giải, xác suất đường sống là lớn nhất.

Từ đây đếm ngược lại cái thứ ba, đó là quẻ Tụy, có ý nghĩa thuận lợi hanh thông, cũng có xác suất sống sót!" Sở Viễn vẻ mặt trịnh trọng giải thích: "Các vị, tôi chỉ có thể chọn một cái để nhảy.

Nếu không đúng, thì các vị nhảy cái còn lại." Nói đến đây giọng hắn khựng lại: "Dù sao tôi là người chết đầu tiên, cũng coi như xứng đáng với các vị rồi, chúng ta gặp nhau ở dưới!" Nói xong, toàn trường tĩnh lặng.

Mọi người đều kinh ngạc nhìn Sở Viễn, rõ ràng không ai nghĩ hắn lại dũng cảm như vậy!

Lúc này, cư dân mạng trong phòng livestream cũng đều mắt chữ A mồm chữ O. [Vãi, thao tác gì đây?

Tiểu Ca muốn lấy thân mạo hiểm sao?

Anh ấy không sợ chết à?] [Không biết thì hỏi, Huyền Hồn Thê rốt cuộc là cái gì?

Khó thế sao?] [Ông anh lầu trên, đây là nơi mà ngay cả flycam công nghệ đen đỉnh cao của tổ chương trình cũng không quay được hình ảnh xung quanh, ông bảo có khó không!] [Quốc sĩ vô song!

Tôi không hiểu Dịch Kinh Bát Quái, nhưng thấy Tiểu Ca giải quẻ xong dám hy sinh bản thân, chắc chắn là cực kỳ tự tin!] [You Jump, We Jump!

Người của đội khảo cổ đều là hảo hán.

Tiểu Ca, đỉnh chóp!] [Đù, đừng có chém gió nữa, có ai giải thích hộ cái không?

Rốt cuộc Tiểu Ca nói gì thế?] [Đừng nói nữa, hóng cú nhảy kinh thiên của Tiểu Ca!] [Haha, một đám người vì một tên Mạc Kim Hiệu Úy mà tự sướng ở đây, còn không mau liên hệ tổ chương trình phái chuyên gia đi cứu viện!

Chỉ trông chờ vào một tên trộm mộ thì điên hết rồi à!] [Đúng là rừng lớn chim gì cũng có, đâu ra mấy thằng anti fan chạy vào đây sủa bậy, cút xéo ngay!] Tuy bình luận trên màn hình là vậy, nhưng vẫn có rất nhiều cư dân mạng thực sự lo lắng cho Sở Viễn, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Lúc này, tổ chương trình "Quốc Gia Bảo Tàng" đang ở hậu đài quan sát livestream và số liệu biến đổi.

Tổng đạo diễn cũng không biết nên khóc hay cười.

Phải biết rằng, mức rating cao ngất ngưởng hiện tại không thể tách rời khỏi thân thủ kinh diễm và năng lực giải mã cơ quan siêu phàm của Sở Viễn, giúp vô số cư dân mạng chứng kiến cuộc thám hiểm cổ mộ chân chính.

Có thể nói tập đầu tiên của chương trình đã vô cùng thành công! .....

Chung Chấn Nhạc mím môi, thần sắc phức tạp nhìn Sở Viễn, trong lòng cảm khái vạn phần.

Qua nửa ngày tiếp xúc ngắn ngủi, ông có ấn tượng cực tốt về người thanh niên này.

Thân thủ nhanh nhẹn, gan dạ lại tỉ mỉ, làm việc rất có bài bản.

Đối mặt với nguy cơ sinh tử của mọi người cũng không do dự đứng ra.

Nghĩ đến đây, Chung Chấn Nhạc đi đến trước mặt Sở Viễn, vỗ vai hắn, trịnh trọng nói: "Tiểu Ca, cậu yên tâm, nếu cậu thực sự đi trước một bước, tôi nhất định sẽ đưa mọi người ra ngoài!

Hơn nữa, cậu là truyền nhân Mạc Kim Hiệu Úy trong miệng Trần Giáo sư, người hiền tự có trời giúp, chắc chắn không chết được!" Sở Viễn nhịn không được trợn trắng mắt, thầm nghĩ: Tôi thực sự cảm ơn

ông đấy! "Tiểu Ca, anh..." Lạc Tuyết và những người khác lúc này mới xác định Sở Viễn thực sự định đích thân kiểm chứng, muốn nói lại thôi nhìn hắn.

Sở Viễn ngược lại rất thoải mái, nhìn quanh bốn phía, cuối cùng dưới ánh mắt phức tạp của mọi người chậm rãi đi đến bậc thang giải quẻ.

Đứng vững, chuyển đèn pin cho Lạc Tuyết phía sau, Sở Viễn ngưng thần nhìn xuống vực sâu! "5 triệu, ta tới đây!" Tuy dưới thiên phú Dạ Nhãn, Sở Viễn có thể nhìn thấy rất rõ bậc đá cách dưới chân 2 mét - phải nói thiên phú của Trần Hạt Tử thực sự rất đỉnh, không chỉ nhìn rõ trong đêm mà thậm chí trong một số hoàn cảnh còn có thể nhìn thấu mê chướng, nếu không năm xưa Trần Hạt Tử đi mộ Điền Vương cũng sẽ không chỉ có một mình lão chạy thoát được ra ngoài.

Nhưng vì nhân khí, lúc cần diễn vẫn phải diễn.

Sở Viễn cũng chỉ có thể thầm nói xin lỗi mọi người trong lòng.

Cảm xúc đã dâng trào đến nơi, Sở Viễn nhắm mắt lại, không chút do dự tung người nhảy xuống, giống như một dũng giả cô độc, dũng cảm lao vào bóng tối tìm kiếm một tia hy vọng sống cho mọi người! "Tiểu Ca!!!" Trong không gian, ngoại trừ vài tiếng hét tê tâm liệt phế, Sở Viễn nhảy xuống không hề có bất kỳ phản hồi nào!

Một nỗi đau buồn dâng lên trong lòng mọi người, Lạc Tuyết và vài cô gái thậm chí đã khóc thành tiếng. "Xuống đi, dưới này rất an toàn!" Đột nhiên một giọng nói sảng khoái từ trong bóng tối truyền ra, đối với đội khảo cổ thì chẳng khác nào âm thanh của thiên đường! "Là Tiểu Ca, anh ấy còn sống!" Lạc Tuyết nghe thấy giọng nói quen thuộc, nhảy cẫng lên, mừng đến phát khóc.

Sau khi nhận được tin tức Sở Viễn truyền lại, mọi người trong đội khảo cổ lần lượt nhảy từ thạch giai xuống.

Tiếp đất an toàn, cuối cùng cũng nhìn rõ xung quanh, bậc đá dưới chân không còn hấp thụ ánh sáng nữa, dưới ánh đèn pin có thể nhìn thấy xa hơn! "Sở tiểu ca, không hổ là Mạc Kim Hiệu Úy, thật lợi hại, cơ quan quỷ dị thế này mà cũng phá giải được!" Mã Đại Đảm làm việc lâu năm bên bờ Hoàng Hà, cực kỳ hâm mộ loại người có thân thủ tốt lại hiểu biết thủ nghệ cơ quan như Sở Viễn.

Hắn nghĩ, biết đâu ra ngoài rồi mọi người còn có cơ hội hợp tác, nên thái độ cũng hòa hoãn hơn nhiều. "Ủa?

Tiểu Ca, bậc đá ở đây sao giống hệt bên trên thế, lối ra ở đâu?" Chung Chấn Nhạc cau mày, nhìn những bậc đá giống hệt tầng trên trước mắt, ngạc nhiên nhìn Sở Viễn. "Chung đội trưởng, bậc đá ở đây không có dược liệu hấp thụ ánh sáng, có thể nhìn xa hơn, cuối bậc thang hẳn là lối ra!" Sở Viễn nhận lấy đèn pin từ tay Lạc Tuyết, chiếu về phía trước, lờ mờ có thể thấy ánh sáng và bóng đổ ở không xa, có lẽ đó chính là lối ra. "Tiểu Ca, anh giỏi thật đấy!" Lạc Tuyết cười tít mắt nhìn Sở Viễn, giơ ngón tay cái lên, vẻ mặt đầy sùng bái. "Chỗ này vẫn chưa an toàn lắm, chúng ta mau đi thôi." Sở Viễn quan sát vách núi hai bên, thấy mọi người thả lỏng tâm thần liền vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

Lúc này mọi người mới phản ứng lại, tình cảnh hiện tại vẫn còn nguy hiểm, vội vàng đứng dậy đi về phía lối ra. [Phải công nhận, cú nhảy kinh thiên của Tiểu Ca đủ để chấn động toàn quốc!] [Tại sao lại có người đàn ông xuất sắc thế này?

Đẹp trai, tài năng, trí tuệ, dũng khí hội tụ cả vào một người!

Tiểu Ca, từ hôm nay anh là nam thần của em!] [Lầu trên phát hiện một con "liếm cẩu", Tiểu Ca đâu có tốt thế, bình thường thôi, hay là nhường cho tôi đi!] [Đù, tôi lười vạch trần âm mưu của mấy người quá.

Nếu gọi thế này là bình thường thì chúng ta là cái gì?] [Coi như chúng ta xui xẻo gặp phải người bá đạo như Tiểu Ca!

Phía chính phủ đang rầm rộ tuyên truyền đoạn video của Tiểu Ca, quá chất!] [Tiểu Ca, mau xách dao chuẩn bị thăng hạng!

Mọi người mau follow anh ấy, tài khoản Tiểu Ca đã đột phá 3 triệu fan rồi!] [Vãi, đỉnh vậy?

Lúc mới live tôi follow mới có hơn một vạn, giờ đã ba triệu?] Tuy Sở Viễn không biết lượng fan tăng thế nào, nhưng giá trị nhân khí trong hệ thống đang tiến một bước dài về phía mục tiêu 5 triệu.

Xem ra cú nhảy kinh thiên vừa rồi mang lại độ quan tâm rất lớn, không uổng công hắn diễn sâu như vậy.

Chương 26

"Tiểu Ca, mau nhìn kìa, trên tường bên này có rất nhiều vết khắc họa!" Vừa bước ra khỏi Huyền Hồn Thê, trước mặt là một dũng đạo (lối đi) tạo thành từ hai khối đá khổng lồ, trên đá khắc không ít hình vẽ thần bí.

Nhìn theo hướng ngón tay Lạc Tuyết, Sở Viễn giật mình, hóa ra trên tường khắc chính là bố trí cơ quan bọn họ vừa trải qua.

Trần Giáo sư trực tiếp lấy máy ảnh chuyên dụng ra, chụp ảnh xong vẻ mặt vui mừng nói với mọi người: "Mọi người không cần lo lắng, trên này khắc họa thiết kế của toàn bộ mộ thất và cơ quan Huyền Hồn Thê, xem ra tôi suy đoán đúng rồi!" "Cơ quan chúng ta vừa trải qua là Nội Tàng Oan Hạ biến hóa tùy thời, phía trước chắc chắn là Minh điện nơi đặt quan tài mộ chủ!

Chỉ cần tìm được Minh điện, chúng ta sẽ tìm được lối ra thực sự!" Nghe vậy, đội khảo cổ hưng phấn không thôi, không ít người thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng sắp kết thúc rồi!

Đám Mã Đại Đảm ở bên cạnh liếc mắt nhìn nhau, cũng không biết đang có chủ ý quỷ quái gì. "Đi thôi!" Thấy Minh điện thực sự ở ngay phía trước, mọi người tràn đầy tự tin, tranh thủ một mạch vượt qua ngôi mộ u linh này!

Sở Viễn nheo mắt, hắn biết nguy hiểm lớn nhất sắp ập đến.

Lần này đối mặt không phải là cơ quan, mà là nguy cơ sinh tử!

Nghĩ đến đây, Sở Viễn không kìm được rút ngược Hắc Kim Cổ Đao, lưng thẳng tắp, ngưng thần nhìn về phía trước!

Dũng đạo dài cả trăm mét, chỉ vài phút đã đi đến cuối đường, đập

vào mắt là tòa cung điện hùng vĩ cách đó vài trăm mét.

Giờ khắc này ánh mắt của tất cả mọi người đều ngây dại, không ngờ dưới lòng đất Long Lĩnh lại thực sự tồn tại Long lâu bảo điện!

Bề ngoài của nó giống như một tòa lâu đài đen khổng lồ sừng sững giữa vực sâu tăm tối, chính là Minh điện thực sự của ngôi mộ Tây Chu.

Nó được xây dựng dựa vào núi, vách tường xây bằng những tảng đá đen khổng lồ, trên tường khắc đầy phù văn cổ xưa và hình vẽ thần bí, tỏa ra ánh sáng quỷ dị khiến người ta nhìn mà rùng mình.

Khi flycam quét qua cung điện phía xa, cả phòng livestream sôi trào, cư dân mạng lần này cũng được mở mang tầm mắt.

Ai cũng bảo châu Âu hiện nay là "cuồng ma xây dựng" số một thế giới, xem ra danh hiệu này từ mấy ngàn năm trước đã tồn tại rồi, đúng là lịch sử truyền thừa! "Không hổ là mộ đế vương, chỉ riêng quy chế Minh điện này đã là lần đầu tiên tôi thấy trong đời, quá hùng vĩ!" Trần Giáo sư nhìn Minh điện phía xa, hai mắt sáng rực, lộ vẻ si mê như đang thưởng thức một tuyệt thế mỹ nhân. "Ực!" Đám Mã Đại Đảm nuốt nước bọt, Minh điện hùng vĩ thế này chắc phải chứa bao nhiêu bảo bối, chuyến đi này đúng là đáng giá!

Sở Viễn khẽ múa một đường kiếm hoa với thanh trường đao trong tay, chỉ thẳng về phía Minh điện xa xa, đồng thời hạ thấp giọng: "Mọi người chú ý, phía trước có nguy hiểm." Mọi người nhìn theo hướng đao của Sở Viễn, lập tức sợ đến ngẩn người, kẻ nhát gan thì trực tiếp ngồi bệt xuống đất.

Đập vào mắt là vô số Nhện mặt người (Nhân Diện Hắc Tương), diện mục dữ tợn, chặn kín lối đi dẫn đến Minh điện. "Trời ơi?

Sao lại có nhiều nhện thế này?

Chúng ta còn qua được không?" Lạc Tuyết cảm giác giọng mình đang run lên, bắp chân cũng run rẩy.

Niềm vui sướng lúc trước lập tức trầm xuống, rõ ràng không ai nghĩ mình có thể vượt qua. "Mọi người chú ý, Nhện mặt người là trấn mộ linh thú, không thể tiến vào Minh điện.

Nhìn xem, trong phạm vi năm mét trước cửa Minh điện không có con nhện nào!" "Các vị, đường về đã bị chặn, muốn sống chỉ có thể vào Minh điện, vì vậy chúng ta buộc phải xông qua từ chính diện." Sở Viễn cầm ngang đao trước ngực, ánh mắt sắc bén nhìn mọi người.

Đội khảo cổ đối mặt với đàn nhện rợp trời dậy đất sợ đến run lẩy bẩy, ngay cả đám Mã Đại Đảm cũng lộ vẻ sợ hãi. "Các vị, Tiểu Ca nói không sai, tôi biết mọi người đều rất sợ, nhưng nếu chúng ta không liều một phen, tất cả đều phải chết!" Chung Chấn Nhạc vẻ mặt nghiêm túc.

Ông đã thử liên hệ tổ chương trình nhưng do từ trường dưới lòng đất nên không liên lạc được, hiện tại họ chỉ có thể dựa vào chính mình!

Mọi người nghe vậy trong lòng hiểu rõ đã không còn đường lui, chỉ có thể dũng cảm tiến lên, "hẹp lộ tương phùng dũng giả thắng"! "Ở đây có một số vũ khí, mọi người mỗi người chọn một món, chuẩn bị xong chúng ta xuất phát!" Nhìn ba lô trên đất, đám Lạc Tuyết nhìn nhau khó xử, họ cùng lắm chỉ học qua vài bài quyền sáo lộ, bảo họ thực sự động dao động thương thì quá khó.

Nhìn ra sự khó xử của đám Lạc Tuyết, Sở Viễn tiến lên chọn cho ba cô gái mỗi người một chiếc nỏ tay phức hợp loại nhẹ, thao tác đơn giản tiện lợi.

Sau đó hắn hướng dẫn họ cách dùng và chỉ điểm điểm yếu của Nhện mặt người.

Mười phút sau.

Sở Viễn nhìn ba cô gái đã trang bị đầy đủ, toát ra khí thế anh tư táp sảng, xem ra hiệu quả huấn luyện không tệ.

Tống Văn Trác chọn một thanh mã tấu (khai sơn đao), tùy ý múa vài đường cũng ra gió ra trò.

Đám Mã Đại Đảm mỗi người đều mang theo công cụ, riêng Mã Đại Đảm lấy từ ba lô ra một khẩu súng săn tự chế.

Chung Chấn Nhạc nheo mắt nhìn hắn thật sâu, sau đó từ từ rút súng lục bên hông ra, nhấn mạnh với mọi người lần nữa: "Tôi mở đường, mọi người theo sát tôi!" Sở Viễn thấy mọi người thần tình căng thẳng, bước lên một bước, lớn giọng nói: "Mọi người chú ý, Nhện mặt người thính lực cực tốt nhưng thị lực lại bình thường.

Lát nữa tôi và Chung đội trưởng mở đường phía trước sẽ tạo ra tiếng động lớn, các bạn men theo cột trụ hai bên cẩn thận tiến lên." "Gặp nguy hiểm thì cắm đầu chạy về phía trước, tuyệt đối đừng đứng tại chỗ la hét, như vậy chỉ khiến các bạn chết nhanh hơn thôi!" Mọi người nghe xong khẽ gật đầu, vẻ mặt thấy chết không sờn, siết chặt vũ khí trong tay cố gắng bình ổn nỗi sợ hãi trong lòng. "Xông lên!" Nhìn mọi người phía sau, Sở Viễn quát khẽ một tiếng, tay cầm Hắc Kim Cổ Đao lao vút đi.

Chung Chấn Nhạc theo sát phía sau, nhìn Sở Viễn rồi dứt khoát rút hai quả lựu đạn từ đai chiến thuật, dùng hết sức bình sinh ném về phía bầy quái vật Nhện mặt người xa xa. "Oanh!!" Kèm theo hai tiếng nổ lớn, không gian khổng lồ lập tức tràn ngập mùi thuốc súng nhàn nhạt.

Sau tiếng nổ, lũ Nhện mặt người trong lối đi vốn đang đứng yên bỗng trở nên khát máu và táo bạo, liên tục lần theo âm thanh tìm kiếm con mồi, khắp nơi đều là tiếng rít gào và tiếng chân nhện chuyển động.

Sở Viễn đang xông lên phía trước chợt khựng lại, đợi khói bụi tan đi, vừa định tiến lên thì bên tai bỗng truyền đến tiếng rít chói tai. "Phập!" Xuất phát từ phản xạ bản năng, Sở Viễn vung đao chém ngang về phía khói mù bên trái phía trước, trực tiếp chém đứt chân trước của đối phương, một thân hình nhện khổng lồ ngã gục trước mặt hắn.

Ngay sau con nhện vừa ngã xuống, lại có một con khác vung chân trước lao tới.

Sở Viễn cười lạnh, thân hình không lui mà tiến, sải bước đạp lên xác con nhện kia, Hắc Kim Cổ Đao trong tay lóe lên u quang, trực tiếp chém đứt hai chân trước của nó.

Thấy vậy, Sở Viễn vặn người, chân phải nhanh như chớp đá vào trán con nhện.

Dưới sự gia trì của kỹ năng Khôi Tinh Thích Đấu của Bàn Sơn Đạo Nhân, hắn thế mà đá bay con quái vật khổng lồ này xa hơn bốn mét.

Con nhện bay đi đâm ngã liên tiếp năm sáu con đồng loại mới dừng lại, nằm im bất động, thế mà bị hắn một cước đá chết!

Nhảy xuống khỏi xác nhện, Sở Viễn né hai cái móng vuốt sắc bén, thực hiện một cú xoạc bóng (hoạt sạn), trực tiếp mổ bụng một con nhện trước mặt. "Xèo!" Túi độc của con nhện vỡ ra phun dịch thể bắn lên người Sở Viễn, mùi hăng nồng nặc bốc lên, ăn mòn lớp áo ngoài của hắn. "Độc tính lợi hại thật!" Sở Viễn giật mình, lập tức lấy từ ba lô hệ thống một viên Giải Độc Hoàn uống ngay để phòng ngừa.

Nếu không đánh được một nửa mà trúng độc giảm chiến lực thì toang (ba-bi-q).

Đội khảo cổ chia làm hai, nhóm Trần Giáo sư được Tống Văn

Trác bảo vệ tiến triển rất thuận lợi, dù có nhện đến gần cũng bị Trác ca và ba mỹ nữ dùng nỏ giải quyết.

Đặc biệt đao pháp của Tống Văn Trác khiến Sở Viễn rất khâm phục, không hổ là con nhà võ, năng lực thực chiến rất mạnh!

Ngược lại Mã Đại Đảm kéo Lý Xuân Lai và mấy đàn em đi bên kia, ngay sát chỗ Sở Viễn đại chiến, bị không ít nhện vây quanh.

Cũng may súng thổ chế của Mã Đại Đảm uy lực không tồi, còn có thể cầm cự một thời gian. "Chung đội trưởng, cầm lấy, đây là Giải Độc Hoàn bí chế!" Nhân lúc rảnh tay, Sở Viễn đến gần Chung Chấn Nhạc ném cho ông một viên thuốc.

Đối mặt với viên thuốc của Sở Viễn, Chung Chấn Nhạc không do dự nuốt xuống.

Tuy không hiểu cách làm của cậu ta nhưng luận về khả năng thực thi thì không ai bằng, biểu hiện xuất sắc dọc đường của Sở Viễn đã nhận được sự công nhận của ông.

Bầy nhện khổng lồ khi đối mặt với sự hợp tác của Sở Viễn và Chung Chấn Nhạc lập tức tử thương thảm trọng, đặc biệt là Hắc Kim Cổ Đao của Sở Viễn, cơ bản cứ chạm vào là không chết cũng tàn phế, khiến Chung Trấn Nhạc hâm mộ vô cùng. "Nhanh lên, mọi người cố gắng chút nữa!" Thấy nhện xung quanh ngày càng ít, Chung Chấn Nhạc phấn chấn, sau khi chém chết một con nhện liền lớn tiếng hô.

Chương 27

"Á, cứu mạng!" Đột nhiên bên tai Sở Viễn truyền đến tiếng kêu cứu gấp gáp.

Quay đầu nhìn lại, hóa ra lúc chạy Lạc Tuyết tốc độ chậm, mắt thấy sắp bị nhện đuổi kịp.

Tình thế cấp bách, Lạc Tuyết sợ hãi vội vàng kêu cứu.

Nhìn con nhện ngày càng gần, Lạc Tuyết sợ hãi, vừa định tăng tốc chạy nhưng vì sợ quá nên toàn thân bủn rủn, tốc độ ngược lại càng chậm hơn! "Trời ơi?

Chẳng lẽ mình sắp chết sao?

Hu hu, mình còn chưa yêu đương bao giờ!" Ngay lúc cô đang suy nghĩ lung tung, bên tai bỗng vang lên tiếng "vút", một sợi dây thừng dài chuẩn xác quấn lấy chân trước của con nhện đang định giáng xuống. "Là Phi Hổ Trảo của Sở tiểu ca!" Nghe thấy động tĩnh, Lạc Tuyết mở mắt ra, nhìn thấy Phi Hổ Trảo của Sở Viễn liền biết mình được cứu.

Quả nhiên, kèm theo tiếng rít chói tai của con nhện, Sở Viễn không biết từ lúc nào đã đứng trên lưng nó.

Chỉ thấy ánh đao trong tay Sở Viễn lóe lên, lưỡi đao sắc bén trực tiếp chém con nhện làm đôi! "Bịch!" Xác nhện đổ xuống, Sở Viễn thực hiện một cú lộn vòng đẹp mắt tiếp đất an toàn trước mặt Lạc Tuyết, thuận tay vẩy nhẹ mũi đao như muốn rũ sạch vết máu bẩn.

Chưa nói cái khác, chỉ riêng bộ động tác vừa rồi của Sở Viễn thực sự là hành vân lưu thủy, gọn gàng dứt khoát, vô cùng đẹp mắt. [Vãi, nói thật lòng, một combo này của Tiểu Ca đã bắt mất trái tim thiếu nữ

của lão phu rồi, quá đẹp trai!] [Toang rồi, nữ thần thanh thuần Lạc Tuyết sắp chìm đắm trong hóc-môn bùng nổ của Tiểu Ca rồi!] [Cái này đ*o phải là cổ võ trong truyền thuyết chứ?

Luyện võ mà đến mức này thì Tiểu Ca cũng coi là đệ nhất nhân rồi!] [Mọi người mau nhìn, Trác ca thân là quán quân võ thuật, vận động viên cấp Kiện tướng, một chọi một còn hơi chật vật!

Nhưng Tiểu Ca thực sự quá nhẹ nhàng, cứ như một đao một em!] "Mau tăng tốc, theo kịp đại bộ đội!" Sở Viễn giải quyết xong con nhện này liền nói với Lạc Tuyết, ra hiệu cho cô mau chạy!

Lạc Tuyết biết mình ở đây chỉ làm vướng chân Sở Viễn, khẽ gật đầu, nhặt chiếc nỏ rơi dưới đất tiếp tục chạy về phía cổng Minh điện. "Tiểu Ca, có một con hàng khủng, mau lại giúp tôi!" Chung Chấn Nhạc vẻ mặt kinh khủng nhìn con nhện khổng lồ từ trên trời rơi xuống phía trước, vội vàng hét lớn gọi Sở Viễn.

Con này một mình ông chắc chắn không xử lý nổi. "Sát, thủ lĩnh Nhện mặt người (Nhân Diện Hắc Tương Vương)?

Con này vẫn chưa chết?" Nhìn quái vật che khuất cả bầu trời, Sở Viễn giật mình, liếc nhìn Hắc Kim Cổ Đao trong tay.

Phải biết lúc trước hắn chém một đao ngập đến tận cán, cho dù là Đại La Kim Tiên giáng thế, trước một đao này cũng phải vẫn lạc.

Nhưng thủ lĩnh Nhện mặt người trước mắt vẫn nhảy nhót tưng bừng, Sở Viễn đoán cái mặt người trên lưng có thể không phải là yếu điểm của nó.

Nhện mặt người bình thường lưng dính một đao là chết ngay, chiêu này hắn dùng dọc đường bách phát bách trúng. "Gào!" Thủ lĩnh Nhện mặt người mặt mũi dữ tợn khủng bố, lúc này trừng đôi mắt khát máu nhìn chằm chằm Sở Viễn, dường như giây tiếp theo sẽ xé

xác hắn ra từng mảnh. "Vãi, còn thù dai nữa, quá ảo!" Sở Viễn thần tình ngưng trọng nhìn con hàng khủng này, hắn biết không giải quyết nó thì đám người này chắc chắn không xông qua được. "Chung đội trưởng, ông tấn công mắt nó, yểm hộ tôi!" "Súc sinh, chịu chết đi." Thấy thủ lĩnh Nhện mặt người lao nhanh về phía mình, Sở Viễn chỉ kịp bỏ lại một câu rồi cầm đao nghênh diện xông lên. "Gào!" Thủ lĩnh Nhện mặt người thấy cái tên tí hon này dám chủ động tấn công, lập tức phát ra tiếng quái khiếu.

Nó phẫn nộ vung chân trước, kèm theo tiếng gió rít thê lương, mang theo sức mạnh ngàn cân bổ xuống Sở Viễn như muốn nghiền nát hắn.

Sở Viễn có chút ngưng trọng, không ngờ chân trước con nhện lớn này lại nhanh như vậy, tình thế cấp bách, hắn lăn một vòng trên đất né tránh.

Còn chưa kịp đứng dậy, bụng của thủ lĩnh Nhện mặt người co rút lại, trực tiếp phun ra một luồng tơ nhện to bằng cánh tay. "Cẩn thận!" Chung Chấn Nhạc vội vàng hô to nhắc nhở, trong lòng càng thêm chấn kinh về sự khủng bố của con quái vật này.

Bất kể là vung chân hay nhả tơ, tốc độ đều cực nhanh, năng lực vượt xa lũ nhện thường!

Sở Viễn đã qua cường hóa thể chất và sức mạnh huyết mạch, ngũ quan ngày càng nhạy bén, chống một tay lăn về phía trước tránh thoát đòn đánh lén này.

Thấy đánh lén vô hiệu, con nhện lớn trở nên táo bạo, hai cặp chân trước liên tục vung vẩy, thế công ngày càng nhanh, thậm chí có mấy cái chém trực tiếp lên Hắc Kim Cổ Đao phát ra tiếng "keng keng".

Dù thể chất đã được cường hóa, nhưng chạm trán với loại tồn tại có sức mạnh chênh lệch thế này, Sở Viễn cũng bị đánh lui liên tục,

thậm chí cánh tay cầm đao cũng bị chấn đến tê dại. "Tiểu Ca, lên trên người nó!" Tuy thời gian chiến đấu ngắn, nhưng Chung Chấn Nhạc đã nhận ra lớp vỏ ngoài của con nhện này cứng như giáp trụ, nhớ lại trước đó Sở Viễn từng chém bị thương súc sinh này nên mở miệng nhắc nhở.

Nghe vậy, Sở Viễn trong lòng khẽ động, chuyển sang cầm đao bằng hai tay, lần nữa đỡ đòn chân trước của thủ lĩnh Nhện mặt người.

Mắt thấy con nhện lớn lại giương chân lên, Sở Viễn nắm bắt thời cơ, Phi Hổ Trảo nhanh như chớp thoát tay bay ra, quấn chặt lấy chân trước của nó, mượn lực kéo, cả người bay thẳng lên lưng nó! [Phi Hổ Trảo đúng là thần khí, thấy Tiểu Ca dùng ba lần, lần nào cũng ngầu.

Trời ơi, em mê muội mất thôi!] [Đ*t, đâu ra mấy bà thím chân to, cút xa chút!] [Bỏ qua việc tôi không thích Tiểu Ca, nhưng trang bị này đúng là rất soái, nếu Bất Ngữ ca ca nhà tôi dùng chắc chắn còn soái hơn.] [Mấy người đúng là mấy đứa con bất hiếu, có thể tôn trọng đội khảo cổ chút không, đang chạy trốn đấy, nghiêm túc chút đi!] "Đẹp lắm, Tiểu Ca cố lên!" Lạc Tuyết vẻ mặt đầy lo lắng, vẫy tay đứng trước cửa Minh điện cổ vũ cho hắn.

Hóa ra nhân lúc sơ hở này, nhóm Trần Giáo sư và đội khảo cổ đã đến được cửa Minh điện trước!

Đúng như dự đoán, lũ Nhện mặt người dừng lại dưới bậc thềm trước cửa, không truy kích nữa!

Thủ lĩnh Nhện mặt người không thấy tung tích Sở Viễn, gấp gáp xoay vòng tại chỗ.

Đợi khi nhìn thấy bóng dáng Chung Chấn Nhạc, nó lao nhanh tới truy kích. "Mẹ kiếp!" Thấy con hàng khủng này đuổi theo mình, mặt Chung Chấn Nhạc xanh mét, thầm chửi một câu rồi xoay người chạy.

"Gào!" Con thủ lĩnh Nhện mặt người đang chạy bỗng rú lên thảm thiết, cơn đau kịch liệt khiến bước chân nó loạng choạng suýt ngã sấp mặt.

Hóa ra là Sở Viễn ở trên lưng lại bồi thêm cho nó một đao, máu trên lưng con nhện lập tức tuôn xối xả.

Thấy tình hình này, Chung Chấn Nhạc bỗng nghĩ ra điều gì, nghiến răng tháo ba quả lựu đạn còn lại buộc chặt vào đai chiến thuật. "Tiểu Ca, nhét cái này vào thịt nó, nổ chết nó đi!" Chung Chấn Nhạc hét lớn, xoay hai vòng tại chỗ rồi dùng tay phải ném mạnh ba quả lựu đạn cho Sở Viễn.

Đồng thời để thu hút sự chú ý, súng trong tay hắn xả đạn như không cần mạng. "Đoàng đoàng!" Cho đến khi thay liên tiếp ba băng đạn, nòng súng nóng rực, Chung Chấn Nhạc mới dừng lại, nấp sau một cột đá.

Nhìn đai chiến thuật bay tới giữa không trung, Sở Viễn tung người nhảy lên chụp lấy, nhìn ba quả lựu đạn bên trong.

Hắn lập tức dùng Hắc Kim Cổ Đao chém một nhát thật sâu lên lưng con nhện lớn khiến da tróc thịt bong, đồng thời rút chốt an toàn nhét cả chùm lựu đạn vào đó.

Thầm tính toán thời gian, Sở Viễn phóng Phi Hổ Trảo quấn vào một cột đá gần đó, cả người bay vút đi. "Oanh!" Nói thì chậm mà diễn ra thì nhanh, ngay khoảnh khắc Sở Viễn vừa rời đi, lưng thủ lĩnh Nhện mặt người phát ra tiếng nổ kinh thiên.

Kèm theo những tiếng kêu ai oán, ba quả lựu đạn trực tiếp nổ tung thân thể con nhện lớn thành từng mảnh, nhất thời trên mặt đất vương vãi thịt nát, nội tạng và lông lá tứ tung. "Ọe!" Mọi người trong đội khảo cổ vẫn luôn dõi theo trận chiến nhìn thấy cảnh tượng máu me be bét này lập tức cúi người nôn thốc nôn tháo, bụng dạ quay cuồng như

đảo hải.

Mẹ nó, quá máu me rồi!

Ngay cả người kiến thức rộng rãi như Chung Chấn Nhạc thấy thảm trạng của con nhện lớn cũng không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh.

Ngay khoảnh khắc con nhện lớn bị nổ chết, lũ nhện còn lại trên lối đi bỗng phát ra tiếng sột soạt, không biết vì nguyên nhân gì, cuối cùng rút đi như thủy triều, biến mất vào các góc ngách của quảng trường. "Phù!

Cuối cùng cũng kết thúc." Chung Chấn Nhạc thu súng, dựa lưng vào cột đá, thầm thở phào nhẹ nhõm, coi như bình an vượt qua nguy cơ lần này.

Chương 28

Sở Viễn kéo dây Phi Hổ Trảo, phiêu nhiên đáp xuống đất như chơi xích đu, đứng vững vàng.

Chỉ thấy cổ tay hắn khẽ động, Phi Hổ Trảo như chạm vào cơ quan nào đó, tự động co lại về tay hắn.

Chung Chấn Nhạc vẻ mặt thèm thuồng nhìn đạo cụ này, đúng là quá ngầu, công dụng lại rộng, cực kỳ thích hợp để hạ mộ, không biết ai nghiên cứu ra, về phải bảo bộ phận liên quan nghiên cứu thử.

Thứ này mà vận dụng vào tác chiến vùng núi thì tuyệt đối là công cụ hỗ trợ cực tốt.

Sở Viễn khẽ gật đầu với Chung Chấn Nhạc, hắn không biết đối phương đã để mắt tới Phi Hổ Trảo của mình.

Trừ khử được con nhện lớn này, đa phần là nhờ lựu đạn của ông ấy. "Lão Tam, lão Tứ, các chú tỉnh lại đi!" Đột nhiên một tiếng khóc đau khổ truyền đến từ bên trái lối đi.

Hai người nhìn nhau rồi đi về phía phát ra âm thanh. "Mã Đại Đảm, người chết không thể sống lại, nén bi thương đi!" Lý Xuân Lai nhìn Mã Đại Đảm đang thương tâm, trong lòng vô cùng khinh bỉ.

Nếu không phải ông không chịu nổ súng cứu người thì hai người đó có chết không?

Đương nhiên, loại lời này chỉ có thể để trong lòng, hắn chắc chắn không dám nói ra. "Nén bi thương cái đùi bà nội mày, chết không phải anh em mày, mày đương nhiên không đau lòng, bọn họ là tay chân của tao đấy!" Mã Đại Đảm trợn mắt, nhìn chằm chằm Lý Xuân Lai như muốn ăn tươi nuốt sống hắn, khiến Lý Xuân Lai lạnh cả người. "Khụ

khụ, Mã Đại Đảm mau chóng xử lý hậu sự cho họ đi, cửa Minh điện sắp mở rồi!" Sở Viễn đứng cách đó không xa nhàn nhạt nói.

Vốn dĩ nhóm Mã Đại Đảm có mười người, trong đó năm người rơi vào Hố Đất Long Lĩnh, chỉ có Lão Lục sau đó được Sở Viễn cứu.

Bốn người kia chắc chắn là lành ít dữ nhiều!

Trong mộ thất Hồn Thiên Nghi, do Mã Đại Đảm tự ý mở quan tài khiến một đàn em bị thủy ngân nhấn chìm mà chết.

Cộng thêm lúc nãy xông qua trận địa nhện lại chết thêm hai người, mười người đi Long Lĩnh đã mất bảy, độ thảm liệt có thể so với nguyên tác.

Sở Viễn chả tin Mã Đại Đảm tình cảm sâu đậm gì với anh em, chẳng thấy lúc xuống mộ gã này có nhắc gì đến việc đi tìm mấy anh em mất tích đâu.

Nghe Sở Viễn nói vậy, Mã Đại Đảm trong lòng khẽ động, kinh nghi bất định ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên thấy người của đội khảo cổ đang đẩy cửa Minh điện. "Phắt" một cái, Mã Đại Đảm đứng dậy, muốn xông tới giúp một tay.

Vừa định rời đi lại sợ anh em mình lạnh lòng, hắn cố làm ra vẻ đàng hoàng nói: "Lão Nhị, Lão Ngũ, hiện tại anh em chỉ còn lại mấy người chúng ta.

Yên tâm, đại ca nhất định sẽ tìm được lối ra cho các chú, đưa các chú về nhà!

Lão Tam, Lão Tứ cứ để nằm đây an nghỉ trước, đợi đại ca tìm được lối ra, chắc chắn cũng sẽ đưa họ về nhà!" Nói xong, chân Mã Đại Đảm như có gió, đi nhanh về phía cửa Minh điện.

Tìm bảo bối thì không thể thiếu phần của hắn được.

Lý Xuân Lai thấy thế cũng vội vàng chạy theo. "Haha, tên này đúng là bạc tình bạc nghĩa!" Chung Chấn Nhạc vẻ mặt chán ghét nhìn Mã Đại Đảm đi xa, bình sinh ông ghét nhất là loại tiểu nhân này! "Đi thôi, chúng ta cũng đi xem Minh điện thật sự nào!" Sở Viễn cười nhạt.

Loại tình tiết bảo vật làm động lòng người này, trong các câu chuyện cổ kim nhiều vô kể, như Mã Đại Đảm thế này đã tính là kiềm chế rồi.

Phải đổi lại là một vai ác tàn nhẫn, lúc bọn họ chiến đấu mà không ném đá xuống giếng đã là tốt lắm rồi.

Đến trước Minh điện, mọi người đã mở cửa lớn ra.

Chỉ thấy trên cửa khảm những viên kỳ thạch đen khổng lồ, lấp lánh ánh sáng u tối.

Bước vào cửa là một lối đi thẳng tắp, hai bên lối đi sừng sững hai bức tượng điêu khắc khổng lồ, mặt mũi dữ tợn, tay cầm vũ khí. "Tiểu Ca, mọi người không sao chứ!" Lúc mọi người đang quan sát tình hình sau cửa Minh điện, Lạc Tuyết bên cạnh nhìn thấy Sở Viễn, mắt sáng lên, chủ động đi tới, nhìn hắn từ trên xuống dưới đầy quan tâm.

Vừa nghĩ đến cảnh tượng đối mặt với đại trận Nhện mặt người ban nãy, cô vẫn còn sợ hãi.

Sở Viễn khẽ gật đầu, ánh mắt quét qua mọi người một vòng, không thấy vết thương ngoài da nào rõ rệt, trong lòng cũng yên tâm hơn nhiều.

Thực ra biểu hiện của nhóm Lạc Tuyết đã vượt xa dự liệu của hắn, đổi lại là người thường có khi đã suy sụp tinh thần từ lâu.

Ngay cả kẻ không lọt mắt như Hoa Bất Ngữ, lúc cầu sinh cũng bộc phát năng lượng triệt để, nhìn là biết điểm thiên phú bảo mệnh đã cộng đầy.

Trấn an Lạc Tuyết một hồi, Sở Viễn cùng mọi người bước vào Minh điện.

Đập vào mắt đầu tiên là những viên gạch thanh thạch được lát chỉnh tề, bao quanh một hồ nước đường kính khoảng 5 mét ở giữa.

Nước trong hồ rất trong, dưới đáy trung tâm có một mắt suối có thể nhìn thấy bằng mắt thường đang không ngừng phun trào dòng nước, nhưng điều đáng kinh ngạc là tuy nước phun lên nhưng nước trong hồ lại không thấy dâng cao! "Thật thần kỳ, mắt suối rõ ràng đang phun nước nhưng hồ nước lại không đầy lên?" Lạc Tuyết quan sát kỹ hồ nước, kỳ quái hỏi.

Trần Giáo sư vuốt cằm, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Đây chính là Quan Tài Dũng!" Thấy mọi người nhìn mình đầy dấu hỏi, Trần Giáo sư vội giải thích: "Trước đây tôi đã giảng cho mọi người về phong thủy bảo địa Nội Tàng Oan, tên gọi dân gian chính là Quan Tài Dũng.

Mọi người xem, dòng nước trong mắt suối này có thể vĩnh viễn không khô cạn, đây chính là 'Khí Trữ Chi Tượng' trong phong thủy, cực kỳ hiếm thấy!" Lý Xuân Lai nhìn nước suối sủi bọt ùng ục ở giữa, trong veo vô cùng, liền nằm rạp xuống định uống vài ngụm. "Đồ ngu, cái tên Quan Tài Dũng này nghe đã thấy không cát lợi rồi, uống được không?

Coi chừng độc chết mày!" Mã Đại Đảm đá hắn một cái, lớn tiếng nhắc nhở, nhưng ánh mắt lại cứ liếc về phía ba lô bên cạnh Sở Viễn. "Thuyền lão đại nói không sai, tuy là nước chảy nhưng quanh năm chôn dưới đất, chất nước tất nhiên sẽ bị ảnh hưởng, mọi người vẫn nên nhịn một chút đi, đoàn đội tiếp tế của tổ chương trình đang ở bên ngoài." Trần Giáo sư thận trọng nói.

Dọc đường này cơ quan quá nhiều, người xưa xây mộ thường sẽ hạ độc dược đặc định trong nước, cẩn thận vẫn hơn.

Chung Chấn Nhạc nghe vậy cũng không nhịn được liếm môi.

Đi suốt dọc đường, giải cơ quan, đấu quái vật, đồ tiếp tế đã vứt đi từ lâu.

Hơn nữa những gì gặp phải trên đường tiêu hao thể lực rất lớn, khi nhìn thấy suối nước này, mọi người lập tức cảm thấy khô cổ khát nước.

Nghĩ đến đây, Chung Chấn Nhạc không khỏi nhìn về phía sau lưng Sở Viễn.

Sở Viễn với vai trò quản lý hậu cần của đội, dọc đường ba lô sau lưng không rời thân, chắc sẽ mang theo chút nước uống. "Tiểu Ca, ba lô sau lưng cậu..." Chung Chấn Nhạc chép miệng ngại ngùng hỏi.

Dù sao ông là lãnh đội, ba lô của mình đã vứt bỏ lúc đại chiến với nhện cho tiện tác chiến.

Vừa rồi còn định đi tìm lại, ai ngờ bị bầy nhện giẫm đạp đến biến dạng, trong lòng ít nhiều cũng thấy hơi xấu hổ. "Tiểu Ca, anh còn nước không?

Khát chết mất." Lạc Tuyết càng thêm sở sở đáng thương nhìn hắn, Triệu Ngọc Dĩnh và những người khác cũng mím môi, vẻ mặt đầy kỳ vọng nhìn hắn. "Ừ, trong túi tôi còn ít nước, mọi người chia nhau uống đi!" Sở Viễn vừa tháo ba lô sau lưng, vừa lén chuyển hơn chục chai nước uống từ ba lô hệ thống vào.

Trong cái túi này hắn chỉ để Toàn Phong Sạn và la bàn để che mắt người khác, tránh bị lộ ba lô hệ thống.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn cũng chuyển một phần thực phẩm ăn liền từ ba lô hệ thống ra, để mọi người nghỉ ngơi chỉnh đốn đàng hoàng.

Bởi vì, đón chờ mọi người tiếp theo mới là thử thách sinh tử thực sự!

Chung Chấn Nhạc nhận lấy ba lô của hắn, phát hiện còn có đồ ăn liền để bổ sung năng lượng thì mừng rỡ ra mặt.

Chương 29

Sau khi chia nước và thức ăn cho từng người, mọi người cũng không chê đất bẩn, tùy tiện tìm một chỗ trống bắt đầu ăn uống.

Chỉ có Trần Giáo sư sau khi uống vài ngụm nước thì cứ nhìn chằm chằm vào hồ nước ở giữa quan sát, trong miệng lẩm bẩm gì đó.

Sở Viễn nhẹ nhàng bước tới, cũng không nhận thấy có gì thay đổi, nghi hoặc hỏi: "Giáo sư, thầy có phát hiện gì không?" Trần Giáo sư lắc đầu, ngồi xổm xuống khẽ nói: "Hơi kỳ lạ, tôi phát hiện tốc độ dòng chảy của mắt suối nhỏ đi rất nhiều, trong lòng cứ thấy không yên tâm lắm!" "Xì, chẳng lẽ còn có thể kích hoạt cơ quan gì nữa sao?" Hoa Bất Ngữ dựa vào tường liếc hai người, châm chọc nói.

Những gì gặp phải dọc đường đã hành hạ hắn đủ khổ, hắn biết nếu thực sự ra ngoài được, hình tượng của mình chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng.

Vì vậy đối với Sở Viễn, hắn có một loại cảm giác thù địch tự nhiên, cứ thấy cậu ta tỏ ra oai phong là hắn lại khó chịu trong lòng.

Ngay khi hắn vừa dứt lời, đột nhiên một tiếng "ầm ầm" vang lên, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Chỉ thấy một cánh cửa đá cách mọi người không xa đột nhiên từ từ dâng lên, khiến ai nấy đều ngẩn người. "Vãi chưởng, mồm mày khai quang rồi hả, lại có cơ quan!" Mã Đại Đảm kinh ngạc nói.

Chợt nhìn qua khe cửa dường như thấy được gì đó, hắn lập tức kích động đứng dậy! "Quan quách, đây là chủ mộ thất!" Trần Giáo sư hiển nhiên cũng chú ý tới cỗ quan quách sau cửa, kinh hô lên.

Chung Chấn Nhạc siết chặt mã tấu trong tay, chắn trước mặt mọi

người, cảnh giác nói: "Mọi người cẩn thận, đừng để lại kích hoạt cơ quan gì nữa!" Cửa đá đã hoàn toàn nâng lên, từng ngọn lửa mạnh mẽ được thắp sáng, lập tức chiếu rọi toàn bộ đại điện! "Tiểu Ca, cậu xem..." Chung Chấn Nhạc bị ánh lửa đột ngột sáng lên làm giật mình, lo sợ lại là cơ quan gì đó, liền hỏi Sở Viễn phía sau. "Yên tâm đi, không sao đâu, đây là lân hỏa, gặp không khí sẽ tự cháy, là thủ đoạn chiếu sáng chủ yếu trong mộ người xưa!" Sở Viễn quét mắt một vòng, thần tình bình thản đáp. "Đi, chúng ta đi xem rốt cuộc đây là mộ của ai, dọc đường không phải cơ quan thì là quái vật!" Mã Đại Đảm được một tên đàn em dìu, vừa đi vừa chửi đổng về phía quan quách.

Đây là một gian Minh điện mang đậm phong cách nhà Đường (Lỗi ngữ cảnh: Văn bản gốc nói phong cách Đường nhưng nội dung sau lại là Tây Chu, có thể do convert sai hoặc tác giả nhầm lẫn, nhưng đoạn sau xác nhận là Tây Chu nên tôi sẽ dịch trung tính hoặc giữ nguyên ý tác giả rồi chú thích).

Tám cột Bàn Long khổng lồ thẳng tắp lên đỉnh điện, chống đỡ Minh điện.

Nằm ở vị trí trung tâm là một cỗ quan quách bằng đá, trên quan quách khắc đầy những hình điêu khắc mang phong cách văn hóa Tây Chu.

Bốn phía thạch quan còn được dát rất nhiều vân lôi văn bằng vàng, hiển thị sự hoa lệ và cao quý của nó.

Trần Giáo sư đi một vòng quanh quan quách, lúc này mới cẩn thận nói: "Mọi người đừng chạm vào thạch quan, loại vân lôi văn bằng tơ vàng này chỉ có vương công quý tộc mới có tư cách sử dụng, suy đoán của tôi là đúng." "Mã lão đại, cái quan tài này chắc chắn rất đáng tiền nhỉ, ngạch... nếu mang ra ngoài được, chắc chắn cưới được vợ!" Lý Xuân Lai nhìn chằm chằm vào những đường vân tơ vàng trên bề mặt

quan quách, hai mắt sáng rực, không kìm được muốn đưa tay sờ.

Vừa dứt lời, mọi người cau mày nhìn hắn và Mã Đại Đảm, đặc biệt là ánh mắt nghiêm nghị của Chung Chấn Nhạc không ngừng dò xét hai người. "Mày nói cái gì thế," thấy tình hình này, não Mã Đại Đảm nảy số, cố tỏ ra nghiêm khắc nói, "Mã Đại Đảm tao là thương nhân làm ăn đàng hoàng tuân thủ quy tắc, trộm cắp tài sản quốc gia tao không làm được, tao chỉ quan tâm khi nào mới ra ngoài được thôi!" Nói xong còn không quên trừng mắt Lý Xuân Lai một cái, như thể đối phương là kẻ đại gian đại ác, vội vàng chấn chỉnh thái độ của mình.

Lý Xuân Lai mù tịt nhìn hắn, trong mắt đầy nghi vấn! "Haha, mọi người yên tâm, nể tình đồng hương, tôi nhất định sẽ giáo dục nó đàng hoàng, để nó cắt đứt cái ý niệm bẩn thỉu này!" Mã Đại Đảm vừa dứt lời, mọi người cũng không nhìn hắn nữa, lặng lẽ thu hồi ánh mắt.

Thấy vậy, Mã Đại Đảm vội vàng kéo Lý Xuân Lai sang một bên, mắng nhỏ: "Đồ ngu!

Loại lời này có thể nói trước mặt đội khảo cổ sao?

Mày muốn chết thì đừng có hại tao!" Lý Xuân Lai vẻ mặt đầy ủy khuất, chỉ biết liên tục hạ giọng xin lỗi. "Hừ, bọn họ đông người thế mạnh, bảo vật trong cổ mộ chỉ có thể dùng trí để lấy, dùng chút trí tuệ đi!" Mã Đại Đảm chỉ vào đầu mình, vẻ mặt tự tin nói. "Đúng đúng, em nghe Mã lão đại!" Lý Xuân Lai vội vàng gật đầu phụ họa.

Lúc này, Sở Viễn đã đến vị trí đầu quan tài, sau khi nhìn rõ đồ án trên mặt quan, đột nhiên nói với Trần Giáo sư: "Giáo sư, mau lại đây, chỗ này có cơ quan!" Trần Giáo sư đi tới, nhìn nửa ngày cũng không ra manh mối gì.

Nghiên cứu văn hóa cổ mộ giải mã ký tự thì ông giỏi, nhưng luận về cấu tạo cơ quan thì đúng là nhận thức có hạn. "Thì ra là thế!" Quan sát hoa văn đồ án, Trần Giáo sư chợt hiểu ra, vội vàng lấy bút đồng

trong túi đeo chéo ra, nhẹ nhàng đặt lên.

Sở Viễn ấn giữ bút đồng, xoay theo chiều kim đồng hồ, chỉ nghe "cạch" một tiếng, hình điêu khắc phía trên hoa văn đồ án đột nhiên xuất hiện một vết nứt.

Sau đó, một tấm lệnh bài bằng vàng to bằng bàn tay trồi ra!

Lập tức, mọi người ùa tới vây xem, nhưng khi nhìn thấy những ký hiệu chi chít thì đều ngẩn người. "Mấy ký hiệu loằng ngoằng như giun này là ý gì thế?" "Ồ, đây là Tiên Tần Tiểu Triện." Phó Thiên Thiên nhìn chằm chằm vào phông chữ trên lệnh bài vàng, kinh ngạc nói.

Cô giỏi nhất là giải mã văn tự, sau đó đọc lên: "Tây Bá cái tức vị ngũ thập niên, kỳ tù vu Dũ Lý, cái ích Dịch chi bát quái vi lục thập tứ quái, Tây Bá băng, táng vu Tất!" "Cái gì?

Cái này...

đoạn này trích từ Sử Ký - Chu Bản Kỷ.

Trời ơi, ngôi mộ Tây Chu này quả nhiên là một ngôi mộ đế vương!" Trần Giáo sư vẻ mặt chấn kinh nhìn dòng chữ, giống như vừa mở ra chiếc chìa khóa của nền văn minh mấy ngàn năm, khiến ông kích động không thôi! "Mộ đế vương?

Không thể nào, thế này cũng quá đơn sơ rồi!" "Chỉ có trơ trọi một cái quan quách, đế vương này nghèo nàn thế, rốt cuộc là ai?" Mọi người nghe lời Trần Giáo sư thì có chút bất ngờ.

Trong nhận thức của họ, mộ đế vương phải có quy mô to lớn, phú lệ đường hoàng, tài bảo vô số.

Chỉ thế này thôi sao?

Mộ đế vương mà cũng quá khiêm tốn, thật sự nghèo nàn.

Truyền thuyết nói đế vương lúc sống hưởng thụ quyền lực và của cải, sau khi chết cũng phải hưởng thụ, nên lăng tẩm các triều đại đều rất hùng vĩ.

Mọi người không khỏi tò mò, chủ nhân ngôi mộ này rốt cuộc là vị đế vương nào trong lịch sử mà chỉ có đãi ngộ thế này! 【Tôi học lịch sử đây, nếu Phó mỹ nữ dịch không sai thì chủ nhân ngôi mộ cổ này chính là người đặt nền móng cho triều đại nhà Chu cách đây ba ngàn năm - Chu Văn Vương!】【Sử sách ghi chép, Chu Văn Vương họ Cơ, tên Xương, cha mất sớm, kế thừa tước vị Tây Bá Hầu, nên gọi là Tây Bá Xương.】【Tây Bá Xương tại vị 50 năm, chăm lo chính sự, bái Khương Thượng làm quân sư, khiến "thiên hạ chia ba, hai phần quy Chu".】【Ông dời đô về Phong Kinh, đặt nền móng cho Võ Vương diệt Thương, "Chu Dịch" là do ông diễn giải.

Năm 1056 TCN, Văn Vương băng hà, táng tại Tất Nguyên, con trai thứ là Chu Võ Vương Cơ Phát diệt Thương lập Chu, truy tôn Cơ Xương làm Chu Văn Vương.】【Vãi chưởng, lầu trên đại tài, lịch sử sau Xuân Thu Chiến Quốc tôi còn thạo, chứ lịch sử trước đó tôi chỉ xem qua Phong Thần Diễn Nghĩa thôi!】【Hèn chi, ngôi mộ cổ giản dị thế này mà dọc đường toàn là cơ quan cạm bẫy, hóa ra là mộ của người sáng lập "Chu Dịch", vị này chính là minh quân hiếm có trong lịch sử a!】【Theo lý mà nói, thân là đế vương mộ thì không thể đơn giản như vậy, liệu có còn cơ quan nào nữa không!】Khoan nói đến sự kinh ngạc của cư dân mạng trong phòng livestream, lúc này trên mạng đã lan truyền tin tức phát hiện lăng mộ đế vương Chu Văn Vương trong chương trình "Quốc Gia Bảo Tàng" trên diện rộng!

Kể từ khi chương trình phát sóng trực tiếp đến nay, tuy chỉ mới trôi qua nửa ngày ngắn ngủi, nhưng lại thu hoạch được vô số lời khen ngợi của khán giả!

Chủ yếu là do bối cảnh chân thực, cảm giác chấn động khi quái

vật xuất hiện, những cảnh tượng để đời như minh tinh cực hạn đào sinh... không cái nào là không phải yếu tố khiến chương trình bạo hỏa.

Đặc biệt đây là một chương trình không kịch bản, không chiêu trò, các minh tinh khi đối mặt với quái vật đều là phản ứng thật, kinh hiểm kích thích, liên tục khiêu khích thần kinh của người xem.

Cảm giác chân thực này khiến cư dân mạng trong phòng livestream hô to quá đã, nhất là khi Sở Viễn ra tay, hormone nam tính của tất cả các đồng chí nam bạo tăng, hận không thể thay thế anh!

Chương trình trực tiếp "Quốc Gia Bảo Tàng" hiện tại đã là chương trình hot nhất, có thể tưởng tượng sau khi những minh tinh này an toàn trở ra, cát-xê tuyệt đối sẽ tăng vọt!

Số lượng người xem trực tuyến hiện tại đã vượt quá ba mươi triệu, lập nên vô số kỷ lục mới cho các chương trình giải trí, đây mới là chương trình thám hiểm chân chính trong lòng mọi người. ... "Được rồi, nói nãy giờ, chẳng phải vẫn chưa nói lối ra ở đâu sao?

Ơ, liệu có phải ở mặt sau kim bài không?" Nhìn Trần giáo sư đang kích động vạn phần, Hoa Bất Ngữ đột nhiên mở miệng tạt gáo nước lạnh.

Theo gã thấy, việc khẩn cấp nhất hiện tại là mau chóng ra ngoài, mộ đế vương cái gì chứ?

Có quan hệ gì với gã đâu?

Trần giáo sư và mọi người nghe vậy sững sờ, lập tức cúi người xuống chuẩn bị xem nội dung mặt sau, biết đâu lại có thu hoạch gì khác.

Chương 30

Đột nhiên một bóng tay lướt qua trước mắt mọi người, chộp lấy tấm kim bài tự tích.

Nhìn kim bài trong tay, Hoa Bất Ngữ bĩu môi, ủ rũ nói: "Cái gì chứ, chả có gì cả!" "Anh làm cái gì vậy?

Đây là cơ quan, không thể tùy tiện đụng vào!" Phó Thiên Thiên kinh ngạc nhìn gã, mang theo ngữ khí trách cứ chất vấn. "Xì, đâu ra mà lắm cơ quan thế?

Được được, tôi đặt lại." Hoa Bất Ngữ mất kiên nhẫn nói, nhưng nghĩ đến việc đang livestream, cũng không tiện làm quá tuyệt tình.

Nghĩ ngợi một chút, gã đưa tay định nhét kim bài trở lại, nhưng nhét mãi không vào. "Uỳnh!!" Đột nhiên tiếng cơ quan vang lên, mọi người nghe tiếng nhìn lại, lập tức da đầu tê dại, trong nháy mắt tâm như tro tàn.

Bởi vì, cánh cửa đá chỗ mọi người đi vào đang hạ xuống nhanh chóng.

Lý Xuân Lai phóng một bước lao lên định dùng tay nạy, nhưng rõ ràng không kịp, chỉ có thể trơ mắt nhìn cửa đá đóng lại! "Vãi luyện, sao vẫn còn cơ quan?

Toàn là cơ quan!" Nhìn thấy cửa đá đóng lại, Lý Xuân Lai gấp đến độ vò đầu bứt tai, tâm lý trực tiếp sụp đổ, giậm chân gào thét lớn.

Lúc này, ánh mắt của tất cả mọi người đều không tự chủ được nhìn về phía Hoa Bất Ngữ, vẻ mặt hận không thể giết chết gã, thật sự là tên này quá không đáng tin, đồ trong cổ mộ mà cũng dám đụng lung tung. "Tôi... tôi chỉ là đang tìm lối ra cho mọi người, không liên quan

đến tôi a!" Hoa Bất Ngữ bị ánh mắt của mọi người dọa cho lùi lại vài bước, vừa định mở miệng giải thích tiếp. "Rắc rắc..." Bỗng nhiên lại có tiếng cơ quan khởi động, trong nháy mắt khiến hiện trường yên tĩnh trở lại, ánh mắt mọi người không tự chủ được nhìn dáo dác xung quanh.

Chỉ thấy mặt đất chính giữa quan quách đột nhiên trầm xuống, sau đó từ từ dâng lên một bệ đá cao nửa mét!

Hiển nhiên, đây lại là một cơ quan, nhưng đợi hồi lâu cũng không thấy phản ứng gì, mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. "Hoa Bất Ngữ, tôi cảnh cáo cậu, lần hành động này nghe theo chỉ huy của Trần giáo sư và Sở tiểu ca, cậu đừng có tùy tiện đụng vào đồ trang trí ở đây!" "Nếu không, tái phạm lần nữa kích hoạt cơ quan gì, tôi sẽ cho cậu biết tay!" Chung Chấn Nhạc lao đến giật lấy kim bài trong tay gã giao cho Trần giáo sư, đồng thời còn không quên dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn gã. "Ực!" Hoa Bất Ngữ bị ánh mắt băng lãnh kia nhìn cho trong lòng phát hoảng, vừa nghĩ tới thân là siêu sao mà lại bị một tên đội trưởng nho nhỏ uy hiếp, nhất thời sinh ra một cỗ vô danh hỏa.

Nhưng nghĩ đến thân phận của Chung đội trưởng, lửa giận trong lòng Hoa Bất Ngữ liền tắt đi một phần, sau đó gã nheo mắt, lẳng lặng cúi đầu, đứng sau lưng mọi người, không nói thêm gì nữa.

Sở Viễn lơ đãng liếc nhìn gã một cái, có chút bất ngờ trước phản ứng của Hoa Bất Ngữ, điều này không phù hợp với tính cách của gã, cũng không biết là đang ủ mưu xấu gì. "Trần giáo sư, thầy mau lại xem, đây hình như là thế cờ!" Lạc Tuyết quan sát bàn cờ trên bệ đá, tò mò hỏi. "Tiểu Ca, thế nào?

Món này lại là cơ quan gì sao?" Chung Chấn Nhạc một tay cầm dao phòng ngừa rắc rối, sau đó đi đến bên cạnh Sở Viễn, nhỏ giọng hỏi. "Mọi người xem, đây là một ván cờ vây tàn cục, bên cạnh còn

một quân đen, xem ra chủ mộ muốn đánh cờ với chúng ta, chỉ cần hạ đúng quân đen, mọi người chắc sẽ có thể ra ngoài." Sở Viễn chỉ vào quân đen bên cạnh bàn cờ nhàn nhạt nói. "Trong chúng ta, ai biết đánh cờ vây?" Chung Chấn Nhạc nhìn mọi người, sắc mặt đầy vẻ kỳ vọng, nhưng thấy ai nấy đều vẻ mặt mờ mịt không biết gì, anh ta chỉ có thể đưa ánh mắt cầu cứu về phía Sở Viễn.

Dù sao, dọc đường đi tới đây các loại giải mã cơ quan đều là do cậu ấy làm.

Thấy Chung đội trưởng nhìn mình, Sở Viễn vội vàng dang hai tay, thần tình bất lực nói: "Tôi nhận ra cờ vây, không có nghĩa là tôi biết chơi a!" "Trần giáo sư, thầy..." Đức cao vọng trọng Trần Tư Viễn không chỉ là giáo sư chính quy của Đại học Thủ đô, còn là nhân tài đỉnh cấp của Viện nghiên cứu Khảo cổ Quốc gia, cờ vây chắc cũng biết chứ. "Cái này... nói ra thật hổ thẹn, lão phu bình sinh có hai sở thích lớn, một là đọc sách, hai là khảo cổ, loại kỹ nghệ này thật sự là không thạo lắm!" Trần giáo sư vội vàng xua tay, ông cũng không dám không hiểu mà giả bộ hiểu, để tránh hại mọi người! "Thiên Thiên, thầy nhớ ở trường em có tham gia câu lạc bộ cờ gì đó mà?" Nghe Trần giáo sư nhắc nhở, mọi người không khỏi nhìn về phía Phó Thiên Thiên với vẻ mặt đầy kỳ vọng. "Ách, em tham gia câu lạc bộ cờ vua quốc tế... nhưng mà, cờ vây em không biết, xin lỗi mọi người." Phó Thiên Thiên vẻ mặt hổ thẹn nói, dường như cảm giác mình phụ sự hy vọng của mọi người, tâm trạng không khỏi có chút ủ rũ.

Chung Chấn Nhạc trong lòng có chút thất vọng, lại nhìn về phía bàn cờ, rồi quay người nhìn mọi người, hỏi lại lần nữa: "Trong các vị có ai biết đánh cờ vây không?

Tôi đoán chủ mộ thiết lập một bàn cờ, chắc là một loại khảo nghiệm tương tự, hẳn sẽ không có nguy hiểm gì, ai muốn thử một chút?" Thấy mọi người không có phản hồi, trong lòng anh ta không

khỏi thất vọng một trận!

Sở Viễn đột nhiên nghĩ đến chuyện thú vị, xắn tay áo lên, trong ánh mắt khó hiểu của mọi người cầm lấy quân cờ đen, nhàn nhạt nói: "Đều không ai nói gì sao?

Vậy để tôi!

Không sao cả, chẳng phải chỉ là đánh cờ caro (ngũ tử kỳ) thôi sao?

Đằng nào cũng là một dao!" Nói xong, liền muốn hạ cờ.

Hành động này của hắn khiến Lạc Tuyết đứng bên cạnh giật nảy mình, vội vàng kéo tay Sở Viễn, hoảng hốt nói: "Tiểu Ca, tôi cảm thấy cái này và cờ caro khác xa nhau lắm, ngộ nhỡ không cẩn thận hình thành 'tử kiếp tuần hoàn', vậy thì xong đời!" "Ơ!" Mọi người không khỏi kinh nghi bất định nhìn về phía Lạc Tuyết đang lo lắng, Phó Thiên Thiên càng là cẩn thận từng li từng tí mở miệng: "Lạc Tuyết tỷ, chị biết cờ vây a!" Lạc Tuyết thấy mọi người đều nhìn mình, vội vàng xua tay, kinh ngạc nói: "Tôi không biết đánh cờ vây, chỉ là trước đây lúc đóng phim có học qua vài ngày, tôi cũng chỉ là công phu mèo cào thôi!" Sở Viễn đánh giá mọi người một cái, nhàn nhạt nói: "Lạc Tuyết tỷ, chị đánh đi, trong chúng ta cũng chỉ có chị hiểu cờ vây, những người khác đều là dân ngoại đạo." Thấy Sở Viễn nói vậy, Lạc Tuyết càng thêm cuống cuồng, thần sắc kinh hoảng nói: "Chúng ta vừa từ thông đạo nhện nhặt về một cái mạng, cái này ngộ nhỡ tôi đi sai, thì trực tiếp hại chết mọi người a!" Chung Chấn Nhạc đi đến bên cạnh cô, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Lạc Tuyết nữ sĩ, đều đã đến nước này, cho dù thật sự đi sai, mọi người cũng sẽ không oán trách cô, hậu quả chúng ta cùng nhau gánh chịu!" "Đúng vậy, Lạc Tuyết, mình tin cậu, cho dù thất bại, mọi người khẳng định sẽ không trách cậu!" Triệu Ngọc Dĩnh nắm lấy tay cô, khích lệ nói. "Ngạch quái! (Mẹ kiếp)" Lý Xuân Lai u u nói, khuôn mặt vàng vọt đầy vẻ ưu sầu, vốn dĩ đang yên

lành làm một hướng đạo, nói không chừng còn có thể kiếm chút tiền.

Kết quả, không hiểu sao lại đi đến mức phải cùng mọi người đồng sinh cộng tử, nói xem có oan không!

Chung Chấn Nhạc trực tiếp liếc mắt nhìn hắn, lạnh lùng nói: "Sao?

Lý hướng đạo cũng hiểu cờ vây, muốn lên đánh cờ sao?" "Không không..." Lý Xuân Lai vốn dĩ trong lòng bức bối nên thuận miệng nói leo, thấy ánh mắt Chung Chấn Nhạc dọa người, vội vàng xua tay lùi lại hai ba bước. "Lạc Tuyết tỷ, chị làm đi!" Sở Viễn đem quân đen trong tay trực tiếp giao vào tay Lạc Tuyết, trong giọng nói tràn đầy sự tin tưởng và cổ vũ.

Nhận lấy quân cờ, Lạc Tuyết mày liễu nhíu chặt nhìn bàn cờ, thần tình lúc thì nóng lòng muốn thử, lúc thì do dự không quyết, rất là giằng co.

Tâm trạng của mọi người cũng bị biểu cảm trên mặt cô làm cho thấp thỏm, lo âu bất an. "Lạc Tuyết tỷ, sao vậy, tàn cục này có vấn đề gì sao?" Sở Viễn lo lắng cô bị áp lực tâm lý nặng, vội vàng quan tâm hỏi.

Chuyện này cũng trách hắn, lúc trước xem phim truyền hình, có vài chi tiết không chú ý, loại khảo nghiệm kỳ nghệ này, hắn thật sự bó tay chịu trói.

Hiện tại, cũng chỉ có thể xem Lạc Tuyết phát huy! "Ván tàn cục này, thầy dạy cờ vây từng dạy tôi, tuy rằng vào thời đó rất có thể là thập phần tinh diệu, nhưng theo sự nghiên cứu không ngừng của người đời sau, sớm đã có kỳ phổ phá giải tàn cục này rồi." "Tiểu Ca, cậu xem, chỉ cần đặt quân đen vào vị trí này, có thể trực tiếp ăn hết đám quân trắng này, quân đen tất thắng!" Sở Viễn nhìn theo hướng cô chỉ vào một ô trống dưới góc trái bàn cờ, trong lòng ẩn ẩn cảm thấy

có chút không đúng, không thể nào đơn giản như vậy.

Hắn mơ hồ nhớ lại, trong phim ảnh thì cuối cùng là Đại Kim Nha đánh một ván hòa, mới phá giải được cơ quan này.

Ngay lúc này, Trần giáo sư bỗng nhiên mở miệng nói: "Không thể hạ cờ, chuyện này không đúng!" Mọi người nghe Trần giáo sư nói vậy, lập tức hồ nghi nhìn ông, họ nhớ Trần giáo sư đâu có biết cờ vây!

Thấy ánh mắt mọi người đều tập trung vào mình, Trần giáo sư vội giải thích: "Tôi không phải nói Lạc Tuyết tiểu thư nói không đúng, tôi chỉ cảm thấy, chuyện này quá đơn giản rồi!" "Quá đơn giản?" Lạc Tuyết vẻ mặt mờ mịt nhìn Trần giáo sư, bàn cờ này nếu không phải người đời sau nghiên cứu, thì làm sao mà đơn giản được. "Giáo sư, thế cờ này đối với hiện tại mà nói là đơn giản, nhưng vào thời đại đó tuyệt đối là bài toán nan giải!" Trần giáo sư gật đầu nhẹ với Lạc Tuyết, cười nói: "Tôi không nói thế cờ này đơn giản, mà là nói cách chúng ta thắng quá đơn giản!

Không biết mọi người có từng nghe qua câu chuyện Tống Thái Tông và Giả Huyền chưa?" Lý Xuân Lai vẻ mặt u oán nhìn Trần giáo sư, thấp giọng nói: "Này là lúc nào rồi, mà còn có tâm tư kể chuyện xưa?" Nghe thấy tiếng lầm bầm của hắn, Mã Đại Đảm bên cạnh Lý Xuân Lai trực tiếp nhướng mày trừng mắt nhìn hắn một cái. "Theo lịch sử ghi chép, Giả Huyền là kỳ tài cờ vây thời Bắc Tống, chuyên môn bồi hoàng đế đánh cờ, kỳ nghệ cao siêu, khi đối dịch với Tống Thái Tông, có thể nhẹ nhàng bố cục, cái gọi là thắng thua đều nằm trong một ý niệm của ông ta!" "Ngại vì quan hệ quân thần, ông ta mỗi lần đều sẽ thua hoàng đế một chút, do đó Tống Thái Tông vô cùng cao hứng, ban thưởng hậu hĩnh cho Giả Huyền!" "Nhưng lâu ngày, Tống Thái Tông phát hiện ra sự khôn vặt của Giả Huyền, liền ra lệnh cho ông ta phải dùng hết bản lĩnh thật sự, nếu không sẽ phạt!" Lạc Tuyết

nghe đến đây thần tình sững lại, phảng phất nghĩ đến điều gì, vội vàng chen lời nói: "Tôi hiểu rồi, chính là rõ ràng có thể thắng, nhưng cân nhắc đến thân phận quân vương của chủ mộ, tôi bắt buộc phải thua ông ta!" Trần giáo sư mỉm cười, không bình phẩm lời cô, ngược lại tiếp tục nói: "Lúc đó Giả Huyền bị bức bất đắc dĩ, bèn vắt óc thiết lập một ván cờ hòa 'tam kiếp tuần hoàn'!" "Cờ hòa?" Mọi người không khỏi đưa mắt nhìn nhau, nghe ý của Trần giáo sư, bàn cờ trước mắt này thắng cũng không được, thua cũng không xong, rất có thể là cờ hòa, vậy chẳng phải lại là chọn một trong ba hoặc chọn một trong hai sao?

Sở Viễn trong lòng coi như thở phào nhẹ nhõm, thật nguy hiểm, nếu không phải Trần giáo sư bác học đa tài, hắn thật không biết nên nhắc nhở mọi người thế nào.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn liền hạ quyết tâm kết thúc lần khảo cổ này, trở về phải tu chỉnh một phen, nghiên cứu thật kỹ các cơ quan quan trọng trong phim trộm mộ kiếp trước, nhất là phương diện chi tiết, sớm chuẩn bị.

Nếu không, giống như hôm nay, vận mệnh nắm giữ trong tay người khác, trong lòng luôn thấy lấn cấn.

Liếc nhìn quan quách phía sau, Sở Viễn hắng giọng, từ từ mở miệng: "Bất kể nói thế nào, chủ mộ này cực có khả năng là mộ cổ Chu Văn Vương, cũng có khả năng là Lý Thuần Phong cải tạo thành mộ của mình!" "Hai vị này đều có kiến giải cực cao về Chu Dịch bát quái, phong thủy, cũng coi như là tiền bối của chúng ta, nếu thắng ông ấy, xác thực không phù hợp lễ pháp thời xưa, nhưng thua thì lại quá dễ dàng!" "Chẳng lẽ, chủ mộ hy vọng chúng ta hòa cờ?" Nói đến đây, Sở Viễn nhìn về phía Lạc Tuyết, khẽ hỏi: "Lạc Tuyết tỷ, chị xem bàn cờ này, có thể hòa không?" Lạc Tuyết không khỏi nhìn kỹ thế cờ vài lần, vừa mân mê quân đen trong tay, vừa nung nấu suy nghĩ, mở

miệng nói: "Tôi nhớ ra rồi, kỳ thực bàn cờ này cũng có cục diện 'tam kiếp tuần hoàn' như Trần giáo sư nói, tôi chỉ cần đặt quân đen vào vị trí này.

Chương 31

Ăn quân trắng này, sẽ có thể xuất hiện cục diện 'tứ kiếp tuần hoàn' hiếm thấy, nhất định sẽ bị phán hòa cờ!" Mọi người nhìn theo hướng ngón tay Lạc Tuyết, trong lòng một trận mơ hồ, mù cờ thật sự quá đáng sợ, nhìn không hiểu a! "Lạc Tuyết tỷ, động thủ đi!" Sở Viễn mặc kệ mọi người do dự không quyết, trực tiếp hô hào Lạc Tuyết hạ cờ. 【Mọi người tránh ra, Lạc Tuyết tỷ của tôi sắp bắt đầu trang bức rồi!】 【Khoảnh khắc highlight này dành cho nữ thần Lạc Tuyết, không ngờ nữ thần không chỉ xinh đẹp, diễn xuất tốt, mà còn hiểu cờ vây.】 【Xấu hổ quá!

Bồi con trai học cờ ba năm, đến nay xem không hiểu quy tắc, Lạc Tuyết ở đoàn phim tùy tiện học cái là tinh thông, thật giỏi.】 【Cảm động, khoảnh khắc này đội khảo cổ đoàn kết hợp tác, khiến người ta rưng rưng, Trần giáo sư bác học, Lạc Tuyết tỷ kỳ nghệ, Tiểu Ca quả quyết, thiếu một người cũng không được!】 Nghe thấy giọng nói kiên quyết của Sở Viễn, Lạc Tuyết trong lòng cảm động, nhìn bàn cờ trước mắt, khó giấu sự căng thẳng trong lòng.

Hít sâu một hơi, cô vươn bàn tay ngọc ngà trắng muốt, kẹp quân đen từ từ đưa về phía một góc bàn cờ, nơi đó chính là điểm lạc tử để hòa cờ!

Lúc này, dưới ánh mắt chăm chú căng thẳng của mọi người, nghĩ đến cử động của mình sẽ quan hệ đến sinh tử của cả đội khảo cổ, trên trán Lạc Tuyết lập tức lấm tấm mồ hôi, hô hấp trở nên dồn dập, lồng ngực phập phồng không ngừng, ngón tay cô không ngừng run rẩy.

Sở Viễn thấy môi cô đều đang run, trực tiếp đưa tay qua đón lấy

quân đen trong tay Lạc Tuyết, trong ánh mắt như trút được gánh nặng của Lạc Tuyết, trực tiếp hạ cờ!

Theo sau cú hạ cờ của Sở Viễn, mọi người không khỏi dựa sát vào nhau, Lý Xuân Lai sợ đến mức ngồi thụp xuống đất, trong lòng không ngừng lầm bầm cầu nguyện, cũng không biết đang bái vị đại thần nào! "Ầm ầm ầm!" Lập tức, từng đạo tiếng cơ quan khởi động liên tục vang vọng khắp cả chủ mộ thất!

Mọi người nhao nhao ngẩng đầu, nghe tiếng nhìn lại, lập tức bị biến hóa trước mắt làm cho kinh ngạc đến ngẩn người!

Chỉ thấy tám cây cột Bàn Long trong mộ thất hạ xuống từng đạo cửa cơ quan, nương theo tiếng cơ quan ầm ầm từ từ hạ xuống. 【Vãi, tôi biết ngay Lạc Tuyết tỷ nhất định làm được mà, yêu rồi yêu rồi, pha trang bức này, chị tôi vô địch!】 【Không thể không nói, thời khắc mấu chốt vẫn phải xem Tiểu Ca, tuyệt đối là đại tràng diện, trái tim lớn.】 【Chẳng lẽ không ai phát hiện, cơ quan của người xưa rất ngầu sao?

Thảo, Lý Thuần Phong này không hổ là đệ nhất nhân phong thủy!】 【Xì, phong thủy đệ nhất nhân gì chứ?

Tôi thấy là trộm mộ đệ nhất nhân thì có, đây là tu hú chiếm tổ chim khách cái mộ Văn Vương a.】 【Haizz, vị đại sư phong thủy chết già này, ngàn năm sau vẫn tiết bất bảo, phỏng chừng nắp quan tài cũng sắp không giữ nổi rồi.】 【Bảo bối đều ra rồi, mọi người mau nhìn, trên cửa đá toàn là bảo vật!

Vãi chưởng, kia là bạch ngọc san hô sao?

To thế!】 Theo tám cánh cửa từ từ hạ xuống, các loại kỳ trân dị bảo được phơi bày ra, trực tiếp khiến cả phòng livestream sôi sục. "Ha ha, đồ tốt đều ra rồi, chuyến mạo hiểm này coi như đáng giá!" Mã Đại Đảm hai mắt sáng rực nhìn bảo bối trên cửa, kích động không

kìm nén được, hứng chí bừng bừng phi tới.

Mọi người trong đội khảo cổ cũng đều ngẩn người nhìn cổ đổng bên trên, ngay cả Trần giáo sư kiến thức rộng rãi, một lần nhìn thấy cả bức tường bảo hộ văn vật hoàn hảo như vậy, cũng là kích động không thôi! "Ngoan ngoãn, không hổ là đế vương mộ, bảo bối này cũng quá nhiều rồi, cái này có thể cho tôi cưới bao nhiêu cô vợ a!" Lý Xuân Lai thần tình si mê nhìn chằm chằm kỳ trân dị bảo trên cửa, phảng phất đang nhìn tuyệt thế mỹ nữ, nước miếng sắp chảy cả ra. "Đám người này sẽ không phải là trộm mộ chứ!" Lạc Tuyết thấy bọn Mã Đại Đảm không chút che giấu sự tham lam của mình, trong lòng ẩn ước có chút bất an, thân thể không tự chủ được lùi lại.

Đạo lý tiền tài động lòng người, cô vẫn hiểu, cô không hứng thú, không đại diện người khác sẽ không vì tiền tài mà liều mạng.

Ngay cả Hoa Bất Ngữ thân là siêu sao ca nhạc hạng A, khi nhìn thấy đầy tường cổ đổng, trên mặt cũng lộ ra tâm tư muốn chiếm hữu.

Nghĩ đến đây, Lạc Tuyết bất động thanh sắc dựa sát vào Sở Viễn, trong lòng cô, chỉ có ở bên cạnh cậu ấy mới có cảm giác an toàn.

Đối mặt với động tác nhỏ của Lạc Tuyết, Sở Viễn không để trong lòng, ngược lại mày kiếm nhíu chặt nhìn cánh cửa lớn đang hạ xuống.

Nhất là khi hắn nhìn thấy bọn Mã Đại Đảm sắp chạm vào bảo vật trên cửa, lập tức hét lớn một tiếng: "Dừng tay, mọi người ngàn vạn lần đừng đụng lung tung, cẩn thận cơ quan!" Nghe thấy lời này, bọn Mã Đại Đảm, Lý Xuân Lai lập tức dừng lại, theo bản năng lùi về sau, bọn họ bị cơ quan dọc đường đi chỉnh cho sợ rồi.

Nghĩ đến biểu hiện ưu dị của Sở Viễn suốt dọc đường, bọn Mã Đại Đảm cố nén nội tâm rục rịch, vẻ mặt đầy nghi hoặc nhìn hắn, muốn Sở Viễn cho một lời giải thích! "Tiểu Sở, cậu có phát hiện gì sao?

Những văn vật này cực có giá trị nghiên cứu, nhưng ngàn vạn lần đừng để cơ quan phá hỏng những văn vật này!" Trần giáo sư đi đến bên cạnh hắn, vẻ mặt lo lắng dặn dò.

Sở Viễn từ từ đi đến trước một bức tường, không ngừng quan sát tám bức tường.

Mọi người trong đội khảo cổ cũng chỉ có thể kiên trì đi theo bên cạnh hắn, muốn tìm hiểu ngọn ngành. "Mọi người nhìn kỹ đi, ở đây tổng cộng có tám cánh cửa, lại nhìn kết cấu mộ thất này, chính là tương ứng với Kỳ Môn Độn Giáp trong 'Chu Dịch'!" "Tám cánh cửa này vừa vặn đối ứng với tám cửa: Hưu, Sinh, Thương, Đỗ, Cảnh, Tử, Kinh, Khai.

Chỉ có giải khai được cơ quan tám cửa này, mới có thể tìm được đường ra!" Sở Viễn đối mặt với sự khốn hoặc của mọi người, chỉ vào tám cánh cửa lớn đang hạ xuống, thần tình tự nhiên giải thích.

Lý Xuân Lai nghe vậy, lập tức cả người nhảy dựng lên tại chỗ, trong miệng càng là hồ loạn lầm bầm: "Còn có cơ quan?

Vẫn là tám chọn một, có thôi đi không hả!" Không ai cười nhạo Lý Xuân Lai, những người có mặt, ai cũng hiểu trong lòng, trước mặt cơ quan tinh mật cao cấp, bọn họ giống như người tay trói gà không chặt. "Hóa ra là Kỳ Môn Độn Giáp, cái này tôi cũng biết một chút, xem ra chủ mộ là muốn chúng ta tìm được Sinh Môn, mới có thể cho chúng ta biết lối ra ở đâu." Trần giáo sư qua lời nhắc nhở của Sở Viễn mới chợt hiểu ra, nháy mắt minh bạch nguyên nhân Sở Viễn quát bảo mọi người dừng lại.

Nếu không, một khi ai tiếp xúc đến công tắc Tử Môn, vậy có khả năng mọi người thật sự đều phải táng thân tại đây.

Sở Viễn lắc đầu nhẹ, giải thích: "Nhìn bố trí cơ quan này, không có dễ dàng như vậy đâu.

Người sơ thông Kỳ Môn Độn Giáp đều tưởng tìm được Sinh Môn là có thể ra ngoài, vậy thì khẳng định sẽ rơi vào bẫy của chủ mộ!" "Tiểu Ca nói có lý, từ những cơ quan chúng ta gặp dọc đường, tuy chủ mộ không trực tiếp giết chết chúng ta, nhưng cũng không thể nào dễ dàng cho chúng ta thông quan như vậy, cho nên, chúng ta vẫn phải cẩn thận!" Chung Chấn Nhạc hồi tưởng lại cơ quan gặp phải dọc đường, không khỏi còn sợ hãi, nhưng anh ta dường như có chút hiểu tư duy thiết kế cơ quan.

Một mặt phòng ngừa trộm mộ, một mặt giống như đang thiết lập năng lực phong thủy, có ý tứ như tiền bối cao nhân khảo nghiệm vãn bối. "Tiểu Ca, cậu không những biết phân kim định huyệt, còn am hiểu Dịch Kinh bát quái, gặp phải tình huống này, chúng ta nên làm gì đây?" Lạc Tuyết vẻ mặt kỳ vọng nhìn Sở Viễn, trong mắt cô, Sở Viễn chính là toàn năng, cái gì cũng biết, trừ cờ vây!

Sở Viễn hai mắt híp lại, đánh giá cách cục mộ thất: "Nhìn kết cấu mộ thất, căn cứ ý tứ Cửu Cung Bát Môn, hẳn là để chúng ta tìm được minh khí (đồ tùy táng) tương ứng với tám cửa này, là có thể giải khai cơ quan!" Mọi người nghe vậy mặt đều như tro tàn, đúng như Lý Xuân Lai nói, độ khó tám chọn một đối với người bình thường mà nói so với địa ngục còn khó hơn.

Tuy Sở Viễn lúc phá giải cơ quan Hỗn Thiên Nghi là hai mươi tám chọn một, lúc đó gặp may Sở Viễn trúng tủ, nhưng Cửu Cung Bát Môn nghe là thấy càng cao thâm hơn.

Sở Viễn dù sao cũng là một sinh viên khảo cổ mới tốt nghiệp, có thể phá giải cơ quan cao thâm như vậy không?

Trong lòng mọi người đều rất nghi ngờ.

Trần giáo sư tâm tư xoay chuyển, rảo bước đi đến bên cạnh Sở Viễn, nghi hoặc hỏi: "Cửu Cung Bát Môn này tôi cũng có hiểu biết,

Khai, Hưu, Sinh là ba cát môn (cửa tốt); Tử, Kinh, Thương là ba hung môn (cửa xấu); Đỗ môn và Cảnh môn là trung bình, nhưng làm sao mới có thể đối ứng với những minh khí này!" Cửu Cung Bát Môn trong giới khảo cổ không tính là vấn đề nan giải gì, bình thường mộ cổ tầm thường cũng sẽ gặp cơ quan tương tự, nhưng đều là cơ quan đơn giản, còn như Sở Viễn nói dùng minh khí để đối ứng Cửu Cung Bát Môn thì quả thực chưa từng nghe thấy! "Cửu Cung Bát Môn này, kỳ thực đã nói rõ mối quan hệ giữa Bát Môn và số Cửu Cung!" Sở Viễn bỗng nhiên đi tới ngay phía trước quan quách, liếc nhìn bốn bức tường xung quanh, giải thích cho đội khảo cổ: "Cửu Cung là chín phương vị mà Cửu Số Chi Thư chỉ, đem Bát Môn trong Kỳ Môn Độn Giáp đặt vào trong Cửu Cung: Hưu Môn Khảm Nhất Cung." "Tử Môn Khôn Nhị Cung, Thương Môn Chấn Tam Cung, Đỗ Môn Tốn Tứ Cung, Ngũ là Trung Cung ở giữa, Khai Môn Càn Lục Cung, Kinh Môn Đoái Thất Cung." "Sinh Môn Cấn Bát Cung, Cảnh Môn Ly Cửu Cung, chính là Cửu Cung Bát Môn này!" Lúc này Lạc Tuyết đột nhiên giơ tay đưa ra nghi vấn của mình: "Nhưng mà tám cánh cửa này cũng không viết cái nào là Sinh Môn?

Cái nào là Tử Môn?

Chúng ta làm sao có thể biết vị trí Cửu Cung và Bát Môn đây?" "Ách, không cần giơ tay đặt câu hỏi." Thấy Lạc Tuyết giơ tay, Sở Viễn trong lòng buồn cười, sau đó nghĩ đến đang livestream, sắc mặt nghiêm lại, trong miệng lẩm bẩm: "Trong phong thủy có câu khẩu quyết: Nhị tứ vi kiên, lục bát vi túc, tả tam hữu thất, đái cửu lý nhất, ngũ cư trung ương!" Dứt lời, hiện trường lập tức rơi vào một mảnh yên tĩnh, mọi người đều ngẩn người nhìn hắn. "Tiểu Ca, cậu nói cái gì thế?" Sở Viễn mặt không đổi sắc nói: "Là con số, mật mã số để phán đoán quan hệ đối ứng Cửu Cung Bát Môn!" "Ách, Sở sư huynh, anh có thể hạ thấp dự trữ kiến thức xuống một chút, anh nói điểm nào

chúng tôi có thể nghe hiểu được không!" Phó Thiên Thiên vẻ mặt toát mồ hôi nói, cùng là sinh viên tài năng học viện khảo cổ, cô cảm thấy mình và Sở Viễn căn bản không cùng đẳng cấp, đây là nói cái gì a, là lý khoa sao?

Tôi là dân văn khoa, nghe không hiểu a!

Quả nhiên là học giỏi Toán Lý Hóa, đi đâu cũng không sợ! 【Mẹ ơi, khảo cổ đúng là không phải cho người học, cái này cần diện kiến thức lớn bao nhiêu a, sau này chuyên ngành văn khoa lại thiếu một người rồi!】 【Vãi, người tôi tê rần rồi, các người ơi tôi chính là chuyên ngành khảo cổ đây, đại học bốn năm chưa từng học qua Cửu Cung Bát Môn gì cả!

Chẳng lẽ đây là môn tự chọn sao?

Giờ học còn kịp không?】 【Thông cảm cho Phó đại mỹ nữ, cùng là sinh viên tài năng khảo cổ bị học thức thâm hậu của Tiểu Ca treo lên đánh, trong lòng uất ức ai hiểu cho!】 【Mọi người mau lấy bút ký ra, Tiểu Ca chuẩn bị lên lớp cho mọi người rồi, mau chóng tìm trọng điểm, nói không chừng sau này có thể dùng tới!】 【Huynh đệ lầu trên, phát tài ở đâu thế?

Tôi đang quay màn hình, đợi tôi học xong sẽ đi tìm cậu, cho tiểu đệ theo với!】 Lúc này, trong mộ thất, mọi người vẻ mặt mờ mịt nhìn Sở Viễn, giống hệt chúng ta trong giờ giảng của giáo sư toán cao cấp ở đại học! "Tiểu Ca, cậu có thể nói cái gì cho chúng tôi dễ hiểu chút không!" Lạc Tuyết đỏ mặt, nhỏ giọng hỏi.

Sở Viễn xoay người nhìn mọi người, vẻ mặt cạn lời, hắn đi đến trước quan quách, từ từ mở miệng: "Nói thế này đi, trong mộ thất quan quách đầu đều đối diện với cửa, cái gọi là 'Đái Cửu Lý Nhất' (đội 9 đạp 1), nói chính là đầu là 9, chân là 1." Nói đến đây, Sở Viễn lấy từ trong túi ra cái la bàn Hoàng Kim Bát Bảo, đối diện với tám

cánh cửa trong mộ thất, tiếp tục giới thiệu: "Tầm long phân kim khán triền sơn, nhất trọng triền sơn nhất trọng quan, quan môn như hữu bát trọng hiểm, bất xuất âm dương bát quái hình." 【Lại đến rồi, phong phạm Mạc Kim Hiệu Úy chính tông, mau chóng quay màn hình, về sau học tập đàng hoàng.】 【Giám định hoàn tất, Tiểu Ca tuyệt đối là Mạc Kim Hiệu Úy chính tông, không cho phép bất kỳ ai phản bác.】 【Chẳng lẽ không ai tò mò năng lực Mạc Kim Hiệu Úy ghê gớm thế này, không ai lo lắng sau này họ sẽ trộm mộ hoành hành sao?】 【Đến đây người anh em, tìm hiểu luật hình sự chút đi.】 "Vị trí đầu 9 đối ứng là Ly, chân 1 đối ứng chính là Khảm, hai bên đầu là vai, phía trên chân là đùi, cho nên hai bên Ly là Tốn và Khôn." "Mà trái phải Khảm thì là Cấn và Càn, cái gọi là 'Tả Tam Hữu Thất', nói chính là trái là 3 Chấn, phải là 7 Đoái, đây chính là Cửu Cung Bát Môn mà chúng ta muốn tìm!" Dứt lời, trong đầu mọi người phảng phất hiện ra một bức tranh vị trí bát quái, phân biệt rõ ràng vị trí Bát Môn.

Thấy ánh mắt như trút được gánh nặng của mọi người, Sở Viễn trực tiếp nhảy xuống bệ đá, từ từ đi đến vị trí Hưu Môn Khảm Nhất Cung, quan sát tới lui.

Mọi người thấy hắn thần tình ngưng trọng, không tự chủ được dựa sát vào bên cạnh Sở Viễn, chỉ sợ bước tiếp theo lại xuất hiện cơ quan gì!

Mà Sở Viễn thì dùng đèn pin trong tay, chiếu mãi vào một bức tượng Phật thân vàng đặt trên Hưu Môn, rơi vào trầm tư.

Trần giáo sư từ từ đi đến bên cạnh hắn, nhìn theo hướng Sở Viễn đang chú thị tượng Phật, nhướng mày hỏi: "Tiểu Sở, trong bát quái thì Khảm ứng với Thủy, tượng Phật này với Thủy không liên quan gì chứ!" Sở Viễn suy tư chốc lát, nhàn nhạt giải thích: "Khảm là Thủy chỉ là biểu tượng, Khảm trong nghĩa quẻ là ở giữa trung tuyến, kiên thủ chính đạo, giữ vững tâm linh, mà pho tượng Phật này thân khoác

chuỗi anh lạc, đầu đội mũ Tỳ Lư, chính là Địa Tạng Bồ Tát." "Theo ghi chép, Địa Tạng Bồ Tát từng nhiều lần từ địa ngục cứu vớt người mẹ chịu khổ, hơn nữa phát nguyện lời thề 'Địa ngục chưa trống thề không thành Phật'." "Vừa vặn trùng khớp với ý tượng ở đây!" Mọi người nghe Sở Viễn giải thích không khỏi có chút ngẩn người, này, có chút nghe không hiểu là chuyện gì.

Trần giáo sư lại từ từ gật đầu, cảm khái nói: "Địa Tạng Bồ Tát xả thân vì người, là vô thượng từ bi, ngược lại phù hợp với nghĩa quẻ kiên thủ chính đạo, hẳn chính là ngài!" Lạc Tuyết lại chú ý tới thần tình giằng co của Sở Viễn, lặng lẽ đi đến bên cạnh hắn, nghiêng đầu, đôi mắt to chớp chớp hỏi: "Tiểu Ca, đã chắc chắn như vậy, chúng tôi cũng tin cậu, nên làm thế nào, cậu cứ sắp xếp đi!" Sở Viễn nhìn mọi người sau lưng một cái, lắc đầu nói: "Tôi cảm thấy cơ quan này quá đơn giản!" 【Vãi, Tiểu Ca thế này cũng quá 'Phàm' (khoe mẽ ngầm) rồi đấy, thế này mà còn đơn giản?

Chương 32

Nghe mà đầu tôi muốn nổ tung!】【Đúng thật là một vòng khóa một vòng, biết Cửu Cung Bát Môn còn chưa đủ, còn phải tìm ra cổ đổng đối ứng nghĩa quẻ mới được.】【Quan trọng nhất là nghĩa quẻ Bát Môn còn không phải ý nghĩa bề mặt, còn có ý nghĩa tầng sâu hơn, quá khó rồi.】【Chỉ riêng kho tàng kiến thức này của Tiểu Ca, đáng đời người ta nổi tiếng, thôi bỏ đi, không học nữa, chuyên tâm xem livestream.】Chung Chấn Nhạc hít sâu một hơi, giọng điệu bình tĩnh mở miệng: "Tiểu Ca, cục diện trước mắt, nếu không giải được cơ quan này, mọi người đều không ra được, cậu là người hiểu rõ cơ quan này nhất trong chúng tôi!" "Chung Chấn Nhạc tôi tin cậu, nguyện ý giao mạng mình vào tay cậu, thật sự thất bại, thì trách họ Chung mỗ mạng không tốt!" Dứt lời, liền vẻ mặt nghiêm túc quét mắt nhìn mọi người, cho dù là bọn Mã Đại Đảm tâm tư bất chính, cũng không dám nhìn thẳng vào anh ta, nhao nhao cúi đầu.

Cho dù trong lòng có nhiều không cam tâm, lúc này, bọn họ chỉ có thể lựa chọn tin tưởng Sở Viễn, thật sự muốn tự mình lên, trăm chết không một sống! "Sinh tử chia đôi, vốn dĩ chính là năm mươi phần trăm và năm mươi phần trăm." Lạc Tuyết thâm tư thục lự nhìn Sở Viễn, vẻ mặt kiên định.

Cuối cùng, phảng phất hạ quyết định trọng đại gì, cố nén sự e thẹn trong lòng, nắm lấy tay Sở Viễn, nhìn chằm chằm vào mắt hắn, nhu tình như nước nói: "Tôi giao năm mươi phần trăm của tôi cho cậu luôn!" Nói xong, Lạc Tuyết chủ động nắm tay Sở Viễn từ từ vươn về phía tượng Phật Địa Tạng Bồ Tát ở Hưu Môn!

Sở Viễn nhìn Lạc Tuyết ánh mắt kiên định, trong lòng rất là cảm động, lại xoay người từ từ nhìn về phía mọi người sau lưng.

Mọi người cũng đều nhao nhao gật đầu ra hiệu, thấy thế, Sở Viễn và Lạc Tuyết tay ấn lên thân tượng Phật, nhìn nhau một cái.

Hai người dùng sức xoay chuyển tượng Phật! "Rắc rắc..." Tượng Phật bị xoay chuyển, lập tức kích hoạt cơ quan gì đó, mặt đất rung chuyển, phảng phất như địa động sơn diêu, khiến người ta đứng không vững.

Mọi người cúi đầu nhìn, lập tức sợ đến mặt cắt không còn giọt máu, hóa ra mặt đất dưới chân mọi người lại đang từ từ co rút, mà bên dưới mặt đất lại là vực sâu không thấy đáy!

Thấy trạng này, mọi người phảng phất như dưới chân mất trọng lượng, lảo đảo đứng không vững, giống ruồi nhặng mất đầu chạy loạn khắp nơi! 【Vãi chưởng, cơ quan này đến cũng quá đột ngột rồi, người anh em còn đang chèo thuyền (ship) cặp đôi Tiểu Ca và Lạc Tuyết đây, lại cho tôi xem cái này?】 【Nếu không phải cơ quan này đến kịp lúc, tôi còn tưởng đang xem chương trình hẹn hò đấy!】 【Chẳng lẽ không ai quan tâm Lạc Tuyết nữ thần chủ động nắm tay Tiểu Ca có ý nghĩa gì sao?

Đỉnh lưu nữ minh tinh yêu đương a, tin tức thế kỷ a!】 【Cút xéo đi, hoàn cảnh sinh tử này tình yêu cái chó gì, đó là tương hỗ khích lệ, đồng đội tin tưởng, đừng có tuyên truyền lung tung, nắm tay cái mà yêu đương cái lông!】 【Ship CP cút, tôi hy vọng Dĩnh bảo (Triệu Ngọc Dĩnh) và Tiểu Ca ở bên nhau!

Người khác tôi không ship!】 【Mau nhìn, cơ quan này trận thế thật lớn, quá hùng vĩ rồi!

Đều lo xem livestream đi, cho mấy đứa yêu đương chua loét chết sang một bên đi.】 Sở Viễn đỡ Lạc Tuyết bên cạnh để tránh cô bị ngã, tầm mắt trở lại đài trung tâm, hắn phát hiện mặt đất dưới chân mọi người đang từng chút một tách rời khỏi đài đá nơi đặt quan quách.

Thấy tình hình này, sắc mặt mọi người đều có chút tái nhợt, đều không tự giác lùi về sau, một cỗ cảm xúc tuyệt vọng quanh quẩn trong lòng!

Hoa Bất Ngữ trán đổ mồ hôi lạnh ròng ròng, sơ ý ngã chổng vó xuống đất, rốt cuộc không còn cố kỵ chương trình, phá khẩu đại mạ: "Thảo, họ Sở kia, mày rốt cuộc có biết không hả?

Giả bộ sói đuôi to cái gì, sao lại kích hoạt cơ quan rồi?" Sở Viễn không để ý tên hề mất kiểm soát cảm xúc kia, bình tâm tĩnh khí quan sát thiết lập của cơ quan, đột nhiên mở miệng: "Đây hẳn là bộ đếm ngược, chúng ta bắt buộc phải giải khai bảy cửa còn lại trước khi nó thu hết vào tường!" Chung Chấn Nhạc nghe vậy trực tiếp nhảy sang Tốn Môn bên cạnh, nói với Sở Viễn: "Tiểu Ca, tiếp theo nên làm thế nào, cậu phân phó đi!" Sở Viễn nhìn cơ quan dưới chân, hít sâu một hơi, xoay người nói với mọi người: "Mọi người tản ra, đảm bảo mỗi cửa ít nhất một người, nhớ kỹ vị trí bát quái mình đang đứng, tìm được minh khí tương ứng là được!" "Nhanh!

Đều động thủ đi!" Sở Viễn vừa dứt lời, mọi người nhao nhao chạy về phía mấy cửa khác.

Bọn Mã Đại Đảm không hẹn mà cùng nhìn nhau, chỉ có thể cắn răng, vì cái mạng nhỏ của mình, đành phải đi theo sau mọi người.

Trạng thái của Trần giáo sư lúc này lại trái ngược hẳn với mọi người, chỉ thấy ông kích động đỏ bừng mặt, không ngừng tán thán: "Tôi khảo cổ mấy chục năm, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy cơ quan bố cục tinh mật, hùng vĩ như thế này, có chết cũng đáng!" "Thời kỳ Đường triều, trong mộ cổ lại có thể có thiết kế chẩn mật như vậy, hồn nhiên nhất thể, thần hồ kỳ kỹ!" Phản ứng của Trần giáo sư khiến Sở Viễn dở khóc dở cười, nhưng cũng hiểu được, cơ quan do Lý Thuần Phong thiết kế này điên đảo nhận thức của cả giới khảo cổ.

Chỉ nói loại chỉ dựa vào dây tời ẩn bên trong (nội tàng oan) là có thể vận hành cơ quan khổng lồ thế này, cổ vãng kim lai cũng không tìm được người thứ hai!

Khác với tâm trạng kích động của Trần giáo sư, Lý Xuân Lai lúc này cả người đều sợ ngốc rồi, hắn theo bản năng thử xem có thể nâng cánh cửa lớn lên không.

Cho đến khi trán nổi gân xanh, cửa lớn vẫn không nhúc nhích, Lý Xuân Lai lúc này mới bất lực chọn từ bỏ.

Ngay lúc hắn vô cùng tuyệt vọng, chợt quay đầu, nhìn thấy khoảng cách đến đài đá đặt quan quách, lập tức đưa ra một quyết định trọng đại!

Hắn cắn răng, lấy đà từ xa, miệng hét lớn một tiếng, phấn lực nhảy một cái, lại trực tiếp nhảy lên đài đá trung ương.

Chỉ thấy hắn co người lại, tâm thần câu liệt trốn sau bàn cờ, ôm đầu sợ hãi la hét! "Mẹ kiếp, cái thằng ngốc này, không giải được cơ quan cửa lớn, chúng ta đều phải chết!" Bọn Mã Đại Đảm thấy Lý Xuân Lai bất chấp sinh tử của đoàn đội, trực tiếp chọn trốn tránh, không khỏi mở miệng khiển trách.

Chỉ có Hoa Bất Ngữ ánh mắt khẽ động, hóa ra còn có thể làm thế này!

Thấy khoảng cách giữa mặt đất và đài đá càng ngày càng lớn, không khỏi âm thầm hối hận! "Tổ sư, Lý Xuân Lai mày cứ ở đó mà đợi chết đi." Mã Đại Đảm thấy hắn bộ dạng như quỷ kia, biết người này đã bị dọa vỡ mật, bất đắc dĩ dẫn theo hai đàn em nhảy lên Cấn Môn.

Thấy mọi người nhao nhao vào vị trí, Sở Viễn tinh thần chấn động, cao giọng chỉ huy: "Nghe cho kỹ, Càn, Khôn, Khảm, Ly, Chấn,

Tốn, Cấn, Đoái - tám cung phân biệt đối ứng Thiên, Địa, Thủy, Hỏa, Phong, Lôi, Sơn, Trạch.

Theo logic này tìm minh khí." Lạc Tuyết trong lòng khẽ động, kéo tay Triệu Ngọc Dĩnh hỏi: "Dĩnh tỷ, đây là Chấn Cung, đối ứng là Phong (Gió), tìm cái gì liên quan đến gió." Triệu Ngọc Dĩnh nghe tiếng lập tức ngẩng đầu nhìn, đập vào mắt là đủ loại kỳ trân dị bảo, nhìn đến hoa cả mắt. "Trời ơi, nhiều cổ đổng thế này, rốt cuộc cái nào mới liên quan đến gió a, chị thật sự nhìn không hiểu!" Triệu Ngọc Dĩnh khẽ vuốt trán cười khổ, lúc trước xem Tiểu Ca thao tác rất đơn giản, đến lượt mình tìm đối ứng thì mù tịt. ... "Tiểu Ca, tôi đang tìm đồ vật đối ứng với Lôi (Sấm), cậu xem cái thanh đồng khí này, chỉ có bên trên nó là văn mây sấm (vân lôi văn)." Sở Viễn nghe tiếng nhìn sang, chỉ thấy Chung Chấn Nhạc chỉ vào một chiếc 'Lợi Quỹ' (bát đựng thức ăn thời xưa) thời Tây Chu sốt ruột nói. "Chính là nó, mau xoay nó đi." Quét mắt nhìn minh khí trên Tốn Môn, Sở Viễn phát hiện xác thực chỉ có thứ này liên quan đến Lôi, lập tức gật đầu hồi phục. "Rắc rắc!" Theo việc Chung Chấn Nhạc xoay chuyển minh khí Lợi Quỹ phía trên Tốn Môn, sau một trận tiếng động nhẹ, mặt đất lúc này mới đột nhiên dừng lại. "Ủa?

Tiểu Ca, chẳng phải cậu nói phải tìm được tám cái mới được sao?

Sao mới một cái đã dừng rồi?" Tống Văn Trác đứng trước Càn Môn, nhìn mặt đất dưới chân dừng lại nghi hoặc hỏi.

Sở Viễn vừa định mở miệng nói chuyện, ai ngờ mặt đất lại bắt đầu từng chút một thu vào trong tường, chấn động khiến mọi người lại một trận lay động. "Nhanh, còn phải tiếp tục tìm, tìm đúng một cửa chỉ có thể hoãn lại thời gian, thời gian có hạn, mọi người mau chóng tìm sáu cái còn lại!" Sở Viễn vội vàng lớn tiếng phân phó mọi người.

Mã Đại Đảm nhìn kỳ trân dị bảo trước mắt, lập tức cảm thấy đau đầu, gã tuy từng xuống mộ (đổ đấu), nhưng toàn là cách làm của kẻ trộm mộ (thổ phu tử), trực tiếp dùng sức mạnh.

Nếu gã mà xem hiểu nghĩa quẻ, thì còn phải khổ sở chạy vận chuyển ở hai bờ sông Hoàng Hà sao?

Sớm đi Tần Lĩnh phát tài rồi. "Nhiều đồ vật thế này, tìm thế nào!" Một đàn em sau lưng Mã Đại Đảm ngẩn người nhìn đống cổ đổng này, luống cuống, càng không biết nên bắt đầu tra từ đâu.

Chỉ có thể đi theo sau Mã Đại Đảm, đứng ở Cấn Môn, nhìn đầy tường cổ đổng, khổ tư lương cửu (suy nghĩ nát óc), không kìm được rơi vào trầm tư. "Mã lão đại, suy nghĩ lung tung cái gì thế?

Mau chóng tìm kiếm minh khí liên quan đến Sơn (Núi)." Sở Viễn thấy Mã Đại Đảm nhìn chằm chằm minh khí trên tường ngẩn người, không khỏi quát tháo, này là lúc nào rồi, còn đang suy tính chuyện vặt vãnh.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn trực tiếp chạy đến Cấn Môn nơi Mã Đại Đảm đang đứng, hắn lo tên này sẽ giống trong phim gây họa! "Lão đại, mau nhìn kia có bảo bối giống ngọn núi!" Lúc này Mã Đại Đảm cũng phản ứng lại, nhìn theo tay đàn em, vừa vặn nhìn thấy một cây san hô phỉ thúy trên Cấn Môn.

Chỉ có điều cách mặt đất hơi cao! "Lão nhị, qua đây giúp tao một tay!" Mã Đại Phát thấy thế cũng không hàm hồ, trực tiếp giao đại một tiếng, giẫm lên lưng đàn em mình leo lên, chuẩn bị đi xoay nó. "Đừng có làm bậy, san hô sinh ở dưới nước, hàm nghĩa tương phản với Sơn, ngọc sinh từ đá, ổn trọng như núi, là Ngọc Cẩu (Chó Ngọc), không phải san hô!" Lúc này, Sở Viễn cũng vừa vặn chạy đến Cấn Môn, thấy Mã Đại Đảm muốn xoay san hô phỉ thúy, lập tức mở miệng ngăn cản.

Đồng thời, tiến lên vài bước đi đến trước cửa lớn, Sở Viễn vươn tay chuẩn bị đi xoay Ngọc Cẩu!

Ngay lúc này, mặt đất chấn động, đàn em dưới thân Mã Đại Đảm đột nhiên bước chân không vững, Mã Đại Đảm trong nháy mắt phảng phất như dưới chân mất trọng lượng.

Cả người ngã về một bên, dưới bản năng cầu sinh, gã theo bản năng vươn tay, không ngờ lại chạm vào san hô phỉ thúy! "Rắc!" Theo việc Mã Đại Đảm xoay sai, mặt đất Cấn Môn đột nhiên thu hết vào trong tường, không còn mặt đất chống đỡ, bốn người lần lượt rơi xuống vực sâu.

Tuy nhiên, Sở Viễn phản ứng linh mẫn, kịp thời nhảy một cái, trong lúc thân thể rơi xuống đã xoay chuyển Ngọc Cẩu, tạm dừng toàn bộ cơ quan! "Tiểu Ca, Tiểu Ca!" Mắt thấy Sở Viễn rơi xuống vực, mọi người phảng phất mất đi trụ cột, bọn Lạc Tuyết sợ đến mức trực tiếp than ngã ra đất.

Chung Chấn Nhạc lao đến mép vực, nhoài người nhìn xuống, từ sau lưng móc ra một cây gậy phát sáng (lightstick) bẻ sáng rồi ném thẳng xuống.

Theo gậy phát sáng rơi xuống, trước mắt Chung Chấn Nhạc đột nhiên sáng lên, một sợi dây thừng lao thẳng về phía anh ta.

Chương 33

"Đây là Phi Hổ Trảo của Tiểu Ca!" Chung Chấn Nhạc không khỏi thở phào, vươn tay chộp lấy dây thừng, nhưng trọng lượng từ đầu dây bên kia khiến trong lòng anh ta trầm xuống. "Thảo!" Chung Chấn Nhạc trong lòng phát lực, trên mặt càng là gân xanh nổi lên, cuối cùng cũng hoãn được đà rơi, ước chừng trọng lượng đầu dây là hai người!

Ngay tại ngàn cân treo sợi tóc, Tống Văn Trác chạy tới, hai người cùng nhau kéo dây thừng. "Tôi không sao!

Chung đội trưởng, phiền anh đu dây thừng về hướng vách tường!" Giọng nói của Sở Viễn từ dưới vực sâu nhẹ nhàng truyền lên, cuối cùng cũng khiến mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Nghe hắn sắp xếp, Chung Chấn Nhạc và Tống Văn Trác vội vàng bắt đầu lắc lư dây thừng. "Mã Đại Đảm, không sao chứ, nghe tôi chỉ huy, ông bám vào tường trước, đợi tôi lên tôi sẽ cứu ông!" Hóa ra, ngay khoảnh khắc bốn người cùng rơi xuống vừa rồi, Sở Viễn tay mắt lanh lẹ, vươn tay kéo Mã Đại Đảm lại.

Đồng thời nương theo vị trí gậy phát sáng rơi xuống, vung ra Phi Hổ Trảo bên hông, được Chung Trấn Nhạc chộp chặt!

Lúc này mới cứu được hai người bọn họ, còn về hai tên đàn em khác của Mã Đại Đảm, hắn bày tỏ lực bất tòng tâm. 【Đại tỷ phục rồi, thân thủ Tiểu Ca vô địch, Phi Hổ Trảo này kết nối ở đâu vậy, tôi muốn mua một cái!】【Không hổ là công cụ chuyên thuộc của Mạc Kim Hiệu Úy, đúng là làm mù mắt chó hợp kim titan của anh em, dây thừng còn có thể chơi như vậy.】【Xác thực trâu bò, món này như gắn định vị vậy, chỉ đâu đánh đó, đúng là thần!】【Chẳng lẽ không ai tò mò nó làm bằng chất liệu gì sao?

Lại có thể chịu trọng lượng hai người trưởng thành, phi khoa học.】 Trong tiếng kinh hô của mọi người, dựa vào thân thủ cao siêu, Sở Viễn nương theo dây thừng ba chân bốn cẳng đã leo lên được. "Sở sư huynh, Đỗ Môn thuộc Mộc, ở đây có một bình phong thu nhỏ làm bằng gỗ Kim Tơ Nam Mộc, chắc là nó nhỉ!" Phó Thiên Thiên thấy Sở Viễn an toàn leo lên, vội vàng mở miệng xác nhận. "Tốn là Mộc là Phong, chính là nó!" Sở Viễn khẽ gật đầu.

Được hắn xác nhận, trên mặt Phó Thiên Thiên vui vẻ, đối với bình phong thu nhỏ trên Đỗ Môn xoay chuyển. "Rắc!" Mặt đất co rút lần nữa dừng lại, xem ra minh khí đối ứng Đỗ Môn coi như tìm đúng rồi.

Nhân cơ hội này, Sở Viễn nhận lấy Phi Hổ Trảo trong tay Chung Chấn Nhạc, cổ tay rung lên, trực tiếp vung xuống dưới.

Mã Đại Đảm người này tâm tư thâm trầm, chuyến đi này không có ý tốt, nhưng dù sao cũng giúp hắn vận chuyển Thiết Đầu Long Vương, coi như trả nợ ân tình.

Mã Đại Đảm vốn dĩ tuyệt vọng rồi, không ngờ Sở Viễn chọn cứu mình, nhìn dây thừng trước mắt, trong lòng lập tức ngũ vị tạp trần.

Chuyến này, tuy mình tổn binh hao tướng, nhưng cũng coi như kiến thức được năng lực của Mạc Kim Hiệu Úy trong truyền thuyết, trong lòng chỉ có thán phục.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Mã Đại Đảm khẽ động, phảng phất như hạ quyết tâm gì đó.

Sở Viễn không biết sự thay đổi tâm cảnh của Mã Đại Đảm trong vài phút ngắn ngủi, kéo gã lên, không ngừng nghỉ chạy tới mấy cửa khác.

Lúc này, Lạc Tuyết và Triệu Ngọc Dĩnh dưới sự chỉ điểm của Trần giáo sư đã giải khai Chấn Môn, giờ đã đến trước Cảnh Môn.

"Tiểu Ca, trên Cảnh Môn có chân nến Chu Tước, nhưng mà, đây cũng có một cái hộp sơn mài hoa văn rồng đỏ, hình như cũng có nguyên tố Hỏa." Rất hiển nhiên, cả hai đều có chút tiếp cận, nhất thời khiến hai người không biết nên chọn cái nào. "Chọn Chu Tước!" Sở Viễn liếc nhìn minh khí trên Cảnh Môn, lớn tiếng nói.

Dứt lời, dưới sự giúp đỡ của Triệu Ngọc Dĩnh, Lạc Tuyết leo lên Cảnh Môn, kiễng chân xoay chuyển chân nến Chu Tước.

Mặt đất lập tức dừng lại, xem ra lựa chọn của họ là đúng!

Lạc Tuyết và Triệu Ngọc Dĩnh lập tức vỗ tay ăn mừng, hai người trong chốc lát đã giải quyết hai đạo môn.

Lúc này, trước Khôn Môn, Trần giáo sư nhìn minh khí trên tường lại rơi vào trầm tư, khiến Hoa Bất Ngữ bên cạnh sốt ruột xen vào: "Giáo sư, thời gian sắp không kịp rồi, nên xoay cái nào?

Thầy chọn đi chứ?" "Khôn Môn là chí âm, khối Huyết Ngọc này, là do cơ thể nữ giới chí âm sau khi chết thối rữa, máu ngấm vào ngọc hình thành, đặc biệt đối ứng." Nghe Trần giáo sư nói, mắt Hoa Bất Ngữ sáng lên, chắc chắn nói: "Chính là nó, tôi đi xoay." "Chờ đã," Trần giáo sư kịp thời ngăn lại, giằng co nói, "Khôn là chí âm, tượng trưng nữ tính, tượng Nữ thần Hoàng Ngọc này cũng phù hợp ý quẻ." "Không quản được, thời gian không kịp rồi." Hoa Bất Ngữ nhìn mặt đất ngày càng bức bách, nhắm mắt lại, đối với Huyết Ngọc trực tiếp xoay qua. "Rắc!" Không ngờ lại thành công!

Hoa Bất Ngữ vui vẻ vung tay hô, ha ha, lúc mấu chốt vẫn phải dựa vào tôi a!

Tôi Hoa Bất Ngữ dự trữ kiến thức cũng không thấp, ngay lúc gã chuẩn bị khoe khoang, đột nhiên cánh cửa đang co rút lại bắt đầu từ từ khôi phục nguyên trạng.

Hoa Bất Ngữ ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Sở Viễn đứng tại Đoái Môn, hóa ra lúc gã giải Khôn Môn, Sở Viễn một mình nhanh chóng giải quyết ba cửa, tìm được minh khí đối ứng.

Tám đạo mặt đất hướng về phía đài đá nơi đặt quan quách, một lần nữa diên (trải) ra, cơ quan này bị phá giải?!

Mọi người lập tức lộ vẻ mặt kiếp hậu dư sinh, cảm kích nhìn Sở Viễn, không hổ là truyền nhân Mạc Kim Hiệu Úy!

Nghĩ đến đây, tảng đá treo trong lòng mọi người cuối cùng cũng buông xuống, lập tức thở phào, nằm vật ra đất.

Nhất là Lạc Tuyết, Triệu Ngọc Dĩnh..., thân là đại minh tinh, cảnh tượng kinh hiểm kích thích bực này khiến họ suốt đời khó quên! "Rắc rắc..." Ngay khi mọi người tưởng đã kết thúc, bàn cờ bên cạnh quan quách đột nhiên mở ra từ giữa, chia làm hai, từ từ dâng lên một hộp báu bằng gỗ sơn mài! "Đây là manh mối mới?" Lý Xuân Lai ngẩn người nhìn hộp báu trước mắt, tưởng bên trong có manh mối gì, hắn theo bản năng liền mở hộp ra.

Nhưng đồ vật bên trong hộp lại khiến tất cả mọi người kinh hãi, thế mà lại là một cái mai rùa cổ xưa! "Đây là cái gì, một cái mai rùa?

Đây coi là manh mối gì?" Lý Xuân Lai trực tiếp chộp lấy mai rùa quan sát tới lui, lẩm bẩm tự nói. "Lý hướng đạo, mau bỏ xuống, đây chính là Long Cốt Thiên Thư giá trị liên thành, không thể trực tiếp tiếp xúc!" Trần giáo sư nhìn thấy mai rùa trong tay Lý Xuân Lai bỗng nhiên đứng dậy, dùng giọng nói run rẩy, nghiêm khắc trách mắng hắn.

Không có bất kỳ biện pháp bảo hộ nào mà tiếp xúc văn vật trân quý, cực có khả năng gây tổn hại cho văn vật, làm sao không khiến Trần giáo sư sốt ruột cho được.

Huống chi, đây chính là Long Cốt Thiên Thư trong truyền thuyết,

nghe nói ghi chép bí mật lớn giữa thiên địa, có thể gọi là tuyệt thế trân bảo. "Cái gì?

Chỉ cái mai rùa rách này, mà giá trị liên thành?" Lý Xuân Lai hai mắt sáng rực nhìn mai rùa trong tay, một giọng nói sâu thẳm trong đáy lòng phảng phất vang lên bên tai hắn. "Chiếm hữu nó, ngươi sẽ có tài phú quý giá nhất thế giới này, muốn bao nhiêu phụ nữ cũng được!" "Lý Xuân Lai, cậu đừng có làm bậy, đây là văn vật, nó thuộc về quốc gia!" Trần giáo sư dường như nhìn ra tâm tư của hắn, lập tức cao giọng, hy vọng có thể cắt đứt suy nghĩ không thực tế của hắn. "Ha ha, đúng là ông trời có mắt, để thứ đáng tiền nhất này rơi vào tay tôi, quốc gia cái gì, đây là của tôi!" Lý Xuân Lai sắc mặt dữ tợn nhìn mọi người, đem Long Cốt Thiên Thư trong tay đặt lại vào hộp báu, sau đó liền ôm lấy cái hộp. "Rắc!" Ngay khi hộp báu rời khỏi bàn cờ, tám cánh cửa vây khốn mọi người lại từ từ mở ra, lộ ra lối vào lúc mọi người đi tới.

Lý Xuân Lai lập tức mặt mày hớn hở, ôm hộp báu chạy ra ngoài, mọi người thấy thế, vội vàng đuổi theo, muốn bắt hắn lại.

Nhất là Trần giáo sư, mặt lộ vẻ tiêu cấp, tốc độ chạy thế mà còn vượt qua cả Chung Chấn Nhạc! "Khoan đã." Ngay khi bóng dáng Lý Xuân Lai biến mất tại lối vào, Sở Viễn vội vàng hét lớn một tiếng, ngăn cản mọi người đang đuổi theo. "Tiểu Sở, đó là trân bảo a, không thể bị người ngoài lấy đi, bắt buộc phải nộp lên quốc gia!" "Cái này... ai, cái đồ khốn nạn!" Trần giáo sư cảm xúc xuống thấp, cảm thấy trong lòng trống rỗng, đối với hành vi của Lý Xuân Lai, người có hàm dưỡng thâm hậu như ông cũng nhịn không được chửi thề.

Hơn nữa nhìn ra được, đối với sự ngăn cản của Sở Viễn, Trần giáo sư rất không hài lòng. "Giáo sư, lối vào lúc đi vào đã biến mất dưới tác dụng của dây tời ẩn (nội tàng oan) rồi, hắn cho dù lấy bảo vật cũng không ra được, hắn sẽ quay lại thôi." Sở Viễn đầu cũng

không ngoảnh lại nói.

Thật giống như trong phim, Lý Xuân Lai ôm Long Cốt Thiên Thư chạy ra ngoài, vậy thì những cơ quan họ gặp dọc đường coi như giải công cốc.

Nhất là Huyền Hồn Thê, đó là lộ trình một chiều, không về được.

Hắn đi đến bên bàn cờ, cẩn thận quan sát, đã là cục do Lý Thuần Phong bố trí, khẳng định sẽ chừa lối ra.

Chung Chấn Nhạc nghe Sở Viễn nói vậy trong lòng tràn đầy lo lắng, từ khi mọi người tiến vào Huyền Hồn Thê, anh ta đã phát hiện điện thoại không có bất kỳ tín hiệu nào, thậm chí điện thoại vệ tinh trên người anh ta cũng không thể sử dụng.

Flycam tàng hình hiện tại chỉ có thể thao tác đơn tuyến, anh ta cũng không thể khống chế, thậm chí anh ta còn không biết flycam quay phim hiện tại có đang hoạt động bình thường hay không.

Chương 34

"Haizz, xem ra, hiện tại chỉ có thể dựa vào chính chúng ta!" Chung Chấn Nhạc thầm than một hơi.

Chung Chấn Nhạc thấy cảm xúc Trần giáo sư tiêu tan vài phần, chủ động tiến lên đỡ ông. "Đúng rồi, Trần giáo sư, Long Cốt Thiên Thư này rốt cuộc là thứ gì?

Rất trân quý sao?" Nghe thấy lời này, những người khác trong đội khảo cổ cũng nhịn không được đi tới, rất hiển nhiên mọi người đều muốn biết đây rốt cuộc là bảo bối gì?

Trần giáo sư vừa định mở miệng, chỉ thấy ở lối vào xuất hiện một bóng người lén lút, rón rén dán sát tường đi tới.

Rõ ràng là Lý Xuân Lai vừa chạy ra ngoài! "Ui, đây không phải Lý lão bản sao?

Không phải ra ngoài phát tài rồi sao?

Lại quay về làm gì?" Mã Đại Đảm vẻ mặt bỉ di nhìn hắn, nói giọng âm dương quái khí.

Lý Xuân Lai bị Mã Đại Đảm châm chọc sắc mặt rất lúng túng, chỉ có thể cố làm ra vẻ trấn định giải thích: "Ngạch (tôi) ở bên ngoài bình tĩnh lại, cướp đoạt hộp báu xác thực là tôi không đúng, tôi cũng nhận ra sai lầm rồi, nên mới định gửi lại." Sắc mặt Lý Xuân Lai rất khó coi, kỳ thực hắn bị Nhện Mặt Người ở ngoài thông đạo đuổi về, cúi đầu nhìn hộp báu, trong lòng không cam tâm a!

Trần giáo sư vội vàng đi qua, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Lý Xuân Lai, giật lấy hộp báu Long Cốt Thiên Thư từ trong tay hắn. "Nó là của tôi..." Lý Xuân Lai trong lòng vạn phần không nỡ, nhưng dưới

ánh mắt nghiêm khắc của Trần giáo sư lập tức cúi đầu, khúm núm không dám nói nữa. "Phụt!" Lạc Tuyết nhìn Lý Xuân Lai khúm núm, lập tức bật cười, đúng là bị Tiểu Ca nói trúng phóc, tên này tự mình chạy về.

Chắc là bị Nhện Mặt Người bên ngoài dọa chạy về rồi, ha ha, quá buồn cười. "Bên ngoài tình hình thế nào?" Chung Trấn Nhạc vẻ mặt lo lắng hỏi, anh ta không phải lo cho Lý Xuân Lai, mà là lo cho lối ra của mọi người. "A, chúng ta không ra được đâu, bên ngoài toàn là Nhện Mặt Người, chúng ta chạy không thoát đâu!" Lý Xuân Lai lúc này mới nhớ tới tình huống nguy hiểm bên ngoài, thần sắc đại biến hét lên.

Nghe thấy những lời này, sắc mặt mọi người lập tức đại biến, đặc biệt là đám Lạc Tuyết, Triệu Ngọc Dĩnh và các cô gái khác, nghe đến nhện là đã có nỗi sợ hãi tự nhiên.

Trần giáo sư thì không hề sợ hãi, hiện tại trong mắt ông chỉ có Long Cốt Thiên Thư, hoàn toàn quên mất nguy hiểm bên ngoài.

Chung Chấn Nhạc thấy mọi người thần tình ngưng trọng, ủ rũ cúi đầu, để vực dậy sĩ khí, vội vàng đổi chủ đề: "Trần giáo sư, thầy vẫn chưa giới thiệu Long Cốt Thiên Thư này rốt cuộc có lai lịch gì thế ạ?" Trần giáo sư khẽ cúi đầu nhìn bảo hộp trong tay, trên mặt mang theo biểu tình si mê, giải thích: "Về Long Cốt Thiên Thư, kỳ thực trong lịch sử có một đoạn truyền kỳ, nghe đồn đây là vật ghi chép bí mật liên quan đến sự trường sinh!" "Phụt!" Tống Văn Trác đang uống nước, đột nhiên nghe thấy hai chữ "trường sinh" liền sợ đến mức phun hết nước ra ngoài, kinh hãi nhìn Trần giáo sư. "Trần giáo sư, trường sinh thì cũng quá khoa trương rồi, chắc không phải là chuyện thần thoại gì đó chứ!" Lạc Tuyết cũng bị chủ đề trường sinh thu hút, nghi hoặc hỏi. "Ha ha, người xưa tuổi thọ trung bình khá thấp, chỉ khoảng hơn bốn mươi tuổi, cho nên rất nhiều người đều có nguyện vọng theo đuổi sự trường thọ." Trần giáo sư cũng không giận trước thái độ của hai

người, ngược lại còn mỉm cười tiếp tục giới thiệu: "Long Cốt Thiên Thư này truyền thuyết là do một vị thiên tử triều Chu chế tác, nghe đồn bên trong ghi lại bí mật trường sinh." "Quyển Long Cốt Thiên Thư này lưu truyền ở triều Chu không biết qua bao nhiêu đời thiên tử, vẫn luôn không ai phá giải được huyền bí, mãi cho đến khi Chu Mục Vương xuất hiện.

Mọi người chắc đều nghe qua chuyện thần thoại về Chu Mục Vương và Tây Vương Mẫu rồi chứ." "Căn cứ dã sử ghi lại, Chu Mục Vương thời trẻ thích du lịch thế giới, có một lần ông ta gặp Tây Vương Mẫu tại núi Côn Luân." "Phải biết rằng Tây Vương Mẫu chính là thần tiên, dưới sự giúp đỡ của bà ấy, Chu Mục Vương đã giải khai bí mật trường sinh bên trong Long Cốt Thiên Thư!" "Nghe đồn Chu Mục Vương chính vì đạt được bí mật này mới có thể sống đến 104 tuổi, ở niên đại đó thì cũng chẳng khác gì trường sinh là bao!" "Vì vậy, các đế vương đời sau đều tìm kiếm Long Cốt Thiên Thư, nhưng sau khi Chu Mục Vương qua đời, bí mật về nó cũng theo đó mà bị chôn vùi." Nói đến đây, Trần giáo sư nhìn mộ thất xung quanh cảm thán: "Chúng ta lần này xuống vốn là mộ Tây Chu, khối Long Cốt Thiên Thư này lẽ ra cũng là một trong những vật tùy táng, đáng tiếc a!" Lạc Tuyết thấy Trần giáo sư thần tình phức tạp, theo bản năng truy hỏi: "Giáo sư, đáng tiếc cái gì ạ?" Trần giáo sư ngẩn người, trong mắt mang theo ý cười nhìn Lạc Tuyết rồi chậm rãi mở miệng: "Ngôi mộ Chu Thiên Tử này hẳn là đã bị Lý Thuần Phong đời Đường phát hiện, đồng thời bị ông ta cải tạo thành ngôi mộ Đường triều cơ quan trùng trùng như hiện tại." "Những văn vật vừa nhìn thấy, kỳ thực đều là quốc bảo thời Tây Chu.

Về Lý Thuần Phong và Long Cốt Thiên Thư cũng có một đoạn lịch sử ghi chép!" "Nghe nói năm đó Đường Thái Tông cơ thể dần suy lão, cũng không cưỡng lại được dục vọng trường sinh, liền phái Thái

sử lệnh đương nhiệm là Lý Thuần Phong đi tìm Long Cốt Thiên Thư." "Lý Thuần Phong hao phí nửa đời người, cuối cùng cũng tìm được Long Cốt Thiên Thư.

Qua quá trình tiềm tâm nghiên cứu, cuối cùng ông ta cũng thuận lợi phá giải được mật văn bên trên, giải ra bí mật của nó." "Nhưng lúc này tư tưởng của Lý Thuần Phong đã thay đổi, ông ta cho rằng Long Cốt Thiên Thư hiện thế rất có khả năng sẽ gây ra sinh linh đồ thán, thế là liền chia Long Cốt Thiên Thư làm hai." "Trong đó một phần giao cho Đường Thái Tông để báo cáo kết quả, phần này vẫn luôn giấu trong thâm cung nhà Đường, sau này Đường triều diệt vong, khối Long Cốt Thiên Thư này lưu lạc đến tay bá chủ Tây Hạ là Lý Nguyên Hạo." "Khối còn lại, hẳn là bị Lý Thuần Phong mang về đây.

Ông ta cải kiến mộ lớn của Chu Văn Vương, thiết kế cơ quan tinh diệu như vậy, hẳn là muốn giao Long Cốt Thiên Thư cho hậu nhân thích hợp đi." Mọi người nghe Trần giáo sư nói vậy, không khỏi nhao nhao đưa ánh mắt tò mò nhìn về phía Sở Viễn.

Cơ quan trong cổ mộ này đều do Tiểu Ca phá giải, chẳng lẽ Tiểu Ca chính là người thừa kế Long Cốt Thiên Thư mà Lý Thuần Phong chọn lựa?

Sở Viễn không để ý đến ánh mắt dò xét của mọi người, ngược lại đang suy tư về lời của Trần giáo sư, lâm vào trầm tư.

Trong phim *Quỷ Xuy Đăng*, giới thiệu về Long Cốt Thiên Thư cũng không khác lời giáo sư là mấy.

Nhưng đoạn liên quan đến Chu Mục Vương và Tây Vương Mẫu thì trong phim quả thực không nhắc tới, hẳn cứ cảm thấy cái tên này nghe qua ở đâu đó rồi.

Lạc Tuyết chớp đôi mắt to sáng ngời, tò mò truy hỏi: "Trần giáo sư, ký hiệu thần bí trên mai rùa này là gì thế ạ!" Trần giáo sư khựng

lại, vỗ trán cười nói: "Đây là một loại văn tự của niên đại đó, hơn nữa còn là loại được giai cấp thống trị sử dụng, tương đương với một bộ mật mã ngôn ngữ!" "Ký hiệu phức tạp này, có khả năng chỉ có Tôn giáo sư trong viện chúng tôi mới có thể giải đọc, ông ấy được xưng là đệ nhất nhân đương thời về giải mã cổ văn!" Ngay lúc mọi người đang khí thế ngất trời thảo luận về Long Cốt Thiên Thư, Sở Viễn vẫn đang suy nghĩ vấn đề lối ra của cổ mộ.

Nhìn cổ mộ trước mắt, Sở Viễn thầm thở dài, năm đó lúc xem phim đâu có giới thiệu Thiết Tam Giác thoát sinh thế nào đâu.

Bọn họ là đi qua Huyền Hồn Thê đến đây, hiện tại đi ngược lại thì lối vào trong động Nhện Mặt Người cũng đã sớm biến mất.

Nhìn đội khảo cổ còn có nhàn tâm nghe kể chuyện, không thể không nói, tâm đám người này thật lớn.

Hắn đã kiểm tra kỹ toàn bộ mộ thất, dưới đất là vách núi, có lẽ có sông ngầm, nhưng sâu không thấy đáy, đều là ẩn số.

Còn về lũ Nhện Mặt Người bên ngoài mộ thất, bản thân hắn xông qua không khó, mấu chốt là làm sao đưa đám người đội khảo cổ này ra ngoài.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn trong lòng khẽ động, đột nhiên nhớ tới thuật Vấn Quái được thưởng từ giá trị nhân khí trước đó.

Kỹ thuật này đối với trộm mộ không có tác dụng gì mấy, nhưng hỏi về hoàn cảnh thì vẫn rất linh nghiệm, có lẽ sẽ mang lại kết quả không ngờ.

Nói làm là làm, Sở Viễn sải bước đi đến trước mặt Trần giáo sư, khẽ hỏi: "Giáo sư, làm phiền thầy, cho tôi mượn mấy đồng tiền cổ Càn Long Thông Bảo kia một chút!" "Tiểu Sở, cậu định làm gì vậy?" Trần giáo sư vừa đưa sáu đồng Càn Long Thông Bảo trong ngực cho

Sở Viễn, vừa nghi hoặc hỏi. "Giáo sư, tôi đã tìm khắp cả gian mộ thất, không phát hiện lối ra, tôi cần dùng thủ đoạn đặc thù, bói quẻ hỏi đường." Sở Viễn nhận lấy tiền đồng, giơ cánh tay lên, vẻ mặt nghiêm túc nói. "À, bói quẻ hỏi đường à, đây là chuyện tốt...

Khoan đã, cậu nói cái gì?

Bói quẻ?" Trần giáo sư đầy đầu hắc tuyến nhìn Sở Viễn.

Cậu học trò này của mình cái gì cũng tốt, chỉ là thích nghiên cứu mấy thứ hi kỳ cổ quái.

Cậu nghiên cứu Chu Dịch Bát Quái, Cửu Cung Bát Môn thì thôi đi, khảo cổ đôi khi cũng có thể dùng để cầu sinh, nhưng cậu nghiên cứu bói toán làm cái gì?

Sao hả, cậu lo lắng tốt nghiệp không tìm được việc làm, định dựa vào bói toán để kiếm sống sao?

Thật là hoang đường!

Xét thấy hiện tại vẫn đang livestream, cộng thêm biểu hiện xuất sắc của Sở Viễn lần này, Trần giáo sư cũng không định so đo. "A, Tiểu Ca, anh còn biết bói toán á?

Có chuẩn không, hay là anh xem cho em một quẻ đi!" Lạc Tuyết nghe Sở Viễn muốn bói quẻ hỏi đường, lập tức cười híp mắt sán lại gần, kỳ vọng nhìn hắn. "Ách, Lạc Tuyết tỷ, xem bói thì thôi đi, quái thuật này của tôi có quy tắc, mỗi ngày một quẻ!" Sở Viễn cười giải thích.

Mọi người nghe nói Sở Viễn muốn dùng phương thức bói quẻ để tìm đường ra, nhao nhao vây lại, vẻ mặt đầy tò mò.

Sở Viễn thần tình nghiêm túc, tay phải nắm ba đồng Càn Long Thông Bảo treo trước ngực, trong ánh mắt tò mò, khó hiểu, hoài nghi, châm chọc của mọi người, từ từ buông tay. "Leng keng..." Sở Viễn

cúi đầu nghịch nghịch sáu đồng tiền trên mặt đất, lẩm bẩm một mình: "Ly thượng Càn hạ, đại hữu nguyên hanh, lại là quẻ Hỏa Thiên Đại Hữu, đây chính là quẻ thượng thượng." "Tiểu Ca, kết quả thế nào?

Có tìm được lối ra không?" Lạc Tuyết vẻ mặt quan tâm hỏi. "Hừ, lại còn vọng tưởng dựa vào loại thủ đoạn phong kiến này tìm lối ra, tôi thấy hắn điên rồi." Hoa Bất Ngữ lạnh lùng nói. "Cậu thì hiểu cái đếch gì!

Đây có lẽ là thủ đoạn của Mạc Kim Hiệu Úy, nhìn thì ra vẻ đạo mạo, không hiểu thì đừng có nói lung tung." Mã Đại Đảm liếc Hoa Bất Ngữ một cái, không khách khí nói. "Anh...

Anh là cái thá gì, lại dám vũ nhục tôi?" Hoa Bất Ngữ bị chọc giận, tức tối gào lên. "Cái gì cũng đéo biết, chỉ biết lải nhải, nói cậu hai câu thì làm sao?" Mã Đại Đảm cũng không vừa, trực tiếp chửi lại. "Anh!" Hoa Bất Ngữ run rẩy chỉ vào Mã Đại Đảm, không ngờ đối phương lại dám sỉ nhục mình như vậy, tôi là ngôi sao đấy nhé!

Thấy hai người còn muốn tiếp tục tranh cãi, Sở Viễn trực tiếp đưa tay ngăn lại, thản nhiên mở miệng: "Lối ra, ngay tại cung Càn Lục, cửa Khai là đường sống!" Mọi người nghe vậy, nhìn theo hướng ngón tay Sở Viễn chỉ về cửa Khai, rõ ràng là một bức tường làm bằng kim loại.

Chương 35

"Ha ha," Hoa Bất Ngữ ôm bụng cười to, chỉ vào Sở Viễn châm chọc, "Sở tiểu ca, anh không phải hồ đồ rồi chứ, coi tôi là thằng ngốc à!" Hoa Bất Ngữ nói xong, chạy chậm đến trước cửa Khai, vỗ vỗ bức tường mộ thất, lạnh lùng nói: "Chỗ này kín kẽ, đừng nói là lối ra, ngay cả cái khe hở cũng không có, thu lại cái trò giả thần giả quỷ của anh đi!" Đám người Trần giáo sư sắc mặt cũng có chút xấu hổ, dù sao chiêu bói quẻ hỏi đường của Sở Viễn vốn dĩ nhìn đã không đáng tin, giờ bị người ta vạch trần ngay tại chỗ, bọn họ đều cảm thấy thay cho Sở Viễn. 【Hoa Bất Ngữ tên này tuy nhìn rất đáng ghét, nhưng cũng coi như nói thật, bói quẻ hỏi đường?

Tôi nghe mà thấy điêu!】 【Toàn mạng đều đang tâng bốc Mạc Kim Hiệu Úy ngầu lòi thế nào, kết quả lại cho chúng ta xem cái này?

Hết phép rồi chứ gì!】 【Tôi cũng là bị clip trên mạng hấp dẫn tới, cái bói quẻ hỏi đường này nghe huyền hoặc quá, quá vô lý!】 【Nói chứ, đây không phải là chương trình khảo cổ khoa học sao?

Sao còn có loại mê tín phong kiến lạc hậu này?】 【Loại người tuyên truyền mê tín này nên bị phong sát toàn mạng!

Kiến nghị quan phương tra kỹ bối cảnh của Sở Viễn, tổ tiên có phải có tiền lệ trộm cắp phạm pháp không!】 【Đúng đấy, tôi thừa nhận hắn giải mã cơ quan rất giỏi, tôi nghi ngờ hắn rất có khả năng đã tham gia rất nhiều vụ trộm mộ, tích lũy kinh nghiệm!】 【Đệt, Tiểu Ca chẳng qua chỉ bói quẻ hỏi đường thôi mà?

Sao, đào mộ tổ nhà mấy người hay ăn hết gạo nhà mấy người mà nhảy dựng lên sủa bậy thế!】 【Nhiều antifan dẫn dắt dư luận như vậy, mọi người đừng mắc mưu, tin tưởng Tiểu Ca không phải bắn

tên không đích, khẳng định có công dụng.】【Anh em, mọi người nhớ kỹ bộ mặt mấy cái tài khoản này, ngồi đợi Tiểu Ca vả mặt tại chỗ!】Có thể chính Sở Viễn cũng không ngờ tùy tiện bói một quẻ hỏi đường lại gây ra động tĩnh lớn như vậy trên livestream!

Nếu hắn kiểm tra số liệu nhân khí trị của hệ thống sẽ phát hiện nó đang tăng trưởng tốc độ cao, chỉ có thể nói tai tiếng cũng là nổi tiếng!

Sở Viễn khinh thường liếc Hoa Bất Ngữ một cái, thuật Vấn Quái này của hắn không phải là bói toán đơn giản, quy tắc mỗi ngày một quẻ cũng không phải hắn nói bừa.

Ai xem *Quỷ Xuy Đăng* đều biết, trong phim người bói toán giỏi nhất phải kể đến Trần Hạt Tử và Trương Doanh Xuyên - hậu nhân của Trương Tam Liên Tử.

Khoan nói đến quái thuật của Trần Hạt Tử có chuẩn hay không, chỉ nói riêng vị tổ sư gia Mạc Kim Hiệu Úy là Trương Tam Liên Tử kia, Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật truyền xuống tuyệt đối hoàn chỉnh hơn nhiều so với bản truyền cho đồ đệ.

Sở Viễn nhớ sau chuyến đi Trùng Cốc ở Vân Nam, Hồ Bát Nhất chính là nhờ Trương Doanh Xuyên tặng cho một quẻ mới biết phải đi đến Côn Luân Thần Cung.

Hơn nữa Trương Doanh Xuyên còn là bói tay không mà đã chuẩn xác như vậy, còn Sở Viễn vừa rồi bói lại có chút khác biệt.

Sáu đồng Càn Long Thông Bảo của Trần giáo sư không phải tiền cổ bình thường, mà Càn Long Thông Bảo ẩn chứa khí vận của vương triều thịnh thế, thích hợp nhất để bói toán.

Khí vận càng nồng, kết quả bói toán càng tinh chuẩn.

Vì vậy, Sở Viễn tin tưởng mình bói quẻ hỏi đường tuyệt đối chính xác.

Nghĩ đến đây, hắn cũng rảo bước đến bên cạnh Hoa Bất Ngữ, gõ gõ vào tường mộ! "A a, anh sẽ không ngây thơ cho rằng đào một cái đường hầm từ đây là ra ngoài được chứ?" Hoa Bất Ngữ khoanh tay trước ngực, cười lạnh nhìn hắn. "Hả?

Có động tĩnh!" Không thèm để ý đến lời châm chọc khiêu khích của Hoa Bất Ngữ, Sở Viễn bỗng nhiên cảm thấy sau tường mộ có âm thanh, khi hắn áp tai lắng nghe kỹ...

Bỗng nhiên, một tiếng tích tắc đồng hồ chạy có quy luật truyền vào tai, âm thanh này là? "Mẹ kiếp, là thuốc nổ!" "Mau tránh ra, đều lùi lại phía sau!" Sở Viễn hét lớn một tiếng với mọi người, ra hiệu lùi lại.

Bản thân hắn thân hình cấp tốc lùi về sau, đi ngang qua Hoa Bất Ngữ còn không quên tặng cho gã một cú đá bay, trực tiếp đá gã văng xa hơn năm mét. "Ái ui, vãi...

Sở Viễn, tổ sư nhà anh..." Cuối cùng ngã nặng xuống đất, chổng kềnh bốn vó lên trời, trán Hoa Bất Ngữ toát mồ hôi lạnh, bụng như sông cuộn biển gầm. "Miệng chó không mọc được ngà voi, tôi đây là cứu mạng anh đấy!" Sở Viễn mỉm cười, không khách khí đáp trả.

Vừa rồi hắn mà không đá Hoa Bất Ngữ đi, ai biết gã có bị thương hay không?

Hắn không hề có một tia tâm lý trả thù nào đâu nhé, mọi người đều đang nhìn cả mà, nếu không đá gã một cước, chắc chắn sẽ bị thương a!

Ừm, tính như vậy, mình đúng là người tốt.

Hoa Bất Ngữ nghe vậy, nộ khí xung thiên, vừa định mở miệng chửi ầm lên thì phát hiện ngực đau nhói, không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh.

Gã nén cơn đau kịch liệt, vừa định đứng dậy thì đột nhiên, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên. "Ầm!!!" Vị trí cửa Khai mà Sở Viễn vừa đứng lập tức bị nổ tung, tường thể tứ phân ngũ liệt, vô số khói bụi tràn ngập cả mộ thất! "Khụ khụ!" Trong làn khói bụi cuồn cuộn, không nhìn rõ thân ảnh mọi người, chỉ có thể nghe thấy tiếng ho khan liên tiếp. "Thiên vương cái địa hổ!" Đột nhiên, một giọng nói trầm thấp từ sau bức tường bị phá vỡ truyền ra. "Bảo tháp trấn hà yêu!" Trong khói bụi, Sở Viễn có chút không nhìn rõ người tới, chợt nghe thấy ám ngữ này, theo bản năng tiếp một câu. "Ái chà, ngại quá các vị, người anh em lần đầu dùng thuốc nổ, liều lượng hơi lớn, mong chư vị lượng thứ cho nhá!" Một giọng nói có chút bỉ ổi bỗng nhiên truyền vào tai Sở Viễn.

Sở Viễn trong lòng khẽ động, sau khi huyết mạch được cường hóa, ngũ quan của hắn siêu cường, chỉ dựa vào âm thanh là có thể nghe rõ vị trí của đối phương. "Tìm thấy anh rồi!" Sở Viễn quát khẽ, lao về phía người tới, tung một cú đá lăng lệ vào hông đối phương! "Đệt, cái quỷ gì thế?

Ám ngữ không phải đúng rồi sao?

Người mình mà!" Người tới động tác cũng không chậm, dường như nhận ra công kích của Sở Viễn, trực tiếp vung xẻng công binh trong tay lên đỡ. "Keng!" Dù có xẻng công binh cản lại, người nọ vẫn bị Sở Viễn đá cho loạng choạng, suýt ngã sấp mặt. "ĐM, điểm tử trát thủ (kẻ địch khó chơi), Lão Hồ kề vai tiến lên!" Chỉ thấy người nọ phấn lực hô một tiếng, thân hình lại cấp tốc lùi về sau.

Sở Viễn vừa định đuổi theo thì thấy một bóng đen bổ tới đầu.

Vai phải hắn hơi trầm xuống, Hắc Kim Cổ Đao nháy mắt trượt ra, bị hắn nắm chặt trong tay, đón đỡ bóng đen đang ập tới! "Cạch!" Một tiếng kim loại va chạm vang lên, binh khí trong tay người nọ trực tiếp

bị Hắc Kim Cổ Đao chém đứt, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Hiển nhiên biến hóa này khiến đối phương không ngờ tới, đang trong chiến đấu mà thân hình đột nhiên dừng lại, ngơ ngác nhìn đoạn nhận trong tay.

Ánh mắt Sở Viễn lóe lên, phảng phất nghĩ tới điều gì, cũng không tấn công nữa, ngược lại đâu vào đấy lùi về sau. "Đều dừng tay, người mình!" 【Vãi, người tê rần rồi, sao chẳng thấy gì cả, chỉ nghe thấy tiếng động, Tiểu Ca có phải đánh nhau với người ta rồi không?】 【Không phải là một đám trộm mộ chứ, tôi nghe thấy Tiểu Ca tiếp ám ngữ của đối phương, Thiên vương cái địa hổ!】 【Bảo tháp trấn hà yêu, tuy không hiểu ý nghĩa lắm nhưng nghe rất có khí thế!】 【Bạn tốt nhất đừng hiểu, đây đều là tiếng lóng trong nghề đấy.】 【Ai mà chẳng biết, Thiên vương cái địa hổ, gà con hầm nấm hương!】 【Lầu trên đại tài!】 【Xem ra quan phương ra tay rồi, những người này chắc là tới cứu viện!】 【Chẳng lẽ mọi người quên rồi sao, bói quẻ hỏi đường của Tiểu Ca lúc nãy ấy?

Trời đất ơi, tuyệt thật, thần chuẩn!】 【Antifan mau ra đây, để Tiểu Ca vả mặt trực diện nào, một lũ não tàn anh hùng bàn phím, huyền học thì sao?

Sống được là tốt rồi!】 Nhất thời, không ít antifan trong phòng livestream lập tức cứng họng, thực sự là bị màn bói quẻ hỏi đường của Sở Viễn làm cho kinh ngạc.

Tuy là người khác đến chi viện, nhưng chỉ dựa vào sáu đồng tiền cổ mà có thể phán đoán đội cứu viện phá cửa ở đâu, thì đúng là rất huyền học!

Đồng thời, khói bụi trong mộ thất dần tan đi, thân ảnh mọi người cũng từ từ hiện ra, nhìn rõ một hai. "Cậu là Sở tiểu ca phải không, tôi là phụ trách an ninh của tổ tiết mục, cậu có thể gọi tôi là Hồ liên

trưởng!" Sở Viễn ánh mắt khẽ động, chỉ thấy một thanh niên đẹp trai mặc đồ rằn ri, tay cầm một thanh kiếm Hán bát diện bị gãy, vẻ mặt ôn hòa nhìn mình. "Hây, tôi nói cậu này, rõ ràng đối đúng ám ngữ rồi mà còn động thủ?

Sao hả, muốn luyện với anh em chút à!" Sau lưng Hồ liên trưởng nhảy ra một tráng hán cao một mét chín mặc kình trang, tay cầm xẻng công binh, khí tức bưu hãn khiến người ta sợ hãi. "Bàn Tử, đừng dọa mọi người, đi thu dọn chỗ nổ đi." Hồ liên trưởng quát lớn tráng hán bưu hãn, sau đó nhìn về phía Trần giáo sư và Chung Trấn Nhạc ở xa xa, mắt sáng lên, lộ vẻ mỉm cười. "Hồ liên trưởng, thật là cậu sao?

Sao cậu lại tới đây?" Chung Chấn Nhạc nhìn thấy người tới, thân thể chấn động, vội vàng tiến lên kính lễ. "Chung đội trưởng, lần này nhiệm vụ viên mãn kết thúc, tổ tiết mục thông qua livestream biết các anh gặp rắc rối, tôi tới cứu viện." "Hồ liên trưởng, không ngờ lại là cậu đích thân tới, thật là tạ ơn trời đất, làm phiền Hồ liên trưởng sắp xếp người bảo vệ tốt hiện trường." Trần giáo sư cũng nhìn thấy vị phụ trách an ninh của tổ tiết mục này, lập tức mặt mày hớn hở, trái tim vẫn luôn treo lơ lửng cuối cùng cũng buông xuống.

Vị đồng chí này chính là đội trưởng đội tác chiến đặc chủng biên cương được quan phương điều động, chuyên dùng để cứu viện, Chung Chấn Nhạc chính là một thành viên của tiểu đội đó.

Một lúc lâu sau, Sở Viễn mới nắm rõ tình huống hiện tại.

Chương 36

Nhìn Hồ liên trưởng đang chỉ huy đội cứu viện bận rộn, còn có Vương Bàn Tử đang sán lại bên cạnh Trần giáo sư luôn miệng muốn chiêm ngưỡng Long Cốt Thiên Thư.

Sở Viễn trong lòng lập tức sinh ra một cảm giác phức tạp, khó dùng ngôn ngữ diễn tả.

Chỉ có thể nói sau khi xuyên việt đến thế giới song song này, dưới sự can thiệp của hệ thống, rất nhiều sự tình đều điên đảo nhận thức của Sở Viễn.

Dù sao trong thế giới này, mọi người đều là những sinh mệnh tươi sống, có khác biệt với phim ảnh cũng là bình thường.

Có điều, Thiết Tam Giác trong *Quỷ Xuy Đăng*, Sở Viễn cũng không ngờ sẽ gặp mặt theo phương thức này.

Hơn nữa quỹ tích cuộc đời và vận mệnh của nhân vật Thiết Tam Giác này khác xa trong phim, nhất thời gợi lên hứng thú bát quái của Sở Viễn.

Sau khi bỏ ra cái giá là một đồng tiền cổ, hắn thu được không ít tình báo từ Vương Bàn Tử, chỉ là không biết độ chính xác thế nào.

Theo Vương Bàn Tử giới thiệu, Hồ Bát Nhất và gã lớn lên từ nhỏ ở khu đại viện, sau khi trưởng thành cùng nhau nhập ngũ, gã vì bị thương mà giải ngũ.

Còn Hồ Bát Nhất một đường thăng tiến thành một vị liên trưởng, lần này cũng là xét thấy năng lực tác chiến tổng hợp của anh ta nên mới phái tới.

Đảm nhiệm phụ trách an ninh cho *Quốc Gia Bảo Tàng*, dưới

trướng có một tiểu đội đặc chủng mười người, trang bị đầy đủ.

Sở Viễn nghe Vương Bàn Tử ấp a ấp úng giới thiệu, hắn đoán chừng cấp trên nhìn trúng bản lĩnh Phân kim định huyệt của Hồ Bát Nhất.

Còn về tên Vương Bàn Tử này, theo lời gã thì sau khi giải ngũ, đi theo mấy chiến hữu làm buôn bán đồ cổ ở Phan Gia Viên thủ đô.

Thời gian trước bị người của quan phương để mắt tới, cuối cùng thế nào mà lại kiếm được cái chức cố vấn đặc thù của Viện nghiên cứu khảo cổ quốc gia.

Sở Viễn ngẫm nghĩ kỹ thì cũng đúng, Vương Bàn Tử tên này chính là Mạc Kim Hiệu Úy chính cống, đoán chừng là bị trong viện nhìn trúng bản lĩnh xuống mộ rồi.

Lần này cũng là khi mọi người gặp Nhện Mặt Người, người ở trên lo lắng cho an nguy của đội khảo cổ, muốn chi viện.

Mãi đến khi đám người Hồ Bát Nhất nhìn thấy Sở Viễn phá vỡ Huyền Hồn Thê, tìm được minh điện chân chính, mới thông qua bản lĩnh Phân kim định huyệt tìm được vị trí chủ mộ.

Trực tiếp đào một cái đường hầm, khai quật hơn hai tiếng đồng hồ mới tìm được đến đây. "Này, Tiểu Ca, cậu nói với Trần giáo sư một tiếng, cho anh em xem cái Long Cốt Thiên Thư gì đó chút đi, có lẽ anh em phá giải được đấy!" Vương Bàn Tử sau khi đụng tường ở chỗ Trần giáo sư, ngượng ngùng đi tới bên cạnh Sở Viễn, lén lút nói.

Sở Viễn trực tiếp lườm gã một cái, đi đến bên cạnh Hồ liên trưởng giúp đỡ. "Ái chà, cái cậu này, theo cái tính khí trước đây của Bàn gia, cậu mà kiêu ngạo như thế, ông đây tẩn chết cậu!" Vương Bàn Tử thấy Sở Viễn không giúp, miệng lầm bầm chửi đổng. "Bàn đại thúc, chú nói chuyện tốt nhất cẩn thận một chút, thân thủ của Tiểu

Ca rất tốt, người thường không phải đối thủ đâu!" Thấy Vương Bàn Tử mồm mép không tha người, Lạc Tuyết nhịn không được, bĩu môi thản nhiên nói.

Vương Bàn Tử nhìn thấy Lạc Tuyết, mắt lập tức sáng rực, phảng phất như có một làn gió chiều tình yêu ôn hòa thổi vào mặt, thổi cho trái tim nhỏ bé đập thình thịch.

Bất quá, khi nghe thấy đối phương gọi mình là đại thúc, khóe miệng lập tức giật giật, u oán thở dài nói: "Em gái à, em cũng quá bất lịch sự rồi, anh đây mới ba mươi tuổi thôi!" Vương Bàn Tử nhe răng trợn mắt nói với Lạc Tuyết, tỏ vẻ bất mãn với xưng hô của cô! "A!

Thật á?

Không ngờ đại thúc trẻ tuổi như vậy, đáng tiếc là phát dục hơi nhanh quá!" Đối với sự nhanh mồm nhanh miệng của Lạc Tuyết, Vương Bàn Tử mặt đầy sầu thảm, vội vàng tìm cái cớ rồi đi tìm Hồ Bát Nhất an ủi. 【Tên Vương Bàn Tử này thật sự là Mạc Kim Hiệu Úy?

Tôi cứ tưởng Mạc Kim Hiệu Úy đều cao lãnh như Tiểu Ca cơ!】【Tên béo này cũng quá hài hước rồi, cái bộ dạng hám gái kia, không ngờ hắn là Mạc Kim Hiệu Úy như vậy.】【Có điều, tên này tuyệt đối là có bản lĩnh thật sự, căn cứ hình ảnh livestream mà có thể trực tiếp đào đường hầm đến gần quan tài mộ chủ.】【Đây chẳng phải là cao thủ đỉnh cấp mà Trần giáo sư nói sao, thảo nào có thể trở thành cố vấn đặc thù của Viện khảo cổ.】【Vãi, Vương Bàn Tử này mà tổ đội với Tiểu Ca xuống mộ thì trực tiếp vô địch rồi!】【Hu hu, vừa nhận được thông báo của quan phương, chương trình trực tiếp Quốc Gia Bảo Tàng kỳ này sẽ kết thúc sau nửa tiếng nữa.】【Haizz, mau kết thúc đi, kiến thức khảo cổ chẳng học được mấy cái, kiến thức trộm mộ thì học được cả đống!】【Hóng lần khảo cổ trực tiếp tiếp

theo quá, kỳ này thực sự quá bùng nổ, đặc biệt là Sở tiểu ca, lên trời xuống đất không gì không làm được.】【Chương trình kỳ đầu tiên đã tìm được mộ Chu Văn Vương và mộ Lý Thuần Phong, có thể nói là thành công chưa từng có, chờ mong kỳ sau!】 Khi nghe thấy Hồ Bát Nhất biểu thị nửa tiếng sau sẽ ngừng livestream, Sở Viễn cũng không nghĩ nhiều, nhiệm vụ của hắn đã siêu ngạch hoàn thành.

Hắn vừa tranh thủ nhìn thoáng qua nhân khí trị của hệ thống, đã đạt thành năm triệu điểm.

Gói quà lớn năm triệu nhân khí trị đã ở ngay trước mắt, chỉ đợi đến khi hắn còn lại một mình là có thể mở ra, thật đáng mong chờ.

Hồ Bát Nhất nhìn Sở Viễn bên cạnh, mỉm cười, đột nhiên mở miệng: "Định bàn tử quải thiên kim, hải tử quái hưởng.

Câu trảo thích can tử, đảo đấu quán đại đỉnh nguyên lương, nguyệt chiêu tử viễn thải bao bất thượng." Sở Viễn nghe thấy câu hắc thoại của Mạc Kim Hiệu Úy này, hắn biết Hồ Bát Nhất đang xác thực thân phận của mình, dù sao trong quá trình livestream hắn chưa từng thừa nhận thân phận Mạc Kim Hiệu Úy.

Nghĩ đến sau này, cổ mộ gặp phải chắc chắn sẽ càng ngày càng khó, nếu có cao thủ như Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đồng hành, tỷ lệ thành công chắc chắn sẽ cao hơn.

Sở Viễn lựa chọn không ẩn giấu nữa, hắn trước tiên trực tiếp lấy Mạc Kim Phù đeo trên cổ cho đối phương xem, thản nhiên đáp: "Vô hữu nguyên lương, sơn thượng bàn sài sơn hạ thiêu hỏa, cảm vấn giá vị đỉnh thượng nguyên lương, tại hà phương phân quá sơn giáp, sách giải đắc kỷ đạo khâu môn?" Nhìn thấy Mạc Kim Phù của hắn, ánh mắt Hồ Bát Nhất co rụt lại, theo bản năng sờ sờ Mạc Kim Phù trên cổ mình.

Đặc biệt là khi nghe thấy Sở Viễn thông thạo nói ra hắc thoại Mạc

Kim Hiệu Úy, càng thêm cho rằng đối phương cũng là Mạc Kim Hiệu Úy, sắc mặt lập tức lộ ra thần sắc phức tạp. "Nhất giang thủy hữu lưỡng ngạn cảnh, đồng thị sơn thượng bàn sài sơn hạ thiêu hỏa, chá cô phân sơn giáp, diêu tử giải khâu môn, đa tằng đăng bảo điện, vô xử mịch long lâu." Hồ Bát Nhất nói xong, chắp tay hành lễ với Sở Viễn, anh ta có thể xác nhận Sở Viễn cũng là một trong những Mạc Kim Hiệu Úy, mọi người đều là đồng hành! "Lão Hồ, cậu với Tiểu Ca lầm rầm cái trò gì đấy?

Sao tôi một câu cũng nghe không hiểu!" Vương Bàn Tử nghe tiếng đi tới, nhíu chặt mày nhìn hai người, trong lòng cảm thấy giữa hai người này chắc chắn có chuyện gì giấu mình.

Thấy vẻ mặt nghi thần nghi quỷ của Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất đá cho gã một cái, kéo gã đi chỗ khác, trước khi đi còn nhìn Sở Viễn cười một cái. "Đệt, Lão Hồ, mới bao lâu, cậu đã thay lòng đổi dạ, coi chừng tôi về mách chị dâu đấy!" Vương Bàn Tử bất mãn việc Hồ Bát Nhất giấu giếm, lập tức ồn ào lên. "Câm miệng đi, về sẽ nói với cậu!" Thấy thuộc hạ của mình nhìn mình bằng ánh mắt dị dạng, Hồ Bát Nhất tức giận trực tiếp bịt mồm Vương Bàn Tử, kéo sang một bên dạy dỗ. 【Vãi chưởng, có đại thần nào dịch giùm xem Tiểu Ca và Hồ liên trưởng nói cái gì không?

Nghe không hiểu, sốt ruột quá!】 【Đều nói là ám ngữ, đoán chừng chỉ có người trong nghề mới nghe hiểu, quá thần kỳ, đây sợ không phải là mật ngữ của Mạc Kim Hiệu Úy chứ.】 【Tôi có một người bạn hiểu ám ngữ, nói là tổ tiên của Tiểu Ca và Hồ liên trưởng đều có Mạc Kim Hiệu Úy, hai người bọn họ thuộc về truyền nhân chính tông, đều là mới vào nghề, còn chưa tham gia đổ đấu bao giờ!】 【Cảm tạ đại thần giải thích, mau chạy đi, không thì tôi sợ không kịp nữa.】 【Ngạch, tôi có một người bạn...】 【Khá lắm, đây lại lòi ra thêm một Mạc Kim Hiệu Úy nữa hả?

Mất giá thế sao?】【Đệt, thật là tôi có một người bạn, không phải vô trung sinh hữu (bịa đặt), đừng hiểu lầm!】Khi bộ hạ của Hồ Bát Nhất dọn dẹp xong đường hầm lúc đến, Sở Viễn cũng đi theo người của đoàn minh tinh lựa chọn rời đi.

Trần giáo sư thì ở lại, chuẩn bị cho việc khai quật mộ Tây Chu, đồng thời còn có Hồ Bát Nhất phải phụ trách công tác an ninh hậu kỳ.

Dù sao bên ngoài cổ mộ còn có một bầy Nhện Mặt Người vẫn đang hổ thị đăm đăm, nhất định phải bảo vệ tốt an toàn thân thể cho nhân viên khai quật.

Do tổ tiết mục đã tạm dừng livestream, việc khai quật mộ Văn Vương tiếp theo tự nhiên không thể cứ thế trực tiếp phát sóng ra ngoài.

Liên quan đến mộ đế vương, loại kiến chế cổ mộ này đều có tác dụng chí quan trọng yếu đối với nghiên cứu lịch sử văn minh nhân loại.

Nhất định phải bảo mật.

Trần giáo sư hỏi Sở Viễn có tham gia khai quật hay không, hắn trực tiếp lựa chọn từ chối, cái danh tiếng khai quật mộ đế vương này hắn không để ý.

Hắn hiện tại để ý nhất chính là tiếp tục livestream xuống mộ, tăng cao nhân khí trị của bản thân.

Phần thưởng thu được từ hệ thống khiến hắn trở nên càng thêm mạnh mẽ, đã có cảm giác khiến hắn muốn ngừng mà không được.

Đợi đến khi mọi người quay lại Ngư Cốt Miếu, lập tức có cảm giác thấy lại ánh mặt trời, Hoa Bất Ngữ càng là phóng túng gào to.

Sở Viễn cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, lần này mộ Tây Chu đối với hắn mà nói rất hoàn mỹ, nhưng sự thích ứng về tâm lý vẫn

cần điều tiết. "Tiểu Ca, tôi xuống hội ngộ với lũ Nhện Mặt Người trước đây, buổi tối tôi và Lão Hồ đi tìm cậu uống rượu!" Vương Bàn Tử vỗ vai Sở Viễn, cười hàm hậu chào hỏi, bộ dạng như đã thân quen từ lâu.

Gã đã thông qua Hồ Bát Nhất biết được thân phận của Sở Viễn, thân là người trong đồng đạo, thái độ tự nhiên thân thiết hơn nhiều. "Hả?

Không phải khai quật mộ đế vương sao?

Bàn gia, sao lại đi đối phó Nhện Mặt Người?

Thứ đó bản lĩnh không nhỏ đâu!" Nghe thấy Sở Viễn gọi mình là "Bàn gia", Bàn Tử sướng đến híp cả mắt, liếc nhìn đám đông phía xa, bỗng nhiên hạ thấp giọng: "Tiểu Ca, cậu đúng là no bụng không biết người đói khổ, cấp trên thông báo, một con Nhện Mặt Người còn sống giá mười vạn, đến cũng đến rồi, không kiếm một món, chẳng phải là có lỗi với bản thân sao!" Sở Viễn lập tức hiểu ra, thảo nào tên Béo này nhiệt tình như vậy, hóa ra vẫn là vấn đề tiền bạc, quả nhiên là một tên hám tài!

Nghĩ đến đây, hắn thấy may mắn vì mình đã thu thập Thiết Đầu Long Vương trước, nếu không sẽ bị Vương Bàn Tử cướp mất, chẳng phải là tổn thất tám trăm vạn sao? "Được, chúc Bàn gia phát tài lớn, tối nay không gặp không về!" Sở Viễn chắp tay chúc phúc Vương Bàn Tử.

Chương 37

Vương Bàn Tử tự tin cười một cái, vẫy vẫy tay với mọi người, đầu cũng không ngoảnh lại tiếp tục xuống mộ, nhìn cái thế này là chuẩn bị làm một trận lớn!

Hoa Bất Ngữ nhìn bóng lưng kiên quyết của Vương Bàn Tử, từ đáy lòng khen ngợi: "Vị này mới là Mạc Kim Hiệu Úy chân chính, không sợ gian nan nguy hiểm, kiên quyết vì sự nghiệp khảo cổ mà chiến đấu, bái phục!" Nói xong, gã còn không quên liếc nhìn Sở Viễn một cái, trên mặt đầy vẻ khinh thường, sau đó trong ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người nghênh ngang rời đi!

Sở Viễn: "....." Vương Bàn Tử: "....." "Phi!

Tên này sợ không phải là thằng ngốc chứ!" Mã Đại Đảm nhìn bóng dáng Hoa Bất Ngữ rời đi, vẻ mặt bỉ di cười lạnh nói.

Lạc Tuyết và Triệu Ngọc Dĩnh nhìn nhau, hiếm khi đều đồng ý với quan điểm của Mã Đại Đảm, lời thô nhưng lý không thô! "Tên này thẹn quá hóa giận rồi, lần livestream này đối với hắn mà nói chỗ nào cũng là sự cố, đoán chừng lúc này phải bắt đầu bận rộn xử lý khủng hoảng truyền thông!" Tống Văn Trác lắc đầu cảm khái muôn phần, show thực tế tuy kiếm tiền nhanh, độ phủ sóng cao, nhưng một khi không cẩn thận là dễ dàng toang ngay!

Theo suy đoán của anh ta, chắc chắn kỳ sau Hoa Bất Ngữ sẽ không tham gia nữa, tổn thương đối với hắn thực sự quá lớn.

Mọi người vừa đi ra khỏi Ngư Cốt Miếu, liền nhìn thấy nhân viên tổ tiết mục, lúc này trời cũng đã tối đen.

Xuống mộ cả một ngày, mọi người cũng mệt lả, lần lượt trở về lều trại tạm thời mà tổ tiết mục dựng lên để nghỉ ngơi.

Mã Đại Đảm và Lý Xuân Lai bị nhân viên an ninh giải đi, đặc biệt là Lý Xuân Lai, tên này giác ngộ quá thấp.

Cuối cùng không kháng cự được sự dụ hoặc của bảo vật, đoán chừng phải vào trại ít nhất mười mấy ngày để giáo dục tư tưởng.

Còn về Mã Đại Đảm, tên này coi như cũng thủ quy tắc, nhưng nhìn trình độ xuống mộ thông thạo của hắn, đoán chừng bình thường không thiếu việc đào mộ quật mồ.

Khi hai người bị giải đi, Lý Xuân Lai cảm xúc kích động, Mã Đại Đảm mặt không đổi sắc, ngược lại khiến Sở Viễn có chút bất ngờ. .....

Về đến lều trại mà tổ tiết mục phân cho mình, Sở Viễn quăng ba lô trên người xuống, trực tiếp ngồi xếp bằng trên giường, kiểm tra hệ thống. 【Túc chủ: Sở Viễn】 【Thân thể: Siêu cấp thể chất cường hóa, Dạ nhãn, Thanh Long Huyết Mạch (20% sức mạnh)】 【Kỹ năng: Mãn cấp Cách đấu thuật, Binh khí tinh thông, Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật, Vấn Quái chi thuật, Khôi Tinh Thích Đấu, Siêu cấp Khẩu kỹ, Phát Khâu Chỉ】 【Đạo cụ: Hoàng Kim Bát Bảo La Bàn, Bế Khí Hoàn, Giải Độc Hoàn, Hắc Kim Cổ Đao, Mạc Kim Phù, Toàn Phong Sạn, Phi Hổ Trảo, Phàn Sơn Giáp】 【Nhân khí trị: 6.200.000】 Nhìn hàng loạt kỹ năng và đạo cụ trong bảng hệ thống, khoảnh khắc này, Sở Viễn cảm thấy mình mạnh đến mức có chút đáng sợ.

Chỉ với cấu hình này, đại bộ phận cổ mộ trong phim ảnh, Sở Viễn dám vỗ ngực nói có thể một đường càn quét qua.

Nhìn hơn sáu triệu điểm nhân khí, Sở Viễn trong lòng kích động, không uổng công mình bán mạng xông qua U Linh Trủng như vậy.

Hiện tại là lúc kích động lòng người nhất: mở lễ bao.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn trực tiếp móc Mạc Kim Phù ra, đặt lên bàn vái ba vái. "Hi vọng tổ sư gia phù hộ!" 【Đinh, chúc mừng túc chủ thành công đổi gói quà lớn 5 triệu nhân khí trị, gói quà đang mở ra...】 【Chúc mừng túc chủ hoạch đắc Thanh Long Huyết Mạch sức mạnh, nồng độ huyết mạch nâng cao lên 50%!】 "Quá tuyệt vời!

Cuối cùng cũng có thể kích hoạt năng lực đặc thù trong huyết mạch, thật là mong chờ a." Nghe thấy tiếng nhắc nhở của hệ thống, trái tim treo lơ lửng của Sở Viễn cuối cùng cũng có thể buông xuống, huyết mạch tâm tâm niệm niệm rốt cuộc cũng tới tay. 【Chúc mừng túc chủ nhận được thượng pháp "Văn" tự quyết: Văn Sơn Biện Long chi pháp.】 "Vãi, đây chính là kỹ năng chiêu bài của Trần Ngọc Lâu, hệ thống thật ra sức a!" Không hổ là gói quà năm triệu nhân khí, phần thưởng này cái sau còn xịn hơn cái trước.

Sở Viễn đến nay vẫn còn nhớ rõ lúc xem *Nộ Tình Tương Tây*, Trần Ngọc Lâu thi triển "Văn" tự quyết này trên đỉnh núi.

Chỉ dựa vào vài tiếng súng nổ, là có thể phán đoán dưới vách núi có mấy chỗ cung điện, cấu tạo cơ bản của lầu các, minh điện đã thuộc nằm lòng.

Loại bản lĩnh này khắp thiên hạ cũng chỉ có một mình Trần Ngọc Lâu tinh thông, đủ thấy độ khó của nó.

Pháp môn nghe gió nghe sấm, nghe núi phân biệt rồng này, phi ngũ cảm mẫn tuệ hơn người thì không thể học tập.

Thân thể Sở Viễn trải qua hệ thống và huyết mạch cường hóa, ngũ cảm mẫn tuệ vượt xa người thường, học tập pháp này là thích hợp nhất. 【Chúc mừng nhận được đạo cụ: Kim Cương Tán.】 "Hoắc, đồ nghề kiếm cơm của Thiết Tam Giác đã đủ cả rồi!" Sở Viễn trực tiếp thông qua hệ thống lấy ra Kim Cương Tán, nắm trong tay tỉ mỉ thưởng thức.

Thứ đồ chơi này chính là lợi khí đổ đấu bí truyền của phái Mạc Kim, thủy hỏa bất cụ, bách độc bất xâm, chuyên phòng các loại cơ quan ám khí trong cổ mộ, là khí giới hộ thân của Mạc Kim Hiệu Úy.

Dược liệu và công nghệ chế tác đều là bí mật, thất truyền đã lâu.

Truyền thuyết nó được chế tạo bằng thép tinh luyện trăm lần trộn với kim loại hiếm, toàn thân cốt thép lá sắt, nỏ máy mạnh đến đâu cũng không cách nào xuyên thấu.

Tai khẽ động, nghe thấy xung quanh lều trại không có động tĩnh, Sở Viễn chuẩn bị tiếp nhận ký ức truyền thừa của huyết mạch và Văn tự quyết.

Ngày hôm sau, tại Ngư Cốt Miếu huyện Cổ Lam.

Trong tiếng người ồn ào náo nhiệt, Sở Viễn mặc quần áo chỉnh tề, bước ra khỏi lều, cau mày nhìn dòng người qua lại.

Chắc không phải đám người Trần giáo sư suốt đêm đều đang khai quật mộ Tây Chu chứ, nhiều người như vậy, xem ra quan phương rất coi trọng ngôi mộ đế vương này.

Cảm nhận ánh nắng ấm áp của ngày hè, Sở Viễn thư giãn gân cốt, thân thể khẽ chấn động, xương cốt phát ra một trận tiếng kêu "răng rắc".

Sướng! "Tiểu Ca, ngủ say thật đấy, anh em gọi cậu mãi mà không thấy động tĩnh, nếu không phải nghe thấy tiếng thở của cậu, tôi còn tưởng cậu lén lút xuống mộ rồi chứ!" Vương Bàn Tử không biết từ đâu chui ra, đeo cái kính râm, ăn mặc bảnh chọe, cười như không cười nhìn Sở Viễn. "Xin lỗi nhé, Bàn gia, lần đầu tiên xuống mộ tâm thần căng thẳng, tiêu hao lớn, nên ngủ say một chút!" Sở Viễn chắp tay cười khổ.

Đêm qua hắn tiếp nhận sức mạnh Thanh Long Huyết Mạch, từ

20% thăng cấp lên 50% phản ứng quá lớn.

Khi tiếp nhận sức mạnh huyết mạch, trong máu phảng phất sinh ra một luồng năng lượng mãnh liệt, không ngừng tẩy lễ và cải tạo thân thể hắn.

Nếu không phải trước đó thân thể hắn đã trải qua hai lần cường hóa, loại đau đớn xé rách tái tổ hợp này, đoán chừng không chịu nổi!

Đau đến mức Sở Viễn suýt chút nữa hồn lìa khỏi xác ngay tại chỗ, cũng không biết thế nào mà sau đó hôn mê bất tỉnh, mãi đến gần sáng mới cải tạo hoàn thành.

Tuy rằng rất đau, nhưng hiệu quả đặc tính bị động tự mang theo của Thanh Long Huyết Mạch nồng độ 50% lại khiến người ta rất thơm! "Sáng sớm ngày ra tự mình cười ngây ngô cái gì thế?

Đừng nói Bàn gia không che chở cậu, đói bụng rồi chứ gì, cầm lấy, đây là bữa sáng của tổ tiết mục." Vương Bàn Tử đi đến bên cạnh hắn đột nhiên ngẩn ra, đi vòng quanh Sở Viễn một vòng, miệng tặc lưỡi lấy làm lạ: "Tiểu Ca, lịch luyện một chuyến hiệu quả không tệ nhỉ?

Trên người cậu lại có thêm một luồng khí thế không giận tự uy, không tệ!" Nghe Sở Viễn đầy đầu hắc tuyến, cái gì mà không giận tự uy, tôi đây là áp chế trên huyết mạch, hiểu không hả!

Sở Viễn không để ý đến lời trêu chọc của Bàn Tử, trực tiếp nhận lấy cái bánh bao thịt lớn trong tay đối phương rồi gặm, từ tối qua đến giờ chưa dính giọt nước nào, đang đói đây. "Ừm, hương vị Bắc Kinh cũ, thật không tệ!" Hắn vừa ăn, vừa hàm hồ không rõ khen ngợi. "Đó là đương nhiên, tôi đã nghe ngóng rồi, đầu bếp của tổ tiết mục đều là trực tiếp mang từ Bắc Kinh tới, ngầu chưa!" Vương Bàn Tử nói đến đây, đột nhiên tháo kính râm xuống, cảnh giác nhìn quanh một vòng, phát hiện không có ai, lúc này mới nói nhỏ: "Tiểu Ca, cậu xem bữa

sáng cũng ăn rồi, lát nữa có thể giúp tôi một việc nhỏ không!" Động tác ăn bánh bao của Sở Viễn khựng lại, đôi mắt híp lại nhìn Vương Bàn Tử, lập tức cảm giác bánh bao trong tay không còn thơm nữa!

Tên béo này coi mình là người thế nào?

Chỉ hai cái bánh bao thịt lớn mà muốn hối lộ mình?

Ít nhất cũng phải năm cái mới được, đói quá! "Hây, tôi nói này Tiểu Ca, cậu nhìn cái kiểu gì đấy, Bàn gia tôi còn có thể làm khó cậu chắc, việc nhỏ, việc nhỏ thôi mà." Vương Bàn Tử thấy Sở Viễn trưng ra bộ mặt nhìn thấu tâm can mình, lập tức cuống lên, vội vàng giơ tay giải thích. "Được rồi, Bàn Tử, từ xa đã thấy cậu ở đây oang oang, cái tâm tư vặt vãnh của cậu ấy, tôi lười nói, đừng có làm khó Tiểu Ca!" Hồ Bát Nhất mặc thường phục, ánh mắt lăng lệ nhìn gã một cái, sau đó vẻ mặt ghét bỏ giáo huấn Vương Bàn Tử. "Ui, Lão Hồ, sao cậu cũng tới rồi?

Thế... các cậu cứ nói chuyện đi, tôi đi xem bánh bao thịt theo công thức cổ truyền đã xong chưa?" Vương Bàn Tử thấy Hồ Bát Nhất xuất hiện, trực tiếp sợ đến rùng mình, vội vàng tìm đại một cái cớ định chuồn êm. "Tiểu Ca, đừng để ý đến cậu ta, tên này tối qua tự mình đánh nhau với Nhện Mặt Người nửa đêm, thế mà không bắt được con nào còn sống.

Sáng sớm tinh mơ thế này đã hiến ân cần, là muốn Tiểu Ca ra tay giúp cậu ta kiếm tiền đấy, tên này nghĩ cũng đẹp thật!" Hồ Bát Nhất vẻ mặt cạn lời nhìn Vương Bàn Tử giáo huấn, tên này đúng thật là đi đến đâu cũng nghĩ tới kiếm tiền.

Vương Bàn Tử bị vạch trần tâm tư ngay trước mặt, lập tức ngượng ngùng nhìn Sở Viễn một cái, hai tay đút túi, trấn định huýt sáo.

Chương 38

Thật không hổ là Vương Bàn Tử, da mặt này đủ dày, cho dù là bị chửi thẳng vào mặt, gã cũng không biết sợ.

Hồ Bát Nhất cũng không tiếp tục truy cứu gã, quay đầu lại, vẻ mặt nghiêm túc nói với Sở Viễn: "Tiểu Ca, còn nhớ Mã Đại Đảm xuống mộ cùng cậu không?

Hắn tối qua đã thú nhận rồi, muốn lập công chuộc tội!" "Xùy, không phải chỉ là một tên trộm mộ vặt thôi sao?

Hắn có thể lập công gì, lần này không chết ở mộ Tây Chu đều là công lao của Tiểu Ca a!" Vương Bàn Tử mặt dày sán lại tiếp lời. "Đi thôi, Tiểu Ca, mọi người đều đang đợi cậu, Trần giáo sư có sắp xếp mới, liên quan đến chương trình kỳ sau!" Hồ Bát Nhất vỗ vai Sở Viễn, thần sắc trịnh trọng nói.

Vương Bàn Tử nghe vậy, đột nhiên tháo kính râm treo ở cổ áo, hai mắt sáng rực nhìn Hồ Bát Nhất, hưng phấn hỏi: "Có việc làm rồi?" .....

Việc làm trong miệng Vương Bàn Tử có tới hay không, Sở Viễn không biết, nhưng hắn biết mình có khả năng lại sắp phải xuống mộ.

Nguyên nhân là tối hôm qua Mã Đại Đảm bị nha môn địa phương bắt đi thẩm vấn, quả nhiên không ngoài dự đoán, tên này treo đầu dê bán thịt chó.

Hai năm nay dẫn theo mười mấy huynh đệ làm đạo bảo nhân (người trộm bảo vật) ở hai bên bờ sông Hoàng Hà, nói trắng ra chính là làm cái nghề đào mộ quật mồ.

Mọi người đều biết lưu vực hai bên bờ sông Hoàng Hà cổ mộ

đông đảo, đặc biệt là huyện Cổ Lam có tới hơn hai ngàn ngôi cổ mộ lớn nhỏ không tên.

Theo lý thuyết, Mã Đại Đảm làm chuyện thất đức như vậy, ít nhất cũng phải phán vài năm tù, nhưng tên này vào phút chót lại lôi ra một vũ khí sát thủ, nhận được sự giảm án từ quan phương.

Phải nói tên Mã Đại Đảm này cũng may mắn, năm ngoái huyện Cổ Lam bị hạn hán, vùng nông thôn hẻo lánh lưu hành tục lệ đánh hạn bạt, hắn trong một lần đánh hạn bạt lại đào ra một cỗ quan quách.

Trong quan quách có không ít bảo vật thời Tây Hạ, trong đó lại có một tấm bản đồ di chỉ chùa Đại Thụy Phật, ngặt nỗi hắn xem không hiểu.

Lần này cũng là thấy quan phương tích cực khai quật mộ đế vương như vậy, cũng ôm tâm lý thử xem sao, không ngờ quan phương lại đồng ý cho hắn lấy công chuộc tội, thả tự do vô tội.

Lúc này, trong lều trại tư nhân của Trần giáo sư, mọi người trong đội khảo cổ nhao nhao vây quanh bàn xem tấm bảo đồ mà Mã Đại Đảm dâng lên.

Sở Viễn vừa liếc mắt nhìn tấm bản đồ này, trong lòng đã có suy nghĩ, hắn biết đây hẳn là cổ mộ thành Hắc Thủy Tây Hạ mà Chá Cô Tiêu từng thám hiểm trong *Quỷ Xuy Đăng*.

Đó là một ngôi đại hung chi mộ, Chá Cô Tiêu - một trong những trần nhà chiến lực của giới trộm mộ - đã bị bức đến mức phải tự chặt tay để cầu sinh, thập phần nguy hiểm. "Không tầm thường, đây là di chỉ thành Hắc Thủy Tây Hạ ngàn năm trước, điểm đánh dấu trên bản đồ hẳn là quốc tự Đại Thụy Phật của Tây Hạ lúc bấy giờ!" Trần giáo sư cầm kính lúp xem một vòng, tiếp tục giới thiệu với mọi người: "Chùa Đại Thụy Phật được xây dựng vào niên hiệu Vĩnh An thời Tây Hạ, cách nay ngàn năm, trong chùa cung phụng một pho tượng Phật

nằm bằng đất sét trong nhà lớn nhất cả nước.

Thân dài 34,5 mét, vai rộng 7,5 mét, chỉ một ngón tay của đại phật cũng có thể để một người nằm thẳng, một cái tai có thể chứa 10 người ngồi song song, quy mô tương đương hoành tráng." Vương Bàn Tử lắc đầu, đột nhiên chen miệng: "Hóa ra là cái chùa nát, có giá trị gì chứ?

Tôi còn tưởng là ngôi mộ lớn nào cơ!" "Ha ha, Vương cố vấn nói sai rồi, chùa Đại Thụy Phật là quốc tự của Tây Hạ, lúc bấy giờ rất nhiều bảo vật trong nước Tây Hạ đều trực tiếp an trí tại nơi này!

Cho nên, đây không chỉ là chùa chiền, mà còn là nơi tàng bảo của Tây Hạ!" Nghe thấy nửa câu sau của Trần giáo sư, Vương Bàn Tử cả người "bật" một cái đứng dậy, vẻ mặt trịnh trọng nhìn mọi người nói: "Trần giáo sư, thế còn chờ gì nữa?

Mau chóng tổ chức đội ngũ đi đổ đấu... phi, là đi khảo cổ!" Sở Viễn đầy đầu hắc tuyến nhìn Vương Bàn Tử, ca à, cái tâm tư hám tài của anh sắp viết thẳng lên mặt rồi kìa.

Hồ Bát Nhất thấy bộ dạng làm bộ làm tịch của Bàn Tử, cũng không khách sáo, trực tiếp đá Vương Bàn Tử một cái, ánh mắt ra hiệu gã câm miệng.

Trần giáo sư cúi đầu quan sát bản đồ, ngược lại không chú ý tới ánh mắt nóng bỏng của Vương Bàn Tử, nghĩ đến đây ông chợt ngẩng đầu: "Vương cố vấn nói có đạo lý, chùa Đại Thụy Phật là quốc tự của Tây Hạ, khẳng định có rất nhiều văn hiến ghi chép về lịch sử Tây Hạ!

Hồ liên trưởng, làm phiền cậu câu thông với tổ tiết mục, chương trình khảo cổ trực tiếp *Quốc Gia Bảo Tàng* kỳ sau sẽ đi thành Hắc Thủy Tây Hạ." Không thể không nói, là giáo sư hàng đầu của Viện nghiên cứu khảo cổ quốc gia, kiến nghị của Trần giáo sư vẫn rất có

tính tham khảo.

Chiều hôm đó tổ tiết mục *Quốc Gia Bảo Tàng* liền triệu tập mọi người trong đội khảo cổ tập kết.

Sau khi mọi người an tọa, Trần giáo sư liền bắt đầu lên lớp cho mọi người, trọng điểm giảng giải về lịch sử thành Hắc Thủy và chùa Đại Thụy Phật.

Giảng suốt hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng kết thúc trong tiếng ngáp vang dội của Vương Bàn Tử. "Các vị, tình huống Trần giáo sư đã nói qua rồi, qua quyết định của tổ tiết mục, chuyến đi Tây Hạ là chương trình trực tiếp kỳ thứ hai của chúng ta!

Do Trần giáo sư và Phó Thiên Thiên còn cần phụ trách khai quật tại mộ Tây Chu, sẽ vô duyên với chương trình kỳ hai, các thành viên khác..." MC của tổ tiết mục còn chưa nói xong, Hoa Bất Ngữ mày nhíu chặt đứng lên, mặt không cảm xúc nói: "Ngại quá nhé, tôi vừa nhận được sắp xếp của công ty, chương trình kỳ sau tôi tạm thời không tham gia được, mong lượng thứ!" Sự rút lui đột ngột của Hoa Bất Ngữ, hiển nhiên là làm rối loạn kế hoạch sắp xếp của tổ tiết mục, sắc mặt MC cũng có chút khó coi.

Tổng đạo diễn chương trình lúc này cũng đang ở trong góc lều, đang vẻ mặt ngơ ngác nhìn thao tác này của Hoa Bất Ngữ.

Rất rõ ràng đây là không thông qua sự trao đổi trước, đột nhiên như vậy, khiến ông ta cảm thấy trở tay không kịp.

Số liệu livestream kỳ một hôm qua ông ta đã nắm được.

Bất kể là rating, độ thảo luận, hot search..., *Quốc Gia Bảo Tàng* đều đứng đầu bảng.

Hiện tại toàn mạng đều đang thảo luận về lần khảo cổ trực tiếp này, thậm chí vô số người đang suy diễn quá trình giải mã cơ quan

của Sở Viễn, nhất thời phong thủy học trở thành trào lưu toàn mạng.

Vì vậy hiện tại đang là thời kỳ bùng nổ của chương trình, nếu đội viên đoàn khảo cổ vắng mặt số lượng lớn, khẳng định sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả livestream kỳ hai.

Thực ra trong lòng đạo diễn chương trình vẫn rất coi trọng Hoa Bất Ngữ, tuy năng lực không ra gì, nhưng hắn kiểu cách, mồm thối, dễ đắc tội người!

Có tác dụng thúc đẩy rất lớn đối với hiệu quả xung đột của chương trình, ai ngờ đâu, tai tiếng cũng là nổi tiếng, còn có thể mang lại chủ đề cho chương trình.

Đây chính là một công cụ nhân ưu tú, không thể thả đi! "Đồ nhát gan!" Đồng thời, Tống Văn Trác nghe thấy lời của Hoa Bất Ngữ, trực tiếp hừ lạnh một tiếng, liếc xéo hắn, thần tình tràn đầy khinh thường.

Với địa vị hiện tại của anh ta trong giới giải trí, không khách khí mà nói, Hoa Bất Ngữ trong mắt anh ta chỉ là vai vế nhỏ, anh ta sẽ không chiều chuộng đâu.

Hoa Bất Ngữ nghe vậy vừa định nổi nóng, nhưng vừa nhìn đối tượng là Tống Văn Trác liền tắt ngấm, sắc mặt khẽ biến lập tức cụp mắt xuống. "Trác ca, đây không phải là vấn đề nhát gan, sự nguy hiểm của mộ Tây Chu anh cũng biết rồi đấy, giống như người trói gà không chặt như tôi!

Cưỡng ép xuống mộ, tôi sẽ kéo chân mọi người, còn ảnh hưởng đội khảo cổ tiến lên, thậm chí khiến việc xuống mộ thất bại, thế thì tôi tội lỗi quá!" Thiên phú ngôn ngữ cực tốt của hắn, nói ra những lời này, lập tức khiến mọi người trong lều đều không nói nên lời.

Sở Viễn lạnh lùng nhìn một cái, không hổ là ca sĩ, công phu mồm mép thực sự lợi hại, không làm Tá Lĩnh Lực Sĩ thì thật đáng tiếc.

Mọi người đều biết, trong bốn chữ quyết đạo mộ, hạ pháp của chữ "Vấn" chính là thu thập tình báo, hỏi han trò chuyện với người địa phương để nắm rõ phong thổ nhân tình xung quanh, đây chính là tuyệt hoạt của Tá Lĩnh Lực Sĩ. "Hây, muốn tôi nói ấy à, việc xuống mộ này không phải trò chơi gia đình, các ngôi sao lớn các người ấy à, Tiểu Ca có thể hộ các người một lần, nhưng không thể cứ hộ các người mãi được, tôi khuyên các vị một câu, mau chóng rút lui đi!" Vương Bàn Tử vắt chéo chân, nghịch cái kính râm trong tay, không hề che giấu thái độ của mình.

Lời này của gã tuy nói thẳng thừng, nhưng lời thô lý không thô, thật sự gặp phải cơ quan biến cố gì, đám minh tinh này đoán chừng đều phải bỏ mạng ở bên trong.

Gã hôm qua đặc biệt đi xem lại bản ghi hình livestream mộ Tây Chu, cũng chỉ có Nhện Mặt Người là uy hiếp khá lớn, các cơ quan khác đều là loại khảo nghiệm, không tính là nguy hiểm.

Sở Viễn nếu biết suy nghĩ của Vương Bàn Tử, nhất định sẽ tặng gã một câu: "Huyền Hồn Thê, Cửu Cung Bát Quái anh vào thử xem?" Hồ Bát Nhất thấy biểu cảm trên mặt mọi người trong đội khảo cổ có chút thay đổi, bèn tự mình gõ gõ mặt bàn, thản nhiên giới thiệu: "Các vị, thành Hắc Thủy Tây Hạ này bắt nguồn từ bá chủ Tây Hạ Lý Nguyên Hạo, vị chủ này hùng tài đại lược, mộ của ông ta sao có thể không có nguy hiểm.

Hơn nữa, vương triều Đại Đường lúc bấy giờ bất kể là văn hóa hay kinh tế đều đứng đầu thế giới, mọi người nhớ lại cơ quan trong mộ Lý Thuần Phong là hiểu rồi!

Chùa Đại Thụy Phật nói câu khó nghe, mức độ nguy hiểm của cơ quan phải hơn nơi này gấp mười lần!" Tiếng nói vừa dứt, mọi người tại hiện trường lập tức yên tĩnh trở lại, sự nguy hiểm của mộ Tây

Chu vẫn còn rõ mồn một trước mắt. "Tôi rút lui!" Hoa Bất Ngữ là người đầu tiên tỏ thái độ rõ ràng, là minh tinh muốn rút lui.

Sở Viễn nhìn biểu tình nóng lòng muốn thử của Lạc Tuyết ở một bên, lập tức mở miệng: "Nghe nói năm đó Lý Nguyên Hạo của Tây Hạ đại hưng thổ mộc xây dựng thành Hắc Thủy, dưới thành lại càng bố trí cơ quan khắp nơi, chuyên dùng để phòng trộm mộ.

Nếu tấm bản đồ này là thật, vậy thì chuyến đi này nhất định là cửu tử nhất sinh, kiến nghị mọi người đều suy nghĩ cho kỹ!" Là người thành công dẫn dắt mọi người thông quan mộ Tây Chu, lời nói của Sở Viễn có sức nặng rất cao trong lòng mọi người, ai nấy đều trầm tư. "Hồ liên trưởng, cậu kiến đa thức quảng, cậu có kiến nghị gì không?" Mắt thấy ý kiến mọi người trái chiều, khó đạt được nhất trí, Trần giáo sư đột nhiên chủ động mở miệng hỏi thăm Hồ Bát Nhất, tương đối mà nói vị liên trưởng đội đặc chiến này chắc chắn là kinh nghiệm phong phú.

Lập tức, trong lều trại một mảnh yên tĩnh, mọi người không khỏi dồn toàn bộ ánh mắt lên người Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất ngược lại có chút bất ngờ, anh ta không ngờ Trần giáo sư lại trưng cầu ý kiến của mình, nhất thời chưa phản ứng kịp.

Kỳ thực, sớm từ hôm qua lúc khai quật mộ Tây Chu, Viện khảo cổ đã thông báo cho ông, vị Hồ liên trưởng còn trẻ tuổi này là nhân tài dị sĩ được cấp trên trưng điều.

Anh ta và Sở Viễn giống nhau, tổ tiên đều là truyền nhân Mạc Kim Hiệu Úy, nghe nói tinh thông Thiên Tinh Phong Thủy Thuật, vô cùng thần bí.

Đối với thành Hắc Thủy Tây Hạ, Trần giáo sư cũng không có quá nhiều tâm tư, ông hiện tại một lòng một dạ đều đặt vào việc khai quật mộ Tây Chu.

Chương 39

Chuyến đi Tây Hạ lần này để Hồ liên trưởng dẫn đội, ngược lại là một lần thử nghiệm mới, có lẽ sẽ có kết quả không ngờ!

Hồ Bát Nhất rốt cuộc là người từng trải qua đại tràng diện, đối với sự tin tưởng của Trần giáo sư, anh ta không nhường lời mà nói: "Đã Trần giáo sư nói vậy, tôi kiến nghị thành lập một đội thám hiểm tiên phong, chủ yếu phụ trách giải quyết cơ quan trong mộ!

Cơ quan sau khi phá giải, mức độ nguy hiểm trong mộ sẽ giảm xuống theo đường thẳng, lúc này làm khảo cổ trực tiếp là thích hợp nhất." Đám người Hoa Bất Ngữ nghe được kiến nghị này, trong lòng khẽ động, làm như vậy đối với bọn họ mà nói tính nguy hiểm là thấp nhất. "Khoan đã, tôi chỉ có một yêu cầu, toàn bộ quá trình của đội tiên phong, tôi cần livestream!" Đạo diễn tổ tiết mục ở bên cạnh ngồi không yên nữa, theo sự sắp xếp này ông ta có thể dự đoán được rating tuyệt đối sẽ bùng nổ, đây là điều ông ta không thể bỏ qua.

Hồ Bát Nhất nghe vậy mày hơi nhíu lại, Mạc Kim Hiệu Úy có rất nhiều thủ đoạn và bí thuật không thể ra ánh sáng, livestream khiến anh ta trong lòng không vui.

Nghĩ đến đây, anh ta nhịn không được nhìn Sở Viễn một cái, bởi vì theo anh ta biết truyền thừa Mạc Kim Hiệu Úy của Sở Viễn khẳng định nhiều hơn mình.

Chỉ nhìn những đạo cụ Mạc Kim hoa cả mắt kia, đã khiến Hồ Bát Nhất rất thèm thuồng rồi, đặc biệt là Phi Hổ Trảo, luôn có cảm giác muốn thân cận!

Sở Viễn khẽ gật đầu với anh ta, hắn biết Hồ Bát Nhất lo lắng điều gì, hắn khẳng định tán thành livestream, không thì xuống mộ làm cái

gì?

Khảo cổ à!

Tuy không biết Sở Viễn xuất phát từ mục đích gì mà đồng ý livestream, Hồ Bát Nhất cũng không tiện bác bỏ mặt mũi của tiểu lão đệ mới kết giao, thản nhiên nói với đạo diễn: "Đội thám hiểm tiên phong, có thể chấp nhận livestream toàn trình, giống như lần ở mộ Tây Chu này, dùng flycam trực tiếp là được!" Đạo diễn cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, vội vàng nói với mọi người: "Chư vị yên tâm, tôi lập tức xin chỉ thị của cấp trên, đợi tin tốt của tôi!" Trưa hôm đó, tổ chương trình mang đến tin tốt, đồng ý phái một đội thám hiểm thực hiện livestream toàn trình quá trình thám hiểm chùa Đại Thụy Phật.

Ngay tại chỗ, danh sách đội tiên phong đã được chốt, bao gồm: Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Sở Viễn và hai thành viên đội đặc chiến, tổng cộng năm người.

Nghe thấy sự sắp xếp này, không ít người đều thở phào nhẹ nhõm, nhưng điều khiến mọi người bất ngờ nhất là Lạc Tuyết lại chủ động yêu cầu tham gia.

Điều này khiến Sở Viễn không khỏi nhìn cô bằng con mắt khác.

Đã là nguyện vọng của cô ấy, những người khác tự nhiên không tiện khuyên can, tổ chương trình cũng vui vẻ đồng ý!

Dù sao "Quốc Gia Bảo Tàng" là chương trình khảo cổ livestream hướng tới toàn dân, phía chính phủ cũng muốn theo đuổi tỷ suất người xem và độ thảo luận.

Là một nữ minh tinh hàng đầu, bản thân Lạc Tuyết đã mang theo lưu lượng khổng lồ, có thể tăng độ nổi tiếng cho chương trình, cũng có thể khuấy động bầu không khí.

Nếu không, để một đám đàn ông cắm đầu làm việc, cứ thế hùng hục lao đi thì hiệu quả chương trình chắc chắn sẽ giảm đi rất nhiều!

Sau khi xác định xong nhân sự, Hồ Bát Nhất liền lôi lệ phong hành chuẩn bị, ngay trong tối hôm đó mọi lịch trình và trang bị đều đã sẵn sàng.

Thậm chí thông qua các mối quan hệ, anh còn điều động được một chiếc trực thăng vũ trang của liên đội, sáng mai sẽ đến đón người.

Màn đêm buông xuống, đống lửa trại bùng cháy, chiếu sáng cả khu vực.

Tổ chương trình tổ chức một buổi tiệc lửa trại thịnh soạn cho mọi người, cũng coi như đặt dấu chấm hết viên mãn cho chuyến đi mộ Tây Chu.

Sở Viễn viện cớ rồi quay về lều của mình.

Hiện tại hắn có rất nhiều phần thưởng từ hệ thống, cần sắp xếp lại một số đạo cụ.

Chỉ có hắn mới biết, di chỉ chùa Đại Thụy Phật ở Hắc Thủy Thành (Tây Hạ) khủng bố đến mức nào, sơ sẩy một chút là toàn quân bị diệt!

Hơn nữa, thực lực của Thiết Tam Giác trong thế giới song song này ra sao vẫn là ẩn số, trong tình huống này chỉ có thể dựa vào chính mình. ...

Sáng sớm hôm sau.

Một chiếc trực thăng vũ trang từ từ hạ cánh dưới sự chỉ dẫn của nhân viên mặt đất.

Hồ Bát Nhất vận một bộ đồ gọn gàng, nhìn lướt qua mọi người, đứng dậy nói: "Các vị, đến giờ rồi, chúng ta nên xuất phát thôi." "Tiểu

Sở, chuyến đi chùa Đại Thụy Phật lần này trông cậy cả vào cậu, nhất định phải bảo vệ tốt các văn vật liên quan." Trần giáo sư nắm chặt tay Sở Viễn, vẻ mặt nghiêm túc dặn dò. "Được." Sở Viễn khẽ gật đầu.

Hắn rất rõ những lo lắng của Trần giáo sư, nên không nói gì thêm.

Vẫy tay chào Phó Thiên Thiên và những người khác, Sở Viễn đeo ba lô lên vai, đi theo sau Vương Bàn Tử và mọi người hướng về phía trực thăng.

Lạc Tuyết sau khi chỉnh trang lại ba lô, ôm chầm lấy Triệu Ngọc Dĩnh, rồi dưới ánh mắt lo lắng của người bạn, cô khom người bước lên trực thăng.

Hồ Bát Nhất đợi mọi người lên hết, nhìn đồng hồ một cái, cuối cùng cũng lên máy bay, ra hiệu tay cho phi công. "Vù vù..." Trực thăng vũ trang dưới thao tác thành thạo của phi công bắt đầu từ từ bay lên không trung, sau khi đạt độ cao nhất định thì hướng về phía Tây Bắc mà bay đi.

Nhân viên tổ chương trình, sau khi đội tiên phong bay xa, bắt đầu hâm nóng mạng xã hội về buổi livestream khảo cổ thám hiểm chùa Đại Thụy Phật (Tây Hạ).

Do nhiệt độ của vụ livestream mộ Tây Chu vẫn chưa giảm, tin tức về chùa Đại Thụy Phật lập tức thu hút sự chú ý trên mạng, vô số cư dân mạng thi nhau đặt lịch xem.

Nghe nói chỉ riêng số lượng khán giả đặt lịch trước trong phòng livestream đã lên đến hơn mười triệu người, đặc biệt là chiêu bài quảng cáo lần này là "Tam vị Mạc Kim Hiệu Úy cùng thám hiểm", khiến mọi người kích động không thôi!

Một vị Mạc Kim tiểu ca đã lợi hại như vậy, ba vị Mạc Kim Hiệu Úy cùng tụ hội, thì chẳng phải là thần cản giết thần, phật cản giết

phật hay sao!

Độ hot thậm chí vượt qua cả kỳ một, có thể nói là có hơn chứ không kém.

Lúc này, mọi người trên máy bay đều đang thưởng thức non sông gấm vóc của tổ quốc dọc đường đi, hoàn toàn không có chút căng thẳng nào của việc đi thám hiểm khảo cổ.

Suốt dọc đường không ai nói chuyện, sau hơn hai tiếng bay, trực thăng cuối cùng cũng đến khu vực chỉ định trong thời gian quy định.

Ninh Hạ, phía Tây Bắc núi Hạ Lan thuộc thành phố Ngân Xuyên, trực thăng từ từ hạ cánh.

Sáu người lần lượt xuống máy bay, phong trần mệt mỏi, chính là nhóm người Sở Viễn.

Sau khi xuống máy bay, Hồ Bát Nhất quay người lại, đối diện với hai thành viên đội đặc chiến phía sau, vẻ mặt nghiêm nghị nói: "Giải trừ giới bị.

Trang Vệ Quốc, Lâm Đống, hai cậu ngồi trực thăng liên hệ với bộ vũ trang địa phương, điều một tiểu đội cảnh vệ đến đây.

Ba tiếng sau, vẫn cắm trại tại chỗ này!" "Rõ!" Hai thành viên đặc chiến kính chào Hồ Bát Nhất rồi lên trực thăng, sau đó máy bay liền rời đi. "Lão Hồ, tiếp theo chúng ta sắp xếp thế nào?" Vương Bàn Tử tháo kính râm, phủi bụi đất trên người, nhìn vùng đất hoang lương, trong lòng đầy thắc mắc. "Đều chỉnh đốn lại trang bị của mình đi, mười phút nữa, chúng ta cần đến ngọn núi đằng kia!" Hồ Bát Nhất chỉ về phía ngọn núi nhỏ cách đó không xa, nghiêm túc nói.

Dứt lời, anh lấy ra một chiếc máy tính bảng, lướt liên tục.

Sở Viễn lấy ra một chai nước, đưa cho Lạc Tuyết đang liếm môi.

Cô mặt hơi đỏ, lí nhí cảm ơn.

Hắn dường như nhìn ra ý đồ của Hồ Bát Nhất.

Bản đồ của Mã Đại Đảm là đồ cổ, bao năm qua bãi bể nương dâu, địa thế thay đổi rất nhiều.

Có lẽ Hồ Bát Nhất muốn tìm một nơi cao, lợi dụng Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật để phân kim định huyệt.

Có chút mong chờ!

Không biết nửa cuốn bí thư gia truyền của anh ta so với bản tàn quyển mà hệ thống thưởng cho mình thì bên nào cao bên nào thấp.

Mười phút sau, Hồ Bát Nhất phất tay ra hiệu mọi người đi theo mình, hướng về phía ngọn núi nhỏ. "Tiểu Ca, đi thôi!" Lạc Tuyết lập tức đi theo, thấy Sở Viễn còn đang ngẩn người liền vội vàng nhắc nhở.

Sở Viễn khẽ gật đầu, không nói gì, lẳng lặng đi theo.

Vương Bàn Tử ánh mắt khẽ động, ra hiệu Sở Viễn đi trước, hắn phụ trách bọc hậu cho cả đội.

Cứ như vậy, bốn người cắm cúi đi đường, suốt dọc đường đều rất yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng bước chân lạo xạo.

Chương 40

Sở Viễn vừa đi vừa quan sát trạng thái của Lạc Tuyết, hắn phát hiện sau chuyến đi mộ Tây Chu, năng lực của Lạc Tuyết đã tiến bộ rất nhiều.

Cô không hề than vãn nửa lời, cắn răng kiên trì đi đường.

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi nhớ lại Hoa Bất Ngữ từng tiếp xúc mấy hôm trước, hai người so sánh với nhau, cao thấp phân rõ ngay!

Bốn người men theo bãi đá loạn đi thẳng, khoảng hai mươi phút sau, cuối cùng cũng đến đỉnh ngọn núi nhỏ. "Ui da, cuối cùng cũng được nghỉ rồi!" Lạc Tuyết xả một hơi, chân cẳng mềm nhũn, ngồi bệt xuống đất.

Hồ Bát Nhất lấy bản đồ ra, đứng trên cao nhìn xuống dãy núi Hạ Lan, uyển như một bức bình phong thiên nhiên, ngăn chặn gió cát Tây Bắc. "Hồ đại ca, bản đồ này đều là từ mấy trăm năm trước, có thể tìm được Hắc Thủy Thành không?" Lạc Tuyết nhìn Hồ Bát Nhất đang cầm bản đồ quan sát kỹ lưỡng, cẩn thận hỏi. "Nghe nói Tây Hạ Hắc Thủy Thành nằm bên ngoài núi Hạ Lan, đầu gối núi xanh, chân đạp đai ngọc, mọi người nhìn dãy núi phía trước hoàn toàn phù hợp.

Quả đúng là mảnh đất có hình lý thế gia cát tường hoàn thiện.

Chỗ này đi về phía Bắc là lăng mộ vua Tây Hạ, mà chùa Đại Thụy Phật thân là quốc tự, cung phụng các đời hoàng đế Tây Hạ, chắc chắn nằm ngay sau dãy núi này!" Hồ Bát Nhất chỉ về phía Bắc dãy núi Hạ Lan cách đó không xa, nhàn nhạt giới thiệu. "Bộp bộp." "Không hổ là Mạc Kim Hiệu Úy, danh bất hư truyền!" Vương Bàn Tử miệng ngậm cỏ đuôi chó, thấy Lão Hồ "làm màu", lập tức vỗ tay khen hay! "A!" Lạc Tuyết nghe Bàn Tử nói vậy thì kinh ngạc che miệng, mở to mắt

ngây ngốc nhìn Hồ Bát Nhất. "Hóa ra Hồ đại ca cũng là Mạc Kim Hiệu Úy à, thảo nào lại lợi hại như vậy!" Đối mặt với lời khen của Lạc Tuyết, Hồ Bát Nhất khẽ ho khan một tiếng, giọng điệu có chút cảm thán: "Haizz, Hắc Thủy Thành từng là một đại danh thành của Tây Hạ, nay lại biến thành bộ dạng này, thật đáng tiếc!" "Hừ, nói cậu béo cậu còn thở dốc lên rồi.

Đã biết Hắc Thủy Thành ở đó, vậy chùa Đại Thụy Phật ở đâu?

Mau nói đi." Vương Bàn Tử nhìn bộ dạng cao nhân của Hồ Bát Nhất, trực tiếp đảo mắt, mất kiên nhẫn thúc giục.

Sở Viễn nhìn hai người "tương ái tương sát", trong lòng buồn cười, trực tiếp lấy ra La Bàn Hoàng Kim Bát Bảo của mình. "Tiểu Ca, la bàn của cậu trông xịn thật đấy!" Hồ Bát Nhất nhìn thấy la bàn của Sở Viễn thì mắt sáng lên, món đồ chơi này còn tân tiến hơn nhiều so với đống đồ cổ gia truyền của anh. "Hầy, Lão Hồ, la bàn của Tiểu Ca còn biết tự xoay kìa, ngầu hơn cái đồ cổ lỗ sĩ của ông nhiều!" Vương Bàn Tử miệng không che chắn, nói toạc suy nghĩ trong lòng ra, mãi đến khi thấy Hồ Bát Nhất mặt đen lại, hắn mới biết mình lỡ lời. "Tôi chỉ tùy tiện nói thôi, mọi người cứ bận đi, tôi qua kia xem sao." Vương Bàn Tử mắt nhìn rất tinh, thấy Hồ Bát Nhất nhìn mình với vẻ không thiện chí, vội vàng cười gượng, lảng sang chuyện khác rồi chuồn lẹ.

Sở Viễn không để ý Bàn Tử chọc gậy bánh xe, theo sự biến đổi của kim chỉ nam trong la bàn, Thiên Can Địa Chi bên trong cũng không ngừng chuyển động.

Mãi đến khi Sở Viễn đối diện với một hướng, kim chỉ nam và Thiên Can Địa Chi mới ngừng lại. "Về phía Tây Nam!

Nơi đó có tượng khí rồng tích tụ, hẳn là hướng di chỉ chùa Đại Thụy Phật!" Sở Viễn chỉ về phía dãy núi Tây Nam Hạ Lan khẳng định

nói, sau đó thu la bàn lại, thần sắc bình thản.

Hồ Bát Nhất chỉ về phía dãy núi Hạ Lan không xa, vỗ tay cười nói: "Không sai, nơi đó chính là chỗ chùa Đại Thụy Phật tọa lạc.

Dãy núi Hạ Lan chỗ này có hai mạch rồng, cái gọi là: 'Thần long ngọa mạch nhập càn khôn, tam địa tụ khí trùng nam thiên, đại tiểu thần long hí như ý, trọng trọng triền sơn tỏa chân long'." Sở Viễn không nhịn được giơ ngón tay cái, Lão Hồ về khoản khẩu quyết Tầm Long Quyết đúng là bài bản đâu ra đấy, chưa kể độ "ngầu" rất cao!

Hắn tính toán, lúc nào rảnh phải học hỏi Lão Hồ nhiều hơn!

Hồ Bát Nhất phất tay: "Đi, về hướng Tây Nam!" Mọi người men theo đường núi, đi đi dừng dừng, lại qua hơn một tiếng đồng hồ nữa mới tới được nơi Sở Viễn chỉ.

Đây là dưới chân núi phía Tây Nam núi Hạ Lan, đập vào mắt là một vùng cát vàng hoang lương, từng tòa gò đất mộ cổ mang đặc sắc Tây Hạ sừng sững đứng đó.

Những gò đất này cao khoảng vài chục mét, nhìn từ xa uyển như một ngọn đồi nhỏ.

Bề mặt phủ một lớp cát vàng dày, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, cát vàng lấp lánh ánh kim, mang lại cảm giác thần bí mà trang nghiêm. "Vãi chưởng!

Nhiều mộ cổ thế này, phát tài rồi Lão Hồ!" Vương Bàn Tử nhìn hàng chục ngôi mộ cổ trước mắt, nước miếng suýt chảy ra, xoa tay liên tục, hai mắt như muốn bắn ra tia xanh. "Đừng có hâm, cậu bây giờ là cố vấn đặc biệt của đội khảo cổ, phát tài thì liên quan quái gì đến cậu, cắm trại đi!" Hồ Bát Nhất đẩy Bàn Tử một cái, ném cái ba lô lên người hắn, tự mình đi kiểm tra môi trường xung quanh. "Hầy, sao lần nào cũng là ông làm đại ca thế, Bàn gia tôi bây giờ cũng là Vương

cố vấn đấy, ông nói chuyện khách khí chút!" Vương Bàn Tử giơ cánh tay lên, hét lớn về phía lưng Lão Hồ. "Được rồi, Vương cố vấn, cắm trại đi thôi.

Mấy ngôi mộ cổ này ông đừng có mơ tưởng nữa, ông nhìn kia là cái gì?" Sở Viễn vỗ vai hắn, chỉ vào tấm bia đá cách đó không xa cười nói.

Vương Bàn Tử lập tức lại gần xem, đây là một tấm bia đá một mặt, trên bia viết mấy chữ lớn: "Di chỉ quần thể mộ táng gia tộc họ Tiết", đơn vị ký tên: "Bảo tàng Văn hóa Cổ Tây Hạ Ninh Hạ"! "Cái này là ý gì?" Bàn Tử đầu đầy sương mù nhìn Sở Viễn. "Phụt!" Lạc Tuyết thấy bộ dạng ngơ ngác của hắn thì bật cười.

Sở Viễn trong lòng cạn lời, nhàn nhạt giải thích: "Chỗ này sớm đã bị chính quyền khai quật rồi, đồ đạc chắc đều bị chuyển vào bảo tàng cả rồi!" Vương Bàn Tử lập tức chết sững, ôm lấy ngực mình, vẻ mặt đầy khó chịu! "Bảo bối của Bàn gia a!" Nhìn bộ dạng tấu hài của Vương Bàn Tử, Lạc Tuyết cười tít mắt, thầm nhủ: Bàn ca vị Mạc Kim Hiệu Úy này hài hước quá. "Cười gì thế, vui vẻ vậy!" Hồ Bát Nhất lúc này cũng đi tới, thấy Lạc Tuyết cười vui như thế, không khỏi tò mò hỏi.

Đợi Lạc Tuyết giải thích lại tình huống vừa rồi, anh lập tức tặng cho Vương Bàn Tử một cái lườm cháy mắt.

Vương Bàn Tử cười hì hì, vội vàng mở ba lô bắt đầu dựng lều.

Dưới sự đồng lòng hiệp lực của mọi người, cuối cùng cũng an đốn xong xuôi. "Mọi người vào nghỉ ngơi trước đi, dưỡng tinh súc duệ (nuôi dưỡng tinh thần), bây giờ thời gian còn sớm, đợi chập tối mọi người hẵng hành động!" Hồ Bát Nhất giải thích.

Sở Viễn trong lòng khẽ động, đoán được anh ta muốn đợi đến đêm để sử dụng Thiên Tinh Phong Thủy Thuật, liền không nói gì thêm.

Vương Bàn Tử còn định hỏi nữa, trực tiếp bị Sở Viễn vừa lôi vừa kéo đi.

Hai tiếng sau, đội viên đặc chiến của Hồ Bát Nhất dẫn theo một tiểu đội chiến đấu địa phương, tổng cộng hai mươi người.

Đi cùng bọn họ còn có ba vị chuyên gia của Bảo tàng Văn hóa Cổ Tây Hạ Ninh Hạ! "Ha ha, ngài là cố vấn Hồ của Viện nghiên cứu khảo cổ phải không, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.

Kẻ hèn này là Ôn Như Hải, Phó quán chủ Bảo tàng Văn hóa Tây Hạ!

Vị này là Bạch chủ nhiệm đội bảo vệ của bảo tàng chúng tôi, đây là học trò của tôi Tào Thế Kiệt.

Chúng tôi lần này đến là để học tập các ngài!" Ôn Như Hải nhìn chừng năm mươi tuổi, dáng người hơi mập, nụ cười như Phật Di Lặc đầy mong đợi nhìn Hồ Bát Nhất. "Sư phụ, mộ gia tộc họ Tiết là do bảo tàng chúng ta đích thân khai quật, mất ba năm trời, chưa từng nghe nói qua di chỉ chùa Đại Thụy Phật!

Bảo tàng chúng ta lấy bảo vệ văn hóa làm mục tiêu, không thể để người ngoài vì vài tin tức vỉa hè mà phá hoại kết cấu thất mộ ban đầu!" Tào Thế Kiệt nói giọng âm dương quái khí.

Hắn năm nay hai mươi bảy tuổi, đang độ ý khí phong phát, vô lễ đánh giá nhóm người Hồ Bát Nhất.

Tuy nhiên khi nhìn thấy Lạc Tuyết, ánh mắt hắn lại trở nên nóng rực, không tự chủ được mà ưỡn thẳng lưng, ra vẻ chính nhân quân tử. "Tiểu Tào, chú ý thái độ.

Hồ cố vấn, quần thể mộ này là do Tiểu Tào phát quật, cậu ấy nói chuyện hơi thẳng, ngài đừng chấp nhặt với cậu ấy!" Ôn Như Hải cau mày quở trách Tào Thế Kiệt.

Ông ta không phải kẻ đầu đất, căn cứ tin tức nội bộ, tổ bốn người trước mắt này rất không đơn giản.

Đương nhiên rồi, trừ đại minh tinh siêu nhân khí Lạc Tuyết ra!

Chương 41

Ông ta đã phải trả cái giá rất lớn mới biết được tổ tiên của vị Hồ Bát Nhất trước mắt này chính là Mạc Kim Hiệu Úy.

Còn về Sở Viễn, qua livestream mộ Tây Chu ông ta đã xem hết, chỉ dựa vào việc hắn quen thuộc phong thủy, tên này tuyệt đối cũng là Mạc Kim Hiệu Úy!

Một đội ngũ như vậy, ít nhất có hai vị Mạc Kim Hiệu Úy, không chừng có thể tìm thấy quốc tự Tây Hạ - chùa Đại Thụy Phật thông thiên thật.

Đến lúc đó, mình đi theo một chuyến, như vậy trong danh sách phát hiện quốc tự Tây Hạ sẽ có một chỗ đứng của ông ta.

Đối với ông ta mà nói, đây là thành tích chính trị chắc chắn, tiền đồ sau này chẳng phải là một bước lên mây sao!

Nghĩ đến đây, ông ta vẻ mặt nịnh nọt hỏi Hồ Bát Nhất: "Hồ cố vấn, tìm thấy lối vào chùa Đại Thụy Phật thông thiên chưa?" "Ừm, thời cơ để lối vào chùa Đại Thụy Phật xuất hiện vẫn chưa đến, cần phải đợi!" Hồ Bát Nhất nhàn nhạt mở miệng.

Anh rất rõ tâm tư của vị này, dù sao cũng đang ở địa bàn người ta, không tiện trực tiếp bác bỏ mặt mũi đối phương. "Hừ, cố lộng huyền hư!" Tào Thế Kiệt rất phản cảm với kiểu giả thần giả quỷ, cố tỏ ra cao siêu này.

Đã là thời đại nào rồi, đúng là cười rụng răng! "Rầm!" Đột nhiên vang lên một tiếng động lớn cắt ngang cuộc trò chuyện của mấy người.

Nghe tiếng nhìn lại, Tào Thế Kiệt trừng lớn hai mắt, trên mặt đầy

vẻ kinh hãi, không nhịn được nuốt nước bọt, cả người ngây ra như phỗng.

Ôn Như Hải và Bạch chủ nhiệm bên cạnh cũng đầy vẻ kinh ngạc nhìn đối phương.

Hóa ra, nhóm Sở Viễn sau khi dựng lều xong, phát hiện thiếu ghế ngồi, Sở Viễn liền tự cáo phấn dũng.

Thấy cách đó không xa có một tảng đá xanh khổng lồ, hắn trực tiếp rút Hắc Kim Cổ Đao ra, phảng phất như đang cắt đậu phụ, chém tảng đá lớn làm bốn!

Quan trọng hơn là vết cắt vô cùng nhẵn bóng, ngoại trừ tiếng động ban đầu, mấy nhát chém sau cực kỳ trơn tru.

Màn trình diễn kinh thế hãi tục này dọa cho đám người Tào Thế Kiệt không dám nói thêm lời nào, trong lòng kinh hô: Tên này còn là người không?

Đặc biệt là Ôn Như Hải, vừa chấn kinh lại vừa thầm thấy may mắn: Bản lĩnh Mạc Kim Hiệu Úy như thế này, xem ra kèo này chắc ăn rồi! "Tiểu Ca, đao pháp tốt!" Ngay cả Hồ Bát Nhất kiến thức rộng rãi cũng bị nhát đao này làm cho kinh diễm.

Sắc bén như vậy, trừ binh khí ra, người sử dụng cũng phải có kỹ xảo cao siêu mới được.

Nghĩ đến đây, anh không khỏi nhìn Sở Viễn với con mắt khác xưa vài phần.

Quả nhiên, cùng là Mạc Kim Hiệu Úy, không thể coi thường người trong thiên hạ!

Dưới nhát đao gọn gàng dứt khoát của Sở Viễn, Tào Thế Kiệt lập tức an phận hơn hẳn.

Tuy Ôn Như Hải cũng muốn biết "thời cơ" mà Hồ Bát Nhất nói là gì, nhưng thấy anh cứ lạnh lùng, ông ta cũng không tiện tự chuốc lấy mất mặt.

Hồ Bát Nhất thì bận rộn đi sắp xếp lực lượng cảnh bị mượn về này, công tác an toàn đại hậu phương vẫn phải làm cho tốt.

Anh luôn cảm thấy chuyến đi này có thể sẽ không quá thuận lợi, vì vậy mới lên kế hoạch sắp xếp một đội ngũ làm hậu phương tiếp ứng.

Buổi trưa, Ôn Như Hải lại đến thăm dò một lần, trong sáng ngoài tối đều hỏi khi nào tìm di chỉ chùa Đại Thụy Phật.

Hồ Bát Nhất thủ khẩu như bình, nói thẳng đợi thời cơ đến sẽ tìm được.

Mấy lần thoái thác khiến sắc mặt Ôn Như Hải đều trở nên khó coi.

Vốn dĩ ông ta còn định nổi giận, thân phận ông ta bày ra đó, nhưng khi Trang Vệ Quốc súng ống đạn dược đầy đủ đứng sau lưng Hồ Bát Nhất, ông ta lập tức tắt đài.

Lúc này mới nhớ ra, Hồ Bát Nhất không chỉ là cố vấn đội khảo cổ mà còn có bối cảnh bộ tác chiến của chính phủ, chỉ đành hậm hực bỏ đi.

Cảnh này bị đám người Tào Thế Kiệt nhìn thấy, mặt đều trắng bệch, cũng không dám nói nhiều thêm một câu.

Sau bữa trưa đơn giản, Hồ Bát Nhất cho người điều khiển flycam của tổ chương trình, khảo sát địa thế môi trường xung quanh một lượt.

Mấy người đội khảo cổ cũng không nhàn rỗi.

Vương Bàn Tử kiếm được một khẩu súng từ chỗ Hồ Bát Nhất,

giờ này cũng chẳng biết trốn ở đâu luyện ngắm bắn.

Sở Viễn thì bị Lạc Tuyết quấn lấy, giới thiệu một số chú ý khi đổ đấu (trộm mộ), thậm chí quy tắc của Mạc Kim Hiệu Úy cũng dặn dò vài câu.

Lạc Tuyết lập tức lấy sổ tay ghi chép lại, làm Sở Viễn có chút ngại ngùng: Ngộ nhân tử đệ (dạy hư học trò) a! ...

Màn đêm buông xuống, đầy trời sao lấp lánh ánh sáng yếu ớt, phảng phất như vô số đôi mắt đang chăm chú nhìn xuống mặt đất. "Oa, sao trên trời đẹp thật đấy!" Lạc Tuyết mặc một bộ đồ thường phục, ngước nhìn bầu trời sao bao la trên đỉnh đầu, tình bất tự cấm mà tán thán.

Cô quanh năm bận rộn đóng phim, vô tình chợt nhớ ra mình đã rất lâu không ngắm nhìn bầu trời sao trên đỉnh đầu. "Đúng vậy, cảnh tượng này quả thực rất đẹp!" Nghe thấy tiếng nói, Sở Viễn theo phản xạ nhìn sang, đôi mắt thâm thúy của hắn như những vì sao lấp lánh trong đêm, sáng ngời và có thần. [Đã mắt thật, vừa mở sóng đã thấy cảnh nữ thần ngắm sao tuyệt đẹp, không uổng công tôi chờ đợi khổ sở!] [Vãi, flycam bắt trọn khoảnh khắc đỉnh thật, đây chẳng phải là hiện trường 'đẩy thuyền' CP sao?

Đây là một chiếc flycam biết yêu.] [Phải công nhận nhan sắc nữ thần Lạc Tuyết đỉnh của chóp, tình này cảnh này lại có cảm giác như đang quay phim bom tấn thời trang.] [Vốn là vì ba đại Mạc Kim Hiệu Úy mà đến, không ngờ bị nữ thần hớp hồn, đẹp thật sự, yêu rồi!] [Tổ chương trình hiểu đàn ông đấy, vừa vào đã phát phúc lợi cho mọi người, chương trình này ca theo chắc rồi.] [Trong chương trình Quốc Gia Bảo Tàng sao tự nhiên có cảm giác như xem show hẹn hò thế này, mà công nhận nữ thần đẹp thật.] [Tiểu Ca, sao trăng gì, phụ nữ chỉ ảnh hưởng đến tốc độ rút đao của anh thôi, cô ấy là hổ dữ đấy, mau

tránh xa ra, để tôi!] [Vãi, ông anh lầu trên người cũng tốt tính phết nhỉ, nhân tài.] "Quốc Gia Bảo Tàng" chuyến đi chùa Đại Thụy Phật (Tây Hạ) vừa mở sóng đã có vô số cư dân mạng chờ đợi tràn vào.

Kết quả vừa vào đã thấy cảnh tượng tuyệt đẹp Lạc Tuyết ngắm sao, tặng ngay một đợt phúc lợi cho các anh em nam giới, nhận được vô số lời khen.

Dường như nhận ra ánh mắt của Sở Viễn, Lạc Tuyết nghiêng đầu nhìn hắn, khóe miệng khẽ nhếch lên mang theo nụ cười mê nhân. "Khụ khụ!

Lão Hồ, trời tối đen rồi, thời cơ ông nói rốt cuộc đã đến chưa?" Vương Bàn Tử ngửi thấy mùi chua (ghen tỵ/lãng mạn) trong không khí, không khỏi ho khan vài tiếng.

Trực tiếp thật, chú ý hình tượng chứ! "Á!" Bị Bàn Tử cắt ngang, Lạc Tuyết mới phản ứng lại là đã bắt đầu quay rồi, lập tức quay người đi, đưa lưng về phía mọi người.

Sở Viễn giả bộ như không có chuyện gì, nở một nụ cười nhân súc vô hại với Bàn Tử. "Ách, Lão Hồ, sao tôi cảm thấy nụ cười của Tiểu Ca hơi rợn người thế nhỉ!" Hồ Bát Nhất nhìn Vương Bàn Tử đi trước mặt mình, trực tiếp đá cho một cước, khinh bỉ lườm: "Đáng đời cậu, ba mươi tuổi rồi vẫn là chó độc thân!" Vương Bàn Tử nghe vậy liền xù lông, vỗ ngực hét: "Tôi độc thân thì sao, dựa vào đâu mà mắng tôi?

Chó độc thân không tốt à?" Lạc Tuyết vốn còn hơi xấu hổ, nghe Bàn Tử nói vậy thì bật cười thành tiếng.

Bàn Tử nghe tiếng cười của Lạc Tuyết thì có chút cuống, ngồi xuống kiểu đại mã kim đao bên cạnh cô, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Muội tử, em cười gì, em chẳng phải cũng độc thân sao?

Mọi người đều là đồng đạo trung nhân cả!" Lạc Tuyết: "..."

"Được rồi Bàn Tử, đừng quậy nữa," Hồ Bát Nhất tay cầm la bàn ngước nhìn trời sao, khẽ nói, "Đêm nay quần tinh lấp lánh, chính là thời cơ di chỉ chùa Đại Thụy Phật thông thiên hiện thế!" [Cao nhân a, Hồ đội trưởng không hổ là Mạc Kim Hiệu Úy, chẳng lẽ anh ấy muốn định vị mộ huyệt thông qua các vì sao?] [Anh em, tôi tra rồi, nghe nói trường phái phân kim định huyệt của Mạc Kim Hiệu Úy rất thâm sâu, trâu bò nhất chính là Thiên Tinh Phong Thủy Thuật, chính là căn cứ vào sự sắp xếp của các vì sao để định vị!] [Quả nhiên là hình tượng cao nhân, bản lĩnh hư vô phiêu miểu này cũng biết, bái phục!] [Ách, chẳng lẽ không ai nghi ngờ ông thầy phong thủy này là thật hay giả à?

Nghe giọng điệu cảm giác chả khác gì mấy tay lừa đảo phong thủy đầu ngõ nhà tôi!] Đừng nói cư dân mạng nghi ngờ, đám người Ôn Như Hải cũng nghi ngờ thân phận Mạc Kim Hiệu Úy của nhóm Sở Viễn từ tận đáy lòng!

Vừa mới qua đây đã nghe Hồ Bát Nhất tự xưng thời cơ đã đến, bọn họ càng cảm thấy hoang đường.

Ban ngày ban mặt tầm nhìn tốt thế không đi phân kim định huyệt, lại chọn buổi tối tối om như hũ nút thế này, đúng là làm màu.

Tuy mấy người Ôn Như Hải không nói gì, nhưng Hồ Bát Nhất liếc mắt là nhìn thấu suy nghĩ trong lòng họ. "Đến rồi!" Sở Viễn quát khẽ một tiếng, mọi người không khỏi nhìn theo ánh mắt hắn, chỉ thấy lúc này trên đỉnh đầu các vì sao lấp lánh.

Có sao sáng, có sao mờ, chúng tạo thành các loại đồ án kỳ diệu.

Hồ Bát Nhất mắt sáng lên, nhìn quần tinh lấp lánh chân trời, trong lòng đã định, cao giọng nói: "Sao Cự Môn, sao Tả Phụ, sao Hữu Bật ba sao cùng sáng, xếp thành một hình tam giác, tâm điểm có sao Thái Dương và sao Thái Âm cùng hiện.

Một tổ Càn Giáp Bức Kim Cát Tinh cực tốt.

Chương 42

Tiểu Ca, tìm thấy rồi, chùa Đại Thụy Phật thông thiên nằm ở trong gò đất thứ chín bên trái!" Mọi người nhìn theo hướng tay anh chỉ, thấy phía trước có một gò đất cao khoảng bảy tám mét, trông chẳng có gì nổi bật giữa một rừng gò đất. "Hừ, giả thần giả quỷ, gò đất đó do tôi đích thân khai quật, chỉ là một cái mộ gió (mộ quần áo) thôi, chẳng có cái gì cả!" Tào Thế Kiệt thấy màn biểu diễn vụng về của Hồ Bát Nhất, không nhịn được trực tiếp trào phúng.

Dám làm màu trên địa bàn của hắn, coi như anh xui xẻo!

Ôn Như Hải cũng đầy một đầu hắc tuyến nhìn anh, thế này cũng quá trò đùa rồi, tùy tiện nói một tràng nghe không hiểu là xong chuyện à?

Vương Bàn Tử thì chắc chắn tin tưởng không nghi ngờ, nhìn thấy gò đất chuẩn xác, hô hào mọi người một tiếng, liền mang trang bị tiến lên.

Sở Viễn gật đầu với Lạc Tuyết, hắn hiểu Thiên Tinh Phong Thủy Thuật, biết Hồ Bát Nhất không nói sai, đây chính là bí thuật của Mạc Kim Hiệu Úy.

Vì vậy hắn rất tin tưởng Hồ Bát Nhất, đeo ba lô lên, vẻ mặt kiên định đi theo sau Vương Bàn Tử. [Đây là Thiên Tinh Phong Thủy Thuật trâu bò nhất trong truyền thuyết của Mạc Kim Hiệu Úy á?

Phải nói là hơi thất vọng!] [Chưa đến ba phút đã định vị chuẩn xác mộ cổ ngàn năm, tôi phi!

Đánh chết tôi cũng không tin!] [Tuy bản thân tôi rất nghi ngờ Thiên Tinh Phong Thủy, nhưng tôi tin lựa chọn của Tiểu Ca chắc chắn không sai, ủng hộ!] [Chẳng lẽ không ai thấy Tiểu Ca đổi trang bị à?

Đó là một cái ô sắt?

Tôi chóng mặt quá, đi đổ đấu mang ô làm cái trò gì?] Ôn Như Hải, Tào Thế Kiệt và những người khác không khỏi đưa mắt nhìn nhau, nhìn bóng dáng nhóm Hồ Bát Nhất đi xa, nhất thời không biết nói gì. "Đi, đi theo xem sao, tôi muốn xem xem đám Mạc Kim Hiệu Úy này giở trò quỷ gì?" Ôn Như Hải ánh mắt chớp động bất định, cuối cùng vẫn quyết định đi theo xem tình hình, lỡ đâu Hồ Bát Nhất nói trúng thật thì sao! ...

Đây là một ngôi mộ gò đất có kích thước khá nhỏ trong quần thể mộ táng gia tộc họ Tiết.

Trên đỉnh gò đất có một lối vào nhỏ.

Đó là lối vào của đường hầm mộ, nhưng lúc này lối vào phủ đầy mạng nhện và bụi bặm, rất hiển nhiên đúng như lời Tào Thế Kiệt nói, chỉ là một ngôi mộ gió, không có giá trị khai quật. "Tiểu Ca, cậu nói xem Thiên Tinh Phong Thủy Thuật của Lão Hồ có khi nào lỡ tay không, đây là một ngôi mộ trống mà!" Vương Bàn Tử nhìn hình ảnh flycam truyền về từ đỉnh gò đất, kinh nghi bất định nói.

Tuy hắn rất tin tưởng kỹ thuật của Hồ Bát Nhất, nhưng tình huống trước mắt khiến hắn không thể không nghi ngờ.

Sở Viễn nhìn vết tích trong hình ảnh một cái, liền chuyển máy tính bảng cho thành viên đặc chiến Trang Vệ Quốc bên cạnh. "Tiểu Ca, sao thế, có phát hiện gì à?" Lạc Tuyết ánh mắt luôn dõi theo Sở Viễn, thấy hắn nhíu mày, chắc chắn là phát hiện ra điều gì, liền mở miệng hỏi. "Nơi này chôn một con 'Độc Nhãn Long', mọi người chú ý, đừng tùy tiện chạm vào!" Sở Viễn nhìn địa thế xung quanh, nhàn nhạt mở miệng. "Độc Nhãn Long?

Thứ gì thế?

Là rắn à?" Vương Bàn Tử theo phản xạ hỏi lại, sau đó liền nâng súng lên, cảnh giác nhìn xung quanh.

Sở Viễn nghe xong cạn lời nhìn Bàn Tử một cái, cậu là Tá Lĩnh Lực Sĩ à, thuật ngữ Mạc Kim Hiệu Úy mù tịt chả biết tí gì! "Bàn Tử, đừng có làm mất mặt nữa, Độc Nhãn Long là tên gọi tục trong phong thủy!" Hồ Bát Nhất đi tới không khách khí châm chọc Bàn Tử, sau đó nhìn Sở Viễn truy vấn: "Tiểu Ca, còn nhìn ra được gì nữa?" "Dưới lòng đất chỗ này là một con rồng thần đang lặn, chỉ là thể hình nhỏ khác thường, đầu rồng chỉ có một mắt huyệt có thể tụ khí tàng phong, nên gọi là Độc Nhãn Long.

Thế đất huyệt này do sông Hắc Thủy đổi dòng mà bị phá, bảo nhãn trên đầu rồng ngược lại thành khối u độc!

Vạn nhất chôn người, hậu quả không dám tưởng tượng." Sở Viễn kết hợp những biến hóa xung quanh, giới thiệu những nội dung mình biết cho mọi người, còn việc có vào hay không thì phải xem ý kiến mọi người. "Tiểu Ca, ý cậu là nếu chôn người thì sẽ biến thành hung huyệt?

Bên trong có đại tống tử?" Vương Bàn Tử nghe đến đây cuối cùng cũng hiểu ra.

Không đúng, nghĩ đến móng lừa đen trong ba lô, tống tử hắn cũng không sợ! "Bàn ca, đại tống tử là cái gì?" Thấy Vương Bàn Tử nhắc đến đại tống tử liền lộ vẻ rục rịch, Lạc Tuyết không kìm được tò mò, rốt cuộc là thứ gì. "Ách, chính là cương thi, tiếng lóng trong nghề đổ đấu ấy mà.

Em nghĩ xem, cái vải liệm xác chết kia chẳng phải giống lá gói bánh chưng (tống diệp) sao?" Vương Bàn Tử trầm giọng giải thích.

Hắn biết người chưa từng thấy tống tử chắc chắn sẽ không tin, cũng không để trong lòng. "Cái gì?

Lại có cương thi thật sao, thế thì tôi thật sự muốn kiến thức một phen." Lạc Tuyết phản ứng khác người thường, nghe đến thứ trong truyền thuyết này, ngược lại càng thêm tò mò, trong mắt còn có vài phần mong chờ.

Phản ứng này suýt làm Vương Bàn Tử kinh rớt cằm, không nhìn ra nữ thần Lạc Tuyết lại "dũng" thế này! [Cách gọi mới mẻ thật, nhưng về cương thi tôi xin phép nghi ngờ, mọi người đều biết, sau khi kiến quốc không cho phép thành tinh mà!] [Biết đâu người xưa có thủ đoạn kỳ quái gì đó, có thể làm xác chết biến đổi, mong chờ cương thi xuất hiện.] [Bàn gia cũng dũng phết, nhìn cái vẻ khinh miêu đạm tả của ổng kìa, mười phần thì tám chín phần là từng thấy thi biến, không, là cương thi rồi.] [Mau xuống mộ đi, hóng quá, tự nhiên thấy nôn nao.] "Yên tâm đi, chùa Đại Thụy Phật là nơi cung phụng các đời đế vương, nơi này sẽ không chôn người đâu, yên tâm!" Hồ Bát Nhất nhìn đồng hồ, chỉ vào lối vào trên đỉnh gò đất nói: "Tiểu Ca, phiền cậu tìm cơ quan lối vào, tôi lên trên xem sao!" Đợi anh rời đi, nhóm Ôn Như Hải cũng vừa vặn tới nơi.

Tào Thế Kiệt liền nôn nóng mở miệng: "Nói nhiều như vậy, lối vào di chỉ chùa Đại Thụy Phật ở đâu?

Cái lối vào trên kia đối ứng chính là một cái mộ trống!" "Hầy, thằng nhóc này nói chuyện khách khí chút, thái độ gì đấy?

Cẩn thận Bàn gia gọt cho bây giờ!" Vương Bàn Tử tính tình nóng nảy đâu có chiều chuộng loại người này, vừa nghe giọng điệu đó là thấy khó ở, mở miệng cảnh cáo ngay. "Sao anh thô lỗ thế, đây là địa bàn của bảo tàng chúng tôi!" Tào Thế Kiệt bị Bàn Tử mắng đỏ mặt tía tai, trực tiếp phản bác. "Xì!" Vương Bàn Tử khinh bỉ nhìn hắn một cái, giơ khẩu súng trong tay và cái xẻng công binh dắt sau lưng lên, rồi không nói gì nữa.

Sự cảnh cáo không lời này lập tức khiến Tào Thế Kiệt câm nín, trán toát mồ hôi lạnh, nhìn là biết loại người ngang ngược quen thói.

Sở Viễn không để ý đến hắn, từ cổ áo lấy ra Mạc Kim Phù, đeo ra ngoài áo, thắt chặt ba lô, đi về phía gò đất. "Hừ, không hổ là Tiểu Ca, chúng ta chơi là phải hàng Mạc Kim Phù chính tông!" Thấy động tác của Sở Viễn, Vương Bàn Tử cười khẽ, từ cổ áo cũng lấy ra một chiếc Mạc Kim Phù đeo lên cổ! "Ủa, thầy, bọn họ đeo cái gì thế?

Vật đó đen tuyền trong suốt, dưới ánh sáng yếu ớt có ánh nhuận trạch, đồ tốt đấy!" Tào Thế Kiệt tuy EQ thấp nhưng mắt nhìn chuyên môn vẫn có. "Đó là Mạc Kim Phù trong truyền thuyết, là vật trừ tà mà kẻ trộm mộ thời xưa sử dụng, cũng là biểu tượng thân phận của Mạc Kim Hiệu Úy!

Nó dùng móng vuốt sắc bén nhất của loài tê tê làm nguyên liệu, đầu trước sắc nhọn, hình nón, đầu dưới nạm mấy vòng dây vàng.

Hóa thạch trắng thành 'vân thấu địa', trên thân phù khắc hai chữ cổ triện 'Mạc Kim', trải qua công nghệ chế tác đặc thù mà thành, hiện đã thất truyền!" Ôn Như Hải không hổ là phó quán trưởng bảo tàng, nói về lai lịch Mạc Kim Phù là thao thao bất tuyệt. [Vãi chưởng, hóa ra đây mới là Mạc Kim Hiệu Úy chính tông, xem ra Tiểu Ca và Bàn gia là đồng môn rồi!] [Cái phạm (phong cách) Mạc Kim này chết người thật, đẹp trai quá, tổ chương trình mau ra goods đi, tôi cũng muốn làm một cái Mạc Kim Phù.] [Mọi người mau nhìn kìa, Tiểu Ca hình như tìm thấy cơ quan rồi, đeo Mạc Kim Phù vào đúng là khác bọt, như bật hack ấy.] [Đừng có chuyện bé xé ra to, cái đó là người xưa mê tín làm ra thôi, trừ tà cái nỗi gì, chắc trộm mộ sợ quá nên đeo cầu an ủi tâm lý thôi.] Sở Viễn đi một vòng quanh gò đất, nhìn chằm chằm một cái lỗ nhỏ không bắt mắt, hai ngón tay phải hào không do dự thọc vào.

Đột nhiên một cảm giác kim loại thông qua ngón Phát Khâu truyền

vào tim Sở Viễn, hắn biết vòng tròn kim loại này chính là cơ quan.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Sở Viễn ngưng lại, hai ngón tay móc lấy vòng tròn, mạnh mẽ dùng sức, trực tiếp kéo sợi xích sắt sau vòng tròn từ từ ra ngoài. "Trời ơi!

Cánh nhiên có cơ quan thật, chuyện này... quá thần kỳ rồi!" Ôn Như Hải nhìn thấy theo việc Sở Viễn kéo vòng tròn ra, một bức tường đá trên gò đất như chịu một lực vô hình, từ từ bị đẩy ra khỏi tường.

Lộ ra một lối vào cao bằng một người, lối vào di chỉ chùa Đại Thụy Phật thông thiên!

Nhìn từ lối vào, đây là một lối đi hẹp dài tối om.

Dưới sự gia trì của thiên phú Dạ Nhãn (mắt nhìn đêm), tình hình bên trong hiện lên rõ mồn một!

Chương 43

Trên vách tường lối đi khắc đầy các loại ký hiệu và hình vẽ kỳ quái, có lẽ là văn tự và nghệ thuật thời Tây Hạ, xem ra tìm đúng rồi. "Ha ha, Tiểu Ca, đúng là có cậu, bảo tìm cơ quan, mới bao lâu đã tìm thấy, Bàn Tử tôi phục rồi, tôi đi gọi Lão Hồ!" Vương Bàn Tử cười tít mắt nhìn Sở Viễn, vẻ mặt hưng phấn, vội vàng đi tìm Hồ Bát Nhất. "Hi hi, Tiểu Ca.

Lợi hại quá, anh làm sao tìm được cơ quan này vậy?" Lạc Tuyết hai mắt sáng rực nhìn hắn, không hổ là Mạc Kim Hiệu Úy trong truyền thuyết, tìm cơ quan với hắn mà nói quá đơn giản. ...

Hồ Bát Nhất khi biết Sở Viễn mở được cơ quan, trong lòng cũng rất bất ngờ, không ngờ vị tiểu lão đệ này tốc độ lại nhanh như vậy!

Anh quyết đoán ra lệnh cho Trang Vệ Quốc và Lâm Đống trang bị đầy đủ đi trước dò đường.

Họ có thiết bị cảm biến nhiệt hồng ngoại, mặc áo chống đạn đặc cấp, cơ quan mộ cổ thông thường không làm gì được họ.

Mười phút sau, hai người an toàn trở lại, báo cáo tình hình trong mộ cho mọi người: không gặp bất kỳ cơ quan nào, tiếc là bị một cánh cửa trong chặn lại ở cuối đường hầm, không nhìn thấy cảnh tượng sâu bên trong!

Nghe vậy, đám người Ôn Như Hải liền chủ động xin đi cùng vào di chỉ chùa Đại Thụy Phật, có lẽ họ có thể giúp được gì đó!

Hồ Bát Nhất do dự chốc lát rồi đồng ý, dù sao bàn về nghiên cứu văn hóa Tây Hạ, không ai thích hợp hơn hai người họ.

Nghỉ ngơi chốc lát, Hồ Bát Nhất đi đầu đội ngũ, dẫn mọi người

bắt đầu xuống mộ, Sở Viễn đi cuối đội.

Sau khi đi qua năm sáu vòng dũng đạo hình cung, cuối cùng họ đến một đại điện sáng sủa, lúc này trong điện đèn đuốc sáng trưng. "Thật là ghê gớm, mấy trăm năm trôi qua, những ngọn đèn trường minh này vẫn còn sáng!" Tào Thế Kiệt nói từng chữ một, nhìn những ngọn đèn trường minh cháy ở hai bên điện, mặt đầy vẻ chấn kinh. "Tiểu Ca, anh xem, đây là dầu đèn gì vậy, có mùi thơm thoang thoảng!" Lạc Tuyết cũng chú ý đến ngọn nến đang cháy, mắt sáng lên, tò mò hỏi. "Nơi này dùng dầu đèn Úc Bàn Long Đình (cá ông/cá voi sát thủ), loại dầu này cháy lâu, nhưng vô cùng hiếm thấy, chỉ có hoàng thất mới dùng nổi!" Sở Viễn hắng giọng chỉ vào dầu đèn dưới đáy đèn trường minh, nhàn nhạt giải thích. "Lão Hồ, chỗ này sao trọc lóc thế, ngay cả cọng lông cũng không có.

Ơ, đây có bức tường, xem Bàn gia đập nó ra!" Vương Bàn Tử nhìn quanh bốn phía, phát hiện trống huơ trống hoác, lập tức thất vọng.

Khi nhìn thấy bức tường chắn, ý nghĩ đầu tiên là phá cửa xông vào. "Bàn Tử, đừng làm bừa, bức tường này nhìn không đơn giản!" Hồ Bát Nhất dịu giọng ngăn cản Bàn Tử lỗ mãng, bước lên dùng báng súng gõ gõ, phát ra tiếng "bộp bộp". "Xem ra, sau bức tường này chính là đường hầm mộ, bây giờ chỉ có mở bức tường này ra mới vào được!" Cảm nhận được sự trống rỗng sau bức tường, Hồ Bát Nhất bình tĩnh nói. "Cái này thì đơn giản, Bàn gia tôi có thừa sức lực, xem tôi đập nát nó đây, ngài cứ nhìn cho kỹ." Vương Bàn Tử nói giọng ồm ồm.

Hắn bình thường nghe lời Lão Hồ nhất, vung xẻng công binh lên định bạo lực phá dỡ. "Đừng động đậy, nếu cậu không sợ chết thì cứ việc thử xem!" Hồ Bát Nhất khoanh tay, giọng điệu không thiện chí.

Thấy Bàn Tử vẫn vẻ mặt không quan tâm, lập tức cao giọng: "Đây không phải tường thường, bên trong có lớp axit (phàn toan) chống trộm, tất cả gạch chỉ có thể lấy ra ngoài, không thể đẩy vào trong, cũng không thể đập!" "Vãi chưởng, cái tường rách này đến cái khe hở cũng không có, làm sao mà lấy gạch ra ngoài được?" "Đúng thế, Hồ đội trưởng, có khi nào nhầm không, hay là cứ đập một lỗ nhỏ thử xem?" Đối mặt với sự nghi hoặc của mọi người, Hồ Bát Nhất không giải thích gì, ngược lại khẽ gật đầu với Sở Viễn.

Thực ra lần đầu gặp Sở Viễn, anh đã phát hiện ngón tay của hắn khác người thường.

Lần này, cơ hội trước mắt vừa khéo có thể kiểm chứng suy đoán của mình.

So với Mạc Kim Hiệu Úy, môn phái trong truyền thuyết kia đã biến mất rất lâu rồi.

Đối diện với sự thăm dò của Lão Hồ, Sở Viễn thần tình đạm nhiên, từ từ đi đến trước bức tường mộ, vươn tay phải, ngón trỏ và ngón giữa khép lại cảm ứng qua lại trên vách tường.

Ngón trỏ và ngón giữa thon dài đó đặc biệt thu hút sự chú ý, chỉ có Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhìn thấy ánh mắt lóe lên tia dị sắc.

Theo ngón tay thon dài từ từ lướt qua những viên gạch tường không khe hở, tâm trạng mọi người cũng thấp thỏm theo, không rõ Sở Viễn định làm trò gì.

Tào Thế Kiệt đang định mở miệng hỏi, chỉ thấy hai ngón tay của Sở Viễn đột nhiên dừng lại trên một viên gạch đá, sau đó dưới ánh mắt trợn tròn há hốc của mọi người, mạnh mẽ cắm phập vào trong tường.

Hắn cứng rắn dùng hai ngón tay kẹp chặt một viên gạch, trực tiếp

rút nó ra khỏi tường mộ thất! "Bên trong là phàn toan (axit) mà người xưa dùng để luyện đan, một khi làm vỡ sẽ tưới lên người chúng ta, khiến người ta hôi phi yên diệt!

Lão Trang, làm việc!" Hồ Bát Nhất giơ tay gọi Trang Vệ Quốc, sau đó anh lấy từ trong ba lô ra một đoạn ống mềm, chất liệu rất đặc biệt.

Chỉ thấy anh nung đỏ một đầu kim loại của ống mềm, luồn thẳng vào lỗ gạch, đầu kia đặt vào rãnh thoát nước của đường hầm mộ.

Lập tức, một dòng chất lỏng màu xanh nhạt chảy từ từ theo ống mềm, khi chảy vào rãnh thoát nước thì biến thành chất lỏng đen ngòm.

Một mùi hủ thực gay mũi xộc vào mũi mọi người.

Nhìn thấy uy lực lớn như vậy của phàn toan, không ít người sắc mặt đều biến đổi! [Khủng bố thật sự, phải nói là luận về tạo nghệ cơ quan, vẫn phải xem Tiểu Ca nhà ta, tuyệt đối là tồn tại trần nhà (đỉnh cao)!] [Người xưa trâu bò quá, loại cơ quan âm hiểm này cũng nghĩ ra được, cái này mà phun vào người thì chắc tiêu biến luôn!] [Không ai phát hiện hai ngón tay của Tiểu Ca đặc biệt à?

Mẹ ơi, tay không đào gạch trên tường không khe hở, ít nhất phải khổ luyện mười năm.] "Được rồi, Bàn ca, có thể phá dỡ rồi!" Năm phút sau, chất lỏng màu xanh trong tường đã chảy hết ra ngoài, Sở Viễn khẽ gật đầu với Vương Bàn Tử.

Bàn Tử nhận được tín hiệu, ra hiệu mọi người lùi lại, trực tiếp vung xẻng công binh, đập mạnh vào mặt tường. "Ầm!" Chỉ một kích, trực tiếp đập vỡ mặt tường tạo thành một lỗ hổng cỡ nửa người. "Lão Hồ, phía sau quả nhiên là một không gian rất lớn, xem ra chúng ta tìm đúng rồi!" Vương Bàn Tử mặt mày hớn hở nói.

Hắn nhớ lời Trần giáo sư nói về chùa Đại Thụy Phật, nơi này cung phụng hoàng tộc Tây Hạ, làm sao thiếu cống phẩm được!

Vừa nghĩ đến vô số vàng bạc châu báu trong mộ thất, Vương Bàn Tử cả người sung sức hẳn lên, ba hai cái đã đập tường sạch sẽ.

Chưa đợi hắn đi vào, một bóng người sải bước đi qua người hắn, vừa đi vừa mừng rỡ như điên hét lớn: "Thầy ơi, con nhìn thấy tượng điêu khắc Phật nằm thông thiên rồi, bọn họ thế mà tìm thấy thật rồi, thật không thể tin nổi!" Người đó chính là Tào Thế Kiệt của Bảo tàng Văn hóa Cổ Tây Hạ, bên cạnh hắn là vị phó quán trường.

Lúc này Ôn Như Hải không để ý đến Vương Bàn Tử sắc mặt khó coi, đi thẳng qua, nhìn dũng đạo phía trước thì trong lòng nở hoa.

Bị hai người ngó lơ, Vương Bàn Tử tức giận đùng đùng, đây là địa bàn của ông mày mà!

Nhìn hai người kia đi vào với tư thế bước đi kỳ dị, Vương Bàn Tử trong lòng càng thêm bực bội.

Nghĩ đến đây, Vương Bàn Tử rảo bước nhanh hơn, đuổi theo Tào Thế Kiệt và Ôn Như Hải phía trước, nhất định phải cho hai người này một bài học.

Hồ Bát Nhất thấy vậy lo Bàn Tử làm ra chuyện gì quá đáng, vội vàng đi theo.

Sở Viễn nhíu mày, hắn hiện tại mở toàn bộ thiên phú Dạ Nhãn, phía trước rõ ràng là một đoạn vách núi dựng đứng, tại sao mấy người phía trước đều không hoảng không loạn, bước những bước cứng ngắc liên tục tiến lên.

Thậm chí còn nghe thấy họ thỉnh thoảng phát ra tiếng cười ngây ngô "hề hề", phảng phất như nhìn thấy thứ khát vọng nhất trong lòng! "Không ổn, đây là cơ quan mê hoặc Thần Nhãn trên trán Phật nằm thông thiên!" Nghĩ đến đây, Sở Viễn lấy Phi Hổ Trảo ra, thân hình nhảy vọt, tiến vào dũng đạo đi theo sau mọi người.

Quả nhiên, vừa bước vào dũng đạo, hắn liền cảm thấy bên tai không ngừng truyền đến phật âm như thiên lại, thần tình trong nháy mắt trở nên ngây dại, trong đầu không ngừng hiện lên hào quang phật pháp chói lòa!

Đột nhiên, Sở Viễn cảm giác trước ngực có một luồng năng lượng mát lạnh xông thẳng vào sâu trong não hải, lập tức khiến hắn tỉnh táo lại. "Vãi, hóa ra đặc tính kích hoạt huyết mạch Thanh Long của ta là phòng ngự vật lý, tấn công thần bí lại không có chút hiệu quả nào!" Sở Viễn cúi đầu nhìn, hóa ra là Mạc Kim Phù trên cổ vừa nảy sinh biến hóa thần bí, giúp mình tỉnh lại.

Nhìn vào trong, quả nhiên thấy Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đang vịn tường thở hổn hển, không tiếp tục tiến lên nữa.

Hai người thấy Sở Viễn tỉnh lại, vội vàng hét lớn: "Tiểu Ca, chúng ta trúng cơ quan của chùa Đại Thụy Phật rồi, mau cứu người!" "A!" Đột nhiên một tiếng hét cấp bách vang lên, là Tào Thế Kiệt của bảo tàng lại một đi không trở lại mà rơi xuống vách núi!

Lần theo âm thanh, Sở Viễn rung cổ tay, Phi Hổ Trảo bay về phía tiếng kêu cứu, trực tiếp quấn chặt lấy eo Tào Thế Kiệt.

Kéo Phi Hổ Trảo, mắt thấy Ôn Như Hải sắp đi đến vách núi, Sở Viễn lập tức hít sâu một hơi, quát lớn vào tai ông ta: "Ôn quán chủ, mau mau tỉnh lại!" Tiếng quát này của Sở Viễn ẩn chứa năng lượng trong cơ thể và một phần sức mạnh huyết mạch Thanh Long, vang dội như chuông lớn.

Chương 44

Lập tức, tịnh tâm phạm âm của phật khổng lồ thông thiên bị phá giải, phật quang đầy trời trong mắt mọi người từ từ tan biến, lộ ra một pho tượng phật thông thiên.

Đây chính là kiến trúc mang tính biểu tượng trong truyền thuyết của chùa Đại Thụy Phật - Phật Nằm Thông Thiên!

Ôn Như Hải là người đầu tiên tỉnh lại, vẻ mặt mê mang vẫn chưa hoàn toàn tan biến, giờ phút này đang kinh hãi nhìn về phía trước.

Trong đường hầm, Lạc Tuyết, Trang Vệ Quốc và những người khác cũng lần lượt tỉnh lại từ trong phạm âm, đưa mắt nhìn nhau, do vị trí ở phía sau nên ảnh hưởng khá nhỏ. "Mẹ kiếp, cơ quan gì thế này, quỷ dị quá!" Vương Bàn Tử thấy mọi người lục tục tỉnh lại, vội vàng tiến lên đến bên cạnh Sở Viễn, giúp kéo Phi Hổ Trảo, cứu Tào Thế Kiệt lên.

Tào Thế Kiệt mặt đầy vẻ kinh hoảng thất thố, nhắm nghiền hai mắt, ngồi bệt xuống dựa vào góc tường, kinh nghi bất định mà hét lớn.

Cảm giác sợ hãi khi sẩy chân rơi xuống vực sâu này đủ để hắn nhớ đời, e rằng sẽ trở thành cơn ác mộng sau này.

Vương Bàn Tử nhoài người ra, thấy vách núi sâu không thấy đáy, một cảm giác chóng mặt xông lên não, người đứng cũng không vững! "Bàn Tử, cậu điên à, cậu bị sợ độ cao cơ mà?

Lùi ra sau đi!" Hồ Bát Nhất kéo giật Bàn Tử lại, chắp tay cảm ơn Sở Viễn: "Tiểu Ca, lần này may nhờ có cậu, nếu không..." "Hồ đại ca, tôi cũng là một thành viên của đội khảo cổ.

Tuy nhiên, chuyến đi chùa Đại Thụy Phật lần này quả thực hung hiểm, vẫn cần cẩn thận!" Sở Viễn cắt ngang lời khách sáo của Hồ Bát Nhất, cũng nhắc nhở anh một câu, lần này nhất định phải hành động cẩn trọng. "Phù," Hồ Bát Nhất hít sâu một hơi, tâm thần bất định nói, "Thế hệ ông nội tôi từng tham gia khai quật không ít mộ cổ, ông cụ từng giới thiệu với tôi đủ loại cơ quan trong mộ cổ, nhưng chưa từng nghe qua cơ quan quỷ dị thế này!" "Đúng đấy, bọn Tây Hạ này thật mẹ nó quỷ dị, thủ đoạn gì đây, vừa rồi tôi còn tưởng đi gặp Phật tổ thật rồi chứ." Vương Bàn Tử vỗ ngực, vẫn còn sợ hãi nói.

Loại phật âm cực kỳ dụ hoặc rót vào tai đó thực sự khủng khiếp. "Đa tạ Sở tiểu ca cứu mạng, tôi nghiên cứu văn hóa người Đảng Hạng Tây Hạ mấy chục năm, cũng chưa từng thấy ghi chép về loại cơ quan này!" Ôn Như Hải vịn tường, nhìn tượng đại phật thông thiên cách đó không xa, không khỏi cảm khái muôn phần.

Sở Viễn đánh giá xung quanh một chút, thần thái ung dung, giọng điệu ôn hòa giới thiệu: "Đây là cơ quan kép.

Mọi người nhìn xuống đất đi thì không nhìn thấy được (mù), nhìn vào mắt phật đi thì lại bị thôi miên!

Nó thông qua việc nhiễu loạn thị giác con người, mê hoặc tâm tính, ai mà tâm niệm hơi tạp loạn thì sẽ đánh mất bản thân." Hồ Bát Nhất nghe vậy, vẻ mặt trịnh trọng nhìn mọi người, tiếp lời: "Tôi từng tham gia huấn luyện đặc biệt trong quân đội, đặc biệt là về phương diện tâm lý, nếu không nhờ Mạc Kim Phù, tôi cũng suýt nữa không giữ được mình!

Mục đích chính của đội chúng ta là thám thính tình hình cơ quan trong mộ, chuẩn bị cho việc khai quật khảo cổ sau này, xin mọi người trong lộ trình tiếp theo nhất định phải cẩn thận!" Nói xong, anh nhìn chằm chằm vào Ôn Như Hải và Tào Thế Kiệt.

Tào Thế Kiệt cũng đã tỉnh táo lại, nghe vậy thì đỏ mặt cúi đầu không nói.

Những người khác nghe thấy lời này cũng đều im lặng, không khí lập tức trầm xuống. "Cái này là hiệu ứng Troxler.

Năm 1804, nhà vật lý học người Thụy Sĩ Troxler phát hiện ra khi ánh mắt con người tập trung vào một điểm cố định trong 20 giây hoặc lâu hơn, sự vật xung quanh điểm cố định đó sẽ dần mờ đi trong tầm nhìn cho đến khi biến mất.

Khoảng cách với điểm quan sát cố định càng xa thì hiệu quả càng mạnh!

Khi chúng ta nhìn chằm chằm vào mắt phật này, mắt phật không hề thay đổi, nhưng hệ thần kinh của chúng ta cho rằng những thông tin này không quan trọng, nên đã che chắn những thông tin xung quanh mắt phật!" Lạc Tuyết vừa chỉ vào mắt phật phía xa, vừa giải thích.

Khi cô nói xong, phát hiện không khí lúc này càng thêm yên tĩnh.

Chỉ thấy mọi người ai nấy đều dùng vẻ mặt kinh ngạc nhìn cô: Muội tử, em là minh tinh mà, học tập nghiên cứu cái này làm gì!

Sở Viễn cũng ngạc nhiên nhìn Lạc Tuyết, không ngờ đối phương lại bác học như vậy, quả nhiên bất kỳ ai cũng không thể coi thường. [Nghe Tiểu Ca giới thiệu cơ quan quỷ dị này đã thấy lợi hại rồi, không ngờ nữ thần còn dùng lý luận khoa học để kiểm chứng, đỉnh của chóp.] [Tiểu Ca cũng ngơ ngác luôn kìa.

Đây chẳng phải là lúc để tôi ra dẻ sao?

Sao lại là Lạc Tuyết cướp mất hào quang của tôi!

Lần thứ hai rồi đấy.] [Ai tôi cũng không phục, chỉ phục chị Lạc Tuyết nhà tôi, lý luận khoa học ít người biết thế này cũng rành, thiết lập nhân vật bác học đa tài giấu không nổi rồi.] [Theo lời nữ thần nói

thì lý luận khoa học này là do người Tây Hạ phát minh, hơn nữa còn ứng dụng thực tế, lợi hại!] [Phải công nhận, Tây Hạ có thể tồn tại bao nhiêu năm dưới khe hở của các nước lớn, đúng là có chút bản lĩnh.] "Tiểu Trang, qua đây quan sát khoảng cách xem, nghĩ cách qua đó!" Hồ Bát Nhất nhìn những cột đá lộ ra trên vực thẳm ở giữa, mày nhíu chặt.

Mấy cột đá này có thể dùng làm đá kê chân, chỉ là khoảng cách quá xa, phải nghĩ cách khác.

Ngay khi anh đang suy nghĩ cách giải quyết, Sở Viễn lấy Phi Hổ Trảo ra, khẽ gật đầu: "Hồ đại ca, không cần phiền phức thế đâu, tôi qua trước dò đường!" Dứt lời, Sở Viễn tung người nhảy vọt lên, thân hình uyển như kinh long (rồng sợ hãi/rồng bay) đứng vững vàng trên cột đá đầu tiên! "Tiểu Ca, chú ý an toàn!" Thấy Sở Viễn hào không do dự nhảy lên, dọa cho Lạc Tuyết thót tim, vội vàng lên tiếng quan tâm. "Vãi, Tiểu Ca, cậu đúng là trâu bò, quá dũng!" Vương Bàn Tử nhìn thân thủ gọn gàng của Sở Viễn, trong lòng ngưỡng mộ không thôi.

Bay nhảy trên cao, đây mẹ nó mới là Mạc Kim Hiệu Úy chứ! "Lạc Tuyết, Bàn Tử, hai người qua đây chút, xúc phát cơ quan rồi!" Hồ Bát Nhất cảm nhận được mặt đất rung chuyển nhẹ, hoảng hốt nhắc nhở.

Sở Viễn cảm nhận sự rung động dưới chân, lâm nguy không sợ, chân phát lực phấn lực nhảy cao lên, vừa rời khỏi thì cột đá hoàn toàn sụp đổ.

Trong tiếng kinh hô của mọi người, Sở Viễn đã đứng trên cột đá thứ hai.

Còn chưa đợi hắn nghỉ ngơi, cột đá cũng dần dần bắt đầu đổ sập.

Hít sâu một hơi!

Sở Viễn trước khi cột đá đổ sập, cơ thể như mũi tên nhọn bắn đi,

chân không ngừng bước, một lần lên xuống đã đáp xuống cột đá phía trước.

Chỉ thấy thân hình hắn hơi chao đảo, mũi chân điểm nhẹ, mượn quán tính cơ thể, đã an toàn đến cột đá thứ tư.

Cứ như vậy, trong ánh mắt kinh hãi của đội khảo cổ, Sở Viễn thoăn thoắt tung người lên xuống như lá rụng bay, chỉ cần dưới chân điểm nhẹ, mượn chút lực chịu đựng, là có thể như đi trên đất bằng liên tục tiến qua ba cột đá!

Mắt thấy chỉ còn thiếu một cột đá cuối cùng là đến được bờ bên kia, đột nhiên sự cố xảy ra, cột đá đó lại bắt đầu từ từ đổ sập.

Sở Viễn lúc này người vẫn còn đang giữa không trung, cũng chỉ đành trơ mắt nhìn nó từ từ biến mất!

Không khỏi khiến mọi người toát mồ hôi hột thay cho hắn.

Trong khoảnh khắc điện quang thạch hỏa, Phi Hổ Trảo như một dải lụa đỏ bắn ra từ tay Sở Viễn, móc chặt vào một tảng đá.

Mượn lực kéo của Phi Hổ Trảo, thân hình Sở Viễn đột nhiên vọt lên cao, nhẹ nhàng đáp xuống thềm đá cách mép vực ba mét. "Vãi chưởng, Tiểu Ca, cậu quá đỉnh, Bàn gia tôi triệt để phục rồi!" Vương Bàn Tử thấy Sở Viễn an toàn đến đối ngạn, lập tức vung tay hoan hô.

Đến lúc này, hắn đã tâm phục khẩu phục Sở Viễn từ tận đáy lòng. "Bàn gia tôi mà có thân thủ này, sau này xuống mộ trực tiếp vô địch luôn, như đi trên đất bằng a, ha ha!" "Hồ đại ca, em không nhìn nhầm chứ, Tiểu Ca cái này... cái này là khinh công thật sao?" Lạc Tuyết dụi đôi mắt to sáng ngời, kinh ngạc và nghi hoặc, không xác định hỏi.

Quả thực cảnh tượng này của Sở Viễn quá chấn động! "Đây là một loại Thuật Đề Tung trong quốc thuật, cũng có thể gọi là khinh công, chỉ có điều có thể đạt đến cảnh giới như Tiểu Ca thì lác đác

không có mấy!" Hồ Bát Nhất chua chát nói.

Anh từng chứng kiến cao thủ quốc thuật chân chính, nhưng thân thủ nhanh nhẹn như Sở Viễn thế này, anh thật lòng bái phục.

Trong lúc anh còn đang suy nghĩ, Sở Viễn rung cổ tay, Phi Hổ Trảo trực tiếp bay về phía vị trí của mọi người.

Cũng may Hồ Bát Nhất nhanh mắt nhanh tay, kịp thời bắt lấy, rồi móc chặt vào một tảng đá lớn bên tường.

Sở Viễn thấy vậy, buộc một đầu dây Phi Hổ Trảo vào eo mình, đứng tấn trung bình vững vàng, đợi đội khảo cổ qua sông.

Hồ Bát Nhất đưa một thanh thép cho Trang Vệ Quốc, tiện tay móc ngược vào dây thừng của Phi Hổ Trảo, buồn cười nhìn Vương Bàn Tử. "Không phải, Lão Hồ, ý ông là sao?

Tôi bị chứng sợ độ cao mà!" Vương Bàn Tử vừa thấy ánh mắt của Hồ Bát Nhất liền biết tên này rắp tâm hại người, lại muốn bắt một người sợ độ cao như hắn trượt qua đó.

Chương 45

"Nhanh lên, dùng cái này trượt qua.

Tôi lo Tiểu Ca một mình không tiếp ứng nổi nhiều người như vậy!" Hồ Bát Nhất trừng mắt nhìn Vương Bàn Tử, nghiêm túc giải thích.

Anh ta cũng không có ý định chỉnh Bàn Tử, nhưng tên này mồm mép quen thói, cũng phải để hắn nhớ đời một chút! "Hồ...

Hồ đội trưởng, chúng ta cũng dùng cái này trượt qua sao?

Có an toàn không?

Dây thừng liệu có đứt không?" Ôn Như Hải nhìn sợi dây thừng và thanh thép, cảm thấy bảo cả đám người trượt qua thế này quả thực cần dũng khí rất lớn. "Ha ha, Ôn quán chủ ông cũng thấy rồi đấy, hiện tại điều kiện có hạn.

Phi Hổ Trảo này là bí bảo của Mạc Kim Hiệu Úy, chế tạo bằng vật liệu đặc biệt, bình thường có thể chịu được trọng lượng của ba đến bốn người trưởng thành!" "Hơn nữa, chỉ cần ông không nhìn xuống vực sâu vạn trượng bên dưới, mắt nhắm lại, chân đạp một cái, người vèo cái là qua rồi!" Hồ Bát Nhất nói xong, mỉm cười nhìn mọi người.

Lạc Tuyết nghe anh ta nói vậy, trực tiếp tặng cho Hồ Bát Nhất một cái liếc mắt sắc lẹm, cách miêu tả này cũng thật là tuyệt!

Hồ Bát Nhất tùy ý dặn dò Lâm Đống ở phía sau: "Tiểu Lâm, cậu ở lại tiếp ứng mọi người!" "Rõ!" [Livestream] "Vốn dĩ đang chấn kinh khinh công của Tiểu Ca, nghe Hồ đại ca nói xong, hết hâm mộ luôn!

Mắt nhắm, chân đạp, trong mơ cái gì cũng có!" "Huynh đài quả là

cao nhân, nghe anh nói xong, tôi cảm giác mình cũng cưới được nữ thần Lạc Tuyết!" "Thần thánh cái gì mà mắt nhắm chân đạp, đây chẳng phải là bảo chúng ta đi chết sao?

Mấy thánh lầu trên nghe không hiểu à?" "Tôi chỉ tò mò, lỡ trượt được một nửa, Tiểu Ca không đỡ nổi, buông tay thì làm thế nào?" "Mắt nhắm, chân đạp, nắp quan tài đậy lại.

Hỏa thiêu, tro cốt đóng hộp, bày ra bàn, ăn cỗ!" "Vãi, tiên sinh đại tài, câu này quả là vế đối thiên cổ!" Cứ như vậy, mọi người lần lượt trong tâm trạng nơm nớp lo sợ đu dây Phi Hổ Trảo trượt qua, tiếng la hét vang vọng cả một vùng.

Hồ Bát Nhất và Trang Vệ Quốc xuất thân chuyên nghiệp, bất động thanh sắc trượt qua, thần tình không chút dao động.

Điều khiến Sở Viễn bất ngờ nhất là Lạc Tuyết, cô nàng một đường hoan hô nhảy nhót trượt sang, quả thực khiến người ta chấn động, chuẩn một nữ hán tử!

Chẳng bù cho Vương Bàn Tử, tên này đang đứng trên đài run chân cầm cập.

Hồ Bát Nhất đi đến trước mặt tượng Đại Phật đánh giá trên dưới, đột nhiên nhìn thấy trên vách tường sau lưng Đại Phật lại bày biện vô số tượng Phật nhỏ. "Kỳ lạ, những tượng Phật này nhìn có chút không giống bình thường!" Ôn Như Hải nghe tiếng nhìn sang, ánh mắt rực lửa nhìn tôn Ngọa Phật thông thiên này, kích động múa tay múa chân giải thích: "Tây Hạ lấy tộc Đảng Hạng làm chủ.

Người Đảng Hạng bắt nguồn từ Tạng tộc, sau này phò tá Đường vương khai cương khoách thổ, lập được hãn mã công lao!

Được ban quốc tính Lý, bọn họ sùng tín Phật giáo truyền thống của Tạng tộc, chịu ảnh hưởng của Ấn Độ nhiều hơn trong nước rất

nhiều.

Các vị nhìn tượng Phật trên tường xem.

Bọn họ đều mặc Đường trang, nhưng hình tượng lại gần gũi với hình thái nguyên thủy của nơi phát nguồn Phật giáo hơn, cho nên nhìn có chút khác biệt." Lạc Tuyết ra vẻ nửa hiểu nửa không nhìn mọi người, nhìn quanh bốn phía, bỗng nhiên mở miệng hỏi: "Nhưng mà nơi này hai bên đều là vách núi, lối vào mộ thất ở đâu chứ?" Đội khảo cổ nghe vậy liền đi đến gần Đại Phật, cẩn thận kiểm tra xem có bố trí cơ quan gì không. "Bàn Tử, đến giờ làm việc rồi!" Sở Viễn nhìn Bàn Tử cách đó không xa, trong lòng khẽ động, gọi. "Tới đây, vãi thật, Bàn gia lần này bị Lão Hồ hại thảm rồi, chân cẳng người anh em đến giờ vẫn còn mềm nhũn đây." Bàn Tử oán trách Hồ Bát Nhất một câu, vừa định di chuyển, đột nhiên dưới chân mềm nhũn, cả người ngã nhào xuống đất, tạo thành tư thế ngũ thể đầu địa! "Mẹ kiếp, đến cả mày cũng..." Bàn Tử vừa định chửi cái mặt đất lồi lõm, không ngờ tay ấn xuống một cái, giống như chạm vào cơ quan nào đó. "Rắc rắc!" Một trận âm thanh cơ quan vang lên, chỉ thấy miệng của bức tượng Đại Phật thông thiên từ từ mở ra, lộ ra một cái hang động đen ngòm cao bằng nửa người!

Vương Bàn Tử vẻ mặt kinh ngạc nhìn lối vào, trong lòng thầm nghĩ: Vãi, thế này cũng được?

Bàn gia cũng có lúc ngầu như vậy sao?

Thấy mọi người nhìn mình đầy chấn kinh, Vương Bàn Tử mạnh mẽ đứng dậy, chỉnh lại quần áo, nghênh ngang nhìn chúng nhân. "Oa, Bàn ca, anh thật lợi hại, loại cơ quan này cũng phá giải được, không hổ danh là Mạc Kim Hiệu Úy nha." Nghe Lạc Tuyết khen, Sở Viễn trực tiếp trợn trắng mắt.

Phích Lịch Hiệp Lạc Tuyết online, xin phép tác chiến! "Khụ khụ,

đều là chuyện nhỏ, không phải Vương mỗ tôi chém gió, bình sinh phá giải cơ quan không có một nghìn thì cũng có tám trăm, chút này chỉ là chuyện vặt!" Vương Bàn Tử ý khí phong phát đi trước mọi người, trong lòng vô cùng đắc ý, lập tức có cảm giác nở mày nở mặt.

Cái danh Mạc Kim Hiệu Úy của hắn không làm nhục mặt tổ sư gia!

Hồ Bát Nhất vẻ mặt cạn lời, cái tên Bàn Tử chết tiệt này cho cái bậc thang là leo tót lên trên, cái thói chém gió không biết học ai.

Đánh giá miệng Phật một cái, anh ta lấy ra một cái ống tròn đang tỏa ánh sáng lấp lánh, không do dự ném thẳng xuống lối vào! "Ửa, Bàn ca, Hồ đại ca vừa ném cái đèn gì thế?

Sao ánh đèn lại màu xanh lam?" Lạc Tuyết vẻ mặt kinh ngạc nhìn cái ống tròn bị ném xuống, ánh sáng xanh u tối nhìn rất mê người. "À..." Nhìn vẻ mặt đầy ngưỡng mộ của Lạc Tuyết, Vương Bàn Tử do dự nói, "Cái đó gọi là Lân Đồng, dùng xương người chết nghiền thành bột, phối với hỏa nhung và vụn ngải thảo đỏ, sau khi đốt lên có thể phát ra ánh sáng xanh lam u tối." Vương Bàn Tử hời hợt nói ra cấu tạo của Lân Đồng, Lạc Tuyết nghe xong đồng tử co rụt lại, thân hình khẽ động, nấp sau lưng Sở Viễn.

Sở Viễn bất động thanh sắc từ trong túi lấy ra một cái Lân Đồng, đưa cho Lạc Tuyết: "Thấy cô hứng thú như vậy, tôi tặng cô một cái nhé!" Lạc Tuyết thấy vậy bĩu môi, hít sâu một hơi, nói từng chữ với Sở Viễn: "Sở Viễn, cái này vui lắm sao?" "Ha ha!" Sở Viễn cười sảng khoái, không để ý ánh mắt u oán của đối phương, sải bước đuổi theo bóng dáng Lão Hồ, thuận theo miệng Phật nhảy xuống!

Trải qua màn đùa giỡn vừa rồi, không khí căng thẳng của đội khảo cổ đã giảm đi không ít.

Dưới sự dẫn dắt của Hồ Bát Nhất, mọi người rất nhanh đã đến

trước Minh Điện, đập vào mắt là hai cánh cửa thanh đồng hùng vĩ.

Ôn Như Hải đột nhiên đầu óc nóng lên, chen qua Bàn Tử lao lên, vừa bước ra bước đầu tiên, chân dưới trầm xuống, chỉ nghe thấy tiếng "Cạch" một cái.

Trong tiếng kinh hô của Hồ Bát Nhất, Ôn Như Hải bỗng nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy vách tường phía trước đột nhiên bắn ra hai điểm hàn mang, nhanh như tia chớp.

Lại là hai mũi ám khí mai hoa thung, dọa Ôn Như Hải lảo đảo lùi lại một bước.

Mắt thấy ám khí sắp trúng mục tiêu, Sở Viễn đột nhiên lao lên, trở tay rút ra Kim Cương Tán sau lưng. "Cạch!" Sở Viễn nhẹ nhàng ấn cán Kim Cương Tán, ba thanh xương thép lá sắt trong nháy mắt mở ra, xoay chuyển giữa không trung, bên trong bung ra vô số lá thép nhỏ, hoàn mỹ tạo thành mặt ô! "Đinh đinh!" Kim Cương Tán trong chớp mắt xuất hiện trước người Ôn Như Hải, trực tiếp chặn lại hai mũi ám khí đang bắn tới.

Mãi đến khi nhìn thấy ám khí bị đánh rơi xuống đất, Ôn Như Hải mới phản ứng lại, trên trán không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Nếu không có Kim Cương Tán chặn đòn, e rằng ông ta đã chết bất đắc kỳ tử.

Nghĩ đến đây, Ôn Như Hải vẻ mặt cảm kích nhìn Sở Viễn, trong mắt đầy vẻ may mắn. "Kim Cương Tán!" Hồ Bát Nhất nhìn Kim Cương Tán ở trạng thái hoàn chỉnh, buột miệng thốt lên.

Đây chính là thần khí đổ đấu bí truyền của Mạc Kim Hiệu Úy bọn họ!

Anh ta cũng từng nghĩ đến việc chế tạo một cái, đáng tiếc công nghệ chế tác Kim Cương Tán đã thất truyền, không ngờ Tiểu Ca lại có

một cái.

Trước khi xuất phát anh ta đã phát hiện Sở Viễn đeo một trang bị hình cái ô, lúc đó cũng không nghĩ nhiều, không ngờ lại là Kim Cương Tán!

Thấy Ôn Như Hải từ từ đứng dậy, Hồ Bát Nhất nghiêm mặt, nói với mọi người phía sau: "Đoạn đường phía sau này nhất định sẽ có đủ loại cơ quan, mọi người phải hết sức cẩn thận.

Vạn nhất có tình huống khẩn cấp, e rằng chúng tôi cũng không bảo toàn được cho các vị." Nói xong, anh ta nhìn chằm chằm Ôn Như Hải và Tào Thế Kiệt.

Lạc Tuyết dù sao cũng đã từng đi mộ Tây Chu, hành vi coi như cẩn trọng.

Tào Thế Kiệt gật đầu lia lịa, dìu Ôn Như Hải lui về phía sau mọi người, cậu ta cũng coi như được kiến thức cơ quan cổ mộ chân chính rồi.

Cơ quan ở đây lợi hại hơn nhiều so với quần thể mộ táng Tiết thị khai quật trước đó. "Tiểu Ca, được đấy, loại bảo bối này cậu cũng có, cậu đúng là Đa Bảo Tiểu Ca nha." Vương Bàn Tử nhìn Kim Cương Tán ở trạng thái hoàn toàn, vẻ mặt chua loét nói.

Đây chính là thần khí đổ đấu trong truyền thuyết của tổ sư gia đấy.

Chương 46

Trong mắt Sở Viễn hiện lên ý cười, sau đó xách Kim Cương Tán, nói lớn với mọi người: "Chư vị, huyền môn dễ vào, huyền đạo đoạt mệnh.

Mộ đạo này tuyệt đối không đơn giản, tôi đi dò đường trước." Sở Viễn ra hiệu cho mọi người lùi lại, một mình tiến lên, đi đến vị trí Ôn Như Hải kích hoạt cơ quan, cẩn thận quan sát mộ đạo. "Tiểu Ca, tiếp lấy!" Hồ Bát Nhất nhìn Lân Đồng trong tay, nhắc nhở Sở Viễn một tiếng rồi ném về phía cậu.

Đón lấy Lân Đồng, Sở Viễn khẽ gật đầu, cổ tay dùng lực, ném Lân Đồng về phía hai bên vách tường mộ đạo.

Sau vài cái nảy bật điệu nghệ, nó rơi xuống vị trí cuối cùng của mộ đạo một cách vững vàng!

Lân Đồng rơi xuống an toàn, mặt đất và hai bên mộ đạo lại không kích hoạt bất kỳ cơ quan nào, xem ra lại là bố trí cơ quan tinh diệu!

Sở Viễn trong lòng thắt lại, từ từ tiến lên.

Đột nhiên một tiếng gầm giận dữ kèm theo tiếng gió rít từ cuối mộ đạo truyền đến.

Mọi người nghe tiếng bỗng nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy trong không khí lại tràn ngập một luồng khói bụi.

Nhìn hình dáng, tựa như hai vị tướng quân chinh chiến sa trường, tay cầm vũ khí, gào thét lao về phía mọi người.

Sở Viễn theo bản năng bung dù đỡ đòn, luồng khói bụi này lại trực tiếp tránh né mặt dù, lướt qua hai bên người cậu bay về phía đám người phía sau.

Mắt thấy khói bụi gào thét ập tới, Bàn Tử theo bản năng giơ súng, bóp cò, bắn vài phát đạn vào tướng quân cổ đại giữa không trung! "Đoàng đoàng!" Tiếng súng qua đi, lại chẳng thấy khói bụi lui bước, trực tiếp ập lên người mọi người, dọa tất cả giơ hai tay lên đỡ!

Sau đó, luồng khói bụi này sau khi xuyên qua cơ thể mọi người lại từ từ tiêu tan, chỉ để lại những khuôn mặt đầy ngạc nhiên.

Lạc Tuyết trong lòng sợ hãi, nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Hồ Bát Nhất, dè dặt hỏi: "Vừa rồi đó là quỷ hồn sao?" Hồ Bát Nhất lắc đầu, chỉ về phía cửa mộ xa xa, giải thích: "Làm gì có quỷ hồn nào, đó là hiện tượng màu vẽ ngàn năm gặp không khí bốc hơi thôi, xem ra chúng ta tìm đúng vị trí cửa mộ rồi.

Tiếp theo phải xem bản lĩnh của Tiểu Ca!" Dưới ánh mắt lo lắng của mọi người, Sở Viễn tay cầm Kim Cương Tán từng bước đi vào mộ đạo, đồng thời cậu bật thiên phú Dạ Nhãn.

Tức thì, mộ đạo hôn ám trở nên rõ ràng từng chi tiết, trong mắt Sở Viễn sáng như ban ngày.

Khi cậu đạp lên chỗ Ôn Như Hải vừa kích hoạt cơ quan, mới đi về phía trước một bước, phiến đá dưới chân lập tức sụt xuống vài centimet.

Lấy đó làm trung tâm, mặt đất trong phạm vi hai mét nứt nẻ sụp đổ, chỉ còn lại những cột đá độc lập đứng trơ trọi.

Chân Sở Viễn không ngừng nghỉ, sải một bước dài, đạp trúng một cột đá tiếp tục tiến về phía trước.

Vừa đứng vững, mặt đất lại bắt đầu nứt nẻ.

Đồng thời, từ hai bên vách tường mộ đạo lại thò ra hai thanh trảm mã đao khổng lồ, lưỡi dao tỏa ra ánh sáng đen lạnh lẽo.

Trảm mã đao vung lên kèm theo tiếng rít chói tai, chém nhanh về

phía Sở Viễn, phảng phất muốn chém cậu đứt đôi.

Sở Viễn lâm nguy không sợ, thân trên ngả nghiêng về phía sau bên phải, chân trái hơi khuỵu, thuận lợi tránh thoát trảm mã đao tập kích trước mặt.

Bỗng nhiên một luồng đao phong lăng lệ chém nhanh về phía hai chân cậu, Lạc Tuyết thấy vậy liền che mắt hét lên.

Sợ Sở Viễn sơ sẩy một chút là trúng trảm mã đao, chỉ thấy cậu dùng Kim Cương Tán điểm nhẹ một cái, trúng ngay lưỡi dao.

Mượn xảo lực của lưỡi dao, cơ thể bùng nổ tiềm lực cường đại, tựa như du long bay lên, vậy mà lại đáp xuống lưỡi dao đang vung vẩy phía trước.

Lại thuận thế mượn lực, thân hình lao mạnh về phía trước, tiếp tục tiến lên ba bốn mét.

Cuối cùng, trước khi kình lực biến mất, tay trái phát lực, bám vào cột đồng giữa vách tường mộ đạo, ổn định thân hình! "Cẩn thận, có ám khí!" Hồ Bát Nhất vừa dứt lời, hai điểm hàn mang phía trước Sở Viễn nhanh như chớp, trong khoảnh khắc đã đến trước người cậu, cậu theo bản năng vung dù.

Ám khí đánh vào Kim Cương Tán phát ra tiếng kim loại va chạm giòn tan.

Cảm nhận lực chống đỡ trái phải đang giảm xuống, Sở Viễn trong lòng trầm xuống.

Mượn xảo lực Kim Cương Tán đánh vào trảm mã đao, cậu lộn một vòng, tiếp đất an toàn.

Chưa đợi cậu phản ứng lại, phía trước trong nháy mắt truyền đến vài tiếng gió rít.

Là trảm mã đao đột kích!

Sở Viễn lật cổ tay, Kim Cương Tán chắn ngang trước ngực, chính diện ngạnh kháng luồng đao phong lăng lệ này.

Lưỡi dao sắc bén chém trúng mặt dù bát quái lập tức bắn ra tia lửa tứ tung, phát ra âm thanh chói tai.

Thừa dịp này, Sở Viễn khom lưng tiến lên.

Lúc này, Sở Viễn cách vị trí an toàn của cửa mộ chưa đầy năm mét, tuy nhiên nguy cơ chưa được giải trừ, đoạn này mới là hung hiểm nhất!

Chỉ thấy trong vách tường liên tiếp bắn ra hơn mười mũi ám khí mai hoa, tần suất vung vẩy của trảm mã đao trong tường cũng đột ngột tăng nhanh.

Ánh mắt Sở Viễn ngưng trọng, nhanh chóng giơ Kim Cương Tán chắn chuẩn xác ám khí trước người, thân hình cậu mạnh mẽ chuyển động, bay lên không trung.

Mượn lực chịu đựng của trảm mã đao, cậu lao về phía trước, liên tục xoay người trên không trung, hoàn mỹ tránh thoát đao phong tập kích.

Ngay khi cơ thể sắp rơi xuống đất, cậu mạnh mẽ dùng Kim Cương Tán điểm xuống đất làm điểm tựa, lộn một vòng trên không linh hoạt tránh qua hai luồng đao phong cuối cùng.

Sát mặt đất, tay trái cậu chộp lấy cái Lân Đồng ở cuối mộ đạo, cuối cùng thân hình vững vàng đáp xuống đất, đôi mắt kiên nghị nhìn về phía trước.

Sở Viễn rung cổ tay, Kim Cương Tán trong nháy mắt biến hình, trở thành một chiếc ô dù đã thu lại, thuận tay cắm lại vào ba lô.

Một loạt động tác can thiệp, gọn gàng, tiêu sái đến cực điểm!

Lúc này mảnh đất cuối cùng của mộ đạo đã sụp đổ, cơ quan trong tường cũng từ từ thu hồi, chỉ để lại những cột đá làm lối đi. "Thân thủ tốt!" Hồ Bát Nhất quan sát từ xa, tâm trạng dâng trào, hô lên một tiếng khen ngợi.

Màn phá giải cơ quan mộ đạo của Sở Viễn chỉ diễn ra trong chốc lát, nhưng lại khiến mọi người xem đến run rẩy cả người, trán và lòng bàn tay đều toát mồ hôi lạnh.

Trong nháy mắt, toàn trường tĩnh lặng, tất cả mọi người đều mắt chữ A mồm chữ O.

Thậm chí khán giả trong phòng livestream cảm giác mắt sắp lồi ra ngoài, nhìn chằm chằm màn hình, trong đầu ai nấy đều lóe lên một câu: "Quả đúng là nhất phu đương quan, vạn phu mạc khai!" [Livestream] "Xác định Tiểu Ca là Mạc Kim Hiệu Úy chứ không phải cao thủ võ lâm trong truyền thuyết à?

Cái này dùng tuyệt đối là khinh công, lập thớt làm chứng!" "Bắt sống một cao thủ võ lâm, thật khó tưởng tượng cơ quan cấp độ địa ngục cũng không làm khó được Tiểu Ca, anh tôi quả là vô địch." "Cơ quan Tây Hạ ngầu như vậy mà bị phá giải nhẹ nhàng, toàn trình không có điểm dừng, xem anh tôi mà không nỡ đi vệ sinh." "Trực tiếp làm mới tam quan của tôi, xã hội hiện đại mà còn có thân thủ thế này, xác định Tiểu Ca không phải truyền nhân cổ võ gì đó chứ?" "Tiểu Ca là tuyệt thế cao thủ, chắc kèo rồi, có video làm chứng, ai không phục có thể mang đi so sánh!" Trong lúc cư dân mạng spam bình luận, đội khảo cổ đều cẩn thận men theo cột đá, từng bước đi qua.

Đầu tiên đập vào mắt là hai cánh cửa thanh đồng, trên cửa còn khắc hai bức tranh nhân vật, nhìn kỹ chính là tượng đại tướng quân cổ đại khi màu vẽ bốc hơi mà mọi người gặp lúc nãy! "Mau nhìn xem,

đây không phải là quỷ hồn vừa rồi sao?" Lạc Tuyết chỉ vào tượng nhân vật đại tướng quân cổ đại trên cửa, kinh hô một tiếng. "Đó là Đại tướng quân Ông Trọng của Đại Việt, tương truyền đến thần quỷ cũng sợ ông ấy, cho nên cửa mộ thường vẽ tượng ông ấy để trấn cửa." Sở Viễn nhìn bức họa trên cửa, thản nhiên giải thích. "Chuyện này cũng quá khó tin rồi." Lạc Tuyết cảm khái vạn phần, không khỏi bội phục trí tuệ cao siêu của người xưa. "Tiểu Ca, Kim Cương Tán của cậu ngầu quá, hôm nào cho tôi mượn dùng thử, nhìn mà ngứa cả tim!" Vương Bàn Tử nhìn quanh bốn phía, lại đưa ánh mắt khát vọng về phía sau lưng Sở Viễn, vẻ mặt thèm thuồng nhìn Kim Cương Tán.

Không giả bộ nữa, ngứa bài luôn, Bàn gia tôi chính là hâm mộ ghen tị hận, tôi muốn có một cây Kim Cương Tán, đây mới là biểu tượng thân phận của Mạc Kim Hiệu Úy a!

Hồ Bát Nhất cũng khát vọng nhìn theo, anh ta nghĩ nhiều hơn, thậm chí muốn phục chế một cây Kim Cương Tán, hôm nào phải tìm Tiểu Ca thương lượng.

Bàn Tử thấy Sở Viễn vẻ mặt đề phòng, nhất thời có chút ỉu xìu, nhưng rất nhanh sự chú ý của hắn đã bị cửa mộ tinh xảo thu hút.

Hắn không quản nhiều như vậy, nhìn đĩa ngọc thiết kế tinh xảo trên cửa mộ, trong lòng nghĩ ba cái đĩa ngọc này chắc chắn là cơ quan mở cửa!

Nghĩ đến đây, Bàn Tử trực tiếp đưa tay muốn xoay chuyển đĩa ngọc.

Chương 47

Đột nhiên, một bàn tay mạnh mẽ chộp lấy cổ tay hắn. "Dừng tay!" Vương Bàn Tử vừa định nổi cáu thì thấy Hồ Bát Nhất vẻ mặt nghiêm túc nhìn mình, trầm giọng trách mắng: "Bàn Tử, cậu nghe cho rõ đây, đừng có tùy tiện lung tung.

Người Tây Hạ này cổ quái tinh ranh, cửa mộ lại không dùng môn đinh mà dùng đĩa ngọc, không hợp thường lý.

Cậu nhìn lại xem, ngang chín dọc bảy, chung quy vẫn không thoát khỏi ảnh hưởng của văn hóa Thăng Long, cái vân bàn này giống như để che mắt hơn!

Phàm là kẻ thuộc phái Tá Lĩnh dùng lực phá cửa, chắc chắn sẽ kích hoạt cơ quan.

Những kẻ tự cho là hiểu phong thủy bát quái muốn lợi dụng đĩa ngọc mở cửa, e rằng sẽ gặp bất trắc." Bàn Tử lúc này cũng phản ứng lại, đây không phải là cổ mộ Thăng Long bình thường, không thể dùng lẽ thường mà xét, phải cẩn thận.

Hồ Bát Nhất hành sự rất có bài bản, khiến Sở Viễn không khỏi nhìn bằng con mắt khác.

Nghĩ đến đây, cậu chỉ vào hai bên vách tường, nhìn về phía Ôn Như Hải nói: "Ôn quán trường, ông là chuyên gia về văn hóa Tây Hạ, trên này khắc cái gì, có manh mối mở cửa không!" Mọi người nghe vậy cũng đều đi về phía chân tường, nhìn những điêu khắc văn tự Tây Hạ đầy tường, chìm vào trầm tư.

Ôn Như Hải vuốt ve văn tự trên vách tường, vẻ mặt ôn nhu, phảng phất như nhìn đứa con của chính mình, đồng thời giới thiệu: "Tây Hạ năm đó đông đến Hoàng Hà, tây tới Ngọc Môn, nam tiếp Tiêu Sơn,

bắc khống Đại Mạc, tạo thế chân vạc với Tống, Liêu, vô cùng cường thịnh!

Những năm nay tôi vẫn luôn nghiên cứu văn hóa Tây Hạ, bao gồm văn tự phù hiệu.

Thứ khắc trên tường này chính là Đại Tạng Kinh.

Đây là bản gốc từ Khai Bảo Tạng của triều Tống!" Lạc Tuyết lúc này như hóa thân thành đứa trẻ tò mò, hỏi: "Khai Bảo Tạng là gì?" Thấy cô nàng ra vẻ cầu kiến thức, Sở Viễn nghĩ thầm chúng ta đây cũng là chương trình livestream phổ cập khoa học, bèn mở miệng nói: "Khai Bảo Tạng là bản Đại Tạng Kinh in quan phương của triều Tống, cũng là bộ tùng thư Đại Tạng Kinh khắc gỗ đầu tiên, rất có giá trị nghiên cứu!

Nó không chỉ là một bản kinh thư điêu khắc, mà còn bao hàm triết học, ngôn ngữ, thiên văn địa lý, lịch toán y học, kiến trúc hội họa, khoa kỹ, quan hệ ngoại giao... bao trùm nhiều lĩnh vực, có thể gọi là vô giá chi bảo." Hồ Bát Nhất nghe vậy nhìn sâu vào Sở Viễn một cái, khẽ hỏi: "Tiểu Ca, cậu có phải đã phát hiện ra manh mối gì không?" Dứt lời, ánh mắt của đội khảo cổ đều hướng về phía Sở Viễn, ai cũng tò mò cậu phát hiện ra gì. "Cổ mộ Tây Hạ này quy mô không lớn nhưng bố trí kỳ lạ, sau ngọc môn này nhất định sẽ có cơ quan tuyệt hộ như lưu sa độc yên.

Cách ổn thỏa nhất chính là đi xuống từ phía dưới mộ đạo!" Sở Viễn nhìn ký hiệu chữ "Vạn" trên mặt đất, ngữ khí bình thản giới thiệu.

Vương Bàn Tử kinh ngạc hỏi: "Tiểu Ca, ý cậu là đào một cái đạo động?" Sở Viễn không lập tức trả lời Bàn Tử, ngược lại nhìn quanh bốn phía, ung dung nói: "Đại Tạng Kinh trên tường này thực ra đã ám chỉ nơi có cơ quan.

Phật pháp giảng cứu 'Khổ hải vô biên, hồi đầu thị ngạn' (Biển khổ vô biên, quay đầu là bờ)!

Mọi người quay đầu lại xem, những viên gạch cơ quan vừa rồi có phải có thâm ý khác không?" Mọi người thấy Sở Viễn ý tại ngôn ngoại, nhao nhao xoay người nhìn về phía sau.

Khi tầm mắt chuyển xuống chân mình, không khỏi kinh hô từ phía. "Cơ quan ở ngay dưới chân, đây là phù hiệu Phật giáo!" Vương Bàn Tử tinh thần chấn động, lấy ra xẻng công binh trực tiếp nện vào vị trí trung tâm. "Bong!" Một tiếng vang rõ ràng truyền đến.

Bên dưới là rỗng!

Bàn Tử lập tức kích động, dùng xẻng công binh xúc một vòng, đột nhiên chạm phải một cái vòng tròn.

Bàn Tử cao hứng suýt nhảy cẫng lên, đưa tay kéo một cái.

Hóa ra là một cái lỗ hổng đường kính chưa đến một mét, bên trong nhìn rõ mồn một!

Mọi người xúm lại, nhìn lối vào này tấm tắc lấy làm kỳ lạ, không ngờ dưới lòng đất cổ mộ này còn có một tầng nữa.

Hồ Bát Nhất gọi Bàn Tử mở ba lô, lắp đặt thiết bị dây thừng tạm thời.

Dù sao cái lỗ cũng sâu hơn mười mét, cần phải mượn thiết bị hỗ trợ.

Năm phút sau, mọi người chỉnh trang lại, Sở Viễn lấy ra Lân Đồng để chiếu sáng, đeo khẩu trang, nhìn Hồ Bát Nhất một cái.

Hồ Bát Nhất khẽ gật đầu, quan tâm nói: "Hết sức cẩn thận!" Sở Viễn buộc dây thừng vào eo, theo miệng lỗ từ từ trượt xuống.

Bốn phía đều là vách tường xây bằng đá xanh trơn nhẵn, không có

bất kỳ chỗ nào để đặt chân.

Nhìn qua thì đây hẳn là lối vào mộ chủ đặc biệt để lại, một khi tháo bỏ thiết bị dây thừng bên ngoài, e rằng chỉ có thể vào mà không thể ra.

Sau khi tiếp đất, Sở Viễn rung rung dây thừng ra hiệu bên dưới an toàn.

Cậu cầm Lân Đồng, hai ngón tay phải chạm nhẹ vào vách tường, cảm ứng xem có tồn tại cơ quan không, từ từ dò đường về phía trước.

Phía trước là một đoạn mộ đạo rộng rãi, dưới sự cảm ứng của Phát Khâu Chỉ, chỗ này lại rất an toàn, không phát hiện bất kỳ cơ quan nào.

Lúc này, Sở Viễn thần tình khẽ động, cảm ứng được nhóm Hồ Bát Nhất đã theo dây thừng xuống. "Tiểu Ca, thế nào?" Hồ Bát Nhất nhẹ nhàng đi đến bên cạnh cậu, khẽ hỏi. "Không phát hiện cơ quan gì, phía trước có một không gian rất lớn, chắc là chủ mộ thất." Sở Viễn hắng giọng nói.

Hai người lại tán gẫu vài câu, lúc này mấy người khác trong đội khảo cổ cũng lục tục đi theo.

Hồ Bát Nhất thấy người đã đông đủ, phất tay một cái, ra hiệu mọi người đi theo mình, tiếp tục tiến lên.

Đi được khoảng mười mấy bước, mọi người đến một hành lang có tầm nhìn thoáng đãng. "Ủa, cái gì thế này?

Trong cổ mộ sao lại có thiên thạch?" Lạc Tuyết hỏi xong, chớp chớp mắt to nhìn mọi người.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu mọi người treo lơ lửng một vật hình bầu dục màu bạc, hình dạng giống một cái tổ ong khổng lồ, chạm tay là

tới! "Văn hóa Tây Hạ tự có chỗ thần bí của nó.

Vật này tôi chưa từng nghe các bậc cha chú giới thiệu qua, tuyệt đối đừng chạm vào loạn xạ!" Hồ Bát Nhất nhìn chằm chằm tổ ong khổng lồ ra vẻ suy tư, lát sau than thở.

Sở Viễn ánh mắt khẽ động, cậu rất hiểu về cái này.

Thứ này trong nguyên tác kịch bản chính là nguyên hung khiến Trần đại sư thân vong, Chá Cô Tiêu đoạn tay!

Hồ Bát Nhất quan sát mẫn cảm bực nào, thấy thần tình Sở Viễn khác lạ, không khỏi ngưng mắt, hạ thấp giọng hỏi: "Tiểu Ca, cậu biết cái này là gì sao?" Thấy ánh mắt mọi người đều đặt lên người mình, Sở Viễn suy tư giây lát, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Đây là một loại kỳ thạch có sinh mệnh, gọi là Phân Thạch (đá chứa ấu trùng).

Căn cứ theo nghiên cứu khoa học, bên trong chứa một loại chân khuẩn hình trùng biến dị!

Ở nhiệt độ thường, loại chân khuẩn hình trùng này tầng tầng lớp lớp xếp lên nhau giống hệt đá và ngọc, ở trạng thái ngủ say.

Nhưng một khi có ngọn lửa hoặc gây ra nhiệt độ cao, kỳ thạch này sẽ biến thành côn trùng, hình thành từng đoàn côn trùng màu đen.

Khi phá vỏ chui ra sẽ liên tục tiết ra một lượng lớn dịch thể có tính ăn mòn, cắn nuốt tất cả vật thể có nhiệt độ cao gần đó, thậm chí là ngọn lửa." Mọi người ồ lên một tiếng, chỉ cảm thấy đỉnh đầu có luồng âm khí xộc thẳng lên não, sợ đến mức không kìm được lùi lại, muốn tránh xa vật này.

Không ngờ trên đời lại có vật kỳ lạ như vậy, nuốt chửng nhiệt độ cao, giết người vô hình, khủng bố như vậy! "A, tôi nhớ ra rồi, khối kỳ thạch này trong văn hóa Tây Hạ cũng có ghi chép.

Nghe nói năm xưa khi Tây Hạ chinh phục đại mạc, bộ lạc tế tự

dâng lên vật này, miêu tả nó có thể hấp phụ linh hồn con người, hóa thành hộ vệ trung thành, thủ hộ lăng mộ vong giả!" Ôn Như Hải toàn thân run rẩy, nơm nớp lo sợ nhìn vật khổng lồ trên đầu, lúc này ông ta bắt đầu có chút hối hận vì đã đi theo vào.

Hồ Bát Nhất sắc mặt biến đổi mạnh, vội vàng dặn dò tắt đèn pin.

Mấy cái đèn này cũng có nhiệt độ nhất định, trong lòng anh ta mồ hôi lạnh toát ra.

Trong nháy mắt, mộ đạo trở nên hôn ám, chỉ có Lân Đồng trong tay Sở Viễn tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo u tối, chiếu lên khuôn mặt âm tình bất định của mọi người.

Hồ Bát Nhất thầm than một hơi, từ trong túi lấy ra hai cái Lân Đồng giao cho Bàn Tử và Lạc Tuyết, nói với Ôn Như Hải một cách trịnh trọng: "Ôn quán trường, ông cũng thấy sự nguy hiểm ở đây rồi, các ông hay là lui ra ngoài đi, nếu không gặp nguy hiểm chúng tôi cũng lực bất tòng tâm!" Ôn Như Hải nhìn thoáng qua mộ thất phía trước, sau đó nghiến răng nói: "Hồ đội trưởng, cậu yên tâm, đã dám xuống mộ, tôi đã chuẩn bị sẵn sàng đối mặt với nguy hiểm, mọi hậu quả tôi tự gánh chịu!" Tào Thế Kiệt phía sau ông ta nuốt nước miếng, vừa định nói chuyện thì bị Ôn Như Hải trừng mắt, đành cúi đầu im lặng.

Hồ Bát Nhất bỗng nhiên thở dài, thần tình phức tạp, đưa Lân Đồng trong tay cho Ôn Như Hải, trầm giọng dặn dò: "Tiếp tục tiến lên!" Mọi người đi theo sau Hồ Bát Nhất, nhẹ nhàng tiếp tục tiến bước.

Chương 48

Khi đi qua Phân Thạch, mọi người không hẹn mà cùng chọn đi vòng qua!

Ai có thể tưởng tượng được cái thứ hình tổ ong khổng lồ này lại là một đoàn côn trùng khủng bố đến cực điểm.

Người Tây Hạ này đúng là khác người.

Trấn mộ linh thú nhà người ta không phải nhện mặt người thì là rết sáu cánh, các ông chơi hẳn nấm chân khuẩn Phân Trùng, quá mất nhân tính rồi!

Đi được hơn mười bước, mọi người đến một cái đài không lớn không nhỏ.

Hồ Bát Nhất nheo mắt, ném thẳng cái Lân Đồng trong tay ra ngoài.

Tức thì, không gian huyệt mộ phía trước được chiếu sáng!

Dưới ánh sáng lạnh của Lân Đồng, bố trí trong không gian hiện ra rõ mồn một.

Thấy tình hình này, mọi người không ai không hít vào một ngụm khí lạnh! "Trời ơi!

Nhiều vàng thế này!" Lạc Tuyết là ngôi sao hạng A, thân gia mười mấy cái 'mục tiêu nhỏ', nhìn thấy vàng đầy đất chất thành núi nhỏ cũng phải mắt chữ A mồm chữ O! "Kỳ tích, vô giá chi bảo!" Ôn Như Hải như muốn lồi cả mắt ra, nhìn chằm chằm vào trung tâm: một cây san hô đỏ tươi cao hơn ba mét, toàn thân đỏ rực!

Cây này vắt ngang hai bên nam bắc của huyệt mộ, giữa không trung lại hình thành một cái vòm cửa san hô đỏ tự nhiên, có thể gọi là kỳ tích của giới tự nhiên! "Đây tuyệt đối là san hô đỏ nghìn năm.

San hô đỏ đỉnh cấp 20 năm mới dài được một tấc, cây này ít nhất đã sinh trưởng mấy nghìn năm, là báu vật a!" Ôn Như Hải thần tình kích động, vẻ mặt hân hoan như điên hét lên, đủ thấy cây san hô đỏ này mang lại cho ông ta sự chấn động lớn đến thế nào.

Sở Viễn cũng tắc lưỡi nhìn cái thứ to lớn này.

Là nhân viên viện nghiên cứu khảo cổ, cậu thường gặp nhất chính là bảo vật!

Nhưng to như cây san hô đỏ nghìn năm này thì bình sinh mới thấy lần đầu, đủ để 'miểu sát' tất cả bảo vật trong ấn tượng của cậu.

Theo cậu biết, bảo vật trấn quán của bảo tàng san hô đỏ tỉnh Đài Loan là một cây san hô đỏ hoàn chỉnh, cũng chỉ dài có hai mét.

Thế mà đã được xưng tụng là cây san hô đỏ số một thế giới, hiện tại xem ra ở trước mặt cây này, e rằng đến hàng cháu chắt cũng không xếp nổi! "Tiểu Ca, cậu học khảo cổ, nếu mang cây này về nhà thì đáng giá bao nhiêu tiền?" Vương Bàn Tử mắt không rời cây san hô đỏ, nước miếng sắp chảy ra rồi, đây là nhịp điệu phát tài nha!

Sở Viễn nghe vậy, nhịn không được trêu chọc cười nói: "Bàn ca, trị giá bao nhiêu tiền tôi không biết, nhưng anh ít nhất phải đạp máy khâu mấy chục năm đấy!" "Xì, xì, tôi tưởng tượng chút không được à?

Tưởng tượng thôi mà, lại không phạm pháp!" Vương Bàn Tử trợn mắt, đối mặt với sự trêu chọc của Sở Viễn trong lòng thầm lẩm bẩm, thứ này còn quý hơn cả quốc bảo, chắc chắn không có cơ hội!

Nghĩ đến đây, Vương Bàn Tử xách xẻng công binh men theo cầu thang xoắn ốc bên trái đài đi xuống, miệng lầm bầm: "Tôi đi dò đường cho mọi người trước, tránh cho còn cơ quan gì!" "Phụt!" Lạc Tuyết nhìn bộ dạng mê tiền của Vương Bàn Tử nhịn không được cười

thành tiếng. "Chúng ta cũng xuống xem đi.

Mọi người chú ý, đừng tùy tiện chạm vào đồ vật ở đây, tránh sinh chuyện ngoài ý muốn!" Hồ Bát Nhất thấy Vương Bàn Tử một mình lao xuống, thật sự sợ hắn lỗ mãng làm bậy kích hoạt cơ quan gì đó.

Mọi người đi xuống cầu thang, chậm rãi đi trên lối đi giữa huyệt mộ, nhìn hai bên giá hàng chất đầy vàng bạc, châu báu ngọc khí, đồ cổ ngân khí, lập tức được mở rộng tầm mắt!

Nhìn vàng bạc châu báu vứt lung tung, dụng cụ kim ngân đầy rẫy, mọi người vô cùng cảm khái, thảo nào Tây Hạ có thể so kè với Đại Tống!

Đây mới chỉ là một di chỉ chữ Quốc mà thôi đã có nhiều vàng bạc tài bảo như vậy, đủ thấy vương triều Tây Hạ có nội hàm thâm hậu. "Đáng tiếc, dù cho vàng bạc châu báu đầy nhà, cuối cùng theo năm tháng đổi thay cũng trở nên không ai hỏi thăm, quả thực khiến người ta tiếc nuối." Ôn Như Hải lắc đầu than thở.

Đối với ông ta mà nói, nếu có thể mang cây san hô đỏ nghìn năm này về bảo tàng, tuyệt đối sẽ chấn động toàn thế giới! "Lão Hồ, qua đây, ông nhìn cái này!" Vương Bàn Tử đi tuốt đằng trước, nhìn một pho tượng Thiên Thủ Phật (Phật nghìn tay) ngay chính diện, kinh hãi nói.

Hồ Bát Nhất sải bước đến bên cạnh hắn, nhìn theo hướng ngón tay hắn chỉ.

Hóa ra là ba pho tượng khổng lồ!

Vị trí chính giữa là một tôn Thiên Thủ Hắc Phật nộ mục kim cương, giữa trán khảm một viên bảo thạch màu vàng, hình dạng giống con mắt, nhìn qua vô cùng quỷ dị!

Hai bên Thiên Thủ Hắc Phật lần lượt là hai vị tướng quân Tây Hạ

cao hai mét, tay cầm binh khí, trong mũ giáp có thể nhìn thấy rõ hộp sọ người.

Nhìn cảnh này, Hồ Bát Nhất cả người tê dại da đầu.

Nơi này lại có thi thể, lời Tiểu Ca nói đúng là một lời thành sấm! "Bảo huyệt này lại có người chết, phong thủy địa thế nơi này đã phá, là huyệt đại hung.

Căn cứ quy tắc của Mạc Kim Hiệu Úy, gặp loại hung huyệt này, bất kỳ pháp khí nào cũng sẽ mất hiệu lực, Mạc Kim Phù cũng không ngoại lệ!" Sở Viễn giọng điệu dừng một chút, nhìn Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, đâu ra đấy giải thích.

Hồ Bát Nhất sắc mặt khó coi.

Nếu thật như Tiểu Ca nói, vậy hậu quả nhất định khó khăn trùng trùng.

Nghĩ đến đây anh ta phụ họa: "Theo quy tắc tổ sư gia, phàm gặp phải tình huống này, quyết không thể xuống mộ!

Huống hồ, Hắc Phật này nhìn dị thường quá!" "Mọi người nhìn kìa, viên bảo thạch trên trán Hắc Phật thật thần kỳ, cứ như một con mắt ấy!" Lạc Tuyết trong lòng thảng thốt, chỉ vào bảo thạch giữa trán Thiên Thủ Hắc Phật, kinh hô lên.

Sở Viễn ánh mắt ngưng trọng, trầm giọng nói: "Đó là điêu khắc từ Hủ Ngọc (ngọc thối), chạm nhẹ một cái sẽ hóa thành mủ nước!" Khi cậu đến gần Thiên Thủ Hắc Phật, Sở Viễn nhìn quanh bốn phía, đột nhiên phát hiện một tia biến hóa, mắt sáng lên, đột ngột mở miệng: "Hồ đại ca, mau qua đây xem, Trường Minh Đăng bên trái thấp hơn nửa tấc!" Hồ Bát Nhất trong lòng khẽ động, đi tới, bàn tay ấn vào đế Trường Minh Đăng từ từ đẩy lên trên. "Rắc rắc!" Thiên Thủ Hắc Phật vậy mà từ từ xoay tròn tại chỗ, lộ ra mộ thất phía sau tượng

Phật.

Liếc mắt nhìn vào, quan quách trong thất hiện ra ngay trước mắt! "Tìm thấy quan quách mộ chủ rồi, nhanh, đi theo vào!" Hồ Bát Nhất gọi một tiếng, thân hình khẽ động, mạnh mẽ chui vào.

Sở Viễn và Lạc Tuyết cũng không do dự, theo sát phía sau đi vào.

Đây là một gian mộ thất diện tích ước chừng trăm mét vuông, hai bên tường đều là điêu khắc trấn mộ linh thú, nhìn qua vô cùng trang nghiêm!

Trung tâm thất an trí một cỗ quan quách bằng đá nham thạch cổ xưa, mà ngay phía trên quan quách đặt một cái hộp bát bảo bạch ngọc vân rồng.

Mắt thấy quan quách mộ chủ hiện thân, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, bước lên bậc thang, từ từ đến gần bảo hộp. "Đây là hộp bảo vật bạch ngọc khắc vân rồng của Tây Hạ, hẳn là đồ chuyên dùng của hoàng thất, xem ra bên trong này tàng trữ trọng bảo hoàng thất!" Ôn Như Hải đánh giá cái hộp hoa lệ, vẻ mặt rực lửa giới thiệu. "Lão Hồ, mở ra xem thử đi, nói không chừng là xá lợi Phật của vị cao tăng nào đó đấy!" Cái hộp nhỏ thế này, Vương Bàn Tử thực sự không nghĩ ra có thể chứa bảo vật gì quý hơn đống vàng bạc bên ngoài!

Nói đến đây, Bàn Tử đột nhiên nhớ tới quy tắc Mạc Kim Hiệu Úy, đánh giá hướng mộ thất một cái rồi quả quyết đi về phía đông nam.

Hồ Bát Nhất không chú ý đến động tác nhỏ của Bàn Tử, ngược lại chăm chú nhìn bảo hộp trước mắt, luôn cho anh ta một cảm giác quen thuộc. "Tiểu Ca, cậu học khảo cổ, cậu thấy nên xử lý cái hộp này thế nào?" Đối với câu hỏi của Hồ Bát Nhất, Sở Viễn không lập tức trả lời.

Long Cốt Thiên Thư liên quan đến bí mật rất lớn.

Nếu để người ta biết nửa kia của Long Cốt Thiên Thư cũng hiện thế, khó tránh khỏi sẽ thu hút sự chú ý của kẻ có tâm, e rằng sẽ có đại phiền toái! "Hồ đại ca, vật này nhất định là quốc bảo Tây Hạ, hay là nộp lên viện khảo cổ đi, mạo muội mở ra có lẽ sẽ phá hoại độ hoàn chỉnh của nó." Sở Viễn nghĩa chính ngôn từ trả lời.

Cậu không muốn bị cuốn vào rắc rối sau này của Long Cốt Thiên Thư, giai đoạn hiện tại cậu vẫn cần phải 'phát dục' (tích lũy sức mạnh).

Hồ Bát Nhất cũng khẽ gật đầu, nhẹ nhàng đi tới, cẩn thận ôm lấy bảo hộp chuẩn bị bỏ vào ba lô của mình.

Chương 49

"Ủa?

Đâu ra mùi nến thế này?" Đột nhiên một mùi nến thoang thoảng truyền vào mũi, Hồ Bát Nhất ngẩng đầu nhìn, lập tức sắc mặt đại biến, quát lớn: "Bàn Tử, cậu làm cái gì đấy?

Mau dập tắt nó!" Vương Bàn Tử ở góc đông nam mộ thất vừa thắp xong nến sáp đứng dậy, nghe thấy Lão Hồ mắng xối xả, thần tình ngẩn ra. "Tôi đều làm theo quy tắc Mạc Kim Hiệu Úy mà. 'Nhân điểm chúc, quỷ xuy đăng' (Người thắp nến, ma thổi đèn), làm sao thế?" Bàn Tử vẻ mặt ngơ ngác, lớn tiếng biện giải.

Đây đều là quy tắc lão tổ tông truyền lại, làm theo quy tắc thì có gì sai? "Tổ sư cái đầu cậu, khẩn trương dập tắt nó đi, cái này sẽ dẫn dụ Phân Trùng tấn công!" Hồ Bát Nhất động tác không chậm, vừa nói vừa nhét bảo hộp vào ba lô. "Mẹ kiếp!" Vương Bàn Tử lập tức nhớ tới Phân Thạch treo ở cửa mộ đạo, thứ đó ngửi thấy nhiệt độ cao hoặc lửa là phá vỏ chui ra.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử toát mồ hôi lạnh, vừa định thổi tắt nến sáp, chỉ thấy ngọn lửa đột nhiên bị kéo cao lên vài centimet một cách vô cớ.

Một luồng u quang xanh biếc từ ngọn nến từ từ bay lên, Bàn Tử ở gần nhất lập tức cảm thấy rợn tóc gáy, quá tà môn!

Cùng lúc đó, trên không trung mộ thất liên tục vang lên tiếng "vo vo".

Mọi người nghe tiếng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy vô số sương mù đen theo khe hở của Thiên Thủ Hắc Phật từng chút một tràn vào mộ thất. "Cái gì thế kia?" Ôn Như Hải vẻ mặt kinh khủng chỉ vào đám

sương đen giữa không trung lớn tiếng hỏi.

Không ai trả lời câu hỏi của ông ta, ánh mắt mọi người đều dán chặt vào đám sương đen, chỉ thấy sương đen dần dần thành hình.

Mạnh mẽ từ không trung lao xuống, lao thẳng về phía ngọn nến ở góc đông nam.

Trong chớp mắt ngọn lửa liền bị sương đen nuốt chửng! "Vãi chưởng, đó chính là Phân Trùng, mọi người mau chạy đi!

Thứ này có tính ăn mòn cực mạnh, tuyệt đối đừng chạm vào nó!" Hồ Bát Nhất sắc mặt đột biến, lớn tiếng nhắc nhở, tay anh ta cũng không chậm, đã mở ra cơ quan tượng Phật Thiên Thủ.

Cửa tượng Phật mở ra, nhóm Ôn Như Hải cũng không nói nhảm, cắm đầu chạy ra ngoài. "Tiểu Ca, thứ này đã nuốt chửng ngọn lửa, bọn chúng còn lượn lờ ở đó tìm cái gì thế?" Vương Bàn Tử thở hồng hộc chạy đến bên cạnh Sở Viễn, giơ khẩu 'phún tử' (súng shotgun) trong tay nhắm vào sương đen nghi hoặc hỏi. "Người!" Sở Viễn trầm giọng nói, ánh mắt cậu nhìn chằm chằm sương đen, trở tay rút ra Hắc Kim Cổ Đao, hoành đao trước ngực, thần tình giới bị. "Gió chặt, chuồn thôi!" (Tiếng lóng: Nguy hiểm, chạy mau!) Vương Bàn Tử thấy cửa lớn tượng Phật sắp khép lại, hô một tiếng rồi vội vàng chạy lên dùng thân mình chặn cửa tượng Phật khép lại.

Sở Viễn mở toàn bộ Dạ Nhãn, lờ mờ nhìn rõ bộ dạng sương đen, do vô số Phân Trùng tạo thành, những con trùng này có bộ mặt dữ tợn vô cùng khủng bố! "Tiểu Ca, nhanh lên, tôi sắp không kiên trì được nữa rồi!" Vương Bàn Tử nghiến răng chống cửa tượng Phật, đồng thời hét lớn với cậu.

Sở Viễn nhìn sâu vào đám sương đen phía xa, cực tốc chạy về phía lối ra, đẩy thân thể Bàn Tử, hai người thuận lợi ra ngoài, tượng Phật cũng vừa vặn đóng lại. "Bàn gia, đưa súng cho tôi.

Cậu đi giúp Hồ đội trưởng đưa mọi người rút lui ra ngoài, tôi ở lại chặn hậu." Nghe Sở Viễn nói vậy, Bàn Tử không do dự ném khẩu 'phún tử' cho Sở Viễn, vừa chạy vừa hét: "Đợi mọi người rút lui rồi, tôi sẽ ra hiệu cho cậu!" Đợi bóng dáng Vương Bàn Tử đi xa, Sở Viễn không còn cố kỵ, trực tiếp giơ súng bắn một phát vào Hủ Ngọc giữa trán Thiên Thủ Hắc Phật. "Đoàng!" Chuẩn xác trúng đích, Hủ Ngọc bị bắn vỡ lập tức phun ra vô số dịch thể đỏ như máu, đại bộ phận đều bắn tung tóe lên người tượng Phật.

Thừa cơ hội này, Sở Viễn vừa rút lui vừa quan sát động tĩnh Thiên Thủ Hắc Phật.

Lúc đi qua giá hàng, nhìn thấy đống vàng nhỏ, cậu trực tiếp vung tay lớn.

Đến cũng đến rồi, không khao thưởng chút thì sao coi được.

Lợi dụng ba lô hệ thống thu không ít vàng, mười mấy ô, mỗi ô 99 thỏi.

Tuy số lượng khá nhiều nhưng đống vàng bên cạnh lại không thấy vơi đi chút nào, Sở Viễn có chút hối hận, sớm biết thế đã dọn sạch ba lô.

Còn về những văn vật kim khí giá trị hơn, lo quá lộ liễu nên không dám thu, vàng thì không sao, mộ thất này thiếu gì chứ vàng. "Vo vo..." Lúc này, sương đen do Phân Trùng tạo thành đã theo khe hở Thiên Thủ Hắc Phật chui ra, chỉ có điều khi tiếp xúc với Hắc Phật, đột nhiên một phần sương đen như chạm phải thiên địch. "Xèo xèo..." Một trận âm thanh axit ăn mòn mạnh vang lên, lập tức không ít Phân Trùng từ giữa không trung rơi xuống, rất nhanh chất thành một lớp tro tàn trên mặt đất!

Chính là dịch thể Hủ Ngọc phát huy tác dụng chí quan trọng.

Loại Hủ Ngọc đặc thù này uy lực cực lớn, con trùng nhỏ cỡ nào cũng có thể trực tiếp bị nung chảy!

Đủ thấy cơ quan thâm độc, nếu kẻ trộm mộ không nhịn được mà chạm vào viên bảo thạch trên trán Hắc Phật, e rằng sẽ lập tức hóa thành tro bụi!

Tuy nhiên, việc này cũng chỉ tiêu diệt được một bộ phận nhỏ Phân Trùng trong đám sương đen.

Đòn tấn công của Hủ Ngọc dường như đã chọc giận sương đen, sau khi lượn một vòng trên không, chúng lao nhanh về phía Sở Viễn. "Đoàng, đoàng, đoàng..." Sở Viễn giơ súng quả quyết nã đạn vào sương đen, cho đến khi hết đạn, nòng súng bắt đầu nóng lên, sương đen vẫn không hề hấn gì!

Thấy vậy, trong lòng cậu khẽ động, không do dự ném khẩu súng đi.

Tức thì, đám sương đen giữa không trung như ngửi thấy mùi tanh, bay vùn vụt đuổi theo hướng khẩu súng.

Cơ hội tốt!

Cậu canh chuẩn thời cơ, nhảy lên giá hàng bên cạnh, hai chân mượn lực chịu đựng của giá hàng, phi thân nhảy lên cái đài lớn lúc mới vào. "A..." Đột nhiên một tiếng kêu thảm thiết từ lối ra truyền đến.

Sở Viễn trong lòng 'thót' một cái, xem ra nhóm Hồ Bát Nhất xảy ra chuyện rồi.

Sải bước chân, cậu nhanh chóng đuổi theo hướng mọi người.

Trước khi đi, cậu quay đầu nhìn đám sương đen đang nuốt chửng nhiệt độ của súng, suýt chút nữa phun ra một ngụm máu.

Hóa ra sương đen đã nuốt hết nhiệt độ cao, lại bay lên không, bay về phía cậu, giống như được gắn thiết bị tầm nhiệt, bám riết lấy cậu. "Mẹ kiếp, sớm biết thế mang theo mấy quả pháo sáng, thứ đó nhiệt độ cao, còn có thể thu hút hỏa lực!" Sở Viễn thầm chửi trong lòng, bản thân vẫn còn trẻ người non dạ, suy xét không đủ chu toàn, chuẩn bị thiếu sót nghiêm trọng.

Bỏ qua tạp niệm, Sở Viễn vừa đi được vài bước lại nghe thấy phía trước có tiếng "vo vo", lại còn một đám sương đen nữa.

Nhưng rất rõ ràng đám sương đen này nhỏ hơn nhiều so với đám sau lưng cậu.

Định thần nhìn lại, Vương Bàn Tử đang vừa chửi đổng vừa vung vẩy xẻng công binh, ngăn không cho sương đen tới gần.

Cũng may số lượng Phân Trùng tàn dư này không nhiều, dựa vào xẻng công binh còn có thể kiên trì vài nhịp. "Bàn gia, còn nến sáp không?

Đốt thêm vài cây ném qua đây!" Sở Viễn vội vàng mở miệng nhắc nhở, cứ tiếp tục thế này, Bàn Tử sớm muộn cũng không trụ nổi mà làm mồi cho Phân Trùng.

Bàn Tử nghe vậy mắt sáng lên, trực tiếp lấy bật lửa ra vừa bật lửa liền ném đi, hết cách rồi, ai bảo lũ Phân Trùng này điên cuồng vì lửa. "Bàn gia, cậu đi trước đi, nhanh!" Nhìn sương đen rời đi theo cái bật lửa, Sở Viễn cũng không hỏi ai bị thương, khẩn trương giục Bàn Tử rời đi!

Cậu trở tay rút Kim Cương Tán ra, chỉ có thể dựa vào phiến lá của nó để chống đỡ.

Kim Cương Tán được xưng là thủy hỏa bất xâm, nghĩ đến cũng có thể chống đỡ một lúc.

Chương 50

"Cậu đúng là anh ruột của tôi, nghĩa khí!" Thấy Sở Viễn yểm hộ như vậy, Bàn Tử thực sự cảm động từ tận đáy lòng.

Hắn biết thời gian cấp bách, bỏ lại một câu bùi tai rồi trực tiếp kéo dây thừng leo lên.

Đợi hắn lên đến nơi, còn chưa kịp thở, Hồ Bát Nhất đã kéo Bàn Tử lại hỏi tình hình bên dưới.

Nghe xong Bàn Tử kể lại, Hồ Bát Nhất cũng không do dự, lấy ra vài quả lựu đạn, buộc vào dây thừng. "Tiểu Ca, cho cậu mấy quả lựu đạn, có thể thu hút sự chú ý của Phân Trùng.

Tôi ở đây có thương binh, cần thời gian rút lui!" Hồ Bát Nhất hét lớn vào miệng lỗ đầy lo lắng, nói xong thuận theo dây thừng từ từ thả lựu đạn xuống. "Được, tôi sẽ cầm chân chúng thêm một lúc!" Nhận được lựu đạn, Sở Viễn lớn tiếng đáp lại.

Có thứ này, nhiệt độ cao sinh ra từ vụ nổ tuyệt đối là vật đại bổ đối với Phân Trùng! "Hồ đội trưởng, không được, dưới đó đều là văn vật quan trọng, không thể cứ thế mà hủy hoại được!" Ôn Như Hải sắc mặt trắng bệch, trên đầu không ngừng toát mồ hôi lạnh, ánh mắt nhìn chằm chằm Hồ Bát Nhất, uể oải chất vấn.

Hồ Bát Nhất thần tình phức tạp nhìn vị Ôn quán trường này, giọng nói dồn dập trầm thấp: "Ôn quán trường, ông đã mất một cánh tay rồi, hà cớ gì còn quan tâm những thứ này, tôi chỉ chịu trách nhiệm an toàn cho mọi người." Hóa ra, ngay khi nhóm Hồ Bát Nhất rời khỏi chủ mộ thất, tại nơi cách lối ra không xa lại gặp phải một nhóm nhỏ sương đen Phân Trùng.

Ôn Như Hải vì bảo vệ một món văn vật, không cẩn thận chạm vào

sương đen, ngay tại chỗ bị nuốt chửng một cánh tay.

Nếu không phải Hồ Bát Nhất phản ứng đủ nhanh, e rằng cái mạng nhỏ cũng không còn! "Tiểu Trang, khẩn trương cõng Ôn giáo sư ra ngoài, chuẩn bị sẵn sàng đóng cửa lối vào Đại Ngọa Phật bất cứ lúc nào, tôi sẽ đến ngay sau!" Hồ Bát Nhất không để ý đến sự chất vấn của Ôn Như Hải, lo lắng dặn dò Tiểu Trang đưa thương binh rút lui trước.

Lúc này để mọi người an toàn rút ra ngoài mới là quan trọng nhất. "Đùng!" Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng nổ lớn truyền đến, mọi người lập tức cảm thấy dưới chân rung chuyển. "Đi mau!" Hồ Bát Nhất quát lớn, anh ta biết chưa đến vạn bất đắc dĩ Sở Viễn sẽ không dùng lựu đạn, xem ra bên dưới đã thập phần nguy cấp.

Việc anh ta phải làm bây giờ là đưa mọi người rời đi, tránh trở thành gánh nặng cho Sở Viễn! "Lão Hồ, Tiểu Ca cậu ấy..." Vương Bàn Tử muốn nói lại thôi. "Tôi tin tưởng Tiểu Ca, chúng ta ra lối ra đợi cậu ấy!" Hồ Bát Nhất vỗ vai Vương Bàn Tử, kiên định nói.

Xung kích do vụ nổ tạo ra khiến toàn bộ mặt đất mộ thất đều rung chuyển.

Nhìn hai quả lựu đạn còn lại trong tay, Sở Viễn trong lòng trầm xuống.

Chủ mộ thất này xây dựng dưới lòng đất mấy tầng, bên trên còn có một tầng mộ thất cơ quan lưu sa độc yên, nếu ném thêm một quả lựu đạn nữa, cậu ước chừng cho dù mộ thất không sập, mộ thất cơ quan chắc chắn sẽ bị phá hoại.

Đến lúc đó đối mặt với lưu sa độc yên thì chắc chắn phải chết!

Không ngờ lăng tẩm người Tây Hạ cũng rút ruột công trình, không chịu nổi bom đạn.

Mắt thấy nhiệt độ cao của vụ nổ không làm sương đen hề hấn gì, Sở Viễn lập tức mặt biến sắc, trong lòng thầm nghĩ: Xem ra chỉ có thể dùng tuyệt chiêu! "Vo vo!" Vô số Phân Trùng sương đen bay về phía vị trí Sở Viễn.

Cảm ứng thấy flycam không ở bên cạnh, Sở Viễn quyết đoán hành động.

Lòng bàn tay trái khẽ cứa qua Hắc Kim Cổ Đao, trong nháy mắt thân đao dính đầy vết máu của cậu.

Mắt thấy sương đen lao thẳng vào mặt mình, Sở Viễn trực tiếp xuất đao.

Mượn sức mạnh cơ thể liên tục vung vẩy trường đao, tựa như gió thu quét lá vàng.

Nơi đao phong đi qua, sương đen như gặp phải thứ gì đó còn khủng bố hơn, nhao nhao xu lợi tị hại, né tránh đao phong.

Cũng có những con Phân Trùng không tránh kịp, dính phải vết máu trên thân đao giống như bị Hủ Ngọc xâm thực, lập tức hóa thành tro bụi!

Chính là sau khi huyết mạch Thanh Long trong cơ thể Sở Viễn cải tạo, máu của cậu đối với Phân Trùng mà nói chẳng khác gì kịch độc trí mạng.

Trong máu thậm chí còn tỏa ra một luồng uy áp của thần thú thượng vị, khiến lũ Phân Trùng trong thời gian ngắn không dám tiến lên.

Chỉ đành bất lực lượn lờ ở tầm thấp, vây chặt lấy Sở Viễn.

Sở Viễn thấy vậy cổ tay rung lên, những giọt máu trên bề mặt Hắc Kim Cổ Đao văng về phía sau sương đen, khiến sương đen nhao nhao né sang hai bên.

Thấy sương đen chưa tụ lại, cậu thừa dịp khe hở này, sải một bước dài lao về phía lối ra, thuận theo dây thừng, nhoáng cái đã leo lên.

Sau khi ra ngoài, còn chưa kịp thả lỏng, Sở Viễn trước tiên đá văng thiết bị cố định dây thừng, sau đó thuận thế dùng Hắc Kim Cổ Đao hất nắp đậy mặt đất rơi thẳng vào lối vào.

Phong tỏa lối vào trước, cũng không biết có thể chặn được sương đen bao lâu. "Tiểu Ca, bên này!" Hồ Bát Nhất nhìn thấy Sở Viễn đi ra, mắt sáng lên, lập tức lớn tiếng hô hoán.

Sở Viễn biết cái nắp đậy này không ngăn được sương đen Phân Trùng bao lâu, thân hình mạnh mẽ chuyển động, nhanh chóng lướt về phía lối ra.

Hồ Bát Nhất thấy vậy như nghĩ đến điều gì, ánh mắt ngưng trọng, rút ra một khẩu súng lục, nhìn chằm chằm vào phía sau lưng Sở Viễn.

Vo vo!

Quả nhiên, chỉ mười mấy giây sau, sương đen Phân Trùng đã theo lối vào từ mộ đạo bay ra, lượn lờ trên không trung, mạnh mẽ lao về phía Sở Viễn. "Đoàng!" Một viên đạn mang theo tiếng gió rít lướt nhanh qua bên người Sở Viễn, trong nháy mắt xuyên qua sương đen Phân Trùng.

Sương đen tản ra...

Viên đạn cuối cùng bắn trúng một cái đĩa ngọc ở giữa cửa mộ, đĩa ngọc trong nháy mắt vỡ vụn. "Rắc rắc!" Hai cái đĩa ngọc còn lại bắt đầu xoay tròn với tốc độ cực nhanh, càng lúc càng nhanh.

Trong một tiếng nổ lớn, cửa mộ bị ép mở ra.

Vô số cát lún màu xám xanh kèm theo màn sương mỏng màu xanh lao nhanh về phía nhóm Sở Viễn!

Chính là cơ quan tuyệt hộ bên trong mộ thất cơ quan!

Dưới sự tấn công của lượng lớn lưu sa và khói độc, sương đen Phân Trùng giữa không trung chạm vào là chết.

Trong khoảnh khắc, đám sương đen vừa nãy còn diệu võ dương oai đã bị nuốt chửng trong nháy mắt, biến mất không còn tăm hơi.

Đây chính là uy lực của cơ quan tuyệt hộ! "Mẹ kiếp, đám súc sinh này thật vãi, cơ quan tuyệt hộ này độc địa thật." Vương Bàn Tử chửi thầm một câu rồi tay chân lanh lẹ leo lên trên, hắn không muốn dính phải tí khói độc nào.

Hồ Bát Nhất nhìn thấy Sở Viễn đã đuổi kịp, bám sát theo Bàn Tử leo lên.

Trước khi rút lui, Sở Viễn liếc nhìn sương đen bị nuốt chửng phía sau, cuối cùng cũng kịp leo lên theo lỗ hổng trước khi cát lún ập đến. "Ầm!" Cùng lúc đó, Hồ Bát Nhất đang canh giữ ở lối ra Thông Thiên Thụy Phật thấy Sở Viễn bình an vô sự thoát ra, sắc mặt vui mừng.

Lập tức anh ta ra hiệu cho Trang Vệ Quốc kích nổ bom vi hình đã chôn sẵn, trong nháy mắt lấp đầy lối vào. "Phù!" Nhìn lối vào bị chôn vùi phía sau, lại nhìn quanh bốn phía, phát hiện bao gồm cả Lạc Tuyết, các thành viên đội tiên khiển đều an toàn, Sở Viễn cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. "Tiểu Ca, anh không sao chứ, tay sao lại bị thương thế này?" Lạc Tuyết vẻ mặt lo lắng đi tới, thấy tay Sở Viễn có vết thương lập tức ân cần hỏi han, đồng thời từ ba lô sau lưng lấy ra một cuộn băng gạc và cồn, chuẩn bị xử lý vết thương cho cậu.

Chút thương tích nhỏ này đối với Sở Viễn không tính là gì, có khả năng chỉ vài giờ sau miệng vết thương sẽ tự lành.

Chương 51

Đây chính là đặc tính mang lại sau khi huyết mạch Thanh Long đạt tới 50%: Mình đồng da sắt!

Đúng như mặt chữ, khiến thể chất, độ cứng xương cốt của Sở Viễn tăng đại, lực phòng ngự tăng cường, khả năng hồi phục của cơ thể cũng được nâng cao rất nhiều.

Nếu không, nhát dao trích máu vừa rồi, dưới lưỡi dao sắc bén của Hắc Kim Cổ Đao, đổi lại là người bình thường có khi đã bị cắt đứt nửa bàn tay! "Cảm ơn." Thấy từ chối không được, Sở Viễn đành nói cảm ơn một tiếng, mặc cho Lạc Tuyết xử lý vết thương của mình, cậu cũng vừa vặn cần một sự ngụy trang.

Đến khi Sở Viễn an toàn ra khỏi mộ thất, lúc này khán giả xem livestream mới phản ứng lại. [Livestream] "Không thể không nói, loại trùng thần kỳ này đúng là mở rộng tầm mắt, mọi người có thể sống sót quả thực là không thể tin nổi!" "Ôn quán trường chỉ chạm vào một chút xíu, một cánh tay vậy mà trong nháy mắt đã bị nung chảy, còn kinh hơn cả Hóa Thi Tán." "Chứ còn gì nữa?

Hóa Thi Tán ít ra còn để lại chút quần áo, sương đen này đến cái mộ gió cũng không cho ông có, quá ác." "A!

Phiền ghê, không thấy được cảnh Tiểu Ca đại chiến sương đen, không biết cuối cùng tiêu diệt bọn chúng thế nào." "Haiz, cái cổ mộ này còn khủng bố hơn mộ Tây Chu nhiều, ba vị Mạc Kim Hiệu Úy hợp tác mà cũng không thể toàn thân trở ra, đáng sợ." "Xuống mộ là chuyện của dân chuyên nghiệp, sau này người không phận sự tốt nhất đừng đi, nếu không, cuối cùng chết thế nào cũng không biết đâu?" "Không thấy lần này đội viên minh tinh của tổ chương trình chỉ có

một mình Lạc Tuyết thôi sao?

Chắc là nhận thức được sự nguy hiểm thực sự của cổ mộ rồi." Hồ Bát Nhất sau khi kiểm tra không có bất kỳ khói độc và sương đen nào lọt ra, lúc này mới đâu ra đấy sắp xếp mọi người rút lui.

Trong quá trình đó, Sở Viễn cũng biết được quá trình bị thương của Ôn Như Hải, cậu cũng chỉ có thể thầm than trong lòng, không hổ là đại hung chi huyệt.

Lần xuống mộ này nếu không phải mình và Lão Hồ liên thủ, e rằng hậu quả thật khó nói, không chừng lại giống kết cục của Chá Cô Tiêu và Liễu Trần trong nguyên tác.

Cũng chính kinh nghiệm lần này đã cảnh cáo Sở Viễn, thực lực hiện tại của mình vẫn chưa đủ để lêu lổng, vẫn phải tiếp tục thu thập nhân khí trị.

Hồ Bát Nhất thấy cậu vẻ mặt ngưng trọng, tưởng là cậu tự trách vì không bảo vệ tốt Ôn Như Hải, bèn vỗ vai cậu an ủi. ...

Vừa trở lại mặt đất, tiếng máy móc ầm ầm đã thu hút sự chú ý của Sở Viễn.

Vốn là quần thể mộ táng Tiết thị vắng vẻ, lúc này lại trở nên đèn đuốc sáng trưng, không ít máy móc thi công cỡ lớn đi đi lại lại, cuốn lên từng trận bụi đất.

Thấy Sở Viễn hơi nhíu mày, tình huống gì đây?

Cũng là đổ đấu à?

Ngang nhiên thế sao, lái cả máy xúc lao lên? "Ha ha, ngài chính là Hồ liên trưởng phải không, hạnh ngộ hạnh ngộ, bỉ nhân Hoa Vinh, lần đầu gặp mặt, còn mong được chỉ giáo nhiều hơn!" Một thanh niên diện mạo tuấn tú mặc âu phục, cười hì hì đi đến gần mọi người, ân cần nói với Hồ Bát Nhất. "Hả?

Lương Sơn Bạc hảo hán?

Tiểu Lý Quảng Hoa Vinh?" Vương Bàn Tử nhìn thanh niên hip-hop trước mắt, lập tức mắt tròn mắt dẹt.

Đây là hảo hán Lương Sơn xuyên không à? "Ha ha, vị này là Bàn gia phải không, cửu ngưỡng đại danh, không ngờ hỗn danh của bỉ nhân Bàn gia ngài cũng biết, hổ thẹn!" Hoa Vinh miệng nói hổ thẹn, khóe miệng lại cười đến tận mang tai, khiến Sở Viễn đầy đầu vạch đen. "Ách..." Hoa Vinh ngừng một chút, thấy mấy người vẻ mặt nghi hoặc, mở miệng giải thích: "Chư vị thứ lỗi, ông cụ nhà tôi thích 'Thủy Hử Truyện', vì thế đặt tên cho tôi là Hoa Vinh, chứ không phải đến từ Lương Sơn Bạc đâu." Thấy Hồ Bát Nhất nghi hoặc nhìn mình, Hoa Vinh không hoảng không vội lấy ra một tập văn kiện, nói: "Tôi là công ty khai quật hợp tác với viện nghiên cứu khảo cổ, đây là văn kiện ủy thác, phụ trách khai quật văn vật mộ Tây Hạ lần này, có giấy chứng nhận!" Hồ Bát Nhất cầm văn kiện lật đi lật lại xem, sau đó quay người nhìn về phía Sở Viễn.

Sở Viễn nhún vai, biểu thị cũng không biết tình hình. "Hầy, cậu chính là Mạc Kim Hiệu Úy Sở Viễn phải không, hạnh ngộ.

Xin tự giới thiệu lại, tại hạ Hoa Vinh thuộc công ty công trình Thường Thắng Sơn!" ???

Phát hiện ba người vẫn nhìn mình đầy nghi hoặc, Hoa Vinh nhếch miệng, nhỏ giọng lầm bầm: "Thời đại nào rồi, cứ bắt người ta phải đọc tiếng lóng!" Chỉ thấy hắn chỉnh lại quần áo, nghiêm túc mở miệng đọc: "Thường Thắng Sơn thượng hữu cao lâu, tứ phương anh hùng đáo thử lai.

Long phượng như ý kết cố giao, ngũ hồ tứ hải thủy thao thao." "Tại hạ, Tá Lĩnh Tổng Bả Đầu, Hoa Vinh!" "Cái gì?

Anh là thủ lĩnh đương đại của Tá Lĩnh Lực Sĩ?" Trong lều của Hồ

Bát Nhất, bốn người ngồi quây quần, Vương Bàn Tử nhìn chằm chằm Hoa Vinh đánh giá từ trên xuống dưới, vẻ mặt đầy vẻ không thể tin nổi.

Rất khó tưởng tượng, thân là thủ lĩnh của Tá Lĩnh Lực Sĩ - một trong bốn môn phái đổ đấu lớn, lại là cái gã ăn mặc bảnh bao trước mắt này.

Mọi người đều là dân đổ đấu, kết quả đối phương lại ra dáng một doanh nhân thành đạt, ai nhìn mà trong lòng chịu cho nổi.

Sở Viễn cũng đầy vẻ thắc mắc, trịnh trọng hỏi: "Theo tôi được biết, Tổng Bả Đầu của Tá Lĩnh Lực Sĩ hình như họ Trần mà." Nói xong, cậu liền âm thầm quan sát thần sắc đối phương.

Tuy rằng không rõ Tá Lĩnh Lực Sĩ trong thế giới này đã xảy ra chuyện gì, nhưng cậu luôn cảm thấy gã trước mắt này có chút nhìn không thấu.

Hoa Vinh mặt không đổi sắc, đáy mắt xẹt qua một tia khác thường, cười như không cười giải thích: "Hơn trăm năm trước, Tổng Bả Đầu của Tá Lĩnh quả thực họ Trần.

Năm đó Trần Tổng Bả Đầu dẫn theo một đám tinh nhuệ đi thám hiểm một tòa cổ mộ đế vương." "Đáng tiếc, hơn bốn mươi anh em tinh nhuệ đi cùng đều toàn quân bị diệt, Trần Tổng Bả Đầu cũng mất tích không thấy tăm hơi, trực tiếp dẫn đến việc Tá Lĩnh phân băng ly tích." "Tổ tiên tôi từng là quân sư của Tá Lĩnh, cũng là trợ thủ đắc lực của Trần Tổng Bả Đầu.

Ông cụ không đành lòng nhìn Tá Lĩnh Lực Sĩ tiêu vong, liền triệu tập lại một bộ phận anh em cũ, sinh sống tại Thường Thắng Sơn.

Mãi cho đến sau cải cách mở cửa, cha tôi mới thành lập công ty công trình." "Bởi vì tay nghề khai quật cũng gọi là tạm được, được

phía nhà nước trọng dụng, hiện tại chủ yếu hỗ trợ nhà nước khai quật cổ mộ!" Nói đến đây, Hoa Vinh lấy ra một tấm danh thiếp đưa cho Sở Viễn, tươi cười rạng rỡ nói: "Sở tiểu ca, tôi sư thừa Tá Lĩnh, cậu là chân truyền của Mạc Kim, hai ta có thể thân cận nhiều hơn, sau này nói không chừng có cơ hội hợp tác!" Sở Viễn khẽ gật đầu nhận lấy danh thiếp.

Chà, Tổng giám đốc công ty công trình Thường Thắng Sơn, tên này quả nhiên là thủ lĩnh của chi nhánh Tá Lĩnh này.

Trong ấn tượng của cậu, Trần Ngọc Lâu đảm nhiệm chức Tổng Bả Đầu Tá Lĩnh, bên cạnh có vị trợ thủ đắc lực là Hoa Mã Quái, có lẽ chính là tổ tông của Hoa Vinh.

Có điều, tên này bề ngoài nhìn thì hào sảng, nhưng khi nói chuyện ánh mắt lại lấp lóe, cũng không biết vừa rồi có được mấy câu là nói thật! "Reng reng reng ~" Bỗng nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên, Hồ Bát Nhất cầm lên xem, lập tức ra hiệu cho mọi người mình cần ra ngoài nghe điện thoại.

Ba phút sau, Hồ Bát Nhất vẻ mặt ngưng trọng đi vào, liếc mắt ra hiệu cho Bàn Tử.

Bàn Tử hiểu ý, mạnh mẽ đứng dậy. "Bận rộn cả nửa đêm, buồn ngủ chết đi được.

Lão Hồ, mọi người tiếp tục nói chuyện đi, tôi phải về ngủ đây!" Vương Bàn Tử ngáp một cái, làm ra vẻ mệt mỏi, lớn tiếng nói.

Khóe miệng Hoa Vinh giật giật, trong lòng thầm nghĩ: Diễn có thể giả trân hơn chút nữa được không?

Tuy trong lòng oán thầm, nhưng Hoa Vinh vẫn rất biết nhìn thời thế, vội vàng đứng dậy, vẻ mặt áy náy nói: "Hồ đội trưởng, thật ngại quá, quên mất các vị đã bận rộn lâu như vậy.

Tôi về trước đây, chúng ta rảnh rỗi lại nói chuyện sau!" Vương Bàn Tử làm động tác tiễn khách với Hoa Vinh, mặt lộ vẻ mỉm cười nói: "Đi thong thả, không tiễn!" Hoa Vinh khựng lại, khẽ gật đầu với Hồ Bát Nhất và Sở Viễn, nhìn sâu vào Vương Bàn Tử một cái, lúc này mới lui ra khỏi lều. "Cái tên này ăn mặc bóng bẩy như vậy, nhìn qua đã biết không phải người tốt lành gì!" Vương Bàn Tử nhìn theo bóng lưng Hoa Vinh, khó chịu càu nhàu. "Ha ha, người ta chính là công ty khai quật ngự dụng của Viện nghiên cứu khảo cổ đấy.

Cậu không nể mặt người ta như vậy, sau này tiếp xúc nhớ cẩn thận chút!" Hồ Bát Nhất trước tiên trấn an Vương Bàn Tử, sau đó xoay người nhìn Sở Viễn, vẻ mặt trịnh trọng nói: "Tiểu ca, tôi nhận được sắp xếp của cấp trên, cần phải đưa bảo vật trong mộ đi ngay trong đêm.

Lần tới đến thủ đô, tôi mời khách!" "Chúng ta núi xanh không đổi, nước biếc chảy dài!" Sở Viễn không có gì bất ngờ, cậu biết Long Cốt Thiên Thư chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của nhà nước, chỉ là không ngờ lại gấp gáp như vậy. "Bàn Tử, cậu thời gian này không có việc gì thì đi cùng Tiểu ca, ngày mai bồi Tiểu ca cùng về huyện Cổ Lam!" Hồ Bát Nhất trực tiếp sắp xếp thay cho Vương Bàn Tử.

Bàn Tử nhún vai, cũng không dị nghị gì, khẽ gật đầu.

Tiễn Hồ Bát Nhất đi xong, Sở Viễn liền trở về lều của mình.

Cậu vốn còn định đi thăm Lạc Tuyết, Đại Thụy Phật Tự kinh hiểm như vậy, lo lắng cô ấy đêm không ngủ được.

Đi tới ngoài lều của cô, nghe tiếng hô hấp bên trong, Sở Viễn lập tức cảm thấy mình lo lắng vô ích, tâm lý cô nương này không phải dạng vừa.

Nằm trong lều, cậu âm thầm kiểm tra hệ thống của mình.

Không ngờ thu hoạch cũng không nhỏ, trực quan nhất chính là giá trị nhân khí đã hơn 900 vạn, khoảng cách đến phần thưởng cấp tiếp theo cũng không xa.

Chương 52

Cũng coi như không uổng công cậu lần này vào sinh ra tử xuống mộ, duy nhất đáng tiếc là hai lần xuống mộ gần đây đều không thể mở quan tài, thật tiếc nuối! ...

Trời tờ mờ sáng, sương sớm bao phủ.

Sở Viễn sáng sớm tinh mơ đã bị Bàn Tử lôi dậy, được báo cho biết thủ hạ của Hoa Vinh phấn chiến cả đêm, thế mà đã trực tiếp đào tới chủ mộ thất.

Đứng trên sườn dốc cách di chỉ Đại Thụy Phật Tự không xa, Sở Viễn day day đôi mắt ngái ngủ, nhìn xa xa thấy bọn Hoa Vinh đang từng rương từng rương vận chuyển văn vật trong mộ ra, thần tình có chút ngưng trọng.

Bên trong Đại Thụy Phật Tự là vách núi sâu không thấy đáy, đỉnh mộ thất đều là Thiên Bảo Long Hỏa Lưu Ly Đỉnh, chỉ có thể khai quật từ bên trong.

Có điều ngẫm lại cũng đúng, Hắc Vụ đã bị mình xử lý, chỉ dựa vào cát chảy và khói độc chắc chắn là không ngăn cản được Tá Lĩnh Lực Sĩ.

Tên Hoa Vinh này thân là thủ lĩnh Tá Lĩnh, cái khác không nói, bản lĩnh quyết chữ "Thiết" (đào/khai thác) ngược lại tu luyện đến mức lô hỏa thuần thanh, đào lỗ thuộc hàng nhất lưu!

Vương Bàn Tử trong miệng nhai bữa sáng, vừa dậm chân vừa lẩm bẩm: "Tiểu ca, Hoa Vinh quả thật có chút tài năng, tôi vừa nghe ngóng, hắn chỉ có vài tay sai trúng khói độc, không gặp phải nguy hiểm nào khác!" "Tiểu ca, cậu nói xem đám Tá Lĩnh Lực Sĩ vận chuyển tài bảo như vậy, bọn họ liệu có tham lam không?

Vàng bạc châu báu làm mờ mắt người a!" Sở Viễn thản nhiên cười nói: "Hôm qua tôi có hỏi đồng nghiệp bên Viện nghiên cứu khảo cổ, Hoa Vinh đích xác là đội ngũ ngự dụng của Viện, hợp tác nhiều năm." "Hai năm trước tại vùng Tương Tây, có tòa cổ mộ Nguyên Đại đại tướng quân chính là do Hoa Vinh dẫn người khai quật, danh tiếng của hắn cũng không tệ!" Vương Bàn Tử cắn một miếng lớn bữa sáng, khinh thường nhìn đội khai quật phía xa, cười nhạo nói: "Nếu không phải Bàn gia mấy năm trước chậu vàng rửa tay, cái gì mà mộ Nguyên Đại đại tướng quân, một mình Bàn gia tôi cũng có thể quật lên cho hắn xem." "Ha ha, không hổ là Bàn gia lừng lẫy danh tiếng ở Phan Gia Viên, nghe nói ngài từng đi qua Tinh Tuyệt Cổ Thành, bội phục bội phục!" Chỉ thấy Hoa Vinh mặc âu phục trắng, đeo kính râm, tay cầm quạt giấy trắng cười tủm tỉm đi tới.

Thấy đối phương tâng bốc mình như vậy, Bàn Tử mặt đầy tươi cười, cùng Hoa Vinh ân cần trò chuyện rôm rả, có vẻ như tương kiến hận muộn.

Chẳng qua, Hoa Vinh tuy rằng đang tán gẫu với hắn, nhưng ánh mắt luôn thỉnh thoảng liếc về phía Sở Viễn. "Hoa tổng, người sáng mắt không nói chuyện mờ ám, anh có phải có chuyện gì muốn nói với bọn tôi không?

Không cần vòng vo tam quốc!" Sở Viễn khoanh hai tay trước ngực, thản nhiên nói.

Hoa Vinh tán thưởng nhìn cậu một cái, lãng thanh nói: "Được, tôi cũng không giấu giếm nữa, có một vụ làm ăn muốn thương lượng với hai vị." Vương Bàn Tử lập tức hai mắt sáng lên, có việc làm rồi, vội vàng tiến lên hỏi: "Hoa huynh đệ, nói rõ xem là chuyện gì?" "Hắn là Bàn gia cũng biết chuyện tôi mấy năm trước hỗ trợ Viện nghiên cứu khảo cổ khai quật cổ mộ Bình Sơn, kể từ sau sự kiện Úng thành một năm trước, công tác khai quật cơ bản đang ở trạng thái tạm dừng!"

Hoa Vinh mang theo thần tình hồi ức giới thiệu. "Sự kiện Úng thành Bình Sơn?

Cái này tôi ngược lại có nghe thấy, nghe nói tử thương hơn bốn mươi người, cổ mộ Bình Sơn đều bị nhà nước phong tỏa rồi mà!" Vương Bàn Tử nghi hoặc hỏi.

Chuyện này bị nhà nước ém xuống, chỉ có chút tin tức trong phạm vi nhỏ, nghe nói hiện trường rất kinh hoàng.

Hoa Vinh cười khổ nói: "Hai năm nay có rất nhiều cao thủ đổ đấu, người đam mê thám hiểm, phớt lờ lệnh phong tỏa của nhà nước, lần lượt đi thám hiểm Bình Sơn." Nói đến đây, thanh âm hắn khựng lại: "Số liệu nhà nước ghi chép, hai năm nay đã mất tích ba mươi lăm người, con số vẫn đang tăng lên!" Sở Viễn kinh ngạc nhìn hắn, không ngờ chủ tuyến cổ mộ Bình Sơn lại phát triển theo hướng này, có điều ngẫm lại cũng phù hợp tình hình thực tế.

Năm đó, hai lộ thủ lĩnh ngầu nhất của Tá Lĩnh và Bàn Sơn cùng thám hiểm Bình Sơn, cuối cùng người sống sót cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Nếu không phải hào quang nhân vật chính đủ cứng, chỉ riêng Lục Sí Ngô Công (Rết sáu cánh) đã quét ngang tất cả Tá Lĩnh Lực Sĩ, càng đừng nói đến Đại Tống Tử phía sau!

Tuy rằng Hoa Vinh nhìn qua bản lĩnh không nhỏ, nhưng so với Trần Tổng Bả Đầu năm đó còn kém rất xa.

Thế hệ Tá Lĩnh Lực Sĩ này muốn khai quật cổ mộ Bình Sơn, nói thật lòng chẳng khác gì đi hiến mạng.

Cho dù là Sở Viễn đi qua, cũng chưa chắc có thể toàn thân trở ra, đừng quên con Lục Sí Ngô Công kia có thể phi sa tẩu thạch. "Hoa huynh đệ, cậu thao thao bất tuyệt nhiều như vậy, không phải là muốn

mời bọn tôi đi cổ mộ Bình Sơn chứ?" Hoa Vinh mặt lộ vẻ mỉm cười nhìn Vương Bàn Tử, tâng bốc: "Phải nói đúng là Bàn gia, liếc mắt cái đã nhìn ra mục đích của tôi." "Lần này, tôi đại biểu cho nhà nước, chính thức mời hai vị đi cổ mộ Bình Sơn, hiệp trợ tôi cùng khai quật mộ Nguyên Đại đại tướng quân!" Sở Viễn nghĩ thầm: Cổ mộ hung hiểm, quốc gia mời mình ra tay, mình nên trả lời thế nào đây, rất gấp, đang online chờ!

Bàn Tử nghe được lời mời, trên mặt tràn đầy vẻ ý động.

Thời buổi này nhà nước kiểm tra nghiêm ngặt, hắn đã nhịn rất lâu không đi đổ đấu rồi.

Mấy năm nay nếu không phải dựa vào việc nhặt nhạnh, buôn bán ở Phan Gia Viên, chỉ dựa vào trợ cấp của Viện nghiên cứu khảo cổ thì hắn đã sớm chết đói.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử đảo tròng mắt, không nhanh không chậm nói: "Hoa huynh đệ, vốn dĩ nể tình anh em một trận, việc này Bàn gia tôi chắc chắn giúp cậu, nhưng cổ mộ Bình Sơn hung hiểm dị thường a!" Hoa Vinh vừa nghe thấy có hi vọng, vội vàng vỗ ngực cam đoan: "Bàn gia yên tâm, lần này thái độ của nhà nước rất kiên quyết, chỉ cần khai quật thành công cổ mộ Bình Sơn, nhất định sẽ hứa hẹn thù lao cực cao!" Nghe lời này, Bàn Tử ngược lại có chút lo lắng.

Trong ấn tượng của hắn, có khi nào nhà nước lại hào phóng như vậy?

Chỉ có thể nói lên một điều, Bình Sơn này quả nhiên như lời đồn, hung hiểm dị thường!

Đoán chừng nhà nước cũng bó tay hết cách với nó rồi.

Suy cho cùng, muốn không phá hoại cấu trúc cổ mộ mà vẫn lấy được cổ vật trong mộ, phi chuyên nghiệp nhân sĩ thì không thể làm

được! "Tiểu ca, cậu nói sao?

Bàn gia tôi định qua đó xem thử." Bàn Tử gãi đầu vẻ mặt tàm quý hỏi.

Hắn vốn còn đáp ứng Lão Hồ đưa Sở Viễn về huyện Cổ Lam, kết quả quay đầu cái đã "đánh lẻ".

Sở Viễn cũng không oán trách Bàn Tử, cậu rất rõ đối phương chính là "vô lợi bất khởi tảo", thiên tính con người mà thôi, có thể lý giải.

Làm bộ suy tư, Sở Viễn trầm ngâm nói: "Tôi có thể đi Bình Sơn hiệp trợ, nhưng tôi hy vọng phía nhà nước có thể đồng ý một yêu cầu của tôi!" Hoa Vinh hai mắt sáng lên, mặt đầy tươi cười cam đoan: "Tiểu ca, yêu cầu gì cụ thể, tôi sẽ toàn lực phối hợp!" "Lần thám hiểm Bình Sơn này, tôi muốn livestream toàn bộ quá trình." Sở Viễn thần tình đạm nhiên trả lời. "Ách..." Hoa Vinh vẻ mặt ngạc nhiên nhìn cậu.

Hắn từng nghĩ Sở Viễn sẽ đề cập đến tiền tài, đồ cổ..., không ngờ lại là yêu cầu này.

Có điều, việc nhà nước mời nhân sĩ xã hội ra tay lần này cũng mang ý nghĩa cảnh cáo giới bên ngoài về mức độ nguy hiểm của cổ mộ Bình Sơn.

Nội tình trong đó hắn vẫn rất rõ ràng, do đó lập tức vỗ bàn nói: "Tiểu ca, cậu yên tâm, có thể livestream toàn trình.

Hành động lần này vốn dĩ chính là muốn nói cho mọi người biết rủi ro khi đổ đấu, hãy trân quý sinh mệnh, tránh xa cổ mộ!" "Hơn nữa căn cứ tin tức nội bộ của tôi, chương trình 'Quốc Gia Bảo Tàng' có khả năng muốn làm vài kỳ phổ cập khoa học, liên quan đến văn hóa mộ Tây Chu." Đối với điểm này, Sở Viễn đã sớm dự liệu, nhưng biết được tin tức nội bộ từ miệng Hoa Vinh, trong lòng ít nhiều vẫn có

chút thất lạc.

Từ khi lấy được Long Cốt Thiên Thư từ mộ Tây Chu, cậu đã ẩn ẩn có loại suy đoán, chương trình 'Quốc Gia Bảo Tàng' có khả năng phải chuyển hình sang loại tiết mục phổ cập khoa học thường ngày, trọng điểm giới thiệu tình huống cổ mộ sau khi khai quật.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của cậu, nói cho cùng thám hiểm cổ mộ phải đối mặt với quá nhiều điều chưa biết, động một chút là thương vong nhân mạng.

Phía nhà nước cũng không chịu nổi áp lực dư luận xã hội, hơn nữa trước đó Hoa Bất Ngữ đã nhiều lần truyền ra tin tức rút khỏi ghi hình.

Sở Viễn thậm chí từng nghĩ, một khi nhà nước giải mã được nội dung trên Thiên Thư, e rằng sẽ phong sát chương trình này ngay lập tức.

May mắn là, bên trong Đại Thụy Phật Tự, Lão Hồ không mở bảo hộp ra ngay lập tức, nếu không còn chưa biết sẽ gây ra rắc rối lớn đến mức nào.

Nói đến đây, cậu không khỏi lo lắng cho Lão Hồ, e rằng sau này sẽ có một khoảng thời gian không gặp được, có điều anh ta xuất thân tốt, sẽ không có vấn đề lớn.

Cho nên, chuyến đi Bình Sơn lần này tuy rằng rủi ro trùng trùng, lại là lựa chọn tốt nhất của Sở Viễn ở giai đoạn hiện tại, việc này liên quan đến "bàn tay vàng" của cậu!

Thành thật mà nói, chương trình phổ cập khoa học cũng có thể thu hoạch được giá trị nhân khí.

Nghĩ đến 50 triệu, 100 triệu nhân khí sau này, cậu liền tê cả da đầu! "Được, chỉ cần có thể livestream, tôi chắc chắn sẽ tham gia!" Sở

Viễn trịnh trọng nói.

Vì để thu hoạch thêm nhiều nhân khí, cậu quyết định mạo hiểm một lần, huống hồ, đối với nội đan của Lục Sí Ngô Công cậu cũng thèm nhỏ dãi.

Hoa Vinh nghe được câu trả lời khẳng định của Sở Viễn, vẻ mặt đầy ý cười, đưa máy tính bảng trong tay cho Sở Viễn, dặn dò: "Đây là cơ quan ở Úng thành mà tôi dẫn thủ hạ gặp phải hai năm trước.

Tiểu ca, cậu có thể xem thử, đừng tiết lộ ra ngoài." Sở Viễn nhận lấy máy tính bảng, tiện tay ấn mở tập tin video trên màn hình.

Mở ra xem: đập vào mắt là cảnh tượng flycam quay toàn cảnh ngọn núi từ trên cao, sương mù bao phủ, rừng rậm um tùm, cũng chưa nhìn ra dị thường gì.

Theo ống kính kéo ra xa, hình tượng ngọn núi thần bí xuất hiện trong màn hình.

Đây là một ngọn núi lớn uyển như quỷ phủ thần công, thân núi trình trạng nghiêng, phảng phất như một cái bình lớn nằm đổ.

Thân núi hình dáng như bảo bình, bao phủ trong mây mù, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, phảng phất vân vận thất thải, thần bí mà lại hùng vĩ.

Sở Viễn nhìn thấy ngoại quan của Bình Sơn, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, kinh thán nói: "Sơn hình tại địa thủy tại thiên, linh khí hạ cảm họa phúc nghiệm.

Đại đạo long hành tự hữu chân, phiêu hốt ẩn hiện thị long thân.

Chương 53

Quả là một tòa đại hung chi mộ!" "Tiểu ca, nói thế nào?

Đây quả thực là một tòa hung mộ?" Vương Bàn Tử vội vàng ghé sát vào, nhìn màn hình trong máy tính bảng, phong cảnh như tranh vẽ, thực sự không nhìn ra nửa phần khủng bố.

Hoa Vinh cũng vẻ mặt kinh nghi nhìn Sở Viễn.

Muốn nói Chu Dịch Bát Quái, một mạch Tá Lĩnh nhà hắn gia truyền quái thuật, cũng có vài phần chân truyền.

Nhưng nói đến Tầm Long Phân Kim, xem xét thế đất long mạch, thì hắn dốt đặc cán mai.

Sở Viễn khẽ gật đầu, hạ thấp giọng nói: "Thiên địa từ cổ có linh khí, trong tụ ở núi sông, ngoài hiện ở gió mây, gọi là Long Mạch, phàm nơi có long mạch ắt có trọng bảo." "Bình Sơn này nhìn biểu tượng bên ngoài, dưới đáy ắt có trọng khí.

Đỉnh Bình Sơn lại có một khe nứt thiên nhiên sâu không thấy đáy, hẳn là do thế đất biến động trong năm tháng dài đằng đẵng gây ra.

Phảng phất như một lưỡi dao sắc bén, chém đứt long mạch thượng giai vốn có.

Long mạch bị tổn hại, bảo huyệt bị phá hoại, nhìn từ phong thủy, nơi này thực nãi đại hung chi mộ!" Hoa Vinh thần sắc phức tạp nhìn Sở Viễn, trong lòng rất bội phục, không hổ là Mạc Kim Giáo Úy, tay nghề xem phong thủy này thực sự giỏi.

Nghĩ đến bản thân truyền thừa bí thuật Tá Lĩnh, cũng chỉ biết chút thuật xem bói của tổ tiên, quan sát màu đất màu cỏ thì còn tạm được, những cái khác thực sự không đáng nhắc tới.

Cùng là tứ đại môn phái đổ đấu, Hoa Vinh lập tức cảm thấy mình thấp hơn Mạc Kim Giáo Úy nhà người ta không chỉ một cái đầu.

Vương Bàn Tử lúc này không rõ suy nghĩ phức tạp trong lòng Hoa Vinh, nhưng đối với nguy hiểm, hắn vẻ mặt đầy vẻ không quan tâm nói: "Đã quyết định rồi thì chúng ta cũng đừng ở đây sợ đầu sợ đuôi, đi Bình Sơn một chuyến, dù sao thò đầu là một đao, rụt đầu cũng là một đao." Sở Viễn rất tán thưởng dũng khí này của Bàn Tử.

Đổ đấu không phải chỉ có kỹ thuật là được, không có phần dũng khí này, kỹ thuật có giỏi nữa cũng không làm nên chuyện!

Cậu tiện tay tắt máy tính bảng, nghĩ đến thảm kịch Úng thành phía sau, khẳng định là bị vạn tiễn tề phát, tất nhiên tổn thất thảm trọng.

Hoa Vinh cũng không khỏi nhìn Vương Bàn Tử với cặp mắt khác xưa.

Tên Bàn Tử này mê tiền thì mê tiền thật, nhưng liều mạng cũng là thật sự dám liều mạng. "Bàn gia, chỉ vì câu nói này của anh, người bạn này Hoa mỗ kết giao định rồi.

Cầm lấy, đây là thiên thạch phát hiện tại mộ Tây Hạ, phẩm tương thượng giai!" "Tuy rằng không đáng giá bao nhiêu, nhưng tốt xấu gì cũng coi như trọng bảo hoàng thất Tây Hạ, cứ coi như quà gặp mặt tôi tặng anh!" Một viên thiên thạch màu bạc cỡ quả trứng gà được Hoa Vinh tùy ý ném cho Bàn Tử, Bàn Tử theo bản năng liền chụp được.

Sau khi mân mê một vòng, cảm giác tay cũng không tệ, chẳng qua càng nhìn Bàn Tử càng thấy thứ này quen mắt, cứ cảm giác đã gặp ở đâu đó.

Nhìn kỹ lại lần nữa, Bàn Tử sợ tới mức lập tức ném viên thiên thạch trong tay đi. "Hoa Vinh, tôi đi nương cái chân bà ngoại nhà cậu,

cái này mà mẹ nó là thiên thạch à?

Đây không phải là Đá Trùng sao?

Trong này đều là độc trùng, gặp nhiệt độ cao là phá kén chui ra!" "Thằng nhãi nhà cậu muốn hại chết Bàn gia!" Bàn Tử vừa nhìn thấy Đá Trùng trong tay, suýt chút nữa bị dọa nhảy dựng lên, khoảnh khắc này con thuyền tình bạn giữa hắn và Hoa Vinh nói lật là lật. "Ách, trùng gì?

Đây không phải là khối thiên thạch sao?" Hoa Vinh gãi đầu vẻ mặt mờ mịt nhìn Bàn Tử, đối với sự đại kinh tiểu quái của Bàn Tử có chút không hiểu mô tê gì.

Sở Viễn lắc đầu, vẻ mặt cạn lời, không hiểu Hoa Vinh làm thế nào mà đưa Tá Lĩnh lớn mạnh như vậy, chẳng lẽ là kế thừa gia nghiệp?

Cậu chậm rãi đi lên trước, cầm lấy viên Đá Trùng trong lòng bàn tay, dưới ánh mắt kinh ngạc của Bàn Tử và Hoa Vinh, nhét vào túi áo mình.

Thực ra là bỏ vào ba lô hệ thống.

Thứ này khối lượng không lớn, nhưng dùng tốt, thời khắc mấu chốt có thể coi như kỳ binh mà sử dụng.

Kỳ thực Sở Viễn cũng rất ngạc nhiên, trải qua cát chảy và khói độc song trọng công kích, thế mà vẫn còn một bộ phận nhỏ tồn tại, sinh mệnh lực thật ngoan cường.

Bàn Tử nuốt một ngụm nước bọt, trợn mắt há hốc mồm nhìn Sở Viễn.

Hồi lâu sau, giơ ngón tay cái lên, không hổ là Tiểu ca, người cũng khác biệt.

Thông qua Bàn Tử giải thích, Hoa Vinh lúc này mới biết đây là cái

gì.

Khi nghe nói cánh tay của Ôn quán trưởng bị thứ quỷ này cắn nuốt, sắc mặt hắn lập tức trở nên khó coi.

Cuối cùng, Hoa Vinh miễn cưỡng chào hỏi hai người, vội vã lựa chọn rời đi, nhìn dáng vẻ hắn là đi giao đại cho đám thủ hạ chú ý an toàn.

Thời gian như bóng câu qua cửa sổ, chớp mắt liền trôi qua, ba ngày thoắt cái đã hết.

Phải nói rằng, thủ lĩnh Tá Lĩnh đương đại Hoa Vinh năng lượng rất lớn.

Di chỉ Đại Thụy Phật Tự dưới một câu phân phó của hắn, nhanh chóng vận chuyển, trải qua ba ngày thời gian, đã hoàn thành khai quật.

Văn vật trong mộ thất đều được Hoa Vinh sắp xếp đưa về Viện nghiên cứu khảo cổ.

Một bộ phận văn vật có độ khó vận chuyển lớn như bích họa, điêu khắc..., đều nhường cho bảo tàng văn hóa cổ Tây Hạ.

Dù sao Ôn Như Hải vị phó quán trưởng này cũng coi như đã cống hiến một chút, cộng thêm còn trả giá bằng một cánh tay.

Viện khảo cổ cũng liền nhượng bộ, đem một số văn vật liên quan đến văn hóa Tây Hạ đưa đi cùng.

Coi như cả nhà cùng vui.

Người buồn bực nhất chính là Vương Bàn Tử, lần này di chỉ Đại Thụy Phật Tự thuận lợi khai phá, không thể thiếu công lao hắn liều mạng.

Viện khảo cổ cuối cùng thưởng cho Bàn Tử một thỏi vàng, dựa theo giá thị trường, thỏi vàng này khoảng 20 vạn tệ, suýt chút nữa làm

Bàn gia tức đến phát khóc!

Vào sinh ra tử cả một đêm, được có 20 vạn, còn không bằng về Long Lĩnh bắt Nhện Mặt Người, hại Bàn Tử tức tối ngày ngày kêu ca trước mặt Hoa Vinh.

Có điều sau khi biết được Sở Viễn ngay cả một thỏi vàng cũng không có, lập tức khiến Vương Bàn Tử trong lòng thoải mái hơn nhiều.

Tuy rằng Viện khảo cổ thăng chức cho Sở Viễn, làm cái gì mà Phó chủ nhiệm bộ ngoại sự, danh hiệu nhìn qua rất dọa người.

Qua lời Hoa Vinh giới thiệu, nói trắng ra chính là một nhân viên thường trú tại hiện trường khai quật, làm Sở Viễn không thiếu lần bị Vương Bàn Tử cười nhạo.

Tên này hiện tại cứ thích cầm thỏi vàng lượn lờ trước mắt Sở Viễn, cuối cùng ngay cả Lạc Tuyết cũng nhìn không được, cứ lôi kéo Bàn Tử thỉnh giáo học vấn đổ đấu.

Đối với sự khoe khoang của Vương Bàn Tử, Sở Viễn tự nhiên không có nửa phần hâm mộ, cậu lúc này trong lòng vui hơn ai hết.

Dù sao thỏi vàng giống như trong tay Bàn Tử, trong ba lô hệ thống của cậu có mười ô, mỗi ô 99 thỏi, tổng cộng ít nhất 990 thỏi.

Cân nhắc đến giá vàng hiện tại, xuống mộ một chuyến thu nhập ít nhất 2 cái "tiểu mục tiêu" (200 triệu) tới tay, cộng thêm 800 vạn từ Thiết Đầu Long Vương.

Chỉ hai chuyến xuống mộ này, đã khiến Sở Viễn thực hiện tự do tài chính!

Quả nhiên, phương pháp kiếm tiền nhanh nhất đều viết trong bộ luật hình sự.

Bỗng dưng có được nhiều thỏi vàng như vậy, làm thế nào để bán ra ngược lại làm khó cậu.

Lúc này, hình bóng Hoa Vinh đột nhiên xuất hiện trong đầu.

Đối với Hoa Vinh xuất thân Thường Thắng Sơn mà nói, cả hắc đạo và bạch đạo đều quen thuộc, xử lý thỏi vàng lai lịch bất minh còn không phải dễ như trở bàn tay.

Không bao lâu sau, Hoa Vinh tới tìm hai người, biểu thị doanh trại bên phía Bình Sơn đã tái khởi động, nhân viên hậu cần toàn bộ vào vị trí.

Thậm chí thành viên tổ chương trình "Quốc Gia Bảo Tàng" cũng đã vào vị trí, chẳng qua lần này đoàn đội minh tinh rút khỏi ghi hình, làm cho cảm xúc của Lạc Tuyết một lần có chút sa sút.

Có điều sau khi Sở Viễn cho cô xem video đại chiến ở Úng thành...

Lạc Tuyết không còn nhắc đến việc muốn đi cổ mộ Bình Sơn nữa, ngay chiều hôm đó đã một mình ngồi máy bay về công ty, nhìn xem dọa cô nương người ta sợ đến mức nào.

Chương 54

Pha xử lý này của Sở Viễn, không thiếu bị Vương Bàn Tử càu nhàu, hắn còn muốn tiếp xúc nhiều hơn với nữ minh tinh nhà người ta, không chừng có thể thăng hoa tình đồng chí cũng nên.

Cậu không thèm để ý Bàn Tử mặt dày, gọi một cuộc điện thoại cho thầy Trần giáo sư đang ở xa tại Long Lĩnh.

Trần giáo sư giảng giải cho Sở Viễn rất nhiều, việc khai phát mộ Tây Chu mọi sự thuận lợi, đồng thời cũng biết sự sắp xếp mới nhất của Viện dành cho Sở Viễn, dặn dò cậu chú ý an toàn nhiều hơn, hiển nhiên cũng biết Bình Sơn hung hiểm.

Cuối cùng, ông còn tiết lộ Tôn giáo sư của Viện khảo cổ đã đang giải mã ký hiệu trên Long Cốt Thiên Thư, bảo cậu rảnh rỗi thì thỉnh giáo Tôn giáo sư nhiều hơn.

Sau khi cúp điện thoại, tư thối Sở Viễn có chút thả lỏng, cậu tạm thời còn không muốn tiếp xúc với vị này, đều là đại lão a! ...

Hoa Vinh sau khi sắp xếp xong một loạt sự tình ở Đại Thụy Phật Tự, vội kéo Sở Viễn bàn bạc một số việc về cổ mộ Bình Sơn, đồng thời xác định hành trình.

Điều làm Sở Viễn bất ngờ nhất là, Hoa Vinh thế mà còn mời những người khác gia nhập, xem ra lần này ôm quyết tâm công lược Bình Sơn rất lớn.

Sau khi chốt xong, Hoa Vinh bắt đầu sấm rền gió cuốn, trực tiếp huy động máy bay tư nhân của mình, chuẩn bị bay tới Hồ Nam.

Ngồi trên máy bay tư nhân hào hoa, Sở Viễn cả người đều vẫn còn ngơ ngác.

Kiếp trước cậu cũng là phú nhị đại, tuy rằng gia sản hùng hậu, nhưng cũng chưa từng sở hữu máy bay tư nhân.

Nhìn bầu trời xanh thẳm ngoài cửa sổ, Sở Viễn lập tức cảm thấy 2 cái "tiểu mục tiêu" của mình không còn thơm nữa.

Không hổ là Tá Lĩnh Lực Sĩ, giảng bài trùng có khả năng là một mạch tương thừa của bọn họ đi.

Chỉ là không ngờ, Hoa gia ba đời người thế mà có thể kiếm được gia sản lớn như vậy.

Sở Viễn đoán chừng, bình thường chắc không ít lần nhận "việc riêng"! ...

Trải qua hai tiếng bay, máy bay hạ cánh tại sân bay gần Bình Sơn nhất.

Vốn dĩ Sở Viễn tưởng rằng còn phải đi xe tới.

Ai ngờ Hoa Vinh lại sắp xếp một chiếc trực thăng chờ mọi người tại sân bay, đặc biệt là mấy chữ lớn "Thường Thắng Sơn" trên thân máy bay.

Làm Vương Bàn Tử suýt chút nữa kinh rớt cằm.

Tuy rằng nhỏ hơn trực thăng vũ trang mà Lão Hồ sắp xếp một chút, nhưng cũng đủ để hai người bọn họ chấn kinh. "Tiểu Hoa a," Vương Bàn Tử thân thiết vỗ vai Hoa Vinh, ân cần cười nói, "Con người cậu nhìn thì có chút thế tục, cảm giác như trọc phú, nhưng mà a, nhìn kỹ mới biết là một người bạn đáng thâm giao!" "Sau này, Hoa Vinh cậu chính là anh em tốt của Bàn gia tôi.

Ai dám bắt nạt cậu, trực tiếp báo đại danh Bàn gia tôi, tôi trực tiếp gọt hắn!" Nhìn thấy Vương Bàn Tử nháy mắt ra hiệu lấy lòng, Sở Viễn tỏ vẻ không nỡ nhìn thẳng, chút tâm tư này của Bàn Tử chỉ thiếu điều chưa viết lên mặt.

Quả nhiên a, xã hội bây giờ, kết bạn không chỉ là nhìn mặt, còn phải nhìn xem gia sản của anh có dày hay không!

Nửa giờ sau, trực thăng rốt cuộc tới đích đến lần này: Bình Sơn!

Sở Viễn cùng mấy người bước xuống máy bay, đập vào mắt là một tòa biệt viện đậm chất Trung Hoa cổ điển, bên ngoài biệt viện đậu đầy máy móc công trình.

Tiến vào biệt viện, Sở Viễn lúc này mới phát hiện thế mà lại là một tòa nhà lớn hai gian rộng rãi, trong sân dựng một tấm màn che trời.

Vừa có thể che nắng gắt, cũng có thể che mưa, dù sao vùng lân cận Bình Sơn thời tiết phản thường, thường xuyên mưa dầm liên miên.

Lúc này, giữa sân bày bốn cái bàn tròn, trên bàn lác đác có vài người ngồi.

Khi Sở Viễn, Bàn Tử tiến vào trong sân, ánh mắt mọi người đều đồng loạt nhìn về phía họ, có đánh giá, khinh thường, cảnh giác, còn có thần sắc khâm phục phức tạp.

Ngay khi Hoa Vinh chuẩn bị giới thiệu thân phận hai người với mọi người, bỗng nhiên một giọng nói tản mạn, không nhanh không chậm từ nội viện truyền ra. "Thanh Long Bạch Hổ hộ pháp bàng, Chu Tước Huyền Vũ trấn tứ phương.

Nhất thanh chú ngữ kinh thiên địa, vạn bàn yêu ma tận thối tàng." Nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy một vị lão đạo sĩ mặt mũi gầy gò, mặc đạo bào màu xanh, một thân tiên phong đạo cốt, chậm rãi đi tới.

Lão đạo sĩ tóc hoa râm nhưng dung quang hoán phát, tóc búi cao, dùng một cây trâm gỗ cố định, lộ ra vầng trán trơn bóng.

Dưới cằm để một chòm râu dê trắng, tùy gió bay bay, tăng thêm

vài phần phong phạm tiền bối cao nhân.

Lúc này, trong tay lão cầm một cây phất trần, trắng tinh như tuyết, khẽ huy động, phảng phất có thể quét đi bụi trần thế gian.

Bên hông thắt một cái đai lưng màu đen, bên trên treo một cái hồ lô, bên trong không biết đựng loại linh đan diệu dược nào.

Sau lưng đeo chéo một cái túi vải cũ kỹ, ẩn ẩn có thể nhìn thấy dáng vẻ của một ít bùa chú và pháp khí, nhìn qua thần bí khó lường.

Cộng thêm bốn câu thơ định tràng vừa rồi, trực tiếp làm chấn động tất cả mọi người trong sân, mọi người hai mặt nhìn nhau, không khỏi đoán già đoán non: "Đây là thần tiên sống từ đâu tới vậy?" Lão đạo sĩ chắp hai tay sau lưng, nhìn Sở Viễn và mọi người, thần tình đạm nhiên nói: "Không ngờ tại nơi long mạch này còn có thể nhìn thấy truyền nhân một mạch Mạc Kim, thật là hiếm lạ!" Sở Viễn bị hình tượng đức cao vọng trọng của lão đạo sĩ làm chấn kinh, xã hội hiện đại mà còn có thể kiến thức nhân vật bực này, vội vàng chắp tay khiêm tốn trả lời: "Tiểu tử Sở Viễn, ra mắt tiền bối, không biết tiền bối là vị đắc đạo Toàn Chân nào, tu hành ở đâu?" "Ha ha, đây là thăm dò lão đạo đấy phỏng.

Lão đạo vân du tứ hải, không nơi ở cố định, cậu cứ gọi là Thôi Lão Đạo đi." Thôi Lão Đạo khẽ vuốt râu dưới cằm, cười như không cười nhìn Sở Viễn.

Thôi Lão Đạo?

Tôi kháo, không phải chứ!

Vừa nghe thấy xưng hô của lão đạo, Sở Viễn lập tức cảm thấy lông tóc toàn thân dựng đứng, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn đối phương!

Thôi Lão Đạo cảm thấy khá bất ngờ trước sự thay đổi thần thái

của Sở Viễn, thầm nghĩ: Lão đạo ẩn cư tránh đời ba mươi năm, thế mà còn có người biết danh hiệu của ta?

Hoa Vinh rất tinh mắt, hắn hiếm khi thấy thần tình Sở Viễn xúc động như vậy, đoán chừng có hiểu lầm gì đó, vội vàng chen lên phía trước.

Hắn trước tiên cung cung kính kính hành lễ với Thôi Lão Đạo, sau đó giới thiệu với Sở Viễn: "Tiểu ca, chẳng lẽ có hiểu lầm gì sao?

Vị Thôi tiền bối này là bạn tốt của cha tôi, đồng thời cũng là cao thủ Nam phái!" Nghe hắn giải thích như vậy, Sở Viễn không khỏi thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

May mắn là trùng hợp, nếu không vị này mà thật là kỳ nhân ở Thiên Tân Vệ kia, thì Sở Viễn chắc phải cân nhắc xóa acc cày lại.

Dù sao thế giới nơi vị kia tồn tại còn quỷ dị hơn đạo mộ nhiều! "Phù!" Sở Viễn hít sâu một hơi, định thần lại, chắp tay hành lễ với Thôi Lão Đạo, vạn hạnh không phải thế giới mà những kỳ nhân kia thắng thế.

Thôi Lão Đạo khẽ phất phất trần, đáp lại một cái đạo gia lễ, vê râu cười như không cười nói: "Nói ra thì, lão đạo cùng Mạc Kim Giáo Úy cũng coi như có duyên, thời trẻ từng được một vị cao nhân họ Trương chỉ điểm!" Trong lòng Sở Viễn rúng động, cao nhân họ Trương của một mạch Mạc Kim Giáo Úy, đoán chừng là nhân vật thuộc dòng dõi tổ sư gia Trương Tam Liên Tử rồi.

Người ta là gia truyền Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật, khéo khi còn là bản full, về phong thủy bí thuật tuyệt đối là trần nhà của thế giới đạo mộ.

Thấy Thôi Lão Đạo không muốn nói nhiều, Sở Viễn cũng thức thời, không tiếp tục truy hỏi.

Thôi Lão Đạo gặp qua Sở Viễn xong, liền không để ý tới những người khác nữa, bước những bước nhẹ nhàng, tự mình tìm một chỗ trống ngồi xuống.

Lấy hồ lô bên hông ra, tự rót tự uống, một phái tiêu sái, một chút cũng không giống một ông già tóc bạc trắng! "Hây, Tiểu ca, lão đạo sĩ này lẩm bẩm cái gì thế, mấy câu thơ định tràng ngược lại cũng dọa người ra phết!" Vương Bàn Tử nhướng mày, đánh giá Thôi Lão Đạo một cái rồi vẻ mặt không quan tâm hỏi.

Sở Viễn đặt tay phải lên vai Bàn Tử, hạ thấp giọng nói: "Bé mồm thôi, lão đạo sĩ này không đơn giản đâu, đừng rước phiền phức!" Cậu rất rõ năng lực gây sự của Vương Bàn Tử, có thể xưng là "Thánh thể gây họa đổ đấu", trong phim lúc mới gặp Trần Mù cũng chẳng có bao nhiêu tôn trọng.

Thôi Lão Đạo này nhìn qua có chút thủ đoạn, Bàn Tử ở đây miệng không che chắn như vậy, khó tránh khỏi sẽ bị đối phương ghim trong lòng.

Có thể giao lưu với người truyền gia của tổ sư cấp Mạc Kim Giáo Úy là Trương Tam Liên Tử, đó có thể là hạng tầm thường sao?

Không đợi Bàn Tử nói chuyện, Sở Viễn kéo Bàn Tử tùy tiện tìm một vị trí cách xa Thôi Lão Đạo ngồi xuống.

Hoa Vinh đi theo sau hai người cũng không nói nhiều, ra hiệu cho một thanh niên cách đó không xa, đối phương cung cung kính kính đi tới. "Tiểu Ngũ, hai vị gia này đều là quý khách của tôi, dọn dẹp hai gian phòng khách cho tôi." Tiểu Ngũ nhìn qua chừng hai mươi tuổi đầu, tướng mạo thanh tú, khiến người ta rất dễ bỏ qua một thân cơ bắp rắn chắc của cậu ta, nhìn mức độ thân thiết với Hoa Vinh, người này hẳn là một trong những đệ tử nòng cốt của Tá Lĩnh, chẳng thấy một thân cơ bắp này nhìn qua là biết hảo thủ chuyên đào hầm sao!

Chương 55

"Hì hì, Tiểu Hoa, khách khí quá, sắp xếp cho bọn tôi một gian phòng khách là được rồi, dù sao điều kiện có hạn, không thể làm khó cậu quá!" Bàn Tử bỗng nhiên ghé lại gần, cười hi hi ha ha nói.

Nơi này đất khách quê người, hắn không dám tùy tiện tách khỏi Sở Viễn.

Hoa Vinh hơi ngạc nhiên nhìn Bàn Tử một cái, khẽ gật đầu với Tiểu Ngũ, đồng thời giới thiệu với Sở Viễn: "Vị tiểu huynh đệ này họ Trần, trong nhà xếp thứ năm, các cậu có thể gọi cậu ấy là Tiểu Ngũ, cậu ấy là người phụ trách khu doanh trại này!" Tiểu Ngũ nhìn thấy Sở Viễn lập tức hai mắt phát sáng, vẻ mặt khâm phục nói với Sở Viễn: "Sở đại ca chào anh, em là fan trung thành của anh, công phu đổ đấu của anh thật sự quá đỉnh, ba em xem xong đều nói anh là cái này!" Nói xong Tiểu Ngũ mặt mày hớn hở giơ ngón tay cái lên với Sở Viễn.

Sở Viễn mỉm cười gật đầu, đối với việc Tá Lĩnh Lực Sĩ trở thành fan của mình có chút bất ngờ, theo cậu biết Tá Lĩnh ngứa mắt nhất chính là Mạc Kim Giáo Úy.

So với Mạc Kim Giáo Úy đi theo trường phái kỹ thuật và thích đơn đả độc đấu mà nói, Tá Lĩnh tín phụng người đông thế mạnh, lấy sức mạnh tạo kỳ tích!

Do đó đối với Mạc Kim Giáo Úy trường phái kỹ thuật luôn luôn coi thường, càng huống hồ tín ngưỡng của mọi người cũng khác nhau!

Người ta luôn có tín ngưỡng, Ngoại Bát Hành thì thờ Quan Công, người đạo mộ, Bắc phái thờ Chung Quỳ, Nam phái bình thường không chơi kiểu này.

Cùng là một trong tứ đại môn phái Bắc phái, Tá Lĩnh Lực Sĩ lại đặc lập độc hành, thờ chính là Quan Đế và Sở Bá Vương!

Nếu là người hai phái thuộc thế hệ trước, nhìn thấy hai người này tương tác thân thiết và giao lưu như vậy, đoán chừng nắp quan tài cũng bật tung lên mất.

Hoa Vinh mặt không đổi sắc nhìn Tiểu Ngũ đu idol Sở Viễn, thậm chí mười phần đại độ chủ động chụp cho hai người một bức ảnh chung! "Vị này chính là truyền nhân Mạc Kim Giáo Úy, Sở tiểu ca phải không.

Tại hạ Dương Tứ Hải ở Tương Tây, xin chào!" Một tráng hán râu quai nón, đi tới trước bàn Sở Viễn, ồm ồm tự giới thiệu. "Vị Dương huynh đệ này là truyền nhân Dương gia Cản Thi ở Tương Tây, đối phó với đại tống tử rất có nghề.

Tiểu ca làm quen chút, xuống mộ còn cần mọi người phối hợp!" Thấy Hoa Vinh chủ động giới thiệu, ánh mắt Sở Viễn khẽ động, mỉm cười với người tới.

Người này mùi thổ phu tử rất nặng, xem ra không ít lần giao thiệp với thi thể!

Dương Tứ Hải thấy Sở Viễn không muốn nói nhiều, thần tình hơi có chút xấu hổ, khóe miệng co giật, cố nén giận, phất tay áo, âm trầm mặt trở về chỗ ngồi của mình. "Tiểu Hoa, cậu sắp xếp kiểu gì thế?

Tìm toàn cái loại người gì đâu, già thì già, quê thì quê, đây là xuống mộ sao?" Vương Bàn Tử nhìn quanh bốn phía, vẻ mặt bất mãn càu nhàu.

Đi xuống mộ thì phải tìm đồng đội đáng tin cậy, từ khi nào thổ phu tử cũng có tư cách đi cùng một đường với Mạc Kim Giáo Úy chúng ta!

Đúng là mất giá!

Đối với sự vô lễ của Vương Bàn Tử, Hoa Vinh đã không tức giận, cũng chẳng nổi nóng, ngược lại cười tủm tỉm giải thích: "Bàn Tử cậu có chỗ không biết, Bình Sơn này ẩn trong núi sâu Lão Hùng Lĩnh, đó là sùng sơn tuấn lĩnh cao ngàn trượng so với mực nước biển, thế đất cực kỳ hiểm trở, là một bức bình phong thiên nhiên." "Vùng này xưa nay là nơi chôn cất lớn, không phong không thụ (không đắp đất không trồng cây), cộng thêm hung hiểm khó lường, có thể gọi là có đi không về!

Chúng tôi cũng là dưới sự hỗ trợ của kỹ thuật công nghệ cao, mới dò ra được nơi giấu bảo vật ở Bình Sơn." "Mà Bình Sơn từ thời cổ đại đã là bảo địa được các hoàng đế lịch triều lịch đại chọn làm nơi luyện đan, trong núi quanh năm tràn ngập chướng khí thất thải.

Thôi Lão Đạo đây có một loại bí dược có thể giải độc chướng!" "Nghe nói năm đó Nguyên Đại đại tướng quân táng thân nơi này, có thể hóa thành Thi Vương, nghe nói còn ăn thịt người.

Truyền thuyết Tương Tây Thi Vương được lưu truyền rộng rãi tại vùng này." "Để đề phòng vạn nhất, nếu thực sự có Thi Vương gì đó, bí thuật cản thi của Dương huynh đệ vừa vặn có thể khắc chế!" Bàn Tử nghe xong lắc đầu, cười lạnh nói: "Tương Tây Thi Vương?

Đừng để Bàn gia gặp phải, nếu không tặng nó một cái móng lừa đen 82 năm!" "A, Bàn gia, móng lừa đen này còn có loại 82 năm, con lừa này phải sống bao nhiêu năm a!" Tiểu Ngũ vẻ mặt kinh hãi nhìn Vương Bàn Tử, lắp bắp hỏi. "Hừ, thằng nhóc cậu hiểu cái rắm, sưu tầm hiểu không?

Đây chính là bảo vật gia truyền của Bàn gia, chuyên trị các loại đại tống tử!" Tiểu Ngũ lúc này mới vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ, hôm nay coi như được mở mang kiến thức, hóa ra móng lừa đen còn có người

sưu tầm!

Sở Viễn nhìn dáng vẻ chém gió phần phật của Bàn Tử thì trực tiếp cạn lời, hai người này đúng là một người dám nói, một người dám tin!

Ngay lúc hai người chém gió, Hoa Vinh cũng giới thiệu những người khác trong sân cho cậu, những người này đều là thổ phu tử bản địa.

Người duy nhất đáng để Sở Viễn chú ý chính là Dương Tứ Hải, cùng ba vị anh em cùng họ sau lưng gã.

Lúc này cậu ngũ cảm siêu cường, mấy anh em Dương gia mang lại cho cậu cảm giác rất kỳ quái, trên người có một luồng khí âm lãnh nhàn nhạt.

Có điều, cậu cũng không nghĩ nhiều.

Dù sao người Dương gia từ nhỏ đã giao thiệp với thi thể, có được mấy người là bình thường đâu.

Hoa Vinh nhìn quanh bốn phía, thấy người cơ bản đều đã đến đông đủ, bèn đứng dậy, phe phẩy quạt xếp, lãng thanh nói với mọi người: "Chư vị, cảm tạ mọi người có thể chấp nhận lời mời, chỉ cần có thể thuận lợi khai quật cổ mộ Bình Sơn, hứa hẹn của Hoa mỗ tất không nuốt lời!" "Tình huống cổ mộ Bình Sơn, thiết nghĩ không cần tôi nói nhiều mọi người đều rất hiểu rõ, trước mắt đã chứng thực đường vào từ Úng thành dưới đáy là đường chết." "Hơn nữa sườn núi và đỉnh núi Bình Sơn quanh năm bị độc chướng bao phủ, trong núi có từ trường đặc thù, phương hướng bất minh, chim bay không lọt." "Lần này, chúng tôi trưng dụng flycam cấp quân sự của nhà nước, dự định bắt đầu thám thính từ đỉnh núi, còn xin các vị toàn lực ứng phó." Dương Tứ Hải gõ ngón tay lên mặt bàn, thô thanh thô khí hỏi: "Hoa gia, không phải mọi người không tin ngài, Bình Sơn này có các loại độc vật chưa biết, thủ đoạn tránh độc là gì, cũng nên đưa ra, để mọi

người yên tâm!" Đối mặt với sự nghi ngờ của Dương Tứ Hải, Hoa Vinh mặt không đổi sắc gật đầu với Thôi Lão Đạo.

Người sau hiểu ý, lập tức đứng dậy nói: "Trước khi xuất phát ngày mai, lão đạo sẽ đích thân điều chế cho mọi người một vị Tị Trùng Hoàn, bảo đảm mọi người không sợ độc vật trong núi!" Dương Tứ Hải mày hơi nhíu, nhìn Thôi Lão Đạo một cái rồi cười khẩy nói: "Hoa gia, Dương gia chúng tôi tin tưởng ngài, nếu đan hoàn của lão đạo này hiệu quả không ra gì, anh em chúng tôi có thể sẽ rút lui bất cứ lúc nào." "Dù sao, tôi cũng không thể lấy tính mạng tộc nhân đi mạo hiểm, còn mong Hoa gia ngài chớ trách." "Ợ." Dương Tứ Hải vừa dứt lời, Thôi Lão Đạo liền ợ rượu một cái, cầm lấy hồ lô rượu, liếc xéo đối phương một cái, loạng choạng đi về phía nội viện.

Hành động coi thường người khác như vậy của Thôi Lão Đạo lập tức khiến tộc nhân bên cạnh Dương Tứ Hải tức giận đập bàn đứng dậy: "Hầy, đại ca, lão đạo này thật vô lễ, dám dùng ánh mắt coi thường người khác như vậy nhìn chúng ta." Người này còn muốn nói gì đó, bị ánh mắt nghiêm khắc của Dương Tứ Hải ngăn lại.

Đây là địa bàn của Tá Lĩnh, một nhóm người mình cần phải khắc chế.

Hoa Vinh cười ha ha, khẽ phe phẩy quạt xếp, nhẹ giọng cười nói: "Dương huynh đệ yên tâm, vị lão tiền bối này là cao thủ chế dược do cha tôi mời tới, đan dược của ông ấy chắc chắn không có vấn đề, xin cứ yên tâm!" Thấy Hoa Vinh bảo đảm cho Thôi Lão Đạo, những người khác tự nhiên sẽ không nói thêm gì nữa, lần lượt chủ động tiến lên hỏi thăm sự sắp xếp thám mộ ngày mai.

Sở Viễn nghe một lúc, không có tin tức gì hữu dụng, liền kéo Bàn Tử, dưới sự dẫn đường của Tiểu Ngũ đi tới phòng khách ở nội viện.

Trùng hợp là, gian phòng khách này vừa khéo ở ngay cạnh phòng

Thôi Lão Đạo! "Bàn ca, đến giờ cơm trưa em sẽ tới thông báo cho anh, hai người nghỉ ngơi trước đi!" Tiểu Ngũ giúp hai người thu dọn một phen xong thì chuẩn bị rời đi.

Sở Viễn vội vàng giữ chặt Bàn Tử, thì thầm bên tai hắn: "Bàn ca, vất vả cho anh một chút, xem xét tình hình xung quanh, nghe ngóng chút tin tức." Vương Bàn Tử là nhân vật cỡ nào, nghe Sở Viễn nói vậy lập tức hiểu ý, vội vàng nhiệt tình gọi Tiểu Ngũ một tiếng, hai người khoác vai bá cổ đi ra ngoài.

Lần xuống mộ này không giống Long Lĩnh và Hắc Thủy Thành, có quá nhiều nhân tố không thể kiểm soát, đặc biệt lần này người đông mắt tạp, cậu cần phải cẩn thận từng li từng tí. ...

Một giờ sau, Bàn Tử bưng một phần cơm hộp đi vào. "Tiểu ca, buổi trưa cứ ăn tạm đi, hậu cần của doanh trại này xảy ra chút vấn đề, trước mắt điều kiện chỉ có thế này." Sở Viễn cũng không cầu kỳ gì, trực tiếp nhận lấy cơm hộp bắt đầu ăn, ngược lại là Bàn Tử ở bên cạnh luôn miệng càu nhàu: "Vừa nãy tôi đi lượn một vòng quanh đây, cậu đoán xem thế nào, nơi này mẹ nó trước kia thế mà lại là một cái nghĩa trang.

Tôi bảo sao vừa bước vào Bàn gia tôi đã cảm giác toàn thân không đúng, hóa ra nơi này là cái nhà ma!" Nói đến đây, Bàn Tử đột nhiên đi đến gần Sở Viễn, hạ thấp giọng nói: "Tôi còn nghe ngóng được nghĩa trang này có một truyền thuyết, nói là trước kia lúc còn là nghĩa trang, chỗ này có một con Háo Tử Tinh (Tinh Chuột), chuyên nhiếp nhân tâm phách, ăn ngũ tạng người ta." Động tác ăn cơm của Sở Viễn đột nhiên khựng lại.

Tinh chuột ăn thịt người là giả, nhưng lại có một con ly tử (cầy/mèo rừng) hiểu huyễn thuật, không thể khinh thường. "Bàn ca, anh vừa nói hậu cần của doanh trại này xảy ra chuyện gì, nói cụ thể xem."

Có lẽ giữa hai việc tồn tại quan hệ gì đó, nếu không, chỉ dựa vào quy mô doanh trại này của Hoa Vinh, cộng thêm Tá Lĩnh có tiền có thế, hậu cần còn có thể xảy ra vấn đề?

Bàn Tử trầm ngâm giây lát, do dự nói: "Đây đúng là một chuyện lạ, là Tiểu Ngũ lén nói cho tôi biết, nhà kho doanh trại bọn họ bị trộm! Rõ ràng là ngày hôm trước bỏ vật tư vào, ngày hôm sau luôn thiếu hụt một bộ phận!" "Sau đó, Tiểu Ngũ đặc biệt sắp xếp vài anh em gác đêm, cái gì cũng không xảy ra, mấy người cứ thế ngủ một giấc ngon lành." "Kỳ lạ là ngày hôm sau vật tư vẫn bị thiếu, liên tiếp ba ngày đều như vậy, ngay cả cái bóng cũng không phát hiện, mọi người đồn là quỷ quái tác quái!" Nghe đến đó, trong lòng Sở Viễn đã nắm chắc, tình huống này thiết lập là ly tử tác quái, con này đổi sang ăn thức ăn của con người, ngược lại cũng hiếm thấy.

Có điều, đây cũng chỉ là suy đoán của cậu mà thôi, cũng không tiện nói thẳng cho Bàn Tử, thuận miệng ứng phó nói: "Mấy ngày trước Tiểu Hoa không ở đây, mấy ngày nay có cậu ta tọa trấn, tưởng rằng có thể giải quyết phiền toái này!" Bàn Tử lập tức hai mắt sáng lên, đây chính là chuyện bắt yêu vui vẻ, sao có thể thiếu phần mình được chứ.

Sở Viễn vừa thấy biểu tình dược dược dục thí (nóng lòng muốn thử) này của hắn, liền đoán được tâm tư của hắn.

Nghĩ đến đây, từ trong ba lô hệ thống lấy ra một viên thuốc ném trực tiếp cho Bàn Tử. "Cái này dùng để giải độc, thời khắc mấu chốt có thể cứu mạng!" Sở Viễn nói xong, liền không để ý tới Bàn Tử nữa, tiếp tục ăn cơm.

Bàn Tử nhận lấy viên thuốc mặt lộ vẻ vui mừng, cẩn thận từng li từng tí bỏ vào túi áo, Mạc Kim Giáo Úy am hiểu chế tác dược hoàn dùng khi xuống mộ, do đó hắn đối với Sở Viễn cũng không nghi ngờ.

Vác cái xẻng công binh lên, Bàn Tử xoay người đi ra khỏi phòng, xem ra là không thể chờ đợi được muốn đi hội ngộ tên đạo chích thần bí này.

Thấy bộ dạng vội vội vàng vàng của hắn, Sở Viễn thầm cười trong lòng: Hi vọng anh còn có thể cười mà trở về! ...

Màn đêm buông xuống, đầy sao lấp lánh, trăng sáng treo cao.

Sở Viễn hai mắt nhắm nghiền, quần áo chưa cởi nửa dựa vào đầu giường.

Đột nhiên, ngoài cửa trong đình viện truyền đến một tiếng quát lớn: "Hồng kỳ khí hùng uy vũ tại, hành binh xuất sư hãi yêu quái, hà phương yêu nghiệt, hoàn bất tốc tốc hiện thân!" Sở Viễn mạnh mẽ mở hai mắt, sao lấy Hắc Kim Cổ Đao cầm trong tay, một bước dài, mở cửa phòng, đi ra đình viện.

Chương 56

Dưới ánh trăng, chỉ thấy Thôi Lão Đạo đứng trên mái hiên, tay bắt ấn hàng yêu, chỉ thẳng vào một cái bóng đen đang nằm rạp trên nóc nhà.

Bóng đen nghe thấy tiếng Thôi Lão Đạo, chậm rãi ngẩng đầu.

Đây là một khuôn mặt cực độ vặn vẹo, giống chuột mà không phải chuột, bên trên đầy nếp nhăn và đốm đồi mồi.

Mắt nó lập lòe ánh sáng màu xanh lục quỷ dị, giờ phút này đang nhe răng trợn mắt, khom eo, ác độc nhìn Thôi Lão Đạo.

Hiển nhiên là rất oán hận Thôi Lão Đạo vì đã phá hoại hành động của mình! "Vãi, cái này mẹ nó thật đúng là Háo Tử Nhị Cô (Bà Cô Chuột) thành tinh rồi!" Dù là Vương Bàn Tử đã sớm có chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nhìn thấy dung mạo này vẫn bị dọa phải lui lại mấy bước.

Sở Viễn lúc này mới chú ý tới, trong sân ngoại trừ mình ra, Hoa Vinh, Tiểu Ngũ, Vương Bàn Tử... cũng đều có mặt.

Xem ra tiểu đội bắt yêu hành động thất bại, Thôi Lão Đạo lúc này mới chủ động ra tay.

Lão đạo này ngoại trừ thích lôi văn vẻ, ngược lại cũng có vài phần bản lĩnh.

Dù sao, đối mặt với tôn dung cỡ này của Háo Tử Nhị Cô mà vẫn có thể thản nhiên ứng phó, đủ thấy thủ đoạn. "Đạo trưởng, xin tránh ra, để tôi đối phó nó!" Nghe thấy tiếng Hoa Vinh, Sở Viễn lúc này mới quay đầu nhìn lại, lại bị trang phục trước mắt của Hoa Vinh làm chấn kinh, đúng là "Hoa Vinh" (Tiểu Lý Quảng trong Thủy Hử) nhập thân!

Chỉ thấy Hoa Vinh khoác nội giáp màu bạc sáng loáng, bên trên khảm chi chít những mảnh sắt, rõ ràng là một chiếc bảo giáp phòng ngự cực tốt.

Lúc này Hoa Vinh lưng đeo một cây cung cứng, eo đeo một ống tên, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Tinh Chuột!

Dường như cảm ứng được ánh mắt của hắn, Tinh Chuột chậm rãi quay đầu lại, lông tóc dựng đứng, vẻ mặt khát máu nhìn chằm chằm Hoa Vinh.

Cũng may Hoa Vinh với tư cách thủ lĩnh Tá Lĩnh, cũng coi như kiến thức rộng rãi, nỗ lực áp chế bất an trong lòng, khống chế hô hấp của mình.

Nửa bàn chân trước chạm đất, cung trong tay Hoa Vinh ổn định, tên nằm ngang, khi kéo cung xương sống trước sau giữ thăng bằng, thế mà không phát ra một tia âm thanh. "Kẽo kẹt kẹt..." Dây cung nhanh chóng căng da, thế mà bị hắn kéo căng như trăng rằm, đầu mũi tên ổn định đến kinh người, hiển nhiên là một cao thủ cung tiễn, quả thật xứng với danh hiệu Thần Xạ Thủ! "Vút!" Mũi tên bay ra, nhanh như ánh sáng.

Tinh Chuột đối mặt với mũi tên tập kích, nhe răng trợn mắt gầm lên một tiếng, lông tóc toàn thân đột nhiên nổ tung dựng ngược, ánh mắt tử tử nhìn chằm chằm Hoa Vinh. "Phập." Có điều mũi tên này của Hoa Vinh cực kỳ chuẩn xác, sượt qua gò má Tinh Chuột, bắn ra một vết thương dài hẹp, nhưng lại chưa chí mạng!

Thấy tình hình này, Hoa Vinh không chút do dự, lần nữa lắp tên, chuẩn bị bắn bồi, nhưng động tác tiếp theo của Tinh Chuột lại làm cho tất cả mọi người đều giật nảy mình!

Con Tinh Chuột này đối mặt với mũi tên của Hoa Vinh, lại lựa chọn không lùi bước, hai tay chống đất, nhanh chóng lao về phía Hoa

Vinh.

Đồng thời không ngừng phát ra tiếng rít gào, nương theo tiếng gào này, mọi người chỉ cảm thấy trước mắt đột nhiên hoảng hốt, hình ảnh trước mắt mạnh mẽ phát sinh biến hóa.

Tinh Chuột vốn dĩ thân hình còn coi như bình thường, trong quá trình phi thân vồ tới thân hình không ngừng bạo trướng, thế mà biến hóa thành một con quái vật khổng lồ! "Pháp Tướng Thiên Địa?" Dù là Thôi Lão Đạo kiến thức rộng rãi, cũng bị sự biến hóa này của Tinh Chuột làm giật mình.

Càng đừng nói những người khác trong sân.

Hoa Vinh trực tiếp bị dọa lùi lại liên tiếp, đảm khí đã mất, trong lòng đã không còn dũng khí giương cung nữa.

Tiểu Ngũ sau lưng hắn, còn có mấy người Tá Lĩnh càng là bị dọa đến mặt đầy vẻ kinh khủng, ngốc lập tại chỗ không nhúc nhích.

Vương Bàn Tử sắc mặt khẽ biến, rốt cuộc là lão thủ đã xuống mộ, áp căn không tin thuyết yêu quỷ, giương xẻng công binh lên chắn trước mặt Hoa Vinh. "Đây là ảo giác, mọi người bình khí ngưng thần, kiên thủ tâm thần." Sở Viễn cao giọng nhắc nhở, cậu cũng suýt chút nữa trúng chiêu.

Có lẽ là do tác dụng của huyết mạch Thanh Long trong cơ thể, huyễn thuật của Tinh Chuột làm cơ thể cậu chấn động một cái, trong nháy mắt liền tỉnh táo.

Thảo, con mèo rừng này còn hung hãn hơn trong phim truyền hình nhiều, tốc độ nhanh, còn am hiểu huyễn thuật, chẳng khác gì thành tinh.

Thôi Lão Đạo ở bên cạnh thu hết phản ứng của mọi người vào mắt, lúc này mới biết bất tri bất giác đã trúng huyễn thuật, vội vàng từ

bên hông lấy ra một cái Tam Thanh Linh, trong miệng càng là cao thanh ngâm tụng: "Kim cương hàng phục tà ma giả, thần thông diệu thiện tứ thập ngũ, cấp ngã chính tu dĩ thành tựu, nhất thiết ma nan sử giai tức." Từng tiếng chú ngữ ngâm tụng vang lên như chuông lớn đại hồng chung, trong nháy mắt làm đầu óc mọi người trong sân tỉnh táo lại, cảnh tượng trước mắt lần nữa biến ảo.

Háo Tử Nhị Cô vốn dĩ còn đang dữ tợn, lập tức hiện nguyên hình, thình lình là một con mèo rừng (ly miêu) toàn thân bẩn thỉu, cao bằng nửa người!

Sở Viễn thấy Tinh Chuột hiện ra nguyên hình, một bước dài vọt ra ngoài, thân như mũi tên nhọn, đồng thời tay phải ấn chuôi đao.

Khoảng cách mười mấy mét, trong nháy mắt liền tới.

Mọi người chỉ nghe thấy một tiếng "Keng", Hắc Kim Cổ Đao trong nháy mắt được rút ra, trực tiếp dùng một thế tiến bộ lan yêu trảm (chém ngang lưng), chém về phía con mèo rừng!

Con mèo rừng này dựa vào một tay bản lĩnh huyễn thuật, tại vùng chân núi Bình Sơn coi như là thợ săn đỉnh cấp, phản ứng sinh học của nó cực nhanh.

Nhìn thấy ánh đao nghênh diện mà đến, thế mà mượn sức chi sau đạp lên mái hiên, ngạnh sinh sinh thay đổi phương hướng cả cơ thể, tránh thoát một kích thế tại tất đắc của Sở Viễn.

Sở Viễn một kích không trúng, cũng không hoảng loạn, ngược lại càng phát ra bình tĩnh, hai mắt khẽ híp, đang dự đoán trước vị trí mèo rừng tiếp đất!

Ngay khi mèo rừng chạm đất, Sở Viễn nhìn chuẩn bộ vị yếu hại, nghiêng người khom lưng, đồng thời cổ tay phải run lên. "Vút!" Chỉ thấy đao quang lẫm lẫm, hàn khí bức người, Hắc Kim Cổ Đao tà liêu

mà qua, trên thân đao một tia u quang xẹt qua, lập tức hoa máu bắn tung tóe! "Phập." Mèo rừng trong nháy mắt thi thủ phân ly, máu tươi từ cổ phun ra, thân thể "phịch" một tiếng ngã xuống đất, tứ chi không ngừng co giật.

Mà cái đầu của nó, lăn lộn vài vòng trên không trung, rơi bịch xuống đất, hai mắt trợn tròn, mang theo một cỗ thần sắc oán độc nồng đậm!

Phản quan Sở Viễn, quay lưng về phía đầu lâu mèo rừng, trở tay múa một đường đao hoa, nhẹ nhàng vẩy đi giọt máu trên lưỡi đao, thu đao vào vỏ, động tác hành vân lưu thủy. "Đao pháp tốt!" Thôi Lão Đạo ung dung nhảy từ trên nóc nhà xuống, động tác nhẹ nhàng, hoảng nhược đắc đạo chân tiên, có loại tiêu sái khiến người ta không nói nên lời.

Lão thấy màn người yêu quyết đấu của Sở Viễn này, tuy rằng chỉ xảy ra trong nháy mắt, nhưng lão vẫn nhìn ra đao pháp của Sở Viễn không tầm thường!

Phảng phất dung hợp sở trường trăm nhà, tuy không nhìn ra môn phái, nhưng trong ngắn ngủi vài biến hóa lại tràn ngập bóng dáng của mấy môn đao pháp, làm người ta tấm tắc lấy làm kỳ lạ!

Nghe được tiếng khen ngợi của Thôi Lão Đạo, Hoa Vinh cũng lộ vẻ kỳ dị.

Với tư cách là thủ lĩnh Tá Lĩnh đi nam về bắc, hắn có thể ngồi vững vị trí Tổng Bả Đầu, chủ yếu dựa vào chính là một đôi mắt tinh tường.

Bảo vật thật giả, liếc mắt liền có thể định đoạn; bản lĩnh thế nào, liếc mắt liền có thể phân biệt.

Thuật phong thủy trên quan thiên tinh dưới xét địa mạch của Sở

Viễn đã khiến hắn kinh vi thiên nhân, không ngờ còn có một tay đao pháp tinh diệu này.

Hoa Vinh thu bảo cung, ân cần nhìn Sở Viễn tán thán nói: "Thân thủ tốt, đa tạ Tiểu ca cứu mạng.

Đao pháp này của cậu tinh diệu vô song, Hoa mỗ bội phục!" Bàn Tử từng kiến thức qua đao pháp của Sở Viễn, nhưng nghĩ đến mèo rừng hung ngoan, lo lắng cậu bị thương, khẩn trương hỏi: "Tiểu ca, cậu không sao chứ?" "Khu khu mèo rừng tác quái, tôi có thể có chuyện gì?" Sở Viễn chậm rãi xoay người, thản nhiên đáp một câu.

Bàn Tử không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nhìn về phía con mèo rừng đầu mình hai nơi.

Chỉ thấy mèo rừng tuy rằng đã chết, nhưng trừng lớn hai mắt, phảng phất là đang dùng đôi mắt tràn đầy oán độc kia, muốn ghi nhớ tất cả mọi người vào trong lòng. "Thảo, cái thứ súc sinh nhà mày, chết rồi cũng không yên!" Bàn Tử lập tức giận từ trong lòng mà ra, vung chân phải lên, đá văng đầu mèo rừng ra xa hơn ba mét, phảng phất như vậy mới có thể phát tiết lửa giận.

Ngay lúc này, Thôi Lão Đạo tựa hồ có phát giác, mày hơi nhíu, chậm rãi đi về phía đầu mèo rừng, cúi xuống cẩn thận kiểm tra. "Hầy, lão đạo nhà ông, sao thế, cái đầu chó tinh chuột này Bàn gia không được đá à?" Bàn Tử thấy Thôi Lão Đạo làm bộ mặt sắc mặt không tốt, còn tưởng rằng mình đá con ly tử (mèo rừng) này chọc giận đối phương. "Bàn Tử, bớt tranh cãi vài câu!" Hoa Vinh biết Thôi Lão Đạo khẳng định là phát hiện cái gì, vội vàng ngăn Bàn Tử lại, sợ tên này chọc giận Thôi Lão Đạo, làm hỏng đại sự của mình.

Thôi Lão Đạo liếc Vương Bàn Tử một cái, nếu không phải nể mặt Sở Viễn, ít nhiều cũng phải để tên Bàn Tử này nếm thử sự lợi hại của đạo gia!

Chương 57

Không biết có phải ảo giác hay không, ánh mắt này của Thôi Lão Đạo lập tức làm Vương Bàn Tử mạc danh kỳ diệu cảm thấy sống lưng lạnh toát. "Tiền bối, có phải có phát hiện gì không?" Sở Viễn thấy Thôi Lão Đạo thần sắc ngưng trọng, biết đối phương khẳng định là phát hiện chút manh mối gì đó, mới hỏi như vậy.

Thôi Lão Đạo khẽ gật đầu, bỗng nhiên chóp mũi giật giật, một mùi nước tiểu khai nồng nặc từ trên mặt đất truyền đến, lập tức trong lòng rung động.

Chỉ thấy lão chậm rãi đứng dậy, nhìn quanh bốn phía, lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, trong lòng thầm nghĩ: "Hóa ra là thế, thảo nào khu khu một con mèo rừng mà lại có thể lợi hại như vậy?" Thấy mọi người trong viện đều nhìn mình với vẻ mặt đầy nghi vấn, Thôi lão đạo vuốt nhẹ chòm râu, cười sảng khoái: "Chư vị, không cần kinh hoảng, thứ này không phải chuột tinh gì đâu, thực ra chỉ là một con Hoàng Yêu giỏi săn bắt mà thôi!" Sở Viễn nghe vậy không khỏi ngớ người, tên này không phải là mèo rừng (Ly miêu) sao?

Sao lại biến thành Hoàng Yêu rồi?

Theo hắn biết thì Hoàng Yêu là thứ trong truyền thuyết, chưa chắc đã có thật! "Lão đạo, ông nói cho rõ ràng xem, con này giống mèo như thế, không phải mèo rừng thì là cái quái gì?

Đừng có lôi mấy chuyện yêu tà ra dọa, xã hội khoa học rồi!" Bàn Tử thấy đối phương chuẩn bị chém gió chuyện thần quỷ, lập tức xua tay ngăn lại. "Ái chà, cậu béo nhà ngươi mà cũng có giác ngộ này cơ à?" Thôi lão đạo kinh ngạc nhìn Vương Bàn Tử, sau đó bốc một nắm đất dưới đất lên, nói tiếp: "Hoàng Yêu này không phải lão đạo bịa đặt,

trong Trừ Ma Chân Kinh của Đạo gia ta có ghi chép rõ ràng." "Hoàng Yêu có thể hình như mèo, đầu to mũi nhọn, thân thể phát vàng, thoạt nhìn giống hồ ly, người từng gặp đều gọi nhầm là 'Ly tử' (Cáo/Mèo rừng)." "Thực ra nhìn kỹ, gian yêu (phần eo) của Hoàng Yêu có một vòng lông màu vàng kim, rất bắt mắt, nên mới gọi là 'Hoàng Yêu'." Sở Viễn ngưng thần nhìn lại, quả nhiên thấy phần eo lấm lem bùn đất của con vật kia ẩn ước có một tia màu vàng kim, đúng là bị Thôi lão đạo nói trúng rồi.

Phản ứng kinh ngạc của mọi người đều nằm trong dự liệu của Thôi lão đạo, lão hất nắm đất trong tay, giải thích với mọi người: "Con Hoàng Yêu này cũng coi như có chút đạo hạnh, dùng nước tiểu và nước bọt của mình họa địa vi lao (vẽ đất làm tù), khoanh vùng cái đình viện này thành lãnh địa của nó." "Phàm là kẻ nào vô tình lọt vào đều sẽ bị mê hoặc tâm trí, mặc nó bài bố, may mà đạo hạnh con Hoàng Yêu này còn nông cạn, nếu không thì sống chết khó lường đấy!" Vương Bàn Tử nghe Thôi lão đạo giải thích mà da đầu tê dại, con hàng này dùng cả "Pháp Tướng Thiên Địa" rồi mà còn gọi là đạo hạnh nông cạn ư?

Sở Viễn càng nhìn càng không thấu Thôi lão đạo, thấy đối phương quen thuộc tập tính Hoàng Yêu như vậy, e là trước đây đã từng trải qua không ít sự kiện tương tự.

Hoa Vinh bước lên một bước, cung kính tạ ơn Thôi lão đạo, sau đó khó hiểu hỏi: "Tiền bối, nơi này hai năm trước đã bị tôi trưng dụng, sao không thấy loại Hoàng Yêu quỷ dị như vậy?" Hai năm trước, Hoa Vinh từng suất lĩnh Tá Lĩnh an doanh tại đây, đáng tiếc là sau đó gặp phải trận chiến Ông Thành trong Bình Sơn, suýt chút nữa toàn quân bị diệt!

Nhưng hắn nhớ rõ ràng lúc đó doanh trại rất ổn định, không gặp phải sự kiện quỷ dị nào thế này.

Thôi lão đạo tháo hồ lô bên hông xuống, tu một ngụm rồi lắc đầu: "Hoàng Yêu này đạo hạnh tuy nông cạn nhưng cũng coi như là vật hiếm, người thường cả đời chưa chắc đã gặp được.

Lần này coi như nhờ phúc của vị tiểu hữu kia mới gặp được đấy." "Tôi á?" Tiểu Ngũ thấy Thôi lão đạo chỉ vào mình, sắc mặt lập tức đại biến, vội vàng lắc đầu giải thích: "Sao có thể là tôi?

Tôi có làm gì đâu!" Thấy mọi người dùng ánh mắt hoài nghi nhìn mình, Tiểu Ngũ càng thêm hoảng hốt, vội vàng nhìn Hoa Vinh cầu cứu.

Hoa Vinh ngược lại rất tin tưởng anh em của mình, chủ động bước tới vỗ vai cậu ta, hỏi Thôi lão đạo: "Tiền bối, ngài nói vậy là có ý gì?

Tiểu Ngũ là anh em đáng tin cậy nhất của tôi!" Thấy Đại ca ra mặt bảo vệ mình, Tiểu Ngũ đỏ bừng mặt, cảm kích nhìn Hoa Vinh.

Cảm giác được tin tưởng thật tốt!

Thôi lão đạo ngạc nhiên, biết mọi người hiểu lầm ý mình, vội xua tay: "Là do ổ mèo nhà mà tiểu hữu này nuôi.

Hoàng Yêu không ăn cỏ cây, cũng không ăn chim muông thú chạy, duy chỉ có tình cảm đặc biệt với mèo nhà." "Nó thông qua việc giải phóng khí tức gây hiệu ứng thôi miên để thừa dịp tinh thần mèo nhà sơ hở, rồi cứ thế ăn tươi nuốt sống từng chút một, con mồi sẽ không phản kháng." "Con Hoàng Yêu này là bị mèo nhà thu hút tới.

Hoàng Yêu không hành động đơn độc, thường có Ly tử đi theo sau, chắc là đám Ly tử kia là nguyên nhân khiến thịt thà trong kho bị thiếu hụt." Sở Viễn và mọi người lúc này mới vỡ lẽ, không ngờ khu khu một con Hoàng Yêu mà lại có nhiều môn đạo như vậy.

Thôi lão đạo rốt cuộc là ai?

Một thân bản lĩnh hàng yêu trừ ma của Đạo gia, vừa rồi chỉ một câu chân ngôn đã thực sự kéo mọi người ra khỏi ảo cảnh.

Có thể thấy, chân ngôn và tâm pháp Đạo gia đôi khi vẫn rất hữu dụng. "Đại Hoa của tao, mày chết thảm quá, khó khăn lắm mới sinh được ổ mèo con, thế mà cả nhà đều gặp kiếp nạn này, tao xin lỗi mày!" Nghe thấy Hoàng Yêu chính là hung thủ ăn thịt mèo cưng Đại Hoa của mình, Tiểu Ngũ lập tức gào khóc.

Đây là thú cưng cậu ta nuôi từ hai năm trước.

Tình cảm vẫn luôn rất tốt, đặc biệt lần này trở lại phát hiện nó sinh một ổ mèo con, làm cậu ta quý không rời tay.

Hoa Vinh đen mặt nhìn Tiểu Ngũ.

Theo mình bao nhiêu năm nay, thế mà lại phạm phải sai lầm đơn giản như vậy.

Hồn nhiên quên mất kiêng kỵ khi đổ đấu (trộm mộ), lại còn dám nuôi thú cưng?

Phải biết những người làm nghề đổ đấu như bọn họ, cần nhất là bát tự phải cứng, bình thường đều phải xa lánh cha mẹ người thân, nếu không sẽ bị phản phệ, thú cưng cũng như vậy!

Về điểm này, Sở Viễn cũng thấm thía sâu sắc.

Chẳng thấy những nhân vật như Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiêu, thậm chí là các bậc tiền bối Mạc Kim Hiệu Úy, có mấy ai được an hưởng tuổi già đâu. "Hửm?

Không đúng, thú cưng của cậu tên gì?

Đại Hoa?

Tiểu Ngũ, cậu không phải đang 'đá đểu' (nội hàm) tôi đấy chứ?" Hoa Vinh lúc này mới phản ứng lại, ánh mắt sắc bén nhìn Tiểu Ngũ.

(Tên thân mật của Hoa Vinh là Tiểu Hoa). "Ách, Tổng bả đầu, em nói đây đều là hiểu lầm, ngài tin không?"...

Sau khi giải quyết xong Hoàng Yêu, Hoa Vinh lập tức sắp xếp mấy hỏa kế (người làm) rải vôi bột trong ngoài biệt viện để ức chế dịch thể gây ảo giác đặc thù của nó.

Ai mà biết được cái Bình Sơn to lớn này còn có con Hoàng Yêu nào khác xuất hiện hay không!

Mãi hơn một tiếng sau, mọi người mới giải tán, ai về phòng nấy nghỉ ngơi, dù sao ngày mai còn có một trận đánh ác liệt đang chờ đợi.

Một đêm không lời, ngày hôm sau.

Tia nắng đầu tiên của buổi sớm mai dịu dàng rải xuống mặt đất, không khí lan tỏa hương hoa cỏ, Sở Viễn tỉnh dậy từ trong mộng.

Vệ sinh cá nhân đơn giản xong, Sở Viễn kéo Vương Bàn Tử ra tiền viện ăn sáng.

Hoa Vinh sau khi gặp hai người thì chào hỏi qua loa, rồi bắt đầu chỉ đạo thủ hạ sắp xếp vật tư, trang bị, chuẩn bị xuất phát.

Ăn nhanh bữa sáng, Sở Viễn ra ngoài đình viện, phát hiện vì ngôi cổ mộ Bình Sơn lần này, Tá Lĩnh quả thực đã bỏ ra không ít vốn liếng.

Chỉ riêng đệ tử trẻ tuổi đã gần ba mươi người, những người này thần tình thản nhiên, bước đi vững chãi, nhìn qua là biết tinh nhuệ của Tá Lĩnh! "Được rồi, giờ không còn sớm nữa, chúng ta xuất phát!" Hoa Vinh thấy mọi người thu dọn hòm hòm rồi, nhìn giờ xong liền hô hào mọi người chuẩn bị lên núi, thám thính Bình Sơn.

Sở Viễn đeo ba lô, im lặng đi sau đám người Tá Lĩnh.

Cả đoàn người men theo một con đường mòn nhỏ trong núi, chậm

rãi đi bộ.

Mãi hơn một tiếng sau, mọi người mới đến đỉnh một ngọn núi, tầm nhìn lập tức khoát nhiên khai lãng. "Tiểu Ca, kia chính là Bình Sơn hả?" Vương Bàn Tử nheo mắt, chỉ tay về ngọn núi lớn cách đó không xa hỏi nhỏ.

Sở Viễn nhìn theo hướng Bàn Tử chỉ, lập tức một ngọn núi lớn như quỷ phủ thần công hiện ra trước mắt.

Hình dáng ngọn núi này đặc trưng, giống hệt những gì thấy trong video Hoa Vinh quay trước đó, chính là Bình Sơn.

Đặc biệt là thất thải mê chướng (màn sương mù bảy màu) lờn vờn trên đỉnh núi, lúc ẩn lúc hiện, trông rất huyền bí!

Chỉ nhìn bề ngoài, ngọn núi này cây cối xanh tươi, một khung cảnh sinh cơ bừng bừng, đâu giống đất đại hung, trông còn giống chốn bồng lai tiên cảnh hơn!

Ai mà ngờ dưới cảnh đẹp này lại ẩn chứa một ngôi mộ đại hung ngàn năm từ thời nhà Nguyên chứ!

Hoa Vinh nhìn chằm chằm Bình Sơn không chớp mắt, hắn chưa bao giờ quên thất bại của Tá Lĩnh hai năm trước và cái chết thảm thương của hàng chục anh em.

Hắn vung tay lớn, ra lệnh to cho Tiểu Ngũ bên cạnh: "Ngàn thước xem thế, trăm thước xem hình, bắt đầu làm việc!" Chỉ thấy dưới sự dẫn dắt của Tiểu Ngũ, đám người Tá Lĩnh bắt đầu khoa tay múa chân, đo đạc xung quanh.

Vương Bàn Tử mắt sáng lên, tò mò hỏi: "Tiểu Ca, Tiểu Hoa đang làm gì thế?

Chương 58

Đo đạc cái gì, phái cái flycam bay một vòng là xong, sao phải phiền phức vậy!" Sở Viễn nghe vậy không trả lời ngay, quan sát đám người Tá Lĩnh một hồi lâu, sau đó giọng bình thản nói: "Bàn ca, chỗ này long mạch bị tổn hại, hung hiểm dị thường, từ trường cũng bất thường.

Flycam bình thường bay vào e là một đi không trở lại, lát nữa xuống mộ nhất định phải tùy cơ ứng biến, tuyệt đối đừng để xảy ra chuyện ngoài ý muốn!" Vương Bàn Tử tính tình lanh lợi, gan to mật lớn, đáng tin cậy, chỉ là tên này nhiều lúc không ngồi yên được, thích 'tác tử' (làm liều).

Trong lúc hai người nói chuyện, Hoa Vinh đã bắt đầu hành động.

Thủ hạ chia làm hai đường, một nhóm đánh dấu vị trí, đo đạc.

Nhóm còn lại lôi từ trong ba lô ra những thứ như đài thờ.

Rất nhanh, một tế đàn Quan Đế đơn giản được dựng lên, ở giữa đặt tượng Quan Đế bằng đồng. "Ái chà, không ngờ tên Tiểu Hoa này còn thờ Quan Công, đây chẳng phải là tổ sư của Ngoại Bát Môn sao?

Hắn dân Tá Lĩnh thờ ông ấy làm gì?" "Dù có bái thần thì cũng nên học Bắc Phái bái Chung Quỳ mới đúng chứ!" Vương Bàn Tử nhìn động thái của Hoa Vinh, nhếch mép cà khịa.

Thôi lão đạo không biết đã đứng cạnh Sở Viễn từ lúc nào, nghe Bàn Tử lải nhải thì liếc xéo một cái, cười nhạt: "Cậu thì hiểu cái gì?

Tá Lĩnh Lực Sĩ coi trọng đoàn kết hỗ trợ, bái Quan Đế chẳng có vấn đề gì cả.

Những năm đầu, Tá Lĩnh còn bái Bá Vương cơ!" "Cái tên béo nhà cậu chắc là Mạc Kim Hiệu Úy 'fke' hả, chút kiến thức thường thức

này cũng không biết!" Lời trào phúng của lão đạo sĩ khiến Vương Bàn Tử đỏ mặt tía tai.

Câu này chọc đúng chỗ đau của Bàn Tử, làm hắn nghiến răng ken két nhìn lão đạo.

Nói thật thì cái danh Mạc Kim Hiệu Úy của hắn chỉ là 'nửa nạc nửa mỡ', hồi trẻ đi theo tiền bối xuống mộ vài lần, ngáo ngơ vào nghề.

Sau này cơ duyên xảo hợp có được một chiếc Mạc Kim Phù, rồi được Hồ Bát Nhất dẫn dắt trở thành cố vấn đặc biệt của học viện khảo cổ.

Kiến thức đổ đấu đa phần là do Hồ Bát Nhất truyền thụ, chứ mấy chuyện thâm cung bí sử của các môn phái thì biết rất ít!

Nghĩ đến đây, Vương Bàn Tử liếc nhìn cái gùi tre dưới chân Thôi lão đạo, tò mò hỏi: "Tôi bảo này lão đạo sĩ, chúng ta là đi xuống mộ, ông tưởng đi dã ngoại hay sao mà còn tính mang gà nướng theo ăn!" Thôi lão đạo hừ lạnh một tiếng, đôi mắt như điện nhìn Bàn Tử, khiến hắn chột dạ, lúc này mới chậm rãi mở miệng: "Bình Sơn này không chỉ long mạch bị tổn hại, mà quan trọng hơn là trong núi quanh năm chướng khí, sinh sôi vô số độc trùng, trong đó rết là nhiều nhất." "Hừ, vạn vật tương sinh tương khắc, bảo bối này của ta là Phượng Chủng, vừa khéo có thể khắc chế loại độc trùng này, đến lúc đó có khi cứu mạng cậu đấy!" Câu này làm Bàn Tử trợn trắng mắt, thật sự mà có ngày Bàn gia phải nhờ một con gà cứu mạng thì thà tự treo cổ lên cành cây đông nam cho xong.

Sở Viễn buồn cười nhìn hai người đấu võ mồm.

Hoa Vinh đột nhiên hô một tiếng, hóa ra là trực tiếp dùng flycam.

Sở Viễn mở ra xem, quả nhiên vẫn là flycam chuyên dụng của tổ

chương trình 《Quốc Gia Bảo Tàng》, thứ này đúng là hàng công nghệ cao. "Tiểu Ca, thiết bị livestream cậu cần đã được đưa tới rồi, bên tổ chương trình đã sắp xếp xong, sẽ có MC chuyên môn." "Chúng ta chỉ cần thám hiểm Bình Sơn như bình thường là được, khi cần thiết flycam sẽ cung cấp một số chi viện, dù sao chúng ta cũng không phải làm show, mà là công lược Bình Sơn!" Sở Viễn gật đầu nhẹ, hắn hiện tại chỉ còn thiếu một triệu điểm nhân khí là có thể nhận gói quà đại lễ mười triệu, thật sự rất mong chờ.

Hắn đưa tay ấn nút khởi động flycam, trực tiếp mở livestream!

Cùng lúc đó, tại hậu đài tổ chương trình 《Quốc Gia Bảo Tàng》, phát hiện flycam đã khởi động, lập tức ra hiệu cho MC trong phòng livestream. 3, 2, 1, 《Quốc Gia Bảo Tàng: Chuyến đi Bình Sơn》 chính thức lên sóng, tiêu đề livestream: "Mạc Kim Hiệu Úy hành trình Bình Sơn".

Gần như ngay khoảnh khắc livestream bắt đầu, vô số cư dân mạng nhận được tin nhắn thông báo chương trình lên sóng, ồ ạt tràn vào phòng livestream. 【Trời ơi, mong sao mong trăng, cuối cùng cũng mong được buổi livestream khảo cổ chân chính của Quốc Gia Bảo Tàng!】 【Hai hôm trước khảo cổ mộ Tây Chu toàn cổ văn vật, nghe mà tôi buồn ngủ muốn chết.

Hôm nay không phải lại là khảo cổ mộ Tây Hạ đấy chứ?

Cứu bé với, tôi muốn xem Mạc Kim Hiệu Úy livestream đổ đấu cơ!】 【Vãi, nhìn cái bình lớn phía xa kìa, đây là m* nó Bình Sơn mà.

Nghe nói mấy năm nay không ít người đến đây thám hiểm đều một đi không trở lại.】 【Tôi cũng nghe nói chỗ này, hai năm trước bên chính phủ khai quật thất bại, nghe đâu tử thương thảm trọng, không ngờ sau hai năm lại quay xe làm lại.】 【Á á, lần này có Sở tiểu ca - vị Mạc Kim Hiệu Úy kia, khu khu cái mộ cổ Bình Sơn chắc chắn là dễ

như ăn kẹo.】【Lầu trên nhìn là biết fan cuồng não tàn của Tiểu Ca rồi.

Quê tôi ở Tương Tây đây, Bình Sơn từ xưa đến nay luôn lưu truyền những truyền thuyết kinh khủng, thậm chí khắp núi đồi đâu đâu cũng là độc trùng.

Đừng nói Mạc Kim Hiệu Úy, cho dù tổ sư gia Mạc Kim sống lại đến đây cũng phải nằm cáng mà đi ra.】【Mọi người nhìn kìa, flycam bắt đầu lia ống kính.

Ơ đệt, sao chẳng có ngôi sao nào thế, toàn là người thường!】Ngay khi mọi người nghi ngờ show khảo cổ minh tinh mà không có minh tinh, đạo diễn lập tức nháy mắt cho MC.

Một dòng đạn mạc (bình luận chạy trên màn hình) màu vàng kim xuất hiện, đây là giải thích chính thức của ban tổ chức về việc minh tinh tham gia.【THÔNG BÁO CHÍNH THỨC: Thưa quý vị khán giả, do mức độ nguy hiểm của cổ mộ Bình Sơn vượt xa các ngôi mộ thông thường, để đảm bảo an toàn tính mạng, buổi livestream lần này sẽ do các chuyên gia đích thân dẫn đội.

Chuyến thám hiểm này sẽ 'full' cảnh hành động kịch tính, kính mời đón xem!】Liên tục spam ba lần rồi ghim lên đầu!

Lúc này khán giả mới phản ứng lại, đặc biệt là có người đào lại tin tức hai năm trước về việc đội khảo cổ suýt bị diệt sạch, càng làm mọi người thêm mong chờ chuyến đi Bình Sơn lần này.【Tiểu Ca lên sóng rồi!

Đeo trường đao, Kim Cương Tán, hông đeo Phi Hổ Trảo.

Vãi chưởng, cái gã lòe loẹt bên cạnh là ai thế?】【Vốn tưởng Tiểu Ca đã đủ ngầu rồi, đeo bao nhiêu trang bị, đến khi nhìn thấy anh bạn trẻ này mới biết núi cao còn có núi cao hơn, người giỏi còn có

người giỏi hơn!】【Hảo hán, lại còn mặc áo giáp, lại còn bái Quan Đế, cái này định đi đánh trận chắc!】...

Hóa ra, trong lúc khán giả còn đang mải mê với lời giải thích của ban tổ chức, Hoa Vinh đã bắt đầu nghi thức tế bái của Tá Lĩnh.

Hoa Vinh ánh mắt kiên nghị nhìn tượng Quan Đế, hồi lâu sau, nói đạm mạc với Tiểu Ngũ bên cạnh: "Tiểu Ngũ, lấy nội giáp!" "Vâng." Tiểu Ngũ nhận lệnh, lấy từ trong ba lô sau lưng ra một bộ nội giáp màu bạc sáng loáng, Hoa Vinh nhận lấy mặc vào ngay.

Những mảnh kim loại chi chít phản chiếu ánh mặt trời chói mắt, khoảnh khắc này Hoa Vinh trông hệt như chiến tướng thời cổ đại chinh chiến sa trường! "Mang rượu lên!" Hoa Vinh bưng chén rượu, chén đầu tiên đổ xuống đất, tri ân những anh em đã hy sinh trong trận chiến Ông Thành.

Chén thứ hai kính Quan Đế.

Sau đó Hoa Vinh thắp ba nén hương, miệng lẩm nhẩm: "Thử hậu gia ác mạc tác, thử hậu chúng thiện phụng hành, thử hậu tự tịnh kỳ ý, xin Quan Đế Ông phù hộ chuyến đi Bình Sơn này thuận buồm xuôi gió!" Tế bái Quan Đế xong, Hoa Vinh nhận lấy cây trường cung Tiểu Ngũ đưa tới đeo lên người, nhìn quanh một lượt gương mặt đồng lòng của anh em Tá Lĩnh, vung tay lớn: "Xuất phát!" Theo lệnh của Hoa Vinh, mọi người lần lượt đi đến khe nứt tự nhiên phía trước.

Khe nứt sâu không thấy đáy, dưới vách núi mây mù bảy màu lượn lờ, hai bên đều là vách đá dựng đứng.

Vương Bàn Tử vốn sợ độ cao, cộng thêm lần đầu thấy khe nứt sâu thế này, chân suýt thì trượt ngã.

Hoa Vinh vẫy tay gọi Tiểu Ngũ, chỉ thấy Tiểu Ngũ cầm tay cầm điều khiển flycam, bắt đầu lái nó bay xuống vách núi.

Cư dân mạng trong phòng livestream cũng coi như được tham quan phong cảnh dưới khe nứt Bình Sơn ở góc nhìn thứ nhất. 【Phê thật, tự nhiên có cảm giác như đang ngự kiếm phi hành.

Phải công nhận cái khe núi này sâu thật đấy!】 【Trời ơi, chỗ này quỷ dị vãi.

Mấy phút trước còn ngon nghẻ, giờ toàn là sương mù dày đặc, chẳng thấy cái gì sất!】 【May mà đây là flycam quân sự hàng xịn, chứ máy thường chắc tèo lâu rồi!】 【Vãi, vừa thấy một bóng đen vụt qua.

Anh em ơi, dưới này có biến.】 【Tôi cũng thấy, một cục đen sì bay qua bay lại trong sương mù!】 Cùng lúc đó, trên vách núi, Tiểu Ngũ nhìn màn hình đầy sương mù, mày nhíu chặt. "Tiểu Ngũ, có phát hiện gì không?" Vương Bàn Tử ghé đầu vào, nhìn màn hình trắng xóa, vẻ mặt đầy nghi hoặc. "Tổng bả đầu, là độc chướng.

Dưới đáy vách núi, đoạn lưng chừng có một lớp độc chướng bảy màu, flycam không bay xuống được nữa." Tiểu Ngũ sắc mặt khó coi, thần tình ủ rũ báo lại với Hoa Vinh.

Chiếc flycam quân sự này là con bài chủ bài của họ, kết quả lại không xuyên qua được chướng khí.

Hoa Vinh thở dài, vốn dĩ thứ này cũng chỉ để làm con bài tẩy thôi, hắn bảo Tiểu Ngũ: "Cho flycam quay lại, chuyển sang chế độ thông minh phụ trách livestream đi!" Sắp xếp cho Tiểu Ngũ xong, Hoa Vinh đi về phía Sở Viễn và Thôi lão đạo. "Haha, Hoa tiểu tử, độc chướng bảy màu dưới kia là do hấp thu phế đan (đan dược hỏng) ngàn năm của Bình Sơn, chứa vô số cặn bã chì và thủy ngân.

Lớp độc chướng này là một mê huyễn trận tự nhiên, làm cơ quan bảo vệ mộ đạo thì quả là được trời ưu ái!" Thôi lão đạo phất trần, nhìn Hoa Vinh đang đi tới cười khẽ.

Hoa Vinh cung kính chắp tay: "Còn xin tiền bối chỉ điểm mê tân!" Thôi lão đạo suy tư một lát, lấy từ túi đeo chéo ra một viên đan hoàn, đưa cho Hoa Vinh, cười nói: "Đây là Tị Độc Đan (thuốc tránh độc), cho người hòa vào nước, dùng khăn mặt thấm ướt rồi đeo lên mặt là có thể tránh được độc chướng bảy màu xâm nhập!" Hoa Vinh nghe vậy thì thần sắc kích động, nếu giải quyết được độc chướng thì vấn đề chiều nay cơ bản đã xong.

Chỉ là không biết vị trí chính xác của cửa mộ đạo dưới kia ở đâu, dù sao khăn ướt này cũng không duy trì được lâu, nếu trước khi hết tác dụng mà vẫn chưa tìm được cửa mộ đạo thì sẽ mang lại tai ương ngập đầu.

Do đó, tìm phương vị mộ đạo cũng là việc quan trọng hàng đầu.

Chương 59

Nghĩ đến đây, ánh mắt Hoa Vinh không tự chủ được nhìn về phía Sở Viễn.

Sở Viễn biết đã đến lúc mình phát huy tác dụng, bèn chủ động cười nói với Hoa Vinh: "Tổng bả đầu, trên người có mang theo 'hàng nóng' không?" Hoa Vinh thần sắc nghiêm lại, không ngờ mình giấu kỹ thế mà đối phương vẫn phát hiện, đúng là mắt tinh thật! "Tôi có." Nói xong, Hoa Vinh rút từ trong áo sơ mi ra một khẩu súng lục mini.

Sở Viễn chỉ xuống khe nứt dưới chân, bình thản phân phó: "Phiền Tổng bả đầu bắn một phát súng xuống dưới!" Hoa Vinh bất động thanh sắc đứng bên mép vực, chĩa súng xuống khe nứt bóp cò. "Đoàng!" Mọi người nghe tiếng súng liền quay lại, phát hiện Sở Viễn đang nhắm mắt, tai khẽ rung động, dường như đang lắng nghe điều gì.

Không ít dân đổ đấu thấy bộ dạng này của Sở Viễn thì sắc mặt đại biến, trong lòng kinh hãi.

Tuy ai cũng biết thân phận Mạc Kim Hiệu Úy của Sở Viễn, nhưng phần lớn đều không để tâm đến gã trai trẻ này.

Cùng lắm chỉ là thanh niên thân thủ tốt mà thôi, xuống mộ đâu phải so võ lực, so là so sự từng trải! "Bắn thêm hai phát nữa!" "Đoàng!

Đoàng!" Lại hai tiếng súng vang lên, Sở Viễn lúc này vô cùng bình tĩnh, toàn tâm toàn lực thi triển bí thuật trong chữ "Văn" (Nghe).

Hồi lâu sau, mọi người trong tràng ngay cả thở mạnh cũng không dám, sợ làm phiền phán đoán của Sở Viễn. "Phù!" Sở Viễn chậm rãi mở mắt, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Thượng pháp của chữ "Văn" này thi triển lên cực kỳ hao tổn tinh khí thần.

Tuy nhiên hiệu quả cũng vô cùng rõ rệt, hắn đã biết tình hình đại khái dưới khe nứt, cửa mộ đạo nằm ngay chỗ này!

Thấy Hoa Vinh căng thẳng nhìn mình, Sở Viễn cười nhạt, gật đầu với hắn. "Không hổ danh Mạc Kim Hiệu Úy, thuật 'Thính phong thính lôi, Văn sơn biện long' (Nghe gió nghe sấm, nghe núi đoán rồng) này quả nhiên tinh diệu tuyệt luân, chỉ bằng thính lực mà phán đoán được vị trí cổ mộ, bội phục!" Dương Tứ Hải từ trong đám người bước ra, mặt đầy nụ cười xu nịnh tán thưởng Sở Viễn. "Dương tiên sinh quá khen," giọng Sở Viễn hơi khựng lại, rồi quay sang Hoa Vinh nói, "Trong bụng Bình Sơn này ít nhất có ba năm cái hang động, giữa các hang lại có dũng đạo (đường hầm) xuyên suốt liên thông, ngay dưới vách này chính là nơi tòa địa cung lớn nhất tọa lạc!" Lời này vừa thốt ra, đám đông lập tức ồ lên.

Đây là thủ đoạn thần tiên gì vậy?

Chỉ ba tiếng súng mà nghe ra được nhiều nội dung thế sao?

Cùng lúc đó, trong phòng livestream, cư dân mạng cũng bàn tán sôi nổi. 【Vãi, Tiểu Ca nói thật hay chém gió thế?

Cái gì mà thính phong lôi, văn sơn biện long, nghe cứ như phim chưởng ấy, xác định không phải phép thuật đấy chứ?】【Đù, đây chẳng phải là một trong bốn đại pháp 'Vọng Văn Vấn Thiết' mà Giáo sư Trần từng nói sao?

Đỉnh của chóp, Sở tiểu ca!】【Không hổ là Mạc Kim Hiệu Úy, Tầm Long Phân Kim đã đành, bản lĩnh nghe gió sấm đoán rồng này thực sự kinh người.】【Tôi là bác sĩ ngoại khoa, theo tôi biết thì thính lực con người không thể đạt đến trình độ này, cái này khẳng định là diễn trò!】 Thôi lão đạo cũng dùng vẻ mặt "ta đánh giá cao

ngươi" nhìn Sở Viễn một cái, rồi đi về phía Hoa Vinh đang hưng phấn. "Hoa tiểu tử, mau chuẩn bị hóa đan (hòa tan thuốc) đi.

Lão đạo tính rồi, hôm nay xuống mộ phải đi sớm, nếu để đến đêm, e là yêu vật trong núi sẽ không khống chế được đâu!" Hoa Vinh gật đầu ngay, về điểm này hắn rất tin tưởng đối phương.

Hắn hành sự lôi lệ phong hành (nhanh gọn lẹ), lập tức cầm đan dược đi xử lý gấp. "Tiền bối, xuống dưới rồi còn phải trông cậy vào Phượng Chủng này của ngài." Sở Viễn cười híp mắt đi tới gần Thôi lão đạo, nhìn cái gùi tre bên chân lão.

Vương Bàn Tử cũng lò dò đi theo sau Sở Viễn, thấy ánh mắt Sở Viễn, hắn đảo mắt một cái, vội mở miệng: "Tiểu Ca, Thôi lão tiền bối dù sao cũng là bậc cha chú, chúng ta phải tôn kính.

Lão thần tiên, cái gùi này nặng thế để tôi đeo cho!" Nói xong, hắn nhanh nhẩu khoác cái gùi của Thôi lão đạo lên lưng mình.

Thôi lão đạo: "..." Nhìn Vương Bàn Tử trêu chọc Thôi lão đạo, Sở Viễn không nhịn được cười thầm, tên Béo này đúng là quỷ linh tinh.

Thấy Thôi lão đạo sắp bùng nổ, Sở Viễn vội lấy ra một viên giải độc hoàn tặng cho lão, giọng ôn hòa: "Tiền bối, đây là giải độc hoàn văn bối tự chế theo bí điển của Mạc Kim Hiệu Úy, xin ngài nhận lấy." Thôi lão đạo hừ lạnh trong lòng, đúng là nói khoác không biết ngượng, tuổi ranh con mà chế được giải độc hoàn thì ta mấy chục năm nay tu hành uổng phí à. "Hả?

Đan dược này tinh oánh dịch thấu (trong suốt sáng long lanh), thủ pháp hoàn mỹ, có thể gọi là một viên đan dược hoàn hảo.

Sở tiểu tử, cậu khá lắm!" Ánh mắt Thôi lão đạo lập tức bị viên thuốc trên tay Sở Viễn thu hút, suy nghĩ một lát, lão nhận lấy viên thuốc. "Sở tiểu tử, dưới đáy Bình Sơn này rốt cuộc có cái gì?" Thôi

lão đạo nhìn Sở Viễn chằm chằm, lão cứ cảm thấy đối phương dường như biết rõ tình hình dưới vực.

Đối mặt với nghi vấn của Thôi lão đạo, Sở Viễn cười mà không nói, ngược lại hứng thú nhìn Hoa Vinh đang chỉ huy mọi người.

Lúc này Hoa Vinh trang bị đầy đủ, khá có phong phạm kim qua thiết mã (chiến binh sắt đá), hắn chỉ huy anh em Tá Lĩnh bắt đầu chuẩn bị khăn mặt.

Mọi thứ đâu vào đấy, Hoa Vinh vung tay lớn, trầm giọng nói với Tiểu Ngũ: "Lấy Ngô Công Quải Sơn Thê ra!" "Rõ!" Nghe lệnh, đám người Tá Lĩnh tháo ba lô xuống, lấy ra từng đốt từng đốt thang hình dáng như con rết.

Chủ thể của nó là một cây trúc, hai đầu đốt trúc có móc cài, khi dùng thì nối dọc lại, hai bên cắm các thanh trúc ngang để đạp chân, trên đỉnh gắn 'Quải Sơn Bách Tử Trảo'.

Quả là công cụ tuyệt hảo để mở đường bắc cầu qua núi, đây cũng là một trong những đạo cụ quan trọng giúp Tá Lĩnh Lực Sĩ đi lại trong mộ như đi trên đất bằng!

Dưới thao tác thành thạo của các Tá Lĩnh Lực Sĩ, rất nhanh đã lắp ráp thành từng đoạn thang rết dài hơn bốn mét, và liên tục nối dài thêm. "Tiểu Ca, cái này là cái quái gì thế?" Vương Bàn Tử nhìn đám người Tá Lĩnh lắp cái thang dài hơn chục mét một cách nhanh chóng thì rất tò mò.

Sở Viễn chỉ vào những Tá Lĩnh Lực Sĩ đang cố định điểm neo, khẽ gật đầu: "Đây là 'Ngô công quải sơn thê' (Thang rết treo núi) của phái Tá Lĩnh, có thể tháo rời lắp ráp, không bị giới hạn bởi độ rộng hẹp, có thể đi vào những mộ huyệt khúc khuỷu chật hẹp.

Nguyên mẫu của công cụ này tiến hóa từ công cụ công thành của

quân Xích Mi thời Hán, qua tay Tá Lĩnh cải tiến thành đồ nghề đạo mộ." Bàn Tử nghe vậy chép miệng, ánh mắt có chút nghi ngờ, cái khe núi này sâu không thấy đáy, phải ghép bao nhiêu mét mới đủ dài?

Sở Viễn nhìn biểu cảm là biết ngay hắn nghĩ gì, vỗ trán cười bất lực: "Bàn ca, cái thang rết này linh hoạt đa biến, nhìn dây thừng đằng kia kìa, cho dù thang không đủ dài thì cũng có thể đu dây xuống tiếp." Bàn Tử cười khan vài tiếng che giấu sự xấu hổ, mắt đảo như rang lạc sang chỗ khác.

Cứ thế, dưới sự đồng lòng của phe Tá Lĩnh, khoảng hơn mười phút sau, ba đường thang rết đã được thiết lập thành công.

Hoa Vinh nhìn kiệt tác của đàn em, trong lòng rất hài lòng, trầm giọng nói với hai gã hỏa kế sau lưng: "Hầu Tử, Đại Sơn, hai cậu xuống trước dò đường, có tình huống gì thì bắn tên làm hiệu!" Nói xong, giao hai mũi tên lệnh (hưởng tiễn) cho hai người. "Vâng!" Hai thanh niên sau lưng Hoa Vinh hô to hưởng ứng, được dò đường cho anh em là vinh quang của họ! "Khoan đã!" Sở Viễn thấy Hoa Vinh định cho người xuống dò đường, vội lên tiếng ngăn cản.

Hắn có thể tưởng tượng ra cảnh hai người này xuống dưới chắc chắn sẽ trúng độc bỏ mạng như trong phim ảnh.

Đây là hai mạng người sờ sờ, biết trước kết quả mà làm ngơ thì Sở Viễn không đành lòng. "Tiểu Ca, sao thế, cậu còn việc gì muốn dặn dò à?" Hoa Vinh nghi hoặc nhìn Sở Viễn.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi, hắn thực sự không nghĩ ra Sở Viễn còn gì muốn phân phó.

Sở Viễn cười nhạt, thấy mọi người thắc mắc bèn giải thích: "Tình hình dưới khe nứt này là do tôi nói ra, thật hay giả cũng nên để tôi lấy thân mình kiểm chứng mới đúng.

Vẫn là để tôi xuống dò đường đi!" Nói xong, không đợi người khác lên tiếng, Sở Viễn nhận lấy mũi tên lệnh từ tay Đại Sơn, men theo thang rết leo xuống.

Đám người trên vách núi bị một loạt thao tác của Sở Viễn làm cho mắt chữ A mồm chữ O.

Không phải chứ, Mạc Kim Hiệu Úy đều 'máu chiến' thế này à?

Hoa Vinh vừa định mở miệng ngăn cản, Thôi lão đạo đột nhiên nói: "Dưới vực hung hiểm dị thường, với thân thủ của cậu ta thì đủ sức ứng đối, nếu đổi là người khác thì chưa chắc đâu." Được Thôi lão đạo nhắc nhở, Hoa Vinh và Bàn Tử mới thở phào.

Nghĩ cũng đúng, Hoàng Yêu còn không phải đối thủ của hắn, huống chi chút độc chướng bảy màu!

Sở Viễn không để ý suy nghĩ của họ, mục đích của hắn rất đơn giản.

Một là không muốn tiên phong của Tá Lĩnh chết oan.

Hai đương nhiên là để kiếm điểm nhân khí.

Chương 60

Mới bắt đầu live, hắn chưa có mấy cảnh quay, điểm nhân khí cứ ì ạch mãi.

Chỉ có thể binh hành hiểm chiêu (dùng chiêu nguy hiểm), dù sao hắn cũng chỉ còn thiếu cú hích này là nhận được gói quà mười triệu điểm.

Quả nhiên, ngay khi Sở Viễn leo xuống thang, flycam của tổ chương trình cũng từ từ bay theo.

Khác với hai lần trước, lần này flycam tắt chế độ tàng hình, bám sát Sở Viễn.

Dù sao đối mặt với độc chướng bảy màu, đến máy móc (drone tự động) cũng suýt lạc lối trong đó.

Đi được nửa đường, Sở Viễn đột nhiên thấy mây mù xung quanh dày đặc hơn, một mùi hương nhàn nhạt truyền vào mũi.

Sở Viễn biết mình đã vào khu vực độc chướng, cũng không biết giải độc hoàn của hệ thống có tác dụng không!

Hóa ra ngay lúc định dò đường, hắn đã uống trước viên giải độc hoàn được hệ thống thưởng, thậm chí tính sẵn đường lui.

Nếu thuốc không tác dụng thì còn có thể ngậm bế khí hoàn, không hít thở độc chướng thì tự nhiên sẽ không bị vây khốn.

May thay, hàng hệ thống quả nhiên là hàng tuyển, hàm lượng vàng tăng vùn vụt.

Nhờ hiệu quả của giải độc hoàn, hắn bình an vô sự đi qua khu vực độc chướng.

Tiện tay, hắn còn dắt luôn cái flycam của chương trình ra ngoài.

Xuyên qua màn sương độc, hoàn cảnh dưới đáy vực thu hết vào tầm mắt Sở Viễn, một mái nhà ngói hồng gạch xanh đập vào mắt.

Đây chính là đại điện cổ mộ mà Sở Viễn vừa dùng thuật Văn Sơn Biện Long tìm thấy, mọi thứ đều trùng khớp.

Nhưng cư dân mạng trong phòng livestream còn phấn khích hơn hắn, vô số bình luận như mưa sao băng rơi xuống, rất nhanh đã phủ kín màn hình. 【Phục sát đất, không hổ là Tiểu Ca, vẫn ngầu lòi như mọi khi, đúng là nghệ cao nhân đảm đại!】 【Vãi, sao Tiểu Ca xuyên qua được sương độc mà không sao thế?

Không trúng độc à?】 【Trời ơi mọi người xem kìa, dưới vực quả nhiên là một tòa đại điện.

Chữ 'Văn' quyết của Tiểu Ca đỉnh quá, chuẩn không cần chỉnh.】 【Chúng ta phải cảm ơn Tiểu Ca, người đâu mà tốt tính, tiện tay cứu luôn cái flycam, không thì anh em mình chả thấy được cái gì bên dưới.】 Bình luận sôi nổi nhưng Sở Viễn không hề hay biết, lúc này hắn đã an toàn đáp xuống nóc nhà, nhìn quanh bốn phía, chưa thấy tung tích Lục Sí Ngô Công (Rết sáu cánh).

Nghĩ đoạn, Sở Viễn rút mũi tên lệnh Hoa Vinh đưa, giật mạnh một cái.

Mũi tên hú lên một tiếng, cấp tốc bay vút lên trời. ...

Cùng lúc đó, nhóm Hoa Vinh đang sốt ruột chờ đợi.

Dương Tứ Hải bên cạnh nhíu mày, nói thẳng: "Tổng bả đầu, tên Sở Viễn kia không phải xảy ra chuyện rồi chứ?

Lâu thế mà không có tin tức gì, sốt cả ruột!" Vương Bàn Tử nhướng mày, khinh bỉ liếc hắn một cái, rồi mới lớn giọng: "Không biết nói thì ngậm cái mồm quạ đen lại.

Tiểu Ca cát nhân tự có thiên tướng, được tổ sư gia phù hộ, sao có thể xảy ra chuyện!

Hơn nữa, Tiểu Ca đã nghe ra vị trí địa cung bên dưới, chúng ta chỉ cần an tâm chờ đợi, ông gấp cái gì?" Một gã anh em trong họ của Dương Tứ Hải thấy Bàn Tử vô lễ như vậy, vội châm chọc: "Hừ, ai biết cái danh Mạc Kim Hiệu Úy kia là thật hay giả, cứ như ai đó ấy, tự xưng Mạc Kim Hiệu Úy mà chả có tí bản lĩnh nào!" Bàn Tử tính tình nóng nảy, nghe câu này lập tức bùng nổ, giơ cái xẻng công binh lên, trừng mắt nhìn đám Dương Tứ Hải khiêu khích: "Nào, đứa nào dám solo với Bàn gia, Bàn gia cho chúng mày thấy thế nào là Mạc Kim Hiệu Úy hệ vật lý!!!" Ngay khi người nhà họ Dương định phản kích, đột nhiên một tiếng hú vang lên bên tai mọi người. "Đoàng!" Một mũi tên nổ tung trên đầu mọi người, chính là tín hiệu Sở Viễn vừa bắn.

Hoa Vinh thấy thế mặt lộ vẻ vui mừng, vung tay hô lớn: "Một mũi tên xuyên mây, thiên quân vạn mã đến tương kiến.

Tá Lĩnh nghe lệnh!

Xuống thang rết, tiến vào Bình Sơn!" "Rõ!" Đám người Tá Lĩnh đồng thanh hô vang, sau đó dưới sự chỉ huy của Hoa Vinh đâu vào đấy leo xuống.

Vương Bàn Tử lúc này cũng chẳng thèm cãi nhau với người nhà họ Dương nữa, trừng mắt lườm Dương Tứ Hải một cái rồi vớ lấy miếng khăn ướt bịt mặt leo xuống.

Dương Tứ Hải sa sầm mặt ngăn cản mấy gã anh em đang định xông lên, ánh mắt lạnh lẽo: "Đừng gây chuyện, đừng quên mục đích của chúng ta.

Kẻ nào dám làm hỏng việc lớn của tao, về nhà gia pháp hầu hạ!" Nghe giọng điệu lạnh lùng ấy, lại nghĩ đến gia pháp tàn khốc, mấy người kia lập tức sợ im thin thít, không dám ho he nữa.

Khi Bàn Tử khắc phục chứng sợ độ cao, rón rén men theo thang rết bò xuống, nhìn đá vụn đất vụn không ngừng rơi xuống trán, hắn không khỏi toát mồ hôi hột.

Biết thế này hắn đã không xung phong xuống đầu, may mà tâm lý vững.

Một đường gập ghềnh, cuối cùng cũng xuống đến đáy vực.

Bàn Tử quan sát xung quanh, thở phào nhẹ nhõm.

Lau mồ hôi trán, thấy không có dấu vết độc chướng bảy màu, Bàn Tử mới tháo khăn bịt mặt ra. "Ủa, Tiểu Ca, cậu nhìn gì đấy?" Bàn Tử đứng trên nóc nhà, chợt thấy Sở Viễn đứng cách đó không xa, ngồi xổm quan sát gì đó.

Sở Viễn từ từ đứng dậy, nhìn Bàn Tử đang đi tới, thở dài chỉ vào mái nhà phía xa: "Bàn Tử, sắp tới có thể sẽ có một trận đánh ác liệt đấy.

Cậu nhìn vết tích này xem, giống cái gì?" Lúc này Bàn Tử mới phát hiện mái ngói dưới chân mình như bị một vật khổng lồ trườn qua, để lại một vết hằn sâu hoắm.

Mép vết hằn có hình dạng bất quy tắc, có chỗ còn kèm theo những vết nứt nhỏ, vết hằn kéo dài từ dưới chân đến tận cuối mái nhà.

Ở đó là một cái lỗ thủng lớn, loáng thoáng thấy được cột chạm trổ bên trong đại điện. "Tiểu Ca, cái này không phải là một con quái vật khổng lồ nào đó đào tẩu từ trong điện ra đấy chứ!" Bàn Tử cười cợt nhả đáp, nhưng thấy Sở Viễn mặt không biểu cảm nhìn mình, mặt hắn cứng đờ, lắp bắp: "Không phải tôi nói trúng rồi chứ?

Có quái vật trốn ra thật à?" Nghĩ đến đây, Bàn Tử nuốt nước bọt, nhìn thể hình này thì tuyệt đối to hơn con nhện mặt người (Nhân Diện Hắc Trĩ) trong mộ Tây Chu nhiều.

Lại nhìn vách núi dựng đứng hai bên, con của nợ này e không phải bò ra, mà là bay ra ngoài ấy chứ.

Sở Viễn nhìn Bàn Tử đang hoảng loạn, dặn dò: "Uống giải độc hoàn trước đi, trong 24 giờ sẽ miễn dịch độc tố tấn công!" Trong lúc hai người nói chuyện, Hoa Vinh, Thôi lão đạo và đám người Tá Lĩnh cơ bản đã xuống đông đủ, Tiểu Ngũ thì bị Hoa Vinh giữ lại trên đỉnh núi để đảm bảo đường lui cho mọi người.

Hoa Vinh thần tình kích động, mình cuối cùng cũng quay lại đây, lần này nhất định phải rửa sạch cái nỗi nhục thất bại ở Ông Thành.

Chuyến đi Bình Sơn hai năm trước không chỉ khiến đệ tử Tá Lĩnh tổn thất thảm trọng, mà danh tiếng ở Bắc Cực Sơn cũng bị ảnh hưởng rất lớn.

Lần này hắn đã chuẩn bị vẹn toàn, phàm việc gì cũng đích thân làm, không dung tha nửa phần sai sót. "Thả thang rết xuống!" Hoa Vinh sắc mặt lạnh lùng, liếc cái lỗ thủng dưới chân, ra lệnh cho đám Tá Lĩnh phía sau.

Một lát sau, một đoạn thang rết dài ba mét được lắp xong, thả qua lỗ thủng trên mái nhà. "Tổng bả đầu, em xuống trước dò đường!" Hầu Tử thấy Hoa Vinh định đi đầu thì lập tức can ngăn, không đợi Hoa Vinh trả lời, gã tung người nhảy xuống, bám lấy thang rết trượt đi. "Tiểu Hoa, bình tĩnh chớ nóng, để tôi xuống xem sao!" Sở Viễn ấn vai Hoa Vinh, nhảy xuống ngay sau Hầu Tử.

Đây là một căn phòng âm u ẩm ướt, trông như một cái nhà kho, bên trong chất đầy những rương gỗ lộn xộn.

Trong rương vương vãi không ít vàng bạc ngọc ngà tinh xảo, nhìn Hầu Tử mắt sáng rực lên là biết thu hoạch lần này chắc chắn không nhỏ.

Sở Viễn không chú ý nhiều đến đám cổ vật, liên tục quét mắt nhìn hoàn cảnh xung quanh.

Mặt đất phủ một lớp bụi dày, tủ bàn ghế trong phòng đều rách nát mục nát!

Hầu Tử nghe tiếng động phía sau thì thu hồi ánh mắt, vẻ mặt đầy cảnh giác, nhìn rõ là Sở Viễn mới thả lỏng. "Hầu Tử, đi báo mọi người xuống đi, tạm thời an toàn.

Tôi đi xem chỗ khác!" Sở Viễn nói tỉnh bơ.

Nghe lệnh, Hầu Tử không do dự lui lại đi báo tin cho Hoa Vinh.

Chương 61

Bật đèn pin lên, Sở Viễn soi khắp các góc phòng nhưng không thấy dấu vết độc trùng, càng đừng nói đến Lục Sí Ngô Công.

Hắn lấy công cụ chiếu sáng trong ba lô ra đặt ở bốn hướng, cả căn phòng lập tức sáng trưng. "Haha, mẹ kiếp đúng là 'khai môn' (mở hàng), chuyến này đi đáng giá rồi!" Đột nhiên tiếng cười đặc trưng của Bàn Tử vang lên.

Nhìn sang, quả nhiên Bàn Tử đang đeo cái gùi, nhìn chằm chằm vàng bạc ngọc ngà mà chảy nước miếng. "Bàn ca, chú ý chút, chỗ này hơi sai sai!" Đi lại gần Bàn Tử, Sở Viễn huých nhẹ hắn, trầm giọng nói.

Hoa Vinh đi sau Bàn Tử nghe thấy vậy thì thần sắc biến đổi, lớn giọng nói với đám Tá Lĩnh phía sau: "Mọi người tản ra, kiểm tra kỹ cả căn phòng.

Bất kỳ ai cũng không được tự ý đụng vào văn vật, nếu không sẽ xử lý theo quy định công ty!" "Rõ!" Đám người Tá Lĩnh đồng thanh đáp, sau đó tản ra tứ phía tìm kiếm kỹ càng.

Sở Viễn khẽ gật đầu với Hoa Vinh, hành động này khiến hắn không khỏi đánh giá cao Hoa Vinh thêm một bậc. 【Không hổ là cổ mộ đại tướng quân thời Nguyên, nhìn quy mô còn lớn hơn mộ Tây Chu nhiều, đây mới chỉ là một căn phòng thôi đấy.】 【Mày ngốc à, mộ Tây Chu là thời đại nào, mộ này là thời đại nào, công nghệ xây dựng cách nhau cả mấy ngàn năm đấy.】 【Nhìn kìa, trong rương dưới đất toàn là bảo vật, nếu được lấy bừa một món thì cả đời này cũng đáng!】 【Người anh em, tôi đề cử bạn đọc bộ luật hình sự nhé.】 【Eo ôi, cái phòng này tuy đèn đuốc sáng trưng nhưng cứ có

cảm giác âm sâm kiểu gì ấy, sai sai!】【Tiểu Ca đã nói hai lần là có vấn đề rồi mà không ai để tâm, tôi có dự cảm chẳng lành!】"Á!" Ngay khi mọi người đang kiểm tra phòng, đột nhiên hướng đông nam vang lên tiếng kêu thảm thiết.

Mọi người quay lại nhìn, mắt trố lồi ra, kinh hoàng nhìn cảnh tượng rợn tóc gáy trong góc.

Chỉ thấy khuôn mặt một tên Tá Lĩnh Lực Sĩ như bị axit cực mạnh tạt vào, toàn bộ gương mặt bị ăn mòn thành màu vàng nhạt.

Gần như trong tích tắc, một con người bằng xương bằng thịt bị độc tố xâm thực hóa thành một vũng máu mủ, trên mặt đất chỉ còn lại đống quần áo.

Miệng Hoa Vinh hơi hé mở, hai tay siết chặt cây cung, ngón tay vì dùng lực quá mạnh mà trắng bệch!

Đám người Tá Lĩnh phía sau càng không chịu nổi, sợ hãi hét toáng lên, nỗi sợ hãi lan nhanh trong phòng.

Không ít người vô thức lùi lại, dường như muốn chạy trốn khỏi cảnh tượng đáng sợ này.

Vương Bàn Tử tim đập thình thịch, thở dốc, người tự động xích lại gần Sở Viễn.

Thôi lão đạo đẩy đám đông ra, đi lại gần quan sát vũng máu loãng, mày nhíu chặt.

Loại độc tố cực mạnh thế này, có thể khiến người ta tan thành nước trong nháy mắt, bình sinh lão lần đầu mới gặp, thật quái lạ!

Đúng lúc này, tai Sở Viễn khẽ động, một tràng tiếng rào rào sột soạt đột nhiên từ xa truyền lại gần.

Hoa Vinh vừa định hỏi, thân thể khựng lại, hiển nhiên cũng nghe

thấy âm thanh này, dường như có thứ gì đó đang tụ tập! "Tiếng gì thế?" Trong đám đông có người hỏi, lúc này tiếng động càng lúc càng lớn, khoảng cách càng lúc càng gần.

Một nỗi bất an nồng đậm bao trùm lên mọi người! "Á!" Đột nhiên một gã thổ phu tử (kẻ trộm mộ) phía sau hét thảm một tiếng, khi mọi người quay lại thì kẻ đó đã hóa thành vũng máu. "Nhìn kìa, đó là cái gì?" Có người chỉ lên xà nhà hoảng hốt hét lớn.

Chỉ thấy vô số con rết dài cỡ ngón tay chui ra từ các khe hở trên xà nhà, góc tường.

Như ngửi thấy mùi hấp dẫn chết người, chúng bò lổm ngổm về phía mọi người.

Đối mặt với bầy rết rợp trời dậy đất đen kịt một mảng, ai nấy đều rợn tóc gáy.

Mấy tên Tá Lĩnh không kịp né tránh, bị rết chạm vào da thịt, lập tức kêu gào thảm thiết, chưa đến ba nhịp thở đã hóa thành máu loãng!

Nghe tiếng kêu thảm thiết bên tai, đám đông đại loạn.

Đặc biệt là mấy gã thổ phu tử địa phương hận cha mẹ không sinh thêm hai cái chân, khóc cha gọi mẹ chạy về phía thang rết.

Những người bản lĩnh cao cường như Dương Tứ Hải thì tung dây thừng leo lên cột nhà.

Cũng có kẻ hoảng không chọn đường, da thịt dính phải nước mủ của rết, chất độc lập tức ngấm qua da, biến người thành vũng máu trong nháy mắt.

Đủ thấy loài rết này kinh khủng cỡ nào!

Chỉ trong vài nhịp thở ngắn ngủi, đoàn người đi Bình Sơn đã chết mất bảy tám mạng.

Hoa Vinh quay đầu nhìn lại, đội ngũ trực tiếp giảm quân số một phần năm.

Tức giận, hắn chĩa súng bắn liên hồi vào đàn rết, tiếng súng vang lên dày đặc.

Tuy nhiên, đợt bắn này tác dụng với lũ rết chẳng đáng là bao.

Thôi lão đạo kiến đa thức quảng cũng phải hít một hơi khí lạnh.

Lão từng vào không ít mộ, thậm chí mộ vương hầu cũng từng đi, nhưng loài rết tà tính thế này đúng là lần đầu mới gặp! "Mọi người mau rút ra ngoài, đừng tiếp xúc với rết!

Thôi tiền bối còn tị độc hoàn không?" Sở Viễn lớn tiếng nhắc nhở, đồng thời cũng trông cậy vào tị độc hoàn của Thôi lão đạo, biết đâu có tác dụng!

Giữa chốn đông người, Sở Viễn chưa từng nghĩ đến việc bộc lộ bí mật huyết mạch của mình, chỉ có thể cố gắng nhắc nhở mọi người.

Dù sao phàm là đã chọn xuống mộ thì phải luôn giác ngộ chuyện sinh tử!

Nhìn thảm trạng của mấy người kia, tuy Sở Viễn nóng lòng như lửa đốt nhưng lúc này hắn cũng chỉ làm được có thế.

Thôi lão đạo bình tĩnh lại, ngưng thần nhìn kỹ, thấy đám rết này màu xanh tím, nhìn là biết kịch độc.

Lão lấy hồ lô bên hông, ngửa cổ ngậm một ngụm rượu, tay trái lấy ra viên thuốc, bóp nát ném về phía đàn rết. "Phù!" Rượu trong miệng phun thẳng vào chỗ bột thuốc.

Hoa Vinh mắt lóe tinh quang, chĩa súng bắn một phát lên không trung.

Nhiệt độ cao của viên đạn lập tức kích hỏa đám rượu. "Oanh!"

Một ngọn lửa đỏ rực bùng lên, tàn lửa bắn tứ tung, trong nháy mắt dọn sạch đám rết xung quanh.

Xem ra lửa có thể khắc chế rết!

Sở Viễn ánh mắt khẽ động, nhân lúc mọi người không chú ý, lấy từ trong ba lô ra một can xăng 5 lít, ném thẳng vào đống lửa.

Thứ này là hắn thuận tay nhét vào ba lô lúc ở kho hàng trong viện của Hoa Vinh, không ngờ lại dùng tới thật. "Oanh!" Được xăng tiếp sức, phạm vi ngọn lửa mở rộng thêm vài phần, vô số con rết bị lửa nướng chín!

Những con rết xung quanh vội bò vòng qua lửa, lao nhanh về phía mọi người!

Thấy thời cơ tốt, Hoa Vinh lập tức hô hào mọi người mau chóng rút lui.

Bàn Tử thấy thế vớ ngay một cây gậy gỗ, quấn ít vải rách, châm lửa tạo thành một cây đuốc khổng lồ.

Đối mặt với đàn rết hung hãn, Bàn Tử quệt mồ hôi lạnh trên trán, nén sợ hãi, hét lớn xông lên.

Dùng hết sức bình sinh huy vũ cây đuốc, quét ngang đàn rết như thu phong tảo lạc diệp (gió thu quét lá rụng), yểm hộ mọi người rút lui. "M* bà nhà chúng mày, ngon thì nhào vô, đúng lúc Bàn gia đang muốn thêm món mặn!" Sở Viễn thấy Bàn Tử thao tác cực gắt, không khỏi giơ ngón tay cái lên.

Không hổ là Bàn gia, đại lực xuất kỳ tích!

Lúc này, quá nửa người của Tá Lĩnh đã leo lên được, lồm cồm bò lên nóc nhà.

Chương 62

Thậm chí có người đã men theo thang rết bắt đầu đào tẩu.

Hoa Vinh không có thời gian để ý bọn họ, hét lớn với Thôi lão đạo bên dưới: "Thôi tiền bối, đi bên này!" Dứt lời, Hoa Vinh ném một sợi dây thừng xuống trước mặt Thôi lão đạo.

Thôi lão đạo thần sắc khẽ động, nhìn Sở Viễn và Bàn Tử vẫn đang yểm hộ mọi người cách đó không xa, nghiến răng móc ra một nắm thuốc viên.

Chỉ thấy cánh tay lão chấn động nhẹ, thuốc viên lập tức nát vụn thành bột phấn, tay áo lão vung lên, dùng sức rắc bột về phía Sở Viễn.

Sở Viễn thấy thế vội kéo Bàn Tử lùi dần về sau lớp bột thuốc.

Chỉ thấy lớp bột thuốc nhàn nhạt rơi xuống đất tạo thành một tuyến phòng ngự, đại đa số rết đều bị chặn lại bên ngoài.

Chỉ có một vài con rết to xác không sợ chết xông qua, tiếc là bị Vương Bàn Tử đập một gậy nát bét!

Còn bản thân Thôi lão đạo nắm lấy dây thừng, men theo cột nhà leo lên, may mà nền tảng khinh công tốt, nhoáng cái đã lên tới nơi. "Bàn Tử, chạy theo lối Thôi tiền bối đi, tôi đoạn hậu!" Hành động của Thôi lão đạo được Sở Viễn thu vào mắt, vội hét với Bàn Tử.

Lúc này trong đại điện chỉ còn lại Sở Viễn và Bàn Tử.

Sở Viễn mang huyết mạch Thanh Long, sự áp chế thiên sinh khiến rết không thể lại gần.

Hơn nữa hắn đã uống giải độc hoàn trước, song trọng bảo hiểm giúp hắn đứng ở thế bất bại trước lũ rết nhỏ.

Chỉ là đông người quá, hắn không tiện biểu hiện quá mạnh mẽ, kẻo lộ chuyện hắn khiến độc trùng e sợ thì lại lắm tin đồn.

Bàn Tử lờ mờ nhận ra điều gì đó, nhưng lúc này không nghĩ nhiều, để lại một câu "chú ý an toàn" rồi leo theo dây thừng lên trên.

Sở Viễn thấy mọi người đã lên hết, vừa đối phó với lũ rết con liên miên không dứt, vừa lắng nghe động tĩnh của Lục Sí Ngô Công!

Thứ duy nhất cần lo lắng là Lục Sí Ngô Công xuất hiện, đây là tồn tại khủng bố đã tu luyện ra nội đan, Sở Viễn không nắm chắc phần thắng. "Rầm!" Đột nhiên, bên ngoài điện truyền đến tiếng động lớn, như thể có sinh vật khổng lồ va vào các thiết bị trong phòng.

Sở Viễn biết gã to xác Lục Sí Ngô Công sắp đăng tràng, vội hét lớn với Bàn Tử đang rời đi: "Bàn Tử, dẫn mọi người rời khỏi đây, mau lên trên!" Bàn Tử nghiến răng, vẻ mặt giằng co.

Lúc này Thôi lão đạo đột nhiên lên tiếng: "Bàn Tử, mở cái gùi ra, Phượng Chủng của ta có thể đối phó lũ độc trùng này!" Bàn Tử nghe vậy đành ngoan ngoãn làm theo, lúc này chỉ có thể "ngựa chết chữa thành ngựa sống", lập tức mở nắp gùi.

Một tiếng gáy vang dội truyền ra từ trong gùi, cũng không biết có phải ảo giác hay không, sau khi nghe thấy âm thanh này, lũ rết trong phòng dường như chậm lại vài phần. "Phạch phạch." Mọi người còn chưa nhìn rõ, chỉ thấy một bóng đỏ rực từ trong gùi nhảy vọt ra, lao về phía đám rết trước mặt Sở Viễn.

Lúc này mọi người mới nhìn rõ thứ trong gùi của Bàn Tử hóa ra là một con gà trống khổng lồ!

Thân hình tráng kiện, lông màu tươi sáng, mào gà đỏ tươi như máu, ánh mắt sắc bén, lông vũ cứng như sắt, móng vuốt vô cùng sắc nhọn.

Tiếng gáy của nó lanh lảnh chói tai, có thể chấn nhiếp lòng người, khiến người ta không rét mà run.

Chính là giống gà trống nuôi ở thôn trại gần Bình Sơn, còn gọi là Nộ Tình Kê.

Không ngờ Thôi lão đạo lại có bản lĩnh này, có thể tiên tri mời được Nộ Tình Kê về, thực sự khiến Sở Viễn kinh thán.

Nghe nói Nộ Tình Kê mí mắt mọc ngược (từ dưới lên), truyền thuyết nó có thể ngửi thấy nguy hiểm mà tỉnh dậy gáy vang, lại còn coi các loại độc trùng như rết là thuốc đại bổ.

Vì thế, Nộ Tình Kê lúc này bay về phía đàn rết như rồng về biển lớn, vừa chạm đất đã trợn mắt, nhìn chằm chằm lũ rết trước mặt. "Ó o!" Nộ Tình Kê phát ra tiếng gáy lanh lảnh như phượng hoàng hót, chọn cách tấn công trước, dang đôi cánh, lao vút đi như mũi tên về phía lũ rết.

Chỉ thấy Nộ Tinh Kê giương đôi móng vuốt sắc bén ấn chặt lấy con rết, mặc kệ nó giãy dụa lung tung, trực tiếp dùng cái mỏ nhọn hoắt mổ thẳng vào thân thể con rết.

Dù là loài kịch độc vô cùng, giờ phút này trước mặt thiên địch là Nộ Tinh Kê, con rết hào vô lực hoàn thủ, chỉ đành ngoan ngoãn làm thức ăn.

Chỉ thấy Nộ Tinh Kê ngẩng đầu, trực tiếp nuốt chửng con rết kia vào bụng, hoàn toàn phớt lờ độc tố, khiến mọi người không khỏi ồ lên kinh ngạc!

Nhân cơ hội này, Hoa Vinh một mặt sắp xếp đám người Tá Lĩnh rải đầy bột thuốc trừ sâu xung quanh lỗ hổng trên mái nhà, hy vọng có thể ngăn cản độc trùng.

Một mặt cho những kẻ đã sợ vỡ mật theo thang dây Ngô Công

Tiên leo lên trước.

Nghe vậy, không ít người vội vàng chạy về phía thang dây, duy chỉ có đám người Tá Lĩnh bên cạnh Hoa Vinh là không nhúc nhích, lẳng lặng thủ hộ bên cạnh hắn.

Hành vi của đám người kia bị Hoa Vinh nhìn ở trong mắt, không khỏi lắc đầu, đám thổ phu tử bản địa này trình độ quá kém, đúng là nhát gan!

Tuy nhiên, nghĩ đến sự nguy hiểm bên dưới, Hoa Vinh do dự chốc lát, vẫn sắp xếp cho anh em Tá Lĩnh lần lượt rút lui, còn chính hắn thì vẫn chờ đợi Sở Viễn.

Ngay khi hắn đang sắp xếp nhân sự, trận chiến bên dưới càng thêm kịch liệt.

Chỉ thấy Nộ Tinh Kê phảng phất hóa thành một đạo tàn ảnh, bay lượn tứ phía.

Phàm là nơi nó đi qua, rết ở gần đó chắc chắn tử thương thảm trọng, Nộ Tinh Kê càng ăn nhiều, tinh thần càng hưng phấn.

Trận chiến không ngừng leo thang, Nộ Tinh Kê phối hợp lợi trảo, mỏ nhọn, cánh... một con gà lại có uy thế như thiên quân vạn mã.

Vô số con rết chết thảm dưới móng vuốt của nó, thậm chí bị nuốt sống, nhất thời đàn rết tán loạn bỏ chạy.

Cục diện thay đổi khiến Sở Viễn nhẹ nhõm hơn không ít, rết xung quanh hắn cũng giảm đi rõ rệt.

Nhìn lũ rết trong phòng chạy trốn vào các khe tường, Hoa Vinh và Bàn Tử không khỏi nhìn nhau.

Trong lòng nảy sinh một loại ảo giác: lũ rết hung thần ác sát kia, trước mặt "Kê ca" lại yếu ớt như vậy, đảo mắt đã thành bữa ăn trong

bụng.

Bàn Tử lắc đầu, lẩm bẩm cảm thán: "Quả nhiên a, trước mặt kẻ tham ăn thì không khó khăn nào có thể ngăn cản." Hoa Vinh hiếm khi gật đầu, đồng tình với quan điểm của Bàn Tử!

Thôi lão đạo ở bên cạnh nhịn không được trợn trắng mắt, không thèm để ý hai tên dở hơi này nữa, dồn toàn bộ sự chú ý vào Nộ Tinh Kê.

Đây chính là bảo bối ẩn chứa một tia huyết mạch phượng hoàng mà Thôi lão đạo hắn tìm khắp mười dặm tám thôn quanh Bình Sơn mới thấy được!

Có nó, độc trùng trong mộ huyệt bình thường đều có thể đối phó, không chỉ riêng gì rết.

Cuối cùng, đàn rết lít nha lít nhít trong phòng dưới sự tấn công mãnh liệt của Nộ Tinh Kê dần mất đi khả năng phản kháng, nhao nhao bỏ chạy tán loạn.

Chỉ trong vài phút, rết trong phòng đã rút sạch sẽ, chỉ để lại vô số xác chết nát bấy.

Nhìn đàn rết biến mất tăm, Nộ Tinh Kê đắc ý phát ra tiếng gáy lanh lảnh, phảng phất như đang tuyên bố thắng lợi.

Đám người trên mái nhà nhất thời thần tình phức tạp, nhìn nhau, trong lòng không khỏi dâng lên một ý nghĩ hoang đường: "Chẳng lẽ chúng ta ngay cả một con gà cũng không bằng sao?" Đừng nói phản ứng của mọi người tại hiện trường, ngay cả khán giả trong phòng livestream cũng đều ngây người, rơi vào một mảng tĩnh mịch.

Khán giả nhìn những vũng máu mủ trong phòng, những đống quần áo kia đại biểu cho từng sinh mạng tươi sống vừa tan biến.

Mọi người đều biết trộm mộ nguy hiểm, nhưng khi tận mắt thấy

người sống sờ sờ chết đi, đa số vẫn không thể chấp nhận, nhất là kiểu chết thê thảm, khủng bố như vậy!

Thậm chí ngay cả thi thể cũng không còn, trực tiếp bị rết độc biến thành mộ quần áo, tang lễ một bước trọn gói tiết kiệm cho bạn luôn.

Lúc chương trình 《Quốc Gia Bảo Tàng》 mới phát sóng tuy gắn mác thám hiểm, nhưng dù là đối mặt đại chiến nhện khổng lồ, flycam cũng cố ý tránh đi những hình ảnh người chết khủng bố.

Còn như Tây Hạ mộ, thước phim "nặng đô" nhất cũng chỉ là Ôn giáo sư cụt tay, khi đó đã có không ít khán giả nhao nhao phàn nàn: "Nói là nguy hiểm, nói là trộm mộ đâu, chết một người cũng không thấy, tính là trộm mộ gì!" Do đó, vừa rồi từ lúc mọi người gặp rết, tất cả sự việc phát sinh tại hiện trường đều lộ ra trên livestream, thậm chí người đầu tiên bị độc chết, tổ chương trình cũng không kịp che mờ!

Không diễn nữa, ngửa bài luôn, chương trình chính là muốn nói cho tất cả mọi người biết: Trộm mộ chính là kết cục này!

Màn này trực tiếp khiến cư dân mạng trong phòng livestream bùng nổ! 【Điên rồi, cảnh này mà chúng ta cũng được xem à?

Chương 63

Máu me be bét chết ngay trước mắt luôn?

Vãi, ám ảnh tâm lý quá.】【Đệch, chẳng lẽ không ai quan tâm hiện trường đã chết bao nhiêu người à?

Chín người rồi, trời ơi, livestream thước phim lớn thế này mà cũng được chiếu sao?】【Ái chà, đại kinh tiểu quái, theo tin tức nội bộ thì hai năm trước livestream thám hiểm Bình Sơn Ông Thành đã làm hơn ba mươi người chết rồi!】【Bổ sung một câu, hai năm nay trong thời gian phong sơn, lục tục có người tự ý xông vào Bình Sơn, nghe nói đến nay mất tích hơn ba mươi người rồi.】【Vãi chưởng, phục thật, chẳng lẽ không ai để ý đống rết lít nha lít nhít kia à?

Nhìn mà chứng sợ lỗ nổi lên rồi.】【Có sao nói vậy, Tiểu Ca trong tình huống này còn có thể kiên trì lâu như thế, xứng đáng là MVP toàn trận!】【Cứt chó, tôi đẩy thuyền Kê ca, Kê ca miệt thị quần hùng, miểu sát quần hùng, MVP ngoài Kê ca ra còn ai vào đây?】Cùng lúc đó, Nộ Tinh Kê sau khi đánh chén no nê thì mí mắt bắt đầu sụp xuống, không hổ là gà chiến, đánh bại độc trùng xong là ngủ đông. "Oanh!" Đột nhiên một bóng đen nhắm hướng Sở Viễn lao tới hung hăng va chạm, Sở Viễn theo bản năng nhảy về phía sau bên phải, trực tiếp tránh thoát cú kích của bóng đen, khiến đối phương đâm thẳng vào cây cột lương bên cạnh.

Dưới sự gia trì sức mạnh khủng bố của bóng đen, cây cột gỗ to bằng nửa người này ầm ầm sụp đổ!

Thấy bóng đen lai thế hung hăng, Nộ Tinh Kê vừa rồi còn chuẩn bị ngủ đông lập tức trừng lớn đôi mắt, gắt gao nhìn chằm chằm đối phương.

Sở Viễn xoay người rút đao, tay phải xoay đao hoa, bày ra tư thế, thần tình ngưng trọng nhìn bóng đen cách đó không xa. "Chi chi..." Bóng đen không ngừng phát ra tiếng kêu rên âm trầm, chậm rãi trườn ra từ trong bóng tối, lập tức toàn bộ thân thể hiển lộ trong mắt Sở Viễn.

Cá đầu nó cực lớn, lại là một con rết trăm chân thân thể khổng lồ, trên đỉnh đầu thình lình mọc ba đôi cánh, thân thể đen kịt, lớp vỏ ngoài nhìn qua đã biết vô cùng cứng rắn.

Dưới bụng càng là mọc ra từng đôi móng vuốt sắc bén.

Giờ phút này, nó há cái miệng to như chậu máu, hổ thị đăm đăm nhìn Sở Viễn. "Thứ này, tu luyện ít nhất ngàn năm rồi!" Thôi lão đạo nhìn thân hình hoàn chỉnh của Lục Sí Ngô Công, lập tức sắc mặt đại biến, trong mắt tràn đầy thần sắc không thể tin nổi.

Lục Sí Ngô Công cuộn thân thể, cánh trên đầu khẽ run động, khuôn mặt dữ tợn từ từ tới gần Sở Viễn, nó đã cảm ứng được tên nhân loại nhỏ bé trước mắt rất mạnh, uy hiếp của hắn còn vượt xa thiên địch Nộ Tinh Kê!

Lúc này mào của Nộ Tinh Kê đỏ tươi như máu, nó trợn mắt tròn xoe, gắt gao nhìn chằm chằm con rết khổng lồ trước mắt, trong mắt đầy ý vị cảnh cáo.

Lục Sí Ngô Công bị ánh mắt của tên nhóc con trước mặt chọc giận, chỉ thấy thân thể nó bành trướng, chân dài như đao, trong miệng trực tiếp phun ra độc dịch màu đen về phía Nộ Tinh Kê.

Nộ Tinh Kê triển khai đôi cánh, cực kỳ nhanh nhẹn tránh thoát độc dịch, thân thể như tên bắn lao về phía Lục Sí Ngô Công.

Lục Sí Ngô Công nhanh chóng vặn vẹo thân thể, dùng chân dài ngăn cản Nộ Tinh Kê công kích.

Hai bên trong nháy mắt quấn lấy nhau, nhất thời lông vũ và độc dịch bay tứ tung.

Khi thân thể khổng lồ của Lục Sí Ngô Công hiện thân, cả phòng livestream 《Quốc Gia Bảo Tàng》 trực tiếp sôi trào.

Số người xem trực tuyến tăng vọt lên năm mươi triệu, thậm chí vẫn còn đang không ngừng tăng lên.

Sở Viễn cũng nghe được âm thanh nhắc nhở của hệ thống, gói quà lớn một ngàn vạn nhân khí trị đã có thể đổi, nhưng cân nhắc hoàn cảnh hiện tại, Sở Viễn tạm chưa để ý, mà ánh mắt nhìn chằm chằm vào Nộ Tinh Kê và Lục Sí Ngô Công trong sân. 【Rết còn gọi là Thiên Long, thứ đồ chơi này du tẩu nhìn y hệt rồng, thật sự là khủng bố.】 【Nhìn chiều dài này, đoán chừng vượt qua Thiết Đầu Long Vương và Thủ lĩnh Nhện Mặt Người, xứng đáng là đệ nhất sinh vật mộ huyệt.】 【Vốn dĩ xem một con gà đánh nhau đã rất ly kỳ, hiện tại xem một con gà đánh nhau với một con Thiên Long, tôi không phải xuyên không rồi chứ!】 【Nhanh, đi mời đại lão Viện nghiên cứu Cổ sinh vật đến, con rết này lại còn mọc cánh, đây là tiết tấu muốn hóa rồng à!】 【Cái này phải mời pháp sư đến!】 【Mọi người bớt spam màn hình đi, che hết cả màn hình rồi, vãi, Tiểu Ca chuẩn bị động thủ rồi?】 Ngay khi Nộ Tinh Kê và Lục Sí Ngô Công không ngừng đại chiến, Sở Viễn lặng lẽ di chuyển bước chân, rón rén vòng ra phía sau Lục Sí Ngô Công.

Nộ Tinh Kê lợi dụng thân tư linh hoạt, không ngừng né tránh Lục Sí Ngô Công công kích, cũng nhân cơ hội dùng cái mỏ nhọn hoắt mổ vào thân thể Lục Sí Ngô Công.

Mà Lục Sí Ngô Công thì dựa vào lớp vỏ cứng rắn, dễ dàng chống cự Nộ Tinh Kê tiến công.

Theo trận chiến kéo dài, Nộ Tinh Kê dần dần chiếm hạ phong, có

lẽ là thể lực bất chi, tốc độ của nó bắt đầu chậm lại.

Lục Sí Ngô Công thấy thế, canh chuẩn thời cơ, phấn lực sử dụng thân thể va chạm Nộ Tinh Kê, dùng sức hất một cái, đụng nó bay ra ngoài. "Cơ hội tốt!" Sở Viễn ở một bên thấy vùng bụng mềm yếu của Lục Sí Ngô Công mở rộng, sải bước phi nhanh lên trước, trực tiếp vung đao từ trái sang phải đâm vào bụng nó.

Grào!

Lập tức bụng Lục Sí Ngô Công bị rạch ra một vết thương sâu hoắm, máu tươi theo vết thương chảy ra, đau đớn khiến Lục Sí Ngô Công lắc đầu gầm thét, không ngừng vặn vẹo thân thể muốn va chạm Sở Viễn.

Sở Viễn bộ phạt linh hoạt không ngừng né tránh, đối mặt với đám chân như đao dưới bụng Lục Sí Ngô Công lại càng giơ đao quá đỉnh đầu, nghênh diện đỡ một cái.

Keng!

Hắc Kim Cổ Đao cùng chân của Lục Sí Ngô Công va chạm, vậy mà hỏa tinh bắn tung tóe, phát ra tiếng kim loại chói tai.

Không hổ là quái vật tu luyện ngàn năm, tên này trốn ở Bình Sơn cũng không biết đã nuốt bao nhiêu cặn bã đan dược.

Vậy mà luyện được thân thể đao thương bất nhập thế này, ngay cả Hắc Kim Cổ Đao chém chính diện cũng không phá được phòng thủ, xem ra điểm yếu của nó chính là bụng!

Rất hiển nhiên, Hoa Vinh quan chiến trên mái nhà cũng phát hiện nhược điểm này, thấy thế lập tức giương cung lắp tên.

Vút, tiếng tên nhọn phá không vang lên. "Đinh!" Lục Sí Ngô Công mãnh liệt co rụt lại, thân thể cuộn tròn giấu bụng dưới thân, mũi tên bắn vào vỏ ngoài trực tiếp bị văng ra ngoài.

Thấy tình hình này, Sở Viễn mượn lực dẫm lên cây cột đổ, mũi chân điểm nhẹ, cả người nhảy lên giữa không trung.

Mượn lực quán tính, nhắm vào đầu Lục Sí Ngô Công, chém xuống một đao cực mạnh.

Keng!

Ánh đao lạnh lẽo chém thẳng lên trán Lục Sí Ngô Công, vậy mà chỉ lưu lại một vết thương không sâu không cạn.

Lục Sí Ngô Công đối mặt một kích này theo bản năng trương miệng rộng, cắn về phía Sở Viễn giữa không trung, tựa hồ muốn một ngụm nuốt sống hắn! "Tiểu Ca, cẩn thận!" Hoa Vinh thấy thế vội vàng lớn tiếng nhắc nhở, đồng thời kéo căng trường cung, tay trái cầm hai mũi tên đặt lên dây cung dẫn mà không phát.

Hắn đang tìm kiếm cơ hội, Lục Sí Ngô Công này thân như kim cương, bụng dưới giấu rất kỹ, chỉ còn cách tìm biện pháp công kích yếu hại, ví dụ như mắt!

Chỉ tiếc, tốc độ di chuyển của Lục Sí Ngô Công quá nhanh, khiến hắn vẫn chưa bắt được thời cơ tốt.

Không nhắc tới Hoa Vinh đang khổ não, Sở Viễn người ở giữa không trung không cần hắn nhắc nhở cũng cảm giác được một cỗ gió tanh hôi thổi về phía mình.

Sở Viễn không dám chủ quan, tay phải nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, lực đạo không giảm chém ngang ra, như có một đạo quang mang chói mắt lóe qua.

Đao này chém trúng phần thịt mềm dưới hàm dưới của Lục Sí Ngô Công, nương theo một tiếng kêu rên, để lại một vũng máu tươi đỏ thắm.

Thừa dịp nó bệnh đòi mạng nó, Sở Viễn sau khi thân thể rơi xuống

đất, thấy Lục Sí Ngô Công không ngừng lắc lư đầu lâu kêu rên.

Sở Viễn trở tay chém xuống một đao, nhanh chóng thu đao rồi chuyển tay, hoành đao quét ngang, dùng thân đao đánh mạnh vào bụng Lục Sí Ngô Công. "Grào!" Đau đớn ở bụng khiến Lục Sí Ngô Công ngửa mặt lên trời gầm thét, thân thể co rụt lại mạnh mẽ, men theo xà nhà bắn nhanh về phía lỗ hổng trên mái. "Nó muốn chạy trốn!" Sở Viễn tay trái vung ra Phi Hổ Trảo, gắt gao khấu chặt vào lưng Lục Sí Ngô Công, cũng bị Lục Sí Ngô Công kéo theo sát phía sau.

Hoa Vinh nãy giờ vẫn dẫn cung chờ đợi bỗng nhiên buông tay, hai mũi tên nhanh như ánh sáng, mang theo tiếng rít bắn về phía mắt Lục Sí Ngô Công. "Phập!" Một mũi tên tinh chuẩn bắn trúng mắt Lục Sí Ngô Công, mũi còn lại bắn trúng mí mắt dưới, bị văng ra ngoài. "Grào!" Lục Sí Ngô Công mù một mắt phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, lúc này mặt nó đầy máu, thân thể không ngừng càn quét.

Chỉ thấy sáu cái cánh của nó mãnh liệt chớp động, Lục Sí Ngô Công không ngừng vỗ cánh, vậy mà sinh ra khí lưu cường đại.

Trực tiếp thổi đám người Bàn Tử và Thôi lão đạo đang thủ ở lỗ hổng trên mái nhà ngã đông ngã tây.

Hầu như cùng lúc đó, Lục Sí Ngô Công dùng tốc độ cực nhanh chui ra khỏi mái nhà, đi tới mái đại điện.

Mà Sở Viễn lúc này cũng đã lợi dụng sức mạnh Phi Hổ Trảo, đứng trên người Lục Sí Ngô Công.

Tựa hồ cảm giác được trên người có người, Lục Sí Ngô Công dù bụng bị thương nghiêm trọng vẫn dán sát vách núi bên cạnh vực thẳm mà bò, lập tức đá vụn đất đá trên vách núi nhao nhao rơi xuống.

Mắt thấy sắp bị cát đá làm mờ mắt, Sở Viễn căng cứng cơ bắp toàn thân mãnh liệt xuất đao, thuận theo khe hở vỏ ngoài Lục Sí Ngô

Công chém tới.

Chương 64

Phập...

Dọc theo khe hở, Hắc Kim Cổ Đao thuận thế mà xuống, trực tiếp làm lưng Lục Sí Ngô Công máu tươi đầm đìa.

Trên người Lục Sí Ngô Công xuất hiện từng đạo vết thương, thân thể mãnh liệt va vào vách tường, phát ra tiếng trầm muộn.

Nhất thời, trên mái nhà khắp nơi là cát bay đá chạy, xuyên qua bụi đất loáng thoáng có thể thấy được thân ảnh hai bên giao chiến đang không ngừng quấn lấy nhau.

Thôi lão đạo thì thần sắc phức tạp, nhưng cũng chỉ có thể âm thầm cầu nguyện Sở Viễn bình an vô sự, sau đó phảng phất nhớ ra cái gì, đối với đáy phòng huýt sáo một cái.

Lập tức, một thân hình mạnh mẽ vỗ cánh, phấn lực bay về phía lồng ngực hắn, chính là Nộ Tinh Kê ban nãy.

Đám người Hoa Vinh ở một bên thấy cảnh tượng chiến đấu như vậy cũng không xen tay vào được, dứt khoát gọi Bàn Tử và Thôi lão đạo, lên đỉnh núi trước rồi tính tiếp.

Cùng lúc đó, đám người lúc trước theo thang dây leo lên đang vây quanh bàn tán xôn xao. "Mau nhìn, kia là cái gì?" Đột nhiên có người chỉ vào khe nứt, vẻ mặt hãi nhiên hô lên.

Mọi người nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy khe nứt không lâu trước tầm nhìn còn tốt, đột nhiên lơ lửng bốc lên lượng lớn cát bay đá chạy.

Thấp thoáng có thể thấy một đạo thân ảnh màu đen thuận gió bay lên, còn nương theo tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Đúng lúc này, cát đá trong khe nứt cũng dần dần tiêu tán, mọi

người cũng một lần nữa khôi phục tầm mắt.

Chỉ thấy Sở Viễn thân tư đĩnh bạt, một bộ bạch y tùy gió phiêu động, uyển như tiên nhân hạ phàm, mà hắn lúc này dưới chân chính là Lục Sí Ngô Công!

Con rết to lớn như vậy lập tức khiến mọi người trên vách núi da đầu tê dại, trợn mắt hốc mồm nhìn Sở Viễn.

Cảnh tượng này phảng phất như viễn cổ tiên nhân giá ngự yêu thú, tự do bay lượn trên bầu trời, làm cho người ta trông mà phát khiếp. "Vút." Khi mọi người còn đang thất thần, một sợi dây thừng màu đen bắn mạnh ra từ trong màn sương mù cát bụi, quấn chặt lấy thang dây. "Đây là Phi Hổ Trảo!" Tiểu Ngũ liếc mắt liền nhận ra đây là thần khí chuyên dụng của Sở Viễn.

Chỉ thấy Sở Viễn rung cổ tay, dây thừng Phi Hổ Trảo trong nháy mắt kéo căng, cả người hắn thân tư ưu nhã, mỗi một bước đều như đạp lên mây mù, trong nháy mắt liền đi tới trên đỉnh núi. "Sở tiên sinh, ngài... ngài vừa rồi... cưỡi là Thiên Long sao?" Tiểu Ngũ vẻ mặt hãi nhiên, lắp bắp hỏi.

Thiên Long là tên gọi khác của rết, con rết to như thế này, trong mắt Tiểu Ngũ chẳng khác gì rồng trong truyền thuyết.

Sở Viễn chậm rãi thu hồi Phi Hổ Trảo, cuộn lại rồi treo ở bên hông, mày hơi nhíu lại nói: "Đây là Lục Sí Ngô Công, hấp thu cặn bã đan dược ngàn năm ở Bình Sơn, đao thương bất nhập, độc tính cực lớn!

Các người mau an bài người đi tiếp ứng Tổng bả đầu ở bên dưới." Sở Viễn vỗ vỗ vai Tiểu Ngũ, vừa rồi màn cưỡi Lục Sí Ngô Công bay lên kia, hiện tại chân hắn vẫn còn mềm nhũn!

Chuyện này cũng thực sự nằm ngoài dự liệu của hắn, hắn ở trên

lưng Lục Sí Ngô Công đánh nhau, đột nhiên sâu trong khe nứt thổi lên một trận quái phong, Lục Sí Ngô Công này cũng không biết làm thế nào mà có thể thừa gió bay lên.

Nhìn tên này, đúng là đã thành tinh, tu luyện có đạo, thảo nào trong nguyên tác phim truyền hình trong cơ thể tên này có chứa nội đan.

Nếu ở thời cổ đại, ít nhất cũng là đại yêu tu luyện có thành tựu một phương, dù sao có thể tu thành nội đan đều là hạng người thiên phú dị bẩm.

Tiểu Ngũ nghe tin tức về Hoa Vinh, lập tức an bài nhân thủ xuống dưới thám thính tình huống, các anh em Tá Lĩnh và thổ phu tử khác cũng đều tránh xa hắn, dù sao thân thủ vừa rồi của Sở Viễn mọi người đều rõ như ban ngày.

Càng đừng nói hắn còn cưỡi Lục Sí Ngô Công bay lên, nhân vật như vậy, ai có gan dám lên tìm hắn gây khó dễ.

Cùng lúc đó, khán giả livestream bị phong thái "thừa phong nhi thượng, ngự phong nhi hạ" vừa rồi của Sở Viễn làm cho triệt để mê mẩn.

Lượng lớn bình luận bay đầy màn hình. 【Ai có thể giải thích một cách khoa học làm sao Tiểu Ca bay được đến giữa không trung không?

Chẳng lẽ thật sự là Lục Sí Ngô Công cõng hắn bay lên?】 【Tận cùng của trộm mộ chẳng lẽ thật sự là huyền học sao?

Con rết này to như thế, nếu biết bay, vừa rồi người xuống dưới một mống cũng không chạy thoát!】 【Anh em, tôi học địa lý, nhìn địa hình kỳ đặc này, loại gió này rất có thể là do hoàn cảnh đặc thù hai bên vách núi gây ra, không cần kinh hoảng...】 【Chúng tôi là kẻ kinh hoảng sao?

Người anh em, trọng điểm là con Lục Sí Ngô Công kia kìa, khủng

bố như vậy, chắc thành tinh rồi hả.】【Khỏi phải nghi ngờ, thứ này trốn ở Bình Sơn đoán chừng nuốt vô số đan dược, thân thể xảy ra biến dị, đáng để nghiên cứu kỹ.】...

Sở Viễn không để ý đám người này, tự mình đi tới bên cạnh một tảng đá xanh lớn, khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Lúc này, Sở Viễn mới có thời gian xem xét tình huống bảng hệ thống, tính toán thời gian, hắn cũng có một đoạn thời gian không xem xét rồi. 【Ký chủ: Sở Viễn】【Thân thể: Siêu cấp thể chất cường hóa, Dạ nhãn, Thanh Long huyết mạch (50% sức mạnh)】【Kỹ năng: Mãn cấp cách đấu thuật, Binh khí tinh thông, Thập lục tự âm dương bí thuật, Vấn quải chi thuật, Khôi tinh thích đấu, Siêu cấp khẩu kỹ, Phát khâu chỉ, Văn sơn biện long chi pháp】【Đạo cụ: Hoàng kim bát bảo la bàn, Bế khí hoàn, Giải độc hoàn, Hắc kim cổ đao, Mạc kim phù, Toàn phong sạn, Phi hổ trảo, Phàn sơn giáp, Kim cương tán】【Nhân khí trị: 2100 vạn】Nhìn nhân khí trị cuồng tăng trên bảng, trái tim xao động của Sở Viễn tổng coi như an định không ít, chỉ hơn một giờ livestream, nhân khí trị mang lại trực tiếp gấp đôi.

Sở Viễn đoán có thể liên quan đến nội dung livestream lần này, dù sao vừa rồi đám tử tôn của Lục Sí Ngô Công hóa thi thủy không phải hư danh.

Chỉ cần một giọt là có thể để người ta trải nghiệm dịch vụ tang lễ trọn gói, thời gian ngắn không nói, còn vô cùng tiết kiệm tiền.

Bỏ qua những suy nghĩ lung tung trong đầu, Sở Viễn nhìn chằm chằm gói quà lớn một ngàn vạn nhân khí trị đang lấp lánh, trong lòng ngứa ngáy khó nhịn. "Mở ra!"【Chúc mừng ký chủ hoạch đắc Hồng Liêm Diệu Tâm Hoàn x10 viên.】Sở Viễn nghe tiếng nhắc nhở mắt lập tức sáng lên, một cỗ vui sướng từ nội tâm trào ra, Diệu Tâm Hoàn

này chính là đồ tốt.

Đây là độc môn bí dược của Mạc Kim Hiệu Úy, có thể giảm bớt tốc độ lưu thông máu, phòng ngừa thi khí xâm nhập, trấn định tâm thần, công dụng rất rộng.

Thông qua truyền thừa Thập lục tự âm dương bí thuật, Sở Viễn biết được phương thuốc Diệu Tâm Hoàn này sớm đã thất truyền, hệ thống thưởng tới đúng là lúc.

Năm đó xem phim truyền hình, có một đoạn Trần Ngọc Lâu hít phải quá lượng đan khí thần trí đại loạn, ngộ sát sư muội Hoa Linh của Bàn Sơn đạo nhân.

Nếu có viên Diệu Tâm Hoàn này, ảo thuật bình thường đều có thể chủ động phá giải, Sở Viễn hí hửng nhận lấy. 【Chúc mừng ký chủ hoạch đắc kỹ năng Bàn Sơn Phân Giáp Thuật.】 "Vãi, đây chính là thần khí đào đạo động a!" Thấy kỹ năng thưởng lại là Bàn Sơn Phân Giáp Thuật, Sở Viễn chấn kinh, môn kỳ thuật này coi như là năng lực hạch tâm của Bàn Sơn đạo nhân.

Mở ra giới thiệu hệ thống, quả nhiên đây là một trong những kỹ năng thần bí nhất của Bàn Sơn! 【Bàn Sơn Phân Giáp Thuật: Bao gồm Bàn Sơn Điền Hải Thuật và Phân Sơn Quật Tử Giáp; Bàn Sơn Điền Hải Thuật là chỉ phương thuật độc môn của Bàn Sơn, Phân Sơn Quật Tử Giáp là một phương thức dùng đại tê tê đã qua huấn luyện để đào động.】 Đủ bộ, Sở Viễn hiện tại là vai gánh kỹ năng hạch tâm của tứ đại môn phái trộm mộ, nhìn từ năng lực, tuyệt đối là đệ nhất nhân đổ đấu đương thế! "Không hổ là phần thưởng gói quà một ngàn vạn nhân khí trị!" Sở Viễn nội tâm cảm khái, đồng thời hàm lượng vàng trong câu "hệ thống xuất phẩm đều là tinh phẩm" vẫn luôn được nâng cao. 【Chúc mừng ký chủ hoạch đắc đạo cụ Phát Khâu Ấn.】 Nhìn một phương đồng ấn trong không gian hệ thống, trên ấn khắc

tám chữ "Thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ", đây chính là thần vật không thể thay thế, hào xưng một ấn tại tay, quỷ thần đều tránh.

Tuy rằng có chút khoa trương, nhưng khi thám hiểm Tây Hạ Đại Thụy Phật Tự, Sở Viễn bị Phật nhãn mị hoặc, lúc ấy hắn mang theo Mạc Kim Phù, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều là người dẫn đầu tỉnh táo lại.

Đã Mạc Kim Phù có thể phát huy tác dụng, Sở Viễn tin tưởng Phát Khâu Ấn này tất nhiên cũng sẽ có tác dụng đặc thù của nó, cứ nhận trước đã.

Ngay khi Sở Viễn hí hửng nghiên cứu hệ thống, ba người Hoa Vinh, Bàn Tử và Thôi lão đạo rốt cục cũng leo lên.

Mấy người đi lên xong, lập tức bị người Tá Lĩnh vây thành một đoàn, hỏi thăm tình huống cụ thể bên dưới.

Khi mọi người biết được dưới đại điện có một con Lục Sí Ngô Công dài hơn hai mươi mét trấn thủ, đại bộ phận người đều như cha mẹ chết!

Hoa Vinh cũng sắc mặt có chút khó coi, hắn nhìn thoáng qua Sở Viễn đang đả tọa, biết hắn tiêu hao nghiêm trọng nên không đi quấy rầy.

Lược tác tư tác chốc lát, Hoa Vinh khẽ vuốt ngực, mặt sắc khó coi mở miệng nói: "Chư vị, thất bại hôm nay là trách nhiệm của Hoa Vinh ta, tiền tuất của anh em hy sinh do ta một lực gánh chịu, giám vu dưới đại điện độc trùng rất nhiều, còn có sự tồn tại như Lục Sí Ngô Công thủ hộ, hôm nay thám hiểm đến đây là kết thúc, ba ngày sau hành động lại!" Đám người nhìn thấy Hoa Vinh nói như vậy, hành sự chương hiển đại cách cục, nhao nhao không nói gì thêm.

Hoa Vinh gọi Tiểu Ngũ một tiếng, khẽ dặn dò: "Từ giờ trở đi, phát

động tất cả lực lượng của chúng ta đi xung quanh Bình Sơn thu thập Nộ Tinh Kê, ta muốn độc trùng đầy khắp núi đồi này đều bị tiêu diệt hầu như không còn!" Đây là an bài Hoa Vinh đưa ra sau khi suy nghĩ chốc lát, hắn đã thấy uy lực của Nộ Tinh Kê, ngay cả Lục Sí Ngô Công thân thể to hơn nó mấy trăm lần cũng dám không sợ hãi chút nào xông lên.

Nếu có thể thu thập số lượng nhất định Nộ Tinh Kê, dù năng lực không bằng giống phượng hoàng của Thôi lão đạo, đối phó tiểu rết bình thường là đủ.

Hành động lần này, nguyên nhân chủ yếu thất bại chính là do đám tiểu rết này, nghĩ đến đây, hắn còn phải đi tìm Thôi lão đạo điều chế chút dược vật tránh độc.

Đám người thấy hắn trải qua đại kiếp này vẫn có thể khôi phục sự tỉnh táo ngày xưa, không khỏi đối với hành động ba ngày sau tràn đầy lòng tin!

Chương 65

*** Mưa rơi liên miên không dứt đập vào lá cây, sương mù tràn ngập trong núi, khiến cả khu vực Bình Sơn phảng phất được gột rửa trần ai, trở nên thanh tân mà yên tĩnh, thậm chí chướng khí thất thải trên đỉnh núi cũng tiêu tán không ít.

Mưa to tạm nghỉ, hít thở không khí trong lành, khoác áo mưa dạo bước dưới chân núi, trong lòng Sở Viễn có loại sảng khoái không nói lên lời. "Tiểu Ca, mưa cũng tạnh rồi, chúng ta đều chuyển du ba ngày rồi, cậu nhìn ra trò trống gì chưa?" Vương Bàn Tử cầm xẻng công binh đào một xẻng đất tại vị trí Sở Viễn đánh dấu, thấy toàn là nước bùn, vẻ mặt khó hiểu hỏi.

Sở Viễn im lặng nhìn hắn một cái, khẽ nói: "Bàn ca, tôi là bảo cậu đánh dấu, không phải bảo cậu đào đạo động!" Bàn Tử bị Sở Viễn nhìn có chút xấu hổ, gãi gãi cái ót, vẻ mặt hàm tiếu nói: "Ngại quá ha, anh đây quen nghề rồi!" "Ha ha, đây cũng không phải thói quen tốt, phải sửa." Sở Viễn bỏ lại một câu, lại tiếp tục đi về phía trước, vừa đi vừa xem xét hoàn cảnh xung quanh. "Tiểu Ca, chờ tôi với." Bàn Tử lau nước mưa trên mặt, lại vội vàng đuổi theo.

Từ sau hôm mọi người đào sinh từ đáy khe nứt Bình Sơn, khu vực Bình Sơn bắt đầu đổ mưa to liên miên không dứt.

Nhân cơ hội này, Hoa Vinh ngay trong ngày đội mưa to, xuất lĩnh đệ tử Tá Lĩnh tiến về huyện Nộ Tinh làm chuyện quan trọng.

Căn cứ tin tức Bàn Tử nghe ngóng được, chuyến này của Tá Lĩnh là phát động lực lượng quan phương, thu thập Nộ Tinh Kê tại các hương trấn xung quanh.

Gà chúa như của Thôi lão đạo cực hiếm thấy, nhưng Nộ Tinh Kê

tầm thường quanh năm chạy rông ở hoang sơn, đối phó độc trùng nhỏ bình thường vẫn được.

Vốn dĩ Bàn Tử còn muốn đi tham gia náo nhiệt, trực tiếp bị Sở Viễn ngăn lại, nói thẳng để hắn hiệp trợ mình tìm kiếm cửa vào cổ mộ mới.

Hoa Vinh cũng không nói nhiều, dù sao hai vị Mạc Kim Hiệu Úy cộng lại, muốn phân kim định huyệt thì tỷ lệ thành công đương nhiên phi thường cao.

Cứ như vậy, từ ngày đầu tiên mưa xuống, ngoại trừ ăn cơm, đi ngủ, Bàn Tử đã đi theo Sở Viễn lượn lờ dưới chân núi ba ngày. "Cái thời tiết quỷ quái này, sắp làm Bàn gia đói gầy đi rồi!" Bàn Tử sờ cái bụng đang kêu ục ục, nhìn qua toàn thân vô lực lầm bầm. "Tìm được rồi!" Sở Viễn đi phía trước đột nhiên dừng bước, ngồi xổm xuống xem xét màu cỏ trên mặt đất, cũng không chê bẩn, cả người dán sát mặt đất, giống như đang lắng nghe âm thanh gì đó. "Tiểu Ca, cậu làm gì thế?

Trong Tầm Long Quyết không có chiêu này đâu nhé!" Bàn Tử tò mò nhìn Sở Viễn, hắn dù sao cũng từng theo bậc cha chú Hồ Bát Nhất, rõ ràng thủ đoạn của Mạc Kim Hiệu Úy, nhưng kiểu như Sở Viễn dựa vào nghe mặt đất để tìm rồng phân kim thì vẫn là lần đầu tiên thấy. "Đây gọi là Văn Địa chi thuật, mượn thuật này có thể xác định được một số phương vị, mới có thể tìm được cửa vào mộ đạo." Sở Viễn chậm rãi đứng dậy, cởi áo mưa bẩn thỉu ra nhàn nhạt giải thích, thấy biểu tình Bàn Tử vẫn nghi hoặc, lại giới thiệu: "Đây là bản lĩnh giữ nhà của Tá Lĩnh Lực Sĩ, tôi cũng biết sơ sơ." "Trâu bò, không hổ là Tiểu Ca, Bàn gia tôi lần này coi như là triệt để phục rồi." Bàn Tử vẻ mặt tán thưởng nhìn Sở Viễn, cao thủ đổ đấu rất nhiều, nhưng toàn diện như Sở Viễn thì hắn bình sinh hiếm thấy. "Đi thôi, đừng nói lời hay nữa, bảo Tiểu Ngũ sắp xếp ít người tới, đào mấy điểm quanh

đây ra xem tình huống màu đất." Đối mặt Bàn Tử tâng bốc, Sở Viễn lắc đầu cười nói.

Khi hai người đang đi về, Bàn Tử đột nhiên nhìn thấy một khu vực bị phong tỏa, bốn phía chăng đầy dây cảnh giới.

Ở biên duyên dựng một tấm bia đá cao nửa người, Bàn Tử nhìn thấy tò mò, nhịn không được đi tới. "Tiểu Ca, mau tới xem này có khối bia đá, viết cái gì thế, chữ như gà bới!" Sở Viễn nhìn theo hướng ngón tay Bàn Tử, quả nhiên phía trước có khối bia đá, ký hiệu bên trên đại đa số mơ hồ không rõ, nhìn bút pháp hẳn là văn tự thời Nguyên. "Không cần nhìn cũng biết, trên này khẳng định viết kẻ trộm mộ chết!" Nhìn nơi bị phong tỏa này, trong lòng Sở Viễn ph đoán mười có tám chín là cửa vào Ông Thành hai năm trước, thuận miệng nói. "A, kẻ trộm mộ chết?

Chỗ này đâu chỉ có bốn chữ!" Nghe Sở Viễn nói, Bàn Tử lập tức rùng mình một cái, nhìn chằm chằm ký hiệu trên bia đá đếm đi đếm lại nghi hoặc nói. "Mau trở về đi, nơi này âm khí quá thịnh, cũng không biết Tiểu Hoa mang Nộ Tinh Kê về chưa?" Bàn Tử vừa nghe đến hai chữ âm khí, lập tức nhớ tới trận chiến Ông Thành hai năm trước chết không ít người, cảm giác sau lưng lạnh toát.

Thấy thân ảnh Sở Viễn dần dần đi xa, vội vàng sải bước đuổi theo. ...

Nửa giờ sau, hai người ung dung mới trở về doanh trại Bình Sơn.

Vừa bước vào đình viện, liền nghe được từng tiếng gà gáy tiêm khiếu, chỉ thấy trên đất trống trong viện vậy mà bày biện cả trăm cái giỏ trúc, trong giỏ không ngừng truyền đến tiếng gà "cục tác", liên tiếp nhau! "Hô, Tiểu Hoa bản lĩnh cũng lớn thật, thời gian ngắn như vậy mà làm ra nhiều Nộ Tinh Kê thế này!" Bàn Tử kinh ngạc nhìn cảnh tượng trong sân, vẻ mặt sai ngạc cảm thán. "Nơi này cách Thường

Thắng Sơn cũng không xa, Tiểu Hoa thế nào cũng coi là nửa cái chủ nhân, chút năng lượng ấy vẫn phải có.

Đi thôi, báo vị trí đã đánh dấu cho Tiểu Hoa, bảo cậu ta sắp xếp tạm vài người qua đó trông coi hiện trường!" Sở Viễn gọi Bàn Tử đang chấn kinh, trầm giọng nói. "A, được rồi... khoan đã, Tiểu Ca, cậu đi làm gì?" Bàn Tử đánh giá Sở Viễn, vẻ mặt hồ nghi hỏi. "Tôi đi tìm Thôi tiền bối mượn chút dược liệu, nghiên cứu dược hoàn mới!" Sở Viễn đảo mắt, tùy tiện tìm cái cớ giải thích.

Bàn Tử nghe đến đó, mắt lập tức sáng lên, ôm lấy vai Sở Viễn, khẽ nói: "Tiểu Ca, bằng giao tình chúng ta, nhớ chia tôi mấy viên!" "Chờ đấy!" Mười phút sau, trong phòng Sở Viễn. "Ha ha, Tiểu Ca, không nghĩ tới vậy mà chỉ tốn hơn hai ngày đã tìm được cửa vào mộ đạo, bội phục." Trong mắt Hoa Vinh tinh quang đại thịnh, vẻ mặt hưng phấn tán thưởng, rất hiển nhiên, hiệu suất của Sở Viễn vượt xa kỳ vọng trong lòng hắn.

Ngồi trong phòng, Sở Viễn uống ngụm trà nhuận giọng, mới từ từ nói: "Tiểu Hoa, cửa vào Ông Thành đã bị phong kín, cửa mới phát hiện này rất có thể là cửa đào sinh lưu lại lúc tu địa cung năm đó.

Cho nên, còn cần mau chóng an bài nhân thủ, mang theo đồ nghề, căn cứ phạm vi tôi đánh dấu mà khai quật." Hoa Vinh nghe vậy gật gật đầu, lấy điện thoại nhắn tin cho Tiểu Ngũ, sau đó liền không kịp chờ đợi nói: "Tiểu Ca, chúng ta lập tức xuất phát, hiện tại Nộ Tinh Kê gom đủ một ngàn con, chỉ cần cửa vào thông là tiếp tục thám mộ, lần này quan phương ủng hộ ta lực độ lớn nhất!" Thấy Hoa Vinh cười thần bí, trong lòng Sở Viễn hiểu rõ, đoán chừng là quan phương giúp hắn giải quyết chứng sợ hỏa lực không đủ rồi!

Súng ống bình thường uy lực xác thực lớn, nhưng nói câu khó nghe, hỏa lực bình thường không đối phó được Lục Sí Ngô Công, tên

kia một thân đồng da sắt, chịu đòn giỏi lắm.

Tất nhiên, Sở Viễn cũng hiểu đạo đối nhân xử thế, cũng không thể ngay trước mặt Hoa Vinh giội gáo nước lạnh vào hắn. "Cốc cốc!" Đúng lúc này ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, tiếng Tiểu Ngũ từ bên ngoài truyền vào. "Tổng bả đầu, anh em đã chuẩn bị xong, có thể xuất phát." Hoa Vinh vội vàng đứng dậy, khẽ gật đầu với Sở Viễn, liền xoay người đi ra ngoài an bài.

Sở Viễn cầm lấy Hắc Kim Cổ Đao đeo lên lưng, đứng dậy vội vàng đi theo. *** Chân núi Tây Nam Bình Sơn, nơi đánh dấu cửa vào cổ mộ. 【Cuối cùng cũng mở sóng, đây là đâu?

Vẫn là Bình Sơn à?】 【Lao sư động chúng, nhìn dáng vẻ lại chuẩn bị bắt đầu thám mộ, không hổ là cổ mộ độ khó cao nhất từ khi tiết mục phát sóng tới nay.】 【Quang tìm cửa vào cũng tìm mấy ngày rồi, ôi chao, những người này tay cầm công cụ, phong phạm trộm mộ mười phần.】 【Đều yên lặng chút, Hoa tổng bả đầu chuẩn bị giảng thoại rồi, chú ý lắng nghe.】 【Vãi, vậy mà có Tá Lĩnh Lực Sĩ tiến vào livestream, ngưu bài, đại ca, có thể giới thiệu nhập hội không?】 Trầm tịch ba ngày, tin tức 《Quốc Gia Bảo Tàng》 phát sóng lại lập tức vọt lên hot search, vô số khán giả dũng mãnh lao vào phòng livestream, muốn chiêm ngưỡng lại phong thái Mạc Kim Hiệu Úy.

Nhóm người Hoa Vinh đứng trên sườn đất cao nửa mét, trước người đứng một hàng hơn mười Tá Lĩnh Lực Sĩ tay cầm búa, xẻng sắt, bọn họ thân tư đĩnh bạt lẳng lặng đứng đấy, chờ lệnh.

Hoa Vinh hài lòng nhìn các anh em, nói lớn với Sở Viễn: "Tiểu Ca, anh em Tá Lĩnh đã chuẩn bị xong, cậu an bài đi!" Sở Viễn khẽ gật đầu, nhìn mọi người đang nín thở ngưng thần, trong lòng tán thán: Không hổ là tinh nhuệ của Tá Lĩnh Lực Sĩ!

Hắn trước tiên từ trong ngực lấy ra Hoàng Kim Bát Bảo La Bàn,

theo tay hắn di động, kim chỉ nam trong la bàn không ngừng chuyển động, thẳng đến khi đối diện một phương hướng thì kim chỉ nam trong nháy mắt dừng lại.

Nhìn mảnh đất bùn vừa qua nước mưa cọ rửa phía trước, Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật trong đầu Sở Viễn tự hành khởi động, đột nhiên một đạo phong thủy phù hợp hoàn cảnh hiện tại dũng nhập ký ức hắn, theo bản năng mở miệng: "Tả vi Thanh Long, hữu vi Bạch Hổ, tiền vi Chu Tước, hậu vi Huyền Vũ, sương hàng thủy khô tầm bất kiến, xuân hạ thủy cao long tích hiện, bảo điện long lâu khứ vô số, tham lang bách trượng trực bộ thiên cương!" "Anh em Tá Lĩnh, xin hãy chia ra bốn người đứng tại bốn phương hướng, cách nhau hai mét, lấy trăm thước làm định, nhập địa chín phân, tam đinh lục hạo, thượng giới hạ đinh!" Dứt lời, hơn mười vị Tá Lĩnh Lực Sĩ nhanh chóng tản ra làm theo chỉ thị, phân biệt đứng tại vị trí của mình, lấy trăm thước làm khoảng cách rèn sắt, cũng đóng cọc sắt vào mặt đất chín cm. 【Mẹ ơi, da đầu tê dại, Mạc Kim Hiệu Úy này quá có phong phạm, đẹp trai!】 【Luận đổ đấu còn phải là Sở tiểu ca, thuật ngữ chuyên nghiệp làm người ta nghe sửng sốt một chút, cứ nói là có thể làm cái gì đơn giản hơn không?】 【Không phải là một đám trộm mộ sao?

Làm mình có văn hóa như vậy, ngay cả tôi cũng nghe không hiểu, đánh giá kém.】 【Đệch, thế này mà cũng có anh hùng bàn phím, lần này Bình Sơn đổ đấu không dễ dàng, mọi người đều cho cái đánh giá 5 sao đi!】 Hiện trường mọi người nhìn đám người Tá Lĩnh đóng cọc lại càng là thở mạnh cũng không dám, ba ngày trước mọi người đều kiến thức qua thân thủ vị Mạc Kim Hiệu Úy Sở Viễn này, đó tự nhiên là không lời nào để nói.

Hôm nay rốt cục cũng kiến thức được kỹ năng chiêu bài Phân kim định huyệt của Mạc Kim Hiệu Úy, cũng coi là không uổng chuyến

này.

Trong đám người nhìn Sở Viễn an bài sạch sẽ lưu loát, trong lòng nhao nhao bội phục không thôi, chỉ có Hoa Vinh vẻ mặt phức tạp nhìn hắn.

Đợi Tá Lĩnh Lực Sĩ đóng xong cọc thép, Sở Viễn từ trong tay Bàn Tử tiếp nhận xẻng công binh, đối với vị trí ở giữa xúc một xẻng đất. "Không sai, chính là chỗ này, đào đi!" Sở Viễn quan sát màu sắc và chất cảm bùn đất, khẳng định nói.

Hoa Vinh vung tay lên, chỉ huy đám người Tá Lĩnh bắt đầu khai quật. "Tiểu Ca, cậu phân kim định huyệt rốt cuộc có chuẩn không đấy, đừng xảy ra sai sót gì nhé!" Bàn Tử thấy đám người Tá Lĩnh vung tay đào mạnh, đột nhiên tới gần Sở Viễn hạ thấp giọng hỏi, hắn sợ chả đào được cái gì, đến lúc đó bọn hắn liền phiền phức.

Sở Viễn còn chưa nói chuyện, Thôi lão đạo ở một bên nhìn không được, bỉ di nhìn Bàn Tử nói: "Cũng không biết tên nhà cậu làm sao hỗn lên chức Mạc Kim Hiệu Úy, không phải là bỏ tiền mua Mạc Kim Phù chứ!" Bàn Tử nghe đối phương sỉ nhục mình, giận từ trong lòng, vừa định phát tác, liền thấy Thôi lão đạo cười như không cười nhìn mình.

Lập tức, một cỗ hàn khí âm lãnh từ sau lưng Bàn Tử dâng lên, hắn lúc này mới nhớ tới lão đạo sĩ tinh thông mấy loại phương thuật lung tung rối loạn.

Vạn nhất mà bất thình lình cho mình một cái, thì mình đúng là tự tìm tội chịu, nghĩ đến đây, Bàn Tử cố ý quay đầu đi chỗ khác, không thèm để ý hắn.

Chương 66

"Vô tri tiểu bối!

Đương kim thế thượng, đổ đấu chia làm tứ đại môn phái, Mạc Kim Hiệu Úy phân kim định huyệt, Tá Lĩnh Lực Sĩ cảm tri địa mạch, Bàn Sơn Đạo Nhân khư chướng trừ ác, Phát Khâu Thiên Quan xảo phá thiên trận.

Sở tiểu tử tinh thông phong thủy phân kim định huyệt tự không cần nói, thính phong thính lôi văn địa chính là đang cảm tri địa mạch, theo ta được biết đây chính là bản lĩnh sở trường của mạch Tá Lĩnh." Thôi lão đạo lắc lắc phất trần trong tay, thoại lý hữu thoại giới thiệu, nói xong còn không quên liếc xéo Vương Bàn Tử một cái.

Sở Viễn nghe ra ý tứ của Thôi lão đạo, nhưng hắn vẫn mặt không đổi sắc, phảng phất nghĩ tới điều gì, bỗng nhiên cười khẽ nói: "Tôi nghe nói, trong tứ đại môn phái còn có phái Bàn Sơn Đạo Nhân, bọn họ hành tung phiêu hốt bất định, người bình thường không gặp được." Vương Bàn Tử nghe được Bàn Sơn đột nhiên tinh thần chấn động, mở miệng nói: "Thường ngôn đạo: Bàn Sơn Đạo Nhân phát cổ mộ giả, dĩ cầu bất tử tiên dược dã (Bàn Sơn đạo nhân trộm mộ cổ, là để cầu thuốc tiên bất tử), phi, trộm mộ mà còn nói đường hoàng như vậy!" Nghe Bàn Tử nói lời thô tục như vậy, khóe miệng Sở Viễn trực giật giật, còn không quên cẩn thận từng li từng tí nhìn Thôi lão đạo một cái.

Quả nhiên, Thôi lão đạo thổi râu trừng mắt, nghiến răng nghiến lợi nói: "Bàn Tử, bần đạo có đạo phương thuật gọi là Hốt Nhiên Bế Khẩu Lập, cậu nếu không muốn cái miệng kia nữa, lão đạo có thể giúp cậu thu nó!" Nhìn ánh mắt như điện của Thôi lão đạo, Bàn Tử

đột nhiên rùng mình một cái, không thể nào, chẳng lẽ Thôi lão đạo này chính là Bàn Sơn Đạo Nhân? "Ngài là Bàn Sơn Đạo Nhân?" Thôi lão đạo không để ý Vương Bàn Tử, ngược lại hứng thú bừng bừng nhìn Sở Viễn, cười khẽ nói: "Sở tiểu tử, cậu làm sao nhìn ra được?

Mấy ngày nay lão đạo ta cũng không có thi triển phương thuật của Bàn Sơn a!" Sở Viễn chỉ vào Nộ Tinh Kê trong cái giỏ trúc sau lưng Thôi lão đạo, đáp lại: "Tiền bối, đương kim thế thượng, thế hệ chúng tôi vẫn còn tồn tại, Mạc Kim Hiệu Úy chúng tôi dùng là Thần, Tá Lĩnh dùng là Lực, Bàn Sơn thì dùng là Thuật.

Kỳ cơ huyền diệu thần bí, lớn có Bàn Sơn Điền Hải, nhỏ có Phi Độ Châm Khổng, nhanh chóng ngàn dặm vãng lai không ngại, Bàn Sơn Thuật thiên hạ văn danh.

Bàn Sơn Thuật không giống với bất kỳ phương thuật nào trên thế gian, tuy là chuyên cầu sinh khắc chế hóa, lại không phải là từ lý lẽ ngũ hành sinh khắc trong Dịch mà đến.

Thế giới vạn sinh vạn vật, có một cường thì tất có một chế, nếu bị cường chế, cường nhược sinh khắc tương chế, chính là thuật của Bàn Sơn." "Bốp bốp!" Phát hiện Sở Viễn quen thuộc Bàn Sơn Thuật như vậy, Thôi lão đạo không chỉ không tức giận, ngược lại vỗ tay, tò mò hỏi: "Tiểu tử cậu rõ ràng rất trẻ, lại biết nhiều bí văn đổ đấu như vậy, cái phái Bàn Sơn này ẩn thế mấy chục năm, e rằng rất nhiều tiền bối cao nhân trong giới đổ đấu cũng chưa chắc hiểu rõ như thế, không nghĩ tới cậu ngay cả Bàn Sơn Thuật cũng quen thuộc, thật là quái lạ!" Sở Viễn nhìn Thôi lão đạo đang kinh ngạc, đương nhiên sẽ không nói cho hắn biết là vì hệ thống thưởng Bàn Sơn Phân Giáp Thuật nên mình mới rõ ràng. "Con Nộ Tinh Kê thần tuấn kia của ngài, nếu không phải quen thuộc Bàn Sơn Thuật, sao lại có người sớm đi tìm giống phượng hoàng này?" Sở Viễn nói thẳng, kỳ thật ngay lần đầu tiên nhìn thấy Thôi lão đạo, trong lòng hắn đã ẩn ẩn có chút hoài nghi, mãi đến

khi Nộ Tinh Kê xuất hiện, hắn càng khẳng định đối phương chính là Bàn Sơn Đạo Nhân.

Duy nhất làm hắn nghi vấn là, trong truyền thuyết Bàn Sơn Đạo Nhân chỉ có bốn năm mươi thọ mệnh, nhưng lão đạo trước mắt này nhìn qua cũng phải bảy mươi rồi! "Ha ha, không hổ là truyền nhân Mạc Kim Hiệu Úy, cậu nói không sai, nhưng cũng rất đáng tiếc chỉ đoán đúng một nửa!" Thôi lão đạo vẻ mặt thoải mái cười nói, duyệt lịch của Sở Viễn cũng sắp đuổi kịp lão nhân gia bảy mươi tư tuổi như hắn rồi, quái lạ! "A?

Còn xin Thôi tiền bối chỉ giáo!" Sở Viễn không khỏi có chút tò mò, hắn rất muốn biết mình sai ở đâu. "Bần đạo sư tòng Chính Nhất Đạo, chính là đệ tử Đạo gia chính tông, lúc còn trẻ từng cứu một vị Bàn Sơn Đạo Nhân, coi như là vừa là thầy vừa là bạn!" Thôi lão đạo mặt mang thần sắc hồi ức, thong dong nói. "Thì ra là thế, xin hỏi vị Bàn Sơn cao nhân kia là ai?" Sở Viễn không kịp chờ đợi truy vấn.

Đối mặt truy vấn, Thôi lão đạo lắc đầu cảm khái vạn phần nói: "Cổ chi thiện vi đạo giả, vi diệu huyền thông thâm bất khả thức, phu duy bất khả thức." (Người giỏi đạo thời xưa, vi diệu huyền thông sâu không thể biết, bởi vì không thể biết.) Sở Viễn nghe xong thần tình cứng lại, thật sâu nhìn Thôi lão đạo một cái, không nghĩ tới đối phương lai lịch lớn như vậy, làm hắn cũng không dám mở miệng.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn đối với Thôi lão đạo khom người hành lễ, sau đó mở miệng nói: "Đợi Bình Sơn chuyến này kết thúc, tại hạ sẽ hướng tiền bối cầu giáo!" "Tiểu Ca, lão đạo sĩ này đánh thiền ngữ gì thế?" Vương Bàn Tử duỗi tay kéo Sở Viễn, hạ thấp giọng khó hiểu hỏi, hiển nhiên hắn đối với thái độ của Sở Viễn với Thôi lão đạo rất không lý giải.

Sở Viễn trước là áy náy gật đầu với Thôi lão đạo, sau đó trực tiếp

kéo Bàn Tử tới một bên khác. "Bàn ca, về sau tôn trọng Thôi tiền bối một chút, ngoài ra, nhớ kỹ một câu tò mò hại chết mèo!" "Hừ, Tiểu Ca, chúng ta còn là một phe không, sao cậu toàn nói đỡ cho người ngoài?" Bàn Tử bĩu môi, oán thầm với Sở Viễn.

Sở Viễn không để ý hắn, chỉ khoanh tay đạm đạm nhìn Tá Lĩnh Lực Sĩ khai quật, Bàn Tử còn muốn nói một câu, đột nhiên bị một tiếng kinh hô hấp dẫn chú ý. "A!

Cái...

Đây là đầu người!

Tổng bả đầu, đào được một cái đầu người!" "Trời, chỗ tôi cũng có một cái!" "Tôi cũng phát hiện một cái, đều đừng hoảng, mau đi mời Tổng bả đầu!" Một vị Tá Lĩnh Lực Sĩ đang đào đất, chỉ vào một vật tròn vo dính đầy bùn, nhìn như đầu lâu dưới chân đại hảm đại khiếu.

Vừa dứt lời, mấy người khác cũng đều lục tục phát hiện vật tương tự đầu lâu, nhao nhao kinh hô lên.

Hoa Vinh thấy thế là người đầu tiên vây quanh, cũng là bán tri bất giải, quay đầu nhìn thần tình kinh hoảng của mọi người, trấn an nói: "Mọi người đừng hoảng trương, có thể chúng ta tìm đúng chỗ rồi, trước tiên tiếp tục đào, bất quá đều chú ý chút, đừng phá hỏng những thứ này!" Tiểu Ngũ thấy thế, tranh thủ thời gian chiêu hô Tá Lĩnh Lực Sĩ khác cùng nhau hiệp trợ khai quật. "Tiểu Ca, đây rốt cuộc là cái gì?

Sao làm cho người ta rợn cả người!" Hoa Vinh thấy Sở Viễn cũng đi tới, vội vàng mở miệng hỏi thăm.

Sở Viễn tới xem một chút, thần tình ngưng trọng, đi tới một bên nói với Hoa Vinh: "Từ từ hãy nói những thứ này, việc cấp bách là phải để mọi người cẩn thận khai quật, đừng phá hỏng kết cấu này!" Đám người Tá Lĩnh nghe vậy, đều không hẹn mà cùng nhìn Hoa Vinh,

Hoa Vinh khẽ gật đầu.

Tiểu Ngũ tâm lĩnh thần hội, lập tức bắt đầu an bài tất cả Tá Lĩnh Lực Sĩ tại hiện trường cùng nhau bắt đầu cẩn thận khai quật.

Cứ như vậy, đám người Tá Lĩnh chúng chí thành thành bắt đầu phấn lực khai quật, trong tình huống này, chỉ qua chưa đến nửa giờ.

Bảo huyệt bị khoách đại diện tích gấp đôi, độ sâu bị đào xuống một mét, lúc này trong hố đang hiện ra lít nha lít nhít những vật thể không rõ nhìn như đầu lâu!

Hoa Vinh ở bên cạnh nhìn những cái "đầu lâu" này, không khỏi nghĩ đây rốt cuộc là cái gì, suy đi nghĩ lại hắn vẫn không thắng được lòng hiếu kỳ.

Hắn cẩn thận từng li từng tí đi vào trong hố, ngồi xổm trước một thứ tương tự "đầu lâu", cẩn thận quan sát.

Chỉ thấy những cái "đầu lâu" này chỉnh thể màu đen, bọc đầy bùn đất, trơn bóng như cầu, tựa dưa tựa đầu, đống cùng một chỗ thậm chí âm sâm khủng bố.

Sở Viễn nhìn động tác của Hoa Vinh, ánh mắt khẽ động, sợ tên này làm ra chuyện nguy hiểm gì, cũng đi theo bước chân Hoa Vinh xuống dưới.

Sau khi cẩn thận quan sát, Hoa Vinh lúc này mới ngẩng đầu nhìn Sở Viễn nghi thanh hỏi: "Tiểu Ca, những năm này ta ở Thường Thắng Sơn tham gia không ít cuộc phát quật cổ mộ, kiến thức không ít chuyện thiên kỳ bách quái, duy chỉ có thứ này vẫn là lần đầu tiên thấy.

Đương nhiên, ta nhìn nửa ngày thì đây khẳng định không phải đầu người, còn xin Tiểu Ca cho anh em tăng thêm chút kiến thức, giải hoặc một chút!" Sở Viễn nhìn quanh bốn phía, thấy đám người đang khai quật đều đem ánh mắt cầu tri đặt ở trên người mình.

Đối với sự vật không hiểu rõ, đặc biệt lại là ở trong hoàn cảnh này, mọi người sợ đầu sợ đuôi, xác thực cần giải thích cho mọi người, lúc này mới nói: "Mọi người có biết, thế gian này có dưa hấu (tây qua), bí đao (đông qua), bí đỏ (nam qua), vì sao thiên thiên không có bắc qua (dưa bắc) không?" Bàn Tử vừa vặn cũng sán lại gần, lập tức hỏi ngược lại: "Bắc qua là dưa gì?

Tiểu Ca cậu từng thấy?" "Kỳ thật thế gian này cũng không phải là không có bắc qua, chỉ bất quá ít có người nghe nói thôi, bắc qua này chỉ sinh trưởng ở nơi cùng sơn ác thủy.

Do đó còn được gọi là Thi Đầu Man, nghe nói là oán khí người chết kết thành, thường sinh trưởng dưới lòng đất nơi âm khí tụ tập, vật hôm nay mọi người đào được chính là thứ này!" Lời này vừa nói ra, giữa quần sơn mọi người cảm giác một trận âm hàn, đừng nói là đám người vây xem tại hiện trường, ngay cả khán giả trong phòng livestream cũng cảm thấy mình được đổi mới nhận thức, nổi một thân da gà.

Cẩn thận nghĩ lại, trong ấn tượng đúng thật là không có thuyết pháp về bắc qua, lưu truyền nhiều nhất chính là dưa hấu được gọi như vậy.

Nhưng sách vở cổ xưa xác thực từng ghi chép sự tồn tại của bắc qua, cũng không biết vì nguyên nhân gì, thuyết pháp này dần dần biến mất. "Hoa tổng bả đầu, theo tôi thấy, hôm nay đã đào ra Thi Đầu Man này, khẳng định là oan hồn mộ chủ tác quái, điềm đại hung a!" "Hôm nay không nghi hạ mộ, chúng ta vẫn là đổi ngày hạ mộ đi, hay là đi tìm cửa vào mộ đạo khác, nơi này tà môn lắm." "Đúng thế, Tổng bả đầu, y theo quy củ Miêu trại chúng tôi, vật này bất tường, đen đủi a!" Lúc này mấy vị thổ phu tử người Miêu bản địa nhao nhao đề nghị, mấy vị này đều là đến từ Miêu trại phụ cận, vốn là quen thuộc Bình Sơn, lại thêm quanh năm đi rừng, đối với đổ đấu cũng khá quen thuộc nên mới

được mời tới.

Những người này vốn rất kính sợ đại sơn, tín nhiệm thuyết pháp quỷ thần, nhất là khi bọn hắn nhìn thấy Thi Đầu Man đầy đất này, trong lòng không khỏi sợ hãi.

Lo lắng mình đi theo hạ mộ sẽ tao ngộ bất trắc, dù sao mới đào một chút độ sâu như vậy đã xuất hiện vật âm sâm khủng bố như Thi Đầu Man, đây là ông trời đang báo hiệu chuyến đi này của bọn hắn không thuận a.

Hoa Vinh ánh mắt lạnh lùng nhìn mấy người Miêu trại xuất ngôn dao động quân tâm, ánh mắt lạnh lẽo, lần lượt nhìn về phía người trong sân, trong tay thưởng thức một thanh chủy thủ có vỏ, không ngừng xoay tới xoay lui.

Không ít người khi nhìn thấy thanh chủy thủ này thì thần tình sững sờ, hiển nhiên là nghĩ tới điều gì, lựa chọn trầm mặc không nói.

Phàm là bị ánh mắt hắn quét qua, trong sân trừ Tá Lĩnh Lực Sĩ nhà mình ra, vậy mà chỉ có lác đác vài người dám làm ngơ ánh mắt của hắn. "Tiểu Ca, còn đừng nói, thủ lĩnh Tá Lĩnh đúng là không giống bình thường, tên Tiểu Hoa này rất biết diễn, bá khí trắc lậu a!" Vương Bàn Tử nói thầm một tiếng, nói xong dùng ánh mắt hâm mộ nhìn Hoa Vinh một cái, nam nhi phải thế chứ! "Thời Dân quốc, Tá Lĩnh Lực Sĩ của Thường Thắng Sơn có mấy chục vạn, có thể so với một phương quân phiệt, nếu có nội tình này cậu cũng có thể bá khí giống hắn!" Sở Viễn nhướng mày, vỗ vỗ vai Vương Bàn Tử cười khẽ nói.

Vương Bàn Tử nghe nói như thế trong nháy mắt sắc mặt liền xụ xuống, trong lòng âm thầm nói thầm: Không nghĩ tới, tên Tiểu Ca này vậy mà cũng độc mồm độc miệng. 【Bỏ qua nội tình không nói, tên Hoa Vinh này thật sự là bá khí trắc lậu a, người tại tràng không một ai dám hát đệm.】 【Ái chà, có thời gian tra tra bách khoa đi, nói thì êm

tai gọi là Tá Lĩnh Lực Sĩ, tại Dân quốc thì đó chính là mẹ nó mấy chục vạn thổ phỉ!】【Vãi, mấy chục vạn thổ phỉ, trâu bò, nếu kéo ra tuyệt đối là thế lực quân phiệt lớn nhất Tương Tây, không có một trong.】【Đừng nói Bàn gia, tôi cũng hâm mộ ghen tỵ, hận mình không có một tổ tông làm trùm thổ phỉ.】 Hoa Vinh tự mình chậm rãi rút chủy thủ trong tay ra, nhàn nhạt nhìn bốn phía rồi nói: "Hôm nay mộ này nhất định phải mở, Hoa Vinh ta nói, còn có ai phản đối?" Dứt lời, đột nhiên một cái Thi Đầu Man trên mặt đất run lên, phát ra âm thanh "thùng thùng".

Biến hóa đột ngột này khiến đám người vây xem vốn tâm thần đang khẩn trương lập tức giật nảy mình, có mấy người ý chí không kiên định thậm chí bị dọa đến ngã ngồi trên mặt đất.

Bàn Tử giật mình kinh hãi, lùi lại hai bước, nhìn sang Sở Tiểu Ca trong hố vẫn mặt không đổi sắc, ngay cả Hoa Vinh ở gần nhất cũng chỉ hơi căng thẳng.

Hắn lập tức cảm thấy mất mặt, nộ khí xung thiên vung xẻng công binh định phang một xẻng xuống hố, nhưng bị Sở Viễn cản lại.

Sở Viễn khẽ lắc đầu, rồi ra hiệu bằng mắt bảo hắn nhìn Hoa Vinh.

Bàn Tử chần chừ ngẩng đầu nhìn sang, quả nhiên thấy tai Hoa Vinh khẽ động, con dao găm trong tay xoay chuyển linh hoạt trong lòng bàn tay. "Bùm!" Đám Thi Đầu Man nổ tung dữ dội, dịch lỏng màu đỏ tươi bắn toé khắp nơi.

Trong đống dịch thể đó, một con rết đen lao thẳng vào mặt Hoa Vinh nhanh như chớp giật.

Chương 67

"Cẩn thận..." Tiểu Ngũ vừa mở miệng nhắc nhở thì đã nghe bên tai vang lên tiếng gió rít sắc lẹm.

Vút!

Nghe tiếng động giữa không trung, cổ tay Hoa Vinh rung lên, con dao găm đang xoay trong lòng bàn tay phóng mạnh ra ngoài, trong nháy mắt găm xuống đất cách đó không xa.

Mặc kệ vẻ kinh ngạc và tiếng bàn tán của những người xung quanh, Hoa Vinh lẳng lặng bước xuống, từ từ rút dao găm ra.

Hắn giơ lên cho mọi người xem, trên mũi dao sắc bén ghim chặt một con rết nhỏ đang giãy dụa không ngừng dù đã bị đâm xuyên bụng. "Hít hà, mẹ kiếp, đây là loại rết độc ở đáy Bình Sơn cắn một phát là về chầu ông bà ngay, thì ra Bắc Qua lại là cái thứ này, tởm vãi!" So với việc những người khác đang kinh hãi vì sao rết độc lại xuất hiện ở đây, hay thán phục khả năng phi dao của Hoa Vinh, thì Sở Viễn lại chú ý nhất đến con dao găm trong tay hắn.

Tá Lĩnh Tiểu Thần Phong, đối với hắn đây mới là thần khí, nhìn độ sáng bóng và sắc bén kia xem, chẳng kém gì Hắc Kim Cổ Đao!

Hoa Vinh quan sát con rết độc trên Tiểu Thần Phong, dao găm khẽ chấn động, con rết lập tức bị chém làm đôi, chết hẳn. "Không cần kinh ngạc, côn trùng độc ký sinh trong đám dưa thôi.

Anh em đâu, động tay chân lên, thu gom đống dưa này lại!

Vứt đi!" Sau một màn ra tay dứt khoát và trấn áp bằng vũ lực của Hoa Vinh, những âm thanh bất an trong đám đông lập tức bị dập tắt.

Đám thổ phu tử bản địa nhìn nhau, thu liễm tâm thần, thầm nghĩ

đám cố chủ này không phải hạng vừa, liền chủ động xuống hố phối hợp với người của Tá Lĩnh dọn dẹp Bắc Qua.

Chưa đầy mười phút, dưới sự dọn dẹp cẩn thận của mọi người, bãi đất trống cách đó năm mét đã chất đầy Thi Đầu Man, trông như một tòa Kinh Quan (tháp đầu lâu).

Hoa Vinh nhíu mày nhìn đống đồ chơi rợn người này, suy tư một lát rồi quay sang nhìn Sở Viễn, trầm giọng hỏi: "Tiểu Ca, Thi Đầu Man này là do cậu phát hiện, cậu thấy sao?" Sở Viễn đang quan sát đống Thi Đầu Man trước mắt, nghe Hoa Vinh hỏi vậy liền đáp: "Thi Đầu Man là vật do oán khí khó tan của người chết kết thành, chứng tỏ âm khí dưới chân núi này rất nặng, xem ra anh tìm đúng chỗ rồi!" Hoa Vinh lúc này mới nhớ ra, Bình Sơn này trước kia vốn là chiến trường cổ, người Miêu ở bảy mươi hai động từng bị quân Nguyên tàn sát vô số.

Xem ra đây đều là những vong linh bị trấn áp dưới đáy núi, oán niệm đúng là ngút trời!

Nghĩ đến đây, Hoa Vinh đi về phía Thôi lão đạo đang đứng xem náo nhiệt bên cạnh, cúi người thỉnh cầu: "Ngài là đắc đạo cao nhân, xin tiền bối tiễn những oan hồn này một đoạn, tiêu trừ oán khí, lượng thứ cho sự quấy quả của chúng tôi lần này." Thôi lão đạo vuốt râu khen ngợi: "Hoa tiểu tử, cậu có lòng rồi.

Chỉ tiếc điều kiện hiện tại có hạn, không thể lập đàn làm phép, thôi thì lão đạo sẽ tụng 《Thái Thượng Cứu Khổ Kinh》 để tiêu trừ oan nghiệt!" Sau khi nhận lời siêu độ oan hồn, Thôi lão đạo đứng nghiêm trang cách đống Thi Đầu Man không xa, tay bắt ấn vãng sinh, miệng khẽ niệm: "Thập phương chư Thiên Tôn, kỳ số như sa trần, hóa hình thập phương giới, phổ tế độ thiên nhân..." Tuy sự việc tùy cơ ứng biến, điều kiện sơ sài cũng nằm trong dự liệu, nhưng Hoa Vinh

cảm thấy tâm ý của mọi người đã đến là được.

Nghĩ vậy, Hoa Vinh vội vàng cúi người cảm tạ Thôi lão đạo, rồi quay sang dặn dò Tiểu Ngũ phía sau: "Dẫn vài anh em, đợi Thôi tiền bối siêu độ xong thì tưới xăng thiêu hủy ngay tại chỗ, chú ý đám rết bên trong!" Nói xong, Hoa Vinh đi về phía hố sâu, đồng thời ra lệnh cho các lực sĩ Tá Lĩnh khác tiếp tục đào xuống.

Cốp!

Đang đào bới, bỗng nhiên xẻng sắt của một lực sĩ Tá Lĩnh va phải vật cứng, phát ra tiếng kêu lanh lảnh.

Đào trúng rồi?

Đám đệ tử Tá Lĩnh kích động vội ngồi xổm xuống, dùng tay bới đất, một góc cửa đá sẫm màu lộ ra. "Tổng bả đầu, đào trúng rồi, chỗ này có một cái cửa đá!" Mọi người nghe tiếng liền xôn xao bàn tán.

Trong sự vây quanh của mọi người, Hoa Vinh đi tới trước mặt tên đệ tử kia, cười lớn: "Tống lão tam, lần này cậu lập công lớn, về thưởng gấp đôi.

Anh em tiếp tục đào, mở nó ra cho tôi!" "Rõ!" Đám lực sĩ Tá Lĩnh kích động hô vang, men theo góc cửa đá tiếp tục đào, chỉ vài phút sau một cánh cửa đá hình vuông hiện ra. "Cái này hình như là cửa nắp hầm, Tiểu Ca, đúng là bị cậu nói trúng rồi, thật sự là một lối thoát hiểm!" Sau khi nhìn rõ hình dạng cửa đá, Vương Bàn Tử vẻ mặt khâm phục nhìn Sở Viễn tán thán. "Tổng bả đầu, vẫn nên cẩn thận chút thì hơn, tuy là lối thoát hiểm nhưng có thể cũng có bố trí cơ quan!" Lúc này Tiểu Ngũ đã tiêu hủy xong Thi Đầu Man chạy tới, vẻ mặt cẩn trọng nhắc nhở Hoa Vinh.

Hoa Vinh liếc nhìn hắn một cái thản nhiên, rồi quay sang đám người Tá Lĩnh phía sau cao giọng nói: "Gan lớn đi khắp thiên hạ, gan

nhỏ khó bước nửa bước.

Anh em, chuẩn bị đồ nghề, mang thang rết quải sơn ra, xuống dưới thám bảo!" Tiểu Ngũ bất lực đành kiên trì bước lên, dưới sự hợp lực của vài lực sĩ Tá Lĩnh mới mở được nắp hầm.

Đây là một cái cửa hang hình vuông rộng hơn một mét, đen ngòm sâu không thấy đáy, một luồng hàn khí âm sâm thốc mạnh lên.

Khiến mấy người quanh miệng hang rùng mình ớn lạnh, kẻ gan bé sợ đến mức ngồi bệt xuống đất.

Sở Viễn sải bước đi tới, đẩy mấy người kia ra xa miệng hang, lúc này mới từ tốn nói: "Đây là trọc khí dưới lòng đất, dễ làm tổn thương thần hồn, nghỉ ngơi một chút sẽ hồi phục!" Nói xong, hắn vặn mở ống lân đồng trong túi, ném thẳng xuống hang!

Hoa Vinh ra hiệu cho anh em Tá Lĩnh phía sau, lập tức một chiếc thang rết quải sơn đã được nối sẵn từ từ thả xuống theo miệng hang.

Khi nghe thấy tiếng thang chạm đáy, Hoa Vinh thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt kiên định định men theo thang leo xuống. "Khoan đã!" Ngay khi hắn chuẩn bị xuống thang, đột nhiên Sở Viễn đưa tay cản lại.

Hoa Vinh nghi hoặc nhìn hắn.

Sở Viễn làm bộ suy tư, từ trong ngực lấy ra một chiếc ấn đồng to bằng nắm tay, nắm trong lòng bàn tay hướng thẳng về phía miệng hang u ám, lãng thanh hô: "Nhất ấn tại thủ, tà thần giai tị, Thiên Quan chúc phúc, bách vô kỵ cấm!" Thanh âm u u chấn động lan tỏa nhanh chóng trong không gian hẹp, không ngừng truyền xuống hang động.

Toàn trường tĩnh lặng, tất cả mọi người đều mắt tròn mắt dẹt nhìn cảnh này, đặc biệt là Hoa Vinh nhìn chằm chằm vào chiếc ấn trong tay Sở Viễn. "Đây là Phát Khâu Ấn?

Đây chính là bảo vật mà chỉ có Phát Khâu Trung Lang Tướng, kẻ được mệnh danh là bí ẩn nhất trong tứ đại môn phái trộm mộ mới sở hữu a." "Chẳng lẽ Sở Viễn không chỉ là Mạc Kim Hiệu Úy, mà còn là Phát Khâu Trung Lang Tướng?" Nhìn chiếc ấn đồng trong tay Sở Viễn, một ý nghĩ khó tin hiện lên trong đầu mọi người.

Lúc này, người chấn kinh nhất phải kể đến Vương Bàn Tử.

Hắn nhìn Sở Viễn với vẻ kinh hãi không thốt nên lời, thầm nghĩ: "Tiểu Ca quả thực nghịch thiên, lại đồng thời sở hữu bản lĩnh cốt lõi của cả Mạc Kim Hiệu Úy, Phát Khâu Trung Lang Tướng và Tá Lĩnh Lực Sĩ!" "Vãi thật, Tiểu Ca thế này chẳng khác nào sở hữu cùng lúc ba tấm bằng thạc sĩ của giới trộm mộ, một mình một cõi!" Cổ văng kim lai, Vương Bàn Tử chưa từng nghe nói ai có bản lĩnh như vậy, hôm nay coi như được mở rộng tầm mắt.

Sở Viễn nếu biết suy nghĩ trong lòng Vương Bàn Tử, chắc chắn sẽ bảo hắn là: "Người anh em, tầm nhìn của cậu hẹp quá, thủ lĩnh Bàn Sơn trước kia và cháu gái ông ta đều được coi là sở hữu song bằng đấy." Quan trọng nhất là Sở Viễn còn có thuật Điền Hải của Bàn Sơn và kỹ năng Thích Đấu của Khôi Tinh, đồng thời sở hữu học vị của cả tứ đại môn phái!

Chấn cổ thước kim!

Nhìn chiếc ấn đồng trong tay Sở Viễn, giờ khắc này trong mắt mọi người tràn đầy vẻ kính sợ.

Sở Viễn thu hồi Phát Khâu Ấn bỏ vào túi, thực ra là cất vào kho đồ hệ thống, túi áo chỉ là để che mắt người khác. "Đi thôi, Tiểu Hoa." Hô một tiếng, Sở Viễn đeo khẩu trang, men theo thang rết quải sơn tiên phong xuống hang.

Vừa chạm đất, một mùi chua loét lập tức bay ra từ trong hang. "Mẹ kiếp, mùi gì thế, thối quá!" Vương Bàn Tử theo sát phía sau vừa

đứng vững đã hít phải một luồng khí hôi thối, lập tức bị kích thích vịn tường chửi ầm lên. "Lên đèn!" Hoa Vinh sắc mặt hơi đổi, cố nén cơn buồn nôn trong bụng, ra lệnh cho Tiểu Ngũ phía sau.

Tiểu Ngũ bịt chặt mũi miệng, chỉ huy mấy tên đệ tử Tá Lĩnh thao tác, lập tức hai luồng ánh sáng cực mạnh chiếu rõ quang cảnh trong hang. "Các vị, tuyệt đối đừng tùy tiện động vào đồ vật ở đây để tránh kích hoạt cơ quan, tôi lên trước dò đường!" Sở Viễn thần tình nghiêm túc, trở tay rút Hắc Kim Cổ Đao, ánh mắt quét nhìn mọi người phía sau. "Tiểu Ca, đợi chút, tôi sắp xếp một tiểu đội cầm khiên đi cùng cậu!" Hoa Vinh đi đến bên cạnh Sở Viễn, nhìn sâu vào trong hang, cẩn trọng nói: "Địa hình kiểu này thích hợp cho Tá Lĩnh liệt trận thám thính hơn." Nói xong, hắn phất tay, lập tức bốn lực sĩ Tá Lĩnh cầm khiên chống bạo động đi lên trước mặt mọi người. "Vãi, Tiểu Hoa cậu được đấy, đồ chơi cấp độ này mà cũng kiếm được!" Bàn Tử nhìn mấy tấm khiên chống bạo động hạng nặng cao bằng người mà hâm mộ kinh ngạc, thứ này đâu phải cứ có tiền là mua được.

Sở Viễn cũng gật đầu tán thán, không hổ là hoạt động thám hiểm được chính phủ hỗ trợ, trang bị cảnh sát cấp độ này cũng được trang bị.

Có lúc Sở Viễn còn nghĩ, nếu không phải chính phủ không muốn phá hoại lăng mộ, phỏng chừng dùng mấy thứ công nghệ cao này san phẳng cả cái mộ cũng được.

Nếu thế thì tứ đại môn phái trộm mộ thất nghiệp hết!

Ngay lúc Sở Viễn đang suy nghĩ linh tinh, tiểu đội bốn người cầm khiên chống bạo động đã bắt đầu men theo đường hầm chậm rãi di chuyển về phía trước.

Đây là một lối đi rộng khoảng ba mét, dài chừng hai mươi mét, cuối lối đi thấp thoáng có một cánh cửa.

Lối đi vốn u ám, nhưng dưới ánh đèn sáng rực, tình hình hai bên vách hang hiện ra rất rõ ràng, chỉ có phần chính diện bị bóng của mọi người che khuất là hơi mờ ảo.

Tiểu đội Tá Lĩnh bốn người vừa đi vừa quan sát xung quanh, bốn cái bóng bị kéo dài lê thê trong lối đi.

Lúc này, trong lối đi yên tĩnh lạ thường, bốn người Tá Lĩnh dường như chỉ nghe thấy tiếng thở dốc của chính mình.

Chương 68

Ánh mắt Sở Viễn ngưng trọng, hắn biết dù là lối thoát hiểm cũng sẽ có bố trí cơ quan.

Hắn liếc nhìn bốn người dò đường, lặng lẽ nắm chặt Phi Hổ Trảo trong lòng bàn tay, lúc nguy cấp có thể cứu người.

Cạch!

Đột nhiên một tiếng cơ quan vang lên, không biết ai trong bốn người Tá Lĩnh đã chạm phải, lập tức trên tường hai bên lộ ra vô số lỗ đen ngòm. "Cẩn thận!" Nhìn thấy mấy cái lỗ đó, Sở Viễn biết ngay là cơ quan phóng tên, vội vàng hét lớn cảnh báo.

Vút vút vút!

Trong sát na, từng mũi tên bắn mạnh ra từ các lỗ đen, như mưa sao băng miên man bất tuyệt lao về phía tiểu đội bốn người. "Giơ khiên, phòng thủ!" Bốn người Tá Lĩnh hét lớn, nhanh chóng dùng khiên quây lại thành một vòng tròn, cơ thể ẩn nấp hoàn toàn dưới tấm khiên.

Đinh...

Mũi tên đập vào khiên phát ra tiếng kim loại va chạm, nhưng không hề phá vỡ được lớp phòng ngự của tấm khiên!

Đinh đinh đang đang!

Mưa tên dày đặc bắn như mưa rào đánh vào lá chuối, kéo dài suốt hai phút mới từ từ kết thúc.

Nhìn lớp mũi tên dày đặc phủ kín mặt đất, đám người đứng đợi phía sau ai nấy đều xôn xao, kinh hãi tột độ.

Có người trên mặt không giấu được vẻ may mắn, nếu vừa rồi là bọn họ đi lên trước, e rằng đã sớm tử thương thảm trọng!

Nếu dùng da thịt đối mặt với trận mưa tên liên miên bất tuyệt này, cho dù có thân pháp cao siêu né được đợt đầu, cũng tuyệt đối không thể tránh được vô số mũi tên phía sau.

Sắc mặt Hoa Vinh hơi tái nhợt, dường như nhớ lại cơn ác mộng nào đó.

Sở Viễn liếc nhìn hắn, đoán rằng cơ quan này đã gợi lại cho hắn về trận chiến mà hắn không muốn đối mặt nhất.

Bàn Tử không chú ý đến sự thay đổi của Hoa Vinh, nhìn đám mũi tên chi chít kia, căng thẳng nuốt nước bọt đánh ực một cái, cảm thán: "Mẹ nó, may mà bắn từ hai bên, chứ bắn từ trên đầu xuống thì xong đời." Sở Viễn lúc này đã bật Dạ Nhãn toàn lực, bỗng phát hiện trên đầu bốn người Tá Lĩnh lặng lẽ xuất hiện mấy cái lỗ đen, vội vàng hô lớn: "Cẩn thận cơ quan bên trên, đổi trận hình, ba người phòng thủ cạnh sườn, giơ khiên che đầu, nhanh!" Bốn người Tá Lĩnh vốn đang tập trung cao độ, nghe tiếng Sở Viễn liền theo phản xạ thay đổi trận hình.

Chủ yếu là do biểu hiện xuất sắc của Sở Viễn thời gian qua đã khiến người của Tá Lĩnh tin phục, và chính hành động này đã vô tình cứu mạng mấy người bọn họ.

Chỉ thấy từ phía trên đầu bốn người bắn xuống từng mũi tên nỏ ngắn nhỏ, tốc độ nhanh như luồng sáng, nếu không phòng ngự kịp thời, e rằng kết cục khó lường!

Hoa Vinh ở phía sau vốn đang căng thẳng, thấy đổi trận hình xong không ai bị thương mới cảm kích nhìn Sở Viễn.

Khán giả trong phòng livestream thậm chí căng thẳng đến mức

không kịp bình luận, sợ sơ sẩy một chút là bỏ lỡ cảnh tượng đặc sắc.

Mọi người đều rất rõ ràng, nếu ở thời cổ đại, khiên thường làm sao chịu nổi cường độ và mật độ tên bắn như thế này.

E rằng người đã sớm bị bắn thành con nhím! "Tổng bả đầu, ải này sao nhìn giống đường hầm Ung Thành hai năm trước thế, không lẽ là...?" Tiểu Ngũ thấy anh em mạo hiểm vượt ải, lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh, nhưng cơ quan quen thuộc này khiến hắn kinh nghi.

Hoa Vinh lúc này cũng nhíu chặt mày, sắc mặt biến đổi kịch liệt, cao giọng nhắc nhở: "Đều cẩn thận chút, đeo khẩu trang vào, phía trước có thể là trận đồ thủy ngân!" Nghe Hoa Vinh nhắc, tiểu đội Tá Lĩnh bốn người càng thêm cẩn thận, cảnh giác nhìn quanh, chậm rãi tiến lên.

Livestream bùng nổ: 【Ngoan xinh yêu ơi, cường độ cơ quan này đổi là người thường thì nghẻo lâu rồi, phỏng chừng thân thủ của Tiểu Ca mà lên cũng toang!】 【Cũng may là công nghệ hiện đại phát triển, cái khiên chống bạo động này đúng là thần khí phá cơ quan mộ cổ, nếu không bị quản lý nghiêm ngặt thì tôi cũng muốn làm vài cái!】 【Vãi, anh em lầu trên đừng manh động, nếu phát hiện mộ cổ nhớ gọi tôi một tiếng, tại hạ là Mạc Kim Hiệu Úy phái Bắc!】 【Phì, thôi bớt chém gió đi, xem livestream tiếp nào, mau nhìn kìa, Tiểu Ca sắp ra tay rồi!】 Sở Viễn nhìn những cái lỗ trên tường dần thu lại, thần tình giãn ra, chỉ về phía trước, trầm giọng nói với mọi người: "Cơ quan phía trước đã giải trừ, đằng trước chính là lối vào!" Lời hắn vừa dứt, trong tiểu đội bốn người dò đường lập tức có người hô lớn: "Tổng bả đầu, an toàn rồi, chỗ này có một cánh cửa đá!" Bàn Tử thu xẻng công binh lại, vẻ mặt ngạc nhiên hỏi: "Tiểu Ca, mắt mũi cậu tốt thế, xa vậy cũng nhìn thấy được à?" Đối với sự kinh thán của Bàn Tử, Sở Viễn thầm nghĩ: "Dạ Nhãn của Trần Ngọc Lâu mở khóa rồi mà." Nhưng ngoài miệng lại khiêm tốn nói: "Từ nhỏ thị lực đã 5.2 rồi, đừng hỏi

nhiều nữa, mau vào xem đi!" Thấy Sở Viễn nói vậy, Bàn Tử cũng chẳng để ý, cười hì hì bám sát sau lưng Sở Viễn, lúc này ôm đùi là quan trọng nhất.

Khi mọi người đi đến cuối đường hầm, quả nhiên thấy sừng sững một cánh cửa đá lốm đốm vết rêu phong, trên cửa khắc hai bức tượng lờ mờ, có vẻ là một loại Môn Thần.

Sở Viễn nhìn hai bên cửa đá, không phát hiện cơ quan rõ ràng nào, xem ra là một cửa đá phong tỏa một chiều. "Tiểu Ca, đây là lối vào lăng mộ?" Hoa Vinh đứng bên cạnh Sở Viễn, vẻ mặt đầy kích động, vừa quan sát cửa đá vừa hỏi.

Sở Viễn lắc đầu, không trả lời ngay mà áp tai vào cửa đá, tay phải gõ nhẹ lên mặt đá.

Hồi lâu sau, hắn mới thu hồi động tác, suy tư nói: "Chỗ này cách phòng mộ chính chắc vẫn còn rất xa, nhưng sau cửa đá là một không gian rất rộng lớn, nếu tôi nghe không lầm thì... sau cánh cửa đá này, hẳn là một địa cung khá lớn, rất có thể Minh Điện nằm ở đó!" Mọi người nghe vậy ai nấy đều lộ vẻ hân hoan, dù sao năng lực của Sở Viễn mọi người đều đã thấy, cuối cùng cũng tìm được cổ mộ Bình Sơn.

Nghĩ đến những gì đã trải qua trong thời gian thám hiểm Bình Sơn, nghĩ đến những huynh đệ đã chết, không ít người cảm thấy mừng phát khóc.

Sắc vui mừng trên mặt Hoa Vinh thoáng qua rồi biến mất, hắn bình tĩnh hỏi: "Tiểu Ca, cửa này có cơ quan không?" Sở Viễn lắc đầu, thở dài: "Đây vốn là lối thoát hiểm, bị người ta xây dựng cơ quan để chôn sống thợ xây mộ nhằm che giấu bí mật ngôi mộ, đa phần là cửa một chiều!" Hoa Vinh cũng không nản lòng, quay đầu dặn Tiểu Ngũ: "Gọi đội bộc phá qua đây, mang theo thuốc nổ, phá cửa cho tôi!" Sở

Viễn nghĩ ngợi rồi bổ sung với Hoa Vinh: "Chỗ này dù sao cũng dựa vào chân núi, đất xung quanh ẩm ướt, cho ít liều lượng thôi!" Hoa Vinh khẽ gật đầu, chút việc bộc phá này hắn vẫn có lòng tin.

Phải biết Tá Lĩnh Lực Sĩ trước giờ vẫn dựa vào sức mạnh để phá mộ, sở trường nhất chính là dùng máy móc và thuốc nổ!

Chưa đầy vài phút, hai lực sĩ Tá Lĩnh đã vội vã chạy tới, tay cầm mấy quả bom hẹn giờ cỡ nhỏ.

Mọi người thấy thế liền dạt ra nhường chỗ, lùi về phía sau.

Sau một hồi thao tác, hai người đã gắn xong bom hẹn giờ.

Sở Viễn ra hiệu cho tổ bốn người cầm khiên chống bạo động, bảo họ đứng cách cửa đá năm mét, giơ khiên đề phòng đá vụn bắn gây thương tích.

Sau khi xác định thời gian nổ, hai người kia chạy nhanh về nấp sau tấm khiên, nhìn chằm chằm đồng hồ.

Ầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên, cửa đá lập tức bị nổ tan tành, khói bụi mù mịt, đá vụn bay tứ tung.

Những tấm khiên chống bạo động mà Sở Viễn bố trí trước đã chặn đứng không ít đá vụn bắn ra, nếu không chắc chắn sẽ có người bị thương.

Đợi khói bụi tan hết, mọi người nhìn theo ánh đèn, cửa đá ban nãy đã biến mất, một không gian ngầm khổng lồ đập vào mắt!

Ngẩng đầu nhìn lên, là một con đường lớn lát bằng đá hán bạch ngọc, cuối con đường thấp thoáng thấy một cung điện hùng vĩ!

Hai bên đường lớn là những hàng cột trụ khổng lồ sừng sững uy nghiêm, trên cột chạm khắc hình rồng vàng uốn lượn sống động như

thật.

Giữa mỗi cây cột đều bố trí một ngọn đèn trường minh tinh xảo, lúc này khi cửa đá bị phá, đèn trường minh trong địa cung thế mà tự động thắp sáng, chiếu rọi cả khu vực xung quanh.

Mọi người nhìn cảnh tượng này không khỏi hít vào một hơi khí lạnh, trong mắt tràn đầy vẻ chấn hám.

Thôi lão đạo phía sau vuốt râu, khẽ ngâm nga tán thán: "Cửu thiên xương hạp khai cung điện, vạn quốc y quan bái miện lưu." Bàn Tử hiếm khi gật đầu đồng ý với lão, ngay cả gạch lót sàn cũng là hán bạch ngọc, Bàn Tử cảm thấy đầu gối mình mềm nhũn, trong lòng nhịn không được muốn quỳ xuống bái lạy!

Sở Viễn lúc này đã mở hết Dạ Nhãn, hắn nhìn xa hơn bất kỳ ai.

Đây rõ ràng là địa cung được xây trong lòng núi.

Sâu trong địa cung, thấp thoáng còn có vài tòa đại điện, xem quy mô và kiến trúc cũng không kém cạnh cung điện trước mắt là bao.

Ngoài ra, sâu trong địa cung còn có một khe nứt tối tăm sâu không thấy đáy, loáng thoáng nghe được tiếng nước chảy róc rách!

Phía trên khe nứt còn xây một cây cầu vòm đá, xem ra đây là một khe nứt tự nhiên.

Sở Viễn biết, đó hẳn là sông ngầm, đồng thời cũng là lối ra vào tự do của Lục Sí Ngô Công (Rết sáu cánh).

Hoa Vinh hít sâu một hơi, nỗ lực kiềm chế khát vọng trong lòng, nghiêm mặt nói với Tiểu Ngũ: "Bảo anh em mang hết Nộ Tình Kê vào đây, ngoài ra đẩy thêm mấy xe vôi sống và thuốc giải độc để đề phòng côn trùng độc xâm nhập!" Tiểu Ngũ dạ một tiếng, cầm điện thoại bắt đầu liên lạc với đệ tử Tá Lĩnh bên ngoài hang.

Trong lúc mọi người chờ đợi, ánh mắt Bàn Tử rực lửa nhìn mặt đất lát đầy hán bạch ngọc, chỉ thiếu nước chảy nước miếng.

Tướng quân quái nào mà xây lăng mộ phú lệ đường hoàng thế này?

Nghĩ vậy hắn hỏi thẳng Sở Viễn: "Tiểu Ca, cậu nói xem cái địa cung này trị giá bao nhiêu tiền?

Đây không phải là mộ Đại tướng quân thời Nguyên sao?" Nhìn kiến trúc và quy mô này e là không kém gì mộ đế vương.

Sở Viễn lắc đầu, chỉ về phía cung điện xa xa giải thích: "Địa cung này là do Hoàng đế xây để luyện đan, hán bạch ngọc này là nhân ngọc, chứa linh khí, giúp ích cho việc luyện đan, tăng thêm bảo khí!

Chương 69

Khu khu một tên Đại tướng quân thời Nguyên hà đức hà năng mà có lăng mộ quy mô thế này, e rằng mộ Đại tướng quân nhà Nguyên chiếm cứ chỗ này cũng chỉ là làm cái chức bảo vệ cho đạo trường luyện đan mà thôi!" Bàn Tử nghe xong thất vọng tràn trề, hóa ra tên tướng quân này chỉ là thằng bảo vệ trông cửa. "À!

Thì ra chỉ là thằng coi cửa, nhưng cũng chả sao, giá trị khai quật địa cung này chắc chắn không nhỏ!" Thấy Bàn Tử đã bắt đầu tưởng tượng đến tiền thưởng của Viện Khảo cổ, Sở Viễn cạn lời.

Mẹ nó, xử lý xong con Lục Sí Ngô Công rồi hẵng nói.

Hơn nữa, dưới đáy giếng đan trong địa cung này còn có một nhân vật hung hãn hơn cả Lục Sí Ngô Công, chết rồi cũng không chịu nằm yên.

Bỗng nhiên, từng tiếng gà gáy vang lên phá vỡ sự tĩnh lặng.

Sở Viễn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy từng đội đệ tử Tá Lĩnh cõng gùi lớn, chậm rãi tiến vào địa cung.

Hô hô, đại quân "Gà ca" đã tới, lần này có kịch hay để xem rồi!

Theo lệnh của Hoa Vinh, cả trăm chiếc gùi tre được xếp thành hàng hướng về phía địa cung, mọi người lần lượt bước lên mở nắp.

Trong nháy mắt, từng chú gà trống hùng dũng khí thế hiên ngang phát ra tiếng gáy chấn động, như mãnh hổ xuất chuồng, vỗ cánh phành phạch, lao nhanh về phía địa cung.

Dẫn đầu là một chú Nộ Tình Kê nhanh như chớp giật, chạy trước toàn bộ bầy gà!

Mào của nó đỏ tươi như máu, thân hình tráng kiện, chính là con

Nộ Tình Kê Phượng Chủng, oai phong lấn át toàn trường, sức chiến đấu bùng nổ!

Ngay khi đám Nộ Tình Kê cất tiếng gáy, từ khắp các cột trụ, khe tường trong địa cung cũng vang lên những tiếng sột soạt.

Chỉ thấy vô số con rết nhỏ, như nghe thấy tiếng kèn tập hợp, chi chít chui ra.

Trong chớp mắt, nhìn khắp mặt đất địa cung đâu đâu cũng thấy rết độc.

Cục tác!

Cùng với tiếng kêu của con Nộ Tình Kê đầu đàn, hơn một ngàn con gà chiến dũng mãnh lao thẳng vào trận địa rết độc!

Oan gia ngõ hẹp, kẻ dũng cảm sẽ thắng!

Lúc này, hai phe Gà và Rết như hai đội quân đối lũy trên chiến trường cổ đại, bắt đầu xung kích và tàn sát lẫn nhau, cuộc chiến của thiên địch!

Nhất thời, trong địa cung gà bay chó sủa, lũ gà khi thì dùng mỏ, khi thì dùng móng, nhảy lên cao thấp, hành tung phiêu hốt bất định.

Phương thức tấn công của rết quá đơn điệu, như đám tử sĩ lao lên người Nộ Tình Kê tìm chỗ hạ độc.

May thay, đám Nộ Tình Kê này được người dân địa phương nuôi dưỡng rất tốt, lớp lông dày cách tuyệt được không ít độc tố của rết.

Tấn công bất lợi, đám rết chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị các "Gà ca" quăng bay, ngược lại sĩ khí của phe Gà lại dâng cao!

Lập tức, đại quân rết chịu tổn thất nặng nề trong đợt đầu, bầy rết dày đặc bị chia cắt thành từng mảng, mạnh ai nấy đánh. "Vây điểm diệt viện!

Đám Nộ Tình Kê này khôn thật, còn biết cả chiến thuật?" Bàn Tử nhìn bầy gà đại phát thần uy, không khỏi cảm thán.

Cảnh tượng chiến đấu này không chỉ khiến những người có mặt, mà vô số cư dân mạng trong phòng livestream cũng phải thán phục, khen ngợi "Gà ca" hết lời.

Gà ca ngầu bá cháy, không chỉ có chủ nghĩa anh hùng cá nhân mà giờ còn biết chơi chiến thuật. 【Vãi, tôi đơ người luôn rồi, trận chiến thực sự đầu tiên tôi xem trong đời lại là Gà ca đại chiến rết độc!】 【Tê dại luôn, cái này khác quái gì hai quân đối lũy đâu, chủ tướng dẫn đầu xung kích, khích lệ sĩ khí, dũng cảm tiến lên.】 【Xứng đáng là trận chiến sử thi, gen hiếu chiến của người Hoa chảy cả vào người mấy con gà này rồi, đại tỷ bái phục.】 【Nếu tôi làm chủ tướng gà, tôi nhất định tận dụng tính cơ động, vu hồi bao vây đánh lén phía sau, tóm gọn lũ rết.】 【Vãi chưởng, bắt đầu chơi chiến thuật rồi, chơi bẩn vãi, tôi bất bình thay cho lũ rết.】 Tất nhiên, cũng có không ít Nộ Tình Kê huyết mạch kém hơn, khả năng chịu độc có hạn, sau một thời gian cũng bị đám rết ùa lên vây cắn đến chết.

Nhưng tổn thất chiến tranh này đối với cục diện chung, đặc biệt là dưới sự dẫn dắt và chỉ huy của con gà Phượng Chủng đầu đàn, ưu thế của chúng rất rõ ràng.

Thời gian phản kích dành cho rết độc không còn nhiều nữa.

Điều duy nhất khiến Sở Viễn tiếc nuối là cho đến lúc này, Lục Sí Ngô Công vẫn chưa hiện thân!

Sở Viễn biết, đám rết như rắn mất đầu không đấu lại được Nộ Tình Kê Phượng Chủng.

Quả nhiên không lâu sau, đối mặt với sự tấn công mạnh mẽ của bầy gà, không ít con rết thấy tình thế bất ổn liền bắt đầu rút lui, chui vào các khe tường, triệt để tan vỡ!

Nộ Tình Kê Phượng Chủng nhìn đám rết chạy trốn, phấn khích ngẩng đầu gáy vang, tiếng gà thắng trận vang vọng khắp địa cung.

Trận đại chiến gà rết sảng khoái tràn trề này kéo dài chưa đến nửa giờ, cuối cùng phe Nộ Tình Kê toàn thắng.

Mọi người nhìn xác rết đầy đất với vẻ phấn khích, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng bỏ xuống.

Bàn Tử thấy rết bại lui, không kìm được tán thán với Thôi lão đạo: "Đây đúng là thần kê a, thủ đoạn hay thật, Bàn gia tôi phục sát đất!" Lúc này trên chiến trường chỉ còn lại khoảng trăm con Nộ Tình Kê, không ít "Gà ca" đã hy sinh do trúng độc phản phệ, đủ thấy chiến trường thảm liệt thế nào!

Hoa Vinh quét mắt nhìn chiến trường, dặn dò người của Tá Lĩnh phía sau: "Tiểu Ngũ, bảo anh em rắc hết vôi sống mang theo ra khắp điện, đề phòng độc vật quay lại, đồng thời bố trí đèn chiếu sáng!" "Rõ!" Tiểu Ngũ cao giọng đáp, quay người lập tức sắp xếp việc rắc vôi và lên đèn.

Hoa Vinh thấy hiện trường vẫn còn một số Nộ Tình Kê sống sót, vội vàng sai người bỏ gà vào gùi cho chúng nghỉ ngơi, đây đều là công thần cả.

Bàn Tử nhìn con gà Phượng Chủng mà mắt sáng rực, hết cách, "Gà ca" này thực sự quá ngầu, vừa đánh đơn được lại vừa biết chỉ huy.

Đúng là thiên tài hiếm có, khéo sức chiến đấu đơn binh còn cao hơn cả Hồ tư lệnh!

Bàn gia thèm nhỏ dãi, nếu có được trợ thủ thế này, sau này xuống mộ mấy con độc vật tép riu cứ gọi là dễ như trở bàn tay.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử cười nịnh nọt chủ động tìm đến Thôi lão

đạo, khách sáo bắt chuyện, đúng là tâm tư của Tư Mã Chiêu ai cũng biết.

Một lát sau, đèn đóm đã lắp xong, chiếu sáng trưng cả địa cung, các loại đá quý trên cột trụ lấp lánh dưới ánh đèn.

Mọi người nhìn đến lóa cả mắt, quả thực là bảo khí bức người!

Bàn Tử tắc lưỡi, thỉnh giáo Thôi lão đạo bên cạnh: "Tiền bối, mấy viên đá quý này chắc giá trị liên thành nhỉ!" Thôi lão đạo phất trần, khẽ gật đầu giải thích: "Đồ cổ văn vật ở đây nhìn qua là biết hàng thượng phẩm của hoàng thất, giá trị liên thành!

Cậu xem địa cung này sinh khí cuộn trào không dứt, cổ vật bền đẹp như mới, giá trị quả thực không thể đong đếm!" Sở Viễn đối với mấy thứ cổ vật này lại chẳng có cảm giác gì, hắn thấy rết đã tan, đi thẳng đến cung điện ở cuối con đường.

Đây là một đại điện trống rỗng, ở giữa đặt một cái lò luyện đan cao hơn hai mét.

Chỉ nhìn hoa văn phức tạp trên lò cũng biết vật này không tầm thường!

Đây là lối dẫn xuống giếng đan, Sở Viễn âm thầm ghi nhớ, rồi đi tới cửa ngách bên cạnh cung điện, xuyên qua cửa ngách.

Lại một tòa đại điện nữa hiện ra, trên tấm biển treo chính giữa đại điện khắc ba chữ lớn "Vô Lượng Điện".

Xem ra đây là đại điện nằm dưới đáy khe nứt Bình Sơn, cũng là nơi ba ngàn người năm xưa bỏ mạng vô ích. "Tiểu Ca, có phát hiện gì không?" Không biết từ lúc nào Hoa Vinh đã đến bên cạnh, thấy hắn nhìn Vô Lượng Điện ngẩn người, bèn khẽ chạm vào Sở Viễn hỏi. "Chỗ này chắc không phải là cạm bẫy hư mộ nghi trủng, xem ra đúng là không phải mộ Đại tướng quân nhà Nguyên, nhưng vẫn không thể

khinh cử vọng động!" Nói xong, Sở Viễn chỉ vào khe nứt lớn cách đó không xa!

Nhìn thấy khe nứt lớn, sắc mặt Hoa Vinh trầm trọng, với kiến thức và sự từng trải của mình, hắn tự nhiên nghĩ ngay đến Lục Sí Ngô Công! "Đây là hang ổ của Lục Sí Ngô Công?" Hoa Vinh kinh nghi hỏi, khó mà tưởng tượng được dưới khe nứt lớn này rất có thể đang có Lục Sí Ngô Công sinh sống!

Sở Viễn gật đầu, chỉ vào khoảng đất trống trước cửa Vô Lượng Điện, nghiêm túc nói: "Tôi biết Tá Lĩnh các anh có môn Long Đao Thuật chuyên đối phó với thú lớn, hay là bố trí một phen ở đây đi!" Hoa Vinh gật đầu không chút do dự, Long Đao Thuật nói trắng ra là cắm tầng tầng lớp lớp lưỡi dao sắc bén cố định dưới đất, đối phó với loài bò sát như rết càng có hiệu quả kỳ diệu, chuyên tấn công vào phần bụng yếu hại.

Nghĩ đến cơ thể khổng lồ đao thương bất nhập của Lục Sí Ngô Công, Hoa Vinh lập tức cảm thấy khẩn trương, chào một tiếng rồi đi sắp xếp bố trí Long Đao Trận.

Ngay khi Hoa Vinh vừa rời đi, đột nhiên mấy bóng người lén lút lọt vào tầm mắt Sở Viễn.

Lại là Dương Tứ Hải và mấy gã anh em họ của hắn, mấy kẻ này lại dám mò tới Vô Lượng Điện, đúng là to gan lớn mật! "Đại ca, rốt cuộc thất luyện đan ở Bình Sơn nằm ở đâu?

Chương 70

Địa cung đi nát rồi mà chẳng thấy!" "Đúng đấy, chúng ta lần này nhắm vào đan dược bên trong, độc của lão gia chủ sắp không áp chế được nữa rồi." "Theo tôi thấy, chi bằng chúng ta chủ động ra tay khống chế Sở Viễn, tên này giỏi Tầm Long Phân Kim, giải cơ quan, có hắn chắc chắn tìm được!" Dương Tứ Hải nghe mấy gã anh em nói mà lòng càng thêm phiền não, nhịn không được quát lớn: "Câm mồm hết cho tao, não chúng mày hỏng rồi à, đang livestream trực tiếp đấy, khống chế Sở Viễn cái khỉ gì, mày tưởng vẫn là thời Dân quốc chắc!

Tìm kỹ mấy tòa đại điện này cho tao, tao đi thăm dò Sở Viễn, nhớ kỹ đấy, ở đây không phải ở nhà, đừng gây rắc rối cho bố mày!" Nhìn ánh mắt ẩn ý của Dương Tứ Hải, mấy người kia rùng mình, thủ đoạn của vị đại ca này bọn họ đều đã từng chứng kiến.

Nghĩ vậy, mấy người vội vàng gật đầu lia lịa, hứa sẽ hành sự cẩn thận.

Dương Tứ Hải thấy thái độ bọn họ đúng mực mới giãn mày, lại trịnh trọng dặn dò: "Tao nhắc lại lần nữa, mục đích chính lần này là đoạt bảo đan trong thất luyện đan, ai mà làm hỏng việc tao phế bỏ!" Nói xong, Dương Tứ Hải phất tay bảo bọn họ đi tìm kiếm dấu vết thất luyện đan trong mấy tòa đại điện, còn mình thì nhìn Sở Viễn cách đó không xa, ánh mắt lóe lên, chậm rãi đi về phía hắn.

Sở Viễn thấy Dương Tứ Hải đi về phía mình, trong lòng khẽ động: Mấy kẻ này bản lĩnh không tồi, có lẽ có thể cùng đối phó Lục Sí Ngô Công.

Có điều vẫn phải mượn con gà Phượng Chủng của Thôi lão đạo, vị này mới là khắc tinh có thể đơn đả độc đấu với Lục Sí Ngô Công.

Nếu có Long Đao Thuật và "Gà ca" trợ giúp, cộng thêm nhóm Dương Tứ Hải và mình, Sở Viễn tự tin sẽ giết chết được Lục Sí Ngô Công!

Hắn vừa định đi tìm Thôi lão đạo thì thấy Bàn Tử hớn hở chạy tới, lưng cõng cái gùi to, chẳng phải là "Gà ca" sao? "Ha ha, Tiểu Ca, Thôi lão đạo đồng ý tặng Kê Vương này cho tôi rồi, oa ha ha, sau này Bàn gia cũng là một phương cao thủ!" Nụ cười như gió xuân của Vương Bàn Tử khiến Sở Viễn ngây người.

Không thể nào, Thôi lão đạo lại tặng gà quý cho Bàn Tử thật ư?

Không thể nào!

Cũng không hợp lý! "Mẹ kiếp, tên béo chết tiệt này, không phải là đã đồng ý điều kiện gì với đối phương rồi lôi cả mình vào đấy chứ?" Nhìn nụ cười ẩn chứa chút bất an của Bàn Tử, Sở Viễn hơi ngớ ra, hắn quá hiểu Bàn gia rồi. "Ách, Tiểu Ca, Thôi tiền bối bảo tôi hứa với ông ấy một điều kiện thì sẽ tặng Kê Vương cho tôi!

Đó là cùng ông ấy đi thám hiểm một ngôi mộ.

Tôi đã đồng ý với Thôi tiền bối rồi, dù sao cũng phải chiếu cố lão tiền bối mà, nên làm, hơn nữa sau khi Bình Sơn kết thúc cậu cũng rảnh rỗi, tôi liền nhận lời dẫn cậu đi cùng mở mang tầm mắt!

Đừng nói anh đây không lo cho cậu nhé, tôi đã hứa với Lão Hồ là chăm sóc cậu tử tế rồi!" Bàn Tử cố tỏ ra hào sảng, vừa nói vừa khoác vai Sở Viễn ra vẻ "vì tốt cho cậu".

Đệt, biết ngay tên béo chết tiệt này không đáng tin, Thôi lão đạo này là một nửa Bàn Sơn Đạo Nhân, lão giao hảo với Bàn Sơn Đạo Nhân, dùng mông nghĩ cũng biết đối phương muốn làm gì!

Càng nghĩ càng bực, tuy Sở Viễn cũng cần xuống mộ để tăng điểm nhân khí, nhưng cục diện bị động này là thứ hắn không thích.

Tuy nhiên lúc này đối phó Lục Sí Ngô Công là quan trọng nhất, chuyện Thôi lão đạo thám mộ để sau hẵng tính.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn lườm Bàn Tử một cái, đỡ lấy cái gùi, mở ra thì thấy Kê Vương đang nhắm mắt ngủ.

Không hổ là Nộ Tình Kê Vương, ăn cơm đi ngủ đánh rết!

Nghe thấy động tĩnh, Kê Vương mới tỉnh lại, từ từ mở mắt, đôi mắt đầy thần thái nhìn Sở Viễn.

Sở Viễn ngồi xổm xuống, thần tình ngưng trọng nhìn chăm chú vào Nộ Tình Kê, cũng chẳng quan tâm đối phương có hiểu hay không, trầm giọng nói: "Ta biết mi thiên tính bất phàm, có thể phá yêu khí độc thận, phá trừ si mị.

Chuyến đi hôm nay, vừa rồi chỉ là món khai vị, lát nữa ắt có một trận sinh tử, mi có bản lĩnh gì thì thi triển ra hết, đừng làm hỏng uy danh Kê Vương của mi!" Nói xong, Sở Viễn lại đậy nắp gùi, để Kê Vương nghỉ ngơi cho tốt.

Nộ Tình Kê Vương: "...." Đừng nói Nộ Tình Kê Vương ngơ ngác, ngay cả vô số cư dân mạng trong phòng livestream cũng ngơ ngác theo.

Gà nghe hiểu tiếng người á???

Có thể Sở Viễn cũng không ngờ hành động đối thoại với Kê Vương vừa rồi của mình bị flycam quay trúng, lập tức khiến phòng livestream sôi sục! 【Bùng nổ, Tiểu Ca lại đi nói chuyện với gà, tam quan đảo lộn, con Nộ Tình Kê này nghe hiểu được à?

Đàn gảy tai trâu à?】 【Con Nộ Tình Kê này huyết mạch phi phàm, lại sống chung với người lâu ngày, biết đâu nghe hiểu thật đấy!】 【Tiểu Ca à, Gà ca là vì mọi người mà đi đánh nhau với Lục Sí Ngô Công đấy, cậu phải bảo vệ Gà ca cho tốt.】 【Gà ca: Vãi, lại

còn có con người thao túng tâm lý tao, tao kiện tội lừa đảo đấy!】 "Sở tiên sinh, Bàn gia, hóa ra hai người ở đây, Tổng bả đầu phát hiện một cánh cửa đá, mời hai người qua xem." Tiểu Ngũ thở hồng hộc chạy đến trước mặt hai người, vẻ mặt lo lắng nói.

Sở Viễn trong lòng khẽ động, thì ra Tiểu Hoa phát hiện ra đường hầm thông tới mộ cổ của Đại tướng quân nhà Nguyên, con đường đó không an toàn chút nào! "Tiểu Ngũ, dẫn đường!" Con đường này liên quan đến Tương Tây Thi Vương.

Cái con Thi Vương cỏn con này Sở Viễn không để vào mắt, nhưng hiện tại đang là thời điểm mấu chốt đối phó Lục Sí Ngô Công, hắn không muốn có thêm rắc rối!

Hắn vốn đã lên kế hoạch xong, trước tiên giải quyết Lục Sí Ngô Công, rồi xử lý con vượn trắng biến dị ngoài dã ngoại, cuối cùng mới đấu Tương Tây Thi Vương!

Nếu để Hoa Vinh và mọi người xông vào mộ Tương Tây Thi Vương, đến lúc đó sẽ phải đối mặt với sự tập kích cùng lúc của cả Thi Vương và Lục Sí Ngô Công.

Sở Viễn lập tức đồng ý, hắn không muốn rơi vào tình cảnh lưỡng đầu thọ địch. "Tiểu Ca, đợi tôi với!" Bàn Tử thấy hai người rời đi, vội vàng cõng Nộ Tình Kê Vương lên lưng, hấp tấp đuổi theo.

Dương Tứ Hải cách đó không xa nghe thấy cuộc đối thoại của hai người, trong lòng khẽ động, cũng lặng lẽ bám theo.

Hắn đang sầu vì không tìm thấy vị trí thất luyện đan, mà người của Tá Lĩnh lại phát hiện cửa đá này, biết đâu đó chính là lối vào thất luyện đan!

Năm phút sau, Sở Viễn nhìn thấy nhóm Hoa Vinh trước một cánh cửa đá cổ xưa, lúc này cửa đá đã bị người của Tá Lĩnh mở ra.

Thấy mọi người chần chừ không tiến, Sở Viễn biết họ đang lo bên trong có cơ quan lợi hại. "Tiểu Ca, cậu đến rồi, cánh cửa đá này..." Sở Viễn nhìn quanh một lượt, phát hiện mặt đất đã được rắc đầy vôi, nhìn vào bên trong cánh cửa cũng không thấy gì bất thường. "Địa cung này tứ thông bát đạt, biết đâu đây là một trong những lối đi, tôi vào thám thính trước!" Nói xong, Sở Viễn tay phải xách Hắc Kim Cổ Đao, tay trái giơ cao ống lân đồng, cẩn thận chậm rãi tiến lên.

Hoa Vinh vội ra hiệu cho hai lực sĩ Tá Lĩnh bên cạnh, hai người hiểu ý, lập tức xách hai thùng vôi bột, cẩn thận đi theo sau Sở Viễn rắc vôi.

Tiểu Ngũ thấy thế định đi theo thì bị Hoa Vinh giơ tay cản lại, quay người nhìn hắn đầy ẩn ý: "Cậu ở lại đây canh chừng, Long Đao Trận phải bố trí xong càng sớm càng tốt, tôi qua đó xem sao." Nói xong, Hoa Vinh mặt không cảm xúc liếc nhìn đám người Bàn Tử bên cạnh, rồi bật đèn pin đi vào.

Bàn Tử và Thôi lão đạo nhìn nhau, sắc mặt ngưng trọng đi theo.

Còn những người khác nhìn đám Tá Lĩnh hổ báo cáo chồn cũng chỉ đành kiên trì bám theo.

Sở Viễn đi đầu tiên, sau một đoạn không phát hiện cơ quan nguy hiểm nào bèn thu dao lại.

Tay phải dùng ngón tay Phát Khâu khẽ chạm vào vách tường, vừa đi vừa dò xem trong tường có cơ quan nào khác không.

Lúc này, nhóm Hoa Vinh phía sau đã đuổi kịp Sở Viễn, đồng thời lắp đặt đèn chiếu sáng dọc lối đi.

Lập tức, quang cảnh trong cả đường hầm hiện ra rõ mồn một.

Đây là một đường hầm hình vòng cung, trên vách tường đầy rẫy vết đao kiếm chém, xem ra nơi này rất lâu trước kia từng xảy ra đại

chiến.

Trên trần đường hầm có mấy cây cột đá đổ ngổn ngang, phủ đầy mạng nhện, nhìn qua là biết đã lâu không có người vào.

Đi bên trong, không nhìn thấy điểm cuối của khúc cua, quãng đường dài đằng đẵng như khiến người ta phải đi mãi không thôi.

Dưới sự dẫn dắt của Sở Viễn, mọi người lại tiếp tục đi thêm hơn mười phút, dọc đường không ai nói câu nào, chỉ có tiếng bước chân vội vã.

Giờ khắc này, trong không gian tĩnh mịch, tiếng bước chân dồn dập lại khiến người ta có cảm giác áp lực khác thường.

Đặc biệt là đi lâu như vậy vẫn chưa thấy điểm cuối của đường hầm vòng cung, khiến cả nhóm không khỏi bất an.

Đột nhiên, nương theo ánh đèn, Sở Viễn phát hiện dưới cây xà ngang đổ phía trước có một sợi tơ nhện trong suốt, một giọt sương trắng muốt đang từ từ lăn xuống theo sợi tơ.

Ngay khoảnh khắc Sở Viễn đến gần, hắn lại phát hiện không chỉ có một chỗ có tơ nhện, mà cả một vùng nhỏ này có đến hơn mười sợi, dưới mỗi sợi đều treo một giọt sương.

Sở Viễn vội vàng ra hiệu dừng lại, trở tay rút Hắc Kim Cổ Đao, từ từ hứng lấy giọt sương dưới tơ nhện.

Màu trắng trong suốt, giống như dịch vị của loài động vật nào đó, có mùi tanh hôi nhàn nhạt.

Nhìn giọt sương này, trong lòng Sở Viễn ẩn ẩn bất an, hắn cảm thấy mình hình như đã sơ suất điều gì đó!

Chương 71

"Tiểu Ca, mau nhìn kìa, trên vách tường chỗ này lại có một bức bích họa!" Tiếng kêu kinh ngạc của Bàn Tử cắt ngang dòng suy tư của Sở Viễn.

Nhìn theo hướng tay Bàn Tử chỉ, quả nhiên trên bức tường cách đó không xa có một bức bích họa rõ nét.

Thấy mọi người ùa tới, Sở Viễn rung cổ tay hất văng giọt sương trên dao, từ từ thu dao vào vỏ rồi mới đi theo.

Đập vào mắt là một bức bích họa siêu dài, dẫn đầu lại là một người phụ nữ trông vô cùng xinh đẹp cao quý.

Nhìn tiếp về phía sau, trên vách tường hai bên khắc toàn những nhân vật như tiên nữ, thậm chí còn có cảnh tường vân phi thiên.

Vương Bàn Tử nhìn thấy liền nhếch mép cười, quay sang trêu chọc Sở Viễn vừa đi tới: "Tiểu Ca, mộ chủ này là thế nào đây?

Sao vẽ toàn mỹ nữ thế, không phải là hậu cung giai lệ ba ngàn của hoàng đế đấy chứ?" Sở Viễn quét mắt một vòng, lắc đầu, thong thả nói: "Tần Thủy Hoàng sau khi thống nhất thiên hạ, chịu ảnh hưởng khá sâu sắc bởi tư tưởng thần tiên của Đạo gia thời Chiến Quốc, khi sống thì đi tìm thuốc tiên, khi chết thì khởi xướng phong trào hậu táng.

Hán thừa kế chế độ Tần, đến đời Hán, các hoàng đế càng nhiệt tình với những lời của phương sĩ thần tiên, thuật trường sinh cửu thị!

Cho nên những bức bích họa thời Tần Hán này đều là nội dung khu ma trừ tà, điềm lành thăng tiên." Bàn Tử gật gù, buông lời châm chọc: "Làm hoàng đế rồi vẫn chưa biết đủ, còn muốn trường sinh bất lão, tôi phi, nằm mơ đi cưng!" Gào!

Đột nhiên một tiếng gầm rú dữ dội vang lên từ vị trí phía sau mọi người, đồng thời còn có tiếng bước chân hoảng loạn và tiếng la hét kinh hoàng của đám đông! "Hỏng rồi, là địa cung, xem ra Lục Sí Ngô Công chui ra rồi, mau, mọi người lui lại hết!" Sở Viễn nghe tiếng động quen thuộc này sắc mặt đại biến, hắn biết chắc chắn là mấy kẻ nhà họ Dương đã đụng phải Lục Sí Ngô Công ở Vô Lượng Điện.

Hoa Vinh lộ vẻ lo lắng, phải biết lúc này người ở ngoài địa cung đều là anh em Tá Lĩnh, là tinh nhuệ tuyệt đối của Thường Thắng Sơn!

Nếu thực sự xảy ra thương vong thì đối với hắn và Tá Lĩnh là tổn thất cực lớn.

Nghĩ đến đây, Hoa Vinh phất tay ra hiệu mọi người lui về. "Á á á!!" Đúng lúc này, đột nhiên một thổ phu tử người Mèo toàn thân run rẩy bịt chặt mũi miệng, lắc đầu gào thét thảm thiết.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, người này đã cắm đầu ngã xuống đất, mặt úp xuống, bất động, trong nháy mắt đã tắt thở! "Vãi!" Bàn Tử kêu lên kinh hãi, run rẩy dùng xẻng công binh lật người kia lại.

Lúc này mọi người mới phát hiện người nọ đã sớm diện mục toàn phi (mặt mũi biến dạng).

Khuôn mặt hắn như thể bị thiêu đốt trong nháy mắt, máu thịt trên mặt bị thiêu rụi, chỉ còn trơ lại xương hàm âm sâm khủng bố.

Đặc biệt là hai hốc mắt trống rỗng, phảng phất như bị thứ gì đó hút sạch tinh huyết, chỉ còn lại da bọc xương!

Hít hà!

Sự biến hóa kinh khủng này khiến những người xung quanh hít vào một hơi khí lạnh.

Quá thảm khốc, rốt cuộc là thứ gì lại ác độc đến thế?

Khủng bố như vậy!

Tử trạng kinh khủng này thậm chí còn đáng sợ hơn cả việc bị độc rết hóa thành vũng máu ba ngày trước.

Quan trọng nhất là còn chưa biết thứ hại người là gì, sự vô hình vô ảnh này mới khiến người ta sợ hãi nhất.

Mọi người nhao nhao lùi lại, muốn tránh xa cái xác, chỉ có Sở Viễn ánh mắt ngưng trọng, lờ mờ nhìn thấy trong đôi mắt của người chết dường như có thứ gì đó nhỏ xíu đang du tẩu.

Hắn vừa định bước lên xem xét, đột nhiên phía sau lại vang lên tiếng kêu gào kinh hãi thu hút sự chú ý của hắn.

Quay lại nhìn, hóa ra là một lực sĩ Tá Lĩnh vừa nãy rắc vôi, cũng giống như tên thổ phu tử người Mèo ban nãy, toàn thân run rẩy không ngừng dùng tay cào cấu mặt mình!

Dường như có thứ gì đó đang gặm nhấm mặt hắn, nhịn không được phải dùng hai tay ngăn cản, nhưng vô dụng!

Sau đó trong thời gian ngắn ngủi chưa đầy ba giây, hắn đã tắt thở, khuôn mặt giống hệt tử trạng của tên thổ phu tử người Mèo!

Vương Bàn Tử còn định tiến lên xem tình hình, ai ngờ thi thể người này lại rung lên bần bật, giống hệt cương thi trong phim nước ngoài.

May mà cái xác này chỉ giật vài cái rồi im bặt! "Chạy mau!" Sở Viễn hét lớn, lập tức làm đám người đang chấn kinh bừng tỉnh, lăn lê bò toài kêu cha gọi mẹ chạy ngược về đường cũ.

Mãi đến lúc này, Sở Viễn cuối cùng cũng nhớ ra đó là cái thứ quỷ quái gì.

Hắn không hề nán lại, vận thân pháp bám sát sau lưng mọi người,

chuẩn bị rút lui. "Nhanh lên!" Hoa Vinh với vẻ mặt vội vã trong mộ đạo, quay đầu hô hoán anh em Tá Lĩnh phía sau khẩn trương rút lui.

Mọi người vừa ra ngoài đã thấy các đệ tử Tá Lĩnh trong địa cung đang chạy thục mạng về hướng điện Vô Lượng.

Hoa Vinh sững sờ, túm lấy một đệ tử Tá Lĩnh đang kinh hoảng thất thố. "Đã xảy ra chuyện gì?" Đệ tử kia vốn còn đang hoảng sợ, khi nhìn thấy Hoa Vinh thì hai mắt sáng lên, vội vàng giải thích: "Tổng bả đầu, các ngài ra rồi?

Là anh Tiểu Ngũ, phát hiện bên kia có một con rết tinh khổng lồ, cần chi viện!" Lúc này Sở Viễn cũng từ trong thạch môn rút lui ra ngoài, lớn tiếng nói với Vương Bàn Tử: "Bàn ca, chặn cửa lại!" "Tiểu Hoa, phía sau cánh cửa đá này e rằng thông đến nơi cực kỳ nguy hiểm, để chúng ta giải quyết Lục Sí Ngô Công trước, rồi hãy tiếp tục thăm dò." Sở Viễn không kịp đợi Hoa Vinh trả lời, trực tiếp bảo Bàn Tử ra tay khóa cửa.

Hoa Vinh thấy vậy khẽ nhíu mày, định nói gì đó thì đột nhiên, một đệ tử Tá Lĩnh sau lưng hắn hét lên một tiếng thảm thiết.

Hai tay người này như lữ khách chết đuối, liều mạng cào cấu vào mặt mình.

Không quá ba nhịp thở, hắn ta cũng giống như hai thi thể trong mộ đạo lúc nãy, mặt mũi biến dạng, chết trong kinh hoàng!

Sự biến đổi này khiến mọi người lập tức tản ra, vẻ mặt đầy cảnh giác nhìn những người xung quanh! "Tiểu Ca, mau nhìn xem, đó là cái quái gì?" Bàn Tử sau khi đóng cửa đá, nhìn gã Lực sĩ Tá Lĩnh ngã xuống đất mà kinh hô.

Lúc này, mọi người mới phát hiện tình trạng chi tiết trên mặt người chết.

Chỉ thấy trên mặt hắn dường như có vô số con sâu nhỏ màu trắng đang di chuyển!

Ọe!

Không ít người nhìn thấy cảnh tượng kinh dị này, đặc biệt là những con sâu nhỏ màu trắng đang từ từ ngọ nguậy, lập tức cảm thấy trong bụng cuộn trào!

Có vài người nhìn thấy xong, cảm giác như mặt mình cũng ngứa ngáy, không nhịn được đưa tay lên gãi, dọa những người bên cạnh vội vàng tránh xa.

Sở Viễn ngược lại không cảm thấy buồn nôn, cậu bước lên phía trước, kiểm tra kỹ lưỡng một hồi rồi giải thích với mọi người: "Hóa ra những chất nhầy trong lối đi đó đều là trứng rết.

Chắc hẳn chúng mượn thân xác người làm vật ký sinh, hút máu huyết tinh khí, đợi thời gian chín muồi sẽ phá kén chui ra!" Bàn Tử gật đầu ra chiều đã hiểu, phụ họa: "Nói cách khác là trứng rết chưa chui vào da thịt và ngũ quan thì sẽ không sao!" Hoa Vinh lúc này cũng phản ứng lại, lớn tiếng nói với mọi người: "Chư vị, lúc này trong mộ đạo có rất nhiều trứng rết, tôi sẽ sắp xếp đệ tử Tá Lĩnh dọn dẹp, những người khác theo tôi đối phó Lục Sí Ngô Công!" Hắn cũng không quan tâm người khác có đồng ý hay không, trực tiếp ra lệnh cho vài đệ tử Tá Lĩnh bên cạnh với vẻ mặt trịnh trọng: "Sắp xếp nhân thủ dùng lửa thiêu chết trứng rết, sau đó dùng vôi bịt kín tất cả các khe hở lại!" "Gào!" Đúng lúc này, lại một tiếng rết gầm vang lên từ xa, đồng thời còn xen lẫn tiếng kinh hô của không ít người.

Sở Viễn thần sắc kinh ngạc, trở tay rút Hắc Kim Cổ Đao, sải bước đi về hướng phát ra tiếng động.

Hoa Vinh vội vàng hô hào mọi người nhanh chóng đi theo! ...

Thời gian quay lại bốn mươi phút trước.

Ngay khi nhóm Sở Viễn đang thám thính mộ đạo địa cung, ba anh em nhà họ Dương đã nhân lúc mọi người không chú ý lẻn vào điện Vô Lượng.

Vừa bước vào điện Vô Lượng, một luồng khí tức trang nghiêm túc mục ập vào mặt.

Nền nhà được lát bằng những phiến đá nhẵn bóng, đi bên trên phát ra tiếng vang thanh thúy.

Ánh sáng trong điện mờ ảo, những cột đá khổng lồ chống đỡ mái điện cao vút.

Trên tường, trên bề mặt cột trụ vẽ đầy những bích họa tinh xảo, trải qua vô số năm tháng xâm thực mà vẫn giữ được màu sắc tươi tắn, sống động.

Chương 72

Giữa điện cung phụng một chiếc lò luyện đan khổng lồ sừng sững.

Nó cao hai ba mét, thân lò chạm khắc những phù văn và đồ án bí ẩn.

Chất liệu của lò luyện đan phi kim phi thạch, tỏa ra ánh sáng xanh u tối, trên nắp lò khảm nạm các loại đá quý, lấp lánh ánh hào quang rực rỡ. "Đại ca, cái lò luyện đan này cũng quá xa xỉ rồi, anh xem hoa văn tinh xảo và đá quý bên trên kìa, anh nói xem thứ này có đáng tiền không?" Dương lão tam là em út trong ba người, theo các anh đi đổ đấu chưa nhiều, nhìn thấy cái gì cũng thấy mới lạ. "Hừ, đáng tiền?

Là giá trị liên thành!

Ông cụ nhà ta cũng từng luyện đan, lò luyện đan tao từng thấy hồi nhỏ so với cái này thì cái này xứng đáng là quốc bảo cũng không quá!" Nghe câu hỏi của em út, Dương lão đại trả lời một cách lơ đãng.

Sự chú ý của Dương lão đại lúc này dồn hết vào chiếc lò luyện đan bát quái giữa đại điện, trong mắt tràn đầy vẻ mê ly và tham lam.

Thứ này mà khiêng được ra ngoài thì tốt biết bao, nhưng vừa nghĩ đến hiện tại là Tá Lĩnh Hoa Vinh đang làm chủ, trong lòng hắn lập tức có chút hụt hẫng. "Đại ca, cái lò luyện đan này tạm thời không tranh được với Tá Lĩnh, vậy mấy bức bích họa trên cột kia, chắc cũng bán được kha khá tiền chứ?" Dương lão tam nhìn chằm chằm vào điêu khắc bích họa trên đầu, vẻ mặt đầy ao ước nói. "Từ xưa đến nay đã có những kẻ luyện đan bỏ nhà bỏ nghiệp, dành cả đời tu tiên luyện đan, mục đích là để có thể phi thăng vũ hóa, kim thân thành tiên, cùng trời đất nhật nguyệt đồng sinh cộng tồn!" "Cảnh tượng phi thăng khắc

trên cột này cũng chỉ là niệm tưởng của đám phương sĩ đó thôi, không đáng tiền!" Dương lão tam thấy đại ca nói vậy, tinh thần lập tức ỉu xìu, hữu khí vô lực nói: "Chuyến xuống mộ này của chúng ta không thể chỉ vì mấy viên đan dược chứ, đến cũng đến rồi, không thể để mấy anh em mình chạy một chuyến tay trắng được!" "Câm mồm, lão Tam!" Nghe thấy vậy, sắc mặt Dương lão đại biến đổi kịch liệt, nhìn quanh bốn phía không thấy người ngoài mới đi lại gần, hạ thấp giọng nói: "Mấy lời hỗn xược này sau này đừng có tùy tiện nói, nếu để Dương Tứ Hải nghe thấy thì không tránh khỏi một trận roi da đâu!" Dương lão tam nghe thấy cái tên này thì rùng mình, lập tức cúi đầu không nói, đủ thấy uy thế của Dương Tứ Hải trong nhóm người này.

Dương lão đại vỗ nhẹ vai hắn, lúc này mới quay người lại, khẽ hỏi: "Nhị ca mày đâu?

Đi đâu rồi?" "Đại ca, tam đệ, em ở bên này nè!" Đột nhiên một giọng nói ồm ồm vang lên từ phía sau, nhưng khi hai người nghe tiếng nhìn lại thì lập tức bị cảnh tượng trước mắt dọa cho chết sững.

Thấy biểu cảm của đại ca và tam đệ không đúng, Dương lão nhị lúc này cũng phản ứng lại, hắn đứng nguyên tại chỗ không dám động đậy, ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Dương lão đại.

Dương lão đại đi theo ông cụ trong nhà thám hiểm không ít cổ mộ thâm sơn, rất nhanh đã khôi phục bình tĩnh, ra hiệu im lặng cho hắn.

Sau đó hắn từ từ rút con dao lưỡi rộng trong tay ra, chỉ chỉ lên đỉnh đầu Dương lão nhị! *Tí tách!* Đột nhiên một bãi nước dãi từ trên nóc rơi xuống, rơi trúng ngay mặt Dương lão nhị.

Một mùi tanh hôi xộc vào mũi, suýt chút nữa làm hắn ngất xỉu! "Cái đệt gì thế này?

Ăn cái giống gì mà thối thế!" Dương lão nhị cố nén sự khó chịu trong lòng, chỉ dám thầm chửi rủa, hắn cũng cảm nhận được trên đầu

mình có thứ gì đó, không dám tùy tiện vọng động.

Nhìn biểu cảm của anh em, hắn đoán thứ trên đầu chắc chắn là con Lục Sí Ngô Công đã gặp thoáng qua mấy hôm trước.

Nghĩ đến đây, hắn từ từ di chuyển bước chân, tay phải chậm rãi đưa về phía hông, định rút dao tự vệ!

Lúc này, Lục Sí Ngô Công đang cuộn toàn bộ thân thể trên cột trụ lớn của điện Vô Lượng, men theo cột bò xuống, gào lên một tiếng.

Nó há cái miệng đỏ lòm như chậu máu, động tác nhanh như tia chớp lao về phía Dương lão nhị ngay bên dưới.

Gió tanh từ miệng nó thổi thẳng vào mặt Dương lão nhị.

Lập tức, một cảm giác chóng mặt hoa mắt ập tới, hắn lại đờ người ra tại chỗ, không nhúc nhích. "Mẹ kiếp, trúng độc rồi!

Lão Tam, thu hút sự chú ý của nó!" Dương lão đại phản ứng nhanh chóng, phi thân lao tới.

Trong ngàn cân treo sợi tóc, ngay khi Lục Sí Ngô Công định nuốt chửng Dương lão nhị, hắn đã húc ngã em mình!

Đồng thời, một thanh dao rựa dày nặng từ xa bay tới, chém mạnh vào lưng Lục Sí Ngô Công!

Tuy không gây ra thương tổn gì đáng kể, nhưng cũng khiến Lục Sí Ngô Công chuyển dời sự chú ý, gầm lên giận dữ lao về phía Dương lão tam. "Lão Tam, chạy ra ngoài, đi tìm người của Tá Lĩnh!" Dương lão đại thấy em trai dưới thân vẫn còn mê man, biết mình chắc chắn không đối phó nổi con quái vật khổng lồ này, lập tức mở miệng nhắc nhở.

Người Tá Lĩnh đông thế mạnh, đám Hoa Vinh, Sở Viễn thân thủ lại bất phàm, vừa khéo có thể đối phó thứ này!

Nghe đại ca nhắc nhở, Dương lão tam thần sắc biến đổi, miệng la bai bải, sải bước linh hoạt lao mạnh về phía cửa điện Vô Lượng.

Thấy con mồi đến miệng còn chạy mất, Lục Sí Ngô Công đâu chịu cam tâm, vác cái thân thể to lớn, gầm lên một tiếng, linh hoạt đuổi theo. "Gào!" Tiếng gầm trong điện Vô Lượng kinh động đến đám người Tá Lĩnh đang bố trí Long Đao Trận, cả đám luống cuống tay chân. "Nhanh, nhanh đi báo cho Tổng bả đầu, là con rết lớn ra rồi!" Đệ tử Tá Lĩnh từng chứng kiến Lục Sí Ngô Công ba ngày trước nghe tiếng gầm quen thuộc liền hét lớn với người bên cạnh. *Rầm!* Đột nhiên, cửa lớn điện Vô Lượng bị húc vỡ tan tành.

Một bóng người thảm hại bay từ trong điện ra, bay xa hơn ba mét, rơi mạnh xuống bậc thềm trước điện.

Chính là Dương lão tam vừa mới thu hút sự chú ý của Lục Sí Ngô Công!

Nhưng hắn dù sao cũng là người trần mắt thịt, bị cú húc này của Lục Sí Ngô Công làm cho ngũ tạng lục phủ như đảo lộn, đau đớn vô cùng, không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi. "Phụt!" "Đệt con mẹ nó!" Hắn khó khăn bò dậy, run rẩy hoa cả mắt, miễn cưỡng nhìn thấy đám người Tá Lĩnh cách đó không xa.

Dương lão tam nén đau đớn trong bụng, đi khập khiễng về phía bọn họ. "Huynh đệ Tá Lĩnh..." Vừa đi được bốn năm mét, Dương lão tam dùng giọng khàn đặc cầu cứu, lời còn chưa nói hết đã phát hiện đám người Tá Lĩnh đứng im bất động nhìn chằm chằm sau lưng mình, mặt đầy vẻ kinh hoàng.

Đệt, ánh mắt quen thuộc này, giống hệt ánh mắt hắn nhìn nhị ca lúc nãy! "Xong rồi..." Dương lão tam lẩm bẩm, lập tức cảm giác trên đỉnh đầu có một luồng gió tanh ập tới.

Khi hắn run rẩy ngẩng đầu lên nhìn...

Trong nháy mắt cảm giác như trời đất tối sầm lại, một cơn đau thấu tim truyền đến từ cổ, khiến hắn mất hết tri giác. "Ực!" Đám người Tá Lĩnh nhìn Dương lão tam bị đối phương nuốt chửng sống sờ sờ, sợ đến mức nuốt nước bọt ừng ực.

Con Lục Sí Ngô Công này đúng là răng khỏe thật! "Lão Tam!

Tao liều mạng với mày!" Dương lão đại tay cầm đại đao vừa ra khỏi cửa điện đã thấy cảnh tượng trước mắt, khóe mắt muốn nứt toác, máu nóng xông lên não.

Khiến hắn không chút sợ hãi phi người nhảy lên, đại đao với thế Lực phách Hoa Sơn chém về phía Lục Sí Ngô Công.

Hắn muốn báo thù, huyết hải thâm thù! *Kít kít!* Lục Sí Ngô Công đang thưởng thức mỹ thực nghe thấy động tĩnh, lập tức quay người lại, vừa nhai nuốt thức ăn vừa phát ra tiếng nghiến răng ken két, ánh mắt âm sâm nhìn chằm chằm người tới.

Chỉ thấy nó lợi dụng sức mạnh của cái đuôi, từ từ dựng người đứng lên, thân thể linh hoạt cuộn lên cao.

Lập tức cả thân thể nó cao vọt lên, từ trên cao nhìn xuống Dương lão đại đang ở giữa không trung, sau đó nhanh như sét đánh không kịp bưng tai, há to cái miệng đỏ lòm.

Nó trực tiếp nuốt chửng Dương lão đại vào bụng.

Khi nó từ từ đáp xuống đất, đám người Tá Lĩnh bên cạnh thậm chí còn có thể nhìn thấy bên mép nó đang nhai nát những mảnh vụn thịt xương.

Những giọt máu tươi đỏ lòm chảy dọc theo cái miệng khổng lồ của nó nhỏ xuống đất, trong chớp mắt đã tạo thành một vũng máu.

Dáng vẻ như đang nếm món ngon của Lục Sí Ngô Công khiến các Lực sĩ Tá Lĩnh bên cạnh tê da đầu, khí lạnh xộc thẳng lên đỉnh đầu.

"Đệt, rết tinh ăn thịt người rồi, chạy mau!" Cho dù là tinh nhuệ của Tá Lĩnh, nhưng trơ mắt nhìn hai người sống sờ sờ bị nuốt chửng ngay trước mặt cũng bị dọa cho vỡ mật.

Chương 73

Đặc biệt là cái chết của Dương lão đại, quá bi tráng và khủng bố!

Cũng có tên Tá Lĩnh gan to, từ ba lô sau lưng lôi ra một khẩu súng shotgun, không do dự bắn thẳng vào mặt Lục Sí Ngô Công. *Đoàng!* Tiếng súng vang vọng khắp địa cung, hành động này khiến các Lực sĩ Tá Lĩnh khác lấy lại dũng khí, nhao nhao bắt chước nổ súng.

Hoa Vinh từ xa chạy tới thấy vậy thần tình giãn ra.

May mắn là lần này phía trên cung cấp đủ sự hỗ trợ, vũ khí súng ống cấp đủ hơn năm mươi khẩu súng trường, còn có một ít súng shotgun, súng lục v.v...

Dựa vào hỏa lực hiện tại của bọn họ, đối phó với cơ thể khổng lồ của Lục Sí Ngô Công là dư sức!

Sở Viễn không đả kích sự tự tin của Hoa Vinh, nhìn lớp vỏ sắt bao bọc Lục Sí Ngô Công, nhắc nhở hắn: "Giáp xác của con Lục Sí Ngô Công này cứng như sắt, đao thương bất nhập, bảo người của anh mau chóng rút về, chậm trễ sẽ sinh biến!" Đồng thời cậu quay đầu dặn dò Bàn Tử: "Bàn ca, đến lúc để Kê ca dậy làm việc rồi, tôi lên trước!" Nhìn bóng dáng Sở Viễn lao đi, Hoa Vinh vội vàng quát lớn với đám người Tá Lĩnh đang nổ súng: "Đều ngừng bắn, lùi lại, mau lùi lại!" Đám người Tá Lĩnh vốn đang đối đầu với Lục Sí Ngô Công nghe thấy Tổng bả đầu ra lệnh thì như được đại xá.

Họ ngừng bắn, yểm hộ lẫn nhau, trật tự rút về phía sau.

Đợi khói súng tan hết, mọi người mới thấy Lục Sí Ngô Công vậy mà vẫn hoàn hảo không tổn hao gì, đang cuộn mình trên một ngọn đèn trường minh, co người lại, vẻ mặt đầy chiến ý nhìn mọi người. "Gào!" Thấy tình hình này, mọi người ai nấy đều xôn xao.

Con rết tinh này quả thực linh trí đã mở, không giống phàm vật! "Đệt, đúng là thành tinh mẹ nó rồi, còn dám khiêu khích chúng ta, xem Bàn gia có tẩn chết mày không!" Bàn Tử thấy con rết này kiêu ngạo như vậy, tức đến mức chửi ầm lên, cởi cái gùi sau lưng xuống, hét với con Gà Vương đang ngủ: "Kê ca, mau dậy đi, đến lượt ngài lên sân khấu làm việc rồi, lão đối thủ của ngài đã đánh đến tận cửa nhà, đừng có hèn thế, 'phang' bỏ mẹ nó đi!" Thế nhưng mặc cho hắn gọi thế nào, con gà Phượng Chủng Nộ Tình kia cứ như chưa ngủ tỉnh, nằm im bất động, làm Vương Bàn Tử toát mồ hôi hột.

Thôi lão đạo an ủi giải thích: "Con Nộ Tình Kê này sau một trận đại chiến quả thực sẽ rơi vào giấc ngủ, chỉ có thể đợi nó tiêu hóa hết độc dịch trong cơ thể thì sẽ tự tỉnh lại!" Vương Bàn Tử bất lực, chỉ có thể lo lắng nhìn về phía Sở Viễn. 【Flycam tới chậm một bước rồi, không thấy được rết tinh đại phát thần uy, tiếc quá!】 【Đúng là rết thành tinh thật, anh em nhìn ánh mắt nó kìa, thuần túy là khiêu khích, cái này mà Kê ca cũng nhịn được á?】 【Kê ca, mau dậy đánh rết, cơ hội giải cứu thế giới đến rồi, nhân loại cần ngài, tôi thề sau này không bao giờ ăn thịt gà nữa!】 【Thứ này súng đạn còn không làm gì được, Kê ca có đánh lại không?

Đừng để Kê ca đi nộp mạng nha!】 【Vãi chưởng, mọi người mau nhìn kìa, Tiểu Ca dũng cảm thật, trực tiếp dùng phi hổ trảo leo lên người rết tinh luôn.】 Thì ra, sau khi đám người Tá Lĩnh ngừng bắn, Sở Viễn đã cầm Hắc Kim Cổ Đao, đứng bên cầu đá vòm, chỉ thẳng vào rết tinh. "Gào!" Nhìn thấy kẻ tí hon quen thuộc trước mắt, Lục Sí Ngô Công há cái miệng đầy máu, di chuyển thân thể, lao về phía Sở Viễn.

Đối mặt với Lục Sí Ngô Công đang ập tới, sắc mặt Sở Viễn không đổi, chỉ lẳng lặng nhìn nó từ từ bức lại gần! "Ách, Tiểu Hoa, Tiểu Ca đang làm cái gì thế, định thi trừng mắt với rết tinh à?" Thấy Nộ Tình

Kê giả chết gọi mãi không dậy, Bàn Tử trực tiếp bỏ cuộc, vừa đứng dậy đã thấy Tiểu Ca đứng im bất động, lo lắng hỏi. "Không vội, vừa rồi tôi đã bố trí nhân thủ thiết lập Long Đao Trận gần đó, xem ra Tiểu Ca định dẫn quân vào tròng!" Hoa Vinh ung dung giải thích, hắn không chỉ tin tưởng năng lực của Sở Viễn mà còn tin vào uy lực của Long Đao Trận Tá Lĩnh. "Long Đao Trận?

Đây là trận pháp gì?" Bàn Tử tò mò hỏi. "Bàn gia, Tá Lĩnh chúng tôi từng có một thủ pháp gọi là Bác Long Trận, chính là dùng dao sắc vót ra hàng nghìn cây tăm trúc lớn nhỏ khác nhau." "Mỗi cây tăm trúc mảnh như kim thép, cắm xuống đất, chỉ lộ ra một chút xíu, sau đó cứ cách một bước lại đặt một cái, cứ thế rải dọc theo hướng rắn bò." "Càng về sau càng dài, càng sắc nhọn, hơn nữa bên trên tẩm đầy thuốc mê, chuyên dùng để đối phó với phần bụng của loài bò sát.

Long Đao Trận này chính là bản nâng cấp của Bác Long Trận!" Tiểu Ngũ vội vàng giải thích cho mọi người, lúc này ai nấy mới nhận ra sự đáng sợ của trận pháp này.

Bàn Tử khoác vai Tiểu Ngũ, cười híp mắt khen ngợi: "Thứ này chuyên dùng để đối phó với trăn rắn nhỉ.

Trăn rắn da dày thịt béo, mới đầu sẽ không cảm giác được vết thương, đợi đến khi tăm trúc phía sau càng lúc càng dài, dược hiệu cũng bắt đầu phát huy tác dụng, diệu kế!" Hoa Vinh khẽ gật đầu, lấy cung tên tùy thân ra, nói với mọi người: "Mọi người đều lùi lại, tôi đi chi viện cho Tiểu Ca!" Nói xong liền chạy về phía khu vực giao chiến giữa Sở Viễn và Lục Sí Ngô Công.

Bàn Tử lại liếc nhìn Nộ Tình Kê, thấy "đại gia" này ngủ vững như núi Thái Sơn, tức mình đá lật cái gùi một cái, cho nó lộn một vòng. "Đại gia, không, ngài là tổ tông của tôi, mau tỉnh lại đi, Tiểu Ca cần ngài!" Bàn Tử không đành lòng lại đỡ Nộ Tình Kê lên, cẩn thận đặt

lại vào gùi.

Đây là Kê Vương đổi bằng lời hứa của hắn, phải chăm sóc cho kỹ. "Ó ó o!" Đúng lúc này, Nộ Tình Kê dường như cảm ứng được gì đó, ngẩng đầu ưỡn ngực phát ra một tiếng gáy lanh lảnh, vang vọng khắp địa cung.

Chỉ thấy Kê ca đột nhiên trợn tròn hai mắt, vỗ cánh, nhảy vọt qua đầu Vương Bàn Tử bay đi!

Cùng lúc đó, Sở Viễn đã giao thủ với rết tinh.

Cậu dựa vào bộ pháp khinh linh liên tục du tẩu quanh Lục Sí Ngô Công.

Trong lúc di chuyển, tìm thấy sơ hở, Sở Viễn sẽ thuận thế xuất đao.

Ngặt nỗi giáp lưng của nó quá dày, đao kiếm khó thương, tuy phần bụng là điểm yếu nhưng chân nó quá nhiều, rất dễ dàng đỡ được các đòn tấn công.

Nhất thời Sở Viễn và Lục Sí Ngô Công vậy mà đấu ngang tài ngang sức.

Tuy nhiên, Sở Viễn vẫn có ý thức dụ nó về phía khu vực Long Đao Trận mà Tá Lĩnh đã bố trí trước!

Nhưng mỗi khi Lục Sí Ngô Công đi lệch hướng hoặc hơi chiếm thượng phong, Hoa Vinh lại bắn lén một mũi tên từ đâu đó không biết.

Đảm bảo Lục Sí Ngô Công di chuyển về hướng Long Đao Trận, hai người phối hợp ăn ý, dần dần chiếm thế thượng phong!

Thấy Sở Viễn liên tục nhảy múa giữa ranh giới sinh tử, đám người đứng xem không khỏi toát mồ hôi hột thay cậu!

Trận chiến kinh tâm động phách này cũng khiến cư dân mạng

trong phòng livestream hưng phấn không thôi, vô số bình luận trôi qua trên màn hình.

Đám đông đứng xem từ xa thấy hai con quái vật ngày càng gần Long Đao Trận, thần sắc ai nấy đều trở nên căng thẳng, mắt không chớp nhìn chằm chằm vào đại chiến trong sân, sợ Long Đao Trận không có tác dụng.

Thế nhưng khi Lục Sí Ngô Công dần đi đến rìa Long Đao Trận, nó lại chọn dừng bước không tiến thêm, mặc cho mũi tên của Hoa Vinh dẫn dụ thế nào cũng vô động vu trung (không hề lay chuyển)! "Hỏng rồi, con Lục Sí Ngô Công này tu hành bao nhiêu năm, e là linh trí đã mở, cạm bẫy bình thường không lừa được nó." Tuy Sở Viễn không muốn tin vào chuyện tinh quái tu luyện, nhưng Lục Sí Ngô Công chính là sự thật trần trụi bày ra trước mắt.

Đối với Long Đao Trận sáng loáng, rõ ràng nó nhìn rất rõ.

Có lẽ là do thiên tính, cũng có lẽ là linh trí đã mở thật, nó chọn lùi lại, từ từ bò về hướng điện Vô Lượng. "Ó...

ó... o!" Đột nhiên một tiếng gà trống gáy lanh lảnh vang lên bên tai mọi người.

Nghe tiếng nhìn lại, chính là Kê Vương Nộ Tình với bộ lông ngũ sắc sặc sỡ đang vỗ cánh, lao nhanh về phía Lục Sí Ngô Công.

Lục Sí Ngô Công vốn định quay người bỏ đi, nghe thấy tiếng gáy khiêu khích này, lập tức trở nên nóng nảy, hung tợn nhìn chằm chằm Kê Vương. "Cầm lấy, mau ăn đi, có thể giải độc, lát nữa sẽ là một trận ác chiến!" Hoa Vinh đón lấy viên giải độc, không do dự nuốt xuống, hai mắt vẫn không rời Lục Sí Ngô Công.

Sự quả quyết và tin tưởng của hắn khiến Sở Viễn lại đánh giá cao hắn thêm một bậc, thảo nào tuổi còn trẻ mà đã có thể trở thành Tổng

bả đầu Tá Lĩnh.

Bản thân cậu thì nuốt một viên Diệu Tâm Hoàn, thứ này có thể làm chậm tốc độ lưu thông máu, giúp cả người cậu rơi vào trạng thái bình tĩnh.

Lúc này Nộ Tình Kê Vương dang rộng đôi cánh, như mũi tên rời cung lao về phía lưng Lục Sí Ngô Công, dùng cái mỏ sắc nhọn mổ mạnh vào khe hở giữa các lớp giáp lưng của nó.

Lập tức lưng Lục Sí Ngô Công máu thịt be bét, đau đến mức nó không ngừng vặn vẹo thân thể, phát ra tiếng rít gào, muốn dùng cái miệng lớn để cắn xé Kê Vương.

Đồng thời Lục Sí Ngô Công ngẩng cao đầu, không ngừng khua khoắng những cái chân sắc nhọn dưới bụng, muốn xé nát kẻ thiên địch đáng ghét này!

Ngặt nỗi là Kê Vương Nộ Tình, trời sinh mang dòng máu phượng hoàng, không giống những con gà thường.

Chỉ thấy Kê Vương trong lúc di chuyển né tránh...

Dựa vào đôi cánh rộng dày vậy mà có thể bay lơ lửng trong thời gian ngắn, không ngừng lượn vòng trên lưng Lục Sí Ngô Công.

Mượn thân pháp linh hoạt và tốc độ nhanh nhẹn, lần lượt tránh được các đòn tấn công của Lục Sí Ngô Công, đồng thời nhân cơ hội phản kích.

Lập tức, hai bên triển khai giao phong kịch liệt trên không trung, lông vũ và giáp xác va chạm vào nhau, phát ra tiếng lách cách.

Lục Sí Ngô Công thân thể to lớn, tuy giáp xác trên người cứng như sắt, nhưng luôn bị Kê Vương tìm được cơ hội tấn công.

Chương 74

Một lát sau, Lục Sí Ngô Công dần rơi vào thế hạ phong, không rũ bỏ được Kê Vương.

Rất nhanh lưng nó đã đầy vết thương, tiếng gầm rít cũng nhỏ đi nhiều.

Kê Vương không cho nó cơ hội thở dốc, thừa nước đục thả câu!

Nó lại lao lên, dùng móng vuốt sắc bén trực tiếp xé toạc giáp xác của Lục Sí Ngô Công.

Cơn đau thấu tim gan khiến Lục Sí Ngô Công trực tiếp phát điên.

Kê Vương nắm bắt cơ hội, dùng cái mỏ nhọn mổ mạnh vào con mắt còn lành lặn của Lục Sí Ngô Công.

Lục Sí Ngô Công lắc mạnh đầu, phát ra một tiếng thảm thiết, ngã xuống đất giãy giụa. "Ó ó o!" Có lẽ biết sắp thắng lợi, Kê Vương phi thân né cú húc của Lục Sí Ngô Công, đáp xuống một ngọn đèn trường minh ngửa mặt lên trời gáy dài!

Nghe tiếng gáy này, Lục Sí Ngô Công cũng không cam lòng yếu thế.

Nó giãy giụa, múa may thân thể, ra sức húc về phía Nộ Tình Kê Vương.

Trong khoảnh khắc hồi quang phản chiếu, tiềm năng của Lục Sí Ngô Công bùng nổ toàn bộ.

Chỉ thấy nó vặn vẹo, không ngừng lắc lư thân thể, một hàng đèn trường minh trước điện Vô Lượng đều bị thân thể nó húc vỡ nát! *Rầm!* Ngọn đèn trường minh dưới chân Kê Vương cũng bị húc hỏng.

Nó dang cánh định bay đi thì đột nhiên một tảng đá vỡ trước điện Vô Lượng rơi thẳng xuống trúng người nó. *Bịch!* Quán tính mạnh mẽ khiến Kê Vương đang ở giữa không trung ngã xuống đất, giãy giụa vài cái rồi phát ra một tiếng ai oán, nằm im không dậy nữa.

Nhìn Lục Sí Ngô Công vẫn đang phát điên, Sở Viễn trong lòng nóng như lửa đốt, đưa bàn tay phải lên miệng, kích hoạt kỹ năng Siêu cấp Khẩu kỹ.

Lập tức một tiếng gà gáy lanh lảnh vang lên từ miệng cậu, giống hệt tiếng của Nộ Tình Kê Vương lúc nãy! "Ó ó o!" Sở Viễn lợi dụng khẩu kỹ lại phát ra một tiếng khiêu khích.

Lục Sí Ngô Công ngẩng đầu lên, tuy không nhìn thấy phương hướng nhưng vẫn nghe theo tiếng động mà bò tới. *Vút!* Thấy Lục Sí Ngô Công ngày càng gần, sắp xông vào Long Đao Trận, Sở Viễn không do dự bắn Phi Hổ Trảo bên hông ra.

Một cái vuốt sắt nhanh như tia chớp móc thẳng vào giáp xác trên lưng Lục Sí Ngô Công.

Lúc này vì bị Kê Vương làm bị thương nên khả năng hành động của nó đã kém xa trước kia.

Dường như cảm nhận được thứ trên lưng, Lục Sí Ngô Công đột ngột dừng lại.

Sở Viễn thấy vậy dồn toàn bộ sức mạnh vào cánh tay, lập tức phát lực.

Cậu trực tiếp kéo dây thừng Phi Hổ Trảo, lôi con Lục Sí Ngô Công đang đứng yên từng bước từng bước vào trong Long Đao Trận!

Tuy đã là nỏ mạnh hết đà, nhưng sức mạnh của Lục Sí Ngô Công cũng không thể khinh thường, dù bị trọng thương vẫn giằng co với Sở Viễn!

Ngay khi Sở Viễn nổi gân xanh trên trán, đột nhiên từng người từng người Lực sĩ Tá Lĩnh xuất hiện sau lưng cậu.

Mọi người nhặt dây thừng Phi Hổ Trảo trên đất lên, hét lớn một tiếng, đồng loạt kéo về phía sau!

Trong nháy mắt, tình thế đảo ngược.

Hai bên vốn đang giằng co, trực tiếp biến thành nghiêng về một phía.

Theo tiếng hò dô của các Lực sĩ Tá Lĩnh vang lên, Lục Sí Ngô Công bị cưỡng ép lôi đi mười mấy mét dọc theo Long Đao Trận!

Lục Sí Ngô Công phát ra từng tiếng thảm thiết, ngã xuống đất, giãy giụa vài cái rồi không động đậy nữa.

Lục Sí Ngô Công hung uy bất khả nhất thế, nó đã chết!

Đầu tiên là đơn đấu với Nộ Tình Kê Vương, trong trạng thái trọng thương bị nhóm Sở Viễn cưỡng ép kéo vào Long Đao Trận, khiến bụng bị mổ phanh thây, cuối cùng nhất mệnh ô hô! "Phù!" Nhìn Lục Sí Ngô Công ngã xuống không dậy nổi, Sở Viễn buông lỏng tay, sức cùng lực kiệt, cậu chẳng màng hình tượng, ngồi bệt xuống đất.

Cả người không kìm được thở phào nhẹ nhõm. "Ha ha, thắng rồi!" Đám người Tá Lĩnh phía sau thấy Lục Sí Ngô Công chết, lập tức reo hò nhảy nhót, hưng phấn hô vang. *Lộc cộc!* Đột nhiên một âm thanh thanh thúy truyền ra từ bụng Lục Sí Ngô Công.

Mọi người nghe tiếng nhìn lại, vậy mà là một viên châu màu đỏ tươi, từ từ lăn ra từ bụng nó! "Đây là Nội đan của Lục Sí Ngô Công!" Sở Viễn nhìn thấy viên châu này, bật dậy, mặt đầy vẻ hưng phấn.

Đây là tinh hoa cả đời của Lục Sí Ngô Công!

Bảo bối a! "Cái gì?

Vậy mà thực sự có thuyết Nội đan, thảo nào con quái vật này lợi hại như vậy, hóa ra đã tu thành Nội đan trong truyền thuyết!" Hoa Vinh thu cung dài lại, nhìn chằm chằm viên châu đỏ tươi, vẻ mặt đầy kinh nghi nói, quả thực quá khó tin!

Nói xong, hắn quay sang nhìn Sở Viễn, vẻ mặt chân thành nói: "Tiểu Ca, chuyến này đa tạ cậu giúp đỡ, con súc sinh này cũng nhờ kiến nghị của cậu mới giết được, viên Nội đan này giao cho cậu đi!" Sở Viễn thấy hắn thần tình tự nhiên, cậu cũng không khiêm tốn từ chối, nói câu khách sáo rồi bước lên nhặt viên Nội đan, đặt trên đầu ngón tay ngắm nghía!

Thứ này phi kim phi thạch, nhìn qua thì giống xá lợi tử của nhà Phật, cũng không biết trong nguyên tác Chá Cô Tiếu làm sao mà nuốt trôi được. *Cục tác!* Ngay khi Sở Viễn đang kiểm tra, đột nhiên một bóng đen lướt qua trước mắt cậu, vậy mà là Kê Vương vừa nãy bị đá đè ngã!

Lúc này Kê Vương nhân lúc Sở Viễn phân thần, vỗ cánh, trực tiếp cướp lấy viên Nội đan rết! "Vãi!" Cho dù là Sở Viễn đã uống Diệu Tâm Hoàn, giờ khắc này cũng mất bình tĩnh, trực tiếp phá phòng (nổi đóa).

Nhìn thấy Kê Vương nuốt chửng Nội đan, cậu càng phát điên! "Thằng già mất nết này, chó thật chứ, trả Nội đan cho tao!" ...

Sau đại chiến, trước điện Vô Lượng.

Cơ thể khổng lồ của Lục Sí Ngô Công như một ngọn núi nhỏ, sừng sững trên quảng trường trước cửa.

Thân thể nó bao phủ bởi lớp giáp xác cứng rắn, lấp lánh ánh sáng quỷ dị.

Tuy lúc này nó đã chết, nhưng vẻ ngoài dữ tợn đáng sợ đó vẫn tỏa

ra khí tức khiến người ta rợn tóc gáy, không rét mà run.

Thật sự khó mà tưởng tượng nổi, con Lục Sí Ngô Công lợi hại như vậy lại bị giết chết dưới sự liên thủ của Nộ Tình Kê và Sở Viễn!

Mọi người lúc này mới biết cảnh tượng một mình Sở Viễn kéo Lục Sí Ngô Công khủng khiếp đến mức nào, lập tức nhìn Sở Viễn đầy kính sợ.

Vương Bàn Tử nhìn Sở Viễn đang mắt to trừng mắt nhỏ với Kê Vương, cẩn thận hỏi: "Nói cách khác, con Nộ Tình Kê này trộm ăn mất Nội đan của Lục Sí Ngô Công, không phải chỉ là một viên Nội đan thôi sao?" Thôi lão đạo nghe xong liền lườm Bàn Tử một cái đầy khinh bỉ, rồi mới giải thích: "Vạn vật sinh linh đều có ý niệm theo đuổi trường sinh, không ngoài hai phương pháp Nội đan và Ngoại đan.

Ngoại đan chỉ việc dùng dược thạch kim loại nung nấu mà thành." "Còn Nội đan thần bí hơn, có luyện khí thổ nạp, cũng có âm dương thái bổ.

Chắc hẳn con Lục Sí Ngô Công này đã nuốt đan đầu (thuốc thừa) còn sót lại trong địa cung, mượn việc hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, dưỡng ra Nội đan trong cơ thể mình." Nói đến đây, Thôi lão đạo phức tạp nhìn Nộ Tình Kê một cái, cảm khái: "Tạo hóa trêu ngươi, không ngờ lại để nó vớ được." 【Vãi chưởng, vậy mà thực sự có thuyết tu luyện Nội đan, người xưa tu tiên không lừa tôi!】 【Con Lục Sí Ngô Công này tiếc thật, có lẽ qua vài năm nữa là tu luyện thành tinh thật rồi.】 【Thảo nào Tiểu Ca phát điên, viên Nội đan này chứa bao nhiêu tinh hoa chứ, Kê ca, đúng là hời cho ngài quá.】 【Mọi người nói xem, Kê ca ăn Nội đan của Lục Sí Ngô Công, sau này có khi nào cũng tu luyện thành tinh không, Kê Tiên ấy!】 "Thôi tiền bối, viên Nội đan này người thường ăn vào sẽ thế nào?" Bàn Tử vừa nghe Nội đan ghê gớm như vậy, mắt sáng lên, vội hỏi. "Nội đan này đối với người tập

võ mà nói, không khác gì thiên tài địa bảo.

Người thường ăn vào cũng có thể cường thân kiện thể, diên niên ích thọ!" Thôi lão đạo vuốt râu cười nhạt.

Chương 75

"Cái gì?

Quả nhiên là bảo bối!" Nói đến đây, Vương Bàn Tử lập tức nhìn Nộ Tình Kê với ánh mắt rực lửa, sau đó hạ giọng nói với Tiểu Ca: "Tiểu Ca, hay là hai anh em mình đem con này đi hầm, biết đâu tinh hoa của Nội đan vẫn còn!" Nộ Tình Kê Vương: "...." Không phải chứ, ông bàn chuyện hầm người ta ngay trước mặt Kê Vương, thế là có lễ phép à?

Dường như cảm nhận được ác ý của Vương Bàn Tử, Kê Vương trực tiếp vỗ cánh, đôi móng sắc nhọn cào về phía đỉnh đầu Bàn Tử. "Ái chà, vãi, đúng là coi mình là đại gia thật hả, nói mày hai câu thì làm sao?

Động thủ với Bàn gia, ông vặt sạch lông mày bây giờ!" Tùy tiện gạt Kê Vương ra, Vương Bàn Tử vừa chửi vừa nói.

Còn dám đảo phản thiên cương à?

Cẩn thận Bàn gia ăn thịt mày thật đấy.

Sở Viễn nhìn Nộ Tình Kê đầy linh tính, trong mắt lóe lên một tia khác lạ.

Lúc này cậu mới chú ý sau khi nuốt Nội đan...

Tên này ánh mắt linh tính hơn hẳn, bộ lông thất sắc tràn đầy ánh sáng, xem ra Nội đan đã cường hóa Kê Vương không ít.

Thôi kệ, dù sao Lục Sí Ngô Công tên này cũng có công lớn, Nội đan này vốn cũng thuộc về nó.

Được là do may mắn, mất là do số mệnh! "Bàn Tử, thu Nộ Tình Kê lại đi, chăm sóc cho tốt, đợi ra ngoài, đàn em mời cậu ăn một bữa

toàn gà!" Sở Viễn vỗ nhẹ vai Bàn Tử, cười nói.

Con Nộ Tình Kê này được Nội đan rết cường hóa, năng lực càng mạnh, sau này xuống mộ tuyệt đối là một trợ thủ đắc lực!

Họ không biết rằng, màn biểu diễn vừa rồi suýt chút nữa khiến cư dân mạng trong phòng livestream cười chết, thực sự quá hài hước. 【Kê Vương: Ca, suất lĩnh đại quân tập kích bầy rết, lấy ít thắng nhiều, đơn đấu Lục Sí Ngô Công, không xứng với một viên Nội đan cỏn con sao?】【Vẫn là Tiểu Ca chơi đẹp, có phong thái, đồ quý như vậy mà nhường cho Kê Vương.】【Tôi phỉ, phong thái cái gì?

Tôi thấy ổng phát điên lên rồi ấy chứ, đây đều là nhân tính cả thôi!】【Haizz, tôi vừa đi hỏi đại chủ bá giám định bảo vật trên mạng, viên Nội đan Lục Sí Ngô Công này giá trị mười triệu tệ cũng không mua được!】【Đệt, thảo nào Tiểu Ca phát điên, đổi lại là tôi, tôi đem nó đi hầm canh uống ngay lập tức, một ngụm là mười triệu, điên mất.】【Kê Vương lần này thảm rồi, ăn mất mười triệu, phải làm công cho Tiểu Ca bao nhiêu năm mới trả hết đây!】【Mạc Kim Hiệu Úy - Tổ đội trộm mộ huy chương vàng, lại thêm một viên đại tướng, team Thiết Tam Giác lập đội hoàn tất.】 Ngay lúc cư dân mạng đang tán gẫu, Hoa Vinh đột nhiên nhận được thông báo từ anh em cấp dưới, có phát hiện trong điện Vô Lượng.

Hoa Vinh dẫn Tiểu Ngũ đến bên cạnh Sở Viễn, nhìn Nộ Tình Kê Vương trong tay Vương Bàn Tử, hắn cười nhạt: "Tiểu Ca, chỉ là một viên Nội đan thôi mà.

Vừa rồi có anh em báo cáo phát hiện mật đạo trong điện Vô Lượng, rất có khả năng là nơi đặt phòng luyện đan." "Nơi này vốn là địa cung xây dựng chuyên để luyện đan cho hoàng đế, chắc hẳn cũng để lại không ít bảo đan.

Tiểu Ca, có muốn cùng đi không?" Bàn Tử vừa nghe thấy bảo đan

lập tức tỉnh cả người, vỗ ngực cười nói: "Đi, nhất định phải đi.

Tiểu Hoa, cậu yên tâm, có Kê Vương ở đây, rết độc trong phòng luyện đan không thành vấn đề!" Sở Viễn trong lòng khẽ động, Đan Tỉnh còn một rắc rối lớn, cậu nhất định phải đi theo, nếu không còn chưa biết sẽ gây ra họa gì.

Thấy mấy người đồng ý đi cùng, Hoa Vinh trong lòng cũng nhẹ nhõm hơn nhiều, vội vàng sắp xếp người dẫn đường phía trước, đi về phía điện Vô Lượng. "Tổng bả đầu, ngài đến rồi!" Hoa Vinh vừa vào đại điện, vài đệ tử Tá Lĩnh lập tức vây quanh, kẻ một câu người một lời bắt đầu kể lại.

Hóa ra, ngay lúc mọi người đối phó với Lục Sí Ngô Công, có vị huynh đệ Tá Lĩnh muốn vòng ra sau đánh lén, không ngờ lại thấy có người kích hoạt cơ quan bên ngoài điện Vô Lượng, rơi từ trong lò luyện đan xuống.

Sở Viễn lúc này mới phát hiện, nắp đỉnh của lò luyện đan bát quái trong đại điện đã không thấy đâu, cũng không biết bị Lục Sí Ngô Công hất văng đi đâu rồi.

Đi tới nhìn vào lò luyện đan, đáy lò là một lớp tấm chắn xỉ lò dày cộp, không thấy cửa vào của lối đi nào. "Chỗ này trơn tuột, đến cái khe cũng không có, không giống như có cơ quan a!" Bàn Tử nhìn quanh một vòng, nghi hoặc nói. "Tiểu Ca, làm phiền cậu rồi!" Hoa Vinh cũng đã kiểm tra một vòng, không phát hiện gì, mờ mịt không hiểu, chỉ đành nhờ cậy Sở Viễn.

Sở Viễn gật đầu, đặt tay lên mép lò luyện đan, tung người nhảy xuống bên trong lò.

Sau khi quan sát tình hình lò luyện đan, Sở Viễn vươn hai ngón tay phải ra, nhẹ nhàng chạm vào thành lò, men theo thành lò không ngừng cảm ứng. "Tìm thấy rồi, Bàn Tử, chuẩn bị dây thừng!" Năng lực song

chỉ Phát Khâu của Sở Viễn hỏa lực toàn khai, phát hiện một lỗ hổng ở khe nứt thành lò, cũng chỉ to bằng ngón tay, người bình thường không quen thuộc lò luyện đan rất khó tìm thấy.

Nghe Sở Viễn dặn dò, Lực sĩ Tá Lĩnh bên cạnh lập tức đưa cho Bàn Tử một cuộn dây thừng.

Bàn Tử nhận lấy, ước lượng xong liền sai người cố định một đầu dây vào cột nhà trong điện Vô Lượng, đầu kia ném cho Sở Viễn. *Cạch cạch!* Sở Viễn thọc ngón tay vào lỗ hổng, trực tiếp mở cơ quan bên trong lò luyện đan.

Lập tức dưới chân cậu hẫng một cái, thân thể trong nháy mắt rơi xuống. "Tiểu Ca, Tiểu Ca, cậu không sao chứ!" Bàn Tử nhìn cơ quan trong nháy mắt khôi phục như cũ thì ngẩn người.

Không phải chứ ông bạn, trước khi đi thì nói xem cơ quan giải quyết thế nào đã chứ.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử vội vàng cầm đèn pin soi liên tục trong lò luyện đan, hy vọng tìm được cơ quan vừa rồi.

Những người xung quanh càng xôn xao hơn, vậy mà lại là một màn đại biến người sống nữa, cơ quan này cũng quá quỷ quyệt!

Hoa Vinh bò bên cạnh lò luyện đan, nhìn đáy lò kín kẽ không một khe hở, lâm vào mê mang.

Đây rốt cuộc là cơ quan gì?

Nghĩ đến đây, thần thái hắn lo lắng, trực tiếp chui vào lò luyện đan, không ngừng quan sát hoàn cảnh bên trong, gõ gõ đập đập nửa ngày nhưng chẳng phát hiện được gì.

Chẳng lẽ thực sự phải đập nát cái lò luyện đan này mới tìm được lối vào?

Hắn có mang theo thuốc nổ cỡ nhỏ, nhưng rõ ràng dưới đáy lò này chắc chắn là một không gian ngầm.

Loại không gian khép kín này tối kỵ nổ phá, một khi tính ổn định của không gian bị phá hủy, đó tuyệt đối là tai họa ngập đầu!

Đây là dự tính xấu nhất của hắn.

Ngay lúc mọi người tâm trạng chán nản, bó tay hết cách thì bên ngoài điện Vô Lượng đột nhiên truyền đến từng đợt tiếng kinh hô.

Lúc này một Lực sĩ Tá Lĩnh từ bên ngoài chạy vào, thượng khí bất tiếp hạ khí (thở không ra hơi), báo cáo với Hoa Vinh: "Tổng bả đầu, chúng tôi phát hiện một vết nứt ở đầm cạn dưới cầu, trông giống như một đường mộ đạo, không biết thông tới đâu?" Hoa Vinh thần sắc biến đổi, đứng dậy, trầm giọng nói: "Đi, đi xem thử!" Những người khác trong điện Vô Lượng nghe Hoa Vinh sắp xếp, nhao nhao bước ra khỏi đại điện, đi về phía vết nứt dưới cầu, chuẩn bị thám thính thực hư. ...

Đầm cạn dưới cầu trước điện Vô Lượng.

Đây là một vết nứt tối tăm, chiều rộng chỉ đủ một người đi qua.

Hoa Vinh và mọi người dưới sự dẫn đường của vài Lực sĩ Tá Lĩnh, khó khăn đi qua lối đi chật hẹp này.

Mọi người cứ đi mười mấy mét lại có Lực sĩ Tá Lĩnh đặt một ngọn đèn chiếu sáng, giúp ánh sáng xung quanh có thể nhìn rõ mọi vật.

Đi khoảng mười phút, mọi người mới từ từ đến một hang động ẩm ướt âm u.

Không khí bên trong nồng nặc mùi vị lạ, dường như là mùi hôi thối thoang thoảng xen lẫn chút mùi thơm dược liệu.

Hoa Vinh bịt mũi miệng bước vào hang động, lúc này mới phát

hiện tầm nhìn của mình bỗng chốc được mở rộng, cảnh tượng trong động thu hết vào tầm mắt.

Nhìn quanh bốn phía, diện tích hang động ước chừng một trăm mét vuông, đỉnh đầu phía trên trông rất cao, giống như mái vòm, khoảng năm sáu mét.

Cấu tạo hang động này phù hợp với thuyết trời tròn đất vuông, nhìn từ trên xuống dưới, mọi người nghiễm nhiên như đang ở trong một cái lò luyện đan khổng lồ.

Sát vách tường, ẩn ước có thể thấy cứ cách hai ba mét lại khảm một ngọn đèn trường minh, cũng không biết dùng nhiên liệu gì mà có thể cháy đến tận bây giờ.

Hoa Vinh cũng không để ý nhiều, giờ phút này mọi sự chú ý của hắn đều bị một chiếc lò luyện đan trông quen mắt ở giữa hang động thu hút.

Chiếc lò luyện đan này trông khá cũ kỹ, nhưng bất kể là chiều cao hay vân kim loại trên bề mặt, vậy mà giống hệt lò luyện đan bát quái trên điện Vô Lượng!

Thấy vậy, Hoa Vinh khẽ "ồ" một tiếng, gật gật đầu, bất ngờ nhìn thấy ngay phía trên lò luyện đan ẩn ước có một cửa thông gió bị che khuất!

Chương 76

Bàn Tử thì không quan sát kỹ như Hoa Vinh, từ lúc vào hang động, hắn đã bị thứ bên cạnh thu hút.

Hóa ra, ở một bên lò luyện đan này có đặt vài cỗ quan tài gỗ, xung quanh quan tài bày la liệt các bình lọ đan dược.

Trên mặt đất rải rác những cái đầu lâu khô khốc khiến người ta rợn tóc gáy.

Đầu lâu nằm tĩnh lặng trên đất, hốc mắt trống rỗng nhìn chằm chằm mọi người, lập tức cảm giác không khí tràn ngập mùi tử vong.

Bàn Tử là người từng trải việc lớn, hắn mặt không đổi sắc đi lại gần, trước tiên quan sát một vòng quan tài, phát hiện những quan tài này đều có dấu vết từng bị mở ra, trong lòng ít nhiều có chút thất vọng.

Sau đó tầm mắt hắn lại nhìn về phía đầu lâu.

Bàn Tử bịt mũi ngồi xổm xuống quan sát, hắn phát hiện răng trên những đầu lâu này sứt mẻ không toàn vẹn, dường như từng trải qua một trận chiến kịch liệt. "Tổng bả đầu, ở đây có cái xác!" Đúng lúc này, đột nhiên một đệ tử Tá Lĩnh kinh hô một tiếng, đánh thức Hoa Vinh đang trầm tư.

Hoa Vinh nhíu mày, bước lên xem, hóa ra phát hiện ở mặt sau lò luyện đan có một thi thể khuôn mặt vặn vẹo, đang lặng lẽ dựa vào đó.

Hoa Vinh cau mày chặt, bởi vì màu sắc quần áo thi thể này nhìn rất quen mắt.

Nhờ ánh đèn, hắn nhìn kỹ lại, vậy mà là tộc nhân của Dương Tứ Hải.

Chỉ thấy người này sắc mặt xanh mét, gân xanh trên trán nổi đầy, vẻ mặt kinh hoàng, bên ngoài không có vết thương rõ ràng, hẳn là trúng độc thân vong! "Đây là người của Dương Tứ Hải!

Tiểu Ngũ, phái người đi báo cho Dương Tứ Hải qua đây!" Hoa Vinh lập tức sắp xếp Tiểu Ngũ đi gọi người.

Việc tộc nhân Dương Tứ Hải chết ở đây, hắn cũng trăm mối không lời giải. "Dừng tay, đừng chạm vào cậu ta!" Ngay khi hai Lực sĩ Tá Lĩnh định khiêng thi thể đi, một giọng nói u u truyền đến từ trong bóng tối sâu thẳm của hang động. "Ai?" Hoa Vinh vẻ mặt đầy cảnh giác quát lớn.

Lúc này cả đám người cũng đều giơ vũ khí trong tay lên, thần sắc căng thẳng nhìn vào sâu trong hang động. *Tách!* Một luồng sáng mạnh chiếu tới, người tới từ từ bước ra khỏi bóng tối.

Mọi người lúc này mới nhìn rõ ngoại mạo đối phương, lập tức thở phào nhẹ nhõm, hóa ra chính là Sở Viễn rơi từ điện Vô Lượng xuống.

Lúc này Sở Viễn thần tình ngưng trọng.

Hoa Vinh chủ động bước lên, hắn biết đối phương chắc chắn đã phát hiện ra điều gì, vẻ mặt quan tâm hỏi: "Tiểu Ca không sao chứ?

Vừa rồi cậu nói không thể chạm vào hắn, chẳng lẽ hắn thực sự trúng độc?" Sở Viễn đi đến trước lò đan, ngồi xổm xuống, nhìn người nhà họ Dương, xua tay nói: "Tôi không sao.

Khi tôi xuống đây thì hắn đã ra nông nỗi này rồi, đúng là trúng độc, nhìn bộ dạng hắn chắc là nuốt phải đan dược gì đó!" Nghe Sở Viễn nói vậy, Hoa Vinh mới phát hiện bên chân người này có một cái bình sứ trắng.

Hắn cầm bình sứ lên, ngửi ngửi không thấy gì lạ, liền đưa cho

Thôi lão đạo phía sau.

Thôi lão đạo kiểm nghiệm một hồi, hơi tiếc nuối nói: "Đây hẳn là đan dược cố bản bồi nguyên, ngặt nỗi niên hạn quá lâu, đã sớm hình thành đan độc, uống vào là chết!" Lời này vừa thốt ra, dọa Bàn Tử đang ngắm nghía mấy cái bình lọ xung quanh giật nảy mình, lập tức dập tắt những suy nghĩ lệch lạc trong đầu. "Tiểu Ca, đây rốt cuộc là nơi nào?

Cái lò luyện đan này giống cái ở trên kia nhỉ!" Bàn Tử nhìn hàng giá bày đầy đan dược trước mặt, vội vàng chuyển chủ đề, tò mò hỏi.

Sở Viễn đứng dậy, thần sắc tự nhiên giới thiệu với mọi người: "Hẳn là Đan Tỉnh bên trong Đan cung Bình Sơn." "Đan Tỉnh?

Cái này dùng để làm gì?" Bàn Tử sau đó liếc nhìn Thôi lão đạo, trong ấn tượng của hắn thì đạo sĩ chẳng phải hay luyện đan sao?

Hắn phải biết rõ mới đúng. "Đừng nhìn lão đạo, bần đạo tu theo đường lối Chính Nhất Đạo, chưa từng biết luyện đan, chỉ biết chế thuốc!" Thấy mọi người dồn ánh mắt vào mình, Thôi lão đạo vội vàng xua tay đáp lại, nói xong còn không quên lườm Bàn Tử một cái. "Nung chế đan dược, đan hỏa bốc lên, cần phải có một nơi như thế này." Sở Viễn thản nhiên giải thích.

Hoa Vinh nghe vậy quan sát hoàn cảnh xung quanh, lại bị những cỗ quan tài gỗ bên cạnh lò luyện đan thu hút sự chú ý.

Đặt quan tài trong phòng luyện đan rõ ràng là không hợp thường lý.

Sở Viễn chú ý đến thần tình của Hoa Vinh, cậu từ từ đi đến trước những cỗ quan tài nằm ngang dọc này, giọng điệu có chút ghê tởm: "Đây là những thứ mà đám phương sĩ luyện đan trộm từ các nơi về để luyện chế đan đầu.

Người xưa cho rằng xác khô có thể dùng làm thuốc, gọi là Muộn hương." "Xác khô chết mà không rữa, là do tiếp xúc với địa mạch (long khí), nhưng long khí vô ảnh vô tung khó mà bắt giữ, cho nên bọn chúng cho rằng nấu xác khô có thể tinh luyện ra được." "Hả!" Mọi người kinh ngạc nhìn Sở Viễn, lại quan sát những cỗ quan tài này, thực sự khó mà tưởng tượng nổi lại có thuyết pháp luyện đan tà ác như vậy.

Nhưng nghĩ kỹ lại, ít nhiều cũng từng nghe nói người xưa từng dùng người sống làm thuốc dẫn luyện đan, nên cũng không còn quá kinh ngạc.

Những người này đa phần đều là người Tương Tây bản địa.

Tương Tây từ xưa ngoài Cản thi (dẫn xác) ra, thì đạo Ngoại đan cũng khá nổi tiếng.

Sở Viễn trong lòng khẽ động.

Trước đó cậu đã phát hiện Dương Tứ Hải và đám người kia không bình thường, trên người thi khí rất nặng.

Chuyến đi này, những người đó cũng là đến tìm bảo đan, e rằng người nhà dùng xác khô nhập dược luyện đan, ăn vào xảy ra chuyện tốt xấu gì rồi.

Cho nên mới không thể không mạo hiểm đến Bình Sơn tìm đan dược giải cứu, dù sao nơi này cũng là nơi hoàng đế cổ đại luyện đan.

Thôi lão đạo thầm cầu phúc một hồi, lúc này mới từ từ mở miệng: "Phương pháp luyện Âm đan này, bần đạo cũng có nghe qua đôi chút.

Nơi luyện đan này vốn phải là chốn động thiên phúc địa, không ngờ lại giấu giếm một đoạn bí sự vô tri mà hoang đường đến vậy." "Thảo nào âm khí ở Bình Sơn lại nặng thế, hóa ra cũng là chốn tàng ô nạp cấu (chứa chấp nhơ bẩn), hành vi như vậy thật khiến người ta

căm phẫn!" Bàn Tử trực tiếp nhổ toẹt một bãi nước bọt, lớn tiếng chửi: "Đan Tỉnh hoàng gia cái quái gì, không từ thủ đoạn, toàn là chiêu trò âm binh!" Sở Viễn cũng gật đầu, nếu đế vương cổ đại biết đan dược được luyện ra như thế này, không biết còn dám ăn không!

Hoa Vinh phất tay, ra lệnh cho Lực sĩ Tá Lĩnh phía sau: "Chuẩn bị câu liêm và lưới cá, cho mấy cái xác khô này nhập thổ vi an." Bàn Tử vừa nghe thấy lưới cá, trong lòng nghi hoặc, không nhịn được tò mò hỏi: "Cần lưới cá làm gì?" Hoa Vinh vừa chỉ huy Lực sĩ Tá Lĩnh, vừa giải thích cho hắn: "Xác khô này chết mà không rữa, gặp dương khí dễ trá thi vồ người.

Nếu thực sự gặp phải đại Tống Tử (cương thi) thì thủy hỏa đao thương đều không ăn thua, phải trùm lại, bọc bằng lưới cá!" Bàn Tử nghe vậy lắc đầu quầy quậy, chỉ vào công cụ trong tay đệ tử Tá Lĩnh, không phục phản bác: "Tá Lĩnh các người cứ vòng vo tam quốc, đâu như Mạc Kim Hiệu Úy chúng tôi, trực tiếp nhét cho nó cái móng lừa đen (hắc lư đề tử), một chiêu lấy mạng!" Hai người tùy ý tán gẫu, người có mặt ở đây đều là dân chuyên nghiệp, kiến thức rộng rãi nên không thấy lạ, nhưng trong phòng livestream lại gây ra chấn động lớn!

Hiển nhiên, đại đa số mọi người đối với chuyện xác chết vùng dậy và "Tống Tử" trong nghề đổ đấu đều cho là những lời đồn đại hoang đường, tưởng là do lớp người già truyền miệng bịa ra để dọa người khác khỏi đi trộm mộ.

Dù sao tổ chương trình trước đó phát sóng trực tiếp hai ngôi cổ mộ, nguy hiểm đều đến từ các loại cơ quan và quái thú trong mộ. 【Đây là những thứ chúng ta không mất phí cũng có thể nghe sao?

Trá thi?

Tống Tử?

Móng lừa đen?】 【Hóa ra trong phim chiếu đều là thật à, bọn họ

khi đổ đấu thực sự gặp phải trá thi!】【Cầu giáo sư giải thích, đại Tống Tử là cái gì?】【Chính là tử thi biến dị, trở thành cương thi, đó chính là đại Tống Tử!】Bên trong đan tỉnh u ám.

Dưới sự sắp xếp của Hoa Vinh, mọi người trong Tá Lĩnh dùng sào khều xác và lưới cá bắt đầu dọn dẹp xác khô, sau đó khiêng ra ngoài xử lý tập trung.

Khoảng hơn mười phút, đám xác khô lộ ra trong động huyệt đều đã được xử lý xong.

Lúc này, nhóm người Tá Lĩnh mới chuyển tầm mắt sang quan quách, đang chuẩn bị mở nắp, lại bị Bàn Tử quát lớn một tiếng ngăn lại. "Mẹ kiếp, mẹ kiếp, quan quách là mở như thế sao?

Bạo lực thế à, phải giảng quy tắc, hiểu không hả?" Vương Bàn Tử nhanh nhẩu bước lên, cản mấy đệ tử Tá Lĩnh đang định cạy nắp quan tài, không chút khách khí mắng mỏ.

Đối phương nghe vậy cũng không giận, biết hắn là anh em tốt của Tổng bả đầu, lại là Mạc Kim Hiệu Úy, bèn cười hì hì giải thích: "Bàn gia, Tá Lĩnh chúng tôi mở quan quách có quy tắc là lạy Quan Đế trước, đợi thần linh phù hộ xong thì đổ đấu khai quan không cần cố kỵ gì cả!" Bàn Tử nghe xong tặc lưỡi lắc đầu, nhìn đối phương với vẻ khinh bỉ, chỉ vào cỗ quan quách trước mặt lớn tiếng nói: "Thô bỉ, mở quan tài kiểu đó, không sợ nắp quan tài của tổ sư gia các người đè không được à.

Hôm nay, Bàn gia sẽ cho các người xem một chiêu." Nghe Mạc Kim Hiệu Úy Vương Bàn Tử chuẩn bị đại hiển thân thủ, mấy lực sĩ Tá Lĩnh đang bận rộn bên cạnh lập tức vây lại, bàn tán xôn xao. "Tôi nghe sư phụ nói, quy tắc mở quan tài của Mạc Kim Hiệu Úy là phải thắp nến sáp, lạy thần tiên!" "Cậu hiểu cái rắm, đó gọi là nhân điểm chúc quỷ xuy đăng (người thắp nến ma thổi đèn), đừng có nói bừa, cái

đó là thắp cho chủ nhân quan tài." "Bàn gia thân là Mạc Kim Hiệu Úy chắc chắn bản lĩnh rất lớn, Tổng bả đầu cũng rất sùng bái ngài ấy, các cậu vừa nãy không thấy Nộ Tình Kê Vương đều nghe lời Bàn gia sao, lợi hại lắm!" "Đúng thế, Sở tiểu ca lợi hại chúng ta đều đã thấy, cùng là Mạc Kim Hiệu Úy, tay nghề của Bàn gia chắc chắn cũng vang danh." Vương Bàn Tử nghe mấy người bên cạnh tâng bốc, mặt đầy đắc ý, thấy mọi người càng thổi càng hăng, vội vàng khiêm tốn cười nói với mọi người: "Mạc Kim Hiệu Úy khai quan giảng cứu cái gọi là 'kê minh đăng diệt bất mạc kim' (gà gáy đèn tắt không sờ vàng), chính là trước khi mở quan tài phải thắp một cây nến sáp ở góc Đông Nam mộ thất." Những người khác trong động huyệt nghe Bàn Tử giới thiệu về Mạc Kim Hiệu Úy, không khỏi vểnh tai lên nghe lén, đây chính là đội tuyển quốc gia trong giới đổ đấu.

Chương 77

Hưng hứa có thể học lỏm được một chiêu nửa thức, điều này đối với việc xuống mộ sau này của bọn họ tuyệt đối là trăm lợi mà không có một hại.

Dù sao nếu luận về sự cầu kỳ trong đổ đấu của bốn môn phái lớn, thì không ai qua mặt được Mạc Kim Hiệu Úy.

Sở Viễn đứng bên giá để đan dược, xem thử có món gì nhặt nhạnh được không, nghe Bàn Tử khoe khoang thì thầm buồn cười.

Thôi Lão Đạo thấy Sở Viễn đang kén cá chọn canh ở đó, cũng không kìm được bước tới, tùy tay cầm lên một bình đan dược ngửi ngửi.

Có điều khi nghe Vương Bàn Tử chém gió phần phật, không khỏi nhếch miệng, Mạc Kim Hiệu Úy nửa mùa mà cũng bày đặt giảng quy tắc.

Bàn Tử lúc này đang hứng chí bừng bừng, nhìn ánh mắt đầy mong đợi của mọi người xung quanh, lòng hư vinh lập tức bùng nổ, tiếp tục nói: "Nếu trong quá trình lấy bảo vật, nến sáp tắt hoặc gà trống gáy sáng, chứng tỏ chủ mộ không vui, lúc này bắt buộc phải trả lại minh khí đã lấy." "Sau đó dập đầu ba cái thật kêu mới được rời đi, nếu không sẽ xảy ra chuyện, ví dụ như xác chết vùng dậy, thi biến các kiểu." Mọi người nghe Bàn Tử nói một tràng, cảm thấy cũng có lý, từ xưa đến nay chuyện quỷ thần trong nghề của họ rất thịnh hành. "Bàn gia, ngài lộ một chiêu cho mọi người xem đi, mở thử một cái quan quách, để anh em được mở mang tầm mắt!" "Đúng đấy, sớm đã nghe danh Mạc Kim Hiệu Úy có bản lĩnh thần quỷ khó lường, cũng không biết là thật hay giả?" Bàn Tử trực tiếp thả like cho tên đệ tử Tá Lĩnh

vừa hỏi, quá biết phối hợp. "Dễ nói, chư vị, đều nhìn Bàn gia đây." Nói xong, Bàn Tử từ trong túi móc ra một cây nến sáp trắng thật, nhìn một vòng rồi rảo bước đi đến trước mặt Sở Viễn. "Ách, Tiểu Ca, mượn la bàn của cậu dùng chút, ở đây chỗ nào là hướng Nam thế?" Bàn Tử có chút ngại ngùng mở miệng hỏi. "Bàn gia, ông biết chỗ nào là hướng Bắc không?" Sở Viễn buồn cười hỏi lại.

Bàn Tử nghe xong rõ ràng ngẩn ra, sau đó phản ứng lại giải thích: "Tôi hướng Nam còn không tìm được, sao biết chỗ nào là hướng Bắc?" "Ông đến hướng Bắc còn không tìm được thì thắp nến cái gì.

Mấy cái này đều không phải quan quách chính vị, giảng quy tắc làm gì, trực tiếp mở là được rồi." Sở Viễn vỗ vai Bàn Tử, vẻ mặt nghiêm túc nói. "Phụt!" "Ha ha..." Mọi người nhìn biểu cảm xấu hổ của Bàn Tử, lập tức không nhịn được cười phá lên, làm Vương Bàn Tử đỏ cả mặt. "Đi đi, có gì mà buồn cười, không nghe thấy sao, mấy cái này đều là quan quách ngoại lai, không phải chủ mộ, không xứng để Bàn gia thắp nến!" Bàn Tử cười gượng, cứng miệng giải thích với mọi người, nói xong, hắn cầm lấy cây gậy bẩy, chuẩn bị lấy lại thể diện.

Phải biểu diễn trực tiếp cho mọi người xem một màn mở quan tài bằng vật lý.

Bàn Tử đảo mắt, đi đến trước cỗ quan tài lớn nhất, vừa định mở nắp, đột nhiên bên cạnh quan tài xuất hiện một cái bóng đen. "Ái chà, vãi chưởng, cái quái gì thế này?" Vừa gạt đống tạp vật che chắn bóng đen ra, chỉ thấy một xác nam giới chết mà không rữa, hình mạo quỷ dị đang ngồi xếp bằng.

Hắn cao lớn phì nộn, mặt như sáp trắng, mặc hí phục âm ty, kỳ lạ nhất là trong tay đang bắt một loại chỉ quyết đặc biệt.

Khuôn mặt trắng bệch thảm hại này đột ngột xuất hiện trong mắt

Bàn Tử, thực sự dọa hắn giật nảy mình, trực tiếp kinh hô lên.

Mọi người nghe Bàn Tử la toáng lên, vội vàng chạy tới.

Để cái tên tự xưng là Vương to gan như Bàn Tử sợ đến mức này, chứng tỏ thứ đó không tầm thường. "Cái này... là người hay quỷ?" "Các người nói xem đây liệu có phải là Bình Sơn Thi Vương trong truyền thuyết không?" "Ăn mặc hắc y ủng đen này, hoàn toàn không phải người thời Nguyên, nhìn thì giống phương sĩ luyện đan hơn." "Nhìn trang phục thì giống mấy gã xướng ca (hí tử), giống hệt vai ác quỷ vô thường." Nhìn cái xác chết sống động như thật, đám người vây quanh nhao nhao tranh luận. "Sở tiên sinh đến rồi, mau tránh ra." Thấy Sở Viễn đi tới, đám người vây xem chủ động tách ra hai bên, nhường cho Sở Viễn một lối đi.

Đối với người này, trong lòng Sở Viễn chẳng hề bất ngờ, hắn rút Hắc Kim Cổ Đao, trực tiếp gạt tấm khăn che mặt đen trên mặt đối phương ra.

Lúc này mọi người mới phát hiện, trên mặt người này lại chi chít những sợi tơ đen, quanh cổ cũng như vậy.

Trông có một loại quỷ dị khó tả, khiến người ta cảm thấy rợn người!

Mũi đao chúc xuống, trực tiếp khều ra một tấm kim bài treo ở thắt lưng đối phương, mọi người thấy bảo vật liền xúm lại.

Đây là một tấm kim bài chế tạo bằng vàng ròng, to cỡ bàn tay, mặt trước kim bài khắc bốn chữ lớn "Quan Sơn Thái Bảo". "Quan Sơn Thái Bảo?" Bàn Tử theo bản năng đọc lên.

Nghe thấy lời này, Hoa Vinh đứng bên cạnh đồng tử co rụt lại, vẻ mặt chấn kinh nhìn cái xác nam giới này. "Mặc hắc bào, đội mũ cao, chân đi ủng đạp vân, hí tử câu tử quỷ, đây là Quan Sơn Thái Bảo trong

truyền thuyết!" Hắn từ nhỏ đã nghe tổ phụ giới thiệu về Quan Sơn Thái Bảo, đây chính là tử địch của bốn môn phái đạo mộ lớn!

Hắn vẫn luôn coi đó là câu chuyện truyền kỳ để nghe, không ngờ lại thật sự có môn phái này tồn tại.

Ngay lúc này, bỗng nhiên từ trên người Quan Sơn Thái Bảo tản mát ra một luồng khói nhẹ, nếu không chú ý nhìn thì còn tưởng là bụi bặm.

Trong nháy mắt, mọi người cảm giác một luồng khói nhẹ lướt qua mặt mình, lập tức khiến trong lòng sinh ra một luồng khí lạnh.

Lạnh đến mức khiến người ta răng môi đánh vào nhau, không nhịn được nhắm mắt lại, một nỗi kinh sợ không ngừng quanh quẩn trong lòng.

Mọi người phảng phất như thật sự nhìn thấy một nam tử âm nhu mặc hí phục Hắc Vô Thường, đứng trên sân khấu kịch dùng ánh mắt âm lãnh nhìn mọi người, ngân nga khe khẽ!

Mà chủ nhân của ánh mắt này, chính là Quan Sơn Thái Bảo vừa nãy còn ngồi xếp bằng!

Oanh!

Đợi nhìn rõ diện mạo này xong, mọi người trong tràng như bị sét đánh, vẻ mặt không thể tin nổi.

Ngay khi mọi người muốn mở miệng, đột nhiên phát hiện thân thể mình lại không chịu khống chế.

Trong sát na, tất cả mọi người trong động huyệt đều bắt đầu nhắm nghiền hai mắt, thân thể không tự chủ được mà lắc lư.

Những kẻ tâm trí không đủ kiên định bắt đầu gầm gừ khe khẽ.

Cả tràng diện như bách quỷ dạ hành, quần ma loạn vũ.

Tình huống này khiến cư dân mạng trong phòng livestream trực tiếp sôi sục.

Vốn tưởng nhìn thấy thi thể ngàn năm không rữa đã đủ chấn kinh, không ngờ còn được thấy cảnh tượng người ta nhảy disco trong cổ mộ.

Không thể tin nổi! 【Là tôi say hay bọn họ say?

Mẹ nó, nhảy đầm trên đầu mả đã dị lắm rồi, không ngờ còn có nhảy đầm trong mộ!】 【Quả nhiên, thế giới chính là cái gánh hát tạp kỹ khổng lồ, đây là khảo cổ đấy, nghiêm túc chút đi, nhảy đầm ra thể thống gì.】 【Chẳng lẽ không ai phát hiện những người này bất thường sao?

Dấu hiệu này rõ ràng là trúng độc mà.】 【Vãi, cũng chỉ có Tổng bả đầu và Thôi Lão Đạo còn tính là bình thường chút, ơ?

Sở tiểu ca sao không bị gì cả!】 Sở Viễn mặt không đổi sắc nhìn mọi người trong tràng, đối với người biết trước kịch bản như hắn mà nói, đều nằm trong dự liệu.

Điều duy nhất khiến hắn cảm thấy bất ngờ là, rõ ràng không có ai tiếp xúc với vị Quan Sơn Thái Bảo này, thế mà cũng có thể khiến người ta trúng độc.

Quả nhiên, không hổ là Quan Sơn Thái Bảo giỏi dùng kỳ thuật dị thuật, so với Bàn Sơn Đạo Nhân thì gã này càng giống nhân sĩ tu đạo hơn.

Sở Viễn đứng dậy, đi đến bên cạnh Bàn Tử.

Tên này đã ăn giải độc hoàn trước đó, chất độc này ảnh hưởng đến hắn là nhỏ nhất.

Nhưng cho dù như vậy, Bàn Tử vẫn có chút thần trí không tỉnh táo, thân thể lắc lư trái phải, nhìn như trúng thi độc.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn trực tiếp lấy ra một viên Diệu Tâm Hoàn, nhét vào miệng Bàn Tử.

Chưa đến mười nhịp thở, Bàn Tử liền hồi phục lại. "Vãi chưởng, Tiểu Ca, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Tôi vừa nãy như gặp ác mộng vậy, thân thể không chịu khống chế!" Bàn Tử sợ hãi nói, vừa rồi chỉ cảm thấy ngửi được một mùi khói nhàn nhạt, cả người liền tê dại đi.

Thân thể hoàn toàn không chịu sự khống chế của mình, rõ ràng muốn giành lại quyền kiểm soát, nhưng lại luôn cảm thấy bản thân rất buồn ngủ.

Nghĩ đến đây, trong lòng Bàn Tử vẫn còn sợ hãi không thôi, đây là độc gì, quá quỷ dị rồi.

Chương 78

Sở Viễn không trả lời hắn, trực tiếp chỉ chỉ người bên cạnh, rồi tự mình đi về phía Hoa Vinh.

Nhìn quanh bốn phía, Bàn Tử lập tức giật mình kinh hãi, hóa ra không phải mình hắn trúng chiêu, may quá, nếu không cái mặt già này mất hết.

Trong nháy mắt, khiến Bàn Tử có chút cảm thấy may mắn, ngay lúc hắn phân thần, một luồng kình phong mạnh mẽ ập tới cổ hắn.

Bàn Tử còn chưa phản ứng lại, thế mà lại bị Tiểu Ngũ dùng hai tay bóp chặt cổ, đồng thời còn phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp. "Vãi, Tiểu Ngũ ông nội mày, dám động thủ với Bàn gia!" Bàn Tử thấy Tiểu Ngũ hai mắt vằn vện tơ máu, gân xanh trên mặt nổi lên, trong miệng còn không ngừng gầm gừ, thậm chí nhếch mép muốn cắn xé mình.

Đây đâu phải là người bình thường, rõ ràng chính là tang thi (zombie) trong phim điện ảnh mà!

Bàn Tử biết Tiểu Ngũ chắc chắn là trúng độc, mất đi thần trí, nghĩ đến đây, hắn lập tức dùng hai tay sức lực bẻ tay Tiểu Ngũ ra.

Trực tiếp lấy dây thừng bên hông, vòng ra sau lưng Tiểu Ngũ, lợi dụng nút thắt, trong nháy mắt đã trói gô hắn lại! "Bàn Tử, bọn họ đều trúng độc dẫn đến tẩu hỏa nhập ma, tôi khống chế bọn họ, cậu đi giải độc!" Dứt lời, Sở Viễn liền ném một bình sứ đựng Diệu Tâm Hoàn cho Bàn Tử, Bàn Tử luống cuống chụp lấy. "Vãi, đại ca, cậu chú ý chút được không, suýt nữa không chụp được!" Bàn Tử cười khổ nói, có điều khi hắn mở ra xem, đây chẳng phải là Diệu Tâm Hoàn mình vừa ăn sao?

Đây chính là bí dược chân chính của Mạc Kim Hiệu Úy, có thể

giải thi độc.

Bàn Tử lúc này mới vỡ lẽ, hóa ra bọn họ là trúng thi độc, hèn chi hung dữ thế!

Nhìn Tiểu Ngũ dưới chân vẫn đang giãy giụa, Bàn Tử trực tiếp đổ ra một viên, nhân lúc Tiểu Ngũ gầm gừ há mồm liền nhét vào.

Lập tức, huyết sắc trong mắt Tiểu Ngũ từ từ rút đi, gân xanh trên mặt cũng cơ bản khôi phục, cuối cùng vẻ mặt mờ mịt nhìn Bàn Tử. "Bàn gia, ngài trói tôi làm gì?

Ui da, cánh tay tôi đau quá!" ...

Sở Viễn sau khi ném Diệu Tâm Hoàn cho Bàn Tử, nhìn đám người đang dần mất đi thần trí, lòng bàn tay xoay một vòng đao hoa rồi cắm đao vào vỏ.

Gào!

Hoa Vinh cách hắn gần nhất lúc này đã hoàn toàn mất lý trí, hai mắt đỏ ngầu, gân xanh trên trán nổi lên, đang nhe nanh múa vuốt lao về phía Sở Viễn.

Sở Viễn nhẹ nhàng nghiêng người né tránh, đồng thời ngón trỏ và ngón giữa tay phải khép lại, như chuồn chuồn lướt nước, nhanh chóng gõ nhẹ vào hai huyệt đạo lớn trước ngực Hoa Vinh.

Lập tức, động tác nửa thân trên của Hoa Vinh bắt đầu cứng đờ, phảng phất như bị người ta điểm huyệt.

Ngay lúc này hai luồng kình phong mạnh mẽ tập kích về phía Sở Viễn, cũng may ngũ cảm của hắn cực mạnh, thân thể khẽ động liền tránh được đòn này.

Xoay người nhìn lại, hóa ra là hai gã thổ phu tử ở gần đó đang gầm gừ cùng lúc phát động công kích, vung hai tay lao vào Sở Viễn.

Sở Viễn ánh mắt ngưng tụ, bộ pháp dưới chân linh hoạt xuyên qua, lần nữa tránh được hai người đang lao tới, đồng thời tìm được khoảng trống.

Phát Khâu Chỉ trong nháy mắt xuất hiện tại ngực hai người, liên tục đánh vào, lập tức, hai người như bị sét đánh, kêu rên một tiếng rồi ngã xuống.

Được rồi, Sở Viễn thừa nhận vừa rồi bị hai người giáp kích làm giật mình, cộng thêm thân phận thổ phu tử, nên Phát Khâu Chỉ dùng sức hơi mạnh một chút. "Hay!" Sự gọn gàng dứt khoát của Sở Viễn khiến Bàn Tử không khỏi lớn tiếng khen hay, hứng chí bừng bừng chạy tới, bắt đầu giải độc cho mấy người.

Lúc này, tiếng hét lớn của Bàn Tử trong nháy mắt thu hút những người bị tẩu hỏa nhập ma khác trong thất.

Những người này bất chấp tất cả, bước những bước chân lảo đảo, vẻ mặt dữ tợn lao về phía Sở Viễn và Bàn Tử.

Bàn Tử ngẩng đầu nhìn lên, vãi chưởng, đông người thế, dọa hắn sắc mặt đại biến.

Còn chưa đợi hắn mở miệng, thân thể Sở Viễn đã nhanh chóng lướt qua bên cạnh hắn, nhanh đến mức hắn lờ mờ chỉ nhìn thấy một tàn ảnh.

Xông vào trong đám người, Sở Viễn như hổ lạc bầy cừu, thân hình hắn cường tráng, mặt không đổi sắc nhìn đám người đang lao tới.

Chỉ thấy Sở Viễn linh hoạt xuyên qua trong động huyệt, mỗi lần hắn điểm huyệt đều chuẩn xác, đánh hết vào huyệt vị trước ngực những người này.

Đối với kẻ nhân cơ hội đánh lén hắn, chỉ cần nhìn không quen

mắt, hắn liền không chút lưu tình tung một cú quét chân hoặc đá bay!

Trong vòng chưa đầy ba phút, động tác Phát Khâu Chỉ của Sở Viễn như linh xà xuất động, ngón tay linh hoạt, nhanh chóng mà chuẩn xác chỉ hướng mục tiêu.

Thân pháp động tác của hắn lưu loát tự nhiên, Phát Khâu Chỉ không hề có cảm giác rườm rà, ngón tay này không phải dựa vào sức mạnh cơ bắp đơn thuần, mà là kết hợp giữa lực và kỹ xảo.

Nhìn những người đang gầm gừ nằm đầy đất, Sở Viễn vỗ vỗ tay, hài lòng nhìn tác phẩm của mình, mỉm cười vẫy tay với Bàn Tử.

Ực!

Bàn Tử và Hoa Vinh há hốc mồm nhìn Sở Viễn, tuy mọi người đều biết Sở tiểu ca thân thủ cực tốt, nhưng không ngờ lại có thể làm được một chấp hơn ba mươi!

Kết quả cuối cùng càng thêm bùng nổ, đối thủ toàn bộ ngã xuống, chính mình lại hào phát vô tổn.

Điều khiến người ta cảm thấy không thể tin nổi nhất là phương thức công kích của hắn, hình như là thuật điểm huyệt trong truyền thuyết, vừa nghĩ đến đây, hai người không khỏi tê da đầu.

Tiểu ca này, quả thực là đại sư quốc thuật, biết khinh công, giỏi đao thuật, biết điểm huyệt, phá án rồi, hắn chính là cao thủ quốc thuật. "Mau giải độc đi, ngẩn người ra đó làm gì!" Sở Viễn cạn lời nhìn Bàn Tử và Hoa Vinh, không thấy người dưới chân đang không ngừng gầm gừ à, tang thi không có nhân quyền sao?

Bàn Tử lúc này mới phản ứng lại, vội vàng kéo Hoa Vinh luống cuống tay chân đi giải độc cho mọi người.

Cũng khó trách Bàn Tử kinh ngạc, thực sự là thao tác điểm huyệt này của Sở Viễn khiến người ta chấn kinh, khán giả trong phòng

livestream trực tiếp bùng nổ. 【Anh em ơi, từ hồi ở mộ Tây Hạ tôi đã biết Sở tiểu ca tuyệt đối là một vị cao thủ tuyệt thế, thế mà còn biết điểm huyệt, bằng chứng thép!】 【Tôi cứ tưởng võ thuật đều là múa may quay cuồng, tôi sai rồi, tôi thật sự sai rồi, tôi hiện tại muốn bái sư còn kịp không?】 【Tôi luyện Hình Ý Quyền, điểm huyệt xác thực tồn tại, nhưng tuyệt đối không có hiệu quả như của Tiểu Ca, theo tôi quan sát, hắn điểm huyệt dựa vào sức mạnh ngón tay, cắt đứt lưu thông máu, tạo thành hành động cứng ngắc trong thời gian ngắn, khác biệt rất lớn với phép đả huyệt!】 【Vãi, kinh hiện đại lão quốc thuật, tuy nghe không hiểu, nhưng điểm huyệt trong lý tưởng của tôi chính là hiệu quả như của Tiểu Ca.】 【Chẳng lẽ không ai tò mò hai ngón tay của Sở tiểu ca dị thường sao?

Chắc là quanh năm luyện tập công phu ngón tay, cho nên hắn điểm huyệt mới lợi hại như vậy!】 Mười phút sau, hai đệ tử Tá Lĩnh dùng lưới cá trực tiếp vận chuyển thi thể Quan Sơn Thái Bảo ra ngoài động huyệt.

Trước khi đi, Sở Viễn khẽ dặn dò một câu: Tìm một không gian kín, thiêu hủy trực tiếp cái xác đó.

Đợi mọi người nhìn thấy Quan Sơn Thái Bảo bị khiêng đi, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nghĩ lại chuyện trúng độc vừa rồi mà vẫn còn sợ hãi.

Dưới tác dụng song trọng của giải độc hoàn và Diệu Tâm Hoàn của Sở Viễn, mọi người cũng cuối cùng từ trạng thái tẩu hỏa nhập ma mà tỉnh táo lại.

Lúc này mọi người mới biết mình trúng độc, vừa nghĩ đến sự lợi hại của Quan Sơn Thái Bảo, không khỏi khiến người ta lạnh lòng.

Quan Sơn Thái Bảo này người đã chết bao nhiêu năm, vậy mà còn có thể vô thanh vô tức hạ độc, thực sự là quỷ dị.

Nếu không phải hôm nay có Sở Viễn ở đây, e rằng trong động huyệt này sớm đã thây phơi khắp nơi.

Nghĩ đến đây, mọi người không khỏi dồn ánh mắt lên người Sở Viễn, trong mắt tràn đầy vẻ kính bội và cảm kích. "Sở tiểu ca, không ngờ cậu còn có ngón nghề này?

Đây chẳng lẽ là Phát Khâu..." Thôi Lão Đạo xoa xoa ngực đau nhức, đi cà nhắc về phía Sở Viễn, hạ thấp giọng hỏi.

Sở Viễn dựa vào lò luyện đan, vẻ mặt áy náy nhìn Thôi Lão Đạo, tàm quý nói: "Thứ lỗi kinh nghiệm tu luyện của tôi còn nông cạn, không khống chế tốt lực đạo, để tiền bối chịu khổ rồi." Thấy hắn vẻ mặt chân thành, Thôi Lão Đạo ngược lại tin vài phần, dù sao truyền thuyết nói Phát Khâu Chỉ này ít nhất phải tu luyện hai mươi năm mới có thể lược hữu tiểu thành, Sở tiểu tử này nhìn cũng không lớn lắm.

Thôi Lão Đạo nhìn Sở Viễn thật sâu, phảng phất như đang nhìn quái vật gì đó, tuổi còn trẻ mà lại có bản lĩnh như vậy.

Theo lão biết trên người Sở Viễn đã có truyền thừa của ba môn phái đạo mộ lớn, cho dù vào thời lão còn trẻ, cái thời đại năng nhân dị sĩ cùng xuất hiện, cũng không có ai khoa trương như hắn.

Chẳng lẽ bần đạo ẩn cư tránh đời quá lâu rồi?

Người trẻ tuổi bây giờ đều ưu tú như vậy sao? "Tiểu Ca, ái chà, cái này là vàng thật đấy, nặng hơn khối kim đĩnh của tôi nhiều!" Bỗng nhiên Bàn Tử sán lại gần, giơ tấm kim bài Quan Sơn Thái Bảo trong tay ra cho mọi người xem, vẻ mặt cảm thán nói.

Chương 79

"Chỉ là tiếc quá, khối của tôi là kim đĩnh hoàng thất Tây Hạ, cái bài hông này nhìn kiểu gì cũng giống sản phẩm cận đại!" Sở Viễn cạn lời nhìn hắn, day day lông mày, bất lực nói: "Bàn gia, cái kim đĩnh của ông nói tám trăm lần rồi, chúng ta đừng nhắc nữa được không?

Còn nữa, mặt sau bài hông này viết đốc tạo năm Minh Hồng Vũ." "Gì mà sản phẩm cận đại, đây là đồ cổ hàng thật giá thật, tạo vào thời kỳ khai quốc triều Đại Minh, cách nay đã hơn sáu trăm năm lịch sử." Nghe đến đây, Bàn Tử lập tức mày dạn mặt cười, thời tới cản không kịp a, cái này cũng quá 'khai môn' (mở hàng tốt) rồi!

Có điều, vừa nghĩ đến cái này có khả năng phải nộp lên, Bàn Tử lập tức cảm giác cả người tan nát cõi lòng, trong thoáng chốc hắn phảng phất thấy kim bài cách mình càng lúc càng xa, tức chết đi được. "Đúng rồi, Tiểu Ca, cái bài hông này cậu có biết không?

Tôi vừa đi hỏi Tiểu Hoa, tên đó mặt mày bí xị đuổi tôi đi.

Sao thế, cái này chẳng lẽ còn có lai lịch không ai biết gì sao?" Hồi lâu, Bàn Tử cuối cùng cũng buông xuống sự tiếc nuối trong lòng đột nhiên hỏi, vừa nãy hắn đi tìm Hoa Vinh dò hỏi tin tức.

Nhưng thái độ của Hoa Vinh khiến hắn lập tức tò mò về lai lịch Quan Sơn Thái Bảo, hắn cứ cảm thấy trong này có chuyện gì đó ghê gớm lắm.

Sở Viễn nhận lấy bài hông trong tay Bàn Tử, làm bộ suy tư, giới thiệu: "Chuyện về Quan Sơn Thái Bảo vốn dĩ mơ hồ khó hiểu, ban đầu chỉ là truyền thuyết dã sử không đáng tin, nhưng nhìn cái bài hông này, xem ra thế gian thật sự có Đại Minh Quan Sơn Thái Bảo tồn tại." "Nghe nói bọn họ am hiểu khôi độc, sai khiến trùng kiến, khống chế

người giấy làm trộm cướp, để phòng ngừa độc vật trong núi cắn nuốt, bọn họ sẽ tiêm thuốc vào trong cơ thể, lâu dần hình thành mủ độc, người khác một khi tiếp xúc sẽ sinh ra thi độc, khiến người ta tang thương tâm trí." Thôi Lão Đạo vuốt râu, đối với câu trả lời của Sở Viễn có chút bất ngờ, truyền thuyết về Quan Sơn Thái Bảo này người bình thường không thể hiểu rõ được.

Có điều, nghĩ đến việc Sở Viễn là Mạc Kim Hiệu Úy, kiến thức bản thân lại uyên bác, hiểu rõ đoạn lịch sử này cũng không quá đáng.

Dọc đường đi này cũng đa tạ Sở Viễn chiếu cố, hơn nữa Vương Bàn Tử đã hứa với lão sẽ kéo Sở Viễn đi cùng lão một chuyến, cũng coi như là người mình.

Nghĩ đến đây, lão âm thầm quyết định, cười thong dong với Sở Viễn và Vương Bàn Tử: "Đối với quá khứ của Quan Sơn Thái Bảo, bần đạo ngược lại có biết chút ít!" Di?

Sở Viễn không khỏi kinh ngạc nhìn Thôi Lão Đạo, có điều nghĩ đến đối phương quan hệ không tầm thường với Bàn Sơn Đạo Nhân, lại kiến đa thức quảng, hiểu rõ Quan Sơn Thái Bảo cũng là có khả năng.

Bàn Tử thì lập tức tỉnh cả người, cấp thiết hỏi: "Tiền bối, ngài mau giới thiệu chút đi." "Nói ra thì, Quan Sơn Thái Bảo này còn có chút liên quan đến tứ đại môn phái đổ đấu các cậu." Thấy Thôi Lão Đạo tính liệu như thần như vậy, những người khác trong động huyệt cũng nhao nhao lại gần, muốn tìm hiểu nội tình bên trong.

Theo lời giới thiệu của Thôi Lão Đạo, mọi người lúc này mới hiểu lai lịch Quan Sơn Thái Bảo, còn có ân oán giữa gã và tứ đại môn phái.

Hóa ra, từ những năm khai quốc hoàng triều Đại Minh, Hồng Vũ Đế tìm người tu sửa hoàng lăng, có người tiến cử một năng nhân họ Phong thông hiểu dị thuật cho hoàng đế.

Sau một hồi khảo sát, hoàng đế rất hài lòng với phong thủy dị thuật của hắn, bèn ban cho kim bài Quan Sơn Thái Bảo, để hắn chuyên lo việc kiến tạo lăng mộ cho hoàng gia.

Sau khi hoàng lăng xây xong, hoàng đế lại lo lắng hoàng lăng của mình bị trộm, mà Quan Sơn Thái Bảo vốn là cao thủ trong nghề này, hắn biết cao thủ đổ đấu chân chính thế gian chỉ có bốn phái Phát Khâu, Mạc Kim, Bàn Sơn, Tá Lĩnh.

Thế là bèn kiến nghị với hoàng đế hủy Phát Khâu Ấn, Mạc Kim Phù; Bàn Sơn Đạo Nhân chỉ vì tìm kiếm đan châu, bèn để trong hoàng lăng không đặt đan châu vàng đỉnh; Tá Lĩnh lực sĩ là giặc cỏ lục lâm, nhân số đông đảo, cần quan phủ tiễu trừ.

Chiêu này không thể bảo là không độc ác, tuy không thể triệt để diệt trừ các phái, nhưng quả thực khiến tứ phái đổ đấu suy bại, một độ tiêu thanh nặc tích.

Sở Viễn lúc này cũng đã hiểu, Quan Sơn Thái Bảo này đổ đấu không cầu tiền tài, cũng không giống Bàn Sơn Đạo Nhân truy cầu đan châu, mà là giống luyện khí sĩ thời cổ vì đan sa dị thuật, vì tu luyện những kỳ thuật thượng cổ kia.

Còn thật sự vọng tưởng tu luyện thành tiên, giống như hoàng đế nuốt kim đan tìm cầu trường sinh bất lão, chỉ sợ cuối cùng đều là mộng ảo bọt nước.

Sở Viễn nhìn lò luyện đan bên cạnh và giá để đan dược một bên, đối với vị Quan Sơn Thái Bảo ở Bình Sơn này, ẩn ẩn có vài phần suy đoán.

Vị Quan Sơn Thái Bảo này hẳn là vì lẻn vào trong đan tỉnh lấy bảo vật, phòng ngừa rết độc trong địa cung, thế là rót đầy độc dược vào cơ thể mình, nhưng cuối cùng lại bị nhốt chết trong đan tỉnh.

Vừa rồi ở sâu trong động huyệt, Sở Viễn đã nhìn thấy một xác người giấy nữ tính, tuy niên đại lâu năm đã mục nát, nhưng ẩn ẩn có thể nhìn ra phục sức thời Minh.

Đây hẳn là dị thuật vận chuyển người giấy của Quan Sơn Thái Bảo, chính là thông qua bí pháp sai khiến rắn kiến trùng giáp quấn quanh phụ vào thi thể hoặc người giấy.

Để chúng phá giải cơ quan hoặc là lấy minh khí, khiến người ta lầm tưởng là xác khô tác quái, người giấy sống lại.

Có điều, Sở Viễn cứ cảm thấy Thôi Lão Đạo có khả năng hiểu rõ nhiều hơn, có thể là ngại người đông miệng tạp, lão tịnh chưa giới thiệu nhiều.

Xem ra phải tìm cơ hội tiếp xúc nhiều hơn với Thôi Lão Đạo, lão cũng không quên vị Tôn giáo sư ở viện khảo cổ kia, đó mới là một nhân vật tàn nhẫn! "Tổng bả đầu, trứng trùng trong thông đạo thạch môn đã dọn dẹp xong, nhưng cuối thông đạo không có đường!" Ngay khi mọi người còn đang chìm đắm trong câu chuyện ân oán giữa tứ đại môn phái đạo mộ và Quan Sơn Thái Bảo mấy trăm năm trước, một vị lực sĩ Tá Lĩnh chạy tới, báo cáo với Hoa Vinh.

Hoa Vinh trong lòng khẽ động, chuyến đi Bình Sơn này, địa cung và đan tỉnh đều đã thám hiểm xong, phía sau cứ lẳng lặng đợi đội khảo cổ vào hiện trường.

Nhưng cổ mộ Nguyên đại đại tướng quân vẫn luôn chưa xuất hiện, vốn dĩ trong lòng hắn còn đang tiếc nuối, không ngờ thời tới cản không kịp.

Với kinh nghiệm của hắn, sau cánh cửa đá kia khẳng định là tồn tại cơ quan gì đó, có lẽ mộ Nguyên đại đại tướng quân ở ngay sau tường. "Chư vị, đan tỉnh nơi này đã thám hiểm kết thúc, phía sau sẽ có đội khảo cổ can thiệp, chúng ta còn phải tiếp tục sưu tầm cổ mộ!"

Nghe vậy, mấy tên thổ phu tử bản địa đứng khá gần Hoa Vinh không khỏi biến sắc, bọn họ còn nhớ rõ sự khủng bố của con đường hầm kia!

Vừa nghĩ đến việc còn phải tiếp tục thám hiểm, không khỏi nảy sinh ý định muốn rút lui!

Có lẽ nhìn ra tâm lý của những người này, Hoa Vinh cũng không nói nhảm, tiếp tục mở miệng: "Mọi người một đường tao ngộ các loại nguy hiểm, việc thám mộ tiếp theo có thể tự do lựa chọn, không muốn tiếp tục, ngay tại đây có thể rút khỏi Bình Sơn!" Lời này của Hoa Vinh vừa thốt ra, mọi người không khỏi nhao nhao xôn xao, nhìn nhau ngơ ngác! "Tổng bả đầu, Thanh Sơn Miêu trại tôi năm người đến, hiện tại ba người về, theo quy tắc Miêu trại phải mau chóng nhập thổ vi an, còn mong Tổng bả đầu lượng giải!" "Tổng bả đầu, huynh đệ hai người chúng tôi thân chịu trọng thương, tiếp tục thám mộ chỉ có thể là gánh nặng, chúng tôi cũng xin rút lui thôi." "Tổng bả đầu, An Vân trại cũng rút lui!" Nhìn mọi người tranh nhau lựa chọn rút lui, sắc mặt Hoa Vinh có chút khó coi, nhưng Sở Viễn lại cho là bình thường.

Xu lợi tị hại (tìm lợi tránh hại) là thường tình của con người, càng huống hồ, chuyến đi cổ mộ Nguyên đại đại tướng quân tiếp theo, hung hiểm khẳng định sẽ càng lớn!

Năng lực của hắn có hạn, vốn dĩ không lo được cho nhiều người như vậy, bớt đi ít người thám mộ có lợi chứ không có hại!

Bình Sơn địa cung, quảng trường Vô Lượng Điện.

Hoa Vinh mặt vô biểu tình đứng trên bậc thềm trước Vô Lượng Điện, nhìn đám thổ phu tử bản địa nhao nhao rời đi, tâm trạng rất phức tạp.

Trước khi xuất phát hắn còn là nhất hô vạn ứng, bởi vì uy danh

hơn trăm năm của Bắc Cực Sơn, tụ tập cao thủ các Miêu trại xung quanh lại một chỗ.

Không ngờ mấy lần thám mộ, đều là tử thương thảm trọng, dọa đám trai tráng bao năm chưa thấy máu này chạy mất dép.

Sở Viễn thấy Hoa Vinh thần tình lạc lõng, nhẹ nhàng đi đến bên cạnh hắn, vỗ vỗ vai đối phương, bắt đầu an ủi.

Hắn chẳng nói đạo lý lớn lao gì, chỉ nói về những nguy hiểm sẽ gặp phải tiếp theo!

Dưới sự khuyên giải của Sở Viễn, tâm trạng Hoa Vinh cuối cùng cũng khôi phục không ít, nhất là nhìn sự nhiệt tình dâng cao của các huynh đệ Tá Lĩnh dưới trướng, khiến hắn khoan khoái hơn nhiều.

Chính như Sở Viễn nói, lòng người tan rồi cưỡng ép tổ đội chỉ khiến đội ngũ biến thành một đống cát vụn, chỉ tổ làm vướng chân cuộc thám hiểm tiếp theo.

Đám thổ phu tử này bất kể là sĩ khí hay năng lực, thua xa các huynh đệ Tá Lĩnh dưới trướng mình, vẫn là người mình đáng tin cậy!

Khiến người ta bất ngờ nhất là trong tình huống ba vị huynh đệ Từ Tứ Hải chết thảm, hắn vẫn lựa chọn tiếp tục ở lại, ngược lại khiến Hoa Vinh nhìn hắn với con mắt khác.

Không ngờ gia tộc cản thi sa sút này, lại còn có đệ tử năng nổ như vậy, thấy thái độ hắn kiên quyết, Hoa Vinh liền để hắn ở lại.

Có điều, Sở Viễn đoán đối phương khẳng định là thấy đan tỉnh không phát hiện bảo đan, chắc chắn là muốn kiếm chác chút đỉnh ở cổ mộ Nguyên đại đại tướng quân.

Cũng được, xem xem tiếp theo ngươi có thể giở trò gì.

Dương Tứ Hải không ngờ tới Sở Viễn bắt đầu hoài nghi mình,

hắn hiện tại tâm loạn như ma, mới bao lâu thời gian, lại xảy ra nhiều biến cố như vậy.

Đầu tiên là ba người anh em họ của mình, hai người bị Lục Sí Ngô Công nuốt sống, người cuối cùng càng là thảm tao Quan Sơn Thái Bảo độc hại.

Vốn dĩ ba người này chết thì cũng chết rồi, quan trọng là trong đan tỉnh tịnh không có bảo đan, chỉ còn lại một ít cặn đan dược, ý niệm tìm đan lập tức tan vỡ, suýt nữa khiến hắn sụp đổ.

Mãi đến không lâu trước đây, Hoa Vinh phát hiện một con đường hầm, căn cứ kinh nghiệm của hắn tất nhiên là thông đến cổ mộ Nguyên đại đại tướng quân.

Hắn là người bản địa Tương Tây, từ nhỏ đã nghe qua truyền văn về Tương Tây Thi Vương xuống núi ăn thịt người, hắn là người làm việc với thi thể.

Nếu truyền văn Tương Tây Thi Vương là thật, Thi Vương tồn tại bao nhiêu năm như vậy, cũng sẽ có thể tu luyện ra nội đan, hay còn gọi là Thi Đan.

Nếu thật sự mình đoạt được Thi Đan, vậy thì chất độc đạn hoàn mà trưởng bối trong nhà đang chịu đựng, sẽ có thể dễ dàng giải quyết.

Năm phút sau, trừ lác đác vài người như Dương Tứ Hải ra, những người còn lại cơ bản đều là huynh đệ lực sĩ Tá Lĩnh.

Hoa Vinh nhìn các huynh đệ lòng đầy tin tưởng, trong lòng hào khí bừng sinh, vung tay lớn, cao thanh quát: "Nhổ trại!" Một đám lực sĩ Tá Lĩnh cũng hưng phấn nhìn Hoa Vinh, đồng thanh hô vang: "Chơi luôn!" Tiếng hô như sơn hô hải khiếu này, lập tức truyền khắp cả địa cung, đám thổ phu tử bản địa đang chậm rãi rời đi nghe thấy âm thanh nhiệt tình dâng cao của đệ tử Tá Lĩnh, không khỏi nhìn nhau ngơ ngác.

Cũng không biết lựa chọn hôm nay của mình, rốt cuộc là đúng hay sai! ...

Chương 80

Khi Hoa Vinh suất lĩnh mọi người lần nữa đi tới trước cửa đá, chỉ thấy xung quanh cửa đá đều rắc đầy vôi bột, thậm chí ngay cả khe hở trên cửa đá, góc tường đều rắc đầy bột vôi. "Tổng bả đầu!" Lực sĩ Tá Lĩnh canh gác tại cửa đá nhìn thấy Hoa Vinh, lập tức tiến lên chào, đồng thời mở cửa đá ra. "Tổng bả đầu, ngài xem, trong dũng đạo đã được anh em dọn dẹp, đầu tiên là dùng lửa thiêu, sau đó mỗi bộ vị đều rắc đầy vôi!

Bên trong tơ nhện, trứng trùng toàn bộ đều bị thiêu hủy, không có nhân viên thương vong, nhưng cuối dũng đạo là một bức tường đá, ngõ cụt." Hoa Vinh nhìn thoáng qua dũng đạo sau cửa, tán thưởng nhìn hắn một cái, nói: "Ghi cho các cậu một công trước, xuống nghỉ ngơi đi!" Nói xong, Hoa Vinh nhìn về phía mọi người sau lưng, đi đầu tiến vào dũng đạo sau cửa đá.

Vừa bước vào dũng đạo, một mùi vôi nồng nặc ập vào mũi, phóng mắt nhìn tới dũng đạo vốn dĩ hôn ám giờ khắc này biến thành một màu tuyết trắng.

Bất kể là vách tường, mặt đất, hay là dầm trụ trên đầu lại đều bị rắc đầy vôi, cũng không biết Tá Lĩnh làm sao làm được.

Sở Viễn không khỏi tặc lưỡi khen ngợi thủ đoạn của Tá Lĩnh, đám người này tuyệt đối là hảo thủ dọn dẹp hậu trường sau khi đổ đấu, làm việc cực kỳ trôi chảy.

Trên đường đi này đều được Tá Lĩnh lắp đặt đèn chiếu sáng, khiến bước chân mọi người nhanh hơn không ít.

Men theo dũng đạo hình vòng cung đi thẳng về phía trước khoảng nửa tiếng, cuối cùng cũng đi đến cuối con đường, chính là một bức

tường đá dày nặng!

Bức tường đá này bị rắc đầy vôi, nhưng ẩn ẩn có thể nhìn thấy nội dung điêu khắc dưới lớp vôi, nghiễm nhiên là một bức tranh tướng quân hành quân.

Nhìn trang sức ăn mặc của tướng quân, chính là kiểu dáng giáp trụ của Nguyên đại đại tướng quân. "Tìm được rồi!" Đợi nhìn rõ nội dung trên tường đá, trong lòng Hoa Vinh rất là phấn chấn.

Bàn Tử cũng sải bước đi lên, cầm xẻng công binh gõ dọc theo vách tường một đường, nhưng lăng là không phát hiện một chút khe hở nào. "Vãi, Tiểu Ca, cậu lại xem xem, cái này không giống như có cơ quan." Sở Viễn trong lòng cạn lời, nếu thật sự có cơ quan cũng sớm bị ông kích hoạt rồi, hiện tại Sở Viễn cuối cùng cũng hiểu.

Vì sao Bàn Tử trong phim truyền hình, bị đông đảo khán giả trêu chọc, cuối cùng hỉ đề danh hiệu 'Tiên thiên cơ quan thánh thể' rồi.

Chủ yếu là vị đại gia này thật sự 'mãng' (trâu bò húc), tay nhanh hơn não!

Sở Viễn không để ý đến Bàn Tử đang kinh ngạc, Phát Khâu Chỉ trực tiếp đi dọc theo mặt tường một vòng, quả thực không có bất kỳ dấu vết cơ quan nào.

Cộc cộc!

Hoa Vinh gõ lên mặt tường mấy cái, cũng chưa nghe thấy rõ ràng âm thanh rỗng, phía sau dường như không giống có không gian.

Sở Viễn trong mắt sáng lên, suýt nữa quên hắn còn có phép "Thính phong thính lôi văn sơn biện long" (Nghe gió nghe sấm hỏi núi tìm rồng), nghĩ đến đây, hắn áp tai lên mặt tường.

Nhẹ nhàng nhắm hai mắt, tay phải nắm quyền, ra hiệu mọi người giữ im lặng!

Mọi người nhìn thấy thủ thế này của hắn, lập tức nín thở, cả thở mạnh cũng không dám, mặt đầy mong đợi nhìn Sở Viễn.

Cộc cộc!

Tay phải hắn nhẹ nhàng gõ hai cái lên mặt tường, hồi lâu, gia tăng sức mạnh lại gõ hai cái.

Lập tức, Sở Viễn phóng đại thính lực của mình đến mức tối đa, theo âm thanh chậm rãi truyền bá, tình huống phía sau tường đá bắt đầu rõ ràng xuất hiện trong đầu hắn.

Cứ phảng phất như radar dò tìm vậy, men theo sườn núi sau tường đá bắt đầu quét, đồng thời truyền kết quả quét vào não hải hắn.

Thính phong thính lôi văn sơn biện long chi pháp, thành rồi!

Sở Viễn mạnh mẽ mở hai mắt, hắn đã thăm dò rõ tình huống sau tường.

Xoay người lại, nhìn ánh mắt nóng rực của mọi người, Sở Viễn cũng không giấu giếm, nói thẳng: "Phía sau tường đá có một đoạn sườn núi hơn mười mét, bên ngoài sườn núi thông thẳng đến lưng chừng núi, mà phía sau lưng chừng núi là một khoảng đất trống.

Nơi đó cực có khả năng chính là cổ mộ chúng ta muốn tìm!" Mọi người nghe được tin tốt này, lập tức mày dạn mặt cười, không hổ là Mạc Kim Hiệu Úy, bản lĩnh "nghe" này thực sự lợi hại, bội phục.

Trong đám người chỉ có Hoa Vinh vẻ mặt lo lắng, hắn do dự giây lát rồi nói với Sở Viễn: "Tiểu Ca, lời tuy như thế, nhưng nham thạch này không so được với đất hầm, làm sao đào đạo động?" Sở Viễn còn chưa trả lời, Vương Bàn Tử cũng thần tình kinh nghi bất định, do dự một hồi, lúc này mới mở miệng hỏi: "Tiểu Ca, theo cách nói của cậu, sau tường này là lưng chừng núi, đây là địa cung, thế thì đạo động này chẳng phải phải đào hướng lên trên sao, độ khó này..." Nỗi lo của Bàn

Tử rất rõ ràng, bản thân việc đào đạo động xuyên đá đã khó khăn bậc nhất, cộng thêm tầng đá không giống bùn đất có thể phân biệt màu sắc, chữ 'Thiết' (cắt/xẻ) trong quyết căn bản không có cách nào triển khai.

Càng đừng nhắc tới, đạo động còn phải đào hướng lên trên.

Sở Viễn gật đầu nhẹ, nỗi lo của hai người hắn đều rất rõ, vốn dĩ hắn cũng không định dùng thủ đoạn của Mạc Kim Hiệu Úy để mở đạo động.

Nghĩ đến đây, hắn lấy từ sau lưng ra một chai nước, bắt đầu tưới dọc theo xung quanh tường đá.

Mọi người có chút không hiểu mô tê gì nhìn hành động của Sở Viễn, không khỏi nhìn nhau ngơ ngác, trong mắt đầy vẻ tò mò.

Đứng ở phía sau, ánh mắt Thôi Lão Đạo mãnh liệt co rụt lại, cái này... phương pháp tìm vị trí đạo động này nhìn sao quen thế!

Ai cũng biết, tứ phái đạo mộ Phát Khâu, Mạc Kim, Bàn Sơn, Tá Lĩnh, đều có tuyệt kỹ riêng, trong động này hoàn cảnh âm thấp, phép 'khán thổ biện nê' (nhìn đất phân bùn) của Tá Lĩnh khó mà thi triển.

Do đó, Sở Viễn thi triển phương pháp độc môn trong Bàn Sơn Điền Hải Thuật, chính là phần thưởng mở ra từ hệ thống không lâu trước đây.

Sở Viễn đột nhiên dừng bước, hóa ra nước trên mặt đất lại chậm rãi chảy về một hướng, chính là vị trí chính giữa tường đá! "Chính là chỗ này rồi!" Mọi người nhao nhao khó hiểu nhìn Sở Viễn, thấy hắn bày ra vẻ mặt tính liệu như thần, nhất thời có chút không hiểu ra sao.

Hắn thế là có ý gì?

Men theo tường đá đào đạo động?

Hay là nổ phá?

Điên rồi sao!

Địa cung, cuối thông đạo cửa đá. "Không phải chứ, Tiểu Ca, cậu thế là có ý gì?

Đào đạo động từ chỗ này ư?

Tại sao a?" Bàn Tử vò đầu bứt tai hỏi, hắn thực tâm không hiểu trong chữ "Thiết" quyết có chiêu này sao?

Nhìn vẻ mặt dấu hỏi chấm của mọi người xung quanh, Sở Viễn ngồi xổm xuống, thong thả nói: "Mọi người nhìn nước chỗ này xem, đều chảy về cùng một hướng, cuối cùng thấm vào chỗ này, hơn nữa tốc độ thấm xuống rất nhanh." "Đây hẳn là hiện tượng rỗng trong vách núi, vừa nãy lúc tôi nghe đã phát hiện nội bộ tường đá này nứt nẻ, giống hệt như được lấp đầy về sau.

Nếu tôi đoán không lầm, men theo tường đá đánh đạo động hướng lên trên, tất nhiên có thể nhìn thấy dấu vết lấp đầy trước kia, có thể thông thẳng đến lưng chừng núi." Lời này vừa thốt ra, mọi người lập tức trợn mắt há hốc mồm nhìn hắn, thế mà ngay cả dấu vết sau tường đá cũng có thể nghe ra được, thật sự sánh ngang với radar a.

Sở Viễn thấy thần tình kinh ngạc của mọi người, trong lòng bất lực, cái này mà ở thế giới Đạo Bút, có dòng họ nào đó còn nghe khoa trương hơn hắn nhiều. "Tiểu Ca, đã cậu nói thế rồi, đạo động này giao cho Tá Lĩnh chúng tôi lo liệu đi, nhưng cái động này nhất thời bán hội cũng đào không nổi, tôi sắp xếp người điều một ít máy móc hạng nhẹ tới vậy." Hoa Vinh thấy Sở Viễn trong lòng đã có định luận, bèn mở miệng nói, dựa vào sức mạnh của hắn, đào rỗng một ngọn núi cũng không thành vấn đề, chỉ là cần chút thời gian.

Những người khác cũng bàn tán xôn xao, tuy rằng chỉ cần đào

thông mười mấy mét, nhưng độ khó công trình này rất lớn, dù sao máy móc hạng nặng cũng không vào được.

Nơi này không gian chật hẹp, nổ phá phạm vi nhỏ tính ổn định lại rất thấp, khó!

Sở Viễn thấy thế cười nhạt, hời hợt nói: "Không cần đâu, mọi người cứ nghỉ ngơi trước đi!" "Tiểu Ca, cậu có ý gì?" Hoa Vinh vẻ mặt khó hiểu hỏi, chẳng lẽ Tiểu Ca còn có phương pháp mở đạo động khác.

Trong đám người, trên mặt Thôi Lão Đạo xẹt qua một tia động dung, không khỏi đưa ánh mắt tò mò nhìn về phía cái ba lô sau lưng Sở Viễn.

Đây là cái ba lô hắn luôn không rời thân, nhìn phồng phồng, cũng không biết bên trong rốt cuộc đựng thứ gì.

Sở Viễn mỉm cười, trực tiếp tháo ba lô sau lưng xuống, từ trong ba lô lấy ra một cái hộp bảo vật hình vuông bán khép kín.

Chỉ thấy hắn cẩn thận từng li từng tí mở hộp, từ trong lấy ra một con vật thân thể cuộn tròn thành quả cầu, thân thể không ngừng run rẩy kêu xì xì.

Chính là Phân Sơn Quật Tử Giáp vang danh bên ngoài của Bàn Sơn Đạo Nhân!

Ồ!

Chương 81

Mọi người lập tức ồ lên một mảnh, bọn họ đây là nhìn thấy cái gì?

Đây là thứ mà một Mạc Kim Hiệu Úy chính tông như cậu có thể sở hữu sao?

Thôi Lão Đạo khẽ vuốt râu, ánh mắt nóng rực nhìn Sở Viễn, khá lắm, hóa ra cậu mới là Bàn Sơn Đạo Nhân chân chính a.

Giấu sâu thật đấy, lần này thì yên tâm rồi. "Đây chẳng lẽ là Phân Sơn Quật Tử Giáp của Bàn Sơn Đạo Nhân trong truyền thuyết?

Sở tiên sinh đại tài, thế mà còn tinh thông môn đạo của Bàn Sơn." "Phân Sơn Quật Tử Giáp là cái gì?" "Cậu là người mới à, ai mà chưa nghe nói Bàn Sơn phân giáp thuật, nhưng Bàn Sơn thường không qua lại với người ngoài, cho nên a, chưa có ai tận mắt thấy Phân Sơn Quật Tử Giáp?

Hôm nay chúng ta coi như được mở mang tầm mắt rồi!" "Vãi, đây là vật sống a, chẳng lẽ là Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp trong truyền văn?

Cái này thì ghê gớm rồi." "Mau nhìn kìa, nó động đậy rồi." Lúc Sở Viễn lấy ra Phân Sơn Quật Tử Giáp, các đệ tử Tá Lĩnh trong dũng đạo lập tức kích động, bắt đầu thì thầm bàn tán.

Thấy nó còn cuộn tròn thân thể, Sở Viễn lật lòng bàn tay, một viên đan dược bí chế đặt trong lòng bàn tay, dường như ngửi thấy mùi gì đó.

Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp cẩn thận từng li từng tí thò đầu ra, thân thể nó thon dài, toàn thân đều có lân giáp sẫm màu, tứ chi thô

ngắn.

Đuôi nó dẹp mà dài, mặt lưng hơi nhô lên, trông vô cùng đáng yêu.

Vút!

Thè cái lưỡi dài nhỏ ra, nó nuốt chửng viên đan dược trong lòng bàn tay Sở Viễn, ăn xong còn không quên nhìn Sở Viễn phát ra tiếng chi chi.

Có lẽ là ăn no rồi, nó mạnh mẽ mở bung thân thể, chỉ thấy bụng nó đột nhiên lăn ra một vật thể hình cầu cỡ nhỏ.

Hách nhiên là một con Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp nhỏ!

Chỉ thấy con Phân Sơn Quật Tử Giáp nhỏ này không yên tĩnh như mẹ nó, ngửi thấy động tĩnh liền nhanh chóng lao đến trước mặt đám đệ tử Tá Lĩnh, nhe răng trợn mắt phát ra tiếng chi chi.

Dọa đám người không hề chuẩn bị kinh hãi thất sắc, kinh hô không thôi, không ngừng lùi về phía sau, phảng phất đây là một con hồng thủy mãnh thú vậy. "Khụ khụ!" Nhìn các huynh đệ Tá Lĩnh dưới trướng đại kinh tiểu quái như vậy, Hoa Vinh nhịn không được ho khan vài tiếng để nhắc nhở.

Nghe tiếng nhắc nhở của Hoa Vinh, lúc này mọi người mới phản ứng lại tên trước mắt này chỉ là một nhóc con, lập tức nhìn nhau ngơ ngác, nhất thời xấu hổ không thôi.

Sở Viễn cười khẽ một tiếng, sải bước lên trước, ôm con tê tê nhỏ vào lòng, xỏ một sợi dây xích bạc vào cái vòng tròn trên lưng nó. "Mọi người đừng kinh hoảng, bọn chúng đều bị vòng đồng khóa huyệt vị rồi, dù có sức xuyên núi, cũng khó mà thoát được." Thấy Sở Viễn nói vậy, Bàn Tử lập tức chỉnh lại quần áo, hắn vừa rồi cũng bị giật mình, khinh thường cười nói: "Chỉ cái thứ nhỏ xíu này mà cũng dọa được tôi sao, đùa à!

Mà này, Tiểu Ca sao cậu lại biết tuyệt kỹ của Bàn Sơn Đạo Nhân?" Sở Viễn cười mà không nói, lảng sang chuyện khác: "Phân Sơn Quật Tử Giáp này xưa nay dùng để đào đạo động, lịch lai hào xưng 'tam đinh tứ giáp', Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp này chính là một trong số đó." Nói xong, Sở Viễn dắt hai con Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp đến chỗ trung tâm tường đá, đám người Tá Lĩnh vây xem lập tức xúm lại.

Muốn kiến thức xem Bàn Sơn phân giáp thuật trong truyền văn rốt cuộc thần kỳ thế nào!

Chỉ thấy, hai con Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp này móng vuốt tung bay, phân tiến hợp kích, đào bới nham thạch đơn giản như đào đậu phụ nát.

Dễ như trở bàn tay xuyên núi mà vào, đá vụn bắn tứ tung, không bao lâu sau một cửa động vuông vức nửa mét liền được đào ra.

Xem đến mức đám người vây quanh tặc lưỡi khen lạ, miệng lẩm bẩm hôm nay coi như được mở rộng tầm mắt, không ngờ đạo động còn có thể đào như thế này.

Sở Viễn nói với Hoa Vinh bên cạnh: "Đạo động này còn cần tốn chút thời gian, Tiểu Hoa, sắp xếp chư vị huynh đệ bổ sung thể lực, nghỉ ngơi tử tế một chút, trận đánh ác liệt còn ở phía sau." Nói xong, hắn thuận tay giao sợi dây xích trong tay cho Hoa Vinh, đồng thời dặn dò: "Sắp xếp một huynh đệ, đi theo sau chúng nó, có thể lợi dụng con nhỏ để thay đổi hướng đào động, cậu chắc hiểu hơn tôi!" Hoa Vinh nghe vậy gật gật đầu, gọi Tiểu Ngũ một tiếng, rồi vội vàng đi sắp xếp, cái khác không nói, chứ đào động thì Tá Lĩnh kham xưng đứng đầu tứ phái.

Sở Viễn nhìn thời gian, tùy tiện tìm một khúc dầm gãy, nhẹ nhàng ngồi xuống, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Đồng thời, mở ra bảng hệ thống của mình, chỉ thấy nhân khí trị trên bảng đã bức cận bốn mươi triệu, xem ra hiệu quả cũng không tệ. 【Ngũ thể đầu địa (phục sát đất), hóa ra tê tê còn có thể dùng như vậy, quả nhiên trực tiếp khiến tôi biết thêm rất nhiều kiến thức kỳ quái.】 【Bỏ qua chuyện khác không bàn, Sở Viễn lại là lợi dụng Nộ Tình Kê, lại là nuôi dưỡng tê tê, tê tê đáng yêu như vậy, chẳng lẽ không phạm pháp sao?】 【Đậu xanh, thế mà cũng có người anti, phục thật, Nộ Tình Kê này ở đất Tương Tây đầy ra, người ta đều dùng để ăn thịt đấy!】 【Nói đi cũng phải nói lại, tê tê này hình như đúng là động vật được quốc gia bảo vệ a!】 【Chào các vị khán giả, tôi là Hiệp hội bảo vệ động vật quốc gia, hai con tê tê này của Sở Viễn đã qua đăng ký đặc thù, không thuộc về vi phạm pháp luật!】 【Vãi, vẫn là Tiểu Ca phạm vi lớn, người của tịch dao (cảnh sát mạng) đến ngay lập tức, phục.】 Lúc này, hậu đài livestream Quốc Gia Bảo Tàng, tổng đạo diễn tổ tiết mục không kìm được thở phào nhẹ nhõm, may mà mình đã sắp xếp trước.

Mấy hôm trước, khi hắn nhận được thông báo của Sở Viễn, hắn còn rất buồn bực, báo cáo tê tê cái gì, còn tưởng Sở Viễn đang nói đùa.

Mãi đến khi nhìn thấy video Sở Viễn quay, hắn mới phát động quan hệ nhân mạch của mình, ngay trong ngày hôm đó đã sắp xếp xong hồ sơ.

Nhìn bình luận trong phòng livestream dần dần bình ổn, đạo diễn tổ tiết mục xoay người phân phó nhân viên công tác phía sau: "Giao đại bên tổ biên tập, cắt ghép nhiều điểm bùng nổ trong mấy kỳ trước một chút, trực tiếp đăng lên tài khoản, tuyên truyền một đợt cho tốt vào!" Sở Viễn hiện tại đối với hắn mà nói, chính là bảo chứng cho tỷ suất người xem của tiết mục, đối với chút yêu cầu nhỏ của Sở Viễn, hắn tự nhiên vui vẻ phối hợp.

Ba mươi phút sau.

Theo tiếng hô hoán của đệ tử Tá Lĩnh, sườn núi sau tường đá đã bị Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp đào thông, mọi người nhìn mà không khỏi tặc lưỡi khen lạ.

Không hổ là bí thuật của Bàn Sơn Đạo Nhân, không ít người vốn nghe nói Bàn Sơn Đạo Nhân có khả năng dời núi lấp biển, vốn tưởng đều là lời nói ngoa.

Nhưng hôm nay tận mắt thấy Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp này ngạnh sinh sinh đào xuyên nham thạch núi non, tốc độ còn nhanh như vậy, không thể không khiến mọi người tin phục.

Thôi Lão Đạo nhìn Sở Viễn đang nhắm mắt dưỡng thần cách đó không xa, không kìm được lắc đầu, thực sự là có chút nhìn không thấu người này.

Chính lão chung sống lâu ngày với Bàn Sơn Đạo Nhân chân chính, cũng coi như là một nửa Bàn Sơn Đạo Nhân, nhưng Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp chính là thuật thất truyền.

Không ngờ bí thuật Bàn Sơn chính tông này lại xuất hiện trên người một tên Mạc Kim Hiệu Úy, đúng là quái lạ!

Nghe tiếng hò hét của nhóm người Tá Lĩnh, Sở Viễn mở mắt, khẽ vươn vai, đi thẳng về phía đạo động.

Có lẽ nhìn thấy bóng dáng Sở Viễn, hai con tê tê lon ton chạy đến bên chân hắn, kêu chi chi loạn xạ.

Nhìn dáng vẻ này, là tìm hắn để tranh công.

Sở Viễn ngồi xổm xuống, cũng không keo kiệt, trực tiếp lấy ra hai viên đan dược đưa qua.

Đây là dược hoàn hắn chế theo bí pháp trong sách Bàn Sơn Điền

Hải, chuyên cung cấp cho tê tê sử dụng.

Ăn xong đan dược, con tê tê nhỏ lập tức chui vào bụng tê tê lớn, co thành một cục, xem ra là muốn nghỉ ngơi.

Nghĩ đến đây, hắn chủ động cởi xích tê tê ra, bỏ chúng lại vào trong hộp bảo vật, sau đó cho vào ba lô. "Tiểu Ca, thương lượng chuyện này chút đi!" Sở Viễn ngẩng đầu, mạnh mẽ nhìn thấy khuôn mặt tròn vo to đùng của Bàn Tử sán lại gần, trong lòng giật thót, thấy hắn bày ra vẻ mặt nịnh nọt.

Hắn đâu còn không biết tâm tư nhỏ của đối phương, lập tức tức giận nói: "Đừng có mơ, không có thuật Bàn Sơn ông không sai khiến nổi đâu, hơn nữa Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp chú trọng nhân địa chế nghi (tùy cơ ứng biến), không phải chỗ nào cũng thích hợp!" "Hơn nữa, chẳng phải ông đã lấy được Nộ Tình Kê Vương từ chỗ tiền bối Thôi rồi sao?

Ông còn cái gì không biết đủ!" Bàn Tử không nghe còn đỡ, vừa nghe đến Nộ Tình Kê Vương liền tức khí, chỉ nghe hắn vẻ mặt bất mãn oang oang nói: "Con gà vương này ở chỗ Bàn gia, y như nuôi bố trẻ vậy, nó không nghe tôi sai bảo a!" Sở Viễn trong lòng khẽ động, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Bàn Tử, cảnh cáo: "Bàn Tử, con gà vương này cậu bảo vệ cho tốt vào, sau này có đất dụng võ đấy, nó nuốt nội đan Lục Sí Ngô Công, linh tính đại tăng, đây chính là bảo tàng lớn nhất phát hiện được trong chuyến đi Bình Sơn này!" Bàn Tử nghe vậy không khỏi trợn trắng mắt, chỉ vào con Nộ Tình Kê đang ngủ say sưa trong cái gùi ở góc tường, ghét bỏ nói: "Cứ cái ngữ này mà là bảo tàng lớn nhất?

Nếu không phải cậu cản tôi, tôi trực tiếp đem nó đi hầm rồi, thế mà dám động thủ với tôi!" Sở Viễn trực tiếp cạn lời, tên Bàn Tử này đúng là thân ở núi vàng mà không biết bảo, đáng đời ông không phát

tài được. "Tiểu Ca, đúng là thần rồi, bị cậu nói trúng phóc, phía sau bức tường đá này quả nhiên có một lối cầu thang hướng lên trên!" Hoa Vinh từ phía bên kia đạo động quay lại, hắn chẳng màng phủi bụi đất trên người, chạy thẳng tới khen ngợi Sở Viễn một trận. "Xem ra tôi suy đoán không sai, bức tường đá này hẳn là do người đời sau bịt kín lối đi thiết lập nên." "Tiểu Hoa, đường đi phía sau gập ghềnh, nguy hiểm cũng khá cao, gọi hơn mười huynh đệ kỹ thuật tốt, đi theo qua đây." Sở Viễn vẻ mặt trịnh trọng nói, hắn biết rõ sức chiến đấu của Tương Tây Thi Vương, người càng đông ngược lại càng dễ hỏng việc.

Hoa Vinh không hỏi nhiều, hắn tin tưởng Sở Viễn làm như vậy khẳng định có phán đoán của hắn, sau đó liền xoay người đi chọn người.

Sở Viễn cũng không nhàn rỗi, hắn đầu tiên là khuyên bảo Thôi Lão Đạo đừng tham dự hành động phía sau, nhờ đối phương chăm sóc tê tê và Nộ Tình Kê.

Nhìn Thôi Lão Đạo đầu đầy tóc bạc, trong lòng Sở Viễn có chút lo lắng cho an nguy của lão, tuy nói Thôi Lão Đạo có một tay thần thông trừ ma.

Nhưng đối với Sở Viễn người đã tiếp thụ truyền thừa Bàn Sơn phân giáp thuật mà nói, trên đời này đâu có pháp thuật gì, đều là một số kỳ môn dị thuật.

Đối phó người thường còn được, muốn dựa vào nó đi đối phó Tương Tây Thi Vương, thì tuyệt đối là tìm chết.

Đợi mọi người chỉnh trang chờ phát lệnh xong, Bàn Tử càng là vẻ mặt nóng lòng muốn thử, dưới tiếng hô lệnh của Hoa Vinh, bắt đầu xuất phát. ...

Xuyên qua đạo động, Bàn Tử nhìn bậc thang uốn lượn hướng lên

trên sau động, không khỏi hai mắt sáng rực, xem ra là tìm đúng rồi.

Đây là một lối cầu thang lát bằng đá xanh lớn, chỉ rộng một người đi, dưới ánh đèn mờ ảo chiếu rọi, bậc thang xoắn ốc đi lên, liếc mắt không thấy điểm cuối.

Chương 82

Sắc mặt Hoa Vinh có chút ngưng trọng, bậc thang này dốc mà hẹp, một khi kích hoạt cơ quan gì, tất nhiên sẽ khiến người ta tiến thoái lưỡng nan. "Tiểu Ngũ!" Vẫy tay với Tiểu Ngũ phía sau, Tiểu Ngũ lập tức hiểu ý, cầm lấy bộ điều khiển flycam quân dụng, hủy bỏ chế độ tàng hình, bắt đầu điều khiển thủ công, lợi dụng flycam tiến hành dò đường. "Cao tay!" Bàn Tử giơ ngón tay cái lên với Hoa Vinh, không hổ là dân chơi máy móc, trực tiếp dùng flycam chơi ra hoa luôn.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Sở Viễn không khỏi có chút đen, trong lòng toát mồ hôi, xuống mộ mấy lần rồi, thế mà mãi không nghĩ ra làm thế này!

May mà, đèn đuốc nơi này mờ ảo, không ai chú ý tới sắc mặt của hắn.

Flycam bay khoảng năm phút, dọc đường đi ngoại trừ nham thạch hai bên, cái gì cũng không phát hiện, cũng không kích hoạt cơ quan.

Theo flycam quay về, hai đệ tử Tá Lĩnh cầm khiên chủ động đi trước, dò đường cho mọi người.

Mọi người cẩn thận từng li từng tí bước lên từng bậc, thời gian đi càng lúc càng dài, Sở Viễn cũng thật lòng khâm phục người tạo ra bậc thang này.

Đây chính là ở trong núi sâu, tương đương với việc xây một cái thang máy thông thẳng lên đỉnh núi, chuyện này đặt vào thời Nguyên năm đó, hoàn toàn là một chuyện không thể tin nổi.

Đi ước chừng mười phút, phía trước con đường truyền đến một tia ánh sáng, bên tai mọi người cũng truyền đến từng trận tiếng gió.

Sở Viễn biết, đây hẳn là sắp đến lưng chừng núi.

Quả nhiên, khi bước lên bậc thang cuối cùng, tầm mắt mọi người lập tức trở nên khoáng đạt, đây là một cái sân thượng trống trải nằm bên vách núi.

Hai bên sân thượng mọc vô số cây xanh, cành lá dây leo che khuất phía trên sân thượng, phảng phất như một sơn động ẩn mình trong rừng sâu.

Bàn Tử cẩn thận từng li từng tí đi đến mép sân thượng, vạch dây leo ra, thò đầu nhìn xuống đáy vực sâu, dọa hắn toàn thân run rẩy. "Tiểu Ca, từ xưa đến nay lăng tẩm đều xây dưới lòng đất, chúng ta đến lưng chừng núi này có thể tìm được cổ mộ không?" Vị trí nơi này thực sự là quá cao, cho dù Bàn Tử đã kiến thức qua không ít cổ mộ, cũng rất khó tưởng tượng ai lại xây mộ ở lưng chừng núi.

Hoa Vinh nghe vậy, đánh giá bốn phía, vẻ mặt kinh nghi mở miệng: "Sơn thể Bình Sơn hình tựa bảo bình, bụng núi giống bụng bình rỗng ruột, đan cung bảo điện xây trong đó, thích hợp nhất để cải tạo thành mộ huyệt." Sở Viễn không lập tức trả lời, nhìn quanh bốn phía, hồi lâu, lúc này mới chậm rãi mở miệng: "Nói không sai, nhưng cổ mộ Bình Sơn không thể dùng lẽ thường để đo lường, tôi phát hiện tập tục bản địa thích dùng thuật yếm thắng!

Đạo yếm thắng của các Miêu trại lân cận, đều nằm ở chỗ cao nhất của mái nhà." "Chịu ảnh hưởng này, người Nguyên ở Bình Sơn biến đan cung thành mộ, vốn dĩ có ý đồ trấn áp dân Di (người dân tộc thiểu số), đây là phép yếm thắng.

Cuối cùng, đặt lăng tẩm ở trên núi, dưới núi cố ý làm mộ giả nghi trủng, để làm rối loạn tầm mắt người khác, thủ đoạn rất là cao minh." Hoa Vinh vẻ mặt kinh ngạc, không nhịn được nói: "Thế mà lại dùng lăng tẩm làm trấn vật yếm thắng, quả thực tịnh không thấy nhiều, hóa

ra là đẽo núi làm quách, xuyên đá làm hầm, thảo nào tìm lâu như vậy." Rất hiển nhiên, thiết kế mộ Nguyên đại đại tướng quân này không giống với phong thủy mai táng thông thường, hèn chi bao nhiêu năm đều không ai tìm được. "Di, đây là mùi gì sao thơm thế?" Bàn Tử đột nhiên mũi khẽ động, ngửi được một mùi hương nhàn nhạt truyền tới, khiến hắn theo bản năng mở miệng hỏi.

Sở Viễn ánh mắt khẽ híp, nhìn thực vật hai bên vách núi, nhàn nhạt giải thích: "Đây là 'lãnh hương' (hương lạnh) trong thảo dược, ở kia, cái đó gọi là mắt mèo, chỉ mọc ở gần mồ mả, xem ra nơi này ắt có mộ huyệt!" Bàn Tử nhìn theo hướng ngón tay Sở Viễn, quả nhiên nhìn thấy từng khóm lá cây thon dài màu xanh biếc, hóa ra đây chính là cỏ mắt mèo.

Hoa Vinh đi đến mép sân thượng, phóng mắt nhìn đi, phát hiện trên vách núi dựng đứng có nhiều loại thực vật này, xem ra mộ người Nguyên quả nhiên ở gần đây.

Hơn nữa, trên vách núi gió mát thổi tới, hắn không chỉ ngửi thấy mùi lãnh hương thảo dược, cũng ngửi ra trong mùi lãnh hương này có mùi tanh của mộ huyệt.

Là Tổng bả đầu Tá Lĩnh, chút bản lĩnh này Hoa Vinh vẫn có. "Tổng bả đầu, mau nhìn kìa, đằng kia có một cái cửa động!" Lực sĩ Tá Lĩnh đang đánh giá hoàn cảnh xung quanh, có người đột nhiên chỉ vào một cửa động u ám bên vách núi đối diện kinh hô lên.

Nương theo hướng ngón tay của đệ tử Tá Lĩnh chỉ, Sở Viễn liếc mắt liền phát hiện một hang động thiên nhiên ở phía chếch đối diện.

Bước đến mép đài đá, ước lượng khoảng cách và vị trí giữa hai bên, Sở Viễn bắn mạnh phi hổ trảo trong tay ra.

Móc sắt của phi hổ trảo quấn chặt vào tảng đá gần cửa hang một cách chuẩn xác, cổ tay Sở Viễn rung lên, sợi dây trong tay lập tức

căng cứng. "Tiểu Hoa, Bàn Tử, tôi qua đó thám thính trước, đợi tín hiệu của tôi!" Sở Viễn quay đầu nhìn mọi người, hô lớn.

Dứt lời, nhờ lực kéo của phi hổ trảo, hắn tung người nhảy một cái, như 'đăng bình độ thủy', nhẹ nhàng đáp xuống phía đối diện. "Thân pháp đẹp lắm!" Mọi người nhìn thân hình cường tráng của Sở Viễn, không kìm được đồng thanh khen ngợi.

Sau khi đến cửa hang, Sở Viễn ném một đầu dây phi hổ trảo về phía nhóm Bàn Tử, rồi lấy lân đồng ra soi sáng cửa hang.

Hắn kiên quyết bước vào trong.

Đây là một hang động cổ xưa, trên vách đá in hằn dấu vết loang lổ của năm tháng.

Dưới ánh sáng yếu ớt, Sở Viễn miễn cưỡng nhìn rõ tình hình bên trong, mặt đất gồ ghề, rải rác những tảng đá lớn nhỏ không đều.

Tiếng nước nhỏ giọt từ vách động xuống đất phát ra âm thanh lách cách, vang vọng trong không gian tĩnh mịch.

Càng đi sâu, nhiệt độ càng giảm, một luồng hàn khí ập vào mặt khiến Sở Viễn rùng mình.

Hơn nữa, từ sâu trong động thoang thoảng mùi hôi thối khiến người ta buồn nôn.

Sở Viễn cau mày, giơ lân đồng cẩn thận tiến lên, đi đến cuối cùng lại phát hiện một bức tường đá chặn lối, không còn đường nào khác.

Tuy nhiên, bức tường đá này khác với địa cung bên ngoài, trên tường khắc những ký hiệu kỳ lạ, trông giống như một cái Thiên Địa Bàn.

Quan trọng nhất là những ký hiệu này dưới ánh sáng mờ ảo lại phát ra tia sáng yếu ớt, tỏa ra khí tức thần bí.

Sở Viễn hiểu rõ, cái Thiên Địa Bàn này thực chất là một hệ thống mật mã, mở được nó thì mới có thể thông đến cổ mộ Bình Sơn.

Nghĩ vậy, Sở Viễn quay người đi ra mép cửa hang, quơ quơ đèn về phía đài đá đối diện để báo tin cho Hoa Vinh, tránh để họ lo lắng. "Tổng bả đầu, mau nhìn, Sở tiên sinh ra tín hiệu rồi!" Thấy Sở Viễn bình an vô sự ra hiệu, đám người Hoa Vinh thở phào nhẹ nhõm. "Tiểu Ngũ, cậu cho anh em dựng cầu dây tạm thời, tôi qua đó xem trước, cậu ở lại đây canh chừng!" Hoa Vinh vỗ vai Tiểu Ngũ, vẻ mặt trịnh trọng, hắn cần Tiểu Ngũ bảo đảm an toàn cho đường lui.

Tiểu Ngũ muốn nói lại thôi, thấy Hoa Vinh kiên quyết, bèn gật đầu, bắt đầu chỉ huy anh em Tá Lĩnh làm việc. ...

Hiệu suất làm việc của đệ tử Tá Lĩnh cực cao, chưa đầy vài phút, một cây cầu dây tạm thời đã được dựng xong nhờ phi hổ trảo.

Hoa Vinh gọi Bàn Tử một tiếng, hai người cẩn thận đi qua dây cáp, nghe tiếng gió rít gào giữa vực sâu, chân Bàn Tử run lẩy bẩy. "Mẹ kiếp, Bàn gia sau này đếch thèm tham gia mấy cái vụ leo trèo mộ cổ thế này nữa, đúng là đòi mạng già mà!" Bàn Tử vừa đi vừa lẩm bẩm, tuy nhiên lần xuống Bình Sơn này cũng giúp hắn khắc phục chứng sợ độ cao được kha khá.

Nghe Bàn Tử càm ràm, Hoa Vinh trợn mắt: "Về tôi sắp xếp cho cậu đi nhảy bungee vài lần, đảm bảo cậu hết sợ độ cao ngay tại chỗ!" Bàn Tử kinh ngạc nhìn Hoa Vinh, la toáng lên: "Tiểu Hoa, còn là anh em không đấy?

Chiêu này của cậu cũng ác quá rồi!" Hoa Vinh mặc kệ Bàn Tử kêu gào phía sau, sải bước lớn leo lên cửa hang, đi vào trong.

Bàn Tử thấy hắn đã vào, vội vàng tăng tốc bám theo. "Ủa, cái gì đây?

Thiên Địa Bàn hả?" Vừa vào hang, chưa kịp quan sát xung quanh, Bàn Tử đã thấy Sở Viễn và Hoa Vinh đang đứng trước bức tường đá.

Hắn tiến lại gần, lúc này mới phát hiện trên tường khắc những vạch dọc nông sâu không đều, loang lổ đan xen, trông giống như Thiên Địa Bàn.

Hoa Vinh khẽ gật đầu.

Thiên Địa Bàn thông thường đều có phân chia Thiên, Địa, Nhân, nhưng cái trước mắt lại có chút khác biệt. "Tiểu Ca, nhìn ra được gì không?" Sở Viễn thần tình nghiêm trọng, chỉ vào những vạch ngang dọc trên tường, trầm giọng nói: "Đây là Kỳ Môn Độn Giáp Thiên Địa Bàn lấy Địa bàn làm cơ sở, mà Kỳ Môn Độn Giáp Địa bàn ngang dọc đan xen, tạo thành Cửu Cung Bát Quái!" Trong Thiên Địa Bàn, Địa bàn lấy núi đá mặt đất làm thế, chú trọng 'bất động như sơn', lúc này lấy Bình Sơn làm Địa bàn cũng hợp lý.

Hoa Vinh nghe vậy thần sắc khẽ động.

Tổ tiên hắn giỏi Hậu Thiên Văn Vương Bát Quái, hồi nhỏ hắn cũng từng nghe cha chú giảng giải, mưa dầm thấm lâu nên cũng hiểu biết đôi chút.

Cửu Cung Bát Quái trước mắt, trong đó Cửu Cung là do Hà Đồ và Lạc Thư diễn hóa mà thành, tự có hệ thống tính toán riêng.

Còn Hậu Thiên Bát Quái do Chu Văn Vương sáng tạo, mô tả trạng thái hình thành của vạn vật vũ trụ, mấy câu ca quyết liên quan hắn thuộc làu.

Chương 83

Nhưng để áp dụng ca quyết vào cái Kỳ Môn Độn Giáp Thiên Địa Bàn này thì hắn chịu chết, không khỏi hối hận hồi nhỏ không học hành tử tế. "Á đù, Tiểu Ca, Cửu Cung Bát Quái chẳng phải là món tủ của cậu sao?" Bàn Tử nghe đến đây thì mắt sáng rực.

Hắn biết trong mộ Tây Chu, Tiểu Ca chính nhờ Cửu Cung Bát Quái mà giải được cơ quan Long Cốt Thiên Thư.

Thế này chẳng phải trúng tủ của Tiểu Ca rồi sao?

Kèo này chắc chắn ăn chặt.

Sở Viễn khẽ gật đầu, sau đó lấy la bàn ra, quan sát kỹ lưỡng sự phân bố của các vết khắc âm dương trên tường.

Hắn cần dựa vào độ dài ngắn, nông sâu của các vết khắc để phân biệt âm dương, sau đó dùng âm dương tính toán bát quái.

Hiện tại, hắn phải dùng la bàn xác định vị trí Sinh môn trong Địa bàn này.

Bàn Tử định sấn tới chém gió thì bị Hoa Vinh nhanh tay lẹ mắt ngăn lại, ra hiệu đừng làm phiền Sở Viễn đang suy nghĩ.

Thấy vậy, Bàn Tử lập tức thu lại vẻ cợt nhả, mặt đầy nghiêm túc nhìn Sở Viễn.

Sở Viễn lúc này tâm không tạp niệm, trong lòng không ngừng suy diễn.

Do các vết khắc trên đá có độ dài ngắn, rõ nét khác nhau, độ khó khi tính toán Cửu Cung Bát Quái càng lớn hơn.

Hơn nữa, cơ hội phá giải Thiên Địa Bàn chỉ có một lần.

Dựa theo Tầm Long Quyết kết hợp Hậu Thiên Bát Quái và Thập Nhị Địa Chi, phải tìm ra vị trí quẻ Cấn trong Hậu Thiên Bát Quái mới tính chính xác được vị trí Sinh môn.

Không thể không cẩn thận, trong nguyên tác, thủ lĩnh Bàn Sơn là Chá Cô Tiếu chính vì vô tình kích hoạt cơ quan trong hang động này mà khiến cả Bình Sơn từ lưng chừng núi trở lên sụp đổ, gây ra thiên băng địa liệt, Tá Lĩnh tử thương thảm trọng, đủ thấy sự hung hiểm của nó.

Sở Viễn khẽ thở ra một hơi, mắt nhìn chằm chằm vào vách tường, trịnh trọng đọc khẩu quyết: "Tầm long phân kim khán triền sơn, Nhất trọng triền sơn nhất trọng quan, Quan môn như hữu bát trọng hiểm, Bất xuất âm dương bát quái hình." Khi Tầm Long Quyết được thi triển, trước mắt Sở Viễn dường như không còn là bức vách đá tự nhiên nữa, mà là một chiếc la bàn bát quái hiển hiện.

La bàn xoay chuyển không ngừng, cho đến cuối cùng, mỗi quẻ tượng đều trùng khớp chuẩn xác với các vết khắc trên đá.

Lúc này, Tầm Long Quyết đã thành, Sở Viễn an tâm, bắt đầu tìm kiếm vị trí Cửu Cung trong bát quái. "Khảm Ly Chấn Đoài phân tứ tượng, Càn Khôn Cấn Tốn hàm bát phương.

Bát phương hữu sinh hữu tử môn, sơn trạch thông khí phong lôi bác." "Tìm thấy rồi, thượng Càn hạ Ly thấy Sinh môn, vị trí Cấn là hướng Đông Bắc!" Vừa dứt lời, ánh mắt Sở Viễn bị thu hút bởi ba vạch khắc hai dài một ngắn ở hướng Đông Bắc.

Đây chính là chìa khóa phá giải!

Dưới ánh mắt căng thẳng của Hoa Vinh và Bàn Tử, Sở Viễn bình tĩnh đưa tay ấn vào ba vạch khắc đó. *Rắc rắc!* Tiếng cơ quan nặng nề vang lên trong hang động, bức tường đá trước mặt ba người đột nhiên biến đổi.

Theo tiếng cơ quan ầm ầm, nhóm Sở Viễn lui lại vài bước cảnh giác quan sát.

Chỉ thấy hai vòng trong ngoài của Kỳ Môn Độn Giáp Thiên Địa Bàn trên tường đá đang từ từ di chuyển.

Đỉnh hang bắt đầu rung chuyển, vô số đá vụn và bụi đất rơi xuống.

Cả bức tường đá trong tầm mắt mờ mịt của mọi người bắt đầu chậm rãi nâng lên, lộ ra một cửa hang tối om.

Cửa hang này cao hai mét, rộng một mét, bên trong tối đen như mực, không chút ánh sáng, không thấy điểm cuối.

Tiếng gió rít gào vọng ra từ cửa hang, mang theo khí tức âm sâm khiến người ta rợn tóc gáy.

Vách đá nơi cửa hang phủ đầy rêu xanh ướt át, bốc mùi gay mũi nhưng không có dấu vết cơ quan.

Thi thoảng có luồng gió lạnh thổi ra, tuy mang theo hơi lạnh nhưng ít nhất chứng tỏ bên trong có không khí lưu thông.

Sở Viễn giơ lân đồng tiến lên một bước, cố gắng soi sáng bên trong, nhưng thực ra hắn đã bật thiên phú Dạ Nhãn (mắt nhìn đêm).

Để tránh bị nghi ngờ, việc cầm lân đồng chỉ là che mắt thiên hạ.

Sau khi nhìn rõ tình hình bên trong, Sở Viễn mới thở phào nhẹ nhõm.

Không trách hắn cẩn thận như vậy, thực sự là trong phim không có đoạn này.

Chá Cô Tiếu vô tình kích hoạt cơ quan cổ mộ, thiết kế cực kỳ xảo diệu, mượn sức mạnh trời đất làm sụp đổ cả đỉnh Bình Sơn, phá hủy luôn cả mộ Nguyên đại đại tướng quân trên đỉnh, thậm chí chấn văng

cả quan quách ra ngoài.

Đủ thấy uy lực cơ quan khủng khiếp thế nào!

Còn tình hình sau cơ quan thì phim ảnh không mô tả chi tiết vì mộ thất đã bị phá hủy.

Điều này có nghĩa là hành trình tiếp theo chỉ có thể dựa vào chính bản thân Sở Viễn. "Trong động an toàn.

Tiểu Hoa, cậu cho người phát tín hiệu đi.

Chuyến này chắc chắn nguy hiểm vô cùng, tìm vài anh em chuyên nghiệp cứng tay một chút là được." Sở Viễn quay lại dặn dò Hoa Vinh.

Tên tướng quân Nguyên triều này lợi hại nhất ở thân thể và thi độc, đông người chưa chắc đã tốt.

Hắn nhớ rõ trong nguyên tác, một đội pháo hôi đã hiến máu cho Tương Tây Thi Vương khiến hắn tăng mạnh chiến lực.

Cuối cùng phải nhờ Chá Cô Tiếu sau khi nuốt nội đan Lục Sí Ngô Công tung ra cú đá Khôi Tinh Thích Đấu đá gãy xương sống mới giải quyết được hắn.

So với Chá Cô Tiếu, thể phách Sở Viễn hiện tại đã được hệ thống và huyết mạch cường hóa gấp bội, dù không nuốt nội đan rết sáu cánh, hắn tin rằng với thực lực tổng hợp hiện tại, hắn dư sức 'chơi' lại Tương Tây Thi Vương! ...

Sau khi Hoa Vinh quay lại gọi người, Bàn Tử cầm đèn chiếu sáng đi tới, nhìn trái nhìn phải không thấy gì liền giục Sở Viễn đi tiếp.

Hắn vừa đi vừa gắn đèn chiếu sáng vi mô lên vách tường hai bên, ánh sáng mờ ảo lập tức soi tỏ cả lối đi.

Khoa học kỹ thuật phát triển đến mức này, việc đổ đấu khảo cổ

đối với bọn họ đơn giản hơn nhiều, vấn đề chiếu sáng được giải quyết dễ dàng.

Chẳng mấy chốc, hai người đến một thạch thất nhân tạo trống trải.

Vừa bước vào, đuốc trên các cột đá xung quanh tường bỗng nhiên tự bốc cháy, soi sáng cả căn phòng. *Hít!* Bàn Tử dụi mắt, xác nhận mình không hoa mắt.

Ngay khoảnh khắc đèn đuốc sáng lên, cảnh tượng trong thạch thất hiện ra rõ ràng.

Đập vào mắt là chi chít quan quách bằng đá, đếm sơ qua cũng không dưới hai mươi cỗ.

Những cỗ quan tài đá nhỏ này sắp xếp ngang dọc với khoảng cách đều nhau, như những quân cờ trên bàn cờ, đan xen tinh vi. "Haha, Tiểu Ca, lần này chúng ta phát tài thật rồi, nhiều quan tài thế này kiểu gì chẳng khui ra được bảo bối?" Bàn Tử nhìn đống quan tài với vẻ mặt si mê, tâm trạng kích động.

Đi suốt đường chưa thấy cái quan tài nào ra hồn, giờ mới có đất dụng võ! "Cẩn thận chút Bàn Tử, đây là mộ Nguyên đại tướng quân, loại quan tài đá quy chế này đến tư cách làm bồi trủng (mộ tùy táng) còn không đủ." Sở Viễn nhắc nhở, "Cậu nhìn cách bố trí quan tài đi, nhìn như vô quy tắc nhưng thực ra là hữu tự, đừng có đụng lung tung, coi chừng cơ quan." Nghĩ đến cái 'tiên thiên cơ quan thánh thể' của Bàn Tử, Sở Viễn vội vàng dặn dò tên béo này cẩn thận, hắn không muốn bị liên lụy.

Nghe Sở Viễn nhắc, Bàn Tử mới phản ứng lại.

Quan tài trước mắt làm bằng đá xanh bình thường, kích thước cũng nhỏ.

Quan tài truyền thống thường ưu tiên gỗ, trừ một số nơi có phong tục đặc biệt mới dùng quan tài xi măng/đá.

Chương 84

Nhưng loại quan tài đá này quả thực hiếm gặp, nếu có thì thường là để làm cảnh hoặc nghi trủng (mộ giả).

Bàn Tử gật đầu với Sở Viễn, quyết định không quan tâm đến mấy cái quan tài dưới đất nữa mà soi đèn kiểm tra tường xung quanh.

Quan trọng nhất vẫn là tìm ra chủ mộ thất của Nguyên đại đại tướng quân!

Đúng lúc này, từ cửa hang vọng lại tiếng bước chân, Sở Viễn quay đầu nhìn, chính là nhóm Hoa Vinh. "Tiểu Hoa, cho mọi người tìm cơ quan quanh đây đi, quan tài dưới đất đừng động lung tung!" Sở Viễn vừa tìm dấu vết cơ quan vừa liếc nhìn đội ngũ của Hoa Vinh.

Hoa Vinh mang theo tám đệ tử, đều là những kẻ thân hình vạm vỡ, cao to lực lưỡng, trang bị tận răng, nhìn là biết tinh nhuệ. "Tiểu Ca, Tiểu Hoa, mau lại xem, chỗ này có bức bích họa!" Bàn Tử đột nhiên bị bức bích họa ở tường phía Tây thu hút, nhìn nội dung thấy quen quen liền gọi nhóm Sở Viễn.

Đó là một bức bích họa khổng lồ dài khoảng bốn năm mét, rộng hai mét, màu sắc đã bong tróc đôi chút nhưng vẫn nhìn rõ nội dung chính.

Tranh mô tả một vị tướng quân người Nguyên kiêu dũng thiện chiến, chinh phục bảy mươi hai trại Miêu ở vùng Tương Tây. "Đoạn lịch sử này trước khi đến Bình Sơn tôi có nghiên cứu qua.

Tên tướng quân Nguyên triều này tạo nghiệp sát sinh quá nhiều, chưa được mấy năm đã đột phát ác tật." Hoa Vinh chỉ vào góc dưới bên phải bức tranh giải thích, "Hắn biết mình không còn sống được bao lâu, bèn phái người chiếm cứ địa cung này, vơ vét phương sĩ khắp

nơi để luyện đan, vọng tưởng nuốt đan tục mệnh, đắc đạo phi thăng!

Có lẽ do tạo quá nhiều tội nghiệt, nuốt kim đan xong chẳng bao lâu thì chết, thuộc hạ bèn xây lăng tẩm ở đây." Bàn Tử cau mày lo lắng: "Tên người Nguyên này lại không xây lăng tẩm dưới lòng đất, thế này trái khoáy quá, e là cơ quan cũng vô tích khả tầm (không có dấu vết để tìm)!" Làm nghề này sợ nhất là mộ chủ không xây mộ theo phong thủy bảo địa, không đặt cơ quan theo ngũ hành bát quái.

Hiện tại lăng mộ tên đại tướng quân này e là xây theo kiểu 'không theo bài bản nào cả'. "Đúng là đau đầu." Bàn Tử day day mi tâm, lầm bầm. "Tiểu Ca, anh đang nhìn gì vậy?

Có phát hiện gì không?" Hoa Vinh không để ý Bàn Tử càm ràm, nghiêm túc chỉ huy đệ tử Tá Lĩnh tìm cơ quan, nhưng lại thấy Sở Viễn đang ngẩn ngơ nhìn chằm chằm vào những cỗ quan tài trong phòng.

Trong lòng khẽ động, Hoa Vinh chủ động tiến lên hỏi.

Sở Viễn không trả lời ngay, lấy la bàn ra, mắt dán chặt vào nó, giải thích rành rọt: "Tôi vừa đếm kỹ, ở đây có tổng cộng hai mươi bốn cỗ quan tài, theo Tầm Long Quyết có thể xem như Nhị Thập Tứ Tinh Tượng (24 chòm sao).

Mà 24 tinh tượng tương ứng với Cửu Cung Bát Quái, mỗi cỗ quan tài đại diện cho một quẻ tượng khác nhau, chỉ cần tìm ra Sinh môn là tìm được cơ quan." Nghe Sở Viễn giải thích về 24 tinh tượng kết hợp phương vị bát quái, mọi người nghe mà gật gù.

Bàn Tử vỗ đùi, làm ra vẻ vỡ lẽ cười nói: "Hải, tôi cứ tưởng tên người Nguyên này đặt cơ quan bừa bãi, hóa ra đến cuối cùng vẫn không thoát khỏi Hậu Thiên Bát Quái hoặc Kỳ Môn Độn Giáp." Sở Viễn khẽ gật đầu, đôi mắt không ngừng quan sát các cỗ quan tài, trong lòng liên tục tính toán.

Hồi lâu sau, hắn mới chậm rãi mở miệng, chỉ vào cỗ quan tài đá đầu tiên ở hàng thứ nhất góc Đông Bắc, bình tĩnh nói: "Cái khó nhất của Cửu Cung Bát Quái là tìm Sinh môn.

Nhìn quẻ tượng này, Sinh môn nằm ở Đông Bắc Cấn Bát." [Mặc dù không biết Tiểu Ca tính kiểu gì, nhưng mới vài phút đã tìm ra Sinh môn, cao nhân!] [Thôi kệ, dù sao cũng chả hiểu Cửu Cung Bát Quái, ổng nói gì thì là cái đó, nhớ là cả đường đi mọi người đều tin ổng!] [Riêng khoản Hậu Thiên Bát Quái, Kỳ Môn Độn Giáp, Sở tiểu ca tuyệt đối xứng danh đệ nhất nhân đương thời, quá đỉnh.] [Đúng vậy, chưa đến ba phút.

Tôi còn đang cầm bát quái đồ so sánh đây này, người ta đã tìm ra Sinh môn rồi.] [Mau nhìn kìa, chuẩn bị mở quan tài, cỗ quan tài đá đó rốt cuộc có phải cơ quan không đây, hồi hộp quá!] Ngay khi Sở Viễn chỉ ra vị trí Sinh môn, hai đệ tử Tá Lĩnh đã mang dụng cụ đến trước quan tài.

Cỗ quan tài đá này không có gì đặc biệt, nắp quan tài khắc hình binh khí, không có hoa văn hay ký hiệu nào khác. "Mở quan tài đi!" Hoa Vinh nhàn nhạt ra lệnh.

Hắn rõ bản lĩnh Hậu Thiên Bát Quái của Sở Viễn hơn ai hết, đừng quên hắn cũng hiểu thuật số.

Nhận được sự đồng ý, hai đệ tử Tá Lĩnh dùng dụng cụ móc vào nắp quan tài đá, hơi dùng sức đã cạy mở được. *Rầm!* Nắp quan tài bị hai người đẩy sang một bên, lộ ra tình hình bên trong, chỉ có điều sắc mặt mọi người đều trở nên khó coi.

Trong quan tài chỉ có một cái xác khô đã phong hóa, thậm chí không có lấy một món minh khí (đồ tùy táng) nào, chứ đừng nói là cơ quan. "Ách, Tiểu Ca, đây không phải Sinh môn sao?

Sao lại không có cơ quan?" Bàn Tử kinh nghi bất định nói, nghĩ

ngợi một chút, hắn lấy xẻng công binh gõ khắp trong ngoài quan tài nhưng cũng không phát hiện gì. [Vãi chưởng, Tiểu Ca thất thủ rồi, tính sai!] [Hiện trường lật xe quy mô lớn, anh em vào xem cái gọi là đệ nhất cao thủ rốt cuộc ra sao đi, mặt sưng vù rồi!] [Mạc Kim Hiệu Úy trình độ này thôi à?

Không diễn nữa, tôi ngả bài đây, thực ra tôi là 'Anh hùng bàn phím'!] Do không kích hoạt được cơ quan Sinh môn, lập tức trong kênh livestream xuất hiện rất nhiều bình luận chỉ trích Sở Viễn, ngập tràn màn hình. "Đồ nghèo kiết xác!" Nhìn cái xác khô trên người ngoài quần áo rách nát và bụi bặm ra thì chẳng có cái lông gì, Bàn Tử trực tiếp mở miệng chê bai.

Sở Viễn nhìn vị trí Cấn không có phản ứng gì, lập tức có chút ngẩn người. 24 tinh tượng và vị trí Bát quái không tính sai mà!

Nghĩ đến đây, hắn lại trầm giọng nói: "Tây Bắc Càn Lục, là Khai Môn, cũng có ý nghĩa là sinh lộ đại cát, đếm từ trái sang, cái đầu tiên hàng thứ nhất." Hai đệ tử Tá Lĩnh nghe vậy nhìn sang Hoa Vinh, thấy gật đầu ra hiệu liền tiến lên mở quan tài. *Rầm!* Nắp quan tài đá bị lật tung xuống đất, tình hình bên trong y hệt quan tài ở Sinh môn. "Chuyện này... sao lại như vậy?" Hoa Vinh trợn mắt há mồm nhìn vào trong quan tài.

Khai Môn cũng không phải chỗ chứa cơ quan, chẳng lẽ phải thử từng cái một?

Đúng lúc này, đột nhiên một luồng gió lạnh thổi qua, Hoa Vinh rùng mình theo bản năng, vô thức nhìn về phía quan tài.

Một cánh tay xương xẩu trắng hếu đột nhiên xuất hiện ở mép quan tài, bám chặt lấy thành đá, trên xương không còn chút da thịt nào, mang lại cảm giác rợn tóc gáy. *Lạch cạch!* Tiếng răng va vào nhau bỗng phát ra từ trong quan tài khiến đám đông vây xem sợ hãi lùi lại,

mặt ai nấy tái mét. "Vãi, thế mà lại khởi thi!" Một đệ tử sau lưng Hoa Vinh cầm gậy chọc xác (thiêu thi can) chủ động bước lên một bước, ánh mắt cảnh giác nhìn động tĩnh trong quan tài. *Gào!* Dưới sự chống đỡ của cánh tay xương xẩu, cái xác khô bỗng nhiên dựng đứng dậy, cứ thế đứng thẳng đơ trước mặt mọi người.

Chỉ thấy nó mặc quân phục rách nát bẩn thỉu, lờ mờ nhận ra chút nhung phục của người Nguyên, chưa từng mặc giáp, xem ra là một binh sĩ bình thường. *Gào!* Xác khô đột nhiên gặp nhiều người sống như vậy, lập tức gầm lên giận dữ, vung móng vuốt sắc nhọn về phía mặt mọi người.

Đệ tử Tá Lĩnh nhanh tay lẹ mắt, gậy chọc xác nhọn hoắt trong tay lập tức đâm mạnh vào ngực xác khô. *Bốp!* Cây gậy thẳng tắp đập mạnh vào thân xác khô, khiến lớp bụi dày trên người đối phương bay mù mịt.

Một mùi hôi tanh gay mũi lan tỏa trong không khí. "Lùi lại!" Ngay lúc đệ tử Tá Lĩnh do dự không tiến, bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng xé gió khiến hắn quả quyết lùi lại.

Mọi người chỉ thấy một luồng hàn quang loé lên trước mắt, bụi mù trước mặt dường như bị nhát đao này chém làm đôi.

Qua khe hở, có thể thấy rõ cái xác khô trong bụi mù đã đầu lìa khỏi cổ, thân thể đứng ngây ra tại chỗ. *Bịch* một tiếng.

Cái đầu lâu dữ tợn từ giữa không trung rơi nặng nề xuống đất.

Đợi bụi tan hết, mọi người mới phát hiện vật rơi dưới đất chính là đầu lâu của cái xác khô vừa trá thi.

Sở Viễn rung cổ tay, thân đao chấn động rũ sạch vết bẩn, xoay ngược đao một đường tuyệt đẹp, thu đao vào vỏ! [Hóa ra đây là trá thi, vãi chưởng, cái xác khô này kinh dị quá, không ngờ trên đời thực sự

có cương thi!] [Hèn gì hay thấy tin tức trộm mộ chết thảm, hóa ra không chỉ đối mặt với cơ quan mà còn phải đề phòng trá thi.] [Mau, mời viện trưởng Vương của Viện nghiên cứu Cổ sinh vật học ra giải thích xem tại sao lại có cương thi?] [Ách, cho hỏi giờ tôi đi học đạo pháp còn kịp không?] [Sau này mọi người đi tảo mộ Thanh Minh thành tâm chút, đốt nhiều tiền vàng, hiếu kính nhiều vào, kẻo coi chừng khởi thi!] [Yên tâm, cho dù người thân bạn trá thi biến thành cương thi cũng sẽ không cắn người thân trực hệ đâu.] [Lầu trên cút đi, ngộ nhận con cháu, đề nghị đi xem phim Cương Thi Đạo Trưởng, máu người thân trực hệ đối với cương thi mới là đại bổ.] Ngay khoảnh khắc xác khô nhảy ra khỏi quan tài, cả kênh livestream lập tức bùng nổ, vô số bình luận (đạn mạc) bay tới tấp. ... "Tiểu Ca, cứ thế này không phải cách, nếu mở từng cái một, khó tránh khỏi lại gặp tình huống trá thi." Hoa Vinh liếc nhìn cái xác khô, lo lắng nói.

Mới mở hai cái đã trúng một cái, xác suất này cực cao.

Chương 85

Rủi ro mở quan tài quá lớn, đầy rẫy sự không chắc chắn.

Qua cú giao thủ ngắn ngủi vừa rồi, Hoa Vinh biết nhóm mình solo với xác khô chưa chắc đã chiếm được hời.

Dù sao không phải ai cũng có thần binh lợi khí như Hắc Kim Cổ Đao của Sở Viễn, hắn cảm thấy dao găm Tiểu Thần Phong của mình cũng chẳng ăn thua.

Sở Viễn quan sát xung quanh, nghiêm túc nói với Hoa Vinh: "Có vẻ như tên người Nguyên này lợi dụng sự am hiểu của chúng ta về Cửu Cung Bát Môn, cố ý bày bố cục này để mê hoặc!

Cho người đừng tùy tiện động vào mấy quan tài này, cơ quan chắc nằm ở bốn bức tường xung quanh, tôi đi tìm kỹ lại xem sao." Nói xong, Sở Viễn đi đến trước một bức tường, hai ngón tay phải đặt lên vách đá chậm rãi di chuyển.

Giờ khắc quan trọng vẫn phải dựa vào 'Phát Khâu Chỉ' để dò tìm cơ quan ở những chỗ tinh vi. "Tổng bả đầu, chỗ này lại có phát hiện!" Đột nhiên một tiếng nói kích động phá vỡ sự yên tĩnh, thì ra một Lực sĩ Tá Lĩnh phát hiện ra một pho tượng thần có điểm lạ.

Mọi người nghe tiếng đi tới, chỉ thấy bên cạnh bức bích họa ghi lại cuộc đời Nguyên đại đại tướng quân, một bức tượng Quan Âm đã thu hút sự chú ý.

Mấy Lực sĩ Tá Lĩnh đang vây quanh bức tượng, chỉ trỏ liên tục.

Sở Viễn nheo mắt, quả nhiên phát hiện hai bức tượng hai bên bích họa có chi tiết cục bộ không giống nhau, nếu không quan sát kỹ thật khó phát hiện.

Hóa ra dưới lòng bàn tay phải của bức tượng thừa ra một khối đĩa tròn hình bát quái, có thể thấy khe hở rõ ràng, hiển nhiên là di chuyển được.

Sở Viễn cúi người xuống, trên khối bát quái này khắc rõ ràng các ký hiệu âm dương dài ngắn không đều, chính thức tương ứng với Bát Môn. "Cái đĩa bát quái này có tám bánh răng, tương ứng với Cửu Cung Bát Môn.

Sinh môn là số 8, trái 2 phải 8 tức là Sinh môn." Chỉ thoáng chốc, Sở Viễn đã nhìn ra cơ quan của bức tượng.

Vừa định ra tay xoay đĩa bát quái, Sở Viễn chợt dừng lại, nhớ đến cảnh tượng tính toán thất bại lúc nãy. "Tiểu Ca, mộ tên người Nguyên này cổ quái.

Nếu không có cậu 'quá quan trảm tướng' dọc đường đi, chúng tôi cũng không vào được đến đây.

Tôi tin cậu!" Hoa Vinh nhìn thấu suy nghĩ của Sở Viễn, vỗ vai hắn, giọng điệu rất chân thành.

Đám Lực sĩ Tá Lĩnh phía sau nghe vậy cũng gật đầu lia lịa.

Dân đổ đấu Tá Lĩnh xưa nay vẫn coi thường phái kỹ thuật lưu như Mạc Kim Hiệu Úy.

Nhưng dọc đường đi này, bất kể là thân thủ hay kỹ thuật đổ đấu của Sở Viễn đã sớm chinh phục bọn họ, tự nhiên rất tin tưởng hắn. "Đúng thế Tiểu Ca, Bàn gia tôi cả đời này ngoài Lão Hồ ra thì tin nhất là cậu, người khác ai nói cũng đếch nghe!" Bàn Tử nhướng mày, thần sắc kiên định đứng sau lưng Sở Viễn, nói lớn.

Thấy hai người tin tưởng mình, Sở Viễn an tâm, không do dự nữa mà đưa tay xoay đĩa bát quái ở đế tượng.

Hắn xoay sang trái hai cái, rồi xoay sang phải tám cái.

Sinh môn, hiện! *Rắc rắc!* Một tràng tiếng cơ quan chuyển động vang lên, lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Chỉ thấy cỗ quan tài đá ở vị trí trung tâm thạch thất chậm rãi tịnh tiến, dần lộ ra một cửa hang bên dưới!

Lực sĩ Tá Lĩnh bên cạnh thấy động tĩnh lập tức tiến lên kiểm tra. "Tổng bả đầu, dưới này là một đoạn cầu thang!" Một Lực sĩ Tá Lĩnh cầm đèn soi, nhìn rõ tình hình bên dưới liền hô to. "Hóa ra đây mới là sinh lộ, lại nằm ở Tử môn.

Đúng là 'trí chi tử địa nhi hậu sinh' (đặt vào chỗ chết để tìm đường sống), thiết kế cơ quan của tên người Nguyên này quả thực cổ quái!" Sở Viễn nhìn vị trí quan tài di chuyển, khẽ tán thán.

Kiểu tư duy thiết kế cơ quan mộ huyệt này ở mức độ nào đó đúng là có thể phòng chống trộm mộ.

Nhưng kiểu thiết kế này cũng chỉ làm khó được dân kỹ thuật lưu như Mạc Kim Hiệu Úy, chứ gặp phải kiểu 'lấy sức đè người' như Bàn Sơn, Tá Lĩnh thì cũng công cốc. [Đúng là tú tài gặp binh, có lý cũng nói không lại.

Gặp kiểu thiết kế cơ quan này thì Chu Văn Vương sống lại cũng cạn lời.] [Trí chi tử địa nhi hậu sinh, nói thì dễ, chứ gặp thật thì mấy ai dám thử, mạng chỉ có một thôi!] [Không tâng bốc nhưng loại cơ quan kỹ thuật này vẫn phải dựa vào Mạc Kim Hiệu Úy, nếu không thì chết lúc nào không hay.] [Tuy nói vậy nhưng Lực sĩ Tá Lĩnh cũng ngầu bá cháy, rất nhiều thứ là do họ phát hiện, đông người cũng có cái lợi!] Mọi người theo bậc thang đi xuống cửa hang, đi khoảng hơn bốn mươi bậc thì đến một ngôi mộ thất tinh xảo.

Đập vào mắt đầu tiên là ba cỗ quan quách bằng gỗ đặt giữa mộ thất.

Ba cỗ quan quách này vây quanh một vòng tròn đen ở giữa, xếp theo thế chân vạc tam túc đỉnh lập, trông khá bí ẩn. "Tiểu Ca, đây là bài bản gì?

Sao lại có ba cỗ quan tài chủ?" Bàn Tử đi đầu xông vào, nhìn thấy ba cỗ quan tài trong chủ mộ thất liền ngẩn tò te.

Tình huống gì đây? "Cái này không phải lại là hư trủng (mộ giả) nữa chứ?" Hoa Vinh vuốt cằm nghi ngờ.

Dọc đường đi, cơ quan lăng mộ tên người Nguyên này hay dùng nhất là hư trủng, khiến mọi người nếm không ít khổ sở.

Nghĩ đến đây, Hoa Vinh vẫy tay ra hiệu cho Lực sĩ Tá Lĩnh tản ra.

Tuy chưa phát hiện cơ quan gì nhưng sợ nhất là bất thình lình dính chấu, vẫn nên đề phòng trước thì hơn. "Mẹ kiếp, một tên Nguyên đại đại tướng quân mà làm lăng mộ bí hiểm thế, không biết còn tưởng chúng ta đang thám hiểm hoàng lăng đấy." Bàn Tử bĩu môi, vô tư chém gió.

Đi cả quãng đường chả thấy bảo bối gì, vớt được mỗi con Gà chúa tổ tông (Kê Vương).

Đừng nói đến đồ cổ đời Nguyên, cái nịt cũng chẳng thấy, được cái yêu bài của Quan Sơn Thái Bảo đáng giá chút tiền thì bị Sở Viễn đòi mất.

Sở Viễn không để ý Bàn Tử càm ràm, ngược lại vẻ mặt ngưng trọng nhìn ba cỗ quan tài.

Tên người Nguyên xây lăng mộ này có chút trình độ.

Đầu tiên dùng Thiên Địa Bàn làm lối vào, phá giải sai là thiên băng địa liệt, sau đó dùng 24 tinh tượng kết hợp Cửu Cung Bát Quái tạo thế cục, thiết lập hư trủng.

Người hiểu Cửu Cung Bát Quái sẽ theo đường tìm Sinh môn để phá giải, nhưng đối mặt có thể là cương thi tấn công.

Nếu may mắn qua được hết, đến cuối cùng sẽ đối mặt với 'Tam hợp tam hội cục' ở chủ mộ thất.

Người thiết kế lăng mộ này là cao nhân.

Sở Viễn gọi Hoa Vinh và Vương Bàn Tử lại, chỉ vào ba cỗ quan tài, nghiêm túc giới thiệu: "Ba cỗ quan tài này xếp theo thế cục 'Tam hợp tam hội', lần lượt đại diện cho Sinh, Vượng, Mộ - tam hợp, cũng đại diện cho ba kiếp nạn mà Nguyên đại đại tướng quân trải qua trong đời." Hoa Vinh ngẩn ra: "Ba kiếp nạn trong đời?

Tên Nguyên đại đại tướng quân này không phải muốn thành tiên đấy chứ?" "Cái gì?" Mọi người nghe Hoa Vinh nói đều ngạc nhiên.

Ngươi chỉ là một tên tướng quân cỏn con mà đòi thành tiên, việc mà hoàng đế lão nhi còn không làm được, ngươi lại muốn thực hiện, đúng là hoang đường.

Sở Viễn lắc đầu, điềm đạm nói: "Cũng không hẳn.

Thế cục Tam hợp tam hội thuộc về sự biến hóa của mệnh lý, vốn dĩ huyền diệu, từ xưa đến nay có rất nhiều cách giải thích.

Mộ chủ này có vẻ muốn mượn phúc địa Bình Sơn, vọng tưởng thay đổi mệnh lý của mình, cũng có thể là để phù hộ hậu nhân." Bàn Tử gật gù phụ họa: "Hóa ra là vậy.

Theo tôi thấy tên người Nguyên này sát lục nặng nề như thế, hậu nhân sớm muộn cũng bị thiên khiển!" "Nếu hắn thực sự muốn phi thăng thành tiên thì quan quách thật sự chắc chắn không nằm ở đây, nhưng vị trí ba cỗ quan tài này đặt sai rồi." Sở Viễn chỉ vào ba cỗ quan tài giải thích.

Tam hợp tam hội sắp xếp theo Sinh, Vượng, Mộ, vị trí này rõ ràng

bị đảo lộn. "Bàn Tử, lại đây, chúng ta cùng đẩy quan tài, thử xem có đổi vị trí chúng được không." Gọi Bàn Tử một tiếng, Sở Viễn đến trước một cỗ quan tài, quan sát trên dưới, chất liệu bình thường, hoa văn phổ thông, xem ra đúng là nghi trủng.

Chương 86

Bàn Tử nghe Sở Viễn gọi, hớn hở đi tới, thu xẻng công binh lại, đứng trước quan quách. "Cùng dùng sức nào!" Hai người đặt tay lên quan quách, dùng sức đẩy mạnh.

Ba cỗ quan tài bỗng nhiên cùng lúc di chuyển chậm chạp, tam vị nhất thể!

Động tĩnh bên này lập tức thu hút sự chú ý của nhóm Hoa Vinh, mọi người không nói hai lời rút vũ khí ra, cảnh giác nhìn vào giữa phòng.

Ngay khi Sở Viễn và Bàn Tử đẩy ba cỗ quan tài đại diện cho Sinh, Vượng, Mộ tam hợp về đúng vị trí, một tiếng cơ quan chợt vang lên. *Rắc rắc!* Chỉ thấy vị trí trung tâm giữa ba cỗ quan tài, một mảng gạch nền đột nhiên sụp xuống, một cỗ quan quách màu vàng kim từ từ trồi lên. "Đây là quan quách làm từ gỗ Kim tơ nam mộc cực phẩm, nhìn là biết quan quách của mộ chủ!" Hoa Vinh hưng phấn nhìn cỗ quan quách tự động bật lên, đặc biệt là sau khi thấy vẻ ngoài của nó thì càng thêm chắc chắn.

Đây chính là quan quách chủ mộ thất của Nguyên đại đại tướng quân Bình Sơn cổ mộ.

Bàn Tử nhìn gỗ nam mộc tơ vàng trước mặt, hai mắt sáng rực.

Nhìn chất liệu quan quách này là biết minh khí tuẫn táng chắc chắn không ít. "Bàn Tử, mở quan tài!" Nghe Sở Viễn phân phó, Bàn Tử lập tức cười tít mắt, lấy cây nến sáp từ túi ra đi thẳng đến góc Đông Nam.

Lần này thì không nhận nhầm phương hướng nữa.

Một ngọn lửa nến bỗng nhiên cháy lên hiu hắt ở góc Đông Nam

chủ mộ thất.

Gió lạnh thổi qua, ngọn lửa khẽ lay động trong không khí.

Bàn Tử nhìn ngọn nến chập chờn, trong lòng dâng lên chút bất an, nhưng nhìn cỗ quan quách Kim tơ nam mộc ở giữa, hắn đảo mắt, vớ ngay mảnh ngói vỡ bên cạnh che chắn cho cây nến.

Ngọn lửa lập tức đứng thẳng trở lại. "Vãi, Bàn Tử, chiêu này cao tay đấy!" Hoa Vinh vốn tư văn ổn trọng nhìn thấy thao tác 'bá đạo' của Bàn Tử cũng phải buột miệng chửi thề.

Mộ chủ nếu không đồng ý mở quan tài thì e là cũng không thổi tắt nổi cây nến này.

Bàn Tử mặt dày thật, thao tác này chẳng phải là đang lừa ma sao?

Thấy vậy, Hoa Vinh cùng các Lực sĩ Tá Lĩnh phía sau đều nhìn Bàn Tử với vẻ bái phục. "Haha, thao tác cơ bản thôi mà, mọi người đừng ngạc nhiên!" Bàn Tử xua tay, cười giả bộ ngại ngùng.

Sở Viễn đen mặt nhìn Bàn Tử, lặng lẽ lấy cái Mạc Kim Phù (bùa trộm mộ) trước ngực ra đặt vào lòng bàn tay.

Bàn Tử thấy thế cũng lấy Mạc Kim Phù của mình ra, rồi nghiêm túc nhìn Sở Viễn. "Nhất sinh nhị hề, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật thị huyền quan.

Phụ âm bão dương lưỡng tương nan, mạc kim mạc cốt mạc dung chiêm." Sở Viễn đưa tay phải chạm nhẹ vào tay phải Bàn Tử, kết thành thủ thế đồng tâm hiệp lực, trầm giọng nói.

Bàn Tử khẽ gật đầu, đeo lại Mạc Kim Phù, lấy xẻng công binh ra chuẩn bị mở nắp quan tài Kim tơ nam mộc.

Chính lúc hắn định hành động thì bị Sở Viễn đưa tay cản lại.

Bàn Tử đang nghi hoặc định hỏi có chuyện gì thì thấy Sở Viễn ra

hiệu về hướng Đông Nam.

Góc Đông Nam...

Tiêu rồi, là cây nến!

Một linh cảm xấu nảy sinh trong lòng Bàn Tử, hắn cứng ngắc quay cổ nhìn lại.

Quả nhiên, dù có mảnh ngói che chắn, ngọn lửa nến lúc này dường như bị thứ gì đó kéo ngược lên trên, liên tục vươn dài ra.

Mẹ kiếp, không lẽ bị tên Hoa Vinh nói trúng rồi, lừa ma không xong nên đối phương tìm tới?

Bàn Tử thót tim một cái, luồng hàn khí chạy dọc sống lưng, dù là kẻ không kính quỷ thần như hắn thấy cảnh này chân cũng run cầm cập.

Hoa Vinh và những người khác cũng rõ quy tắc "Quỷ xuy đăng" (ma thổi đèn) của Mạc Kim Hiệu Úy, tự nhiên biết ngọn lửa như vậy có hàm ý gì.

Chẳng lẽ cứ thế không mở quan tài mà rút lui?

Nghĩ đến đây Hoa Vinh không cam lòng.

Nếu Sở Viễn và Bàn Tử kiên quyết theo quy tắc Mạc Kim thì khả năng cao sẽ chọn không mở.

Đến lúc đó, hắn đành phải dùng quy tắc Tá Lĩnh để mở!

Dù sao thì hôm nay cỗ quan quách này Hoa Vinh hắn quyết mở bằng được, Hoa Vinh ta đã nói thì Hoàng đế lão nhi đến cũng không cản nổi.

Thần tình của Bàn Tử và Hoa Vinh đều lọt vào mắt Sở Viễn.

Nghĩ đoạn, Sở Viễn từ từ lấy trong túi ra một lá bùa vàng.

Đó chính là Trấn Thi Phù mà Thôi lão đạo lén tặng Sở Viễn không lâu trước đây để phòng ngừa khởi thi.

Sở Viễn chậm rãi đặt Trấn Thi Phù lên quan quách Kim tơ nam mộc, sau đó lấy từ trong túi ra một chiếc ấn đồng, kiên quyết đóng lên lá bùa.

Tám chữ lớn ẩn hiện trên lá bùa vàng, nhìn kỹ chính là: Thiên Quan Chúc Phúc, Bách Vô Cấm Kỵ. "Phát Khâu Ấn!" Bàn Tử nhìn chiếc ấn đồng trong tay Sở Viễn, kinh hô một tiếng, nhưng trong lòng càng thêm thắc mắc, Phát Khâu Ấn còn dùng được như thế này sao?

Ngay lúc hắn đang nghi hoặc, Sở Viễn đã dán lá bùa Trấn Thi Phù vừa đóng ấn lên nắp quan tài Kim tơ nam mộc.

Đồng thời, Sở Viễn cầm ấn đồng hướng về phía Đông Nam, đạm mạc nói: "Tôn, vong giả tại thượng, vô ý thao nhiễu, mạo phạm khai quan.

Tôn, vong giả vi trường, vô kỵ kính; vong giả bình sinh, vô quý thủ; vong giả chi khí, vô ngại.

Khai quách!" Vừa dứt lời Sở Viễn, ngọn lửa nến ở góc Đông Nam lập tức yên tĩnh lại, trở về hình dáng bình thường.

Nghe giọng nói hùng hồn của Sở Viễn bên tai, Bàn Tử và Hoa Vinh thấy tinh thần phấn chấn, ai nấy đều kính phục nhìn Sở Viễn. "Đây mới là chất Mạc Kim chính tông chứ!" Hoa Vinh động dung, vẻ mặt đầy khâm phục.

Bàn Tử thấy nến trở lại bình thường, nội tâm cũng an ổn hơn nhiều, dùng xẻng công binh dò tìm khe hở dọc theo nắp quan tài.

Hắn tin rằng chỉ cần cho hắn một khe hở nhỏ, với tay nghề mở quan tài của Bàn gia, tuyệt đối có thể mở cửa thấy bảo vật.

Cùng lúc đó, loạt thao tác của Sở Viễn và Bàn Tử khiến kênh

livestream nổ tung, sôi sục hẳn lên. [Đây chính là cái lợi của việc có bằng kép Đổ đấu, khi Mạc Kim vi phạm quy tắc, không sao, tôi còn là Phát Khâu Trung Lang Tướng!] [Đâu chỉ thế, tôi đã thấy thủ lĩnh Lực sĩ Tá Lĩnh Hoa tổng bả đầu đang nóng lòng muốn thử rồi.] [Ngầu bá cháy, chuyển hệ mượt mà.

Một khi kỹ thuật lưu không được, bạo lực lưu tiếp ứng ngay.] [Tuy tôi là anti-fan nhưng khẩu khí của Sở tiểu ca nghe chất quá, đây mới là Mạc Kim Hiệu Úy trong lòng tôi!] [Vãi chưởng, Phát Khâu Trung Lang Tướng bá đạo vậy sao?

Đóng cái dấu, nói vài câu là có thể 'vấn tâm vô quý' lấy đồ tùy táng?] [Ông biết cái đếch gì!

Thời xưa Phát Khâu Trung Lang Tướng đại diện cho thân phận quan phương, tương đương nhà khảo cổ học bây giờ đấy.] [Xì, nói vài câu rồi quang minh chính đại lấy đồ, làm gì có chuyện ngon ăn thế, thuần túy là tự lừa mình dối người.] Hoa Vinh thấy Bàn Tử bắt đầu mở quan tài, liền dẫn mấy người tiến lên. "Bàn Tử, cậu lui ra chút, để tôi." Nói xong, Hoa Vinh giơ Thái Âm Trảo trong tay lên, vẻ mặt đắc ý.

Đây là thần khí mở quan tài thường dùng của phái Nam Mộ (Nam Phái Đổ Đấu).

Chưa nói cái khác, thiết kế của nó xịn hơn cái xẻng công binh trong tay Bàn Tử nhiều.

Chương 87

Từ sau khi gãy cánh ở trận chiến Ung Thành hai năm trước, Hoa Vinh đã thầm quyết tâm nhất định phải tự tay quật cái cổ mộ Bình Sơn này.

Không chỉ để báo thù cho anh em đã chết, mà còn để dương danh công ty kiến trúc Thường Thắng Sơn. "Bàn ca, quay lại đi, ra trông chừng cây nến, chỗ này có chút tà tính." Sở Viễn lo lắng nói.

So với đám Lực sĩ Tá Lĩnh trang bị đầy đủ, Bàn Tử mặc đồ thường, gặp phải khởi thi dễ bị thiệt thòi.

Bàn Tử chần chừ một lát rồi thu xẻng công binh, không cam lòng đi về góc Đông Nam, miệng vẫn lầm bầm chửi rủa.

Cũng không biết là oán trách Sở Viễn hay oán đám Lực sĩ Tá Lĩnh tranh việc. *Rầm!* Ngay lúc hai người nói chuyện, nhóm Hoa Vinh đã cạy mở nắp quan tài Kim tơ nam mộc, bụi bay mù mịt.

Một mùi hôi thối nồng nặc bốc ra từ bên trong khiến đám Tá Lĩnh xung quanh phải bịt mũi lùi lại.

Bàn Tử nghe tiếng liền kiễng chân ngó vào trong quan quách, nhưng do khoảng cách khá xa nên chẳng thấy gì.

Sốt ruột, Bàn Tử nhịn không được bước lên vài bước, quên bẵng cây nến bên cạnh, không biết rằng ánh nến đã thay đổi.

Đệ tử Tá Lĩnh đứng gần nhất thấy quan quách mở ra, vô thức nhìn vào.

Đây chính là cơn ác mộng trong lòng người Tá Lĩnh hai năm trước!

Đợi nhìn rõ tình hình bên trong, hắn lập tức trợn mắt há mồm.

Chỉ thấy một thân xác sống động như thật, đầu đội mũ sắt kiểu dáng đâu mâu, mình mặc áo giáp hỗn hợp da thú và sắt đã cũ kỹ.

Tay cầm một thanh Loan đao viên nguyệt màu xám tro ám trầm, hai tay bắt chéo đặt trước ngực.

Hảo một vị tướng quân Nguyên đại kiêu dũng thiện chiến! "Tổng bả đầu, là Định Thi Đan!" Một đệ tử Tá Lĩnh chỉ vào viên đan hoàn màu đen ngậm trong miệng tướng quân Nguyên triều, vui mừng hô lên.

Hoa Vinh nghe tiếng nhìn sang.

Hèn gì giữ được dung mạo hoàn chỉnh, hóa ra là dùng Định Thi Đan.

Thứ này gác ở thời bây giờ là đồ tốt.

Những năm trước, khi Tá Lĩnh nhận việc riêng của mấy khách hàng lớn cũng từng kiếm được bảo vật này, bán cho người mua đặc biệt trị giá cả chục triệu. "Mẹ kiếp, không hổ là man di, thế mà cướp được nhiều bảo bối thế này!" Hóa ra Bàn Tử đã mon men đến trước quan quách từ lúc nào, đang dùng ánh mắt thèm thuồng soi mói đồ tùy táng bên trong. "Vãi chưởng, cái này là đồ sứ Nhữ Diêu Bắc Tống, bà mẹ nó chứ, thế mà bị mẻ mất một góc!

Cái đĩa hình hoa quỳ Chá Cô Ban men đen Định Diêu Bắc Tống kia nữa, thế mà bị vứt lăn lóc trong góc như phế vật, phí của giời quá!" Ngay lúc Bàn Tử đang đau lòng xót ruột phẩm bình cổ vật trong quan tài, thu hút mọi người vây xem, thì không ai phát hiện ra cây nến ở góc Đông Nam ngọn lửa dần chuyển sang màu xanh lục thẫm, bị một sức mạnh vô hình liên tục kéo lên cao.

Dưới ánh sáng chiếu rọi, bóng ngọn nến đổ dài tạo thành một cái bóng hẹp dài, thoạt nhìn như bóng dáng một vị tướng quân cổ đại uy

nghiêm!

Trong chủ mộ thất Nguyên đại đại tướng quân, bên cạnh quan quách Kim tơ nam mộc.

Một đám Lực sĩ Tá Lĩnh đang nghe Bàn Tử bình phẩm các loại đồ tùy táng, đột nhiên một luồng gió âm ùa ra từ trong quan quách.

Ban đầu, mọi người chỉ thấy gió mát phả vào mặt, chẳng để tâm, nhưng một lát sau ai nấy đều thấy sai sai.

Bởi vì nhiệt độ trong phòng giảm đột ngột mấy độ, luồng hàn khí âm lãnh truyền đến từ phía Đông Nam mộ thất khiến người ta rùng mình.

Trong chốc lát, mọi người nhìn nhau, vẻ mặt cảnh giác quan sát tứ phía.

Đều là dân từng trải chuyện đổ đấu, đột nhiên xuất hiện dị trạng chắc chắn sắp có biến.

Cùng lúc đó, cây nến Bàn Tử vừa thắp bị luồng gió âm kia thổi tắt ngấm. "Bàn gia, mau nhìn kìa, nến tắt rồi!" Một Lực sĩ Tá Lĩnh cầm Tham Âm Trảo chỉ tay về phía Đông Nam, run rẩy hét lên, giọng nói lạc đi vì sợ hãi.

Không sợ sao được, qua ánh nến có thể thấy rõ một luồng gió thổi từ trên xuống dập tắt nến.

Đây là quỷ hồn tác quái!

Nhiều người nghĩ vậy liền lùi sát vào tường, chỉ khi lưng dựa chặt vào vách đá mới thấy an tâm đôi chút. "Nguy rồi, có khả năng sẽ khởi thi, mọi người lùi lại hết đi." Lúc này trong cơ thể Sở Viễn truyền đến từng đợt khí nóng, hắn biết đây là huyết mạch đang cảnh báo có tà lực đang đến gần!

Nồng độ sức mạnh huyết mạch của hắn đã đạt 50%, tuy chưa thể lên trời xuống đất nhưng xu cát tị hung, trừ tà thì có thừa.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn vội vàng hô lớn.

Hắn không muốn nhìn đám Lực sĩ Tá Lĩnh tinh nhuệ này biến thành pháo hôi (bia đỡ đạn).

Theo hắn xuống mộ mà chết nhiều người quá thì cũng ảnh hưởng không nhỏ đến uy tín của Sở Viễn.

Nghe tiếng cảnh báo, Bàn Tử đang vây quanh quan quách theo bản năng dừng mắt lại trên khuôn mặt khả ố của cái xác trong quan tài.

Tên này phải tạo bao nhiêu sát nghiệp mới xấu ma chê quỷ hờn thế này chứ, đúng là tạo nghiệp! *Vút!* Ngay lúc Bàn Tử phân tâm, một luồng ô quang bất ngờ bắn ra từ trong quan quách, nhanh như tên bắn, lao thẳng vào mi tâm Vương Bàn Tử. "Vãi!" Tuy có Sở Viễn nhắc nhở nên Bàn Tử đã cẩn thận hơn nhiều, nhưng vẫn bị cú tập kích bất ngờ này làm giật mình kêu lên. *Keng!* Ngay khi ô quang sắp đánh trúng, Bàn Tử với phản xạ đỉnh cao theo bản năng dùng xẻng công binh che trước trán.

Ô quang đập vào mặt xẻng phát ra tiếng kim loại va chạm chát chúa, lực đạo siêu phàm khiến Bàn Tử lùi lại mấy bước.

Bàn Tử xoa xoa cổ tay tê rần vì chấn động, mắt nhìn trân trân xuống đất mới thấy rõ thứ tấn công mình là gì.

Chỉ thấy một viên đan hoàn màu vàng kim pha đá (kim phi thạch) đang nằm im lìm dưới đất, chính là viên Định Thi Đan trong miệng mộ chủ! "Mẹ kiếp, đây chẳng lẽ là 'Táo hạch đinh' (đinh hạt táo) trong truyền thuyết, thế mà mạnh dữ vậy!" Bàn Tử nhặt viên đan hoàn lên ngắm nghía, nhịn không được chửi đổng.

Tốc độ và lực đạo của viên Định Thi Đan này quả thực kinh

người.

Nghĩ vậy, Bàn Tử liếc nhìn quanh, thấy mọi người không chú ý đến mình bèn thuận tay đút viên đan vào túi.

Thấy Định Thi Đan 'mồ yên mả đẹp', vẻ mặt Bàn Tử mới giãn ra, coi như tự an ủi bản thân sau cú hú hồn vừa rồi.

Người ngoài nào ai để ý động tác nhỏ của Bàn Tử, lúc này mọi ánh mắt đều bị kinh biến trong quan tài thu hút. *Rầm!* Nắp quan tài vốn gác hờ trên quan quách bỗng bị hất tung từ bên trong, lộn vài vòng trên không rồi rơi rầm xuống đất.

May mà mọi người được Sở Viễn nhắc nhở đã tránh xa quan quách Kim tơ nam mộc nên không ai bị đè trúng. "Gà gáy đèn tắt không sờ vàng, sắp khởi thi rồi, Bàn Tử, lùi lại!" Sở Viễn đã sải bước đi về phía Bàn Tử, dặn dò một câu.

Chỉ thấy hắn tay trái cầm Phát Khâu Ấn, tay phải cầm Hắc Kim Cổ Đao chậm rãi tiến về phía quan tài chủ. [Đến lúc trình diễn kỹ thuật thực sự rồi, quy tắc Mạc Kim không được thì đổi Phát Khâu Trung Lang Tướng lên sàn!] [Không phải lại thi biến đấy chứ, đang xem chương trình khảo cổ đàng hoàng lại thành phim kinh dị, Trung Lang Tướng Sở Viễn đâu rồi?] [Đừng vội, phía sau còn Tá Lĩnh đang xếp hàng, cùng lắm thì Sở Viễn lấy thân phận Bàn Sơn Đạo Nhân ra chơi luôn.] [Vãi, rõ ràng là chương trình thám hiểm khảo cổ, giờ biến thành tứ đại môn phái vây công Quang Minh Đỉnh, đại tướng quân thảm quá.] [Mau nhìn kìa, đại tướng quân sắp bò ra khỏi quan tài.

Nhìn bộ dạng sát khí đằng đằng của Tiểu Ca, tôi lại thấy lo cho đại tướng quân ghê.] Kênh livestream bỗng chốc tràn ngập bình luận thương cảm cho Nguyên nhân đại tướng quân khiến tổ chương trình ở hậu trường dở khóc dở cười.

Hoa Vinh nhìn vẻ mặt ngưng trọng của Sở Viễn, ra lệnh cho đám

Tá Lĩnh phía sau: "Mọi người hành động đi, chuẩn bị Ngư Võng Trận (trận lưới cá), sẵn sàng chi viện cho Tiểu Ca bất cứ lúc nào!" Nghe Tổng bả đầu sắp xếp, đám Lực sĩ Tá Lĩnh vội lấy lưới từ trong balo ra, hai người một tổ, bày trận thế quanh quan quách Kim tơ nam mộc. *Hù hù!!!* Khi Sở Viễn dần đến gần quan quách, trong mộ thất bỗng vang lên từng trận gió âm, luồn qua các khe hở trên vách tường rít gào dữ dội.

Chương 88

Dường như những oan hồn không nơi nương tựa đang ngày đêm vẩn vơ quanh quan quách muốn báo thù rửa hận.

Càng đến gần quan tài mộ chủ, tiếng gió rít càng lớn, như thể mộ chủ đang cảnh cáo Sở Viễn: Mau rời đi, cấm được lại gần.

Đối mặt với gió âm gào thét, Sở Viễn không hề lay chuyển, bước chân vững vàng tiến về phía trước, Phát Khâu Ấn trong tay càng tỏa ra u quang.

Thấy Sở Viễn không bị gió âm dọa sợ, trong quan quách bỗng truyền ra tiếng rung động. *Leng keng leng keng!* Sở Viễn nheo mắt, phát hiện âm thanh rung động phát ra từ một chiếc bình hoa Quan Diêu Bắc Tống đen tuyền.

Chính chiếc bình này khi đối diện với Phát Khâu Ấn thì run bần bật, như thể có thứ gì bên trong muốn thoát ra.

Sở Viễn thấy vậy khựng lại, giơ cao Phát Khâu Ấn, đại nghĩa lẫm nhiên quát: "Thiên Quan Chúc Phúc, Bách Vô Cấm Kỵ!" *Choang!* Theo tiếng hô uy phong lẫm liệt của Sở Viễn, chiếc bình hoa trong quan quách phát ra tiếng nứt *răng rắc* rồi nổ tung.

Một làn khói đen mang theo mùi tanh tưởi bay ra từ miệng bình, to cỡ cái chậu rửa mặt, lơ lửng giữa không trung một cách thần kỳ! "Tiểu Ca, cẩn thận, đây là Kỳ Lân Cổ thịnh hành ở Miêu trại Tương Tây, có thể ký sinh vào cơ thể người, tà ác vô cùng, đừng hít phải!" Hoa Vinh vừa nhìn thấy đám khói đen như mực giữa không trung liền biến sắc, thứ này người ngoài không biết chứ hắn rất rõ.

Hồi nhỏ theo cha thám hiểm một cổ mộ ở Miêu Cương, nghe nói là mộ của đại sư độc cổ nổi tiếng nhất 72 động Miêu trại.

Lúc đó một huynh đệ Tá Lĩnh vô tình thả thứ cổ trùng này ra khiến Lực sĩ Tá Lĩnh tử thương thảm trọng, đến giờ hắn vẫn nhớ như in. *Hít!* Sở Viễn nhìn làn khói đen giữa không trung, không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh.

Thứ này còn kinh khủng hơn lũ bọ ở mộ Tây Hạ nhiều.

Chưa đợi hắn kịp phản ứng, đám khói đen dường như ngửi thấy mùi tanh, nhao nhao bay về phía thi thể Nguyên đại đại tướng quân đang nằm đó.

Chúng men theo khe hở mắt mũi miệng của đại tướng quân, lũ lượt chui tọt vào cơ thể hắn! *Ọe!* Thấy cảnh tượng này, dù là đám Tá Lĩnh kiến thức rộng rãi cũng bị dọa cho buồn nôn, thi nhau nôn khan.

Đại tướng quân thời Nguyên sau khi hấp thụ hắc vụ, cả người run lên bần bật như thể bị oán linh nhập xác.

Trong chốc lát, cả quan quách cũng bị chấn động kêu lên những tiếng "thình thịch". "Tiểu Hoa, đây là loại độc cổ gì mà tà tính thế?

Tương Tây Thi Vương sẽ không bị bọn chúng làm cho sống lại đấy chứ?" Bàn Tử nhìn Tương Tây Thi Vương đang run rẩy không ngừng, thần sắc căng thẳng, dè dặt hỏi. "Mẹ kiếp, cái miệng quạ đen của cậu!" Hoa Vinh nhìn thi thể người Nguyên đang từ từ đứng dậy, cạn lời nhìn Bàn Tử.

Cái miệng xui xẻo này linh nghiệm thật.

Oanh!

Dưới sự điều khiển của Kỳ Lân Cổ, Đại tướng quân thời Nguyên duỗi tứ chi, trực tiếp chấn nát quan quách bằng gỗ nam mộc kim tơ thành bốn năm mảnh.

Trong sát na, vô số vàng bạc châu báu, văn vật từ trong quan tài vỡ

nát bắn ra tứ tung, thi nhau rơi từ giữa không trung xuống đất.

Đặc biệt là các loại đồ sứ, sau khi rơi xuống đất, phần lớn đều vỡ tan tành.

Nhìn đống mảnh sứ vỡ đầy đất, Vương Bàn Tử đau lòng như cắt, phẫn nộ chỉ vào Đại tướng quân thời Nguyên chửi ầm lên: "Tổ sư bà nó, cái đồ óc bã đậu này!

Đây là đồ Bắc Tống đấy, đáng giá cả gia tài, cứ thế mà vỡ tan tành, ông trời của tôi ơi!" Nhìn Vương Bàn Tử khóc lóc thảm thiết, Sở Viễn không khỏi đen mặt.

Đã là lúc nào rồi mà còn quan tâm mấy thứ này?

Giữ mạng quan trọng hơn chứ! "Hỏng rồi, Kỳ Lân Cổ này ký sinh thành công rồi.

Bàn Tử, mau lùi lại." Nhìn Đại tướng quân thời Nguyên vụng về đứng dậy, tay chân múa may cứng ngắc, Hoa Vinh vẻ mặt kinh hãi nhắc nhở Bàn Tử.

Mọi người lúc này mới nhìn rõ dung mạo thực sự của Đại tướng quân thời Nguyên.

Chỉ thấy người này cao gần 2 mét, thân hình khôi ngô, lưng hùm vai gấu.

Trên người mặc áo giáp hỗn hợp da thú và sắt đã cũ nát, đầu đội mũ sắt kiểu đâu mâu, tay phải cầm một thanh loan đao hình trăng tròn đã rỉ sét.

Bỗng nhiên, hắn mở đôi mắt phiếm hung quang đỏ ngầu, nhìn chằm chằm vào đám người, phối hợp với tướng mạo xấu xí của hắn, trông vô cùng dọa người!

Tuy đã từng kiến thức qua Kỳ Lân Cổ, nhưng tốc độ ký sinh quá

nhanh.

Hoa Vinh từ từ rút Tiểu Thần Phong ra chắn ngang người, lớn tiếng giải thích với Sở Viễn: "Đây là Kỳ Lân Cổ thịnh hành ở Miêu Cương, thích nhất là hút các loại độc trùng lưu lại trong xác chết, lâu ngày sẽ hình thành độc cổ mới.

Loại này thích môi trường kín, thường ký sinh trong các vật chứa mật bế, cơ thể nó như bụi đất, thân như khói sương.

Tiểu Ca, thứ này đi lẻ thì không làm nên chuyện, nhưng nếu kết thành bầy đàn như thế này, e là sẽ gây ra tai họa lớn, không thể để chúng sống sót ra ngoài!" Sở Viễn tán thành gật đầu, lẳng lặng thu Phát Khâu Ấn lại, siết chặt Hắc Kim Cổ Đao trong tay, vẻ mặt thản nhiên nhìn Tương Tây Thi Vương. "Đã Phát Khâu Ấn vô hiệu, vậy thì để tôi tiến hành siêu độ vật lý cho ngươi vậy!" Không đợi Tương Tây Thi Vương phản ứng, thân hình Sở Viễn bỗng nhiên chuyển động.

Khi tiếp cận Thi Vương, anh xoay tay tung ra một đường đao chém xéo từ dưới lên bên phải.

Nhát chém nhắm thẳng vào cổ Thi Vương, chiêu thức tàn nhẫn, không hề dây dưa dài dòng!

Keng!

Hắc Kim Cổ Đao mang theo kình lực không giảm, va chạm trực tiếp với da thịt Thi Vương, tia lửa bắn tung tóe, phát ra tiếng kim loại chói tai. "Cái gì?

Lại đao thương bất nhập!" Bàn Tử vốn định vỗ tay khen hay, dù sao nhát đao này của Sở Viễn cũng quá nhanh, chuẩn, hiểm, không ngờ lại chẳng mảy may gây thương tổn cho Thi Vương. "Tiểu Ca, tránh phần áo giáp của hắn ra!" Hoa Vinh ở bên cạnh quan sát tỉ mỉ, hắn phát hiện cổ Thi Vương có một lớp tro đen tầng tầng lớp lớp,

giống như nội giáp tàn khuyết gì đó.

Ánh mắt Sở Viễn khẽ động, người cúi thấp xuống, trượt trên mặt đất vừa vặn tránh thoát hai tay Thi Vương, theo bản năng chém ngang một nhát.

Ngay sau đó anh vòng ra sau lưng Thi Vương, xoay người quét đao, bổ đao, chém đao, liên tiếp ba nhát, nhát sau nhanh hơn nhát trước.

Chỉ thấy đao quang lấp loáng, hàn khí bức người, như mây trôi nước chảy, không chút khựng lại.

Đao pháp sắc bén này khiến đám người đứng xem mắt cũng không dám chớp, sợ bỏ lỡ khoảnh khắc đặc sắc nào đó.

Kỳ Lân Cổ ký sinh bên trong Tương Tây Thi Vương đã hoàn toàn nắm giữ khả năng hành động của vật chủ.

Đối mặt với thế công lăng lệ của Sở Viễn, dù là Tương Tây Thi Vương mình đồng da sắt cũng bị đánh cho loạng choạng suýt ngã, nhưng phần nhiều là sự phẫn nộ!

Grào!

Tương Tây Thi Vương dường như cảm nhận được sự uy hiếp từ Sở Viễn, từ từ xoay người, gầm lên một tiếng, trong miệng phun ra một luồng hắc khí.

Luồng khí đen như một mũi tên nhọn, nhanh như sao băng bắn thẳng vào mặt Sở Viễn.

Nhìn hắc khí ập đến, Sở Viễn biết thứ này là độc cổ.

Tuy tự tin có huyết mạch Thanh Long không sợ các loại độc trùng thông thường, nhưng để thứ kinh tởm này chạm vào mình thì Sở Viễn cũng không chấp nhận nổi.

Anh không nói hai lời, trực tiếp bổ một đao vào luồng hắc khí.

Kình lực không giảm, lưỡi đao rung động vi mô, như có một luồng sáng chói mắt lóe lên, sau đó anh lại cấp tốc biến chiêu, bồi thêm một cú chém ngang.

Chỉ với hai đường đao, cộng thêm đặc tính chấn động của Hắc Kim Cổ Đao, anh đã trực tiếp nghiền nát độc cổ trong hắc khí thành bụi phấn.

Chương 89

Thấy đòn tấn công của mình vô hiệu, Tương Tây Thi Vương lập tức bạo nộ, giơ thanh loan đao trong tay, mặt đầy hung tướng bổ về phía Sở Viễn.

Sở Viễn tâm niệm vừa động, nửa bước cũng không lùi, lại chọn cách giơ đao quá đỉnh đầu, nghênh diện đỡ đòn, trực diện đối đầu một chiêu.

Keng!

Hai thanh đao va chạm, tia lửa bắn tứ tung giữa không trung.

Nhân lúc lực xung kích của nhát đao, Sở Viễn thuận thế mượn lực, chém ngang một đường về phía trước, nhắm vào bụng Thi Vương.

Choang!

Binh khí tương kích, thanh loan đao trăng tròn vừa chạm vào Hắc Kim Cổ Đao liền gãy đôi.

Tiếng kim loại va chạm vang lên đặc biệt lớn trong ngôi mộ chật hẹp.

Nhìn lưỡi đao gãy trong tay, Tương Tây Thi Vương dường như nhất thời không phản ứng kịp, cứ thế ngơ ngác nhìn binh khí gãy lìa. "Cơ hội tốt!" Thừa dịp này, Sở Viễn không dám lơ là, trực tiếp đạp bộ tiến lên, mượn thế lao tới, như Lực Phách Hoa Sơn, bổ thẳng xuống đầu.

Phịch!

Đầu lâu Tương Tây Thi Vương bay vút lên trời, lăn vài vòng giữa không trung rồi rơi bịch xuống đất.

Màn đối quyết với Thi Vương này chỉ diễn ra trong chớp mắt, nhưng lại khiến Bàn Tử toát mồ hôi hột, trán và lòng bàn tay đều ướt đẫm mồ hôi lạnh. "Hay!" Đám người Tá Lĩnh quan sát từ xa càng thêm tâm huyết dâng trào, đồng thanh hô to.

Sở Viễn cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng đối với việc một đao chém bay đầu vẫn có chút bất ngờ, chẳng lẽ Hắc Kim Cổ Đao được cường hóa?

Ong ong!!!

Ngay khi mọi người chuẩn bị ăn mừng, từng luồng sương đen từ mũi miệng của đầu lâu Thi Vương bay ra, nhanh chóng lao về phía cái xác không đầu vẫn đang đứng sừng sững.

Hoa Vinh thấy vậy thì trong lòng lo lắng, hắn biết sự lợi hại của cổ trùng ký sinh như Kỳ Lân Cổ, cho dù mất đầu cũng có thể tiếp tục ký sinh.

Đợi đến khi Kỳ Lân Cổ khống chế lại cơ thể Tương Tây Thi Vương, e rằng càng khó đánh bại hơn.

Trong lúc cấp bách, hắn hét lớn: "Lên, kết Ngư Võng Trận!" Chỉ thấy đám đệ tử Tá Lĩnh chia làm bốn tổ, hai người một cặp, bao vây Tương Tây Thi Vương vào giữa. "Tung lưới!" Một tiếng ra lệnh, lập tức hai tấm lưới cá chuẩn xác bay lên người Tương Tây Thi Vương, dây thừng lưới cá bị người Tá Lĩnh kéo chặt. "Đan lưới!" Hoa Vinh nhìn tình thế trong sân tuy có phần dịu đi nhưng vẫn bình tĩnh ra lệnh.

Dứt lời, hai người vừa cầm dây lưới lập tức bắt đầu chạy đan xen vị trí, liên tục quấn lưới quanh người Thi Vương, từng vòng từng vòng trói chặt hắn lại. "Xiết lưới!" Thấy hai tay Tương Tây Thi Vương bị lưới cá trói chặt, Hoa Vinh lập tức chỉ huy.

Hai tổ Tá Lĩnh còn lại lập tức cầm lưới và dây thừng, không

ngừng dùng dây thừng luồn qua luồn lại trên lưới cá đang trùm lên người Thi Vương.

Sau một hồi "khâu vá", chẳng mấy chốc, Tương Tây Thi Vương đã bị gói thành một cái "bánh chưng" lớn, không thể động đậy!

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream cũng bị cảnh tượng Mạc Kim Hiệu Úy và Tá Lĩnh Lực Sĩ liên thủ chế địch làm cho nhiệt huyết sôi trào.

Vô số bình luận thi nhau trôi qua trên màn hình. [Đây là đao pháp gì vậy?

Cảm giác rất giống đao pháp Đường đao trong võ cổ truyền, trình độ này của Tiểu Ca không thua gì tông sư đao thuật!] [Tôi chỉ tò mò làm sao Đại tướng quân người Nguyên này lại đao thương bất nhập được, tôi cũng muốn...] [Vãi chưởng, đao pháp của Tiểu Ca đã làm tôi mở rộng tầm mắt, không ngờ Ngư Võng Trận của Tá Lĩnh còn lợi hại hơn!] [Thủ pháp trói buộc đỉnh thật, muốn bái sư học nghệ quá!] [Đù, lầu trên, ông là muốn bái sư học nghệ thật đấy à?

Thu lại cái bộ mặt xấu xa đó đi!] [Không hổ là Tá Lĩnh Lực Sĩ - một trong tứ đại môn phái đạo mộ, trước có Long Đao Trận, Bác Long Trận, giờ lại có Ngư Võng Trận, phục sát đất!] [Đây chính là cái lợi của đông người, các loại trận pháp tầng tầng lớp lớp, có vẻ con Thi Vương này cũng dễ đối phó.] [Giờ tôi mới hiểu tại sao cương thi lại gọi là bánh chưng (tống tử), Đại tướng quân người Nguyên này thảm thật, bị hội đồng không nói, còn bị gói thành bánh chưng.] "Bội phục, bội phục, Tiểu Hoa, không ngờ Tá Lĩnh các cậu còn có chiêu trận pháp này, lợi hại!" Bàn Tử nhặt một chiếc nhẫn ngọc dưới đất lên, lau sạch rồi thuận tay đút vào túi, còn không quên giơ ngón cái với Hoa Vinh. "Khụ khụ, Bàn Tử, chú ý chút, đang livestream đấy." Thấy Bàn Tử lén lút đục nước béo cò, tàng trữ văn vật, Sở Viễn huých vai

hắn, chỉ vào flycam nhàn nhạt nói.

Nhìn chiếc flycam đang bay lượn giữa không trung, mặt Bàn Tử lập tức xì xuống.

Mẹ kiếp, suýt quên vụ này.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử nhìn Sở Viễn đầy oán hận.

Đổ đấu mà livestream là ý gì?

Không sợ tống cả lũ vào tù à? "Ách, đừng hiểu lầm, tôi chỉ kiểm tra xem thứ này niên đại nào thôi.

Chúng ta chẳng phải đang làm chương trình khảo cổ sao?

Tôi phải giải thích cho khán giả." Bàn Tử mặt không đổi sắc giải thích, sau đó còn đứng trước mặt vô số khán giả, giới thiệu trước ống kính: "Vật này không tầm thường đâu, là đồ sưu tầm của hoàng thất Bắc Tống đấy..." Nhìn thao tác "lật mặt" của Bàn Tử, Sở Viễn trực tiếp giơ ngón cái với hắn.

Cao thủ!

Các đệ tử Tá Lĩnh bên cạnh cũng ngẩng đầu nhìn Bàn Tử, che miệng cười trộm. "Ủa, Dương huynh đệ, sao cậu lại qua đây?

Phía sau xảy ra chuyện gì à?" Nhìn Dương Tứ Hải thở hồng hộc chạy tới, Hoa Vinh nhíu mày, mặt không biểu cảm hỏi.

Dương Tứ Hải sau khi vào mộ thất, nhìn Tương Tây Thi Vương bị trói thành một cục, đồng tử co rút mạnh.

Thấy Hoa Vinh nhìn mình chằm chằm, hắn vội vàng giải thích: "Hoa Tổng bả đầu, không hay rồi, bên vách núi có một bầy vượn trắng kéo đến, chiến đấu lực cực mạnh, anh em sắp không trụ nổi rồi!" "Cái gì?

Vượn trắng?

Cậu đùa tôi à!" Hoa Vinh thần tình kinh nghi bất định nhìn Dương Tứ Hải, dường như muốn nhìn ra điều gì đó từ biểu cảm của đối phương nhưng không thu hoạch được gì.

Dương Tứ Hải cũng không giải thích nhiều, trực tiếp lấy điện thoại đưa cho Hoa Vinh.

Hoa Vinh nghi hoặc nhìn, hóa ra là một đoạn video.

Trong video là cảnh một bầy vượn trắng đu dây đằng trên vách núi hai bên, không ngừng ném đá vào mọi người.

Cuộc tập kích bất ngờ khiến đám người Tá Lĩnh không kịp phòng ngự tổn thất nặng nề, không ít người bị ném vỡ đầu chảy máu.

Thậm chí cây cầu treo tạm thời bắc giữa vách núi cũng bị lũ khỉ này phá hỏng.

Đặc biệt là con vượn khổng lồ lóe lên trong video khiến Hoa Vinh nhìn mà tim đập chân run.

Đây mẹ nó là khỉ à? "Vãi, Tiểu Hoa, người của cậu không phải chọc vào ổ Tề Thiên Đại Thánh đấy chứ?

Lắm con cháu Lão Tôn thế!" Bàn Tử ghé đầu vào, nhìn lũ khỉ bay lượn trên dây đằng, lập tức cười xấu xa nói.

Hoa Vinh cũng đầy nghi hoặc nhìn Dương Tứ Hải, tại sao thuộc hạ của mình lại chọc giận đám vượn này.

Dương Tứ Hải cũng không giấu giếm, kể lại toàn bộ những gì mình biết.

Nghe xong lời Dương Tứ Hải, Hoa Vinh tức đến đỏ mặt, đấm mạnh một cú lên quan tài bên cạnh. "Lũ khốn này!

Tôi chẳng phải đã bảo mọi người đợi lệnh tại chỗ sao?

Chương 90

Ai cho phép chúng tự ý hành động!" Hoa Vinh nghiến răng nghiến lợi, phẫn nộ nói.

Hóa ra trong lúc Sở Viễn và những người khác thám hiểm cổ mộ, các Lực sĩ Tá Lĩnh phát hiện trên vách núi hai bên có không ít thảo dược quý.

Nghĩ rằng chuyến đi Bình Sơn này cũng chưa thu hoạch được gì lớn, chi bằng hái ít thảo dược mang về cũng không uổng công đi một chuyến.

Tiểu Ngũ cũng không ngăn cản, dù sao mấy thứ này cũng là bảo dược hoang dã, coi như phúc lợi cho anh em.

Vốn dĩ mọi chuyện đều thuận lợi, nhưng trong quá trình hái thuốc đột nhiên xuất hiện một con vượn trắng.

Đệ tử Tá Lĩnh cũng không để ý, tiện tay đuổi nó đi.

Ai ngờ con vượn trắng này thù dai, lại gọi cả bầy anh em đến tìm lại mặt mũi, trực tiếp ném đá vào đám người Tá Lĩnh.

Vốn cũng chẳng phải chuyện lớn, hỏng là hỏng ở chỗ một Lực sĩ Tá Lĩnh vận khí không tốt, bị một cục đá to bằng nắm tay ném trúng đầu ngất xỉu.

Quá tức giận, Lực sĩ Tá Lĩnh trực tiếp nổ súng bắn chết vài con vượn trắng, tưởng rằng có thể chấn nhiếp lũ khỉ này.

Nào ngờ lại chọc ra một con vượn trắng khổng lồ.

Chết người nhất là con hàng này lại đao thương bất nhập, đánh cho đám Lực sĩ Tá Lĩnh liên tiếp bại lui.

Chuyện này cũng khó trách Bàn Tử buông lời trêu chọc, thực sự là vượn trắng đầy núi có chút dọa người.

Sở Viễn nghe thấy thì trong lòng lại rục rịch.

Trong nguyên tác, chiến đấu lực của con vượn trắng này ngang ngửa Tương Tây Thi Vương, linh trí khá cao.

Anh nghi ngờ con vượn trắng này có lẽ cũng giống Lục Sí Ngô Công, nuốt được tàn dư đan dược trong núi nên tu thành nội đan của riêng mình.

Đã bỏ lỡ nội đan Lục Sí Ngô Công, nội đan con vượn trắng này anh nhất định phải lấy được! "Bắt giặc phải bắt vua trước.

Tiểu Ca, Bàn Tử, tôi để lại mấy anh em này hỗ trợ hai người dọn dẹp hiện trường, tôi đi thu thập con ác vượn kia!" Hoa Vinh múa may Tiểu Thần Phong, vẻ mặt đầy lệ khí nói.

Đường đường là Tá Lĩnh Lực Sĩ mà bị một đám khỉ hoang đánh cho lật thuyền, đúng là mất mặt.

Sở Viễn vốn còn định nói gì đó, nhưng đột nhiên phát hiện Hoa Vinh kín đáo chỉ chỉ Dương Tứ Hải.

Anh trong lòng khẽ động, gật đầu nói: "Yên tâm đi, chú ý an toàn, nếu cần giúp đỡ cứ liên lạc bất cứ lúc nào!" Hoa Vinh khẽ gật đầu với Sở Viễn, dặn dò Lực sĩ Tá Lĩnh bên cạnh vài câu rồi đầu cũng không ngoảnh lại đi ra khỏi chủ mộ thất.

Ngược lại, Dương Tứ Hải lại làm ra vẻ hiếu kỳ, nhìn ngó lung tung trong chủ mộ thất, tuyệt nhiên không nhắc tới chuyện quay về.

Bàn Tử thấy hắn lảng vảng trong chủ mộ thất thì trong lòng không khỏi nghi hoặc, vừa định mở miệng nói chuyện liền bị Sở Viễn ngăn lại. "Kẻ này không có ý tốt, tùy cơ hành sự!" Sở Viễn ghé sát Bàn Tử, hạ thấp giọng nói nhẹ bẫng.

Anh không lập tức ngăn cản Dương Tứ Hải là muốn xem đối phương rốt cuộc có mục đích gì.

Ánh mắt Bàn Tử khẽ động, gật đầu nhẹ với Sở Viễn, cầm xẻng công binh cùng đệ tử Tá Lĩnh bắt đầu dọn dẹp chiến trường.

Đống vàng bạc châu báu đầy đất này, được sờ qua cho đã tay cũng đáng, mình còn có một viên Định Thi Đan phòng thân nữa, chuyến này lãi to!

Ngay lúc mọi người dọn dẹp chiến trường, Dương Tứ Hải lén lút đến gần Thi Vương, nhìn cái xác không đầu đang vặn vẹo trước mắt.

Trong mắt Dương Tứ Hải lóe lên tia kích động, cuối cùng cũng tìm được Tương Tây Thi Vương, lấy được Thi Đan thì chuyến đi này coi như viên mãn.

Quét mắt một vòng, cuối cùng hắn phát hiện đầu lâu Thi Vương ở góc đông nam mộ thất.

Thi Đan không giống nội đan.

Thi Đan thường nằm ở Tổ khiếu nơi mi tâm của cương thi, được tinh hoa huyết nhục toàn thân uẩn dưỡng, nghe nói có công năng thần kỳ.

Nghĩ đến đây, Dương Tứ Hải lấy từ trong tay áo ra một con dao găm, hắn cũng chẳng ngại ghê tởm, trực tiếp cắm vào mi tâm đầu lâu.

Phập!

Dao găm ngập sâu vào, có thể thấy đây cũng là một thanh thần binh lợi khí sắc bén.

Theo mũi dao không ngừng khuấy động, một tia dịch lỏng màu trắng chảy dọc theo lưỡi dao, Dương Tứ Hải lại hồn nhiên không để ý.

Đinh!

Lưỡi dao dường như chạm phải vật cứng gì đó, phát ra tiếng kêu thanh thúy.

Nghe thấy âm thanh này, Dương Tứ Hải lập tức thần tình kích động, như thể nghe được âm thanh thiên lại.

Hắn cũng là kẻ tàn nhẫn, khom người xuống, nhìn quanh bốn phía thấy không ai chú ý mình, bèn thò tay vào trong Tổ khiếu của Thi Vương.

Mò mẫm một hồi mới móc ra được một vật cứng.

Ọe!

Sở Viễn quan sát Dương Tứ Hải từ xa, thấy hắn thao tác như vậy suýt chút nữa nôn hết cơm tối hôm qua ra.

Khẩu vị nặng quá! "Ha ha, quả nhiên là Thi Đan, cuối cùng cũng bị tao tìm thấy!" Dương Tứ Hải nhìn Thi Đan trong tay, trên mặt tràn đầy vẻ kích động, trong lòng không khỏi thầm vui mừng.

Chỉ có điều, hắn hồn nhiên không phát hiện, ngay khoảnh khắc hắn lấy Thi Đan ra, một làn khói đen ngụy trang đang quấn quanh viên đan.

Dương Tứ Hải cũng không nghĩ nhiều, tưởng rằng đây chính là sự thần dị của Thi Đan.

Ngay lúc hắn đang kích động, làn khói đen bỗng lao thẳng vào miệng hắn. "Khụ khụ, cái gì thế này!" Nhìn một làn khói đen chui tọt vào miệng mình, Dương Tứ Hải sợ đến mức suýt hồn phi phách tán, vứt luôn Thi Đan, vội vàng móc họng nôn khan không ngừng. "Ọe!

Sở tiên sinh, cứu mạng, cứu tôi với!" Dương Tứ Hải không biết thứ chui vào miệng mình là gì, nhưng kinh nghiệm xuống mộ nhiều

năm nói cho hắn biết, thứ này tuyệt đối trí mạng!

Vì thế phản ứng đầu tiên của hắn là ép mình nôn ra, thấy không hiệu quả liền quyết đoán chạy về phía Sở Viễn cầu cứu.

Trong mộ thất này, Sở Viễn với đa trọng thân phận Mạc Kim Hiệu Úy, Bàn Sơn Đạo Nhân... không nghi ngờ gì chính là đối tượng cầu cứu hàng đầu!

Thấy Dương Tứ Hải run rẩy đi về phía mình, mặt đỏ bừng, trong mắt đầy tơ máu đỏ tươi, có vẻ là trúng độc rồi.

Sở Viễn không khỏi lộ vẻ nghi hoặc.

Tên này không phải là nuốt sống Thi Đan đấy chứ?

Thi Đan ngưng tụ tất cả độc tố của cương thi, nếu không có phương pháp tinh luyện đặc biệt để khử độc thì uống vào là chết!

Tuy Sở Viễn có chú ý hành động của Dương Tứ Hải, nhưng do góc độ nên không thấy cảnh Kỳ Lân Cổ xâm nhập vào cơ thể hắn.

Vì vậy, nhìn Dương Tứ Hải cầu cứu, Sở Viễn mới thấy hơi khó hiểu.

Anh ăn bậy đau bụng tìm tôi cũng vô dụng thôi. "Cái tên này, không phải là ăn phải thứ gì không sạch sẽ đấy chứ!" Bàn Tử nghe thấy động tĩnh, quay người lại nhìn thấy bộ dạng móc họng của Dương Tứ Hải, buột miệng nói.

Chương 91

"Cứu... cứu... tôi...

Grào!" Dương Tứ Hải gian nan mở miệng, lúc này hắn cảm thấy trong não đau nhói thấu tim, vẻ mặt bắt đầu trở nên vô cùng vặn vẹo.

Dường như có vô số độc trùng đang cắn nuốt đại não, ăn mòn tủy não của hắn.

Ngay sau đó, hắn bỗng cảm thấy tối sầm mặt mũi, ý thức trong đầu càng lúc càng mơ hồ, sợ hãi khiến hắn bản năng gầm lên một tiếng.

Đáng tiếc, lúc này đã là vật đổi sao dời, bị Kỳ Lân Cổ trùng đổi mất "lõi" mới.

Đây chính là chỗ đáng sợ của độc cổ Miêu Cương.

Kỳ Lân Cổ càng là phạm trù bị nghiêm cấm trong thuật luyện cổ, thực sự là trái với nhân tính, tà ác vô cùng.

Cũng chỉ có những năm đầu, một số gia tộc cản thi (đuổi xác) giỏi luyện chế thứ này để phối hợp với thuật cản thi. "Vãi chưởng, tên này không phải là ăn Kỳ Lân Cổ đấy chứ?

Ngầu thật!" Bàn Tử lúc này coi như đã hiểu ra.

Dương Tứ Hải mặt mày vặn vẹo, nhe răng trợn mắt, chân tay vô cùng cứng ngắc.

Nhìn ánh mắt hắn giống hệt Thi Vương bị Kỳ Lân Cổ nhập xác lúc trước, đỏ ngầu vô cùng!

Ông anh này dũng cảm thật đấy, độc cổ ghê tởm thế mà cũng nuốt trôi!

Có lẽ nghe thấy tiếng Bàn Tử, thần tình Dương Tứ Hải lập tức trở nên càng thêm dữ tợn, há to miệng gào thét lao về phía Bàn Tử. "Đù, ăn cái gì mà sung thế!" Bàn Tử giật nảy mình.

Chỉ thấy Dương Tứ Hải như một chiếc xe tải lao vun vút về phía mình, liều mạng như điên!

Thấy vậy, Bàn Tử không chút do dự vung xẻng công binh lên, hăm hở chuẩn bị cho hắn một cú phanh gấp độ khó cao. "Bàn Tử, cẩn thận chút, hắn bị Kỳ Lân Cổ ký sinh, đừng làm hại tính mạng hắn!" Sở Viễn thấy Bàn Tử vung đồ thật, sợ tới mức vội vàng lên tiếng ngăn cản.

Tuy bị độc cổ nhập xác nhưng vẫn là một mạng người.

Nếu Bàn Tử thực sự xuống tay độc ác thì ít cũng phải đi may máy khâu mấy năm, ít nhất cũng phải đợi đến lúc có thể phòng vệ chính đáng đã.

Grào!

Bàn Tử vừa đáp một tiếng thì nghe thấy tiếng gầm giận dữ, Dương Tứ Hải đã đến trước mặt, hắn còn ngửi thấy mùi hôi thối trong miệng đối phương!

Thu lại xẻng công binh, Bàn Tử tay chân không chậm, tung một cú đá thế mạnh lực trầm vào ngực Dương Tứ Hải.

Bịch!

Không ngờ Kỳ Lân Cổ lại còn có thể cường hóa nhục thân của Dương Tứ Hải.

Đối mặt với cú đá này của Bàn Tử, hắn thế mà nửa bước cũng không lùi.

Ngược lại là Bàn Tử bị lực phản chấn đẩy lùi lại mấy bước.

Chưa đợi Bàn Tử đứng vững, Dương Tứ Hải gầm lên một tiếng, tiếp tục vung hai tay, đuổi theo hướng Bàn Tử.

Bàn Tử thấy vậy mặt biến sắc, vội vàng vừa chạy vừa lục ba lô, trong đó có pháp bảo khắc chế cương thi.

Vút! "Bàn Tử, cẩn thận!" Ngay khi hai tay Dương Tứ Hải sắp chạm vào Bàn Tử, Sở Viễn cuối cùng cũng tới nơi, trực tiếp ném Phi Hổ Trảo ra, kéo tay Dương Tứ Hải lại.

Mắt thấy sắp chạm được Bàn Tử lại phát hiện tay chân không cử động được, Dương Tứ Hải nổi gân xanh, mặt mũi dữ tợn, há to miệng muốn cắn xé Bàn Tử. "A a cái con khỉ khô!" Nhìn Dương Tứ Hải đang ở ngay trước mặt, há to miệng kêu a a, Bàn Tử nạt lại một tiếng rồi nhét thẳng thứ trong tay vào miệng Dương Tứ Hải.

Lập tức đối phương yên tĩnh hơn hẳn.

Đó chính là một cái Hắc Lư Đề Tử (Móng lừa đen) đang phiếm u quang!

Nói ra cũng lạ, sau khi nhét Hắc Lư Đề Tử vào miệng Dương Tứ Hải, hắn lại thực sự giữ trạng thái tĩnh chỉ, bất động. "Bàn gia, thần thánh thật, đây là Hắc Lư Đề Tử trong truyền thuyết, khắc tinh của bánh chưng lớn, pháp bảo chế địch của cương thi sao!" Đám Lực sĩ Tá Lĩnh bên cạnh thấy Dương Tứ Hải bị chế phục đều rón rén vây lại, mặt đầy chấn kinh hỏi.

Bàn Tử nhìn Dương Tứ Hải đứng im bất động, vẻ mặt rất đắc ý, trực tiếp gõ một xẻng lên đầu hắn. "Kêu a ba a ba cái gì, đồ tởm lợm!" Nói xong, Bàn Tử thuận tay gõ thêm một xẻng vào vai Dương Tứ Hải để trút nỗi bực dọc trong lòng. [Tiếc là tại hạ văn hóa có hạn, chỉ có thể dùng một câu 'Vãi chưởng' đi khắp thiên hạ.

Hắc Lư Đề Tử này thế mà chế phục được cương thi thật!] [Vốn

tưởng Bàn gia nói đùa, không ngờ ổng làm thật à.

Anh em donate 666 nhiệt tình lên!] [Nói đi cũng phải nói lại, tên hung thần này tuy lòng dạ khó lường trộm Thi Đan, nhưng sau khi biến thành cương thi rồi thì giết hắn có phạm pháp không?] [Nghiêm túc mà nói, hắn hiện tại vẫn là người, giết người là phạm pháp, nhưng nếu phòng vệ chính đáng thì lại tính khác.] [Mẹ nó, Bàn Tử lại có pha xử lý đi vào lòng đất, đúng là thánh chơi ngu, cười chết mất.] Hóa ra là cú gõ thuận tay của Bàn Tử lại trực tiếp làm rơi cái Hắc Lư Đề Tử đang nhét trong miệng Dương Tứ Hải ra.

Vốn dĩ Bàn Tử còn định chém gió với đám Lực sĩ Tá Lĩnh, thấy lũ người này đột nhiên chạy tán loạn mới phát hiện không ổn.

Vừa quay lại liền bị Dương Tứ Hải làm cho một cú "dí sát mặt", hai người suýt chút nữa thì hôn nhau. "Ọe!

Tởm chết Bàn gia!" Bàn Tử vội vàng nghiêng người né tránh.

Nếu không phải Phi Hổ Trảo của Sở Viễn còn trói tên này thì Bàn Tử chắc chắn phải nếm thử "nụ hôn của cương thi" rồi!

Oanh!

Bỗng nhiên, trung tâm mộ thất phát ra tiếng nổ lớn.

Hóa ra Tương Tây Thi Vương thế mà lại thoát khỏi sự trói buộc của Ngư Võng Trận.

Ngay lúc mọi người bị sự quỷ dị của Dương Tứ Hải thu hút, Thi Vương này lại tích tụ lực lượng, trực tiếp chấn nát dây lưới trên người!

Trong chốc lát, mảnh lưới vụn bay đầy trời trong mộ thất, thân ảnh Thi Vương không đầu từ từ đứng dậy, lẳng lặng đối diện với mọi người.

Tuy đầu lâu Thi Vương không còn, nhưng khí thế đáng sợ và áp lực của Tương Tây Thi Vương vẫn khiến người ta không khỏi lạnh gáy! "Bàn Tử, đỡ lấy!" Sở Viễn quát lớn một tiếng, ném một đầu dây Phi Hổ Trảo cho Bàn Tử, ra hiệu hắn trói Dương Tứ Hải lại.

Anh nheo mắt, ánh mắt rực lửa nhìn chằm chằm Tương Tây Thi Vương, thần sắc ngày càng lăng lệ, thân trên hơi khom xuống.

Ngay sau đó chân sau đạp đất, Sở Viễn căng cứng cơ bắp toàn thân, đột nhiên phát lực, cả cơ thể như mũi tên rời cung lao vút về phía Tương Tây Thi Vương!

Khoảng cách hơn mười mét chỉ trong nháy mắt đã tới.

Sở Viễn hạ thấp người trượt trên mặt đất, vừa vặn vòng ra sau lưng Tương Tây Thi Vương.

Hai tay anh luồn qua dưới nách Thi Vương, khóa chặt hai tay hắn khiến hắn không thể cử động.

Sau đó Sở Viễn trực tiếp nâng đầu gối phải tì vào xương sống lưng của Thi Vương.

Chương 92

Nhân cơ hội này, tay chân Sở Viễn đồng thời phát lực.

Tốc độ lưu thông máu trong cơ thể đột nhiên tăng nhanh, cơ bắp toàn thân rung động, toàn bộ sức mạnh ngưng tụ vào hai tay.

Rắc!

Sở Viễn thế mà tay không rút cả đoạn xương sống lớn của Tương Tây Thi Vương ra khỏi cổ hắn!

Phịch một tiếng, Thi Vương bị rút xương sống như đống bùn nhão đổ ầm xuống, xương cốt toàn thân phát ra tiếng gãy vụn. "Khôi Tinh Thích Đấu!" Bàn Tử há hốc mồm, ánh mắt hâm mộ nhìn Sở Viễn.

Hóa ra đây là tuyệt kỹ khắc chế cương thi của Bàn Sơn Đạo Nhân trong truyền thuyết!

Chiêu này còn dễ dùng hơn Hắc Lư Đề Tử của hắn nhiều, có điều yêu cầu về lực đạo cơ thể cũng rất cao, xem ra mình vô duyên với nó rồi. "Tiểu Ca, cậu rốt cuộc còn bao nhiêu tuyệt kỹ nữa?

Đây là tuyệt kỹ đại biểu của Bàn Sơn Đạo Nhân đấy, cậu đúng là trâu bò thật!" Bàn Tử vẻ mặt phức tạp cảm thán, Sở Tiểu Ca thực sự quá khiến người ta bất ngờ, bản lĩnh đổ đấu tầng tầng lớp lớp.

Đối mặt với lời cảm thán của Bàn Tử, Sở Viễn không trả lời.

Chỉ cần có nhân khí trị, anh tin rằng tất cả tuyệt kỹ trong giới đạo mộ, anh đều sẽ lấy được vào tay.

Nhìn khúc xương mục trong tay, Sở Viễn ghét bỏ ném đi, ánh mắt nhẹ bẫng nhìn Dương Tứ Hải vẫn đang giãy giụa.

Tên này hiện tại coi như bị ký sinh, cũng không tính là người bình

thường nữa, xem ra cũng phải cho hắn nếm một cú Khôi Tinh Thích Đấu.

Grừ?

Dường như cảm nhận được ánh mắt đầy ác ý của Sở Viễn, Dương Tứ Hải sợ hãi run rẩy toàn thân, lập tức từ bỏ giãy giụa, cúi gằm đầu xuống.

Có vẻ hắn đang liều mạng hạ thấp sự tồn tại của mình, không dám nhìn Sở Viễn, sợ rằng giây tiếp theo xương sống của mình cũng bị đối phương tháo mất.

Người này thực sự quá tàn bạo, cương thi không có nhân quyền à!

Sở Viễn tay phải cầm ngang đao, ngồi ngay ngắn trên quan quách chữ "Sinh" ở vị trí Tam Tài trong chủ mộ thất, thần tình nhàn nhạt nhìn Dương Tứ Hải.

Lúc này Phi Hổ Trảo trên người Dương Tứ Hải đã được Sở Viễn tháo ra, nhưng Dương Tứ Hải vẫn không dám tùy tiện làm bậy, sợ hãi nhìn anh.

Chỉ nhìn bề ngoài thì thần trí hắn không còn điên cuồng nữa, nhưng những vệt máu đỏ trên mặt vẫn lộ rõ dấu hiệu trúng độc.

Ánh đỏ trong mắt đã dần biến mất, tuy khôi phục lại đồng tử người bình thường nhưng rõ ràng đã mất đi rất nhiều linh tính!

Sở Viễn khẽ nhíu mày, xem ra thuốc giải độc có tác dụng rất hạn chế với Kỳ Lân Cổ, không thể hoàn toàn loại bỏ độc tính của nó.

Không hổ là một trong những loại độc cổ bị Miêu Cương liệt vào hàng cấm kỵ. "Ăn nó đi!" Trầm ngâm một lát, Sở Viễn đặt một viên Diệu Tâm Hoàn lên lưỡi Hắc Kim Cổ Đao, từ từ đưa đến trước mặt Dương Tứ Hải.

Thấy hắn sợ sệt không dám tiến lên, ánh mắt Sở Viễn ngưng lại, dọa Dương Tứ Hải vội vàng bước tới lấy đan dược, nhắm mắt nuốt chửng. "Tiểu Ca, cậu nói xem tên này còn là người không?

Không biết nói chuyện nhưng vẫn giữ được linh trí cơ bản!" Bàn Tử cầm xẻng công binh, rón rén đi tới, vẻ mặt đề phòng nhìn Dương Tứ Hải, hạ thấp giọng hỏi.

Sở Viễn lắc đầu, tay phải xoay đao một vòng rồi thu lại, nhìn Dương Tứ Hải đang co rúm lại thành một cục, thở dài nói: "Tình huống này tôi cũng là lần đầu gặp.

Kỳ Lân Cổ là loại độc thần kỳ, đặt ở thời cổ đại chính là thần dược, có thể khiến người chết sống lại!

Hoạt tính của loại độc cổ này có hạn, về lý thuyết chỉ có thể ký sinh một lần, nhưng độc cổ lần này rõ ràng đã nảy sinh biến dị đặc thù." Dương Tứ Hải bị ký sinh thành công là trường hợp rất đặc biệt.

Về lý thuyết, sau khi Kỳ Lân Cổ trong đầu lâu Thi Vương thoát khỏi cơ thể vật chủ thì lẽ ra sẽ tiêu tan ngay lập tức do mất đi tinh hoa huyết nhục cung phụng.

Hỏng là hỏng ở chỗ, Thi Đan trong não Tương Tây Thi Vương cũng cung cấp một loại năng lượng đặc thù, ngược lại giúp Kỳ Lân Cổ sống sót.

Do sự cố ngoài ý muốn mà lại ký sinh lên người Dương Tứ Hải, đúng là thời vận.

Đáng thương cho Dương Tứ Hải một lòng mang quỷ thai toan tính, cuối cùng lại hại tính mạng mình, cùng với ba người anh em trong nhà chịu thảm cảnh chết bất đắc kỳ tử!

Bàn Tử nhìn Dương Tứ Hải sau khi nuốt thuốc, tia máu cuối cùng trên mặt cũng biến mất, thần sắc kinh ngạc. "Tiểu Ca, Diệu Tâm Hoàn

có tác dụng rồi, thi độc của hắn giải được rồi hả!" Bàn Tử nuốt nước bọt, nhìn Dương Tứ Hải càng lúc càng giống người, trong lòng vô cùng kinh kỳ.

Grào!

Dương Tứ Hải sau khi uống Diệu Tâm Hoàn bỗng gầm lớn một tiếng, ánh mắt sợ hãi nhìn về phía sau lưng đám người Sở Viễn.

Sở Viễn quay đầu nhìn lại, hóa ra sau khi tiêu diệt Thi Vương, các Lực sĩ Tá Lĩnh đang tiến hành hỏa thiêu thi thể để tiêu diệt toàn bộ độc cổ.

Thực ra dựa theo đặc tính Kỳ Lân Cổ, sau khi cơ thể vật chủ tiêu vong triệt để, bản thể của chúng cũng sẽ vì mất đi sự nuôi dưỡng mà tiêu tan.

Nhìn biểu cảm kinh sợ của Dương Tứ Hải, xem ra là vì Kỳ Lân Cổ sợ lửa. "Sở tiên sinh, đồ đạc thu dọn xong rồi, tiếp theo nên làm thế nào?" Sau khi thiêu xong Thi Vương, đệ tử Tá Lĩnh đi đến trước mặt Sở Viễn xin chỉ thị.

Nói xong, người đệ tử này còn không quên nhìn Dương Tứ Hải một cái, trong mắt lóe lên vẻ mạc danh kỳ diệu.

Có lẽ cảm nhận được địch ý của đối phương, đầu Dương Tứ Hải rụt lại, nép sát vào góc tường, trong miệng kêu ư ử. "Đù, tên này chó thật!" Bàn Tử thấy hắn làm ra bộ dạng chó con bị thương đáng thương, nhịn không được cà khịa.

Một gã đàn ông to xác mà làm cái bộ dạng này, đừng nói là ớn lạnh cỡ nào. "Đi thôi, mang theo Dương Tứ Hải, chúng ta đi xem tình hình bên chỗ Hoa Tổng bả đầu." Sở Viễn nhảy xuống quan quách, phân phó Lực sĩ Tá Lĩnh bên cạnh.

Bất kể Dương Tứ Hải lúc còn sống làm người thế nào, với bộ

dạng hiện tại của hắn, Sở Viễn biết tên này sau này không tránh khỏi việc trở thành "Dược nhân" (người thuốc), sớm muộn gì cũng bị người ta cắt lát nghiên cứu.

Tuy nhiên, cái cơ thể hiện tại của hắn lại vô cùng thích hợp để xuống mộ thám hiểm!

Không sợ các loại độc trùng rắn rết thông thường, các loại cơ quan huyễn thuật tinh thần cũng vô hiệu với hắn, đến lúc đó sẽ là công cụ tốt để đổ đấu.

Loại người này nếu đưa cho Quan Sơn Thái Bảo thì tuyệt đối là một cỗ khôi lỗi thượng giai, dùng tốt hơn bọn hình nhân giấy nhiều. "Chuyện này...

Sở tiên sinh, Dương Tứ Hải hắn..." Lực sĩ Tá Lĩnh chần chừ nhìn Dương Tứ Hải, kinh nghi bất định hỏi.

Sở Viễn biết hắn lo ngại, nheo mắt nhàn nhạt nói: "Hắn hiện tại đã khôi phục rất nhiều, sẽ không chủ động hại người.

Nếu hắn phát bệnh, tôi sẽ đích thân ra tay!" Nghe được lời bảo đảm mạnh mẽ của Sở Viễn, người Lực sĩ Tá Lĩnh thần tình giãn ra.

Dù sao thân thủ của Sở Viễn mọi người đều rõ như ban ngày.

Chỉ cần anh chịu ra tay, cho dù Dương Tứ Hải phát điên cũng chẳng gây ra được sóng gió gì lớn!

Cùng lúc đó, khi Hoa Vinh đến chỗ vách đá, lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngốc.

Trên dây đằng ở hai bên vách núi xuất hiện không ít vượn trắng, thân thủ nhanh nhẹn, liên tục nhảy nhót giữa các dây leo.

Những con vượn trắng này tay cầm đá, ánh mắt lộ ra vẻ hung lệ, vây quanh hai cửa hang hổ rình mồi.

Thậm chí một số con còn liên tục làm ra biểu cảm thù hận với đám người Tá Lĩnh, nhe răng trợn mắt, thỉnh thoảng gầm gừ.

Chương 93

Đột nhiên, sau một tiếng kêu cao vút, bầy vượn trắng đồng loạt dùng sức ném đá trong tay chuẩn xác về phía đám người Tá Lĩnh.

Đá lớn đá nhỏ đập vào khiên chắn phát ra tiếng trầm đục.

Đây là do Tá Lĩnh đã dựng khiên phòng ngự từ trước, nếu không hậu quả khôn lường.

Đám người Tá Lĩnh phía sau khiên bị kinh sợ tán loạn tìm chỗ nấp.

Hoa Vinh thần tình ngưng trọng.

Hèn gì anh em của mình lại thảm hại như vậy, đá to bằng nắm tay ném vào người thì có đau không chứ?

Lũ súc sinh này đúng là thù dai, tưởng Tá Lĩnh Lực Sĩ là quả hồng mềm chắc?

Ông đây thèm vào quản chúng mày là động vật bảo tồn gì! "Đệ tử Tá Lĩnh nghe lệnh!

Toàn bộ bắn trả cho ông, đuổi lũ súc sinh này đi, sống chết không luận!" Hoa Vinh nhận lấy cây cung từ tay một người Tá Lĩnh bên cạnh, lạnh lùng nói.

Hang động ở đây nhất định phải giữ vững.

Sở Viễn trước đó đã nói nơi này tồn tại cơ quan mang tính hủy diệt "Tham Thiên Đảo Hạp".

Nếu thực sự để lũ vượn trắng xông vào, lỡ may kích hoạt cơ quan khiến Bình Sơn bị hủy thì hậu quả này hắn không gánh nổi. "Quất thôi!" Đám Lực sĩ Tá Lĩnh vốn bị đánh không hoàn thủ được đã vô cùng ức chế, trong lòng đều nín một bụng tức.

Nghe lệnh phản kích của Tổng bả đầu, lòng người chấn động, đồng thù địch khái nhìn chằm chằm lũ vượn trắng trên vách núi, đồng loạt giơ vũ khí lên.

Phản kích bắt đầu!

Đoàng!

Một Lực sĩ Tá Lĩnh nhắm vào con vượn trắng rồi khai hỏa, tiếng súng này như phát tín hiệu tấn công.

Trong mười mấy phút tiếp theo, các Lực sĩ Tá Lĩnh liên tiếp nổ súng bắn trả, thậm chí Hoa Vinh cũng tự mình bắn liền ba mũi tên.

May mắn là flycam lúc này vẫn đang ở chủ mộ thất quay theo Sở Viễn, khán giả chưa biết chuyện xảy ra ở đây.

Nếu không chờ đợi Hoa Vinh sẽ là vô vàn chỉ trích, bạo lực mạng ngập trời.

Sau một hồi bụi mù mịt, trong hang nồng nặc mùi thuốc súng, động tĩnh của vượn trắng trên vách núi cũng ngày càng nhỏ! "Ngừng bắn!" Theo tiếng hô của Hoa Vinh, tiếng súng trong hai hang động dần im bặt.

Hoa Vinh gật đầu với một Lực sĩ Tá Lĩnh cách đó không xa.

Lực sĩ này cẩn thận đi đến mép hang, vừa định thò đầu ra xem tình hình hai bên, bỗng nhiên một bóng đen ập tới mặt hắn.

Chỉ cảm thấy cổ đau nhói, cơ thể không tự chủ được rơi xuống vách núi! "Á!" Người Lực sĩ Tá Lĩnh đó chỉ kịp hét lên một tiếng ngắn ngủi rồi biến mất trước mắt mọi người. "Trương Lão Tam!

Mẹ kiếp, nghiệt súc chịu chết đi!" Hoa Vinh mắt muốn nứt ra, gầm lên một tiếng rồi giương cung bắn liền ba mũi tên nhanh như sấm sét về phía bóng đen!

Keng!

Một mũi tên bắn trúng tay bóng đen phát ra tiếng kim loại va chạm, hai mũi tên còn lại bị bóng đen vung tay đánh bay. "Đao thương bất nhập!" Sắc mặt Hoa Vinh lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Mũi tên này của hắn là hàng đặc chế, tấm thép thường cũng bắn xuyên, sắc bén dị thường, không ngờ đối với hắc ảnh này lại không phá được phòng ngự.

Cả đường đi gặp toàn quái vật với cương thi đao thương bất nhập, nghĩ thôi đã khiến Hoa Vinh phiền lòng, cung tên chẳng có đất dụng võ.

Mẹ kiếp, quái không bị phá phòng thì chính ông đây bị phá phòng (tâm lý) mất!

Hoa Vinh ngưng thần nhìn lại, bóng đen này chẳng lẽ cũng là quái vật cấp bậc như Lục Sí Ngô Công?

Đen đủi quá mức, trộm cái mộ mà gặp toàn quái vật cấp này, không phải ai cũng là Sở Tiểu Ca đâu.

Grào!

Một tiếng gầm kinh thiên động địa vang lên bên tai, mọi người nhìn theo tiếng hét, lập tức chết lặng.

Đó là một con vượn trắng khổng lồ, một tay nắm dây đằng, treo mình trên vách núi, nhe răng gầm thét với đám người Tá Lĩnh trong hang!

Đây là một con vượn thương (bạch viên) khổng lồ màu trắng, cao bốn mét, lông tóc khẽ bay trong gió, lấp lánh ánh sáng kỳ dị.

Mắt nó trừng lên như đèn lồng máu, cánh tay thô như thân cây, cơ bắp cuồn cuộn, toàn thân tỏa ra khí tức tàn bạo khát máu.

Mọi người nhìn rõ khí thế hùng hổ của vượn trắng khổng lồ, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh!

Con này không phải Tề Thiên Đại Thánh chuyển thế đấy chứ!

Đối mặt với bạch viên uy phong lẫm liệt, Hoa Vinh không lùi mà tiến, giật lấy khẩu súng trong tay một Lực sĩ Tá Lĩnh bên cạnh, mở chốt an toàn.

Nhắm vào hướng bạch viên xả đạn liên hồi.

Con vượn này linh trí rất cao, dường như biết vũ khí này lợi hại nên lợi dụng dây đằng xung quanh, thân thủ vô cùng nhanh nhẹn, liên tục thay đổi vị trí tránh được phần lớn đạn.

Cho dù cơ thể bị đạn bắn trúng cũng không thấy chút máu nào.

Mắt thấy súng sắp hết đạn mà vượn trắng khổng lồ vẫn không mảy may tổn hại, đám người Tá Lĩnh kinh hãi im bặt.

Hoa Vinh sững sờ, thấy súng đạn vô dụng, sắc mặt cực kỳ khó coi, nhìn bạch viên trên vách núi đầy phức tạp.

Grào!

Con cự viên bị chọc giận gầm lên một tiếng, ánh mắt khát máu nhìn chằm chằm về phía Hoa Vinh.

Thân hình nó bỗng chuyển động.

Mượn lực dây đằng, cơ thể cao bốn mét như một quả pháo đạn lao xuống, húc thẳng vào phòng tuyến khiên chắn của Lực sĩ Tá Lĩnh. "Mau, tránh ra hết!" Hoa Vinh kinh hãi hét lớn.

Cú lao xuống của vượn trắng khổng lồ tạo ra sức phá hoại tuyệt đối là tai họa với bọn họ!

Oanh!

Ba đệ tử Tá Lĩnh cầm khiên ở gần cửa hang bị lực xung kích cực lớn hất văng tại chỗ, khiên chống bạo động biến dạng trực tiếp! "Đù!" Đệ tử bị trọng thương còn chưa kịp mở miệng đã thấy một nắm đấm trắng xuất hiện trước mắt, đấm trúng ngực.

Phụt!

Người đệ tử Tá Lĩnh này như bị sét đánh, cơ thể bị đánh bay lơ lửng, thổ huyết giữa không trung.

Sắc mặt Hoa Vinh đại biến, rút Tiểu Thần Phong bên hông ra, cả người bay lên không, nhắm thẳng trán cự viên bổ một đao.

Chương 94

Cự viên thân hình cao lớn, lúc này mới chỉ có nửa thân trên ở trong hang, thấy Hoa Vinh rút dao liền nhặt tấm khiên dưới đất ném mạnh về phía hắn.

Rầm!

Trong lúc cấp bách, Hoa Vinh không kịp biến chiêu, chỉ có thể đưa hai tay lên đỡ trước ngực theo thế phòng ngự, trực tiếp va chạm với tấm khiên.

Lực đạo kinh người chấn Hoa Vinh quỳ một chân xuống đất.

Cảm nhận cơn đau truyền đến từ hai tay, hắn mới ý thức được sự chênh lệch sức mạnh giữa mình và vượn trắng khổng lồ. "Bảo vệ Tổng bả đầu!

Mau nổ súng, nhắm vào mắt mà bắn!" Các anh em Tá Lĩnh thấy Hoa Vinh lâm nguy, vội vàng tự phát tổ chức chiến đấu.

Mọi người biết cự viên đao thương bất nhập nên đạn trực tiếp nhắm vào mắt nó.

Trong tiếng súng liên hồi, vượn trắng khổng lồ đối mặt với đòn tấn công không dứt này chỉ có thể vừa gầm gừ vừa lùi lại.

Cho đến khi hơn nửa người cự viên đã lùi ra mép hang, thế công của mọi người mới giảm bớt và có phần lơi lỏng.

Grào!

Đúng lúc này, tình huống xoay chuyển bất ngờ.

Bạch viên gầm lên một tiếng, lấy tư thế bò sát, bất chấp súng đạn của đám Tá Lĩnh, lao mạnh hơn nửa người vào trong hang.

Hai tay nó quét ngang dã man, không chút kiêng nể, đá vụn trong hang bay tứ tung.

Đặc biệt là khi nhìn thấy bóng dáng Hoa Vinh, đôi mắt khát máu của nó đột nhiên sáng lên, hơn nửa thân người chồm thẳng tới Hoa Vinh! "Tổng bả đầu, cẩn thận!" "Tổng bả đầu, mau tránh ra!" Nghe mọi người nhắc nhở, phản ứng của Hoa Vinh không thể gọi là chậm.

Hắn lăn mình sang bên tránh thoát tất cả đá vụn và nắm đấm của bạch viên.

Nhưng hắn vẫn sơ suất trước quyết tâm của con vượn trắng này.

Chỉ thấy bàn tay khổng lồ của nó bám sát ngay sau, bất chấp sự tấn công của những người khác ở hai bên. "Mẹ kiếp, lại còn thù dai thế này!" Hoa Vinh thầm chửi một tiếng, vừa định tiếp tục né tránh thì bị đá vụn chắn đường.

Ngay lúc hắn do dự nên tránh hướng nào thì bàn tay khổng lồ của bạch viên đã chộp lấy vai Hoa Vinh, trực tiếp dùng sức lôi hắn ra ngoài!

Cảm nhận cự lực và đau đớn ở vai, Hoa Vinh mặt mày trắng bệch, trán toát mồ hôi lạnh. "A, Tổng bả đầu bị bắt rồi!

Mau, dừng bắn hết!" "Dừng bắn!" Trong tiếng hô hoán, mọi người cuối cùng cũng ngừng bắn.

Lúc này cự viên sau khi bắt được Hoa Vinh lập tức leo lên vách núi.

Đông đảo Lực sĩ Tá Lĩnh cũng chỉ có thể bó tay đứng nhìn, trong lòng đầy hối hận, chỉ hận mình không bảo vệ tốt Tổng bả đầu.

Trong chốc lát, nỗi bi thương bao trùm tâm trí mọi người.

Thậm chí có người đã bắt đầu di chuyển ra mép vực, rõ ràng là

muốn học theo cự viên leo lên dây đằng tìm cơ hội cứu người!

Ngay khi đám người Tá Lĩnh đang bi thiết lo lắng, bỗng nhiên một sợi dây thừng màu đen như mũi tên nhọn lao vút về phía Hoa Vinh. "Phi Hổ Trảo!" Nhìn thấy sợi dây quen thuộc, các Lực sĩ Tá Lĩnh tại hiện trường kinh hô, ai nấy đều nhìn về phía sâu trong hang với ánh mắt tha thiết.

Quả nhiên, một bóng người cao lớn đĩnh đạc đang lao nhanh ra mép hang!

Chính là Sở Viễn đã quay lại từ chủ mộ thất! "Bàn Tử, nắm lấy dây thừng, tôi đi đối phó cự viên!" Trong lúc vội vã, Sở Viễn quát lớn một tiếng, sau đó ném đầu kia của dây Phi Hổ Trảo cho Bàn Tử đang chạy theo sau.

Hoa Vinh vốn đang thầm kêu khổ, bỗng nhiên thấy một sợi dây đen bay tới, theo bản năng đưa tay nắm lấy. "Tiểu Ca!" Hoa Vinh nắm chặt dây thừng, nhìn Sở Viễn đang phi thân tới, kích động hét lên.

Vừa dứt lời liền cảm thấy một lực kéo.

Cả người như thanh nam châm bị hút, mạnh mẽ bị kéo về phía hang động.

Grào!

Dường như phát hiện con mồi trong tay biến mất, cự viên ngoảnh lại nhìn bóng dáng Hoa Vinh gầm lên giận dữ!

Sau đó cự viên xoay người, thân trước nhảy cao lên, giơ đôi nắm đấm to lớn, nhắm thẳng thiên linh cái của Hoa Vinh mà giáng xuống.

Keng!

Một ánh đao lạnh lẽo từ sau lưng Hoa Vinh đột nhiên xuất hiện.

Đao thế từ dưới hất lên, tốc độ nhanh như tia chớp.

Trong khoảnh khắc, ánh đao va chạm trực diện với đôi nắm đấm ngàn cân của cự viên, bạo phát ra tiếng kim loại chấn thiên.

Lúc này, bóng dáng Sở Viễn đã đến bên cạnh Hoa Vinh.

Chỉ thấy anh một tay nắm dây đằng, thấy một đao không ăn thua liền mượn quán tính, vặn mình, chân phải co lại súc thế, tung một cú "Đảo Thích Tử Kim Quan" đá thẳng vào eo cự viên.

Chính là một biến thể của tuyệt kỹ Bàn Sơn Đạo Nhân - Khôi Tinh Thích Đấu.

Oanh!

Dù cự viên có cơ thể khổng lồ đến đâu, đối mặt với cú đá có thể tháo rời xương sống cương thi này cũng chỉ có thể ôm hận tại chỗ!

Đám người Tá Lĩnh vốn đang lo lắng cho an nguy của Hoa Vinh cũng bị chiêu thức sắc bén này của Sở Viễn làm cho kinh ngạc đến ngẩn người.

Cự viên bị đá bay cũng phản ứng lại.

Thấy cơ thể rơi xuống vực sâu, trong lúc hoảng loạn nó khua tay múa chân loạn xạ.

Cuối cùng sau khi rơi hơn mười mét, nó cũng túm được dây đằng trên vách núi, ổn định lại cơ thể.

Lúc này, Hoa Vinh dưới sự kéo giúp của đám Bàn Tử đã an toàn trở lại trong hang.

Bên ngoài vách núi chỉ còn Sở Viễn và vượn trắng khổng lồ đang nắm dây đằng, nhìn nhau từ xa.

Đặc biệt là cự viên, bộ dạng như muốn ăn tươi nuốt sống Sở Viễn! "Hê hê, ngại quá, tao cũng đang có ý đó!" Sở Viễn nhìn ra ý vị trong mắt súc sinh này, trong lòng thầm cười.

Về điểm này thì hai ta tư tưởng lớn gặp nhau rồi.

Cùng lúc đó, flycam công nghệ cao của chương trình "Quốc Gia Bảo Tàng" cuối cùng cũng đến hiện trường.

Tuy khán giả không được xem cảnh đại chiến cự viên của đám người Tá Lĩnh ngay từ đầu, nhưng cảnh Sở Viễn dùng Phi Hổ Trảo cứu người, tung người giữa không trung chém đao, lăng không đảo thích diễn ra trong mười mấy giây ngắn ngủi vừa rồi cũng đủ khiến cả phòng livestream sôi sục.

Chưa kể đến cú đá cuối cùng hất văng con vượn khổng lồ xa ba mét. [Da đầu tê dại, đây mà là khỉ á?

Chương 95

Ông chắc chắn đây không phải King Kong chứ?

To quá thể đáng rồi.] [Nghĩ kỹ thì thấy sợ, các ông nhìn ánh mắt con vượn kìa, đầy oán hận, trí tuệ cũng quá cao, khủng bố thực sự!] [Đù, khủng bố cái quái gì, người chết sống lại, độc cổ còn có thì khỉ thông minh chút có sao đâu?

Bình thường mà.] [Ách, khỉ thông minh ai cũng biết, nhưng con này to quá, đưa cho nó cái búa thì khác gì Cự Linh Thần đâu.] [Mau nhìn kìa, Sở Tiểu Ca động sát tâm rồi, ánh mắt này hơi đáng sợ nha!] Không trách Sở Viễn động sát tâm, chủ yếu là nội đan của con hàng này thơm quá.

Nội đan Lục Sí Ngô Công trước đó đã hời cho con gà rồi (Gà Kê Minh Đăng Diệt).

Chủ yếu cũng vì người ta là Gà ca, bỏ sức chính, gánh một nửa sát thương của Lục Sí Ngô Công, nếu không Sở Viễn đã hầm gà lấy đan rồi.

Vì thế, viên nội đan của vượn trắng khổng lồ trước mắt này, kiểu gì cũng phải đến lượt mình chứ! "Grừ!" Tiếng gầm trầm thấp khàn khàn phát ra từ cổ họng cự viên khiến người nghe cực kỳ khó chịu.

Đặc biệt là đôi mắt khát máu của nó nhìn chằm chằm Sở Viễn đầy chán ghét.

Ánh mắt tên loài người này thật đáng ghét, thật muốn xông lên xé xác hắn ra trăm mảnh!

Nó lắc đầu, đột nhiên tay chân cùng sử dụng, lao về phía Sở Viễn với tốc độ cao.

Lập tức, đám người Tá Lĩnh gần hang động đều cảm nhận được vách tường rung chuyển từng hồi, đá vụn cỏ dại trên vách núi bay tứ tung!

Sở Viễn hai mắt khẽ híp lại, anh cũng là kẻ tài cao gan lớn, trực tiếp buông tay trái đang nắm dây đằng ra, cả người rơi mạnh xuống dưới.

Mượn quán tính cơ thể, Sở Viễn nhắm vào đầu cự viên, tung ra một chiêu "Phá Phong Trảm Đao" bổ thẳng xuống.

Hắc Kim Cổ Đao lóe lên u quang, nhanh chóng chém mạnh từ trên xuống dưới như Thái Sơn áp đỉnh, dồn toàn bộ sức mạnh và khí thế.

Nhát chém này đao phong lăng lệ, sát khí đằng đằng.

Điều Sở Viễn theo đuổi ở nhát đao này là sức mạnh cộng hưởng từ tốc độ cực đại, lực cầu ngay lập tức chém cự viên thành trọng thương.

Keng!

Đao và vượn va chạm, không khí chấn động nhẹ, phát ra tiếng kim loại chói tai.

Nhưng mục lực Sở Viễn cực tốt, đã nhìn thấy huyết quang lóe lên trên lưỡi đao.

Con cự viên này bị thương rồi!

Tuy chỉ là tổn thương ngoài da, nhưng đối với Sở Viễn mà nói, ít nhất chứng minh đối phương không phải thực sự đao thương bất nhập!

Nghĩ đến đây, thế rơi của Sở Viễn không giảm, tay phải phát lực, thuận thế tiếp tục múa trường đao như gió thu quét lá vàng.

Hắc Kim Cổ Đao liên tục bổ ba bốn nhát lên đầu cự viên, nhát sau

nhanh hơn nhát trước.

Màn đấu pháp này như mây trôi nước chảy, không chút vướng víu.

Đám người Tá Lĩnh xung quanh đều không nhịn được mà trầm trồ, chưa kể đến khán giả livestream, bình luận trôi kín màn hình! "Gréo!" Giây tiếp theo, một tiếng gào thét thê lương bỗng nhiên vang lên bên tai mọi người!

Cự viên cũng bị liên chiêu của Sở Viễn đánh cho choáng váng, tiếng kêu ngày càng thê thảm, không dám đối đầu trực diện nữa mà liên tục né tránh.

Cuối cùng, nó trực tiếp giật một sợi dây đằng mảnh đu sang vách núi đối diện, dùng ánh mắt thù hận nhìn chằm chằm Sở Viễn.

Cự viên nhìn sang hai bên, dùng sức bẻ một tảng đá trên vách núi, ngạnh sinh bẻ nát một khối nham thạch.

Chỉ thấy cự viên quái khiếu, phấn lực ném tảng đá trong tay về phía Sở Viễn.

Tảng đá như một quả pháo đạn, lực đạo kinh người.

Dù phản ứng của Sở Viễn không chậm, trực tiếp xoay tay chém đao, chẻ đôi phần lớn đá bay tới!

Nhưng vẫn có một phần đá vụn đập trúng người anh.

May mà nồng độ huyết mạch của Sở Viễn lúc này đã đạt 50%, kích hoạt đặc tính huyết mạch "Kim Cương Thiết Cốt", khiến anh mình đồng da sắt, vẫn chịu được những cú va đập này.

Tuy nhiên, rất rõ ràng con cự viên này là loại thù dai.

Tuy có chút linh trí nhưng lúc này đã bị giận dữ làm mờ mắt.

Đã không hạ được Sở Viễn, cự viên vẫn không chọn rút lui mà muốn tiếp tục tấn công.

Sau một tiếng gầm thét, mượn lực dây đằng, nó há cái miệng đỏ lòm như chậu máu, không sợ vực sâu bên dưới, tung người bay lên, vồ tới như muốn một ngụm nuốt chửng Sở Viễn. "Nghiệt súc, tìm chết!" Trong lòng Sở Viễn sát khí lóe lên.

Không ngờ súc sinh này lại cuồng vọng đến thế, không nhớ đau, còn dám đối đầu trực diện với mình!

Đã Hắc Kim Cổ Đao phá được phòng ngự, một đao không đủ thì hai đao, cho đến khi chém bay đầu súc sinh ngươi mới thôi.

Thấy cự viên bất chấp tất cả lao tới, Sở Viễn đạp mạnh vào vách núi, mượn thế lao tới, phấn lực vung trường đao.

Nhát đao này ẩn chứa tất cả tinh khí thần và quyết tâm một đi không trở lại của anh, tựa như Lực Phách Hoa Sơn bổ xuống đầu.

Thậm chí, Sở Viễn có thể cảm nhận được hình xăm Thanh Long ẩn dưới da lúc này cũng đang tỏa ra ánh sáng rực rỡ!

Trong lúc nguy cấp, bản năng cơ thể Sở Viễn lại kích hoạt sức mạnh huyết mạch, như thể có một luồng vĩ lực trào ra từ trong cơ thể.

Sức mạnh thần kỳ này khiến anh có ảo giác mình đã mạnh đến mức có thể hái sao bắt trăng, dời non lấp biển.

Nhát đao thế mạnh lực trầm, ẩn chứa sự gia trì của sức mạnh huyết mạch thần kỳ trong người Sở Viễn, trực tiếp đánh bay cự viên đang lao tới. "Oanh!" Thân thể hùng tráng của cự viên như chiếc xe tải bị đẩy lùi tốc độ cao, đập thẳng vào vách núi đối diện, phát ra tiếng nổ lớn, thậm chí còn đập lõm vách đá thành một cái hố sâu.

Như thể trời long đất lở, đá lớn vỡ vụn, bụi đất bắn tung tóe!

Bạch sắc cự viên treo mình bên cạnh dây đằng chỗ cái hố sâu, lắc lắc cái đầu.

Dù đao thương bất nhập thì nó cũng đã thảm hại không chịu nổi!

Lúc này trên người nó xuất hiện nhiều vết thương, trên trán máu chảy ròng ròng khiến nó trông càng thêm dữ tợn.

Ánh mắt nó nhìn Sở Viễn rõ ràng đã thay đổi, có thêm vài phần sợ hãi!

Đây vẫn là con người nhỏ bé trong ấn tượng của nó sao?

Sao lại có sức lực lớn như vậy, hơn nữa con dao nhỏ kia lại có thể làm nó bị thương?

Sở Viễn trong lòng khẽ động.

Anh lúc này cảm nhận rõ ràng luồng sức mạnh bí ẩn trong cơ thể đang từ từ tiêu tán.

Trong đầu chợt lóe lên linh quang, hóa ra đây là sức mạnh ẩn giấu trong huyết mạch Thanh Long, lúc nguy cấp có thể mượn dùng.

Hiện tại nồng độ huyết mạch mới 50%, mỗi lần mượn dùng tối đa không quá 5 phút, sức mạnh sẽ từ từ tan biến.

Hơn nữa sau khi dùng, chu kỳ hồi phục sức mạnh thường là khoảng 7 ngày.

Thiết lập kỳ quặc này khiến Sở Viễn cạn lời.

Hạn chế của sức mạnh siêu phàm cũng nhiều quá, huyết mạch này mạnh thì mạnh thật, nhưng thời gian duy trì ngắn, thời gian hồi chiêu lại quá dài.

Chương 96

Xem ra chỉ có thể coi là sát thủ giản, chưa đến lúc quan trọng không thể tùy tiện sử dụng!

Thấy thời gian đang trôi qua, Sở Viễn rung tay phải, vẩy sạch vết máu trên thân đao, thân hình đột ngột bay lên không, lao về phía cự viên.

Người đang giữa không trung, Hắc Kim Cổ Đao của Sở Viễn chém ngược từ dưới lên.

Chỉ thấy đao quang lấp loáng, hàn khí bức người, ép thẳng vào cổ cự viên.

Lúc này cự viên còn chưa phản ứng lại sau cú đánh trước, nhưng giây tiếp theo, ánh đao chói lòa ập tới khiến nó quên cả né tránh!

Phập!

Nhát chém này đao phong lăng lệ, sát khí đằng đằng, nhanh như tia chớp khiến cự viên không thể tránh né.

Hàn quang lóe lên, huyết hoa bắn tung tóe.

Bạch sắc cự viên kêu lên thảm thiết rồi ngã vật xuống, trên cổ xuất hiện một vết cắt lớn, máu tươi phun trào, nó nấc nghẹn giãy giụa tứ chi.

Cuối cùng từ từ gục đầu xuống, lông trắng bị máu nhuộm thành đỏ thẫm, dần dần tắt thở!

Bạch sắc cự viên, chết!

Sở Viễn thấy vậy, trực tiếp quăng một sợi dây đằng bên cạnh về phía cự viên, giữ chặt lấy xác nó để phòng ngừa rơi xuống vực sâu!

Đám Lực sĩ Tá Lĩnh quan sát từ xa nhìn Sở Viễn thần uy đại triển, không khỏi nhiệt huyết sôi trào, thi nhau hò reo khen hay.

Hô hô!

Sở Viễn bám theo dây leo trên vách núi, thuận lợi quay trở lại cửa hang, trực tiếp dựa lưng vào vách tường thở hổn hển.

Mẹ kiếp, sức mạnh huyết mạch này quả nhiên có tác dụng phụ, giờ khắc này hắn chỉ cảm thấy cơ thể như bị rút cạn!

Giống như tuyệt thế cao thủ tiêu hao hết nội lực, cơ thể sẽ rơi vào trạng thái suy yếu, tay chân bủn rủn vô lực.

Cảm giác hệt như đang bước vào "khoảnh khắc hiền giả" vậy!

Hoa Vinh ôm vai, đi khập khiễng đến bên cạnh Sở Viễn, thần tình phức tạp nhìn xác con vượn trắng khổng lồ treo lủng lẳng trên vách núi.

Nhìn gần quái vật cao hơn bốn mét này, Hoa Vinh không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh.

Lúc đánh nhau thì ở xa, thị giác và tâm lý chưa cảm thấy gì nhiều, giờ quan sát ở cự ly gần, trong lòng lập tức sinh ra vô hạn cảm khái: "Thứ này mà là sức người có thể đối phó sao?

So ra thì Tương Tây Thi Vương còn dễ đối phó hơn một chút." Bàn Tử liếc nhìn cự viên, trong lòng đầy vẻ sợ hãi, không khỏi thầm thấy may mắn vì mình không phải là người đụng độ con quái vật này.

Sau đó, hắn bị thanh Hắc Kim Cổ Đao đang nhỏ máu trên tay Sở Viễn thu hút.

Không chỉ chém sắt như chém bùn mà còn có thể phá tà, hắn tò mò hỏi: "Tiểu Ca, bảo đao của cậu có lai lịch gì thế?

Vậy mà còn sắc bén hơn cả Tiểu Thần Phong của Tá Lĩnh Tiểu

Hoa!" Sở Viễn khẽ gật đầu, không để ý đến Bàn Tử đang tò mò, tay phải khẽ rung lên, vẩy sạch vết máu trên thân đao, cổ tay xoay một đường đao hoa đẹp mắt.

Bằng một tư thế vung tay ngược ra sau lưng cực kỳ điệu nghệ, hắn tra đao vào vỏ, động tác như mây trôi nước chảy, khiến người ta không nhịn được phải tán thán. [Phải nói là đao pháp của Sở tiểu ca đỉnh thật sự, mà nói đi cũng phải nói lại, rốt cuộc anh ấy giết con vượn khổng lồ kia kiểu gì?] [Nhát đao cuối cùng kia cứ như là hiệp khách cổ đại rót nội lực vào vậy, sát thương tăng vọt!] [Lầu trên bớt chém gió, nội lực cái gì, sao ông không nói là đao khí luôn đi.] [Trời ơi, Sở tiểu ca mỗi lần ra tay đều soái quá đi, mê chết mất, nhất là tư thế thu đao này, đúng chuẩn phong phạm đại hiệp.] [Tóm lại chuyến đi mộ cổ Bình Sơn này coi như kết thúc rồi, cảnh tượng máu me nhiều quá, ám ảnh cả vào giấc mơ!] [Độ nguy hiểm này quả thực ăn đứt mộ Tây Chu với mộ Tây Hạ, may mà minh tinh không tham gia, nếu không chẳng biết chết kiểu gì.] [Kịch liệt đề nghị tổ chương trình, kỳ sau cứ sắp xếp kiểu thám hiểm mộ cổ rủi ro cao thế này, thực sự quá kích thích!] [Hu hu, kỳ này sắp kết thúc rồi, kỳ sau không biết phải đợi bao lâu nữa?

Sốt ruột quá!] "Tiểu Hoa, sắp xếp người xử lý con vượn này đi, kiểm tra xem nó có nội đan không?" Sở Viễn lau mồ hôi lạnh trên trán, lấy chai nước từ trong ba lô ra uống một hơi cạn sạch rồi nhàn nhạt nói.

Hoa Vinh nhướng mày.

Thảo nào con vượn này to lớn như vậy, hóa ra cũng giống Lục Sí Ngô Công, đều từng nuốt đan dược và tu thành nội đan!

Loại trấn mộ thú thần kỳ này, bao năm qua đây là lần đầu tiên hắn gặp, trong truyền thuyết của tổ tông Tá Lĩnh cũng có loại nghe đồn

tương tự.

Không ngờ chuyến đi Bình Sơn lần này lại gặp liền một lúc hai con, không, phải là ba con, còn có cả con Kê Vương nuốt nội đan kia nữa.

Hoa Vinh phất tay, mấy gã Tá Lĩnh Lực Sĩ liền chủ động đi tới mép hang, bắt đầu kéo xác cự viên lên.

Tiểu Ngũ và những người khác ở đài quan sát đối diện cũng bắt đầu sửa chữa lại cầu dây nối giữa hai bên, chuẩn bị tiếp ứng nhóm Hoa Vinh.

Bàn Tử nhận ra sự suy yếu của Sở Viễn, chủ động tiến lên dìu hắn, nhìn đám Tá Lĩnh Lực Sĩ đang bận rộn, không khỏi cảm thán: "Cái mộ cổ Bình Sơn này trong số những cái đấu mà Bàn gia từng đổ, độ nguy hiểm tuyệt đối xếp hàng nhất, quái thú quá khủng bố!" "Đúng rồi, còn cái tên Quan Sơn Thái Bảo kia nữa, chết mấy trăm năm rồi mà vẫn còn hành người đến sau!" Sở Viễn trực tiếp lườm hắn một cái, thằng cha này nếu không phải chủ động đến đổ đấu thì có gặp người ta không?

Kẻ tám lạng người nửa cân thôi. "Đúng thế, cuối cùng cũng xong rồi, lần này tôi phải nghỉ ngơi cho đã mấy ngày!" Sở Viễn cũng phát ra một tiếng cảm thán.

Từ khi xuyên không đến thế giới này, hắn còn chưa được đi dạo tử tế, chỉ lo livestream đổ đấu.

Nghĩ đến đây, hắn theo thói quen mở giao diện hệ thống lên.

Chà, điểm nhân khí cuối cùng cũng đạt năm mươi triệu, thậm chí sắp chạm mốc sáu mươi triệu.

Xem ra màn loạn đấu ở chủ mộ thất với Tương Tây Thi Vương có rất nhiều danh tràng diện (cảnh kinh điển), cống hiến cho hắn

không ít nhân khí.

Tuy nhiên, lúc này người đông mắt tạp, Sở Viễn kìm nén dục vọng rút thưởng trong lòng, dù sao kỳ này cũng đã kết thúc.

Hắn cũng không vội nhất thời. ...

Một tiếng sau, tại đình viện căn cứ hậu cần Bình Sơn.

Trên chiếc bàn tròn giữa sân, Hoa Vinh và Bàn Tử đang mắt to trừng mắt nhỏ, ánh mắt dán chặt vào viên nội đan trên tay Thôi Lão Đạo. "Chậc chậc, đúng là tạo hóa, không ngờ trong Bình Sơn này lại có thể thai nghén ra hai con quái vật tu luyện ra nội đan, không thể tin nổi!" Thôi Lão Đạo ngắm nghía viên nội đan trong lòng bàn tay, vẻ mặt tán thán.

Một ngọn núi mà xuất hiện tận hai kẻ săn mồi đỉnh cấp.

Chính gọi là một núi không thể có hai hổ, hai con "hổ" ở Bình Sơn này lại có thể cùng tồn tại, quả thực là vi phạm quy luật sinh tồn.

Sở Viễn nghe ra nghi vấn của Thôi Lão Đạo, hắn lại thấy chuyện này cũng rất bình thường.

Dù sao Lục Sí Ngô Công quanh năm ở sâu dưới địa cung, còn Bạch Mao Cự Viên chắc chắn hoạt động ở hai bên vách núi và trên đỉnh núi.

Cơ hội chạm mặt của cả hai rất ít, ngược lại vô tình tạo thành sự cộng sinh của hai kẻ săn mồi đỉnh cấp. "Viên nội đan này thật sự có thể nâng cao tố chất cơ thể con người sao?" Bàn Tử nhìn viên nội đan đầy thèm thuồng, rục rịch hỏi. "Bàn Tử cậu thì đừng nghĩ nữa, nội đan này không phải đan dược, cần tu luyện ra nội kình đặc thù mới có thể tiêu hóa dược tính của nó." Thôi Lão Đạo không chút lưu tình trêu chọc Bàn Tử: "Cậu mà ăn nó thì chính là trâu nhai mẫu đơn, phí phạm bảo vật!" Nói đến đây, Thôi Lão Đạo trực tiếp giao viên nội đan trong

tay cho Sở Viễn.

Thấy Sở Viễn cười híp mắt nhận lấy, Thôi Lão Đạo đau lòng muốn chết. "Bần đạo vô duyên với bảo vật rồi!" Bàn Tử nhếch miệng.

Không phải chỉ là viên nội đan thôi sao, đợi Bàn gia bán viên Định Thi Đan này kiếm được tiền, sẽ mua hẳn củ nhân sâm ngàn năm về gặm chơi.

Đó mới là đồ đại bổ chân chính, ngon hơn nội đan nhiều. "Thôi tiền bối, còn xin ngài tiếp tục chưởng nhãn (thẩm định), ngài xem viên Thi Đan này rốt cuộc là vật gì?

Có tác dụng gì không?" Hoa Vinh lấy ra một chiếc hộp gỗ đàn hương đặt lên bàn, từ từ mở ra, bên trong chính là nội đan của Tương Tây Thi Vương. "Ồ?

Đây lại là món hiếm lạ!" Thôi Lão Đạo kinh ngạc thốt lên một tiếng, rồi lấy kính lúp ra liên tục soi xét kết cấu bề mặt Thi Đan.

Chương 97

"Thôi tiền bối, trước đây tôi đổ đấu cũng kiến thức qua không ít xác khô, cũng gặp qua thi biến, nhưng Thi Đan này đúng là lần đầu mới thấy!" Hoa Vinh từng tham gia vô số hoạt động khai quật của cả tư nhân lẫn chính phủ, thi thể chủ mộ cũng gặp nhiều, nhưng vật phẩm như Thi Đan thì chưa từng gặp, không khỏi tò mò. "Đúng thế, cương thi mà có nội đan, tôi cũng mới nghe lần đầu." Bàn Tử cũng vẻ mặt đầy nghi hoặc nói.

Hắn từng theo không ít tiền bối thám hiểm mộ cổ, bánh tông lớn (cương thi) cũng từng gặp.

Nhưng hung hãn và tà tính như Tương Tây Thi Vương thì bình sinh mới thấy.

Thôi Lão Đạo thấy mấy người đều đầy vẻ nghi hoặc, bèn vuốt râu khẽ giải thích: "Cái này phải nhắc đến lai lịch của Thi Vương, còn có vì sao lại xảy ra chuyện thần kỳ như thi biến, thực ra có rất nhiều cách nói." "Ở vùng núi hoang vắng Tương Kiềm Lưỡng Việt, lưu truyền truyền thuyết về cương thi thành tinh.

Chúng toàn thân mọc lông, thường chui ra từ quan tài ăn thịt người và gia súc, dân gian gọi là Thi Vương." Nói đến đây, giọng Thôi Lão Đạo khựng lại một chút rồi tiếp tục: "Còn có một cách nói khác, Thi Vương là do người chết lúc sinh thời địa vị hiển hách, đồ bồi táng và vật trấn thi phòng hủ đều là minh khí trân quý quỷ bí, một khi trá thi vùng dậy thì thi biến cực kỳ hung lệ." Thấy mấy người đều nhìn mình với vẻ hoài nghi, Thôi Lão Đạo biết bọn họ không tin lắm vào mấy chuyện huyền học này.

Thế là suy tư chốc lát, ông cười khẽ: "Đương nhiên, hiện tại có

cách giải thích khoa học hơn.

Chuyện thi biến mọc lông hay nhảy nhót chẳng qua là do tác dụng của nấm mốc.

Trong quan quách đóng kín mấy ngàn năm, không khí không lưu thông, sau khi mở quan quách, cổ thi ngàn năm trông như người sống rất dễ xảy ra thi biến." Qua một hồi giải thích của Thôi Lão Đạo, mọi người đã có hiểu biết mới về Thi Vương, càng biết rõ viên Thi Đan này kiếm được không dễ.

Cuối cùng, Sở Viễn vẫn quyết định giao viên Thi Đan này cho Thôi Lão Đạo xử lý, dù sao trong nhóm cũng chỉ có ông ấy am hiểu y lý.

Thôi Lão Đạo cũng vui vẻ tiếp nhận, lập tức tỏ vẻ về sẽ nghiên cứu kỹ lưỡng, tranh thủ sớm ngày chiết xuất độc tố trong đan ra.

Đến lúc đó, mang đến cơ quan chuyên nghiệp hóa nghiệm một phen, dù người không dùng được thì cũng có thể cho Kê Vương dùng để tăng cường chiến lực.

Sở Viễn không quên chuyện Bàn Tử đã hồ đồ đồng ý cùng Thôi Lão Đạo đi thám hiểm mộ, đến lúc đó con gà này sẽ có đất dụng võ.

Còn về viên nội đan cự viên, dù sao cũng là chiến lợi phẩm của riêng Sở Viễn, người ngoài không tiện nói nhiều, chỉ biết nhìn hắn đầy hâm mộ.

Nhất là Bàn Tử, chua đến mức sắp chảy cả nước miếng.

Có điều chuyến đi Bình Sơn này hắn không lỗ, được không một viên Định Thi Hoàn.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử lập tức lén lút nháy mắt với Hoa Vinh, người sau trong tình trạng ngơ ngác bị Bàn Tử kéo đi.

Sở Viễn trong lòng thầm cười, nhìn cái thế này, Bàn Tử chuẩn bị cùng Hoa Vinh tiêu thụ tang vật đây mà.

Viên Định Thi Đan kia phỏng tay, phải xử lý sớm mới được.

Hoa Vinh quan hệ rộng, đường lối nhiều, quả thực là một kênh xử lý bảo vật tốt.

Nhìn đống kim đĩnh Tây Hạ trong ba lô hệ thống của mình, Sở Viễn trong lòng khẽ động, xem ra đã đến lúc tìm Hoa Vinh bàn chuyện làm ăn.

Mình nên về Kinh thành tậu nhà đất thôi, giờ hắn cũng coi như siêu cấp hot tiktoker, vậy mà danh hạ ngay cả một chỗ bất động sản cũng không có, mất mặt quá.

Sau khi Bàn Tử và Hoa Vinh rời đi, Sở Viễn chủ động đứng dậy cáo biệt Thôi Lão Đạo, hắn còn đang tính về phòng kiểm tra gói quà lớn của hệ thống.

Không ngờ lại bị Thôi Lão Đạo kịp thời kéo lại, tỏ ý muốn mời Sở Viễn sang phòng ông ấy có chuyện quan trọng muốn bàn.

Sở Viễn cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp đồng ý, đi theo sau Thôi Lão Đạo vào phòng.

Trong phòng Thôi Lão Đạo.

Nhìn Thôi Lão Đạo đang ngồi xếp bằng đả tọa, Sở Viễn nheo mắt, khoanh tay trước ngực, trên mặt lộ ra biểu cảm như cười như không. "Sở tiểu hữu, mời ngồi!" Thôi Lão Đạo khẽ vuốt râu, nhẹ giọng chào hỏi. "Thôi tiền bối, chúng ta người sáng mắt không nói chuyện mờ ám, ngài có gì cứ nói thẳng!" "Được, đã tiểu hữu thẳng thắn như vậy, bần đạo cũng không giấu diếm." Thôi Lão Đạo nói đoạn, lôi từ cái túi đeo chéo sau lưng ra một tấm bản đồ.

Sở Viễn định thần nhìn lại.

Bản đồ làm bằng chất liệu kiêm bạch (lụa trắng), thớ lụa mịn màng, nhẹ nhàng dễ mang theo, người xưa thường thích dùng làm vật liệu vẽ bản đồ.

Thời cổ đại, kiêm bạch thuộc loại hàng cao cấp, dùng để viết chữ cũng không phổ biến, có thể dùng nó làm bản đồ thì không phải vương tôn quý tộc thì là ai.

Góc dưới bên phải bản đồ lờ mờ có một đoạn văn tự mô tả nhỏ, nhìn nét chữ thì khá giống Tiểu Triện thời Tần. "Tiền bối, ý ngài là sao?" Nhìn tấm bản đồ này, Sở Viễn lờ mờ có cảm giác quen thuộc nhưng nhất thời không nhớ ra, bèn mở miệng hỏi.

Thôi Lão Đạo chỉ vào địa thế núi non thoắt ẩn thoắt hiện trong bản đồ, cười khẽ: "Ai cũng biết Mạc Kim Hiệu Úy các cậu có thể 'Sưu sơn tầm long, phân kim định huyệt', còn có bí thuật Thiên Tinh Phong Thủy trong Tầm Long Quyết, càng có thể ngửa xem thiên tinh, cúi xem địa mạch.

Đây là tấm bản đồ bạn tốt của tôi vô tình có được, còn xin Mạc Kim Hiệu Úy chưởng nhãn!" Sở Viễn nghe vậy nhìn Thôi Lão Đạo thật sâu, cũng không khách sáo, trực tiếp ngồi xuống, cầm tấm bản đồ kiêm bạch lên tỉ mỉ quan sát.

Tấm bản đồ thần bí này vừa lọt vào mắt Sở Viễn, trong đầu hắn liền tự động hiện ra một bức tranh xu thế địa mạch sơn xuyên của quốc gia.

Kết hợp với xu thế địa mạch, lại xem xét kỹ bản đồ kiêm bạch, Sở Viễn trong lòng đã hiểu rõ mục đích của Thôi Lão Đạo.

Quả nhiên là nhắm vào mộ Vân Nam Hiến Vương, tấm bản đồ này rõ ràng là địa thế một góc dãy núi Già Long.

Thấy Sở Viễn lộ vẻ đã hiểu, Thôi Lão Đạo cảm thán: "Không hổ

là Mạc Kim Hiệu Úy, bản lĩnh sưu sơn tầm long cực kỳ lợi hại, chắc hẳn Sở tiểu hữu đã nhìn ra vị trí của tấm bản đồ này rồi nhỉ." Sở Viễn không lập tức trả lời, cẩn thận đặt tấm bản đồ xuống, chỉ vào ký hiệu dòng sông trên đó, lúc này mới chậm rãi mở miệng: "Dòng sông trên bản đồ này là Xà Hà, một chi lưu của sông Lan Thương, vì hình dáng uốn lượn như rắn mà thành tên.

Xà Hà chảy qua ngọn núi này, cao ba ngàn ba trăm mét, người địa phương gọi là núi Già Long (Già Long Sơn)." Nói đến đây, Sở Viễn dừng lại, vẻ mặt trầm trọng nhìn Thôi Lão Đạo, hạ giọng giải thích tiếp: "Già Long Sơn chướng khí quanh năm bao phủ rừng núi, lại thêm vô số độc trùng sinh sôi, ngay cả người hái thuốc địa phương cũng hiếm khi dám vào.

Cộng thêm nơi này quanh năm không có gió lớn nên chướng khí trong núi rất khó tan, loại độc khí đặc thù này mặt nạ phòng độc thông thường khó mà phòng hộ được.

Quan trọng nhất là Già Long Sơn nằm ở nơi cực kỳ hẻo lánh, trình độ Hán hóa của người địa phương khá thấp, nếu chọc vào người bản địa thì tình cảnh sẽ trở nên rất nguy hiểm." Mỗi khi Sở Viễn nói thêm một câu, thần sắc Thôi Lão Đạo lại sáng lên một phần.

Quả nhiên là cao thủ, liếc mắt đã nhìn ra vị trí bản đồ.

Nhất là khi Sở Viễn chỉ ra phong tục tình hình địa phương, Thôi Lão Đạo càng nhìn hắn với ánh mắt rực lửa, trong lòng càng thêm kiên định. "Bốp bốp!" Thôi Lão Đạo thấy Sở Viễn nói xong, trực tiếp vỗ tay, trên mặt đầy vẻ bội phục, tán thán: "Không hổ là Mạc Kim Hiệu Úy, chỉ dựa vào tấm bản đồ trăm năm trước mà có thể chỉ ra chính xác địa điểm, thật sự là giỏi." Sở Viễn khẽ gật đầu, thản nhiên nhận lời khen, cái này đúng là do hắn kết hợp với đồ hình địa mạch sơn thế trong đầu mà nhìn ra.

Chỉ có điều khi nhìn kỹ một góc văn tự phía dưới bản đồ, lòng Sở Viễn trầm xuống, cái mộ này e rằng còn khó hơn trong nguyên tác.

Đây là một đoạn văn tự viết bằng chữ Tần Triện, tổng cộng hơn trăm chữ, ghi chép tình hình lăng mộ, điểm ra nơi đặt lăng mộ đế vương. "Vương ế, tấn vu Thủy Long Vựng trung, thi giải thăng tiên, long vựng vô hình, nhược phi thiên băng, thù nan vi ngoại nhân sở phá!" (Vua chết, táng trong Thủy Long Vựng, thi giải thành tiên, long vựng vô hình, nếu không phải trời sập, người ngoài cực khó phá giải!) Sở Viễn đoan tường văn tự trên bản đồ, chậm rãi đọc lên.

Thôi Lão Đạo từ từ đứng dậy, tiếp lời Sở Viễn giới thiệu: "Sở tiểu hữu, thực không dám giấu giếm, tấm bản đồ này ghi chép chính là mộ Hiến Vương, trong mộ có chí bảo mà phái Bàn Sơn trăm năm nay tìm kiếm - Mộc Trần Châu!

Bần đạo đi chuyến Bình Sơn này là muốn kiến thức thủ đoạn của Mạc Kim Hiệu Úy, rất hiển nhiên, thực lực của tiểu hữu vượt xa dự liệu của tôi!" Nghe Thôi Lão Đạo tâng bốc, Sở Viễn cười nhạt nói: "Tiền bối có khả năng hiểu lầm rồi, đoạn này đủ để nói rõ mộ Hiến Vương hung hiểm thế nào, tôi còn có nhiệm vụ tại thân e rằng không đi được!" Cái mộ của lão già Hiến Vương này nằm trong địa thế phong thủy bảo huyệt đặc thù "Thủy Long Vựng", cao cao tại thượng, ngỡ như tiên cung.

Nếu lại có kiểu sập trời đất lở như ngoại lực tác động, e rằng bất kỳ ai cũng không vào được!

Chưa kể Hiến Vương sử dụng cổ trùng rót vào cơ thể người sống, biến bách tính thành nhân dũng (tượng người), thủ đoạn độc ác âm ngoan khiến người ta kinh hãi.

Lúc xem phim Sở Viễn đã biết trong phim đã nói giảm nói tránh, cắt bỏ rất nhiều phân đoạn đằng thuật (thuật dây leo/cây cối) khủng

bố.

Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, hắn thực sự không muốn lội vũng nước đục này, chẳng vớt được chút lợi lộc nào! "Bốp!" Thôi Lão Đạo là người thế nào, thời trẻ đã du lịch tứ phương, hạng người gì mà ông chưa từng gặp!

Đâu còn không nhìn ra Sở Viễn đang thoái thác, ông trực tiếp xoay người lấy từ ngăn kéo ra một cuốn sổ đỏ đặt lên bàn, thản nhiên nói: "Nếu Sở tiểu hữu có thể đồng ý cùng đi mộ Hiến Vương, cái này sẽ thuộc về cậu!" Sở Viễn nhìn cuốn sổ đỏ trên bàn, mày hơi nhíu lại.

Được lắm Thôi Lão Đạo, thế này cũng quá coi thường người ta rồi.

Nghĩ đến đống kim đĩnh trong ba lô hệ thống, đợi hắn tìm Hoa Vinh bán đi, ít nhất cũng kiếm được năm sáu cái "tiểu mục tiêu" (5-600 triệu tệ).

Đến lúc đó nhà gì mà chẳng mua được, Thôi Lão Đạo vậy mà vọng tưởng dùng một căn nhà để bắt hắn bán mạng, tầm nhìn quá hẹp hòi!

Thôi Lão Đạo thấy biểu cảm của Sở Viễn, trong lòng khựng lại, sau đó trực tiếp mở sổ đỏ ra, đạm đạm nói: "Đây là một căn Tứ hợp viện tư nhân nằm ở bờ Bắc Hậu Hải, kinh thành, diện tích 3028,29 mét vuông!

Chuyến đi mộ Hiến Vương lần này, bất kể thành công hay không, nó đều là của cậu.

Chương 98

Chỉ cần cậu đồng ý, hiện tại có thể sở hữu nó!" "Ái chà, vãi chưởng!" Sở Viễn nhìn mấy dòng chữ trên sổ đỏ, kinh ngạc suýt đứng không vững, trực tiếp buột miệng chửi thề.

Cổ Điền Quốc là một vương quốc thần bí, bị giới sử học gọi là quốc độ mê thất, đã tồn tại từ thời Ân Thương.

Diệt vong có lẽ vào thời Tây Kinh, nghe nói vào trung kỳ vương quốc đã xảy ra một cuộc nội loạn vô cùng nghiêm trọng.

Có lẽ vào cuối thời Thương, một bộ phận người Cổ Điền này tin vào tà thuật Vu thần, những người này vì tránh loạn đã di cư đến vùng núi sâu ven sông Lan Thương sinh sống, thủ lĩnh của họ tự xưng là Hiến Vương.

Tên Hiến Vương này tinh thông phong thủy, tính tình bạo ngược, lại giỏi một loại đẳng thuật tà môn quỷ bí, bắt người xây dựng hoàng lăng cho mình.

Hơn nữa, Hiến Vương còn tìm được cho mình một nơi được xưng là phong thủy bảo huyệt vĩnh viễn không thể bị trộm - Thủy Long Vựng!

Để phòng ngừa trộm mộ, Hiến Vương thậm chí sai Đại tế tư dùng cổ trùng rót vào cơ thể người sống, biến bách tính đang sống sờ sờ thành nhân dũng.

Đời đời kiếp kiếp bắt những người này vĩnh viễn trấn thủ lăng mộ cho mình, vĩnh thế không được siêu sinh, thủ đoạn có thể nói là độc ác âm ngoan.

Hiến Vương bạo ngược, cái gọi là vương triều cũng chỉ một đời

là vong.

Sau khi hắn chết, một số thủ hạ muốn quay lại cố quốc.

Thế là bọn họ đem bản đồ mộ Hiến Vương dâng cho Điền Vương của Cổ Điền Quốc, xưng rằng cũng muốn tìm giai huyệt như vậy cho Điền Vương.

Nghe Thôi Lão Đạo thao thao bất tuyệt, Sở Viễn không ngờ bên trong mộ Hiến Vương lại còn có những quá khứ lịch sử này.

Tấm bản đồ mộ Hiến Vương trong tay Thôi Lão Đạo chính là thứ ông tìm được trong mộ Điền Vương ở Lý Gia Sơn, Vân Nam khi thám hiểm thời trẻ.

Cũng vào lúc đó ông kết thức được nhân vật cao tầng của Tá Lĩnh Lực Sĩ, nhờ vậy mới có giao tình với Tá Lĩnh và tham gia hành động lần này.

Sở Viễn nghe Thôi Lão Đạo hồi ức chuyện cũ và giới thiệu lai lịch mộ Hiến Vương, hắn cố làm ra vẻ đằng hắng. "Khụ khụ," Sở Viễn ngừng một chút rồi nói tiếp: "Mộ Hiến Vương này vậy mà là bảo huyệt Thủy Long Vựng trong truyền thuyết, nghe nói huyệt này có công hiệu phi thăng thành tiên, cũng không biết thật giả.

Bảo huyệt thần kỳ như vậy, văn bối cũng rất muốn đi kiến thức một phen.

Hơn nữa, Bàn Tử đã đồng ý với ngài rồi, tôi cũng chỉ có thể cùng đi, dù sao Mạc Kim Hiệu Úy giảng chính là đồng tâm hiệp lực!" Sở mỗ hắn tuyệt đối không phải vì một căn Tứ hợp viện mà đồng ý đi mộ Hiến Vương, dù sao thân giá của hắn cũng không nhỏ.

Có điều, căn Tứ hợp viện này của Thôi Lão Đạo thơm thật sự, hắn lén lên mạng tra rồi, căn này ít nhất cũng 15 cái tiểu mục tiêu (1,5 tỷ tệ).

Sở Viễn ước chừng chắc chắn là Thôi Lão Đạo mua từ hồi xưa, chỉ có thể nói hiện tại giá bất động sản tăng quá nhanh.

Nghĩ đến hắn vào sinh ra tử trong mộ Tây Hạ, cuối cùng lén thuận tay được một ít kim đĩnh, cũng chỉ bằng một phần ba căn nhà này. "Sở tiểu hữu, nếu lần này thật sự có thể tìm được Mộc Trần Châu, tôi còn một phần truyền thừa của Bàn Sơn Đạo Nhân, cũng tặng luôn cho cậu!" Thôi Lão Đạo thấy Sở Viễn đồng ý, lại dâng thêm một phần hậu lễ, xem ra ông cũng sợ Sở Viễn nhận nhà rồi không làm việc.

Đùa à, Sở mỗ ta là loại người như vậy sao?

Có điều, truyền thừa Bàn Sơn Đạo Nhân quả thực không tệ, hắn nhớ trong nguyên tác bảo bối mà Chá Cô Tiêu truyền lại rất nhiều.

Sở Viễn vừa cất sổ đỏ, vừa kiên định cam kết: "Tiền bối yên tâm, chuyến đi mộ Hiến Vương lần này tôi nhất định sẽ toàn lực ứng phó.

Hơn nữa chữ Tần Triện trên bản đồ cũng ghi chép lộ tuyến: Tiên tiến Già Long Sơn, phiên sơn nhi quá hậu bắc trực hành, xuyên quá sâm lâm, tựu đáo liễu đương niên Hiến Vương đái nhân quy ẩn Trùng Cốc. (Trước vào núi Già Long, vượt núi đi thẳng về phía bắc, xuyên qua rừng rậm là đến Trùng Cốc nơi năm xưa Hiến Vương đưa người về quy ẩn).

Mộ Hiến Vương chắc chắn nằm trong Trùng Cốc này!" Thôi Lão Đạo thấy Sở Viễn phân tích đâu ra đấy, trong lòng vô cùng an ủi, ông biết lần này tìm đúng người rồi.

Nghĩ đến đây, Thôi Lão Đạo lại dặn dò Sở Viễn: "Trùng Cốc này độc trùng sinh sôi, cộng thêm pháp thuật tà môn độc môn của Hiến Vương, chuyến đi này phải chuẩn bị thật đầy đủ." Sở Viễn gật đầu nhận lời.

Đã quyết định lần thám hiểm tiếp theo là Vân Nam Trùng Cốc, hắn

có thể trù tính thật tốt.

Một số vật tư và trang bị cần thiết vẫn cần chuẩn bị trước.

Từ biệt Thôi Lão Đạo, Sở Viễn đi tìm Hoa Vinh, kín đáo báo cho anh ta biết mình có một lô kim đĩnh cần xử lý.

Hoa Vinh không hỏi nhiều về nguồn gốc, nhìn Sở Viễn đầy thâm ý.

Thật không ngờ Sở Viễn vậy mà có thể dưới con mắt bao người lấy được kim đĩnh Tây Hạ, nhìn thế này thì số lượng chắc chắn không ít.

Thủ đoạn thần bí khó lường này khiến Hoa Vinh trong lòng rùng mình, đây chẳng lẽ là Ngũ Quỷ Bàn Vận Thuật trong truyền thuyết?

Dù sao Sở Viễn còn có thân phận Phát Khâu Trung Lang Tướng, nghe nói Phát Khâu Ấn có thể sai khiến ác quỷ.

Tâm tư của Hoa Vinh, Sở Viễn cũng đoán được, hắn cũng không giải thích quá nhiều, chỉ hẹn giao dịch tại Kinh thành.

Hắn hiện tại là người có nhà rồi, giao dịch tại nhà mình thì dù là tính riêng tư hay an toàn đều nằm trong tầm kiểm soát.

Cũng không phải hắn không tin nhân phẩm của Hoa Vinh, nhưng số tiền giao dịch quá lớn khiến hắn không thể không cẩn thận.

Sắp xếp xong xuôi mọi chuyện, Sở Viễn liền về phòng nghỉ ngơi, gói quà lớn nhân khí của hệ thống vẫn đang chờ hắn mở ra đây.

Hy vọng phần thưởng lần này có thể xứng đáng với những nguy hiểm đã trải qua ở mộ cổ Bình Sơn! ...

Sáng sớm hôm sau.

Khi tia nắng ban mai đầu tiên xuyên qua màn sương mỏng bao quanh Bình Sơn, chiếu rọi vào biệt viện Bình Sơn, một trận tiếng

bước chân ồn ào quấy nhiễu Sở Viễn trong giấc mộng, khiến tâm tình hắn không kìm được có chút phiền toái.

Mặc quần áo xong, Sở Viễn mở cửa phòng, lúc này mới phát hiện không ít nhân viên mặc đồng phục đang ùa vào biệt viện.

Ngưng thần nhìn lại, Sở Viễn mới phát hiện đám người này vậy mà là người của tổ chương trình "Quốc Gia Bảo Tàng"!

Vốn đang bận rộn khuân vác thiết bị, các nhân viên đột nhiên thấy Sở Viễn đẩy cửa ra, lập tức ồ lên kinh hô.

Họ chỉ trỏ Sở Viễn, bàn tán nhỏ to, thậm chí có mấy chị gái trực tiếp cầm điện thoại lên chụp ảnh!

Vãi, là người của tổ chương trình!

Đối mặt với ánh mắt rực lửa của các chị gái, Sở Viễn mới phản ứng lại, vội vàng đóng cửa, nhất thời có chút không hiểu chuyện gì. "Cốc cốc!" Đột nhiên phòng hắn vang lên tiếng gõ cửa, một giọng nói ôn hòa ổn trọng từ bên ngoài truyền vào. "Sở tiên sinh, tôi là đạo diễn Trương Triệt của tổ chương trình trực tiếp 'Quốc Gia Bảo Tàng', phiền cậu mở cửa, có việc cần trao đổi!" Sở Viễn từng nói chuyện điện thoại với đạo diễn Trương nên rất quen giọng ông ta, lập tức mở cửa.

Quả nhiên, ngoài cửa là một ông chú trung niên cao khoảng mét tám, chính là tổng đạo diễn chương trình Trương Triệt!

Sở Viễn vội vàng mời ông ta vào, tìm chỗ cho ngồi.

Đạo diễn Trương lúc này mới nói rõ mục đích, Sở Viễn nghe xong cũng gật đầu phụ họa.

Hóa ra sau ba lần khảo cổ thám hiểm trực tiếp, chương trình đã đạt được thành công chưa từng có nhưng cũng nhận được vô số sự quan tâm.

Nhất là lần mộ cổ Bình Sơn này, nhiều lần xảy ra sự cố thương vong, thậm chí một số cảnh tượng quá mức kinh dị!

Tổ chương trình cũng nhận được chỉ thị của cấp trên, cần phải chỉnh sửa lại chương trình "Quốc Gia Bảo Tàng".

Hiện tại chương trình bị chia làm hai, một phần là nhóm chuyên nghiệp do Sở Viễn dẫn đầu tiến hành thám hiểm và dọn dẹp mộ cổ.

Phần còn lại là sau khi thám hiểm xong, sẽ tiến hành khai quật lần hai, do Trần giáo sư dẫn đội ngũ minh tinh tiến hành khảo cổ trực tiếp.

Như vậy vừa đảm bảo độ hấp dẫn của chương trình, khai quật được mộ cổ có ích cho chính phủ, lại vừa giảm thiểu thương vong cho người không chuyên.

Sở Viễn trong lòng khựng lại.

Chương 99

Vãi, đây chẳng phải là sự khác biệt giữa "Running Man" và "Running Man Coming" sao?

Đối với sự sắp xếp của tổ chương trình, hắn không có ý kiến gì, như vậy vừa đảm bảo nhân khí của hắn, lại giảm bớt gánh nặng.

Có thể nói là vẹn cả đôi đường.

Nghĩ đến đây, trong đầu Sở Viễn lóe lên một ý, bèn nói tin tức về mộ Hiến Vương cho đạo diễn Trương.

Đạo diễn Trương vừa nghe lại là một mộ đế vương thì cả người lập tức kích động, chào cũng không kịp chào đã vội vàng rời đi, nói là muốn xin chỉ thị của cấp trên. "Người tốt a!" Nhìn bóng lưng vội vã của đạo diễn Trương, Sở Viễn cảm thán, hắn hiện tại cuối cùng cũng tìm ra cách dùng đúng đắn của "Giấy phép khảo cổ".

Tờ giấy của họ Trương này còn trâu bò hơn chứng nhận truyền thừa tứ đại phái đạo mộ của hắn nhiều! ...

Kinh đô, số 210 Hậu Hải Bắc Duyên, trung viện Tứ hợp viện tư nhân, trong lương đình (chòi nghỉ mát) ngũ giác.

Vương Bàn Tử mặc áo sơ mi cộc tay, nằm trên một chiếc ghế mây gỗ đàn hương, nhìn hoàn cảnh xung quanh, không khỏi phát ra tiếng thở ngắn than dài: "Lão đạo họ Thôi này hào phóng thật, ngay cả cái sân đẹp thế này cũng tặng cho cậu, Tiểu Ca, vẫn là cậu có mặt mũi!

Bàn gia tôi thì thảm rồi, vậy mà bị... mẹ kiếp... một con gà điên xử đẹp, tôi... hu hu..." Bàn Tử lúc này đúng là có khổ không nói nên lời, so với cái Tứ hợp viện của Tiểu Ca, hắn cảm giác mình bỏ lỡ mất mấy chục ức! "Ò ó o!" Kê Vương đang đi dạo trong vườn hoa nhỏ bên

cạnh lương đình dường như nghe thấy có người nói xấu mình, lập tức cất tiếng gáy vang, tỏ vẻ bất mãn. "Vãi chưởng, con gà chết tiệt này đúng là thành tinh rồi, cách xa thế mà cũng nghe thấy Bàn gia nói chuyện." Sở Viễn thần tình khựng lại, dừng tay xem bản đồ, từ từ đứng dậy nhìn Nộ Tinh Kê Vương cách đó không xa: "Bàn Tử, cậu lần này coi như nhặt được bảo bối rồi, con gà này nuốt nội đan, xem ra giờ tiêu hóa cũng hòm hòm rồi.

Tôi thấy trình độ linh trí của nó không thua gì đứa trẻ bảy tám tuổi đâu, tôi khuyên cậu nói năng chú ý chút, đừng để nó có tâm trạng!" Vừa nghe Sở Viễn nói thế, Bàn Tử lập tức bật dậy, gãi tai gãi má nhìn Kê Vương, khổ não nói: "Bà nội nó, Bàn gia tôi đúng là nuôi một ông bố trẻ rồi, còn không được nói nó nữa!" Vỗ vai Bàn Tử, Sở Viễn cười khẽ: "Bàn Tử, yên tâm đi, chuyến đi Vân Nam Trùng Cốc lần này nếu nó biểu hiện tốt, chúng ta tuyệt đối thắng lớn!" Tuy Hiến Vương là "thảo đầu thiên tử" (vua tự phong/phản loạn), nhưng dù sao cũng từng thống soái mấy vạn bách tính, vào thời đại đó đã tính là bộ lạc lớn.

Trong nguyên tác chủ yếu là thám hiểm, đồ bồi táng của Hiến Vương không được tô vẽ nhiều, nhưng Sở Viễn đoán chắc chắn vượt xa mộ Tây Hạ.

Riêng cây đoản trượng rồng hổ và mặt nạ của Đại tế tư, ít nhất cũng trị giá một căn Tứ hợp viện.

Quả nhiên, nghe Sở Viễn nói vậy, tâm trạng Bàn Tử cứ như mưa rào tháng sáu, đến nhanh đi cũng nhanh. "Ring ring..." Bỗng nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên.

Sở Viễn liếc nhìn điện thoại trên bàn, người gọi đến lại là Trần giáo sư.

Kỳ lạ, Trần giáo sư giờ này chẳng phải đang làm khảo cổ trực tiếp ở Bình Sơn sao?

Sao lại gọi cho mình?

Cầm điện thoại lên, Sở Viễn thuận tay nghe máy, đầu bên kia truyền đến giọng nói quen thuộc của Trần giáo sư: "Tiểu Sở, cậu còn ở kinh đô không?

Chiều nay cậu đến viện một chuyến, Long Cốt Thiên Thư đã được Tôn giáo sư giải mã rồi!" Sau đó Trần giáo sư giới thiệu sơ qua tình hình trực tiếp ở Bình Sơn, hiệu quả của lần khai quật thứ hai này rất tốt.

Đội ngũ minh tinh phát huy cũng coi như bình thường, mang lại không ít nhân khí cho chương trình.

Cúp điện thoại, Sở Viễn thở phào một hơi, nói chuyện với giáo sư già đúng là mệt người, câu chữ đều phải giữ kẽ.

Có điều chiều nay vẫn phải về Viện Nghiên cứu Khảo cổ một chuyến, dù sao hắn rời mộ cổ Bình Sơn đã là ngày thứ ba rồi.

Nói gì thì nói, hắn cũng đang treo chức vụ ở Viện Nghiên cứu Khảo cổ Quốc gia.

Từ sau khi rời mộ cổ Bình Sơn ba ngày trước, hắn và Bàn Tử đã đi máy bay tư nhân của Hoa Vinh về lại Kinh thành.

Vừa về đến nơi, Sở Viễn liền đi làm thủ tục liên quan đến căn Tứ hợp viện mà Thôi Lão Đạo tặng, ngay trong ngày đã thành công vào ở.

Vào ở rồi Sở Viễn mới biết món quà này của Thôi Lão Đạo nặng đến mức nào, bên trong trang hoàng đầy đủ mọi thứ.

Thậm chí có một đội ngũ quản lý mười người thường xuyên túc trực, duy trì vận hành cơ bản trong viện.

Dưới sự dẫn dắt của quản lý, Sở Viễn và Bàn Tử tham quan cả tòa Tứ hợp viện, mất trọn một tiếng đồng hồ mới xong.

Trang trí đều cổ kính, rất hợp thẩm mỹ của Sở Viễn, Bàn Tử ghen tị cứ nằng nặc đòi ở lại đây.

Sở Viễn cũng không keo kiệt, trực tiếp sắp xếp cho hắn vào ở, còn hứa muốn ở bao lâu thì ở, đây chính là tình nghĩa sinh tử chi giao. "Tiểu Ca, việc trắc địa bản đồ thế nào rồi?

Tìm được mộ Hiến Vương không?" Bàn Tử thấy Sở Viễn dừng công việc, nhìn đống bản đồ trải đầy bàn, tùy ý lật xem vài tờ, vẻ mặt ngơ ngác.

Thật sự là xem không hiểu!

Sở Viễn đặt điện thoại xuống, tức giận nhìn Bàn Tử: "Cậu tưởng mộ Hiến Vương dễ tìm thế à?

Tôi đã ủy thác Tiểu Hoa sắp xếp người đi Già Long Sơn làm tiền trạm rồi, bao gồm cả trắc địa Già Long Sơn!" Thấy Sở Viễn đều đã sắp xếp người đi tiền trạm, Bàn Tử lập tức có chút ngại ngùng.

Ăn chực uống chực ba ngày không làm việc thì khó coi quá.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử chỉnh lại quần áo, đứng dậy, vẻ mặt trịnh trọng: "Tiểu Ca, trang bị đổ đấu Vân Nam Trùng Cốc lần này cứ giao cho tôi, Bàn gia ở Phan Gia Viên cũng có không ít bạn bè." Thấy bộ dạng tự tin của hắn, Sở Viễn khẽ gật đầu, cái khác không nói chứ quan hệ của Bàn Tử vẫn khá ổn.

Nói xong, Bàn Tử liền ra ngoài chuẩn bị đồ nghề.

Sở Viễn nhìn thời gian vẫn còn sớm, nghĩ ngợi một chút rồi quyết định đến Viện Nghiên cứu Khảo cổ sớm hơn, xem thử vị Tôn giáo sư này thế nào. ...

Viện Nghiên cứu Khảo cổ Kinh Đô, cổng Đông. "Bíp bíp..." Sở Viễn hạ kính xe, cười nhẹ với bảo vệ cổng Đông: "Bác Vạn, cháu là Sở Viễn của Sở Nghiên cứu Kỹ thuật, phiền bác mở cửa giúp, cảm

ơn bác!" Bảo vệ Vạn trố mắt nhìn Sở Viễn, theo bản năng chủ động mở barie, cho xe Sở Viễn đi qua. "Cảm ơn!" Chào hỏi xong, Sở Viễn đạp ga, lái thẳng về hướng tòa nhà tổng hợp của Viện Nghiên cứu.

Xe này là Hoa Vinh tặng hắn, dù sao giữa hai người cũng có giao dịch mấy trăm triệu.

Hoa Vinh ra tay hào phóng tặng luôn cho Sở Viễn một chiếc Cullinan làm phương tiện đi lại, Sở Viễn cũng không khách sáo, trực tiếp nhận lấy. "Gớm thật, không ngờ Tiểu Sở mới vào làm chưa được hai tháng đã lái Rolls-Royce rồi, không hổ là Mạc Kim Hiệu Úy!" Bảo vệ Vạn vẻ mặt hâm mộ cảm thán.

Hơn nửa tháng nay trong viện mọi người bàn tán nhiều nhất chính là Sở Viễn.

Nào là tân binh mạnh nhất lịch sử Viện Khảo cổ, truyền nhân Mạc Kim Hiệu Úy... nghe đến mòn cả tai, hơn nữa trên mạng toàn là video thám hiểm chất lượng cao của Sở Viễn.

Người trẻ bây giờ a, ở cái đường đua khảo cổ này mà cũng có thể tạt đầu vượt xe, đúng là giỏi thật!

Đỗ xe xong, Sở Viễn bước xuống, nhìn tòa nhà cổ kính cao sáu tầng trước mặt, lập tức có cảm giác vật đổi sao dời.

Mới tháng trước, tiền thân còn đang vì có thể vào Viện Nghiên cứu Khảo cổ mà kiêu ngạo, không ngờ mình xuyên không đến, dùng ngón tay vàng thay đổi vận mệnh.

Từ một thanh niên "ba không" (không nhà, không xe, không tiền) một bước thành người thừa kế văn hóa phi vật thể nhà nhà đều biết! "Sở Viễn, sao cậu về rồi?

Không ngờ lần khảo cổ trực tiếp này lại gây được tiếng vang lớn thế, đỉnh đấy!" Sở Viễn vừa bước vào đại sảnh, một thanh niên tướng

mạo thanh tú đã đón đầu, ra vẻ người quen chào hỏi.

Chương 100

Thông qua ký ức của nguyên thân, Sở Viễn biết người trước mắt này là đàn anh khóa trên, đồng thời cũng là tổ trưởng tổ kỹ thuật của hắn, giao tình với nguyên thân không tệ, khá chiếu cố hắn.

Điều khiến hắn quan tâm nhất là người này tên đầy đủ là Phong Vu Tu, họ Phong, lại là người của Viện Khảo cổ, khiến Sở Viễn không thể không nghĩ nhiều.

Hơn nữa trong ký ức của hắn, Phong Vu Tu còn là học trò đắc ý của Tôn giáo sư, nói không chừng kẻ này chính là Quan Sơn Thái Bảo! "Tổ trưởng Phong, chào anh!" Sở Viễn mỉm cười đáp lại, nhưng cảm giác xa cách mạc danh này khiến Phong Vu Tu nhướng mày, kinh ngạc nhìn hắn.

Vị đàn em này thay đổi lớn thật, trước khi vào làm hắn còn không hiển sơn lộ thủy, là một người vô hình trong sở.

Không ngờ đi theo Trần giáo sư xuống mộ xong, cả người tính tình đại biến, cứ như thay đổi thành người khác vậy.

Nhất là đối phương lại còn là truyền nhân Mạc Kim Hiệu Úy!

Nghĩ đến lời dặn của thầy mình, Phong Vu Tu thu lại nghi hoặc trong lòng, ôn hòa cười nói: "Đừng gọi tôi là tổ trưởng, gọi tên là được.

Đúng rồi, Tôn giáo sư bọn họ đang đợi cậu ở phòng họp đấy, tôi đưa cậu qua!" "Làm phiền tổ trưởng Phong!" Sở Viễn đi theo sau, lúc này cũng phát hiện người này không đơn giản, hô hấp bình ổn, bước đi vững chãi, nhìn qua là biết con nhà võ! "Truyền nhân Quan Sơn Thái Bảo sao?

Không biết Quan Sơn Chỉ Mê Thuật và Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật của ta ai cao tay hơn?" Viện Nghiên cứu Khảo cổ, phòng họp tầng ba.

Trong phòng họp khói thuốc lượn lờ, bên bàn họp có ba người ngồi, tay kẹp thuốc lá, nhả khói mù mịt.

Khói thuốc lan tỏa trong không khí tạo thành một lớp sương mỏng khiến người ta có cảm giác như lạc vào chốn mây mù. "Cốc cốc!" Đột nhiên cửa phòng họp bị gõ. "Vào đi!" Sau tiếng cho phép, cửa phòng họp mở ra, chính là Phong Vu Tu đưa Sở Viễn đến tham gia họp.

Sở Viễn ở phía sau nhìn khói thuốc trong phòng, không kìm được nhíu mày nhưng vẫn nín nhịn cơn ho.

Sự xuất hiện của hắn làm một lão giả tóc bạc ngồi giữa bàn họp mắt sáng lên, đánh giá từ trên xuống dưới một lượt rồi chậm rãi nói: "Cậu là học trò của lão Trần - Sở Viễn phải không, quả nhiên là hậu sinh khả úy, mấy cái mộ cậu tham gia biểu hiện đều rất ưu tú!

Đến đúng lúc lắm, hai mảnh Long Cốt Thiên Thư này đều do cậu phát hiện, tôi biết cậu có truyền thừa Mạc Kim Hiệu Úy, xem thử đi!" Nói xong, lão giả chủ động đứng dậy, từ từ đẩy hai mảnh mai rùa trong hộp gỗ trên bàn đến trước mặt Sở Viễn.

Đó chính là hai mảnh Long Cốt Thiên Thư mà hắn lấy được trong mộ Tây Chu và mộ Tây Hạ cách đây không lâu!

Thấy Sở Viễn còn đang ngẩn người, Phong Vu Tu cũng biết ý, chủ động kéo Sở Viễn giới thiệu nhân vật trong phòng.

Lão giả tóc bạc vừa nói chính là Tôn Học Võ - Tôn giáo sư, đồng thời là Phó sở trưởng Sở Nghiên cứu Kỹ thuật Khảo cổ.

Người già trầm ổn mặc áo Tôn Trung Sơn bên cạnh Tôn giáo sư nhìn rất quen, chính là Hạ sở trưởng của Viện Nghiên cứu.

Người còn lại là Thẩm giáo sư, một giáo sư khảo cổ nổi tiếng trong sở mà Sở Viễn từng tiếp xúc. "Tiểu Sở, Trần giáo sư chắc đã nói với cậu rồi, Tôn giáo sư đã cơ bản phiên dịch xong nội dung Long Cốt Thiên Thư này, còn vài chi tiết liên quan đến phong thủy vẫn cần cậu giải hoặc cho chúng tôi!" Hạ sở trưởng đi tới bên cạnh Sở Viễn, cười ha hả nói.

Ông rất coi trọng Sở Viễn, chính biểu hiện xuất sắc của hắn trong mộ cổ đã đưa khảo cổ trở lại tầm nhìn của công chúng.

Đặc biệt là văn vật khai quật được có tác dụng cực kỳ quan trọng đối với nghiên cứu lịch sử, lãnh đạo cấp trên cũng rất hài lòng.

Kéo theo cả Viện Nghiên cứu của họ đều được cấp trên biểu dương nhiệt liệt. "Hạ sở trưởng, Tôn giáo sư, thực ra tôi biết cũng không nhiều, các ngài có vấn đề gì cứ hỏi thẳng đi!" Sở Viễn liếc qua Long Cốt Thiên Thư rồi nói thẳng, về manh mối Long Cốt Thiên Thư hắn kỳ thực nắm rõ trong lòng bàn tay.

Tôn giáo sư gật đầu, chỉ vào một mảnh Long Cốt Thiên Thư, tràn đầy mong đợi hỏi: "Tiểu Sở, mảnh mai rùa Long Cốt Thiên Thư này ghi chép về Mộc Trần Châu trong truyền thuyết, mảnh còn lại chắc là ghi chép manh mối về Mộc Trần Châu.

Đặc biệt là hai chữ 'Điền', 'Hiến' trên Long Cốt Thiên Thư này khiến chúng tôi liên tưởng đến Cổ Điền Quốc thời Ân Thương, còn Hiến Vương này..." Sở Viễn cũng không định che giấu, trầm giọng nói với Tôn giáo sư: "Tôi quả thực có tin tức về mộ Hiến Vương, trước đó đã để tổ chương trình 'Quốc Gia Bảo Tàng' báo cáo xin phép rồi, ngài chắc cũng rõ." Chuyện này không giấu được bao lâu, tổ chương trình muốn trực tiếp tại mộ cổ vĩnh viễn không thể vòng qua Viện Nghiên cứu Khảo cổ.

Đây cũng là nguyên nhân căn bản nhóm Tôn giáo sư mời Sở Viễn

về viện.

Vốn dĩ mọi người còn đang giải mã Long Cốt Thiên Thư, động thái này của Sở Viễn chẳng khác nào bày luôn đáp án ra trước câu đố, ở một mức độ nào đó đã vả mặt các vị giáo sư này! "Được, Tiểu Sở, Viện Nghiên cứu Khảo cổ chúng tôi vẫn tin tưởng cậu.

Đã cậu nắm chắc, chuyến đi mộ Hiến Vương này chúng tôi toàn lực ủng hộ!" Hạ sở trưởng lập tức quyết định.

Mộ Hiến Vương tuy là vua phản loạn nhưng cũng quan hệ đến việc nghiên cứu lịch sử Cổ Điền Quốc.

Dù sao Cổ Điền Quốc cũng là một vương quốc thần bí, bị giới sử học gọi là quốc độ mê thất, tồn tại từ thời Ân Thương.

Nếu lần này nhóm Sở Viễn có thể thuận lợi thám hiểm mộ Hiến Vương, chắc chắn bên trong sẽ có văn hiến ghi chép về vương triều thần bí này.

Đây đối với giới sử học tuyệt đối là một quả bom tấn, nói không chừng có thể làm cho lịch sử Vân Nam tiến thêm vài trăm, ngàn năm!

Tôn giáo sư không tiếp tục hỏi sâu.

Mộc Trần Châu tuy được lịch sử tôn xưng là thần khí, có ý nghĩa phi phàm với các quân chủ cổ đại, tượng trưng cho quyền lực và hưng thịnh, nhưng Tôn giáo sư rõ ràng không hứng thú với nó, ngược lại rất hứng thú với đẳng thuật sở trường của Hiến Vương. "Tiểu Sở, chuyến đi mộ Hiến Vương lần này, để Vu Tu đi cùng cậu, cậu ấy giỏi nghiên cứu lý thuyết, cũng nên đi thực địa mộ cổ để mở mang kiến thức!" Lời của Tôn giáo sư không khiến Sở Viễn bất ngờ chút nào.

Vị Tôn giáo sư này là truyền nhân chính tông của Quan Sơn Thái Bảo, một lòng muốn quay lại chốn cũ.

Quan Sơn Thái Bảo giỏi kỳ môn bí thuật, nghĩ lại ông ta cũng sẽ

không bỏ qua đẳng thuật của Hiến Vương.

Với yêu cầu này, Sở Viễn tự nhiên nhận lời ngay.

Phong Vu Tu thì hơi ngẩn ra, có lẽ đây là ý định lâm thời của Tôn giáo sư.

Sở Viễn sảng khoái đồng ý chuyện này cũng là vì muốn mượn chuyến đi này tìm hiểu thủ đoạn hiện nay của Quan Sơn Thái Bảo.

Coi như là biết người biết ta.

Mọi người trong phòng họp thấy Sở Viễn thông tình đạt lý như vậy, không khỏi nảy sinh hảo cảm với hắn.

Sở Viễn cũng nhân cơ hội đề xuất yêu cầu với Hạ sở trưởng.

Hạ sở trưởng vốn có chút chần chừ, nhưng vừa nghe Sở Viễn muốn đổi sang vị trí cố vấn nhàn hạ giống Vương Bàn Tử, ông liền phất tay đồng ý ngay.

Với năng lực hiện tại của Sở Viễn mà giữ ở văn phòng thì đúng là lãng phí nhân tài.

Cuộc họp ngắn ngủi diễn ra rất thuận lợi, các bên đều thu hoạch lớn.

Tan họp, Phong Vu Tu kéo Sở Viễn lại, nói rất nhiều chuyện cần chú ý về mộ cổ, cuối cùng còn khiêm tốn nhờ vả xuống mộ chiếu cố mình.

Nếu không phải biết trước thân phận của gã, Sở Viễn suýt nữa đã tin gã này là con mọt sách chỉ biết nghiên cứu lý thuyết. "Vân Nam Trùng Cốc không giống mộ cổ bình thường đâu, ha ha, xem anh có thể giả bộ đến bao giờ?" Nhìn bóng lưng Phong Vu Tu rời đi, Sở Viễn lẩm bẩm.

Phong Vu Tu là người nhà họ Phong, chắc chắn giỏi Quan Sơn

Chỉ Mê Thuật.

Hắn cũng muốn kiến thức sự lợi hại của thuật này, dù sao đây cũng là phong thủy bí thuật được xưng tụng sánh ngang với Tầm Long Quyết của Mạc Kim Hiệu Úy.

Ngày tháng còn dài, nghĩ đến đây, Sở Viễn trở lại bãi đỗ xe, lên xe đạp ga rời khỏi Viện Nghiên cứu Khảo cổ.

Phong Vu Tu cau mày, đứng ở hành lang tầng một Viện Nghiên cứu, qua lớp kính ánh mắt nhàn nhạt nhìn Sở Viễn rời đi. "Mạc Kim Hiệu Úy sao, rất đáng mong chờ đây!" ...

Sáng sớm hôm sau.

Nắng sớm xuyên qua kẽ lá rọi xuống sân tạo thành từng vệt đốm sáng.

Chương 101

Sở Viễn mặc đồ đen lẳng lặng đứng giữa sân, tay nắm Hắc Kim Cổ Đao.

Đột nhiên, người tùy đao động.

Động tác của hắn nhẹ nhàng mà mẫn tiệp, thanh đao trong tay vẽ lên không trung những đường hồ quang tuyệt đẹp.

Đao quang lấp loáng, hệt như tia chớp xẹt qua đình viện.

Cơ thể Sở Viễn chuyển động theo sự biến hóa của đao pháp, động tác trôi chảy tự nhiên, phảng phất như người và đao đã hòa làm một.

Theo động tác của Sở Viễn ngày càng nhanh, đao quang ngày càng dày đặc, cả đình viện bị đao quang bao phủ, tựa như một biển bạc.

Bổ đao, xoay người quét đao, vẩy đao, hồi thân quét đao, tiến bộ chặn lưng chém, trái phải gạt đao thuận thế chém ngang, bổ chém...

Một đao nhanh hơn một đao, một chuỗi thế đao hoa cả mắt được Sở Viễn múa như mây trôi nước chảy, không chút cảm giác trệ sáp.

Hồi lâu sau, hơi thở Sở Viễn dồn dập mà mạnh mẽ, trên trán cũng lấm tấm mồ hôi, hắn dần dần dừng lại.

Cơ thể hắn khẽ run, thanh đao trong tay cũng từ từ hạ xuống.

Sở Viễn hít sâu một hơi rồi chầm chậm thở ra.

Cả đình viện chìm vào tĩnh lặng, chỉ có tiếng hít thở và tiếng tim đập của Sở Viễn còn vang vọng trong không khí. "Bốp bốp!" "Thân thủ tốt!" Đột nhiên một tiếng vỗ tay khen ngợi trầm thấp truyền vào tai Sở Viễn.

Nghe tiếng nhìn lại, chính là chủ nhân cũ của căn Tứ hợp viện này

- Thôi Lão Đạo! ...

Trong núi sâu sấm chớp rền vang, một chiếc xe việt dã sang trọng đang xóc nảy lao nhanh trên con đường núi gập ghềnh.

Thân xe bắn đầy bùn đất, cần gạt nước trên kính xe điên cuồng qua lại, cố gắng gạt đi nước mưa không ngừng trút xuống.

Tiếng sấm vang vọng trong sơn cốc, tia chớp rạch phá bầu trời mù mịt, chiếu sáng cảnh tượng xung quanh. "Tiểu Ngũ, tổ sư nhà cậu, chúng ta không thể đi chậm chút à?

Cậu kiếm đâu ra tay đua này thế, lái như diễn xiếc ấy." Vương Bàn Tử vừa nôn khan vừa điên cuồng oán trách Tiểu Ngũ đang ngồi ghế phụ.

Thực không ngờ, là cánh tay đắc lực của Hoa Vinh mà Tiểu Ngũ lại tìm đến một gã không đáng tin cậy thế này, nhìn thì thật thà chất phác, ai ngờ vừa chạm vào vô lăng việt dã là cả người như bị nhập, biến đường núi Già Long thành đường đua xe rally, phóng như bay.

Sở Viễn cũng bất lực nhìn Tiểu Ngũ một cái, cơ thể này vốn bị say xe, thể chất qua hệ thống cường hóa không còn tái phát nữa.

Nhưng trải qua chuyến đi bão táp này, Sở Viễn cảm thấy chứng say xe của mình sớm muộn gì cũng tái phát!

Biết sớm thế này, hắn đã nên từ chối ý tốt của Hoa Vinh, tự mình tìm xe ở địa phương cho xong. "Ha ha, Bàn gia, ngại quá, người anh em này của tôi trước kia lái xe khách đường dài ở vùng núi Vân Quý, thói quen lái xe ấy mà!" Tiểu Ngũ căng cứng người, nắm chặt tay cầm an toàn trên ghế phụ, cố làm ra vẻ thoải mái nói. "Vãi, tôi đã bảo mà, sớm nghe nói tài xế xe buýt đường núi lái xe rất hoang dã, lần này Bàn gia được mở mang tầm mắt rồi!" Bàn Tử lại nôn khan một cái, vỗ ngực mình, bất lực nói.

Tài xế trong miệng hai người vẫn nắm chặt vô lăng, ánh mắt kiên định nhìn phía trước, quả thực không có chút ý định giảm tốc nào. "Hừ, cái tính nóng của tôi!" Bàn Tử thấy mình nói thế rồi mà gã đầu đất này vẫn không giảm tốc, tính nóng nảy lập tức bốc lên. "Thôi đi Bàn Tử, đừng phàn nàn nữa, cậu nhìn tổ trưởng Phong xem, mắt không thèm chớp cái nào, đấy mới là tâm thái tốt!" Sở Viễn đưa tay đè vai Vương Bàn Tử, hất cằm về phía Phong Vu Tu nói.

Chỉ thấy trong xe còn một người đang nhắm mắt dưỡng thần, thân hình lắc lư đồng bộ theo xe, khá có cảm giác "người xe hợp nhất".

Chính là Phong Vu Tu do Tôn giáo sư sắp xếp, dường như nhận ra địch ý của Bàn Tử nên lên xe là im thin thít nhắm mắt dưỡng thần. "Mắt không thấy tâm không phiền, Bàn gia à, tôi đi làm cũng thường xuyên theo xe đi ngoại cần, đường núi kiểu này đi nhiều cũng quen thôi!" Thấy Bàn Tử mở miệng móc máy mình, Phong Vu Tu từ từ mở mắt, vẻ mặt tâm bình khí hòa nói: "Hơn nữa, dưới thời tiết mưa bão ác liệt thế này, lái xe ở vùng núi sơ sẩy chút là gặp nguy hiểm ngay.

Đường xá lầy lội, xe cộ vốn dĩ di chuyển khó khăn, lốp xe thỉnh thoảng trượt bánh, tôi lại thấy người anh em này kỹ thuật lái xe tinh trạm, cậu xem, xe tuy xóc nảy nhưng trước sau vẫn giữ được ổn định!" "Cậu..." "Rắc!" Bàn Tử vừa định mở miệng nói thì đột nhiên một tia sét đánh trúng cây đại thụ phía trước, thân cây gãy đôi trong nháy mắt, đổ ập xuống giữa đường.

Thân cây gãy kéo theo rễ cây, khiến một mảng lớn đất đá xung quanh sạt lở, đổ ập xuống đường.

Tài xế vội vàng phanh gấp nhưng do quán tính, xe vẫn húc vào thân cây, đầu xe lõm xuống, nắp ca-pô bốc khói nghi ngút.

Cú va chạm bất ngờ tạo ra quán tính cực lớn khiến mấy người trong xe ngả nghiêng, suýt chút nữa đâm sầm vào nhau. "Sao thế?" Bàn

Tử kinh hồn bạt vía hỏi, vừa nãy hắn dồn sự chú ý vào Phong Vu Tu nên không để ý tình hình phía trước.

Sở Viễn và Phong Vu Tu cũng nhìn nhau rồi đồng loạt nhìn về phía con đường trước mặt.

Lúc này, đường phía trước đã bị bùn đất lầy lội, đá vụn và thân cây chắn kín mít, xe chắc chắn không qua được. "Không sao, có cái cây bị sét đánh trúng, vừa rồi không kịp phanh, húc vào nắp ca-pô, xe không khởi động được nữa rồi!" Tiểu Ngũ phản ứng đầu tiên, an ủi tài xế một câu rồi quay sang nói với Bàn Tử.

Nói xong, cậu ta che ô cùng tài xế xuống xe kiểm tra tình trạng xe và đường xá.

Nhìn thế núi lờ mờ xung quanh, Sở Viễn trong lòng khẽ động, cũng theo Tiểu Ngũ xuống xe.

Lúc này rõ ràng mới khoảng 2 giờ chiều nhưng cả khu vực Già Long Sơn đã mây đen vần vũ, nhìn xu thế này chẳng mấy chốc trời sẽ tối đen! "Tiểu Ngũ, chỗ này cách trại Già Long còn bao xa?" Sở Viễn kéo Tiểu Ngũ lại hỏi lộ trình đến trại Già Long.

Nhìn tình hình xe cộ thế này e rằng mấy người phải đi bộ sang đó.

Trại Già Long nằm ngay ven núi Già Long, đây là điểm tập kết Sở Viễn nhờ Hoa Vinh sắp xếp người thiết lập sẵn.

Chuyến đi mộ Hiến Vương lần này, Hoa Vinh sắp xếp Tiểu Ngũ hỗ trợ Sở Viễn lo hậu cần, còn bản thân anh ta về quê một chuyến.

Chuyến đi Bình Sơn đối với anh ta mà nói, Tá Lĩnh Lực Sĩ tổn thất cũng không nhỏ, hy sinh mất mấy anh em, việc lo hậu sự là cực kỳ quan trọng.

Tiểu Ngũ nhìn ra xa, chỉ vào ngọn núi không xa, lớn tiếng nói: "Qua ngọn núi phía trước, men theo đường mòn trong rừng đi hơn

mười phút là đến trại Già Long!" Nói xong, Tiểu Ngũ cùng tài xế đi kiểm tra chiếc xe bị đâm xem có thể sửa chữa đơn giản được không.

Sở Viễn che ô, đi đến đoạn đường phía trước, nhìn đống đất sạt lở, đột nhiên một mảnh đá vụn thu hút sự chú ý của hắn.

Hắn ngồi xổm xuống, không chê mảnh đá bẩn thỉu, cầm lên tay tỉ mỉ quan sát.

Thứ này giống như rơi ra từ trên người tượng đá.

Kỳ lạ, nơi rừng hoang núi thẳm này, trước sau không thấy thôn trại nào, cũng không biết sao lại có loại tượng đá này.

Đột nhiên, ngay trước mắt hắn, một khối đất nhỏ khẽ rung động.

Chưa đợi hắn có hành động gì, dưới sự xối xả của nước mưa, vậy mà lộ ra một nửa pho tượng đá tròn trịa.

Điều kỳ quái là trên đỉnh tượng đá này lại có một cái lỗ to bằng ngón tay cái.

Sở Viễn vừa định kiểm tra tượng đá thì thấy ba năm con trùng dài màu sắc sặc sỡ từ từ bò ra từ miệng lỗ. "Loại trùng này?" Nhìn đám trùng dài ngũ sắc, Sở Viễn nhíu mày chặt.

Hắn cứ cảm thấy loại trùng này có liên quan đến đẳng thuật của Hiến Vương, nhưng đây mới là vùng ngoài Già Long Sơn thôi mà!

Một cảm giác kinh hãi lập tức dâng lên trong lòng hắn, xem ra căn Tứ hợp viện 15 ức của Thôi Lão Đạo không dễ kiếm rồi!

Thứ này mà xuất hiện ở vùng ngoài thì bên trong Già Long Sơn, thậm chí là khu vực Trùng Cốc, chẳng phải khắp nơi đều là loại trùng này sao.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn từ từ đứng dậy, bắt đầu quan sát tứ phía.

Chương 102

Đột nhiên, động tĩnh trong rừng trúc phương xa thu hút sự chú ý của hắn.

Ngưng thần nhìn lại, chỉ thấy trong rừng trúc phảng phất có một bóng người cao hơn một mét đang đứng, vẻ mặt tà ác nhìn chằm chằm Sở Viễn!

Trong nháy mắt, Sở Viễn cảm giác như bị rắn độc trong bóng tối nhìn chằm chằm, một luồng cảm giác choáng váng nhàn nhạt xuất hiện trong đầu.

Tiếng mưa rơi, tiếng sấm, tiếng người của cả thế giới dường như đang từ từ rời xa Sở Viễn. "Ò ó o!" Đột nhiên, một tiếng gà gáy lanh lảnh vang lên bên tai Sở Viễn khiến hắn trong nháy mắt hồi thần, ý thức dần dần tỉnh táo. "Vãi, đây chẳng lẽ là đằng thuật của Hiến Vương?" Sở Viễn lúc này mới nhìn rõ bóng người đứng trong rừng trúc kia là cái gì, phân minh chính là một pho tượng đá cao nửa người!

Chưa đợi hắn định làm gì, Nộ Tinh Kê Vương dường như ngửi thấy món gì ngon, vỗ cánh, lao mạnh ra từ cửa sổ xe.

Không sợ sấm chớp mưa gió, Nộ Tinh Kê Vương bay vọt đến trước mặt Sở Viễn, nhìn đám ngũ sắc trùng trào ra từ tượng đá.

Chỉ thấy nó xòe móng vuốt sắc bén ấn chặt con độc trùng, mặc kệ nó giãy giụa lung tung, dùng cái mỏ nhọn mổ vào thân nó.

Sau đó ngẩng đầu, nuốt chửng con độc trùng này, động tác mây trôi nước chảy, khiến đám Phong Vu Tu phía sau nhìn đến ngẩn người.

Sở Viễn nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, không khỏi có chút sợ hãi,

xem ra đám độc trùng này còn có khả năng gây ảo giác.

May mà được tiếng gáy của Kê Vương nhắc nhở, nếu không chưa biết sẽ xảy ra chuyện gì. "Cục tác!" Nộ Tinh Kê Vương phát hiện con trùng này cũng coi như mỹ vị, tiếng kêu lập tức cao vút lên, cái mỏ nhọn hoạt động liên hồi.

Chỉ vài ba cái, nó đã nuốt sạch đám độc trùng chui ra từ tượng đá, nhưng biểu cảm lại ra chiều vẫn chưa đã thèm. "Các gia đình ơi, ai hiểu cho tôi, thời gian qua bị nuôi trong Tứ hợp viện toàn ăn cái thứ gì đâu, nghĩ lại mà đau lòng." Dường như nhận ra sự ủy khuất của Kê Vương, Sở Viễn lập tức có chút chột dạ.

Hắn cũng bất lực, ở thành phố mua được sâu là tốt rồi.

Hơn nữa loại sâu nuôi đó cũng có thấy Nộ Tinh Kê Vương ăn ít đâu, nhìn cân nặng so với hồi ở Bình Sơn ít nhất cũng tăng hai cân.

Có điều nhìn bộ dạng của Nộ Tinh Kê Vương, xem ra sâu bọ vùng Vân Nam cũng hợp khẩu vị nó.

Làm Sở Viễn vốn còn lo lắng nó không hợp thủy thổ, giờ xem ra là lo thừa, tâm hồn ăn uống tuyệt đối sẽ không vì địa vực mà thay đổi thuộc tính.

Tuy nhiên, Sở Viễn bắt đầu hiểu cho Bàn Tử rồi, con Nộ Tinh Kê Vương này tuy linh tính mười phần, nhưng linh trí cao quá cũng khó nuôi thật!

Đau lòng thay Bàn Tử mười giây, nhìn ánh mắt con súc sinh này nhìn Sở Viễn, thật sự muốn trực tiếp làm thịt nó hầm canh uống!

Mười phút sau.

Tiểu Ngũ che ô, chậm rãi mở cửa xe, vẻ mặt bất lực giải thích với mọi người: “Sở tiên sinh, xe này tạm thời không sửa được, hơn nữa đường cũng bị chặn rồi, chúng ta chỉ có thể đi bộ tới trại Già Long

thôi.” Nhìn ra được cậu ta đã cố hết sức, Sở Viễn khẽ gật đầu, trầm giọng nói: “Tiểu Ngũ, cậu vất vả rồi, dẫn đường đi, mọi người thu dọn đơn giản một chút rồi lên đường.” Bàn Tử cũng chẳng còn cách nào khác, đành mặc áo mưa đã chuẩn bị từ trước, đeo gùi lên lưng, xách theo hai túi dụng cụ, vẻ mặt hậm hực xuống xe.

Hành lý của Sở Viễn thì đơn giản hơn, một chiếc ba lô chuyên dụng chống nước chống lửa, Hắc Kim Cổ Đao và Kim Cương Tán cắm chéo trong ba lô.

Tay hắn xách một túi vật dụng sinh hoạt thường ngày.

So với hai người bọn họ, Phong Vu Tu còn đơn giản hơn nữa, chỉ có một chiếc ba lô hai vai gọn nhẹ.

Cứ như vậy, đoàn người dưới sự dẫn đường của Tiểu Ngũ, men theo con đường mòn trong rừng, đi về phía trại Già Long cách đó không xa.

Trước khi đi, Phong Vu Tu, người vẫn luôn đi sau cùng, bất chợt quay đầu lại, nhìn bức tượng đá cách đó không xa, nở một nụ cười bí ẩn.

Mưa vẫn rơi rả rích, không có dấu hiệu tạnh, những hạt mưa bay lả tả, đập vào lá cây phát ra những tiếng lách tách thanh thúy.

Đây là một khu rừng bị sương mù bao phủ, cây cối cao lớn thô kệch, cành lá xum xuê, khiến cả khu rừng trở nên âm u vô cùng.

Suốt dọc đường, mọi người đều không nói chuyện, cứ thế lặng lẽ bước đi, cảm nhận sự mát lạnh và yên tĩnh mà cơn mưa mang lại.

Sở Viễn đi tụt lại phía sau mọi người, vừa đi vừa quan sát.

Hắn phát hiện cứ cách một đoạn ngắn, dưới gốc cây ven đường lại xuất hiện một đống đá có tạo hình độc đáo, trông giống như cột mốc chỉ đường cho người bị lạc.

Quan sát sương mù trên đỉnh đầu, trong lòng Sở Viễn có chút nặng nề.

Thứ này rõ ràng là do người địa phương dựng lên vì lo lắng bị lạc đường khi ra khỏi núi.

Nơi này mới chỉ là vùng ngoài của núi Già Long, rốt cuộc là tình huống gì mà khiến người bản địa cũng phải cẩn thận dè dặt như vậy?

Chẳng lẽ là chướng khí trong núi?

Vừa nghĩ đến lớp chướng khí dày đặc kéo dài hàng chục dặm ở núi Già Long, Sở Viễn liền thấy da đầu tê dại, không kìm được nảy sinh một cảm giác bất an nhàn nhạt. ...

Suốt chặng đường không ai nói gì, đi khoảng hơn hai mươi phút, cuối cùng mọi người cũng thoát khỏi khu rừng khiến người ta cảm thấy áp lực này.

Vừa ra khỏi rừng, tầm nhìn bỗng trở nên khoáng đạt, một ngôi trại cổ kính nằm tĩnh lặng giữa thung lũng.

Ngôi trại này dường như đã bị thời gian lãng quên, những bức tường đất vàng trải qua mưa gió xâm thực trở nên loang lổ và tang thương.

Mái ngói xanh tầng tầng lớp lớp, đan xen trật tự, tựa như vảy cá bao phủ cả thôn trang.

Khói bếp lượn lờ bay lên, lan tỏa trong không trung, hòa quyện với màn mưa sương, tạo nên một cảnh tượng như mộng như ảo.

Đứng từ trên cao nhìn xuống trại cổ, một cảm giác lịch sử dày nặng ập vào mặt, khiến người ta không khỏi say mê, cảm thán!

“Không ngờ ở nơi hẻo lánh thế này lại còn có một chốn Đào Nguyên mang đậm hơi thở lịch sử đến vậy!” Phong Vu Tu nhìn chằm

chằm vào ngôi trại, dường như đã hòa mình vào cảnh vật xung quanh, không kìm được thốt lên.

Nghe vậy, Bàn Tử lườm y một cái, thầm nghĩ: "Diễn cái gì mà diễn".

Hắn nhận ủy thác của Sở Viễn là phải luôn để mắt đến tên này.

Tiểu Ngũ đi phía trước nghe thấy lời Phong Vu Tu, ánh mắt khẽ động, tò mò liếc nhìn y một cái.

Vị chuyên gia đến từ Viện nghiên cứu khảo cổ này, lần đầu gặp mặt cậu ta đã cảm thấy trên người đối phương có một cảm giác quen thuộc khó tả.

Tuy nhiên, vị chuyên gia này là đồng nghiệp của Sở tiên sinh nên Tiểu Ngũ cũng không tiện hỏi nhiều, cậu ta quay người chỉ vào thôn trại, lớn tiếng giới thiệu: "Đây là trại Già Long, là thôn trại gần núi Già Long nhất, chỗ ở tạm thời đã được sắp xếp xong, mọi người đi theo tôi!" Men theo con đường trong trại đi về phía Đông, trong trại ít người qua lại, không ít dân làng mặc trang phục đặc thù tò mò quan sát đám người.

Thậm chí có mấy đứa trẻ ham chơi, mặc áo tơi, nô đùa ầm ĩ, cứ đi theo sau lưng bọn họ.

Đi bộ khoảng năm phút, đoàn người đi thẳng đến cuối thôn phía Đông, Tiểu Ngũ mới dừng bước trước một đình viện.

Cổng đình viện là một tòa bài lâu tinh xảo, trên đó khắc các hình vẽ totem và ký hiệu của dân tộc thiểu số, trông có chút bí ẩn.

"Đến rồi, đây là nơi trú chân tạm thời mà trưởng thôn trại Già Long sắp xếp cho chúng ta.

Tối nay tôi sẽ mời trưởng thôn qua đây, mọi người làm quen một chút!" Tiểu Ngũ vừa nói vừa đẩy cửa, dẫn mọi người đi vào.

Sở Viễn vừa định bước vào, đột nhiên đồng tử co rụt lại, cảm nhận được một ánh mắt ác ý từ phía bên trái.

Hắn khẽ nghiêng người, thì ra là một thanh niên da ngăm đen đang nấp ở góc tường lạnh lùng nhìn mình.

Dường như thấy Sở Viễn phát hiện, gã kia giật mình chui tọt vào con ngõ bên cạnh, biến mất không thấy tăm hơi.

"Tiểu Ca, ngẩn ra đấy làm gì, mưa càng lúc càng to rồi, mau vào trú mưa đi!" Bàn Tử thấy Sở Viễn đứng thất thần ở cửa, vội mở miệng nhắc nhở, bản thân hắn thì ba chân bốn cẳng chạy vào hành lang tránh mưa.

Sở Viễn hoàn hồn, nén sự cảnh giác xuống đáy lòng, lúc này mới chậm rãi bước vào đình viện, bắt đầu quan sát lại.

Đập vào mắt là một cái sân rộng rãi, trong sân trồng đủ loại hoa cỏ cây cối, còn có một cái giếng nước trong veo.

Chương 103

Bốn phía sân là một dãy nhà, phong cách kiến trúc pha trộn giữa nét đặc sắc của người Miêu và người Hán, trông hơi giống Tứ hợp viện kiểu Trung Hoa.

Sau khi vào nhà, Sở Viễn thu ô lại, nhìn quanh bốn phía, phát hiện trong đại sảnh có năm sáu gương mặt quen thuộc.

"Sở tiên sinh, chào anh!" Thấy Sở Viễn bước vào, mấy người này vội vàng đứng dậy chủ động chào hỏi, đều là những gương mặt cũ từ chuyến đi Bình Sơn.

Sở Viễn khẽ gật đầu với bọn họ, mấy người này cũng rất tinh ý, đỡ lấy hành lý của mọi người rồi xách đi.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của Tiểu Ngũ, mọi người đi vào một phòng khách bên cạnh sảnh chính.

Căn phòng này đã được cải tạo thành phòng họp, trên bức tường chính giữa treo một tấm bản đồ lớn hơn 100 inch.

"Sở tiên sinh, đây là bản đồ tôi đã cho mười mấy chiếc máy bay không người lái (drone) bay trắc địa quanh khu vực núi Già Long, số liệu đều rất đầy đủ!" Tiểu Ngũ chỉ vào bản đồ giải thích, đây là thành quả bọn họ tốn tròn mười ngày mới làm ra được.

Ánh mắt mọi người không hẹn mà cùng bị tấm bản đồ trước mắt thu hút, trên đó đánh dấu rõ ràng các dãy núi, địa thế, vị trí sông ngòi.

Rõ ràng Tá Lĩnh Lực Sĩ đã rất dụng tâm, nhìn sự phân bố địa thế trên bản đồ rất phù hợp với dự đoán của Sở Viễn.

"Vất vả cho cậu rồi Tiểu Ngũ, phiền cậu thay tôi cảm ơn Hoa tổng bá đầu!" Đối với việc Hoa Vinh sắp xếp Tiểu Ngũ và anh em hỗ trợ

trắc địa núi Già Long, Sở Viễn thật lòng rất cảm kích.

Ai cũng biết Hiến Vương tinh thông dị thuật, nếu lăng mộ được xây ở nơi kín đáo, Mạc Kim Hiệu Úy dùng Phân kim định huyệt cũng rất khó tìm ra.

Phân kim định huyệt chỉ có thể dùng ở nơi đồng bằng, mà Vân Nam hơn 90% là núi non, ba hệ thống sông lớn chảy xiết đan xen.

"Thương khung chi hạ, tàng long chi điên, lưu ly thông u.

Núi Già Long này quả nhiên là nơi tàng phong tụ khí tuyệt vời!" Phong Vu Tu nhìn địa thế phức tạp trên bản đồ, buột miệng khen ngợi.

Bàn Tử vẻ mặt kinh ngạc, không ngờ tên "tiểu bạch kiểm" này trong bụng cũng có chút chữ nghĩa, bản đồ địa thế phức tạp thế này mà cũng xem hiểu!

"Tiểu Ca, giờ đã có bản đồ địa hình núi Già Long rồi, Phân kim định huyệt của cậu có thi triển được không?" Bàn Tử vẻ mặt mong đợi nhìn Sở Viễn.

Lần này Hiến Vương mộ có mở cửa được hay không, phải xem Tiểu Ca trổ tài rồi.

Sở Viễn liếc Bàn Tử một cái, nhìn hướng đi của địa thế núi Già Long, kết hợp với long mạch trong đầu mình.

Một lúc lâu sau, hắn chỉ vào bản đồ, nhàn nhạt mở miệng: "Hiến Vương tu lăng chắc chắn sẽ phòng trộm, địa thế núi Già Long cao thấp nhấp nhô thế này không thích hợp dùng Phân kim định huyệt!

Nhưng Hiến Vương dù sao cũng là Thảo Đầu Thiên Tử, lại giỏi phong thủy, nhất định sẽ chọn cho mình một long mạch bảo huyệt." Bàn Tử nghe xong, lập tức vỗ đùi cái đét, hô lớn: "Bàn gia hiểu rồi, chính là phải tìm được long mạch thì sẽ tìm được mộ của Hiến

Vương lão nhi!" Sở Viễn gật đầu, chăm chú nhìn bản đồ, cuối cùng dời ánh mắt về phía một con sông, đây là một đoạn sông uốn lượn khúc khuỷu.

Người địa phương gọi là sông Xà (Xà Hà), con sông này uốn lượn trong núi non trùng điệp tạo thành khe thung lũng, được gọi là Trùng Cốc.

Chỉ cần đến được Trùng Cốc này, Sở Viễn tự tin có thể dùng thuật Sưu sơn tầm long của Mạc Kim Hiệu Úy để tìm ra Hiến Vương mộ.

Xem xong bản đồ, mấy người bắt đầu thảo luận việc chuẩn bị vào núi.

Tiểu Ngũ vỗ ngực đảm bảo Tá Lĩnh sẽ dốc toàn lực hỗ trợ hậu cần.

Điểm này Bàn Tử hiếm khi không cãi lại, sau chuyến đi Bình Sơn, hắn đánh giá rất cao năng lực "dọn bãi" của Tá Lĩnh.

Chẳng thấy địa cung Bình Sơn suýt chút nữa bị đám người Tá Lĩnh dọn sạch không chừa cả đèn trường minh hay sao?

Có thể nói kỹ thuật đổ đấu của Tá Lĩnh không ra gì, nhưng năng lực dọn sạch của cải trong mộ thì Mạc Kim Hiệu Úy có vỗ ngựa cũng không đuổi kịp.

Đúng là ứng với câu nói: Thuật nghiệp hữu chuyên công, việc chuyên môn nên giao cho người chuyên môn.

Sở Viễn nhìn danh sách công cụ Tiểu Ngũ đưa tới, đồ lặn, dây leo núi, đồ bảo hộ vân vân, vật tư đầy đủ mọi thứ.

"Vãi, Tiểu Ngũ, mấy khẩu tiểu liên MP5 này cậu cũng kiếm được á?

Không có an toàn ẩn họa gì chứ!" Bàn Tử nhìn mấy chữ súng tiểu liên ở cuối danh sách, kinh ngạc suýt nhảy dựng lên, đây là hàng nóng thật sự a!

Nghe vậy, Tiểu Ngũ sợ tới mức vội vàng xua tay, ríu rít giải thích: "Bàn gia, ngài đừng đùa, tôi đâu có năng lực đó.

Mấy khẩu này đều là hàng thải loại, thân súng có số hiệu chính thức đàng hoàng.

Những thứ này đều là do bên trên hỗ trợ.

Cổ mộ Bình Sơn đã khiến cấp trên nhận thức được sự hung hiểm của cổ mộ, sau khi thám hiểm xong là phải nộp lại đấy!" Thì ra là thế, Sở Viễn cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nếu là Hoa Vinh tự mình tuồn hàng nóng ra, hắn còn thật sự không dám tùy tiện dùng.

Cấp trên chắc hẳn đã nghiên cứu nhất định về núi Già Long.

Ngọn núi này cao chọc trời, quanh năm mây mù lượn lờ, bí ẩn và nguy hiểm.

Lưng chừng núi tràn ngập chướng khí nồng đậm như một tấm lưới vô hình bao trùm cả ngọn núi.

Trong rừng sâu núi thẳm, vắng bóng người, nếu có dã thú hại người mà không có súng ống phòng thân thì chắc chắn rất nguy hiểm.

Thấy thảo luận cũng hòm hòm rồi, Bàn Tử kích động vỗ ngực, vẻ mặt trịnh trọng nói: "Tiểu Ca, có mấy món đồ chơi này, Bàn gia tôi lần này nhất định sẽ đại triển thân thủ, an toàn của mọi người cứ giao cho tôi." Sở Viễn gật đầu cười nói: "Được, chúng ta nghỉ ngơi ở đây vài ngày trước đã.

Tôi xem thời tiết rồi, ba ngày sau trời quang, chúng ta sẽ xuất phát

đi Trùng Cốc!" ...

Cùng lúc đó, tại một từ đường trang nghiêm túc mục ở cuối phía Tây trại Già Long.

Chỉ thấy một đám dân làng mặc trang phục đặc thù đang tụ tập, nhao nhao tranh luận lớn tiếng.

"Theo tôi thấy, thanh niên trong trại bây giờ không ai bằng được Trạch Oa, nó làm tộc trưởng là hợp lòng người nhất!" "Trạch Oa lớn lên bên cạnh lão tộc trưởng, không sai được đâu, năng lực của nó còn tốt hơn chúng ta hồi trẻ nhiều." Ở góc đại sảnh, một thanh niên đầu đinh nở nụ cười, không nhịn được liếc nhìn ông lão ngồi ở vị trí chủ tọa.

Khóe mắt trái của gã có một vết sẹo dài một tấc, khiến cả người gã trông càng thêm vài phần bưu hãn.

Trên ghế chủ tọa chính giữa đại sảnh từ đường, một ông lão hơn năm mươi tuổi đang ngồi ngay ngắn, mái tóc bạc trắng xen lẫn vài lọn tóc đen.

Gương mặt ông lão khắc đầy dấu vết thời gian nhưng không khiến ông có vẻ già nua, ngược lại tăng thêm phần thành thục và ổn trọng.

Đôi mắt ông sâu thẳm và sáng ngời, tuy khóe mắt đầy nếp nhăn nhưng ánh mắt vẫn toát lên sự kiên định và trí tuệ.

Thấy tiếng cãi vã trong nhà hơi lớn, ông lão chậm rãi nhả một hơi thuốc, cái tẩu trong tay gõ mạnh lên ghế mấy cái.

Động tĩnh này lập tức thu hút sự chú ý của mọi người trong từ đường, ai nấy đều nhìn về phía ông lão, im bặt không nói.

Có thể thấy địa vị và ảnh hưởng của ông lão trong toàn trại Già Long, người này chính là tộc trưởng đương nhiệm – Ân Khoan.

“Các vị tộc lão, hôm nay là thảo luận về những người ngoại tộc đột nhiên ghé thăm mấy hôm trước, chứ không phải tuyển chọn tộc trưởng nhiệm kỳ sau!

Mấy năm nay tôi bận việc trong tộc, lơ là việc dạy dỗ Trạch Oa, còn việc nó có bản lĩnh hay không, phải do toàn tộc quyết định mới được!” Ông lão nhả một hơi thuốc, mặt không cảm xúc nói, không hề vì thanh niên kia là con trai mình mà chủ động giúp đỡ.

Nghe lời này, nụ cười trên mặt thanh niên Trạch Oa dần tắt ngấm, gã có chút ảm đạm nhìn cha mình trên ghế chủ tọa, thần sắc âm tình bất định, cũng không biết đang nghĩ gì.

“Tộc trưởng, không hay rồi!” Đột nhiên một tiếng bước chân vội vã vang lên, một giọng nói hoảng loạn vọng từ ngoài từ đường vào, khiến mọi người yên tĩnh trở lại.

“Hoảng cái gì?

Có chuyện gì?

Nhật Mộc, cậu lớn đầu rồi sao còn mao toét thế hả?” Nhật Mộc là một thanh niên ngoài hai mươi, đầu tròn vo, cắt kiểu đầu úp gáo dừa, đang hớt hải nhìn tộc trưởng.

Đối mặt với sự chất vấn của tộc trưởng, vẻ mặt Nhật Mộc càng thêm hoảng hốt, vội vàng giải thích: “Mấy người trẻ tuổi dẫn người vào thôn hôm nọ, hôm nay lại dẫn thêm ba người ngoài nữa vào thôn, trong đó có một người ánh mắt đáng sợ lắm!” Nhớ tới ánh mắt lạnh lẽo của Sở Viễn, trong lòng Nhật Mộc có chút sợ hãi.

Cậu ta cũng là được tộc trưởng sai đi giám sát người ngoài.

Đám người trong từ đường nghe vậy liền nhao nhao bàn tán nhỏ: “Lại thêm một đám người ngoài, không phải đều nhắm vào kho báu đấy chứ!” “Tạo nghiệt a, mấy năm nay thanh niên trong trại không ít

đứa muốn vào núi đào bảo, chưa thấy đứa nào sống sót trở về." "Mấy năm trước có một đoàn hơn hai mươi người đi Trùng Cốc tìm bảo vật, nghe nói chỉ có một cô gái sống sót trở về, thảm quá." "Theo tôi thấy, Trùng Cốc là nơi tà môn, nơi đó bị Sơn Thần ruồng bỏ, không đi được đâu!" Cộp, cộp, cộp!

Chương 104

Ông lão gõ mạnh tẩu thuốc lên bàn ba cái, đám tộc nhân mới dần yên tĩnh lại.

Quét mắt nhìn mọi người, ông chậm rãi mở miệng: "Tối nay tôi sẽ mời người ngoại tộc đến làm khách, đến lúc đó xem mục đích của bọn họ là gì.

Hôm nay tới đây thôi, tan họp!" Theo lệnh của ông lão, các tộc nhân trong từ đường nhìn nhau rồi trật tự lui ra ngoài.

Chỉ có một bóng người trẻ tuổi vẫn đứng yên ở góc không nhúc nhích!

"A ba, tại sao không cho con làm tộc trưởng kế nhiệm?" Thanh niên Trạch Oa mặt không cảm xúc nhìn cha mình, giọng điệu mang theo chút bất mãn chất vấn.

"Hừ!

Mày có mấy phần bản lĩnh, A ba mày lại không biết sao?

Mày làm tộc trưởng, mày có cái uy vọng đó không?" Ông lão hừ lạnh một tiếng, không hề vì đối phương là con trai mà lưu tình.

"Mày muốn làm tộc trưởng thì phải biết dùng người, khiến người trong tộc đều phục mày.

Vụ việc người ngoại tộc lần này có lẽ là một cơ hội." Trạch Oa ban nãy còn bất mãn vì cha không giúp mình, lúc này nghe được dụng ý thật sự của cha mới phản ứng lại.

"A ba, đám người ngoại tộc này đến làm gì?

Chẳng lẽ truyền thuyết kho báu Trùng Cốc là thật?" Ông lão nhìn

đứa con trai tâm tính vẫn chưa đủ trầm ổn trước mắt, trong lòng ít nhiều có chút thất vọng, vẫn là do sơ suất dạy dỗ.

"Mày muốn làm tộc trưởng, ít nhất phải làm được: Hỉ nộ không lộ ra mặt, yêu ghét không nói ra lời." Trạch Oa ngơ ngác nhìn cha, sau đó gật đầu vâng dạ.

Ông lão thở dài một tiếng, chậm rãi đi ra cửa từ đường, chỉ tay về phía núi Già Long xa xa, từ tốn nói: "Đám người này mùi Thổ phu tử rất nặng, chắc chắn là nhắm vào kho báu Trùng Cốc.

Núi Già Long rất cao, trên núi có tuyến tuyết, muốn vượt qua đó mà không có người dẫn đường thì chắc chắn không được." Trạch Oa lúc này coi như đã hiểu ra, đám người ngoài này nhắm vào Trùng Cốc, đến lúc đó sắp xếp người dẫn đường cho bọn họ.

Bản thân mình dẫn người bám theo sau, nếu thật sự tìm được kho báu thì đó là công lao của mình.

Gã có đầy cách khiến người ngoài vĩnh viễn ở lại Trùng Cốc, không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Gã đưa tay sờ vết sẹo trên mặt.

Người ngoài không biết sự khủng khiếp của núi Già Long, gã thì vĩnh viễn không quên lai lịch của vết sẹo này.

Núi Già Long quanh năm bao phủ một loại chướng khí màu trắng, thậm chí gặp hoàn cảnh đặc thù, loại chướng khí này còn hiện ra màu sắc quỷ dị, khi thì xanh biếc, khi thì xanh lam u tối, mang lại cảm giác âm sâm đáng sợ.

Nếu không có thủ đoạn đặc thù, người thường gặp chướng khí trắng chỉ cần ngửi nhẹ một chút sẽ khó thở, chóng mặt hoa mắt.

Nghĩ đến đây, Trạch Oa sờ sờ con thú nhỏ bằng ngọc thạch trước ngực, đây là bảo vật lão tổ tông truyền lại, có thể tránh chướng khí.

“Nếu Trùng Cốc thật sự có kho báu, vậy nhất định phải thuộc về Trạch Oa này!” Nắm chặt con thú ngọc, nhìn núi Già Long sừng sững phía xa, Trạch Oa thầm thề trong lòng. ...

Trại Già Long, tiểu viện cổ kính phía Đông.

Màn đêm buông xuống, cả trại Già Long chìm trong màn hơi nước sau mưa, những con đường mòn quanh co và những ngôi nhà nhấp nhô ẩn hiện.

Khí hậu trong núi rừng quỷ quyệt đa biến, lúc trước còn mưa như trút nước, vào đêm trên bầu trời lại treo một vầng trăng thượng huyền sáng tỏ!

Dãy núi Già Long phía xa dưới ánh trăng càng thêm hùng vĩ, tựa như một bức tranh thủy mặc khổng lồ.

Sở Viễn đứng trên ban công tầng hai, khoanh tay trước ngực, lẳng lặng nhìn mấy người đang trò chuyện sôi nổi trong sân.

Ông lão đang hàn huyên với Bàn Tử chính là tộc trưởng Ân Khoan, đối mặt với Bàn Tử nhiệt tình, Ân Khoan tỏ ra rất thân thiện.

Lão tộc trưởng cười ha hả giới thiệu tập tục trong trại cho Bàn Tử, bỗng nhiên cảm thấy một ánh mắt, theo bản năng nhìn lên tầng hai.

Đối diện với ánh mắt của lão tộc trưởng, Sở Viễn không hề lùi bước, ngược lại mỉm cười gật đầu, cho đến khi Ân Khoan không nhìn mình nữa hắn mới quay người, thong thả trở về phòng.

Xem ra vị tộc trưởng này nhất định có mưu cầu gì đó!

Đừng nhìn bộ dạng cười ha hả của lão già, Sở Viễn biết rõ khi đối mặt với uy hiếp, lão già này ra tay tàn sát tuyệt đối không mềm lòng.

Nguyên tác Ân Khoan ban đầu chỉ vì tiền đồ của con trai, nhưng

sau khi vào Hiến Vương mộ, tâm thái thật sự của lão ai mà biết được.

Bất kể là Tây Hạ mộ hay mộ đại tướng quân Bình Sơn, người thường đối mặt với vô số kỳ trân dị bảo, có mấy ai không động lòng?

Sở Viễn còn chẳng nhịn được nhét vài thỏi vàng ở Tây Hạ mộ, huống chi là người khác.

Bất kể là Đổ đấu hay khảo cổ, con người một khi nhìn thấy của cải trong mộ mà nảy sinh tham luyến thì đó mới là thứ đáng sợ nhất.

Trước khi xuyên không, Sở Viễn đọc không ít tin tức trộm mộ ở vùng Tây Bắc cấu kết với quan chức.

Chẳng qua trong nguyên tác đã xử lý bình đạm hóa dân làng trại Già Long, nhưng Sở Viễn tin rằng chỉ cần đám người này nhìn thấy đồ tùy táng trong mộ, đó mới là nguy cơ lớn nhất mà nhóm Sở Viễn phải đối mặt.

Có đôi khi quái vật không đáng sợ, lòng người phức tạp mới là đáng sợ nhất!

"Cốc cốc!" Ngay lúc Sở Viễn đang thất thần, bỗng vang lên tiếng gõ cửa.

Sở Viễn rảo bước tiến lên, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, định thần nhìn lại, người ngoài cửa chính là Bàn Tử vừa mới tiễn khách.

"Tiểu Ca, mọi việc xong xuôi rồi, không ngờ lão tộc trưởng này cũng tốt tính phết, sắp xếp thợ săn giỏi nhất trong trại dẫn đường cho chúng ta." Bàn Tử chẳng hề khách sáo đi vào phòng, thấy ấm trà nguội trên bàn liền ngồi xuống, rót thẳng vào mồm.

"Chưa nói cái khác, lão tộc trưởng này thực sự nhiệt tình lắm, món thịt rừng vừa nãy chiêu đãi cũng ngon, mỗi tội hơi mặn." Nhìn Bàn Tử tu nước ừng ực chẳng màng hình tượng, Sở Viễn bỗng động lòng, hạ thấp giọng nói: "Bàn gia, tôi cứ thấy cái trại này có gì đó

không bình thường.

Tôi xem totem và ký hiệu ở đây rồi, là cổ vật thời Tần Hán.

Cậu có thể trò chuyện thêm với dân làng, biết đâu còn nhặt lậu được vài món đồ cổ thời Tần Hán, đợi về Bắc Kinh bán lại!" Nghe Sở Viễn gợi ý, Bàn Tử bật dậy, mắt sáng rực như hai thỏi vàng.

Đây là buôn bán vốn một lời nha, trại Già Long ở nơi hẻo lánh, kiến thức dân làng có hạn, muốn "nhặt lậu" quá đơn giản.

"Tiểu Ca, cậu đúng là anh em tốt của tôi, 'cẩu phú quý, vật tương vong'!

Bàn gia phát tài rồi tuyệt đối sẽ không quên cậu." Bàn Tử ôm vai Sở Viễn, gật gù, vẻ mặt chân tình ý thiết.

Sở Viễn sững sờ.

Vãi, Bàn gia không tin thật đấy chứ, tôi chỉ muốn cậu giúp dò la tin tức thôi mà.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn vội vỗ vai Bàn Tử, có lòng tốt nhắc nhở: "Bàn gia, lúc nhặt lậu có thể hỏi thêm về lai lịch cổ vật.

À đúng rồi, rủ cả học trưởng của tôi đi cùng, anh ta học lý thuyết khảo cổ đấy." Bàn Tử lập tức kích động vỗ đùi: Đúng rồi, sao mình không nghĩ ra còn có Phong Vu Tu - nhân tài khảo cổ chuyên nghiệp này nhỉ.

Tuy hắn nhìn tên "tiểu bạch kiểm" kia hơi khó chịu, nhưng kiếm tiền mà, không dập đầu, tiện thể còn giám sát y luôn, một mũi tên trúng hai đích!

"Ha ha, phát tài rồi, Vân Nam này đúng là bảo địa của Vương Khải Tuyền ta a!

Trại Già Long, ta đến đây!" Tâm trạng vui vẻ, Bàn Tử mang theo

sự mong đợi tràn trề rời khỏi phòng Sở Viễn, trong lúc phấn khích còn không quên ngân nga câu hát cũ: "Chúc mừng tôi phát tài ~ Hắc hắc ~" ...

"Không ngờ Mạc Kim Hiệu Úy lừng danh mà ngay cả đồng bạn cũng lừa gạt, đúng là lòng người khó lường!" Bỗng nhiên một giọng nói thanh lãnh u u vọng vào từ ngoài cửa sổ, khiến Sở Viễn giật mình kinh hãi.

"Ai?" Sở Viễn quát khẽ.

Đối phương lại có thể tránh được ngũ cảm của hắn, chứng tỏ người đến nhất định là cao thủ.

Hắn thuận tay vớ lấy Hắc Kim Cổ Đao, thân hình khẽ động, nhảy vọt ra khỏi cửa sổ, chân phải điểm nhẹ lên giá điều hòa bên ngoài, mượn lực phản chấn nhảy nhẹ lên mái nhà.

Ánh trăng như nước rọi xuống mái hiên, chiếu ra bóng dáng một người phụ nữ thanh lãnh, đứng cao cao tại thượng, dáng người thẳng tắp.

Chương 105

Cô ta mặc một bộ đạo bào màu xanh, vạt áo bay trong gió, khuôn mặt bị bóng tối che khuất không nhìn rõ toàn mạo.

Sở Viễn nheo mắt, vừa định nhìn rõ dung mạo đối phương thì bị ánh mắt cô ta thu hút, đó là một đôi mắt lạnh lùng mà kiên định.

Bỗng nhiên, nữ tử mặc đạo bào lao mạnh về phía Sở Viễn, một luồng sáng lạnh lẽo lóe lên, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt hắn.

"Vãi, đánh luôn à?

Ít nhất cũng phải báo danh tính chứ!" Sở Viễn thầm chửi thề trong lòng nhưng cũng không dám lơ là, trở tay rút đao, cổ tay rung lên, giơ đao quá đầu đỡ đòn.

Keng!

Binh khí va chạm, tia lửa bắn tung tóe, phát ra tiếng kim loại chói tai.

Mượn ánh trăng sáng, Sở Viễn mới nhìn rõ vũ khí của đối phương, lại là một cặp binh khí kỳ môn – Nga Mi Thích!

Nhìn sơ qua dài khoảng ba mươi centimet, ở giữa là một thanh thép bạc, hai đầu có mũi nhọn hình thoi, trông cực kỳ sắc bén.

Đạo bào nữ tử thấy đòn tấn công của mình bị đỡ dễ dàng, lập tức mượn thế thân hình giữa không trung, được đà lấn tới.

Cô ta dùng sức cánh tay xoay nhanh Nga Mi Thích trong tay, tạo thành một màn quang ảnh lẫm liệt, hàn khí bức người tấn công vào mặt Sở Viễn.

Hai thanh Nga Mi Thích như điểm hàn tinh loang loáng, tàn nhẫn đâm liên tiếp ba nhát, nhát sau nhanh hơn nhát trước.

"Hổ không gầm cô tưởng tôi là mèo bệnh à!" Sở Viễn cau mày, cơ thể lùi mạnh lại nửa bước, nghiêng người tránh né chuỗi chiêu thức tê tái của đối phương.

Sau đó, ngay khi cô ta biến chiêu, hắn canh chuẩn thời cơ, mũi Hắc Kim Cổ Đao ở tay phải hất chéo lên trên, chém ngang lưng về phía trước.

Phập!

Một đường đao quang rực rỡ lóe lên, một mảnh vải xanh bay lên giữa không trung, từ từ rơi xuống giữa hai người.

Đạo bào nữ tử cau mày, nhìn màu sắc quen thuộc, cúi đầu xem xét, hóa ra một góc vạt áo đạo bào của mình đã bị chém đứt.

Đao pháp quá nhanh, cô ta lại không hề phản ứng kịp, không hổ là Mạc Kim Hiệu Úy giỏi đánh nhau nhất!

"Tôi thua rồi, xem ra sư phụ nói không sai, anh lợi hại hơn tôi!" Đạo bào nữ tử thu Nga Mi Thích lại, lạnh lùng nói.

"Hả?

Cô là đồ đệ của Thôi tiền bối?" Sở Viễn nghi hoặc hỏi.

Lúc này hắn mới nhìn rõ dung mạo đối phương, đôi mắt sáng như sao, dung nhan tuyệt mỹ, búi tóc kiểu đạo gia đơn giản.

Dưới ánh trăng, đạo bào của cô bay bay theo gió, nhẹ nhàng linh động, một phong thái tu đạo cao nhân ập vào mặt.

Nhan sắc cô không thua kém gì những minh tinh hàng đầu như Nhiệt Ba hay Triệu Lệ Dĩnh, lại hơn họ một phần thanh lãnh, tiếc là lại làm đạo cô.

Một cô gái như vậy mà lại chọn khổ tu trong đạo quán nơi rừng sâu, quả là không thể tin nổi.

Đạo bào nữ tử thấy Sở Viễn nghi hoặc, vẻ mặt nghiêm lại, chắp tay hành lễ, thanh lãnh nói: "Hái sao cần mời tay Khôi Tinh, dời núi không dời Thường Thắng Sơn.

Đốt là hương rồng phượng như ý, uống là nước ngũ hồ tứ hải.

Tại hạ, Bàn Sơn Đạo Nhân, Dương Vân U." Nhìn Dương Vân U khí chất thanh lãnh trước mắt, Sở Viễn khựng lại.

Hóa ra đây chính là người mà Thôi Lão Đạo nhờ mình chăm sóc.

Chà, còn biết tiếng lóng trong nghề, xem ra vị trước mắt này mới là Bàn Sơn Đạo Nhân chân chính, cực có khả năng còn là hậu nhân của Chá Cô Tiêu.

Vốn dĩ Sở Viễn rất không tình nguyện việc Thôi Lão Đạo sắp xếp đồ đệ gia nhập giữa chừng, hắn đã nếm đủ khổ sở vì mấy cục nợ rồi.

Nhưng không chịu nổi việc Thôi Lão Đạo "tiền nhiều", à nhầm, nể mặt ông ấy đức cao vọng trọng nên cuối cùng Sở Viễn mới miễn cưỡng đồng ý.

Tuy nhiên, hiện tại xem ra thân thủ cô đạo cô này cũng không tồi, đúng là chân truyền của Chá Cô Tiêu, cùng đi thám hiểm Trùng Cốc chưa biết chừng lại là chuyện tốt.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Sở Viễn giãn ra, cố ý hắng giọng, khom người đáp lễ, sang sảng nói: "Trời ban hào tình vạn trượng, sinh ra khí quán Tam Ngô, sinh ở đỉnh cao tuyệt đối, long lâu bảo điện vô số.

Mạc Kim Hiệu Úy, Sở Viễn!" Đây chính là quy tắc giang hồ, đã đối phương nói tiếng lóng trong nghề thì mình nhất định phải tiếp lời, nếu không thì mất mặt lắm.

Hơn nữa, chẳng phải là tự quảng cáo bản thân sao?

Cứ chém gió lên tận mây xanh là được!

Dương Vân U nghe lời Sở Viễn, thần tình cứng lại, hiển nhiên không ngờ trên đời lại có kẻ da mặt dày như vậy.

Tuy cô quanh năm theo sư phụ ẩn cư trong đạo quán nơi rừng sâu, nhưng cũng có tìm hiểu về các loại bí thuật của phái Bàn Sơn nhà mình.

Đương nhiên cô nghe hiểu ý trong lời Sở Viễn.

Hai câu đầu Sở Viễn lại dám dùng Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ dũng mãnh để tự ví mình, đúng là không biết xấu hổ.

Hai câu sau càng mặt dày hơn, dám nói mình sinh ra đã tinh thông phong thủy, học thuật cao hơn bất kỳ ai, thành công thăm dò vô số cổ mộ!

Nghĩ đến đây, Dương Vân U âm thầm thu Nga Mi Thích lại, liếc hắn một cái rồi cười lạnh: "Ba ngày sau, tôi sẽ đợi các anh ở Trùng Cốc.

Đến lúc đó, hy vọng Tầm Long Quyết của anh cũng dày dặn như da mặt anh vậy!" Nói xong, cô men theo mái hiên, cơ thể khẽ nhún, linh hoạt đáp xuống giữa sân, thuận theo cổng lớn đi ra ngoài.

Trước khi đi, nhìn Sở Viễn trên mái hiên, Dương Vân U lạnh lùng nói: "Tiện thể nhắc anh một câu, cẩn thận tộc trưởng trại Già Long!" Trong mắt Sở Viễn lóe lên tia dị sắc.

Đối với vị tộc trưởng Ân Khoan này, có lẽ hắn hiểu rõ bộ mặt thật của lão hơn bất kỳ ai.

Còn chưa kịp để Sở Viễn nói tiếng cảm ơn, bóng dáng đối phương đã biến mất trong sân.

“Vong quy canh hữu xử, tùng hạ phiến vân u.

Dương Vân U, tên thì hay đấy, đáng tiếc.” Sở Viễn nhìn hướng Dương Vân U rời đi, có chút tiếc nuối.

Tên của đối phương đều là tìm cầu sự siêu thoát thế tục, tâm linh ninh tĩnh.

Nhìn là biết người tu đạo có đạo tâm kiên định, một cô gái xinh đẹp lại đi học tu đạo, đúng là hiếm thấy. ...

Ngày hôm sau, thời tiết âm u, chẳng bao lâu bầu trời bắt đầu đổ mưa phùn.

Sở Viễn ăn sáng xong, đội mưa luyện đao pháp trong sân một lúc, vẫn chưa thấy bóng dáng Bàn Tử và Phong Vu Tu đâu.

Sáng sớm tinh mơ thế này không biết hai người đó chạy đi đâu rồi?

Hỏi một anh em Tá Lĩnh Lực Sĩ đi ngang qua mới biết, hóa ra sáng sớm Bàn Tử đã lôi Phong Vu Tu đi lượn lờ trong trại.

“Vãi, Bàn Tử đi nhặt lậu thật à.

Được thôi, chúc ông thành công!” Thật ra Sở Viễn cũng không hoàn toàn lừa Bàn Tử.

Trại Già Long nhìn là biết ít giao tiếp với bên ngoài, dân phong thuần phác, trong nhà có món đồ cổ cũng là bình thường.

Nhàn rỗi vô sự, Sở Viễn tìm Tiểu Ngũ, lấy một khẩu tiểu liên, mang theo mười mấy băng đạn, tìm một nơi hẻo lánh luyện súng.

Trùng Cốc không giống Bình Sơn, có mấy loại quái vật đối phó bằng súng vẫn tốt hơn, ngặt nỗi hắn không quay trúng kỹ năng loại súng ống.

Tuy nhiên, gói quà lớn 50 triệu lần này hệ thống thưởng vẫn rất ra

gì, đặc biệt là nồng độ huyết mạch Thanh Long đã lên đến 70%.

Chương 106

Điều này giúp thời gian hắn sử dụng chiến lực siêu phàm có thể kéo dài từ 5 phút lên 10 phút, đủ để giải quyết bất kỳ kẻ địch nào.

Còn về thời gian suy yếu sau chiến đấu, lần quay thưởng này hắn nhận được Bổ Khí Đan, giải quyết hoàn hảo ẩn họa cơ thể suy yếu.

Điều duy nhất khó chịu là thời gian hồi chiêu không đổi, vẫn là cách 7 ngày mới dùng được một lần.

Đánh giá kém!

Xem ra chỉ có thể đợi huyết mạch đạt 100% mới có khả năng giải quyết vấn đề này.

Điều khiến Sở Viễn bất ngờ nhất là kỹ năng mở ra từ gói quà lần này lại là "Thủy Tiêu Lục Nghệ", kỹ năng này rất ngon.

Đặc biệt là Phiên Giang Thủ (tay lật sông), Phi Ngư Quán, quả thực sánh ngang năng lực hành động dưới nước của Hận Thiên Bộ, coi như bổ sung khiếm khuyết cho hắn.

Năng lực này tuy trong thời gian ngắn chưa dùng tới, nhưng Sở Viễn tin rằng sớm muộn gì cũng sẽ đi Nam Hải Quy Khư, kiểu gì cũng dùng đến.

Tóm lại, phần thưởng gói quà của hệ thống lần này đều rất phong phú, khiến hắn không khỏi mong chờ gói quà 100 triệu nhân khí trị.

Đoàng!

Thử súng xong, Sở Viễn có chút cụt hứng, độ chính xác thực sự cảm động lòng người, không có hệ thống gia trì thì sau này vẫn nên cầm đao thôi.

Bại hứng trở về, đợi khi hắn về đến tiểu viện mới phát hiện Bàn Tử đang chém gió phần phật với anh em Tá Lĩnh trong sân!

"Ha ha, lăn lộn trong nghề, dựa vào cái gì?

Là nhãn lực!

Nhìn xem, nhẫn ban chỉ bằng sứ pháp lang điêu khắc thời Khang Hi, hàng cống phẩm đấy!" Bàn Tử giơ một chiếc nhẫn ban chỉ tinh xảo lên, vẻ mặt đắc ý giới thiệu với đám người vây xem.

"Bàn gia, không hổ là ngài là Mạc Kim Hiệu Úy, nhãn lực này chuẩn thật.

Đổi lại là tôi, đừng nói một vạn, một ngàn tôi cũng không mua." "Đúng đấy, món này nhìn tinh xảo thế kia, không biết còn tưởng là hàng sản xuất tuần trước ấy chứ." "Cút mạ mày đi, vừa nãy giáo sư Phong của viện khảo cổ đã nói rồi, đây là cống phẩm của hoàng tộc nhà Thanh, đáng tiền lắm." Thấy mấy người vây xem tranh luận, trong lòng Bàn Tử trào dâng một luồng hào khí, cuối cùng cũng để Bàn gia nhặt lậu thành công một lần, sướng!

Phong Vu Tu ngồi dưới hành lang bên cạnh, nhìn Bàn Tử lắc đầu, sau đó lại tụ tinh hội thần nhìn vào máy tính bảng trong tay.

Chính là bản đồ phân bố địa thế núi Già Long mà nhóm Tiểu Ngũ vẽ bằng drone.

Bàn Tử mắt tinh, thấy Sở Viễn về liền lao đến trước mặt hắn, lớn tiếng khoe khoang: "Ha ha, Tiểu Ca, cái này là tôi đào được chỗ lão tộc trưởng đấy.

Mai tôi lại đi xem các nhà khác trong trại." Chà, thế mà lại để hắn nhặt lậu thành công thật, đúng là vô tâm cắm liễu liễu xanh um, vận may của Bàn Tử cũng khá đấy chứ.

"Được đấy Bàn gia, nhãn lực tăng mạnh nha, nếu là cống phẩm thì

giá ít nhất cũng gấp đôi!" Sở Viễn liếc nhìn chiếc nhẫn, vẻ mặt kinh ngạc nói, sau đó lại nhìn Phong Vu Tu, chắc chắn là công lao của vị này.

"Thật hả?

Ha ha, quả nhiên đến lượt Bàn gia tôi phát tài rồi." Bàn Tử cười tít mắt nhận lại chiếc nhẫn, cẩn thận đặt trong tay, nâng niu như chăm con.

Hắn đã hỏi qua tên tiểu bạch kiểm, nếu gặp được người thích sưu tầm nhẫn ban chỉ, món này ít nhất trị giá mấy chục vạn tệ.

Lần nhặt lậu thành công này như tiêm máu gà cho Bàn Tử, liên tiếp hai ngày sau đó hắn đều lượn lờ khắp trại.

Đồng thời, dựa vào cái lưỡi không xương, Bàn Tử cũng moi được không ít tin tức từ trại Già Long, kể lại hết cho Sở Viễn.

Ngày cuối cùng, buổi chiều, người của chương trình "Quốc Gia Bảo Tàng" cuối cùng cũng khoan thai đến muộn.

Tổ chương trình sắp xếp một phó đạo diễn phụ trách hiện trường, vừa đến nơi đã cho bay thử drone.

Nhờ khả năng bay tự động và pin trâu của drone, mọi người cũng coi như nhìn rõ núi Già Long cũng như tình hình chướng khí bao phủ quanh năm trong núi.

Đồng thời, tổ chương trình cũng quay một số đoạn phim, thông qua biên tập, bắt đầu tuyên truyền tạo đà trên internet.

Phải nói là năng lực làm việc của vị phó đạo diễn này vô cùng ưu tú, trước khi trời tối đã ra thành phẩm, bắt đầu tuyên truyền trên mạng.

Video tuyên truyền vừa tung ra, lập tức gây nên vô số bàn tán sôi

nổi trên mạng! # "Quốc Gia Bảo Tàng chi Vân Nam Trùng Cốc": Mạc Kim Hiệu Úy Sở Viễn đích thân tọa trấn, cùng khám phá bí mật sâu trong Trùng Cốc, kính mời đón xem! # Núi Già Long cao 3300 mét, nằm trong hệ thống sông Lan Thương, lại chôn cất một vị đế vương thời viễn cổ? # Vân Nam kinh hiện mộ Hiến Vương, hãy cùng chúng tôi bước vào Cổ Điền Quốc - quốc độ biến mất bí ẩn trong giới sử học, để tái hiện lịch sử! # Mạc Kim Hiệu Úy tái chiến Hiến Vương mộ, bước vào "Thủy Long Vựng" - tàng phong bảo huyệt bí ẩn nhất của thuật phong thủy, chiêm ngưỡng phong thái Vân Thượng Thiên Cung.

Tin tức livestream Vân Nam Trùng Cốc từ khi công bố, các từ khóa liên quan nhanh chóng leo lên hot search, gây chấn động toàn mạng! ...

Ánh ban mai vàng rực rỡ dần nhuộm đỏ chân trời, núi Già Long nguy nga sừng sững được ráng mây rực rỡ nhuộm thành một màu đỏ tía!

“Chà, Nhật Chiếu Kim Sơn (Mặt trời chiếu núi vàng), Tiểu Ca, đây là điềm lành đấy!” Bàn Tử nhìn đỉnh núi Già Long phía xa được mặt trời chiếu đỏ rực, thần tình kích động nói.

Trời hiện dị tượng, xem ra vụ Hiến Vương mộ này ổn rồi.

Sở Viễn nhìn mỹ cảnh phía xa, cười khẽ: “Triêu hà nhiễm vân yên, cái này gọi là bảo khí, mau đuổi theo đi!” Nói xong, hắn đeo ba lô men theo con đường nhỏ, đi theo sau lưng người dẫn đường Nhật Mộc do lão tộc trưởng sắp xếp, hướng về phía núi Già Long.

Bàn Tử nghe Sở Viễn nói vậy, không do dự giơ ngón tay cái lên với hắn: Nhìn xem, đây mới là phong thái Mạc Kim Hiệu Úy chính tông.

Phong Vu Tu đi sau mọi người, nhàn nhạt liếc nhìn cảnh mặt trời

mọc trên núi Già Long, lẩm bẩm tự nói: "Thiết bích ngân bình, càn khôn tại số, nam đấu mộ thất, chiếu bích hàng tiên, quả thực là phong thủy bảo địa hiếm thấy!" Cảm thán một hồi, hắn siết chặt ba lô trên người, nhìn Bàn Tử và mọi người phía trước, chạy chậm đuổi theo.

Ngay sau khi nhóm bốn người Sở Viễn rời đi không lâu, tộc trưởng trại Già Long dẫn theo mười mấy thanh niên, vẻ mặt nghiêm túc nhìn theo hướng bọn họ.

"A ba, Nhật Mộc đã dẫn đám người ngoại tộc đi về hướng Trùng Cốc rồi, có cần con đi bắt bọn họ về không!" Gã mặt sẹo Trạch Oa nhìn nhóm Sở Viễn xuất phát về hướng Trùng Cốc, sắc mặt vui mừng, cơ hội thể hiện của mình đến rồi.

Ân Khoan lại không lập tức đồng ý, ngược lại nhàn nhạt lắc đầu, khẽ nói: "Trùng Cốc này vốn là bí mật mà trại Già Long ta đời đời canh giữ, mấy người này nhìn bản lĩnh không nhỏ, cứ để bọn họ đi trước dò đường.

Trạch Oa, con dẫn mấy người đi theo, đừng đến quá gần, dọc đường chú ý ký hiệu Nhật Mộc để lại, ta sẽ áp trận phía sau cho con!" Trạch Oa mặt sẹo gật đầu thật mạnh, sau đó quay người, trầm giọng nói với đám thanh niên trước mặt: "Các anh em, Trùng Cốc là nơi trại Già Long chúng ta đời đời canh giữ, lần này có người ngoài xâm nhập, ai dám cùng tôi đi bắt bọn họ về!" Dứt lời, đám dân làng không khỏi nhìn nhau, vẻ mặt do dự, bắt đầu bàn tán nhỏ.

Dù sao Trùng Cốc cũng nguy hiểm, bọn họ từ nhỏ đã nghe cha chú nhắc tới, đó là nơi cửu tử nhất sinh, độc trùng sinh sôi, rất nguy hiểm.

"Anh họ, em không sợ chết, em đi cùng anh!" Đúng lúc này, một nam tử da ngăm đen, mặc áo cộc tay lớn tiếng nói, còn không quên khinh thường nhìn những người khác.

Những người khác có mặt bị ánh mắt của gã khích bác, lập tức

không phục nhao nhao: “Tôi cũng đi, tôi không sợ chết.” “Yên lặng!” Trạch Oa nghiêm mặt, trong lòng thầm vui, sau đó nhìn mọi người với vẻ an ủi, sang sảng nói: “Trát Long, Quý Sơn, A Mãnh, ba người các cậu đi theo tôi cùng dò đường, những người khác đều đi theo A ba, chi viện cho chúng tôi!

Nếu lần này có thể lấy về di vật của tiên tổ, mỗi người đều có phần!” Mọi người nghe thiếu tộc trưởng hứa hẹn, lập tức thần tình kích động, ánh mắt nóng rực nhìn Trạch Oa, hận không thể xuất phát ngay bây giờ.

Ân Khoan thu hết biểu hiện của mọi người vào mắt, nhìn con trai với ánh mắt có phần khẳng định, xem ra mấy ngày nay tiến bộ cũng lớn đấy. ...

Cùng lúc đó, drone của tổ chương trình “Quốc Gia Bảo Tàng” đã từ từ bay lên không trung, nhìn xuống nhóm Sở Viễn đang đi đường phía dưới.

Tuy bây giờ mới khoảng tám giờ sáng, nhưng khi tin tức mở livestream được đẩy đến từng khán giả, vẫn thu hút một lượng lớn người xem, số lượng người trực tuyến lập tức vượt quá mười triệu. 【Vãi, vừa vào đã thấy cảnh Nhật Chiếu Kim Sơn, cảnh sắc này cũng quá đẹp rồi!】 【Không ngờ ở núi Già Long cũng có thể thấy cảnh đẹp như vậy, thật khó tưởng tượng nơi này lại có một lăng mộ đế vương.】 【Lần livestream này cuối cùng không có minh tinh, có điều đội thám hiểm hơi ít người, mới có bốn người, lại còn một người là hướng dẫn viên!】 【Trên kênh chat đã nói rồi, người mới gia nhập cũng là chuyên gia Viện nghiên cứu khảo cổ, nghe nói tinh thông lịch sử văn tự phù hào.】 【Á đù, nhìn kìa, khu rừng phía trước là cái quái quỷ gì thế, treo nhiều đầu lâu bò vậy, nhìn rợn người vãi!】 Ngay khi khán giả trong phòng livestream đang nhao nhao bàn tán, đột nhiên, hình ảnh do drone quay được đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Đó là một khu rừng cây khô hiếm thấy, phóng tầm mắt nhìn lại, trên mỗi gốc cây khô đều treo một cái đầu lâu bò, trông khá kinh dị!

"Người anh em, trên cây sao lại treo nhiều đầu bò thế này, đúng là rợn người thật đấy!" Bàn Tử nhìn đầu bò dày đặc, nuốt nước bọt, hỏi hướng đạo Nhật Mộc bên cạnh.

Nhật Mộc hiển nhiên đã quen với cảnh này, cậu ta chỉ vào rừng núi phía trước, vẻ mặt cẩn thận nói: "Phía trước là đường thủy thông tới Trùng Cốc, hàng năm đều có người đi lạc ở Trùng Cốc không về được, tộc trưởng nói nơi đó là vùng đất chẳng lành!

Tộc trưởng bèn cho chúng tôi treo đầu bò trên con đường tất yếu phải đi qua này để cảnh cáo người khác phía trước nguy hiểm, chớ có tùy tiện xông vào." Nói đến đây, trên mặt Nhật Mộc cũng lộ ra vẻ sợ hãi, nói cho cùng cậu ta cũng chỉ là chàng trai trẻ ngoài hai mươi.

Chương 107

“Hầy, người anh em Nhật Mộc, đây đều là phong kiến mê tín thôi, đừng sợ, dọc đường đi Bàn gia sẽ bảo vệ cậu thật tốt.” Bàn Tử vỗ vai Nhật Mộc, thấm thía nói.

Sở Viễn quan sát xung quanh, không khỏi đánh giá cao lão tộc trưởng trại Già Long thêm một bậc.

Dùng đầu bò để cảnh báo nguy hiểm, đây là thủ đoạn tế tự thời cổ đại.

Xem ra dân làng trại Già Long thật sự có khả năng là di dân thời Hiến Vương lưu lại, đời đời tương truyền đến tận ngày nay.

Suốt đường không nói gì, mọi người đi khoảng hơn mười phút, cuối cùng cũng ra khỏi rừng núi, nhìn thấy một con suối nước chảy xiết ven đường.

Hai bên suối là cây cối cao lớn xanh tốt, cành lá xum xuê tạo thành từng mảng rừng, trông khá hùng vĩ.

Men theo con suối đi trăm mét, thấy một bãi đất trống trải, hai chiếc bè gỗ tinh xảo đang nằm tĩnh lặng ở đó.

“Ủa?

Tiểu Ca, Tiểu Ngũ làm việc nhanh thật đấy, nhanh thế đã đóng xong bè rồi.” Bàn Tử tặc lưỡi tán thưởng.

Còn phải nói, người của Tá Lĩnh làm việc hiệu suất cao thật.

“Vương Khải Tuyền, đã lâu không gặp!” Bỗng nhiên, một giọng nói thanh lãnh từ phía trên vọng xuống.

Nghe tiếng nhìn lên, chỉ thấy trên một cái cây bên cạnh, một cô gái

mặc đạo bào màu xanh đang nhìn mọi người với vẻ dò xét.

"Á, là cô, cái cô mũi trâu này!" Vương Bàn Tử vừa thấy khuôn mặt quen thuộc này, sợ đến mức run bắn cả người, theo bản năng buột miệng thốt lên.

"Hừ, tên mồm miệng không sạch sẽ." Dương Vân U thấy hắn nói năng lung tung, trong lòng bực bội, trực tiếp tung người nhảy xuống, thân hình nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt mọi người.

Sở Viễn sải bước tiến lên, kéo Vương Bàn Tử ra sau lưng mình, vội vàng giải thích: "Hóa ra hai vị có quen biết à, tiên cô đừng nóng giận, đều là người mình cả." Bàn Tử cũng phản ứng lại, vội cười nói: "Đúng thế, em gái Dương, tôi với Lão Hồ là anh em ruột, cô là em vợ cậu ấy, cũng tức là em vợ của tôi." Sở Viễn ngẩn ra.

Chà, không ngờ Dương Vân U lại còn là em vợ của Hồ Bát Nhất, đây đúng là tin giật gân.

Chẳng lẽ nhà Lão Dương có hai cô cháu gái ngoại hay sao?

"Hừ, hồ ngôn loạn ngữ cái gì, ai là em vợ anh." Dương Vân U hừ lạnh một tiếng, sau đó ánh mắt sáng quắc nhìn Sở Viễn, mong đợi nói: "Sở tiên sinh, phía trước là Trùng Cốc, thuật Sưu sơn tầm long của anh rốt cuộc có hiệu quả hay không, cho một câu chắc chắn đi." Phong Vu Tu cũng vẻ mặt mong đợi nhìn Sở Viễn, đây là bản lĩnh sở trường nhất của Mạc Kim Hiệu Úy, y cũng muốn kiến thức một phen từ lâu.

Sở Viễn lần này không thoái thác, đặt tay nải xuống, móc Mạc Kim Phù đeo trước ngực ra, lấy la bàn, nhìn về phía núi Già Long.

Lập tức, từng bức đồ hình mạch núi và bản đồ trắc địa núi Già Long hiện lên rõ ràng trong đầu hắn.

"Núi Già Long cao ba nghìn ba trăm mét, mạch núi Đông Tây sừng sững chọc trời, trên có Triền Sơn tương hộ, dưới có La Tinh tỏa quan,

thực là cái thế lưỡng đầu kiêm cố.

Núi non trùng điệp uốn lượn, hình rồng phiêu hốt, trình thế thần long thấy đầu không thấy đuôi.

Hiện nay đầu rồng bị ẩn giấu, e rằng thật sự chỉ có trời sập mới hiện thế." Sở Viễn đưa tay chỉ về phía núi Già Long xa xa, nhẹ nhàng gập la bàn lại, chậm rãi nói.

Bàn Tử nghe đến đây, không nhịn được xen vào: "Cái gì mà trời sập?

Động đất hay là nổ núi?" "Vương Bàn Tử, anh trật tự chút đi!" Ánh mắt Dương Vân U lạnh lẽo, một cây Nga Mi Thích màu bạc xoay chuyển linh hoạt trong lòng bàn tay cô, lóe lên ánh sáng sắc bén.

Dọa Vương Bàn Tử rụt cổ lại, vội vàng làm động tác khóa miệng.

Sở Viễn không để ý thắc mắc của Bàn Tử, mày nhíu chặt.

Lão Hiến Vương này cũng tinh thông phong thủy, quen thuộc Chu Dịch Bát Quái.

Đã lão có thể dùng thủ đoạn kinh thiên tàng hình đầu rồng của bảo huyệt "Thủy Long Vựng", chắc chắn là để phòng ngừa kẻ trộm mộ.

Xem ra, chỉ có thể tìm lối vào mới.

Qua phim ảnh, Sở Viễn biết lão Hiến Vương này vọng tưởng muốn phi thăng thành tiên, cố ý lợi dụng khí tượng phong thủy của "Thủy Long Vựng", xây dựng một tòa Tiên cung vĩnh viễn không rơi, muốn lợi dụng Tiên cung tiếp dẫn tiên nhân trên trời đưa mình phi thăng thành tiên.

Tiên cung này nhất định phải dùng đến long mạch, thiết nghĩ Hiến Vương chắc chắn đã chặt đứt long mạch núi Già Long, chuyển dời đến lăng tẩm của mình.

Vậy thì Tiên cung của lão nhất định sẽ căn cứ Chu Dịch cơ kiến long túc (xây chân rồng), Bát Quái vi hình kiến long thân (lấy Bát Quái làm hình xây thân rồng), Âm Dương vi dẫn kiến long thủ (lấy Âm Dương làm dẫn xây đầu rồng).

Chắc chắn sẽ chừa lại một lối vào, và lối vào này nằm ở vị trí đuôi rồng, chỉ cần vượt qua núi Già Long ắt sẽ nhìn thấy đuôi rồng!

Nghĩ đến đây, Sở Viễn thu la bàn, thần tình tự tin nhìn mọi người cười nói: "Căn cứ bản đồ của Thôi tiền bối và thuật Sưu sơn tầm long, xuyên qua núi Già Long đến Trùng Cốc là sẽ tìm được Hiến Vương mộ!" Nghe lời Sở Viễn, mắt Bàn Tử sáng lên, lập tức híp mắt cười: "Tiểu Ca, tôi tin cậu, chúng ta lên bè thôi!" Dương Vân U đối với lời Sở Viễn bán tín bán nghi, nhưng cũng sẽ không ngốc đến mức vạch trần ngay tại chỗ, tất cả đợi đến Trùng Cốc mới có định luận. 【Oa, lại còn có thành viên mới gia nhập team, tuyệt quá, còn là một tiểu tỷ tỷ xinh đẹp.】 【Đẹp thì đẹp thật, nhưng là đạo cô a, tiếc quá, thế này mà debut tại chỗ là tôi fan ngay.】 【Người đẹp này cũng là cao thủ võ lâm đấy, chỗ kia phải cao hơn bốn mét, cứ thế nhảy xuống nhẹ nhàng.

Cái thứ xoay trong lòng bàn tay kia, không phải là Nga Mi Thích chứ.】 【Cường cường liên thủ, lần này Hiến Vương mộ ổn rồi, người đẹp này nhìn là biết không dễ chọc, không thấy Bàn gia sợ rúm ró à?】 【Cái vụ Sưu sơn tầm long của Tiểu Ca đúng là lợi hại, mỗi tội nghe không hiểu lắm, ai giới thiệu khóa học cái, tôi muốn học.】 【Vãi, xem livestream mà cũng đua đòi thế à?

Không có văn hóa lại còn không xem hiểu nữa?】 Nhật Mộc vẫn luôn nhìn chằm chằm mọi người, lén lút ngồi xổm xuống giả vờ buộc dây giày, nhân lúc mọi người không chú ý, xếp lại một đống đá.

"Bàn gia, tôi giúp ngài một tay!" Thấy Bàn Tử và Sở Viễn đang

đẩy bè, ánh mắt Nhật Mộc lóe lên, xắn tay áo chủ động tiến lên giúp đỡ.

“Đúng rồi, người anh em, đường thủy phía trước dài khoảng bao nhiêu?” Bàn Tử ra sức đẩy bè, vừa đẩy vừa hỏi, hắn phải căn cứ độ dài đường thủy để chuẩn bị thêm chút đồ.

“Tôi nghe người già trong trại nói, đường thủy này dài cả chục dặm, xuyên qua hơn nửa núi Già Long đấy.” Sở Viễn nhớ đến nguy cơ mà "Thiết Tam Giác" gặp phải trong nguyên tác, nghĩ ngợi rồi dặn dò Bàn Tử: “Bàn Tử, đường thủy này âm u ẩm ướt, không chừng có dã thú qua uống nước, mang hết hàng nóng theo người đi!” Nói xong, hắn tự mình đi đến đầu bè, lấy từ trong túi ra hai cái đèn pin cường lực, buộc trực tiếp vào phía trước làm công cụ chiếu sáng.

Bàn Tử vẻ mặt hưng phấn mở ba lô, ngay trước mặt mọi người đeo một khẩu tiểu liên lên người, thắt lưng giắt bốn băng đạn.

Trang bị xong xuôi, Bàn Tử cẩn thận vuốt ve khẩu súng, có nó, hắn cảm thấy mình có thể thất tiến thất xuất trong bầy quái vật.

Sở Viễn liếc nhìn Bàn Tử ỏi tỏa, cạn lời, bước lên đưa một khẩu tiểu liên cho Phong Vu Tu, mở miệng hỏi: “Biết dùng không?” Phong Vu Tu không trả lời, nhận lấy khẩu súng, thành thạo mở khóa an toàn, thần thái ung dung, giọng điệu hòa hoãn: “Mấy năm nay tôi thường đến trường bắn đạn thật gần cơ quan để trải nghiệm xạ kích, có điều tiểu liên thì đây là lần đầu dùng.” Bàn Tử không khỏi đánh giá cao y một chút, không ngờ cái tên “tiểu bạch kiểm” Phong Vu Tu bình thường lại có sở thích này.

Nhận lấy mấy băng đạn Sở Viễn đưa, Phong Vu Tu bắt chước dáng vẻ của Bàn Tử, đeo súng lên, bước lên bè tre.

“Người anh em, cảm ơn cậu dẫn đường, đường thủy phía sau chúng tôi tự đi, cậu mau về đi!” Nhìn Nhật Mộc vừa giúp đỡ xong, Sở

Viễn suy nghĩ một chút vẫn nói với cậu ta.

Để cậu ta đi theo mình có thể sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Nhật Mộc nghe vậy, động tác trên tay khựng lại, nhìn mấy người vũ trang đầy đủ, do dự một lát rồi mới gật đầu.

"Nào, tiểu bạch kiểm, giúp Bàn gia một tay!" Đối mặt với sự trêu chọc của Bàn Tử, Phong Vu Tu mặt không cảm xúc, tay ra sức đẩy, cuối cùng cũng làm cho chiếc bè thuận lợi xuống nước.

Bàn Tử cầm sào chống, nhảy phắt lên bè, cố định gùi đựng Gà Nộ Tình xong xuôi, vừa định gọi Sở Viễn thì Dương Vân U đã sải bước nhảy lên trước.

Bàn Tử nhếch mép nhưng không nói gì thêm, Dương Vân U cũng ít nói, đi thẳng đến đầu bè.

Đợi mọi người đều lên bè, Bàn Tử vẫy tay với Nhật Mộc, cùng Sở Viễn chống sào tre, tiến về phía dòng suối phía trước.

"Đi thôi, xuất phát hướng về Trùng Cốc!" Cùng với tiếng hô của Bàn Tử, chiếc bè dưới sự điều khiển của nhóm Sở Viễn chậm rãi trôi đi.

Nhật Mộc đứng bên bãi đất, nhìn chiếc bè dần đi xa, trong lòng khẽ động, từ từ đưa ngón tay lên miệng.

"Hú hú." Một tiếng huýt sáo lảnh lót phát ra từ miệng cậu ta.

Chẳng mấy chốc, bốn bóng người nhanh chóng lao ra từ rừng cây bên suối, đến bên cạnh Nhật Mộc.

"Thiếu tộc trưởng, mấy tên ngoại tộc kia thuận theo đường thủy đi về hướng Trùng Cốc rồi!" Nhật Mộc chỉ về hướng nhóm Sở Viễn rời đi, cung kính nói với tên mặt sẹo Trạch Oa.

"Nhật Mộc, cậu làm tốt lắm, đợi về trại tôi sẽ bảo A ba thưởng

cho cậu, cầm lấy.” Nói xong, Trạch Oa giao một con dao rựa cho Nhật Mộc, rồi quay người trầm giọng nói với Trát Long và những người phía sau: “Tranh thủ thời gian, làm hai cái bè, chúng ta đuổi theo!” “Rõ!” Mấy thanh niên trại Già Long lập tức chặt tre trong rừng trúc bên bãi đất, bắt đầu đóng bè. ...

“Phía trước đến thủy động núi Già Long rồi, mọi người chú ý!” Dương Vân U đứng ở đầu bè, nhìn xa xa về phía trước dòng suối, đột nhiên mở miệng nhắc nhở.

Sở Viễn nhìn theo hướng ngón tay cô, quả nhiên, xa xa có thể thấy một cửa hang u tối.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn rút Kim Cương Tán sau lưng đưa cho Dương Vân U, cao giọng phân phó: “Sau khi vào động, trọng tâm hạ thấp hết mức có thể, như vậy bè mới vững.

Chương 108

Dương tiên cô, cô cầm Kim Cương Tán này, bảo vệ tốt ánh đèn.

Vào động xong, cô chỉ huy bè, tôi và Bàn Tử kiểm soát phương hướng.

Tổ trưởng Phong, anh phụ trách bảo vệ hai cánh, thấy tình huống gì đừng do dự, nổ súng ngay!" Nghe Sở Viễn phân phó, mọi người lần lượt làm theo nhắc nhở của hắn.

Rất nhanh, chiếc bè tre đã xuyên qua cửa hang chật hẹp.

Bè vào thủy động, mọi người lập tức cảm thấy một luồng hơi lạnh ập vào mặt.

Tình hình trong động nằm ngoài dự đoán, rộng đến lạ kỳ!

Vách đá hai bên dựng đứng, chiều rộng khoảng ba bốn mét, vòm động trên đầu cao cỡ mấy tầng lầu.

Không khí trong động ẩm ướt và trong lành, lan tỏa hơi nước nhàn nhạt.

Theo chiếc bè tiến vào, ánh sáng phía trước càng lúc càng yếu.

Dương Vân U thấy vậy vội vàng tiến lên, bật hai chiếc đèn chiếu sáng buộc ở đầu bè.

Lập tức, tầm nhìn xung quanh bè được khôi phục, mới miễn cưỡng nhìn rõ tình hình xung quanh, nhưng trong động vẫn tỏ ra có chút hôn ám.

Bên trong động nước yên tĩnh lạ thường, chỉ có tiếng nước chảy do bè trúc rẽ sóng tiến lên, khiến người ta như lạc vào một không gian bịt kín.

Thấy mấy người thần tình căng thẳng, không khí trong động lại quá mức tĩnh lặng, Sở Viễn chủ động mở miệng cười nói: "May mà chúng ta đi đường thủy, nếu thực sự vượt qua núi Già Long, không biết còn phải tốn bao nhiêu thời gian nữa!" Bàn Tử nghe vậy, thần sắc cũng giãn ra, vội vàng nói: "Chúng ta còn phải cảm ơn lão tộc trưởng nhà người ta cho đàng hoàng, may nhờ ông ấy sắp xếp hướng đạo, chỉ cho một con đường tắt." Sở Viễn lập tức cạn lời, liếc Bàn Tử một cái, thầm nghĩ: Đợi lát nữa vào mộ Hiến Vương, cậu sẽ biết ông ta tốt đến mức nào. "Hừ, Vương Bàn Tử, tôi khuyên anh cẩn thận chút, đám người trại Già Long không phải loại lương thiện đâu!" Dương Vân U thấy bộ dạng vô tâm vô phế của Vương Bàn Tử, nhịn không được lên tiếng nhắc nhở.

Bàn Tử nghe xong, vừa định mở miệng phản bác thì đột nhiên bè trúc rung lắc dữ dội, thân thể hắn chao đảo, suýt chút nữa thì ngã sấp mặt. "Ái chà, tình huống gì đây?

Sao nước chảy xiết thế?" Sau khi đứng vững, Bàn Tử dùng sào tre định kiểm soát hướng bè nhưng hiệu quả không lớn, vội vàng lớn tiếng hỏi.

Thì ra trong lúc lơ đãng, bè trúc của mọi người đã trôi theo dòng nước xiết, càng lúc càng xa lối vào.

Dòng sông trong động bắt đầu chảy mạnh dần, tiếng nước chảy nghe rõ mồn một.

Đồng thời, lưu lượng nước càng lúc càng lớn, chiếc bè cũng lắc lư dữ dội theo dòng nước, khiến Sở Viễn và Bàn Tử phải liên tục chống sào tre, miễn cưỡng mới khống chế được chiếc bè. "Tiểu Ca, chúng ta đang rẽ đi đâu thế này, sao nước chảy càng lúc càng xiết vậy?" Bàn Tử đứng ở đuôi bè, phát hiện sào tre ngày càng nặng tay, vội vàng hét lớn. "Mọi người cẩn thận, chú ý an toàn, phía trước có

dòng chảy ngầm!" Dương Vân U hạ thấp trọng tâm, nhìn rõ dòng chảy ngầm phía trước rồi vội quay lại lớn tiếng cảnh báo.

Lúc này, dưới sự chèo chống của Sở Viễn và Bàn Tử, chiếc bè miễn cưỡng giữ được phương hướng, nhưng vẫn khiến bốn người trên bè lắc lư nghiêng ngả.

Rầm!

Mọi người kinh hô một tiếng, chiếc bè đang lắc lư, trong lúc rẽ ngoặt, trực tiếp va vào những tảng đá nhô lên mặt nước ở hai bên.

Còn chưa đợi mọi người phản ứng lại, đuôi bè lại va phải một tảng đá ngầm khác, khiến chiếc bè xoay hẳn hướng. "Gay go rồi!" Sở Viễn thấy vậy thầm kêu không ổn, lúc này hắn mới phát hiện, hóa ra mọi người đã đi đến một ngã ba sông.

Những cú va chạm liên tiếp khiến cả chiếc bè đổi hướng, lao thẳng về phía cửa động bên phải!

Nơi đó tồn tại cơ quan Đẳng Thuật của Hiến Vương, dị thường hung hiểm. "Bàn Tử, giúp một tay!" Sở Viễn mạnh mẽ chống sào tre vào vách đá, ý đồ đẩy chiếc bè quay lại, nhưng ngặt nỗi nước quá mạnh, nhất thời giằng co không xong. "Ào ào!" Đúng lúc này, một con sóng lớn bất ngờ ập tới, trực tiếp đẩy chiếc bè xuôi dòng về phía bên phải.

Phong Vu Tu đứng không vững, ngã nhào ra sàn bè, mượn theo lực đạo này, tốc độ trôi của bè càng nhanh hơn. "Tiểu Ca, chúng ta lệch khỏi lộ trình rồi hả!" Bàn Tử trân trân nhìn chiếc bè trôi tuột theo dòng sông bên phải, lập tức cuống lên, lớn tiếng hỏi.

Sắc mặt Sở Viễn cũng có chút khó coi, không ngờ cơ quan từ mấy ngàn năm trước lại có thể làm được đến mức này, thật khiến người ta thán phục.

Xem ra, không tránh khỏi việc phải giao thủ với đám độc trùng được Hiến Vương lão nhi nuôi dưỡng đặc biệt rồi.

Nghĩ đến đây, hắn sờ sờ túi áo.

Ở đó có một ống máu của chính hắn, huyết mạch Thanh Long của hắn chính là khắc tinh của loại độc trùng này, trực tiếp cắt tay lấy máu thì chắc chắn không được.

Vạn nhất bị kẻ có tâm phát hiện ra sự đặc biệt của mình thì rất phiền phức, nếu là "máu chuẩn bị sẵn" thì lại khác, có rất nhiều cách giải thích. "Cúi đầu nằm xuống!" Dương Vân U quát to một tiếng, làm Sở Viễn phản ứng lại, theo bản năng nằm rạp xuống bè.

Hóa ra chiếc bè đang xuyên qua một hang động thấp trũng, từng tảng đá nhọn hoắt treo ngược trên đỉnh hang, phát ra u quang.

Nếu không nhờ Dương Vân U nhắc nhở kịp thời, e rằng mấy người bọn họ đã bị đá va trúng đầu.

Bàn Tử còn chưa hoàn hồn lại phát hiện cả chiếc bè đột nhiên vểnh lên.

A!

Trong tiếng kinh hô của mọi người, đầu bè trúc rơi mạnh xuống nước, đà đi không giảm, đâm sầm vào vách đá bên bờ.

Giống như kích hoạt cơ quan nào đó, lập tức một tràng âm thanh sột soạt vang lên.

Phong Vu Tu vuốt nước trên mặt, sắc mặt hắn lúc này có chút khó coi vì hắn đã nghe thấy tiếng cơ quan bị kích hoạt.

Nhìn sơn cốc u tối phía trước, Phong Vu Tu trực tiếp giương súng, họng súng liên tục quan sát hai bên. "Em gái Dương, cô không sao chứ!" Thấy đạo bào trên người Dương Vân U ướt sũng, Bàn Tử chủ

động tiến lên kéo cô dậy. "Tôi không sao." Dương Vân U tự mình chống tay lên bè đứng dậy, bỗng nhiên nghi hoặc mở miệng: "Vừa rồi hình như bè trúc va phải cơ quan gì đó?" "Tôi cũng nghe thấy, phát ra tiếng ùng ục." Bàn Tử cũng từ từ đứng dậy nói. "Vừa rồi có khả năng là mấy dòng sông tụ lại một chỗ, dẫn đến nước chảy xiết, đẩy chúng ta ngộ nhỡ xông vào đây.

Mọi người cảnh giới kỹ vào, tôi có dự cảm không lành!" Sở Viễn từ từ đứng dậy, mở chốt súng tiểu liên, mày hơi nhíu lại nói, nói xong liền cảnh giác nhìn quanh.

Bàn Tử nghe vậy, mắt híp lại, học theo dáng vẻ của Sở Viễn, giương súng lên liên tục quan sát.

Sau khi trải qua đoạn sông chảy xiết, dòng nước trong động lúc này lại trở nên êm đềm, đẩy mọi người từ từ tiến lên. 【Cạn lời, đây là đang chơi phiêu lưu ký núi Già Long à, không phải đi khảo cổ mộ Hiến Vương sao?

Sao lại thành chơi chèo thuyền vượt thác rồi.】 【Vừa rồi ống kính rung lắc quá, đèn thì tối, đây chẳng phải là flycam kỹ thuật xịn nhất sao?

Rate 1 sao!】 【Kiểu này chắc lạc đường rồi, hướng này với dòng nước vừa nãy khác hẳn nhau, bị phân nhánh rồi.】 【Nước trong động này đều chảy về một hướng, chắc là đều ra được thôi, không có chuyện lạc đường đâu.】 【Vãi chưởng, cái quỷ gì thế kia, ban ngày ban mặt, dọa chết người ta, không phải là quỷ treo cổ chứ!】 【Ông trời ơi, chi chít luôn, nhìn mấy thứ này rợn cả người!】 【Phủi phui!

Phủi phui!

Thái Thượng Lão Quân cấp cấp như luật lệnh!】 Cùng lúc đó, bè trúc của Sở Viễn và mọi người trôi đến nơi này, nhìn những tượng đá hình người treo ngược trên đỉnh đầu, ai nấy đều mắt chữ A mồm chữ

O.

Chiếc bè từ từ trôi, đưa mọi người chầm chậm xuyên qua bên dưới những tượng đá hình người, hai bên thỉnh thoảng lại vang lên tiếng sột soạt. "Thứ này rốt cuộc là cái gì vậy?" Bàn Tử vẻ mặt ghét bỏ nhìn những thứ treo ngược, lớn tiếng hỏi.

Phong Vu Tu ánh mắt khẽ động, nhàn nhạt nói: "Nhìn giống như tượng đá làm từ đất nung, thường dùng để tuẫn táng!" "À, đồ dùng để tuẫn táng hả, phía trước không phải là lăng mộ Hiến Vương rồi chứ, mọi người nhìn xem, thứ này càng lúc càng nhiều." Bàn Tử chỉ vào từng mảng lớn tượng đá trên đỉnh động phía trước, hồ nghi nói, xem ra hắn cũng nhận ra có điểm không ổn.

Dương Vân U mày nhíu chặt, trực tiếp rút một cây Nga Mi Thích cạo một lớp mảnh vụn dưới tượng đá, đưa lên mũi ngửi.

Chương 109

"Mùi vị này không đúng, không phải đất nung, ngược lại có chút giống..." Dường như nghĩ tới điều gì, sắc mặt Dương Vân U kịch liệt thay đổi, vội vàng ném mảnh vụn trong tay đi. "Là người sống!

Đây là tượng người làm từ người sống!" Sở Viễn nhìn chằm chằm vào nhân dũng (tượng người), gằn từng chữ trầm thấp nói, sau đó hắn chỉ tay về phía những nhân dũng phía trước: "Những người này có cao thấp béo gầy, nam nữ già trẻ đều có, hoàn toàn không giống loại tượng người được chế tác thống nhất theo quy chuẩn thời Tần Hán." Phong Vu Tu ánh mắt co rút, kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ đây chính là Đằng Thuật lưu hành ở vùng Điền Nam cổ đại?

Nghe nói Hiến Vương này tách ra từ nước Cổ Điền, am hiểu vu thuật, thủ đoạn quỷ dị độc ác, cũng có khả năng lắm!" Phóng mắt nhìn tới, tượng người sống vô biên vô tế, sắc mặt Sở Viễn càng thêm khó coi.

Tương truyền từ xưa, Hiến Vương dẫn theo một bộ phận tộc nhân tách khỏi nước Cổ Điền, ẩn cư trong chốn núi non trùng điệp của núi Già Long.

Vùng đất Điền Nam sùng bái vu thuật; Đằng Thuật, Cổ Thuật và Hàng Đầu Thuật được gọi chung là Tam đại tà thuật Điền Nam, trong đó Đằng Thuật là độc ác nhất.

Hiến Vương giỏi dùng Đằng Thuật, chính là đem một loại hạt giống dây leo đặc chế, tương tự như cổ trùng, nhét vào trong cơ thể người sống, rồi bịt kín thất khiếu.

Sau đó dùng dây mộc đằng treo ngược người lên không trung, cho đến khi người đó bị ngạt chết tươi, hạt giống dây leo sẽ hút nội tạng

và máu của người sống.

Để cho việc đẻ trứng trong cơ thể người thành công, da người sẽ nhanh chóng cứng lại và khô đi, hình thành một môi trường chân không, khiến trứng trùng bên trong luôn giữ được trạng thái đông miên.

Một khi gặp phải kẻ trộm mộ xông vào đây, đám trùng dây leo đang ngủ say này sẽ là vũ khí lợi hại nhất để đối phó.

Có thể thấy, biện pháp phòng trộm của Hiến Vương lợi hại đến mức nào, thứ này quả thực còn khủng khiếp hơn cả cơ quan tuyệt hộ tự hủy của Đại Ngọa Phật Tây Hạ!

Mọi người nghe Sở Viễn kể lại ngọn ngành, cộng thêm cảnh tượng trước mắt, lập tức cảm thấy da đầu tê dại, toàn thân nổi gai ốc.

Phong Vu Tu sắc mặt như thường, thậm chí còn vẻ mặt hiếu kỳ đánh giá đám nhân dũng treo ngược, cũng không biết cụ thể hắn đang nghĩ gì.

Còn khán giả trong phòng livestream, nghe được lời giải thích bùng nổ của Sở Viễn, bình luận trực tiếp sôi sục, vô số dòng comment như mưa sao băng lướt qua màn hình. 【Tên Hiến Vương này đúng là đáng chết, lại dám lấy người sống làm vật chủ nuôi trùng, thảm tuyệt nhân hoàn, không còn tính người!】 【Nhìn suốt cả lịch sử, ít nhất là những gì bày ra ngoài sáng, chưa thấy mấy kẻ tàn bạo hơn hắn.】 【Khó mà tưởng tượng nổi, những người này lúc đó tuyệt vọng đến thế nào, tôi thấy có mấy cái nhân dũng rất nhỏ, chắc là trẻ con.】 【Hiến Vương này tuyệt đối không phải người tốt lành gì, xin Tiểu Ca mau chóng quật mộ hắn, đào lên quất xác cũng không quá đáng.】 【Ba loại tà thuật này bây giờ còn không?

Nghe nói người Nam Dương giỏi Hàng Đầu Thuật, hóa ra đều là truyền thừa từ lão tổ tông nhà mình cả.】 【Ngửa bài luôn, tôi là

antifan của Tiểu Ca, nhưng hôm nay tôi hy vọng Tiểu Ca có thể quật mộ Hiến Vương, lập tức chuyển sang làm fan!】【Đồng quan điểm, antifan chuyển fan +1】【Đồng quan điểm, antifan chuyển fan +10086】【Khá lắm, Đẳng Thuật của Hiến Vương đúng là thiên nộ nhân oán, thế mà lôi ra được bao nhiêu antifan quay xe, đỉnh thật!】 Khác với sự náo nhiệt trong phòng livestream, Sở Viễn và mọi người chèo bè tre, chậm rãi đi qua khu vực nhân dũng, thần tình rất phức tạp. "Sở Viễn, anh nói Hiến Vương lấy người sống luyện chế Đẳng Thuật, vương triều của hắn ta chắc cũng vì thế mà mất lòng dân rồi diệt vong nhỉ?" Dương Vân U vốn tính tình thanh lãnh, nhìn thấy cảnh tượng chấn động vô cùng trước mắt, ánh mắt cũng thêm vài phần thương cảm.

Sở Viễn lắc đầu, chỉ vào một số nhân dũng có tư thế đặc biệt, thần tình phức tạp giải thích: "Những nhân dũng này hẳn là nô lệ của Hiến Vương, tư thế bọn họ bày ra quỷ dị như vậy, hẳn là để tế tự, cử hành một nghi thức nào đó." Nghe lời này, Bàn Tử lập tức nhổ nước bọt xuống khe suối, chửi đổng: "Mẹ kiếp, lão già Hiến Vương này đúng là súc sinh khoác da người, chuyên môn không làm chuyện tiếng người, loại chuyện táng tận lương tâm này mà cũng làm được." Bàn Tử còn muốn chửi thêm vài câu, đột nhiên phía sau mạnh mẽ truyền đến tiếng vật nặng rơi xuống nước, lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Bõm!

Lúc này mọi người mới nhìn rõ, hóa ra là đám nhân dũng phía trên ở đằng sau như thể thả sủi cảo, từng cái một rơi xuống nước.

Tuy không biết sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng giác quan thứ sáu mách bảo Bàn Tử, hắn phải tăng tốc chèo thuyền, mau chóng rời khỏi nơi này. "Bàn Tử, chèo nhanh lên!" Sở Viễn hét lớn một tiếng, ra sức vung sào tre liều mạng chèo, Bàn Tử cũng cắn chặt răng liên tục dùng sức.

Bõm!

Tiếng rơi xuống nước liên tục, phảng phất như ma âm đoạt mệnh, kích thích thần kinh mọi người, khiến ai nấy chỉ biết cắm đầu cắm cổ chèo.

Thấy tình huống khẩn cấp, Dương Vân U trực tiếp lấy Kim Cương Tán, ngồi xổm xuống bắt đầu chèo phụ.

Động tác của mọi người chung quy vẫn không nhanh hơn cơ quan cổ xưa, cuối cùng chỉ có thể trơ mắt nhìn phía trước bè trúc, mảng nhân dũng cuối cùng cũng thi nhau rơi xuống nước.

Nhân dũng rơi xuống nước, như thể nắng hạn gặp mưa rào, lớp vỏ khô cứng gặp nước liền tan chảy với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Đám trùng dây leo bên trong nhân dũng được bao bọc bởi một lớp màng mỏng trong suốt, như ngửi thấy mùi thức ăn ngon lành, từ từ bơi về phía mặt nước.

Tình hình dưới nước mọi người không thể tận mắt chứng kiến, nhưng mặt nước vừa rồi còn yên tĩnh, giờ bắt đầu liên tục sủi bọt khí.

Hiện tượng dị thường này khiến lòng người không khỏi bắt đầu căng thẳng.

Đột nhiên, cả mặt nước như bị đun sôi, sủi lên từng chuỗi bọt khí, dường như có thứ gì đó sắp chui ra. "Mọi người cẩn thận, có thứ sắp chui ra, chuẩn bị cảnh giới!" Sở Viễn vừa dứt lời, chỉ thấy vô số sinh vật thủy sinh trông giống đỉa thi nhau trồi lên mặt nước, chen chúc nhau hít thở không khí.

Nhìn đám đỉa to bằng ngón tay, kết bè kết đội, liên tục đập nước, thậm chí còn phát ra tiếng vo ve chỉ có ở loài ong mật. "Tiểu Ca, đây là cái quỷ gì thế?" Nhìn đám trùng chi chít, Bàn Tử run giọng hỏi khẽ,

hắn cảm thấy chứng sợ lỗ tròn sắp tái phát rồi.

Sở Viễn ngưng thần nhìn lại, sắc mặt căng thẳng, trầm giọng nói: "Thủy Trệ Phong, hút máu, nhưng không biết bay, chỉ cần không rơi xuống nước thì chắc là không sao." Hắn vừa dứt lời, một đám Thủy Trệ Phong cách đó không xa đã nhanh chóng áp sát mọi người, khi cách bè trúc hai mét, đột nhiên nhảy vọt lên khỏi mặt nước.

Dương Vân U thấy từng con Thủy Trệ Phong kinh tởm điên cuồng lao tới, thân hình xoay chuyển, trực tiếp bung chiếc Kim Cương Tán trong tay ra.

Phập!

Kim Cương Tán hoàn toàn mở ra, tán dù khổng lồ chặn đứng đám Thủy Trệ Phong đang ập tới, có con còn dính chặt trên mặt dù.

Lúc này, mọi người mới nhìn rõ diện mạo thật sự của Thủy Trệ Phong, chỉ nhìn bề ngoài thì thực ra cũng giống đỉa thường gặp.

Nhưng loại dùng Đẳng Thuật nuôi trong cơ thể người sống này tuyệt đối không đơn giản như đỉa thường, chúng biết bay, tính công kích cực mạnh!

Đoàng, đoàng, đoàng!

Bàn Tử thấy Thủy Trệ Phong trồi lên mặt nước ngày càng nhiều, tình thế cấp bách, gầm lên một tiếng, chĩa súng xuống mặt nước xả một băng đạn. "Cẩn thận!" Đột nhiên bên mạn bè, lại một đàn Thủy Trệ Phong nhảy lên khỏi mặt nước, lao mạnh về phía Sở Viễn, Dương Vân U kinh hô một tiếng.

Vừa định dùng Kim Cương Tán phòng ngự thì thấy một đạo ngân quang lóe lên, đám Thủy Trệ Phong giữa không trung thế mà trực tiếp bị chém làm đôi.

Sở Viễn chấn cổ tay, giũ sạch máu đen trên lưỡi đao, đi tới đuôi

thuyền, lớn tiếng nói với mọi người: "Bàn Tử, Phong tổ trưởng, hai người phụ trách chèo thuyền, Dương tiên cô, cô phụ trách an toàn cho hai người bọn họ, tôi đoạn hậu!" Thấy số lượng Thủy Trệ Phong ngày càng nhiều, Sở Viễn biết nhân vật đại năng như Hiến Vương chắc chắn còn lưu lại hậu thủ.

Hiện tại bè trúc ngày càng nặng, cứ đà này, chỉ cần nước tràn qua mặt bè thì đó mới là nguy cơ lớn nhất.

Hơn nữa, thông qua Dạ Nhãn, Sở Viễn phát hiện lượng lớn Thủy Trệ Phong lại tụ tập dưới đáy bè, cuộn lên như lốc xoáy.

Thậm chí còn làm chệch hướng bè trúc, khiến bè cực kỳ mất ổn định.

Trước lực xung kích này, Bàn Tử suýt chút nữa thì rơi khỏi bè, Sở Viễn biết không thể giấu nghề nữa.

Nghĩ đến đây, hắn trực tiếp lấy từ ba lô hệ thống ra một ống máu đã chuẩn bị sẵn, nhỏ thẳng xuống mặt nước dưới chân bè. "Tiểu Ca, cậu làm gì đấy?

Đầu độc Thủy Trệ Phong hả!" Bàn Tử vừa chèo thuyền thật nhanh, vừa nhìn thấy thao tác của Sở Viễn, nhịn không được tò mò hỏi.

Chỉ thấy khoảnh khắc máu nhỏ xuống, cả mặt nước như nước sôi sùng sục, vô số Thủy Trệ Phong như gặp phải thiên địch khủng bố, tranh nhau tránh xa khu vực có máu.

Mặt nước vốn bị bao phủ bởi Thủy Trệ Phong, giờ như thủy triều rút, chúng hung hãn tháo chạy khỏi khu vực có máu, tránh xa chiếc bè dưới chân mọi người.

Không lâu sau, đám Thủy Trệ Phong vốn còn chi chít, vậy mà toàn bộ lùi ra xa cách mọi người bốn năm mét.

Phảng phất như trên bè trúc của Sở Viễn có đại khủng bố gì đó, không dám lại gần, nhất thời lại hình thành thế đối đầu.

Phong Vu Tu nhíu mày nhìn mặt nước, phát hiện một vệt máu nhàn nhạt, rìa ngoài là vị trí Thủy Trệ Phong rút lui. "Đây là máu của sinh vật thần kỳ nào sao?

Thế mà ẩn ẩn có cảm giác chấn nhiếp." Áp chế sự bất an trong lòng, Phong Vu Tu vẻ mặt trịnh trọng nhìn Sở Viễn mặt không đổi sắc, Mạc Kim Giáo Úy thật khiến người ta nhìn không thấu.

Đám Thủy Trệ Phong phía xa dường như gặp phải bức tường vô hình, không dám tiến thêm nửa bước, Bàn Tử vẻ mặt kỳ quái nhìn chằm chằm lọ máu trong tay Sở Viễn. "Tiểu Ca, cái này là thứ gì?

Uy lực lớn thế à, dọa chạy cả Thủy Trệ Phong." Sở Viễn phát hiện mấy người đều tò mò nhìn mình, làm bộ suy tư, thần tình tự nhiên nói: "Đây là máu bí ẩn tôi thu thập được ở chỗ một người bạn, thành phần rất đặc thù, có công hiệu ức chế độc trùng!" Dương Vân U ở bên cạnh nhìn Sở Viễn điềm tĩnh, trực tiếp đảo mắt, da mặt người ta thật sự có thể dày đến mức mở mắt nói hươu nói vượn sao?

Chương 110

Tuy rất tò mò lai lịch loại máu này, nhưng Bàn Tử vẫn kìm nén sự tò mò trong lòng, nhìn đám Thủy Trệ Phong phía xa. "Ơ, mọi người nhìn xem, kia là cái gì?" Bàn Tử chỉ về phía sau đám Thủy Trệ Phong kinh hô.

Mọi người nhìn theo hướng tay Bàn Tử, do giọt máu Thanh Long của Sở Viễn tỏa ra khí tức thần bí khiến Thủy Trệ Phong trong nước cảm thấy sợ hãi và kính sợ, không dám mạo muội lại gần, cứ lượn lờ điên cuồng ở rìa vệt máu.

Đột nhiên, một con cá đầu bẹt hung dữ to bằng bắp chân bất ngờ xuất hiện phía sau đám Thủy Trệ Phong, bất chấp tất cả há cái miệng rộng ngoác, nuốt chửng hơn mười con Thủy Trệ Phong! "Vãi!

Cái này mẹ nó không phải là cá ăn thịt người chứ?" Bàn Tử nhìn con cá đầu bẹt hung mãnh phía sau, tình thế cấp bách buột miệng chửi thề. "Bàn Tử, nhân lúc sự chấn nhiếp của máu vẫn còn, mau chèo thuyền đi, thứ này còn hung dữ hơn cả Thủy Trệ Phong." Nhìn thấy đám cá ăn thịt người (Thực Nhân Ngư) lai thế hung hăng này, Sở Viễn trong lòng hơi kinh hãi, lớn tiếng phân phó.

Hắn cũng ngồi xổm xuống, trực tiếp dùng Hắc Kim Cổ Đao làm mái chèo, ra sức quạt nước.

Những người khác cũng không màng đến tình hình phía sau, thấy bộ dạng này của Sở Viễn liền học theo, tăng tốc độ chèo thuyền.

Nhân lúc rảnh tay, Bàn Tử nhịn không được quay đầu nhìn lại, cảnh tượng lúc này dọa hắn sợ đến mức lông tóc dựng đứng.

Chỉ thấy đám cá ăn thịt người hung mãnh kia nhìn thấy Thủy Trệ Phong như nhìn thấy thức ăn ngon nhất thế gian.

Cá ăn thịt người lao vút tới chỗ Thủy Trệ Phong, há hàm răng sắc nhọn, hung hăng cắn xuống, cơ bản là một miếng một con.

Thủy Trệ Phong kinh hoàng giãy giụa, chạy trốn tứ tung, nhưng sức lực của chúng trước mặt cá ăn thịt người chẳng đáng là bao, theo đà cắn xé điên cuồng của đám cá, mặt nước lập tức nổi lên một mảng máu loang lổ.

Dần dần, lớp huyết thủy này lại từ từ đồng hóa vệt máu Sở Viễn bố trí trước đó, và cuối cùng hòa làm một thể.

Chẳng mấy chốc, đám Thủy Trệ Phong đã bị cá ăn thịt người ăn sạch sành sanh, mặt nước khôi phục vẻ yên tĩnh, như thể chưa từng xảy ra chuyện gì. "Tiểu Ca, đám cá ăn thịt người này chuyên đến ăn Thủy Trệ Phong à, không ngờ lại trở thành cứu binh của chúng ta!" Bàn Tử lau mồ hôi lạnh trên trán, nhìn mặt nước phẳng lặng, hữu kinh vô hiểm nói.

Động tác chèo thuyền của Dương Vân U hơi khựng lại, tai phải cô như nghe thấy động tĩnh nhỏ gì đó, lại đang khẽ run lên. "Không ổn, cá ăn thịt người tới rồi, ngay dưới bè của chúng ta." Nghe thấy động tĩnh dưới nước, tay Dương Vân U hơi run, lớn tiếng kinh hô.

Đoàng, đoàng!

Nghe lời nhắc nhở, Bàn Tử nóng tính trực tiếp xả một băng đạn xuống nước, lập tức mặt nước loang ra vô số màu đỏ. "Tiểu Ca, mau nghĩ cách đi, cứ đà này chúng ta không cầm cự được bao lâu đâu." Bàn Tử vừa bắn vừa nôn nóng nói. "Cá ăn thịt người một khi cắn nát bè trúc, chúng ta sẽ thành mồi cho cá." Phong Vu Tu nhìn cây sào tre bị cắn nham nhở trong tay, cũng học theo Bàn Tử, bắt đầu nổ súng xuống đám cá dưới nước.

Nghe tiếng súng vang lên liên hồi, cộng thêm cảm nhận được dây thừng buộc bè dưới chân đang bị cá cắn, mày Sở Viễn nhíu lại.

Nếu cứ để mặc đám cá này gặp gì cắn nấy, thật sự phá hỏng bè trúc thì tất cả sẽ rơi vào hiểm cảnh.

Đột nhiên, một tia sáng yếu ớt lọt vào mắt Sở Viễn, ngẩng đầu nhìn lên, hóa ra là đã sắp đến bờ.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn trực tiếp lấy Phi Hổ Trảo bên hông ra, phóng thẳng về phía tảng đá hình nấm gần lối ra nhất.

Phi Hổ Trảo như được gắn thiết bị định vị, quấn chuẩn xác vào tảng đá lớn.

Tảng đá này nằm ở giữa lòng sông, cách bờ cũng chỉ hai ba mét, thích hợp vô cùng.

Sở Viễn thử độ co dãn, gọi Bàn Tử đang chèo thuyền một tiếng, trực tiếp giao dây cho hắn, rồi lớn tiếng dặn dò: "Bàn Tử, cậu kéo dây, tôi đối phó cá ăn thịt người." Tiếp thế vị trí của Bàn Tử, dưới ánh mắt hồ nghi của Phong Vu Tu, Sở Viễn lấy ống máu ra, nhỏ ba bốn giọt xuống mặt nước.

Lúc này máu cá ăn thịt người và Thủy Trệ Phong đã hòa lẫn vào nhau, Sở Viễn lo một giọt máu Thanh Long không đủ nên nhỏ thêm vài giọt.

Hiệu quả cũng cực kỳ rõ rệt, đám cá này dường như cũng cảm nhận được sự rung động trong huyết mạch, thiên tính khiến chúng nhao nhao lùi lại. "Có tác dụng rồi!" Thấy tác dụng của máu, Phong Vu Tu tinh thần chấn động, lớn tiếng nhắc nhở mọi người.

Nghe tiếng hắn, Bàn Tử mừng rỡ, cắn chặt răng, không ngừng kéo dây thừng Phi Hổ Trảo, khiến chiếc bè lao nhanh về phía trước.

Ngay khi mọi người thả lỏng tinh thần, trong đàn cá phía sau đột nhiên lao ra một con cá ăn thịt người to bằng quả bóng đá, vậy mà không hề sợ hãi xuyên qua vòng máu.

Điên cuồng lao về phía bè trúc dưới chân mọi người, đòn tấn công của nó như một tín hiệu, đàn cá phía sau cũng bắt đầu rục rịch.

Đoàng!

Thấy con cá lớn còn định va vào bè lần thứ hai, Sở Viễn trực tiếp nã một băng đạn, khiến nó da tróc thịt bong, chết ngay tại chỗ.

Ùng ục ùng ục!

Máu từ xác con cá lớn tỏa ra như có lực hấp dẫn chết người với những con cá khác, khiến vô số cá nhỏ bất chấp nỗi sợ bản năng, không màng sống chết lao tới. "Hỏng rồi, máu bị ô nhiễm nghiêm trọng, không còn tác dụng nữa!" Sở Viễn lớn tiếng nhắc nhở, Hắc Kim Cổ Đao mạnh mẽ đâm xuống nước, ba con cá ăn thịt người bị trường đao xuyên táo như xâu kẹo hồ lô.

Ngửi thấy mùi tanh hôi trên mũi đao, Sở Viễn chấn cổ tay, hất thẳng những con cá bị xuyên thủng về phía sau.

Có lẽ ngửi thấy mùi máu đồng loại, vô số cá ăn thịt người ùa về hướng Sở Viễn vừa ném.

Nhờ vậy mà bè trúc của mọi người cũng giảm bớt áp lực, nhưng lúc này chiếc bè đã gần như tứ phân ngũ liệt.

May mắn thay, dưới sự toàn lực ứng phó của Bàn Tử, chiếc bè đã đến nơi cách bờ không xa. "Nhanh, mọi người lên bờ trước!" Thu lại Phi Hổ Trảo, Sở Viễn lớn tiếng nhắc nhở, ánh mắt vẫn dán chặt vào đám cá phía sau. "Ái chà, chết tôi rồi Tiểu Ca, cái gùi đựng Nộ Tình Kê bị ai đụng trôi mất rồi!" Bàn Tử lên bờ xong, cứ thấy thiếu thiếu cái gì, lúc này mới phát hiện bảo bối kiếm cơm của mình đã trôi theo dòng nước ra xa. "Mẹ nó, con gà béo ngu ngốc này, hoàn cảnh thế này mà còn ngủ được, Bàn gia tôi cũng phục sát đất." Bàn Tử lải nhải, gấp đến độ nhảy dựng bên bờ, mặt nước vốn là điểm yếu của Nộ

Tình Kê, hơn nữa cá ăn thịt người không phải độc vật, không hợp khẩu vị của Gà Vương đâu.

Sở Viễn thấy vậy, không nghĩ ngợi gì, tung Phi Hổ Trảo đu người qua, đáp xuống đúng một tảng đá ngầm.

Đợi đứng vững, Sở Viễn dùng sống dao đập vào cái gùi, trực tiếp mở nắp.

Ò ó o!

Nộ Tình Kê sau khi phát ra tiếng gáy vang dội, vỗ cánh bay về phía Sở Viễn, cuối cùng đậu thẳng lên ba lô của hắn, móng vuốt bám chặt vào đó.

Còn phải nói, tên này ý thức nguy cơ nhất lưu, thế mà còn biết chỗ này nguy hiểm, vội vàng chui tọt vào trong ba lô.

Sở Viễn thầm mắng nó là đồ nhát gan, nhìn một tảng đá ngầm khác cách đó không xa, sải bước nhảy qua. "Tiểu Ca, cẩn thận phía sau!" Ngay khi Sở Viễn nhảy lên tảng đá phía trước, lại một con cá ăn thịt người to như quả bóng lao lên khỏi mặt nước, đớp về phía lưng hắn.

Biến cố bất ngờ khiến Bàn Tử đứng trên bờ liên tục vẫy tay hét lớn, mặt đầy lo lắng.

Hắn giương súng định giải vây cho Sở Viễn nhưng lại sợ bắn trúng đồng đội, ngay lúc hắn do dự...

Vút!

Còn chưa đợi hắn phản ứng, Bàn Tử chỉ cảm thấy một đạo kim quang vụt qua má mình, nhanh như sao băng.

Đạo kim quang nhanh như chớp giật, vậy mà xuyên thủng con cá ăn thịt người khổng lồ sau lưng Sở Viễn!

Bịch!

Xác cá lớn rơi mạnh xuống đất, máu me đầm đìa, dẫn dụ vô số con cá khác bu lại cắn xé.

Sở Viễn vẻ mặt bất ngờ nhìn Dương Vân U, lúc này hắn mới nhìn rõ, đó là một sợi dây thừng mảnh màu bạc sáng loáng dài khoảng ba mét.

Chương 111

Đầu dây gắn một mũi tiêu hình nón màu vàng dài chừng mười centimet. "Thằng Tiêu!" Bàn Tử đơ cả người, không ngờ thời nay còn có người luyện loại binh khí lạnh hiếm gặp này, hơn nữa còn chuẩn xác đến vậy.

Nhìn phía sau, Dương Vân U đang ung dung thu hồi Thằng Tiêu, lau đi vệt máu trên mũi tiêu rồi quấn lại vào đạo bào bên hông.

Vẻ hời hợt nhẹ nhàng này làm toát lên sự anh tư táp sảng vô cùng, khiến Phong Vu Tu ở bên cạnh không khỏi nhìn thêm vài lần. "Cảm ơn!" Đi đến bên cạnh Dương Vân U, liếc nhìn Thằng Tiêu bên hông đối phương, Sở Viễn mỉm cười nói lời cảm ơn.

Thằng Tiêu thuộc loại binh khí mềm, bắt nguồn từ ám khí Tiêu dây, người tập luyện thì nhiều nhưng người tinh thông lại rất ít.

Sở Viễn có kỹ năng hệ thống thưởng là Tinh thông binh khí lạnh, khoảnh khắc nhìn thấy Thằng Tiêu, trong đầu hiện ra rất nhiều cách dùng nó.

Chính vì vậy Sở Viễn mới coi trọng Dương Vân U thêm một bậc, theo hắn biết, muốn tinh thông Thằng Tiêu, không có mười năm tám năm thì không luyện ra được.

Dương Vân U khẽ gật đầu với Sở Viễn, nhìn ánh sáng yếu ớt phía xa, khẽ nói: "Tôi nghe thấy tiếng gió, đằng kia chắc là lối ra rồi." Nói xong liền không để ý đến mọi người nữa, đi đầu bước qua đó.

Phong thái anh tư táp sảng này của cô khiến Sở Viễn có chút lúng túng, quả nhiên là con cái giang hồ, người tàn nhẫn nói ít làm nhiều.

Bàn Tử vỗ nhẹ vai Sở Viễn, bất đắc dĩ nói: "Em gái Dương tính

cách là thế, quen là được, đi thôi." Khi Sở Viễn tiếp tục lên đường, các khán giả trong phòng livestream cũng hoàn hồn sau hoàn cảnh căng thẳng tột độ vừa rồi. 【Thế mà cũng hóa hiểm vi di được, nhìn mà thót tim, không ngờ con đỉa này lại có tên là Thủy Trệ Phong?】 【Tôi chỉ muốn biết, máu Tiểu Ca nhỏ xuống rốt cuộc là thứ gì?

Cả đám độc trùng cứ như gặp quỷ vậy!】 【Tiếc quá, đỉa là đồ tốt đấy, năm ngoái ra nước ngoài ở Việt Nam, ăn đỉa chiên giòn, vị y hệt tôm tít.】 【Vãi, lầu trên khẩu vị nặng thật, tôm tít cái gì, thứ này ăn được á?

Nhìn đã buồn nôn.】 【Đều nói cá ăn thịt người có ở Nam Mỹ, không ngờ nước ta cũng có loài này, đỉnh thật.】 【Chuyên gia Viện nghiên cứu sinh vật đâu, mau qua nghiên cứu mấy thứ quỷ quái này đi, rốt cuộc là cái gì vậy?】 【Chào mọi người, tôi là nhân viên Viện nghiên cứu sinh vật, viện trưởng chúng tôi đã dẫn mười mấy chuyên gia bay đến Vân Nam rồi.】 【Á, chẳng lẽ không ai phát hiện ra Thằng Tiêu của tiểu tỷ tỷ Bàn Sơn sao?

Ngầu vãi, từ nay xin làm fan Bàn Sơn!】 【Còn phải nói, em gái này vừa đánh đấm giỏi lại vừa xinh, mỗi tội tính cách lạnh lùng quá, làm đạo sĩ thì phí của giời.】 【Lầu trên, tư tưởng đen tối nhé!】 ...

Cùng lúc đó, ba chiếc bè trúc đang chậm rãi di chuyển trong đường thủy, trên bè chật ních người, đang soi đèn đánh giá tình hình trong động. "Tộc trưởng, chúng ta đuổi theo lâu như vậy rồi, sao vẫn chưa thấy đám người ngoại tộc kia?" Nhật Mộc đầu nấm giơ đèn pin, soi tứ phía, cẩn thận hỏi lão tộc trưởng Ân Khoan trước mặt. "Bọn chúng muốn đến Trùng Cốc chỉ có mỗi con đường này, ra khỏi động là rừng lớn, chỉ bằng bọn chúng, hừ, đừng hòng đi ra được." Lão tộc trưởng đánh giá vách đá hai bên, hừ lạnh một tiếng rồi thong thả đáp. "A Ba, nước sông phía trước bắt đầu chảy xiết, ngài chú ý an toàn, mọi người đứng vững, cẩn thận!" Đi ở chiếc bè đầu tiên, Trạch Ngõa mặt

sẹo thân tư thẳng tắp đứng ở mũi bè, nhìn dòng nước xiết hét lớn.

Đoàn người trại Già Long dưới sự dẫn dắt của Trạch Ngõa, khi đối mặt với ngã ba dòng chảy xiết, lại âm sai dương thác đi vào con đường thủy khác.

Phải nói vận khí đám người này cũng khá tốt, nếu họ lỡ đi vào con đường của bọn Sở Viễn, e rằng đều bỏ mạng dưới nước rồi.

Nói chuyện hai đầu, ngay khi đám người trại Già Long đang thề thốt bắt giữ bọn Sở Viễn thì nhóm người Sở Viễn vừa bước ra khỏi hang động nước.

Sở Viễn đứng ở cửa ra động nước núi Già Long, phóng tầm mắt ra xa.

Cảnh tượng Trùng Cốc phía xa như một bức họa đồ sộ từ từ mở ra trước mắt hắn, núi non trùng điệp, mây mù lượn lờ, uyển như tiên cảnh.

Sâu trong Trùng Cốc, một cái cây khổng lồ chọc trời sừng sững, cành lá xum xuê, dưới gốc cây các loại kỳ hoa dị thảo tranh kỳ khoe sắc, khe suối trong núi róc rách chảy. "Lão già Hiến Vương này cũng biết chọn chỗ thật, chốn núi non hiểm trở này người thường đúng là không tìm được." Bàn Tử nhìn cảnh tượng gần như rừng nguyên sinh của Trùng Cốc, trong mắt đầy vẻ không thể tin nổi, không kìm được cảm thán. "Đừng nói nhảm nữa, sắc trời âm u rồi, lỡ trời mưa thì khó đi lắm, mau đi thôi!" Sở Viễn chỉ vào con đường núi dốc đứng bên cạnh, nhàn nhạt phân phó.

Dương Vân U không ngắm cảnh Trùng Cốc, ngược lại trả Kim Cương Tán cho Sở Viễn, sau đó chủ động hỏi: "Sở tiên sinh, đã đến Trùng Cốc rồi, còn xin thi triển bản lĩnh Mạc Kim Giáo Úy, tìm kiếm mộ Hiến Vương!" Sở Viễn nghe vậy nheo mắt lại nhưng không nói gì nhiều, lấy từ ba lô ra một tấm bản đồ, từ từ mở ra cho mọi người

xem. "Đây là bản đồ tiền bối họ Thôi cung cấp, trên đó có đánh dấu vị trí cụ thể của mộ Hiến Vương, có lẽ chúng ta có thể dựa vào bản đồ để tìm." Dương Vân U khẽ lắc đầu, than thở: "Tấm bản đồ này vẽ từ thời Hán, cách nay đã hơn hai ngàn năm, đặc điểm địa mạo được đánh dấu trong hình phần lớn đều đã thay đổi rất nhiều.

Chúng ta e là rất khó dùng, tấm bản đồ này chỉ để tham khảo thôi!" Sở Viễn đưa tay chỉ về phía Trùng Cốc xa xa, trầm giọng nói với mọi người: "Muốn thi triển Tầm Long Quyết thì phải biện hình thế lý khí.

Nhìn rõ sự hình thành của sông núi nơi này, mọi người nhìn kia, mặt đất mây mù lượn lờ, đủ loại cây cối dây leo, Tầm Long Quyết cũng không biết bắt đầu từ đâu." Bàn Tử gãi đầu, sốt ruột hỏi: "Tiểu Ca, Tầm Long Quyết không dùng được, thế chúng ta còn cách nào khác không?" Nhớ lại kết quả thi triển "Sưu sơn tầm long" (Lục soát núi tìm rồng) bên ngoài Trùng Cốc cách đây không lâu, Sở Viễn nhàn nhạt nói: "Địa thế Trùng Cốc này thấp, chính là đuôi của long mạch phiêu hốt bất định núi Già Long, chúng ta chỉ cần xuyên rừng hướng Bắc, đi thẳng một mạch." Nói xong cũng không đợi người khác phản ứng, xốc lại ba lô, trực tiếp men theo đường núi dốc đứng đi xuống.

Bàn Tử và mọi người nhìn nhau, gật đầu rồi cũng đi theo sau Sở Viễn.

Đi cuối cùng là Phong Vu Tu, hắn lặng lẽ đưa tay phải ra, hãi nhiên là xác một con Thủy Trệ Phong to bằng ngón tay đã chết, toàn thân tím tái. "Tiếc thật, không có độc tính!" Phong Vu Tu thầm tiếc rẻ trong lòng, Thủy Trệ Phong không độc thì vô dụng với hắn, ngón tay khẽ động, búng xác con vật đi.

Khoảnh khắc bị búng đi, loáng thoáng thấy trên tay hắn có hai vết thương nhỏ như lỗ kim do Thủy Trệ Phong cắn! "Có điều, thứ máu bí ẩn của Sở Viễn kia đúng là đồ tốt, thế mà chấn nhiếp được độc trùng

cấp thấp, quả là vật báu khả ngộ bất khả cầu." Phong Vu Tu nén tâm tư, giả vờ lơ đãng nhìn Sở Viễn một cái, cái nhìn này dọa hắn suýt va vào Bàn Tử đi trước.

Hóa ra ngay lúc hắn nhìn Sở Viễn, Sở Viễn vừa khéo quay đầu lại, trên mặt như cười như không nhìn Phong Vu Tu!

Suốt dọc đường không nói gì, mọi người men theo đường núi dốc đứng, đi chừng hơn nửa tiếng mới xuống đến đất bằng dưới đáy vực.

Lúc này, mọi người đã ở dưới vách núi dựng đứng của núi Già Long, ngẩng đầu nhìn trời chỉ thấy tầng mây trắng xóa bao phủ.

Phóng mắt nhìn ra, đây là một thung lũng bị sương mù trắng che phủ, rừng nguyên sinh mênh mông bạt ngàn khiến người ta không thấy bờ bến.

Nhất là sâu trong rừng rậm, rất nhiều kỳ hoa dị thảo lấp lánh ánh sáng bí ẩn dưới ánh mặt trời, càng nhìn càng thấy thâm sâu khó lường.

Thậm chí nhiều nơi mây phong sương tỏa, rừng cây rậm rạp che khuất bầu trời, nhất thời khó mà nhìn rõ phương hướng xung quanh.

Nhìn địa phương trước mắt, trong lòng Sở Viễn có chút bất an, chỉ thấy hắn lấy la bàn từ túi ra, nhìn về bốn phía.

Theo thời gian trôi qua, kim la bàn đột nhiên quay tít mù, thấy vậy, Sở Viễn quay sang cười khổ với ba người bên cạnh: "Địa thế thung lũng này đặc thù, chắc là tồn tại từ trường bí ẩn, la bàn của tôi mất linh rồi." Bàn Tử nghe vậy mặt xệ xuống, nhìn Sở Viễn đầy mong đợi: "Tiểu Ca, đây là sở trường của cậu mà, còn cách nào phán đoán phương hướng không?" Sở Viễn không trả lời ngay, tìm một khoảnh đất khá sạch sẽ, áp tai xuống đất, mở rộng ngũ quan của mình.

Chính là phép "Văn" (nghe) trong "Thính phong thính lôi văn sơn biện long" (Nghe gió nghe sấm, nghe núi đoán rồng).

Sở Viễn cũng không ngờ Trùng Cốc này lại lớn như vậy.

Vừa rồi đứng trên vách núi nhìn thấy vị trí trung tâm Trùng Cốc, nhưng lúc này la bàn mất linh, mọi người về cơ bản không nhìn rõ phương hướng.

Có lẽ chỉ có thợ săn lão luyện hoặc người hái thuốc trong núi mới phân biệt được.

Kế sách hiện giờ, hắn chỉ có thể dùng phương pháp nguyên thủy nhất, tìm kiếm sông ngòi.

Theo bản đồ của Thôi lão đạo, lối vào mộ Hiến Vương nằm ở đuôi long mạch núi Già Long, tức là trung tâm Trùng Cốc.

Hơn nữa, năm xưa Hiến Vương cho người xây lăng mộ, muốn thực hiện bảo huyệt "Thủy Long Vựng" đặc thù thì nhất định phải mượn sức mạnh dòng nước.

Chi lưu của Xà Hà xuyên qua trung tâm Trùng Cốc, chỉ cần tìm được dòng nước, men theo đó mò vào sơn cốc là có thể đảm bảo không lạc đường. "Tìm thấy rồi, phía trước hai trăm mét có một dòng nước xiết, chúng ta men theo sông mà đi!" Nghe được vị trí dòng nước, Sở Viễn lập tức đứng dậy hô hào mọi người, bản thân đi đầu tiên.

Đi được chừng hơn hai trăm mét, quả nhiên một con suối nhỏ hiện ra trước mắt mọi người. "Không ngờ Mạc Kim Giáo Úy như anh mà còn biết thuật Văn Sơn của Tá Lĩnh Lực Sĩ, trước đây đúng là coi thường anh rồi." Dương Vân U liếc Sở Viễn một cái, bí thuật này từng nghe tổ phụ nhắc tới, người giỏi thuật này nhất thời đó chính là Tá Lĩnh Lực Sĩ. "Em gái Dương, giờ là lúc nào rồi, chúng ta men theo suối đi có an toàn không?

Đám cá ăn thịt người kia không đuổi theo chứ!" Bàn Tử nhìn quy

mô dòng suối cũng không nhỏ, hắn lo nhất là cá ăn thịt người trong động nước sẽ sinh sôi nảy nở ở khu rừng này.

Phong Vu Tu xốc lại ba lô, nhìn Bàn Tử đang lo lắng, cười khẽ: "Bàn Tử, đây không phải cá ăn thịt người gì đâu, mà là cá Đao Xỉ Khuê, chúng có nhược điểm chí mạng là chỉ sống được ở nước nhiệt độ thấp, không thể sinh tồn ở vùng quá nóng." Dương Vân U cũng gật đầu, sau đó nhìn rừng rậm phía trước, trịnh trọng nói: "Hiến Vương này thủ đoạn quỷ dị, chúng ta vừa vào đã gặp phải Đằng Thuật tấn công, nhất định phải dè dặt từng bước, cẩn thận vạn phần." Ai nấy đều mặt mày ngưng trọng, tuy trước khi xuất phát Sở Viễn đã mấy lần nhấn mạnh sự nguy hiểm của chuyến đi này nhưng Bàn Tử và Phong Vu Tu thực ra không để tâm lắm.

Một người thì quen thói tự đại, không sợ trời không sợ đất; người kia thì tự tin bản lĩnh bất phàm, có thể ung dung đối phó.

Nhưng qua đoạn đường thủy vừa rồi, tâm thái mấy người thay đổi không ít, lần này quan hệ đến sinh tử tồn vong, chỉ có thể thành công không thể thất bại.

Sau khi xác định men theo dòng nước đi về phía Trùng Cốc, mấy người nghỉ ngơi chốc lát rồi tiếp tục lên đường, xuất phát tìm vị trí trung tâm Trùng Cốc.

Cứ thế, mọi người men theo con suối nhỏ, gian nan bước đi, một đường hướng Bắc, xuyên rừng lội suối.

Chương 112

Xà Hà tuy chỉ là một nhánh nhỏ nhất của sông Lan Thương nhưng lại uốn quanh núi Già Long một đoạn, vì thảm thực vật trong Trùng Cốc quá dày nên mấy người đi một lúc lại mất dấu lòng sông, mỗi khi gặp tình huống này Sở Viễn lại phải tìm lại dòng nước.

Cứ lặp lại như vậy, đoàn người đành phải men theo rìa chi lưu Xà Hà, lần mò tiến lên.

Suốt dọc đường, mặt đất toàn là các loại cây cối dây leo, thậm chí có khu vực dây leo mọc rậm rạp đến mức gần như không có chỗ đặt chân.

Sở Viễn chỉ đành dùng Hắc Kim Cổ Đao ngạnh kháng mở ra một con đường, đồng thời còn phải coi chừng độc trùng, gian khổ trong đó không sao tả xiết.

Đi liên tục chừng hơn hai tiếng, khoảng bốn giờ chiều, Bàn Tử đi sau lưng Sở Viễn đột nhiên dừng bước. "Hộc hộc, Tiểu Ca, mấy tiếng rồi, chúng ta còn phải đi đến bao giờ?

Chân tôi bắt đầu nhũn ra rồi, mọi người không mệt à?" Bàn Tử vịn vào một gốc cây lớn, vừa thở hổn hển vừa nghi hoặc nhìn bọn Sở Viễn. "Không mệt!" Sở Viễn, Dương Vân U và Phong Vu Tu đồng thanh đáp.

Bàn Tử kinh ngạc nhìn ba người, ủa, ba người các người lấy đâu ra sự ăn ý này vậy, còn nữa, đi đường thôi có cần phải "cuốn" (thi đua) thế không?

Thấy Bàn Tử thực sự đi không nổi nữa, Sở Viễn cũng phát hiện mặt trời đã bắt đầu xuống núi, ước chừng thêm một tiếng nữa là trời tối.

Đột nhiên mắt Sở Viễn sáng lên, hai cây đa cổ thụ chọc trời xuất hiện cách đó không xa, hắn biết đã gần đến trung tâm Trùng Cốc rồi.

Hai cây đa này mọc vô cùng hùng vĩ, thân cây to như cột đá, tán cây rủ xuống như cái lọng che trời.

Hai thân cây to lớn xoắn vào nhau, quấn quýt bốn năm vòng, hình thành thế "Phu Thê Thụ" hiếm thấy.

Trên thân cây còn mọc rất nhiều đóa hoa khổng lồ không biết tên và thực vật ký sinh, trông khá bí ẩn.

Khi đoàn người đến dưới gốc đa mới phát hiện hai cây cổ thụ này thực sự quá cao, liếc mắt không thấy ngọn.

Lúc này mặt trời đã hoàn toàn xuống núi, bóng đêm xua đi dư huy của ban ngày cho đến khi nuốt chửng tất cả.

Đi đêm vốn là đại kỵ, huống hồ là trong rừng nguyên sinh này, nên khi Sở Viễn đề nghị mọi người qua đêm ở đây, mai đi tiếp thì được toàn phiếu thông qua.

Trong rừng sâu núi thẳm khí hậu quỷ quyệt đa biến, tìm được nơi trú ẩn thiên nhiên như gốc đa khổng lồ này đã là vạn hạnh.

Nghĩ vậy, Sở Viễn dùng xẻng công binh của Bàn Tử dọn dẹp một khoảng đất khô ráo, dùng lá khô cỏ dại nhóm lửa trại.

Bàn Tử thấy thế liền đặt gùi xuống, tự cáo phấn dũng đi loanh quanh kiếm củi.

Dương Vân U dặn dò một tiếng chú ý an toàn rồi lấy cái nồi dã ngoại cỡ nhỏ từ ba lô Bàn Tử ra dựng lên.

Phong Vu Tu cũng không cam lòng yếu thế, lấy từ ba lô ra mấy chai nước uống và mì tôm, chuẩn bị giải quyết bữa tối nay.

Sở Viễn thì dùng cành cây mồi lửa, tìm vài tảng đá xanh lớn, nhìn

quy mô vừa khéo để nằm ngủ.

Hắn định dùng lửa hong khô đá xanh, xua đi hơi ẩm trong không khí, nếu không đến tối, kiểu gì cũng vì hơi ẩm mà sinh bệnh.

Một lát sau, Bàn Tử vừa lầm bầm chửi rủa vừa ôm một đống củi về, hóa ra ban đêm sương nhiều, cành cây khô khó kiếm.

Phong Vu Tu thấy lửa to dần liền bắt đầu dùng nồi dã ngoại nấu mì, chỉ cho ít gia vị, chủ yếu sợ mùi thức ăn dẫn dụ động vật tới.

Bọn Sở Viễn cũng không kiểu cách, mì vừa chín là bắt đầu xì xụp.

Bàn Tử vừa oán trách Phong Vu Tu keo kiệt, cho ít gia vị, đồ nấu chẳng ra gì, vừa chén liền tù tì ba bát to.

Ăn xong bữa cơm đơn giản, Phong Vu Tu xung phong đòi gác đêm, dù sao trong rừng rậm này cũng nguy cơ tứ phía.

Ai cũng không biết buổi tối sẽ gặp phải độc trùng mãnh thú gì, vì an toàn của mọi người, bắt buộc phải luân phiên canh gác.

Màn đêm buông xuống, Vân Nam Trùng Cốc, dưới gốc cây đa, bóng tối như mực lan tràn nhanh chóng, phảng phất nuốt chửng cả thung lũng.

Nhìn qua tán đa trên đầu, bầu trời không một ánh sao, chỉ có bóng tối vô tận, một nỗi sợ hãi mơ hồ lập tức dâng lên trong lòng. "Phong tổ trưởng, anh không sao chứ?" Bốn tiếng đồng hồ trôi qua cái vèo, đồng hồ sinh học của Sở Viễn đánh thức hắn, hắn lập tức phát hiện Phong Vu Tu đang tâm thần bất ninh, ngẩng đầu nghi hoặc nhìn lên phía trên đỉnh đầu.

Sở Viễn nhìn theo hướng hắn, trong bóng tối này, chỉ có đường nét của cây cối là lờ mờ có thể thấy được. "Mở Dạ Nhãn!" Thầm niệm hệ thống, lúc này Sở Viễn mới thấy thiên phú này hữu dụng, ở chốn rừng sâu núi thẳm này quả là thần kỹ.

Dưới tầm mắt của hắn, cảnh tượng phía trên lập tức hiện rõ mồn một, loáng thoáng thấy được một mảng bóng đen lớn.

Sở Viễn thầm đoán, đây rất có thể là chiếc máy bay vận tải bị rơi của Mỹ trong nguyên tác! "Suỵt, Tiểu Ca, cậu nghe xem, đây là tiếng gì, tôi cứ cảm giác có người thì thầm bên tai ấy." Phong Vu Tu mang trong mình truyền thừa Quan Sơn Thái Bảo, giờ phút này trên mặt lại hiếm khi lộ ra vẻ kinh hoàng thất thố.

Sở Viễn trong lòng khẽ động, làm như không có chuyện gì cười khẽ: "Phong tổ trưởng, chắc anh ban ngày đi đường mệt quá nên nghe nhầm thôi, không khéo là tiếng lá cây xào xạc trong gió đấy, anh đi nghỉ đi, đổi tôi gác cho." Bỗng nhiên một cơn gió đêm gào thét thổi qua, mang theo chút hơi lạnh khiến Phong Vu Tu rùng mình.

Chắc là mình mệt quá nghĩ nhiều thật rồi, Phong Vu Tu lắc đầu, đi về túi ngủ của mình, để nguyên quần áo nằm xuống. "Anh cũng nghe thấy tiếng động lạ đúng không!" Một giọng nói thanh lãnh đột nhiên truyền vào tai Sở Viễn, nghiêng người nhìn lại, không biết Dương Vân U đã rời túi ngủ từ lúc nào.

Khò ~ Zzzz...

Sở Viễn còn chưa trả lời, lập tức bị tiếng ngáy của Phong Vu Tu làm cho cạn lời, tên này, vào giấc nhanh thế cơ à?

Ngủ trong một nốt nhạc!

Dương Vân U cũng kinh ngạc nhìn hắn một cái, đột nhiên hạ thấp giọng nói: "Vị chuyên gia này, trông có vẻ hơi khác người thường." Sở Viễn nhướng mày, nghe nói dòng dõi Bàn Sơn Đạo Nhân đại đa số đều tinh thông y thuật, chắc hẳn đã nhìn ra sự đặc thù trên người Phong Vu Tu rồi.

Ngay từ trong động nước, Sở Viễn đã nhận ra cơ thể hắn không

bình thường, vì rất ít khi Thủy Trệ Phong lao thẳng vào mặt hắn.

Phong Vu Tu che giấu rất tốt nhưng độc tính trên người hắn khiến Thủy Trệ Phong cũng không muốn lại gần, đó chính là bản lĩnh gia truyền của Quan Sơn Thái Bảo.

Có điều Sở Viễn tạm thời chưa muốn ngửa bài với Phong Vu Tu, muốn lấy được Mộc Trần Châu, trong mộ Hiến Vương vẫn cần sự phối hợp của hắn.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn tùy ý tìm một lý do ứng phó với Dương Vân U, tuy cô rất khó hiểu nhưng thấy Sở Viễn không để ý, cô cũng không tiện kiên trì.

Đột nhiên, một âm thanh đứt quãng truyền vào tai Dương Vân U, khiến cô giật mình đứng phắt dậy.

Ra hiệu im lặng với Sở Viễn, cô vểnh tai chăm chú lắng nghe. "Tôi nghe thấy một đoạn âm thanh đứt quãng, hình như là mã Morse thông tin: ba ngắn ba dài ba ngắn, có người đang phát tín hiệu cầu cứu!" Dương Vân U sầm mặt, kinh nghi bất định quan sát xung quanh, hạ thấp giọng nói. "Cô sao cũng giống Phong tổ trưởng thế, tôi thấy là đi đường mệt quá nên nghe nhầm rồi!" Sở Viễn ngẩng đầu nhàn nhạt nói, sau đó nhìn lên cây đa lớn phía trên, hắn biết tín hiệu truyền đến từ đó.

Lúc này cả nhóm đi đường mệt mỏi rã rời, không thích hợp mạo hiểm, đợi mọi người dưỡng tinh súc duệ xong có thể thăm dò một phen.

Dương Vân U nghe Sở Viễn nói vậy, mày hơi nhíu, nhưng dường như nghĩ đến điều gì, nhìn Bàn Tử đang ngủ say, khẽ thở dài một hơi rồi cũng không nói gì thêm.

Thấy Sở Viễn đang ngửa đầu nhìn cây đa, cô cũng nhìn theo, lúc

này mới phát hiện hai cái cây quấn chặt lấy nhau.

Trên cây ký sinh rất nhiều thực vật không biết tên, rễ cây thô to biến thành màu xanh, đầy vết nứt lớn nhỏ khác nhau.

Thấy Sở Viễn không nói gì, Dương Vân U thế mà lại chủ động mở lời, chỉ vào cây đa lớn, thần sắc thoáng chút thương cảm: "Hai cây đa này sống không lâu nữa đâu, thực vật ký sinh trên người chúng quá nhiều, dưỡng phân cây hấp thu được đã không đủ bù đắp tiêu hao.

Anh xem, phần giữa thân cây của chúng đã rỗng rồi, tối đa còn ba năm năm nữa là sẽ vì cạn kiệt dưỡng phân mà khô chết." Sở Viễn nhìn Dương Vân U đang cảm khái vạn phần, gật đầu: "Nước đầy thì tràn, trăng tròn thì khuyết, đúng như tiên cô nói, cây đa này nhìn thì tươi tốt vạn phần, thực chất đã cách cái chết không xa!" Dương Vân U chậm rãi đi đến gần Sở Viễn, ngồi xuống tảng đá cách hắn hơn một mét, giọng u u thở dài: "Sở tiên sinh, sư phụ từng nói anh mang trong mình năng lực của tứ đại môn phái trộm mộ, người hiện nay có thể tìm được mộ Hiến Vương, phi anh mạc thuộc!

Tộc Bàn Sơn tôi chịu lời nguyền đốm đỏ (Hồng ban) cả ngàn năm, tộc nhân đều sống không quá nửa đời người, chỉ có Mộc Trần Châu mới giải trừ được lời nguyền.

Chuyến đi Trùng Cốc lần này, chúng ta thiên tân vạn khổ mới đến được đây, nhưng mộ Hiến Vương ở đâu, có tìm được Mộc Trần Châu hay không, tất cả đều chưa biết được." Không ngờ Dương Vân U nhìn tuổi không lớn lại gánh vác sứ mệnh tìm Mộc Trần Châu cho cả tộc nhân.

Giây phút này, Sở Viễn như nhìn thấy thủ lĩnh Bàn Sơn Đạo Nhân - Chá Cô Tiêu bôn ba tứ xứ nhiều năm trước!

Chương 113

"Tiên cô cứ gọi tên tôi đi, trước khi đến Vân Nam tôi đã tự bói cho mình một quẻ, quẻ Ly Hỏa, đại cát, tâm tưởng sự thành.

Cô nghỉ ngơi sớm đi, chuyến đi mộ Hiến Vương lần này, tâm nguyện của cô ắt sẽ thành." Thấy Sở Viễn giả thần giả quỷ như vậy, Dương Vân U trực tiếp tặng hắn một cái lườm xinh đẹp, chần chờ giây lát rồi khẽ nói: "Sở Viễn, anh cũng coi như một nửa Bàn Sơn Đạo Nhân, sau này gọi tôi là sư muội đi, đừng cứ mở mồm là tiên cô tiên cô nữa!" Sở Viễn trong lòng toát mồ hôi, thầm nghĩ nữ đạo sĩ xưng hô tiên cô cũng là bình thường mà, chẳng lẽ bắt chước Bàn Tử gọi cô là "Tiểu ngưu tị tử" (mũi trâu nhỏ - từ lóng gọi đạo sĩ) chắc.

Hai người nói chuyện một hồi lại thấy thân thiết hơn vài phần, thấy Dương Vân U đã nhắm mắt nghỉ ngơi, Sở Viễn tìm tảng đá khô ráo, trực tiếp ngồi khoanh chân.

Có lẽ do tinh thần căng thẳng suốt dọc đường, một lát sau Sở Viễn cũng thấy buồn ngủ, thấy xung quanh không có động tĩnh gì liền định chợp mắt một lúc...

Cũng không biết qua bao lâu, bỗng nhiên bị người lay nhẹ, Sở Viễn tỉnh ngay lập tức.

Lúc này hắn mới phát hiện người đánh thức mình là Dương Vân U, thấy Sở Viễn mở mắt, cô lập tức đặt ngón tay lên môi, ra hiệu im lặng, ý bảo hắn đừng nói lớn, sau đó lại chỉ tay lên trên, ý bảo Sở Viễn kiểm tra.

Lúc này là nửa đêm, tầng mây dày trên trời đã tan, ánh trăng lành lạnh chiếu rõ mồn một phía trên cây đa.

Sở Viễn lúc này mới phát hiện, hóa ra ở chỗ bóng râm phía trên

cây đa lại lộ ra đường nét mơ hồ của một chiếc máy bay.

Xem ra chắc chắn là Dương Vân U muốn đổi ca với mình, phát hiện ra sự bất thường nên mới gọi mình dậy.

Hơn nữa lúc này Bàn Tử và Phong Vu Tu ngủ trong túi ngủ như chết, hồn nhiên không chú ý đến hai người.

Đột nhiên, một đoạn âm thanh đứt quãng mạnh mẽ truyền tới từ phía trên đỉnh đầu, khoảnh khắc này rõ ràng chưa từng thấy.

Dương Vân U biến sắc, trang bị sẵn Nga Mi Thích, bày ra tư thế phòng ngự, còn không quên nhắc Sở Viễn âm thanh truyền từ phía trên xuống.

Sự việc đã đến nước này, Sở Viễn cũng không thể giả câm giả điếc, đành phải phối hợp gật đầu, dù sao mọi người cũng nghỉ ngơi hòm hòm rồi.

Là lúc phải làm việc!

Nghĩ đến đây, Sở Viễn cũng không khách sáo, đi thẳng đến chỗ Bàn Tử lay hắn dậy, sau đó là Phong Vu Tu.

Bàn Tử vừa tỉnh, đang chuẩn bị mở mồm phàn nàn vài câu thì đột nhiên một tiếng gõ trầm thấp vọng tới.

Nhìn theo hướng âm thanh, tuy tầm mắt Bàn Tử bị cành lá cây đa che khuất, nhưng mảng bóng đen lớn phía trên lập lòe bất định giữa các cành cây, thậm chí có thể cảm nhận được một tia âm khí!

Sở Viễn nhìn hai người, cũng mặc kệ bọn họ đang ở trạng thái gì, trực tiếp hạ thấp giọng nói: "Vừa rồi hai người ngủ, sư muội Dương nghe thấy trên đỉnh cây truyền đến tiếng tín hiệu cầu cứu, biết đâu trong cây này có người?" Câu này lọt vào tai mọi người, lập tức cảm thấy một luồng hàn khí dâng lên trong lòng, Bàn Tử đè thấp giọng hỏi: "Người?

Cậu chắc chứ?

Có khi nào là thứ gì khác không, ví dụ như ma?" Sở Viễn thấy vậy, trực tiếp lấy Phát Khâu Ấn ra, nói với Bàn Tử: "Yên tâm, tôi có bảo bối này, tiểu quỷ bình thường không làm gì được tôi đâu, tôi lên cây xem sao." Không đợi Bàn Tử mở miệng, Phong Vu Tu lại khác hẳn thường ngày kéo Sở Viễn lại, chỉ vào ánh trăng trên trời, cấp thiết nói: "Tiểu Ca, giờ Tý đã qua, Dịch Tư sinh âm sát tà khí, cậu nhìn ánh trăng trên không ửng đỏ, sương trắng vậy mà chuyển hóa thành yêu vụ.

Theo tôi thấy, trong cây này tất định có người chết, âm thanh này có lẽ là 'Quỷ tín hiệu' trong truyền thuyết, không thể đi đâu!" Sở Viễn ngơ ngác nhìn Phong Vu Tu, không ngờ phản ứng của đối phương lại lớn đến vậy. "Huynh đệ, cậu là Quan Sơn Thái Bảo mà.

Bất quá, các môn các phái đạo mộ đều có đặc điểm riêng, cũng có kiêng kỵ riêng, có lẽ Phong Vu Tu từng gặp phải chuyện gì tương tự chăng?" Nghĩ đến đây, Sở Viễn dừng bước, xoay người nghi hoặc hỏi: "Tín hiệu ma là cái gì?

Sao tôi chưa từng nghe nói qua?" Phong Vu Tu cũng phát hiện mình phản ứng quá kích động, hắn hít sâu một hơi, trên mặt thoáng qua một tia bất an, hồi ức nói: "Tiểu Sở, cậu hẳn là biết chuyện khai quật Nữ Thần Mộ ở Nội Mông Cổ mấy năm trước chứ?

Đến nay đã hơn bốn năm nhưng vẫn không có tiến triển gì." Nghe đến ba chữ "Nữ Thần Mộ", tinh thần mọi người đều chấn động.

Chuyện này năm đó cũng gây xôn xao dư luận xã hội.

Nghe nói vì trong mộ xảy ra sự kiện ly kỳ, những người tham gia khai quật năm đó, không ít người cuối cùng đều phải vào bệnh viện tâm thần.

Thậm chí, bao gồm cả một vị giáo sư chuyên gia nổi tiếng của Viện nghiên cứu khảo cổ năm đó.

Vì ảnh hưởng thực sự quá lớn, ngôi mộ này tạm thời bị niêm phong.

Mấy người đều vẻ mặt kinh ngạc nhìn Phong Vu Tu, không ngờ hắn lại từng đến Nữ Thần Mộ, không biết hiểu rõ nội tình được bao nhiêu.

Dường như nhận ra suy nghĩ của mọi người, Phong Vu Tu vội vàng xua tay, trầm giọng nói: "Tôi chỉ ở vòng ngoài, tình huống bên trong không rõ lắm, có rất nhiều lời đồn đại về phương diện thần quỷ, như Cầu Nại Hà, Quỷ Vương đoạt mệnh các loại." Nói đến đây, giọng hắn khựng lại, hạ thấp xuống: "Nữ thần mộ có bộ đội biên phòng bảo vệ, nhưng nửa đêm thường xuyên thu được tín hiệu mạc danh kỳ diệu, giống hệt như hôm nay.

Những tín hiệu đứt quãng này liên quan đến rất nhiều chủng loại, hơn nữa nội dung cũng thiên kỳ bách quái, lúc đó có người tin là thật.

Phái ra không ít binh lực đi cứu viện, nhưng người đi rồi thì một đi không trở lại, giống như bốc hơi khỏi thế gian.

Những tín hiệu quỷ mị kia cũng lập tức biến mất không thấy tăm hơi.

Khi đó, rất nhiều người có mặt đều nói đây chính là 'tín hiệu ma' trong truyền thuyết, giống như âm sai địa phủ chuyên môn câu hồn đoạt phách." Mỗi khi nhớ lại trải nghiệm năm đó, Phong Vu Tu vẫn còn chút sợ hãi.

Sau thời gian xuất hiện tín hiệu ma đó, liền xảy ra chuyện lớn kia.

Các nhân viên công tác khảo cổ và chuyên gia giáo sư thâm nhập cổ mộ, hơn năm mươi người toàn bộ đều phát điên, gây chấn động

toàn quốc.

Thấy mọi người vẫn còn chìm đắm trong câu chuyện của Phong Vu Tu, Sở Viễn trực tiếp lấy ra một cây đèn pin, nửa đùa nửa thật nói: "Mấy cái tin vịt kiểu này đa phần là do không hiểu rõ tình hình, tam sao thất bản mà thôi, không thể tin là thật được.

Hơn nữa, nơi này cũng tính là phạm vi bên ngoài lăng mộ Hiến Vương, vạn nhất có manh mối mà bỏ qua thì uổng, phải tra cho ra ngô ra khoai mới được." Sở Viễn nói xong cũng không quản người khác nghĩ gì, trực tiếp vung Phi Hổ Trảo, thuận theo dây leo trên thân cây, chậm rãi leo lên trên.

Bàn Tử đảo mắt một vòng, cười nịnh nọt với Dương Vân U đang chuẩn bị leo lên: "Dương muội tử, em với Tiểu Ca lên trước xem tình hình, tên công tử bột Phong Vu Tu đã sợ như vậy, tôi ở dưới này canh chừng với hắn." Thấy Dương Vân U nhìn mình với ánh mắt kỳ quái, Bàn Tử vội vàng vỗ ngực giải thích đầy nghĩa khí: "Tôi không phải sợ độ cao đâu nhé, em xem sắc mặt tên mặt trắng kia tái mét rồi kìa, tôi lo hắn ở dưới này một mình xảy ra chuyện, hai người cứ lên trước đi." Dương Vân U liếc xéo Bàn Tử một cái, sau đó nắm lấy Phi Hổ Trảo mà Sở Viễn để lại, hai tay dùng sức, men theo thân cây leo lên.

Phong Vu Tu vẻ mặt phức tạp nhìn hai người đang leo lên, trịnh trọng nói với Bàn Tử: "Bàn Tử, anh phải tin tôi, tín hiệu ma này là có thật." Bàn Tử khẽ gật đầu.

Trong quãng đời đổ đấu, chuyện quái dị gì mà hắn chưa từng gặp qua, hắn tin vào sự tồn tại của tín hiệu ma.

Nghĩ đến đây, trong lòng Bàn Tử đột nhiên sinh ra một tia bất an: Bọn họ sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Hay là mình cũng leo lên xem sao? ...

Nói chuyện hai đầu.

Tốc độ leo trèo của Sở Viễn rất nhanh, động tác nhẹ nhàng, chẳng mấy chốc đã leo đến vị trí quá nửa cây đa lớn, hơi cúi xuống nhìn.

Lúc này mới phát hiện, hai cây đa lớn quấn lấy nhau này cao đến hơn hai mươi mét, tán cây nhìn qua phải rộng đến vài chục mét.

Phần lớn ánh trăng trên trời đều bị tán cây che khuất, thông qua đèn pin chiếu lên cành lá phía trên, chỉ nhìn rõ được vị trí cách đó vài mét. "Tiểu Ca, mau nhìn xem, kia là cái gì?

Có phải giống xác máy bay không?" Lúc này, Dương Vân U cũng đã leo đến vị trí của Sở Viễn, quét đèn một vòng, chỉ vào bóng đen cách đó không xa, đột nhiên cao giọng gọi.

Đó là vị trí cành lá xum xuê giữa cây đa, một cái bóng đen khổng lồ kẹp ở giữa, cách bọn họ còn vài mét.

Thấy Dương Vân U một mình đi lên trước, Sở Viễn vội vàng đi theo.

Lại gần mới phát hiện, dưới ánh trăng bà sa, một đoạn thân máy bay dài khoảng bốn năm mét, dưới những dây leo thô to, bị quấn chặt giữa hai thân cây.

Xác máy bay đã rách nát không chịu nổi, trên thân bị dây leo quấn chằng chịt, loáng thoáng có thể thấy trong khoang chứa chất đống một số cái hòm.

Nhìn khoang máy bay rỉ sét loang lổ trước mắt, khắp nơi đều là rêu xanh dày đặc, thậm chí rễ cây đa lớn cũng sắp sinh trưởng hòa làm một với nó.

Có thể thấy máy bay rơi ở đây e rằng ít nhất cũng đã mấy chục năm, trong hoàn cảnh này làm sao còn truyền ra tín hiệu cầu cứu được chứ?

Bỗng nhiên thấy trên thân máy bay có một chuỗi số mờ nhạt, Dương Vân U chủ động tiến lên, dùng Nga Mi Thích gạt đứt dây leo và rêu xanh, lúc này mới nhìn rõ. "Đây là máy bay vận tải C-47 của Không quân Mỹ, xem ra là loại dùng để vận chuyển vật tư quân sự." Sở Viễn chủ động đi trước Dương Vân U, chỉ vào những cái hòm gỗ lấp ló trong khoang, khẽ giải thích. "Nhưng mà, máy bay vận tải vật tư sao lại rơi ở chỗ này?" Dương Vân U nghi hoặc hỏi.

Nơi này chính là Âu Lạc (khu vực hẻo lánh), cho dù là máy bay ngoại địch mấy chục năm trước cũng không dám tùy tiện xông vào. "Chắc là liên quan đến chiến tranh Miến Điện mấy chục năm trước, nơi này vốn gần Miến Điện, nghe nói hơn mười năm trước tại hẻm núi lớn sông Nộ, người ta đã phát hiện tổng cộng mấy chục xác máy bay vận tải của quân đội Mỹ.

Chương 114

Tôi nghe nói ở biên giới Tây Nam thậm chí có mấy trăm xác máy bay.

Chỉ là không ngờ ở Trùng Cốc Vân Nam lại cũng phát hiện được, xem ra là bay lạc vào đây." Sở Viễn nhớ lại tin tức trong đầu, kết hợp với lịch sử mình từng xem, ung dung giải thích. "Tiểu Ca, có phải phát hiện cái gì rồi không?

Hai người cứ thì thầm to nhỏ cái gì thế?" Bàn Tử dưới gốc cây nghe thấy động tĩnh, đoán là Sở Viễn phát hiện gì đó, lập tức ngứa ngáy trong lòng, sốt ruột gọi với lên.

Sở Viễn không thèm để ý tên Bàn Tử không đáng tin cậy kia, rút Hắc Kim Cổ Đao ra, chuẩn bị cưỡng ép mở cửa khoang để vào kiểm tra.

Do xác máy bay hư hỏng nghiêm trọng, bị cây đa già không ngừng sinh trưởng chèn ép, trên cửa khoang đầy những dây leo to nhỏ không đều. "Keng!" Hắc Kim Cổ Đao lóe lên hàn quang sắc bén, dưới thao tác thành thạo của Sở Viễn, đao phong từ trên xuống dưới chém cửa khoang thành hai đoạn. "Tí tách!

Tí tách!" Ngay lúc này, một tín hiệu mã Morse quỷ dị yếu ớt vang lên.

Sở Viễn mạnh mẽ dừng bước, dỏng tai lên nghe.

Hắn ra hiệu im lặng với Dương Vân U, người hơi nghiêng về phía trước, nín thở muốn lắng nghe tín hiệu thần bí kia.

Đột nhiên, một bàn tay chậm rãi vỗ lên vai hắn, dọa Sở Viễn giật mình quay phắt lại, tay phải cầm đao chém ngược lên. "Đừng động

thủ, người mình, Tiểu Ca, là tôi đây!" Nhát đao nhanh như chớp dọa đối phương lùi lại phía sau, vội vàng hô to.

Nghe thấy giọng Bàn Tử, Sở Viễn vội thu Hắc Kim Cổ Đao về, xoay một vòng hoa đao rồi cắm lại vào bao sau lưng. "Bàn Tử, ông nửa đêm nửa hôm muốn dọa chết người ta à?

Không phải ông đang canh ở dưới sao?

Sao lại mò lên đây?" Sở Viễn không khỏi thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi theo phản xạ chém ra một đao suýt chút nữa làm Bàn Tử bị thương, may mà hắn phản ứng đủ nhanh.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn cạn lời nhìn Bàn Tử, vừa rồi tim hắn thực sự muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Sở Viễn vốn định nói chuyện, đột nhiên bị Dương Vân U kéo một cái, cô chỉ vào khoang máy bay, ra hiệu cho hắn. "Két... chi..." Đột nhiên, một âm thanh lanh lảnh vang dội mạnh mẽ vang lên bên tai mọi người.

Âm thanh này đến quá đột ngột, Bàn Tử sợ đến mức lùi lại mấy bước, trong lòng Sở Viễn cũng kinh hãi.

Hắn nhớ trong phim gốc, ở đây gặp phải Điêu Hào (Cú lợn khổng lồ), sức chiến đấu bình thường, nhưng trong nguyên tác tiểu thuyết thì con này cũng là một nhân vật tàn nhẫn.

Dương Vân U hiển nhiên cũng nghe thấy âm thanh, cô trực tiếp chiếu đèn pin qua.

Cảnh tượng tiếp theo khiến ba người mắt chữ A mồm chữ O, thậm chí trên trán Bàn Tử còn toát ra một tầng mồ hôi lạnh. "Mẹ ơi, cái quái gì thế này?

Không phải là cương thi đấy chứ?" Bàn Tử sợ đến mức lập cập lôi từ sau lưng ra một cái móng lừa đen to đùng chắn trước người,

dường như làm vậy mới có cảm giác an toàn.

Âm thanh đột nhiên truyền ra từ trong khoang, vì đứng quá gần nên nghe cực kỳ rõ ràng, khiến ba người trong lòng phát hoảng.

Dưới ánh đèn mờ ảo, chỉ thấy một bóng người gầy nhỏ, ngồi ngay ngắn trên ghế lái máy bay, cơ thể run rẩy biên độ nhỏ, dường như tín hiệu cầu cứu bắt nguồn từ đây.

Mấy người nhìn nhau, mặt lộ vẻ nghi hoặc.

Người trong khoang mặc trang phục phi công, quan trọng là cái đầu vẫn đang chậm rãi lắc lư. "Tiểu Ca, cái thứ này không phải thực sự là thứ dơ bẩn gì đấy chứ?" Dương Vân U cẩn thận tiến lên vài bước, hạ thấp giọng hỏi. "Mọi người đứng yên ở đây, tôi lên trước xem sao." Tuy trong lòng đã có suy đoán, nhưng Sở Viễn vẫn giả bộ lấy ra Phát Khâu Ấn, chậm rãi tiến lên. "Thiên Quan ban phúc, bách vô cấm kỵ." Dương Vân U tuy có chút lo lắng nhưng vẫn lấy hết can đảm, tay cầm Nga Mi Thích, từng bước theo sát sau lưng Sở Viễn.

Bàn Tử phía sau hai người gấp đến mức giậm chân, nhìn bóng lưng hai người mà cả trái tim treo ngược lên.

Lúc này là nửa đêm về sáng, cả khu rừng yên tĩnh lạ thường, chỉ có tiếng gõ "tí tách" từ trong khoang máy bay từng nhịp từng nhịp truyền đến.

Mỗi tiếng vang lên phảng phất như một búa tạ gõ mạnh vào tim, khiến người ta lạnh gáy.

Sở Viễn và Dương Vân U sóng vai từ từ lại gần, viên phi công trên ghế lái nhìn càng lúc càng rõ.

Đập vào mắt là một chiếc mũ phi công màu xanh lam, có thể thấy rõ chiếc mũ này đang cử động qua lại, giống hệt người sống.

Nhưng mà, nhìn góc độ cái đầu nghiêng trái nghiêng phải và gục

xuống, lại không giống động tác mà người bình thường có thể làm ra.

Sở Viễn rút Hắc Kim Cổ Đao, mũi đao chỉ vào đối phương, chậm rãi đi tới, muốn xem thử tôn dung của vị này!

Đột nhiên, mũ phi công khẽ chuyển động, cái đầu vốn đang cúi thấp mạnh mẽ xoay về phía sau, một đôi mắt khổng lồ màu vàng nhạt sắc lẹm nhìn về phía nhóm Sở Viễn.

Động tĩnh bất ngờ khiến thân hình Sở Viễn khựng lại.

Khá lắm, đôi mắt vàng óng như hai tia chớp lạnh lẽo, nhìn người vô cùng chói mắt.

Phảng phất như thần quang có thể nhiếp đi tam hồn thất phách của người khác, kẻ tâm chí không kiên định mà không kịp đề phòng, e là sẽ bị dọa vỡ mật. "Cẩn thận!" Thấy động tĩnh này, Dương Vân U dựng ngang cặp Nga Mi Thích trước ngực, run giọng nhắc nhở.

Lời còn chưa dứt, thân hình viên phi công mạnh mẽ bật dậy từ ghế ngồi, dang rộng đôi cánh, nhanh như sao băng bay vút lên không trung.

Tuy trong bóng tối có chút không rõ hình dáng, nhưng đối với thiên phú Dạ Nhãn (nhìn đêm) của Sở Viễn, hắn nhìn rõ mồn một.

Đây nào phải yêu ma quỷ quái gì, rõ ràng là một con mãnh cầm khổng lồ hiếm thấy.

Nhìn đôi mắt màu vàng nhạt kia, chính là Điêu Hào (Cú Lợn khổng lồ).

Lúc này, con Điêu Hào đang bay lượn cách xác máy bay không xa.

Sở Viễn mới chú ý đến một vũng máu bên cạnh ghế lái, còn sót lại nửa cái xác động vật gì đó, xem ra con Điêu Hào đang ăn, lại không cẩn thận bị bọn họ quấy rầy.

Xem ra cái gọi là tín hiệu thần bí kia, có khả năng chính là tiếng gõ phát ra khi nó đang thưởng thức bữa tiệc lớn.

Có lẽ vì bị quấy rầy bữa ăn, lúc này đôi mắt Điêu Hào tràn ngập thù hận, giang cánh bay vút xuống, móng vuốt sắc bén chộp thẳng vào mặt Sở Viễn.

Vì hoàn cảnh tối tăm, Dương Vân U và Bàn Tử bên cạnh còn chưa kịp nhìn rõ là sinh vật gì, chỉ cảm thấy trên đầu có một luồng kình phong ập tới.

Dương Vân U vội vàng thuận thế đẩy Sở Viễn một cái, mà Bàn Tử lúc này cũng phản ứng lại, trực tiếp giương súng tiểu liên lên quét. "Pằng!

Pằng!

Pằng!" Một tràng tia lửa từ nòng súng của Bàn Tử giận dữ phun ra, trút chính xác vào cơ thể con Điêu Hào giữa không trung. "Vù vù!" Một trận cuồng phong mạnh mẽ vang lên trên đầu mọi người.

Con Điêu Hào khổng lồ nghe thấy tiếng súng dường như ý thức được nguy hiểm.

Chỉ thấy nó trực tiếp dang rộng đôi cánh, linh hoạt né tránh đạn, cuối cùng vỗ cánh thật nhanh, vô thanh vô tức hòa vào màn đêm dày đặc, biến mất không thấy tăm hơi.

Chương 115

"Vãi chưởng, Tiểu Ca, vừa rồi cái thứ đó là gì thế?

Sao lại to như vậy?" Bàn Tử cầm súng đi đến bên cạnh Sở Viễn, cảnh giác nhìn quanh, nghi hoặc hỏi.

Dương Vân U thấy sinh vật khổng lồ kia rút lui cũng thở phào nhẹ nhõm, tò mò về lai lịch của nó.

Sở Viễn chậm rãi đứng dậy, phủi bụi đất trên người, trầm giọng nói: "Nhìn đôi mắt và bộ lông đó, cộng thêm nửa đêm nửa hôm còn hoạt động, hẳn là Điêu Hào, mỏ nhọn móng sắc, có thể vật lộn giết chết mãnh thú!

Chúng ta hôm nay gặp con này, thân hình to lớn như vậy cũng coi là bình sinh hiếm thấy, ước chừng là dị chủng trong loài Điêu Hào." Bàn Tử khẽ thở hổn hển, nghe vậy thì bừng tỉnh đại ngộ: "Hóa ra là con cú mèo cỡ lớn à!" Sở Viễn lại có suy tính khác, ánh mắt con dị chủng Điêu Hào này rất đáng sợ, e là sẽ không dễ dàng từ bỏ địa phương này như vậy.

Hắn vừa rồi phát hiện phía trước khoang máy bay có một hốc cây lớn, bên trong lờ mờ có mùi máu tanh, hẳn là nơi con Điêu Hào dự trữ thức ăn.

Loại sinh vật cỡ lớn này một bữa ít nhất cũng ăn mười mấy con thỏ rừng, vừa rồi quấy rầy nó ăn, nó đã lộ ra ánh mắt hung ác, khẳng định còn sẽ quay lại.

Hiện giờ nhóm Sở Viễn trực tiếp chiếm sào huyệt của nó, nó sao có thể dễ dàng buông tha cho mọi người. "Tiểu Ca, mau lại xem, chỗ này đều là bảo bối tốt a!" Bàn Tử bên cạnh thấy mọi người vô sự, ánh mắt bắt đầu láo liên tứ phía, đột nhiên nhịn không được lại rống to

lên.

Thì ra Bàn Tử nhìn thấy mấy cái hòm gỗ rải rác trên mặt đất, tùy tiện mở ra xem, lập tức mắt sáng như sao. "Bàn Tử, phát hiện bảo vật gì mà đại kinh tiểu quái thế?" Dương Vân U thu hồi Nga Mi Thích, thấy Bàn Tử vẻ mặt hưng phấn, không khỏi tò mò hỏi.

Bàn Tử soi đèn vào cái hòm trước mặt, cười nói: "Ha ha, trong này thế mà toàn là vũ khí đạn dược, lần này đi mộ Hiến Vương chắc kèo rồi, giải quyết hoàn hảo nỗi sợ thiếu đạn dược của Bàn gia." Nói xong, hắn tự mình lục lọi trong hòm, tìm được mấy khẩu súng tiểu liên kiểu Mỹ, kiểm tra thử một chút, thế mà phát hiện vẫn còn dùng được.

Tay cầm hai khẩu súng, Bàn Tử lập tức đắc ý, cười lớn với Sở Viễn: "Tiểu Ca, cậu nhìn tôi giống đội cảm tử Garrison không?" Khoe khoang xong, Bàn Tử kéo thoi nạp đạn, vẻ mặt tán thán: "Mấy người Mỹ này vẫn có chút hàng ngon, đồ cổ mấy chục năm thế mà vẫn dùng tốt, lớp mỡ niêm phong chống nước này làm không tệ." Đột nhiên, tai Sở Viễn khẽ động, cảm giác dường như có một luồng khí tức lướt qua.

Tuy đối phương vô thanh vô tức, nhưng Sở Viễn biết khẳng định là con Điêu Hào đã quay lại.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn nhìn về phía Bàn Tử, quả nhiên một cái bóng cao bằng người trưởng thành đang lặng lẽ đứng ngay sau lưng hắn.

Chỉ thấy con Điêu Hào khổng lồ kia mạnh mẽ mở bừng đôi mắt vàng rực, mổ về phía sau gáy Bàn Tử. "Bàn Tử, mau nằm xuống, nó ở sau lưng cậu!" Sở Viễn quát lớn một tiếng, Phi Hổ Trảo trong tay mạnh mẽ vung ra, đánh về phía sau lưng Bàn Tử.

Phản ứng của Bàn Tử lúc này cũng thuộc hàng đẳng cấp thế giới,

cũng chẳng màng đến hòm gỗ dưới đất, cả người trực tiếp nằm rạp xuống thật nhanh. "Bốp!" Ngay lúc thân thể Bàn Tử đập lên cái hòm, đầu vuốt kim loại của Phi Hổ Trảo đánh thẳng vào mặt con Điêu Hào, kình lực mạnh mẽ khiến nó lùi lại mấy bước.

Bàn Tử nghe thấy động tĩnh, nén đau xoay người, giương hai khẩu súng tiểu liên lên quét một tràng không phân biệt vào con Điêu Hào. "Chết đi, con súc sinh này!" Hai chuỗi đạn phảng phất như hai con rồng lửa gào thét trút cơn giận dữ, vô số viên đạn trút lên thân hình to lớn của Điêu Hào. "Quác quác!" Vô số viên đạn rít gào bắn tới, như mưa rào nện lên người nó, phát ra những tiếng trầm đục.

Trên da nó nháy mắt nở rộ từng đóa hoa máu, máu tươi văng tứ tung, nhuộm đỏ cả dây leo cành cây xung quanh.

Con Điêu Hào khổng lồ thống khổ vặn vẹo thân thể, ý đồ né tránh đạn, nhưng khoảng cách thực sự quá gần, căn bản không thể tránh né.

Trong mắt nó tràn ngập phẫn nộ và đau đớn, phát ra từng tiếng kêu thê lương tê tâm liệt phế.

Cho đến khi đạn trong súng Bàn Tử bắn hết, trên người Điêu Hào đã xuất hiện vô số vết thương, máu tươi như suối tuôn ra.

Động tác của nó dần trở nên trì trệ, cuối cùng ngã vào thân cây, rồi trượt xuống dưới gốc, phát ra một tiếng "Rầm" trầm đục.

Thân cây đa lớn dưới chân mọi người rung lắc dữ dội, cả cây đa già đều kêu răng rắc, phảng phất như có thể gãy đôi bất cứ lúc nào.

Sở Viễn từ trên cao nhìn xuống xác con Điêu Hào rơi dưới đất.

Kẻ được xưng là thợ săn hung hãn nhất trong rừng rậm đêm đen này, nếu không phải nhờ uy lực của súng đạn hiện đại, e rằng Sở Viễn cũng bó tay với nó, khả năng bay lượn của Điêu Hào không phải dạng vừa.

Có lẽ đây chính là quy luật sinh tồn mạnh được yếu thua của rừng rậm.

Cũng may, flycam lúc này đang ở trạng thái tạm dừng trực tiếp, nếu không chưa biết chừng sẽ có khán giả chỉ trích bọn họ sát hại động vật được bảo vệ quốc gia.

Sở Viễn đi tới bên cạnh Bàn Tử, thuận tay kéo hắn dậy, đồng thời lớn tiếng khen ngợi: "Bàn gia, thương pháp đủ tê đấy!" Bàn Tử đứng dậy, vỗ vỗ khẩu tiểu liên trong tay, cười hắc hắc: "Súng tiểu liên Thompson, hàng Mỹ, hay còn được Mafia nước ngoài gọi là 'Máy đánh chữ Chicago', khuyết điểm duy nhất là hơi nặng!" Về vũ khí súng đạn hiện đại, Bàn Tử tuyệt đối là tin tay, tuy khẩu Thompson này là hàng mấy chục năm trước nhưng đối với các loại quái vật trong cổ mộ thì miễn cưỡng cũng đủ dùng, hơn nữa súng này đã qua quân đội niêm phong đặc biệt.

Cộng thêm loại súng này chịu được nước, đạn dược lại được bảo quản rất tốt, quan trọng nhất là hắn phát hiện trên súng còn có dầu bôi trơn.

Có thể thấy lô vũ khí này bảo tồn đến nay đã là rất khó.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử trực tiếp đeo hai khẩu súng ra sau lưng.

Hắn nhét từng nắm đạn bọc nhựa vào người, có thứ này trong tay, lát nữa xông pha mộ Hiến Vương hắn cũng không hoảng.

Sở Viễn cũng không ngăn cản, lát nữa xuống cây, hắn chuẩn bị bỏ toàn bộ số quân hỏa này vào không gian hệ thống.

Sau này xuống mộ không cần lo lắng chuyện vũ khí nóng nữa. ...

Cùng lúc đó, cách nhóm Sở Viễn vài dặm, dân làng trại Già Long đang giơ đuốc, gian nan đi lại trong rừng.

Ngay lúc Bàn Tử nổ súng bắn chết Điêu Hào, tiếng súng đùng

đoàng truyền đi cực kỳ rõ ràng trong khu rừng tĩnh mịch. "Tộc trưởng, có tiếng súng!" "Xảy ra chuyện gì vậy?" Dân làng trại Già Long nghe thấy tiếng súng lập tức trong lòng hoảng hốt, nhao nhao dựa sát vào vị trí trung tâm của lão tộc trưởng Ân Khoan.

Ân Khoan tuổi già cẩn thận, vội vàng ra hiệu dừng lại với mọi người, khẽ gật đầu, nhìn về hướng có tiếng súng.

Ngặt nỗi lúc này đêm tối đưa tay không thấy ngón, thực sự khó mà nhìn rõ tình hình phía trước. "Nhật Mộc, lúc bọn họ đi có mang theo súng không?" Ân Khoan gọi thanh niên để đầu nồi úp tên Nhật Mộc lại, sắc mặt hơi đổi, vẻ mặt trầm trọng hỏi.

Nếu đối phương mang súng, chuyện này sẽ khó giải quyết. "Tộc trưởng, tôi không thấy đám người ngoại tộc kia mang súng!" Nhật Mộc giơ đuốc, nhớ lại một chút rồi khẳng định. "A Đạt, cậu là thợ săn giỏi trong thôn, nghe thử xem tiếng súng này truyền đến từ đâu?" Ân Khoan hỏi một thanh niên thân hình cao lớn đeo cung tên trong đám người, chính là cao thủ săn bắn A Đạt của trại Già Long.

A Đạt dỏng tai lên, hồi lâu sau chỉ về hướng chính Bắc, khẳng định: "Tiếng động ở bên kia!" Ân Khoan thần sắc khẽ động, vung tay lớn tiếng dặn dò dân làng: "Mọi người cẩn thận chút, đi theo tôi!" Nói xong, cả đoàn người vội vã đi về hướng tiếng súng. ... "Thùng, thùng, thùng!" Nhóm Sở Viễn đang chỉnh lý súng ống trong xác máy bay, đột nhiên vài tiếng gõ theo nhịp điệu đứt quãng truyền vào tai.

Dương Vân U thần tình khẽ động, đi về phía thân cây chỗ con Điêu Hào ngã xuống, lại gần xem xét, hãi hùng phát hiện trên thân cây có mấy lỗ đạn.

Âm thanh cổ điển thần bí kia chính là từ trong thân cây tại vị trí lỗ đạn truyền ra!

Lúc này là bóng tối cuối cùng trước bình minh, trong màn đêm vô

biên vô tế, tiếng động truyền ra từ cây đa lớn khó tránh khỏi khiến người ta suy diễn lung tung. "Sao lại thế này?

Vấn đề tín hiệu này các người không phải giải quyết rồi sao?" Bàn Tử buông súng xuống, hạ giọng hỏi Sở Viễn.

Cũng không trách hắn, tiếng động này quả thực giống tín hiệu ma.

Vừa rồi hắn nghe Sở Viễn giải thích tín hiệu nghe được dưới gốc cây là tiếng Điêu Hào ăn, giờ Điêu Hào đã chết, sao tiếng tín hiệu này lại vang lên?

Dương Vân U đưa ngón tay lên môi, ra hiệu "Suỵt" với mọi người, sau đó áp tai vào thân cây.

Tĩnh tâm lắng nghe một hồi, đột nhiên cô sắc mặt đại biến, thần sắc lơ đãng lộ ra một tia sợ hãi, mở miệng nói: "Hóa ra cái tôi nghe thấy ngay từ đầu chính là âm thanh này, đứt quãng, lặp đi lặp lại, chính là một đoạn mã Morse!

Các anh nghe xem, tạch tạch...

Chương 116

tạch tạch... tạch, D...

E...

A...

D, đây là tín hiệu TỬ VONG!" Sau khi nghe rõ âm thanh phát ra trong thân cây, Dương Vân U mạnh mẽ đứng dậy, sắc mặt khó coi nhìn nhóm Sở Viễn.

Sở Viễn dỏng tai, hồi lâu sau trong lòng cũng thở phào, quả thực âm thanh này có chút khác biệt so với tiếng Điêu Hào ăn.

Xem ra trước đó hắn hiểu lầm, hiện tại so sánh kỹ, hắn phát hiện hai loại âm thanh này hoàn toàn khác nhau.

Bàn Tử mặc kệ tam thất nhị thập nhất, trực tiếp chửi thề xông lên, chĩa súng định bắn vào thân cây: "Con bà nó chứ, tín hiệu ma cái gì?

Đừng lại là sinh vật cổ quái gì tác quái, để Bàn gia siêu độ nó!" Đêm đen trước bình minh, trên cây đa vạn lai câu tịch (vắng lặng), yên tĩnh đến mức thậm chí một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy.

Mọi người trong lòng đều biết, âm thanh thần bí này xác thực truyền đến từ giữa thân cây, lặp đi lặp lại, tuyệt đối không nghe lầm.

Thậm chí ngay cả Phong Vu Tu đang canh dưới gốc cây cũng nghe thấy từng trận âm thanh kỳ quái, khiến hắn không ngừng ngẩng đầu nhìn lên cây.

Sở Viễn lặng lẽ đi đến bên cạnh Dương Vân U, trở tay rút Hắc Kim Cổ Đao, đối diện với nơi truyền ra tiếng động, nhẹ nhàng vung lên.

Trường đao sắc bén linh hoạt xoay chuyển trong tay Sở Viễn, một lát sau, thân cây bị khoét một cái lỗ to bằng nắm tay.

Dương Vân U tò mò nhoài người, chiếu đèn pin vào miệng lỗ, chỉ thấy bên trong thân cây thế mà cũng là dây leo lớn nhỏ chằng chịt.

Nhất là ánh sáng bị dây leo phức tạp che chắn mờ mờ ảo ảo, tầm nhìn hơi mơ hồ, chỉ thấy một vật hình dài ẩn nấp trong đó.

Thông qua ánh đèn yếu ớt, thứ kia nhìn xa xa phảng phất là một cỗ quan quách, càng nhìn càng thấy rợn người. "Tiểu Ca, anh mau lại xem, cái này có phải giống một cỗ quan quách không?" Dương Vân U nhíu mày, gọi nhỏ Sở Viễn bên cạnh.

Bàn Tử nghe vậy, thần tình lập tức có chút kinh hoảng, run rẩy nói: "Tiểu Ca, Dương muội tử, hai người nói xem chúng ta có phải thực sự gặp ma rồi không!

Sẽ không phải là lính Mỹ chết trước kia đang quậy phá chứ?" Sở Viễn đen mặt nhìn Bàn Tử, thời đại nào rồi, huống chi tên này là một Mạc Kim Hiệu Úy mà lại sợ ma? "Bàn Tử, đừng nói nhảm, trên đời này làm gì có ma, cái này thực ra là..." Lời của Sở Viễn chưa nói xong, bỗng nhiên ngọn cây dưới chân kêu răng rắc, cả cây đa lớn đều run rẩy, phảng phất như địa chấn.

Cây đa chấn động tạo ra phản ứng dây chuyền, nhất là nhánh cây đang nâng đỡ xác máy bay.

Không chịu nổi trọng lực nữa, nhánh cây trực tiếp gãy đôi từ giữa, xác máy bay to lớn trượt theo dây leo rơi xuống.

Cây đa già cỗi dưới lực đạo lớn như vậy, thân cây to lớn trực tiếp bị toác làm hai nửa, hoàn toàn gãy lìa.

May mà dây leo bên thân cây đa rất nhiều, nhóm Sở Viễn phản ứng nhanh chóng, bám vào dây leo bên cạnh tránh được va chạm.

Nhưng xác máy bay thì rơi thẳng từ độ cao hơn hai mươi mét xuống mặt đất, phát ra tiếng động cực lớn.

Một làn khói bụi nồng đậm lập tức lấy cây đa làm trung tâm, nhanh chóng khuếch tán ra bốn phía, hình thành một vùng bụi mù.

Phong Vu Tu ngũ quan hơn người, sớm đã phát hiện động tĩnh của cây đa, trốn đi thật xa, ngược lại tránh được một kiếp!

Hồi lâu sau, đợi bụi đất đầy trời tan đi, mọi người phát hiện cây đa lớn đã bị phá hủy nghiêm trọng, mắt thấy là không sống nổi nữa.

Bàn Tử đang đu dây leo lơ lửng giữa không trung, thấy cây đa chẻ làm đôi thì trợn mắt há hốc mồm, bỗng nhiên một tia u quang thu hút sự chú ý của hắn. "Ái chà, vãi chưởng, Tiểu Ca, cậu mau nhìn xem, kia là cái gì?

Có phải quan quách không?

Chúng ta lần này phát tài rồi!" Bàn Tử siết chặt dây leo, vẻ mặt hưng phấn hét lên, không ngờ còn chưa đến mộ Hiến Vương, thế mà đã sớm "thấy quan tài phát tài", mở hàng rồi!

Nghe tiếng Bàn Tử hô hoán, mọi người nhìn theo danh tiếng.

Quả nhiên phát hiện trong thân cây bị gãy, một cỗ quan quách bằng đồng xanh bị dây leo quấn quanh, lúc ẩn lúc hiện.

Đột nhiên, tiếng tín hiệu quen thuộc mà xa lạ kia lại một lần nữa truyền ra từ trong thân cây, âm thanh chính là đến từ cỗ quan quách đồng xanh đó!

Bàn Tử vốn đang hưng phấn giống như bị người ta bóp cổ, lập tức vẻ mặt kinh khủng, không phát ra được chút âm thanh nào.

Sở Viễn cũng nhíu mày, cái tín hiệu quỷ quái này thật sự là dai như đỉa, phảng phất như ám lấy mọi người, âm hồn bất tán.

Dương Vân U cúi đầu nhìn độ cao, chậm rãi buông tay, men theo dây leo trượt đều xuống, một lát sau đã tiếp đất.

Sở Viễn khẽ gật đầu với Bàn Tử, cũng học theo bộ dạng của cô, thuận theo dây leo chậm rãi xuống.

Đợi mấy người tụ họp dưới đất, nhìn nhau một cái, nhao nhao đi về phía quan quách, lúc này mới nhìn rõ toàn bộ diện mạo của cỗ quan tài thần bí.

Đây là một cỗ quan quách làm bằng chất liệu không rõ tên, màu đỏ sẫm, hình chữ nhật, bị dây leo nhỏ quấn chặt, treo lơ lửng trong thân cây. "Tiểu Ca, bên trên xảy ra chuyện gì vậy?

Mọi người không sao chứ!" Phong Vu Tu thấy tình hình ổn định vội vàng chạy tới quan tâm hỏi.

Sở Viễn khẽ gật đầu, tỏ vẻ không có gì đáng ngại, kể lại sơ lược chuyện vừa gặp quái vật tập kích.

Lúc này, ánh ban mai nơi chân trời đã lờ mờ, không ngờ lăn lộn một hồi trời đã sắp sáng. "Tôi đi lôi cái thứ này xuống!" Nhìn quan quách treo trong thân cây, Phong Vu Tu động tâm, lấy ra một cuộn dây thừng treo lên người đi vào trong. "Tên công tử bột kia, để tôi giúp cậu!" Bàn Tử xoa xoa tay, cười toe toét đi tới, chỉ thiếu điều viết mấy chữ "tính toán chi li" lên mặt.

Ngay khi hai người đi di chuyển quan quách, chiếc flycam cách đó không xa dường như kiểm tra đo lường được gì đó, tự động khởi động.

Flycam bay hai vòng quanh cây đa, cuối cùng lơ lửng giữa không trung, quay cảnh nhóm Sở Viễn đang di chuyển quan quách.

Do thời gian, lúc này trong phòng livestream "Quốc Gia Bảo Tàng" cũng lác đác có không ít "cú đêm" đi vào. > [Vãi, tình huống gì đây,

mới bốn giờ hơn đã bắt đầu livestream, nghề này cuốn vậy sao?] > [Người anh em suýt nữa tưởng tổ chương trình chuẩn bị livestream bán hàng cơ, ai ngờ vào xem thấy đang khiêng quan tài!] > [Vãi, không phải báo trước 9 giờ sáng mới livestream sao?

Đây là tình huống gì?

Tổ chương trình gặp sự cố đột xuất à?] > [Còn không phải sao, mọi người nhìn kìa, cái cây lớn ở doanh trại tạm thời tối qua đổ rạp rồi, còn lòi ra một cỗ quan tài.] > [Đúng là thế giới to lớn việc lạ gì cũng có, ai cái đầu có vấn đề mà táng trong cây thế, tôi cũng phục sát đất.] > [Chẳng lẽ không ai muốn biết đêm qua Tiểu Ca và mọi người rốt cuộc gặp chuyện gì sao?] > [Trong cây giấu quan tài, nhìn là biết gặp chuyện ly kỳ rồi, tiếc là không được xem, a a a, cảm giác bỏ lỡ mấy tỷ!] Vốn đám cú đêm này còn định đi ngủ lại, nhưng thấy nhóm Sở Viễn gặp quan quách thì lập tức tỉnh táo.

Mạc Kim Hiệu Úy mở quan tài, nhất là Sở tiểu ca mở quan tài, đây chính là danh tràng diện lớn nhất của tổ chương trình "Quốc Gia Bảo Tàng" a. ... "Ái chà, cái quan tài này rốt cuộc làm bằng gì thế?

Sao nặng vậy?" Bàn Tử thở hồng hộc khiêng quan quách, vẻ mặt khó hiểu hỏi.

Sau khi an trí tốt quan quách, mọi người vây quanh xem xét tỉ mỉ.

Bàn Tử hai mắt sáng rực đánh giá chất liệu quan tài, kích động hỏi: "Tiểu Ca, đây là quan tài ngọc hay thủy tinh thế?

Sao lại màu đỏ, không cát tường chút nào, là đá huyết gà à?" Sở Viễn không để ý câu hỏi của Bàn Tử, ngược lại ngưng thần đánh giá cỗ quan quách phi thường này.

Chỉ thấy cỗ quan tài này giống như thủy tinh, trơn bóng vô cùng, bên ngoài có một lớp màu trắng sữa mỏng như cánh ve, bên trong màu

sắc đỏ như máu tươi.

Hơn nữa, hắn phát hiện cả cỗ quan tài đều được chế tạo từ loại ngọc thạch giống thủy tinh này, hắn là một cỗ quan tài ngọc hiếm thấy.

Chương 117

Phong Vu Tu gõ gõ lên quan tài, tò mò nói: "Ngọc này không phải ngọc Miến Điện bản địa, ngược lại giống Thiên Ngọc đặc sản vùng Tạng.

Hơn nữa, quan tài ngọc thạch lớn thế này, không phải người có thân phận bình thường thì không đủ tư cách, e là một vị đại nhân vật." Bàn Tử nghe vậy mắt sáng lên, hưng phấn nói: "Tôi biết rồi, trong này khẳng định có manh mối về mộ Hiến Vương!" Dương Vân U cạn lời liếc Bàn Tử một cái, lười nói hắn, anh mà muốn tìm manh mối sao?

Hai chữ "tiền bạc" viết lù lù trên mặt kìa.

Bất quá, chủ nhân quan quách này lại chọn táng trong cây, quả thực khiến người ta tò mò, chẳng lẽ đây cũng là một loại phong thủy? "Tiểu Ca, táng trong thân cây là có giảng cứu phong thủy gì không?" Dương Vân U tò mò hỏi.

Sở Viễn khẽ lắc đầu, chỉ vào khu vực này, ung dung giới thiệu cơ sở bố cục phong thủy kham dư cho mọi người.

Địa thế nơi này đông cao tây thấp, là bồn địa, trong phong thủy gọi là đất cô tuyệt, nãi là đại kỵ khi xây lăng mộ.

Huống chi, từ xưa đến nay tu phần tạo mộ đều giảng cứu có phong (gió) có thụ (cây), cây phải trồng trước gò đất, khiến phong thủy cách cục cả lăng mộ đi lên, có tướng ấm phúc tử tôn.

Nhưng phương pháp táng quan quách trong cây, Sở Viễn lật tung Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật trong đầu cũng không tìm ra nguyên do.

Từ thời Thương Chu đã có lý luận phong thủy, an táng người chết

lịch lai giảng cứu "phụ dương bão âm, y sơn bằng thủy" (lưng tựa dương ôm lấy âm, tựa núi nương sông).

Ít nhất, loại phương thức hạ táng này không phù hợp lý luận phong thủy, cũng không ra thể thống gì, hoàn toàn là một phương pháp trái ngược. "Tiểu Ca, đã không hợp lý, vậy trong Tầm Long Quyết có miêu tả loại phong thủy này không?" Bàn Tử thấy Sở Viễn giảng một tràng phong thủy nghe không hiểu mà vẫn chưa giải thích lai lịch quan quách, không khỏi nghĩ đến Tầm Long Quyết.

Sở Viễn trực tiếp cầm đèn pin chiếu vào mặt Bàn Tử một cái, thấy đối phương vẻ mặt vô tội nhìn mình mới mở miệng: "Hiến Vương ẩn cư Trùng Cốc này phong thủy cực tốt, là một nơi Thủy Long Vựng (rồng ngậm nước) độc nhất vô nhị, giống như động phủ thần tiên vậy.

Nếu thực sự là như thế thì không thể dùng lý luận phong thủy bình thường để giải thích." Giảng đến đây, Sở Viễn vỗ vỗ nắp quan tài ngọc, chỉ vào cây đa lớn sau lưng, trầm giọng nói: "Cỗ quan quách này cực có khả năng là bồi lăng (lăng mộ phụ) của mộ chủ, là một trong vài tinh vị xung quanh huyệt chính, cây Phu Thê thụ này bản thân chính là vỏ ngoài của quan tài ngọc." "Bồi lăng?

Chẳng lẽ trong Trùng Cốc này còn có đại mộ của ai?" Dương Vân U nghe vậy thì nghi hoặc.

Theo lý thuyết, phong thủy Trùng Cốc này bình thường sẽ không an táng đại nhân vật mới đúng.

Sở Viễn chỉ vào quan tài ngọc, đột nhiên u u nói: "Quan quách này tuy là bồi lăng, nhưng đã có thể táng trong cây đa lớn, chắc chắn là có tác dụng đặc thù gì đó.

Cây cối vốn thuộc âm.

Tôi cảm thấy, cỗ quan quách này rất có khả năng là dùng để trấn áp thứ gì đó." Mọi người nghe Sở Viễn nói vậy, lập tức một luồng hàn khí từ sống lưng bốc lên, đồng loạt lùi lại, vẻ mặt đề phòng nhìn chằm chằm quan tài ngọc.

Bàn Tử và Dương Vân U lúc này mới nhớ tới tín hiệu tử vong nghe được không lâu trước đó, chẳng phải phát ra từ chính cỗ quan quách này sao?

Chẳng lẽ "người" trong quan quách chưa chết?

Khi mọi người còn đang suy tư trong quan là người hay quỷ, Sở Viễn đã cầm Hắc Kim Cổ Đao gạt sạch dây leo trên nắp quan tài.

Lập tức, cỗ quan quách màu đỏ sẫm lộ ra chân dung.

Toàn thể đều do Tàng Địa Thiên Ngọc chế tạo thành, trên nắp quan tài điêu khắc rất nhiều hoa văn tinh mỹ, giống như văn mây sấm (Vân Lôi Văn) của quý tộc thời Tây Chu.

Hai bên quan quách, nội dung điêu khắc càng phức tạp hơn, đều là hình tượng kỳ trân dị thú như hồ ly, thỏ, hươu, hạc...

Những động vật này ở thời cổ đại đều đại biểu cho linh tính rất cao, càng tượng trưng cho cát tường như ý, đều có ngụ ý điềm lành.

Đột nhiên, Sở Viễn hơi cúi người xuống.

Thì ra một góc nắp quan tài bên trái có mấy vết nứt nhỏ, một tia chất lỏng màu đỏ đang men theo khe hở từng chút từng chút rỉ ra ngoài.

Thuận theo hoa văn bên ngoài quan quách, chậm rãi di chuyển, mãi đến khi nhỏ xuống mặt đất, phát ra tiếng "tí tách" khe khẽ. "Hóa ra đây chính là tín hiệu tử vong thần bí a!" Nhìn chất lỏng thần bí không ngừng nhỏ xuống, Sở Viễn sờ sờ cằm, bừng tỉnh đại ngộ nói. "Tiểu Ca, tín hiệu gì?

Cậu biết thân phận mộ chủ rồi à?" Bàn Tử nghe Sở Viễn lẩm bẩm, lập tức tinh thần phấn chấn chen tới tò mò hỏi.

Sở Viễn chỉ vào chất lỏng đang chậm rãi nhỏ xuống, từng chữ từng câu giải thích: "Đây chính là tín hiệu thần bí!" Bàn Tử nhìn chằm chằm chất lỏng chỗ khe hở, cũng vỗ đùi cái đét: "Vãi, hóa ra cái chúng ta nghe thấy lại là tiếng chất lỏng trong quan quách nhỏ xuống.

Chất lỏng này nhỏ từ giữa thân cây xuống, va vào các dây leo khác nhau, tình cờ hình thành tín hiệu mã Morse, còn bị chúng ta coi là tín hiệu ma!" Dương Vân U cũng có chút tự giễu lắc đầu.

Trải nghiệm đoạn đường này khiến cô có chút "thần hồn nát thần tính", trở nên đa nghi.

Chẳng lẽ thực sự trùng hợp như Bàn Tử nói sao?

Ít nhất trong lòng cô luôn có một nỗi bất an ẩn hiện. "Tách!" Một ánh đèn flash lóe lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của mọi người.

Nhìn sang thì ra là tên Phong Vu Tu đang cầm máy ảnh chụp lia lịa vào quan tài ngọc, quên cả tắt đèn flash. "Mọi người xem, đây đều là tác phẩm nghệ thuật a," Phong Vu Tu chỉ vào các bức phù điêu trên quan tài ngọc, hưng phấn nói, "Thủ pháp điêu khắc này mộc mạc minh khoái, tuy có chút tỳ vết nhưng hoa mỹ mà không mất đi thâm trầm, có thành tựu nghệ thuật rất cao." Bàn Tử vừa nghe thấy mấy chữ "thành tựu nghệ thuật", lập tức không kìm được sán lại gần, hai mắt sáng rực hỏi: "Thành tựu nghệ thuật này đáng giá bao nhiêu tiền?

Quan tài ngọc này rốt cuộc là triều đại nào?

Có 'khai môn' (hàng xịn/được giá) không?" Đối mặt với câu hỏi của Bàn Tử, Phong Vu Tu nghệt mặt ra.

Quả nhiên tên Bàn Tử này ba câu không rời tiền bạc, đây là tác phẩm nghệ thuật, là vô giá chi bảo.

Nhưng thấy ánh mắt nóng rực của Bàn Tử, cuối cùng hắn vẫn nói cho Bàn Tử biết, quan tài ngọc này là phong cách điêu khắc thời Tần Hán.

Hi thế trân bảo, giá trị liên thành, tuyệt đối "khai môn"!

Dương Vân U có chút lo lắng nhìn quan tài ngọc, thấy Bàn Tử bộ dạng dược dược dục thí (nóng lòng muốn thử), vội vàng nhắc nhở: "Đừng vội, quan tài ngọc này lai lịch bất minh, bên trong còn chảy ra chất lỏng đỏ như máu, tùy tiện mở quan tài có thể sẽ xảy ra chuyện." Nói đến đây, cô trực tiếp dùng Nga Mi Thích chấm chút chất lỏng đỏ, đưa lên mũi ngửi, đăm chiêu nói: "Kỳ quái, chất lỏng này không phải máu, không có mùi tanh, ngược lại có mùi thảo dược rất nồng, xem ra là dùng để chống phân hủy." Sở Viễn thấy cô ngữ khí chắc chắn, nghĩ nghĩ rồi chỉ về hướng Đông Bắc, phân phó Bàn Tử: "Bàn Tử, đi thắp nến sáp, xem thử trong quan quách này có manh mối gì trước đã." "Tuân lệnh, tôi đi sắp xếp ngay!" Bàn Tử toét miệng cười, lấy ra một cây nến sáp liền đi chuẩn bị.

Phong Vu Tu hơi chần chờ, nghi hoặc hỏi: "Tiểu Sở, sao cậu khẳng định trong này sẽ có manh mối về mộ Hiến Vương?

Ngộ nhỡ..." Khác với Bàn Tử, hắn thân là Quan Sơn Thái Bảo, đối với phong thủy vẫn có nhận thức nhất định, dù sao cũng là dân chuyên tu sửa hoàng lăng.

Cỗ quan tài ngọc này người sáng mắt đều biết không phải phàm phẩm, chủ nhân quan quách không giàu thì sang, nhưng lại táng trong hốc cây.

Phong cách này ngược lại có chút tương tự với mấy thuật sĩ phương ngoại am hiểu kỳ môn kỳ thuật, những người này cho rằng mình cao hơn người một bậc, nhảy ra khỏi ngũ hành thế tục hồng trần, tự nhiên không thể giống phàm phu tục tử, chọn lăng mộ theo

phương thức thế tục.

Thấy mọi người còn nghi vấn, Sở Viễn cũng không giấu giếm, nói lấp lửng: "Hiến Vương này sùng thượng vu cổ chi đạo, một lòng một dạ muốn tu đạo thành tiên, tất định là tinh thông pháp Thi Giải thành tiên.

Trùng Cốc này hạo hạo đãng đãng, địa vực rộng lớn, lại là đuôi của long mạch núi Già Long.

Nếu có thể dùng quan tài ngọc trấn áp tại đây, có thể đảm bảo long mạch núi Già Long ổn định, chắc hẳn đây cũng là một trong những thủ đoạn phong thủy đỉnh cấp để duy trì Thủy Long Vựng.

Mọi người xem quy mô cây đa này, hẳn là hấp thu không ít tinh hoa nhật nguyệt thiên địa, lấy nó làm minh đường huyệt nhãn là thích hợp nhất." Phong Vu Tu khẽ gật đầu, hắn cũng là người am hiểu phong thủy, nghe Sở Viễn phân tích một hồi thì bừng tỉnh. "Không hổ là Mạc Kim Hiệu Úy chính tông, Tầm Long Quyết này quả nhiên so với Quan Sơn Chỉ Mê Thuật của tổ tiên có thể so bì một chín một mười!" Sờ sờ cằm, đánh giá Sở Viễn một phen, Phong Vu Tu thầm kinh hãi trong lòng.

Bàn Tử nghe mấy lời này thì đau cả đầu.

Thắp nến xong, hắn liền ngắt lời Sở Viễn, đại đại liệt liệt mở miệng: "Tiểu Ca, đừng lôi mớ lý thuyết đó ra nữa, chúng ta trực tiếp mở quan quách, xem bên trong rốt cuộc là cái gì chẳng phải sẽ rõ sao?

Bàn gia tôi mặc kệ nó là người, là quỷ hay là tiên, phàm là không thành thật, trực tiếp thưởng cho nó một cái móng lừa đen, chơi chết cha nó." Nói xong, Bàn Tử trực tiếp lấy ra Thám Âm Trảo dùng để mở quan tài, chuẩn bị dùng công cụ nhổ đinh quan tài trên quan tài ngọc ra.

Sở Viễn hít sâu một hơi, nói trịnh trọng với Dương Vân U và Phong Vu Tu: "Theo quy tắc Mạc Kim của chúng tôi, 'Gà gáy đèn tắt không sờ vàng', trời sắp sáng rồi, chúng ta tranh thủ thời gian mở quan tài đi!" Nói xong, hắn liếc nhìn cây nến ở hướng Đông Bắc, mọi thứ đều rất bình thường. "Chờ đã!" Ngay khi Sở Viễn và Bàn Tử chuẩn bị dùng sức mở quan tài, Dương Vân U đột nhiên lên tiếng cắt ngang.

Thấy Sở Viễn nghi hoặc nhìn mình, Dương Vân U cũng không giải thích, sờ từ sau lưng ra một tấm Âm Dương Kính to bằng nắm tay.

Nhìn tình trạng mài mòn của Âm Dương Kính thì là một món đồ cổ lưu truyền lại, nhất là hoa văn và chữ tiểu triện này, trông giống đồ thời Đường.

Chương 118

Không nhìn ra "bà cô" này thân gia cũng phong hậu phết, thứ này mang ra thị trường ít nhất cũng được một "tiểu mục tiêu" (trăm triệu).

Dương Vân U lấy ra một sợi dây đỏ, buộc vào giữa hai sợi dây leo đối diện quan tài ngọc, treo Âm Dương Kính lơ lửng giữa không trung. "Tiểu Ca, đây là cái gì?

Bàn Sơn Đạo Nhân còn có quy tắc này sao?" Bàn Tử nhìn Dương Vân U bận rộn, len lén đi đến bên cạnh Sở Viễn, thì thầm hỏi.

Sở Viễn nhìn chằm chằm Âm Dương Kính giữa không trung, giải thích cho Bàn Tử: "Đây hẳn là thủ đoạn trừ ma của đạo gia.

Âm Dương Kính này mặt chính là dương, mặt phản là âm, đúc bốn chữ triện 'Hàng Yêu Trừ Ma'." Sở Viễn có truyền thừa của Bàn Sơn Đạo Nhân, tự nhiên biết tác dụng chân thực của Âm Dương Kính này, hắn nói với Bàn Tử chỉ là để ổn định quân tâm.

Quy tắc đổ đấu của Bàn Sơn Đạo Nhân khác với Mạc Kim Hiệu Úy, họ giỏi nhất là dùng đại xẻng phá mộ, đào mở phong thổ, trực tiếp mở quan tài.

Mà Âm Dương Kính này chính là thứ Bàn Sơn Đạo Nhân chuyên dùng để khai mở những quan quách lộ ra ngoài phần mộ phong thổ.

Tương truyền, Âm Dương Kính có thể chiếu vào miệng quan tài, để tránh có khí âm hối không sạch sẽ xung khắc với Tam Muội Chân Hỏa trên người sống.

Dương Vân U bố trí xong Âm Dương Kính, hài lòng nhìn thoáng qua, xoay người nghiêm túc nói với nhóm Sở Viễn: "Có thể mở quan tài!" Nghe lời Dương Vân U, Bàn Tử tinh thần chấn phấn, cầm Thám

Âm Trảo chuẩn bị nhổ đinh quan tài thì mới phát hiện quan tài ngọc chế tạo tinh diệu.

Cỗ quan quách này thế mà không có đinh quan tài, hai bên là rãnh lõm khăng khít, lại dùng kiểu nắp trượt, thủ đoạn này ở thời đại Thương Chu cũng không thấy nhiều.

Thấy vậy, Bàn Tử trực tiếp vứt Thám Âm Trảo xuống, khẽ gật đầu với Sở Viễn.

Hai người hợp lực, trực tiếp rút nắp quan tài ngọc ra.

Lúc này, trời đã tờ mờ sáng, hoàn cảnh quanh quan quách cũng sáng sủa hơn, mọi người nhìn tình hình trong quan tài càng rõ ràng.

Chỉ thấy trong quan tài thế mà đầy ắp chất lỏng màu đỏ sẫm, xen lẫn chút ít màu trắng, một mùi thảo dược nồng nặc ập vào mặt.

Bàn Tử bình thường luôn đại đại liệt liệt, lúc này cũng nhíu chặt mày, nghi hoặc hỏi: "Tiểu Ca, cái thứ đỏ lòm này rốt cuộc là cái gì?

Biện pháp chống phân hủy của người xưa trâu bò thế sao?" Sở Viễn đánh giá chất lỏng màu đỏ một hồi, chậm rãi mở miệng: "Người xưa có thành tựu về các loại thuốc ngâm thảo dược cao hơn hiện tại rất nhiều, thứ này giống như Formalin dùng trong y học để bảo quản thi thể vậy." Bàn Tử gật gật đầu, quả thực có mùi thuốc.

Hắn vừa định cúi đầu kiểm tra thì đột nhiên chất lỏng trong quan quách mạnh mẽ chuyển động.

Bàn Tử sợ đến mức hét lớn một tiếng "Vãi!", liên tiếp lùi lại ba bốn bước.

Nhóm Sở Viễn vốn cũng không cảm thấy có gì, ngược lại bị phản ứng quá khích của Bàn Tử làm kinh ngạc đến mức theo bản năng lùi lại.

Chỉ nghe thấy bên trong quan quách vang lên một trận âm thanh "lộp bộp, lộp bộp", chất lỏng đỏ sẫm không ngừng cuộn trào.

Cuối cùng, một thi thể cao lớn thế mà chậm rãi nổi lên trên chất lỏng đỏ sẫm, hiện ra trước mắt mọi người. "Đây là cổ thi?" Bàn Tử run rẩy đi tới, nhìn thấy ngoại quan nhân thể hoàn chỉnh này, theo bản năng hỏi. "Đều cẩn thận chút!" Sở Viễn rút Hắc Kim Cổ Đao, quát khẽ với mọi người xung quanh.

Sau đó, mọi người mới rón rén đi đến trước quan quách, đánh giá cổ thi nổi lên trước mắt.

Chỉ thấy trên mặt cổ thi đeo một chiếc mặt nạ vàng, thân hình hơi mập, trên người khoác một bộ y phục dệt bằng tơ tằm thần bí.

Thế mà có thể giữ ngàn năm không mục nát, không hỏng, cũng không biết là do vấn đề dịch bảo quản hay là chất liệu quần áo tốt.

Ngực cổ thi có một cây đoản trượng Rồng Hổ tạo hình rất đặc biệt, nhìn qua hẳn là đồ tùy táng của mộ chủ.

Đoản trượng Rồng Hổ làm bằng chất liệu không rõ, toàn thể có độ cong nhẹ, một đầu hình đầu rồng một đầu hình đầu hổ, ở giữa là tay cầm, tỏa ra một loại khí tức hùng hồn hậu trọng.

Sở Viễn thầm đoán thứ này xem ra ít nhất là đồ cổ trước thời Tiên Tần.

Ánh mắt Bàn Tử lập tức bị mặt nạ vàng của cổ thi hấp dẫn, vàng óng ánh, to thế này, "khai môn" quá rồi còn gì. "Cái mặt nạ này là vàng thật hả?" Bàn Tử hớn hở chỉ vào mặt nạ trên mặt cổ thi, cười hỏi.

Chỉ thấy trên đầu mặt nạ này có sừng rồng, tạo hình cái miệng thì là miệng hổ, hai tai thành đuôi cá, hẳn là mặt nạ tế tự cổ đại.

Quan trọng là phía trên mặt nạ có từng vòng xoáy hình trôn ốc, một vòng tròn ở giữa lồng hai ba tầng vòng tròn nhỏ, cực giống nhãn

cầu.

Dương Vân U nhìn thấy thế, chỉ vào nhãn cầu trên mặt nạ, mắt lập tức sáng lên, kích động nói: "Đây chính là mô phỏng Mộc Trần Châu, xem ra Mộc Trần Châu khẳng định ở trong Trùng Cốc này!" Bàn Tử cũng vội vàng gật đầu, phụ họa: "Quá tốt rồi, đừng nói Mộc Trần Châu, chỉ hai thứ này thôi, Tiểu Ca, đủ tôi mua một căn Tứ Hợp Viện không?" Sở Viễn trực tiếp liếc xéo Bàn Tử một cái, chúng ta đang livestream đấy, có thể khiêm tốn chút không, chuyện tiền nong nói riêng chứ. "Cây đoản trượng này tạo hình cổ phác, hoa văn thô kệch, lại nhìn cách ăn mặc, người này hẳn là Đại tế ti của Hiến Vương!" Nghe Sở Viễn nói vậy, Phong Vu Tu gật đầu nói: "Xem ra trong Trùng Cốc này thật sự có mộ Hiến Vương, dù sao có thể lấy Đại tế ti làm bồi lăng, hoàng lăng cũng không làm đến mức này!" "Ò ó o!" Ngay khi mọi người suy đoán thân phận mộ chủ, đột nhiên cái gùi Bàn Tử đặt cách đó không xa khẽ rung động, Nộ Tình Kê Vương không biết đã đi ra từ lúc nào.

Chỉ thấy nó phành phạch cánh, nhảy lên một cành cây bên cạnh, ngẩng đầu ưỡn ngực, hướng về phía Đông phát ra tiếng gáy lanh lảnh.

Gà trống báo sáng, phá vỡ sự tĩnh mịch của bình minh!

Tiếng gà gáy đột ngột khiến mọi người đang nghiên cứu cổ thi trong quan tài ngọc giật mình, cứng ngắc quay người nhìn Kê Vương. "Gà gáy đèn tắt không sờ vàng", quy tắc Mạc Kim Hiệu Úy muôn đời không đổi!

Bàn Tử thấy Kê Vương gáy, lập tức thầm mắng một tiếng: Con súc sinh này, hỏng việc lớn của ta!

Sở Viễn nghe tiếng gà gáy, trong lòng cũng có chút bất an, nhìn thời gian rồi nháy mắt với Bàn Tử: "Mặt nạ và đoản trượng Rồng Hổ

là vật tùy thân của Đại tế ti, chắc hẳn đều rất quan trọng, mang theo chúng trước đi, có lẽ về sau sẽ dùng đến." Bàn Tử nghe vậy lập tức mày dạn mặt dày cười toe toét, vớ lấy xẻng công binh đi lấy đoản trượng và mặt nạ.

Đại tế ti bị lột mặt nạ, lập tức khuôn mặt trắng bệch như tuyết lộ ra.

Nhìn thi thể sinh động như thật, Sở Viễn cảm thấy dạ dày mình đang cuộn trào.

Lão già này là cánh tay phải của Hiến Vương, trợ Trụ vi ngược, không ngờ sau khi chết thi thể còn được bảo tồn hoàn hảo như vậy, hời cho hắn quá. "Tiểu Ca, mau lại xem, nắp quan tài này điêu khắc cái gì?" Bàn Tử lau sạch hai món đồ vật rồi bỏ vào ba lô của mình, vừa định đứng dậy thì phát hiện trên nắp quan tài ngọc điêu khắc chi chít đồ án, lập tức kinh hô.

Mọi người nghe tiếng nhìn sang, lập tức bị đồ án và nội dung điêu khắc trên nắp quan tài thu hút.

Đây là một tòa Tiên cung Vân Đỉnh vô thượng, phú lệ đường hoàng, lơ lửng trên ráng mây ngũ sắc trên bầu trời, hoảng như nơi ở của thần tiên. "Đây là Trấn Lăng Đồ được xây dựng để trấn áp tà khí.

Tại sao cung điện lại ở trong mây, chẳng lẽ Hiến Vương xây cung điện trên trời?" Phong Vu Tu vừa chụp ảnh vừa giải thích.

Bàn Tử nghe vậy lập tức phản bác: "Không thể nào, Hiến Vương chỉ là vua một cõi cỏn con (thảo đầu thiên tử), hắn làm sao có bản lĩnh như thần tiên mà xây cung điện trên trời được." Phong Vu Tu nghe vậy, động tác chậm lại nửa nhịp, sau đó gật đầu nói: "Cũng có khả năng là cố làm ra vẻ huyền bí, bày nghi trận gì đó thôi." Ngay khi mọi người đang nghiên cứu bức Trấn Lăng Đồ này, trong quan tài ngọc phía sau đột nhiên xuất hiện vô số sợi thịt đỏ, phảng phất như có sinh

mệnh, men theo mép quan tài ngọc chậm rãi bò xuống.

Đợi tiếp xúc với mặt đất, thịt đỏ khẽ run rẩy, giống như từng cái xúc tu màu đỏ, du tẩu về phía mọi người. "Bàn Tử, cẩn thận phía sau!" Sở Viễn quát lớn một tiếng, cổ tay khẽ rung, Hắc Kim Cổ Đao nhanh như tia chớp bay vút về phía sau lưng Bàn Tử. "Phập!" Một sợi thịt đỏ mảnh dài bị trường đao sắc bén trực tiếp chém làm hai đoạn, chất lỏng phun ra đất, hóa thành một khúc gỗ khô đen sì.

Nhìn sợi thịt đỏ lao về phía mình, Bàn Tử mạnh mẽ lùi lại, theo bản năng vung xẻng công binh chém tới tấp.

Lập tức chém đứt một đoạn sợi thịt đỏ khác đang lao tới, phát ra một trận âm thanh "xèo xèo" rồi hóa thành gỗ cháy.

Lúc này hắn mới kịp nhìn xem cảnh tượng sau lưng, đợi nhìn rõ, lập tức khiến Bàn Tử da đầu tê dại.

Chỉ thấy lấy quan tài ngọc làm trung tâm, chất lỏng đỏ sẫm trong quan tài phảng phất như sống lại, vô số sợi thịt đỏ đang chậm rãi chui ra khỏi quan tài.

Trên mặt đất càng là trải đầy những sợi thịt đỏ chi chít, không ngừng ngọ nguậy, không chút sợ hãi lao về phía mọi người. "Tiểu Ca, đây là thứ quỷ quái gì thế?

Mau nghĩ cách đi!" Bàn Tử không ngừng vung xẻng công binh, đám sợi thịt này phảng phất như vô cùng vô tận, giết thế nào cũng không hết! "Bàn Tử, mọi người tránh ra hết đi!" Sở Viễn lộn một vòng ra sau, tránh né sợi thịt đỏ công kích, rút lui đến một thân cây cao nửa người, giương súng tiểu liên lên.

Chương 119

Mở chốt an toàn, ổn định thân súng, nhắm chuẩn quan tài ngọc.

Lập tức khói súng tứ tung, vô số viên đạn như mưa sao băng trút ra! "Pằng!

Pằng!

Pằng!" Quan quách chế tạo bằng Tàng Địa Thiên Ngọc trước mặt súng đạn hiện đại lập tức bị bắn thành cái sàng, trên quan quách xuất hiện vô số lỗ đạn.

Vô số chất lỏng đỏ sẫm men theo lỗ thủng òng ọc chảy ra, rơi xuống đất rồi nằm im bất động.

Cuối cùng, chất lỏng màu đỏ từ từ thấm vào bùn đất, cho đến khi biến mất không còn tăm hơi, trong nhất thời phảng phất như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Chất lỏng đỏ sẫm trong quan tài ngọc chảy sạch sành sanh, chỉ còn lại thân xác cô độc của Đại tế ti!

Dịch thể trong quan tài chảy đi sạch sẽ, những tuyến thịt màu đỏ đang ngọ nguậy kia phảng phất như bị rút đi linh hồn, nhao nhao trở nên teo tóp.

Bàn Tử sau khi thoát khỏi nguy hiểm, việc đầu tiên là vớ lại cái ba lô, đeo súng lên cổ, dường như khoảnh khắc này mới tìm lại được cảm giác an toàn.

Tay lăm lăm khẩu súng, Bàn Tử nhìn đám tuyến đỏ khô héo, nuốt nước bọt ừng ực, đánh bạo tiến lại gần quan quách bằng ngọc. "Vãi?

Sao lại biến thành cái dạng này?

Tiểu Ca, mau lại đây xem!" Thấy Bàn Tử kinh hô thất thanh, mấy người kia cũng xúm lại, muốn xem cho rõ ngọn ngành.

Hóa ra sau khi dịch thể màu đỏ sẫm trong quan tài chảy hết, thi thể Đại tế tư mất đi dung dịch bảo quản, trong nháy mắt biến thành một cái xác khô.

Sở Viễn sờ cằm, đánh giá tình hình trong quan tài, ánh mắt ngưng lại, chậm rãi mở miệng: "Mấy cái tuyến thịt đỏ này giống như một loại đằng trùng (sâu dây leo), vốn được nuôi cấy trong môi trường chân không của ngọc quan, thậm chí là ký sinh trong cơ thể Đại tế tư.

Khi chúng ta mở nắp quan tài, đằng trùng tiếp xúc với không khí bên ngoài liền bắt đầu sống lại, chúng sẽ theo bản năng mà tấn công sinh vật sống!" Phong Vu Tu nhìn đám dịch thể khô khốc xung quanh, không khỏi tán thán: "Người xưa đúng là lợi hại, đám chất lỏng màu đỏ này không chỉ có tác dụng bảo quản xác chết mà còn cung cấp dưỡng chất cho đằng trùng, coi như là dung dịch dinh dưỡng." Nhìn sắc trời, đã thấy một tia nắng ban mai, Sở Viễn nói với mọi người: "Mọi người thu dọn một chút, Hiến Vương này thủ đoạn quỷ dị, khó tránh khỏi sẽ gặp phải mấy thứ hi kỳ cổ quái, về sau phải cẩn thận đấy!" Thu dọn xong xuôi, Sở Viễn phát cho mỗi người một cái bánh mì hút chân không, cứ thế gặm khô khốc, tiếp tục hành trình về phía Bắc.

Ngay khi bốn người đi được chừng mười phút, đám dân làng Già Long Trại rốt cuộc cũng đuổi tới nơi! "Anh họ, mau lại đây xem, chỗ này có xác một con quái vật, còn có một cỗ quan tài!" Một gã đàn ông mặt mũi hung tợn tên là Trát Long, nhìn thấy xác con chim điêu khổng lồ thì sợ hãi lùi lại, nhưng khi nhìn thấy quan tài, mắt gã sáng rực lên, bất chấp sợ hãi trong lòng, vội vàng báo tin cho người phía sau.

Tên mặt sẹo Trạch Ngõa nghe vậy, sắc mặt biến đổi kịch liệt,

chạy thục mạng về phía quan tài ngọc, nhưng chỉ thấy một cái xác khô.

Hắn tức đến mức chửi ầm lên: "Lũ người ngoại tộc này, quả nhiên là nhắm vào kho báu Trùng Cốc, ngay cả đồ tùy táng cũng không tha!" Trát Long đảo mắt, khẽ hỏi: "Anh họ, anh nói xem trong quan tài này liệu có đồ tùy táng không, toàn là bảo vật đấy!" "Nói thừa, mày nhìn chất liệu cái quan tài này xem, đều là ngọc, bên trong làm sao không có đồ tùy táng được?

Khẳng định là bị đám người kia lấy mất rồi!" Trạch Ngõa nổi gân xanh đầy trán, đây chính là bảo vật thuộc về Già Long Trại, tuyệt đối không thể để người ngoài lấy mất.

Nghĩ đến đây, hắn vỗ vai Trát Long, vẻ mặt trịnh trọng: "Trát Long, mày dẫn vài người tiếp tục truy đuổi đám ngoại tộc, tao đi báo cáo tình hình với A Ba, mang theo vũ khí, nhớ để lại ký hiệu!" Trát Long gật đầu, xoay người vẫy tay gọi mấy thanh niên phía sau, xách vũ khí, men theo dấu chân của nhóm Sở Viễn, tiếp tục truy đuổi về phía Bắc.

Trạch Ngõa thì đứng nguyên tại chỗ chờ lão tộc trưởng Ân Khoan ở phía sau.

Xem ra A Ba nói đúng, Trùng Cốc này tuyệt đối có kho báu.

Nếu lấy được kho báu, cái chức tộc trưởng cỏn con có xá gì, hắn tuy trẻ tuổi nhưng cũng đã từng ra ngoài lăn lộn, kiến thức qua thế giới phồn hoa.

Nhìn quan tài ngọc bị phá hỏng trước mắt, Trạch Ngõa không khỏi trầm tư suy nghĩ. ...

Nhóm người Sở Viễn vẫn tiếp tục dùng phương pháp cũ, men theo tung tích thủy mạch của Trùng Cốc, một đường tiến về phía Bắc.

Trên đường đi, mọi người vừa đi vừa ăn thực phẩm chân không để lót dạ, may mà Hệ thống của Sở Viễn mang theo nhiều đồ, giấu trong ba lô.

Những người khác cũng không nghi ngờ, chỉ coi như hắn mang nhiều đồ ăn hơn thôi.

Hơn nữa, càng đi sâu vào Trùng Cốc, Sở Viễn phát hiện dấu vết thủy mạch càng rõ ràng, khe suối cũng bắt đầu hội tụ, xem ra khoảng cách đến sông Xà (Xà Hà) không còn xa nữa.

Tuy nhiên càng vào sâu, rừng rậm, thảm thực vật, dây leo càng lúc càng nhiều, ảnh hưởng rất lớn đến tốc độ di chuyển.

Không khí trong núi ẩm ướt oi bức, thi thoảng đi vào chỗ có độ cao lớn thì lại lạnh lẽo và bí bách, khiến mọi người thầm kêu khổ.

Ngay cả Dương Vân U lớn lên trong đạo quán trên núi cũng cảm thấy đầu váng mắt hoa, buồn ngủ rũ rượi.

Còn Vương Bàn Tử thì khỏi phải nói, vừa đi vừa càm ràm, cái mồm liến thoắng không ngừng suốt dọc đường.

Cứ như vậy, đi về hướng chính Bắc hơn bốn tiếng đồng hồ, cảnh tượng trước mắt khiến tinh thần mọi người chấn động. "Tiểu Ca, chỗ này chính là chi lưu lớn nhất của Xà Hà, sông Xà Ba Tử đi." Bàn Tử tay trái chống nạnh, tay phải chỉ vào con suối lớn cách đó không xa, thở hồng hộc nói.

Sở Viễn nhìn dòng nước chảy xiết, khẽ gật đầu.

Đây là một rừng hoa được tạo thành từ ba màu đỏ, trắng, vàng.

Dòng suối này chảy qua chính giữa rừng hoa, nghe nói tận cùng dòng suối là một cánh rừng, mà sơn cốc phía sau cánh rừng kia mới chính là Trùng Cốc thật sự.

Sở Viễn phỏng đoán, đó là đuôi rồng (Long vĩ) của Thủy Long trong mộ Hiến Vương, cũng là lối vào duy nhất để tiến vào mộ Hiến Vương mà không gặp tình trạng trời sập đất nứt.

Thông qua miêu tả về huyệt Thủy Long Vựng trong Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật, Sở Viễn biết nơi đó chắc chắn tồn tại di chỉ nước Điền cổ.

Dù sao, Hiến Vương muốn cải tạo long mạch núi Già Long thành Thủy Long Vựng thì bắt buộc phải xây dựng đê đập, ắt hẳn sẽ có di chỉ tồn tại.

Nói không chừng, sẽ phát hiện ra manh mối về Mộc Trần Châu hoặc lối vào mộ Hiến Vương.

Nghe Sở Viễn nói phía trước chính là Trùng Cốc, mọi người đều phấn chấn tinh thần, rảo bước nhanh hơn.

Mấy người vừa đi vừa nói cười xuyên qua cánh rừng, dọc đường thế mà phát hiện không ít di tích thần đạo cổ, cũng coi là niềm vui bất ngờ.

Xuyên qua rừng cây, cuối cùng cũng đến được bên trong sơn cốc.

Lúc này sơn cốc nhìn có vẻ không hài hòa, rất kỳ quái, nhưng lại không nói lên được là quái ở chỗ nào.

Chỉ thấy sơn cốc này nằm giữa hai ngọn núi đá trọc lốc, nhìn lại cánh rừng rậm rạp cách đó không xa, phảng phất như có một luồng sức mạnh thần bí ngăn cách hai nơi, ranh giới rõ ràng.

Dương Vân U nhìn sơn cốc cỏ mọc không nổi, lúc này sơn cốc đang tản ra làn sương trắng nhàn nhạt, không có bất kỳ tiếng côn trùng kêu vang nào, khiến trong lòng cô ẩn ẩn chút bất an.

Sở Viễn đi thêm vài bước về phía sơn cốc, đột nhiên phát hiện hai pho tượng đá khổng lồ, nhìn qua thì thô kệch nhưng lờ mờ nhận ra là

khuôn mặt người.

Đặc biệt là vị trí đôi mắt được bôi thuốc màu đen, ánh mắt thâm thúy uy nghiêm, giống như vệ sĩ trung thành bảo vệ mộ Hiến Vương. "Tiểu Ca, đây là lối vào mộ Hiến Vương rồi chứ?" Bàn Tử xoa xoa tay, trừng lớn hai mắt, quét mắt nhìn hoàn cảnh xung quanh, không kìm được vui sướng hỏi.

Hai ngày liên tục đi đường, Vương Bàn Tử mệt muốn đứt hơi, hiện tại hắn có chút hoài niệm Hoa Vinh, tên kia quan hệ rộng, nói không chừng có thể kiếm được con xe địa hình nào đó đi trong rừng.

Dương Vân U nhìn pho tượng cao lớn, thần sắc khẽ động, chậm rãi nói: "Mấy thứ này chắc là thiên thạch điêu khắc thành.

Hơn nữa quanh đây cũng không phát hiện hố thiên thạch, ước chừng là do người ta khiêng đến đây.

Đám thiên thạch này đều chứa năng lượng điện từ đặc thù." Nghe vậy, Sở Viễn lấy la bàn ra, quả nhiên từ trường hỗn loạn, kim la bàn quay tít mù, mất đi hiệu quả.

Xem ra đám thiên thạch này được chuyển từ chỗ cây đa lớn qua, nếu không chỗ đó cũng sẽ không có xác máy bay, chắc chắn là do nhiễu loạn tín hiệu điện tử dẫn đến rơi máy bay. "Hừm, đúng thật này, điện thoại với đồng hồ của tôi đều đứng hình rồi, mất sóng, chỗ này quả thực là Tam giác quỷ Bermuda phiên bản Vân Nam!" Bàn Tử giơ điện thoại lên, vẻ mặt lo lắng, nhưng sau đó hắn đảo mắt, nói nhỏ với Sở Viễn: "Tiểu Ca, cậu nói xem nếu khiêng được hai cục thiên thạch này về thủ đô, có phải là phát tài lớn không?" Vút!

Dứt lời, Sở Viễn còn chưa kịp trả lời, một tiếng xé gió vang lên.

Một mũi tên bay vút tới, nhanh như chớp, cắm phập ngay trước mặt Bàn Tử, đuôi tên rung bần bật, đủ thấy lực đạo của người bắn

lớn thế nào.

Chương 120

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, thấy cách đó không xa là một gã dân làng Già Long Trại đang giữ tư thế giương cung bắn tên, trừng mắt nhìn bọn họ. "Đừng động đậy!

Lũ ngoại tộc các người, uổng công trại chúng tao luôn coi các người là bạn, không ngờ các người lại lừa gạt chúng tao!

Cái gì mà chuyên gia sinh vật?

Chuyên gia khí tượng?

Tao thấy các người chính là nhắm vào kho báu Trùng Cốc!" Đột nhiên, tên mặt sẹo Trạch Ngõa vác súng săn từ từ đi ra từ phía sau, vẻ mặt phẫn nộ quát lớn.

Sau lưng hắn, đám dân làng Già Long Trại cũng lăm lăm vũ khí, hung tợn nhìn chằm chằm bọn họ như thể bọn họ phạm tội tày đình. "Người ngoại tộc, Trùng Cốc này là cấm địa tổ tông chúng tao, người ngoài cấm tiệt không được vào.

Bây giờ quay đầu lại, tao có thể không so đo." Lão tộc trưởng Ân Khoan ngăn đứa con trai đang muốn nói chuyện lại, nghiêm túc nhìn đám Sở Viễn, dường như hy vọng đối phương hồi tâm chuyển ý.

Sở Viễn nhìn lão tộc trưởng, mỉm cười, chậm rãi nói: "Tộc trưởng, chúng tôi đến đây là được sự ủy quyền của chính phủ, đến để xử lý việc quan trọng, tất cả chuyện này đều công khai.

Đao kiếm không có mắt, còn xin tộc trưởng cho người bỏ vũ khí xuống trước, chúng ta có chuyện gì thì thương lượng, ngàn vạn lần đừng để súng cướp cò, tổn hại tính mạng!" Nói đến đây, Sở Viễn cũng hơi nghiêng người, để lộ khẩu súng tiểu liên treo trên vai, muốn

chấn nhiếp đám người này.

Quả nhiên, người Già Long Trại nhìn thấy súng ống của Sở Viễn thì lập tức bất an, thần tình khẩn trương nhìn tộc trưởng Ân Khoan.

Lúc này, flycam thông minh của tổ chương trình cũng thích thời lộ diện, lơ lửng trước mặt đám người Già Long Trại.

Flycam hiện thân khiến đám dân làng bắt đầu xôn xao, nghị luận ầm ĩ.

Sắc mặt Ân Khoan biến đổi, hắn từng thấy qua flycam điều khiển từ xa, biết tình hình nơi này người bên ngoài đều có thể nhìn thấy.

Nghĩ vậy, hắn phất tay ra hiệu cho dân làng bỏ vũ khí xuống, rảo bước tiến lên, nghiêm túc nói: "Trùng Cốc vô cùng nguy hiểm, chúng tao cũng là vì an toàn của các người.

Chướng khí một khi nổi lên sẽ không còn đường quay đầu!" Ân Khoan chỉ vào sơn cốc bằng phẳng phía trước, ý cảnh cáo mười phần.

Sở Viễn lắc đầu, phớt lờ lời cảnh cáo, đánh giá địa thế tứ phía, trầm giọng nói: "Lão tộc trưởng, hôm nay chúng tôi bắt buộc phải vào Trùng Cốc.

Ông nói không sai, Trùng Cốc này hung hiểm vạn phần, khuyên các người hãy quay về đi." Trát Long đứng sau Ân Khoan mặt mày âm trầm, gằn giọng quát: "Hỗn xược, ngoan cố mất linh, không biết hối cải!" Tên mặt sẹo Trạch Ngõa giận dữ, chẳng màng đến sắc mặt cha mình, vung tay hô lớn với dân làng: "Bắt bọn chúng lại cho tao, tống cổ khỏi Trùng Cốc!" Dứt lời, đám dân làng phía sau chấn tay hoan hô, hưng phấn la hét, điên cuồng lao về phía nhóm Sở Viễn.

Thấy đám dân làng khí thế hung hăng, sắc mặt Sở Viễn hơi đổi, quay sang nói nhỏ với Bàn Tử: "Đám dân làng này thờ phụng tín ngưỡng tông tộc, nói nhiều vô ích.

Chúng ta ra tay nhẹ chút, mấy người tìm cơ hội chạy vào Trùng Cốc, tôi chặn hậu.

Mau đi đi!" Lúc này, một dân làng cầm giáo đã lao tới.

Ánh mắt Sở Viễn ngưng lại, tung một bước nhảy vọt chủ động tiến lên.

Chân phải tung cú lên gối cực mạnh vào ngực kẻ đó.

Đối phương phản ứng cực nhanh, hai tay bắt chéo đỡ đòn.

Nhưng ngặt nỗi, nhục thân Sở Viễn đã được Hệ thống và huyết mạch cường hóa song trọng, lực đạo ít ai địch nổi, trực tiếp húc ngã đối phương xuống đất.

Chân phải hắn còn chưa chạm đất, một luồng kình phong đã tập kích vào mặt.

Sở Viễn max cấp thuật cận chiến theo bản năng giật chỏ.

Phối hợp đòn chỏ ngang đánh thẳng vào gáy kẻ đánh lén, gã thanh niên Già Long Trại lăn ra ngất xỉu!

Rầm!

Gọn gàng dứt khoát, không chút dây dưa, đây là cảm giác trực quan mà thân thủ của Sở Viễn mang lại cho mọi người.

Đám dân làng vốn đang hừng hực khí thế thấy Sở Viễn lợi hại như vậy, trong khoảnh khắc quật ngã hai người, lập tức hít một ngụm khí lạnh, nhao nhao dừng bước, sợ hãi bàn tán, nhất thời không dám tiến lên.

Nhân cơ hội này, Dương Vân U và Bàn Tử vắt chân lên cổ chạy vào trong sơn cốc, họ tin Sở Viễn chắc chắn có thể thoát thân. "Lên!

Dùng vũ khí lạnh, bao vây hắn cho tao!" Tên mặt sẹo trấn thủ phía sau sầm mặt, thấy Sở Viễn thân thủ lăng lệ liền hô hào dân làng cậy

đông hiếp yếu. "Vút!" Nghe Trạch Ngõa hô hoán, tên Trát Long cao lớn bất chấp tất cả, vung mạnh cây thương sắt đâm thẳng vào mặt Sở Viễn.

Đòn này lực đạo mười phần, nếu không cẩn thận bị đâm trúng, Sở Viễn không bị rách mặt mới lạ. "Hừ, không biết sống chết!" Thấy kẻ tới ra tay tàn độc, Sở Viễn hừ lạnh, hai mắt híp lại, nghiêng người né tránh, thuận thế áp sát.

Hai tay hắn kìm chặt cánh tay cầm thương của Trát Long, khẽ dùng sức, thực hiện cú vật qua vai, quật Trát Long ngã sầm xuống đất. "Ái ui!" Nhìn Trát Long kêu la thảm thiết, dân làng Già Long Trại sợ hãi nhìn Sở Viễn, chần chừ không dám tiến lên.

Thậm chí đám Trạch Ngõa, lão tộc trưởng phía sau cũng xôn xao, trợn mắt há mồm nhìn Sở Viễn. "Tiểu Ca, nguy rồi, độc chướng tới rồi!" Đúng lúc Sở Viễn đang đối đầu với đám người kia, Bàn Tử không biết đã chạy lại từ lúc nào, chỉ vào làn sương trắng phía sau hét lớn.

Sở Viễn gật đầu, lúc này mới phát hiện từ hai bên núi hoang đột nhiên tuôn ra từng tầng sương trắng, trùng trùng điệp điệp.

Dường như có gió đưa đẩy, đám sương trắng cuồn cuộn này nhanh chóng ập về phía sơn cốc nơi mọi người đang đứng.

Ù ù!

Tiếng mây cuốn rõ mồn một khiến sắc mặt Sở Viễn đại biến.

Đây tuyệt đối không phải độc chướng bình thường, dường như là một loại đằng thuật! "Nhanh, uống Giải Độc Hoàn, Bế Khí Hoàn, đeo mặt nạ phòng độc vào, đừng để da thịt lộ ra ngoài!

Sương trắng này uy lực phi phàm!" Sở Viễn hét lớn với nhóm Bàn Tử, chính mình cũng nhanh chóng lấy mặt nạ phòng hộ ra, nhìn đám

dân làng đang ngây ra như phỗng. "Còn ngẩn ra đó làm gì?

Muốn chết cả lũ à?

Mau chạy về, mang mấy người bị thương đi, nhanh lên, chậm là chết đấy!" Đối mặt với đám dân làng này, Sở Viễn cũng chỉ có thể cố hết sức nhắc nhở, còn đối phương có nghe hay không thì hắn cũng chẳng quản được.

Nghe Sở Viễn hét lớn, đám dân làng nhìn sương trắng hung hãn ập tới, lập tức dìu người bị thương cắm đầu chạy ngược lại.

Nhân lúc này, nhóm Sở Viễn cũng đã uống thuốc, đeo xong trang bị, dìu nhau chạy sâu vào trong sơn cốc. "A, mặt của tôi!

A!" Một tiếng kêu thất thanh vang lên.

Sở Viễn quay đầu lại, thấy hai người dìu Trát Long đang bị thương đi quá chậm.

Người đi cuối cùng bị sương trắng nuốt chửng, làn sương trắng kinh khủng chỉ trong vày giây đã bao phủ toàn thân hắn, hóa thành một đống máu mủ! "Chạy mau!" Trát Long bị thương đẩy mạnh người đang dìu mình ra, nén đau đớn ở ngực, chạy như điên về phía sau.

Vừa chạy được vài mét đã nghe thấy tiếng thảm thiết bên cạnh, sương trắng đã lan đến gần hắn.

Hắn cũng coi như phản ứng nhanh, thấy sương trắng trên mặt đất còn thưa thớt liền nằm rạp xuống, bò toài về phía trước, nhưng chung quy vẫn chậm một bước.

Độc chướng trắng nồng nặc đã chạm vào má trái hắn.

Chương 121

Trát Long đau đớn ôm mặt kêu gào, tiếp tục bò tới.

Đột nhiên một đôi tay từ phía trước vươn ra, cưỡng ép kéo hắn ra ngoài, chính là tên mặt sẹo Trạch Ngõa!

Dân làng Già Long Sơn khiêng Trát Long đang kêu la, liên tục lùi lại đến tận chỗ tượng điêu khắc thiên thạch thì độc chướng mới từ từ dừng lại. "A Ba, Trát Long nó sao rồi?" Trạch Ngõa cúi người xuống, nhìn cha mình, quan thiết hỏi. "Độc chướng này lợi hại lắm, không kịp rồi, mắt không giữ được nữa, nếu không độc tố lan ra toàn thân là chết!" Ân Khoan trầm giọng nói, dứt lời liền giao một con dao găm sắc bén vào tay Trạch Ngõa. "Anh... họ, em... không muốn... chết, tới đi!" Trát Long đang kêu gào nhìn Trạch Ngõa với ánh mắt kiên định, đứt quãng nói.

Trong mắt hắn lúc này không có đau đớn, chỉ có cừu hận vô tận đối với Sở Viễn, nếu không phải hắn đánh bị thương mình, sao mình lại trúng độc?

Cùng lúc đó, nhóm Sở Viễn đang ở trong màn sương dày đặc, loạng choạng mò mẫm đi sâu vào sơn cốc.

Độc chướng quá dày khiến tầm nhìn cực thấp, nếu không nhờ thiên phú Dạ Nhãn của Sở Viễn miễn cưỡng nhìn rõ thì e rằng mọi người đã sớm lạc lối trong sương mù.

Dựa vào tầm nhìn yếu ớt, Sở Viễn kéo ba người chạy bước nhỏ, năm phút sau cuối cùng cũng thoát khỏi phạm vi độc chướng.

Phù!

Bàn Tử thở hồng hộc tháo mặt nạ phòng độc ra, đặt mông ngồi bệt

xuống đất, tham lam hít thở không khí. "Tiểu Ca, may mà cậu chuẩn bị thuốc trước cho bọn tôi, nếu không cái đám độc chướng này đâu dễ qua như vậy!" Sở Viễn mặt vô cảm liếc Bàn Tử một cái.

Tên này, uống Bế Khí Hoàn rồi mà còn chạy đến thở hồng hộc, chịu thật. "Chướng khí màu trắng này kịch độc vô cùng, xem ra là để ngăn cản đám dân làng kia ở bên ngoài, hy vọng không có ai bị thương." Dương Vân U nhìn độc chướng trắng xóa lan tràn trong thung lũng, sắc mặt hơi tái nhợt, độc chướng này rõ ràng là dị thường. "Theo tôi thấy thì độc chướng này cũng quá quỷ dị, Bàn gia tôi đến giờ vẫn dựng tóc gáy, tám phần là do Hiến Vương lão nhi cố ý thiết lập." Nghe mấy người bàn tán, Sở Viễn nheo mắt, nhìn mấy loại thực vật trên hai ngọn núi hoang hai bên, trong lòng khẽ động. "Mọi người nhìn kìa, thực vật kỳ dị trên hai ngọn núi hoang kia chắc chính là nguồn gốc sinh ra độc chướng!

Chỗ này không an toàn, chúng ta đổi chỗ khác, mau đi thôi!" Sở Viễn lo lắng độc chướng lại biến hóa, hô hào mọi người khẩn trương rời đi.

Cùng lúc đó, đám người Già Long Trại ở bên kia sơn cốc nhìn sương mù dày đặc trước mắt, bó tay hết cách, sĩ khí xuống thấp. "A Ba!

Chúng ta làm gì tiếp theo?

Chẳng lẽ cứ thả cho đám ngoại tộc kia vào Trùng Cốc?" Trạch Ngõa nắm chặt nắm đấm, phẫn hận nhìn sương trắng trong thung lũng.

Hắn càng ngày càng tin chắc trong Trùng Cốc có kho báu, nếu không đám ngoại tộc kia cũng sẽ không mạo hiểm tính mạng, ngàn dặm xa xôi xông vào.

Lão tộc trưởng Ân Khoan nhìn độc chướng trắng cuồn cuộn, mặt

vô cảm nói: "Đừng vội, giờ đang nổi gió, đợi sương tan hết thì vào Trùng Cốc!" Nghe vậy, đám dân làng phía sau ngơ ngác nhìn nhau, nghĩ đến việc phải vào cái nơi hung hiểm như vậy, ai nấy đều có chút sợ hãi. ... "Ái chà, Tiểu Ca, chỗ này có nhiều tượng khỉ đá quá, có phải sắp đến di tích nước Điền cổ rồi không?" Bàn Tử nhìn mấy pho tượng khỉ đá trước mặt, thần tình hưng phấn, có cảm giác sắp thấy ánh bình minh thắng lợi.

Sở Viễn gạt rêu xanh trên tượng khỉ đá, cẩn thận quan sát, hồi lâu mới chậm rãi nói: "Nhìn phong cách điêu khắc này tương tự với hai pho tượng thiên thạch trước đó, chắc đều là tác phẩm thời Hiến Vương, xem ra tìm đúng rồi!" Dương Vân U nhìn chằm chằm pho tượng, cau mày nghi hoặc: "Sao mấy pho tượng này lại có mùi thảo dược khu trùng nhỉ, thật kỳ quái." Nghe vậy, Sở Viễn ngửi ngửi rêu xanh trong tay, quả thực có mùi hắc, hơn nữa đất bùn bên trong lại ánh lên màu đỏ. "Không đúng, sao tôi nhớ trước giờ đều nói Hiến Vương tinh thông đằng thuật, lão ta còn sợ mấy con sâu bọ này à?" Phong Vu Tu dường như phản ứng hơi quá với đất đỏ, bịt mũi miệng từ xa, mất tự nhiên hỏi.

Sở Viễn sực nhớ ra điều gì, lấy tấm bản đồ Thôi lão đưa ra, ung dung nói: "Hiến Vương tinh thông kỳ thuật, lợi hại nhất chính là thay đổi cách cục phong thủy.

Nếu mộ huyệt của lão thực sự nằm trong Trùng Cốc này, với tư cách là 'Thảo đầu thiên tử', quy cách lăng mộ tự nhiên sẽ không nhỏ.

Lão muốn hình thế lý khí càng thêm có khí tượng tiên huyệt thì bắt buộc phải cải thiết một loại huyệt nhãn hỗ trợ nào đó gần mộ huyệt.

Chỗ này hẳn là gần một cái huyệt nhãn nào đó." Phong Vu Tu kinh nghi bất định nhìn Sở Viễn, trong lòng đầy kinh ngạc.

Tinh thông phong thủy không khó, nhưng biết thay đổi phong thủy

thì đúng là khí tượng tông sư.

Gã không ngờ Sở Viễn còn trẻ mà đã hiểu phép cải huyệt, còn nói đâu ra đấy, trong lòng càng thêm đề phòng vài phần.

Giống như loại bí dược khu trùng chôn gần chủ mộ để tránh côn trùng phá hoại thất, trong các lăng mộ đế vương thời Hán rất phổ biến.

Đơn giản nhất là chôn lưu huỳnh và thủy ngân, cộng thêm thảo dược thực vật điều hòa, chôn trong đất ngàn năm không bay hơi hết.

Người đời sau gọi cách làm này là Đoạn Trùng Đạo (Đường chặn côn trùng), lăng mộ đế vương khanh tướng bình thường đều có thiết kế phòng trùng này.

Từ đó có thể sơ bộ phán đoán, nơi này đã cách vị trí chủ mộ không xa.

Tuy nhiên Hiến Vương này xác thực có tài năng kinh thiên, có thể thay đổi thiên địa càn khôn, sơn xuyên hà lưu, sửa đổi địa mạch.

Nghĩ đến đây, quyển chữ "Hóa" trong "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật" trong đầu Sở Viễn tự động vận chuyển.

Quyển này giảng về việc thay đổi phong thủy, long mạch đổi hình hoán thế, chuyển phong biến thủy, ít nhất cần động đến chín cái huyệt nhãn.

Nhưng một khi thực sự thay đổi chín đại huyệt nhãn, có thể duy trì phong thủy quan tỏa triều củng miên mật, khí mạch huyệt vị vạn năm không phá.

Tiếc là bọn họ đang ở nơi cây cối rậm rạp, Sở Viễn nhất thời không phán đoán ra vị trí và cách cục huyệt nhãn.

Nếu không hắn thật sự muốn chiêm ngưỡng học tập một chút, cho

dù sau này không đi trộm mộ mạo hiểm thì làm thầy phong thủy cũng không tệ. "Ách," nhìn Sở Viễn đang đoan tường tứ phía, Bàn Tử nhịn không được vỗ vai đối phương: "Tiểu Ca, tìm được phương vị chín đại huyệt nhãn chưa?

Tiếp theo đi thế nào đây?" Nghe Bàn Tử hỏi, Dương Vân U và Phong Vu Tu cũng mong chờ nhìn Sở Viễn.

Chuyện này vẫn phải dựa vào Mạc Kim Hiệu Úy! [Được đấy, mấy chuyện chuyên môn như cách cục phong thủy vẫn phải dựa vào Mạc Kim Hiệu Úy, Bàn Sơn Đạo Nhân với chuyên gia khảo cổ đều không ăn thua!] [Nói thật, đoạn độc chướng vừa rồi kinh hiểm vạn phần, mọi người thấy không, livestream đen thui một lúc lâu.] [Tổ chương trình ra thông báo rồi, bảo là do vấn đề từ trường ảnh hưởng tín hiệu trực tiếp, giờ chuyển sang tín hiệu vệ tinh rồi.] [Bắc Đẩu ngầu đét!] [Nhanh, chuẩn bị ghế đẩu, lớp học nhỏ của Mạc Kim Hiệu Úy bắt đầu rồi.] Sở Viễn không biết nội dung bình luận trong livestream, hắn chỉ tay về cảnh tượng phía trước giải thích: "Mọi người nhìn thế núi sơn cốc này đi, chỗ này hẳn là huyệt nhãn thứ chín, uốn lượn khúc khuỷu, chỗ u thâm có quan tỏa.

Lại được gọi là 'Cửu khúc hồi hoàn triều sơn ngạn', cách cục huyệt nhãn này ắt sẽ xây miếu vũ để tăng cường thế long mạch." Phong Vu Tu nghe xong liền lộ vẻ chợt hiểu, hóa ra là lợi dụng địa hình cưỡng ép thay đổi thế của tiểu long mạch.

Để khí tượng long mạch không có ý tôn nghiêm mà mang vẻ hèn mọn, từ đó thiết lập cục diện, kiến lập huyệt nhãn, thay đổi phong thủy.

Thủ đoạn này đúng là khiến gã nhìn mà than thở không bằng. "Tiểu Ca, ý cậu là phía trước sẽ có miếu vũ?

Ê, mọi người nói xem cái miếu này có khi nào là lối vào mộ Hiến

Vương không?" Bàn Tử vỗ tay cái đét, vẻ mặt kích động hỏi.

Sở Viễn ngạc nhiên nhìn Bàn Tử, không hổ là một trong Thiết Tam Giác, ngầu thật, thuần túy dựa vào đoán mò mà cũng tìm được lối vào.

Chẳng lẽ Bàn Tử mới là nhân vật chính hệ khí vận?

Chậc chậc, cái hào quang này mạnh thật, Sở Viễn cũng hơi ghen tị. "Không hổ là Bàn gia, Mạc Kim Hiệu Úy chính tông.

Dân núi ở đây đều thờ thần núi, nếu không đoán sai thì phía trước chắc chắn có miếu Sơn Thần." Sở Viễn giơ ngón cái với Bàn Tử, khen ngợi. "Đương nhiên, Bàn gia dù sao cũng là Mạc Kim Hiệu Úy, mộ huyệt nào mà tôi chưa thấy qua.

Chương 122

Đã vậy thì mau đi thôi!" Bàn Tử vốn định chém gió thêm vài câu, thấy mọi người nhìn mình với ánh mắt kỳ quái liền lập tức đổi chủ đề. "Miếu Sơn Thần, Bàn gia tới đây!" Nói xong, Bàn Tử đi đầu, hùng dũng oai vệ, tinh thần phấn chấn tiến về phía trước.

Nhìn Bàn Tử hăng hái như vậy, Sở Viễn lắc đầu.

Vừa nãy còn mệt chết đi sống lại, nghe thấy mộ Hiến Vương là hồi đầy máu ngay.

Không hổ danh là Mạc Kim Hiệu Úy, Bàn gia!

Lần này Bàn Tử ăn may đoán trúng thật, Đoạn Trùng Đạo ở đây thực ra là để bảo vệ miếu Sơn Thần không bị côn trùng phá hoại.

Thay đổi huyệt nhãn phong thủy bắt buộc phải thiết lập ít nhất ba tầng bình phong bảo vệ thế long mạch, Đoạn Trùng Đạo và miếu Sơn Thần chính là kết cấu như vậy.

Hắn đoán ngôi miếu Sơn Thần kia chắc chắn là kết cấu gỗ, hơn nữa trên bản đồ của Thôi lão có đánh dấu vị trí lối vào là con thiềm thừ (cóc).

Cộng thêm hắn đã xem nguyên tác, biết cơ quan thiềm thừ nằm ngay trong miếu Sơn Thần.

Mọi người xác định mục tiêu, chỉnh đốn đơn giản rồi men theo Đoạn Trùng Đạo đi tới.

Càng đi sâu, tuy dây leo chằng chịt nhưng vẫn lờ mờ nhận ra dấu vết kiến trúc nhân tạo, trên mặt đất thỉnh thoảng xuất hiện tượng điêu khắc.

Nhìn quy mô thì giống như tượng đá hai bên thần đạo của lăng mộ

đế vương, nơi hẻo lánh thế này mà xây thần đạo vương lăng thì mộ Hiến Vương chắc chắn ở gần đây!

Đi được chừng hơn nửa tiếng, cuối cùng cũng xuyên qua tầng tầng thực vật, đến bên vách núi dựng đứng lởm chởm ở rìa sơn cốc.

Chỉ thấy trên vách núi rủ xuống vô số dây leo, dưới lớp che phủ của dây leo là một ngôi miếu Sơn Thần cũ nát xây dựa vào núi.

Nhìn bề ngoài thì có vẻ dùng kết cấu khung gỗ lớn kiểu "hiết sơn", mặt tiền tiền điện bị dây leo quấn quanh, trông rách nát không chịu nổi.

Bàn Tử nâng súng, cẩn thận đi trước, dồn sức đẩy cửa đá đại điện miếu Sơn Thần.

Tức thì, bụi bay mù mịt, một mùi hăng nồng ập tới khiến mọi người khựng lại, bịt mũi che miệng. "Không sao, an toàn!" Bàn Tử cảnh giác quét mắt một vòng rồi hô to với mọi người phía sau.

Sở Viễn nhìn vào, chỉ thấy trong miếu Sơn Thần vô số dây leo men theo mái miếu vỡ nát lan tràn khắp nơi.

Mái ngói xanh và rường cột chạm trổ ngày xưa đã sớm mục nát, không còn vẻ tráng lệ thuở nào.

Nhưng dưới sự bảo vệ của Đoạn Trùng Đạo, cộng thêm huyệt nhãn độc đáo của "Thủy Long Vựng", miếu Sơn Thần vẫn giữ được khung sườn đại thể.

Dù vậy, ngôi miếu mấy ngàn năm lịch sử văn hóa này có thể sừng sững không đổ cũng coi là kỳ tích rồi.

Gạt dây leo trước mặt, Sở Viễn đi về phía trung tâm ngôi miếu.

Quy mô miếu không lớn, đi vài bước là tới.

Chỉ thấy tượng thần thờ trên thần đàn đã đổ xuống, là một vị hắc

diện thần (thần mặt đen) vô cảm, khí thế mười phần.

Có điều dưới lớp dây leo che phủ, tượng thần lúc này nhìn có vẻ tản ra cảm giác âm lãnh khủng bố nhàn nhạt. "Vãi, Tiểu Ca, cái miếu Sơn Thần này sao nhìn cứ rợn rợn thế nào ấy, sao nó lại nhìn bốn phương tám hướng thế?

Không phải tà thần chứ?" Bàn Tử nhìn tượng thần âm lãnh, rùng mình một cái, hạ giọng thầm thì.

Sở Viễn đánh giá một hồi rồi thản nhiên nói: "Dân núi từ xưa đến nay đều dựa vào núi ăn núi, kính thờ thần núi cũng không có gì lạ." Bàn Tử xua tay không để ý, đi sang bên khác, hắn trước giờ không tin trời tin đất, chỉ tin vào nắm đấm của mình!

Đối với phản ứng của Bàn Tử, Sở Viễn không ngạc nhiên.

Người xưa cho rằng Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ ngũ hành đều có thần linh cai quản.

Mà sông núi cũng nằm trong ngũ hành, người xưa căn cứ vào phong tục, địa lý, văn hóa khác nhau mà biên soạn ra các vị thần khác nhau.

Thân là Mạc Kim Hiệu Úy, chỉ tin vào quy tắc của tổ sư gia và bản lĩnh của mình, còn chuyện quỷ thần thì nhất khái không tin. "Tiểu Ca, anh nhìn xem, con thiềm thừ trong tay hai con sơn quỷ (quỷ núi) kia có phải rất giống cái đánh dấu trên bản đồ không?" Dương Vân U chỉ vào tượng đất sơn quỷ nanh ác mặt xanh bên cạnh hắc diện thần sơn và con thiềm thừ trên tay nó, kinh hô.

Sở Viễn ngưng thần nhìn lại, lúc này mới phát hiện sơn quỷ bên trái bưng một cái hồ lô màu đỏ, bên phải bưng thiềm thừ.

Hắn ước chừng hai thứ này trong mắt người xưa được coi là pháp khí và vật cưỡi của thần núi.

Kể cũng phải, thời Thương Chu vốn lưu hành đủ loại truyền thuyết thần thoại, chỉ là không biết hai thứ này dùng để làm gì.

Nhìn miếu Sơn Thần suy bại, Dương Vân U lớn lên ở đạo quán giật dây leo trên tượng thần ra, cảm khái: "Thân là thần núi che chở một phương, vốn nên hưởng hương hỏa cúng bái, không ngờ đến cuối cùng cũng biến thành bộ dạng suy bại thế này!" Sở Viễn gật đầu tán đồng: "Âm dương một lý, mệnh số thôi, mọi người nhìn quanh xem, tìm chút manh mối." Nói xong, mấy người tản ra bốn phía trong miếu tìm kiếm.

Đột nhiên, Sở Viễn bị một tảng đá lồi lên trên mặt đất thu hút sự chú ý, tảng đá to bằng bàn tay này có khắc hoa văn thần bí.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn trong lòng khẽ động, không do dự ấn vào tảng đá thần bí đó.

Cạch cạch!

Tiếng cơ quan chuyển động vang lên, chỉ thấy vị trí Sở Viễn vừa đứng, tức bệ đá dưới tượng hắc diện thần, chậm rãi xuất hiện mấy con ếch lớn bằng đá, lần lượt vây quanh bệ đá, đếm kỹ thì là tám con.

Hiển nhiên là đã kích hoạt cơ quan lối vào mộ Hiến Vương!

Nhóm Bàn Tử nghe thấy động tĩnh liền xúm lại, nhìn tám tượng đá thiềm thừ vây thành vòng tròn, mắt sáng lên. "Tiểu Ca, đây...

đây là cơ quan mở lối vào mộ Hiến Vương à?" Bàn Tử tha thiết hỏi.

Sở Viễn gật đầu, đi dọc theo tám con thiềm thừ giải thích: "Cái này phân bố theo cách cục Cửu Cung Bát Quái, đồng thời tương ứng với số Cửu Khúc Hồi Hoàn, mấy con thiềm thừ này có thể xoay chuyển.

Nhưng muốn phá giải cơ quan thì bắt buộc phải xoay chuyển tám

con thiềm thừ theo trình tự đặc biệt trước sau mới có thể mở được." Dương Vân U đột nhiên nói: "Đã nơi này ám hợp Cửu Cung Bát Quái, vậy dùng cơ số Cửu Cung liệu có mở được cơ quan không?" Nghe vậy, Sở Viễn lắc đầu nhẹ.

Nếu không hiểu tinh túy trong phong thủy bí thuật, chỉ biết Kinh Dịch Bát Quái, đa phần sẽ coi như số Cửu Cung để đối phó, như vậy cả đời cũng không tìm thấy ám đạo.

Nghĩ vậy, Sở Viễn từ tốn giới thiệu: "Cửu Cung Bát Quái chỉ là biểu hiện, quan trọng nhất là phải dựa vào số Cửu Khúc Hồi Hoàn trong 'Dịch Long Kinh' mới phá giải được.

Chúng ta chỉ cần tìm được con thiềm thừ đầu tiên cần xoay, những con sau cứ theo số Cửu Khúc Hồi Hoàn là một thông trăm thông." Tuy nhiên, cơ quan thế này thường sẽ thiết lập bẫy chống trộm mộ (phản đảo đấu), nhất là đại sư phong thủy như Hiến Vương chắc chắn sẽ phòng trộm.

Đó là một khi trong vòng ba lần không tìm đúng vị trí, cơ quan sẽ vĩnh viễn khóa chặt, muốn vào Trùng Cốc nữa thì khó như lên trời.

Sở Viễn ngồi xổm xuống, phát hiện mấy con thiềm thừ này miệng có đóng có mở, hướng đầu cũng không đồng nhất.

Chỉ có thể tìm đúng vị trí con đầu tiên mới có thể căn cứ vào quyển chữ "Thuẫn" trong "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật" để thôi toán ra khẩu quyết.

Lấy la bàn ra, lúc này nó đã khôi phục chức năng.

Sở Viễn hướng về phía thiềm thừ, lẩm bẩm: "Khai, Hưu, Sinh, Thương, Đỗ, Cảnh, Tử, Kinh, bát quái ứng với tám cửa (Bát Môn), xu cát tị hung, lý ra nên đi Sinh Môn!" Giọng hắn ngập ngừng, nhìn lên mái miếu vỡ nát, la bàn xoay chuyển chỉ ra phương vị lúc này là chính

Nam.

Ly tẩu chính Nam là Sinh Môn, ánh mắt Sở Viễn nhìn chằm chằm vào con thiềm thừ ngay phía trước, con này chắc là con đầu tiên!

Nghĩ vậy, Sở Viễn bước nhanh tới trước mặt con thiềm thừ này, trong lòng không nắm chắc hoàn toàn.

Dù sao năm đó xem phim truyền hình đâu có chú ý mấy chi tiết này? "Không đúng, Hiến Vương hành sự quỷ dị, không thể dùng tư duy người thường.

Lão thiết lập cơ quan ở đây chắc chắn là không muốn có người sống đi ra." Dương Vân U thấy thái độ Sở Viễn do dự, vội vàng đưa ra phỏng đoán của mình. "Tiểu Ca, anh nói xem có khả năng Hiến Vương làm ngược lại, con thiềm thừ đầu tiên là con ở Tử Môn không?" Càng nghĩ càng thấy có khả năng, mắt Dương Vân U càng sáng.

Chương 123

Sở Viễn gật đầu, suy nghĩ của cô cũng chưa chắc không có khả năng, dù sao sinh tức là tử, tử tức là sinh, xác suất cũng rất cao.

Nếu là đi Tử Môn thì tương ứng với Càn, đi Tây Bắc.

Sở Viễn chậm rãi đi đến trước mặt con thiềm thừ bên trái, đứng lại.

Dù sao có ba lần thử sai, chơi luôn!

Đặt tay lên mình thiềm thừ, Sở Viễn nhìn ba người đang vây quanh, ánh mắt kiên định: "Có ba cơ hội thử sai, tôi thử từ Tử Môn trước, nếu sai thì thiềm thừ sẽ quay về vị trí cũ." Bàn Tử gật đầu, đối với năng lực của Mạc Kim Hiệu Úy, bọn họ tin tưởng trăm phần trăm, cho dù sai cũng không hối hận.

Cạch cạch.

Sở Viễn nhẹ nhàng xoay con thiềm thừ, sau đó buông tay.

Mọi người chăm chú nhìn con thiềm thừ không chớp mắt.

Cạch cạch!

Chưa đến ba nhịp thở, tượng thiềm thừ từ từ khôi phục lại bộ dạng ban đầu!

Hiển nhiên, lựa chọn của Sở Viễn là sai!

Không phải Tử Môn!

Khi tượng thiềm thừ Sở Viễn xoay phục hồi nguyên trạng, không chỉ mấy người tại trường ngây ra mà ngay cả khán giả trong livestream cũng ồ lên. [Trời ơi, đây là lần đầu tiên Tiểu Ca thất thủ từ khi giải mã cơ quan đến giờ!

May mà còn hai cơ hội.] [Không dám tưởng tượng, ngay cả Mạc Kim Hiệu Úy chính tông cũng thất bại, Hiến Vương này trâu bò quá, người xưa thật đáng sợ.] [Đùa à, Hiến Vương dù sao cũng là Thảo đầu thiên tử, có thể không lợi hại sao?] [Nói thật, tìm đường sống trong cõi chết, Tử Môn mà cũng sai, chẳng lẽ là Sinh Môn?

Tiểu Ca gặp rắc rối rồi.] [Mạc Kim Hiệu Úy gì chứ?

Trình độ này đổi tao vào làm, chẳng phải là chọn 3 trong 8 sao?

Đơn giản.] [Cút đi, người có lúc sẩy tay ngựa có lúc sẩy chân, Tiểu Ca cố lên, ảo lợi cấp (tuyệt vời/cố lên)!] Đúng lúc khán giả trong livestream đang bàn tán về lần thất thủ này của Sở Viễn thì bên ngoài miếu đột nhiên truyền đến tiếng ồn ào.

Bàn Tử ở gần cửa miếu nhất, đồng tử co rút, bước nhanh vài bước vội vàng đóng cánh cửa miếu dày nặng lại.

Phong Vu Tu cũng không màng nhiều, thân hình thoắt cái đã xuất hiện bên cạnh Bàn Tử, hỗ trợ hắn đóng cửa.

Gã không thể để đám dân làng này ngăn cản mọi người đến mộ Hiến Vương.

Đột nhiên mắt gã sáng lên, đi đến bên một cái cây khô, tấn bộ trung bình vững chãi, hai cánh tay bộc phát sức mạnh, trực tiếp ôm lấy thân cây khô to bằng cái chậu rửa mặt chặn sau cửa đá. "Ái chà, vãi, tên mặt trắng nhà cậu cũng lợi hại phết đấy chứ!" Bàn Tử mắt lóe tinh quang, cười hì hì trêu chọc.

Tiểu Ca bảo mình để ý tên mặt trắng này quả là có lý do.

Tuy không rõ Phong Vu Tu là người thế nào nhưng với lực tay vừa rồi, tuyệt đối là dân luyện võ.

Thâm tàng bất lộ a!

Sở Viễn cũng nhìn gã đầy ẩn ý, thấy Phong Vu Tu nhìn lại liền dời mắt đi chỗ khác. "Tiểu Ca, mau nghĩ cách đi, đám người kia sắp đuổi tới rồi." Qua khe cửa, Bàn Tử đã nhìn rõ mặt mũi đám dân làng, vội quay lại hét lớn. "Già Long Sơn này có lịch sử cả ngàn năm, Hiến Vương lại tách ra từ nước Điền cổ, còn có Đại tế tư trấn áp tinh vị.

Tiên dân cổ đại coi trọng tế tư, vậy thì khẳng định càng coi trọng vật tổ (totem) của mình, là Trâu!" Sở Viễn chợt nhớ ra lúc mọi người rời Già Long Trại có gặp rừng cây đầu trâu kia, đám dân làng Già Long Trại này chắc chắn là di dân nước Điền cổ.

Vậy thì Trâu nhất định là vật tổ của họ, nếu không cũng sẽ không dùng để cảnh cáo người ngoài, mà vật tổ lại là nhất mạch tương truyền.

Từ đó có thể thấy, Trâu chính là tiêu ký vật tổ của tộc quần Hiến Vương thời đó, tiên dân cổ đại đều sùng bái tự nhiên đối với tinh thần (các vì sao).

Cơ quan này có lẽ không phải tìm Cửu Cung Bát Môn mà là Nhị Thập Bát Tinh Tú (28 chòm sao) trên trời, đặc biệt là Ngưu Tú (Sao Ngưu)! "Tôi nghĩ ra rồi!

Bàn Tử, mọi người kiên trì thêm chút nữa." Sở Viễn chấn động, hét lớn, đồng thời lấy la bàn trong túi ra đối chiếu với tám tượng thiềm thừ.

Dương Vân U thần sắc động dung nhìn Sở Viễn, khẽ hỏi: "Chẳng lẽ anh định dùng Thiên Tinh Phong Thủy Thuật để phán đoán phương vị?" Thiên Tinh Phong Thủy Thuật là loại bí thuật thâm ảo, khó hiểu nhất trong Tầm Long Quyết, không ngờ Sở Viễn lại am hiểu đạo này.

Cô từ nhỏ đã thông minh hiếu học, từng xem qua cuốn sổ tay Mạc Kim Hiệu Úy của tổ phụ, trên đó ghi chép chính là Thiên Tinh Phong Thủy Thuật.

Ngặt nỗi tư chất không đủ nên cũng chỉ biết sơ lông gà vỏ tỏi, giờ thấy Sở Viễn trực tiếp lôi ra dùng, thần sắc mới có chút phức tạp. "Ngưu Tú nằm ở vị trí Sửu, hướng Đông Bắc, nếu không có gì bất ngờ thì con thiềm thừ đầu tiên cần xoay chính là nó!" Sở Viễn không để ý sắc mặt Dương Vân U thay đổi, sau khi xác định vị trí Ngưu Tú liền sải bước đi tới.

Cúi đầu nhìn tượng thiềm thừ, ánh mắt Sở Viễn dần trở nên kiên nghị, chậm rãi đọc khẩu quyết: "Quần long triền sơn tác cửu khúc, khúc khúc tẫn thị cửu hồi hoàn, cửu hồi chi ngoại phục cửu chuyển, tam tam lưỡng lưỡng nhập linh sơn, Chấn tẩu Chính Đông!

Hướng về phía sau xoay chuyển!" Nghĩ đến đây, Sở Viễn ấn vào tượng thiềm thừ, từ từ xoay về phía sau.

Kèm theo tiếng cạch cạch, tượng điêu khắc sau khi xoay xong liền bất động.

Đến tận ba nhịp thở sau vẫn chưa xoay lại. "Haha, lần này cuối cùng cũng đúng rồi, Mạc Kim Hiệu Úy danh bất hư truyền!" Dương Vân U mỉm cười nhìn Sở Viễn, giơ ngón cái tán thưởng, pha xử lý vừa rồi quả thực quá đẹp.

Sở Viễn gật đầu, nhìn tượng thiềm thừ bên tay trái, nhẹ nhàng xoay chuyển: "Trạch tẩu Chính Tây, chính là nó." Theo thứ tự khẩu quyết, Sở Viễn lần lượt xoay chuyển tám con thiềm thừ, đột nhiên truyền đến một chấn động nhẹ.

Nhìn sang, chỉ thấy bức tường phủ đầy dây leo bên cạnh đột nhiên tách ra làm hai, hình thành một cánh cửa. [Vãi chưởng, quá đỉnh, rõ ràng độ khó của cơ quan này đã thăng cấp vài bậc, người thường đúng là không qua nổi.] [Cứ tưởng là Cửu Cung Bát Môn, hóa ra là Nhị Thập Bát Tinh Tú, tưởng tìm được tinh tú là xong, người ta còn có khẩu quyết.] [Hèn gì chính phủ phải mời Mạc Kim Hiệu Úy ra tay

tham mộ khảo cổ, đổi là người khác chắc chỉ biết đào đất.] [Flycam này xịn thế, còn làm đèn pha được luôn.] Ngay khi cơ quan mở ra, nhóm Sở Viễn men theo cửa đi thẳng vào, mười giây sau cửa đá tự động đóng lại.

Ngay khoảnh khắc đóng cửa, flycam đang lơ lửng giữa không trung đột nhiên bật đèn pha, chiếu sáng rõ mồn một mộ đạo.

Sở Viễn nhìn cửa đá đã đóng, trong lòng vô hạn cảm khái, cơ quan này vẫn vô cùng tinh diệu, cách phá giải này cực ít người nắm được.

Nhìn nham thạch hai bên mộ đạo, Sở Viễn biết chỗ này hẳn là một lối đi ngầm được chừa lại, không biết thông tới đâu.

Theo phong thủy thì loại lối đi này đều có thể đi thẳng tới minh điện hoặc nơi tế tự, chắc là ở ngay gần đây. "Mọi người cẩn thận chút, Hiến Vương này giỏi kỳ môn dị thuật, khó bảo đảm phía sau sẽ không gặp cơ quan tinh diệu gì." Thấy mọi người vào được thì tinh thần có chút lơi lỏng, Sở Viễn vội vàng nhắc nhở.

Cứ thế, mọi người cẩn thận từng li từng tí tiến về phía trước cho đến khi tới gần một cây cầu đá, nhìn vực sâu hai bên cầu.

Bàn Tử suy nghĩ một chút, lấy súng bắn tín hiệu từ ba lô bắn một phát đạn chiếu sáng xuống vực sâu dưới chân, xé toạc bóng tối dưới lòng đất.

Ánh sáng trắng bệch chiếu rọi nơi sâu thẳm của hang động, vô biên vô tận xương trắng khổng lồ và ngà voi, nhưng trong đó cũng không thiếu xương người, khiến mọi người tê dại da đầu.

Flycam của tổ chương trình cũng nương theo đạn chiếu sáng quay một vòng, khiến khán giả livestream kinh ngạc đến ngây người.

Đây là một hố tuẫn táng quy mô chưa từng có, theo Sở Viễn hiểu thì trong nước chưa có cái nào lớn hơn thế này.

Thấy tình hình này, Dương Vân U thở dài: "Hiến Vương này vì lăng mộ của mình mà đại tu thổ mộc, lao dân thương tài, cuối cùng cũng chỉ hóa thành một bộ xương khô, thật đáng buồn!" Bàn Tử nhìn hố tuẫn táng với ánh mắt lưu luyến không nỡ, tiếc thật, không chừng bên dưới có bảo bối gì.

Nghe Dương Vân U nói về Hiến Vương, hắn đảo mắt nghi hoặc hỏi: "Theo tôi thấy, Hiến Vương chỉ là một Thảo đầu thiên tử nơi biên thùy Tây Nam, tương đương với chủ tịch huyện bây giờ, đâu ra mà bày vẽ lớn thế này?" Phong Vu Tu chỉ lắc đầu không nói, Sở Viễn lại nói thẳng không kiêng dè: "Hai người các cậu là lấy con mắt người hiện đại nhìn người cổ đại rồi, ở thời xưa đây chính là biểu tượng của vương quyền." Khi mọi người không ngừng đi sâu vào, một luồng khí lạnh đột nhiên ập vào mặt, không khí tràn ngập hơi nước và ẩm ướt.

Đột nhiên Sở Viễn đi đầu khựng lại, nghi hoặc nhìn xung quanh. "Tiểu Ca, sao thế, chúng ta đi nhầm đường à?" Bàn Tử thấy Sở Viễn dừng bước nhìn dáo dác thì tò mò hỏi. "Mọi người cảm nhận xem, hiện tại vừa thấp vừa ẩm, tám phần là có sông ngầm dưới đất.

Chương 124

Hiến Vương này dù sao cũng là cao thủ phong thủy, nhưng mọi người nhìn hoàn cảnh này xem, sao lão lại chọn nơi như thế này làm lăng mộ?

Đây là hạ hạ chi tuyển (lựa chọn tồi tệ nhất), thật kỳ quái." Sở Viễn kinh nghi bất định, càng đi vào trong lòng càng bất an.

Khi mọi người tiếp tục đi sâu vào lối đi, hơi nước trong không khí càng lúc càng nhiều, ẩn ẩn nghe thấy tiếng nước chảy róc rách.

Đột nhiên một tia sáng lấp lánh đập vào mắt mọi người. "Tiểu Ca, đúng là cậu nói trúng rồi, thế mà lại có một con sông ngầm thật, dài vãi, không nhìn thấy bờ luôn!" Bàn Tử khua đèn pin, vẻ mặt bội phục nhìn Sở Viễn.

Dương Vân U nhìn con sông ngầm trước mắt cũng không quá ngạc nhiên, nhưng vẫn lo lắng hỏi: "Thủy đạo này nhìn qua chỉ có một hướng, chẳng lẽ không còn đường nào khác sao?" Rõ ràng sự việc người hóa dũng (nhộng) nhờ đẳng trùng ở thủy đạo Già Long Sơn khiến vị đạo cô thanh lãnh này cũng thấy rén trong lòng.

Thế nên vừa nhìn thấy thủy đạo là theo bản năng lo lắng sẽ xảy ra sự kiện tương tự.

Nghe vậy, Sở Viễn thậm chí còn thấy may mắn, trầm giọng nói: "Thủy đạo một chiều này tổng thể vẫn hơn mấy cái dũng đạo tứ thông bát đạt không biết đi về đâu kia, chúng ta coi như may mắn rồi." Mọi người nghe xong ngẫm nghĩ kỹ thì đúng là như vậy, nhìn thủy đạo sóng nước lấp loáng trước mắt, thần sắc ai nấy đều trở nên kiên định.

Bất kể thế nào, chuyến nước đục này họ lội chắc rồi, chỉ có thể

tiến không thể lùi.

Còn phía trước chờ đợi họ là gì thì lúc này cũng không rảnh lo nhiều thế.

Mấy người chỉnh trang lại ở cửa hang, thay bộ đồ chống nước đặc chế, vừa chống nước vừa giữ ấm.

Sở Viễn cũng chia cho mỗi người mấy viên Bế Khí Hoàn.

Mọi người tuy tò mò về lai lịch loại đan dược thần kỳ này nhưng thấy Sở Viễn kín như bưng nên cũng không truy cứu đến cùng.

Đối với mấy loại đan dược Hệ thống thưởng, Sở Viễn cũng không định giấu mọi người, đừng hỏi, hỏi thì chính là bí truyền của Mạc Kim Hiệu Úy.

Thời buổi này phàm là nghề nghiệp thần bí chút thì ai mà chẳng có tí trang bị bí mật.

Đợi mọi người chuẩn bị xong xuôi, bắt đầu xuống nước, chậm rãi đi về phía thượng nguồn, may mà nước chỉ sâu đến đầu gối.

Cùng lúc đó, trong miếu Sơn Thần, đám dân làng Già Long Trại hợp lực cuối cùng cũng húc hỏng cửa miếu, ùa vào. "Người đâu?" "Chạy đằng nào rồi?" "Tộc trưởng, trong miếu lục soát cả rồi, không có ai!" Tên mặt sẹo Trạch Ngõa nghe báo cáo thì kinh hãi, vừa rồi rõ ràng thấy tung tích bốn người, cũng nghe thấy động tĩnh trong miếu.

Sao chỉ một thoáng mở cửa mà người đã biến mất?

Trạch Ngõa mặt mày âm trầm đi một vòng quanh miếu Sơn Thần.

Cuối cùng hắn dừng lại trước một bức tường đá.

Bức tường này rất kỳ lạ, chắc là một cánh cửa đá.

Miếu Sơn Thần này liền với núi, không có lối ra khác, nếu đám ngoại tộc kia biến mất thì cánh cửa này chắc chắn là mấu chốt.

"Trạch Ngõa, có phải phát hiện ra cái gì không?" Lão tộc trưởng không thấy con trai đâu liền dẫn người tìm tới, phát hiện Trạch Ngõa đang ngẩn người nhìn bức tường. "A Ba, đây là một cánh cửa đá, xem ra bọn họ chắc chắn đã trốn qua ám đạo này rồi." Trạch Ngõa gõ nhẹ vào cửa đá mấy cái rồi chắc chắn nói.

Lão tộc trưởng nheo mắt, lạnh nhạt nhìn cửa đá, nói với Trát Long phía sau: "Trát Long, bố trí thuốc nổ, cho nổ tung nó từ bên dưới!" "Vâng, dượng!" ... "Ái chà, Tiểu Ca, cái hang nước này to thật đấy, đi hơn mười phút rồi mà vẫn chưa thấy bờ bến đâu, Bàn gia mệt rồi." Bàn Tử vác hai khẩu tiểu liên trên vai, cõng cái ba lô chống nước cỡ lớn, vừa lội nước vừa càm ràm.

Sở Viễn mặc kệ Bàn Tử oán thán, tên này cứ thích mồm mép tép nhảy như thế, coi như không nghe thấy gì.

Đánh giá hoàn cảnh hang nước, trong lòng Sở Viễn cũng nghi hoặc, tuy mặc đồ bảo hộ đặc chế nhưng vẫn cảm nhận được nước sâu lạnh thấu xương.

Tuy trong hang tối đen như mực nhưng dưới ánh đèn của flycam cộng thêm thiên phú Dạ Nhãn, hắn phát hiện không chỉ hai bên vách núi mà dưới đáy nước cũng có rất nhiều cột đá hình thù kỳ quái, không biết hình thành thế nào.

Càng lội xa, hắn phát hiện hướng dòng nước này thế mà lại song song với Trùng Cốc.

Cũng không biết Hiến Vương dùng phương thức gì mà có thể thao túng dòng nước đến mức này.

Hơn nữa trần hang trên đầu mọi người vốn dĩ thấp, nhưng càng đi thì cảm giác áp bách về không gian và thời gian càng nảy sinh, thậm chí hít thở cũng cảm thấy chậm lại vài phần.

Dường như cả thế giới chỉ còn lại bốn người, phiêu đãng không mục đích trên đại dương đen ngòm, có một loại cảm giác cô độc đột ngột ập tới. "Tiểu Ca, có chút không ổn!" Phong Vu Tu phát hiện dị thường đầu tiên, dừng lại, đánh giá hoàn cảnh phía trước, lo lắng nói với Sở Viễn.

Bàn Tử nghe vậy động tác cũng khựng lại, sau đó không kìm được xích lại gần Sở Viễn.

Sở Viễn cầm đèn pin soi tứ phía, khẽ giải thích: "Mọi người nhìn hoàn cảnh nơi này xem, có giống một cái hồ lô phóng to nằm ngang không?

Chỗ chúng ta xuống nước thực ra là miệng hồ lô.

Hồ nước vừa đi qua tương đương với cái bụng nhỏ của hồ lô, phía trước là bụng lớn, cái hang sau lưng chúng ta tương đương với eo hồ lô." Nghe Sở Viễn nói vậy, mọi người quan sát xung quanh, quả nhiên đúng như lời hắn nói. "Không phải chứ Tiểu Ca, cho dù là cái hồ lô thì liên quan gì đến việc chúng ta tìm mộ Hiến Vương?" Bàn Tử nghi hoặc nhìn Sở Viễn, hắn tóm lại là không đoán được tâm tư của Hiến Vương lão nhi, dọc đường chỉ quản nghe lệnh là được.

Sở Viễn gật đầu tán thưởng nhìn Bàn Tử rồi chậm rãi nói: "Mọi người chắc vẫn nhớ hai con sơn quỷ trong miếu Sơn Thần chứ, một con bưng thiềm thừ, con kia cầm hồ lô.

Mở cơ quan thiềm thừ trước đó là cửa ải thử thách thứ nhất của mộ Hiến Vương, cái Hồ Lô Động này chắc là cửa ải thứ hai." Phong Vu Tu nghe xong mắt sáng lên, vội hỏi: "Tiểu Ca, ý cậu là chỉ cần đi ra khỏi Hồ Lô Động là đến mộ Hiến Vương?" Sở Viễn gật đầu, đột nhiên đồng tử hắn co rút mạnh.

Chỉ thấy sâu trong dòng nước ngầm tối tăm xuất hiện một bóng người trắng toát phát sáng.

Mọi người thấy Sở Viễn im bặt, theo bản năng nhìn theo hướng hắn, tuy hơi tối nhưng bóng người kia càng lúc càng rõ ràng.

Đó là một thi thể co quắp lại thành một khối, trôi theo dòng nước về phía họ, càng lúc càng gần nhóm Sở Viễn.

Một cảm giác tim đập chân run mạc danh xuất hiện trong lòng mọi người. "Vãi chưởng, Tiểu Ca, kia là người hay ma?" Bàn Tử thấy cảnh này, theo bản năng giơ súng lên định công kích.

Sở Viễn vội vàng ngăn Bàn Tử lại, dở khóc dở cười nói: "Đó là Tử Phiêu (xác trôi), chính là thi thể trôi trong nước, nhìn qua thì giống xác nữ, có điều sao lại phát sáng nhỉ?" Nhìn Tử Phiêu tỏa ra ánh sáng trắng dìu dịu, lòng Sở Viễn chùng xuống, không phải lại là thứ gì hi kỳ cổ quái nữa chứ. "Đều đừng lại gần, bên trái phía trước là bờ, mọi người mau qua đó, thứ này có cổ quái!" Bàn Tử vốn định lên xem xét, nghe vậy sợ đến mức lùi lại liên tục, thấy Sở Viễn đi về phía bờ liền vội vàng bám theo.

Không phải Sở Viễn nhát gan, hắn chợt nghĩ tới điều gì đó.

Thứ này trôi trong nước ngàn năm không rữa nát, còn trắng trẻo như ngọc.

Một cái Tử Phiêu trong mộ Hiến Vương mà bảo tồn hoàn hảo như vậy, lại liên tưởng đến đẳng thuật của Hiến Vương, không khó đoán ra trong bụng Tử Phiêu này là cái gì.

Hắn nhớ rất rõ, năm đó xem phim, nhóm Thiết Tam Giác bị thứ trong bụng Tử Phiêu hành cho ra bã.

Trong động Hồ Lô, những cái Tử Phiêu trôi nổi lềnh bềnh trên mặt nước, bao phủ bởi một lớp ánh sáng trắng nhàn nhạt, trông như những oan hồn dưới đáy nước.

Một nỗi sợ hãi và bất an vô cớ lập tức dâng lên trong lòng mọi

người, thậm chí Sở Viễn còn cảm thấy nhịp tim mình đang đập nhanh hơn. "Vãi, Tiểu Ca, cái bụng của Tử Phiêu này hình như có động tĩnh?" Phong Vu Tu vẫn luôn quan sát đám Tử Phiêu, đột nhiên nhận ra sự chuyển động ẩn hiện trong bụng nó, bèn chủ động bước tới quan sát kỹ.

Dương Vân U và những người khác nghe vậy, nhìn nhau một cái rồi chậm rãi bước lên, ánh mắt chằm chằm nhìn vào cái Tử Phiêu trước mặt.

Chỉ thấy trong bụng Tử Phiêu lóe lên một tia sáng xanh yếu ớt, xuyên qua ánh sáng đó, lờ mờ có thể thấy được thứ gì đó bên trong. "Cái Tử Phiêu này là vật chủ, trong bụng nó chắc là ký sinh sinh vật khác, nếu tôi đoán không sai, đây cũng là một loại Đẳng thuật (thuật ếm)." Giọng nói của Sở Viễn không cao không thấp vang lên bên tai mọi người.

Lời vừa dứt, cái Tử Phiêu trước mắt bỗng giật mạnh một cái.

Động tĩnh bất ngờ này khiến Bàn Tử và mọi người sợ hãi lùi lại liên tục, trong lòng dấy lên một trận kinh hãi. "Cái của nợ này là đồ sống à?" Bàn Tử nuốt nước bọt, thần tình căng thẳng hỏi.

Chương 125

Cái xác nữ ngàn năm này, không ngờ lại là vật sống, nhìn tà môn hết sức.

Sở Viễn gật đầu, nhìn về phía vùng nước rộng lớn trong động Hồ Lô, trong lòng bất an, không biết dưới đáy nước này còn ẩn giấu bao nhiêu thứ quái quỷ này nữa.

Nghĩ thầm thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, mục đích chính hiện tại là tìm mộ Hiến Vương, mấy thứ phiền phức này tốt nhất đừng dây vào. "Thứ này rất có thể là Đằng thuật do Hiến Vương lão nhi bố trí, chúng ta mau rút thôi, tôi nghĩ dưới nước chắc chắn còn rất nhiều." Sở Viễn trầm giọng nói: "Mọi người nhẹ chân nhẹ tay chút, cố gắng đừng kinh động đến chúng." Sở Viễn nhìn thoáng qua vùng nước trung tâm động Hồ Lô với vẻ mặt phức tạp, rồi khẽ ra lệnh.

Nhưng lời vừa dứt, mặt nước trong động Hồ Lô bỗng nhiên lại nổi lên vô số Tử Phiêu, lặng lẽ trôi trong làn nước tối tăm lạnh lẽo, trông như quỷ mị.

Cảnh tượng khiến mấy người họ không khỏi tê da đầu, trong lòng càng thêm bất an. "Đi!

Đừng chần chừ, mau rời khỏi đây!" Sở Viễn quát khẽ, liếc nhìn đám Tử Phiêu dưới nước rồi men theo con đường đá bên bờ tiếp tục đi về phía trước.

Những người khác nghe thấy tiếng cậu, vội vàng hoàn hồn, hít sâu một hơi rồi rảo bước theo sau chân Sở Viễn.

Đoàn người men theo bờ đi được hơn trăm mét, đột nhiên nhìn thấy một đoạn hầm mỏ rõ ràng có dấu vết nhân tạo, ở giữa bày vô số

tảng đá hình thù quái dị.

Điều khiến người ta bất ngờ là những tảng đá này có vẻ ngoài như thể là hóa thạch từ thời viễn cổ.

Quan sát kỹ, bề mặt đá trơn nhẵn như băng, bên trong lại lóe lên một lớp ánh sáng đỏ mỏng manh, trông vô cùng bí hiểm!

Dương Vân U thần sắc khẽ động, chỉ vào những tảng đá này, chậm rãi nói: "Đây hẳn là lớp đá trầm tích Thái Cổ, là hóa thạch thời đại cổ sinh vật, ngay cả bảo tàng hóa thạch lớn nhất trong nước cũng không có trưng bày." Bàn Tử nghe thấy thế, tròng mắt đảo một vòng, cười hì hì nói: "Em gái Dương, cô nói xem mang cái này về thì có đáng tiền không?" Dương Vân U khinh bỉ nhìn Bàn Tử, cười lạnh: "Nếu anh vác được về thì cho dù bán được tiền, anh cũng chẳng có chỗ mà tiêu đâu." "Ơ, không phải, cô nói thế là ý gì?

Tôi..." Bàn Tử còn định hỏi vặn lại thì bị Phong Vu Tu ở bên cạnh cắt ngang. "Khoan đã, drone có động tĩnh!" Ngay khi mọi người đang tò mò về mấy tảng hóa thạch, chiếc drone livestream vốn đi theo sau lưng mọi người dường như phát hiện ra điều gì đó.

Nó đột ngột tăng tốc, bay về phía vùng nước động Hồ Lô, bật đèn pha chiếu sáng rõ mồn một vùng nước phía xa.

Chỉ thấy, không biết từ lúc nào, trên mặt nước lại nổi lên một dải sương mù màu đỏ dài dằng dặc.

Sở Viễn trong lòng rùng mình: Đây là chướng khí độc!

Độc tính của làn sương đỏ này vượt xa chướng khí trắng bên ngoài Trùng Cốc, không biết thuốc giải độc mọi người uống trước đó còn có tác dụng hay không.

Quỷ dị thay, nơi nào sương đỏ đi qua, đám Tử Phiêu trắng toát lại tranh nhau chui tọt vào trong làn sương ấy, như thể đối với chúng có

một lực hấp dẫn chết người nào đó.

Sở Viễn thần tình ngưng trọng, cậu biết làn sương độc màu đỏ này rất có thể là hậu thủ do Hiến Vương bố trí, dùng để ấp Tử Phiêu.

Theo cậu biết, thứ gì càng kịch độc thì màu sắc càng sặc sỡ, làn sương đỏ kịch độc này ngược lại lại trở thành chất xúc tác ấp trứng cho Tử Phiêu.

Quả đúng là thế gian rộng lớn, chuyện lạ gì cũng có!

Đột nhiên, trong màn sương đỏ vang lên tiếng nước chảy ầm ầm, như thể có thứ gì đó đang lặn dưới nước, lao nhanh về phía bờ. "Vãi nồi, Tiểu Ca, cái này không phải là cương thi đấy chứ?" Bàn Tử giương khẩu súng tiểu liên lên, thần tình căng thẳng nhìn chằm chằm mặt nước, buột miệng chửi thề.

Sở Viễn khẽ lắc đầu.

Xem xét thế đất của động Hồ Lô này, trong phong thủy còn có biệt danh là 'Long Vựng' (Vầng sáng của rồng), là bảo huyệt hạng nhất.

Tầm Long Quyết có câu: *"Nhược thị chân long chân trụ thì, hà luận đoan nghiêm dữ y chuyết, nhất nhậm cao sơn dữ bình địa, thần tiên chân nhãn đãn tiêu thiên."* (Nếu đúng là nơi Chân Long trú ngụ, thì chẳng kể hình dáng đoan trang hay vụng về, mặc cho là núi cao hay đất bằng, mắt thần tiên nhìn cái là thấu trời xanh).

Một cái huyệt thần tiên như thế này, chưa nói đến vật hoa thiên bảo, thì kiểu gì cũng không nên dính dáng đến cương thi.

Tiếng nước rào rào vang lên một mảng, động tĩnh trong màn sương đỏ càng lúc càng gần mọi người.

Đoàng!

Đoàng!

Đoàng!

Thấy sương đỏ áp sát, Bàn Tử là người đầu tiên không giữ được bình tĩnh, nhảy ra khỏi tảng đá, chĩa súng tiểu liên xả nguyên một băng.

Chỉ thấy từng chuỗi tia lửa giận dữ phun ra từ nòng súng, bắn thẳng vào trong màn sương mù.

Phong Vu Tu bên cạnh Bàn Tử cũng biến sắc, học theo Bàn Tử, xả súng quét vào màn sương.

Nhất thời, cả vùng nước trong động Hồ Lô ánh lửa chớp tắt liên hồi, không khí nồng nặc mùi thuốc súng.

Đinh, đinh, đinh!

Vô số viên đạn bắn vào sương đỏ, giống như bắn trúng tấm thép chống đạn, phát ra những tiếng kêu thanh thúy.

Hồi lâu sau, khi Phong Vu Tu và Bàn Tử thay băng đạn, Sở Viễn phát hiện sương đỏ trên mặt sông đã bị đánh tan, nhưng lại trống không chẳng có vật gì.

Kỳ quái, vừa rồi rõ ràng nghe thấy tiếng đạn bắn trúng, sao lại không có gì?

Sở Viễn kinh nghi bất định nhìn mặt nước.

Bỗng nhiên, một tiếng gầm rú trầm thấp vang lên ngay bên tai, Sở Viễn ngẩng phắt đầu lên, chỉ thấy một bóng đen khổng lồ từ trên trời giáng xuống.

Ầm!

Đá vụn bay tứ tung, Sở Viễn lộn nhào một vòng, kịp thời né được cú đánh từ trên trời rơi xuống này.

Đợi đến khi bóng đen khổng lồ kia hiện rõ hình hài, ai nấy đều hít

sâu một hơi khí lạnh, Sở Viễn cũng trợn mắt há hốc mồm.

Con quái vật này dung mạo xấu xí, giữa trán có một cái mặt nạ vàng, trông như một con mắt, còn có thể đảo qua đảo lại, tăng thêm vài phần quỷ dị.

Biểu cảm của quái vật dữ tợn, cái miệng đỏ lòm há to, lộ ra một vòng giác hút giống như côn trùng, hổ báo nhìn chằm chằm mọi người.

Trên đầu nó còn có một cặp sừng rồng, đuôi thì lại giống đuôi cá, thân thể được cấu tạo từ vô số hóa thạch, trông như thân rắn, đao thương bất nhập.

Con quái vật này dài hơn ba mươi mét, toàn thân đều được bao phủ bởi lớp giáp sắt.

Chỉ mới chạm mặt, Sở Viễn đã biết thứ này là gì.

Lúc này đối phương đang phẫn nộ dùng thân thể húc loạn xạ tứ phía.

Trong chốc lát, đá vụn bắn khắp nơi, mọi người chỉ có thể chật vật né tránh, hễ có khe hở là nổ súng bắn trả. "Tiểu Ca, đây là cái thứ quỷ quái gì thế?

Sao bắn mãi không chết?" Sau khi né được một cú húc của quái vật, Bàn Tử lăn lê bò toài chật vật, vội vàng hét lớn hỏi. "Đây là Hoắc Thị Bất Tử Trùng trong truyền thuyết, trong tự nhiên không có thiên địch nào, mau tấn công vào cái mặt nạ vàng trên trán nó!" Nói xong, Sở Viễn giương súng tiểu liên nhắm vào mặt nạ quái vật mà bắn, ngặt nỗi độ chính xác có hạn, không gây ra sát thương lớn, ngược lại còn chọc giận đối phương.

Chỉ nghe Hoắc Thị Bất Tử Trùng gầm lên một tiếng giận dữ, mở to cái miệng giác hút khổng lồ, lắc lư thân mình, lao tới cắn vào tảng

đá nơi Sở Viễn đang ẩn nấp.

Ầm!

Đá vỡ tan tành, bay đầy trời.

Sở Viễn lộn mình kiểu 'diêu tử', né tránh cơn mưa đá vụn, chớp thời cơ lại xả một tràng đạn, nhưng tiếc là đều trượt.

Tức mình, Sở Viễn vứt luôn khẩu súng, rút ngược thanh Hắc Kim Cổ Đao, đạp lên tảng đá, phi thân nhảy vọt lên lưng quái vật.

Dường như cảm nhận được nguy cơ trên đỉnh đầu, Hoắc Thị Bất Tử Trùng lắc mạnh đầu, húc đầu liên tục vào vách đá.

Chương 126

Phụt!

Húc đầu vô hiệu, Hoắc Thị Bất Tử Trùng há cái miệng đỏ lòm, phun ra từng luồng khói đỏ.

Sở Viễn thấy vậy vội vàng nín thở.

Nhắm chuẩn vị trí phía trên mặt nạ vàng, Hắc Kim Cổ Đao lóe lên ánh thép lạnh lẽo, chém mạnh xuống.

Phập một tiếng.

Hắc Kim Cổ Đao xuyên thủng mặt nạ vàng, lưỡi dao ngập sâu vào trán Hoắc Thị Bất Tử Trùng, lập tức một dòng dịch lỏng màu vàng phun ra xối xả.

Cơn đau kịch liệt khiến Hoắc Thị Bất Tử Trùng rên rỉ, lắc lư cái đầu, vặn vẹo thân thể, giãy giụa điên cuồng.

Theo đà lắc lư dữ dội của nó, Sở Viễn rút trường đao định bồi thêm một nhát nhưng lại bị quán tính cực mạnh hất văng ra ngoài.

Giữa không trung, Sở Viễn mượn đà đạp chân lên vách đá, lộn một vòng rồi tiếp đất an toàn.

Cậu quay lưng về phía Hoắc Thị Bất Tử Trùng, vẩy mạnh lưỡi đao cho sạch máu, thu đao vào vỏ, động tác trôi chảy như nước chảy mây trôi.

Hoắc Thị Bất Tử Trùng không tiếp tục truy kích Sở Viễn, trái lại nó nhảy mạnh một cái, rơi tòm xuống vùng nước động Hồ Lô, bỏ chạy mất dạng.

Hô!

Sở Viễn vịn vào tường thở hồng hộc, màn đối quyết với quái vật vừa rồi chỉ diễn ra trong chớp mắt nhưng cũng khiến cậu tiêu hao không ít sức lực. "Hay lắm!" Bàn Tử đứng quan sát từ xa, vừa vặn chứng kiến màn đối quyết đặc sắc này, trong lòng nhiệt huyết sôi trào, không nhịn được hét lên khen ngợi.

Dương Vân U cũng nhìn Sở Viễn với vẻ mặt phức tạp, trong mắt có thêm vài phần khâm phục.

Xem ra Mạc Kim Hiệu Úy không chỉ là phái kỹ thuật, mà về vũ lực cũng rất đáng gờm.

Ngay cả khán giả ngoài màn hình, khi chứng kiến trận đại chiến kinh thiên động địa này, ai nấy đều xem đến mức lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh.

Lập tức, vô số bình luận bắn lên màn hình như mưa sao băng: * "Đúng là lật đổ tam quan của tôi, cái này là quái vật tiền sử cmnr, thế mà gọi là sâu á?" * "Tiểu Ca bảo con quái vật này tên là Hoắc Thị Bất Tử Trùng, khiêm tốn quá, nếu không phải không có móng vuốt thì tao còn tưởng là rồng đấy." * "Vãi nồi, vừa đao thương bất nhập, vừa phun sương mù đỏ, tốc độ lại nhanh, con quái này vô địch rồi!" * "Mấy chuyên gia Viện nghiên cứu Cổ sinh vật đâu rồi, đừng có im thin thít thế, mau ra phổ cập khoa học đi, đây là quái vật gì?" * "Mà này, sương mù đỏ kia không phải có độc sao?

Sao mọi người đều không sao cả?

Bí dược của Mạc Kim Hiệu Úy xịn thế à?" Bàn Tử cũng phát hiện ra điểm bất thường, gã chỉ vào làn sương đỏ chưa tan hết trong không khí, nghi hoặc hỏi: "Tiểu Ca, sương đỏ này hình như không có độc, có phải nó khác với chướng khí ngoài Trùng Cốc không?" Sở Viễn nhìn theo hướng Hoắc Thị Bất Tử Trùng bỏ chạy, biết đối phương sẽ không dễ dàng bỏ cuộc, nhưng sương đỏ này cũng nằm ngoài dự liệu

của cậu.

Nó hoàn toàn khác với suy đoán, nhưng chắc chắn có tác dụng đặc thù khác, không chừng có liên quan đến Tử Phiêu.

Dương Vân U với vẻ mặt vẫn còn sợ hãi nhìn vùng nước một cái, nhặt lên một mảnh vỡ dưới đất, thắc mắc: "Cái này là rơi ra từ người con quái vật lúc nãy, cứng như tấm thép, đạn bắn không thủng, nhìn cấu trúc rất giống Vực Lang Trường Trùng." Bàn Tử nghệch mặt ra nhìn Dương Vân U, vừa nãy cô nói cái gì cơ?

Trùng gì?

Thấy biểu cảm của gã, Dương Vân U lườm một cái, bất lực giải thích: "Nhìn từ lớp đá trầm tích Thái Cổ ở động Hồ Lô, nó hẳn là sinh vật kỳ lạ thời đại Tam Điệp (Triassic), thuộc loại côn trùng.

Tên là Vực Lang Trường Trùng, hay còn gọi là 'Hoắc Thị Bất Tử Trùng', loài sinh vật này sở hữu lớp vỏ bảo vệ giống như ốc Thái Dương Nữ Thần.

Nó không có bất kỳ thiên địch nào, trừ phi ăn trọn cả con, nếu không chỉ cần để lại một phần mạng lưới thần kinh, nó vẫn có thể sinh tồn." Bàn Tử nghe Dương Vân U giải thích xong thì tê cả người, không ngờ lại có loại côn trùng khủng khiếp đến thế, đúng là sinh vật tiền sử thật.

Sở Viễn biết suy đoán của Dương Vân U cơ bản là đúng, hơn nữa 'Hoắc Thị Bất Tử Trùng' lại có chiếc mặt nạ giống Đại tế tư của Hiến Vương.

Cậu đoán thứ này chắc chắn là trấn mộ thú do Hiến Vương dùng Đằng thuật nuôi dưỡng!

Có điều sự hiểu biết của cậu về Đằng thuật cũng có hạn.

Đột nhiên, một tràng tiếng bước chân dồn dập vang lên từ phía

sau.

Sở Viễn vừa quay người lại thì nghe thấy tiếng quát lớn. "Không được động đậy!

Giơ tay lên!

Nếu không chúng tao nổ súng!" Chính là đám dân làng Già Long trại đã đuổi theo bọn họ dọc theo động Hồ Lô, chỉ thấy A Đạt cầm súng săn, họng súng chĩa thẳng vào Sở Viễn. "Bốn người các ngươi tự tiện xông vào cấm địa trong trại, còn hại chết hai người dân của tao, lập tức theo tao về!" Trạch Ngõa mặt sẹo nhìn Sở Viễn và mọi người với vẻ mặt ngưng trọng, ra hiệu cho dân làng phía sau chuẩn bị cưỡng chế bắt người.

Sở Viễn thấy vậy, vội vàng chắp tay, nói với lão tộc trưởng Ân Khoan: "Lão tộc trưởng, những gì cần nói tôi đã nói hết rồi, nơi này hiện giờ vô cùng nguy hiểm, tôi khuyên ông mau đưa mọi người rời khỏi đây trước đã." Trạch Ngõa nghe vậy thì nổi trận lôi đình, lớn tiếng quát tháo: "Đừng có ở đây mà giả thần giả quỷ, bọn tao đã nhịn chúng mày hết lần này đến lần khác, còn như vậy nữa thì bọn tao sẽ không nương tay đâu." Bàn Tử nhìn Trạch Ngõa đang hống hách, đáy mắt lóe lên một tia khác lạ, gã đột ngột lôi từ trong túi ra một quả lựu đạn!

Gã giật chốt an toàn, hét lớn với đám dân làng Già Long trại: "Tao xem đứa nào dám ho he, lão tử cho nổ luôn, cùng lắm thì đồng quy vu tận!" Trạch Ngõa sững sờ, rõ ràng bị quả lựu đạn trên tay Bàn Tử dọa sợ, nhưng không rõ thật giả nên nhất thời tiến thoái lưỡng nan.

Các dân làng khác chưa từng thấy hàng thật, cũng e dè nhìn Bàn Tử, thà tin là có còn hơn không!

Bàn Tử gật đầu ra hiệu với nhóm Sở Viễn, thân hình hơi lùi lại, đồng thời hét lớn với Trạch Ngõa: "Lùi lại!

Đừng có qua đây!

Đừng ép tao!" "Ái chà, vãi!

Chạy mau!" Chỉ thấy Bàn Tử trong lúc lùi lại, vô tình vấp phải tảng đá dưới đất, thân thể lảo đảo, quả lựu đạn tuột tay bay ra ngoài. "Mau nằm xuống!" Sở Viễn hét lớn với đám dân làng Già Long trại, sau đó kéo Bàn Tử vội vàng chạy về phía trước.

Nghe tiếng cảnh báo, đám dân làng theo bản năng nằm rạp xuống đất, nhưng mãi mười mấy giây sau vẫn không có động tĩnh gì. "Mẹ kiếp, bị lừa rồi!" Trạch Ngõa đấm mạnh xuống đất, phẫn hận bò dậy, tức tối cầm súng đuổi theo hướng nhóm Sở Viễn. "Tôi bảo này Bàn gia, vẫn cứ là ông, thế mà lại dùng lựu đạn giả lừa người, chiêu này cao tay đấy!" Phong Vu Tu vừa chạy vừa không tiếc lời khen ngợi Bàn Tử, quả thực không ngờ Bàn Tử lại có sự nhanh trí này. "Ách, cái này là tôi chôm được trong kho máy bay của tụi Mỹ, không ngờ lại là quả xịt, thuần túy là tai nạn!" Bàn Tử gãi đầu, vốn định trêu chọc vài câu thì đột nhiên cảm thấy mặt đất chấn động, phía trước đá vụn bay tứ tung.

Lúc này mới phát hiện Hoắc Thị Bất Tử Trùng lại chui từ dưới nước lên, chặn đường lui của nhóm Sở Viễn, thân thể khổng lồ không ngừng uốn lượn.

Dường như cảm nhận được hơi người, Hoắc Thị Bất Tử Trùng dùng lực đàn hồi của đuôi, thân thể to lớn bay vọt lên lao thẳng về phía Bàn Tử. "Bà nội mày chứ, đuổi theo ông làm cái gì?" Nhìn con sâu khổng lồ đang bay tới, Bàn Tử lập tức chửi đổng một tiếng rồi nhanh chóng chạy vọt sang phía trước bên phải.

Ngay khoảnh khắc gã rời đi, tên mặt sẹo Trạch Ngõa đang đuổi theo phía sau lại vừa vặn xuất hiện ngay chỗ Bàn Tử vừa đứng.

Grào!

Trạch Ngõa vội vàng đuổi theo còn chưa kịp phản ứng, đã cảm thấy trên đỉnh đầu có một bóng râm lớn, vừa định ngẩng đầu thì trước mắt tối sầm lại.

Hắn bị Hoắc Thị Bất Tử Trùng nuốt chửng sống sượng vào miệng, ngay cả một tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra.

Cảnh tượng kinh hoàng này đập vào mắt đám người Già Long trại vừa đuổi tới nơi, dọa cho không ít dân làng khóc cha gọi mẹ lùi lại. "Anh họ!" "Trạch Ngõa!" Cũng có những dân làng Già Long trại giận dữ nổ súng, như Trát Long và A Đạt, thấy cảnh này không lùi bước mà nén sợ hãi bóp cò.

Lập tức, vô số viên đạn như một con rồng lửa phun trào bắn thẳng vào mặt Hoắc Thị Bất Tử Trùng, đau đớn kịch liệt khiến nó gào rú liên hồi.

Phịch!

Lại một loạt đạn tấn công, Hoắc Thị Bất Tử Trùng không chịu nổi đau đớn nữa, há mồm nhả Trạch Ngõa ra. "Trạch Ngõa!!!" Lão tộc trưởng Ân Khoan vừa khéo chứng kiến cảnh này, khóe mắt muốn nứt ra nhìn con trai mình.

Nhưng khi ông ta lao tới thì tên mặt sẹo đã trúng độc bỏ mạng, mặt mũi biến dạng hoàn toàn, nếu không nhờ quần áo không đổi thì rất khó nhận ra đây là Trạch Ngõa trước kia.

Cái chết thảm khốc này lập tức kích động Ân Khoan, chỉ thấy ông ta không sợ chết giương súng săn bắn vào người Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Chương 127

Lúc này, dưới hỏa lực mạnh mẽ của cả nhóm Sở Viễn và người Già Long trại, Hoắc Thị Bất Tử Trùng bị đánh cho liên tục lùi bước.

Nó vặn vẹo thân thể khổng lồ, miệng kêu la thảm thiết, nhưng đánh kiểu gì cũng không chết, không hổ danh là "Bất Tử"!

Sở Viễn nhíu mày, sau khi bắn hết một băng đạn nữa, cậu lặng lẽ lấy ra năm sáu quả lựu đạn, buộc chúng lại với nhau.

Nhìn Hoắc Thị Bất Tử Trùng lại một lần nữa hung hãn lao tới, Sở Viễn nghiêm mặt, một tay cầm súng tiểu liên bắn xối xả vào cái mặt nạ vàng trên trán nó để phong tỏa.

Hoắc Thị Bất Tử Trùng đau đớn gào thét, há to cái miệng đầy máu và giác hút.

Thấy vậy, mắt Sở Viễn sáng lên. "Chính là lúc này!" Sở Viễn đứng tấn, vặn eo, sau khi giật chốt, tay phải dùng sức ném mạnh chùm lựu đạn vào miệng nó.

Ực!

Chùm lựu đạn bị Hoắc Thị Bất Tử Trùng nuốt trọn một cách chuẩn xác.

Lập tức một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên từ trong bụng nó, nổ từ trong ra ngoài!

Cả con Hoắc Thị Bất Tử Trùng bị nổ tan xác, không khí nồng nặc mùi máu tanh gay mũi khiến người ta muốn nôn mửa!

Cuối cùng cũng kết thúc, con quái vật tiền sử khổng lồ Hoắc Thị Bất Tử Trùng đã bị nhóm Sở Viễn hợp lực tiêu diệt!

Nhìn xác Hoắc Thị Bất Tử Trùng nát bấy đầy đất, vô số khối thịt thối to bằng nắm tay tỏa ra mùi hôi thối nồng nặc.

Phần đầu quái vật vẫn còn lại vài đoạn, không ngừng co giật, phát ra tiếng "ọc ọc", nôn ra một đống dịch vàng nhầy nhụa. "Vãi thật, cái con sâu này rốt cuộc là quái vật gì, máu cũng màu vàng, nổ thành mảnh vụn thế này rồi mà vẫn còn cựa quậy." Bàn Tử đá một cái vào đầu Hoắc Thị Bất Tử Trùng, bịt mũi chê bai.

Phong Vu Tu ngồi xổm xuống, kiểm tra kỹ lưỡng một lượt.

Cơ thể con sâu này quả thực rắn chắc, không hổ danh mình đồng da sắt.

Nghĩ vậy, nhân lúc mọi người đang nhìn chỗ khác, Phong Vu Tu nhặt một khối thịt to bằng nắm tay bỏ vào ba lô.

Sở Viễn không chú ý đến hành động nhỏ của hắn, ánh mắt cậu bị một màu xanh đồng trong đống xác chết thu hút.

Trông như một cái rương bảo vật! "Ủa?

Tiểu Ca, đây là cái gì?" Hiển nhiên Bàn Tử cũng phát hiện ra cái rương đồng hình vuông này, gã bước nhanh tới, chẳng ngại bẩn dùng tay lôi nó ra.

Đây là một vật bề mặt đầy dịch vàng, bên ngoài lồi lõm không bằng phẳng, đóng những cái đinh đồng mũ lớn, rõ ràng không phải vật tầm thường.

Mấy người vừa định mở ra xem là thứ gì thì người của Già Long trại cầm vũ khí vây lại, kinh ngạc nhìn đống xác chết đầy đất. "Cái này chắc không phải là Sơn Thần đấy chứ?

To thế này, còn đao thương bất nhập!" "Rất có khả năng, trên mặt nó có đeo mặt nạ vàng kìa." "Thật sự có Sơn Thần sao?" Ngay khi mọi người đang nhao nhao bàn tán, một tiếng bước chân vang lên.

Ánh mắt Sở Viễn ngưng lại, kéo Dương Vân U chạy về phía sau.

Bàn Tử tuy không hiểu gì nhưng vẫn không do dự chạy theo, Phong Vu Tu tiếc nuối nhìn cái rương đồng một cái rồi cắn răng chạy theo.

Hắn có linh cảm mãnh liệt rằng thứ trong rương đồng sẽ rất có ích cho hắn, đáng tiếc thời cơ không đúng.

Bởi vì hắn nhìn thấy lão tộc trưởng Ân Khoan ở phía sau đang giương súng săn nhắm vào bọn họ, không chút do dự bóp cò.

Đoàng! "Còn ngẩn ra đó làm gì?

Đuổi theo cho tao!" Trán Ân Khoan nổi đầy gân xanh, một phát bắn trượt, thấy nhóm Sở Viễn bỏ chạy, ông ta nhìn theo bóng lưng họ với vẻ oán hận.

Nếu không phải đám người ngoại tộc này tự tiện xông vào Trùng Cốc thì con trai ông ta cũng sẽ không chết, trong lòng ông ta giờ chỉ còn một ý niệm: Báo thù rửa hận cho con trai!

Dân làng Già Long trại thấy tộc trưởng vẻ mặt dữ tợn, nghĩ đến việc ông vừa mất con trai nên cũng không dám phản bác, hô hoán đuổi theo.

Sau khi thấy mọi người đã đi hết, Ân Khoan mới từ từ hạ súng xuống, nhưng nỗi phẫn hận trong lòng khiến ông ta rất muốn phát tiết.

Đoàng, đoàng!

Ông ta bắn hai phát vào cái rương đồng trên mặt đất cách đó không xa.

Con quái vật này trực tiếp giết con trai ông ta, làm thế này cũng coi như báo thù rồi.

Một người đàn ông trung niên ở lại bên cạnh ông ta đột nhiên kêu

lên một tiếng, hóa ra hai phát súng vừa rồi của Ân Khoan lại làm cái rương đồng bật mở.

Người trung niên dè dặt bước tới, mở nắp rương, lộ ra thứ bên trong: Hãi hùng thay lại là một cái xác nữ, tư thế vô cùng quỷ dị. "Á!" Hắn sợ đến mức ngã bệt mông xuống đất, răng va vào nhau lập cập, toàn thân run rẩy chỉ vào cái rương, nhất thời không nói nên lời.

Lão tộc trưởng Ân Khoan cũng bị tiếng hét làm giật mình, hoàn hồn từ nỗi đau thương, được một dân làng khác dìu bước tới.

Đó là một cái xác nữ trong suốt, tay và chân đều vặn ngược khớp quặp xuống dưới thân, toàn bộ khớp xương đều bị bẻ gãy hoàn toàn.

Tứ chi ôm lấy một vật hình bầu dục giống như kén tằm ở sau lưng với một góc độ không thể tin nổi.

Cái kén sâu này có rất nhiều lớp, nhưng vẫn lờ mờ nhìn thấy bên trong đang thai nghén thứ gì đó, thậm chí còn phát ra những rung động! "Tộc trưởng, đây là thứ quái quỷ gì vậy?

Không phải thai nhi của nó chứ?" Người đàn ông trung niên lắp bắp nói, nghe rõ cả tiếng răng đánh vào nhau.

Đặc biệt là khi nhìn thấy bên trong rương đồng vẽ chằng chịt các loại bùa chú, giống hệt như đang phong ấn quái vật gì đó, càng làm hắn thêm sợ hãi.

Ngay cả người kiến thức rộng rãi như Ân Khoan cũng kinh hãi nhìn thứ này, trông rất giống Quỷ Anh trong truyền thuyết.

Nghĩ vậy, ông ta lớn tiếng nói với người trung niên: "Lão Cửu, mau ném cái rương sắt này xuống nước đi, xui xẻo quá!" Nghe vậy, người đàn ông trung niên lấy hết can đảm, nhắm mắt lại, đậy nắp rương đồng rồi cật lực lôi ra bờ sông.

Chưa đợi hắn đẩy, cái rương bỗng nhiên động đậy, như bị ngoại

lực tác động, đột ngột lao về phía trước, rơi tòm xuống nước.

Chỉ thấy một bóng đen lao vút ra từ cái kén sau lưng xác nữ, như loài cá chuồn, lao đầu xuống nước rồi biến mất.

Người trung niên sợ hãi hét lên một tiếng rồi bỏ chạy về phía sau.

Sắc mặt Ân Khoan lúc này cũng rất tệ, ông ta biết trong kén chắc chắn là quái vật gì đó.

Ông ta vội vàng gọi hai người kia, đuổi theo đoàn người phía trước, lúc này chỉ có ở chỗ đông người mới là an toàn nhất. ...

Cùng lúc đó.

Nhóm Sở Viễn men theo đường đá ven bờ chạy nhanh về phía trước, cho đến khi nhìn thấy một tia sáng trời, mọi người biết đó chính là lối ra.

Bàn Tử quay đầu nhìn lại, hãi hùng phát hiện Trát Long đang lao nhanh về phía mình, sợ đến mức gã tăng tốc, vượt qua cả Sở Viễn, là người đầu tiên lao ra khỏi hang động! "Ái chà, ối giời ơi!" Ai ngờ phía trước lại là một vách núi dựng đứng, do quán tính, thân thể Bàn Tử lao mạnh về phía trước, rơi thẳng xuống dưới.

Sở Viễn mắt nhanh tay lẹ, túm chặt lấy ba lô của Bàn Tử, tay phải dùng sức, ngạnh kháng kéo giật Bàn Tử trở lại.

Chương 128

"Cảm ơn nhé Tiểu Ca, không thì lần này Bàn gia coi như xong đời thật rồi!" Bàn Tử vỗ ngực, vẻ mặt vẫn còn chưa hết bàng hoàng. "Nhìn kìa, phía trước có một con đường sàn đạo treo, chúng ta nhảy qua đó có thể tránh một chút!" Dương Vân U nói xong, chỉ vào con đường sàn gỗ bên kia, tay phải nắm lấy một dây đằng, lùi lại vài bước rồi nhảy mạnh sang bờ bên kia.

Vút một tiếng, cô tiếp đất chuẩn xác lên con đường sàn đạo đối diện. "Không được, không được, cao quá, tôi không làm được đâu!" Bàn Tử nắm lấy một dây đằng, vừa định nhảy thì nhìn xuống vực sâu dưới chân, lập tức sợ hãi chùn bước. "Không kịp nữa rồi!" Nghe tiếng bước chân phía sau, Sở Viễn không kịp suy nghĩ nhiều, tung một cước đạp thẳng vào ba lô Bàn Tử. "Tiểu Ca, mả cha nhà cậu!" Sau tiếng hét thảm thiết, cả người Bàn Tử như một mũi tên lao vút qua vực thẳm, cuối cùng rơi bịch xuống con đường sàn đạo treo lơ lửng.

Gã còn chưa kịp chửi đổng thì thấy một bóng đen lao tới đè lên người mình, sợ đến mức ôm đầu co rúm lại.

Bịch! "Quả nhiên hoạn nạn thấy chân tình, cảm ơn anh nhé Bàn Tử." Phong Vu Tu cười lớn, nhìn Bàn Tử với vẻ mặt ngại ngùng.

Bàn Tử mặt đen sì, đẩy Phong Vu Tu ra, lồm cồm bò dậy chửi thề, còn định càm ràm vài câu thì bị ánh mắt của Dương Vân U chặn lại. "Bên kia có đường, đi tiếp!" Lúc này Sở Viễn cũng đã dùng dây đằng đu qua, nhìn đám người Già Long trại bên kia vách núi, cậu lớn tiếng nói.

Đoàng!

Tiếng súng vang lên chát chúa bên tai, nhìn lại thì thấy Trát Long

của Già Long trại đang nổ súng về phía Sở Viễn. "Chết tiệt!" Ánh mắt Sở Viễn lạnh lẽo, nếu không phải đối phương bắn kém thì có khi cậu trúng đạn thật rồi.

Nghĩ vậy, cậu vừa hối thúc mọi người đi tiếp, vừa cúi người nhặt một viên đá cỡ quả bóng bàn dưới đất, ướm thử rồi ném mạnh về phía Trát Long.

Vút!

Sở Viễn dùng thủ pháp Thằng Tiêu, viên đá như một mũi tên nhọn, nhanh như chớp lao thẳng vào khẩu súng săn trên tay Trát Long.

Choang!

Như đạn nổ nòng, viên đá đập vào súng của Trát Long, mảnh sắt vỡ văng tứ tung, cứa vào mặt hắn! "Á!" Một tiếng hét thảm thiết vang lên, Trát Long ôm mặt lăn lộn bên bờ vực.

Đám dân làng Già Long trại kinh hãi xúm lại.

Nhân cơ hội đó, nhóm Sở Viễn nhanh chóng thoát khỏi con đường sàn đạo treo leo.

Nửa giờ sau, bên ngoài động Hồ Lô.

Nhóm Sở Viễn dựa vào vách núi, xếp thành một hàng, men theo con đường sàn đạo hẹp, cẩn thận từng chút một đi xuống.

Cuối cùng cũng hữu kinh vô hiểm đến được một thung lũng trũng sâu.

Bàn Tử vì sợ độ cao mà hai chân vẫn còn run lẩy bẩy. "Cái chỗ quỷ quái gì thế này?

Cao thế, lần sau Bàn gia có đánh chết cũng không leo nữa." Bàn Tử thấy tảng đá xanh lớn cách đó không xa, chẳng ngại bẩn đặt mông ngồi xuống, không muốn đứng dậy nữa.

Thấy bộ dạng của gã, Sở Viễn khẽ lắc đầu, bắt đầu quan sát cả thung lũng.

Đây là một thung lũng bốn bề là núi, ở giữa là một hồ nước sâu không thấy đáy, phía nam hồ có một con đường nước hẹp dài.

Nhìn con đường nước đó lờ mờ thông ra vách núi phía trước, uốn lượn khúc khuỷu, Sở Viễn đoán con đường nước này rất có thể thông với động Hồ Lô.

Nhìn đồng hồ, lúc này đã là chập tối, mọi người trèo đèo lội suối suốt chặng đường cũng đã mệt lử.

Sở Viễn phất tay, ra hiệu mọi người nghỉ ngơi ở đây một đêm, sáng mai hãy chỉnh đốn trang bị rồi xuất phát.

Trải qua trận chiến với Hoắc Thị Bất Tử Trùng, dân làng Già Long trại cũng thương vong vài người, đoán chừng cũng phải nghỉ ngơi bổ sung thể lực.

Những người dân này dù sao cũng là người thường, cũng cần ăn uống nghỉ ngơi, muốn mạo hiểm qua vách núi e là phải mất một khoảng thời gian dài.

Đêm xuống, gió lạnh ùa về khiến cái hang vốn đã ẩm ướt dường như càng thêm lạnh lẽo, ai nấy đều rùng mình.

Phong Vu Tu thấy vậy bèn xung phong đi nhặt củi, thời tiết này đốt lửa mới là biện pháp tốt nhất để khu hàn trừ thấp.

Nghỉ ngơi nửa ngày, Bàn Tử cuối cùng cũng lại sức, nhìn hồ nước phía trước liền vỗ ngực đòi xuống bắt cá.

Sở Viễn ngăn ngay lại.

Đùa à, nước hồ này thông với động Hồ Lô, bên trong vừa có Tử Phiêu, vừa có Hoắc Thị Bất Tử Trùng, không chừng còn có các loại

sâu bọ khác do Hiến Vương để lại, đồ dưới nước này cho tiền Sở Viễn cũng không dám ăn.

Nghe Sở Viễn giải thích, Bàn Tử toát mồ hôi lạnh, nghĩ đến cảnh mình chủ động ăn sâu bọ là da đầu tê dại.

Dương Vân U buồn cười nhìn Bàn Tử, chợt nhớ ra điều gì, nhìn Sở Viễn thắc mắc: "Tiểu Ca, anh có nhìn ra trong cái rương đồng kia là thứ gì không?

Tôi hình như nghe thấy tiếng thai nhi cử động." Sở Viễn cũng không giấu giếm, kể lại một số suy đoán của mình về Đẳng thuật của Hiến Vương cho hai người nghe.

Đẳng thuật, được xưng là một trong Nam Dương tam đại tà thuật, đưa ấu trùng vào cơ thể người sống, một mặt dùng cơ thể người làm vật chủ.

Mặt khác, trong cơn đau đớn tột cùng đó, linh hồn người chết sẽ tràn ngập oán niệm, lợi dụng chú ngữ đặc định và ấu trùng trong cơ thể, có thể chuyển hóa oán niệm này thành một loại độc dược đặc thù, giãy giụa càng kịch liệt, oán niệm linh hồn càng mạnh, độc tính càng lớn.

Cuối cùng, Hiến Vương lại dùng loại độc tính này để cải tạo hoặc thôn phệ các vật chủng khác, cực kỳ có khả năng sinh ra biến dị.

Giống như con Hoắc Thị Bất Tử Trùng mà nhóm Sở Viễn gặp phải trước đó, con quái này toàn thân giáp xác đao thương bất nhập, lại được gọi là 'Long Lân Yêu Giáp'.

Đủ thấy sự tà tính của con quái vật này, thậm chí sương mù đỏ nó phun ra rất có thể là chất xúc tác cho Tử Phiêu dưới sông.

Sở Viễn nhớ rất rõ, trong nguyên tác, bộ ba Mạc Kim Hiệu Úy không lâu sau đó sẽ đụng độ đại quân Đẳng Nhân của Hiến Vương

truy sát.

Cái gọi là Đẳng Nhân thực chất nở ra từ Tử Phiêu, mà chất xúc tác chính là sương mù đỏ của Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn nhìn Dương Vân U một cái, thủ đoạn Đẳng thuật này của Hiến Vương có chút giống với thuật khắc hóa sinh vật của Bàn Sơn Đạo Nhân. "Tiểu Ca, cậu xem cái này đi!" Bàn Tử đột nhiên ngắt lời Sở Viễn, lôi từ trong túi ra mấy thứ.

Trong đó có những mảnh vỡ màu vàng kim lấp lánh, chính là mảnh vỡ mặt nạ vàng của Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Khá khen cho Bàn Tử, tay nhanh thật.

Nhưng một mảnh giáp hình bầu dục lại thu hút sự chú ý của Sở Viễn, thứ này rất giống lớp giáp trên người Hoắc Thị Bất Tử Trùng. "Bàn gia, vẫn là cậu lợi hại, đây là giáp xác của quái vật, cậu nhìn xem bề mặt có khắc rất nhiều minh văn, hơi giống chữ Giáp Cốt." Sở Viễn không thể không khâm phục sự lanh lợi của Bàn Tử, trong lúc hỗn chiến cậu còn không để ý đến mấy thứ này, thế mà Bàn Tử lại "nhặt sót" được.

Bàn Tử nghe thấy mấy chữ "Giáp Cốt văn", mắt trợn tròn, lập tức mở cờ trong bụng, mấy chữ này đại biểu cho tiền vô như nước đấy.

Dương Vân U quan sát kỹ rồi cười nói với Bàn Tử: "Tôi có quen một nhà sưu tầm chuyên sưu tập Giáp Cốt văn, hôm nào giới thiệu cho anh, giá cả bao anh hài lòng." Bàn Tử sướng rơn, lau sạch mảnh giáp rồi cẩn thận cất vào ba lô.

Đúng lúc ba người đang chuyện trò vui vẻ, Phong Vu Tu ôm củi, mặt tươi cười, ung dung bước tới.

Bàn Tử vội vàng đón lấy, xếp vào giữa mọi người.

Sở Viễn lấy bật lửa từ chiếc ba lô chống nước ra, châm lửa.

Lập tức, hơi nóng ấm áp theo ánh lửa bốc lên, xua tan bớt phần nào hơi ẩm trong không khí.

Chương 129

Khi mọi người đang sưởi ấm, Dương Vân U bỗng khựng lại, ánh mắt dừng một chút rồi từ từ đứng dậy, dường như phát hiện ra điều gì.

Thấy cô đi về phía mép nước, Bàn Tử và mọi người nhìn nhau, không hiểu cô định làm gì. "Tiểu Ca, Bàn Tử, mau lại đây xem!" Dương Vân U đứng bên bờ sông, giọng nói có phần run rẩy, vừa lớn tiếng gọi mọi người, vừa ngẩng đầu nhìn lên trên.

Sở Viễn và mọi người nghe tiếng chạy tới, nhìn theo hướng ánh mắt cô về phía đỉnh núi xa xa, lập tức ngây người như phỏng.

Chỉ thấy trên đỉnh núi xa xăm, giữa màn hơi nước mây mù lượn lờ, một tòa cung điện khổng lồ vàng son lộng lẫy ẩn hiện.

Cả tòa cung điện như được đặt trên những đóa mây cầu vồng bảy sắc, tựa như Thiên Thượng Cung Khuyết, Quỳnh Lâu Ngọc Các trong truyền thuyết.

Trong đó khuyết đài, tường thần, bia đình, giác lâu, hiến điện, linh đài... tất cả đều đầy đủ, khí tượng vạn thiên, nguy nga hùng vĩ, không giống vật phàm trần. "Vãi chưởng, lão Hiến Vương này đúng là xây cung điện lên trời thật rồi à!" Bàn Tử nhìn cảnh tượng kinh người này, không khỏi xao xuyến, trong Thiên Cung này phải có bao nhiêu đồ tùy táng của Hiến Vương, phát tài rồi!

Ngay cả Sở Viễn vốn đã chuẩn bị tâm lý cũng bị kinh ngạc đến ngẩn người, loại kiến trúc như chùa treo này, dù đặt ở xã hội hiện đại thì độ khó xây dựng cũng khó mà tưởng tượng nổi.

Sở Viễn càng tin rằng đó là ảo ảnh hải thị thần lâu hơn. "Tiểu Ca, anh còn nhớ bức Trấn Lăng Đồ trong quan tài ngọc ở gốc cây đa lớn

không?

Giống hệt cảnh tượng trước mắt này!" Dương Vân U nhíu mày, cố gắng nhớ lại hình khắc trên đá trong Trấn Lăng Đồ, xem ra Vân Thượng Thiên Cung (Thiên Cung trên mây) này chính là mộ Hiến Vương.

Sở Viễn khẽ gật đầu, cũng không biết lão Hiến Vương dùng thủ đoạn gì mà lại bảo tồn tòa cung điện này hoàn hảo đến thế.

Đây là sản vật của mấy ngàn năm trước đấy, khoảng cách xa như vậy mà mấy người vẫn cảm nhận được sự hào hoa và diễm lệ của cung điện.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn quan sát bốn phía rồi trầm giọng nói: "Mọi người nhìn kìa, bên sườn có mấy con đường cổ đạo treo lơ lửng, men theo hướng cung điện, chắc là có thể đi thẳng lên đó." Bàn Tử nghe vậy, hơi ngẩng đầu, khi nhìn thấy vách núi dựng đứng, nhìn mãi không thấy đỉnh, sợ đến mức lắc đầu quầy quậy. "Không được, thế này thì cao quá, Bàn gia tôi không lên đâu!" Sở Viễn vỗ vai Bàn Tử, an ủi: "Bàn gia, cậu nhìn dấu vết của mấy con đường này xem, đều là người xưa đục khoét, dùng cọc đá, phiến đá dựng lên, yên tâm đi, an toàn lắm." "Hơn nữa, Thiên Cung này mấy ngàn năm nay, chúng ta là lứa đầu tiên đặt chân đến, có thể tưởng tượng bảo vật trong cung điện..." Nghe đến đây, sắc mặt Bàn Tử thay đổi cái rụp, giây trước còn sợ hãi giây sau đã nghiêm túc hẳn lên, hét lớn với mọi người: "Chư vị, thu dọn đồ đạc xuất phát, Bàn gia tôi là người muốn cống hiến cho sự nghiệp khảo cổ, chút độ cao này tính là cái đinh gì!" Phong Vu Tu bĩu môi nhìn Bàn Tử đang khí thế hừng hực lấy lại tinh thần, thầm nghĩ: Ông muốn tìm bảo bối thì cứ nói toẹt ra, diễn sâu gớm! ...

Sau khi nghỉ ngơi đơn giản một tiếng đồng hồ, cả nhóm quyết

định leo lên đỉnh núi, thám hiểm kỹ lưỡng tòa Vân Thượng Thiên Cung này.

Quyết định xong, nhóm Sở Viễn men theo con đường sàn đạo treo trên vách núi, đi vòng vèo lên trên, tiến thẳng đến đích.

Drone cũng bay lượn xung quanh, thỉnh thoảng quay được hình dáng Thiên Cung, lập tức khiến khán giả livestream sôi sục. * "Ai bảo Hiến Vương là Thảo Đầu Thiên Tử thì bước ra đây, vua triều đại nào xây được cung điện quy mô thế này!" * "Đây là Thiên Đình trong thần thoại chứ gì nữa, chương trình đạo mộ mà quay được thế này á, phá cơ quan, đánh quái thú, giờ chơi cả Thiên Cung." * "Cái này phản khoa học quá, Hiến Vương không phải nhân vật thời Hán sao?

Trình độ kiến trúc đạt đến mức này á?" * "Nhìn quy mô này, ít nhất phải tốn mấy chục vạn nhân lực mới xây được Thiên Cung hùng vĩ thế này." * "Vãi, chỉ một cái tiểu quốc biên giới, mấy chục vạn người, thế chẳng phải là huy động toàn bộ sức nước sao, quả nhiên là bạo quân!" * "Mau xem kìa, Tiểu Ca bọn họ lên đến đỉnh rồi, hóng quá, không biết rốt cuộc có phải là Thiên Cung thật không?" Đoàn người men theo đường sàn đạo trên vách núi đi khoảng hơn nửa tiếng, cuối cùng cũng nhìn thấy đỉnh núi cách đó không xa.

Đặc biệt là sau khi qua một khúc cua, hình dáng Thiên Cung Bảo Điện trên đỉnh núi đã hiện ra rõ ràng, khiến người ta hoa mắt mê mẩn.

Ào ào!

Đột nhiên, tiếng nước bắn tung tóe truyền vào tai mọi người.

Nhìn sang thì hóa ra ngay dưới vách núi dựng đứng chỗ Thiên Cung Bảo Điện lại có một quần thể thác nước nhỏ.

Cũng không biết dòng nước này từ đâu tới, lại có thể men theo khe nứt trong núi, hợp lưu lại tạo thành những dòng chảy lớn nhỏ.

Cuối cùng đổ xuống ồ ạt, rơi vào hồ nước nơi thung lũng mà nhóm Sở Viễn vừa đứng, tạo thành một cảnh tượng khá hùng vĩ. "Tiểu Ca, mau nhìn kìa, dưới chân thác nước có một con đường sàn đạo, chắc là có thể thông lên đỉnh núi!" Dương Vân U chằm chằm nhìn quần thể thác nước cách đó không xa, phát hiện ra con đường có thể lên thẳng đỉnh, mọi người lập tức phấn chấn hẳn lên.

Mười phút sau, nhóm Sở Viễn men theo con đường sàn đạo hẹp, cẩn thận xuyên qua thác nước, đột nhiên xung quanh xuất hiện từng tầng cầu vồng bảy sắc, giống như những vầng hào quang của nước bao vây lấy mọi người. "Tiểu Ca, chuyện này là sao?

Thủ đoạn của Hiến Vương lão nhi cũng quá lợi hại rồi!" Nhìn ánh sáng bảy màu quanh người, Bàn Tử có cảm giác như đang ở trong động phủ thần tiên, trong lòng nảy sinh cảm giác lâng lâng.

Sở Viễn cũng đầy vẻ chấn động, xem trên phim kiếp trước là một chuyện, đến khi gặp thật mới thấy mình nhỏ bé.

Vì trong *Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật* mà hệ thống thưởng cũng có nhắc đến sự tồn tại của thần tiên bảo huyệt, cậu cứ tưởng là nói quá.

Nhưng khi nhìn thấy thủ đoạn Thủy Long Vựng của Hiến Vương, cậu không thể không khâm phục thuật phong thủy cao minh của đối phương.

Xem ra đây chính là thủ đoạn cải tạo phong thủy của Hiến Vương, có thể gọi là thủ đoạn thần tiên, khiến ánh cầu vồng bảy sắc ngàn năm không tan.

Đây là "Long Vựng" do Hiến Vương gượng ép cải tạo ra, xét về phong thủy học, thực chất là ranh giới nơi giao thoa của hai luồng khí Âm Dương. "Thủ đoạn của Hiến Vương quả thực thần kỳ, nhìn Long Vựng này xem, chẳng phải nước cũng chẳng phải khí, là một hiện

tượng quang học thần kỳ, hơn nữa hữu hình vô chất." Sở Viễn thán phục nói, có thể giữ cho ánh sáng bảy màu này ngàn năm không tan, quả là hiện tượng phản khoa học.

Phong Vu Tu khẽ lắc đầu, hắn quan sát thác nước và cầu vồng trước mắt, lại đưa ra căn cứ khoa học: "Có khả năng trong thung lũng chứa vật chất có mật độ lôi tính (từ tính?), khiến trong thung lũng không mây không mưa, làm hơi nước bốc lên từ quần thể thác nước khó bay hơi.

Quanh năm lảng bảng nơi đỉnh núi, từ từ hình thành một lớp "Long Vựng" chỉ có trong truyền thuyết, coi như là hiện tượng quang học nhân tạo." Sở Viễn cũng không phản đối, cách nói của Phong Vu Tu cũng có lý.

Thường ngôn nói: Thấp một phân là nước, cao một phân là khí.

Sự thần kỳ của thiên nhiên vượt xa trí tưởng tượng của người đời.

Mọi người vừa thảo luận vừa xuyên qua Long Vựng bên người, như thể vượt qua ảo cảnh thái hư của thần tiên, cuối cùng cũng đến được đỉnh núi.

Đập vào mắt là một cây cầu được lát bằng đá, tựa như cầu lên trời, cuối cầu chính là cung điện hoa lệ.

Cây cầu này dài khoảng năm trăm mét, rộng hơn ba mét, giống như con đường thiên lộ tiếp dẫn phàm nhân lên tiên trong thần thoại!

Hai bên cầu là lớp lớp cầu vồng bảy sắc chồng chất, khó mà nhìn thấu tình hình bên dưới, khiến người ta có cảm giác như đang ở tiên cảnh.

Nhìn qua cây cầu thiên lộ này, thấy cung điện nguy nga sừng sững ở cuối đường, mọi người lập tức cảm thấy bản thân vô cùng nhỏ bé.

Bốn người vẻ mặt ngưng trọng, cẩn thận từng bước đi trên thiên lộ, thậm chí còn cảm nhận được cảm giác bồng bềnh dưới chân.

Sở Viễn đột nhiên phát hiện Long Vựng trên thiên lộ này so với Long Vựng lúc đi qua thác nước hoàn toàn khác biệt.

Long Vựng qua thác nước thì đầy hơi nước, hơi ẩm ướt, còn trên thiên lộ lại cực kỳ khô ráo, không hổ là động huyệt thần tiên.

Đi hết thiên lộ, tầm nhìn trước mắt mọi người lập tức trở nên thoáng đãng, hiện ra là những tòa lầu cao cung điện phú lệ đường hoàng.

Dưới cổng chính cung điện có một dải bậc thang bằng ngọc dài, ứng với số trời, tổng cộng chín mươi chín bậc, trải dài lên trên, thông thẳng tới cửa điện.

Chính cung đại điện được cấu tạo chủ yếu từ những cây gỗ nam mộc, chỉ thấy lớp lớp gạch Tần ngói Hán, cột tím xà vàng, cực kỳ xa hoa.

Sở Viễn quan sát phong cách kiến trúc xung quanh, lúc này mới hoàn hồn khỏi sự chấn kinh, mở miệng nói: "Rồng núi nhập mây, trùng cốc lún sâu, che phủ trăm dặm, cách trời đoạn thế, những thứ này đều ngầm hợp với bố cục phong thủy lăng mộ." Tên Hiến Vương này, chẳng qua chỉ là Thảo Đầu Thiên Tử của một tiểu quốc biên thùy, thế mà lại có thể xây lăng mộ của mình ở bí cảnh phong thủy cách tuyệt với đời như thế này.

Cái khó nhất là vương khí mười phần, các loại thiết bị bảo tồn hoàn hảo như thế, xem ra kẻ làm hoàng đế không có ai là dạng vừa.

Phong Vu Tu thấy chính điện này dưới ánh chiếu của cầu vồng bảy sắc càng thêm rực rỡ, kích động cười nói: "Cổ Điền quốc này tuy nằm ở biên thùy Tây Nam nhưng cũng chịu ảnh hưởng của văn hóa

Tần Hán.

Mọi người nhìn xem, khung kiến trúc tổng thể và ngoại quan đều theo chế độ nhà Tần, báu vật vô giá đấy!" Bàn Tử nhìn kiến trúc vĩ đại trước mắt, không khỏi hoa mắt sợ hãi, kinh ngạc nuốt nước bọt.

Nếu không phải dọc đường gặp đủ loại quái vật ly kỳ, Bàn Tử còn tưởng mình đang ở tiên cảnh thật.

Dương Vân U nhíu mày.

Theo cô thấy, bất kể Thiên Cung có khí tượng vạn thiên thế nào, cô vẫn luôn cảm thấy toát ra một cỗ tà khí.

Chính cái gọi là: *Vạn người đốn củi, một người thăng thiên*.

Chương 130

Hiến Vương xây dựng một cung điện hoành tráng thế này trên vách núi dựng đứng, tốn bao nhiêu tài lực, hại chết bao nhiêu bách tính?

Bất kể thủ đoạn của Hiến Vương cao minh đến đâu, xây cung điện xa hoa đến mấy, đến cuối cùng cũng chỉ là một ngôi mộ mà thôi.

Bốn người men theo bậc thang ngọc đi lên, muốn đến gần xem tình hình chính điện.

Đến trước cửa đại điện, Bàn Tử đột nhiên "Ủa" một tiếng.

Chỉ thấy cách cổng lớn không xa dựng một tấm bia đá, trên bia viết mấy chữ lớn, nét bút phức tạp, Bàn Tử nhìn mà thấy mơ hồ. "Tiểu Ca, trên đó viết cái gì thế?" Sở Viễn quan sát một hồi, đoán là chữ Tiểu Triện thời Tần, bèn đọc từng chữ: "Huyền chi hựu huyền, chúng diệu chi môn, Lăng Vân Thiên Cung, Hội Tiên Bảo Điện." "Hội Tiên Điện?

Tôi phỉ vào, lão Hiến Vương này muốn làm thần tiên đến phát điên rồi, dám mạnh miệng gọi nơi này là Hội Tiên Điện.

Lão ta không phải tưởng xây cái cung điện trên vách núi này là có thể chiêu dẫn thần tiên xuống đấy chứ?

Điên rồi!" Bàn Tử trực tiếp mở miệng chê bai.

Sao mấy gã làm hoàng đế này đến lúc chết đều hoang tưởng thế nhỉ, cứ tranh nhau làm thần tiên. "Xưa nay có đế vương nào không theo đuổi thuật trường sinh bất lão đâu?

Đặc biệt là thời Tần Hán lại càng nghiêm trọng." Sở Viễn ngược lại không cảm thấy Hiến Vương hoang tưởng, chẳng thấy Kinh Vũ

Đại Đế cũng muốn có Mộc Trần Châu cầu trường sinh bất lão sao?

Cũng chính nhờ các quân vương thời Tần Hán mới khiến đế vương đời sau hiểu rằng, trường sinh bất lão chẳng qua chỉ là mộng ảo bọt nước.

Sinh lão bệnh tử là quy luật phát triển của sự sống, dù quý vi đế vương cũng khó mà nghịch thiên hành sự.

Nhóm Sở Viễn chậm rãi đi tới trước cửa điện cái gọi là 'Lăng Vân Cung' của Hiến Vương, liền nhìn thấy hai cánh cửa đá khổng lồ cao hơn ba mét.

Ở vị trí giữa cửa đá khổng lồ có điêu khắc hai con trấn mộ thú, một trái một phải, hình dáng nửa rồng nửa hổ, sống động như thật!

Bàn Tử cũng chẳng sợ, chạy lon ton lên, ghé vai húc vào cửa đá, dù dùng hết sức bình sinh cũng không thấy xê dịch mảy may. "Bàn Tử, cậu đừng phí sức, sau cửa này chắc chắn có thiết bị phòng trộm mộ, hẳn là có chốt đá hoạt động!" Nhìn Bàn Tử nổi đầy gân xanh, Sở Viễn ung dung cười nói.

Có điều cách phá giải cơ quan này lại nằm ngay trên người Bàn Tử.

Phong Vu Tu khinh bỉ liếc Bàn Tử một cái rồi chủ động bước lên kiểm tra cửa đá, hồi lâu sau mới nói: "Cửa đá này dùng phương pháp đốc tạo hoàng lăng thông thường để đề phòng Mạc Kim Hiệu Úy, cơ quan chắc nằm ngay trên bề mặt này thôi." Bàn Tử nhìn Phong Vu Tu với vẻ mặt không thiện cảm, cười âm dương quái khí: "Thế anh có cách gì phá giải không?" Phong Vu Tu lập tức cứng họng.

Bảo hắn nghiên cứu kỳ môn dị thuật thì còn có chút thủ đoạn, chứ bảo phá giải cơ quan thì đúng là làm khó hắn rồi.

Thấy gã mặt trắng không nói được gì, Bàn Tử tự đắc cười: "Tôi

thì có một cách đấy.

Nghe nói năm xưa Tôn Điện Anh dùng thuốc nổ phá lăng mộ, hay là mình cũng thử thuốc nổ xem sao?" Sở Viễn cạn lời nhìn Bàn Tử.

Tôn Điện Anh là trộm cướp quân phiệt, mình là Mạc Kim Hiệu Úy, sao có thể đánh đồng được. "Bàn Tử, đừng nói linh tinh, đây là văn vật, chưa đến mức vạn bất đắc dĩ thì không được dùng bạo lực phá cửa.

Đây là chương trình khảo cổ, chú ý chút!" Nghe Sở Viễn nói vậy, Bàn Tử cuống lên, hét: "Thế chúng ta phải làm sao?

Chẳng lẽ cứ đứng đực ra đây à!" Dương Vân U đứng bên cạnh nhìn chằm chằm cửa đá một lúc lâu, lúc này mới chậm rãi mở miệng: "Mọi người nhìn xem, trấn mộ thú trên cửa này đều đối xứng trái phải y hệt nhau, sao chỗ này lại khác nhỉ, trông như một rồng một hổ!" Bàn Tử trợn tròn mắt, nhìn đi nhìn lại mấy lần rồi nghi hoặc hỏi: "Không phải chứ, sao cô nhìn ra một rồng một hổ hay vậy?" Sở Viễn đẩy nhẹ Bàn Tử, cười nói: "Cậu giữa lông mày không có sắc đan thanh, tự nhiên là nhìn không ra rồi." "Sắc đan thanh?

Không phải, Tiểu Ca, cậu có ý gì đấy?" Bàn Tử nghe Sở Viễn nói vậy, hơi mơ hồ không hiểu lắm, cứ gặng hỏi mãi. "Ủa, Tiểu Ca, anh nhìn kìa, trên trấn mộ thú có hai cái lỗ nhỏ, đây có phải là cơ quan không?" Dương Vân U nhìn cái lỗ nhỏ trên trấn mộ thú, trong lòng lờ mờ đoán ra, đây rất có thể là lỗ khóa.

Sở Viễn gật đầu, trầm giọng nói với Bàn Tử: "Một rồng một hổ này rất có thể là Long Hổ Đoản Trượng.

Bàn Tử, đồ đâu?" Bàn Tử ánh mắt sáng lên, vội đặt ba lô xuống, lấy ra Long Hổ Đoản Trượng đưa ngay cho Sở Viễn.

Hóa ra thứ này lại là chìa khóa.

Sở Viễn cầm cây trượng ngắn bằng vàng đầu rồng đầu hổ ngắm nghía kỹ, hai đầu lần lượt là đầu rồng và đầu hổ, ở giữa là thân trượng vàng hơi cong.

Lúc này Long Hổ Đoản Trượng đang tỏa ra ánh vàng kim, Sở Viễn phát hiện đầu thú ở hai đầu này tương ứng hoàn hảo với hình trên cửa đá.

Xét thấy thứ này là vật tùy táng duy nhất của Đại tế tư Hiến Vương, chắc chắn là vật rất quan trọng, nghĩ lại thì chính là chìa khóa cửa chính điện Tiên Cung này.

Chỉ thấy Sở Viễn vặn nhẹ hai tay, trực tiếp tách Long Hổ Đoản Trượng làm hai, phần đuôi nhọn kích thước vừa khít với cái lỗ nhỏ.

Sở Viễn ném cho Bàn Tử một cái, Bàn Tử gật đầu hiểu ý.

Hai người cùng bước tới trước trấn mộ thú trên cửa đá, đang định cắm vào lỗ. "Khoan đã, Tiểu Ca, cơ quan này đơn giản vậy sao?

Có khi nào phải vặn theo thứ tự trước sau không?" Phong Vu Tu do dự một lát rồi ngắt lời hai người.

Mộ Hiến Vương dù sao cũng coi như hoàng lăng, cơ quan cửa lớn lại đơn giản thế à?

Sở Viễn khựng lại một chút, hít sâu một hơi.

Từ phong thủy học mà nói, có thuyết Long Hổ tương trì, đại biểu cho hai khí Âm Dương.

Lăng Vân Cung của Hiến Vương xây trên Thủy Long Vựng, dựa vào sự cân bằng vi diệu của hai khí Âm Dương thanh trọc.

Theo lý lẽ thanh - ô mà suy đoán, chi bằng cứ lấy khí Thanh Dương trước, động vào đầu rồng là an toàn hơn.

Nghĩ vậy, Sở Viễn nín thở cắm trực tiếp đầu rồng vào đầu rồng

trấn mộ thú, sau đó nhẹ nhàng xoay chuyển đoản trượng.

Chỉ nghe "cạch" một tiếng khẽ vang lên, cậu biết mình đã cược đúng, bèn gật đầu nhẹ với Bàn Tử.

Bàn Tử giơ ngón cái với Sở Viễn, rồi hớn hở cầm đầu hổ cắm vào lỗ động.

Két két!

Đột nhiên, một âm thanh trầm đục vang lên từ trong cung điện.

Chỉ thấy cánh cửa đá khổng lồ từ từ đẩy ra ngoài, cho đến khi mở hoàn toàn.

Phong Vu Tu bên cạnh thập phần cẩn thận, lớn tiếng nhắc nhở: "Cẩn thận ám tiễn, cơ quan khói độc!" Tuy nhiên, lại chẳng có chuyện gì xảy ra cả, rất an toàn. "Tiểu Ca, đúng là có cậu!" Bàn Tử phấn khích hoan hô.

Thấy Sở Viễn và Dương Vân U bật đèn pin, cẩn thận đi vào bên trong đại điện, gã vừa định theo sau thì chân bước đi lại thu về, nhìn chằm chằm hai đoạn Long Hổ Đoản Trượng trên cửa đá, lẩm bẩm: "Đây đúng là bảo bối, phải mang đi!" Thuận tay gã rút luôn hai cây đoản trượng, nhét lại vào ba lô của mình rồi lon ton chạy theo nhóm Sở Viễn. "Khoan đã, đừng đi giữa, đi men theo rìa!" Sở Viễn đột ngột ngăn mọi người lại, nhìn nền đá lát gạch vuông phía trước, cảnh giác nhắc nhở.

Mọi người biết bản lĩnh của Sở Viễn nên không nói nhiều, men theo rìa tường chậm rãi tiến vào trung tâm đại điện.

Theo bước chân đi sâu vào, đèn pha của drone kịp thời bay tới, xua tan bóng tối trong đại điện, chiếu sáng trưng.

Đây là một đại điện vô cùng rộng rãi, tiền sảnh đại điện sừng sững mười mấy pho tượng khổng lồ, nghênh diện là một pho tượng

đồng sư oai vệ.

Nhìn độ cao pho tượng này, ít nhất cũng phải hai mét rưỡi, hơn nữa tạo hình vô cùng độc đáo, nhìn có vài phần quái dị khó tả. "Bàn gia tôi cũng đi qua không ít ngôi mộ lớn, trong hoàng lăng bình thường chưa từng thấy thứ này, lạ quá!" Bàn Tử quan sát những bức tượng kỳ dị này, vẻ mặt đầy nghi hoặc cảm thán.

Dương Vân U quét mắt một vòng, thần tình tự nhiên giải thích: "Cái này chẳng có gì lạ cả, triều đại khác nhau nên hình thức khác nhau, nhưng tôn chỉ đều giống nhau, theo đuổi sự *thị tử như thị sinh* (coi chết như lúc sống)." "Chính là dù chết rồi, mấy lão đế vương này cũng không muốn buông bỏ quyền lực tối cao đó!" Sở Viễn khẽ gật đầu, cậu khá nghi hoặc về mấy tượng sư tử này.

Tuy trong lăng tẩm có thói quen đặt trấn mộ thú hoặc tượng tùy tùng, nhưng mấy bức tượng sư tử khổng lồ này lại đặt trong đại điện chứ không phải bố trí trước cửa điện, khiến cậu cảm thấy hơi kỳ quái.

Chương 131

Từ khi vào Trùng Cốc, trong lòng Sở Viễn luôn có một cảm giác rằng Tầm Long Quyết khó phát huy tác dụng ở đây, lão Hiến Vương đã cải tạo cục diện phong thủy đến mức biến dạng hoàn toàn, quả thực khiến người ta đau đầu.

Phía sau tượng đồng sư, lần lượt đặt các tượng thú khổng lồ như voi, kỳ lân, ngựa...

Sở Viễn đếm sơ qua, thế mà có tới ba mươi sáu pho tượng.

Tư thế bài trí của những tượng này rất lạ, trông giống như đang cử hành một nghi thức thần bí nào đó.

Được những bức tượng khổng lồ này bao quanh ở trung tâm là một cái bảo tọa khảm ngọc nạm vàng, thoạt nhìn xa hoa đến mức khó tin.

Bàn Tử lần đầu tiên không có vẻ vui mừng khi thấy bảo vật, ngược lại còn ghé sát Sở Viễn, thì thầm hỏi: "Tiểu Ca, cậu có cảm thấy một luồng âm khí không?

Sao tôi cứ thấy trên cái bảo tọa kia có người ngồi nhỉ?" Sở Viễn rọi đèn pin về phía bảo tọa, chẳng phát hiện ra gì, ngẫm nghĩ một chút rồi cười: "Cậu là bị lạnh đấy, trên núi vốn dĩ đã lạnh, đừng có thần hồn nát thần tính!" Bàn Tử nuốt nước bọt, nép chặt vào người Sở Viễn, dè dặt nhìn quanh. "Tiểu Ca, Bàn Tử, mau lại xem, ở đây có một bức bích họa!" Dương Vân U phát hiện ra một bức bích họa màn hình lớn, chỉ riêng chiều cao đã hơn mười mét.

Sự tích nhân vật trên bích họa vô cùng rõ nét, cái này mà để mấy giáo sư chuyên gia trong viện nhìn thấy thì chắc phát điên lên mất.

Sở Viễn nhìn sơ qua, bức bích họa khổng lồ này ước chừng là bức tranh cổ xưa nhất, bảo tồn hoàn chỉnh nhất trong nước hiện nay.

Đây mới thực sự là đồ tốt, đặc biệt đối với việc nghiên cứu lịch sử Cổ Điền quốc, tuyệt đối sẽ có phát hiện trọng đại.

Nghe thấy tiếng hô hoán, Bàn Tử nhanh chóng chạy lại gần mọi người, chằm chằm nhìn vào bức bích họa, ngó trái ngó phải, dường như muốn nhìn ra manh mối gì đó.

Thấy cậu ta ra vẻ nghiêm túc nghiên cứu như vậy, Sở Viễn túm lấy lưng áo Bàn Tử, kéo giật lại phía sau, đồng thời tò mò hỏi: "Bàn gia, ông nhìn ra cái gì rồi?" Bàn Tử khựng lại một chút, sau đó tỏ vẻ thản nhiên, nghiêm túc nói: "Tôi nhìn ra rồi, tôi nói cho các cậu biết, nếu tôi đoán không lầm thì bức bích họa này..." Nói đến đây, Bàn Tử lại bắt đầu úp mở ra vẻ bí hiểm.

Thấy Dương Vân U lườm mình một cái, Bàn Tử vội vàng nói: "Bức bích họa này là do Hiến Vương để lại." Mấy người nghe xong câu này thì lập tức sa sầm mặt mày.

Phong Vu Tu hất mông chen Bàn Tử ra chỗ khác, cười khẩy: "Chỗ nào mát mẻ thì ra đó mà chơi!" Bàn Tử vẻ mặt không phục, lớn tiếng gào lên: "Thế các người nói xem, trên bức bích họa này vẽ cái gì hả?" Sở Viễn giơ đèn pin chiếu một lượt, quan sát kỹ càng rồi mới trầm giọng nói: "Trên này ghi chép lại lịch sử nước Cổ Điền và một số hoạt động tế tự liên quan đến việc thỉnh thiên kê, chiêm bốc hành vu." Bàn Tử nghe vậy thì mắt sáng lên, vội vàng nói: "Thảo nào tôi thấy bức bích họa này quen quen.

Vừa rồi sau lưng ngai vàng cũng có hai bức bích họa, chúng ta có muốn qua xem thử không?" Sở Viễn và những người khác nhìn nhau, rồi đi theo Bàn Tử đến trung tâm đại điện.

Quả nhiên, sau chiếc ngai vàng hào hoa có hai bức bích họa.

Bức bên phải vẽ cảnh tiên vân phiêu miểu, khói sương lượn lờ, trên chín tầng trời thấp thoáng tiên cung, họa lại cảnh thành tiên đăng thiên.

Chính giữa bức bích họa là một người mặc mãng bào cổ tròn hoa lệ, đầu đội kim quan, trên mũ khảm một viên châu, sống động như mắt người.

Chẳng lẽ đây chính là hình dáng của Mộc Trần Châu?

Điểm không hài hòa nhất trong bức tranh là có một vị tiên nhân cười hạc, râu tóc bạc phơ, mặt mỉm cười, đang vẫy tay với Hiến Vương.

Phía sau ông ta còn có vô số tiên nhân thanh thoát, tư thái khác nhau, biểu tình cung kính, giống như đang nghênh đón Hiến Vương lên thiên đình.

E rằng bức bích họa này chỉ là tâm tư si tâm vọng tưởng đơn phương của Hiến Vương lúc sinh tiền, nhưng cũng coi như là một đại thủ bút.

Xây dựng Lăng Vân Cung phú lệ đường hoàng như vậy, cũng chỉ để tiếp dẫn thần tiên. "Mọi người mau lại xem, chỗ này có chữ viết, là Tần triện!" Chưa đợi Sở Viễn trả lời, phía bên kia Phong Vu Tu phát hiện giữa bức bích họa có cổ triện văn tự, vội vàng gọi mọi người.

Nhìn thấy chữ cổ triện này, Dương Vân U lại rất quen thuộc, chậm rãi đọc: "Mộc Trần Châu là Phượng Hoàng Đảm do Địa Mẫu hóa thành, tương truyền có thể giúp người thành tiên.

Cuối thời nhà Tần, hạt châu này rơi vào tay Hiến Vương.

Hán Thiên Tử biết được, phái sứ giả đến đòi, Hiến Vương không nỡ dâng bảo vật, liền dẫn người tách khỏi nước Điền, di cư đến Điền

Tây.

Hao phí hàng chục vạn người tu xây mộ Hiến Vương, mưu đồ thăng tiên." Sở Viễn lắc đầu, lời đồn không thể tin hoàn toàn.

Những suy đoán trước đây về truyền thuyết nước Cổ Điền và Hiến Vương cứ thật thật giả giả.

E rằng những gì ghi trên bức cổ triện này mới là lịch sử chân thực nhất. "Xem ra Mộc Trần Châu thực sự nằm trong tay lão già Hiến Vương, lần này chúng ta tìm đúng chỗ rồi." Bàn Tử nghe vậy tinh thần chấn động.

Sở Viễn phát hiện người đội vương miện trên bích họa hẳn là Hiến Vương, viên đá quý giữa vương miện rất có khả năng chính là Mộc Trần Châu. "Vậy còn ngẩn ra đó làm gì, mau chóng tìm hạt châu ở đây đi." Bàn Tử lộ vẻ sốt ruột, hắn hiện tại chỉ muốn tìm được hạt châu, sau đó tiện thể tìm bảo bối cho riêng mình. "Đừng mơ nữa, cung điện này là Minh Lâu của mộ Hiến Vương, sẽ không đặt Mộc Trần Châu ở nơi như thế này đâu.

Thông thường, gần Minh Lâu sẽ có kiến trúc địa cung, tìm được địa cung mới có thể tìm thấy Mộc Trần Châu!" Lời Sở Viễn vừa dứt, đột nhiên một tiếng cười lanh lảnh của phụ nữ vang lên, thanh âm lạnh như băng sương, dọa mấy người không dám động đậy! "Lạc lạc lạc lạc!" Đại điện vốn trống trải tịch mịch bỗng nhiên vang lên tiếng cười quỷ dị này, vừa lạnh vừa buốt, khiến người ta dựng tóc gáy.

Khi Sở Viễn và mọi người dùng đèn pin tìm kiếm xung quanh, vừa đi được vài bước, âm thanh quỷ dị kia lại im bặt, biến mất không thấy tăm hơi.

Sở Viễn thần tình ngưng trọng, lần theo hướng âm thanh vừa phát ra đi tới, định thần nhìn lại thì không thấy bóng người nào, chẳng phát hiện được gì. "Tiểu Ca, cái này...

Sao tôi nghe thấy một tràng tiếng cười của phụ nữ, vừa gian vừa lạnh, không phải là ma chứ!" Bàn Tử nâng khẩu súng tiểu liên lên như để tiếp thêm dũng khí cho bản thân, răng va vào nhau lập cập, hạ thấp giọng hỏi.

Dương Vân U cũng bị tiếng cười này làm cho kinh hãi.

Mấy người vừa rồi đã lục soát đại điện một lượt, không hề có người nào khác.

Tiếng cười này rợn người như vậy, lại không biết truyền đến từ đâu.

Nghĩ đến đây, cô theo bản năng dùng tay phải bắt một cái đạo gia hộ thân quyết.

Dù sao thì ai cũng nghe ra tiếng cười này không có ý tốt, có lẽ do tác dụng tâm lý, nhiệt độ trong đại điện dường như giảm xuống mấy độ.

Phong Vu Tu cũng lau mồ hôi lạnh trên trán, dường như nghĩ tới điều gì, lấy ra một cái móng lừa đen (hắc lư đề tử), chắn ngang trước ngực.

Bàn Tử thấy thế nhỏ giọng chửi hắn một câu không giảng nghĩa khí, cũng bắt chước làm theo, lấy ra móng lừa đen, trong tay còn nắm chặt một nắm gạo nếp!

Sở Viễn nhìn biểu hiện của hai người thì cạn lời.

Mẹ kiếp, móng lừa đen và gạo nếp không phải để khắc chế đại tống tử (cương thi) sao?

Do dự một lát, Sở Viễn lấy Phát Khâu Ấn ra, anh không phải sợ thứ bẩn thỉu gì, mà muốn dùng Phát Khâu Ấn trấn áp tà túy.

Tầm Long Quyết có nói: "Phát Khâu Ấn, Mạc Kim Phù, hộ thân

bất hộ quỷ xuy đăng; Ấm tử quan, thanh đồng quách, bát tự bất ngạnh vật cận tiền.

Thụ táng khanh, hạp tử phần, Bàn Sơn Tá Lĩnh nhiễu trứ tẩu; Xích y hung, tiếu diện thi, quỷ tiếu mạc như thính quỷ khốc." Câu cuối cùng rất phù hợp với tình huống hiện tại, đây cũng là khuôn vàng thước ngọc trong giới đổ đấu, là bài học xương máu của vô số tiền bối. "Xích y hung" và "Tiếu diện thi" nghĩa là sau khi xuống mộ, tối kỵ gặp phải xác chết mặc tang phục đỏ thẫm hoặc khuôn mặt người chết đeo nụ cười.

Về mặt phong thủy, mộ như vậy phong thủy đều đã bị phá hoại, trình hiện điềm đại hung, gặp phải loại mộ này thì mau chóng thu tay, trừ khi mạng của ngươi đủ lớn.

Còn về tiếng quỷ khóc, tuyệt đại đa số là do hoàn cảnh trong mộ huyệt tạo thành tiếng gió, tự nhiên không cần để trong lòng.

Nhưng nếu gặp phải tiếng cười, vậy thì nguy hiểm rồi, khẳng định là gặp phải thứ không sạch sẽ, nghe nói chỉ có lệ quỷ mới thích cười! "Lạc lạc lạc lạc..." Ngay lúc mọi người đang nơm nớp lo sợ, tiếng cười quỷ dị của nữ tử lại đột nhiên vang vọng bên tai.

Sở Viễn gật đầu ra hiệu với Bàn Tử và Phong Vu Tu, binh chia ba đường, đi về phía nguồn gốc âm thanh, chuẩn bị bao vây đối phương.

Tuy nhiên, diện tích đại điện Lăng Vân Tiên Cung thực sự quá lớn, tượng điêu khắc trong điện san sát, vây thành mấy vòng, ảnh hưởng nghiêm trọng đến tầm nhìn của mấy người.

Thế nhưng, khi mọi người đến nơi phát ra âm thanh thì lại chẳng phát hiện được gì, không thấy bóng dáng thứ gì cả.

Nếu không phải bên tai vẫn vang lên tiếng cười âm lãnh, mọi người rất có thể cho rằng mình đang rơi vào ảo giác.

Chương 132

"Tiểu Ca, tình huống này chắc là gặp phải thứ bẩn thỉu rồi, Mạc Kim Hiệu Úy các anh có phương pháp giải quyết gì không?" Dương Vân U quay lưng về phía mấy người, thần tình khẩn trương quan sát tứ phía, bỗng nhiên hạ thấp giọng hỏi nhỏ.

Sở Viễn trong lòng có chút cạn lời, thầm nghĩ cô là Bàn Sơn Đạo Nhân, dù sao cũng coi như nửa cái đạo sĩ, khu quỷ trừ ma không phải là sở trường sao? "Tình huống này tôi cũng là lần đầu gặp phải, đi, đi về phía trước xem sao!" Cứ giằng co thế này cũng không giải quyết được vấn đề, Sở Viễn chọn chủ động xuất kích.

Cứ thế một đoàn người chậm rãi đi đến trung tâm đại sảnh cung điện.

Bỗng nhiên, Sở Viễn cảm giác nơi khóe mắt tựa hồ có một vệt hồng quang chớp động.

Anh lập tức ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên xà nhà phía trên cao, một nữ tử mặc áo bào đỏ tay rộng đang lủng lẳng treo trên khung đỉnh đại điện, ẩn ước có thể thấy cổ của cô ta dường như bị treo trên nóc nhà. "Vãi, nữ quỷ!" Rất hiển nhiên, Bàn Tử cũng chú ý tới tình huống trên khung đỉnh, hét lớn một tiếng, nâng súng lên chuẩn bị bắn.

Cú giật mình này suýt chút nữa làm tim Sở Viễn nhảy ra ngoài.

Quả nhiên, thứ đáng sợ nhất vĩnh viễn là đồng đội của mình!

Sau khi ngăn cản tên Bàn Tử lỗ mãng này lại, tuy đỉnh đại điện hôn ám vô quang, nhưng dưới thiên phú Dạ Nhãn (mắt nhìn đêm), Sở Viễn nhìn rõ mồn một.

Quan sát kỹ, quả nhiên cổ nữ thi bị treo trên đỉnh, cả người lủng

lẳng trên nóc đại điện, có thể thấy lúc còn sống thê thảm thế nào.

Sở Viễn vẻ mặt hãi hùng, rất hiển nhiên đối phương bị treo cổ sống, thảo nào có thể phát ra tiếng cười quỷ, xem ra là oán niệm quá lớn.

Bàn Tử cũng bị dọa cho mặt như màu đất, nhỏ giọng hỏi làm sao xử lý con nữ quỷ này, nếu không tiếng cười này quá rợn người.

Tuy nhiên, điều khiến Sở Viễn cảm thấy bất an nhất là cái xác nữ này chỉ có một cái đầu người treo trên khung đỉnh, nửa thân dưới trống rỗng.

Bên trong bộ áo đỏ chẳng có gì cả, gió lạnh thổi tới còn có thể thấy áo bào đỏ nhẹ nhàng đung đưa trong gió.

Vậy vấn đề là, thi thể của cô ta đi đâu rồi?

Theo sự xuất hiện của mọi người, tiếng cười quỷ dị của nữ thi này cũng ngừng lại, cứ lẳng lặng phiêu đãng giữa không trung, khiến người ta lạnh gáy.

Dương Vân U dùng đèn pin chiếu vài lần, run giọng nói: "Bộ đại liễm chi phục trên người nữ thi này không giống trang phục thời Tần Hán, xác suất lớn là trang phục liễm táng riêng của nước Cổ Điền, công nghệ rất phức tạp.

Căn cứ văn hiến Bàn Sơn ghi chép, có khả năng là Thiểm bà, Quỷ bà trong các dân tộc thiểu số, mặc quần áo tương tự đạo bào." Ngay lúc mọi người thảo luận xem thứ trên đỉnh đầu này là thế nào, Bàn Tử đột nhiên lơ đãng liếc mắt nhìn nữ thi trên đỉnh đầu.

Chỉ thấy nữ thi kia dường như hơi xoay đầu lâu, quay về phía Bàn Tử.

Một khuôn mặt trang điểm đậm đối diện chính diện với Bàn Tử, một tiếng cười lạnh sắc nhọn bất thình lình phát ra từ miệng cô ta.

"Lạc lạc lạc lạc!" Dọa Bàn Tử mặt mày trắng bệch, lùi liền ba bốn bước, run rẩy chỉ tay vào đầu người nữ thi phía trên!

Sở Viễn ánh mắt lạnh lẽo, lấy ra một ống máu, trực tiếp dùng lực ném mạnh về phía đầu lâu nữ thi áo đỏ.

Choang!

Bình thủy tinh vỡ tan, máu của Sở Viễn bắn trực tiếp lên đầu lâu nữ thi, phát ra tiếng "xèo xèo".

Thấy flycam đang hướng về phía mình, Sở Viễn vội vàng giơ Phát Khâu Ấn lên, đối diện với nữ thi áo đỏ, lớn tiếng quát: "Nhất ấn tại thủ, tà thần giai tị, thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ." Thanh âm vang dội lập tức hồi vọng trong đại điện trống trải, do tác dụng của tiếng vang, bốn phương tám hướng đều là tiếng của anh. "Á!!!" Thấp thoáng, mọi người dường như nghe thấy một tiếng hét thảm của phụ nữ. 【Vãi chưởng, danh trường diện đến rồi, Phát Khâu chỉ trấn áp lệ quỷ cười, Tiểu Ca thực sự quá toàn năng, lo gì hoàng lăng không bị đào?】 【Quá kích thích, xem mà tôi muốn hợp tác với Tiểu Ca một chuyến, nhà tôi ngay gần Thập Tam Lăng, hoan nghênh Tiểu Ca đến hợp tác.】 【Đệt, thằng lầu trên, địa chỉ IP của mày bị tao ghi lại rồi, trực tiếp kết thúc, chúng ta gặp nhau ở nha môn quan phủ.】 【Nói thật, con lệ quỷ này đáng sợ thực sự, chỉ riêng nụ cười rợn người này cũng đủ hù chết đại đa số người rồi!】 【Không thể không nói, máu thần bí của Tiểu Ca quá trâu bò, không chỉ khắc chế trùng tử, quỷ quái cũng khắc chế, thật muốn nghiên cứu chút.】 【Hiến Vương này là một kẻ tàn độc, đại tế tư mang đi bồi lăng, hồng bào vu sư bị treo cổ sống trấn thủ thiên cung.】 Sau một loạt combo của Sở Viễn, đầu lâu nữ thi áo đỏ lập tức im ắng, bất động treo lủng lẳng trên khung đỉnh. "Cuối cùng cũng yên rồi.

Mà này, rốt cuộc thứ đó là cái gì vậy?

Tà tính lắm." Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi trên trán, khẽ hỏi.

Sở Viễn sờ cằm, trầm giọng nói: "Đây hẳn là Hiến Vương vì muốn tu đạo thành tiên, lấy vu sư của chính mình tiến hành hiến tế, để làm nghi thức tiếp dẫn tiên nhân hư vô mờ mịt." Thấy mọi người nghi hoặc, Sở Viễn vội vàng giải thích cho mọi người rằng nữ thi áo đỏ này có khả năng là Thiểm bà của Hiến Vương, tương tự vu sư, tế tư. "Thằng cháu này ác thật, tế tư của mình cũng giết, nhưng tại sao cứ phải treo cổ sống?

Còn âm thanh kia là thế nào?" Bàn Tử ra vẻ tò mò muốn biết đến cùng, đầy mặt mong đợi nhìn Sở Viễn, muốn nghe cao kiến của anh. "Bàn Tử, ông là mười vạn câu hỏi vì sao đấy à?

Thủ đoạn quỷ dị của Hiến Vương tôi cũng không nắm rõ, nhưng nữ thi này thảm quá.

Cậu lên đó một chuyến, hỏa táng cô ta đi, cũng giúp cô ta sớm ngày giải thoát!" Sở Viễn lườm Bàn Tử một cái, nhưng tốt nhất vẫn nên hỏa táng nữ thi này để tránh gây thêm phiền phức. "Không đi, chỗ cao thế này, chân Bàn gia mềm nhũn rồi, sao việc bẩn việc mệt đều đến tay Bàn gia tôi thế?" Bàn Tử có chút ý kiến với sự sắp xếp của Sở Viễn, Bàn gia ta có công phu này nói không chừng còn tìm được cái bảo bối ấy chứ.

Hắn không tin tà, lão già Hiến Vương làm ra một tòa Lăng Vân Tiên Cung to thế này, bên trong chẳng lẽ không có bảo bối gì? "Dương sư muội, Thiểm bà này cũng là một loại danh xưng của tế tư, cô nói xem nữ thi này so với vị đại tế tư ở cây đại dung thụ thì thế nào?" Thấy Bàn Tử không chịu làm việc, Sở Viễn đảo mắt, gật đầu với Dương Vân U, lớn tiếng hỏi.

Dương Vân U nhìn thấy ánh mắt ra hiệu của Sở Viễn, đâu còn

không biết tính toán của anh, trực tiếp tặng anh một cái lườm yêu kiều, nhưng vẫn phối hợp trả lời: "Tế tư cổ đại đều đóng vai trò quan trọng bên cạnh hoàng đế, địa vị của vị này chắc cũng không thấp hơn vị đại tế tư kia đâu!" Nghe nói vậy, trong lòng Bàn Tử "thót" một cái.

Vãi, nghĩ đến cây quyền trượng long hổ của đại tế tư, mắt Bàn Tử sáng rực lên.

Chắc hẳn đồ bồi táng của vị tế tư này cũng không ít, nghĩ đến quyền trượng vàng, Bàn Tử vội vàng lau nước miếng.

Hắn vội đi đến trước mặt Sở Viễn, vỗ ngực, nghĩa chính ngôn từ nói: "Thôi để tôi đi cho, Tiểu Ca, các cậu bản lĩnh cao cường, vẫn nên đi xung quanh tìm manh mối đi, chuyện nhỏ này giao cho tôi!" Phong Vu Tu cười khẽ: "Bàn Tử, không phải cậu sợ độ cao sao?" Bàn Tử cười gượng gạo: "Đùa à, ai sợ độ cao?

Bàn gia tôi là chủ nhân dám lên chín tầng trời hái trăng, dám xuống năm đại dương bắt ba ba, tôi mà sợ độ cao á?

Thật là." Nói xong, cũng không đợi Sở Viễn trả lời, hắn trực tiếp lấy từ ba lô ra một cuộn thừng, ném về phía xà ngang trên khung đỉnh.

Kéo dây thừng, hắn chậm rãi leo lên phía trụ xà trên đỉnh.

Sở Viễn và Dương Vân U nhìn nhau cười, chậm rãi đi về phía hậu điện, cả cung điện chỉ còn lại hậu điện là chưa kiểm tra.

Ngay lúc Sở Viễn và mọi người kiểm tra hậu điện, Bàn Tử đã nhẹ chân nhẹ tay đến bên cạnh nữ thi áo đỏ.

Hò... lập tức một mùi tanh hôi nồng nặc truyền đến, khiến Bàn Tử suýt chút nữa ngất xỉu. "Vãi chưởng, cái này mẹ kiếp mấy ngàn năm không đánh răng rửa mặt hay sao mà thối thế!" Miệng thì chửi thầm mấy câu, động tác trên tay cũng không chậm, hắn kéo sợi dây treo nữ thi lại gần, dùng sức trên tay.

Từ từ kéo nữ thi áo đỏ đến trước mặt mình, quan sát đầu lâu nữ thi, Bàn Tử bịt chặt mũi miệng.

Chỉ thấy đầu lâu nữ thi dưới tác dụng của máu Sở Viễn, giống như tiếp xúc với hóa thi tán, huyết thịt đều đã bị ăn mòn hết.

Khuôn mặt vốn đỏ tươi hóa thành một đống dịch thể không rõ tên, một miếng ngọc bội đen sì nổi bật trong đống dịch thể đó.

Bàn Tử thấy vậy trong lòng vui vẻ, cũng không chê buồn nôn, trực tiếp cầm lấy, dùng quần áo lau sạch sẽ rồi quan sát kỹ càng.

Đột nhiên, trong lòng Bàn Tử mãnh liệt trào dâng một ý niệm: Miếng địa bảo ngọc cực phẩm này, mình nên dùng lưỡi liếm thử một cái, nếm thử mùi vị.

Ngay khi hắn ma xui quỷ khiến muốn liếm miếng cổ ngọc, vừa đến gần liền bị mùi tanh hôi trên ngọc bội làm cho huân tỉnh lại. "Đệt, Bàn gia vừa rồi trúng tà!" Bàn Tử lúc này sắc mặt trắng bệch, thần tình khó coi nhét miếng cổ ngọc vào túi, hắn biết mình rất có khả năng là trúng tà rồi.

Nếu không phải nhờ mùi hôi thối này, e rằng hắn đã sớm trúng chiêu.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử vội vàng theo dây thừng trượt xuống.

Sờ miếng cổ ngọc trong túi, tâm trạng hưng phấn vì phát tài lập tức nguội lạnh, hắn hiện tại chỉ muốn đi tìm Sở Viễn giải trừ trúng tà!

Chương 133

Có thể Sở Viễn cũng không ngờ tới, chính mình vô tình đã cứu Bàn Tử một mạng.

Nếu không, không khéo Bàn Tử lại phải giống như trong nguyên tác, nếm thử một phen mùi vị sườn heo tinh hoa nồng đậm ngàn năm! *** Nói về chuyện khác, tại thủy vực động Hồ Lô.

Ngay khi nhóm Sở Viễn đang thám thính cung điện Lăng Vân, nhóm người Già Long Trại đã quay lại động Hồ Lô, đang cùng nhau tưởng niệm Trạch Ngõa.

Lão tộc trưởng Ân Khoan vẻ mặt bi thương nhìn mọi người trong trại, bi thảm nói: "Chư vị, các người đều là anh em tốt của Trạch Ngõa.

Nó bị kẻ ác hãm hại, thảm thiết bị độc trùng sát hại, mối thù này ta tất báo!

Khẩn cầu mọi người có thể giúp ta một tay, bắt được mấy kẻ ngoại tộc kia, ta muốn đích thân ra tay, tiễn bọn chúng xuống gặp con trai ta." Dân làng Già Long Trại vây quanh ông ta không khỏi cúi đầu, đánh giá người bên cạnh, ai cũng không dám đi đầu hứa hẹn.

Một bên Trát Long nheo mắt lại, gã nhìn người anh họ Trạch Ngõa đã chết, lại nhìn người cô phụ già đi mấy phần.

Đột nhiên, một ý niệm điên cuồng trỗi lên trong lòng gã: Anh họ chết rồi, cô phụ cũng già rồi, tại sao ta không thể làm tộc trưởng!

Trong đám thanh niên Già Long Trại, địa vị của gã chỉ đứng sau Trạch Ngõa, hơn nữa gã dám đánh dám liều, danh tiếng cũng không tệ.

Nghĩ đến đây, Trát Long cố làm ra vẻ bi thương đứng ra, giơ cao

súng săn, lớn tiếng quát: "Cô phụ, người yên tâm, con nhất định sẽ bắt được mấy tên ngoại tộc kia, báo thù cho anh họ!" Nói xong, Trát Long hung tợn nhìn đám thanh niên trong trại, những người thân cận với gã lập tức nhao nhao hùa theo. "Tốt, các người đều là những nam nhi tốt nhất của trại, mọi người nghỉ ngơi một chút, trời sáng sẽ xuất phát!" Lão tộc trưởng Ân Khoan giơ tay ra hiệu mọi người yên lặng, phân phó một hồi rồi ngồi xuống bên cạnh thi thể con trai, ai oán khóc thương.

Trên thế giới này, nỗi đau lớn nhất không gì bằng người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, nỗi đau mất con! "Ùm!" Đột nhiên, từ thủy vực động Hồ Lô truyền đến một âm thanh trầm đục, thu hút sự chú ý của một dân làng đang nghỉ ngơi bên hồ.

Chỉ thấy trên mặt nước vốn tử tịch đột nhiên nổi lên vô số "tử phiêu" (xác trôi), phiếm một tia bạch quang, phảng phất như quỷ khí trong truyền thuyết.

Hang động đen tối dưới ánh sáng của tử phiêu lại sáng lên vài phần, nhưng lại khiến người ta như rơi vào hầm băng địa ngục, thân thể không ngừng run rẩy.

Dân làng nhìn tử phiêu không ngừng nổi lên mặt nước, sợ đến mức hai đầu gối bủn rủn, nhất thời không nhấc nổi chân.

Bỗng nhiên, một cái tử phiêu chậm rãi trôi dạt vào bờ.

Dân làng nhìn thấy bụng tử phiêu khẽ rung động, sợ đến mặt cắt không còn giọt máu. "Xoẹt!" Một ngón tay thon dài nhọn hoắt từ trong ra ngoài rạch toạc bụng tử phiêu, một con quái anh (trẻ sơ sinh quái dị) nửa người nửa trùng chậm rãi bò ra.

Con "Đằng anh" này ước chừng dài nửa mét, chỉ thấy nó chậm rãi quay người lại, hai mắt nhắm nghiền, nhưng khuôn mặt lại đối diện trực tiếp với người dân làng.

Tựa hồ phát hiện ra sự tồn tại của người sống, miệng quái anh đồng thời toác ra bốn phía thành bốn mảnh, bên trong mọc đầy răng nanh ngược.

Biến hóa này giống như cả cái đầu của đứa trẻ sơ sinh đều tách thành bốn mảnh, lập tức dọa người dân làng hét thảm một tiếng. "Á!

Cứu mạng!" Nghe thấy tiếng kêu cứu, dân làng ở xa cuối cùng cũng phản ứng lại, nhao nhao cầm vũ khí xông lên.

Đúng lúc nhìn thấy một con quái anh cao nửa người đang dùng cái miệng quái dị toác làm bốn, hung hăng cắn vào eo người dân làng.

Răng nanh sắc bén trực tiếp cắn đứt xương cốt, từng tia máu tươi thuận theo khóe miệng nó chậm rãi chảy xuống. "Á!" Người dân làng bị cắn phát ra một tiếng kêu rên ngắn ngủi rồi tắt thở, có thể thấy sự khủng bố của quái anh này!

Đoàng!

Cách đó không xa, A Đạt nhìn thấy rõ ràng, biết thứ này là quái vật, gã giơ súng săn lên, nhắm vào đầu nó khai hỏa.

Đạn trúng ngay đầu quái anh, cơ thể nó co giật điên cuồng một hồi rồi không cử động nữa, hãi nhiên bị một súng bắn chết.

Chưa đợi những người khác vỗ tay khen hay, chỉ thấy trên mặt nước động Hồ Lô truyền đến tiếng "lạo xạo", từng đàn từng đàn quái anh đang vượt nước mà đến, phát ra từng trận tiếng gào rú, nhanh chóng lao về phía đám người Già Long Trại trên bờ. "Không ổn, mau chạy!" A Đạt phản ứng nhanh nhất, vội vàng bắn vài phát rồi hô hào mọi người chạy về phía sau.

Những người khác thấy thế nhao nhao đuổi theo, kẻ chạy chậm thậm chí còn chưa kịp hét thảm đã bị lũ quái anh nuốt chửng.

Mọi người không biết rằng, mấy con quái anh sau khi nuốt chửng

cơ thể người, bất tri bất giác đã lớn thêm vài phần...

Trong cung điện Lăng Vân, nhóm Sở Viễn sau khi lục soát một hồi không có kết quả, chậm rãi đi ra cửa lớn, chuẩn bị ra ngoài kiểm tra vị trí địa cung.

Vừa đến gần cửa đá, bỗng nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, nhìn qua khe cửa, hóa ra là người Già Long Trại đuổi theo tới nơi.

Nhưng quỷ dị là biểu tình của những người này tràn ngập sợ hãi và bất an, giống như đang bị quái vật gì đó truy đuổi.

Grào!!!

Ngay lúc này, từ phía cây cầu dài nối liền bên ngoài Lăng Vân cung điện truyền đến từng trận tiếng gào thét phẫng phất như dã thú.

Sở Viễn và Dương Vân U kinh ngạc nhìn nhau, anh trực tiếp lấy từ trong ba lô ra một khẩu tiểu liên và băng đạn, đưa cho cô.

Dương Vân U cũng không kiểu cách, nhận lấy súng và băng đạn, thành thạo thao tác, xem ra cũng kế thừa thương pháp của Chá Cô Tiếu.

Lúc này Sở Viễn hy vọng hệ thống thưởng cho một kỹ năng tinh thông vũ khí nóng biết bao, nhưng hiện tại anh sắp tích đủ điểm rồi.

Chuyến đi Trùng Cốc tuy nguy hiểm nhưng điểm thưởng tăng lên thật sự rất mạnh, mới đi được nửa chặng đường mà anh đã sắp có một ức điểm tích lũy.

Phía sau, Phong Vu Tu và Bàn Tử nghe thấy động tĩnh cũng chạy tới, lên đạn vũ khí, xem ra một trận đại chiến là không thể tránh khỏi. "Đi, xông ra ngoài xem sao!" Nghe tiếng súng lác đác bên ngoài, Sở Viễn biết dân làng Già Long Trại đã giao thủ với quái vật, vung tay lên, xông ra ngoài.

Bàn Tử muốn nói lại thôi nhìn Sở Viễn, vốn định kể chuyện trúng tà, nhưng thấy anh dũng mãnh xông ra, đành bất đắc dĩ giơ súng lên chạy theo.

Vừa ra khỏi cửa lớn cung điện, Bàn Tử cả người đều chết lặng. "Vãi chưởng, đây là cái thứ quỷ gì?" Ánh mắt Bàn Tử nhìn chằm chằm vào trung tâm quảng trường thiên cung, nơi những con quái vật hình người đang bò lổm ngổm, lập tức kinh hãi chửi thề.

Flycam phát hiện động tĩnh cũng bay ra, trực tiếp cho khán giả chiêm ngưỡng một màn hiếm thấy này.

Trong phòng livestream mấy chục triệu người, hãn hữu thay không hề có một dòng bình luận nào, có thể thấy hình ảnh hiện tại thực sự chấn kinh thế nhân. 【Vãi, đừng nói Bàn gia chết lặng, tôi mẹ kiếp suýt thì bị dọa đái ra quần, cái miệng toác làm bốn kia, chắc chắn không phải quái vật Alien chứ?】【Đây là loài gì vậy?

Quái vật bò sát, hai tay hai chân, tay ba ngón, chân ba ngón, càng nhìn càng giống người, điên mất thôi!】【May mà không phải quái vật đao thương bất nhập, nếu không số lượng nhiều thế này đủ để thám hiểm đội đoàn diệt.】【Không nhìn ra Dương tiên cô thương pháp chuẩn thế, điểm xạ, một súng một em, máu quái vật lại là màu xanh lục!】【Theo tôi thấy, mấy thứ này rất có khả năng chính là thứ trong bụng tử phiêu, một loại đẳng trùng (côn trùng dây leo) dạng người, quá điên rồ rồi.】【Vãi, dân làng Già Long Trại thảm quá, có thương vong rồi.

Mẹ kiếp, người thường đúng là không thể tùy tiện xuống mộ mà.】Đoàng, đoàng, đoàng!

Ngay lúc khán giả trong livestream đang lo lắng thay cho người Già Long Trại, nhóm Sở Viễn đã gia nhập chiến đấu.

Với sự càn quét của bốn khẩu tiểu liên, cục diện lập tức được

đảo ngược, đặc biệt là Sở Viễn hào phóng không tiếc đạn dược.

Dù sao trong ba lô hệ thống của anh thứ không thiếu nhất chính là súng đạn, anh bắn không chuẩn cũng chẳng sao, nhưng không chịu nổi quái vật nhiều, cứ xả đạn vô não là được. "Không muốn chết thì mau nín thở, trốn đi!" Nhân lúc thay băng đạn, Sở Viễn vô tình nhìn thấy một dân làng bị đằng nhân vồ ngã, vội vàng quát lớn.

Nghe thấy lời nhắc nhở, một số dân làng không có súng vội vàng nín thở, trốn sang một bên.

Mọi người không còn kiêng kỵ, tiếp theo là thiên hạ của súng tiểu liên.

Dù số lượng quái vật đông đảo, nhưng hơn nửa giờ sau, đám Đằng nhân Hiến Vương này vẫn bị Sở Viễn tiêu diệt sạch sẽ.

Nhìn xác quái vật ngổn ngang khắp quảng trường, ít nhất cũng hơn hai trăm con.

Chương 134

Sở Viễn sờ nòng súng nóng rực, thản nhiên nhìn đám người Già Long Trại đang dọn dẹp chiến trường, kẻ gan bé thậm chí còn khóc thành tiếng.

Những người này tuy vô tình xông vào Trùng Cốc, nhưng bọn họ vốn có thể lui về, cuối cùng vẫn vì nguyên nhân nào đó mà tiến vào.

Đổ đấu hạ mộ, sinh tử xem nhẹ, ai có bản lĩnh người nấy hưởng, oán không được người khác.

Cảm nhận không khí bi thương giữa sân, trong lòng Sở Viễn phiền muộn, chậm rãi đi tới mép quảng trường, nhìn xuống dưới núi.

Đáng tiếc phong thủy Thủy Long Vựng quá mạnh, anh cũng chỉ có thể nhìn thấy từng tầng hồng quang bảy màu. "Tiểu Ca, lão tộc trưởng Già Long Trại đi rồi, bị thương nặng, không qua khỏi!" Dương Vân U vẻ mặt bi thương đi tới, tâm trạng sa sút nói.

Sở Viễn ngẩn người, cũng không nói gì thêm, hai cha con này có thể yên nghỉ trong thần tiên bảo huyệt mộ Hiến Vương, cũng coi như là phong quang. "Đúng rồi, địa cung Hiến Vương rốt cuộc ở đâu?" Dương Vân U lấy lại tinh thần, hít sâu một hơi, hỏi thăm tình huống địa cung.

Nhìn "Long Vựng" dưới chân, Sở Viễn cười nhạt, khẽ nói: "Tầm Long Quyết có câu: Vị khán sơn, tiên khán thủy, hữu sơn vô thủy hưu tầm địa, sơn thủy bản thị âm dương đối, hữu sơn vô thủy bất long mạch.

Đã là núi theo nước chuyển, âm dương nương tựa, hai núi kẹp một dòng nước, sơn thủy hội tụ, tức là rồng dừng, nơi này vừa vặn là cách cục 'Lưỡng sơn giáp nhất thủy' của Thiên Tử huyệt.

Nếu là như vậy, địa cung của lão già Hiến Vương nằm ngay dưới đầm nước sâu này!" Ngay trong lúc Sở Viễn đang nói chuyện, Bàn Tử đột nhiên cả người trở nên ngây dại, trong miệng lẩm bẩm nhỏ giọng.

Tốc độ nói của hắn càng lúc càng nhanh, nghe không giống tiếng người bình thường.

Chỉ thấy Bàn Tử phớt lờ ánh mắt quái dị của nhóm Sở Viễn, đi thẳng về phía vách núi phía trước, đồng thời vẫn thì thầm to nhỏ, bước chân kiên định, không chút do dự!

Dương Vân U đánh giá Bàn Tử từ trên xuống dưới, thấy hắn sắp bước xuống vách núi, vội vàng kéo lại, quát khẽ: "Bàn Tử, cậu làm cái gì thế!" Tiếng quát này như âm thanh từ ngoài trời vọng lại, trực tiếp làm Bàn Tử tỉnh táo.

Nhìn vách núi ngay gang tấc, Bàn Tử sợ đến mức lùi mạnh lại phía sau.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Bàn Tử vỗ ngực, sợ hãi một hồi, chưa đợi người bên cạnh hỏi han, trực tiếp mở miệng: "Toang rồi, Tiểu Ca, Bàn gia tôi trúng tà rồi!" Nghĩ đến cảm giác thân thể không chịu khống chế, thần trí mơ hồ vừa rồi, sắc mặt Bàn Tử trở nên trắng bệch, cầu cứu nhìn hai người. "Dương muội tử, em không phải tu hành ở đạo quan sao?

Có bùa chú trừ tà của đạo gia không, cho tôi xin một tá!" Dương Vân U bị giọng điệu này của hắn chọc cười.

Còn một tá?

Nghĩ đến đây, cô lấy từ trong tay áo ra một lá bùa, giải thích: "Đây là bình an phù sư phụ tặng tôi, đã được trưởng bối khai quang, cậu cầm lấy đi!" Bàn Tử nhanh tay nhanh mắt nhận lấy, trên mặt miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, đồng thời còn giả bộ nói: "Thế này ngại

quá, muội tử võ nghệ cao cường, lá bùa này đối với em mà nói thuần túy là dư thừa, Bàn gia xin nhận." Nói xong còn chớp chớp mắt, nhìn chằm chằm Sở Viễn.

Ánh mắt này làm Sở Viễn rùng mình. "Lấy ra đi, để tôi xem thứ gì lại có thể khiến cậu trúng tà?" Nhìn biểu hiện này của Bàn Tử, khẳng định là lấy minh khí trong miệng nữ thi áo đỏ, chỉ là không biết hắn có liếm thử một cái hay không.

Bàn Tử nghe vậy biểu tình cứng đờ, hàm hồ lẩm bẩm: "Đâu có minh khí gì?

Chỉ có một cái áo đỏ và một cái mặt nạ rách, cái đầu lâu kia bị cậu đốt kinh tởm bỏ xừ, lông cũng chẳng có.

Bên trong tôi lục soát rồi, chẳng có gì cả, chỉ có một bộ vỏ, nhưng lại gần nhìn vẫn khá là rợn người." Sở Viễn không truy hỏi, tay phải lật một cái, một viên Giải Độc Hoàn xuất hiện trong lòng bàn tay, nghĩ nghĩ lại lấy thêm một viên Diệu Tâm Hoàn.

Bàn Tử đại hỉ, nhận lấy Giải Độc Hoàn nhét ngay vào miệng, còn Diệu Tâm Hoàn thì hắn cất đi như bảo bối.

Lúc này, Phong Vu Tu vẻ mặt khó xử đi tới, nhìn mọi người, dang hai tay nói: "Vừa rồi dân làng Già Long Trại nói bọn họ muốn tiếp tục đi theo chúng ta, lo lắng chúng ta lấy đi kho báu trong núi." Sở Viễn cau mày, đám người này lại còn muốn đi theo mình, Trùng Cốc nguy hiểm trùng trùng, sợ là không biết chữ "Tử" viết thế nào.

Thấy Sở Viễn khó xử, Dương Vân U suy tư một chút, chậm rãi mở miệng: "Với năng lực của đám dân làng này, cửa ải thủy vực động Hồ Lô chắc chắn không qua nổi, mấy con quái vật này đều do tử phiêu ấp nở ra." Nghĩ đến vô số tử phiêu trôi nổi trong động Hồ Lô, Sở Viễn cũng có chút bó tay, đừng nói dân làng, ngay cả nhóm mình muốn bình an vô sự vượt qua cũng có chút khó khăn. "Thôi được rồi,

cho bọn họ tạm thời đi theo, đến lúc chúng ta xuống nước thì bảo bọn họ đợi trên bờ." Sở Viễn tạm thời chỉ nghĩ được biện pháp tạm thời như vậy, dù sao còn đang livestream, thật sự vứt bỏ tất cả mọi người lại thì chắc chắn không được.

Nhưng muốn đảm bảo an toàn tính mạng cho những người này thì cũng không phải trách nhiệm của Sở Viễn, vẫn là câu nói kia, nghe theo mệnh trời! *** Mọi người chỉnh đốn lại một chút trước Lăng Vân Cung, Sở Viễn đề nghị men theo sạn đạo bên vách núi quay lại sơn cốc hồ nước.

Nhóm mười mấy người Già Long Trại đã mất đi trụ cột, dưới sự dẫn dắt của A Đạt nghe theo sự sắp xếp của Sở Viễn, đi theo phía sau.

Trong đám người chỉ có Trát Long vẻ mặt âm ngoan lạnh lùng nhìn chằm chằm nhóm Sở Viễn, gã kiên quyết tin rằng bọn họ chính là đến đào bảo vật. "Cô phụ đã nói, kho báu Trùng Cốc này là của Già Long Trại chúng ta, người ngoại tộc không ai được mang đi!" Tựa hồ cảm nhận được ánh mắt không có ý tốt, Sở Viễn mẫn cảm nhìn sang, người kia lập tức cụp mắt xuống vẻ ngoan ngoãn.

Đoàn người men theo sạn đạo vách núi dốc đứng, quanh co đi xuống, qua hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng hữu kinh vô hiểm quay lại sơn cốc. "Vù vù ~" Vừa về đến sơn cốc liền nghe thấy tiếng gió rít mạnh, ngẩng đầu nhìn lên, lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho há hốc mồm.

Chỉ thấy chân trời phía xa bỗng nhiên trở nên hôn ám, một đám mây đen kịt cuộn lên, uyển chuyển như rồng đen khổng lồ.

Bầu trời vốn còn vài phần sáng sủa và hồng quang bảy màu lập tức như bị phủ một tầng bóng đen, phảng phất kỳ cảnh của thượng thiên.

Thậm chí, mấy người dân làng Già Long Trại yếu bóng vía sợ đến mức quỳ rạp xuống đất, miệng lẩm bẩm không ngừng: Sơn thần nổi giận rồi.

Dương Vân U không khỏi có chút tâm phiền ý loạn, thiên tượng cổ quái này làm cô tâm thần đại loạn, chỉ sợ đây lại là hậu thủ của Hiến Vương.

Quay lại sơn cốc, thất sắc hồng quang không còn thấy, bầu trời vốn đã mờ mịt không rõ, giờ lại càng thêm âm sâm đen tối.

Thấy mọi người lộ vẻ kinh hoàng, Sở Viễn lãng thanh nói: "Loại thiên tượng này trong cổ phong thủy từng có ghi chép, trời đất hiện hắc khí, xuyên suốt nối liền, gọi là 'Hắc trư quá thiên hà' (Lợn đen qua sông Ngân).

Trong Thiên Tinh bí thuật gọi là 'Vũ hậu phạm cảnh', chính là một loại biến hóa thời tiết bình thường, lát nữa trời sẽ mưa to, mọi người không cần lo lắng." Thấy nhóm Già Long Trại thần tình thả lỏng, mọi người không tự chủ được thở phào nhẹ nhõm, ai nấy tìm chỗ nghỉ ngơi.

Bàn Tử nhận ra thần tình Sở Viễn có điểm khác thường, len lén kéo Sở Viễn sang một bên.

Dương Vân U thấy thế ánh mắt lóe lên, cũng đi tới. "Tiểu Ca, sương mù đen này rốt cuộc là tình huống gì?

Cậu nói thật cho Bàn gia biết, sao tôi nhìn cứ thấy trong lòng rờn rợn thế nào ấy!" Bàn Tử nhìn đám mây đen hình cái phễu lớn, trong lòng ẩn ẩn cảm thấy một tia bất an, khiến hắn tâm thần không yên.

Sở Viễn trầm ngâm một lát, thấy xung quanh không còn người ngoài, hạ thấp giọng nói: "Trong 'Thanh Trúc Địa Khí Luận' thì nói, Hắc trư độ hà tất chủ nơi này có cổ thi tác quái, là do thi khí từ âm

xung dương, che khuất tinh nguyệt.

Xem ra chúng ta đến đúng chỗ rồi, mộ Hiến Vương nằm ngay dưới đáy nước này!" Bàn Tử vẻ mặt nghi hoặc hỏi: "Tiểu Ca, vừa rồi không phải bảo đây là vũ hậu phạm cảnh gì đó sao?

Sao lại liên quan đến thi khí rồi?" Bên cạnh, Dương Vân U gật đầu, khẽ giải thích: "Vũ hậu này là chỉ hồng thủy bão vũ, phía trên mộ Hiến Vương có khí tượng này, hẳn là có liên quan đến việc Hiến Vương thay đổi cách cục phong thủy.

Hiến Vương thay đổi gia tăng cách cục địa mạch, hình thành Thủy Long Vựng mấy ngàn năm, không biết có thể kiên trì bao lâu.

Sự bất nghi trì, lập tức xuống nước." Sở Viễn nhìn mây đen trên trời, đối với cách nói của Dương Vân U, anh tán thành.

Trong lòng anh có một loại dự cảm mãnh liệt: Một khi bọn họ lấy được Mộc Trần Châu, đó chính là phá hoại cách cục Thủy Long Vựng của Hiến Vương.

Đến lúc đó, thủy vực tích tụ mấy ngàn năm này e rằng sẽ trở thành cơn lũ mất kiểm soát, nhất định sẽ làm mực nước Xà Hà bạo trướng!

Có lẽ đến lúc đó, Trùng Cốc này cũng sẽ biến thành một mảnh đại dương, kể cũng tiếc cho cái thần tiên bảo huyệt.

Sở Viễn dặn dò mấy người đơn giản, sau đó bắt đầu chuẩn bị xuống nước, đồng thời phân phó người Già Long Trại nghỉ ngơi trên bờ.

Chỉ có Trát Long, sau khi nghe nói nhóm Sở Viễn muốn xuống nước, trên mặt mạc danh thoáng qua một tia thần sắc. 【Oa, thật sự lên trời xuống biển à, thám hiểm xong Lăng Vân Tiên Cung, giờ bắt đầu xuống nước thám hiểm mộ Hiến Vương, lợi hại.】 【Lợi hại nhất là Hiến Vương, xây tiên cung trên trời, tạo địa cung dưới nước,

đúng là kỳ nhân.】【Biết rõ trong địa cung có cổ thi tác quái mà Tiểu Ca vẫn nghị nhiên xuất phát, đúng là dũng tướng!】【Đệt, tên Bàn Tử này có phải thật sự trúng tà không, tôi thấy hắn đứng bên sông một mình cười ngớ ngẩn kìa!】【Vãi, tên này bị quỷ nhập rồi, đoán chừng Bàn Tử tay táy máy, lấy đồ của nữ thi áo đỏ, bị đối phương bám theo.】【A, học tỷ áo đỏ, là em sao?】Sau khi trấn an nhóm Già Long Trại, Sở Viễn tìm một cái ba lô chống nước, bảo quản kỹ vũ khí đạn dược.

Chậm rãi đi ra bờ sông, nhìn Bàn Tử và mọi người đã chỉnh trang xong xuôi, Sở Viễn phát cho mỗi người một viên Bế Khí Hoàn.

Thấy mọi người uống thuốc xong, Sở Viễn dặn dò kỹ lưỡng: "Địa cung dưới nước này khoảng cách chắc chắn sẽ không quá xa, hơn nữa không phải loại cấu trúc phẳng trực diện, có khả năng là hình chữ Hồi hoặc chữ Tỉnh.

Cho dù đoạn mộ đạo này bị ngập nước, địa cung vẫn nằm trong trạng thái tuyệt đối phong bế, dược hiệu Bế Khí Hoàn là đủ dùng." Nói xong, Sở Viễn gật đầu ra hiệu với những người khác, lộn một vòng lao xuống nước.

Ba người kia thấy Sở Viễn xuống nước cũng vội vàng động thân, học theo dáng vẻ của anh lao đầu xuống.

Chương 135

Vừa xuống nước, Sở Viễn liền cảm thấy một luồng hàn ý âm lãnh ập tới, may mà chất liệu bộ đồ bảo hộ đặc chế này rất tốt.

Tuy hoàn cảnh dưới nước âm lãnh đen tối, nhưng dưới sự gia trì của thiên phú Dạ Nhãn, môi trường dưới nước hiện lên rõ ràng trước mắt Sở Viễn.

Quả nhiên, trên vách núi cách đó không xa, anh nhìn thấy một cái khuyết khẩu cao hơn hai mét, trông giống như một cánh cửa, tìm đúng rồi.

Sở Viễn tiếp nhận truyền thừa Thủy Tiêu Lục Nghệ, hoàn cảnh như vậy lại khiến anh có cảm giác như về sân nhà, sảng khoái tự do.

Anh ra hiệu tay với Bàn Tử và mọi người, dẫn đầu bơi về phía khuyết khẩu, tốc độ nhanh như cá chuồn.

Mấy người thấy thế nhao nhao bơi theo hướng Sở Viễn.

Sau khi tiến vào khuyết khẩu, Sở Viễn mới nhìn rõ hóa ra là tiến vào một mộ đạo.

Men theo mộ đạo tiếp tục bơi vào trong, cuối cùng cũng thấy trên đầu có một tia sáng.

Sở Viễn từ từ nhô lên khỏi mặt nước, phía trước một đài đá lớn đập vào mắt, hai bên đài đá lại là từng bức tượng điêu khắc hình người.

Bước lên bậc thang, Sở Viễn mới nhìn rõ, hóa ra là hai hàng tượng đồng nhân binh dũng cao nửa người, trông như nghi trượng xa mã.

Dương Vân U và Phong Vu Tu lúc này cũng từ dưới nước ngoi lên, vẻ mặt tán thán nhìn bố trí trước mắt.

Những binh dũng đồng nhân màu xanh đen này phỏng theo phong cách mộ táng thời Tần, là nghi trượng xa mã của chủ mộ trưng bày trước cửa huyền cung.

Nhìn quy cách này, hẳn là đồng xa đồng mã hộ tống Hiến Vương đăng thiên, cộng thêm ba mươi sáu danh tướng giáo, bài diện quả thực đủ lớn.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn quay đầu nhìn lại, trong lòng khẽ động, phát hiện Bàn Tử vẫn đứng trong mộ đạo ngập nước, bất động.

Xem ra tên này trúng tà thật rồi, nếu là bình thường thì đã sớm xung phong đi đầu thám thính tình hình trong mộ. "Cuối cùng cũng tìm thấy mộ Hiến Vương, bảo tồn thật tốt!" Dương Vân U thấy cuối cùng cũng vào được mộ Hiến Vương, khoảng cách đến Mộc Trần Châu lại gần hơn một bước, thần sắc cả người có chút phi dương.

Sở Viễn gật đầu, đánh giá bức tượng trước mắt, đạm đạm nói: "Bức tượng này có tác dụng chấn nhiếp rất tốt, đi tiếp xem sao." Mấy người cứ thế vừa đi vừa thảo luận, hồn nhiên quên mất Bàn Tử đi sau lưng vẫn đang ngâm mình trong nước mộ đạo. "Ủa, Tiểu Ca, Hiến Vương làm thế nào tu xây một tòa cung điện lớn thế này dưới nước nhỉ, thật không thể tin nổi!" Dương Vân U nhìn khung đỉnh được khai thác cao hơn mười mét trên đầu, không khỏi cảm thán.

Sở Viễn khẽ lắc đầu, cười nói: "Tôi đoán chắc là trước khi thi công, phải chặn dòng thủy mạch lớn nhỏ của Trùng Cốc trước, sau đó mới từ đáy đầm đào vào trong núi, công trình này ít nhất phải tốn mấy chục vạn nhân lực." "Ủa, Bàn Tử đâu rồi?" Phong Vu Tu đi được nửa đường, đột nhiên phát giác Bàn Tử không theo kịp, quay đầu nhìn lại, phát hiện hắn vẫn ở trong nước, chưa lên. "Bàn Tử, cậu làm cái gì thế, mau lên đây." Sở Viễn cũng chú ý tới tình huống của Bàn Tử, dừng bước, hô hoán Bàn Tử đang đứng bất động.

Phong Vu Tu thần sắc căng thẳng, vội vàng đi nhanh vài bước tới bên cạnh Bàn Tử, vừa định gọi thì đột nhiên phát hiện Bàn Tử ngẩng đầu lên.

Một khuôn mặt đầy tơ máu, biểu tình dữ tợn đột nhiên xuất hiện trước mắt hắn.

Là Bàn Tử, hắn trúng độc rồi, hoặc là trúng tà.

Vút!

Trong tay Bàn Tử không biết từ bao giờ đã nắm một con dao găm, mãnh liệt chém ngang về phía mặt Phong Vu Tu, không chút do dự. "Đệt, cậu điên rồi!" Phong Vu Tu ngửa người mạnh ra sau, lúc này mới tránh được một đòn của Bàn Tử, vừa chửi thề xong thì nghe thấy tiếng cười gian "lạc lạc".

Là nữ thi áo đỏ trong cung điện Lăng Vân, tên Bàn Tử này thật sự bị quỷ nhập rồi.

Trong lòng Phong Vu Tu "thót" một cái.

Tiếng cười quỷ dị này khiến người ta lạnh toát toàn thân, đáng sợ nhất là lại là tiếng cười của phụ nữ!

Điều này khiến Phong Vu Tu không khỏi nghi ngờ, Bàn Tử trước mắt rốt cuộc là ai?

Chẳng lẽ thật sự có chuyện quỷ nhập tràng?

Lúc này Bàn Tử lại dùng chiêu "Lực phách hoa sơn", hung hăng đâm xuống đầu Phong Vu Tu, không chút lưu tình.

Trong lúc vội vàng, Phong Vu Tu không còn giấu nghề, vươn hai tay đỡ lấy hai tay Bàn Tử, khiến hắn không thể động đậy nửa phần.

Sau đó, hai chân dùng lực, trực tiếp gạt ngã Bàn Tử, tay phát lực đoạt lấy dao găm, rồi đè Bàn Tử xuống dưới thân. "Tiểu Ca, mau tới

giúp, tên Bàn Tử này điên rồi!" Thấy Bàn Tử vung dao vật lộn, Sở Viễn biết tên này trúng tà không nhẹ, trực tiếp lao tới, phối hợp với Phong Vu Tu khống chế hắn.

Một tay đẩy vai phải, tay kia bẻ ngược khớp khuỷu tay hắn, dồn toàn lực đè Bàn Tử xuống, khóa chặt.

Thế nhưng dù vậy, Bàn Tử vẫn không ngừng phát ra tiếng cười gian của phụ nữ, tràn ngập quỷ khí, khiến người ta dựng tóc gáy. "Tiểu Ca, từ từ, có chút không đúng, Bàn Tử có khả năng trúng đẳng thuật hoặc cổ thuật!" Dương Vân U quan sát thần tình Bàn Tử, phát hiện lúc hắn cười miệng đặc biệt cổ quái, liền lớn tiếng nhắc nhở Sở Viễn. "Đinh đông" một tiếng.

Ngay lúc Bàn Tử vừa giãy giụa vừa cười lớn tiếng cười quỷ, một miếng ngọc bội hình bầu dục từ trong túi hắn rơi ra.

Dương Vân U nhìn chằm chằm Bàn Tử, phát hiện môi hắn đóng mở, bên trong tựa hồ có thứ gì đó tồn tại, làm loạn thần trí hắn. "Không phải quỷ nhập, lưỡi cậu ta có vấn đề.

Tôi cứ tưởng là cổ thuật, không ngờ là Hàng đầu thuật (bùa ngải), miếng ngọc bội này chính là môi giới.

Đây là tà thuật ngang hàng với đẳng thuật trong 'Điền Nam tam đại tà thuật'.

Bàn Tử hắn là trúng 'Thiệt hàng' (ngải lưỡi) khống chế phát thanh, có thể mê hoặc tâm trí con người, tương tự thiệt cổ." Cô nói xong, trực tiếp dùng dây thừng tiêu bên hông, phối hợp với Sở Viễn và Phong Vu Tu, ba người hợp lực mới trói được Bàn Tử lại.

Khó khăn lắm mới chế ngự được Bàn Tử đang phát điên, Sở Viễn nhìn Dương Vân U, bó tay cười khổ: "Tên Bàn Tử này chứng nào tật nấy, chắc chắn là thuận tay dắt dê lấy ngọc bội của nữ thi.

Lúc trước đã uống Giải Độc Hoàn, xem ra không có tác dụng!" Dương Vân U gật đầu, Giải Độc Hoàn của Sở Viễn xác thực thần kỳ, có thể giải quyết tuyệt đại đa số độc tố, nhưng Thiệt cổ thực ra không phải độc dược, mà là một loại thuốc đặc thù gây ảo giác.

Nghĩ đến đây, Dương Vân U cười nhạt nói: "Giải Độc Hoàn có thể giải độc, nhưng Bàn Tử không phải trúng độc, phải dùng thứ khác giải cổ." Nói xong, cô lấy từ trong ba lô chống nước ra một cái bình thủy tinh màu tím chỉ to bằng ngón tay, khẽ lắc lắc, đưa cho Sở Viễn. "Cái gì đây?" Nhận lấy bình thủy tinh, Sở Viễn mù mờ nhìn Dương Vân U.

Không ngờ cũng có thứ Sở Viễn không biết, Dương Vân U khóe miệng hàm tiếu, khẽ nói: "Đây là Bắc Đế Huyền Châu, một loại đá tiêu, khí vị của nó có thể kích thích đại não, làm người ta nhanh chóng tỉnh táo, có thể giải cổ." Sở Viễn mở nắp ngửi thử, lập tức một mùi vị hăng hắc không nói nên lời xộc thẳng lên đỉnh đầu.

Chao ôi, đủ xộc, đúng là "phê".

Cũng không biết cái tên này do ai đặt, nghe thì khí thế bàng bạc "Bắc Đế Huyền Châu", thực ra mùi vị y hệt đá trong hố xí!

Cố nén mùi buồn nôn, Sở Viễn đưa miệng bình vào mũi Bàn Tử, di chuyển qua lại.

Trong nháy mắt, thấy Bàn Tử nhíu mày. "Hắt xì!" Bàn Tử bị cái mùi hăng hắc này xộc thẳng vào não, khiến hắn tỉnh táo ngay tức khắc, hắt hơi một cái thật mạnh.

Mở mắt ra, Bàn Tử vội vàng bịt mũi miệng, chửi ầm lên: "Đệt, đứa nào đi ỉa đấy!" Nghe xong Dương Vân U mặt lạnh tanh, trực tiếp đá cho hắn một cái, lúc này Bàn Tử mới chịu ngậm miệng.

Sở Viễn thấy Bàn Tử ăn nói không kiêng nể như vậy, trong lòng

thầm cười.

Nếu không phải tên Bàn Tử này cơ linh, không dùng lưỡi liếm miếng cổ ngọc, thì giờ e rằng muốn chết cũng có.

Nghĩ đến Bàn Tử trong nguyên tác cứng đầu cứng cổ, trên lưỡi mọc ra mặt quỷ, nghĩ thôi đã thấy rợn người!

Tuy nhiên, đây cũng là bài học đáng đời cho Bàn Tử, ai bảo tên này ăn mảnh, thuận tay dắt dê, đồ của Hiến Vương há lại dễ lấy.

Dương Vân U cầm miếng cổ ngọc của nữ thi áo đỏ, khua khua trước mắt Bàn Tử, nghiêm túc nói: "Thản bạch khoan hồng, kháng cự nghiêm trị, mau khai ra đi, miếng hắc ngọc này lấy ở đâu?" "Ủa?

Miếng cổ ngọc này hiếm thấy thật đấy, lấy ở đâu thế, tôi không biết nha!" Bàn Tử đảo mắt, vẻ mặt bất đắc dĩ, dang hai tay, giả bộ không biết trả lời.

Chương 136

Sở Viễn nhìn chằm chằm hắn, cười khẩy: "Ông nhìn cho rõ, đây chính là lưỡi của Thiểm bà vu nữ nước Cổ Điền, bên trên bị hạ hàng đầu!" Nghe nói miếng cổ ngọc này lại là lưỡi người, Bàn Tử sợ đến mức bật dậy, thân thể lùi liên tục, muốn tránh xa thứ này. "Không không không, cái này lấy từ trong miệng nữ thi áo đỏ trong cung điện.

Tiểu Ca, tôi dị ứng với thứ này, mau mang ra chỗ khác." Bàn Tử vẻ mặt sợ hãi nhìn miếng cổ ngọc, lắp ba lắp bắp nói.

Nhìn cái lưỡi Thiểm bà trong tay, dưới ánh đèn pin, ẩn ước có thể thấy trong ngọc có một tầng màu sắc ám đạm đỏ vàng xen kẽ.

Móc bật lửa từ trong túi ra, Sở Viễn châm lửa đốt trực tiếp vào miếng cổ ngọc, không ngờ cái lưỡi Thiểm bà này vừa châm đã cháy.

Sau khi bén lửa, cổ ngọc lập tức bốc ra một làn khói hôi thối, chỉ trong chốc lát liền triệt để hóa thành một đống tro tàn. "Bàn Tử, học hỏi thêm cách phân biệt chất liệu văn vật đi, đây là hổ phách, ở trong miệng nữ thi áo đỏ quá lâu, nhìn y như cổ ngọc." Bàn Tử há hốc mồm nhìn thao tác của Sở Viễn, quả thực làm mới lại nhận thức của hắn.

Mẹ kiếp, mạo hiểm tính mạng vất vả lắm mới kiếm được một miếng cổ ngọc, lại là chất liệu hổ phách.

Nghĩ đến việc mình suốt dọc đường coi nó như trân bảo, giờ biến thành đống rác, lập tức khiến hắn dở khóc dở cười.

Đúng là thiếu hiểu biết hại chết người ta mà! "Được rồi, may mà phát hiện kịp thời, nếu không trúng phải Thiệt cổ này, nói không chừng làm cậu thiếu tay thiếu chân, may mắn cho cậu đấy!" Thấy Bàn Tử vẻ mặt ủ rũ, Sở Viễn vỗ vai hắn nói lời thấm thía.

Thở dài một hơi, Bàn Tử gật đầu nhẹ với nhóm Sở Viễn, xốc lại tinh thần, đi về phía bức tường, quan sát hoàn cảnh xung quanh địa cung. "Ái chà, vãi chưởng, Tiểu Ca, mau lại xem!" Vừa tới gần bức tường, Bàn Tử đã bị đám xác khô (cán thi) dày đặc trên tường dọa sợ.

Chỉ thấy những cái xác khô này đứng trong từng hốc đá, thân khoác y phục rách rưới, bày biện khá lộn xộn.

Đáng sợ nhất là những cái xác này đều bị cắt mũi xẻo tai, móc đi đôi mắt.

Nhìn tình hình này hẳn là đã phải chịu cực hình thảm tuyệt nhân hoàn, cuối cùng bị tưới nước đường nóng lên người khi còn sống mới có thể chế tác thành thế này.

Sở Viễn nhìn động đỉnh cao ước chừng hai mươi mét, đầy tường xác khô thế này, ít nhất cũng phải có hàng trăm cái, thật là nhìn thấy mà giật mình.

Dương Vân U ánh mắt thương cảm nhìn những cái xác khô, hít sâu một hơi, lạnh lùng nói: "Hiến Vương này thật là tội nghiệt thâm trọng, những cái xác chịu cực hình này khẳng định là Hiến Vương đang chuẩn bị nghi thức cổ quái nào đó." Phong Vu Tu dường như phát hiện ra điều gì, xuất phát từ tò mò, sờ vào cái xác trước mặt, đưa ngón tay lên mũi ngửi nhẹ. "Đây là đường, bọn họ chịu sự tra tấn thảm vô nhân đạo.

Nhìn dáng vẻ này, hẳn là nô lệ dùng để hiến tế, chỉ là thủ đoạn quá mức tàn nhẫn!" Quan sát những cái xác khô dày đặc trên tường, mọi người sinh lòng cảm khái: Đây đâu phải là lăng mộ, rõ ràng là pháp trường giết người! "Mọi người tìm xung quanh xem có manh mối lối vào chủ mộ thất của Hiến Vương không, cẩn thận một chút." Sở Viễn thấy mọi người đều mang tâm trạng nặng nề, vỗ tay một cái, xốc lại sĩ khí, tìm kiếm manh mối lối vào chủ mộ thất. "Tiểu Ca, cậu không

phải giỏi Tầm Long Quyết sao?

Ở đây có thi triển được không?" Bàn Tử đột nhiên nhớ ra điều gì, chủ động mở miệng hỏi.

Nghe vậy, Dương Vân U cũng tinh thần chấn động, hùa theo: "Trên đời này bàn về bí thuật Phân kim định huyệt, không ai có thể vượt qua cậu.

Tiểu Ca, có thể tìm ra lối vào mộ thất này không?" Sở Viễn mặt đầy vạch đen nhìn hai người.

Mẹ nó, tưởng Tầm Long Quyết là vệ tinh định vị chắc, chỉ đâu đánh đó.

Tầm Long Quyết tuy có thể thông qua phân biệt "Hình thế lý khí, long sa huyệt thủy", phối hợp la bàn định vị, có thể tìm chính xác chủ mộ thất.

Nhưng đây là mộ Hiến Vương, phong thủy đã sớm bị cải tạo thành cách cục "Thủy Long Vựng", đừng nói là anh, cho dù tổ sư gia đến cũng phải gãy cánh.

Loại thần tiên bảo huyệt "Thủy Long Vựng" tồn tại trong truyền thuyết này, phần thưởng "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật" của hệ thống cũng chẳng ghi chép gì nhiều.

Thần tiên bảo huyệt là tiên huyệt được nhắc đến trong phong thủy thượng cổ, đoán chừng lúc Trương Tam Liên Tử biên soạn sách cũng chưa từng nghĩ đến loại huyệt phong thủy này.

Sở Viễn nghĩ đến đây không khỏi có chút tâm phiền ý loạn, men theo xe ngựa bằng đồng đi thẳng về phía sau, càng đi càng thấy tối tăm.

Tuy nhiên, dưới sự gia trì của thiên phú Dạ Nhãn, hoàn cảnh vốn tối đen như mực trong mắt anh lại sáng như ban ngày.

Đột nhiên, một lối cầu thang trũng xuống đập vào mắt Sở Viễn, ngưng thần nhìn lại, hóa ra là bậc thang xếp bằng đá xanh.

Tận cùng bậc thang hãi nhiên là một cửa hang tối om.

Sở Viễn trong lòng khẽ động, có lẽ đây chính là lối vào mộ Hiến Vương.

Nhưng mà, thế này cũng quá đơn giản rồi, chỉ cần đủ ánh sáng thì ai cũng có thể phát hiện cái hang này, không biết Hiến Vương lại giở trò quỷ gì đây.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn trực tiếp lấy từ ba lô hệ thống ra hai chiếc đèn chiếu sáng, đặt ở hai bên lối vào bậc thang.

Lập tức, khu vực lân cận được chiếu sáng, khiến không gian vốn mờ mịt đột nhiên trở nên sáng sủa hơn. "Tìm thấy rồi, cửa thông đạo ở đây, mọi người qua đây." Sau khi xác định đây là lối vào chủ mộ thất, Sở Viễn vội vàng gọi mấy người tới.

Sau khi nhóm Bàn Tử đến đông đủ, flycam của tổ chương trình cũng từ từ bay tới, quay rõ mồn một cái hang đen ngòm này. "Mọi người cẩn thận, xuất phát!" Nhân viên đông đủ, Sở Viễn cẩn thận dặn dò.

Một đoàn người theo bậc thang đi xuống, đi thẳng hơn mười phút mới đến đáy.

Chỉ thấy tận cùng con đường sừng sững một tòa môn lâu (cổng vòm) bằng đồng cao hơn năm mét, toàn thân đen kịt, trông cực kỳ tinh xảo.

Hai bên môn lâu còn điêu khắc tiên vân phi hạc, đặc biệt chính giữa môn lâu soạn thảo hai chữ cổ mạ vàng: "Thiên Môn".

Bàn Tử nhìn thấy hai chữ này, lập tức mắt hiện vẻ chán ghét, cười khẩy chửi: "Lão già Hiến Vương này đúng là không biết xấu hổ, chỉ

một cái cổng đá rách nát thế này mà cũng dám đặt tên là Thiên Môn.

Hừ, muốn thành tiên đến điên rồi." Sở Viễn lại thần tình ngưng trọng, cầm đèn pin chiếu Bàn Tử một cái, lúc này mới trầm giọng nói: "Đừng nói linh tinh, Thiên Môn này không phải cổng đá bình thường, cái này hẳn là dùng để đăng thiên sau khi lão già Hiến Vương thi giải thăng tiên.

Trong lăng chế, chỉ có người trong Đạo môn mới dùng thủ đoạn như vậy, hơn nữa, loại Thiên Môn này thông thường sẽ không khóa." Dương Vân U nghe đến đây, hừ lạnh nói: "Xem ra Hiến Vương cực kỳ tự tin vào thiết kế lăng mộ của mình, ông ta tin rằng không ai đoán được còn có địa cung nằm dưới đáy nước." Nghe vậy, Bàn Tử lập tức không nhịn được cười, lại còn để cửa cho Mạc Kim Hiệu Úy chúng ta, Hiến Vương này đúng là người tốt.

Bàn Tử xung phong đi trước, đã Hiến Vương để cửa cho mình, vậy Bàn gia không khách khí nữa, đi thôi.

Một đoàn người chậm rãi đến gần, nhìn cánh cửa cao lớn như vậy, trong lòng Bàn Tử thầm lẩm bẩm: May mà không khóa, nếu không thật sự mở không ra. "Góp một tay nào!" Bàn Tử vội vàng hô hoán.

Sở Viễn và Phong Vu Tu đồng thời tiến lên, cùng nhau dùng sức, cánh cửa đá cao lớn từ từ bị đẩy ra từ bên ngoài. "Mộ Hiến Vương, chúng ta tới đây!" Nhìn mộ đạo rộng rãi sau cánh cửa đá, Bàn Tử không kìm nén được tâm trạng kích động, nhịn không được hét lớn một tiếng.

Sau khi Thiên Môn mở ra, Sở Viễn đi trước một bước tiến vào mộ đạo, cảm nhận hoàn cảnh một chút rồi gật đầu ra hiệu với mấy người bên ngoài.

Trong mộ đạo có mùi thối rữa ẩm ướt nhàn nhạt, nhưng may là

không khí vẫn lưu thông, khá an toàn.

Bàn Tử thấy sau cửa an toàn thì tranh thủ vọt ra đầu tiên, đến bên cạnh Sở Viễn, vừa sờ 'Mạc Kim Phù' vừa cầu khấn: "Tổ sư gia hiển linh, phù hộ đệ tử chuyến này nhất định phải thuận thuận lợi lợi, đổ đấu mạc kim, thăng quan phát tài!" Sở Viễn cạn lời nhìn hắn, cái thằng này cầu phát tài thì nên bái Thần Tài mới đúng, tự nhiên lại làm thấp danh tiếng tổ sư gia nhà mình. "Chúng ta coi như đã gõ mở cửa trời, thực là điềm đại cát, tiếp tục xuất phát thôi!" Chào hỏi mọi người một tiếng, Sở Viễn giơ đèn pin, men theo mộ đạo sau cửa đá tiếp tục đi về phía trước.

Qua hai khúc cua, đột nhiên nhìn thấy hai bên mộ đạo trưng bày không ít xe đồng ngựa đồng, nhìn qua cao ít nhất hai mét, công nghệ tinh xảo.

Bàn Tử nhìn mà chảy cả nước miếng, thứ này chỉ cần tùy tiện khiêng ra ngoài một con cũng có thể trở thành trấn quán chi bảo, giá tiền tuyệt đối cao ngất ngưởng.

Bàn Tử ướm thử một hồi, cuối cùng chỉ đành bỏ cuộc, bất đắc dĩ lũ ngựa đồng này thực sự quá cao lớn hùng tráng, tay không chắc chắn khiêng không nổi.

Đi qua xe đồng ngựa đồng, nghênh đón họ là một đội binh sĩ tượng đồng xanh, xếp thành hai hàng, lẳng lặng đứng hai bên mộ đạo.

Phảng phất như đang đợi đại điển thăng tiên của Hiến Vương, mà bọn họ chính là chiến sĩ hộ đạo cho Hiến Vương tại đại hội. "Bàn Tử, cẩn thận chút, đừng có động lung tung vào mấy người đồng này, đừng để kích hoạt cơ quan gì nữa!" Thấy Bàn Tử định đưa tay sờ tượng đồng, Sở Viễn lập tức quát lớn một tiếng ngăn lại, tên này đúng là thánh kích hoạt bẫy.

Chương 137

Vì an toàn của mọi người, vẫn là nên để Bàn Tử ngoan ngoãn đi hết đoạn mộ đạo này rồi tính.

Cứ như vậy, mọi người tiếp tục dò dẫm trong mộ đạo, chậm rãi đi về phía sâu bên trong.

Lại qua hai khúc cua nữa, trước mắt mọi người đột nhiên xuất hiện hai cái hang đá.

Sở Viễn thò đầu nhìn vào, lập tức bị làm cho lóa mắt.

Khá lắm, phát tài rồi! "Vãi chưởng, tổ sư gia hiển linh rồi, lần này đúng là phát tài thật rồi!" Bàn Tử nhìn hang đá kim bích huy hoàng, lập tức trừng lớn hai mắt, không nén được khóe miệng cười ngây ngô.

Hang đá này rộng chừng hơn mười mét vuông, nhưng trên mặt đất chất đầy đồ đồng, vại gốm, bánh vàng, bánh bạc, ngọc khí và các loại kỳ trân dị bảo.

Thậm chí còn có không ít chế phẩm đồng thau cao cấp, chỉ nhìn bề ngoài thôi đã rất tinh xảo, đếm không xuể.

Điều đáng quý nhất là cổ vật ở đây được bảo tồn tương đối hoàn hảo.

Bàn Tử đi vào, sờ bên trái, ngó bên phải, lập tức bị mê hoặc, vò đầu bứt tai, chỉ hận mình thiếu hai cái tay.

Không cầm hết được a, đồ tốt thực sự quá nhiều, nhưng hắn cũng tự biết mình không mang đi nổi nhiều như vậy, chỉ đành cưỡng ép đè nén tâm lý của mình, cuối cùng vẻ mặt phức tạp đi ra khỏi hang đá.

Hành động này ngược lại khiến Sở Viễn nhìn Bàn Tử với con mắt khác xưa, có thể không bị sự cám dỗ trước mắt làm mờ mắt, đúng là

không phải người thường. "Haizz, tiếc quá, ba lô mình mang theo bé quá, nếu không Bàn gia thề phải mang hết đống bảo bối này về." Bàn Tử thở ngắn than dài nói, trên mặt đầy vẻ thất vọng. "Vãi, hóa ra tôi đánh giá cậu quá cao rồi!" Sở Viễn đen mặt, quả nhiên vẫn là cái tên Bàn Tử quen thuộc đó.

Cuối cùng, vẫn là Phong Vu Tu cứng rắn kéo Bàn Tử mới rời khỏi hang đá.

Sở Viễn cũng không vội, hiện tại người đông không tiện ra tay.

Đợi lấy được Mục Trần Châu, cuối cùng khi lăng mộ Hiến Vương bị ngập nước, mình lại thu hết đống bảo hóa này đi, đó mới là thời cơ tốt nhất.

Đừng hiểu lầm, Sở Viễn cũng không phải tham đồ tiền tài của đống bảo hóa này, hắn chỉ là không muốn để văn vật cổ đại bị phá hủy thôi.

Rời khỏi hang đá tàng bảo, mọi người men theo mộ đạo tiếp tục đi hơn mười phút, đến trước một vách núi dựng đứng.

Tin tốt là, trên vách núi này lại có một cây cầu gỗ treo lơ lửng, nhưng môn lâu ở đầu cầu lại khiến người ta sáng mắt lên. "Lão Hiến Vương này đúng là xa xỉ, cái chỗ bé tẹo này mà còn xây cả một cái cầu, đây không phải là làm càn sao?" Bàn Tử nhìn cái môn lâu xa hoa, hâm mộ đến nghiến răng, lão già Hiến Vương này bảo bối nhiều quá, chỉ tội là nặng, khiêng không nổi.

Sở Viễn chiếu đèn pin về phía cuối cây cầu, lúc này mới khẽ nói: "Đây hẳn là Tam Thế Kiều, đại biểu cho ba đời ba kiếp của con người.

Trong truyền thuyết cổ đại, người chết đi hóa tiên thăng thiên, liền phải bước qua Tam Thế Kiều này trước, chỉ có thoát khỏi trần thế

khốn nhiễu mới có thể thoát thai hoán cốt, ngao du thái hư, trở thành một vị thần tiên!" Nghe Sở Viễn giải thích như vậy, Dương Vân U quái dị nhìn hắn một cái, anh là Mạc Kim Hiệu Úy, sao lại còn hiểu đồ của Đạo gia.

Phong Vu Tu nghe xong cũng cảm khái: "Xem ra lão già Hiến Vương này thực sự muốn thành tiên a, ngay cả lăng mộ cũng được xây dựng theo phong thủy cách cục thành tiên của Đạo gia." Sở Viễn khẽ gật đầu, chỉ về phía đối diện Tam Thế Kiều, trầm giọng nói: "Đi thôi, qua Tam Thế Kiều chắc là đến chủ mộ thất." Dứt lời, Bàn Tử liền tinh thần phấn chấn, là người đầu tiên đi về phía Tam Thế Kiều.

Ai ngờ vừa đi được vài bước, bắp chân đã bắt đầu run cầm cập.

Phong Vu Tu vẻ mặt kinh ngạc nhìn Bàn Tử, buồn cười hỏi: "Bàn gia, cậu sao thế?

Thiệt cổ chưa trừ sạch à?" Bàn Tử trừng mắt nhìn gã, lớn tiếng nói: "Ra chỗ khác chơi, cái... cái này không phải là cao quá sao?" "Phụt!" Dương Vân U đi phía sau nhìn thấy bộ dạng này của Bàn Tử, lập tức bật cười, không nhịn được trêu một câu: "Anh không phải tự xưng là lên chín tầng trời hái trăng, xuống năm đại dương bắt ba ba sao?" Bàn Tử lập tức đỏ mặt tía tai, hồi lâu mới nặn ra được một câu: "Thì... thì không phải là bên trên có ngọc sao?" "Ha ha!" Câu nói này lập tức khiến mấy người cùng cười phá lên, chẳng qua tiếng cười này giống như một con dao găm mạnh vào tim Bàn Tử.

Năm phút sau, mọi người bình an vô sự đi qua Tam Thế Kiều.

Qua cầu, địa cung trở nên rộng rãi sáng sủa, một quảng trường vô cùng quỷ dị đập vào mắt, khiến người ta nhìn mà hít một ngụm khí lạnh.

Chỉ thấy trên quảng trường lại có ba cỗ quan tài, bất luận là chất liệu, kiểu dáng và kích thước đều không giống nhau, được bày theo

hình chữ 'Nhân'.

Thứ khiến người ta kinh ngạc nhất là có một cỗ quan tài bị hàng chục sợi xích sắt tinh cương trói chặt, treo lơ lửng giữa không trung, đối diện với mọi người. [Khai môn!

Vậy mà một lúc xuất hiện tận ba cỗ quan tài, quả nhiên như Bàn Tử nói, tối nay thăng quan phát tài a!] [Ông lầu trên, chớ có quên Tiểu Ca mở quan tài ở Bình Sơn, phát tài đâu chưa thấy, chỉ thấy tặng kèm một con đại tống tử.] [Không đùa, nói thật chứ cách bố trí ba cỗ quan tài này giống ở Bình Sơn thật, có khả năng đều là dùng để che mắt người khác.] [Đúng đấy, lão già Hiến Vương này dù gì cũng là cao nhân phong thủy, chẳng lẽ lại dễ dàng bị người khác tìm thấy như vậy sao?] [Nói cũng phải, vị này chính là chủ nhân xây dựng Lăng Vân Tiên Cung, sao có thể dễ dàng bị tìm thấy.] [Hừ, đổi lại là tôi thì không cần do dự, trực tiếp thắp nến, khô máu luôn!] [Vãi, lần này Tiểu Ca không ra bài theo sáo lộ à, thật sự chuẩn bị trực tiếp mở quan tài, đây lại là đường lối gì?] [Á đù, Tiểu Ca không phải là lại bắt đầu đổi acc clone đấy chứ, lần này là Phát Khâu Trung Lang Tướng?] Ngay lúc mọi người trong phòng livestream thảo luận kế hoạch tiếp theo của Sở Viễn, nhìn ba cỗ quan tài trước mắt, ánh mắt Bàn Tử co rụt lại.

Hắn vẻ mặt kinh ngạc hỏi Sở Viễn: "Ủa, Tiểu Ca, cách bày biện ba cỗ quan tài này chẳng phải là thiết trí nghi trủng của Nguyên nhân Đại tướng quân ở cổ mộ Bình Sơn sao?" Sở Viễn khẽ lắc đầu, chỉ vào cỗ quan tài treo giữa không trung, trầm giọng nói: "Bình Sơn là sắp xếp quan tài rỗng theo mệnh thế để che mắt người khác.

Ba cỗ quan tài này bên trong đều có đồ, không giống nhau." Mọi người nghe Sở Viễn nói vậy đều đồng loạt lùi lại một bước.

Thính lực của hắn mọi người đều hiểu rõ, chẳng lẽ trong quan tài

có đại tống tử?

Vừa nghĩ đến lát nữa phải đối phó cùng lúc ba con đại tống tử, ai nấy không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh!

Trong ba cỗ quan tài, thứ thu hút sự chú ý nhất chính là bộ quan quách dùng xích sắt tinh cương treo lơ lửng giữa không trung kia.

Bộ quan quách này bất kể là kiểu dáng hay kích thước đều là thứ đặc biệt nhất trong ba cỗ, chất liệu được đúc bằng đồng thau.

Bề ngoài trông ảm đạm không chút bóng loáng, bên trên phủ đầy bụi dày.

Dưới ánh đèn pin của Sở Viễn, có thể ẩn ước phát hiện bề mặt quan tài treo này có không ít hoa văn kỳ dị.

Sở Viễn phát hiện quan quách đồng thau lại bị quấn bởi mười hai sợi xích sắt tinh cương, thứ này hẳn là dùng để phong ấn thứ gì đó bên trong.

Theo hắn biết, trong phong thủy thông thường phong ấn quan quách tối đa cũng chỉ là chín tầng phong tỏa, đủ thấy thứ bên trong quan quách lai lịch không nhỏ.

Quan quách đồng thau này bị bịt kín mít, nhưng nhìn độ cong của xích sắt, tất nhiên là cỗ nặng nhất trong ba cỗ. "Ửa, mọi người mau lại xem, quan quách này là chất liệu gì, trông giống như một loại gỗ đặc biệt." Bàn Tử vừa nhìn thấy ba cỗ quan tài này liền bị cỗ quan tài gỗ bên cạnh thu hút, hắn còn nhớ Hoa Vinh từng nói qua: Phàm là trong cổ mộ quy chế cao, chỉ cần xuất hiện quan quách bằng gỗ thì tất nhiên dùng gỗ đặc thù, giá trị vô cùng cao.

Hơn nữa, cỗ quan tài gỗ này tuy chỉ có một lớp ván, nhìn khá đơn giản, trên quan tài không có sơn, đều là màu nguyên bản của gỗ.

Nhìn vân gỗ trên bề mặt ván quan tài, có thể suy đoán chất gỗ cực

kỳ mịn, không phải vật tầm thường.

Dương Vân U tò mò hỏi: "Cỗ quan mộc này chắc chưa từng được gia công phòng rữa đặc biệt, vậy mà vẫn có thể bảo tồn hoàn hảo như thế." Quan tài gỗ thông thường khi hạ táng đều sẽ được xử lý gia công đặc biệt, đơn giản nhất là thêm một lớp quách, niêm phong bốn phía hoàn thiện rồi mới tiến hành xử lý phòng rữa.

Sở Viễn nghe hai người đối thoại, liếc mắt nhìn quan tài gỗ, khẽ mở miệng nói: "Đây là gỗ Ấm Tử (Yin Zi Wood), loài thực vật này mọc ở nơi râm mát trong rừng sâu núi thẳm, quanh năm không thấy ánh mặt trời, hơn nữa mấy trăm năm mới mọc thêm một vòng vân gỗ, là loại gỗ vô cùng hiếm thấy." Cốc cốc!

Nghe Sở Viễn nói loại gỗ này hiếm, Bàn Tử trực tiếp đưa tay gõ nhẹ lên nắp quan tài, âm thanh lại vang lên trầm hùng lạ thường.

Quả nhiên không hổ là gỗ Ấm Tử trong truyền thuyết, loại gỗ này rất khó trưởng thành, to như vậy đủ thấy giá trị cao thế nào.

Nhìn Bàn Tử vẻ mặt nhiệt thiết, Sở Viễn cười lạnh một tiếng nói: "Quan tài gỗ Ấm trầm, quách đồng thau, bát tự không cứng chớ lại gần, nói chính là loại gỗ Ấm Tử này, đây chính là quan quách đại hung!" Bàn Tử cũng nhớ ra tổng cương và những điều cần chú ý khi đổ đấu, nhìn thoáng qua quan tài treo cách đó không xa, hắn theo bản năng nuốt nước miếng. "Quan tài Ấm Tử, quách đồng thau.

Vãi, tôi bảo sao vừa nhìn thấy ba cỗ quan tài này đã thấy toát lên vẻ quỷ dị, hóa ra là phạm vào đại kỵ đổ đấu, chúng ta vừa lên đã gặp hẳn hai cái!" Nhìn biểu tình lo lắng bất an của Bàn Tử, Sở Viễn lập tức vui vẻ, nửa đùa nửa thật nói: "Sao thế Bàn gia, cậu không phải là sợ rồi đấy chứ?" Nghe vậy, Bàn Tử cứng cổ, lập tức phản bác: "Tiểu Ca, cậu có ý gì?

Bàn gia tôi sợ bao giờ!" Dương Vân U đang cúi đầu quan sát vân

gỗ Ấm Tử, thình lình chêm vào một câu: "Không sợ, thế vừa nãy anh mềm chân cái gì?" "Khụ, lúc nãy là tôi sợ độ cao, đó là phản ứng sinh lý, khác với cái này, hai việc khác nhau." Bàn Tử như bị giẫm phải đuôi hét lên.

Sau đó nhìn chằm chằm gỗ Ấm Tử cười xòa nói: "Tiểu Ca, tôi nghe nói gỗ Ấm Tử này giá còn đắt hơn vàng nhiều, đúng không?" Sở Viễn nhìn quanh bốn phía, lơ đãng trả lời: "Vàng?

Đây chính là lõi cây Ấm thụ đỉnh cấp nhất, mười cỗ quan tài vàng cũng không đổi được một cỗ quan tài Ấm Tử, chất liệu này vàng không so được.

Tục ngữ nói, gỗ Ấm đoạn tám tấc ván, nhìn tấm ván quan tài này xem, nếu không phải gỗ Ấm Tử vạn năm thì sao có lõi cây dày thế này?

Tưởng năm xưa Từ Hi thái hậu cũng không được hưởng đãi ngộ này, bởi vì cây này đời Hán đã tuyệt chủng, ngày nay không ai tìm được cây dày như vậy nữa." Mắt thấy quan tài Ấm Tử giá trị cao như vậy, tròng mắt Bàn Tử đảo một vòng, vẻ mặt trịnh trọng nói: "Tiểu Ca, nếu quan tài này đáng tiền như vậy, tôi thấy chân thân của Hiến Vương khẳng định ở trong này, chi bằng chúng ta mang cả quan tài này về đi." Dương Vân U bên cạnh thấy Bàn Tử vẫn chưa rút ra bài học từ vụ nữ thi áo đỏ, trực tiếp đá vào bắp chân hắn một cái.

Đùa giỡn xong, Dương Vân U vẻ mặt nghi hoặc hỏi: "Trong ba cỗ quan quách này, rốt cuộc cái nào mới là Hiến Vương?

Chương 138

Hai cỗ còn lại là ai?

Không phải là người nhà ông ta chứ?" Sở Viễn lắc đầu, hắn hiện tại cũng có chút không nắm chắc.

Quan tài treo giữa không trung là quan tài đồng, trong lăng chế vốn đã là dị loại.

Thông thường chỉ có những người tội nghiệt thâm trọng hoặc quý tộc chết vì bệnh dịch mới bị dùng quách đồng phong kín.

Huống hồ nơi này có mười hai sợi xích sắt, tượng trưng cho mười hai đạo khóa nặng, ai biết bên trong rốt cuộc giấu thứ gì?

Hơn nữa còn có một cách nói, để phòng ngừa thi biến trước khi nhập liệm, người ta thiết lập phong tỏa để cương thi không phá quan tài mà ra.

Còn về việc tại sao lại treo lơ lửng giữa không trung, đây thực ra là phương thức quan quách mà cao nhân Đạo gia theo đuổi trường sinh thiết kế cho mình.

Lại được gọi là 'Hoàn Điếu Quách' (Quách treo vòng), chủ yếu là để sau khi chết không tiếp xúc với trọc khí dưới mặt đất, ảnh hưởng đến tu hành sau khi chết.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn trả lời: "Hiện tại chưa thể xác nhận quan quách Hiến Vương.

Ba cỗ quan tài này ẩn chứa nhiều điều, đợi nhìn thấu được sự kỳ lạ trong đó rồi hãy định đoạt quyền xử lý." Thấy vậy, mọi người tạm thời kiểm tra loại quan quách thứ ba.

Đây là một cỗ quan tài đá không kẽ hở (vô phùng thạch quan), lớp

ngoài có một lớp sơn ta bán trong suốt, trông vô cùng đặc biệt.

Đây là một loại quan tài đá được tạo thành trực tiếp từ đá "Giảo Thạch" nguyên khối, tạo hình khá cổ phác.

Trên nắp quan tài có từng bức tượng điêu khắc tạo hình độc đáo, tụ lại một chỗ nhìn như một con dã thú đang nằm phục trên nắp quan tài, dáng vẻ tựa rồng tựa hổ, tràn ngập sắc thái thần bí.

Tuy nhiên so với hai cỗ quan quách kia, cỗ quan tài đá không kẽ hở này kích thước tương đối nhỏ hơn nhiều, không giống kích thước quan tài bình thường. "Tiểu Ca, mọi người nhìn xem, quan tài đá này ngắn hơn hai đoạn, tôi trộm nghĩ, bên trong này có phải là con trai Hiến Vương không!" Bàn Tử nhìn cỗ quan quách ngắn nhỏ này, có chút suy nghĩ viển vông hỏi.

Dương Vân U nghe vậy, trực tiếp ném cho Bàn Tử một ánh mắt khinh bỉ, mở miệng giải thích: "Hổ dữ không ăn thịt con, còn chưa từng nghe nói lấy con cái mình ra để bồi táng." Nghe vậy, Bàn Tử có chút không phục phản bác: "Cũng chưa chắc, lão già Hiến Vương này cả ngày nghĩ đến chuyện thăng thiên thành tiên, thủ đoạn quỷ dị, nói không chừng lấy chính con trai mình hiến tế thì sao!" Phong Vu Tu nghe vậy liền giơ ngón tay cái với Bàn Tử, đúng là Bàn gia, suy nghĩ này thật sự là thiên mã hành không.

Nghe mấy người đoán mò lung tung, Sở Viễn thầm lắc đầu, không nhịn được mở miệng giải thích: "Bên trong này khẳng định không phải vương tử vương tôn gì, sở dĩ cỗ quan tài này ngắn nhỏ như vậy, rất có khả năng bên trong không phải toàn thi!" Không phải toàn thi?

Bàn Tử và mọi người có nhiều suy đoán, nhưng thật sự chưa cân nhắc qua tình huống này, dù sao nhập liệm mộ táng chú trọng chính là bảo toàn thi thể.

Nhưng điều họ không biết là, văn hóa mộ táng thời Xuân Thu

Chiến Quốc do ảnh hưởng văn hóa đa nguyên của chư tử bách gia nên hình thức mộ táng rất nhiều.

Có 'Bính chi táng' (táng ghép cành), chính là ghép các thi thể khác nhau lại một chỗ, thạch quan này rất có khả năng chính là bính chi táng.

Liệt quốc tương tranh, bách gia tranh minh, cách hiểu về cái chết khác nhau, phương thức an táng thi thể cũng lược có khác biệt.

So với bính chi táng, thậm chí còn diễn hóa ra hình thức mộ táng đặc biệt hơn như toái táng (táng vụn), phủ thân táng (táng nằm sấp), huyền, trắc ngọa táng (táng nằm nghiêng) vân vân.

Đã áp dụng bính chi táng, vậy trò mà lão già Hiến Vương chơi cũng không cần nói cũng rõ!

Ai cũng biết, Tam Thế Kiều đại biểu cho ba đời ba kiếp của Hiến Vương, mà ba cỗ quan tài này đặt ở đây chính là thi hài ba đời ba kiếp của ông ta.

Ba cỗ quan tài này bất kể là chất liệu hay hình thức, rõ ràng không phải quan quách cùng một thời kỳ.

Đại khái là lão già Hiến Vương khai quật từ các cổ mộ khác, được ông ta nhận định là cổ thi đại biểu cho ba kiếp của mình!

Từ xưa đến nay, Đạo gia đều có ghi chép truyền thuyết Tiên đạo hóa tam sinh, ba kiếp trước này chính là "tam ngục", hơn nữa cuối cùng chết đều cực thảm.

Cho nên, lão già Hiến Vương mới dùng quan quách đặc thù như vậy để khâm liệm ba kiếp của mình tại nhân thế.

Mà chân thân của ông ta, Sở Viễn biết nằm ngay phía trên mộ thất.

Nếu không phải từng xem phim ảnh, quả thực rất khó đoán trúng

mộ thất chân chính cuối cùng.

Chỉ nhìn thủ đoạn bố cục phong thủy lăng mộ hiện tại của Hiến Vương, Mạc Kim Hiệu Úy bình thường đến cũng khó mà kiếm chác được gì.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn liền phổ cập khoa học đơn giản cho mọi người về thuyết pháp ba cỗ quan tài đại biểu cho ba kiếp thân của Hiến Vương.

Ngay lúc mấy người còn đang chấn kinh với suy đoán này của Sở Viễn, Dương Vân U chủ động đứng ra, chỉ vào ba cỗ quan tài nói: "Đã biết ba cỗ quan tài này đều không phải chân thân Hiến Vương, nhưng khẳng định có manh mối về mộ thất chân chính, chi bằng mở cả ba cái ra đi!" Đã đi đến bước này, cô hiện tại quan tâm nhất vẫn là hạ lạc của Mục Trần Châu, không mở ra tìm hiểu đến cùng thì sao có thể an tâm.

Bàn Tử nghe vậy liền cười tít mắt, giơ ngón cái với Dương Vân U, cách làm của đối phương trúng ngay ý hắn.

Đến cũng đến rồi, nếu nhìn thấy quan quách mà không mở thì Bàn gia hắn bức bối chết mất.

Thấy Sở Viễn và những người khác không phản bác đề nghị của Dương Vân U, Bàn Tử chỉ vào quan tài Ấm Tử nói: "Tôi kiến nghị bắt đầu từ cỗ quan tài Ấm Tử này đi, mọi người thương lượng chút, tôi đi thắp nến!" Sở Viễn không vạch trần tâm tư của Bàn Tử, tên này chỉ muốn ra tay từ quan tài Ấm Tử đáng tiền nhất, có điều cũng hợp ý hắn.

Chỉ cho Bàn Tử hướng Đông Nam xong, tên này liền hí hửng đi thắp nến.

Hắn cũng lanh lợi, thắp ba cây.

Đợi Bàn Tử quay lại, Sở Viễn lấy dây thừng và móng vuốt dò âm (tham âm trảo) cùng các công cụ mở quan tài ra, chuẩn bị mở cỗ quan tài Ấm Tử đầu tiên. "Cốc cốc!" Ngay lúc mấy người chuẩn bị ra tay, đột nhiên trong mộ thất truyền đến từng trận tiếng kim loại ma sát, sột soạt.

Có chút giống tiếng móng tay cào vào nắp quan tài.

Tình huống quỷ dị khiến mấy người tại trường lòng thắt lại, sống lưng lạnh toát.

Mấy người không hẹn mà cùng đi tới, cẩn thận từng li từng tí nhìn chằm chằm quan quách đồng thau treo giữa không trung, thần tình đầy nghi hoặc.

Bàn Tử hạ thấp giọng hỏi: "Tiếng vừa rồi mọi người nghe thấy chứ, hình như phát ra từ cỗ quan tài này." Phong Vu Tu liếc Bàn Tử một cái, khẽ hỏi: "Bàn Tử, cậu không đụng lung tung gì chứ?" Thấy tên này lại nghi ngờ mình, Bàn Tử tức giận chửi thề: "Đù má!" "Khoan đã, mọi người xem chuyện gì thế kia?

Trong mộ thất sao lại có nhiều ánh nến thế?" Ngay lúc hai người chuẩn bị tranh luận, Dương Vân U đột nhiên phát hiện, ngay sau khi Bàn Tử thắp xong ba cây nến ở góc Đông Bắc, trên tường trong mộ thất lại tự nhiên thắp sáng thêm ba cây nến nữa.

Khi cô nhìn về phía sau lưng, lập tức sợ đến mặt cắt không còn giọt máu.

Chỉ thấy mộ thất vốn tối tăm lại bằng không xuất hiện thêm sáu ngọn "quỷ hỏa" màu lam u ám, dựng đứng trên tường, ba cái một hàng. "Cái này... chẳng lẽ là ma trơi?" Bàn Tử thần tình có chút sợ hãi, cái này cũng quá quỷ dị rồi, mình rõ ràng chỉ thắp nến sáp mà.

Sao đột nhiên lại lòi ra sáu ngọn đèn lửa xanh lam mạc danh kỳ

diệu, chẳng lẽ Bàn gia chưa trừ hết cổ trùng?

Đây là ảo cảnh? "Đừng nói nhảm nữa Bàn Tử, theo tôi lên xem rốt cuộc là gì!" Sở Viễn nhìn chằm chằm vị trí lam quang ở bên vách mộ thất.

Những người khác cũng chậm rãi đi theo sau lưng Sở Viễn chuẩn bị tìm hiểu ngọn ngành.

Khi mọi người đi đến gần ngọn nến xanh, lúc này mới nhìn rõ là thứ gì.

Đó là một khuôn mặt quái dị mọc đầy vảy đen, miệng đầy răng nhọn.

Khuôn mặt này không có môi, chỉ có hai hàm răng sắc bén, ánh sáng xanh lam kia chính là từ trong miệng nó toát ra.

Bàn Tử nhìn thấy bộ mặt xấu xí này, sợ đến mức tim đập thót một cái, lập tức giơ súng tiểu liên lên định xả một băng. "Bàn Tử, đừng căng thẳng, đây là Hắc Lân Giao Nhân (Người cá vảy đen), đều chết cả rồi." Dương Vân U mắt tinh tay nhanh, kịp thời ngăn cản Bàn Tử, nếu không một băng đạn này xả xuống, không biết chừng sẽ kích hoạt cơ quan gì.

Sở Viễn khẽ gật đầu, bắt đầu giải thích cho mọi người: "Đây là Hắc Lân Giao Nhân, truyền thuyết loại sinh vật này thường tụ tập ở biển sâu, chuyên tập kích tàu thuyền qua lại, thích ăn thịt người.

Thật không ngờ trên đời này lại thực sự tồn tại loài sinh vật này, còn bị Hiến Vương bắt về chế thành minh đăng, nến vãng sinh." Nghe Sở Viễn nói vậy, Bàn Tử tò mò vạn phần, hỏi: "Trên đời này thật sự tồn tại thuyết pháp Giao Nhân hoặc nàng tiên cá sao?" Bàn Tử đi gần vài bước, phảng phất muốn ghi nhớ dung mạo Hắc Lân Giao Nhân vào trong lòng.

Chỉ thấy Giao Nhân này bị trói trên một cột đồng.

Giao Nhân này nhìn tướng mạo quả thực có một số đặc điểm của nàng tiên cá, nửa thân trên giống nữ tử, trên cổ còn mọc mang.

Chương 139

Có đôi tay hoàn chỉnh, không có đôi chân người, vẫn giữ lại phần đuôi của sinh vật loài cá, ngược lại khá giống đuôi của nàng tiên cá.

Nhưng những Giao Nhân này lại không có làn da đẹp như con người, toàn thân bao phủ vảy đen thưa thớt, thi thể vô cùng khô quắt.

Hiển nhiên là đã qua thủ đoạn xử lý đặc biệt, hơn nữa trên người Giao Nhân này còn bị xuyên tỳ bà cốt, bị khóa ngược trên cột đồng.

Đối mặt nghi vấn của Bàn Tử, Phong Vu Tu khác thường ngày trả lời: "Trên thế giới từng phát hiện không ít hài cốt người cá.

Dầu của Hắc Lân Giao Nhân này rất cao, điểm cháy rất thấp, chỉ cần một giọt có thể cháy vài tháng.

Cho nên rất nhiều quý tộc cổ đại sẽ dùng dầu mỡ của Hắc Lân Giao Nhân làm đèn vạn năm trong lăng mộ.

Nhưng giống như Hiến Vương dùng cả thi thể Giao Nhân làm nến sáp thế này thì là lần đầu tiên tôi gặp." Sở Viễn cầm đèn pin chiếu vào họng Giao Nhân, nói với mọi người: "Mọi người xem, họng Giao Nhân bị thứ giống như thạch miên chặn lại, trên lưỡi nó có một đoạn hỏa nhung.

Khi chúng ta tiến vào cổ mộ, vô hình trung đã thay đổi hoàn cảnh không khí bên trong mộ thất, hỏa nhung gặp không khí liền cháy, cho nên những thứ này mới đột nhiên sáng lên." "Rầm rầm!!!" Ngay lúc mấy người đang nghiên cứu nến trường sinh, quan quách đồng thau trong mộ thất đột nhiên chấn động, mười hai sợi xích sắt lắc la lắc lư. "Phụt!" Ngay khi quan tài đồng rung lắc, ba cây nến ở góc Đông Nam mộ thất đột nhiên bị một luồng gió âm thổi tắt cái rụp!

Người thắp nến, ma thổi đèn!

Vốn đã ở trong mộ thất âm sâm khủng bố, theo sự rung lắc không ngừng của quan quách đồng thau, một loại cảm giác khủng hoảng mạc danh đột nhiên xuất hiện trong lòng mọi người. "Bàn Tử, thành thật khai báo, cậu có phải đã động vào thứ gì trên quan tài đồng không?" Sở Viễn nhìn thấy gương đồng ở mặt sau quan tài đồng không thấy đâu nữa, lập tức nghiêm khắc quát.

Nhìn quan quách rung động không ngừng, Bàn Tử chột dạ, từ trong túi lấy ra một chiếc gương đồng, lắp bắp nói: "Tôi... tôi chỉ thấy cái thứ này, hình như là vàng, thuận tay thì lấy xuống thôi." Dương Vân U nhìn thấy chiếc gương này, ánh mắt co rụt lại, lớn tiếng nói: "Gương đồng?

Đây là pháp khí dùng để trấn thi của cổ đại!" "Trấn thi?" Bàn Tử tay run lên, suýt nữa đánh rơi gương xuống đất.

Nghĩ đến đây, hắn vội vàng chạy đến đầu kia của quan tài đồng, đặt gương đồng trở lại chỗ cũ.

Đặt đi đặt lại ba lần mà đều không thành công!

Sở Viễn ánh mắt ngưng trọng, nhận lấy gương đồng trong tay Bàn Tử.

Chỉ thấy mặt gương sáng bóng có thể soi người, mặt sau đầy rỉ đồng.

Vòng ngoài gương đồng có một vòng "Cốt Thạch" màu vàng kim điểm xuyết, những khối đá tròn này rất dễ bị người ta nhận lầm là vàng.

Nhìn quan tài đồng thau đang chấn chiến không thôi, Sở Viễn lấy ra một ống máu, chấm vài giọt lên mặt sau gương, trực tiếp đặt về vị trí cũ.

Lần này, gương đồng thau rốt cuộc không rơi xuống nữa, quan tài đồng thau cũng ngừng rung động, khôi phục lại bộ dáng ban đầu!

Thấy quan quách đồng thau khôi phục nguyên dạng, Sở Viễn phân phó Bàn Tử: "Bàn Tử, đi thắp lại nến đi.

Tôi cũng muốn xem xem bên trong rốt cuộc là thứ gì mà tà tính như vậy!" Hắn lúc này đang sầu vì tốc độ tăng nhân khí không đủ nhanh, cũng vừa hay đưa khán giả livestream đi kiến thức đại tống tử một chút.

Khán giả livestream: [Tôi thật sự cảm ơn ông đấy!] Nghe vậy, mắt Bàn Tử sáng lên.

Mẹ kiếp, hóa ra người thắp nến còn có thể chơi như vậy à!

Đến góc Đông Nam, Bàn Tử thành thạo thắp lại nến.

Thấy ánh nến nhu hòa từ từ dâng lên, Bàn Tử mới yên tâm rời đi. "Tiểu Ca, nến đã thắp xong rồi, chuẩn bị mở quan tài không?" Bàn Tử lấy móng vuốt dò âm ra, vẻ mặt chính sắc nhìn Sở Viễn, trên mặt đầy vẻ chờ mong. "Cậu chắc chắn nến đang cháy chứ?" Sở Viễn nhìn ba cây nến đã tắt ngấm ở hướng Đông Nam, thần sắc có chút không tốt.

Xem ra thứ trong mộ này thực sự muốn gây khó dễ với bọn họ. "Cháy mà, tôi vừa..." Nhìn ánh mắt Sở Viễn, trong lòng Bàn Tử thót một cái, nói được một nửa, quay người nhìn ba cây nến đã tắt ngấm, người tê rần! "Nến này chuyển mắt cái đã tắt, xem ra đồ trong quan tài đồng này rất lợi hại a!" Phong Vu Tu tuy không dám khen tặng quy tắc thắp nến của Mạc Kim Hiệu Úy, nhưng tình huống hôm nay quả thực làm gã kinh hãi. "Ủa, mọi người xem, sao lại thêm ba ngọn nến trường sinh nữa?" Dương Vân U trừng lớn hai mắt, nhìn ba ngọn nến trường sinh đột nhiên xuất hiện treo lơ lửng giữa không trung, trong lòng rất bất an.

Sở Viễn ánh mắt hơi nheo lại, vừa đi về phía nến trường sinh vừa nói: "Người thắp nến, ma thổi đèn, kham dư đổ đấu tìm Thanh Phong, hôm nay đúng lúc gặp phải dị tượng 'Hắc trư độ hà' (Lợn đen qua sông).

Lăng mộ lão già Hiến Vương này thi khí ngút trời, mọi người nhất định phải vạn phần cẩn thận, chỗ này thực sự quá tà môn!" Mọi người xuyên qua giữa ba cỗ quan tài, đến trước ba ngọn nến trường sinh vừa xuất hiện, đánh giá trên dưới.

Nến trường sinh mới không phải dùng Hắc Lân Giao Nhân làm, nhưng dược liệu của nó còn khủng bố hơn Giao Nhân nhiều, là trẻ con loài người.

Trông chưa đến mười tuổi, chỉ thấy ba hài đồng này làm tư thế quỳ lạy, thần thái của chúng vô cùng tường hòa, cúi đầu nhắm mắt.

Chỗ rốn thì tăng thêm một cái bấc đèn dài, thò ra một đoạn, phía dưới chân có một tấm bài bạc, bên trên viết: Tiếp Tiên Dẫn Thánh.

Không ngờ đây không chỉ là nến trường sinh, mà còn là "Tiếp Dẫn Đồng Tử" dùng để dẫn đường cho lão già Hiến Vương sau khi thành tiên.

Tàn nhẫn nhất là bên trong cơ thể người có khả năng đều trữ đầy dầu mỡ, có thể thông qua cơ quan ở rốn, từng chút từng chút nặn ra mỡ dầu.

Như vậy có thể giữ cho nến trường sinh trong mộ thất ngàn năm không tắt.

Nhìn ba đứa trẻ hơn mười tuổi lại thảm tao Hiến Vương bức hại, Dương Vân U đau lòng như dao cắt, thương xót nói: "Tội nghiệp lũ trẻ còn nhỏ như vậy đã bị ép trở thành vật hy sinh.

Hiến Vương này vì thành tiên đúng là diệt tuyệt nhân tính." Sở

Viễn khẽ gật đầu, con người đến lúc sắp chết, vì muốn sống tiếp thì chuyện gì cũng có thể làm ra được.

Hơn nữa ở thời cổ đại an lạc, đồng nam đồng nữ tuẫn táng trước thời Đại Minh thực ra rất phổ biến, nhưng sau này bị triều Minh bãi bỏ.

Lúc đó đế vương đã không còn tin vào giấc mộng thành tiên bất tử trong truyền thuyết, phép thăng tiên của Đạo giáo tự nhiên từ từ nhạt dần khỏi tầm mắt. "Kỳ lạ, số lượng nến trường sinh này không khớp." Sở Viễn khẽ gật đầu, quét mắt một vòng nến trường sinh, mày nhíu chặt. "Theo lăng chế mà nói, mỗi một cây nến trường sinh trong địa cung này đều có tác dụng cực kỳ quan trọng, đối ứng với một cỗ thi thể.

Cộng thêm sáu ngọn Hắc Lân Giao Nhân vừa nãy thắp sáng, hiện tại tổng cộng có chín ngọn nến trường sinh, chẳng lẽ trong mộ thất này có chín cỗ thi thể?" Lời của Sở Viễn làm mọi người khựng lại.

Chín cỗ thi thể?

Nhìn quanh bốn phía, trong mộ thất chỉ có ba cỗ quan tài, tối đa cộng thêm ba đứa trẻ bị chế thành nến trường sinh, cũng mới là sáu cỗ thi thể.

Chẳng lẽ Hiến Vương có năng lực thông thiên, tính cả mấy người bọn họ vào trong đó?

Số lượng cũng không khớp a. "Tiểu Ca, lão già Hiến Vương này không phải là tính cả chúng ta vào trong đó chứ?

Mẹ kiếp nhà nó!" Vừa nghĩ đến thủ đoạn quỷ dị của Hiến Vương, Bàn Tử chửi thề.

Dương Vân U trực tiếp lườm hắn một cái, thấp giọng quát: "Anh đừng có giật đùng đùng, tự mình dọa mình." Tuy thủ đoạn phong thủy

của Hiến Vương này có thể so với tổ sư gia Mạc Kim Hiệu Úy khiến Sở Viễn thập phần bội phục, nhưng ông ta không có năng lực tiên tri.

Mộ thất này nhìn không lớn, nhưng đừng quên, dưới lòng đất còn có một cỗ quan tài.

Nếu bốn cỗ quan tài này đại biểu cho bốn cỗ thi thể, cộng thêm ba Tiếp Dẫn Đồng Tử và thi thể hai vợ chồng Hiến Vương, hợp lại đúng là chín cỗ, số lượng khớp với nến trường sinh.

Hiện tại chính là phải nghĩ cách dẫn đạo mọi người tìm ra cỗ quan tài thứ tư, sau đó lần lượt mở quan tài, chứng minh suy đoán của mình. "Mọi người xem, ở đây còn một ngọn nến trường sinh nữa!" Phong Vu Tu vốn đang quan sát ba ngọn nến trường sinh mới xuất hiện, đột nhiên thấy bên cạnh có cái bóng đen khá lớn, lại gần nhìn thử.

Hóa ra là một ngọn đèn đồng đen khổng lồ lớn hơn nhiều so với các nến trường sinh khác, trên đỉnh điêu khắc đồ đằng đầu trâu.

Xem ra đây cực có khả năng chính là nến trường sinh đại biểu cho thi thân của chính Hiến Vương!

Chương 140

Đáng tiếc, dầu mỡ đã cháy hết toàn bộ, ngọn nến trường sinh cự hình này đã không còn khả năng cháy lại nữa.

Khi Dương Vân U nhìn thấy ngọn nến trường sinh này, cả người đều tê rần.

Mười ngọn đèn đại biểu cho mười cỗ thi thể, rốt cuộc là những ai đây?

Cô hiện tại hoàn toàn mù tịt, nghĩ không ra mười cỗ thi thể rốt cuộc bị giấu ở chỗ nào?

Bàn Tử dứt khoát không thèm suy nghĩ chuyện số lượng nến trường sinh và số thi thể đối ứng nữa, vẻ mặt vô sở úy nói: "Biết đâu lão già Hiến Vương lắm vợ, dù sao cũng là thiên tử, nhiều thêm vài phi tử cũng là bình thường mà!

Muốn tôi nói ấy à, chúng ta đừng xoắn xuýt vấn đề số lượng thi thể nữa, trực tiếp mở quan tài đi, nghiệm một cái chẳng phải ra ngay sao." Thời buổi này, đổ đấu mạc kim mới là đại sự, thăng quan phát tài chỉ dựa vào lần này, hắn mới không có tâm tư quan tâm mấy cỗ thi thể đâu.

Phong Vu Tu cũng gật đầu đồng ý đề nghị mở quan tài ngay bây giờ của Bàn Tử, hiếm khi Bàn Tử còn có lúc đầu óc tỉnh táo. "Rầm!" Đột nhiên một tiếng động địa sơn dao mạnh mẽ truyền đến từ hướng trung tâm mộ thất.

Nghe tiếng nhìn lại, thần tình ai nấy đều kinh ngạc.

Hóa ra mười hai sợi xích sắt vốn quấn quanh thân quan tài đồng do năm tháng lâu ngày đã mục nát, có một nửa xích sắt bị lão hóa đứt

gãy.

Trực tiếp dẫn đến quan tài đồng nặng cả ngàn cân đột nhiên nện xuống mặt đất, lại đập vỡ mặt đất mộ thất tạo thành một khe nứt dài, kéo dài đến tận dưới chân mọi người.

Cú đập này khiến vị trí vốn đặt ba cỗ quan tài bị đập thủng một lỗ lớn, nhìn qua thì bên dưới còn có không gian!

Đợt biến động này dọa bốn người nhảy dựng, nhưng tiếng gió rít vù vù ở trung tâm mộ thất đã thu hút sự chú ý của mấy người.

Bốn người chậm rãi đi lên trước mới phát hiện, hóa ra là một tảng đá xanh lớn trên đỉnh đầu dùng để cố định quan tài đồng đã bị kéo giật xuống.

Sở Viễn khẽ ngẩng đầu, cầm đèn pin chiếu vài cái.

Hắn trong lòng hiểu rõ, đây mới là lối vào thực sự của lăng mộ Hiến Vương. "Tiểu Ca, mọi người mau lại xem, chỗ này lại bị đập ra một cái lỗ lớn, bên dưới vậy mà còn có một gian mộ thất!" Bàn Tử rảo bước đi tới mép lỗ lớn, lập tức một mùi thối rữa chua lòm bốc lên, hắn vội bịt mũi hét lên. "Xem ra chúng ta phân tích không sai, trong mộ thất này không chỉ có ba cỗ quan tài này, mà còn có mộ thất khác." Phong Vu Tu vẻ mặt nghiêm túc nói, phảng phất nghĩ tới điều gì, ngừng một chút rồi tiếp tục nói: "Nói không chừng, chân thân của Hiến Vương nằm ngay trong quan quách bên dưới này!" Nhìn không gian khép kín dưới lòng đất, Sở Viễn trực tiếp lấy ra một ống phốt pho (Lân đồng), vặn ra rồi ném xuống.

Lập tức, ánh đèn sáng lên, khiến người ta sáng mắt.

Tình huống đại trí về bố cục không gian bên dưới đã rõ ràng có thể thấy được.

Đây là một mật thất rộng chừng mười mét vuông, bốn phía dùng

gỗ vuông dựng không ít giá gỗ, bên trên loáng thoáng có thể thấy một số đồ bồi táng.

Chú mục nhất là một cỗ quan quách ở trung tâm mật thất, dưới ánh đèn xanh u ám lại phát ra huỳnh quang nhàn nhạt, khá là bất phàm.

Chỉ là có một mùi hôi thối gay mũi rất nồng, khiến người ta có chút không thích ứng.

Chưa đợi Sở Viễn phân phó, Bàn Tử đã buộc một sợi dây thừng dài vào một đầu Tam Thế Kiều, đầu kia ném xuống mộ thất.

Làm xong xuôi, Bàn Tử thấy mọi người vẻ mặt kinh ngạc nhìn mình thì khựng lại, theo chiến lược gãi đầu cười nói: "Mọi người nhìn tôi làm gì?

Xuống xem chân thân lão già Hiến Vương đi chứ." Nói thì nói vậy, nhưng ánh mắt Bàn Tử rõ ràng là đang liếc ngang liếc dọc đống đồ cổ trên giá gỗ, tâm tư viết hết lên mặt.

Sở Viễn thở dài, đeo khẩu trang, đương nhân bất nhượng chọn xuống đầu tiên, Dương Vân U theo sát phía sau, cuối cùng là Bàn Tử.

Phong Vu Tu được sắp xếp ở lại bên trên mộ thất canh chừng để tránh xảy ra sự cố gì, Sở Viễn cũng chưa quên đám dân làng bên ngoài mộ thất.

Thuận theo dây thừng tuột xuống một mạch, đến mộ thất, tình hình bên trong rốt cuộc cũng nhìn rõ ràng.

Ngay lúc Sở Viễn và Dương Vân U đánh giá quan quách, Bàn Tử hai mắt trực tiếp hóa vàng, vẻ mặt thỏa mãn nhìn đồ bồi táng bốn phía, tiếng tán thán không dứt bên tai. "Tiểu Ca, xem hộ tôi cái, cái chày Hàng Ma (Hàng ma xử) này là vàng đúng không, đúng là thăng quan phát tài a!" Bàn Tử giơ một cái chày Hàng Ma vàng óng, tươi cười hớn hở hỏi.

Sở Viễn đang quan sát tình hình quan quách, lười để ý đến hắn.

Ngược lại Dương Vân U nhắc nhở Bàn Tử cẩn thận chút, đừng lại kích hoạt cơ quan.

Bàn Tử qua loa đáp ứng, sau đó liền thưởng thức đồ bồi táng trong mộ thất. [Vãi, tôi mà là Bàn Tử thì trực tiếp nhét chày Hàng Ma vào túi, đây là vàng ròng đấy, phải đáng giá mấy chục triệu tệ chứ!] [Đừng nói cái này là vàng, chỉ cần một cái nến trường sinh hay đồ đồng bên trên, tùy tiện khiêng đi một cái là đủ tôi ăn cả đời rồi.] [Đúng thật, nhưng tư hạ mua bán đồ đồng là vi phạm pháp luật phạm tội đấy, không đủ cho ông ăn cả đời đâu, chỉ là mất tự do thôi.] [Nói như vậy thì vụ mua bán này cũng khá lời.] [Nhân tài...] Đây là một cỗ quan quách bằng gỗ, do thời gian quá dài, một phần đã bắt đầu thối rữa nấm mốc, tỏa ra mùi vị quái dị khó ngửi.

Nhưng nắp quan tài lại tỏa ra huỳnh quang màu lam, cả tấm nắp trơn bóng như gương, giống như băng đá màu lam (huyền băng), lấp lánh ánh sáng mê người. "Tiểu Ca, đây là chất liệu gì, nhìn giống pha lê xanh, loại đá này không thích hợp làm quan quách chứ!" Dương Vân U nhìn chằm chằm quan quách xanh u u, kinh nghi bất định nói.

Sở Viễn sờ lên đá trên nắp quan tài một cái, rất trơn, nhưng không thấy lạnh băng.

Hồi lâu, hắn mở miệng giải thích: "Đá này trơn bóng mà không thấy lạnh, không phải đá huyền băng, vậy thì hẳn là đá Thạch Tinh xanh lam (Lam sắc thạch tinh nham), thuộc về loại đá biến chủng của pha lê.

Loại nham thạch này bản thân rất giống pha lê, chỉ có xuống hang động nham thạch chồng chất dưới lòng đất mới hình thành, xem ra là ở động Hồ Lô." Nếu thực sự là Thạch Tinh thì có chút phiền toái.

Nghĩ đến đây, thần tình Sở Viễn hơi ngưng trọng.

Căn cứ cổ tịch ghi chép, Thạch Tinh này là đá đặc sản của địa phủ.

Truyền thuyết trong địa ngục có loại Thạch Tinh làm cối xay đá, chuyên dùng để nghiền nát những kẻ tội đại ác cực.

Phàm là kẻ bị nghiền nát đều sẽ vĩnh viễn không có ngày siêu sinh.

Dám dùng loại đá này làm quan quách, đó là điềm đại hung.

Đặc biệt là truyền thuyết Thạch Tinh có thể trấn áp ác quỷ, e rằng cỗ quan tài này chính là 'Quỷ Quan' được ghi chép trong truyền thuyết.

Dương Vân U nghe hiểu ý Sở Viễn, cô cũng đọc thuộc điển tịch của Bàn Sơn Đạo Nhân, loại nham thạch này không thể dùng làm quan quách.

Nhưng đã xuống đây rồi thì không thể bỏ qua bất kỳ cơ hội tìm kiếm Mục Trần Châu nào, nhất định phải mở ra kiểm nghiệm.

Nghĩ đến đây, Dương Vân U ánh mắt kiên định, nói với Sở Viễn và Bàn Tử: "Bất kể đây có phải quan quách Hiến Vương hay không, cho dù là Quỷ Quan trong truyền thuyết, tôi cũng phải mở ra thử một lần, biết rõ chân tướng." Bàn Tử nghe vậy liền hứng thú, lấy ra móng vuốt dò âm, xắn tay áo cười nói: "Dương muội tử, loại việc nặng nhọc này sao có thể để cô làm chứ, cứ để tôi đi đầu trận cho." Dương Vân U cũng không phản đối, trực tiếp cầm một cây nến, thắp ở góc Đông Bắc.

Sở Viễn khoanh tay trước ngực, nhàn nhạt nhìn Bàn Tử, tán thán: "Thương hải hoành lưu, phương hiển anh hùng bản sắc (Biển xanh chảy ngang mới rõ bản sắc anh hùng), Bàn gia hào khí!" Bàn Tử tự đắc cười một cái, lấy ra móng vuốt dò âm sắc bén, men theo khớp nối nắp quan tài, cạo lớp sơn ta đi.

Loại quan tài đá này không có đinh quan tài, đều là dùng chốt đá

(thạch chuẩn) ghép mộng phong bế.

Loại bỏ sơn ta, dùng móng vuốt dò âm nhổ chốt đá ra là có thể mở quan tài.

Quỷ Quan này tổng cộng có bảy cái chốt mộng, Bàn Tử ung dung lần lượt nhổ từng cái, bận rộn đến vui vẻ, cảm giác thành tựu tràn trề.

Nhìn động tác gọn gàng sạch sẽ của Bàn Tử, Sở Viễn vẻ mặt bất ngờ, không hổ là Mạc Kim Hiệu Úy, kỹ thuật không ra sao nhưng tay nghề thì trâu bò.

Theo việc chốt đá bị nhổ sạch, Bàn Tử dùng móng vuốt dò âm, trực tiếp men theo khe hở đã cạo sơn, bắt đầu phát lực cạy quan tài. "Khoan đã!" Dường như nghĩ đến điều gì, Bàn Tử moi từ trong túi ra hai đoạn dây thừng buộc chân bằng kim loại có vòng kéo, ném cho Sở Viễn và Dương Vân U. "Đây là cái gì?" Dương Vân U ngơ ngác nhìn Bàn Tử, thực sự nhìn không ra thứ này là gì, không biết đây là sáo lộ gì. "Đây là thừng buộc chân (bán cước thằng), bên trên nhuộm chu sa, phòng ngừa thi biến.

Nếu gặp thi biến, lúc mở quan tài thì chặn nó ngay miệng quan tài.

Như vậy, thi thể sẽ không thể gập cong, chân cẳng không thể động, nó sẽ không nhảy ra được!" Thấy Bàn Tử vẻ mặt tín thệ đán đán, Dương Vân U suýt nữa thì tin thật, một sợi dây thừng mà chặn được đại tống tử á?

Nghe thôi đã thấy phản khoa học.

Dường như sát giác được suy nghĩ của cô, Bàn Tử nghiêm mặt, nghiêm túc nói: "Đây đều là quy tắc tổ sư gia Mạc Kim nhà tôi truyền lại, chuyên dùng để đối phó đại tống tử, cái này gọi là có chuẩn bị thì không lo." Sở Viễn bất đắc dĩ gật đầu với Dương Vân U, đúng là quy tắc lưu truyền của Mạc Kim Hiệu Úy.

Chương 141

Nghĩ đến đây, Sở Viễn đưa tay kéo dây thừng chu sa.

Dương Vân U thở dài, cũng chỉ đành làm theo, học theo dáng vẻ của Sở Viễn, kéo dây thừng chu sa, đan chéo ngay phía trên nắp quan tài.

Thấy hai người đều chuẩn bị xong, Bàn Tử yên tâm bắt đầu phát lực.

Sau một tiếng hét lớn, chỉ nghe "Cạch" một tiếng, quan quách bị mở ra!

Rầm!

Tấm nắp quan tài Thạch Tinh dày nặng rơi mạnh xuống đất, một mùi hôi thối lập tức từ trong quan tài truyền ra.

Mấy người nhao nhao bịt mũi, rướn người nhìn vào bên trong Quỷ Quan.

Chỉ thấy trong quan tài có một cỗ thi thể nằm thẳng, thân thể bị vải bông xám quấn lấy, thi thể bảo tồn rất hoàn hảo, nhìn sống động như thật.

Khuôn mặt thi thể hơi phiếm màu vàng kim, nhưng dưới tác dụng của không khí, rất nhanh phát sinh tác dụng oxy hóa, trở nên đen sì một mảng.

Tuy nhiên, nhìn kỹ khuôn mặt thi thể này thì biết người này chết rất thê thảm.

Chỉ thấy hai hốc mắt biến thành hai cái lỗ thủng to tướng.

Rất rõ ràng là khi còn sống bị người ta móc mất một đôi nhãn

châu, như vậy nhìn ngũ quan trông rất khủng bố, lông tóc dựng đứng.

Sở Viễn đánh giá thi thể, đối với thủ đoạn dưỡng thi của Quỷ Quan này không khỏi có chút bội phục, không ngờ quan tài Thạch Tinh còn có tác dụng này.

Cái này trong Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật không có ghi chép qua, đúng là thế giới to lớn, không gì không có. "Ủa, mọi người nhìn xem, đầu lâu thi thể này có dấu vết bị lợi khí cắt qua rõ ràng, nhưng nhìn không giống bị chém đầu.

Vết tích này là sau khi chết mới bị cắt đi.

Xem ra, cái đầu người này hẳn là bị người ta cố ý ghép vào!" Dương Vân U quan sát thi thể một hồi, trầm giọng nói. "Ghép vào?" Nghe vậy, Bàn Tử vẻ mặt kinh ngạc, với mức độ xa hoa của đồ bồi táng này, hắn cứ tưởng đây là Hiến Vương cơ.

Làm nửa ngày, hóa ra đây không phải mộ lão già Hiến Vương à, nếu không thì ai dám to gan như vậy, dám cắt đầu Hiến Vương!

Sở Viễn nghe Dương Vân U nói, thần tình sững lại, tư tác giây lát rồi trực tiếp rút Hắc Kim Cổ Đao sau lưng ra.

Ánh đao lóe lên, chém một nhát vào phần mặt dưới đầu cổ thi.

Lập tức, vụn vải bay tứ tung, lộ ra chân dung cổ thi!

Chỉ thấy vô số kim quang phản xạ, hách nhiên là một bộ cốt giá (khung xương) vàng rực, trừ nửa thân dưới ra, những chỗ khác đều dùng vàng bổ sung.

Cỗ thi thể này ngoại trừ đầu và nửa thân dưới, toàn thân lại không có một tí da thịt nào, cứ thế bị ghép lại thành một cỗ thi thể.

Nhìn đống xương vàng rực, ngay cả kẻ yêu tiền như Bàn Tử cũng không còn cười cợt nữa, trở nên nghiêm túc, trầm giọng nói: "Cái đầu

lâu và nửa thân dưới này rất rõ ràng là không cùng bộ, nhìn cái là biết không phải linh kiện trên người một người, quá lộ liễu." Sở Viễn đầu cũng không ngẩng trả lời: "Cái này không lạ, chỗ này hẳn là hai cỗ thi thể, đây là một loại thủ đoạn của lão già Hiến Vương vọng tưởng thành tiên, bộ xương này gọi là Ảnh Cốt!" Thấy Dương Vân U và Bàn Tử vẻ mặt nghi hoặc nhìn mình, Sở Viễn dần dần lý giải rõ đầu mối, chậm rãi mở miệng giải thích: "Từ xưa nói về chứng đạo thành tiên đã có một loại thuyết pháp, phải trải qua thoát thai hoán cốt, lại trải qua mấy lần kiếp nạn trọng đại.

Tìm được thi cốt ba kiếp trước của mình, chôn ở âm huyệt, coi như Ảnh Cốt, để minh thị với thiên địa rằng mình đã trải qua 'tam ngục'.

Đủ để thoát thai hoán cốt, như vậy mới có hy vọng có thể đắc đạo thành tiên." Dương Vân U thức thời mở miệng phụ họa: "Ý anh là bộ Ảnh Cốt này được ghép thành từ thi hài trong ba cỗ quan tài ở bên trên?" Sở Viễn khẽ gật đầu, đèn pin chiếu vào đầu lâu cổ thi, khẽ nói: "Tôi xem tình trạng bảo tồn của đầu lâu này, hẳn là thứ trong cỗ quan tài Ấm Tử cực phẩm kia.

Còn đoạn thân giữa này, xương cốt đều sắp mủn hết rồi, toàn là vàng bổ sung vào, tám phần là tàn cốt trong quan tài đá.

Chi dưới chính là thứ trong quan quách đồng thau." Dương Vân U khá tán đồng gật đầu, chỉ vào khung xương đoạn giữa nói: "Mọi người xem, xương sườn bên này thiếu mất vài cái." Thực ra, tình huống lúc này đã rất rõ ràng, cỗ thi thể này lần lượt được ghép từ ba cỗ cổ thi ở mộ thất tầng trên.

Đầu lâu vẫn giữ nỗi đau bị khoét mắt, xương sườn và cẳng chân cũng có vết tích bị đánh roi, chứng tỏ họ đã trải qua khốc hình của tam ngục.

Đây là cổ thi của ba thời kỳ khác nhau, có lẽ bị Hiến Vương tìm được, sau đó lần lượt thi triển ba đại khốc hình là: khoét mắt, moi tim và đoạt hồn.

Hơn nữa, ba cỗ cổ thi này lúc còn sống hẳn cũng đều là đại nhân vật lừng lẫy, nếu không cũng không xứng làm Ảnh Cốt cho Hiến Vương.

Bàn Tử nghe Sở Viễn giới thiệu, bốn cỗ quan tài này vậy mà đều không phải chân thân Hiến Vương, não hắn sắp nổ tung rồi. "Bốn cỗ quan tài đều không phải Hiến Vương, thế rốt cuộc lão ta trốn ở đâu rồi?

Chẳng lẽ thành thần tiên thật?

Ở trên trời chắc?" Bàn Tử đi quanh quan tài Thạch Tinh, vẻ mặt không cam lòng oán thán, tìm mộ Hiến Vương lâu như vậy, liền tù tì bốn cái đều là giả.

Vừa nói, tên này vừa nhét cái chày Hàng Ma bằng vàng vào ba lô.

Được rồi, tuy Bàn Tử rất thất vọng, nhưng cũng không nhiều lắm.

Dương Vân U tâm tình khá trầm trọng, sau khi nghe Bàn Tử nói, đột nhiên linh quang lóe lên.

Chẳng lẽ mộ Hiến Vương thực sự ở bên trên?

Nghĩ đến đây, cô men theo lối vào trên đỉnh đầu nhìn lên, hách nhiên nhìn thấy miệng lỗ do tảng đá treo quan tài đồng rơi xuống tạo thành. "Ảnh Cốt ở gian mộ thất này phải chịu thay Hiến Vương ở địa ngục, tức là quan tài gỗ gian này đại biểu cho Địa ngục.

Mộ thất có ba cỗ quan tài bên trên đại biểu hẳn là Nhân thế gian.

Từ đó suy ra, bên trên hẳn là còn một tầng mộ thất nữa.

Mộ thất đó sẽ đại biểu cho Tiên sơn, thi cốt thực sự của Hiến

Vương tất nhiên nằm trên Tiên sơn." Dương Vân U khóe miệng mỉm cười, vẻ mặt tự tin phân tích, nghe khiến Bàn Tử mắt chữ A mồm chữ O, còn có thể phân tích như vậy sao?

Thấy Bàn Tử còn nghi ngờ, Sở Viễn cũng mở miệng bổ sung: "Đã phân mộ thất thượng hạ, tất nhiên sẽ phân Thiên môn và Địa hộ, khiến long thế tiềm phục chờ đợi khởi sắc, đây là một ngôi thủy mộ ba tầng có kết cấu 'Hà Vĩ, Giải Thân, Kim Ngư Nhãn' (Đuôi tôm, mình cua, mắt cá vàng)!

Vậy thì mộ thất thực sự của Hiến Vương nhất định nằm thành một đường thẳng đứng với quan tài treo ở mộ thất tầng giữa và bộ Ảnh Cốt này, ngay chính phía trên." Dương Vân U nghe Sở Viễn xác nhận, trái tim đang treo lơ lửng rốt cuộc có thể yên ổn đặt xuống, phần thắng tìm được Mục Trần Châu lại thêm vài phần.

Bàn Tử nghe xong trực tiếp biểu thị còn chờ gì nữa, lên tìm chân thân lão già Hiến Vương thôi.

Sở Viễn đáp ứng, bảo hai người lên trước.

Thi hài Ảnh Cốt xác suất lớn sẽ biến thành tống tử, cho nên Sở Viễn chủ động biểu thị đi đoạn hậu, để phòng ngừa thi biến, sẽ thiêu hủy thi hài này.

Tình huống thi biến có rất nhiều loại, đại bộ phận là vì phong thủy không tốt, sinh ra lông tơ, hóa thành hung vật trong mộ huyệt.

Tiêu hủy loại dấu hiệu thi biến này, làm vậy với người với mình đều có thể bù lại âm đức bị hao tổn do việc đổ đấu xuống mộ.

Dương Vân U không có phản ứng gì, chỉ có Bàn Tử nhìn cái ba lô của mình xong thì thở dài thật sâu, cố nén sự không nỡ trong lòng.

Theo sau lưng Dương Vân U, thuận theo dây thừng leo lên, đúng là đi một bước quay đầu ba lần, cực độ khó chịu.

Thấy hai người rời đi, do miệng hang nhỏ nên flycam vẫn luôn chưa xuống dưới quay cổ vật bên cạnh.

Sở Viễn cũng không khách sáo, trực tiếp vung tay lớn một cái, những thứ có thể thu đều thu hết vào ba lô hệ thống của mình.

Tin tốt duy nhất là đồ cổ cùng loại lại có thể xếp chồng vào một ô ba lô, coi như niềm vui ngoài ý muốn.

Sau khi đốt thi hài trong quan tài, gian mộ thất này đã không còn thứ gì có giá trị, Sở Viễn thuận theo dây thừng rời đi.

Đến mộ thất tầng giữa, Bàn Tử kể lại sự tình và suy đoán dưới đáy cho Phong Vu Tu, ba người đang suy tính làm sao đi lên.

Thấy Sở Viễn lên, Bàn Tử vội vàng đi tới, cười lớn nói: "Tiểu Ca, cậu cuối cùng cũng lên rồi, cho tôi mượn Phi Hổ Trảo dùng chút." Đưa Phi Hổ Trảo đeo bên hông cho Bàn Tử, Sở Viễn cũng không hỏi kỹ, nhìn thấy ba cây nến cháy bình thường cũng yên tâm không ít.

Thuận theo lỗ hổng trên đỉnh đầu nhìn lên, thiên phú Dạ Nhãn của Sở Viễn mở ra, lập tức nhìn rõ phía trên quả thực tồn tại một không gian.

Xem ra, đây chính là cái gọi là Tiên sơn của Hiến Vương, cũng là bộ vị Kim Ngư Nhãn của thủy mộ ba tầng.

Chương 142

"Hây!" Bàn Tử vung Phi Hổ Trảo mấy lần đều không thành công, lập tức cảm giác mặt hơi đen, không khỏi quát lớn một tiếng cổ vũ chính mình.

Sau đó, ba lần qua đi vẫn không thể ném trúng, tức đến mức trực tiếp giao Phi Hổ Trảo cho Dương Vân U, thu hoạch một cái lườm nguýt.

Dương Vân U tinh thông công phu dây tiêu, Phi Hổ Trảo này tự nhiên không làm khó được cô, chỉ một lần đã chuẩn xác móc vào hang động trên đỉnh đầu. "Đẹp!" Bàn Tử giơ ngón cái khen ngợi. "Đừng nói nhảm nữa, đều lên xem đi!" Sở Viễn vỗ vai Bàn Tử nhàn nhạt nói.

Sau đó, bốn người liền lần lượt thuận theo Phi Hổ Trảo leo lên mộ thất tầng trên.

Nhìn sơ qua, đây dường như là một miệng hang nhỏ.

Hiến Vương này đúng là đối với quyền lực và dục vọng thành tiên đến chết cũng không chịu buông tha, ngay cả chủ mộ thất cũng phải xây ở nơi cao nhất.

Lăng Vân Cung trên vách núi, còn có ba tầng mộ thất đại biểu cho ba kiếp thân ở đây, Hiến Vương vĩnh viễn đều muốn cao cao tại thượng.

Sau khi tiến vào chủ mộ thất, mấy người trước sau bật đèn pin, tình hình cơ bản của mộ thất tầng trên lập tức đập vào mắt.

Đây là một mộ đạo hẹp dài, rộng chừng ba mét.

Trên tường hai bên vẽ đầy bích họa bảy màu, vừa có phong cách nước Điền cổ, lại xen lẫn không ít phong cách hội họa thời Hán, màu

sắc tươi đẹp.

Hai loại phong cách hoàn toàn khác biệt đan xen, khiến người ta than thở không thôi.

Lại gần nhìn, Sở Viễn cảm thấy bố cục bích họa này chu toàn, kỹ thuật vẽ mười phần tinh diệu, nhân vật trong tranh đa phần là tiên thần cao cao tại thượng.

Tuy nhiên, những tiên thần này đều cúi đầu nhìn xuống chăm chú, dường như đang chăm chú nhìn kẻ đến từ đáy động, điều này làm hắn trong lòng rất không thoải mái.

Xem ra, nơi này cách chủ mộ thất của lão già Hiến Vương không còn xa nữa.

Bàn Tử soi đèn nhìn lướt qua một vòng bích họa, vẻ mặt nửa hiểu nửa không, quay người hỏi Sở Viễn: "Tiểu Ca, không phải cậu nói cái Ảnh Cốt này phía trên chính là mộ của lão già Hiến Vương sao?

Thế quan tài đâu rồi?" Dương Vân U cũng đầy vẻ nghi hoặc, khẽ nói: "Tôi cũng thấy lạ, liệu có khi nào Hiến Vương đã thay đổi bố cục phong thủy bên trên rồi không?" Sở Viễn dùng tay phải gõ nhẹ lên tường, kiểm tra xem có cơ quan bí mật nào không, nghe hai người hỏi, hắn trầm giọng đáp: "Hiến Vương tâm tư quỷ dị, khiến người ta khó lòng nắm bắt.

Nhưng đã có mộ đạo ở đây thì chứng tỏ phương hướng suy đoán của chúng ta là đúng, cứ tiếp tục đi về phía trước xem sao!" Mấy người men theo mộ đạo đi tiếp khoảng mười mét thì thấy hai bên lối đi sừng sững hai hàng tượng điêu khắc cao lớn uy vũ.

Những bức tượng này sắc mặt vô cùng trang nghiêm, thân khoác áo giáp, đôi mắt làm bằng đá quý màu đỏ, nhìn xuống mỗi người đi qua mộ đạo.

Rõ ràng đây là Nộ Mục Thiên Thần được Hiến Vương dùng để trấn giữ lăng mộ!

Bàn Tử huých tay vào người Phong Vu Tu, hạ giọng hỏi: "Này tiểu bạch kiểm, mắt của mấy bức tượng này làm bằng chất liệu gì thế?" Phong Vu Tu vốn chẳng muốn để ý đến hắn, nhưng thấy Bàn Tử cứ như miếng cao da chó dính lấy mình, đành bất lực đáp: "Đây là một loại hồng ngọc huyết sắc hiếm thấy, tinh khiết sáng trong, là hàng thượng phẩm, giá trị liên thành đấy!" Nghe chuyên gia thẩm định xong, Bàn Tử mở cờ trong bụng, vung xẻng công binh lên định cạy mắt bức tượng bên cạnh.

Nhìn cái điệu bộ này, nếu không cạy được vài viên mang về thì hắn quyết không bỏ qua. "Bàn Tử, cậu làm cái gì thế?

Quên bài học về Thiệt Cổ rồi à?" Sở Viễn cạn lời nhìn Bàn Tử đang hì hục cạy ngọc, vẻ mặt ghét bỏ lộ rõ ra mặt, tên này đúng là ăn tạp, cái gì cũng muốn vơ vét.

Dương Vân U im lặng nhìn mấy người bọn họ trêu chọc nhau, cô không nói câu nào, đối với cô thì việc tìm Mục Trần Châu mới là quan trọng nhất.

Nhìn mộ đạo phía sau, liếc mắt cái là thấy điểm cuối, cô quay người tiếp tục đi sâu vào trong.

Mười mét sau, bọn họ đi đến tận cùng mộ đạo, đường đi đã bị một bức tường chặn đứng.

Dương Vân U kiểm tra tứ phía nhưng không phát hiện cơ quan nào rõ rệt.

Tuy nhiên, trên bức tường này lại điêu khắc hình một vị phu nhân ăn vận cao quý, thu hút sự chú ý của cô.

Phong cách điêu khắc này hoàn toàn lạc quẻ so với những bức bích

họa vừa thấy.

Hơn nữa nhìn mức độ xa hoa của y phục, Dương Vân U đoán người này tám phần là vợ của Hiến Vương.

Ngay khi cô định nhìn kỹ dung mạo đối phương, đôi mắt xếch dài của vị phu nhân bỗng nhiên hút hồn cô.

Dương Vân U vừa ngưng thần quan sát thì đột nhiên cảm thấy đại não như bị búa bổ, choáng váng mặt mày.

Chưa kịp phản ứng, cô đã thấy cổ mình thắt lại, như thể có ai đó đang bóp chặt lấy cổ, khiến cô khó thở.

Kẻ tấn công có lực tay mạnh kinh người, mặc cho Dương Vân U giãy giụa thế nào cũng vô dụng, cảm giác ngạt thở ập đến.

Cô gắng gượng cúi đầu nhìn xuống, kinh hãi nhận ra đó là một bàn tay người sống sờ sờ, không chút huyết sắc, ngón tay thon dài, lại chính là cánh tay của vị phu nhân trên bức phù điêu.

Chỉ thấy cánh tay kia như kìm sắt, bóp chặt lấy cổ Dương Vân U, cô càng giãy giụa, sức mạnh của cánh tay càng lớn.

Cùng lúc đó. "Tiểu Ca, cậu bảo tôi mang hai viên đá quý này về, có đổi được một chiếc siêu xe không nhỉ?" Bàn Tử hì hục nửa ngày, cuối cùng cũng cạy được đá quý từ mắt tượng, dùng vạt áo lau sạch rồi cẩn thận cất vào túi.

Thấy Sở Viễn không thèm để ý đến mình, Bàn Tử cũng chẳng chấp, quay người lại thì phát hiện Dương Vân U đang đứng trước mặt, bất động như tượng!

Có biến!

Sở Viễn cũng phát hiện ra sự bất thường của Dương Vân U, sải một bước dài đến bên cạnh cô.

Hắn vừa định mở miệng thì cũng bị bức tượng phu nhân kia thu hút.

Một cảm giác choáng váng nhàn nhạt xuất hiện trong đầu hắn, nhưng chưa đợi cơn choáng váng mạnh lên, thân thể Sở Viễn đã chấn động.

Ngay khi luồng khí lạ xâm nhập vào não bộ Sở Viễn, từ ngực hắn đột nhiên trào ra một luồng khí ấm áp.

Theo tuần hoàn máu, luồng khí ấm nhanh chóng lan tỏa khắp cơ thể, xông thẳng lên não.

Tức thì, thứ khí tức xâm nhập kia như gặp phải khắc tinh chí mạng, sợ hãi tháo chạy ra ngoài.

Phù!

Sở Viễn khôi phục lại bình thường, kinh hãi nhìn bức tượng phu nhân.

Nếu không phải nhờ huyết mạch Hệ thống ban tặng, hắn suýt nữa cũng trúng chiêu.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn rút ngược Hắc Kim Cổ Đao, chém một nhát vào bức tượng trước mặt, tức thì trên tường xuất hiện một cái lỗ lớn.

Khi bức tượng trên tường bị phá hủy, Dương Vân U cũng thoát khỏi ảo giác, thân thể suy yếu dựa vào tường, thở hồng hộc. "Vừa rồi xảy ra chuyện gì thế?" Bàn Tử quan tâm hỏi han Dương Vân U, vẻ mặt đầy nghi hoặc, không rõ vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Phong Vu Tu cũng kinh ngạc nhìn Dương Vân U, hỏi nhỏ: "Dương tiên cô, có phải cô mệt quá nên vừa rồi gặp ác mộng không?" Chỉ có Sở Viễn là đứng yên, từ từ tra Hắc Kim Cổ Đao vào vỏ, lặng lẽ lấy cây Kim Cương Tán sau lưng ra, vẻ mặt đầy cảnh giác.

Dương Vân U hít sâu một hơi, nhìn chằm chằm thứ đằng sau cái lỗ thủng trên tường, lúc này mới chậm rãi nói: "Bức tượng trên tường này có vấn đề, chỉ cần nhìn vào mắt nó là cảm giác như bị khống chế, không thể thoát ra được!" Cô kể lại ảo giác và cảm nhận chân thực vừa rồi cho mọi người nghe.

Bàn Tử mồm mép tép nhảy, vốn định trào phúng vài câu, nhưng khi nhìn thấy vết hằn đỏ trên cổ cô, hắn tắt đài ngay lập tức.

Đây đâu phải ảo thuật, là sát thương vật lý thật sự đấy. "Mọi người nói xem, liệu bức phù điêu này có phải được làm từ dược liệu đặc biệt nào đó không?

Một khi nhìn chằm chằm lâu sẽ bị thôi miên, sinh ra ảo giác." Dương Vân U vẫn còn sợ hãi nói, vừa rồi cô chỉ nhìn lâu một chút mà đầu óc đã ong lên, mất kiểm soát hoàn toàn. "Cẩn thận, sau bức tường này có thứ gì đó!" Câu nói nhẹ tênh của Sở Viễn lập tức thu hút sự chú ý của cả nhóm. "Trong tường thì có cái quái gì được?

Chương 143

Chẳng lẽ có người giấu bảo bối ở chỗ này?" Bàn Tử miệng nói không tin nhưng tay chân lại nhanh thoăn thoắt, cầm xẻng công binh lên dọn dẹp. "Vãi, đúng là có 'lão bảo bối' thật à?

Mẹ kiếp, đen đủi, lại là một cái xác chết!" Khi nhìn rõ thứ giấu sau bức tường, Bàn Tử sợ quá buột miệng chửi thề. 'Bảo bối' kiểu này hắn xin kiếu, đúng là uất ức.

Lúc này mọi người mới nhìn rõ, sau bức tường là một thi thể nữ giới béo tốt, đứng bất động.

Dưới ánh đèn pin trắng toát, tử thi đội mũ phượng, mặc áo gấm thêu hoa, da dẻ tím sẫm, khuôn mặt đầy vết nứt nẻ. "Có xác nữ thật này, cái xác này bị người ta trát vào trong tường mà cả ngàn năm không phân hủy, đúng là kỳ tích!" Phong Vu Tu th tán thán.

Thông thường phải nhờ đến quan quách hoặc dược liệu đặc biệt mới giữ được xác không thối rữa, cách làm này hắn mới thấy lần đầu.

Dứt lời, chỉ thấy cái xác nữ kia như thể có thứ gì bên trong muốn chui ra, cả người dần phình to lên. "Bộp!" Trong khoảnh khắc, toàn bộ thi thể nữ vỡ tung, vô số con bướm đêm màu tím sẫm từ trong bụng cái xác bay ra phấp phới.

Những con bướm này to nhỏ không đều, tụ thành đàn, sơ qua cũng phải đến ba bốn trăm con! "Cẩn thận, đây là Thi Nga ký sinh trên xác chết, phấn trên người chúng có độc, tuyệt đối không được để dính vào!" Soạt!

Sở Viễn bung Kim Cương Tán ra, lớn tiếng cảnh báo mọi người, đồng thời đề phòng lũ Thi Nga quay lại tấn công.

Thấy lũ Thi Nga màu tím sẫm lao về phía hướng mọi người vừa đi tới, Sở Viễn biết đó là do ở đó có nguồn sáng mạnh.

Lũ bướm từ trong xác chết này có tính xâm lược rất cao, thấy sáng là lao vào, trong cơ thể toàn độc phấn.

Nghĩ lại thì cái xác nữ này chắc chắn đã bị lão già Hiến Vương giở trò, hạ Đằng Thuật (thuật dây leo ký sinh), nếu không sẽ không nuôi được nhiều Thi Nga đến thế. "Mọi người nhìn kìa, chỗ này hình như có cái hang!" Dương Vân U thò đầu nhìn vào cái hốc sau bức tường, kinh hô lên.

Vị trí này chính là chỗ cái xác nữ vừa đứng.

Xem ra cái xác nữ này dùng để che mắt cái hang, chắc chắn phía sau chính là nơi chứa chân thân của Hiến Vương!

Dương Vân U vừa định mở miệng nhắc nhở thì nghe thấy Bàn Tử hét lên, cách đó không xa bỗng truyền đến tiếng cánh vỗ phành phạch.

Ong ong ong ong!

Sở Viễn biết chắc là nguồn sáng đặt ở lối vào đã bị Thi Nga dập tắt, giờ chỉ còn lại ánh sáng trên người bọn họ. "Bàn Tử, cậu dẫn mọi người chui vào hang mau, tôi đoạn hậu!" Hô to một tiếng, Sở Viễn rút súng tín hiệu ra, bắn một phát đạn chiếu sáng về phía mộ đạo đối diện.

Theo ánh sáng trắng lóa của đạn chiếu sáng bay xa, tuyệt đại đa số Thi Nga giữa không trung đều lao theo luồng sáng đó.

Chỉ còn lại một bộ phận nhỏ điên cuồng lao về phía bọn họ.

Sở Viễn thu ô lại, trực tiếp dùng phần rìa sắc bén của Kim Cương Tán như một thanh đao, chém ngang dọc vào lũ Thi Nga đang lao tới.

Dưới sự hỗ trợ của kỹ năng tinh thông vũ khí lạnh, chiếc ô trong

tay Sở Viễn múa may linh hoạt, hồn nguyên như ý.

Rất nhanh, dưới chân hắn đã rải đầy xác hơn ba mươi con Thi Nga, nhìn kỹ thì con nào cũng bị chém làm đôi.

Thấy Bàn Tử và những người khác đã vào hết trong hang, Sở Viễn cũng lùi về phía miệng hang.

Lúc này, đạn chiếu sáng đã tắt, lũ Thi Nga dường như cảm nhận được vị trí của Sở Viễn, đồng loạt quay đầu lao tới.

Đợi Sở Viễn chui qua miệng hang, nhìn lũ Thi Nga đen đặc phía sau, hắn vội bung Kim Cương Tán ra, chặn kín miệng hang tròn vo.

Cảm nhận lực đạo truyền tới trên tán ô, Sở Viễn biết lũ Thi Nga đang điên cuồng, không sợ chết lao vào húc.

Bàn Tử thấy tình hình đó, quét mắt nhìn quanh, tình cờ phát hiện giữa mật thất có một cỗ quan tài đồng hình thang không lớn lắm.

Chẳng kịp nghĩ nhiều, hắn gọi Phong Vu Tu một tiếng rồi cùng khiêng nắp quan tài lên, chặn đúng vào miệng hang, kích thước vừa khít hoàn hảo.

Cũng có mười mấy con Thi Nga lọt qua khe hở bay vào mật thất, đều bị Bàn Tử cầm xẻng công binh đập chết tươi.

Còn những khe hở nhỏ ở miệng hang cũng được Dương Vân U dùng vật dụng khác bịt kín lại.

Tức thì không gian yên tĩnh hẳn đi, không còn nghe thấy tiếng cánh đập phành phạch nữa, tạm thời an toàn.

An toàn rồi, mọi người mới yên tâm đánh giá gian mộ thất cuối cùng này.

Chân thân của Hiến Vương chắc chắn nằm ở đây.

Phong Vu Tu lại ngồi xổm xuống, kiểm tra xác mấy con Thi Nga

bị đập chết, chép miệng khen lạ: "Hoa văn trên người lũ Thi Nga này giống hệt mặt người, loại này tôi mới thấy lần đầu.

Đẳng Thuật của Hiến Vương đúng là quỷ dị." Sở Viễn liếc nhìn đối phương.

Hắn biết Quan Sơn Thái Bảo đều giỏi điều khiển độc trùng, Phong Vu Tu dọc đường đi lại cực kỳ phối hợp.

Hắn đoán gã này đa phần là nghe theo lời dặn của Tôn giáo sư, đi theo khảo sát năng lực trộm mộ của hắn, nên cũng không có hành vi quá trớn.

Thấy bộ dạng gã thán phục Đẳng Thuật của Hiến Vương, đúng là Quan Sơn Thái Bảo đổ đấu không cần minh khí báu vật, chỉ cần các loại kỳ môn dị thuật trong cổ mộ, điểm này rất giống Bàn Sơn Đạo Nhân chỉ cần Mục Trần Châu! "Ê, các cậu nói xem đây là chỗ nào?" Bàn Tử hiện tại chẳng quan tâm Thi Nga, chỉ quan tâm xem trong quan tài này có phải lão già Hiến Vương hay không, hắn chỉ muốn thăng quan phát tài. "Chỗ này đã là tầng cao nhất rồi, mật thất này cũng có một cỗ quan quách, chắc chắn là mộ thất thực sự của Hiến Vương." Dương Vân U kích động nói, cô xác định vị trí này tương ứng với Ảnh Cốt ở tầng dưới, về mặt không gian là trùng khớp.

Sở Viễn không vội lên tiếng, ngược lại quan sát cỗ quan tài đồng trước mắt.

Cỗ quan tài này tạo hình kỳ lạ, thể tích rất nhỏ.

Nhìn trọng lượng chắc chưa đến trăm cân, thật kỳ quái, nhất là lại dùng gỗ và đồng kết hợp.

Tổng thể nhìn hơi thiên về màu nâu, sờ vào vách quan tài thấy mát lạnh, chắc là gỗ trinh nam, bên ngoài khảm các văn sức phù điêu phức tạp.

Hơn nữa hai đầu nắp quan tài đều có chạm trổ đình đài lầu các, mái cong vút, giống hệt loại Phượng Quan (quan tài phượng) dùng cho các tiểu thư quyền quý thời xưa hạ táng. "Cái gì?

Đây là Phượng Quan à?

Chẳng lẽ cái xác nữ ban nãy đúng là vợ của lão già Hiến Vương thật!" Bàn Tử nghe nói đây là Phượng Quan thì không khỏi kinh hô về thân phận cái xác nữ vừa rồi.

Sở Viễn gật đầu, chỉ vào Phượng Quan giới thiệu: "Theo lăng chế, cái Phượng Quan này chứa chính là vợ Hiến Vương!" "Phỉ, cái lão Hiến Vương này có phải bị dở hơi không, xác vợ mình không để tử tế trong quan quách, lại mang cái hũ sành vỡ này ra làm gì?" Bàn Tử ghét bỏ nhìn cái hũ niêm phong bên trong quan tài đồng, trong lòng cực kỳ uất ức, chẳng có bảo bối gì sất, công toi!

Nghĩ đến đây, Bàn Tử chẳng thèm kiêng nể, cầm xẻng công binh lục lọi bên trong quan tài, xem có sót lại chút gì không.

Sở Viễn thầm mắng một tiếng, tên Bàn Tử này đúng là nhận đi qua cũng phải vặt lông, hắn không thèm để ý nữa, quay sang quan sát xung quanh mộ thất. "Mẹ kiếp, đến một cục đất dính xác cũng không có, đây là một cái quan tài rỗng tuếch!" Sắc mặt Bàn Tử khó coi vô cùng.

Quan tài bình thường nếu xác thối rữa sẽ để lại một lớp đất màu đỏ chu sa dưới đáy, đằng này sạch trơn. "Kìa, mọi người nhìn xem, hai bên tường đều có bích họa!" Dương Vân U soi đèn pin, gọi mọi người.

Đây là một gian mộ thất cực kỳ khác thường, không có nhiều dấu vết nhân tạo, trông như một hang động tự nhiên.

Trên hai bức tường đối diện đầu và đuôi quan tài đồng có hai bức

bích họa tinh xảo, nội dung trong tranh khiến người ta giật mình.

Chương 144

Tranh vẽ cảnh Hiến Vương thông qua Mục Trần Châu nhìn thấy những hình ảnh người thường không thấy được, ví dụ như thiên cung trên mây.

Ở bờ biển, phát hiện cảnh tiên nhân cầm thuốc trường sinh bất lão...

Có lẽ đây chính là nguồn gốc khiến Hiến Vương si mê thuật trường sinh.

Tự cho rằng thực sự tồn tại tiên thần thượng giới, lão không tiếc hao tổn quốc lực xây dựng Lăng Vân Cung, Hội Tiên Điện để tiếp dẫn tiên nhân, mong thành tiên. "Lão Hiến Vương này không phải là tin vào cảnh tượng kiểu như 'Quan Hồ Cảnh' đấy chứ?" Phong Vu Tu nhìn bức bích họa quen thuộc, hít sâu một hơi lạnh.

Nếu là thật thì Hiến Vương bị lừa đau rồi. "Quan Hồ Cảnh?

Ý là gì?

Tiểu bạch kiểm, cậu nói rõ chút đi!" Bàn Tử ngơ ngác truy hỏi.

Thấy mọi người nhìn mình chằm chằm, Phong Vu Tu nhớ lại, chỉ vào ngọn tiên sơn trên bích họa, giải thích: "Mọi người chắc đều biết hiện tượng ảo ảnh hải thị (hải thị thận lâu).

Người xưa không hiểu hiện tượng tự nhiên, tưởng là nhìn thấy tiên duyên của mình.

Tương truyền năm xưa Tần Thủy Hoàng cũng vì nhìn thấy thiên cung Tam Thần Sơn ở bờ biển nên mới phái Từ Phúc ra khơi tìm thuốc.

Nếu không, Thủy Hoàng đế đang lúc xuân thu đỉnh thịnh sao có thể

tin lời mấy gã thuật sĩ?

Thực ra loại ảo ảnh này không chỉ có ở biển, tại Tây Tạng cũng lưu truyền truyền thuyết bí ẩn này.

Mỗi khi Phật sống viên tịch, các thủ lĩnh tôn giáo đều đến bên hồ thiêng thần núi để 'Quan Hồ Cảnh', đây cũng là một loại kỳ quan tương tự ảo ảnh." Bàn Tử nghe đến đây thì vỡ lẽ, chỉ vào tòa lâu đài trên bích họa, nói lớn: "Lão già Hiến Vương nhìn thấy chắc không phải là tòa lâu đài trên núi tiên này chứ?

Mây mù lượn lờ, bị lão tưởng thành thiên cung!" Phong Vu Tu gật đầu, trong tòa lâu đài đó thờ phụng một con mắt, hắn đoán đó chính là Mục Trần Châu mà Dương Vân U đang tìm!

Có lẽ lão già Hiến Vương sau khi có được Mục Trần Châu đã tin chắc rằng chỉ cần hiến tế vật này, tất sẽ đắc đạo thành tiên.

Thông qua nội dung trên hai bức bích họa, ít nhất có thể khẳng định một điều: Gian mộ thất này chính là nơi chứa chân thân Hiến Vương.

Dương Vân U nhìn quanh, vẻ mặt chờ mong nhìn Sở Viễn, khẽ hỏi: "Tiểu Ca, anh thi triển Tầm Long chi thuật xem có tìm ra mật thất trong mộ thất này không?" Sở Viễn khẽ lắc đầu: "Loại hang động hình thành tự nhiên này trong lăng chế gọi là Động Thất Huyệt.

Theo Táng Kinh và cấu trúc địa mạch thì không thể có mật thất.

Nhưng mà, đây không phải Động Thất Huyệt bình thường.

Tôi nghĩ chân thân lão già Hiến Vương nằm ngay dưới chân chúng ta." Lời Sở Viễn vừa dứt, lớp sương mù trắng vốn trầm tích trên mặt đất mộ thất dường như bị thứ gì đó hút sạch, đột nhiên biến mất.

Mặt đất lộ ra những đường vân như mạch núi, nhìn lại giống rễ cây cổ thụ lâu năm.

Điều đáng kinh ngạc nhất là những bức bích họa vừa thấy cũng biến mất, thay vào đó là thứ chất lỏng màu vàng liên tục rỉ ra.

Trong khoảnh khắc, mộ thất vốn màu trắng biến thành một gian phòng màu vàng sẫm, nhiệt độ trong phòng cũng tăng lên không ngừng.

Cảm giác như cả gian mộ thất sắp bị nung chảy!

Sở Viễn vội bước lên, nhìn chất lỏng vàng sẫm, hô lớn: "Mọi người cẩn thận, đây là niêm dịch (dịch nhầy)!" Vừa dứt lời, đột nhiên cả nền mộ thất trở nên vô cùng xốp mềm.

Cảm nhận sự dị thường dưới chân, Sở Viễn vội vàng túm lấy Bàn Tử. "Cái quái gì thế này?

Tiểu Ca, sao tôi cảm giác nhiệt độ ở đây bắt đầu tăng lên rồi?" Bàn Tử loạng choạng bám vào Sở Viễn, muốn tìm chỗ đứng vững nhưng mặt đất phập phồng như động đất khiến hắn không sao đặt chân.

Nhìn mộ thất rung lắc liên hồi, Sở Viễn cũng không giấu giếm nữa, sắc mặt trầm trọng nói: "Sáu ngọn đèn Trường Sinh ở tầng giữa đại diện cho Hiến Vương và vợ lão, còn có thi thể trong bốn cỗ quan tài!

Ba ngọn đèn Tiếp Dẫn Đồng Tử vốn là thi thể, quan trọng nhất là ngọn đèn Đầu Trâu kia, thi thể tương ứng với nó có khả năng đại diện cho một tồn tại vượt trên chúng ta!" Bàn Tử đen mặt nhìn Sở Viễn, cạn lời hỏi: "Tiểu Ca, cậu không phải bị ảo giác đấy chứ?

Cái gì gọi là tồn tại vượt trên chúng ta?

Thần tiên à?" Sở Viễn mặc kệ Bàn Tử, mắt nhìn chằm chằm vào bức tường đang ngọ nguậy không ngừng, cao giọng nói: "Hung tinh ly cung, Thái Tuế hạ sơn.

Đây hẳn là cái vỏ của Cự hình Vạn năm Ô Đầu Chi Tiên trong

truyền thuyết.

Thái Tuế phân ra đại hung đại cát.

Chỗ chúng ta đang đứng là nơi phong thủy đại hung, Hiến Vương dùng vợ mình lấp vào mắt Ô Đầu, phong ấn linh khí của Thái Tuế.

Cho nên, chúng ta hiện tại đang ở trong xác của nó." Mọi người lúc này mới vỡ lẽ.

Hóa ra gian mộ thất này lại là cơ thể của Ô Đầu Chi Tiên, mà Hiến Vương lấy Ô Đầu Chi Tiên làm quan quách cho chính mình.

Đúng là một cao nhân phong thủy cổ kim hiếm thấy, bởi lẽ Ô Đầu Chi Tiên có kích thước cỡ này ít nhất cũng phải tồn tại cả vạn năm.

Ô Đầu Chi Tiên còn được gọi là "Nhục Linh Chi", mệnh danh là tổ của vạn vật, đủ thấy trong cơ thể nó ẩn chứa lượng sinh khí và linh vận khổng lồ đến mức nào.

Có lẽ Hiến Vương coi Ô Đầu Chi Tiên là thịt tiên trường sinh bất tử, dùng làm quan quách để hấp thụ năng lượng của nó lâu dài, nhằm đạt được hoành nguyện trường sinh.

Chỉ có thể nói, lão Hiến Vương này não to thật, chiêu gì cũng nghĩ ra được.

Tương truyền, phàm là nơi phong thủy đại hung, thanh trọc thất điều đều sẽ có thứ này tồn tại, nhưng to đến mức này thì xưa nay hiếm.

Ô Đầu Chi Tiên có mắt, một mắt gọi là Thái Tuế, hai mắt gọi là Thanh Hốt, chỉ có loại mọc đủ ngũ quan mới gọi là Ô Đầu.

Ô Đầu Chi Tiên mà toàn thân mọc mắt thì gọi là "Thiên Thuế".

Nhìn cái lỗ ở giữa, hắn biết Hiến Vương đang nằm trong cái "Thiên Thuế" này.

Hơn nữa con Ô Đầu Chi Tiên này đã chết từ lâu, chính vì nhóm Sở Viễn mang không khí vào nên nó mới bắt đầu hồi sinh.

Xem ra đối với Ô Đầu Chi Tiên, trường sinh bất tử là có thật!

Hơn nữa, Sở Viễn đoán dị tượng lợn đen qua sông, thi khí ngút trời mà bọn họ thấy bên bờ hồ chính là ứng với nó. "Tiểu Ca, nhìn kìa, chỗ này có cái lỗ, bên dưới có đồ!" Ngay khi mọi người đang phân tích, con Ô Đầu Chi Tiên đang ngọ nguậy bỗng trực tiếp đẩy cái Phượng Quan đi chỗ khác, lộ ra một cái lỗ không lớn không nhỏ.

Bàn Tử mắt sắc, soi đèn pin vào, lờ mờ thấy bên trong có thứ gì đó.

Mọi người lại gần xem, quả nhiên là một hốc mắt sâu hoắm, bên dưới lờ mờ có một cái xác khô nằm đó, cực kỳ có khả năng chính là chân thân Hiến Vương. "Cái hốc mắt này hẳn là huyệt phong thủy thượng thượng thừa của mộ Hiến Vương.

Lão già này thật không đơn giản, vì để ngàn năm bất hủ mà nhét mình xuống dưới này." Sở Viễn thần sắc phức tạp nói.

Hiến Vương nếu không theo mấy cái tà môn ngoại đạo này, bằng tài tình của lão, sử sách chắc chắn phải ghi lại một nét.

Đáng tiếc, tin vào thuyết trường sinh thành tiên hão huyền, cuối cùng cũng chỉ nhận lấy kết cục thân tử đạo tiêu. "Không ổn, xác Hiến Vương đang chìm xuống!

Bàn Tử, giữ lấy tôi!" Sở Viễn ném ngay Kim Cương Tán cho Dương Vân U, Hắc Kim Cổ Đao đặt sang một bên, trồng cây chuối chui tọt xuống lỗ.

Hai chân hắn được Bàn Tử giữ chặt.

Đúng lúc này, vách tường Ô Đầu Chi Tiên đột nhiên bắt đầu tan chảy, từng cái bóng người hình thù quái dị, trương nanh múa vuốt

hiện ra.

Chỉ thấy vô số bàn tay trắng bệch từ từ vươn về phía mọi người.

Chương 145

Dương Vân U vội bung Kim Cương Tán, cật lực chặn lại những bàn tay đó.

Phong Vu Tu cũng biến sắc, nhìn thấy Hắc Kim Cổ Đao của Sở Viễn, định rút đao ra chém, ai ngờ thanh đao này nặng kinh khủng.

Nhất thời không rút nổi, hắn tái mặt.

Thấy Sở Viễn đeo trên lưng nhẹ nhàng như không, tưởng là đao thường, không ngờ nặng đến thế, ước chừng phải bảy tám mươi cân.

Bỏ ý định dùng đao, Phong Vu Tu giương súng tiểu liên lên, xả đạn vào vách tường Ô Đầu Chi Tiên.

Tức thì từng vũng dịch vàng chảy lênh láng khắp mộ thất! "Không được nổ súng nữa, dịch nhầy chảy ra nhiều quá sẽ ảnh hưởng đến việc Tiểu Ca lấy xác Hiến Vương!" Nhìn dịch vàng dưới chân, Dương Vân U tỉnh táo quát ngừng Phong Vu Tu.

Cô đành rút xẻng công binh sau lưng Bàn Tử ra, liên tục vụt tới tấp, hy vọng đẩy lùi được đám xương cốt hình người kia.

Bàn Tử cũng rống lên: "Mẹ kiếp, Hiến Vương tâm địa độc ác thật, nhiều xương cốt thế này, chắc lão đem thợ xây lăng làm phân bón cho Ô Đầu Chi Tiên luôn rồi!" Trong lúc Bàn Tử chửi đổng, hơn nửa người Sở Viễn đã chui vào trong hốc mắt.

Chỗ này cực kỳ chật hẹp, cái hố sâu khoảng hơn ba mét, rộng vừa một người, bốn phía toàn chất nhầy dính nhớp, càng làm tăng độ khó. "Bàn Tử, thả thấp xuống chút nữa!" Cơ thể trôi xuống, Sở Viễn đã nhìn rõ dung mạo lão già Hiến Vương, ngặt nỗi vẫn chưa với tới cái xác. "Không với tới, Bàn Tử, còn thiếu một chút nữa thôi, xuống nữa

đi!" Nghe Sở Viễn nói vậy, Bàn Tử nghiến răng bất chấp tất cả, móc chân vào chân Sở Viễn, thò cả cổ mình vào trong lỗ.

Cuối cùng cũng chạm được vào chân thân Hiến Vương.

Lão già đội vương miện khảm ngọc nạm vàng, mặc áo liệm giáp ngọc vân mãng xà màu đen, eo đeo đai tử kim.

Nhưng điều khiến Sở Viễn sởn gai ốc là khuôn mặt Hiến Vương lại trở nên mơ hồ vặn vẹo, ngũ quan khó lòng phân biệt, dường như đã tan chảy trên mặt, trông cực kỳ quỷ dị và rùng rợn.

Sở Viễn mặt không đổi sắc, sờ soạng trước ngực áo mãng bào của Hiến Vương.

Đột nhiên, hắn móc ra được một chiếc túi gấm tinh xảo. "Tìm thấy mày rồi, Mục Trần Châu!" Thời gian trôi qua từng giây, Sở Viễn sờ nắn vật trong chiếc túi gấm, biết ngay đây chắc chắn không phải Mục Trần Châu.

Hít sâu một hơi, thấy lão già Hiến Vương nắm chặt năm ngón tay, đoán chắc bên trong có bảo bối gì, hắn trực tiếp bẻ tay lão ra.

Chủ yếu là lúc này thi thể Hiến Vương đang biến hóa dị thường, chân thân lão dường như đang mềm ra!

Sở Viễn tặc lưỡi, lão già này không phải sắp thi biến đấy chứ?

Khó khăn lắm mới cạy được tay lão ra, ai ngờ lại là một quả... hồ đào (quả óc chó)!

Mục Trần Châu thật sự trông thế nào Sở Viễn chưa từng thấy, nhưng hắn biết chắc chắn nó phải giống nhãn cầu, vân mắt rõ ràng. "Vãi!" Giờ này mà còn chơi chiêu cầm quả hồ đào đánh lạc hướng, thứ này đúng là thần vật trừ tà, tránh tai, tăng thọ.

Nhưng có lẽ Hiến Vương quên mất một điểm, quả hồ đào này

không phòng được Mạc Kim Hiệu Úy!

Nghĩ đến đây, Sở Viễn nổi lòng tham, thuận tay lột sạch áo liệm giáp ngọc, đai tử kim và vương miện của Hiến Vương, tống hết vào ba lô Hệ thống.

Thậm chí mấy cái nhẫn trên tay lão hắn cũng không tha, chẳng chút gánh nặng tâm lý nào.

Nghĩ đến mấy chục vạn nhân lực xây lăng mộ, vô số nô lệ bị hiến tế, thợ thuyền chết oan, không phanh thây lão là may rồi.

Đột nhiên, Dương Vân U ở bên trên hét lớn: "Tiểu Ca, tìm thấy Mục Trần Châu chưa?

Hết thời gian rồi, đi mau!" Xem ra đám xương người bị Ô Đầu Chi Tiên nuốt chửng bắt đầu phản công.

Lúc này Sở Viễn chợt nhớ đến nguyên tác, nhìn vào miệng Hiến Vương.

Quả nhiên, một viên châu tròn được Hiến Vương ngậm trong miệng.

Sở Viễn cũng chẳng ngại bẩn, bóp miệng lão lấy ra.

Sờ vào không có cảm giác gì đặc biệt, viên châu bên ngoài đỏ như máu, ở giữa màu vàng kim, nhìn rất giống một con mắt.

Nhìn rõ hình dáng viên châu, Sở Viễn dám khẳng định đây chính là Mục Trần Châu bọn họ cần tìm!

Phượng hoàng do Địa Mẫu hóa thân, đại diện cho con mắt luân hồi trường sinh bất diệt, là Phượng Hoàng Đảm do linh khí phượng hoàng kết tinh.

Truyền thuyết về nó thì nhiều vô kể, chính là đệ nhất kỳ trân thế gian. "Tìm thấy rồi, kéo tôi lên!" Sở Viễn gầm lên một tiếng.

Bàn Tử ở bên trên bắt đầu phát lực, dùng hết sức bú sữa, mặt đỏ tía tai, ra sức kéo.

Lời vừa dứt, hắn phát hiện xác Hiến Vương (giờ đã trần như nhộng) đang run bần bật, chẳng biết là do tức vì bị Sở Viễn lột đồ hay vì bị cướp mất Mục Trần Châu.

Sở Viễn thầm kêu không ổn, chỗ này chật hẹp, dù sức khỏe hắn tốt đến đâu cũng không cử động được.

Nhìn Hiến Vương run rẩy, tim Sở Viễn suýt nhảy ra khỏi họng.

Đột nhiên hắn cảm thấy một lực lớn kéo mình lên. "Nhanh lên, lão Hiến Vương thi biến rồi!" Chưa dứt lời, chỉ thấy xác Hiến Vương bật dậy, vươn đôi vuốt sắc nhọn âm sâm cào về phía Sở Viễn.

Vù!

Một luồng kình phong lướt qua.

Trong gang tấc, nhờ sự giúp đỡ của Dương Vân U và Phong Vu Tu, hắn cuối cùng cũng thoát khỏi hốc mắt.

Nhìn Hiến Vương đang trương nanh múa vuốt bên dưới, Sở Viễn không nghĩ ngợi gì, rút chốt một quả lựu đạn ném thẳng xuống.

Nhặt Hắc Kim Cổ Đao dưới đất lên, hắn hét lớn với mọi người: "Chạy mau, men theo đường cũ bò ra ngoài, tôi cho nổ chỗ này!" Dương Vân U dùng Kim Cương Tán mở đường máu, đến miệng hang tròn ở lối vào, gọi Bàn Tử và Phong Vu Tu: "Bàn Tử, đi lối này, nhanh lên!" Cô vừa hét vừa dùng lưỡi dao sắc bén trên ô chém liên tục vào đám xương người đang ùa tới, động tác gọn gàng dứt khoát.

Bàn Tử lúc này cũng chẳng màng gì nữa, chui tọt vào hang, Phong Vu Tu bám sát gót. "Bùm!" Tiếng nổ trầm đục vang lên, hốc mắt của Ô Đầu Chi Tiên bị nổ tan tành, chân thân Hiến Vương cũng bị ngọn lửa nuốt chửng.

Sở Viễn lùi lại vài bước, quay tay chém ngang dọc.

Trong vài giây ngắn ngủi, hắn vung mười mấy nhát đao, khiến động tác của Ô Đầu Chi Tiên khựng lại trong chốc lát.

Thừa cơ hội, Sở Viễn sải bước đến gần miệng hang.

Dương Vân U thấy vậy, cầm Kim Cương Tán chui vào trước.

Nhìn Ô Đầu Chi Tiên đang ngọ nguậy, Sở Viễn biết thứ này sau khi hồi sinh đang phình to nhanh chóng, thân hình sẽ càng lúc càng lớn.

Một khi phát hiện có vật cản trở bước sinh trưởng, nó sẽ nuốt chửng đối phương bất kể là thứ gì!

Sở Viễn quyết đoán ném thêm vài quả lựu đạn nữa rồi nhanh chóng bò ra ngoài.

Mắt thấy miệng hang ngày càng khép lại, may mà đã thấy tia sáng ở lối ra.

Đột nhiên, từ bên ngoài thò vào một đôi tay, lôi tuột Sở Viễn ra ngoài.

Hóa ra Bàn Tử thấy Sở Viễn mãi chưa ra nên cứ đứng ở miệng hang hét lớn, sẵn sàng tiếp ứng.

Chương 146

Uỳnh!

Một tiếng nổ chấn thiên động địa vang lên, sóng xung kích hất văng mấy người đang đứng ở cửa ngã dúi dụi về phía sau.

Tức thì, vô số khối thịt màu đỏ huyết văng tung tóe khắp nơi, thậm chí còn bốc khói nghi ngút.

Sở Viễn thở hồng hộc vịn tường đứng dậy, thấy Bàn Tử bị hất ngã xuống đất liền kéo hắn dậy, hai người nhìn nhau cười.

Dương Vân U cũng chậm rãi đi tới, đôi mắt dán chặt vào Sở Viễn, hỏi từng chữ: "Tiểu Ca, tìm thấy Mục Trần Châu chưa?" Nghe giọng cô run run, Sở Viễn làm mặt nghiêm trọng, thần tình phức tạp nhìn cô.

Thấy biểu cảm này, mắt Dương Vân U đỏ hoe ngay lập tức.

Sở Viễn thầm kêu hỏng, đùa hơi quá rồi, vội vàng chìa tay phải ra.

Dưới ánh mắt mong chờ của mọi người, hắn từ từ mở tay, nằm gọn trong đó chính là Mục Trần Châu trong truyền thuyết - Phượng Hoàng Đảm! "Phì cười!" Dương Vân U mừng đến phát khóc, nghĩ đến việc tộc nhân đời đời kiếp kiếp tìm kiếm Mục Trần Châu, cô cười trong nước mắt, cảm kích nhìn Sở Viễn. "Cảm ơn anh, Sở Viễn!" Đón lấy Mục Trần Châu từ tay Sở Viễn, Dương Vân U mắt đẫm lệ cười tươi, làm một cái lễ tạ ơn theo kiểu Đạo gia với hắn. "Ê Tiểu Ca, đồ tùy táng của lão già Hiến Vương chỉ có mỗi Mục Trần Châu thôi à?

Không còn gì khác sao?" Bàn Tử soi mói Sở Viễn, uất ức hỏi.

Hiến Vương dù gì cũng coi là thiên tử, sao mà hàn toan thế này.

Nhìn ánh mắt mong chờ của Bàn Tử, Sở Viễn đưa tay trái ra, dúi

"báu vật" trong tay cho hắn.

Thấy thế, mắt Bàn Tử sáng rực lên: "Khá lắm, Tiểu Ca còn tư tàng đồ tùy táng, tôi biết ngay mà, không thể đi công cốc được." Nhưng khi nhìn thấy thứ giống quả hồ đào trong tay, Bàn Tử đơ người, ngây ngốc nhìn Sở Viễn.

So đi tính lại mấy lần, Bàn Tử xác nhận: Con mẹ nó đây đúng là quả hồ đào bình thường mà!

Ý gì đây, Tiểu Ca bảo tôi ăn cho bổ não à?

Sở Viễn vỗ vai Bàn Tử, ngữ trọng tâm trường nói: "Bàn gia, đừng hiểu lầm, đây thực sự là báu vật mà Hiến Vương nắm chặt trong tay đấy, hàng thật giá thật, tuyệt đối giá trị liên thành!" Dương Vân U lúc này đã bình tĩnh lại, nhìn quả hồ đào trong tay Bàn Tử, cười nói: "Bàn Tử, tương truyền Hán Vũ Đế tại vị thường tìm thuốc trường sinh bất tử, khổ tâm đó nhật nguyệt chứng giám.

Cuối cùng cảm động Tây Vương Mẫu ở Côn Luân, bà cưỡi xe mây tím đến cung Vị Ương gặp Vũ Đế, tặng ông bốn quả tiên đào mùi vị ngọt ngào.

Sau này Vũ Đế sống đến hơn bảy mươi tuổi, vào thời đại tuổi thọ trung bình chỉ ba mươi thì được coi là ăn tiên đào nên trường thọ.

Vì thế sau này mới có phong tục đế vương chết đi nắm hạt đào trong tay khi nhập liệm, từ thời Đông Chu liệt quốc đã rất phổ biến rồi." Phong Vu Tu cũng gật đầu, đây là phong cách nhập liệm có thật thời xưa, biết đâu quả hồ đào trong tay Hiến Vương chính là cái này!

Bàn Tử nghe xong chỉ muốn chửi thề.

Vừa định mở miệng thì thấy một chiếc nhẫn ngọc màu xanh lục bay vào tay mình. "Vãi!

Vẫn là Tiểu Ca trượng nghĩa nhất, cậu đúng là... anh em tốt của

tôi!" Sở Viễn đen mặt, hơi hối hận, nếu Bàn Tử không phản xạ nhanh thì hắn suýt tưởng mình vừa nhận một đứa con trai ngoan rồi.

Bàn Tử cười gượng, ngắm nghía chiếc nhẫn ngọc trong tay, cảm thấy chuyến đi Trùng Cốc này coi như cũng có thu hoạch mở hàng.

Viên mãn!

Cùng lúc đó, khi nhóm trộm mộ đi nhầm vào bụng Ô Đầu Chi Tiên, đám dân làng Già Long Trại ở trên bờ cũng xảy ra chuyện.

Trát Long cầm nỏ, đứng trên tảng đá xanh lớn, hét lớn với đám dân làng: "Mọi người nghĩ kỹ đi, bốn đứa kia xông vào Trùng Cốc nói là có việc quan trọng, toàn xạo ke, chắc chắn là vì kho báu mà đến.

Vừa rồi tôi thấy ba lô của bọn chúng, bên trong toàn dụng cụ, đám này là một lũ trộm mộ, còn không nhìn ra sao?" Nhìn bộ dạng chắc chắn như đinh đóng cột của Trát Long, đám dân làng nhìn nhau, xì xào bàn tán.

Trát Long thấy không ai hưởng ứng, cau mày nhìn một lượt, thấy A Đạt đứng sau đám đông, lập tức cao giọng: "A Đạt, cậu là thợ săn giỏi nhất bản, cậu nói xem tình huống này chúng ta phải làm sao?" A Đạt ngập ngừng nói: "Họ bảo trong động Hồ Lô còn rất nhiều quái vật bò sát, súng của họ lợi hại thế mà còn sợ, bằng vũ khí hiện tại của chúng ta thì không qua nổi đâu." Dân làng nghe A Đạt nói thì sực tỉnh.

Đúng rồi, lấy được bao nhiêu kho báu mà mất mạng thì có ích gì? "Hừ!

Nếu động Hồ Lô có nhiều quái vật thế thật, thì dựa vào mấy đứa đó cứu được chúng ta sao?

Chẳng qua là muốn chúng ta làm bia đỡ đạn thôi!" Trát Long cười khẩy, không ngần ngại hắt nước bẩn lên người nhóm Sở Viễn để tranh thủ sự ủng hộ.

Mấy người kia tuy vũ khí lợi hại nhưng tâm quá mềm, không dám giết dân làng đâu!

Phải nói là Trát Long lớn lên trong rừng, quan sát rất tinh tế, liếc mắt là thấy ngay điểm yếu của nhóm Sở Viễn. "Tôi đồng ý với Trát Long, lũ người đó muốn chúng ta đi nộp mạng, chúng ta đông người, bọn chúng dễ đục nước béo cò, mượn cơ hội tẩu thoát!" "Bọn này thâm độc quá, dám bắt chúng ta làm vật thế mạng!" "Còn nhớ cái quan tài rỗng ở cây đa lớn không?

Tôi thấy là do bọn này làm, tám chín phần mười là trộm mộ." Dân làng càng nghĩ càng thấy Trát Long nói có lý, nhao nhao đứng dậy ủng hộ hắn.

A Đạt nhìn Trát Long đang được mọi người vây quanh, sắc mặt khó coi, trầm giọng: "Mọi người đừng ác ý suy diễn người khác, họ tâm địa lương thiện, không phải loại người đó." Trát Long liếc A Đạt một cái, không thèm chấp, vung tay hưng phấn nói: "Kho báu dưới nước kia thuộc về Già Long Trại chúng ta, là của chúng ta, tuyệt đối không thể để mấy kẻ ngoại lai mang đi!

Huynh đệ nào bơi giỏi thì xuống cùng tôi, tôi không ép ai cả, lấy được kho báu thì người không xuống cũng có phần!" Nghe vậy, đám đông kích động, mấy người lập tức xung phong xuống nước tìm kho báu.

A Đạt do dự nhìn bọn họ, không chủ động ngăn cản.

Lời hay khó khuyên kẻ muốn chết, đại từ bi không độ người tự tuyệt đường sống. "Xuống nước!" Trát Long đắc ý nhìn A Đạt rồi dẫn theo năm người dân làng lội ra giữa hồ. "Hừ, ngu xuẩn, đợi các người sống sót trở ra hẵng nói!" Là thợ săn đỉnh cấp, A Đạt từ nhỏ đã nhạy cảm với nguy hiểm, nhất là khu vực giữa hồ này, lờ mờ cho hắn cảm giác chỉ cần xuống nước là chết chắc!

Nhóm Trát Long xuống nước, rất nhanh tìm thấy đường hầm dẫn vào mộ Hiến Vương dưới đáy hồ, đi qua hang chứa kho báu trong đường hầm.

Nhìn thấy vàng bạc lấp lánh bên trong, cả đám kích động, sùng bái nhìn Trát Long.

Quả nhiên Trát Long nói đúng, dưới đáy nước có kho báu thật, lại còn nhiều thế này, ăn mấy đời không hết! "Hừ, đừng vội, đây mới là món khai vị, bảo bối giá trị hơn chắc chắn còn ở bên trong!" Cố nén tham dục, Trát Long giả vờ thoải mái nói.

Người ngoài chưa ra, bên trong chắc chắn còn đồ xịn hơn! "Đúng, chúng tôi nghe theo Trát Long, đi tiếp, bên trong còn bảo bối." "Cái gì Trát Long, phải gọi là Tộc trưởng chứ!" "Ha ha, anh em, tiếp tục xuất phát!" ...

Nhóm Sở Viễn bốn người sau khi thuận lợi lấy được Mục Trần Châu, không nán lại tầng mộ thất trên cùng lâu, trực tiếp dùng móng vuốt Phi Hổ trượt xuống.

Kết quả, Sở Viễn chưa đứng vững đã thấy ba người mai phục sẵn, chĩa nỏ vào họ. "Đừng động đậy, bỏ súng xuống!" Trát Long nheo con mắt độc nhất, giương nỏ sắc bén về phía Sở Viễn quát lớn. "Vãi, sao chỗ nào các người cũng mò đến được thế?

Đừng kích động, lỡ cướp cò thì khó ăn nói lắm." Bàn Tử giơ hai tay lên, sắc mặt khó coi, từ từ thả khẩu tiểu liên trên vai xuống đất. "Đừng nói nhảm, chính vì các người chạy vào Trùng Cốc trộm mộ nên hại chết đường ca và cô dượng tôi, còn mặt mũi nào mà hỏi?" Trát Long hung hăng quát, nhất là nhìn cái ba lô căng phồng của Bàn Tử, chắc chắn đã vớ được không ít bảo bối! "Các người từ trên đó xuống, chắc tìm được thứ gì đáng giá rồi chứ gì, giao ra đây!" Uỳnh!

Trát Long vừa dứt lời, cỗ quan tài đồng trên mặt đất bỗng rung

chuyển dữ dội, như có thứ gì muốn phá quan chui ra.

Động tĩnh này khiến đám người Già Long Trại nhìn nhau sợ hãi. "Vãi chưởng, cái này muốn trá thi rồi!

Chương 147

Ai lấy cái gương đồng trên quan tài thế?

Đó là pháp khí trấn thi đấy!" Bàn Tử mắt tinh, thấy quan tài đồng thiếu mất cái gương, đoán là bị dân làng nào đó thó mất, làm thứ bên trong lộng hành.

Lúc này, trong quan tài đồng truyền ra tiếng kim loại ma sát ken két, tim Sở Viễn thót lại một cái.

Thi biến rồi.

Đám dân làng Già Long Trại cũng chẳng màng đến nhóm Sở Viễn nữa, chĩa nỏ vào quan tài, trán toát mồ hôi lạnh.

Trát Long nuốt nước bọt, nhìn chằm chằm quan tài, trong lòng dấy lên tia hối hận.

Oanh!

Nắp quan tài dày nặng như bị ai đẩy tung, bay lộn vài vòng trên không rồi rơi ầm xuống đất, làm cả tầng giữa mộ thất rung chuyển.

Tức thì mùi hôi thối nồng nặc ập tới, khiến mọi người lùi lại bịt mũi.

Một bàn tay khô khốc vươn ra từ quan tài, móng tay dài sắc nhọn lóe hàn quang nhiếp người.

Một tiếng gào thét trầm đục vang lên, tiếp đó một con Tống Tử to lớn ngồi dậy.

Chỉ thấy nó thân trên mặc áo giáp rách nát, hai mắt đỏ ngầu, miệng phun ra hắc khí.

Sở Viễn rùng mình, kẻ đến không thiện, con Tống Tử này nhìn rất

khủng bố!

Đinh!

Trát Long tay run bắn một mũi tên vào ngực đại Tống Tử, phát ra tiếng kêu lanh lảnh.

Tiếng tên làm Tống Tử chú ý, nó đập mạnh tay vào thành quan tài, thân trên bay thẳng về phía Trát Long. "Mẹ kiếp, hóa ra là một con Tống Tử tàn phế, xem Bàn gia đập chết mày!" Bàn Tử thấy Tống Tử bay lên mới phát hiện đối phương không có thân dưới.

Thần tình giãn ra hẳn, xem ra lão già Hiến Vương cũng làm được việc tốt là chặt bớt thân dưới con này đi.

Sở Viễn rút Hắc Kim Cổ Đao, hít sâu một hơi, đao phong vẽ một đường hồ quang trong không trung, chém thẳng vào ngực nó.

Oanh!

Đại Tống Tử gào lên đau đớn, bị nhát chém của Sở Viễn đánh văng xuống đất, xương cốt thân trên vỡ vụn! "Phập!" Thấy Tống Tử còn giãy giụa, Bàn Tử lao lên, giáng một cú xẻng cực mạnh chặt đứt đầu nó. "Bà mẹ nó, hóa ra là hàng dởm, phỉ!

Rác rưởi!" Bàn Tử đắc ý nhìn cái xác bất động, cà khịa. "Hừ, lần này là may mắn thôi, cổ thi này vốn đã mục nát, thân dưới bị lấy đi làm Ảnh Cốt nên mới yếu thế!" Sở Viễn lau vết bẩn trên đao, lạnh lùng nói.

Trát Long nhìn hai người thân thủ lăng lệ, nhất thời không biết nói gì, siết chặt nỏ trong tay định mở miệng.

Đột nhiên một tiếng "Rắc" vang trời, kèm theo địa chấn dữ dội, ba mặt tường của tầng giữa mộ thất nứt ra một khe hở!

Ào ào ào!

Trong lúc mọi người còn ngơ ngác, khe nứt trên tường càng lúc càng nhiều, vô số dòng nước theo đó tuôn ra. "Chạy mau!" Sở Viễn thu lại móng vuốt Phi Hổ, hét lớn.

Mọi người cuống cuồng chạy về phía cầu Tam Sinh. "Mau quay lại, đừng chạy!" Thấy Trát Long chắn đường, còn định kéo dân làng vào đối phó mình, Bàn Tử không ngần ngại đạp thẳng vào ngực hắn một cái.

Trát Long kêu oai oái, ngã lăn ra đất.

Lúc này bức tường mộ phía sau đã biến thành một thác nước nhỏ. "Cứu tôi!" Nhìn Sở Viễn chạy qua, Trát Long kích động hét lên, nhưng chỉ nhận lại ánh mắt lạnh lùng.

Đường là do mình chọn, khi không kiểm soát được dục vọng thì cái chết không còn xa nữa!

Sở Viễn nhìn Trát Long tuyệt vọng, không dừng lại chút nào, đạp lên quan tài đồng lấy đà, như đại bàng tung cánh lao nhanh về phía cầu Tam Sinh.

Ầm ầm ầm!

Tường mộ thất không chịu nổi áp lực nước nữa, hồ nước hung hãn ập vào, gào thét cuốn phăng về phía cầu Tam Sinh.

Dưới uy lực của thiên nhiên, bóng dáng Trát Long đã bị cuốn đi đằng nào không rõ.

Mộ Hiến Vương xây sâu trong vách núi, chỉ có một lối ra, không có cửa hư để phá, chỉ có thể từ đâu đến thì về đó.

Mắt thấy nước hồ hung hãn đuổi theo, bốn người hận không thể mọc thêm hai chân, nghiến răng chạy thục mạng về đầu cầu.

Nhất là Bàn Tử, không nhìn ra gã béo trăm tám mươi cân này tiềm

lực bạo phát lại linh hoạt như vận động viên chạy nước rút!

Một đường chạy trốn, bốn người cuối cùng cũng an toàn đến đầu cầu, nước hồ phía sau cũng vừa vặn cuốn trôi cầu Tam Sinh.

Nhìn mộ Hiến Vương giờ như đầm lầy, Bàn Tử tặc lưỡi tiếc rẻ: "Tiếc quá, ba đời quan tài Hiến Vương mới mở được một cái, phí mất ba cây nến sáp của tôi." Sở Viễn nhìn quanh, thấy lạ là từ khi vào tầng mộ thất trên cùng, drone livestream đã biến mất tăm.

Chắc là bị từ trường bí ẩn quấy nhiễu, công nghệ cao không lại được với huyền học! "Đừng nói nhảm nữa, đi mau thôi.

Mộ Hiến Vương bị hủy, khó bảo toàn Thủy Long Vựng của Thần Tiên Huyệt không bị ảnh hưởng, e là đường về còn gian nan hơn." Sở Viễn nói ra lo lắng để mọi người chuẩn bị tâm lý.

Khi đi qua hang kho báu trong mộ đạo, nghe nói drone bị hỏng, Bàn Tử tranh thủ nhét bốn năm thỏi vàng lớn vào túi.

Dương Vân U và Phong Vu Tu đều là chủ không thiếu tiền, tự đi về phía lối ra.

Đợi Bàn Tử luyến tiếc rời đi, Sở Viễn đi cuối cùng, nhân lúc hắn không để ý, thu luôn hai kho báu còn lại vào hệ thống.

Do túi hệ thống có hạn, hắn bỏ lại mấy món đồ gốm và bạc, như vậy chuyến đi Trùng Cốc mới gọi là hoàn mỹ!

Về đến bờ, Sở Viễn mới phát hiện nhóm dân làng Già Long Trại vừa rồi có hai người may mắn thoát được.

Dưới sự truy hỏi của những người khác, họ kể lại sơ qua sự việc trong mộ.

Có người nhìn nhóm Sở Viễn đầy oán hận, cũng có người thần tình phức tạp.

Sở Viễn lên bờ, không để ý lắm đến đám dân làng, họ chỉ là người thường, không gây ảnh hưởng lớn được.

Hiện tại điều hắn quan tâm duy nhất là mộ Hiến Vương bị hủy sẽ ảnh hưởng thế nào đến phong thủy Trùng Cốc, bao gồm cả quái vật trong động Hồ Lô.

Dù sao Ô Đầu Chi Tiên cũng tồn tại cả vạn năm, nơi đặt chân thân Hiến Vương lại là điểm tụ hợp phong thủy đại hung trong mộ thất.

Hiện tại điểm tụ hợp bị hủy, địa khí tích tụ ngàn năm bùng phát khó tránh khỏi ảnh hưởng môi trường Trùng Cốc.

Nói không chừng sẽ phá hủy Lăng Vân Cung, cắt đứt thủy mạch, tạo ra một trận lũ quét chưa từng có, nhấn chìm cả Trùng Cốc!

Nếu vậy thì muốn rời khỏi đây sẽ khó như lên trời.

Nghĩ đến đó, hắn nói nỗi lo của mình cho mọi người.

Chương 148

Đám dân làng nghe vậy thì xì xào, rõ ràng bị tin Trùng Cốc có thể bị ngập làm cho sợ mất hồn.

A Đạt chủ động đứng ra, rụt rè hỏi: "Sở tiên sinh, chúng ta có phải nên về rồi không?" Nghe hắn nói, dân làng quanh đó cũng ngừng thảo luận, vây lại, rõ ràng ai cũng muốn về nhà an toàn.

Sở Viễn gật đầu, trầm giọng: "Phải về thôi, nhưng trên đường chắc chắn sẽ gặp loại quái vật Đằng Nhân (người dây leo), nhưng chúng ta đã có kinh nghiệm chiến đấu.

Chỉ cần mọi người đồng tâm hiệp lực, nhất định có thể vượt qua cửa ải này, chuẩn bị đi!" Ùng ục ùng ục!

Đột nhiên tiếng nước trào lên thu hút sự chú ý của mọi người.

Chỉ thấy giữa hồ xuất hiện mấy cái xoáy nước.

Địa khí khổng lồ khiến dòng nước chảy ngược, mực nước dâng cao trông thấy bằng mắt thường.

Mọi người thót tim, rõ ràng Sở Viễn đoán đúng rồi, khe núi này tích trữ nước suối cả ngàn năm, một khi bùng phát thì hồng thủy sẽ hủy thiên diệt địa, nghĩ thôi đã thấy da đầu tê dại, tuyệt vọng! "Mọi người đừng hoảng, khe núi ở đây có nhiều hang động đá vôi, dù nước dâng lên cũng sẽ bị các hang động hút bớt trước.

Vì thế tốc độ nước dâng không nhanh như chúng ta tưởng đâu, có lẽ một hai ngày tới chưa có biến động quá lớn!" Trấn an mọi người xong, hắn bàn với Bàn Tử lộ trình rút lui, quyết định đi đường cũ là nhanh nhất!

A Đạt chủ động dẫn đường, hắn nhớ lộ trình sạn đạo lúc đến, có

thể đến động Hồ Lô nhanh nhất.

Cứ thế, đoàn người men theo sạn đạo khe núi, chậm chạp di chuyển về phía động Hồ Lô, dần xa mộ Hiến Vương dưới đáy nước.

Tuy lúc này đã là buổi sáng nhưng trời vẫn tối đen như mực, không thấy chút ánh mặt trời.

Trong bóng tối, trên đầu vang lên tiếng nước đổ ầm ầm như sấm rền của quần thể thác nước, Sở Viễn biết chắc là Thủy Long Vựng của Lăng Vân Cung đang tan biến. "Tiểu Ca, nhìn kìa, cái gì thế?

Trời sập à?" Bàn Tử vô tình nhìn lên trời, kinh hô.

Nhìn theo, chỉ thấy bầu trời đen kịt như xuất hiện một vết nứt, vô số hồng quang thất sắc men theo vết nứt đổ xuống.

Như thể địa khí xung thiên phá vỡ bầu trời, kéo tuột ánh hào quang thất sắc trên thiên cung xuống trần gian.

Kỳ cảnh này khiến mọi người há hốc mồm, ngỡ như đang sống trong thế giới thần thoại viễn cổ.

Sở Viễn cũng kinh ngạc, chỉ dùng phong thủy mà làm được đến bước này, Hiến Vương không phải tu tiên thật đấy chứ. "Kìa Tiểu Ca, dị tượng này chẳng phải là 'Thiên Băng' (Trời sập) được miêu tả trong bản đồ của sư phụ tôi sao?" Dương Vân U nhìn cảnh tượng quen thuộc, chợt nhớ ra tấm bản đồ của Sở Viễn.

Sở Viễn gật đầu, hắn khẳng định việc này liên quan đến địa khí tích tụ trong Ô Đầu Chi Tiên, khí trùng vân tiêu hóa ra là có thật.

Theo đà địa khí bùng nổ, vết nứt trên trời càng lớn, hồng quang đổ xuống như thác, gió rít gào như ngày tận thế, khiến con người cảm thấy vô cùng nhỏ bé.

Sự áp bức khiến ai nấy đều khó thở!

Mãi đến khi sắp tới cửa động Hồ Lô, cảnh tượng kỳ dị trên đầu mới dần nhỏ lại, mọi người cũng bớt căng thẳng. "Nhanh lên, mọi người vào động Hồ Lô trước đi.

Chú ý, nhất định phải giữ im lặng, lũ Đằng Nhân nghe tiếng động để xác định vị trí đấy!" Sở Viễn đành tạm nén nỗi bất an, sắp xếp mọi người vào động, rời khỏi phạm vi mộ Hiến Vương rồi tính tiếp.

Sau khi tiến vào thủy vực động Hồ Lô, vị trí của mọi người đã đến gần cửa ra, từ trên cao nhìn xuống, cảnh tượng bên dưới thu hết vào trong tầm mắt.

Chỉ thấy bên bờ bãi đá lởm chởm trong động, tốp năm tốp ba những người dây leo đang nằm la liệt, không ít kẻ nằm chỏng quèo tứ tung trên đá.

Sở Viễn có thiên phú Dạ Nhãn gia trì, nhìn thấy rõ mồn một.

Đám quái vật người dây leo này nằm im bất động, không có chút động tĩnh nào, hẳn là đang nghỉ ngơi.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn vội vàng ra hiệu cho mọi người ngồi thấp xuống, giữ im lặng.

Dương Vân U đè thấp giọng, thần tình khẩn trương hỏi: “Nhiều quái vật như vậy, ít nhất cũng cả trăm con, chúng ta chỉ có vài người, đánh thế nào?

Còn đường nào khác để vòng qua không?” A Đạt ở phía sau suy nghĩ một chút, đột nhiên chen vào nói: “Hôm qua lúc truy đuổi các người, chúng tôi đã men theo sơn động tìm rất lâu, không phát hiện đường nào khác, chỉ có duy nhất lối này thôi.” Bàn Tử ngẩng đầu, quét mắt nhìn đám quái vật bên dưới, khoa tay múa chân với vũ khí trong tay, vẻ mặt nghiêm túc, nói khẽ: “Theo tôi thấy, chúng ta cứ trực tiếp cầm súng tiểu liên mở đường, cưỡng ép càn quét qua là xong!”

Sở Viễn khẽ lắc đầu.

Nhóm bọn họ phần lớn là dân làng trại Già Long, đạn dược có hạn, vũ khí cũng không đầy đủ.

Tuy trong ba lô hệ thống của hắn còn rất nhiều súng, nhưng dù có đưa cho những người này thì họ cũng không biết dùng, nhỡ đâu cướp cò tẩu hỏa thì rất phiền phức.

Quan trọng nhất là tự nhiên biến ra súng ống, hắn không thể giải thích rõ ràng được.

Nghĩ đoạn, Sở Viễn nói nhỏ: "Thị lực của đám người dây leo này rất kém, chủ yếu dựa vào thính giác để phán đoán phương vị.

Thừa dịp chúng đang nghỉ ngơi, chúng ta rón rén đi qua." "Chỉ cần không kinh động đến đám người dây leo này, mọi người cẩn thận một chút, may mắn thì có thể đi qua an toàn!" Vừa dứt lời, dân làng trại Già Long phía sau liền nhỏ giọng phản đối: "Không được, chúng ta đông người như vậy, nhỡ bị phát hiện thì chạy kiểu gì?

Đây chẳng phải là lấy mạng chúng tôi ra đánh cược sao?

Chắc chắn không được!" Bàn Tử trừng mắt nhìn đám người này, nạt nộ: "Kêu cái gì mà kêu, các người có ý kiến gì hay hơn không?

Có thì nói ra xem nào!" Nghe hắn nói vậy, các dân làng không khỏi nhìn nhau, cường công không được, đường vòng cũng không xong, đâu còn cách nào khác.

Nhất thời, đám người này dần dần im lặng, cũng không biết phải làm sao, chỉ đành đưa mắt cầu cứu nhìn về phía A Đạt!

Hắn là người có bản lĩnh lợi hại nhất trong số các dân làng đi theo chuyến này, bình thường uy vọng trong trại cũng rất cao.

A Đạt nhìn tình hình bên dưới, trầm giọng nói: "Tôi đồng ý với kế

hoạch của Sở tiên sinh, còn hơn là ngồi đây chờ chết.

Chỉ cần mọi người đồng tâm hiệp lực, chúng ta có thể vượt qua." Thấy không còn ai phản đối, Sở Viễn nhàn nhạt mở miệng: "Quyết định vậy đi, tôi đi dò đường trước!" Nói thật, nếu không phải vướng đám dân làng này, hắn và Bàn Tử dựa vào uy lực của súng tiểu liên, cưỡng ép càn quét qua không phải là không thể!

Sở Viễn nắm chặt súng, men theo bậc thang từ từ đi xuống.

Khi đến bãi đá bên bờ, đám người dây leo quả nhiên đang ngủ say, phát ra tiếng thở nặng nề.

Nhìn tình hình này, chỉ cần nín thở, động tác nhẹ nhàng một chút, đi qua không thành vấn đề.

Rón ra rón rén xuyên qua bầy quái vật, không xảy ra chuyện gì, Sở Viễn vẫy tay ra hiệu với mọi người ở phía trên.

Mọi người vốn còn chút bán tín bán nghi với cách này, nhưng khi thấy Sở Viễn bình an vô sự đi qua, lập tức mừng rỡ.

Họ lần lượt đứng dậy, cẩn thận từng li từng tí đi về phía bãi đá, học theo dáng vẻ của Sở Viễn, từ từ di chuyển.

Quả nhiên, chỉ cần biên độ động tác đủ nhỏ, đám người dây leo đang nghỉ ngơi sẽ không phát hiện ra.

Điều này cũng làm mọi người yên tâm hơn nhiều.

Cả nhóm cẩn thận từng chút một, cuối cùng cũng hữu kinh vô hiểm xuyên qua bãi đá đầy quái vật, lúc này mới dám thở phào nhẹ nhõm.

"Ủa, Nhật Mộc đâu rồi, sao còn chưa đi lên?" A Đạt đi ở cuối hàng bỗng nhiên thần sắc căng thẳng, phát hiện trong đám dân làng thiếu mất một người, không khỏi nhìn lại phía sau.

Chỉ thấy Nhật Mộc đang run rẩy đi ngược lại, cúi đầu, phảng phất như đang tìm kiếm thứ gì đó.

“Keng!” Cây súng săn của Nhật Mộc trong lúc tìm đồ đột nhiên va vào lớp thiết giáp sau lưng một con người dây leo, phát ra tiếng kêu thanh thúy.

Hắn sợ đến mức đứng chết trân tại chỗ, không dám nhúc nhích.

Hồi lâu sau, không thấy người dây leo tỉnh lại, hắn mới thở phào một hơi, tiếp tục tìm kiếm.

“Tìm thấy rồi!” Mắt Nhật Mộc sáng lên, phát hiện vật phẩm đánh rơi.

Đó là một vật được bọc trong giấy da bò, nằm im lìm trước mặt một con người dây leo.

Chương 149

Ngay khi hắn định nhặt gói giấy da bò lên, đột nhiên tay trượt một cái, đồ vật bên trong rơi cái 'bộp' xuống đất.

Hèn nhiên là pháp khí trấn thi trong lăng mộ Hiến Vương - Thanh Đồng Kính (Gương đồng)!

Tiếng gương đồng rơi xuống đất vang lên chói tai trong không gian yên tĩnh của động Hồ Lô.

Trái tim Nhật Mộc như nhảy lên tận cổ họng, không dám động đậy.

Dường như nhận ra điều gì đó, hắn từ từ quay đầu lại, chỉ thấy một con người dây leo dữ tợn đang nhe răng trợn mắt nhìn mình.

"A!" Chỉ kịp phát ra một tiếng hét ngắn ngủi, nửa thân trên của Nhật Mộc đã bị người dây leo nuốt chửng, máu tươi chảy đầy đất!

Động tĩnh này khiến toàn bộ đám người dây leo đang nghỉ ngơi đều tỉnh giấc, hung hãn nhìn chằm chằm về phía nhóm Sở Viễn.

A Đạt biến sắc, đơn thủ phát lực, kéo căng trường cung.

Mũi tên sắc bén nhanh như chớp bắn về phía con quái vật đang nuốt Nhật Mộc.

Phập!

Mũi tên bắn trúng ngay đầu người dây leo, thân thể nó co giật rồi ngã xuống, dịch thể màu xanh nhạt bắn tung tóe khắp nơi, nhìn là biết không sống nổi.

Đợi A Đạt chạy lại gần, Nhật Mộc chỉ còn lại nửa cái xác, nhìn khoang bụng hắn ruột gan phơi bày, A Đạt cố nén cảm giác buồn nôn,

nhanh chóng cúi người nhặt chiếc gương đồng dưới đất lên, rồi chạy thục mạng về phía nhóm Sở Viễn.

"Mẹ kiếp!" Bàn Tử phản ứng cực nhanh, thấy đám người dây leo đều đã tỉnh, tâm quyết định liều mạng, trực tiếp nâng súng tiểu liên lên quét một tràng.

"Người không có súng chạy trước đi!" Sở Viễn hét lớn với đám người đang ngây ra, thân hình lao nhanh về phía Bàn Tử, giương súng bắn xối xả.

Hắn trút toàn bộ đạn dược như mưa rào lên đầu đám người dây leo phía trước.

Tiếng súng vang vọng bốn phía, khiến càng lúc càng nhiều người dây leo trong thủy vực động Hồ Lô ùa tới bao vây nhóm Sở Viễn!

Những con quái vật xấu xí không hề dừng bước vì cái chết của đồng loại, ngược lại càng thêm điên cuồng, hãn không sợ chết mà lao tới.

"Tiểu Ca, nghĩ cách đi, cứ thế này không ổn đâu, nhiều quá!

Cậu còn thứ máu thần thánh kia không?" Bàn Tử vừa bắn vừa rút lui, đối mặt với số lượng người dây leo quá lớn khiến hắn có chút ứng phó không xuể, còn phải đề phòng bị đánh lén.

Sở Viễn cũng cau mày nhìn về phía trước, đám quái vật này cứ từ trong bóng tối ùn ùn kéo ra.

"Chai cuối cùng đấy.

Bàn Tử, lùi lại, thắng bại tại cú này!" Từ trong ba lô hệ thống lấy ra một ống máu của chính mình, Sở Viễn không hề keo kiệt, hắt thẳng vào một góc ngoặt hẹp.

Bàn Tử sau khi quét loạn một tràng đạn liền nhanh chóng lùi về

sau lưng Sở Viễn, miệng không ngừng chửi đổng về phía đám quái vật.

Lúc này, mấy người dân làng có súng đang bắn lẻ tẻ bên cạnh cũng được gọi quay lại, cắm đầu chạy theo đại đội phía trước.

Graooo!!!

Đám người dây leo đang ùa tới bỗng dừng lại ở nơi cách vũng máu rồng xanh không xa, chần chừ không dám tiến lên, chỉ biết điên cuồng gào thét tại chỗ.

Đoàng đoàng đoàng!

Bàn Tử thấy thế, thừa cơ xả thêm một băng đạn nữa, bắn như không cần tiền vào đám quái vật, đúng là thánh vét máng!

"Đi thôi, không khí ở đây ẩm ướt, máu không cầm chân được bao lâu đâu!" Sở Viễn hét lớn với Bàn Tử đang hăng máu, rồi từ từ lùi về phía đoạn giữa thủy vực động Hồ Lô.

"Tiểu Ca, máu này đỉnh thật đấy.

Nói gì thì nói, về nhà cậu phải cho tôi xin vài trăm mililit, đúng là khắc tinh độc vật!" Bàn Tử nhìn đám người dây leo sợ hãi không dám tiến lên, tấm tắc khen ngợi.

Sở Viễn trực tiếp lườm hắn một cái: "Cậu mơ giữa ban ngày à, còn vài trăm mililit, cậu muốn rút cạn máu tôi chắc." "Đừng nói nhảm nữa, đi mau, nếu vùng nước phía trước còn có đám người dây leo này thì phiền toái lắm!" Sở Viễn liếc Bàn Tử, bước chân tăng tốc, nhanh chóng chạy về phía trước.

Chưa nhìn thấy đại đội đâu, đã nghe thấy một tiếng hét chói tai.

"Nguy rồi, phía trước xảy ra chuyện.

Bàn Tử, nhanh chân lên!" Khi Sở Viễn và Bàn Tử đuổi tới nơi,

mọi người đã xuống nước, lúc này đang đứng bất động nhìn về phía giữa dòng.

Chỉ thấy vùng nước vốn đầy xác trôi nổi giờ trống trơn, chỉ còn một làn sương đỏ nhàn nhạt, hẳn là do Hoắc Thị Bất Tử Trùng để lại.

"Mấy tên mặt trắng kia, làm gì thế?

Đứng ngây ra đó làm chi?

Không phải chỉ là xác trôi thôi sao, có gì đáng sợ...

Ái chà, vãi, có ma!" Bàn Tử xuống nước thấy mọi người không đi tiếp, đoán là sợ xác trôi, liền mồm mép trêu chọc Phong Vu Tu.

Nhưng đợi hắn tới gần, nhìn thấy cảnh tượng phía trước, lập tức kinh hô.

Chỉ thấy một thi thể nữ mặc áo bào đỏ rách rưới, không đầu, lẳng lặng đứng trong nước, lưng quay về phía mọi người, bất động.

Qua lớp y phục rách nát, có thể thấy làn da trắng bệch đến rợn người, nhìn là biết đã bị ngâm nước rất lâu.

"Bộ đồ này sao trông quen mắt thế, đây là ai?" Bàn Tử run rẩy hỏi.

Hắn cứ cảm thấy bộ đồ này mình đã gặp ở đâu đó.

Áo đỏ, nữ nhân...

Hả?

"Bà ta... bà ta... là Thiềm Bà ở Lăng Vân Cung!" Chỉ vào cái xác nữ phía trước, Bàn Tử lắp bắp nói.

Dân làng trại Già Long càng là lần đầu tiên thấy tình huống này, có người sợ đến mức cảm thấy hạ thân nóng lên, may mà đang đứng dưới nước.

Không ai biết lai lịch của cái xác nữ này, nhìn thì giống một cái

xác chết, nhưng lúc nãy mọi người đi đường thủy đâu có thứ này!

Phong Vu Tu nghệ cao nhân gan lớn, dùng súng khẽ chạm vào đối phương, lại thấy không có phản ứng gì, ít nhất không phải loại quỷ nhập tràng.

"Đừng làm bừa.

Xích y đại hồng bào, nãi thị đại hung chi triệu (Áo đỏ thẫm là điềm đại hung), cái này chắc là dùng để trấn áp tinh vị phong thủy ở đây!" Sở Viễn đi tới, tay cầm Phát Khâu Ấn, nói với mọi người: "Phàm là thi thể dùng để trấn áp tinh vị, khi còn sống đều có địa vị rất cao, không được tùy ý đụng chạm vào thân thể, nếu không rất dễ xảy ra thi biến!" Bàn Tử lập tức nhớ tới Đại Tế Tư dưới gốc cây đa lớn, chẳng phải cũng do tháo mặt nạ ra mới sinh chuyện sao?

Thấy Phát Khâu Ấn không có phản ứng, Sở Viễn hiểu ra Thiểm Bà này có thể là vu bà của cư dân bản địa núi Già Long, bị Hiến Vương bắt về, dùng để trấn áp tinh vị phong thủy.

Cái đầu lâu áo đỏ ở Lăng Vân Cung kia chắc chính là đầu của thi thể này.

Hiến Vương quả thực đủ tàn độc, dùng pháp trấn áp 'đầu mình chia cắt'.

Cách này thường dùng cho kẻ thập ác bất tha, khiến linh hồn vĩnh viễn không được siêu sinh.

Thảo nào xác trôi trong động Hồ Lô có thể nuôi dưỡng ra loại quái dị như người dây leo, hóa ra là do cái xác Thiểm Bà này trấn áp tinh huyệt, thay đổi phong thủy.

Dương Vân U nhìn bà ta thêm vài lần, gặp lại cũng coi như là duyên phận, cúi đầu thầm tụng Độ Nhân Kinh, muốn siêu độ cho bà ta.

Sở Viễn không nói nhiều, gặp loại chuyện tà tính này, tuyệt đối không nên lo chuyện bao đồng, đường lớn lên trời, mỗi người đi một bên!

Chương 150

Nghĩ đến đây, hắn cầm ấn dẫn mọi người đi vòng qua xác nữ từ phía bên cạnh, men theo dòng nước đi về phía cửa vào lúc đầu.

Các dân làng tuy rất tò mò về lai lịch cái xác nữ này, nhưng thấy nhóm Sở Viễn cẩn thận như vậy, cũng tắt hẳn ý định tìm hiểu.

Không còn xác nữ quái dị cản đường, mọi người rảo bước nhanh trong nước, hướng về đường cũ, sợ đám người dây leo đuổi kịp.

Sắp lên bờ, Sở Viễn bỗng nhìn về phía vị trí xác nữ, lại không phát hiện thấy gì cả, phảng phất như bà ta chưa từng xuất hiện!

Tuy nhiên, tai Sở Viễn khẽ động, trong lòng thắt lại, lớn tiếng thúc giục mọi người: "Không hay rồi, quái vật sắp đuổi tới nơi, mọi người mau chạy đi!" Vừa dứt lời, từ đường thủy phía sau truyền đến tiếng sóng nước rào rạt.

Định thần nhìn lại, quả nhiên là một lượng lớn người dây leo đang đuổi theo.

"Bàn Tử, lên đạn!

Tôi với cậu mỗi người một bên, phụ trách yểm hộ!" Sở Viễn hô một tiếng rồi đứng lại bên bờ, nâng súng lên, bắn một tràng tốc độ cao vào đám người dây leo dưới nước.

"Mẹ kiếp, không xong thì thôi đúng không!" Đường thủy vốn đã khó đi, Bàn Tử chạy đến thượng khí không tiếp hạ khí, nghe Sở Viễn sắp xếp, hắn không do dự bóp cò.

Đoàng đoàng!

Đạn dược như một con hỏa long tàn phá trong động Hồ Lô.

Do đám người dây leo tụ tập đông đúc, tiếng đạn găm vào da thịt vang lên chan chát.

Vô số dịch thể màu xanh chảy vào nước, chẳng mấy chốc nhuộm vùng nước này thành một màu xanh lục.

Hơn nữa, trên mặt nước dần dần nổi lên xác chết của người dây leo, lớp lớp chồng chất.

Ở phía sau chuẩn bị tiếp ứng Sở Viễn, Dương Vân U chỉ liếc qua một cái đã cảm thấy bụng dạ cồn cào, một trận buồn nôn.

"Bàn Tử, cậu cầm cự một chút, tôi lên phía trước bố trí lựu đạn, đám quái vật này phải vĩnh viễn bị nhốt ở đây!" Sở Viễn gọi Bàn Tử một tiếng, xoay người chạy về phía cửa động Hồ Lô phía sau, lần lượt bố trí một loạt lựu đạn ở hai bên.

Đây là cửa vào động Hồ Lô, vị trí khá hẹp, chỉ đủ hai người đi song song, cho nổ chỗ này là có thể phong tỏa động.

"Tiểu Ca, xong chưa?

Tôi sắp không trụ nổi nữa rồi!" Liên tục khai hỏa khiến Bàn Tử cảm thấy cả cánh tay tê dại, nòng súng nóng đỏ rực!

"Qua đây đi!" Sở Viễn cầm súng đón lấy, xả hết băng đạn vào đám người dây leo đang điên cuồng lao tới, không chút lưu tình.

Áp lực phòng thủ của Bàn Tử lập tức giảm bớt, trong nước lại có thêm hơn chục cái xác trôi nổi.

So với Lục Sí Ngô Công và vượn trắng mình đồng da sắt ở mộ Bình Sơn, đám người dây leo này dễ đối phó hơn nhiều, hắn còn chẳng cần rút đao!

Đợi Bàn Tử chạy qua, Sở Viễn không do dự ném ra một quả lựu đạn.

Không còn hai người phòng thủ, càng ngày càng nhiều người dây leo từ dưới nước trèo lên bờ, vừa định lao tới thì nghe thấy một tiếng nổ lớn.

Sóng xung kích từ vụ nổ cực mạnh hất tung Bàn Tử và Sở Viễn ngã lăn ra đất, những người dân trại Già Long ở xa hơn cũng nghiêng ngả.

Đủ thấy uy lực vụ nổ kinh khủng thế nào!

Tức thì, bên ngoài động Hồ Lô bụi đất mù mịt, đá vụn bắn tứ tung, lối đi vốn nhỏ hẹp trong nháy mắt bị đá lấp kín.

Xa xa, người dân trại Già Long nhìn thấy động Hồ Lô bị lấp, lại liên tưởng đến những nguy hiểm mấy ngày qua, nhất thời mừng đến phát khóc.

"Tiểu Ca, Bàn Tử, hai người không sao chứ!" Dương Vân U nheo mắt nhìn qua làn khói bụi, bước thấp bước cao đi về phía hai người đang nằm dưới đất, vẻ mặt đầy lo lắng.

Nghe tiếng gọi, Sở Viễn chống tay xuống đất, miễn cưỡng đứng vững.

Thấy Bàn Tử đang nằm sấp mặt xuống đất, hắn vội vàng lao tới.

Lật ngửa Bàn Tử ra, thấy hô hấp vẫn bình thường, trán có vệt máu do trầy xước, Sở Viễn đấm nhẹ vào ngực hắn một cái.

"Khụ khụ, suýt thì chết!" Ho khan vài tiếng, Bàn Tử cuối cùng cũng tỉnh lại, dưới sự dìu đỡ của Sở Viễn từ từ đứng dậy.

Mọi người nhìn lăng mộ Hiến Vương với thần sắc phức tạp.

Tuy vào núi chưa đầy ba ngày nhưng cảm giác còn dài đằng đẵng hơn ba năm.

Đặc biệt là trại Già Long vô tình xông vào Trùng Cốc, Tộc trưởng,

con trai Tộc trưởng, Điệt Tử và mười mấy dân làng đã hy sinh, tổn thất có thể nói là thảm trọng.

Nhóm Sở Viễn nếu không phải thân mang truyền thừa của ngũ đại môn phái đạo mộ, e rằng chuyến này cũng lành ít dữ nhiều!

Đáng tiếc là từ khi tiến vào tầng trên mộ thất, flycam (máy bay không người lái) đã bị trục trặc, không biết hỏng ở xó xỉnh nào.

Điều này trực tiếp khiến nhân khí trị (điểm danh tiếng) của Sở Viễn kẹt lại ở mức ba trăm triệu, khoảng cách đến phần thưởng cấp năm trăm triệu vẫn còn rất lớn.

Tuy nhiên, may mắn là nhiệm vụ chuyến này đã viên mãn kết thúc, Mộc Trần Châu đã tới tay, còn của cải ư?

Nhiều vô kể.

Rời khỏi lăng mộ Hiến Vương, mọi người trở lại miếu Sơn Thần.

Sở Viễn nhìn cánh cổng vào bị người trại Già Long phá hủy, có chút cạn lời.

Ngôi miếu Sơn Thần này nằm ở vị trí đối xứng với thế đất trong Trùng Cốc, còn gọi là 'Thanh Long Đốn Bút', là nơi phân thanh trọc, biện âm dương của phong thủy bảo địa.

Chỉ cần phong tỏa nơi này, bất cứ thứ gì trong lăng mộ Hiến Vương cũng không thể thoát ra, chỉ tiếc cơ quan đã hỏng, lỡ mất cơ hội tốt.

Dường như nhìn ra suy nghĩ của Sở Viễn, A Đạt do dự một chút rồi đưa ba lô qua, cẩn thận nói: “Sở tiên sinh, tôi còn một ít thuốc nổ, có lẽ ngài sẽ cần dùng!” Nhờ sự hỗ trợ thuốc nổ của A Đạt, Bàn Tử phát huy sở trường, liên tiếp cho nổ hai lần tại vị trí 'Thanh Long Đốn Bút'.

Trực tiếp lấp kín hoàn toàn miếu Sơn Thần và động Hồ Lô, hắn mới chịu dừng tay.

Cũng may lăng mộ Hiến Vương xây dựa vào núi, kết cấu kiên cố chịu được nổ.

Nếu đổi lại là kiểu kết cấu như mộ Tây Hạ thì sớm đã bị lật tung mấy vòng rồi.

Sau khi giải quyết xong ẩn họa ở lăng mộ Hiến Vương, nhóm Sở Viễn đi theo sau dân làng trại Già Long, men theo đường cũ trở về.

Có người địa phương dẫn đường nên tiết kiệm được không ít thời gian, mãi đến khi về tới Bàn Sơn cổ đạo của núi Già Long, cả nhóm mới thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng sống sót trở về!

Đứng trên cổ đạo núi Già Long nhìn về phía xa, thác nước trắng xóa và cây đa to lớn hùng vĩ trong Trùng Cốc đã không còn, chỉ còn lại rừng tùng rậm rạp.

Dưới ánh mặt trời chiếu rọi, tỏa ra sức sống mãnh liệt, khác hẳn với vẻ quỷ quyệt ban đầu, trông vô cùng tường hòa.

Chuyến đi Trùng Cốc Vân Nam lần này đối với nhóm Sở Viễn không nghi ngờ gì là viên mãn, lấy được Mộc Trần Châu, đồng thời thu hoạch vô số của cải.

Tất nhiên cũng có chỗ đáng tiếc, Kê Vương (Gà Chúa) của Bàn Tử đi lạc, không biết còn sống hay không?

Có điều trong Trùng Cốc độc vật vô số, đối với nó mà nói chưa chắc đã không phải là một nơi tốt, còn hơn là đi theo sau mông Bàn Tử ăn sâu bọ.

Sau khi nghỉ ngơi ngắn, mọi người men theo đường thủy trong núi

quay về.

Sở Viễn mới biết lúc trước đi là một thủy đạo khác, còn kích hoạt cơ quan Đẳng Thuật của Hiến Vương, suýt chút nữa giữ mạng mọi người lại trong đó.

Nghe Bàn Tử kể lại sinh động như thật, đám người trại Già Long cũng sợ hết hồn, nhao nhao thề thốt sau này không bao giờ đến Trùng Cốc nữa, lần này sống sót thuần túy là do gặp được quý nhân.

Khi mọi người về đến trại đã gây chấn động cả làng.

Dù sao những năm gần đây người vào Trùng Cốc mà còn sống trở ra đếm trên đầu ngón tay.

Chương 151

Những dân làng sống sót khoa tay múa chân kể lại quá trình mạo hiểm, quên mình ôm chầm lấy người thân, họ cảm giác như được tái sinh, trong lòng cảm khái vô cùng.

Tất nhiên, những dân làng hy sinh cũng khiến gia đình họ đau lòng, tiếng khóc than vang lên, người nghe không khỏi rơi lệ.

Sở Viễn lực bất tòng tâm, Trùng Cốc nguy hiểm thế nào chính hắn còn suýt không xử lý nổi, huống chi người khác?

Để cho phía chính quyền đau đầu đi.

Về đến tiểu viện trong thôn, bất ngờ phát hiện mấy đệ tử Tá Lĩnh vẫn còn ở đó, lập tức chuẩn bị một bữa trưa thịnh soạn.

Bốn người cũng không khách khí, đều đói đến lả người, ăn uống ngấu nghiến, gặm bánh mì ba ngày liền đã quá ngán rồi.

Sở Viễn ném cho Bàn Tử một viên Bổ Khí Đan, bảo hắn tự xử lý vết thương trên trán, rồi về phòng nghỉ ngơi một trận.

Ngủ một mạch đến nửa đêm, Sở Viễn mới bị tiếng gõ cửa đánh thức.

Vốn luôn cảnh giác mà hắn cũng không phản ứng kịp, đủ thấy chuyến đi Trùng Cốc mệt mỏi thế nào, cả tinh thần lẫn thể xác đều kiệt quệ.

Đẩy cửa phòng, hóa ra là Dương Vân U và Bàn Tử cùng đến, nhìn sắc mặt đã hồi phục của hai người, đoán là cũng vừa mới tỉnh.

Bàn Tử có chút nôn nóng mở miệng: “Tiểu Ca, từ người lão Hiến Vương lấy được mấy món bảo bối vậy?

Không phải chỉ có Mộc Trần Châu và một quả hạch đào thối chứ?" Trong lòng Sở Viễn khẽ động, cười như không cười nhìn Bàn Tử, chìa tay phải ra: "Cậu nếu không muốn thì đưa hạch đào cho tôi!" "Hề hề, đây là hạch đào Thiên Tử từng chơi, giá trị liên thành đấy!" Bàn Tử rụt tay lại, vẻ mặt đắc ý.

Dương Vân U nhìn hai người đùa giỡn, không nói gì, trực tiếp lấy Mộc Trần Châu ra đặt lên bàn trước mặt mọi người.

"Cái thứ này chính là Mộc Trần Châu à, suýt chút nữa thì hai anh em mình toi mạng vì nó.

Nó làm cho người ta trường sinh được á?

Chém gió vãi!" Bàn Tử liếc nhìn Mộc Trần Châu, nghi hoặc nói.

Thấy cô lấy Mộc Trần Châu ra, Sở Viễn cũng không do dự, lấy cái túi da bò của lão Hiến Vương ra, đặt cạnh Mộc Trần Châu.

Mắt Bàn Tử sáng lên, nhanh chóng đưa tay cầm lấy, đặt trước mắt ngắm nghía, tán thán: "Chậc chậc, không hổ là từng làm Thiên Tử, nhìn bên trên này, lại còn thêu một con rồng, bên trong chắc chắn là bảo vật vô giá!" Mở ra xem, bên trong lại là một chuỗi vòng tay, xâu từng viên cổ ngọc, bên trên còn dính vết thấm, nhìn là biết đồ tốt.

Bàn Tử nhìn hồi lâu cũng không thấy manh mối gì, những vòng ngọc này điêu khắc bình thường, chất liệu cũng không phải loại cổ ngọc hiếm thấy gì, chỉ đơn thuần là niên đại lâu đời một chút, bề mặt được mài nhẵn bóng, chắc là vật Hiến Vương thường xuyên sử dụng.

Hơn nữa nhìn vân cổ ngọc, ít nhất ở thời đại đó cũng được coi là xảo đoạt thiên công.

Trùng hợp là số lượng có mười sáu cái.

Dương Vân U nhìn thoáng qua, dường như nghĩ tới điều gì, phỏng đoán: "Hiến Vương cả đời cầu tiên hỏi đạo, cổ ngọc này giống như

vật dùng để phối hợp với bàn kê và phù kê sáo tử, chỉ là số lượng hơi nhiều!" "Có điều, cũng có khả năng là lúc tính toán vị trí tinh vân, cần phối hợp các vòng ngọc khác nhau, dù sao phong thủy học cũng bác đại tinh thâm." Sở Viễn khẽ gật đầu, kinh ngạc nhìn cô một cái, không ngờ cô lại hiểu biết những thứ này, chậm rãi nói: "Cổ ngọc này tổng cộng mười sáu miếng, tôi nghĩ chắc có liên quan đến nửa cuốn 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy' gia truyền nhà tôi, để tôi về điều tra xem.

Nghe nói tổ sư gia Mạc Kim Hiệu Úy là Trương Tam Gia cũng tham chiếu cổ tịch biên soạn cuốn sách này, có thể thấy giữa hai bên chắc chắn có mối liên hệ rất lớn." Mọi người đều biết Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật là do Trương Tam Gia căn cứ vào mười sáu chữ thiên quái toàn tượng, kết hợp với Tầm Long Quyết mà viết nên.

Đáng tiếc là cuốn sách này đoạt bí mật của thiên địa, sợ tổn dương thọ, nên năm đó Trương Tam Gia đã hủy đi nửa cuốn Âm Dương Thuật.

Dương Vân U thu Mộc Trần Châu lại, nói với hai người: "Hạt châu này quan hệ đến vận mệnh tộc tôi, vô cùng huyền ảo, bí mật bên trong tôi phải về thủ đô tìm người nghiên cứu." Sở Viễn không ngăn cản cô, dù sao bản đồ Trùng Cốc là do Trần mù cung cấp, hắn đến đây đổ đấu là để kiếm tiền và nhân khí trị.

Đối với bản thân Mộc Trần Châu, không có ý nghĩa quá lớn, thứ này tốt nhất là ít dây vào thì hơn, nhỡ ai tin nó có thể trường sinh thì sao?

Thế thì sẽ mang đến vô tận phiền toái.

Hắn tin rằng chỉ cần dựa vào hệ thống, trường sinh hay không chưa biết, nhưng trường thọ là cái chắc.

Có điều, mười sáu miếng vòng ngọc này đối với người khác là cổ ngọc bình thường, nhưng đối với Sở Viễn lại là bảo bối tuyệt đối.

Những vòng ngọc này thực ra đúng như Dương Vân U nói, là vật Hiến Vương dùng để giải mã, tương tự như công cụ mật mã.

Chỉ cần ai có thể sắp xếp vòng ngọc theo thứ tự đặc định, liền có thể giải đọc mật văn, chỉ là không biết mật văn tương ứng là gì.

Sở Viễn nhìn mười sáu miếng vòng ngọc, trong lòng có sự thôi thúc ẩn ẩn, hắn biết sớm muộn gì cũng sẽ dùng đến thứ này.

Xem ra chỉ có thể đợi về thủ đô, tìm Tôn giáo sư hỏi tình hình, lão già này kiến thức rộng rãi, biết đâu lại rõ.

Sau khi mọi người sắp xếp xong công việc của mình, Dương Vân U tìm lại được Mộc Trần Châu mà tộc nhân bao đời tìm kiếm, tâm trạng rất tốt, chủ động ngỏ ý muốn nấu một bữa ngon cho hai người để tỏ lòng biết ơn.

Việc này khiến Bàn Tử lẩm bẩm: "Ăn uống cái gì, cho chút gì thực tế đi, làm cho tôi một căn tứ hợp viện giống Tiểu Ca ấy!" Giọng tuy nhỏ nhưng vẫn bị Dương Vân U nghe thấy, cô sút cho hắn một cước, lúc đi còn cười nói với Bàn Tử: "Yên tâm đi, sư phụ tôi có một người bạn già ở thủ đô muốn sưu tầm cây long hổ đoản trượng của anh, cứ đợi đếm tiền đi!" "Á, em gái, nhanh thế đã đàm phán xong rồi à.

Ái chà, cô đúng là em ruột của tôi, đợi chút, Bàn gia tới giúp cô!" Nghe Dương Vân U đã liên hệ được người mua, Bàn Tử sướng rơn, lập tức chạy theo đại hiến ân cần để cảm ơn.

Từ lúc ra khỏi Trùng Cốc, Bàn Tử đã nhờ người nghe ngóng giá trị món đồ này, người hứng thú không ít nhưng ra giá cao thì lác đác.

Thậm chí hắn còn chủ động liên hệ Hồ Bát Nhất, kết quả lão Hồ

bảo hắn quyên góp thẳng cho bảo tàng, làm Bàn Tử tức điên!

Đây là bảo bối hắn cửu tử nhất sinh đổi lấy cơ mà, giờ thì tốt rồi, cuối cùng cũng có người chịu bỏ giá cao thu mua.

Hắn đã tính cả rồi, đến lúc đó mua luôn một căn tứ hợp viện gần nhà Sở Viễn để hưởng thụ cuộc sống!

Sáng sớm hôm sau, tổ chương trình "Quốc Gia Bảo Tàng" tìm tới tận cửa, hỏi thăm về vụ flycam mất tích cũng như tình hình thám hiểm.

Sở Viễn dùng vài chuyện không quan trọng để đuổi khéo tổ chương trình, cũng trịnh trọng khuyên họ tuyệt đối không được mạo hiểm vào Trùng Cốc.

Hắn đơn giản phối hợp với nhân viên quay một đoạn video ngắn, chủ yếu giới thiệu một số tình hình ở tầng trên lăng mộ Hiến Vương.

Chuyện Mộc Trần Châu tự nhiên không hé răng nửa lời, nhưng có nhắc đến Ô Đầu Tiên Chi, làm nhân viên công tác khiếp vía hồi lâu.

Việc này càng làm Sở Viễn cảm thấy bỏ lỡ tầng trên lăng mộ là bỏ lỡ cả mấy trăm triệu nhân khí trị, thời vận không tốt!

Cuối cùng, tổ chương trình chuẩn bị biên tập đoạn video Sở Viễn ghi hình để đăng lên trang web chính thức làm thông báo.

Dù sao thời gian qua vô số cư dân mạng gọi điện đến tổ chương trình hỏi thăm xem rốt cuộc mọi người đã trải qua những gì ở tầng trên lăng mộ Hiến Vương?

Video này coi như giúp khán giả hiểu rõ ngọn ngành lăng mộ Hiến Vương, kết thúc viên mãn kỳ này.

Phía chính quyền đã chuẩn bị loại flycam tiên tiến hơn, chỉ đợi thông báo thám hiểm cổ mộ lần sau của Viện nghiên cứu khảo cổ.

Sau khi xử lý xong chuyện với tổ chương trình, Sở Viễn và Bàn Tử chủ động chào hỏi A Đạt trong trại, cũng gặp được em gái của cậu ta là Khổng Tước.

Đó là một cô gái dân tộc thiểu số có dung mạo thanh tú, da hơi ngăm đen nhưng rất hoạt bát, kéo Bàn Tử nói chuyện không ít.

Sở Viễn nhấn mạnh với A Đạt về sự nguy hiểm của chướng khí ở cửa vào Trùng Cốc, kiến nghị cậu ta xin phép chính quyền liệt Trùng Cốc vào danh sách cấm khu thực sự.

A Đạt cũng đã chứng kiến sự khủng khiếp của quái vật trong cốc, lo lắng cho an toàn của người trong trại nên lập tức nhận lời.

Đợi Sở Viễn và Bàn Tử về đến tiểu viện mới biết Phong Vu Tu sáng sớm tinh mơ đã rời khỏi trại Già Long.

Bàn Tử nghe xong liền cà khịa: "Tên mặt trắng này, quá không giảng quy củ, dù sao cũng cùng hoạn nạn, không chào tiếng nào đã chạy rồi." Sở Viễn cũng không để ý, tên này vốn là thám tử Tôn giáo sư cài cắm bên cạnh, đoán chừng là muốn khảo sát năng lực của hắn.

Đuổi khéo tổ chương trình xong, nhóm Sở Viễn cũng chuẩn bị rời Vân Nam, về thủ đô bắt tay vào điều tra bí mật Mộc Trần Châu.

Ngược lại Bàn Tử, tên này giữa đường đột nhiên đổi chuyến bay, thần thần bí bí đòi đi Nội Mông một chuyến, nói là có hẹn với người cùng quê.

Sở Viễn đoán tên này chắc lại đi đổ đấu rồi.

Nội Mông từ xưa đến nay là nơi tụ tập đa dân tộc, lịch sử lâu đời, từng có nhiều nền văn minh cổ đại hưng thịnh suy tàn để lại lượng lớn di tích, bao gồm cả cổ mộ.

Hơn nữa địa lý đa dạng gồm thảo nguyên, sa mạc, núi non... cực dễ hình thành phong thủy bảo địa, lợi cho việc xây lăng tẩm.

Quan trọng nhất đây từng là thủ đô của nhà Nguyên, rất nhiều đạt quan quý nhân chọn an táng ở đây, cổ mộ tự nhiên nhiều.

Chương 152

Bàn Tử hành động một mình Sở Viễn cũng không lo lắng, dù sao cũng là Mạc Kim Hiệu Úy, súng pháp cực chuẩn, ba năm gã to con cũng không lại gần được.

Thêm nữa hắn giờ là cố vấn đặc biệt của Viện khảo cổ, lúc không có việc thì rất tự do, nhận chút việc tư cũng bình thường. ...

Thoáng cái, Sở Viễn và Dương Vân U đã về đến thủ đô.

Sở Viễn về thẳng nhà, Dương Vân U đi tìm bạn giải mã Mộc Trần Châu.

Cuối cùng Sở Viễn chủ động nhắc nhở cô, trong Mộc Trần Châu rất có thể chứa lượng bức xạ nhỏ, bảo cô nghiên cứu theo hướng này.

Về đến tứ hợp viện, Sở Viễn sửa sang lại số vàng bạc nhặt được trong mộ Hiến Vương, định nhờ Hoa Vinh xử lý giúp.

Còn những cổ vật giá trị cao khác thì được hắn cất vào mật thất.

Nhìn căn phòng đầy ắp bảo vật, trong lòng Sở Viễn rất có cảm giác thành tựu, có lẽ nhiều năm sau hắn cũng sẽ thành lập bảo tàng tư nhân cho hậu thế chiêm ngưỡng.

Những món có tì vết, giá trị sưu tầm bình thường thì định để Hoa Vinh bán đi, đường dây của gã rộng, quan hệ nhiều.

Nhận được điện thoại của Sở Viễn, Hoa Vinh lập tức chạy tới.

Dù sao lần giao dịch đầu tiên gã cũng kiếm được không ít lộc.

Nghe nói lần này số lượng còn lớn hơn, Hoa Vinh sướng rơn, nhất là khi gã nhìn thấy những món Sở Viễn gọi là "hàng lỗi", bên trong lại có cả đồ đồng xanh.

Cả người gã lúc đó ngây ra, thứ này mà cũng cho tôi biết sao?

Nhưng cuối cùng vẫn cắn răng nhận.

Loại đồ này tư nhân chắc chắn không dám thu, nhưng bảo tàng nhà nước hoặc địa phương thì có, quan trọng là cách thao tác.

Với danh tiếng Bắc Cực Sơn của Hoa Vinh, từng giúp các bộ phận này khai quật vô số cổ mộ, xử lý hợp pháp những thứ này chỉ là chuyện nhỏ.

Ngày hôm sau, Sở Viễn định về Viện nghiên cứu khảo cổ xem hoạt động sắp tới, lại bất ngờ nhận được một cuộc gọi lạ.

Thủ đô, quán trà Hậu Hải, tầng ba.

Đến địa điểm hẹn, Sở Viễn nhìn quanh, từ từ đi tới vị trí gần cửa sổ, so ra thì chỗ này ngắm cảnh đẹp nhất.

Toàn bộ cảnh sắc Hậu Hải thu hết vào đáy mắt, khiến người ta thư thái vô cùng, nhưng khi nhìn thấy gã Tây ngồi đối diện, tâm trạng Sở Viễn có chút tệ đi.

Đó là một gã Tây mặc vest chỉnh tề, ria mép nhỏ, đeo kính gọng vàng, vẻ mặt mỉm cười nhìn Sở Viễn.

"Mạc Kim Hiệu Úy Sở tiên sinh, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.

Tôi là Mã Khắc (Mark), đại diện pháp lý của tập đoàn Khoáng Nghiệp Hoàn Cầu, hôm qua tôi là người liên hệ với ngài." Mã Khắc nói một tràng tiếng Trung bập bẹ, chủ động chào hỏi Sở Viễn.

Giơ tay không đánh người mặt cười, Sở Viễn mặt không cảm xúc gật đầu, chậm rãi nói: "Hôm qua anh nói Bàn gia gặp nguy hiểm, ý là gì?" Mã Khắc rất hiểu văn hóa Việt Nam, đối mặt với sự chất vấn của Sở Viễn không hề hoảng loạn, còn hạ thấp mình chủ động đứng dậy rót trà.

Sau đó gã mới ung dung giải thích: “Chủ tịch tập đoàn chúng tôi rất hứng thú với nền văn minh cổ đại Âu Lạc, đặc biệt rất coi trọng kỹ thuật chuyên nghiệp của Mạc Kim Hiệu Úy các ngài!” Mã Khắc hai tay dâng trà, từ từ đưa đến trước mặt Sở Viễn, vẻ mặt trịnh trọng: “Chủ tịch dặn dò, bất luận phải trả giá nào cũng muốn hợp tác với ngài một lần, chỉ cần ngài chịu ra tay, giá cả tùy ngài ra!” Nhìn dáng vẻ tài phiệt của gã Tây này, ánh mắt Sở Viễn ngưng lại.

Thảo nào tên công ty nghe quen tai thế.

Hóa ra là kịch bản phim *Tầm Long Quyết*.

Nếu nhớ không nhầm thì phim này nói về mộ Nữ Thần ở Nội Mông Cổ.

Không ngờ dòng thời gian mấy chục năm trước lại quay về hôm nay, nhưng nghĩ đến dòng thời gian ở mộ Bình Sơn thì cũng thấy bình thường.

Hơn nữa, Sở Viễn đặc biệt hứng thú với đóa Bỉ Ngạn Hoa trong mộ Nữ Thần ngàn năm kia, thứ có thể gây ảo giác, rất giống pháp khí.

Chuyến đi Trùng Cốc Vân Nam giúp Sở Viễn phát hiện trong cốc còn rất nhiều bí mật chưa biết, trong đó có liên quan đến thiên thạch.

Theo lý thuyết, Bỉ Ngạn Hoa này cũng thuộc một loại thiên thạch, nhưng có thể khiến người ta sinh ảo giác, lại còn là tấn công diện rộng, rất lợi hại.

Sở Viễn cảm thấy bảo bối này cùng đẳng cấp với Mộc Trần Châu, có thể bộc phát năng lượng phi phàm tại thời điểm và địa điểm đặc thù.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn thần sắc tự nhiên nhìn Mã Khắc, nhàn nhạt nói: “Công ty khai thác khoáng sản bao giờ lại cần Mạc Kim Hiệu Úy giúp đỡ vậy?

Các người tìm nhầm người rồi.” Mã Khắc nghe vậy thì biết Sở Viễn đã buông lỏng, liền không giấu giếm, kể rõ ngọn ngành cho Sở Viễn.

Theo lời Mã Khắc, công ty Khoáng Nghiệp Hoàn Cầu có một mỏ ở Khắc Luân Tả Kỳ, Nội Mông.

Công nhân khai thác vô tình phát hiện một ngôi cổ mộ, đồng thời đào được không ít tượng đá lớn và mảnh vỡ đồ cổ, nghi là văn vật thời Tống Liêu, nhưng mãi không tìm được lối vào.

Đúng lúc Sở Viễn với thân phận Mạc Kim Hiệu Úy đang livestream khảo cổ thám hiểm, đặc biệt là sau ba kỳ phát sóng, chủ tịch Khoáng Nghiệp Hoàn Cầu không chút nghi ngờ thân phận Mạc Kim Hiệu Úy của hắn, cho rằng hắn nhất định tìm được lối vào cổ mộ.

Sở Viễn không ngạc nhiên về lời mời này, chắc là Bàn Tử bảo bọn họ tìm mình, xem ra gặp rắc rối thật rồi.

Mã Khắc là người quan sát tinh tế, rất có mắt nhìn, thấy Sở Viễn lộ vẻ nghi hoặc liền đặt điện thoại lên bàn.

Sở Viễn nhoài người nhìn, bên trong đang phát một đoạn video.

Ái chà, nội dung video chính là cảnh Bàn Tử đang trổ tài "phân kim định huyệt", thủ đoạn này khiến Tá Lĩnh Lực Sĩ nhìn thấy cũng muốn rơi lệ!

Cậu là Mạc Kim Hiệu Úy, đáng lẽ phải là "sưu sơn tầm long", đằng này cậu chơi luôn thuốc nổ mở đường, Tá Lĩnh Lực Sĩ cũng không trực tiếp như vậy.

Nhìn Bàn Tử vẻ mặt chột dạ trong video, Sở Viễn cạn lời.

Cái tập đoàn Khoáng Nghiệp Hoàn Cầu này cũng không vừa, ai cũng tin sái cổ.

Thời gian quay lại hai ngày trước, tại Khắc Luân Tả Kỳ, Nội Mông Cổ.

Một chiếc xe việt dã đang phóng như bay trên thảo nguyên bao la, bánh xe cuốn bụi mù mịt, khiến người trong xe ho khan từng cơn.

Ngoài cửa xe, thảo nguyên mênh mông như biển xanh, nhấp nhô gợn sóng, hòa cùng trời xanh mây trắng tạo nên cảnh tượng thú vị.

Đột nhiên xe cua gấp, rẽ vào một con đường nhỏ ngoằn ngoèo, hai bên là bụi cỏ rậm rạp.

Tài xế rồ ga, chẳng mấy chốc đã dừng trước một trang trại có hàng rào bao quanh.

Cửa xe mở ra, Bàn Tử từ từ bước xuống.

Nhìn bãi cỏ quen thuộc trong ký ức trước mắt, Bàn Tử hít sâu một hơi, trong lòng tràn đầy cảm khái.

Lúc này, tiếng vó ngựa từ xa vọng lại, Bàn Tử nhìn theo, chỉ thấy một thiếu nữ cưỡi ngựa cao to đang lao tới.

Gã Tây đi cùng Bàn Tử nhiệt tình giới thiệu: "Bàn gia, vị này là tiểu thư Dương Tử (Yoko), là thư ký chủ tịch chúng tôi.

Hành động lần này do tiểu thư Dương Tử toàn quyền phụ trách!" "Người Nhật à?" Bàn Tử đánh giá người mới tới, lệ khí trên mặt lóe lên rồi biến mất, sau đó khôi phục thần tình, lầm bầm.

Chỉ thấy người đến dáng người nhỏ nhắn, tóc ngắn đen, mặc bộ đồ bó màu đen gọn gàng, bên hông đeo một thanh trường đao, trông rất tháo vát.

Mặt cô ta trang điểm kiểu thiếu nữ nổi loạn đậm đà, ánh mắt sắc bén, toát ra khí tức lạnh lùng.

Chỉ nhìn cách ăn mặc của Dương Tử tiểu thư này là biết dân nhà

võ, liếc qua đã thấy không phải dạng vừa.

Hí hí hí!

Dương Tử ghìm cương ngựa, dừng lại cách Bàn Tử không xa.

Gã Tây thấy thế vừa định giới thiệu thì bị Dương Tử ngăn lại.

Chương 153

Đánh giá Bàn Tử một lượt, Dương Tử lạnh lùng nói: "Tôi biết anh, Bàn Tử, không phải anh đi theo Sở tiên sinh sao?

Người chúng tôi muốn mời là vị Sở tiên sinh kia kìa!" Vừa dứt lời, người đi cùng Bàn Tử xuống xe mặt mũi đã tối sầm, lớn tiếng hô: "Vị tiểu thư này, người bên cạnh tôi đây là đại gia trong giới đổ đấu, Khải gia!

Truyền nhân đời thứ 99 của chính tông Mạc Kim Hiệu Úy, tuyệt đối chuyên nghiệp." Người này dáng người không cao, tầm một mét bảy, thể hình hơi gầy, mặc áo khoác dày màu tối, ánh mắt lộ ra vẻ giảo hoạt.

Khi gã mở miệng nói chuyện, chiếc răng vàng lóe lên khiến người ta ấn tượng sâu sắc, chính là bạn tốt của Bàn Tử - Đại Kim Nha!

Dương Tử lạnh lùng nhìn hai người, ánh mắt có chút nghi ngờ, suy nghĩ một lát rồi ném gói tư liệu cho Bàn Tử.

Nhận lấy mở ra xem, Bàn Tử như bị sét đánh, bên trong hèn nhiên là một tấm thạch khắc hình Bỉ Ngạn Hoa!

"Đây là tư liệu về cổ mộ.

Cả vùng trang trại bán kính hai trăm dặm này đều thuộc Tập đoàn Hoàn Cầu, có thể thăm dò địa chất bất cứ lúc nào, mong chờ màn thể hiện của Mạc Kim Hiệu Úy!" Nói xong, Dương Tử nhìn sâu vào Bàn Tử một cái rồi giật cương, cưỡi ngựa rời đi trước.

"Ái chà, mẹ kiếp, con bé này láo thật, dám nói chuyện với Bàn gia như thế." Thấy kim chủ đi rồi, Đại Kim Nha giả bộ làu bàu vài câu, đến bên cạnh Bàn Tử nói nhỏ: "Bàn Tử, cậu phải ổn trọng chút, sau

này trông cả vào biểu hiện của cậu đấy!" "Hừ, tìm mộ khác Bàn gia có thể kém chút, nhưng mộ Nữ Thần thì tôi rành lắm.

Kim gia cứ nhìn đi, phân phó xuống, bắt đầu làm việc." Bàn Tử vung tay, vẻ mặt bễ nghễ lớn tiếng nói.

Mười phút sau!

Uỳnh!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, kèm theo vô số đất đá bắn tung tóe, trực tiếp nổ ra một cái hố to tướng trên mặt đất.

"Lại không đúng, vẫn không đúng, đây đã là cái hố thứ chín rồi, bên dưới toàn là tầng đá!" Nghe tin tức công nhân truyền lại qua bộ đàm, gã Tây tức giận nhìn chằm chằm Bàn Tử, châm chọc: "Mạc Kim Hiệu Úy quả nhiên danh bất hư truyền, thảo nguyên sắp bị nổ thành mặt rỗ rồi mà vẫn chưa thấy cổ mộ đâu, rốt cuộc anh tìm kiểu gì thế?" Bàn Tử nghe vậy mặt cứng đờ, trán toát mồ hôi lạnh.

Món "phân kim định huyệt" này xưa nay đều là việc của Tiểu Ca, Bàn gia hắn toàn xung phong đi đầu, biết quái gì mấy kỹ thuật này.

Thấy gã Tây còn định trào phúng, Bàn Tử vội giơ tay hét lớn: "Huynh đệ Mã Khắc đừng kích động, mau đi mời huynh đệ Sở Viễn của tôi tới, thi triển thuật Sưu Sơn Tầm Long, chắc chắn sẽ tìm được lối vào mộ Nữ Thần!" ...

Nhìn biểu hiện này của Bàn Tử, Sở Viễn đen mặt.

Cái quỷ gì thế?

Coi tôi là cứu binh à?

"Sở tiên sinh, ngài yên tâm, Vương tiên sinh ở tập đoàn chúng tôi được ăn ngon uống say.

Tập đoàn Khoáng Nghiệp Hoàn Cầu mười phần thành ý, xin ngài

cân nhắc.” Mã Khắc đẩy gọng kính, thái độ thành khẩn.

Gã đã xem video của Sở Viễn, biết hắn rất giỏi Tầm Long Quyết, nếu có người này giúp đỡ, chắc chắn sẽ giải quyết được vấn đề của chủ tịch.

Như vậy gã sẽ lập công lớn, sau này trong ghế hội đồng quản trị Tập đoàn Khoáng Nghiệp Hoàn Cầu chưa chắc không có một phần của gã.

Sở Viễn mỉm cười lắc đầu, nhàn nhạt nói: “Xin lỗi Mã Khắc tiên sinh, gần đây tôi có thể phải đi Côn Luân Sơn, chuyến đi mộ Nữ Thần này e là không kịp rồi.” Tuy Sở Viễn hứng thú với thiên thạch Bỉ Ngạn Hoa, nhưng nếu lịch trình xung đột, hắn chắc chắn ưu tiên đi Côn Luân Sơn.

Còn Bàn Tử, tên này tự có thủ đoạn, hắn không lo đám người Khoáng Nghiệp Hoàn Cầu có thể thực sự giữ chân được cậu ta.

Không tìm thấy lối vào mộ Nữ Thần, đối với Bàn Tử mà nói có khi lại là chuyện tốt.

Dường như đã liệu trước hành động của Sở Viễn, Mã Khắc cũng không lo lắng, chỉ từ từ đẩy một chiếc hộp ngọc tử đàn bát bảo đến trước mặt Sở Viễn.

“Mong Mạc Kim Hiệu Úy xem qua giúp!” Mã Khắc cười mỉm, dường như đã chắc chắn Sở Viễn sẽ đồng ý yêu cầu của họ.

Chẳng lẽ chỉ dựa vào bảo vật trong hộp?

Sở Viễn nhất thời không đoán được sáo lộ của đối phương, thấy gã Tây Mã Khắc không nói thêm gì, liền cầm lấy hộp ngọc, từ từ mở ra.

Đó là một món đồ trang sức phù văn cổ xưa to bằng nửa bàn tay, nằm tĩnh lặng trong hộp ngọc, tỏa ra khí tức thần bí và cao quý.

Chỉ thấy bề mặt phù sức hiện lên vân lý cổ xưa loang lổ, hình dáng như một con cự long uốn lượn, nhưng điều kỳ lạ là đôi mắt của nó lại trống rỗng, không có bất kỳ dấu vết nào của nhãn cầu.

"Vô Nhãn Long Phù?" Nhìn thấy phù văn thần bí này, Sở Viễn thốt lên.

Thứ này hắn quá quen thuộc rồi.

Lúc ở mộ Bình Sơn, Tá Lĩnh Lực Sĩ khi dọn dẹp cổ thi của đại tướng quân đời Nguyên đã lấy được hai cái phù văn tương tự từ thắt lưng, lần lượt là Nhân Phù và Quỷ Phù, được Hoa Vinh tặng cho Sở Viễn làm quà cảm ơn.

Sau đó Sở Viễn mới nhớ ra lai lịch của hai phù văn này, nay Vô Nhãn Long Phù cũng đến tay hắn, tứ đại phù văn đã được ba.

Những phù văn này đều quan hệ đến việc có tìm được Địa Tiên Thôn của Quan Sơn Thái Bảo hay không, không ngờ cuối cùng lại được mình thu thập.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn nhìn Mã Khắc với ánh mắt thâm sâu, nhàn nhạt nói: "Mộ Nữ Thần, vụ này tôi nhận.

Ngày mai xuất phát, kết thúc sớm tôi còn đi Côn Luân Sơn!" Mã Khắc thấy vậy, chủ động đưa tay ra, mỉm cười nhìn Sở Viễn, kích động nói: "Sở tiên sinh, hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ!" Sở Viễn lại không thèm để ý đến gã, cầm hộp ngọc đi thẳng, đầu cũng không ngoảnh lại.

"Phì!

Hy vọng anh thực sự có bản lĩnh, đừng như tên Bàn Tử chết tiệt kia, lừa ăn lừa uống!" Thấy Sở Viễn đã đi xa, Mã Khắc lầm bầm vài câu, gã đã bị ám ảnh với thủ pháp thăm dò huyệt mộ của Vương Bàn Tử rồi.

Hai ngày sau, chập tối, tại trang trại của Tập đoàn Khoáng Nghiệp Hoàn Cầu trên đại thảo nguyên Nội Mông Cổ.

Những tầng mây dày đặc chất đống nơi chân trời, trời như cái lồng úp xuống tứ phía.

Sở Viễn nhìn ngắm cảnh núi non xa xa, biết màn đêm sắp buông xuống.

Đột nhiên tiếng đàn Mã Đầu Cầm nức nở vang lên, tiếng đàn đặc biệt thê lương hùng hồn, như khóc như than, làm rối loạn suy tư của Sở Viễn.

Mã Khắc cầm khăn tay trắng bịt mũi, cau mày hỏi nhỏ: "Sở tiên sinh, đã cả một ngày rồi, bao giờ chúng ta bắt đầu thăm dò địa chất?

Chủ tịch sắp sốt ruột rồi." Bàn Tử thấy gã Tây này lại lải nhải thúc giục không ngừng, trừng mắt nhìn gã một cái rồi xuống ngựa đi đến bên cạnh Sở Viễn.

"Tiểu Ca, Bàn gia tôi hồi trẻ từng đến đây, tôi chắc chắn mộ Nữ Thần ở khu vực này, chỉ là thế núi trập trùng bất định.

Năm đó cũng không biết chui ra từ cái khe núi nào, giờ muốn tìm lại lối ra thực sự nhớ không rõ." Nhìn cảnh sắc quen thuộc trước mắt, Bàn Tử có chút vò đầu bứt tai, trong mắt thoáng qua tia đau khổ.

Đối với quá khứ Bàn Tử vào mộ Nữ Thần, Sở Viễn không hỏi nhiều, nhưng địa hình thế núi nơi này quả thực kỳ lạ, ắt có đại mộ.

"Nơi này sơn xuyên hành chỉ (núi sông chạy dừng) chập chùng là rồng, địa thế miên man ngưng kết là rồng, có tượng 'Nhị Long Hí Châu', quả thực là đất long mạch bảo huyệt." Sở Viễn chỉ vào thế núi sông dưới ánh hoàng hôn xa xa, tính trước kỹ càng nói.

Mã Khắc cưỡi ngựa phía sau nghe vậy, nhìn theo hướng tay Sở Viễn, chỉ thấy đại thảo nguyên trầm tịch cỏ vàng liền trời.

Tầm mắt nhìn đến đâu cũng là một mảnh mênh mông, biển cỏ nhấp nhô như sóng, có những sườn núi nhô lên, trông như mấy hòn đảo cô độc trên biển cỏ.

Dù gã dốt đặc cán mai về phong thủy, nhìn thấy cảnh tượng này cũng biết đây chắc chắn là nơi tốt.

Quan sát một hồi, Sở Viễn lên ngựa, phân phó với gã Tây phía sau: "Về doanh trại, nghỉ ngơi nửa tiếng, sau đó sắp xếp một đội công trình đi theo tôi, chuẩn bị xuống mộ!" Nói xong, Sở Viễn nắm cương, hai chân kẹp bụng ngựa, con ngựa lập tức chồm lên hí vang một tiếng rồi phi nước đại.

Mã Khắc vẻ mặt bội phục nhìn Sở Viễn đi xa, sau đó liếc Bàn Tử một cái, cười khẩy, thúc ngựa về doanh trại.

"Ái chà, đù má, mày nhìn cái gì?" Bàn Tử thấy gã Tây này dám thái độ với mình, lập tức miệng phun hương hoa, lên ngựa đuổi theo. ...

Khi Sở Viễn về đến doanh trại, trước hơn hai mươi túp lều trong trang trại đã đốt lửa trại, công nhân Khoáng Nghiệp Hoàn Cầu đang bận rộn.

Xem ra là đang chuẩn bị bữa tối cho mọi người.

Sở Viễn cưỡi ngựa đến bên chuồng ngựa, vừa xuống ngựa thì có một người đi tới.

Chưa nhìn rõ mặt mũi đã nghe thấy tiếng cười nịnh nọt: "Ái chà, Sở gia, ngài cuối cùng cũng về rồi, vừa nãy vị Chủ tịch Khoáng Nghiệp Hoàn Cầu kia cứ đòi gặp ngài mãi!" Người tới nhe răng cười, rất có mắt nhìn nhận lấy dây cương trong tay Sở Viễn, buộc ngựa vào chuồng, vẻ mặt hớn hở.

Chương 154

Chính là Đại Kim Nha đi cùng Bàn Tử tới đây, người này tuy giỏi luồn cúi nhưng tâm địa không xấu, cũng coi như có nghĩa khí.

"Kim gia, vị chủ tịch ông nói có phải là người kia không!" Sở Viễn chỉ vào túp lều lớn nhất cách đó không xa, nghi hoặc hỏi.

Đại Kim Nha nhìn theo, trước doanh trại đèn đuốc sáng trưng, một cái bệ lộ thiên rộng hơn ba mươi mét vuông dựng lên giữa trời.

Phía sau bệ chính là một bức bình phong điêu khắc gỗ khổng lồ, bên trên khắc hình đồ án Thái Cực Âm Dương, khá có ý cảnh Đạo gia.

Bên cạnh bình phong có hơn mười người đang ngồi xếp bằng, ở giữa nhất là một phụ nữ mặc áo bào trắng, nhìn tuổi tầm hơn năm mươi.

Lúc này, bà ta đang nhắm nghiền mắt, bày ra tư thế ngũ tâm triều thiên, dường như đang tu luyện cái gì đó, vẻ mặt đầy thành kính!

"Sở gia, vị này ghê gớm lắm, là chủ tịch Khoáng Nghiệp Hoàn Cầu, cũng là Vô Thượng Tôn Sư Ứng Thải Hồng nữ sĩ, là một kỳ nhân đấy." Đại Kim Nha thần bí ghé sát lại, nhìn về phía xa rồi hạ thấp giọng giới thiệu: "Nghe nói vị này bẩm sinh mắt một đen một vàng, hiệu xưng có thể thấy quỷ thấy thần, mấy năm trước truyền ra tin bà ta tu luyện đắc đạo ở dãy Himalaya.

Khiến danh tiếng nổi như cồn, ở hải ngoại càng được hoan nghênh, đặc biệt thành lập Hoàn Cầu Tu Linh Hội, chuyên thu nhận con em nhà giàu danh tiếng làm đồ đệ.

Lại còn thành lập Tập đoàn Khoáng Nghiệp Hoàn Cầu, chỉ trong mấy năm ngắn ngủi đã phát triển thành gã khổng lồ khai thác mỏ thế

giới, tiền đồ không thể hạn lượng a!" Sở Viễn khẽ lắc đầu, mắt một đen một vàng cái gì, sợ là mắc bệnh nan y gì đó thôi, Âm Dương Nhãn chân chính là một loại công năng đặc dị.

Thường chỉ có người tinh thần đặc biệt mạnh mẽ mới có thể nhìn thấy những thứ người thường không thấy, ít nhất chắc chắn không phải vị trước mắt này.

Dưới cảm xúc linh mẫn của Sở Viễn, tinh thần lực người này bình thường, tố chất thân thể thấp hơn người thường rất nhiều, xem ra là mang bệnh trong người.

"Kim gia, đi thôi, đi gặp vị Vô Thượng Tôn Sư này!" Sở Viễn cười khẽ, chậm rãi đi về phía doanh trại của Ứng Thải Hồng.

Đại Kim Nha thấy thế đảo mắt, vội vàng đi theo.

Vừa đến trước doanh trại, Sở Viễn và Đại Kim Nha đã bị hai nam tử áo xám chặn lại.

Đại Kim Nha vội vàng cười xòa bước lên: "Huynh đệ, làm phiền thông báo một tiếng, cứ nói Mạc Kim Hiệu Úy đến thăm, chúng tôi đã hẹn trước với Ứng chủ tịch." "Để họ qua đây!" Lúc này, những người đang tu hành trên bệ cũng từ từ mở mắt, nghe thấy động tĩnh bên này liền nhao nhao nhìn sang.

Ứng Thải Hồng nheo mắt nhìn hai người, sau đó khẽ dặn dò vài câu với người đàn ông râu quai nón bên cạnh.

Gã râu quai nón gật đầu liên tục, rồi lớn tiếng hô với hai người đàn ông đang chặn Sở Viễn.

Không còn ai ngăn cản, Sở Viễn và Đại Kim Nha thuận lợi đến bên mép bệ.

Lúc này Sở Viễn cũng thấy mắt của Ứng Thải Hồng quả thực đặc thù.

Thảo nào có thể trở thành Vô Thượng Tôn Sư người người ca tụng, chỉ dựa vào dị trạng ở mắt, lại thêm bao bì tinh xảo.

Đây chẳng phải là con đường của mấy khí công sư thập niên 80-90 thế kỷ trước sao?

Không ngờ vẫn còn nhiều người mù quáng tin theo như vậy.

"Xem ra vị này chính là Mạc Kim Hiệu Úy Sở Viễn danh tiếng lẫy lừng gần đây.

Đã người đến rồi thì xin hãy giúp tôi một tay!" Ứng Thải Hồng lộ vẻ vui mừng nói.

Để vào được mộ Nữ Thần lần này, bà ta đã phải trả cái giá rất lớn về tiền bạc và thời gian.

Chỉ vì món thần vật trong truyền thuyết kia, bà ta đã xem livestream của Sở Viễn, bất kể là thân thủ hay phá giải cơ quan đều thực sự lợi hại.

Ngôi mộ Nữ Thần này mấy năm trước đã bị chính quyền khai quật một lần, bên trong hung hiểm dị thường, trực tiếp khiến mấy chục người phát điên, mất tích.

Cuối cùng cấp trên đã đình chỉ việc khai quật mộ Nữ Thần.

Thông qua cái giá lớn, bà ta có được tư liệu nội bộ tuyệt mật về ngôi cổ mộ năm đó.

Hóa ra năm xưa chính quyền chỉ khai quật được một đường hầm ngầm, chưa tìm thấy lối vào thực sự của mộ Nữ Thần, do đó tổn thất thảm trọng.

Khu khu một đường hầm đã hung hiểm như vậy, đủ thấy cổ mộ chân chính người thường vào tuyệt đối cửu tử nhất sinh, bà ta mới tìm đến Sở Viễn và Bàn Tử.

Chính là hy vọng có thể mượn thân thủ của Mạc Kim Hiệu Úy đạt được mục đích của mình!

Sở Viễn mặt không cảm xúc, nhàn nhạt nhìn Ứng Thải Hồng, mở miệng nói: "Tôi đã nhận Vô Nhãn Long Phù thì biểu thị việc này tôi nhận.

Cho người của bà ăn uống no nê đi, nửa tiếng sau xuất phát!" Ứng Thải Hồng khẽ gật đầu, thì thầm vài câu với người đàn ông râu quai nón bên cạnh rồi giải tán mọi người, trở về doanh trại.

Sở Viễn dẫn Đại Kim Nha tìm đến lều của Bàn Tử, đơn giản chỉnh trang lại trang bị.

Nghĩ đến huyễn thuật trong mộ, hắn trực tiếp đưa cho hai người mỗi người một viên Diệu Tâm Hoàn và Giải Độc Hoàn, hy vọng khi gặp ảo giác có thể phát huy chút tác dụng.

Màn đêm cuối cùng cũng buông xuống, trên thảo nguyên trời cao trăng sáng, công nhân Khoáng Nghiệp Hoàn Cầu lục tục mang không ít thức ăn đến doanh trại.

Ba người cũng không kiểu cách, nghĩ đến lát nữa còn việc lớn phải làm, không nói lời khách sáo nào, trực tiếp cắm cúi ăn.

Nửa giờ sau, tại khu đồng cỏ thuộc Tập đoàn Khai thác Hoàn Cầu.

Sở Viễn đứng trên sườn núi, ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng treo cao trên đỉnh đầu, lại nhìn thế núi nhấp nhô nơi xa, từ từ lấy la bàn ra. "Hạo nguyệt đương không chiếu đại long, đăng cao viễn vọng định triêu phong, nhược hữu linh phượng hồi cố xử, bàn long ngọa hổ tại đương trung.

Quả nhiên là bảo huyệt!" Bàn Tử nghe vậy tinh thần chấn động.

Xem ra bối cảnh của cái Tập đoàn Hoàn Cầu này rất thâm sâu, đến địa điểm cơ mật của Nữ Thần Mộ cũng có thể mò ra được.

Ngôi đại mộ này mấy năm trước trong quá trình khai quật đã xảy ra sự kiện điên loạn tập thể nên bị niêm phong, hắn từng nghe Phong Vu Tu nhắc tới.

Không ngờ Ứng Thải Hồng này còn lấy được bản đồ phương vị mộ huyệt.

Khu đồng cỏ này cách khu vực bị quan phương phong tỏa chừng mười mấy cây số chứ chẳng chơi.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử đi đến bên cạnh Sở Viễn, hạ giọng hỏi: "Tiểu Ca, nhiều năm trước tôi từng vào Nữ Thần Mộ, địa thế trong đó cao thấp nhấp nhô, chênh lệch đến hơn mười mét, nơi này lại là đồng bằng?" Sở Viễn lắc đầu, chỉ về dãy núi mơ hồ phía xa, cười nói: "Người đời đều biết thuyết long mạch, nhưng vạn vật ôm âm phụ dương, có dương ắt có âm, nơi cực âm của long mạch chính là phượng sào.

Nơi này nằm ở vị trí sơn âm (bóng núi), trong truyền thuyết là Linh Phượng Bảo Huyệt cực kỳ hiếm thấy, xem ra địa vị của vị nữ thần này tất nhiên rất cao!" Linh Phượng Bảo Huyệt?

Bàn Tử đúng là có nghe người trong nghề giới thiệu qua thuyết pháp này, bình thường chỉ có lăng tẩm của thành viên nữ hoàng thất mới có thể sở hữu quy cách như vậy. "Có tìm được lối vào Nữ Thần Mộ không?

Cái thời tiết quỷ quái này một ngôi sao cũng chẳng thấy, Thiên Tinh Thuật có dùng được không?" Ngẩng đầu nhìn tinh không, chỉ có một vầng trăng cô độc treo cao, Bàn Tử lo lắng Thiên Tinh Phong Thủy Thuật của Sở Viễn không có đất dụng võ.

Sở Viễn nhìn kim chỉ nam từ từ di động trên la bàn, khẽ cười: "Ai bảo với cậu là tôi dùng Thiên Tinh Phong Thủy Thuật?" Phong thủy bí thuật trong Tầm Long Quyết có rất nhiều loại, Thiên Tinh Phong

Thủy Thuật là môn hối sáp thâm ảo nhất, tìm lối vào Nữ Thần Mộ cũng không cần lấy dao mổ trâu giết gà.

Hắn lúc này sẽ lợi dụng thuật vấn quái để cầu được bát quái, tức là có thể suy đoán ra quái tượng tương ứng với thuần âm, từ đó tìm ra phương vị chính xác. "Khảm Tây, Chấn Đông, Khôn Bắc, Càn Nam.

Thượng Càn vi thiên, chí chính thuần dương, âm dương giao thái; Hạ Khôn vi địa, thị vi thuần âm!" Theo sự chuyển động của Bát Bảo La Bàn, ánh mắt Sở Viễn liên tục quan sát bốn phía, cuối cùng chỉ về hướng chính Bắc, tính trước kỹ càng.

Tên tây Mã Khắc nhìn Sở Viễn lẩm bẩm trong miệng thì vẻ mặt đầy khốn hoặc, không kìm được nhìn sang Đại Kim Nha bên cạnh.

Đại Kim Nha ngẩn ra, nhưng kim chủ đã lên tiếng thì tự nhiên phải giải thích.

Hắn đảo mắt, trong lòng đã có kế sách.

Chỉ thấy Đại Kim Nha từ từ mở chiếc quạt xếp trong tay, vẻ mặt đắc ý nhìn Mã Khắc, cười như không cười giải thích: "Mã Khắc tiên sinh, vị Sở gia này chính là Mạc Kim Hiệu Úy, vừa rồi thi triển là bản lĩnh giữ nhà của Mạc Kim Hiệu Úy - Tầm Long Phân Kim chi thuật.

Ngài nhìn xem, chủ nhân Nữ Thần Mộ ngàn năm chẳng phải là nữ thần sao?

Đại biểu cho thuần âm, nhưng trong mắt Mạc Kim Hiệu Úy thì đó chính là phương hướng.

Là định vị lối vào mộ đạo, đây mới là phong phạm Mạc Kim chính tông!" Nghe Đại Kim Nha nói thế, không chỉ Bàn Tử vẻ mặt đầy bất ngờ nhìn hắn, mà trong lòng Sở Viễn cũng khẽ động, không khỏi nhìn hắn với con mắt khác xưa vài phần.

Chương 155

Có thể nói ra danh đường này cũng là người có nghiên cứu về phong thủy, chỉ riêng kiến thức phong thủy sơ lược này, người trong nghề như Bàn Tử cũng không nghe ra được. "Kim gia, không nhìn ra nha, ông còn hiểu cái này cơ đấy!" Bàn Tử nhìn Đại Kim Nha với con mắt khác, giơ ngón tay cái lên khen ngợi.

Sở Viễn cũng khẽ gật đầu với Đại Kim Nha. "A!" Tay phải Đại Kim Nha khẽ khựng lại, sắc mặt đột biến, sau đó lại làm như không có chuyện gì đáp lại: "Chút đồ vật này của tôi là do lão gia tử trong nhà thuận miệng dạy, sao so được với Sở gia bác học, không đáng nhắc tới, chê cười rồi." Khiêm tốn xong, Đại Kim Nha xoay người đi, lau mồ hôi trán.

Mẹ kiếp, thế mà cũng để mình chém gió trúng, phong thủy cũng chẳng khó lắm nhỉ.

Sở Viễn cũng không giải thích chi tiết, trực tiếp phân phó cho nhân viên đội công trình sau lưng Mã Khắc: "Hướng về phía chính Bắc, cách đây ba mươi dặm, cứ mỗi năm dặm đặt một điểm nổ, đặt ba chỗ." Dưới sự trợ giúp của trăng sáng đêm nay, Sở Viễn căn cứ vào Tầm Long Quyết phán đoán ra đại khái phương vị Nữ Thần Mộ, cụ thể phải xem tình huống sau khi nổ.

Mã Khắc trong lòng ngẩn ra.

Không phải chứ, lại còn nổ?

Nghĩ đến đây, hắn tình không tự chủ liếc nhìn Bàn Tử một cái.

Bàn Tử thấy tên tây lộ ra biểu tình này thì lập tức nổi nóng, bước nhanh lên phía trước, dí sát mặt Mã Khắc mắng lớn: "Còn ngẩn ra đó làm gì, đây là cách tìm lối vào nhanh nhất, mau đi gọi người đi!" Thấy

bộ dạng nghiêm túc của Sở Viễn, Mã Khắc chỉ đành gật đầu, ra hiệu cho tiểu đội công trình phía sau tiến hành nổ định điểm. "Điểm số 1, nổ!" Oanh!

Như một tiếng sấm sét nổ vang giữa trời đêm, mọi người phảng phất cảm giác được cả mặt đất dưới chân đều đang rung chuyển!

Sở Viễn cảm nhận tình huống dưới chân, bỗng nhiên ánh mắt lóe lên, lớn tiếng nói với Bàn Tử: "Tìm được lối vào rồi.

Bàn Tử, thông báo xuống dưới, chuẩn bị tốt các thiết bị máy móc liên quan, xuống mộ!" Mã Khắc vẻ mặt ngơ ngác nhìn hai người.

Trong bộ đàm còn chưa truyền ra kết quả, sao mày có thể chắc chắn như vậy? "Rè...

Rè...

Điểm số 1, bên dưới rất sâu, không gian rất lớn, giống như là một mộ đạo!" Nghe tin tức truyền đến từ bộ đàm, Mã Khắc lập tức kích động vạn phần, nhìn Sở Viễn vỗ tay khen ngợi: "Không hổ là Mạc Kim Hiệu Úy, quả nhiên bất phàm, điểm đầu tiên này đã đo được vị trí mộ đạo, bái phục!" Sở Viễn không để ý đến Mã Khắc, sau khi gọi Bàn Tử một tiếng, mọi người chậm rãi đi về phía điểm nổ số 1. ...

Mười phút sau, tại hố sâu điểm nổ số 1.

Tập đoàn Hoàn Cầu không hổ là dân khai thác mỏ, chưa đầy mười phút đã lắp đặt tạm thời một bộ thang máy, có thể đi thẳng xuống đáy hố sâu.

Bàn Tử cũng không biết kiếm đâu ra một cái lồng chim, cầm một sợi dây dài từ từ thả xuống, khiến Sở Viễn nhìn mà đen mặt. "Kiểm tra không khí an toàn, không chứa bất kỳ độc tố nào, có thể xuống mộ bình thường!" Đột nhiên, một người trong đội công trình cạnh Sở Viễn nhìn số liệu trả về từ máy đo không khí trong tay, lớn tiếng báo

cáo.

Ách.

Bàn Tử nghe thấy tiếng này, thần tình cứng đờ, vẻ mặt đầy xấu hổ, vội vàng kéo cái lồng chim vừa thả xuống lên. "Phi, thật vô vị, cái gì cũng tự động, thế này còn là đổ đấu nữa à?" Bàn Tử bất mãn lầm bầm.

Nói xong, chân hắn đá một cái, một chiếc thang dây bố trí sẵn từ từ thả xuống dọc theo mép hố sâu. "Kim gia, ông đi đâu đấy, đi theo tôi!" Bàn Tử nhìn Đại Kim Nha đang đi xa, vội vàng gọi giật lại, bắt hắn theo mình leo thang dây xuống cùng.

Bước chân Đại Kim Nha khựng lại, sau đó lau mồ hôi lạnh trên trán, từ từ lại gần Bàn Tử, hạ thấp giọng oán thán: "Bàn gia, tôi nói này, đồ nghề đổ đấu của chúng ta có phải cũng nên tiến bộ theo thời đại không?

Ngài xem, thế này có phải hơi mất mặt không?" Bàn Tử khinh thường hừ lạnh một câu, phản bác: "Tôi nói cho ông biết, đây đều là đồ chơi tổ sư gia truyền lại, bộ đồ nghề này đã được kiểm nghiệm hơn một ngàn năm rồi!" "Cậu nói có phải không, Tiểu Ca!" Sở Viễn khoanh tay trước ngực, khẽ cười với Bàn Tử: "Bàn Tử nói đúng, quy củ của tổ sư gia.

Có điều, cậu xuống trước đi, tôi vẫn là đi thang máy thôi, chúng ta còn có thể chiếu ứng lẫn nhau." Đại Kim Nha ở bên cạnh nghe vậy, trực tiếp giơ ngón cái với Sở Viễn, vẫn là vị gia này nói chuyện thực tế.

Trực tiếp làm Bàn Tử nghẹn đỏ mặt, chộp lấy dây thừng, chuẩn bị men theo thang dây mình thả mà xuống.

Đúng lúc này, Ứng Thải Hồng dưới sự tháp tùng của đám đệ tử

chậm rãi đi tới, trực tiếp bước vào thang máy đã chuẩn bị sẵn.

Sở Viễn thấy thế, mày hơi nhíu lại, trầm giọng nói: "Ứng chủ tịch, đổ đấu không phải là mời khách ăn cơm, tình huống trong mộ rắc rối phức tạp, thân thể này của bà e là không chịu nổi đâu!" Ứng Thải Hồng nghe ra Sở Viễn nói bóng gió, ánh mắt lóe lên, từ từ mở miệng: "Người sống, luôn cần một chút tinh thần." Nói xong, bà ta tự mình bước lên thang máy, đám đệ tử cũng bám sát phía sau.

Thấy bà ta đích thân xuống mộ, Sở Viễn cũng không ngăn cản, dù sao cũng đã báo trước, đoán chừng thân thể bà ta e là thực sự không xong rồi.

Đại Kim Nha lề mề đi theo sau lưng Sở Viễn, miệng lầm bầm: "Sở gia, tôi chỉ là kẻ múa mép khua môi, ngôi mộ này tôi không xuống nữa được không!" Dứt lời, cô nàng Dương Tử phía sau đang nhai kẹo cao su nghe thấy thế, trực tiếp tung một cước đá hắn vào thang máy. "Ái ui, vãi!" Chỉ nghe Đại Kim Nha thảm thiết kêu một tiếng, ngã vào trong thang máy, vẻ mặt dở khóc dở cười nhìn Dương Tử ở phía trên hố sâu.

Dương Tử nhếch khóe miệng, đắc ý dương dương nhìn hắn.

Bộ dạng này giống hệt mấy em gái côn đồ (tiểu thái muội), chẳng có chút dáng vẻ nào của thư ký chủ tịch. ...

Nữ Thần Mộ, mộ đạo.

Là tiểu đội công trình của Tập đoàn Khai thác Hoàn Cầu, làm việc sạch sẽ gọn gàng, thủ pháp chuyên nghiệp, chỉ mới một lúc sau, cả đại sảnh trong mộ đã đèn đuốc sáng trưng.

Tốc độ làm việc này không chậm hơn Tá Lĩnh Lực Sĩ dưới trướng Hoa Vinh là bao.

Đào mỏ, đổi nghề đi đào mộ, về mặt chuyên môn mà nói cũng coi

như thích hợp.

Đây là một đại điện rộng chừng hai ba trăm mét vuông, trung tâm dựng hai hàng mười hai cây cột đá, trên cột điêu khắc đủ loại hình thù thụy thú.

Hơn nữa trên cột đá đầy những văn lộ kỳ dị, nhìn như đồ đằng của giáo phái nào đó, trông rất thần bí.

Cửa chính của đại điện là một cánh cửa đá khổng lồ hai cánh, dài ba mét, cao năm mét, trên cửa đá điêu khắc hai bức thạch khắc môn thần.

Dưới ánh đèn chiếu rọi, môn thần này cao ba mét, mặc chiến bào, chân đi chiến ủng, tay cầm bảo kiếm, trợn mắt nhìn uy vũ bất phàm.

Đặc biệt là đôi mắt môn thần dùng thuốc màu điểm nhãn, thủ pháp tinh trạm linh động, thoạt nhìn khiến người ta không kìm được rùng mình ớn lạnh. "Còn ngẩn ra đó làm gì?

Hai bức thạch khắc có thể dọa các người thành cái dạng quỷ này sao?

Mau đặt thuốc nổ phá cửa cho tao!" Mấy người đội công trình đi đầu vừa đến trước cửa lớn đã bị môn thần dữ tợn này chấn nhiếp, ngây người tại chỗ, không dám tiến lên.

Mã Khắc bịt mũi miệng, cố nén nỗi sợ trong lòng, thấy chủ tịch nhíu mày liền vội vàng chạy ra quát mắng mấy người kia.

Nhìn tên tây này ra vẻ chó săn, Bàn Tử vẻ mặt đầy bỉ di.

Thấy cảnh này, hắn trực tiếp đứng ra. "Dừng tay!

Mẹ kiếp, cái gì cũng đòi nổ thế hả?

Mày đang đi khai thác mỏ hay là đi đổ đấu vậy?

Cút ra cho tao!" Bàn Tử không chút lưu tình chỉ vào mũi Mã Khắc

mà mắng, chọc cho tên tây này tức đỏ cả mắt, định động thủ. "Ứng chủ tịch, đã nhận chuyến đi này thì phải nghe chúng tôi chỉ huy.

Phía trên ngôi mộ này bằng phẳng, không thể tùy ý nổ phá." Sở Viễn nhìn Ứng Thải Hồng, trịnh trọng nói.

Ứng Thải Hồng biết bản lĩnh của Sở Viễn, suy nghĩ một chút rồi khẽ gật đầu với Mã Khắc trước cửa đá.

Chương 156

Mã Khắc thấy thế, lập tức trừng mắt nhìn Bàn Tử một cái, từ từ lùi lại. "Mạc Kim Hiệu Úy, bắt đầu làm việc đi!" Mã Khắc lúc đi ngang qua người Sở Viễn, chỉ vào cửa đá khổng lồ, ý vị thâm trường nói.

Sở Viễn bất động thanh sắc, đối với kẻ sắp chết, chút lượng dung người này hắn vẫn có.

Sau khi đánh giá bốn phía, hắn đi đến trước cửa đá.

Tạo hình cửa đá kỳ đặc, không giống thiết kế Thăng Long, quả thực giống như lăng mộ nước Liêu trong phim ảnh.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn đặt hai tay lên cửa đá. "Thừa kim tương thủy, huyệt thổ ấn mộc, ngoại tàng bát phong, nội bí ngũ hành, trảm sơn tố lang, xuyên thạch vi tàng!" Dứt lời, hai ngón tay phải của Sở Viễn phát hiện một chỗ rỗng ở bên phải cửa đá.

Nghĩ đến là làm, Sở Viễn mạnh mẽ dùng lực cắm vào.

Trong tiếng kinh hô của mọi người, hai ngón tay thế mà xuyên qua đá, trực tiếp lôi ra một viên gạch đá bên cạnh trụ cửa.

Phịch!

Viên gạch rơi xuống đất, lộ ra một cái lỗ động hình chữ nhật to bằng bàn tay. "Vãi chưởng, Mạc Kim Hiệu Úy trâu bò thế sao?

Đá cũng bị ngón tay hắn chọc nát, cái này mà chọc vào người thì còn gì là mạng?" "Quá tàn nhẫn, trước kia tôi còn tưởng Mạc Kim Hiệu Úy trên tivi là kỹ xảo, mẹ kiếp, đây là ngoan nhân hàng thật giá thật a!" "Nhìn thế này, trong mộ sẽ không có thứ gì bẩn thỉu hoặc là đại tống tử chứ?" Ứng Thải Hồng đứng sau đám đông nhìn thấy biểu

tình của Sở Viễn, tinh quang lóe lên.

Có lẽ lần này, bà ta thực sự có thể được như ý nguyện!

Dương Tử bên cạnh bà ta siết chặt thanh trường đao bên hông, vẻ mặt không phục nhìn Sở Viễn, phảng phất muốn đánh một trận bất cứ lúc nào.

Ứng Thải Hồng dường như nhận ra sự khác thường của Dương Tử, khẽ lắc đầu với cô ta.

Vị này chính là bảo đảm cho chuyến đi này, không thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Bởi vì bà ta đã không đợi được nữa rồi.

Cảm nhận được bàn tay hơi run rẩy của Ứng Thải Hồng, Dương Tử lúc này mới buông lỏng trong lòng. "Sở gia, ngài đúng là cái này (số một), thực sự là cao tay nha, chậc chậc, cái này là lỗ khóa cửa lớn phải không!" Đại Kim Nha thấy thủ đoạn cao siêu của Sở Viễn, lập tức nặn ra nụ cười chạy tới, giơ ngón cái lên, tuôn ra một tràng nịnh nọt. "Ừ, đây chính là cơ quan khóa cửa lớn, chìa khóa nằm ngay trên minh đường!" Sở Viễn nhìn xà ngang phía trên cửa lớn, từ bên hông lấy ra Phi Hổ Trảo, mạnh mẽ phóng đi, quấn chặt lấy xà ngang.

Chỉ thấy thân hình hắn nhảy lên một cái, hai chân đạp lên cửa đá, nắm lấy dây thừng nhanh chóng leo lên trên.

Quả nhiên, phát hiện một tảng đá.

Đây là một tảng đá hình hộp chữ nhật, nhìn kích thước thì vừa vặn có thể khảm vào cái lỗ động vừa phát hiện.

Cạch cạch!

Khi tảng đá được cắm vào lỗ động, cửa đá khổng lồ của mộ huyệt đột nhiên phát ra từng trận tiếng cơ quan, từ từ mở ra hai bên. "Cửa

mở thật rồi, không hổ là Mạc Kim Hiệu Úy, năng lực đổ đấu này đúng là chuyên nghiệp!" "Haizz, quả nhiên việc chuyên môn vẫn phải tìm nhân sĩ chuyên nghiệp, tôi vẫn là về nhà đào mỏ thôi." "Không biết Mạc Kim Hiệu Úy còn tuyển người không?

Tôi muốn chuyển nghề!" Đám người Tập đoàn Hoàn Cầu nhao nhao nhìn Sở Viễn với vẻ mặt nhiệt thiết.

Đây đâu phải là trộm mộ, quả thực chính là thần tượng!

Sau khi cửa đá mở ra, Mã Khắc nóng lòng muốn thể hiện liền rảo bước lao tới trước cửa lớn, kích động đánh giá tình cảnh bên trong.

Đột nhiên một đạo tiếng gió lẫm liệt gào thét ập tới, chỉ thấy giữa không trung trong mộ đạo, một con quái vật đầu ngựa thân người mạnh mẽ lao ra!

Cùng với từng trận tiếng gió rít, thân ảnh quái vật giữa không trung nhao nhao hóa thành bụi phấn, xuyên qua người bọn Mã Khắc.

Dọa cho đám Mã Khắc hét toáng lên, thậm chí ẩn ẩn có thể ngửi thấy mùi lạ trong không khí, có người trực tiếp bị dọa tiểu ra quần!

Mã Khắc lại càng khua khoắng loạn xạ gậy leo núi trong tay, khuôn mặt vốn đã trắng của người da trắng lại càng thêm thảm bạch.

Bàn Tử thấy thế, trực tiếp bồi cho hắn một cước, đạp hắn lăn quay ra đất, đồng thời miệng hét lớn: "Mày khua khoắng cái gì thế hả, đừng làm bị thương người khác.

Đây là hiện tượng thuốc màu ngàn năm gặp không khí bị bay hơi, nhìn cái tiền đồ của mày kìa." Nghe Bàn Tử nói vậy, đám Ứng Thải Hồng phía sau lập tức thở phào nhẹ nhõm, trận trượng vừa rồi quả thực đủ khủng bố.

Mã Khắc mặt lúc xanh lúc trắng, hắn dám chắc tên Bàn Tử chết tiệt này nhân cơ hội muốn báo thù mình, thật là chó má!

Hắn có khổ không nói nên lời, chỉ đành phẫn hận nhìn Bàn Tử một cái, xấu hổ bò dậy, vẻ mặt hậm hực lùi sang một bên.

Sở Viễn cười nói với mấy nhân viên đội công trình đang ngây ra như phỗng: "Đừng đứng ngẩn ra đó nữa, bắt đầu chiếu sáng đi!

À đúng rồi, mọi người sau khi vào tuyệt đối đừng chạm linh tinh, kẻo kích hoạt cơ quan!" Mấy người tiểu đội công trình nhao nhao gật đầu vâng dạ, sau đó liền bắt đầu làm việc, bố trí thiết bị chiếu sáng cho mộ đạo.

Chẳng mấy chốc, cả mộ đạo sáng như ban ngày, tình huống bên trong rõ mồn một, đỡ cho Sở Viễn không ít phiền toái.

Đại Kim Nha nhìn thấy giữa mộ đạo có một tấm bia đá cao hai mét, huých Bàn Tử, nhỏ giọng hỏi: "Bàn gia, ngài xem giúp, trên này khắc là chữ Khiết Đan phải không, nó viết nội dung gì vậy?" Bàn Tử liếc qua loa một cái, vừa cười vừa chỉ, từng chữ từng câu nói: "Dùng mông nghĩ cũng biết, trên này khẳng định viết là 'Kẻ trộm mộ chết'!" Đại Kim Nha nghe vậy thì ngẩn ra, tiến lên nhìn kỹ một hồi mới nghi ngờ nói: "Chỗ này không chỉ có bốn chữ a!" Sở Viễn nhìn thoáng qua rồi nhìn sang chỗ khác.

Đúng là chữ Khiết Đan chính tông, còn là loại hoàng thất chuyên dùng, ngặt nỗi không hiểu nội dung.

Cỗ thân thể này xác thực học khảo cổ, nhưng đọc chữ cổ không phải sở trường của hắn, nếu có Trần Giáo sư ở đây may ra còn đọc được. "Ái chà chà, mọi người mau nhìn, nét vẽ này ít nhất hơn một ngàn năm, chậc chậc, phẩm tướng này, ít nhất đổi được một căn tứ hợp viện nha!" Bàn Tử trực tiếp lườm hắn một cái, tức giận nói: "Uổng cho ông còn là dân buôn đồ cổ, mua bán thứ này tội còn nặng hơn buôn lậu đồ đồng đấy, ông làm ơn giữ chút đầu óc đi!" Đại Kim Nha cười ngượng ngùng, tiếp tục thưởng thức những bức bích họa

màu sắc diễm lệ, kỹ thuật vẽ tinh mỹ tinh trạm và thủ pháp biểu hiện linh động.

Khiến người ta than thở không thôi!

Sở Viễn đánh giá những bức bích họa dài dằng dặc hai bên, trong tranh miêu tả cảnh sinh hoạt của một vị quý tộc Khiết Đan, tiền hô hậu ủng.

Hẳn chính là chủ nhân ngôi Nữ Thần Mộ này, con gái duy nhất của Liêu Thái Tổ Da Luật A Bảo Cơ - Da Luật Chất Cổ, nữ thần Tát Mãn Giáo!

Đồng thời, cũng là chủ nhân cuối cùng của dị bảo Bỉ Ngạn Hoa. "Tiểu Ca, đây là tượng điêu khắc gì vậy, sao nhìn giống con ngựa thế!" Tiếng kinh hô đột ngột của Bàn Tử kéo Sở Viễn đang đắm chìm trong bích họa, tư tự phiêu phiêu trở về.

Xoay người nhìn lại, giữa mộ đạo có một tên đầu ngựa thân người, tay cầm lưỡi hái màu đen, đang uy phong lẫm lẫm trừng mắt nhìn mọi người. "Đây là Thiên Mã, trong Tát Mãn Giáo, ngựa trời là tọa kỵ của thần, hẳn là điêu khắc trấn mộ thú trong thất, không cần đại kinh tiểu quái!" Sở Viễn vỗ vai Bàn Tử, khẽ giải thích, đồng thời ra hiệu cho Bàn Tử đi theo sau mình, tiếp tục tiến lên.

Mộ đạo này rộng hơn ba mét, nhưng chiều dài lại rất ngắn, ước chừng trăm mét, mọi người liền đi đến tận cùng.

Đây là một thạch thất tứ thông bát đạt, đứng trên cao nhìn xuống, tổng cộng có tám con đường, mỗi con đường đều có một đầu thú trấn thủ.

Ở trung tâm thạch thất là một đài sen, trên đài thình lình có một vị tướng quân cưỡi ngựa, tay cầm lợi kiếm, thủ hộ nơi này.

Tuy trải qua ngàn năm phong hóa, tướng quân đã hóa thành một cái

xác khô quắt, chiến mã cũng chỉ lờ mờ nhìn thấy chút cốt giá.

Dù vậy, vẫn có thể nhìn ra người này khi còn sống tất định là một vị tướng quân kiêu dũng thiện chiến, nhìn khí thế rất dọa người.

Đại Kim Nha thấy thế, cẩn thận kiểm tra một hồi rồi khen: "Chậc chậc, nhìn vị gia này xem, thật là có khí phách, uy phong lẫm lẫm, chiến công hách hách a!" Bàn Tử trực tiếp đẩy Đại Kim Nha một cái, bảo hắn nhường đường, mồm mép tổn hại nói: "Kim gia, mắt nhìn của ông thật tốt, chỗ nào nhìn ra người ta chiến công hách hách thế?

Cái này không phải rõ rành rành sao, chính là một kẻ trông cửa." Nghĩ đến đây, Bàn Tử đột nhiên cầm đèn pin chiếu vào đám người Mã Khắc, trầm giọng nói: "Mấy người các người, đừng có tùy tiện lộn xộn, chúng ta có lời trước, nếu không kích hoạt cơ quan thì đừng trách bọn tôi!" Thấy đám Mã Khắc tỏ thái độ không quan tâm, Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, đuổi theo bước chân Sở Viễn, kiểm tra xung quanh. "Tiểu Ca, thần tượng ở mộ đạo này là một con chó đầu người thân này!" Sở Viễn cầm đèn chiếu qua, quả nhiên là thú chó thân người, xem ra đây chính là cơ quan trong mộ đạo, hẳn là có liên quan đến bát quái. "Cẩn thận chút, lát nữa tùy cơ hành sự!" Dặn dò Bàn Tử một câu, Sở Viễn đi xác minh mấy bức tượng điêu khắc ở các mộ đạo khác.

Đợi Sở Viễn đi khỏi, Đại Kim Nha đột nhiên vẻ mặt bỉ ổi huých Bàn Tử, chỉ vào một cái xác khô cách đó không xa nói: "Bàn gia, ngài xem giúp, kia có phải đồ bồi táng không?" Bàn Tử định thần nhìn lại.

Chương 157

Hoắc, quả nhiên là một ít khí cụ vàng bạc, ngay cả ấm trà cũng bằng vàng, quả nhiên không hổ là vương công quý nữ.

Đây mới chỉ là mộ đạo đã xuất hiện đồ bồi táng, xem ra chuyến đi Nữ Thần Mộ lần này lại là thời cơ để Bàn gia ta phát tài rồi.

Trước khi đến, Bàn Tử đã nhờ người nghe ngóng rõ ràng, mặt nạ Đại Tế Tư và đoản trượng Rồng Hổ lấy được ở Vân Nam Trùng Cốc giá trị không nhỏ.

Đủ cho hắn chi tiêu nửa đời sau, chuyến đi Nữ Thần Mộ lần này cũng là để tìm kiếm cố nhân trong ký ức sâu thẳm, không ngờ còn có tiền của phi nghĩa.

Tuy hắn có mấy chục triệu thân giá, nhưng nhìn đống vàng bạc trước mắt, chân muỗi có nhỏ thì cũng là thịt, đến cũng đến rồi, lấy!

Nghĩ là làm, Bàn Tử trực tiếp nhét cái ấm trà bằng vàng vào ba lô.

Đại Kim Nha thấy thế cũng không cam lòng rớt lại phía sau, nhét mấy tấm kim bài vào túi.

Sau khi lấy xong đồ bồi táng, hai người nhìn nhau cười, nhìn sang mộ đạo bên cạnh, mặt lộ vẻ mỉm cười, không hẹn mà cùng đi qua đó.
...

Cùng lúc đó.

Trong thạch thất, Ứng Thải Hồng thấy Sở Viễn đi dò đường liền ra hiệu cho Dương Tử bên cạnh, bảo cô ta kiểm tra ngực tướng quân cưỡi ngựa.

Dương Tử ngưng thần nhìn, đồng tử co rụt lại, vội vàng mở miệng: "Tôn Sư, cái này giống hệt huy hiệu đồng chúng ta có được

trước đó!" Đó là một chiếc huy hiệu bằng đồng bám đầy bụi, to bằng bàn tay, mặt chính khắc sáu cánh hoa, chính là hình dạng Bỉ Ngạn Hoa!

Dương Tử vừa dứt lời liền muốn tiến lên gỡ huy hiệu đồng xuống.

Lúc này Mã Khắc ở bên cạnh đột nhiên đảo mắt, chắn trước người cô ta.

Chỉ thấy Mã Khắc chỉnh lại quần áo, cố làm ra vẻ ưu nhã cười nói: "NO, NO, việc này không phải việc tiểu thư Dương Tử tôn quý nên làm, cứ để tại hạ làm thay cho!" Nói xong cũng không đợi Dương Tử phản ứng, Mã Khắc đi thẳng về phía tướng quân trên ngựa, đưa tay về phía ngực tướng quân.

Cạch!

Huy hiệu đồng có hình Bỉ Ngạn Hoa bị hắn gỡ xuống.

Thấy lớp bụi dày ở mặt sau, Mã Khắc nhẹ nhàng thổi một cái cho bụi bay đi.

Sau đó Mã Khắc cười ha ha, từ trong túi lấy ra chiếc khăn lụa trắng bọc huy hiệu lại, người hơi khom xuống đưa cho Ứng Thải Hồng, miệng tôn kính gọi: "Tôn Sư!" Ứng Thải Hồng mỉm cười, đưa tay nhận lấy huy hiệu, kiểm tra xác nhận không sai liền giao cho Dương Tử phía sau, phân phó cô ta cất kỹ.

Nhìn Mã Khắc đê mi thuận nhãn, Ứng Thải Hồng trong lòng rất hài lòng, việc dạy dỗ lứa hội viên này rất thành công, vừa định khen ngợi đối phương...

Đột nhiên, cùng với một trận tiếng "cạch cạch" cơ quan vận chuyển, đài sen nơi tướng quân cưỡi ngựa trước mắt mọi người lại từ từ dâng lên.

Chúng nhân nhìn thấy cảnh này, trong lòng tràn đầy kinh ngạc, đây là kích hoạt cơ quan gì sao?

Còn chưa đợi mọi người hồi thần từ trong kinh ngạc, chỉ thấy mấy cái mộ đạo xung quanh thạch thất tiếp liền phát ra một tràng tiếng "rầm, rầm".

Nghe tiếng nhìn lại, thình lình thấy những cánh cửa đá vốn nằm sau lưng thần tượng trong mộ đạo thế mà lần lượt hạ xuống mở ra, lộ ra con đường phía sau.

Theo cánh cửa đá cuối cùng mở ra, không khí trong mộ thất đột nhiên thông suốt, một trận hàn phong thổi qua khiến người ta không khỏi rùng mình một cái!

Hù hù!

Sau khi mộ đạo thông gió, hàn phong thổi ra thế mà trực tiếp thổi tan nhục thân tướng quân trên lưng ngựa, cuối cùng hóa thành từng mảng bụi phấn.

Đám bụi rơi đúng vào người Mã Khắc và hai thành viên tiểu đội công trình đang đứng trước đài sen, cuối cùng từ từ biến mất trong không khí.

Nhìn lưng ngựa trống không, cứ như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra. "Khụ khụ, khụ khụ!" Đột nhiên một trận tiếng ho khan phá vỡ hoàn cảnh tịch tĩnh trong mộ thất.

Mã Khắc nghe tiếng, ghét bỏ nhìn hai người sau lưng.

Chỉ thấy Mã Khắc mặt lộ vẻ không vui, nộ xích hai công nhân không có tiền đồ, lớn tiếng nói: "Câm miệng, cái xác khô này để cả ngàn năm, gió thổi một cái tự nhiên sẽ thành tro!" Nói xong, nhìn bộ quần áo dính đầy bụi, hắn trực tiếp cởi ra, ném cho nhân viên đội công trình phía sau.

Ai ngờ đối phương nhìn cũng không thèm nhìn một cái, tùy ý vứt xuống đất.

Mã Khắc thấy thế sắc mặt biến đổi, vừa định mở miệng trách mắng...

Một nhân viên dính phải bụi phấn đang liên tục vỗ ngực ho khan, phảng phất mỗi lần ho đều như muốn ho cả tim phổi ra ngoài.

Thân thể hắn theo tiếng ho kịch liệt run rẩy, sắc mặt trở nên đỏ ửng như máu, hai tay lại càng không ngừng cào cấu loạn xạ ở cổ. "Khụ khụ!" Hắn trực tiếp co quắp trong góc tối ẩm ướt, đôi mắt trở nên trống rỗng vô thần, gân xanh trên mặt nổi lên, bộ dạng như bị ngạt thở.

Vốn đang bình tĩnh, Mã Khắc bỗng cảm giác như có một vạn con kiến đang nhảy múa trong cổ họng mình, sắc mặt hắn nín đến đỏ bừng. "Khụ khụ!" Cuối cùng, không thể nhịn được nữa, hắn ho lên sù sụ, thân thể như ngọn núi vàng đổ sập xuống ngọc trụ ngã nhào ra đất, không ngừng co giật.

Nhìn bộ dạng ho khan khó chịu của ba người, những người khác của Hoàn Cầu Khai Thác vừa định tiến lên liền bị Ứng Thải Hồng kịp thời quát lui.

Rất rõ ràng, ba người này không chỉ đơn giản là hít phải bụi gây ho, mà giống như trúng kịch độc gì đó.

Cứ như vậy, trong tình cảnh không ai giúp đỡ, tiếng ho của đám Mã Khắc vang vọng trong mộ thất tịch tĩnh, nghe chói tai vô cùng.

Lúc này, trong đại não Mã Khắc còn sót lại một tia lý trí.

Hắn giãy giụa quỳ ngồi dậy, nhìn thân thể không ngừng vặn vẹo, đôi mắt càng là chảy ra huyết lệ đỏ lòm.

Cảm giác ngứa ngáy khắp người khiến hắn khó mà chịu đựng,

trực tiếp xé toạc quần áo, dưới làn da hắn đột nhiên xuất hiện từng đường mạch máu thô to.

Dường như cảm nhận được tử vong uy hiếp, Mã Khắc giãy giụa từ từ đứng dậy, nhìn về phía Ứng Thải Hồng, lớn tiếng hét: "Tôn Sư, cứu tôi, tôi không muốn chết, Tôn Sư, mau cứu tôi!" Bộ mặt vốn đã xấu xí của Mã Khắc vào giờ khắc này càng trở nên dữ tợn và khủng bố, dọa cho đám người Ứng Thải Hồng nhao nhao lùi lại!

Một thành viên tiểu đội công trình thấy bạn mình đau đớn như vậy, vừa định lên đỡ hắn thì chợt nghe bên tai truyền đến một tiếng quát lớn. "Đừng chạm vào hắn, trên người hắn có độc, có thể lây nhiễm!" Dọa cho người công nhân này kinh hô một tiếng, thất thố ngã ngồi xuống đất, mặt lộ vẻ kinh khủng. "Tôn Sư, cứu tôi!

Tôn Sư!" Mã Khắc dựa vào nghị lực ngoan cường, giữ lại tia tỉnh táo cuối cùng, từ từ đi về phía Vô Thượng Tôn Sư, hy vọng đối phương có thể cứu mình!

Ứng Thải Hồng cố nén nỗi sợ trong lòng, cắn răng tiến lên một bước, tay trái bắt ấn, đối diện với Mã Khắc đang đau đớn nói: "Tức khắc khai ngộ, chúng sinh giải thoát.

Tức khắc khai ngộ, chúng sinh giải thoát!" "Tức khắc khai ngộ, chúng sinh giải thoát!" "Tức khắc khai ngộ, chúng sinh giải thoát!" Theo tiếng bà ta mở miệng, đám thành viên Hội Tu Linh Hoàn Cầu phía sau cũng nhao nhao học theo bộ dạng của bà ta, muốn giải thoát cho Mã Khắc.

Nói cũng kỳ lạ, trong tiếng khẩu hiệu từng trận của mọi người, ba người trúng độc đám Mã Khắc thế mà từ từ yên tĩnh lại, không còn kêu gào loạn xạ.

Thấy bản lĩnh này của Tôn Sư, các thành viên phía sau lập tức mặt đầy kích động, khẩu hiệu hô càng thêm vang dội! "Mau tránh ra, mấy

người này sắp thi biến rồi!" Sở Viễn cuối cùng cũng từ một mộ đạo chạy tới, thấy mọi người thế mà còn vây quanh đám Mã Khắc, vội vàng lớn tiếng nhắc nhở.

Không phải Sở Viễn thánh mẫu, thực sự là loại độc xác chết thối rữa này còn lợi hại hơn thi độc bình thường, thuốc giải độc của hắn cũng chưa chắc có tác dụng.

Ba năm con tống tử trúng độc hắn còn ứng phó được, chứ đội ngũ ba mươi mấy người của Hoàn Cầu Khai Thác này mà vạn nhất đều nhiễm độc...

Chuyến đi Nữ Thần Mộ này của hắn tất nhiên sẽ mang đến phiền toái lớn hơn, cho nên hắn mới mở miệng nhắc nhở để tránh số người thi biến tăng lên.

Ứng Thải Hồng nghe vậy, lệ sắc trong mắt lóe lên rồi biến mất, nhìn sâu vào Dương Tử bên cạnh một cái, thâm ý trong đó không cần nói cũng biết.

Dương Tử hội ý, trong mắt lóe lên hung quang, rút thanh trường đao bên hông ra, lưỡi đao phản chiếu ánh lạnh lẽo âm u, đi thẳng về phía Mã Khắc đang thi biến.

Sở Viễn đứng cách đó không xa khoanh tay trước ngực, thản nhiên nhìn Dương Tử.

Ứng Thải Hồng này đủ tàn nhẫn, con bé này tám phần là được huấn luyện thành sát thủ.

Chương 158

Hắn cũng không định ngăn cản, dù sao mấy gã thi biến này thuốc giải của hắn cũng chưa chắc cứu được, hà tất lãng phí.

Dương Tử xách trường đao, nhìn Mã Khắc đang đứng không vững trước mặt, nghiêng người khom lưng, đồng thời cánh tay phải rung lên, khi hai bên giao nhau...

đao tà tà lướt qua, hàn quang chợt hiện. "Phịch" một tiếng, Mã Khắc bị thi biến trong nháy mắt ngã gục xuống đất, trên cổ xuất hiện một vết cắt, máu tươi phun trào, giãy giụa tứ chi trong tiếng nấc nghẹn.

Ra tay quả quyết, sạch sẽ gọn gàng, đao pháp ngoan lệ, một kích trí mạng, vừa nhìn là biết từng được danh gia đao pháp chỉ điểm.

Sau khi xử quyết Mã Khắc, Dương Tử xoay người, trường đao chém ngang, trực tiếp chém mạnh vào cổ họng hai công nhân thi biến kia. "Phụt!" Trường đao sắc bén trong nháy mắt cắt mở yết hầu hai công nhân thi biến, lập tức huyết hoa trong mộ thất bắn ra tung tóe, vương vãi khắp nơi.

Nhất thời, xung quanh Dương Tử hoảng hốt như Tu La tràng, tử trạng của ba người thi biến thậm chí thê thảm!

Đối với hình ảnh này, Ứng Thải Hồng cùng các hội viên phía sau thế mà mặt không đổi sắc, hai mắt nhắm nghiền, ngẩng đầu nhìn trời, cao giọng hô lớn: "Đêm nay là cơ hội cuối cùng của chúng ta, hãy để chúng ta cùng nhau hoàn thành hoành nguyện để chúng sinh giải thoát!" Động tĩnh này khiến Bàn Tử và Đại Kim Nha vốn đang tìm đồ bồi táng trong mộ đạo đều vẻ mặt khó chịu đi ra.

Bàn Tử trực tiếp lớn tiếng oán thán: "Mẹ kiếp, các người điếc tai

hay là nghe không hiểu tiếng người thế hả, có phải bị động kinh không?" Đại Kim Nha vừa cúi đầu đi ra, liền thấy Dương Tử tay cầm trường đao chém từng người công nhân thi biến, lập tức sợ đến mức trốn sau lưng Bàn Tử. "Bàn gia, đây là diễn vở nào thế, đối với người mình cũng xuống tay tàn nhẫn vậy sao!" Đại Kim Nha run rẩy nói, trong lòng tràn đầy hối hận.

Mình chỉ là kẻ múa mép khua môi, hà khổ gì chứ.

Thấy không ai để ý đến mình, Bàn Tử xách xẻng công binh đi đến bên cạnh Sở Viễn, nghi hoặc hỏi: "Đám người này đang niệm chú gì thế?

Nghe khiến người ta tâm phiền ý loạn, mấy tên kia xảy ra chuyện gì rồi?" Dương Tử sau khi xử lý mấy người kia, lệ khí trong lòng đang thịnh, nghe Bàn Tử nói thế, trường đao trong nháy mắt chỉ vào Bàn Tử, đồng thời quát mắng: "Câm miệng!

Mày đang nói bậy bạ gì đó, Tôn Sư đây là đang siêu độ linh hồn!" Bàn Tử là người thế nào?

Đệ nhất "mãng chủ" ở Phan Gia Viên thủ đô, là đại nã trong giới đổ đấu, làm sao chịu được con ranh con này hạch sách.

Lập tức sao xẻng công binh lên định tiến tới, chưa đi được hai bước đã bị Sở Viễn tay mắt lanh lẹ kéo lại.

Còn chưa đợi Bàn Tử mở miệng hỏi, đã thấy đám Mã Khắc vốn đã bị Dương Tử chém chết thế mà vặn vẹo thân thể từ từ đứng dậy. "Cái này... chuyện gì xảy ra?

Bọn họ thế mà chưa chết!" Một công nhân Hoàn Cầu Khai Thác chủ động tiến lên, muốn dìu Mã Khắc, nhưng vừa chạm vào cánh tay Mã Khắc liền cảm giác toàn thân ngứa ngáy.

Cúi đầu nhìn, hai tay tiếp xúc với Mã Khắc thế mà nổi lên một tia

hắc khí, một luồng độc tố thần bí thuận theo máu toàn thân hắn lưu động.

Chỉ một chốc lát, người này liền giống hệt bọn Mã Khắc, gào thét, giãy giụa, lao về phía đám người Ứng Thải Hồng. "Mẹ nó, biến thành đại tống tử rồi, Lão Kim ông mau tránh ra!" Bàn Tử thấy thế đâu còn không rõ mấy người này trúng thi độc, lập tức cầm xẻng công binh chắn ngang ngực, đồng thời bảo Lão Kim tránh xa ra.

Đại Kim Nha đâu từng thấy trận trượng này, nhìn Mã Khắc miệng sùi bọt mép như tang thi, sợ đến mức trốn thẳng vào trong mộ đạo. "Tiểu Ca, lũ này trúng độc gì thế?

Mới có bao lâu, thế mà khiến người sống biến thành đại tống tử!" Bàn Tử vẻ mặt ghê tởm nhìn thảm trạng của Mã Khắc, hỏi.

Sở Viễn từ từ rút Hắc Kim Cổ Đao ra, thản nhiên nói: "Thi độc tầm thường tự nhiên sẽ không có uy lực lớn như vậy, hẳn là đã dung nhập độc tố động vật, là thủ đoạn nhất quán của Tát Mãn Giáo!

Chỉ cần chặt đầu, cắt đứt liên kết thần kinh trung khu, tự nhiên có thể triệt để sạn trừ đám tống tử thi biến này!" Bàn Tử nghe Sở Viễn lạnh lùng nói ra hai chữ "chặt đầu", lập tức trong lòng phát mao, nuốt nước miếng, phức tạp nhìn hắn một cái.

Giọng hắn không lớn không nhỏ nhưng lại vừa vặn để Dương Tử cách đó không xa nghe thấy.

Dương Tử nhướng mày, có chút nóng lòng muốn thử.

Nhưng lại bị Ứng Thải Hồng kéo lại, khẽ lắc đầu với cô ta, nhìn thế này hẳn là muốn để Mạc Kim Hiệu Úy ra tay.

Ngay trong khoảng thời gian này, bọn Mã Khắc đã triệt để thi biến, cả cơ thể hoàn toàn cứng ngắc, biến thành màu tím đen, hoạt thoát thoát một con tống tử.

Mắt thấy Mã Khắc loạng choạng bước chân đi về phía mình, Bàn Tử nhìn Sở Viễn đang đứng im bất động, cắn răng một cái.

Trực tiếp từ sau lưng rút ra một cái móng lừa đen (Hắc Lư Đề Tử), nhắm ngay miệng hắn nhét vào, đồng thời hét lớn: "Cấp cấp như luật lệnh, tổ sư gia phù hộ, nghẹn chết mày đi con đại tống tử kia!" Lập tức, Mã Khắc sau khi thi biến đứng sững tại chỗ, tứ chi cứng ngắc, không thể động đậy, chỉ có thể phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp.

Thấy Bàn Tử tê lợi như vậy, mọi người trong mộ thất trợn mắt há hốc mồm nhìn hắn, giờ khắc này không khí tĩnh lặng như tờ.

Nhìn con tống tử đứng im bất động, cùng thần tình kinh ngạc của mọi người xung quanh, Bàn Tử cả người đều trở nên đắc ý, giơ xẻng công binh lên.

Nhắm vào đầu tống tử gõ một cú thật mạnh, đồng thời văng tục: "Này, mày không phải trâu bò lắm sao?" Thấy đối phương không phản ứng, trở tay lại bồi thêm một cú thật mạnh.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, gõ bốn năm cái, đối phương vẫn cứ đơ ra đó, một chút phản ứng cũng không có. "Ha ha ha, a ha ha!" "Ghê tởm chết Bàn gia, đồ dỏm!" Đại Kim Nha vốn đang chạy trốn trong mộ đạo lại quay trở lại, đang định đổi thông đạo chạy tiếp thì nhìn thấy màn Bàn Tử như thiên thần hạ phàm.

Lập tức, hắn cười hì hì sáp lại gần, đánh giá tống tử Mã Khắc một vòng rồi mới từ từ mở miệng khen ngợi: "Bàn gia, đây chính là pháp bảo trừ tà khu ma trong truyền thuyết, khắc tinh của đại tống tử - Hắc Lư Đề Tử phải không, ngài đúng là trâu bò!" Bàn Tử nghe vậy trong lòng thầm sướng, trong lòng cứ như giữa trời tháng bảy uống một ngụm nước đá, đừng nhắc tới sướng bao nhiêu.

Hiện tại hắn rốt cuộc cũng hiểu tại sao Tiểu Ca xuống mộ luôn thích tìm nguyên nhân trực tiếp rồi, đây chính là 'nhân tiền hiển thánh'

(thể hiện trước mặt người khác), sướng!

Nhìn Bàn Tử nháy mắt ra hiệu với mình, Sở Viễn trực tiếp cạn lời.

Cậu cứ tiếp tục đắc ý đi, lát nữa có lúc cậu khóc.

Ngay lúc Bàn Tử còn muốn thể hiện, bồi thêm cho con đại tống tử này một cú bạo kích, thì cái móng lừa đen trong miệng nó thế mà rơi xuống đất.

Không có móng lừa đen áp chế, tống tử mạnh mẽ xoay người, hai tay quét ngang, tập kích vào ngực Bàn Tử.

Còn rất thù dai.

May mà Bàn Tử phản ứng nhanh, hạ thấp người khom lưng, tránh thoát tống tử đánh lén, đồng thời vung xẻng công binh trực tiếp chặn ở yết hầu nó.

Hai tay càng là gắt gao nắm chặt xẻng, khiến đại tống tử không thể tiến lên nửa phần, miệng càng là lớn tiếng kinh hô: "Tiểu Ca, con đại tống tử này cũng quá tà tính rồi, mau nghĩ cách đi!" Đại Kim Nha phía sau thấy thế càng là trực tiếp oán thán: "Cái móng này của cậu không phải là hết hạn sử dụng rồi chứ, không có tác dụng a!" Bàn Tử tức đến đỏ cả mặt, trực tiếp đáp trả: Cút xéo.

Sau đó phấn lực đẩy về phía trước, trực tiếp đẩy con đại tống tử trước mặt ra, chạy về phía Sở Viễn.

Lúc này chỉ có bên cạnh hắn là an toàn.

Kịch cũng xem đủ rồi, Sở Viễn xách Hắc Kim Cổ Đao, thân hình khẽ động, nhanh chóng chạy về phía đại tống tử Mã Khắc.

Hắn không nói hai lời, nhắm đầu đại tống tử chém một đao.

Keng!

Hỏa tinh bắn tứ tung, phát ra một tiếng kim loại va chạm chói tai.

Xem ra độc tố trong người tên này thế mà còn có thể cường hóa độ cứng nhục thân, chỉ là không biết cường độ các bộ vị khác thế nào?

Nghĩ đến đây, Sở Viễn đồng thời với cú chém vào đầu thì cánh tay phải thuận thế mượn lực, cầm đao chém ngang hông về phía trước.

Một đao này đao phong lăng lệ sát khí đằng đằng, đại tống tử vốn bước đi tập tễnh, gần như là tránh không thể tránh.

Phụt!

Nhục thân phần eo đại tống tử Mã Khắc cường độ không đủ, thế mà trực tiếp bị hắn một đao chém làm hai đoạn, sau khi ngã sấp xuống đất thì không ngừng co giật. "Ực!" Lập tức toàn trường một mảnh tịch tĩnh, tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm, hiển nhiên là bị một đao ngoan lạt lăng lệ vừa rồi của Sở Viễn dọa sợ.

Không ít người nhìn tứ chi không ngừng co giật trên mặt đất, nhao nhao nuốt nước miếng, vẻ mặt đầy sợ hãi nhìn Sở Viễn.

Chương 159

Sở Viễn không để ý người bên ngoài chấn kinh, tay phải xách đao chạy về phía mấy con đại tống tử khác.

Dường như nhận ra Sở Viễn đến kẻ bất thiện, ba con đại tống tử còn lại thế mà lựa chọn co cụm lại, cùng nhau lao về phía Sở Viễn.

Nhìn tống tử lai thế hung hung, ánh mắt Sở Viễn ngưng lại, trường đao mạnh mẽ vung lên xuất kích, chỉ thấy đao quang lẫm liệt, hàn khí bức người.

Đối mặt với ba con đại tống tử vây công, Sở Viễn liên tục chém ba đao, đao sau nhanh hơn đao trước, như hành vân lưu thủy, không chút cảm giác trệ sáp. "Phịch!" Liên tiếp ba tiếng.

Ba con đại tống tử không đầu từ từ ngã xuống đất, không ngừng co giật.

Những cái đầu lăn tròn theo bậc thang, lăn đến trước mặt Ứng Thải Hồng.

Dọa cho vị Vô Thượng Tôn Sư này sắc mặt vốn tái nhợt càng thêm thảm hại, Dương Tử bên cạnh bà ta càng là trợn mắt nhìn Sở Viễn.

Sở Viễn lúc này đưa lưng về phía mọi người, trở tay vẩy sạch vết máu trên lưỡi đao, thu đao vào vỏ, động tác hành vân lưu thủy.

Đám hội viên phía sau Ứng Thải Hồng thấy hành vi vô lễ này của Sở Viễn cũng là giận mà không dám nói gì, nhao nhao cụp mắt xuống.

Dù sao màn đối quyết tống tử vừa rồi chỉ trong chớp mắt, nhưng lại khiến mọi người toát mồ hôi hột, lòng bàn tay đều ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Hai người Bàn Tử và Đại Kim Nha đứng xem cuộc chiến càng là tâm triều bành phái, nhìn tống tử không còn động đậy, càng là lớn tiếng khen hay.

Sau khi xử lý xong mấy con đại tống tử, Sở Viễn vẻ mặt thản nhiên nhìn Ứng Thải Hồng, trầm giọng hỏi: "Ứng chủ tịch, còn muốn tiếp tục đi về phía trước không?" Thấy thái độ này của Sở Viễn, trên mặt Ứng Thải Hồng thoáng qua một tia âm vụ, nếu không phải Sở Viễn nhìn chằm chằm bà ta, e là còn không phát hiện được. "Sở tiên sinh, tiếp tục đi.

Con người cố hữu nhất tử (ai cũng phải chết), có thể vì cứu vớt thế nhân mà hy sinh, bọn họ cũng coi như công đức viên mãn." Ứng Thải Hồng thản nhiên nhìn những người đã chết, sau đó bắt một thủ thế kỳ dị, làm ra vẻ bi thiên mẫn nhân nói.

Còn đừng nói, đám đông hội viên phía sau bà ta đúng là rất ăn bộ này.

Nghe bà ta nói thế, ai nấy đều nhìn bà ta với vẻ mặt nhiệt thiết.

Khó trách thuyết khí công này có thể nổi tiếng một thời, vị Vô Thượng Tôn Sư này ít nhất trên mồm mép vẫn có chút công phu.

Bàn Tử càng là vẻ mặt quái dị nhìn bà ta, trong lòng thầm nghĩ: Mẹ kiếp, đây chẳng phải là trùm tà giáo sao?

Mở lớp khí công chắc!

Đại Kim Nha chỉ vào các mộ đạo bốn phía, vẻ mặt lo lắng hỏi: "Sở gia, rốt cuộc đi đường nào mới có thể rời khỏi đây a?

Tôi thấy đường nào cũng có tượng thần động vật, sẽ không phải là mười hai con giáp chứ?" Sở Viễn nhẹ nhàng lắc đầu, chăm chú nhìn thần tượng trong mộ đạo, đoạn nhiên nói: "Không đúng, nơi này chỉ có tám cái cửa hang, không phải mười hai con giáp, thiếu mất bốn cái,

là Bát Quái!" Đại Kim Nha ở bên cạnh nghe như lọt vào sương mù, vội vàng lớn tiếng nói: "Rốt cuộc là cái gì?

Mấy cái cửa hang này tôi đều chạy qua chạy lại mấy vòng rồi, lần nào cũng có thể chạy về." Sở Viễn lập tức đen mặt.

Đại Kim Nha này thực thuộc loại vận khí tốt, mộ đạo hắn chọn thế mà còn có thể chạy về, nếu chọn sai thông đạo...

Có khả năng sẽ kích hoạt cơ quan sau thông đạo, khiến hắn có đi mà không có về.

Không thể không nói, một số nhân vật trong nguyên tác là có hào quang.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn lấy la bàn từ trong túi ra, miệng lẩm bẩm: "Mỗi con vật đều đại biểu cho một loại quái tượng.

Tầm long phân kim khán triền sơn, nhất trọng triền thị nhất trọng quan, quan môn như hữu bát trọng hiểm, bất xuất âm dương bát quái hình!" Theo khẩu quyết của Tầm Long Quyết, Sở Viễn lập tức kết hợp động vật và âm dương bát quái lại, lối vào là Ngựa, Ngựa là quái Ly!

Tí chuột gặp Ngựa là Khảm Ly, Vị dê gặp Ngựa là Khôn Ly, Tuất chó gặp Ngựa là Càn Ly, thượng Càn hạ Ly thấy sinh môn, là Tuất chó. "Tuất Chó là sinh môn, đi lối này!" Sở Viễn vung tay lên, đi thẳng về phía mộ đạo có Tuất Chó.

Đại Kim Nha và Bàn Tử không chút do dự đi theo sau hắn.

Trước khi vào mộ đạo, Sở Viễn nhìn sâu vào Ứng Thải Hồng một cái, xem ra đám người này vẫn không tin tưởng năng lực của mình.

Định để mình làm tiên phong dò đường sao?

Sở Viễn hồn nhiên không để trong lòng.

Bà lợi dụng tôi, tôi còn muốn chìa khóa trong tay bà đây.

Thấy đám Sở Viễn đi xa mà không hề kích hoạt bất kỳ cơ quan nào, Ứng Thải Hồng vung tay lên, dẫn mọi người đi vào mộ đạo Tuất Chó.

Đi ra khỏi mộ đạo Tuất Chó là một vách núi dựng đứng sâu không thấy đáy, nhìn chân cẳng Bàn Tử lại bắt đầu run lẩy bẩy.

Đại Kim Nha cũng sắc mặt đại biến, nếu không phải có Sở Viễn ở đây, hắn lúc này đều định men theo đường cũ trở về, chuyến tiền này không dễ kiếm.

Bộp bộp! "Những cái này đều là thượng thiên an bài, không hổ là Mạc Kim Hiệu Úy, tôi biết các người đều là cao nhân đỉnh tiêm trong nghề, tiếp tục đi!" Ứng Thải Hồng vỗ tay khen ngợi Sở Viễn.

Tuy phía trước có chút trắc trở nhưng tịnh không thể đánh tan con đường tham tác của bà ta.

Thấy đám Sở Viễn không chút sờn lòng, trong mắt Ứng Thải Hồng lóe lên hung quang, mặt lộ vẻ mỉm cười giải thích: "Người đời làm ác quá nhiều, kiếp nạn nhân loại sắp buông xuống, chỉ cần các người có thể giúp tôi thành sự, chúng sinh có thể được cứu!" Bàn Tử nghe vậy nhướng mày, xoay người nhìn Ứng Thải Hồng đang thao thao bất tuyệt, lạnh lùng hỏi: "Vừa rồi nhiều người chết vì bà như vậy, cái này cũng gọi là chúng sinh được cứu sao?" Không ngờ câu nói này của Bàn Tử không những không kích thích Ứng Thải Hồng mà ngược lại còn khiến bà ta diễn càng hăng hơn.

Chỉ thấy bà ta từ từ nhắm mắt, hai tay hợp thập, từ bi nói: "Bọn họ chết vì tín niệm cao cả hơn, là vì các người, vì tất cả chúng ta, bọn họ là những giác ngộ giả vĩ đại!" Dứt lời, đám học viên phía sau bà ta nhao nhao học theo thủ thế của bà ta, nhắm mắt lại, miệng lẩm bẩm. "Phụt!" Bàn Tử nhìn thấy cảnh này, không nhịn được nữa cười phì ra

tiếng, vẻ mặt buồn cười nói: "Bà không sao chứ, mở lớp khí công đều biết nói thế này à?" Thấy Bàn Tử công nhiên khiêu khích uy nghiêm Tôn Sư, Dương Tử không nhịn được nữa, trực tiếp rút trường đao ra, chỉ vào Bàn Tử lớn tiếng quát: "Damatte kure!" Câu tiếng Nhật thốt ra khiến Bàn Tử lập tức ngơ ngác nhìn Dương Tử, sau đó vẻ mặt đầy dấu hỏi nhìn Sở Viễn: "Tiểu Ca, con ranh con này nói tiếng Nhật nghĩa là gì thế?" Sở Viễn nhìn Dương Tử mặt đỏ bừng, nhún vai, vẻ mặt không quan tâm nói: "Ách, căn cứ vào tình cảnh hiện tại, chắc là bảo cậu câm mồm đấy!" "Đoàng!" Ngay khi Bàn Tử nghe Sở Viễn phiên dịch xong, định khô máu với con bé Nhật Bản này một trận thì Ứng Thải Hồng đột nhiên sắc mặt đại biến.

Cả cơ thể bà ta đều đang khẽ run rẩy.

Thấy đám Sở Viễn bộ dạng kiệt ngạo bất tuần, bà ta lấy súng lục ra bắn một phát lên trời.

Tiếng súng chói tai lập tức khiến cả không gian yên tĩnh lại.

Bàn Tử sắc mặt đại biến, vẻ mặt đầy giới bị nhìn bà ta.

Trước đó sau khi kết thúc ở Vân Nam Trùng Cốc, súng tiểu liên trên người hắn đã giao lại cho đám người Tá Lĩnh, dù sao thứ này cũng không mang lên máy bay được.

Không ngờ Ứng Thải Hồng thân là chủ tịch Hoàn Cầu Khai Thác thế mà còn có súng lục hộ thân, xem ra bối cảnh xác thực không nhỏ. "Chủ tịch, phía trước có sạn đạo (đường ván gỗ) treo lơ lửng, là một con đường, có thể tiếp tục đi xuống!" Một nhân viên đội công trình dò đường trước chạy về, thở hổn hển báo cáo cung kính với Ứng Thải Hồng.

Nghe được tin này, Ứng Thải Hồng mặt lộ vẻ vui mừng, sau đó ánh mắt cảnh cáo nhìn Sở Viễn.

Sở Viễn thần tình tự nhiên nhìn bà ta, sau đó ra hiệu cho Bàn Tử và Đại Kim Nha đi theo mình, liền đi đầu men theo sạn đạo.

Đây là một con đường ván gỗ uốn lượn xây men theo vách núi dựng đứng không nhìn thấy điểm cuối, đi bên trên phát ra tiếng kẽo kẹt.

Chỉ có thể đi một người, đám Sở Viễn dẫn đường, cả đội ngũ bị xếp thành hình rắn bò, chậm rãi tiến lên.

Cứ như vậy, một đoàn người cẩn thận từng li từng tí đi hết một giờ trên sạn đạo treo lơ lửng mới từ từ đến một đài phẳng rộng rãi.

Mọi người nhìn cảnh tượng kỳ đặc trước mắt, lập tức kinh ngạc đến ngây người, trong mắt tràn đầy sự không thể tin nổi.

Mọi người không hẹn mà cùng nhao nhao tán thán đại tự nhiên thực sự là quá thần kỳ, thế mà sở hữu cảnh quan dưới lòng đất hùng vĩ như vậy.

Phóng tầm mắt nhìn tới, đây là một hang động nham thạch băng hà vạn năm khổng lồ, ba mặt là vách núi dựng đứng, dưới đáy là một dòng sông sâu không thấy đáy.

Dưới ánh sáng của nham thạch trắng xóa, mặt nước phản chiếu bạch quang lạnh lẽo, như một đầm nước chết, không có một chút tiếng nước chảy.

Giữa mặt nước sừng sững từng cây cột đá nham thạch băng hà khổng lồ, có cao có thấp, có to có nhỏ, đếm sơ qua không dưới trăm cây.

Hơn nữa, ẩn ẩn ước ước có thể nhìn rõ giữa những cột đá này thế mà dùng xích sắt nối liền, hình thành từng đạo cầu gỗ phức tạp.

Chương 160

Tận cùng của cột đá là một cây cầu độc mộc.

Xem ra mọi người phải đi đúng cây cầu có phương vị chính xác mới có thể đến đích.

Sở Viễn khẽ gật đầu, xem ra ải này cũng là thông qua Bát Quái để định vị phương hướng chính xác, đối với hắn mà nói cũng không khó.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn nhìn quanh bốn phía hy vọng có thể tìm được manh mối, lúc này mới phát hiện tính đặc thù của cây cầu bên chân.

Đây là một cây cầu gỗ mang đậm đặc sắc dị tộc, có thể đi thẳng đến tận cùng, đó là một đài đá khá lớn.

Nhìn cây cầu gỗ niên đại cửu viễn này, Sở Viễn ngăn Bàn Tử đang định đi tới, giành trước một bước đạp lên mặt tường, rồi dậm chân thật mạnh.

Lập tức, cả mặt cầu hơi nhấp nhô, rung động không lớn.

Khả năng chịu tải của cây cầu gỗ này cũng không tệ, có thể chống đỡ mọi người đi lại.

Vừa bước lên mặt cầu, Sở Viễn nhìn thấy dưới chân cứ cách năm đoạn mặt cầu hoàn chỉnh lại xuất hiện ba bốn đoạn mặt cầu gãy, là một cây cầu gãy.

Lập tức, hắn hét lớn với đám Ứng Thải Hồng phía sau: "Mọi người đừng vội, ba người một nhóm từ từ qua cầu, tuyệt đối đừng chen lấn lung tung!" Nghe Sở Viễn nói vậy, người trong đội ngũ phía sau lập tức ngoan ngoãn hơn nhiều, theo thứ tự từng nhóm một trật tự đi qua.

Thông qua cầu gỗ, đám người Sở Viễn đến trên đài hình vuông, lúc này mới phát hiện hai bên mép Đông Tây của đài sừng sững một pho tượng thần.

Bên cạnh tượng thần thình lình là ba cây cầu gỗ bố trí y hệt nhau, chỉ có chọn đúng cây cầu chính xác mới có thể tiếp tục đi xuống.

Cơ quan giải mã phá trận hẳn là nằm ngay trên đài này.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn không nhịn được đi về phía tượng gấu bên trái.

Sở Viễn tiến lên đánh giá tượng thần trước mắt, một pho là tượng gấu, một pho là tượng hổ, chính là hộ pháp thiên thần của Tát Mãn Giáo.

Tượng thần này tuy làm tinh xảo nhưng lại không phát hiện manh mối gì rõ ràng.

Ngay lúc Sở Viễn quan sát tượng thần, phía sau Ứng Thải Hồng có một gã trung niên râu bát tự dẫn theo một thành viên đội công trình nghị nhiên quyết nhiên bước lên cầu gỗ ở giữa, cẩn thận từng li từng tí chậm rãi tiến lên.

Bàn Tử thấy thế vội vàng hét lớn: "Này, khoan hãy qua đó, sát, ông điếc hay là vội đi đầu thai thế!" Thấy hai người phớt lờ mình, đầu cũng không ngoảnh lại bước lên cầu gỗ, Bàn Tử vẻ mặt cạn lời.

Thế mà còn "mãng" (liều) hơn cả Bàn gia!

Nhìn cây cầu khúc khuỷu phía trước, khẳng định cần mật mã thông quan mới có thể đi qua, mù quáng đi thử chẳng phải là bảo người ta đi chịu chết sao?

Gã trung niên râu bát tự không để ý lời nhắc của Bàn Tử, ngược lại còn đẩy người công nhân phía trước, tiếp tục đi gấp.

Ngay khi bọn họ đi đến đoạn một phần ba cầu gỗ, mặt cầu dưới chân đột nhiên bùng lên một tia lửa, dọa cho gã trung niên vội vàng dậm chân dập lửa.

Thành viên đội công trình bên cạnh cũng hạ thấp người, chuẩn bị giúp dập lửa.

Ai ngờ, vừa ngồi xuống ngọn lửa liền bốc lên.

Chỉ thấy ngọn lửa trong nháy mắt liền nuốt chửng toàn thân thành viên đội công trình.

Gã trung niên lập tức sợ đến hồn phi phách tán, thảm thiết kêu gào chạy ngược lại.

Ngặt nỗi, tốc độ ngọn lửa cháy trên mặt cầu cực nhanh, trong sát na liền nuốt chửng cả người gã trung niên.

Trong tiếng kêu gào đau đớn từng cơn, hai người cuối cùng rơi xuống dòng sông dưới cầu, phát ra từng tiếng "xèo xèo".

Tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm nhìn biến hóa đột ngột, không khỏi đưa mắt nhìn nhau.

Bàn Tử cũng nuốt nước miếng, hạ thấp giọng hỏi Sở Viễn: "Tiểu Ca, tình huống gì đây?

Không phải là cầu Nại Hà trong truyền thuyết đấy chứ?

Dòng sông ngầm này âm u, sợ không phải là Hoàng Tuyền?" Sở Viễn nhặt một hòn đá vụn, ném về phía mặt cầu ở giữa.

Cốp cốp cốp!

Theo khoảnh khắc hòn đá va vào mặt cầu, dưới đáy sinh ra một tia lửa vàng rực, kéo theo từng trận hoa lửa. "Mặt cầu vừa ma sát sẽ bốc cháy, đây là một loại lân thạch, nhiệt độ bắt lửa cực thấp, một cái không cẩn thận sẽ dẫn lửa thiêu thân!" Sở Viễn mang ngữ khí cảnh

cáo nói với mọi người phía sau.

Ứng Thải Hồng khẽ cười, hai tay giơ cao, cao giọng nói: "Bất kỳ khó khăn nào cũng là trời cao khảo nghiệm chúng ta, chúng ta đã sớm buông bỏ sinh tử.

Mạc Kim Hiệu Úy, tranh thủ thời gian qua ải đi!" Thấy bà ta thần tình không quan tâm, Sở Viễn khẽ gật đầu.

Dù sao hắn cũng đã nhắc nhở mấy lần, cũng coi như nhân chí nghĩa tận.

Đã bà tin vào vận mệnh như vậy, quan ải phía sau chỉ đành mỗi người tự xem thiên mệnh!

Lấy la bàn trong túi ra, Sở Viễn lặng lẽ chăm chú nhìn mặt cầu mọi người vừa đi qua, đặc biệt là những đoạn cầu bị gãy.

Đoạn, bất đoạn (liền), Âm, Dương.

Mặt cầu được sắp xếp theo Bát Quái, quái tượng giấu bên trong chính là mật mã qua cầu Nại Hà này. "Đại đạo long hành tự hữu chân, tinh phong lỗi lạc thị long thân, tầm long phân kim định trung cốt, âm dương bát quái hữu sinh môn.

Khảm Ly Chấn Đoái phân tứ tượng, Càn Khôn Cấn Tốn hàm bát phương, bát phương hữu sinh hữu tử môn, sơn trạch thông khí phong lôi bác." Thông qua Tầm Long Quyết, lại kết hợp biến hóa Âm Dương của đoạn cầu, quái tượng mặt cầu phân biệt là: Càn, Chấn, Ly, Cấn, Đoái, Tốn, Khôn.

Mà những cái này phân biệt tương ứng với các phương vị là Tây Bắc, Đông, Nam, Đông Bắc, Tây, Đông Nam, Tây Nam, Bắc.

Chỉ cần đi sai một hướng chính là kiếm củi ba năm thiêu một giờ!

Sau khi giải ra mật mã qua cầu, Sở Viễn từ từ đi đến trước mặt

Ứng Thải Hồng, tính trước kỹ càng nói: "Bát quái đại biểu cho phương hướng qua cầu, con đường chính xác là đi hướng Tây Bắc, mời!" Ứng Thải Hồng bất động thanh sắc nhìn hắn, làm ra một thủ thế mời, đồng thời mỉm cười nói: "Các ngươi đi trước." Sở Viễn khẽ gật đầu, gọi Bàn Tử và Đại Kim Nha, men theo cầu gỗ hướng Tây Bắc, sải bước đi lên.

Đại Kim Nha phía sau thần tình có chút khẩn trương, theo bản năng hỏi: "Sở gia, hay là chúng ta ném thêm cái gì đó dò đường đi?" Ách!

Sở Viễn không khỏi nhìn sâu vào Đại Kim Nha một cái.

Còn đừng nói, phương pháp này thực ra cũng dùng được, chỉ là hơi lãng phí thời gian.

Đại Kim Nha thấy sắc mặt Sở Viễn hơi đen, tưởng hắn không vui vì mình nghi ngờ, vội vàng cụp mắt xuống đi theo sau lưng.

Nhóm người Ứng Thải Hồng đứng trên đài cao quan sát ba người Sở Viễn, phát hiện bọn họ đi qua cầu gỗ vẫn bình an vô sự mới chậm rãi đứng dậy.

Để đề phòng Sở Viễn giở trò, mụ đặc biệt chia đội ngũ thành hai nhóm, bản thân dẫn người theo sát sau lưng Sở Viễn.

Một nhóm khác đi đoạn hậu, để tiện nếu có biến cố xảy ra thì có thể kịp thời rút lui, chừa cho mình một đường lui.

Cứ như vậy, nhóm người của Hoàn Cầu Khoáng Nghiệp luôn giữ khoảng cách hai cây cầu gỗ so với nhóm Sở Viễn, không nhanh không chậm qua cầu.

Đi thẳng đến cây cầu gỗ thứ bảy, trạm trung chuyển là một gian mộ thất cỡ nhỏ, trên tòa sen bảo tọa ở giữa có một cái xác khô đang ngồi ngay ngắn.

Chỉ thấy cái xác khô này khoác những dải vải bố rách nát, đầu đội mũ sừng trâu, nhìn cách ăn mặc thì có lẽ là một vu sư của Tát Mãn giáo.

Trên mái vòm bốn phía mộ thất treo đầy những phù văn thần bí và các hoa văn điêu khắc lộn xộn, tất cả đều hiển thị địa vị của người này.

Sở Viễn liếc nhìn chiếc chìa khóa trước ngực cái xác, giả bộ như không biết gì, tiếp tục đi về phía cây cầu gỗ phương Bắc. "Tiểu Ca, mùi gì thế này, sao thối thế?" Bàn Tử nghi ngờ nhìn thi thể phía trên đài sen, bịt mũi miệng lại, thực sự là mùi lạ trên xác khô khiến cậu ta có chút không chịu nổi.

Đối với mùi lạ trong không khí, Sở Viễn không cho là đúng, nhìn bộ dạng muốn nôn của Bàn Tử và Đại Kim Nha, lúc này mới giải thích: "Cái xác khô này bị tẩm Định Thi Chá, không phải mùi thối của xác chết đâu, chắc là bị bôi Hủ Thi Độc, thời gian lâu nên mới bốc hơi ra ngoài." Nhìn Sở Viễn mặt không đổi sắc, Bàn Tử trực tiếp giơ ngón tay cái, khi cậu ta nhìn thấy đồ trang sức treo trên xác khô thì lại có chút ngứa tay.

Mấy thứ này đều là đồ tốt trong mộ Liêu, không ít nhà sưu tầm thích thu thập mấy loại văn sức dị tộc này, đều là những chủ không thiếu tiền.

Chương 161

"Cỗ thi thể này bị người ta đặt ở đây dùng để trấn áp phong thủy địa mạch, đừng quên vết xe đổ lần trước!" Sở Viễn vẻ mặt nghiêm túc nhìn Bàn Tử, hy vọng tên này có thể nhớ lâu một chút, đừng có lại ngứa tay, thấy cái gì cũng muốn thu vào túi.

Nghe đến đó, Bàn Tử mới nhớ tới cái xác khô tướng quân cưỡi ngựa ở ải trước, chính là sau khi phong hóa đã truyền Hủ Thi Độc cho đám người Mark.

Vừa nghĩ tới đám người Mark bị thi hóa, Bàn Tử không khỏi vẫn còn sợ hãi, vội vàng dời ánh mắt, đi nhanh vài bước đuổi kịp Sở Viễn.

Đại Kim Nha soi đèn pin nhìn tấm kim bài của xác khô, lắc đầu, trong thần sắc tràn đầy tiếc nuối, gã cũng yêu tiền, nhưng càng quý mạng hơn.

Mấy người mang theo tâm trạng phức tạp tiếp tục đi về phía trước, còn một cây cầu gỗ cuối cùng nữa là có thể đến được lối ra của cầu Nại Hà.

Sau khi ba người rời đi không lâu, nhóm người Ứng Thải Hồng mới chậm rãi đến nơi, lập tức bị mùi hôi trong không khí kích thích, nhao nhao khom lưng nôn khan không thôi.

Chỉ có Dương Tử mày hơi nhíu lại, tiến lên vài bước, ánh mắt bị chiếc huy hiệu đồng trước ngực xác khô hấp dẫn, không khỏi nhìn thêm vài lần. "Đây là chiếc huy hiệu đồng cuối cùng!" Ứng Thải Hồng lấy ra một chiếc khăn tay giao cho Dương Tử, đồng thời dặn dò cô ta cẩn thận, thông qua chiếc huy hiệu đồng đầu tiên, mụ biết trên thi thể có độc.

Đối với chỉ thị của Ứng Thải Hồng, Dương Tử răm rắp nghe theo,

không chút do dự tiến lên, lót khăn tay lấy chiếc huy hiệu đồng trước ngực xác khô ra.

Sau đó liền cẩn thận từng li từng tí đưa cho Ứng Thải Hồng, mắt thấy ba chiếc huy hiệu đồng đã tập hợp đủ, trên khuôn mặt tái nhợt của mụ rốt cuộc cũng lộ ra một nụ cười.

Đột nhiên, khi mọi người đang chìm đắm trong niềm vui lấy được huy hiệu đồng, trong cơ thể xác khô như bị kích hoạt cơ quan gì đó, bỗng nhiên tự bốc cháy.

Kinh động khiến mọi người nhao nhao lui lại, chỉ trong vài nhịp thở, thế lửa liền lan tràn ra toàn bộ mộ thất, trong ngọn lửa hừng hực hóa thành tro bụi. "Gay go, chạy mau!" Sở Viễn ở cách đó không xa nhìn thấy rõ ràng, sau khi thiêu đốt xong mộ thất trên trụ đá, ngọn lửa thế mà lại men theo trụ đá quấn quanh đi xuống.

Nhìn dáng vẻ này, những trụ đá kia đều bị người ta cố ý bố trí một khe hở lân tinh, đồng thời lấy đó làm dây dẫn, kết nối tất cả các trụ đá trên mặt nước lại với nhau. "Oanh!" Một cây trụ đá bị lửa lân tinh dẫn cháy, ầm ầm sụp đổ, rơi xuống dòng sông dưới cầu, phảng phất như kích hoạt hiệu ứng domino.

Các trụ đá lân cận, từng cây từng cây nối tiếp nhau tự cháy, cuối cùng sụp đổ, tuy rằng nhiệt độ lửa lân tinh này chỉ hơn bốn mươi độ, không đủ để làm người ta chết cháy ngay, nhưng một khi dính vào, trong thời gian ngắn không cách nào dập tắt, cũng sẽ mang lại nguy hiểm chí mạng.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, cầu Nại Hà đã sụp đổ ít nhất một nửa, nước sông vốn âm u lạnh lẽo đã bị lửa lân tinh thắp sáng.

Ba người Sở Viễn đã thông qua cây cầu gỗ cuối cùng, đi tới trước lối ra cuối cùng, Sở Viễn thần tình đạm nhiên nhìn biến cố sau lưng.

Bàn Tử nhướng mày, lắc đầu than thở: "Đa tử nương giá nhân (Mẹ kiếp), thân ai nấy lo thôi!" Đại Kim Nha nhìn những trụ đá băng nham không ngừng sụp đổ, lau mồ hôi lạnh trên đầu, dồn dập nói khẽ: "Hai vị gia, đây là lúc nào rồi, chúng ta mau rút thôi, giữ mạng quan trọng hơn!" Sở Viễn gật gật đầu, đỡ Đại Kim Nha đang suy yếu, đầu cũng không ngoảnh lại đi vào trong hang động lối ra.

Nhìn ngọn lửa lân tinh trước mắt và mặt cầu không ngừng sụp đổ, Ứng Thải Hồng chút nào không hoảng hốt, hô hào các thành viên Hoàn Cầu Tu Linh Hội bên cạnh: "Mau, lấy áo amiăng ra!" Trước khi xuống mộ, công ty dưới trướng mụ đã cân nhắc đến đông đảo hoàn cảnh phức tạp dưới lòng đất, cũng trang bị loại thiết bị phòng cháy này.

Sau khi mặc áo amiăng vào, lập tức cảm giác nóng rực bên người bị cách ly bên ngoài lớp quần áo, Ứng Thải Hồng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bất quá, khi nhìn thấy ba người Sở Viễn không cứu viện mình mà một mình đào tẩu, trong mắt Ứng Thải Hồng lóe lên một tia lệ sắc.

Là chủ tịch tập đoàn Hoàn Cầu Khoáng Nghiệp, Vô Thượng Tôn Sư của Hoàn Cầu Tu Linh Hội, mụ không chỉ biết nói đạo lý suông.

Đối với thuộc hạ không nghe lời hoặc thành viên Tu Linh Hội, mụ tự có một bộ thủ đoạn xử lý.

Đối mặt với lửa lân tinh hung mãnh ập đến, nhóm người Ứng Thải Hồng bắt đầu đi về phía những cây cầu gỗ hướng khác, nỗ lực tìm kiếm lối ra mới. ... "Hộc!" "Bàn gia, tôi thật sự đi không nổi nữa, chúng ta nghỉ một lát được không?" Đại Kim Nha thể chất khá yếu, đi theo đám người Sở Viễn rảo bước suốt một đường, lúc này cả người đều cảm giác đầu nặng chân nhẹ, suy yếu đến cực điểm.

Nói xong, gã cũng không quản Bàn Tử có đồng ý hay không, tùy tiện tìm một tảng đá, đặt mông ngồi xuống, lấy ra một chai nước bổ

sung lượng nước. "Hầy, ông coi chừng thận yếu đấy, tôi có quen một lão đạo sĩ, tinh thông y thuật, đợi về tới Thủ đô, để ổng điều dưỡng cho ông!" Nhìn Đại Kim Nha đầy đầu mồ hôi hư, Bàn Tử đi lên trước, vỗ vỗ bả vai gã, thấm thía nói. "Xì, Bàn gia hiểu lầm rồi, tôi đây là thể chất tiên thiên bất túc, bất quá lão trung y ngài nói, tôi có thể gặp mặt một chút, ha ha!" Đại Kim Nha bổ sung nước xong, sắc mặt hơi chuyển biến tốt, nghe được mấy chữ trung y điều dưỡng, lập tức mặt mày hớn hở đáp lại.

Sở Viễn không để ý hai người trêu chọc nhau, quan sát bốn phía, đầu tiên đập vào mi mắt là tám pho tượng đầu người cao hơn ba mét trong thất.

Những bức tượng này đều là hình tượng ác quỷ mặt xanh nanh vàng, trên đỉnh trán mỗi bức tượng đều khắc ký hiệu không giống nhau.

Ánh mắt Sở Viễn ngưng lại, ký hiệu trên đỉnh đầu tượng thế mà lại là con số trong Tiểu Triện, phân biệt là từ một đến tám, tám con số.

Đây là Âm Dương Bát Quái?

Trong lòng Sở Viễn khẽ động, xem ra chủ nhân ngôi mộ này tất nhiên cũng là một người trong đồng đạo am hiểu Tiên Thiên Bát Quái.

Từ ải thứ nhất tám con đường mộ đạo, đến ải thứ hai cầu Nại Hà, lại đến tám bức tượng điêu khắc ở ải này, chủ mộ đây là đang khoe khoang kỹ thuật sao?

Bất quá ngẫm lại cũng đúng, cho dù ở thời kỳ nước Liêu, loại học vấn cao thâm như Tiên Thiên Bát Quái không phải vương công quý tộc thì không thể nắm vững.

Nếu không phải người này tinh thông văn hóa Hán tộc thì cũng rất khó học được, nhìn xem vị nữ thần Tát Mãn giáo này chính là con gái

của Liêu Thái Tổ.

Truyền văn Liêu Thái Tổ cực kỳ sủng ái cô con gái duy nhất, đã thuê không ít người Hán dạy cô ta những kiến thức bác đại cao thâm của Thăng Long.

Trong lịch sử Da Luật Chất Cổ nổi danh thông tuệ tuyệt luân, bác học đa tài, thậm chí được quốc giáo Tát Mãn giáo của nước Liêu thời đó phong làm nữ thần!

Nghĩ tới đây, trong lòng Sở Viễn cười một tiếng, thông qua con số trên trán tượng điêu khắc, tìm được quẻ tượng tương ứng là có thể giải khai cơ quan.

Lấy la bàn ra, Sở Viễn chậm rãi đi đến trung tâm mộ thất, nhàn nhạt quét mắt nhìn một vòng các bức tượng. "Đoàng!" Ngay lúc Sở Viễn chuẩn bị giải mã cơ quan, đột nhiên giữa không trung vang lên một tiếng súng, phá vỡ hoàn cảnh mộ thất yên tĩnh.

Chỉ thấy Ứng Thải Hồng cầm súng, dẫn đầu nhóm người Hoàn Cầu Khoáng Nghiệp chậm rãi đi ra từ chỗ tối, ánh mắt âm vụ nhìn chằm chằm Sở Viễn.

Còn chưa đợi Ứng Thải Hồng nói chuyện, đám thành viên Hoàn Cầu Tu Linh Hội sau lưng mụ tay cầm côn ngắn huyền thiết, mãnh liệt lao về phía Sở Viễn. "Hừ, Mạc Kim Hiệu Úy chạy cũng nhanh đấy, đánh gãy một cái chân của hắn cho ta!" Dương Tử ôm trường đao, vẻ mặt phẫn hận nhìn Sở Viễn, lớn tiếng phân phó đám hội viên đang xông tới.

Sở Viễn còn chưa phản ứng lại từ tiếng súng, đã thấy năm sáu tên Tây mặc áo bào xám, tay cầm côn sắt đập về phía đầu mình.

Côn sắt nương theo tiếng gió rít sắc bén, nặng nề đập hướng Sở Viễn, đối mặt với công kích của đám Tây, Sở Viễn nghiêng người né

tránh.

Dùng một cú đấm móc trái phản kích, nặng nề đánh vào gò má đối phương, cú đấm móc này sức mạnh lớn đến nhường nào, trực tiếp khiến hắn ngã lăn ra ngủ luôn! "Bịch!" Tên Tây này lập tức loạng choạng, ngay cả một tiếng kêu rên cũng không kịp phát ra, đã bị Sở Viễn dùng một cú đấm nặng đánh gục.

Cho dù như thế, mấy tên Tây xông lên phía sau cũng không sợ hãi, vẫn điên cuồng gào thét lao tới.

Lệ sắc trong mắt Sở Viễn lóe lên, nhìn hai người cùng lúc xông lên, liên tục tung hai cú đá quét thấp trái phải, trực tiếp khiến hai người quỳ rạp xuống đất.

Sau đó Sở Viễn dùng thế sét đánh không kịp bưng tai, nhanh chóng tung ra hai cú đấm như pháo nổ, hai tên Tây trong nháy mắt ngã xuống đất, ôm đầu kêu rên.

Lúc này, ba người xông lên cuối cùng cũng lao tới, liên tục múa may côn sắt, khiến Sở Viễn không thể không lách mình né trái tránh phải linh hoạt.

Thấy thân thủ hắn linh hoạt như vậy, một tên Tây giận từ trong lòng, nhanh chóng tiếp cận Sở Viễn, muốn ôm lấy hắn, làm hắn không thể động đậy.

Chút kỹ năng nhỏ đơn giản như vậy sao có thể qua mặt Sở Viễn, hắn chính là tinh thông đủ loại kỹ xảo cách đấu, thấy thế, trực tiếp cúi đầu khom lưng.

Tay trái súc lực, sau đó là một cú đấm móc trực tiếp nổ gan đối phương, nơi này là điểm yếu của cơ thể con người, tên Tây bị trúng đòn lập tức toàn bộ khuôn mặt đều trở nên vặn vẹo, đau đớn kịch liệt suýt chút nữa làm hắn ngất đi.

Thấy hắn vẻ mặt khó chịu, Sở Viễn thuận thế tay phải giáng một cái tát, trực tiếp quất vào mặt đối phương, đương trường nằm rạp trên mặt đất.

Hai tên Tây còn lại thấy Sở Viễn lợi hại như vậy, lập tức thả chậm bước chân, trong đó một tên cậy vào chiều cao của mình, thế mà thi triển một cú đá cao, nhắm vào gò má Sở Viễn đá tới, bất quá bị Sở Viễn nhẹ nhàng lùi ra sau né tránh.

Hai tên Tây nhìn nhau một cái, sau đó cùng lúc tiến lên giơ côn sắt bổ đầu, Sở Viễn mặt không đổi sắc, nhìn chằm chằm hai người.

Hai tay cùng lúc triển khai, bắt lấy cánh tay hai tên Tây, thuận thế tung hai cú đấm móc phản kích, đặc biệt là cú đấm nặng tay phải, trực tiếp kết liễu một tên trong đó.

Sau khi rảnh tay, đối với tên cuối cùng liên tục tung ba cú đấm nặng, đối phương ầm ầm ngã xuống đất!

Chương 162

"Vãi chưởng, Tiểu Ca, cậu trâu bò thật đấy!" Đừng nói Bàn Tử, ngay cả đám công nhân sau lưng Ứng Thải Hồng thấy hắn gọn gàng linh hoạt đánh ngã sáu tên to con cũng kinh ngạc, lập tức cao giọng hô to.

Đại Kim Nha cũng trừng lớn hai mắt, gã từng thấy Sở Viễn livestream, một tay đao pháp tuyệt rồi, không ngờ công phu quyền cước cũng ngầu như vậy! "Khốn kiếp!" Dương Tử thấy sáu người trong chớp mắt bị đánh bại, lập tức lửa giận bốc lên, từ trên vách đá nhảy cao xuống, nhắm đầu Sở Viễn bổ một đao.

Như có một tia sáng chói mắt lóe qua, trường đao của Dương Tử nhanh chóng từ trên xuống dưới chém mạnh, tựa như Thái Sơn áp đỉnh.

Tản mát ra một loại sức mạnh và khí thế cường đại, xem ra ả muốn trong thời gian đầu tiên trọng thương Sở Viễn.

Nhìn một đao của con ả Nhật lùn này, Sở Viễn cười lạnh một tiếng, trở tay rút đao, giơ đao quá đỉnh đầu, nghênh diện đỡ lấy. "Keng!" Song đao va chạm, tia lửa bắn ra tứ phía, phát ra một tiếng đao nhận gãy lìa chói tai.

Mọi người nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy hai tay cầm đao của Dương Tử đang run rẩy nhè nhẹ, thanh võ sĩ trường đao trong tay đã gãy làm đôi!

Sở Viễn nhìn lưỡi đao trơn bóng của Hắc Kim Cổ Đao, trong lòng rất hài lòng, trở tay xoay một đường hoa đao thu đao vào vỏ, động tác hành vân lưu thủy. "Dừng tay!" Lo lắng Dương Tử gặp nguy hiểm, Ứng Thải Hồng cầm súng chỉ vào Sở Viễn lớn tiếng quát, bản ý mụ là

muốn giáo huấn đám người Sở Viễn một chút.

Không ngờ trộm gà không thành còn mất nắm gạo, nhìn sáu gã hội viên nằm rên rỉ trên mặt đất, trong lòng không khỏi âm thầm hối hận. "Sở tiên sinh, mời anh mau chóng đưa tôi tìm được địa cung có chủ mộ thất, nếu không, hôm nay các người ai cũng đừng hòng đi ra ngoài!" Ứng Thải Hồng gắt gao nhìn chằm chằm Sở Viễn, nói từng chữ từng câu.

Sở Viễn thần tình tự nhược, nhìn khẩu súng trong tay Ứng Thải Hồng, lạnh lùng nói: "Ứng chủ tịch chắc hẳn cũng đã kiến thức thân thủ của tôi, một khẩu súng lục này của bà không giữ được tôi đâu, tôi khuyên bà tốt nhất nên bỏ súng xuống." "Anh..." Đều bị súng chỉ vào rồi, thế mà còn phách lối như vậy, Ứng Thải Hồng nhướng mày, có chút nhìn không thấu Sở Viễn, chẳng lẽ anh còn có thể nhanh hơn súng?

Bất quá vừa nghĩ tới xem Sở Viễn livestream trước đó, đấu nhện khổng lồ, chém cương thi, giết vượn thương, xác thực khiến mụ có chút không nắm chắc.

Nghĩ tới đây, Ứng Thải Hồng chủ động bỏ súng xuống, thần tình trịnh trọng nhìn Sở Viễn, bi thiên mẫn nhân nói: "Vừa rồi các người thấy chết không cứu, người của tôi chủ động ra tay, mọi người hòa nhau, thiên cơ sắp đến rồi, tranh thủ thời gian qua ải đi!" Sở Viễn khẽ gật đầu, còn cần những người này giúp mình dò đường, cũng không tiện đuổi tận giết tuyệt, cũng được, tìm được chủ mộ thất rồi tính sau.

Thấy Sở Viễn đáp ứng ngưng chiến, Ứng Thải Hồng cũng thở phào nhẹ nhõm, vội vàng phân phó mấy công nhân trị liệu đơn giản cho các hội viên bị thương. "Tiểu Ca, nơi này cũng là tám bức tượng điêu khắc, có khi nào vẫn là Âm Dương Bát Quái không hả!" Bàn Tử thấy Sở Viễn đánh giá tượng mặt quỷ, liền chủ động hỏi thăm, cậu ta

cũng muốn tiến vào địa cung, tra xem năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Sở Viễn không lập tức trả lời nghi vấn của Bàn Tử, nhìn con số trên trán tượng mặt quỷ, trong lòng như có điều suy nghĩ.

Căn cứ Tiên Thiên Bát Quái sắp xếp, Càn ở phương Nam số mục là một, Khôn ở phương Bắc số mục là tám, Chấn ở Đông Bắc số mục là bốn.

Tốn ở Tây Nam số mục là năm, Ly ở phương Đông số mục là ba, Khảm ở phương Tây số mục là sáu, Cấn ở Tây Bắc số mục là bảy.

Như vậy, tượng mặt quỷ ở hướng Tây Bắc, con số trên trán là bảy, nơi này hẳn là quẻ Cấn, ứng với Sinh Môn.

Nhưng mà, cái này có phải quá đơn giản rồi không?

Có một lúc khiến Sở Viễn rơi vào tự mình hoài nghi, vị công chúa Chất Cổ này tinh thông bát quái, sao lại để lại cơ quan đơn giản như vậy.

Đương nhiên, cũng có khả năng là bản lưu thế của Tiên Thiên Bát Quái vốn rất ít, thân là người Liêu, công chúa Chất Cổ càng rõ ràng sự quý giá của nó.

Có lẽ trong mắt cô ta, ít nhất cả nước Liêu không có ai hiểu bát quái hơn cô ta, cho nên mới tạo ra cơ quan mà Sở Viễn thấy là đơn giản.

Phải biết rằng, ở niên đại hơn một ngàn năm trước, tri thức truyền thừa vốn đã thưa thớt, Tiên Thiên Bát Quái này chính là cơ quan yếu thuật không có lời giải.

Giống như cơ quan cầu Nại Hà trước đó, không phải là bị đám người Ứng Thải Hồng dùng áo amiăng phá giải sao?

Nghĩ tới đây, Sở Viễn không do dự nữa, thu hồi la bàn, dưới ánh mắt khẩn trương của mọi người, chậm rãi đi đến bên cạnh tượng mặt quỷ số bảy.

Nhìn bậc thang dâng lên trong miệng mặt quỷ, hai tay Sở Viễn dùng sức, ấn mạnh xuống!

Cứ cược là nước Liêu không thể có truyền thừa Tiên Thiên Bát Quái cao thâm hơn! "Rắc rắc!" Lập tức, cái bệ mà Sở Viễn đang ấn chậm rãi hạ xuống, phát ra từng trận âm thanh cơ quan chuyển động.

Một con đường ngầm tối đen xuất hiện trước mắt hắn, chính là thông đạo đi tới mộ thất công chúa Chất Cổ, xem ra suy đoán của mình là đúng. "Sở gia, thần thánh thật, trong này đúng là có một mật đạo!" Đại Kim Nha một bên thán phục nói, một bên ánh mắt sáng rực nhìn Sở Viễn, đây chính là cái đùi to nhất giới đổ đấu, nhất định phải ôm chặt.

Bàn Tử trực tiếp chen người qua Đại Kim Nha, trong lòng thầm oán thầm: Mẹ kiếp thằng cha này, thế mà dám cướp lời thoại của Bàn gia ta! "Tiểu Ca, tôi xuống trước dò đường!" Nói xong, Bàn Tử trực tiếp soi đèn pin, cầm xẻng công binh, thuận theo thông đạo hắc ám, cẩn thận từng li từng tí mò mẫm đi xuống.

Một lúc lâu sau, truyền đến âm thanh kích động của Bàn Tử: "Xuống đây đi, dưới này là một địa cung khổng lồ, chúng ta tìm đúng chỗ rồi!" Men theo thông đạo u ám đi xuống mười bậc, đập vào mi mắt là một hang động chừng hơn mười mét vuông, trên mặt tường có một bức thạch khắc khổng lồ.

Sở Viễn ngưng thần nhìn lại, chính là thạch khắc một đóa hoa Bỉ Ngạn, hơn nữa đồ án giống hệt trên huy hiệu đồng nhìn thấy trước đó.

Xuyên qua hang động là một không gian hang động ngầm quy mô hoành tráng, đỉnh động tràn ngập một tầng hơi nước dày đặc, phiếm

ánh sáng màu lam.

Hai bên không gian là vách núi cheo leo, vô số sạn đạo treo lơ lửng phân bố, thỉnh thoảng còn có cầu lương tương hỗ kết nối, một cảnh tượng tứ thông bát đạt.

Cảnh tượng mộ đạo kinh người như vậy, đừng nói Bàn Tử và Đại Kim Nha, Sở Viễn đều có chút giật mình, không hổ là con gái của Liêu Thái Tổ.

Thủ bút bên trong mộ thất không kém gì quy chế hoàng lăng thông thường, đặc biệt là dưới ánh sáng lăn tăn đáy hồ, lộ ra vẻ vô cùng tĩnh mịch.

Tuy rằng không so được với khí tượng thần tiên của Thủy Long Vựng trong mộ Hiến Vương, nhưng cũng không phải phong thủy bảo địa bình thường có thể so bì.

Một lát sau, nhóm người Ứng Thải Hồng khoan thai đến muộn, nhìn tình huống mộ huyệt dưới lòng đất kinh người trước mắt, toàn trường một mảnh yên tĩnh.

Ai cũng không ngờ tới, ngôi mộ nữ thần này thế mà lại là một ngôi mộ huyệt ẩn sâu dưới đáy hồ u tĩnh, uyển như một thế giới thần bí.

Sở Viễn lại thực sự nhíu mày, ngôi mộ đáy hồ này nhìn thì tĩnh mịch, lại lộ ra một tia khí tức âm sâm. "Tiểu Ca, cậu xem, mặt tường này có bức họa!" Bàn Tử chỉ vào một bức bích họa bảy màu kín mặt tường ở lối ra, chấn kinh hô lên.

Đây là một bức bích họa miêu tả kinh lịch sinh bình của chủ nhân ngôi mộ, áp dụng thuốc nhuộm đặc thù, nhìn qua màu sắc diễm lệ, họa công càng là tinh xảo, kỹ nghệ cao siêu. "Nội dung bích họa rất thú vị, trời long đất lở, tế tư Tát Mãn đầu tiên nhận được thần khải, đạt được một món bảo vật từ trên trời giáng xuống.

Nó có thể xuyên việt âm dương hai giới, khiến người chết đi sống lại.

Hơn một ngàn năm trước, bảo vật lưu lạc đến trong tay công chúa Da Luật Chất Cổ.

Được cô ta đặt tên là Bỉ Ngạn Hoa, mỗi khi đến lúc giao thoa ngày và đêm (túc dạ chi giao), Bỉ Ngạn Hoa nở rộ, cánh cửa sinh tử sẽ mở ra, có thể lên miền cực lạc." Sở Viễn giải đọc nội dung bích họa, đem những gì mình biết, không hề giữ lại nói cho tất cả mọi người.

Bàn Tử thần tình phức tạp nhìn bích họa trên tường, cảm thụ khí tức cổ xưa của bích họa, suy nghĩ của cậu ta trong nháy mắt bay về rất lâu trước kia.

Đó là chuyện xảy ra vào một đêm giữa hè xa xôi, xa đến mức Bàn Tử đã mười mấy năm không hề đi hồi ức lại.

Năm đó cậu ta thành tích học tập bình thường, người nhà liền để cậu ta tham quân, liền đi theo bộ đội tới đại thảo nguyên Nội Mông Cổ.

Gặp được chí ái của đời mình, đồng chí Đinh Tư Điềm của bộ văn nghệ, biết ca hát nhảy múa, người cũng rất xinh đẹp.

Có một đêm, cậu ta phụ trách hộ tống đồng chí bộ văn nghệ về doanh địa, trên đường xe cộ phát sinh trục trặc, mọi người chỉ có thể đi bộ cho kịp lộ trình.

Trên đường đụng phải thảo mãnh tử ăn thịt người, một nhóm người cuối cùng không cẩn thận rơi vào công sự ngầm dưới lòng đất do người Nhật Bản lưu lại sau khi bại trận.

Ở nơi đó, lần đầu tiên Bàn Tử nghe được truyền thuyết về Bỉ Ngạn Hoa, cậu ta còn nhớ rõ ràng thần tình kích động của Đinh Tư Điềm lúc đó. "Đây là Bỉ Ngạn Hoa, truyền thuyết chỉ nở ở nơi giao

giới âm dương, có công năng tiếp dẫn vong linh liên thông sinh tử, nghe nói lúc nó nở hoa đặc biệt đẹp, tôi rất muốn tận mắt xem một chút!" Ánh mắt đầy mong đợi của Đinh Tư Điềm, Bàn Tử đến nay đều không quên, lúc đó cậu ta liền hứa hẹn: Nhất định phải lấy được Bỉ Ngạn Hoa tặng cho Đinh Tư Điềm.

Nại hà, ngay trong đêm đó phát sinh một trận động loạn ly kỳ, cả đội ngũ hộ tống đều chết, chỉ có một mình cậu ta sống sót.

Tại thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, không thể cứu được Đinh Tư Điềm, là tiếc nuối lớn nhất trong đời, cuối cùng cậu ta xuất ngũ lựa chọn trốn tránh.

Đi theo sau người khác không ngừng đổ đấu, chỉ hy vọng có thể có một ngày lần nữa tìm được Bỉ Ngạn Hoa, gặp lại Đinh Tư Điềm một lần!

Chương 163

Nhìn Bàn Tử chìm vào hồi ức, Sở Viễn nhẹ nhàng vỗ vỗ vai cậu ta, không nói thêm gì, mỗi người đều có tiếc nuối của riêng mình.

Bàn Tử lau nước mắt nơi khóe mắt, thấy Sở Viễn đánh giá mình, vội vàng nói: "Tôi là bị sơn dầu trên tường kích thích mắt, nhịn không được chảy nước mắt thôi." Sở Viễn cũng không vạch trần cậu ta, xoay người lại, nhìn về phía Ứng Thải Hồng, thản nhiên nói: "Bà hẳn là vì Bỉ Ngạn Hoa mà đến nhỉ!" Ứng Thải Hồng cũng không phủ nhận, trong thần tình tràn đầy một tia hướng về, kích động nói: "Nhân loại sắp hủy diệt rồi, đây là hy vọng cuối cùng, chỉ có tôi mới có thể cứu vớt các người, chỉ cần đạt được Bỉ Ngạn Hoa, tôi có thể cứu vớt người đời ra khỏi cái chết!" Nghe mấy lời lộn xộn này, Bàn Tử nhướng mày, con mụ này không phải là tin vào chuyện ma quỷ của chính mình thật đấy chứ, lớp khí công đáng sợ thật!

Người đàn bà điên này mở công ty gì đó, trực tiếp đi tẩy não một đám người có tiền không phải là xong sao, cũng đúng, Tu Linh Hội chính là làm như vậy.

Mụ đàn bà điên này có một điểm còn không tệ, không lừa người nghèo chuyên tìm người giàu mà vặt lông, Bàn Tử có chút đồng tình mấy tên Tây sau lưng mụ.

Thấy mụ ta ngoan cố không đổi, Sở Viễn bất đắc dĩ, tiếp tục dẫn đường, đợi đến khi nhìn thấy Bỉ Ngạn Hoa, bộ mặt thật của nó tự nhiên sẽ hiển lộ.

Lúc này, bên trong hang động ngầm đột nhiên nổi lên một tầng sương mù dày đặc, dưới chân cầu phía trước không nhìn thấy bất cứ thứ gì, dù là mắt nhìn đêm của Sở Viễn.

Sau khi phát động thiên phú, chỉ có thể nhìn thấy từng tầng vân vụ, không nhìn rõ những thứ khác, cảnh tượng này ngược lại có chút tương tự với phong cách bố cục của Thủy Long Vựng.

Trong sương mù dày đặc, mọi người cẩn thận đi tới, cảnh tượng chung quanh phảng phất đột nhiên đều biến mất, tựa như xuyên qua trong mây mù.

Men theo cầu gỗ không biết đi bao lâu, phía trước đột nhiên truyền đến một trận ánh sáng, lập tức, cảnh tượng trước mắt nhìn rõ mồn một.

Đây là một đài cao khổng lồ lấy tạo hình Bỉ Ngạn Hoa làm chủ đạo, chỗ quan trọng nhất trên đài đặt một cỗ quan quách trong suốt phong cách Đại Liêu. "Thủ bút lớn thật, thế mà lấy Bỉ Ngạn Hoa làm quách, cánh hoa của nó làm quan tài!" Sở Viễn đánh giá đài cao nơi mình đang đứng, giống như một đóa Bỉ Ngạn Hoa đã nở rộ, quan tài nữ thần chính là nhụy hoa. "Tiểu Ca, tảng đá đen trong tay cô ta, chính là Bỉ Ngạn Hoa a!" Bàn Tử nhìn chằm chằm tảng đá trong tay nữ thần.

Sở Viễn khẽ gật đầu, mặt lộ vẻ mỉm cười: "Trên bích họa nói Bỉ Ngạn Hoa này từ trên trời giáng xuống, chắc là một loại thiên thạch đặc thù nào đó!" "Thiên thạch?

Thứ này có thể xuyên qua âm dương, giải cứu chúng sinh?" Đại Kim Nha nghe hai người đối thoại, nghĩ tới lời Ứng Thải Hồng vừa rồi, nhịn không được xen vào hỏi.

Sở Viễn liếc nhìn Đại Kim Nha, không tiếp lời, dẫn mọi người men theo bậc thang, tiếp tục đi về phía quan tài chủ mộ.

Chỉ thấy tại trung tâm nhụy hoa Bỉ Ngạn, bày biện một cỗ quan quách trong suốt tạo hình biệt trí, nhìn phong cách phảng phất như khuê phòng thiếu nữ.

Trong khuê phòng nằm một người phụ nữ thần bí, mặc trang phục Tát Mãn, hai tay ôm thiên thạch màu đen, lẳng lặng đặt trước ngực bụng.

Cỗ quan tài khuê phòng này chế tạo bằng đồng thau, nhìn hoa văn, tựa như tám cánh hoa, xem ra phá giải cơ quan là có thể mở ra cỗ quan tài này.

Quan tài tọa lạc trên một đài sen khổng lồ, bên trên có khắc ba bức tượng điêu khắc mặt quỷ, trên trán tượng điêu khắc có lỗ tròn.

Sở Viễn biết, đây chính là ba lỗ chìa khóa có thể mở nắp quan tài, chỉ cần lấy được ba chiếc chìa khóa là có thể thuận lợi mở ra.

Phát giác được ánh mắt của Sở Viễn, Ứng Thải Hồng chủ động đi tới, đưa một bọc khăn lụa trắng cho Sở Viễn. "Đây là chìa khóa mở quan quách, Mạc Kim Hiệu Úy, làm việc các người am hiểu nhất đi!" Nhận lấy ba chiếc huy hiệu đồng, Sở Viễn mở khăn lụa ra, quả nhiên là ba chiếc huy hiệu đồng hình tròn cùng kích cỡ.

Bàn Tử thấy thế, chủ động từ trong túi lấy ra một cây nến sáp, sau khi Sở Viễn chỉ rõ hướng Đông Nam, Bàn Tử chậm rãi thắp nến!

Thắp nến xong, Bàn Tử vừa chuẩn bị đứng dậy, đột nhiên, cậu ta liền cảm thấy một trận gió âm thổi qua, lửa nến trong gió âm hơi lay động.

Nhân điểm chúc, quỷ xuy đăng (Người thắp nến, ma thổi đèn)!

Nhìn lửa nến theo gió lay động, sắc mặt Bàn Tử đại biến, lập tức cả người đều lạnh sống lưng, cảm thấy rợn cả tóc gáy. "Tiểu Ca!" Nhìn ngọn nến lay động, trong lòng Bàn Tử thắt lại, theo bản năng gọi Sở Viễn, thật sự có quỷ thì vẫn phải xem Phát Khâu Trung Lang Tướng.

Ánh mắt Sở Viễn co rụt lại, sự quỷ dị của ngôi mộ nữ thần này

hắn rõ hơn ai hết, nghĩ tới đây, hắn từ ba lô sau lưng lấy ra một tấm phù lục.

Đây là Trấn Thi Phù hắn đặc biệt cầu từ chỗ Dương Vân U, đã được đạo viện khai quang, dán Trấn Thi Phù lên nắp quan tài.

Sau đó từ trong túi lấy ra một phương đồng ấn, chính là Phát Khâu Ấn mà hệ thống thưởng, trực tiếp đóng lên trên Trấn Thi Phù.

Chỉ thấy tám chữ lớn "Thiên Quan Chúc Phúc, Bách Vô Cấm Kỵ" trên giấy phù như ẩn như hiện, lập tức, lửa nến ở góc Đông Nam ổn định hơn nhiều.

Một màn biến hóa này, trực tiếp khiến người bên cạnh nhìn trợn mắt há hốc mồm, cậu không phải là Mạc Kim Hiệu Úy sao?

Sao còn làm việc của Phát Khâu Trung Lang Tướng?

Nhóm người Hoàn Cầu Khoáng Nghiệp đầy mặt nghi vấn nhìn về phía Đại Kim Nha bên cạnh, gã đảo mắt một vòng, lãng thanh nói: "Chậc chậc, các vị đều nhìn kỹ đi, tục ngữ nói người thắp nến, ma thổi đèn, trong tay Sở gia là Phát Khâu Ấn chuyên môn khắc chế tiểu quỷ trong mộ.

Phát Khâu Ấn này bắt nguồn từ Phát Khâu Trung Lang Tướng, đó là nhân vật gì chứ, đại biểu cho thế lực quan phủ, có ấn chương của quan phủ, vạn vô nhất thất!" Thấy Đại Kim Nha thề thốt giải thích, mọi người vẻ mặt sợ hãi nhìn Sở Viễn, người có thể giao thiệp với quỷ thần, không thể đắc tội!

Trong mắt Ứng Thải Hồng tinh quang đại thịnh, biểu hiện của đám người Sở Viễn càng tốt, liền mang ý nghĩa mụ càng có nắm chắc lấy được Bỉ Ngạn Hoa.

Sau khi đóng dấu lên giấy phù, Sở Viễn đưa ba chiếc huy hiệu đồng cho Bàn Tử, ra hiệu tiến lên đặt vào, chính hắn cầm đồng ấn

đạm đạm mở miệng: "Tôn, vong giả tại thượng, vô ý thao nhiễu, mạo phạm khai quan.

Tôn, vong giả vi trường, vô kỵ; Kính, vong giả bình sinh, vô quý; Thủ, vong giả chi khí, vô ngại.

Khai quách." Theo tiếng nói của Sở Viễn rơi xuống, Bàn Tử móc ra Mạc Kim Phù trên cổ, cúi đầu nhỏ giọng mặc niệm: Tổ sư gia phù hộ!

Chợt lại nhớ tới trước đó, mật ngữ Mạc Kim Hiệu Úy mà Sở Viễn niệm trước khi mở quan tài, Bàn Tử hắng giọng một cái, nghiêm trang mở miệng: "Nhất sinh nhị hề, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật thị huyền quan, phụ âm bão dương lưỡng tương nan, mạc kim mạc cốt mạc dung chiêm." Nói xong, không để ý ánh mắt quái dị của Sở Viễn, một mình đi lên trước, theo thứ tự vặn huy hiệu đồng trên trán tượng điêu khắc mặt quỷ.

Đại Kim Nha ở vòng ngoài thấy thế, trực tiếp giơ ngón tay cái với Bàn Tử, tuyệt đối là phong phạm Mạc Kim chính tông. "Rắc rắc!" Lập tức, từng trận âm thanh cơ quan chuyển động truyền đến từ phía trên mọi người.

Chỉ thấy tấm ván quan tài khuê phòng của công chúa Chất Cổ, phảng phất như một đóa Bỉ Ngạn Hoa hàm tiếu, đang chậm rãi nở rộ cánh hoa của mình.

Theo tám phiến cánh hoa nắp đậy mở ra, công chúa Da Luật Chất Cổ, nữ thần trẻ tuổi nhất của Tát Mãn giáo, rốt cuộc bạo lộ trước mắt mọi người.

Công chúa Chất Cổ mặc phục sức hoa lệ của Đại Tế Tư màu vàng kim, đầu đội mặt nạ sừng trâu vàng, hai tay ôm thiên thạch màu đen, điềm tĩnh nằm đó.

Dưới ánh sáng màu lam của nước hồ trên đỉnh đầu chiếu rọi, hoa phục trên người công chúa Chất Cổ thế mà lúc sáng lúc tối, tán phát tia sáng quỷ dị.

Mọi người thở mạnh cũng không dám, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm công chúa Chất Cổ trong quan tài, đặc biệt là Bỉ Ngạn Hoa trên tay cô ta. "Phụt!" Nguyên lai, ngọn nến vốn yên tĩnh ở hướng Đông Nam, bỗng nhiên biến đổi màu sắc, tỏa ra màu xanh lục sẫm, nhìn có chút dọa người!

Đột nhiên, phảng phất như hư không xuất hiện một cỗ sức mạnh, đem ngọn lửa màu xanh lục sẫm đột ngột bạt cao, cho đến khi tắt ngấm! "Gà gáy đèn tắt không sờ vàng, gay go, Bàn Tử cẩn thận!" Sở Viễn hét lớn một tiếng, vừa dứt lời, mặt đất nơi hắn và Bàn Tử đứng bỗng nhiên biến mất, thân hình hai người cấp tốc rơi xuống! "Bàn gia!

Sở gia!" Đại Kim Nha ở vòng ngoài thấy thế vội vàng tiến lên, thần tình hoảng trương, vịn vào một cây cột đá nôn nóng, hướng về phía dưới hét lớn.

Lúc này quan quách công chúa Chất Cổ phát hiện biến hóa to lớn, chỉ còn lại một tòa quan tài khuê phòng ở giữa, mặt đất bốn phía thế mà toàn bộ sụp đổ.

Chỉ thấy bên dưới này thế mà là vách núi sâu không thấy đáy, bốn phía lại được tạo thành từ vô số gỗ âm trầm làm thành sạn đạo treo vòng cung.

Trên những sạn đạo treo này cứ cách vài mét lại đặt một cỗ quan quách, rậm rạp chằng chịt, vô cùng quỷ dị, tựa như không nhìn thấy điểm cuối.

Mà chống đỡ quan tài công chúa Chất Cổ lại là một cây cột kình thiên cực lớn, hoảng nhược Kiến Mộc thông thiên trong thần thoại truyền thuyết, thẳng tới chân trời! ... "Á, ôi cái chân bà nội nó chứ, cơ

quan kiểu gì thế này!" Vận khí của Bàn Tử tương đương tốt, lúc sụp đổ, thân thể bị một sợi dây xích cản lại, thuận thế bám vào quan tài, trốn ở phía dưới.

Sở Viễn rơi xuống hơn mười mét sâu mới đụng phải một sợi dây xích, men theo dây xích bò đến bên tường gỗ âm trầm, vẫn còn sợ hãi. "Bàn Tử, cậu nhìn xem bên dưới, đó là nơi nào?" Được Sở Viễn nhắc nhở, Bàn Tử nhìn xuống dưới thân, chỉ thấy đáy động là vực sâu vạn trượng, nhưng cách đó không xa có một chỗ đài cao kiến trúc nhân tạo.

Trên đài nằm rất nhiều thi thể, Bàn Tử ngưng thần nhìn lại, kiểu dáng trang phục quen thuộc này, không phải chính là thành viên đội hộ tống năm đó sao? "Tôi từng tới nơi này, Tiểu Ca, mười năm trước tôi từng vào nơi này, không ngờ đi một vòng lớn như vậy, lại trở về nơi này!" Bàn Tử thần tình phức tạp nhìn về phía đài cao, nằm ở nơi đó, đại bộ phận đều là chiến hữu từng kề vai sát cánh của cậu ta.

Chương 164

"Bàn Tử, năm đó các cậu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Gặp phải cái gì?

Những thứ này đều rất quan trọng!" Sở Viễn vừa leo lên trên, vừa hỏi thăm Bàn Tử sự tình năm đó cậu ta gặp phải.

Tiền trần vãng sự, Bàn Tử vốn không muốn nhắc nhiều, nhưng cái này cũng là nghi hoặc nhiều năm nay của cậu ta, biết đâu Sở Viễn có thể giải khai.

Nghĩ tới đây, Bàn Tử một mạch đem chuyện đội hộ tống năm đó đi vào công sự ngầm của quân Nhật, không hề giữ lại kể hết cho Sở Viễn.

Năm đó bọn họ trốn tại công sự ngầm của người Nhật, phát hiện bên trong có rất nhiều thi thể, xuất phát từ tò mò liền truy tra.

Mãi cho đến cuối cùng, đi tới cái đài này, mơ hồ nhìn thấy cây cột kình thiên kia, mọi người mới biết có chút không đúng.

Quả nhiên, trên đỉnh cột kình thiên phát ra một đạo tử quang thần bí, sau khi ánh sáng chiếu rọi, cả thiên địa phảng phất biến dạng.

Vô tận màu đỏ như máu tràn ngập cả thiên địa, người Nhật vốn đã chết, phảng phất vong linh phục tô, nhao nhao đứng lên.

Trong lúc hoảng loạn, mọi người không kịp phản ứng, đã bị những vong linh này vung đao, tàn sát thương vong hầu như không còn.

Dưới cơn kinh hãi, Bàn Tử kéo Đinh Tư Điềm chạy trốn tứ phía, lại gặp phải có người vô ý kích nổ thuốc nổ, khiến hoàn cảnh bọn họ càng tệ hơn.

Cuối cùng Bàn Tử qua năm ải chém sáu tướng, miễn cưỡng mang theo Đinh Tư Điềm đi tới giếng thang máy, chuẩn bị rời đi, nhưng khi ngồi thang máy thì phát sinh ngoài ý muốn.

Chỉ có Bàn Tử một mình trốn thoát, những người còn lại cũng không ra được nữa, đây cũng thành ác mộng lớn nhất trong lòng cậu ta. "Bàn Tử, cậu vừa nói Bỉ Ngạn Hoa đều nở vào lúc giao thoa ngày và đêm, năm đó các cậu nhìn thấy tử quang là lúc nào?" Bàn Tử nghe Sở Viễn hỏi như vậy, do dự một chút trả lời: "Lúc tôi trốn thoát, mặt trời sắp mọc, đại khái năm sáu giờ." Người xưa nói túc dạ chi giao, bình thường chỉ giờ Dần, cũng chính là từ ba giờ đến năm giờ hiện tại, tính thời gian như vậy rất phù hợp. "Năm đó các cậu nhìn thấy tử quang, rất có thể chính là do Bỉ Ngạn Hoa trong tay công chúa Chất Cổ phát ra, vấn đề nằm ở chỗ ánh sáng này." Ngay tại lúc hai người nói chuyện, đã leo đến đỉnh, Bàn Tử lật người một cái, một lần nữa trở lại trên đài địa cung.

Sở Viễn theo sát phía sau. "Tiểu Ca, ý của cậu là, lúc ánh sáng xuất hiện thì lũ Nhật lùn sống lại, chính là Bỉ Ngạn Hoa đang kết nối âm dương hai giới?" Bàn Tử nghĩ đến chỗ này, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Sở Viễn, hy vọng có thể từ trong miệng hắn đạt được đáp án mình mong muốn! "Không, không có âm dương hai giới, các cậu là bị tia sáng ảnh hưởng đến đại não, nhìn thấy đều là ảo giác!" "Không thể nào, chiến hữu của tôi đều hy sinh, bọn họ thật sự đã hy sinh, công kích của lũ Nhật lùn đều là thật!" Nghe Sở Viễn nói là ảo giác, Bàn Tử lập tức chém đinh chặt sắt phản bác, tràng cảnh năm đó rõ mồn một trước mắt, vô cùng chân thực!

Sở Viễn vỗ vai Bàn Tử, thần sắc phức tạp nói: "Có đôi khi những thứ chúng ta nhìn thấy, không phải do mắt quyết định, mà là do đại não chúng ta!" Bàn Tử nghe xong nhẹ nhàng lắc đầu, đạo lý này cậu ta cũng hiểu, chỉ bất quá, tràng cảnh năm đó thực sự là quá mức chân

thực.

Sau đó cậu ta cũng từng cẩn thận suy nghĩ, thậm chí tìm không ít cao thủ đổ đấu hỏi thăm, giải thích nhận được đa số là có thể bị trúng độc.

Cũng có khả năng là không khí dưới lòng đất loãng, đại não thiếu oxy, nhìn thấy một số hiện tượng khoa học không cách nào giải thích, sản sinh ảo giác.

Nhưng mà, Bàn Tử thân là người từng trải qua việc này, lúc đó đám người mình tuyệt đối sẽ không phải thiếu oxy hoặc trúng độc, đó chính là chân thực phát sinh.

Sở Viễn thấy cậu ta thần tình kiên định, phỏng chừng không tin thuyết pháp về ảo giác, cũng không kỳ quái, dù sao Bàn Tử chính mắt thấy mới là thật! "Ai da, hai vị gia, đây là lúc nào rồi, còn có rảnh rỗi tán gẫu, bà chủ Ứng điên rồi kìa!" Khi hai người thảo luận về Bỉ Ngạn Hoa, Đại Kim Nha ở cách đó không xa vội vàng chạy tới, chỉ vào nhóm người Ứng Thải Hồng ở một bên khác lớn tiếng nói.

Sở Viễn lúc này mới phát hiện, sau khi mặt đất chung quanh quan tài công chúa Chất Cổ sụp đổ, đài cao nơi bọn họ đứng thế mà hạ xuống một tảng đá.

Trùng hợp chính là, tảng đá này vừa vặn có thể thông đến quan tài công chúa Chất Cổ, nghiễm nhiên chính là một cây cầu độc mộc.

Mà Ứng Thải Hồng lúc này đang ngồi tại đầu cầu, làm thủ thế ôm âm phụ dương, trong miệng càng là lẩm bẩm, thần tình trên mặt điên cuồng. "Ta được cứu rồi, Bỉ Ngạn Hoa là của ta!" Nói xong, liền chậm rãi đứng dậy, một bước một dấu chân đi về phía Bỉ Ngạn Hoa, uyển như tín nữ triều thánh!

Nhìn thời gian một chút, Sở Viễn nhìn Đại Kim Nha và Bàn Tử,

trầm giọng nói: "Hiện tại chính là giờ Dần, Lão Kim, lát nữa bịt kín hai tai, nhắm chặt hai mắt, còn Bàn Tử, cậu nhìn cho kỹ!" Dứt lời, thiên thạch màu đen trong quan tài đột nhiên bạo xuất một đạo ánh sáng màu đỏ như máu kinh thiên, xông thẳng lên trời khí thế ngút ngàn!

Huyết hồng quang mang này khi chiếu vào đáy hồ trên đỉnh động, thế mà bị nó hấp thu vào, trong nhất thời hồng quang thế mà tiêu tán vô tung vô ảnh.

Lúc này, Sở Viễn mới phát hiện đáy hồ kia phát ra màu lam, nhìn qua giống như một loại thủy tinh thạch màu lam biến dị!

Chỉ thấy, thủy tinh thạch này sau khi hấp thu huyết hồng quang mang từ Bỉ Ngạn Hoa, phảng phất là kích hoạt thiết trí nào đó.

Thủy tinh thạch tự thân quang mang đại thịnh, tản mát ra ánh sáng màu lam chói mắt, lập tức tràn ngập cả không gian hang động ngầm.

Bàn Tử siết chặt nắm đấm, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm lam quang trên đỉnh đầu, trong lòng kinh ngạc, tràng cảnh này thế mà giống hệt mười năm trước.

Ánh sáng màu lam kéo dài mười giây, mọi người mới chậm rãi mở mắt ra, lại mãnh nhiên phát hiện, hoàn cảnh bên người phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Phóng tầm mắt nhìn tới, là một màu đỏ như máu mênh mông vô bờ tràn ngập cả không gian dưới lòng đất, vách núi cheo leo sau lưng càng là hỏa diễm tứ xạ.

Tượng thần chung quanh đều phảng phất sống lại, trong mắt không ngừng toát ra hỏa diễm, giờ khắc này, trong lòng mọi người đảm hàn tựa như thân ở luyện ngục.

Đột nhiên, sâu trong hang động ngầm truyền đến từng trận tiếng

gào thét trầm thấp, phảng phất có thứ gì đó từ một không gian khác đi tới.

Một trận gió âm thổi qua, cảnh tượng trước mắt mọi người đột biến, trên đài địa cung, trên cầu lương xuất hiện vô số vong linh tay cầm lợi khí.

Những vong linh này dáng người cao lớn tướng mạo dữ tợn, múa may vũ khí, phát ra từng đạo tiếng gào thét, phảng phất từ trong địa ngục trở về.

Khiến mọi người tại hiện trường nhao nhao rợn cả tóc gáy.

Ngay lúc mọi người thất thần, những vong linh này nhao nhao gia tăng tốc độ, vung vẩy vũ khí về phía nhóm người, xông tới!

Sở Viễn cũng không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh, cái này con mẹ nó là ảo giác sao?

Sợ không phải thật sự thân ở địa ngục đấy chứ.

Nghĩ tới đây, hắn trực tiếp nuốt một viên Diệu Tâm Hoàn, phát hiện vô quả, lại phục dụng một viên giải độc.

Nhưng ảo cảnh trước mắt đều vẫn còn, xem ra Bỉ Ngạn Hoa không có độc, chắc là một loại thiên thạch kỳ dị có thể gây ảnh hưởng sóng não.

Xem ra mấu chốt chính là Bỉ Ngạn Hoa, chỉ cần đập nát hoặc để nó tiến vào ba lô hệ thống của mình, ảo cảnh sẽ biến mất!

Sở Viễn hét lên với Bàn Tử ở bên cạnh: "Bàn gia, lấy được Bỉ Ngạn Hoa là có thể kết thúc hết thảy trước mắt!" Nói xong, rút Hắc Kim Cổ Đao ra, tiến lên một bước, đối với một chiến sĩ vong linh đang xông tới chính là một cú chém ngang lưng khi đang tiến bộ.

Cho dù đây là vong linh, trước mặt Hắc Kim Cổ Đao sắc bén, cũng

bị một đao chém làm hai đoạn! "Bàn Tử, chúng ta xông qua!" Nhìn một tiểu đội vong linh chiến sĩ trước người, Sở Viễn hô Bàn Tử một tiếng, trực tiếp xông tới, chuẩn bị cưỡng ép càn quét!

Chỉ thấy đao quang lẫm liệt, hàn khí bức người, Sở Viễn hướng về vong linh phía trước chém ngang hông, đao phong sắc bén sát khí đằng đằng.

Hắn không ngại để những binh sĩ Đại Liêu này chết thêm một lần nữa, sau khi chém chết vong linh trước người, tốc độ hắn không giảm, thuận thế mượn lực.

Tiếp tục múa may đao, như gió thu quét lá vàng đem vong linh trước người nạp vào phạm vi công kích, liên tục ba đao, một đao nhanh hơn một đao. "Grào!" Một vong linh cao ba mét, tay cầm búa khai thiên bổ về phía Sở Viễn, hắn theo bản năng giơ đao quá đỉnh đầu, nghênh diện đỡ lấy. "Keng!" "Bàn Tử, cậu đi lấy Bỉ Ngạn Hoa, chỗ này có tôi đỉnh (đỡ), mau đi!" Sở Viễn hét lớn một tiếng với Bàn Tử đang chiến đấu sau lưng, Bàn Tử thấy thế cắn răng, vòng qua những vong linh này, chạy về phía cầu độc mộc. "Tiểu Ca, cậu kiên trì nhé!" Một xẻng đập bay vong linh cản đường, Bàn Tử lớn tiếng trả lời.

Thấy Bàn Tử rời đi, Sở Viễn cũng không giữ lại nữa, căng cứng cơ bắp toàn thân, thân trên hơi cong, rút đao trái phải thuận thế chém ngang, bổ chém.

Hàn quang chợt hiện, tiểu đội vong linh trước người Sở Viễn như bị thái rau, toàn bộ trận vong! "Vãi chưởng!

Sở gia trâu bò, uy vũ!" Đại Kim Nha sau lưng hắn nhìn chân thực, loại sức chiến đấu này quả thực là trần nhà (đỉnh chóp), gã thân thể yếu chỉ có thể sung làm đội cổ vũ.

Đại Kim Nha quanh năm lăn lộn thị trường đồ cổ, tiếp xúc không

ít cao thủ giới đổ đấu, có thể vỗ ngực nói Sở gia tuyệt đối là đệ nhất nhân!

Thân kiêm truyền thừa của ba đại môn phái trộm mộ, tuổi còn trẻ thân thủ lại tốt như vậy, Đại Kim Nha thầm nói trong lòng: Nhất định phải ôm chặt đùi to.

Chương 165

...

Bàn Tử sau khi tránh né vong linh quấy rối, đi tới bên cầu độc mộc bắc bằng nham thạch, lại phát hiện bị Ứng Thải Hồng chặn đường.

Lúc này cậu ta mới phát hiện, hóa ra mụ ta cũng gặp phải vong linh, bất quá, người này là tên Tây Mark - kẻ trước đó không hợp với Bàn Tử.

Chỉ thấy Mark thê thảm bò sát tiến lên, một phen túm lấy chân Ứng Thải Hồng, thê lương hô: "Tôn sư, tôn sư cứu tôi!" "A!" Nhìn bộ dạng khủng bố của Mark dưới chân, Ứng Thải Hồng sợ hãi thét lên liên tục lui lại, đồng thời kinh hoảng hét lớn: "Ngươi tránh ra cho ta, đừng đi theo ta!" Nghe được lời này, Mark thế mà chậm rãi đứng dậy, bước chân loạng choạng, hai mắt đăm đăm nhìn chằm chằm mụ, cầu xin: "Tôn sư, tôi là nô lệ trung thành nhất của ngài, tại sao ngài lại vứt bỏ tôi?

Tại sao?" Ứng Thải Hồng run rẩy đôi môi, đầy mặt kinh sợ, xé rách móc súng lục ra, đối với Mark chính là một thông thanh không băng đạn!

Mark không sợ súng lục công kích, tập tễnh đi tới trước người mụ, hai tay gắt gao ôm lấy đùi Ứng Thải Hồng, khổ sở cầu khẩn: "Cứu tôi, Tôn sư cứu tôi!" Mắt thấy giãy dụa không ra, phòng tuyến tâm lý của Ứng Thải Hồng trực tiếp bị đánh tan, chỉ thấy mụ sợ hãi nhắm chặt hai mắt, lớn tiếng nói: "Ta cứu không được ngươi, ta không có pháp lực, ta không sống được mấy ngày nữa rồi, trong đầu ta mọc thứ không trị được, ta cần Bỉ Ngạn Hoa!

Ta cần Bỉ Ngạn Hoa!

Ta cần Bỉ Ngạn Hoa!" Ánh mắt Ứng Thải Hồng càng ngày càng kiên định, mụ chậm rãi xé tóc mình ra, lộ ra hai vết sẹo kích thước cỡ con rết trên đầu.

Nhìn thấy một mặt hãi nhân khủng bố này, Bàn Tử trừng lớn hai mắt, trực tiếp văng tục, liên tiếp lui lại hai bước mới dừng lại.

Cái này mẹ nó là lão yêu bà gì vậy, bình thường ăn mặc trang điểm nhìn một bộ quang tiên tịnh lệ, không ngờ bì nang chân thực lại trông như thế này?

Đừng nói Bàn Tử sợ hãi, ngay cả Mark hóa thân vong linh thấy thế, cũng là đầy mặt sợ hãi nhìn mụ, sợ đến mức không ngừng kêu rên!

Ngay cả quỷ cũng sợ hãi, có thể thấy được bộ dạng dữ tợn lúc này của mụ, có thể so với ác quỷ!

Nhìn Mark đầy mặt sợ hãi không ngừng lui lại, Ứng Thải Hồng ngược lại trấn định lại, chỉ nghe mụ chậm rãi mở miệng: "Ta sắp chết rồi, có Bỉ Ngạn Hoa, ta mới có thể đạt được trùng sinh!" Nghe được lời này, Bàn Tử coi như là nhìn ra, hóa ra Ứng Thải Hồng bị chứng u não các loại, vô phương cứu chữa.

Lúc này mới phát động nhân mạch và tiền tài của mình, tìm kiếm mộ nữ thần, chính là muốn đạt được Bỉ Ngạn Hoa, chữa trị tuyệt chứng cho mình!

Bàn Tử nhíu mày, Bỉ Ngạn Hoa chỉ có thể là của mình, bất luận kẻ nào cũng không thể nhúng chàm, nghĩ tới đây, thân hình cậu ta bỗng nhiên khẽ động!

Nhanh chóng từ bên người Ứng Thải Hồng lao qua, đi lên cầu độc mộc, ánh mắt kiên định chạy về phía quan tài công chúa Chất Cổ. "Đừng, mau ngăn cản hắn, Bỉ Ngạn Hoa là của ta!" Mắt thấy Bàn Tử

nhanh chóng chạy về phía Bỉ Ngạn Hoa, Ứng Thải Hồng lập tức cuống lên, lớn tiếng hô hoán với thành viên Tu Linh Hội của mình.

Nại hà, sau khi Bỉ Ngạn Hoa nở, những người này đều bị vong linh đột nhiên xuất hiện trên đài quấn lấy, tự vệ còn khó khăn.

Dương Tử ở một bên khác, sau khi nghe thấy tiếng hô hoán của Ứng Thải Hồng, lập tức lộ vẻ mặt lo lắng, dùng trường đao trong tay bức lui vong linh trước người.

Nhìn Bàn Tử cách Bỉ Ngạn Hoa càng ngày càng gần, cô ta nghĩ cũng không nghĩ, hướng về phía quan tài trên đài cao trung tâm, ra sức nhảy một cái! "Dương Tử!" Ứng Thải Hồng thần tình đầy khẩn trương, hai tay gắt gao nắm chặt lại với nhau, mãi cho đến khi nhìn thấy cô ta bình an vô sự, mới thở phào nhẹ nhõm! "Lui lại, Bỉ Ngạn Hoa thuộc về Tôn giả!" Dương Tử mặt mang hàn quang, cầm trường đao chỉ vào Bàn Tử, lạnh lùng nói. "Con nha đầu phiến tử này." Thấy con ả Nhật lùn này ngăn cản mình, Bàn Tử cũng không khách khí, thầm mắng một tiếng, luân chuyển xẻng công binh đập tới, lực phách hoa sơn!

Đối mặt một kích 'lấy lực thắng khéo' của cậu ta, Dương Tử cũng không lộ vẻ sợ hãi, tiến lên một bước hai tay nắm chặt đao, một cú chém vát từ bên trái.

Một kích này thế mà trực tiếp đẩy văng một xẻng của Vương Bàn Tử, còn chưa đợi Bàn Tử phản ứng lại, cô ta hạ thấp người trượt xuống, đao phong thuận thế chém ngang.

Đao phong lạnh lẽo kích thích Bàn Tử không thể không áp dụng phương thức lui lại, xẻng công binh chắn ngang hông, tránh đi trường đao của cô ta.

Nhìn thấy thân thủ linh hoạt, chiêu thức ngoan lạt của cô ta, thần tình Bàn Tử có chút ngưng trọng, dần dần thu hồi tâm khinh thị của

mình.

Cậu ta phải bắt đầu nghiêm túc đối đãi rồi! "Grào!" Ngay tại lúc hai người giằng co, ai cũng không chú ý tới biến hóa dưới cây cột đài cao nơi đặt quan tài Chất Cổ.

Chỉ thấy cây cột kình thiên chống đỡ quan tài, thế mà là do công chúa Chất Cổ lợi dụng bí pháp Tát Mãn giáo, dùng vô số xác chết đắp nặn mà thành.

Loại dùng xác chết quấn quanh cùng một chỗ tạo thành cột kình thiên này, tựa như tầng thứ ba trong mười tám tầng địa ngục trong truyền thuyết, Thiết Thụ Địa Ngục.

Âm gian có cây lớn thông thiên, trên cây đều là lưỡi sắc, tự lấy người tới găm từ hậu bối dưới da, treo trên cây sắt, vĩnh sinh vĩnh thế chuộc tội!

Vô số vong linh diện mục dữ tợn, múa may cánh tay, từ trong Thiết Thụ Địa Ngục giãy dụa thân thể, bò về phía đài cao đặt quan tài. "Ối mẹ ơi, Bàn gia, coi chừng dưới chân!" Không có vong linh quấy nhiễu Đại Kim Nha, vừa vặn nhìn thấy một màn khiến gã tê cả da đầu, nhảy cẫng lên hướng về phía Bàn Tử lớn tiếng nhắc nhở.

May mà có Đại Kim Nha nhắc nhở, Bàn Tử cúi đầu xem xét, lập tức toàn thân lạnh toát, hình ảnh này chẳng khác gì địa ngục trong truyền thuyết.

Dương Tử lại mặc kệ không quan tâm, cô ta thấy Bàn Tử chậm rãi lui lại, trực tiếp tung người nhảy một cái, muốn lấy được Bỉ Ngạn Hoa.

Đột nhiên, dưới chân cô ta xuất hiện một đôi tay bạch cốt, mạnh mẽ túm lấy mắt cá chân cô ta, khiến cô ta không cách nào bật nhảy. "Khốn kiếp!" Mắt thấy sắp lấy được Bỉ Ngạn Hoa, Dương Tử tức

giận văng tục, sau đó ra sức vung đao, lãnh quang lóe lên, chém về phía bạch cốt dưới chân. "Phanh!" Cánh tay bạch cốt chia làm hai, còn chưa đợi Dương Tử buông lỏng, lại là một cái bạch cốt nhảy lên, bám vào trên thân thể cô ta.

Vừa định hất bạch cốt ra, một màn khiến cô ta vô cùng tuyệt vọng đã xảy ra, chỉ thấy vô số bạch cốt, kẻ trước ngã xuống kẻ sau tiến lên từ dưới chân nhảy lên. "A!" Trong tiếng la hét tuyệt vọng của Dương Tử, cô ta bị vô số binh sĩ vong linh bạch cốt bao phủ, cuối cùng ngạnh bằng vào nghị lực, nhảy xuống đài cao.

Cùng những vong linh bạch cốt này, cùng nhau rơi vào vực sâu vạn trượng, đồng quy vu tận! "Dương Tử!

Dương Tử!

Mau, cứu nó với, ai tới cứu nó với!" Trơ mắt nhìn Dương Tử bị ép nhảy vào vực sâu không đáy, Ứng Thải Hồng lập tức tuyệt vọng hô to, cầu xin người khác giúp đỡ.

Tuy nhiên, lúc này mọi người ốc còn không mang nổi mình ốc, càng đừng nói đi cứu Dương Tử đã rơi xuống vách núi. "A!" Thấy bên người không ai đáp lại, Ứng Thải Hồng ôm đầu ngồi xổm ở biên giới, thương tâm muốn chết nhìn chỗ Dương Tử rơi xuống, cho đến cuối cùng cái gì cũng không nhìn thấy.

Bàn Tử thần tình phức tạp, việc này khiến cậu ta nhớ tới các chiến hữu đột ngộ biến cố mười năm trước, lúc đó chính mình cũng tuyệt vọng và bất lực như vậy!

Thu hồi suy nghĩ, Bàn Tử hai mắt đăm đăm nhìn chằm chằm Bỉ Ngạn Hoa, chỉ cần lấy được nó, mình có thể lần nữa nhìn thấy Đinh Tư Điềm.

Cậu ta mong mỏi ngày này, ròng rã đợi mười năm, nghĩ tới đây,

Bàn Tử thần tình nghiêm lại, nhanh nhẹn bò lên trên quan tài công chúa Chất Cổ. "Bàn Tử, Bỉ Ngạn Hoa này có vấn đề, mau lấy hòn đá kia ra!" Sở Viễn thấy Bàn Tử lên đài cao, vội vàng lớn tiếng nhắc nhở.

Bàn Tử khẽ gật đầu, vươn tay phải vừa định lấy đi Bỉ Ngạn Hoa, liền phát hiện một bàn tay nhỏ nhắn mảnh khảnh bỗng nhiên bắt lấy mình!

Tràng cảnh trước mắt bay nhanh lùi lại, biến hóa, chủ nhân bàn tay nhỏ nhắn mảnh khảnh thình lình chính là Đinh Tư Điềm của mười năm trước. "Khải Toàn!" Đinh Tư Điềm nhu tình mật ý nhìn Bàn Tử, mặt đầy mỉm cười hô hoán tên cậu ta, y như tràng cảnh mười năm trước vậy!

Lần này, anh sẽ không bao giờ buông tay em nữa!

Bàn Tử mạnh mẽ dùng sức hai tay, kéo Đinh Tư Điềm từ trong biển lửa dưới đáy thang máy lên, sau đó hai người cùng nhau trốn thoát khỏi lòng đất.

Cậu ta tuyệt đối không cho phép tiếc nuối mười năm trước lần nữa phát sinh, mười năm trước Tiểu Đinh hy sinh chính mình cứu cậu ta, hiện tại đến lượt cậu ta trả giá.

Hai người đào xuất sinh thiên, đi về hướng mặt trời mọc, mệt mỏi thuận thế nằm trên thảo nguyên, ngửa mặt nhìn trời xanh mây trắng trên đỉnh đầu.

Gió nhẹ thổi tới, một loại an ninh vô cùng quanh quẩn trong lòng Bàn Tử, nhìn Đinh Tư Điềm nằm bên cạnh đang mặt đầy mỉm cười.

Giờ khắc này, cậu ta cảm thấy mười mấy năm tìm kiếm của mình đều đáng giá, nghĩ tới đây, cậu ta chậm rãi nắm lấy tay Đinh Tư Điềm. "Tí tách!" Đột nhiên, bầu trời rơi xuống một giọt nước mưa,

trúng ngay giữa lông mày Bàn Tử, kinh động khiến cậu ta bỗng nhiên ngồi dậy, lấy tay quệt một cái, thế mà là màu đỏ! "Đây là hoa gì?" Còn chưa đợi cậu ta nghi hoặc, một đóa hoa diễm lệ tuyệt luân đột nhiên xuất hiện bên cạnh cậu ta, thoạt nhìn, mạc danh có chút quen thuộc.

Chương 166

"Đây là Bỉ Ngạn Hoa, truyền thuyết chỉ nở ở nơi giao giới âm dương, có công năng liên thông sinh tử, không ngờ trên thảo nguyên cũng có thể nhìn thấy." "Em vẫn là lần đầu tiên thấy đó!" Đinh Tư Điềm nhìn Bỉ Ngạn Hoa trước mắt, mặt mang mỉm cười tán mỹ.

Bỉ Ngạn Hoa?

Giao giới âm dương?

Liên thông sinh tử?

Thảo nguyên?

Đột nhiên, Bàn Tử lập tức cảm thấy đầu mình đau như búa bổ, thân thể cậu ta bỗng nhiên biến mất tại chỗ, phảng phất rơi vào vực sâu vô tận.

Vô số ánh sáng màu đỏ như máu, vô tận tiếng kêu rên tràn ngập cả vực sâu, không ngừng xâm nhập đại não Bàn Tử! "A!

Đầu đau quá!" Cảm giác choáng váng sâu trong đầu óc, khiến Bàn Tử có cảm giác bị lôi kéo, thân thể nhanh chóng rơi xuống, không ngừng rơi xuống, vĩnh viễn không có điểm dừng! "Bàn Tử!" "Bàn Tử!" Tại lúc cậu ta hỗn loạn bất lực, một đạo thanh âm đột nhiên vang vọng trong đầu óc cậu ta, hoảng nhược tiếng chuông lớn ngân vang, thanh âm càng ngày càng lớn!

Đó là giọng của Tiểu Ca!

Mình đang ở đâu đây?

Tiếng hô hoán của Sở Viễn khiến Bàn Tử rùng mình tỉnh táo lại, đầy vẻ nghi hoặc quan sát nơi mình đang đứng.

Đột nhiên, một luồng sức mạnh thần bí ập tới, cơ thể đang rơi tự do của Bàn Tử bỗng dừng lại giữa không trung.

Chỉ thấy trong hư không, Đinh Tư Điềm mặc một bộ lễ phục nữ thần Tát Mãn lộng lẫy, cười tươi tắn đứng ngay trước mặt hắn, lơ lửng giữa trời! "Cô không phải Đinh Tư Điềm, rốt cuộc cô là ai?" Dù Bàn Tử có thần kinh thô đến đâu cũng ý thức được mình đang rơi vào một loại ảo cảnh nào đó, và Tiểu Ca đang cố gắng đánh thức mình. "Đi qua Bỉ Ngạn Hoa, sẽ không bao giờ gặp lại tôi nữa đâu, anh thực sự muốn làm vậy sao?" Đinh Tư Điềm trước mặt Bàn Tử vẫn mỉm cười khuyên nhủ, nhưng giờ phút này, thần tình trên mặt cô ta trông quỷ dị vô cùng!

Nhìn nụ cười quái dị đó, Bàn Tử lạnh toát sống lưng, lạnh lùng nói: "Cô là ảo ảnh, cô không phải thật, cô chỉ là ký ức của tôi.

Cô muốn tôi vĩnh viễn trầm luân trong quá khứ!" Theo lời Bàn Tử nói ra, mỗi câu mỗi chữ đều khiến sắc mặt Đinh Tư Điềm đối diện biến đổi, dần dần từ mỉm cười chuyển sang sợ hãi. "Chẳng lẽ anh muốn quên tôi sao?" Đinh Tư Điềm trong bộ áo bào vu sư Tát Mãn, thần sắc khẩn trương, dồn dập chất vấn.

Dường như cảm nhận được đối phương đang cuống cuồng, Bàn Tử nhắm chặt hai mắt, ung dung mở miệng: "Tôi sẽ không quên cô ấy, vĩnh viễn không bao giờ.

Cô ấy hy sinh chính mình là muốn tôi sống thật tốt.

Cảm ơn vì đã cho tôi nhìn thấy cô ấy lần nữa!" Thấy mưu kế không thành, Đinh Tư Điềm đối diện đột nhiên biến sắc, tức giận gào thét.

Đùng!

Bất thình lình, phía trên hư không vang lên một tiếng sấm sét.

Một mũi tên được tạo thành từ huyết sắc, mang theo thế lôi đình vạn quân, bắn chuẩn xác vô cùng vào giữa trán vu sư Tát Mãn.

Tức thì, vu sư Tát Mãn trước mặt Bàn Tử hóa thành tro bụi, tan biến.

Phanh!

Vu sư Tát Mãn vừa biến mất, cả không gian vực sâu huyết sắc lập tức rung chuyển, giống như một tấm gương vỡ nát vụn.

Hô hô!

Bàn Tử như người chết đuối vớ được cọc, thở hồng hộc không ngừng.

Trong tay hắn lúc này đang cầm chính là khối thiên thạch màu đen, Bỉ Ngạn Hoa!

Giờ khắc này, Bỉ Ngạn Hoa dường như đang khẽ run rẩy.

Đinh Tư Điềm nói không sai, đóa hoa này đẹp thật! "Bàn Tử, đưa nó cho tôi.

Tất cả đều là ảo giác, là chấp niệm trong lòng cậu thôi.

Nó là giả, tôi có thể xử lý nó!" Sở Viễn vỗ vai Bàn Tử, khẽ nói: "Mười năm rồi, buông bỏ đi!" Nói xong, Bàn Tử chấn động toàn thân, đồng tử đang tan rã bỗng co rút lại, thần trí khôi phục, từ từ đưa Bỉ Ngạn Hoa cho Sở Viễn.

Thấy thần tình hắn phức tạp, Sở Viễn cũng không nói gì thêm, nhận lấy Bỉ Ngạn Hoa quan sát một chút, cũng không giấu giếm Bàn Tử.

Chỉ thấy tay phải hắn lật một cái, Bỉ Ngạn Hoa liền biến mất, bị hắn cất vào ba lô hệ thống.

Ngay lập tức, khung cảnh trong toàn bộ địa cung thay đổi chóng

mặt, vô số vong linh từ địa ngục trở về nhao nhao tự tan biến.

Ánh hồng quang rợp trời dần trở lại bình thường, Khấp Huyết Thần Tượng cũng lần lượt phục nguyên.

Những ảo ảnh này đều tan biến theo việc thiên thạch bị thu hồi.

Kéo Bàn Tử đang thất hồn lạc phách trở lại đài cao bên ngoài, Đại Kim Nha lập tức xông lên quan tâm hỏi: "Bàn gia, ngài làm sao thế?

Cả người cứ như mất hồn ấy, không phải là bị nhan sắc nữ thần câu mất rồi chứ?" "Cút mợ đi, tôi phi, mụ đàn bà này chỉ là một cái xác khô, đen đủi!" Nghe Đại Kim Nha trêu chọc, Bàn Tử thẹn quá hóa giận mắng, nhìn bộ dạng có vẻ đã thoát khỏi tâm ma. "Tiểu Ca, lần này cảm ơn cậu!" Bàn Tử như trút được gánh nặng, vẻ mặt đầy cảm kích.

Lần này nếu không phải Tiểu Ca năm lần bảy lượt ra tay, e rằng hắn đã chìm sâu vào ảo thuật của Chất Cổ.

Không hổ là nữ thần giáo phái Tát Mãn, một thân đạo hạnh thâm sâu khó lường!

Còn về việc Bỉ Ngạn Hoa biến mất thế nào, đó là bí mật của Tiểu Ca, Bàn Tử không hỏi nhiều.

Tâm kết đã gỡ, cả người hắn nhẹ nhõm hẳn. "Bỉ Ngạn Hoa của tôi đâu?

Là ai?

Là ai trộm mất Bỉ Ngạn Hoa của tôi?" Ứng Thải Hồng thần tình điên cuồng, bước đi lảo đảo quanh quan tài công chúa Chất Cổ, không ngừng tìm kiếm Bỉ Ngạn Hoa nhưng chẳng thu hoạch được gì.

Quay đầu nhìn lại, bên cạnh chẳng còn một ai.

Dù là người của tập đoàn khai thác mỏ hay thành viên Tu Linh

Hội, không một ai sống sót!

Khi xuống mộ thì tiền hô hậu ủng, giờ ngoảnh lại đã cô độc một mình.

Đây có lẽ chính là quy túc cuối cùng của kẻ trộm mộ! "Những thứ đó đều là ảo giác, Bỉ Ngạn Hoa chỉ là một khối thiên thạch, không thể khiến người ta trường sinh bất tử đâu!" Sở Viễn thần sắc có chút phức tạp.

Mụ Ứng Thải Hồng này tuyệt đối không phải người tốt lành gì, vì tìm Bỉ Ngạn Hoa mà hy sinh vô số người. "Mày câm mồm!

Giả dối, lời mày nói không phải sự thật, Bỉ Ngạn Hoa có thể cứu tao!" Bị kích động, Ứng Thải Hồng gào thét điên cuồng, chẳng còn đâu phong thái tôn sư cao cao tại thượng ngày nào. "Nhất thiết hữu vi pháp, như mộng huyễn bào ảnh, như lộ diệc như điện, đương tác như thị quan." Ầm ầm ầm!

Đột nhiên, một tiếng nổ lớn vang vọng khắp địa cung, cắt ngang dòng suy nghĩ của Sở Viễn.

Chương 167

"Chạy mau, thiết bị tự hủy của địa cung khởi động rồi, rút lẹ!" Thấy mộ thất Bỉ Ngạn Hoa khổng lồ bắt đầu sụp đổ, Sở Viễn thầm kêu không ổn, vội vàng gọi mấy người kia.

Đại Kim Nha nhìn Ứng Thải Hồng cách đó không xa, có chút không đành lòng, lớn tiếng gọi: "Ứng bà chủ, địa cung sắp sập rồi, mau chạy đi!" Ứng Thải Hồng dường như không nghe thấy gì, vẫn cứ đi quanh quan tài trên đài cao, điên cuồng xoay tròn, thần tình đã trở nên ngây dại. "Đi thôi, tia hy vọng cuối cùng chống đỡ bà ta đã vỡ nát rồi, không chịu nổi đả kích nên điên rồi!" Sở Viễn liếc nhìn Ứng Thải Hồng một cái, nhàn nhạt nói. "Kim gia, đã lúc nào rồi mà ông còn thánh mẫu thế?

Chỗ này phong thủy tốt như vậy, hời cho bà ta quá rồi." Bàn Tử kéo Đại Kim Nha một cái, giục giã. "Cái gì?

Thánh mẫu cái khỉ gì?

Tôi lo là lo cái chi phiếu của tôi ấy chứ!

Ứng bà chủ không còn, chi phiếu này tôi đòi ai?" "Đệt, năm trăm vạn của tôi!" Bàn Tử kêu lên thảm thiết, định lao lên cứu Ứng Thải Hồng xuống.

Sở Viễn cạn lời, sống chết đến nơi còn tham tiền, trực tiếp kéo hai người chạy về phía cây cầu lúc đi vào.

Uỳnh!

Lại một tiếng nổ lớn, đỉnh hang động ngầm không chịu nổi nữa bỗng nhiên nứt toác, vô số nước hồ theo miệng hang đổ ập xuống.

Nhìn từ xa, thác nước như một con rồng trắng khổng lồ lao từ

vách núi xuống, nhanh chóng lấp đầy hang động ngầm.

Ba người muốn quay lại theo đường cầu cũ đã không kịp nữa rồi.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn biến sắc, móc ra hai viên Bế Khí Hoàn, đưa cho Đại Kim Nha và Bàn Tử, đồng thời quát lớn: "Đây là Bế Khí Hoàn, mau nuốt xuống, không kịp nữa đâu, chúng ta đi đường thủy ra ngoài." Chỉ trong mười mấy giây ngắn ngủi, đáy hang động ngầm đã bị lượng nước hồ khổng lồ rót đầy, bắn lên vô số bọt nước. "Nhảy!" Sở Viễn tung người nhảy xuống dòng nước xiết dưới chân.

Nuốt vội Bế Khí Hoàn, Đại Kim Nha và Bàn Tử nhìn nhau, thấy cây cầu phía trước đã gãy, liền nhắm mắt nhảy theo.

Sau khi nhảy xuống nước, ba người trôi theo dòng khoảng mười mấy phút thì đến một hang động.

Lúc này mực nước vẫn không ngừng dâng cao. "Tiểu Ca, chỉ nín thở không thì vô dụng, chúng ta không trụ được nửa tiếng đâu!" Bàn Tử ngoi lên mặt nước, nhìn tứ phía là đường cụt, không khỏi tuyệt vọng nói.

Đại Kim Nha bên cạnh vẫn chưa hết bàng hoàng về công hiệu của viên Bế Khí Hoàn thần kỳ, đến giờ vẫn còn vẻ mặt chấn kinh, đan dược quá xịn.

Nhìn mấy cỗ quan tài trôi nổi xung quanh, mắt Sở Viễn sáng lên, bơi nhanh đến bên cạnh một cỗ quan tài, lớn tiếng nói: "Quan tài này có lực nổi, chúng ta có thể lợi dụng nó để ra ngoài, mau vào đi!" Nói xong, hắn dùng một tay hất nắp quan tài, ném cái xác khô bên trong ra ngoài, ra hiệu cho Đại Kim Nha và Bàn Tử chui vào.

Đợi hai người vào xong, Sở Viễn đẩy nắp một cỗ quan tài khác bên cạnh, dọn sạch rồi chính mình cũng nằm vào!

Uỳnh!

Mấy bức tường khác trong địa cung không chống đỡ nổi nữa, mạnh mẽ bị thế nước phá vỡ, lượng nước lớn tràn ngập địa cung.

Quan tài chứa ba người dưới tác động của nước hồ bị hút mạnh xuống đáy, liên tục nhào lộn theo lực hút của dòng nước.

Cũng không biết đã trôi bao lâu, Sở Viễn cảm giác quan tài như bị ai đó đẩy mạnh một cái từ bên dưới, không ngừng trồi lên!

Ào!

Cảm nhận không khí xung quanh trong lành, Sở Viễn đẩy nắp quan tài ra.

Đập vào mắt là tia nắng ban mai đầu tiên, vô cùng nhu hòa.

Ùng ục ùng ục.

Khi Sở Viễn đang tận hưởng ánh nắng, lại một cỗ quan tài nữa nổi lên.

Mở ra xem, quả nhiên là Bàn Tử và Đại Kim Nha. "Haha, lần này suýt nữa thì bị Diêm Vương bắt mất xác thật, đại nạn không chết, ắt có hậu phúc!" Bàn Tử nhìn vùng nước xung quanh, thấy Sở Viễn và Đại Kim Nha đều bình an vô sự, lập tức đắc ý hét lớn. *** Ba ngày sau chuyến đi mộ nữ thần.

Thủ đô, trong lương đình tại tứ hợp viện Hậu Hải của Sở Viễn.

Ánh nắng buổi trưa xuyên qua kẽ lá, rải xuống lương đình trong sân, gió nhẹ thổi qua mang theo chút mát mẻ.

Trên bàn đá đặt một ấm trà và vài cái chén, hương trà thơm ngát.

Đại Kim Nha vội vàng chủ động rót trà, đưa cho Sở Viễn.

Sở Viễn gật đầu nhẹ, sau đó lại nhìn vào tập tài liệu trên tay. "Nhìn xem, công ty nước ngoài này đúng là hào phóng.

Tôi đã nói rồi mà, đại nạn không chết tất có hậu phúc!" Bàn Tử cầm tấm chi phiếu, vuốt ve mấy lần, vẻ mặt kích động khoe với Sở Viễn và Đại Kim Nha. "Năm trăm vạn đấy, khoảng cách đến giấc mơ tứ hợp viện của tôi lại gần thêm một bước!" Vui vẻ cất kỹ chi phiếu, Bàn Tử cảm thấy cả người thông thái hẳn.

Chuyến đi mộ nữ thần lần này không chỉ giải quyết cơn ác mộng hơn mười năm của hắn, mà còn tiện thể kiếm một món hời lớn, quả là nhất tiễn song điêu, nhân sinh thắng gia! "Phụt!

Tôi bảo này Bàn gia, năm trăm vạn của ngài đòi mua tứ hợp viện á?

Nhìn cái sân này của Sở gia xem, tiền đó chắc chỉ đủ mua cái nhà xí!" Đại Kim Nha cẩn thận cất phần chi phiếu của mình, thấy Bàn Tử đắc ý liền không nhịn được mà châm chọc. "Cút mợ đi!

Có việc gì đến ông à?

Nghĩ thì cũng phải cho người ta cái mục tiêu chứ, không cho tôi có cái niệm tưởng à?" Bị Đại Kim Nha kháy đểu, Bàn Tử chẳng khách khí đáp trả.

Lão già này xuống mộ chả đóng góp được cái rắm gì, chỉ giỏi nịnh bợ Tiểu Ca.

Một tay môi giới mà kiếm được ngang ngửa Bàn gia ta, Bàn gia ta chính là cửu tử nhất sinh đấy nhé.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử lại đầy mặt chua xót. "Bàn gia, uống chén trà, hạ hỏa nào!" Thấy Bàn Tử mặt như bị táo bón, Đại Kim Nha vội đứng dậy, cười tủm tỉm dâng trà.

Lần này kiếm được món tiền này, đa phần là nhờ cái danh Mạc Kim Hiệu Úy của Bàn gia, tuy rằng suýt nữa thì biến cái đầu thành tổ ong vò vẽ. "Hai người cứ trộm vui đi.

Tôi nghe nói rồi, Tập đoàn Khoáng nghiệp Hoàn Cầu vì chủ tịch mất tích mà nội bộ cổ đông đang tranh quyền đoạt lợi.

Lần này lấy được tiền thanh toán chót, đó là do đối phương muốn đóng hồ sơ vụ mất tích để lấy lại cổ phần thôi.

Sau này mấy việc kiểu này bớt dính vào!" Sở Viễn liếc nhìn hai người, nhàn nhạt nói.

Hành động lần này dù sao cũng không có bên chính quyền bảo lãnh, rủi ro rất lớn.

Hôm qua hắn vừa về thủ đô đã bị giáo sư trong Viện Khảo cổ kéo đi nói chuyện, hỏi về việc mộ nữ thần bị ngập.

Chuyện này căn bản không giấu được, đây là dự án Viện tự mình khai phá mấy năm trước, giờ bị lũ lụt nhấn chìm, kiểu gì cũng phải có lời giải thích.

Chương 168

Về chuyện thiên thạch đen, Sở Viễn cũng báo cáo cho Viện, còn về tung tích thiên thạch thì hắn bịa lý do bị vỡ nát để lấp liếm cho qua.

Đùa à, đồ hắn dựa vào bản lĩnh lấy về, làm sao có chuyện nộp lên?

Còn trẻ không nỗ lực kiếm tiền thì tính làm gì? "Tiểu Ca, cái báo cáo về Mộc Trần Châu này, cậu xem tám trăm lần rồi, có nhìn ra cái gì không?" Đây là bản báo cáo kiểm nghiệm về Mộc Trần Châu được gửi đến tay Sở Viễn mấy hôm trước.

Bàn Tử sán lại gần, nhìn mấy con số chi chít mà đầu to như cái đấu. "Trong Mộc Trần Châu có chứa lượng nhỏ vật chất phóng xạ.

Với kỹ thuật máy tính hiện nay, hoàn toàn không kiểm tra được thành phần của nó.

Quan trọng nhất là, bên trong Mộc Trần Châu ẩn chứa một loại năng lượng chưa từng thấy, nhưng thủ đoạn hiện tại khó mà mở ra được.

Báo cáo nói thứ này thực chất là một viên thiên thạch ngoài trái đất, khác nguồn gốc với thiên thạch Bỉ Ngạn Hoa chúng ta thấy." Sở Viễn đặt báo cáo xuống, thuận thế nhấp một ngụm trà, khẽ giới thiệu. "Lại là thiên thạch?

Năm nay Bàn gia tôi phạm Thái Tuế rồi hay sao ấy, đây là lần thứ mấy gặp nó rồi, tà môn thật." Bàn Tử gõ gõ mặt bàn đá, lo lắng nói. "Cậu nói đúng rồi đấy, Ô Đầu Tiên Chi chúng ta gặp ở mộ Hiến Vương còn được gọi là 'Thái Tuế'!" Sở Viễn đầu cũng không ngẩng lên nói.

Có những chuyện huyền học không thể không tin, có thể từ miệng

Thái Tuế trốn thoát, chẳng phải là mệnh phạm Thái Tuế sao? "Á, cái này!" Bàn Tử nhớ lại tao ngộ ở mộ Hiến Vương, thảo nào từ Trùng Cốc đi ra cứ xui xẻo liên miên, hóa ra là do Hiến Vương lão nhi giở trò à! "Sở gia, cái Mộc Trần Châu này tôi cũng có nghe qua loa.

Năng lượng trong thứ đó làm sao mới kích phát ra được?" Đại Kim Nha đối với bảo vật lừng danh này cũng có chút hiểu biết, không khỏi tò mò hỏi. "Có hai cách.

Thứ nhất là tìm được phương pháp kích hoạt đi kèm với Mộc Trần Châu, chắc chắn có thể giải phóng năng lượng tiềm ẩn bên trong.

Cách thứ hai, phá vỡ kết cấu trung hòa chính phụ của vật chất, năng lượng vật chất sẽ được kích phát, nhưng loại năng lượng này rất không ổn định, mạo muội kích phát sẽ mang lại hậu quả hủy diệt!" Sở Viễn thần tình có chút ngưng trọng, xem ra chuyến đi Côn Luân này là không đi không được.

Nghĩ đến đây, hắn quay đầu hỏi Bàn Tử: "Được rồi, nước gừng tôi bảo cậu chuẩn bị, đã xong chưa?" "Yên tâm, chuẩn bị xong từ sớm rồi.

À đúng rồi, vừa nãy có người tới đưa thiệp mời, nói là một ông chủ từ Hồng Kông muốn mời cậu qua phủ đệ nói chuyện!" Bỗng nhớ ra tấm thiệp mời do bên quản lý khu nhà chuyển tới, thời buổi này còn dùng cách mời người cũ kỹ thế này, không chừng là nhân vật lớn. "Minh Thúc?" Sở Viễn gấp báo cáo lại, cười với Đại Kim Nha và Bàn Tử, nói lớn: "Kim gia, Bàn gia, có muốn đi mở mang tầm mắt không?" *** Theo địa chỉ trên thiệp mời, Sở Viễn lái xe đưa Đại Kim Nha và Bàn Tử đến nơi.

Tới nơi, Đại Kim Nha lập tức tròn mắt.

Đó lại là một tòa tứ hợp viện truyền thống kiểu Trung Hoa nằm

ngay bên bờ sông Ngọc Hà.

Chỉ nhìn cái cổng lớn này thôi đã biết không nhỏ hơn tứ hợp viện của Sở Viễn là bao.

Nhưng tứ hợp viện ở đây tuyệt đối là hàng chính tông nhất, có tiền cũng không mua được.

Phải nói tay phú thương Hồng Kông này thực sự lắm tiền.

Bàn Tử nhìn mà đau cả răng.

Mình ba ngày hai bữa đi đổ đấu, cộng thêm tích cóp bao năm cũng chỉ miễn cưỡng tậu được một tòa tứ hợp viện.

Kết quả thời gian này cứ liên tiếp được thấy mấy cái sân vườn đẹp thế này, mắt thẩm mỹ bị nuôi cho cao quá rồi! "Ngài là Sở tiên sinh phải không, ông chủ chúng tôi cho mời!" Vừa xuống xe, từ trong tứ hợp viện đã có một người ăn mặc kiểu quản gia đi ra, thấy Sở Viễn thì mắt sáng lên, cười tươi chủ động nghênh đón.

Sở Viễn cũng không e dè, khẽ gật đầu đi theo quản gia.

Phải công nhận, cái sân này diện tích tuy nhỏ hơn của Sở Viễn một chút, nhưng thắng ở vị trí địa lý quá đẹp.

Xuyên qua hành lang chạm trổ rồng phượng, đến một gian chính phòng ở trung viện, vị quản gia dẫn đường mỉm cười nói: "Ông chủ đang đợi ngài bên trong, mời!" Sở Viễn và mọi người vừa vào phòng đã nghe thấy một tràng cười sảng khoái.

Chỉ thấy người tới hơn năm mươi tuổi, dáng người vừa lùn vừa mập, mặc một bộ vest xám kiểu phục cổ.

Nhìn thấy Sở Viễn, ông ta vội vàng chủ động bắt tay, cười lớn: "Sở tiên sinh, xin chào, tôi tên Lôi Hiển Minh, đến từ Hồng Kông.

Mau mời vào trong, mọi người đều là người nhà cả, cứ gọi tôi là

Minh Thúc được rồi." Bàn Tử và Đại Kim Nha vào phòng coi như được mở rộng tầm mắt.

Trên giá gỗ đàn hương trong nhà bày biện rất nhiều đồ cổ thượng vàng hạ cám.

Hai người họ cũng được coi là kiến thức rộng rãi, nhìn lướt qua là biết đồ ở đây tuyệt đại đa số là hàng thật.

Có thể thấy Minh Thúc này thân phận không tầm thường, đúng là làm ăn lớn, chỉ là không biết tìm Sở Viễn làm gì.

Chẳng lẽ là để rủ đi đổ đấu?

Không đến mức đó chứ, đồ cổ ở đây tùy tiện ném một món ra Phan Gia Viên cũng đủ chấn động cả một vùng.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử kín đáo ném cho Sở Viễn ánh mắt nhắc nhở cẩn thận.

Sở Viễn gật đầu hiểu ý, hắn rất rõ mục đích của Minh Thúc.

Dưới sự tiếp dẫn của Minh Thúc, mọi người an tâm ngồi xuống.

Minh Thúc mỉm cười, bắt đầu nhiệt tình làm thân với nhóm Sở Viễn.

Không hổ là dân làm ăn, cái miệng tía lia không dứt, Sở Viễn ngồi bên cạnh còn không chen nổi lời nào. "Minh Thúc, cả phòng toàn đồ tốt thế này khiến chúng tôi toát mồ hôi đấy.

Ngài cũng đừng khách sáo nữa, có chuyện gì cứ nói thẳng!" Sở Viễn nhìn Minh Thúc đang thao thao bất tuyệt, không nhịn được chủ động ngắt lời, bày tỏ quan điểm của mình, không muốn vòng vo tam quốc. "Sở lão đệ tuổi trẻ nhưng là người sảng khoái.

Minh Thúc tôi nói thẳng nhé, cái gì nhỉ...

Mộc Trần Châu các cậu đã tìm được chưa?" Minh Thúc ánh mắt

rực lửa nhìn Sở Viễn, vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

Dứt lời, biểu cảm trên mặt đám Bàn Tử không khỏi cứng lại.

Sở Viễn cũng có chút nghi hoặc nhìn Minh Thúc, gã này tin tức cũng linh thông gớm nhỉ!

Sở Viễn thần tình phức tạp nhìn Minh Thúc.

Đây cũng là người trong nghề rồi.

Phải biết chuyến đi Côn Luân này, ngay cả Dương Vân U cũng không biết.

Hắn chỉ dặn Bàn Tử mua thêm nước gừng để lần tới thám mộ dùng, không ngờ đối phương lại lần ra manh mối, biết được hắn định đi Côn Luân.

Không thể không nói, Minh Thúc lão gian cự hoạt này có chút bản lĩnh.

Nếu không, chỉ dựa vào một mình lão cũng khó mà kiếm được gia sản lớn thế này.

Haiz, xem ra thời buổi này xác cổ còn có giá hơn đồ cổ!

Tiếc thật, mình xuống mấy cái mộ, xác chết gặp cũng không ít, không phải bị chém thì cũng bị thiêu, vứt đi hết.

Chương 169

Đột nhiên có cảm giác đau lòng, như thể mình vừa bỏ lỡ mấy trăm triệu vậy!

Thấy sắc mặt nhóm Sở Viễn ngưng trọng, Minh Thúc không những không lo mà còn cười ha hả, chủ động nói: "Mấy hôm trước xem livestream đổ đấu thám hiểm mộ của Sở tiên sinh, lập tức kinh ngạc như gặp thiên nhân.

Hôm nay được kết giao, là vinh hạnh ba đời của Minh Thúc tôi!

Hơn nữa, hôm nay tôi mời Sở tiên sinh qua đây là rất có thành ý làm ăn.

Tôi muốn cùng các cậu đi Côn Luân!" "Côn Luân?" Bàn Tử và Đại Kim Nha đồng thanh hỏi, đồng thời vẻ mặt đầy nghi hoặc nhìn Sở Viễn, ngơ ngác không hiểu gì.

Quyết định đi Côn Luân lúc nào mà tôi không biết?

Nhìn Bàn Tử đầy vẻ hồ nghi, Sở Viễn ra hiệu bằng mắt, rồi quay sang nhìn Minh Thúc, nhàn nhạt hỏi: "Minh Thúc, sao ông biết tôi muốn đi Côn Luân?" Minh Thúc phất tay cái rụp, ra hiệu mọi người uống trà, cười sảng khoái: "Sở lão đệ, không cần phải khảo nghiệm tôi.

Những tảng băng trên núi Côn Luân đông cứng cả nghìn vạn năm, công cụ bình thường không đục nổi đâu.

Nhưng trên đời này vỏ quýt dày có móng tay nhọn, bôi nước gừng lên dụng cụ phá băng thì chém băng cứ như thái đậu phụ vậy." Sở Viễn biết đối phương là dân trong nghề, thấy lão nói toạc ra như vậy cũng không phủ nhận.

Suy nghĩ một chút, hắn hỏi: "Minh Thúc, ông có cả phòng toàn bảo bối thế này, vì sao lại muốn đi Côn Luân?" Đối mặt với câu hỏi của Sở Viễn, Minh Thúc không hề giận, trái lại từ từ đứng dậy, đi về phía chính đường.

Sau đó, lão chỉ vào một món đồ sứ trên bàn, cười khẽ với Sở Viễn: "Sở tiên sinh, ngài là Mạc Kim Hiệu Úy, xin hãy chưởng nhãn giúp!" Từ lúc vào cửa, Bàn Tử đã nhìn thấy con mèo sứ mập mạp, hai mắt sáng quắc có hồn này từ xa.

Tuy không nhìn ra xuất xứ từ lò gốm danh tiếng nào, tay nghề cũng chỉ ở mức trung bình, nhưng chỉ liếc qua đã gây ấn tượng sâu sắc.

Đặc biệt là bộ râu của con mèo sứ này, lại có tới mười ba sợi, và phần râu là được chế tác tinh xảo nhất, trông khá có tuổi đời.

Sở Viễn nheo mắt, uống ngụm trà nhuận giọng rồi mới từ từ nói: "Nghe đồn ở vùng núi Tương Tây có nghề 'Bối thi' (cõng xác), đây hẳn là 'Mèo sứ hoa mười ba râu' được thờ phụng trong nhà của dân bối thi đi." "Bối thi" thực ra là chuyên làm cái nghề cõng xác chết buôn bán ở cõi âm, cũng coi như là đồng nghiệp với đạo mộ, mỗi nghề có quy tắc riêng.

Quy tắc của dân bối thi nghe nói là trước mỗi lần đi cõng xác đều phải thắp hương dập đầu trước con mèo sứ này.

Nếu râu mèo rơi rụng hoặc gãy, chứng tỏ chuyến này không đi được, không thể ra cửa, nếu không ắt gặp tai nạn.

Nghe đồn linh nghiệm vô cùng, truyền tụng đến mức thần thánh hóa.

Kể cả khi vào mộ huyệt cũng bắt buộc phải quay lưng đi vào quan tài, sờ được cái gì thì là cái đó, tuyệt đối không được đối mặt với xác

cổ.

Như vậy dẫn đến phần lớn thứ đầu tiên người ta sờ được chính là xác cổ, chỉ đành cõng xác mà đi, thế mới gọi là "bối thi nhân".

Có điều, nghề này giờ đã mai một từ lâu, dù sao người sưu tầm xác khô cũng không nhiều, muốn bán giá cao rất khó.

Minh Thúc nghe Sở Viễn kể vanh vách, không khỏi giơ ngón tay cái, truyền thừa lãnh môn như vậy, phi chính tông Mạc Kim Hiệu Úy thì không thể biết được!

Lão cũng coi là lão giang hồ, thời trẻ đi nam về bắc, nhìn biểu cảm của nhóm Bàn Tử là biết họ còn nghi ngại.

Lấy lại cảm xúc, Minh Thúc đổi vẻ hưng phấn thành thở dài bi thương, từ từ giải thích: "Tôi mồ côi từ nhỏ, tổ tiên đều là dân bối thi Tương Tây, ba đời dựa vào tay nghề này tích lũy được vạn quán gia tài.

Sau đó ông nội tôi đi Côn Luân bối thi, đụng phải Ma Quốc trong truyền thuyết, một đi không trở lại.

Cha tôi liền đưa tôi định cư ở Hồng Kông.

Lớn lên tôi theo cha đi qua huyệt động trong sa mạc, từng vớt xác ở Nam Dương, sau này dứt khoát đổi nghề buôn bán xác khô.

Trong nghề này học vấn cũng nhiều lắm, xác khô xuất thổ tùy tiện đóng gói một chút, gán cho cái danh đầu của quốc vương nào đó là có thể một vốn bốn lời." Nghe Minh Thúc giới thiệu xác khô cũng bán được tiền, Bàn Tử tức đến vỗ đùi đen đét, mẹ kiếp, mình bỏ lỡ mấy căn tứ hợp viện rồi!

Sở Viễn khẽ lắc đầu, buôn bán xác khô cũng phải có nhân mạch chuyên môn mới được, hơn nữa cơ bản đều là giao dịch ngầm, có rủi ro.

Nhỡ đâu hôm nào xảy ra "hắc cật hắc" (đen ăn đen), thì tổn thất không chỉ là tiền tài và xác khô.

Có thể thấy nhà Minh Thúc rất có thực lực.

Chỉ có điều, Minh Thúc lão giang hồ này nói chuyện cứ thích vòng vo tam quốc, giảng giải nửa ngày vẫn không chịu lộ ra mục đích thực sự.

Thấy Minh Thúc còn định tiếp tục bịa ra câu chuyện tìm xác trên băng sơn ngàn dặm, Sở Viễn trực tiếp cắt ngang, nhàn nhạt nói: "Minh Thúc, mọi người đều là người hiểu chuyện, chúng ta không nghe kể chuyện cổ tích.

Mở toang cửa sổ nói chuyện sáng sủa đi, ông đi núi Côn Luân rốt cuộc là vì cái gì?" Nghe vậy, da mặt Minh Thúc giật một cái, cười gượng gạo: "Sở lão đệ là người thông minh.

Truyền thuyết kể rằng hậu duệ của nữ vương cuối cùng Ma Quốc biến thành 'Thiên niên băng xuyên thi' (xác băng ngàn năm) hiếm thấy, tôi muốn tìm được nó!" Đối mặt với sự truy hỏi của Sở Viễn, Minh Thúc cũng không giấu giếm, kể rõ ngọn ngành.

Hóa ra thời gian trước có một khách hàng lớn sưu tầm xác ở nước ngoài tìm đến Minh Thúc, đưa cho lão một bộ kinh quyển Ma Quốc cổ đại.

Nghe nói bên trong ghi chép về hiện tượng tử vong kỳ lạ của nữ vương Ma Quốc cuối cùng, lại biến thành một cỗ thi thể thủy tinh ngàn năm hiếm thấy.

Người đương thời coi là thần tích, liền dùng Cửu Tầng Yêu Lâu mai táng bà ta giữa mênh mông tuyết sơn, trong kinh quyển có bản đồ chi tiết.

Đối phương ra giá khiến ngay cả người có gia sản như Minh Thúc

cũng khó lòng từ chối.

Thời gian này thân phận Mạc Kim Hiệu Úy của Sở Viễn nổi như cồn trên mạng, nên Minh Thúc mới tìm đến tận cửa, muốn mời vị Mạc Kim Hiệu Úy chính tông như Sở Viễn ra tay, cùng nhau tìm bảo vật.

Quan trọng nhất là kinh quyển cổ đại Ma Quốc xem không hiểu, núi tuyết Côn Luân mênh mông, không có bản lĩnh của Mạc Kim Hiệu Úy thì khó mà tìm được di chỉ Ma Quốc!

Trong lòng Sở Viễn khẽ động, kinh quyển này là vật bắt buộc phải có để tìm Cửu Tầng Yêu Lâu, không có nó, dù thân kiêm truyền thừa tứ đại phái cũng uổng công.

Hơn nữa muốn giải quyết vấn đề Mộc Trần Châu thì bắt buộc phải đến di chỉ Ma Quốc, cũng chính là Côn Luân Thần Cung.

Xem ra chỉ có thể mang theo Minh Thúc.

Trầm mặc một lát, Sở Viễn bình tĩnh nói: "Minh Thúc, chúng tôi có thể đồng ý đưa ông đi núi Côn Luân, nhưng an toàn của ông chúng tôi không chịu trách nhiệm, xảy ra chuyện thì tự mình gánh chịu hậu quả." Nghe vậy, mắt Minh Thúc sáng rực lên, vỗ tay khen: "Tốt, Sở lão đệ cứ yên tâm, Minh Thúc tôi làm ăn coi trọng chữ tín nhất.

Chỉ cần tìm được thi thể thủy tinh ngàn năm, lợi nhuận chia đôi!

Còn về vấn đề an toàn của tôi, cậu yên tâm, tôi sẽ mang người theo bảo vệ mình.

Đổ đấu mà, sống chết có số, phú quý tại thiên." Thấy thái độ lão kiên quyết, Sở Viễn cũng không khuyên giải.

Vẫn câu nói đó, đường là do mình chọn, đi đổ đấu thì phải coi nhẹ sống chết.

Đại Kim Nha đúng là dân làm ăn, thấy thái độ Sở Viễn lung lay liền chủ động đứng dậy, mỉm cười nhìn Minh Thúc. "Lôi ông chủ, chuyện trên thương trường của Sở gia để tôi làm thay.

Nghe ngài nói thi thể thủy tinh ngàn năm này giá trị liên thành, thế sở hãn kiến.

Kỳ trân dị bảo như vậy, tìm được hay không còn phải nói sau, cho nên chuyến đi Côn Luân này phải tính một cái giá khác!" Minh Thúc nghe vậy thì ngẩn ra, nhìn Sở Viễn đầy ẩn ý, không ngờ đám người này vẫn là chủ nghĩa "không thấy thỏ không thả chim ưng". "Haha, Sở tiên sinh yên tâm, cả Hồng Kông đều biết Lôi Hiển Minh tôi làm ăn công đạo nhất.

Chư vị, đi theo tôi!" Được Đại Kim Nha nhắc nhở, Minh Thúc mỉm cười, đã tính trước trong lòng, dẫn nhóm Sở Viễn đến bên cạnh một cái kệ trưng bày đồ cổ.

Chỉ thấy Minh Thúc cẩn thận lấy ra một cái hộp bảo vật bằng gỗ tử đàn to bằng bàn tay, nhẹ nhàng mở ra.

Bên trong lại là một miếng ngọc khí tràn đầy cổ ý.

Nhìn kích thước cũng chỉ to bằng ngón tay út, nhưng thứ này vừa lộ ra, Sở Viễn cảm giác bên người lại có thêm một tia lạnh lẽo. "Ái chà, ngọc tại sơn nhi mộc nhuận, sản vu thủy nhi lưu phương.

Đây là bảo bối tốt đấy, dám hỏi đây là của vị nương nương nào thời Đường đeo vậy?" Đối với ngọc khí, Đại Kim Nha là rành nhất, nhìn thấy miếng cổ ngọc tinh xảo này liền tán không dứt miệng, vẻ mặt hưng phấn.

Minh Thúc rất hài lòng với phản ứng của Đại Kim Nha, đắc ý cười nói: "Khai Nguyên Thiên Bảo Di Sự có ghi chép, Dương Quý Phi ngậm ngọc để tiêu nóng nhuận phổi, chính là miếng này, dùng cổ ngọc

ngàn năm dưới đáy biển điêu khắc thành." Bàn Tử nhìn mà mắt đứng tròng, nhìn chằm chằm vào miếng cổ ngọc trong hộp.

Mẹ ơi, cái này trị giá bao nhiêu tiền chứ!

Sở Viễn thần tình tự nhiên, kỳ quái nhìn Minh Thúc, nhàn nhạt hỏi: "Từ xưa phàm là kẻ khai quật mộ cổ, nếu thấy xác cổ sống động như thật, trong miệng tất ngậm kỳ trân mỹ ngọc, huống hồ là mộ Dương Quý Phi!

Chương 170

Đã là Minh Thúc ngài có thủ đoạn như vậy, lại hà tất phải nhất quyết đi cùng chúng tôi đến Côn Luân?" Minh Thúc do dự một lát rồi trầm giọng nói: "Sở lão đệ, cậu đã nghe qua Quá Cổ Lạp La Ngân Nhãn chưa?

Quyển kinh cổ đại đó đang ở trong tay tôi, chỉ cần cậu đồng ý đưa tôi đi cùng!

Quyển kinh này tôi xin dâng tặng hai tay.

Ngoài ra, chỉ cần có thể từ núi Côn Luân trở về, đồ cổ, bảo bối ở đây các cậu cứ tùy ý chọn." Minh Thúc lo cái giá mình đưa ra chưa đủ, trực tiếp dốc hết vốn liếng.

Cỗ thi thể thủy tinh ngàn năm này, lão nhất định phải có được!

Lão xuất thân là dân bối thi, tự nhiên biết độ khó khi phá dịch kinh quyển này.

Lão đã tìm không ít cao thủ nhưng đều không có manh mối.

Sở Viễn thân mang chân truyền Mạc Kim Hiệu Úy chính tông, thậm chí lai lịch dân bối thi cũng nắm rõ như lòng bàn tay, là ứng cử viên tốt nhất để phá giải mật văn kinh quyển. "Được, chuyến này chúng tôi nhận!" Trầm mặc hồi lâu, Sở Viễn cuối cùng cũng đồng ý để Minh Thúc đi cùng.

Chuyến đi này hắn sẽ thu thập không ít xác cổ, không tránh khỏi việc phải giao dịch với Minh Thúc.

Quan trọng nhất là quyển kinh cổ đại Ma Quốc này cực kỳ quan trọng cho việc định vị Cửu Tầng Yêu Lâu, nhất định phải lấy được.

Nhưng Minh Thúc lão gian cự hoạt này, nếu muốn không mang lão

theo mà trực tiếp đòi kinh quyển thì còn khó hơn lên trời.

Nghe Sở Viễn đồng ý đồng hành đi Côn Luân, Minh Thúc lập tức mày dạn mặt cười, ngay tại chỗ vỗ ngực cam đoan tất cả trang bị đều do lão chuẩn bị.

Mọi chi phí đi Tây Tạng đều do Minh Thúc gánh vác.

Bàn Tử vốn còn nghi hoặc việc đưa Minh Thúc đi đổ đấu, nghe thấy Minh Thúc lại còn là một nhà tài trợ, trong lòng lập tức thoải mái hơn nhiều.

Sau đó, Sở Viễn và Minh Thúc thương lượng thời gian vào Tây Tạng cùng yêu cầu về trang bị, cho Minh Thúc bảy ngày chuẩn bị. *** Khi Sở Viễn và Bàn Tử về đến tứ hợp viện thì trời đã tối đen, còn Đại Kim Nha bị giữ lại chỗ Minh Thúc để bàn bạc chi tiết lịch trình.

Vừa về đến nhà đã nhận được thông báo của quản lý khu, nói là chiều nay có một vị tiên sinh đợi Sở Viễn, đến giờ vẫn chưa đi.

Điều này khiến Sở Viễn có chút tò mò, chuyện cái tứ hợp viện này hắn ngay cả bạn học, đồng nghiệp cũng chưa nói, cũng chẳng có mấy bạn bè.

Bàn Tử thấy vậy liền đi thẳng vào phòng khách tiền viện, muốn xem rốt cuộc là ai.

Đẩy cửa lớn ra nhìn, lập tức mắt chữ A mồm chữ O! "Lão Hồ, cái thằng này đi một cái là hơn một tháng trời, đi đâu thế?

Điện thoại không nghe, người cũng không liên lạc được!" Hồ Bát Nhất mặc đồ bình thường, mỉm cười ôm chầm lấy Bàn Tử, rồi gật đầu chào Sở Viễn đứng phía sau.

Việc Hồ Bát Nhất đến, Sở Viễn đã có dự liệu.

Dù sao Dương Tuyết Lê là vị hôn thê của anh ta, lại là chị của

Dương Vân U.

Chắc chắn là biết chuyện Mộc Trần Châu đã được nhóm Sở Viễn tìm thấy.

Xem ra, chuyến đi Côn Luân này sẽ náo nhiệt hơn nhiều. "Sở Viễn, Bàn Tử, chuyến đi Vân Nam Trùng Cốc này, Vân U đã kể tình hình cho tôi rồi, vô cùng cảm ơn hai cậu!" Buông Bàn Tử ra, Lão Hồ vẻ mặt đầy cảm kích nhìn Sở Viễn.

Tìm được Mộc Trần Châu, Sở Viễn đã bỏ ra công sức rất lớn. "Hồ đại ca, tôi đã nhận lời Thôi đạo trưởng thì phải dốc sức làm cho được, hơn nữa giao tình giữa Mạc Kim và Bàn Sơn, thuận thế mà làm thôi!" Nhận được lời cảm ơn của Lão Hồ, Sở Viễn cho rằng chuyến đi Trùng Cốc coi như không uổng phí.

Vị này chính là con cưng của khí vận thế giới này.

Chống lưng đủ cứng, đủ để bao che cho hắn.

Dù sao hành vi trộm mộ của hắn quả thực là nhảy múa trên lưỡi dao pháp luật!

Nhỡ đâu ngày nào đó ai nhìn hắn ngứa mắt, cưỡng ép bắt hắn quy án, thì cũng chỉ có nước học theo Lão Hồ trong nguyên tác, trốn ra nước ngoài. "Huynh đệ tốt, tôi coi như nợ các cậu một ân tình lớn.

Đúng rồi, chuyến đi Côn Luân lần này sắp xếp cho chị dâu các cậu đi cùng nhé." Nói xong, anh ta chủ động mời Sở Viễn và Bàn Tử ngồi xuống, giới thiệu sơ qua về việc Bàn Sơn Đạo Nhân chịu lời nguyền đốm đỏ.

Từ lần trước Dương Vân U giới thiệu, Bàn Tử cũng thầm sợ hãi.

Năm xưa hắn đi theo đội khảo cổ đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, tiếc là cuối cùng không tìm được vị trí, dọc đường có khai quật mấy ngôi mộ của cổ quốc Tây Vực, cũng không tính là về tay không.

Dù vậy, có thể sống sót đưa người từ sâu trong sa mạc đi ra, cái danh Mạc Kim Hiệu Úy Bàn gia đã nổi như cồn trong giới đổ đấu.

Chính từ lần đó, hắn được Viện Nghiên cứu Khảo cổ đặc cách mời làm cố vấn đặc biệt, năng lực đổ đấu đó là có mắt cùng thấy.

Nghe Lão Hồ nói Bàn Sơn Đạo Nhân đều nhiễm lời nguyền đốm đỏ từ Quỷ Động của Tinh Tuyệt Cổ Thành, khiến hắn sợ hết hồn. "Đúng rồi Lão Hồ, dạo trước chạy đi đâu thế?

Tôi nghe ngóng ở đơn vị mà không thấy cậu về!" Bàn Tử chủ động lảng sang chuyện khác, nhớ tới việc Lão Hồ biến mất thời gian trước, không khỏi tò mò hỏi, hắn cứ cảm thấy trong chuyện này có ẩn tình lớn.

Hồ Bát Nhất liếc Bàn Tử một cái, tên này mũi thính như chó, mắt sáng như sao.

Nghĩ vậy, anh ta cẩn thận nói: "Vốn dĩ cũng không phải cơ mật gì.

Dạo trước tôi phụng mệnh đi trục vớt một con tàu đắm ở Nam Hải, một tháng trời chả vớt được cái cóc khô gì.

Thế đấy, cấp trên cho tạm dừng nhiệm vụ, ai về nhà nấy, mạnh ai nấy lo!" Nghe vậy, đồng tử Sở Viễn co rút lại.

Kịch bản Nam Hải Quy Khư đã bắt đầu sớm thế này rồi sao?

Bí mật Mộc Trần Châu còn chưa giải xong nữa.

Thế giới song song này kịch bản phát triển hơi nhanh, xem ra chính mình cũng phải đẩy nhanh tiến độ. "Lão Hồ, cậu tìm đúng người rồi, Bàn gia giỏi nhất là tìm kho báu dưới nước.

Mau nói xem trên tàu có bảo bối gì mà khiến cậu phải đi trục vớt!" Bàn Tử hứng thú hẳn lên.

Điều động Lão Hồ đi trục vớt tàu đắm, trên tàu chắc chắn có bảo

bối, xem chừng còn không phải bảo vật bình thường. "Cậu cũng thông minh đấy, không sai.

Nghe nói là một chiếc gương, là quốc bảo, chỉ có thể nói được thế thôi!" Hồ Bát Nhất xua tay, không muốn nói nhiều, nói nữa là lộ bí mật, tổ chức có yêu cầu.

Sở Viễn ngẩng đầu liếc Lão Hồ một cái.

Hắn biết Hồ Bát Nhất nhắc đến trục vớt tàu đắm, hẳn là tìm tung tích Tần Vương Chiếu Cốt Kính, cũng chính là Quy Khư Cổ Kính.

Xem ra Tôn giáo sư đã bắt đầu hành động rồi, chỉ không biết liệu có tính kế mình hay không.

Dù sao hiện tại thân phận Mạc Kim Hiệu Úy của hắn đang nổi toàn mạng, nếu để Sở Viễn tìm lối vào Địa Tiên Thôn, nhất định sẽ thành công.

Có điều những chuyện này hắn cũng không tiện nói rõ với Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, chỉ đành giả vờ không biết.

Sau đó, Sở Viễn báo cho Lão Hồ biết thời gian và lịch trình chuyến đi Côn Luân.

Do chuyến đi này nguy hiểm, vốn dĩ Lão Hồ cũng muốn tham gia, ngặt nỗi nhận được thông báo của đội có nhiệm vụ phải làm, đành phải vắng mặt lần thám hiểm này.

Chương 171

Vì vậy anh ta mới đích thân chạy một chuyến gặp Sở Viễn, muốn nhờ hắn chăm sóc tốt cho hai chị em họ Dương.

Sở Viễn cũng sảng khoái đồng ý.

Hắn cùng Dương Vân U trải qua Trùng Cốc, cũng coi như bạn bè đồng sinh cộng tử, chuyện tiện tay thôi.

Lại tán gẫu hơn nửa tiếng nữa, Bàn Tử khoác vai Hồ Bát Nhất tiễn anh ta rời khỏi tứ hợp viện.

Sở Viễn trở lại thư phòng, mở bản đồ dãy núi Côn Luân ra, cúi đầu xem xét kỹ lưỡng, không khỏi trầm tư.

Thực ra về chuyện Ma Quốc rất ít có ghi chép lịch sử chính thức.

Ban nãy Hồ Bát Nhất có kể về tao ngộ ở chùa Đại Phượng Hoàng tại Tây Vực, còn có mấy người bạn của anh ta có thể giúp đỡ nhóm Sở Viễn, những người này đều là bạn bè thời anh ta đi lính ở Tây Vực.

Trong đó có lạt ma Tây Vực tên A Khắc (Ak), đây là một "Thiên thụ xướng thi nhân" chính hiệu, thuộc nằm lòng "Vô Địch Bảo Châu Đại Vương Võ Huân Thi Thiên".

Trong đó có ghi chép chi tiết về Ma Quốc, chắc có thể cung cấp chút manh mối cho hắn.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn đứng dậy gọi điện cho Minh Thúc, báo bảy ngày sau để Bàn Tử đưa Minh Thúc đến hội họp ở Sư Tuyền Hà.

Chính hắn phải đi trước một bước, đến bên hồ Lhamo La-tso tìm bạn của Lão Hồ, Thiên thụ xướng thi nhân A Khắc.

Cái gọi là "Thiên thụ xướng thi nhân", chính là người có thể thông hiểu các tập thơ cổ Tây Vực.

Năng lực này truyền thừa kỳ lạ, không phải thầy truyền trò, cha truyền con, mà là sau một trận ốm thập tử nhất sinh đột nhiên có khả năng hát tụng hàng ngàn vạn câu thơ, và loại người này cực kỳ hiếm thấy.

Xác định phương hướng xong, Sở Viễn dặn dò Bàn Tử một loạt những việc cần chú ý, sáng sớm hôm sau liền hành trang gọn nhẹ, bay thẳng đến Tây Vực. *** Hồ Lhamo La-tso (Lạp Mẫu Lạp Thác) tọa lạc ở khu vực Sơn Nam, phía đông bắc huyện Gyaca, độ cao hơn 5300 mét so với mực nước biển.

Truyền thuyết kể rằng linh hồn vạn vật bắt nguồn từ nước.

Trong tiếng tụng kinh, nước được nhắc đến là ba hồ thánh lớn: Yamdrok, Namtso, Manasarovar.

Nhưng nếu nói về sự thông linh và thần bí nhất của "nước", không đâu qua được thần hồ Lhamo La-tso ở huyện Gyaca, Sơn Nam, Tây Tạng.

Nghe nói nơi đây đến từ Kiền Thành xa xôi, bảo vệ giấc mơ thiên quốc của người Tạng, có mỹ danh thần sơn thánh thủy.

Không chỉ vậy, ngay cả các cao tăng của Phật giáo Tạng truyền sau khi viên tịch, cũng thông qua dị tượng quan sát được tại hồ này để xác định phương vị của linh đồng.

Sau khi Ban Thiền đời thứ mười viên tịch, đoàn tìm kiếm linh đồng đã hai lần đến bên hồ Lhamo La-tso quan hồ, trắc định phương hướng và thời không linh đồng chuyển thế.

Trước sau mất 6 năm, cuối cùng thông qua nghi thức rút thăm Bảo Bình mới xác định được linh đồng.

Từ đó bắt đầu lưu truyền rằng người có duyên đến hồ thần này triều bái có thể nhìn thấy tiền kiếp và lai sinh của mình trong ảo ảnh dưới hồ.

Điều này dẫn đến việc hàng năm từ tháng 5 đến tháng 10 đều có một lượng lớn người hành hương và du khách đến bên hồ Lhamo La-tso tĩnh tọa.

Tại bên hồ nằm tĩnh lặng trong vòng tay quần sơn này, thành kính ngưng mắt, hy vọng tìm thấy nhân quả ba đời.

Đến thị trấn nhỏ, có rất nhiều xe dịch vụ chạy tuyến hồ Lhamo La-tso, Sở Viễn bao trọn một chiếc xe việt dã đi tới đó.

Xuống xe, bác tài xế kể sinh động về sự thần kỳ của hồ nước này, còn chỉ cho Sở Viễn một con đường nhỏ ít người qua lại.

Men theo đường nhỏ đi thẳng, đường núi nơi đây khúc khuỷu, dọc đường đâu đâu cũng thấy cờ kinh (Kinh Phiên) bay múa trong gió.

Sườn núi rải rác những tảng đá lớn màu nâu đen.

Sở Viễn nhìn về phía hồ Lhamo La-tso.

Hồ rất nhỏ, không quá một km vuông.

Dưới ba ngọn núi dốc đứng, một dải lụa xanh biếc hình hồ lô nằm vắt ngang trong thung lũng.

Màu sắc nham thạch bên hồ đều có thể nhìn rõ, nước hồ trong veo, nhìn ra xa, tâm hồ càng xanh thẫm đầy mê hoặc.

Không hổ là vùng đất thần sơn thánh thủy trong truyền thuyết, khiến lòng người hướng về!

Chầm chậm đi theo đường núi, chẳng mấy chốc Sở Viễn đã đến bên hồ.

Nhìn vào tầm mắt là đầy đất những lá cờ kinh tua tủa.

Lúc này người xem hồ không nhiều, chỉ khoảng mười mấy người, nhưng Sở Viễn lập tức chú ý đến một người Tạng đang ngồi bệt dưới đất.

Người Tạng đó cứ lẳng lặng ngồi xếp bằng, chăm chú nhìn đỉnh núi xa xa, ngưng thần nhìn vọng ra hồ nước phía xa.

Mặt hồ tĩnh mịch không lời, chỉ thấy núi tuyết, trời xanh in bóng dưới nước đang gìn giữ sự trang nghiêm của thánh hồ, chứng kiến sự thành kính và cung kính.

Một con chim ưng lớn vỗ cánh hạ xuống trước mặt người Tạng, chăm chú lắng nghe trên những lá cờ kinh lấp lánh ký tự chú ngữ.

Tuy không nghe rõ tiếng tụng kinh trong miệng đối phương, nhưng Sở Viễn biết người Tạng này chắc chính là người mình cần tìm, A Khắc.

Người này khuôn mặt đầy vẻ tang thương, y phục rách rưới, thần tình đầy vẻ bi thiên mẫn nhân, trên lưng đeo một đoạn gậy sắt hộ pháp màu đen nổi bật.

Có lẽ cảm nhận được ánh mắt khác lạ của Sở Viễn, người Tạng ngừng tụng kinh, nheo đôi mắt lại, đánh giá Sở Viễn từ trên xuống dưới.

Sở Viễn rảo bước đi tới, còn chưa đợi hắn chủ động mở lời, người Tạng kia đã từ từ đứng dậy, nhàn nhạt nói: "Quý khách mang trong mình đại công đức, nếu không khổ tu đức hạnh, tiêu giảm tội nghiệt, tích lũy công đức, ngày sau ắt sẽ gặp bất trắc!" Nghe câu này, trong lòng Sở Viễn thót một cái.

Hắn biết vị Thiên thụ xướng thi nhân này có chút năng lực huyền huyễn.

Công đức?

Nghĩ lại mình ở Bình Sơn chém giết Thi Vương Tương Tây và Hiến Vương ở Trùng Cốc, cũng coi như vì dân trừ hại.

Nhưng về sau là ý gì, đức hạnh mình không đủ?

Chẳng phải chỉ thuận tay lấy chút bảo bối trong mộ thôi sao?

Thế là tội nghiệt à?

Đối với học thuyết huyền huyễn, Sở Viễn tự nhiên không tin, nhưng lạt ma A Khắc này chỉ dựa vào tướng mạo mà nhìn ra được nhiều như vậy cũng không đơn giản.

Hắn không để bụng những lời này, ngược lại kể chuyện Hồ Bát Nhất giới thiệu mình đến tìm sự giúp đỡ.

Nghe nói là Hồ Bát Nhất giới thiệu, ánh mắt A Khắc cũng nhu hòa đi vài phần, gật đầu với Sở Viễn, ra hiệu đi theo.

Đây là một túp lều vải dày, rất đậm phong cách người Tạng địa phương, bài trí bên trong khá đơn giản, có thể thấy sự khổ tu của chủ nhân.

A Khắc mời Sở Viễn ngồi xuống, rót cho hắn một chén trà bơ (tô du trà), đồng thời nói: "Đây là do người hành hương dạo trước bố thí, cậu nếm thử đi, trước kia Hồ Bát Nhất rất thích khẩu vị này!" Sở Viễn cũng không khách sáo, uống ngay một ngụm.

Đây là thức uống đặc sắc nhất của người địa phương, có tác dụng chống lạnh, sinh tân chỉ khát.

Nếm thử một chút, quả thực rất ngon, cũng hợp khẩu vị Sở Viễn, loại trà kết hợp với sữa này có phong vị rất riêng. "A Khắc đại sư, lần này đến tôi muốn tìm hiểu thông tin về Ma Quốc.

Nghe Hồ đại ca nói ngài là Thiên thụ xướng thi nhân, trong thơ ca có ghi chép liên quan.

Ngài có thể giúp tôi không?" Đối với A Khắc, một đại biểu của người khổ tu, Sở Viễn cũng không giấu giếm, trực tiếp công khai mục đích của mình. "Ma quỷ?

Vì sao?" A Khắc nghiêm túc nhìn Sở Viễn, trong mắt đầy vẻ dò xét.

Chương 172

Nếu mình không phải do Lão Hồ giới thiệu, e rằng đã sớm bị đuổi đi rồi.

Sở Viễn bèn kể chuyện Mộc Trần Châu và lời nguyền đốm đỏ cho đối phương, đồng thời nhấn mạnh một trong số đó là vị hôn thê của Hồ Bát Nhất.

Có lẽ phân lượng của Hồ Bát Nhất đủ nặng, khiến A Khắc suy nghĩ một lát rồi mới từ từ nói: "Trước khi bị diệt tuyệt, Ma quỷ bạo ngược vô đạo.

Sau này bị đại sư Ô Trượng Na và Vô Địch Bảo Châu Đại Vương san trừ, phong ấn yêu ma vào trong Yêu Lâu.

Cậu đi chuyến này, nếu đánh thức yêu ma đang ngủ say thì sẽ là tai nạn vô biên, tội lỗi thay!" Đối với sự lo ngại của A Khắc, Sở Viễn đã dự liệu trước, bèn giải thích rằng trong mộ Ma Quốc phong ấn yêu ma, trước sau gì cũng là mối đe dọa.

Là tăng nhân lạt ma tu hành cao thâm, lý nên trừ ma hộ pháp, triệt để san bằng cổ mộ Ma Quốc để ngăn tà thần tái lâm nhân gian.

Việc phá hủy phần mộ Quỷ Mẫu này hà tất chẳng phải là phương thức tu hành tích lũy công đức sao, còn tốt hơn nhiều so với việc ông ta đi quanh hồ cầu phúc ở đây.

Hơn nữa hiện tại lại liên quan đến tính mạng của một tộc người, thân là hộ pháp thiết bổng nhà Phật, A Khắc lập tức tỏ ý nguyện ý đồng hành. "Tôi hy vọng lần này có thể làm một chuyện đại công đức, đưa linh hồn Cách Mã từ minh phủ trở về." Lạt ma A Khắc vẻ mặt trịnh trọng nói.

Sở Viễn trong lòng hiểu rõ, ông ấy đang nói đến tao ngộ gặp sói của Lão Hồ ở chùa Đại Phượng Hoàng hơn mười năm trước.

Ông ấy bao năm nay vẫn luôn tu hành đi quanh hồ ở đây, hy vọng có thể tích lũy công đức, cầu phúc cho người gặp bất hạnh năm xưa.

Chỉ tiếc hiệu quả không lý tưởng lắm, có lẽ đây mới là nguyên nhân quan trọng nhất khiến ông hạ quyết tâm muốn đi mộ Quỷ Mẫu Ma Quốc.

Với yêu cầu của A Khắc, Sở Viễn tự nhiên là cầu còn không được.

Vị lạt ma này tinh thông tập tục Tạng, lại thân thủ nhanh nhẹn, có ông dẫn đường nhất định sẽ làm ít công to! *** Thị trấn Sư Tuyền Hà (Shiquanhe), khu vực Ngari (A Lý) dưới chân núi Himalaya ở cực tây Tây Tạng.

Đây là một căn nhà dân hai tầng, là nhà bỏ không của bạn lạt ma A Khắc, cho nhóm Sở Viễn mượn tạm.

Đương nhiên phí tổn Sở Viễn đều trả sòng phẳng, tuy đối phương rất nhiệt tình nhưng cậu không thể tỏ ra vô tư nhận không được! "Bíp, bíp!" Tại phòng chính tầng một, khi Sở Viễn đang nghe lạt ma A Khắc giới thiệu một số thông tin về Ma Quốc thì đột nhiên nghe thấy tiếng còi ô tô ngoài sân.

Nghe tiếng thì không chỉ một chiếc xe, Sở Viễn đoán chắc là nhóm Bàn Tử đã đến, chào A Khắc một tiếng rồi bước ra khỏi phòng chính.

Quả nhiên, vừa ra khỏi cửa đã nghe thấy tiếng Bàn Tử lớn tiếng phàn nàn. "Ọe!

Xóc nảy suốt dọc đường, mật xanh mật vàng của Bàn gia sắp văng ra hết rồi, đường xá ở đây sao còn khó đi hơn cả Vân Nam thế!" Nhìn theo tiếng nói, chỉ thấy Bàn Tử xuống xe xong vịn vào cửa xe

kêu khổ thấu trời.

Đứng bên cạnh hắn là người quen cũ của Sở Viễn, đồ đệ của Thôi lão đạo - Bàn Sơn Đạo Nhân Dương Vân U, vẫn bộ dạng đạo cô như cũ.

Bên cạnh cô là một người tóc đen như mây, lông mày dài nhập tóc mai, sống mũi cao, con ngươi màu nhạt, dung mạo thanh tú, đều là mỹ nhân.

Nhìn tướng mạo có vài phần giống Dương Vân U, người này chắc là vị hôn thê của Lão Hồ - Dương Tuyết Lê (Shirley Yang) rồi. "Chào Sở Viễn, tôi là chị của U U, Dương Tuyết Lê.

Vô cùng cảm ơn cậu đã tìm được Mộc Trần Châu, chuyến đi Côn Luân này lại phải làm phiền cậu rồi.

Đợi về đến thủ đô, Bàn Sơn chúng tôi nhất định sẽ có hậu tạ!" Dương Tuyết Lê cư xử hào phóng, tính cách cũng rất sảng khoái, khiến Sở Viễn khá tán thưởng.

Có điều tính cách này ngược hẳn với cô em gái.

Sở Viễn chủ động mở miệng gọi một tiếng "Chị dâu", khiến Dương Tuyết Lê lập tức mày dạn mặt cười, rất hài lòng nhìn Sở Viễn.

Được rồi, ăn một miếng "cơm chó" (cẩu lương).

Dương Vân U khẽ gật đầu với Sở Viễn rồi xách hành lý xuống xe.

Nhìn lạt ma A Khắc bên cạnh, Sở Viễn bèn giới thiệu thân phận Thiên thụ xướng thi nhân của A Khắc, khiến chị em họ Dương kinh ngạc không thôi.

Dù sao Thiên thụ xướng thi nhân đều là nhân vật sống trong truyền thuyết, huống hồ A Khắc lại còn trẻ như vậy, đủ khiến người ta giật

mình. "Tashi delek!" Lạt ma A Khắc vội vàng thi lễ chào hỏi mọi người, đặc biệt cúi người với Dương Tuyết Lê, dù sao Hồ Bát Nhất cũng coi như ân nhân cứu mạng của ông.

Dương Tuyết Lê khi đến đã nghe Lão Hồ kể về quá khứ của A Khắc, vội vàng cúi người chào lại, đây là một vị khổ hành giả đáng khâm phục. "Khụ!" Thấy Bàn Tử ho một tiếng với mình, còn đá lông nheo, Sở Viễn trong lòng hiểu ý, nói với lạt ma A Khắc: "A Khắc đại sư, phiền ngài đưa hai cô ấy vào chọn phòng trước, cảm ơn!" A Khắc thấy vậy liền chủ động dẫn chị em họ Dương đi về phía phòng chính.

Dương Tuyết Lê ánh mắt khẽ động, đầu cũng không ngoảnh lại đi theo rời đi.

Sau khi ba người đi khỏi, Bàn Tử chủ động khoác vai Sở Viễn, sắc mặt trầm trọng nói: "Nào, Tiểu Ca, tôi giới thiệu cho cậu đám hàng hóa mới đến này." Sở Viễn lập tức hiểu ra, bất lực nhún vai, đoán chừng là Minh Thúc lôi cả bầu đoàn thê tử đi theo khiến Bàn Tử lo lắng.

Quả nhiên, người đầu tiên đi vào là chân chạy việc của Minh Thúc tên A Đông, xách túi lớn túi nhỏ, vẻ mặt cười cợt nhả nhìn hai người. "Cậu xem, đây là A Đông, trợ thủ của Minh Thúc, mồm mép tép nhảy, nhìn là biết không phải người tốt lành gì, chúng ta phải cẩn thận đấy!" Bàn Tử liếc tên này một cái, cạn lời giới thiệu.

Ngay sau đó là một mỹ nữ tóc dài xõa vai, trang điểm đậm, mặc áo khoác lông thú, không biết còn tưởng là đi nghỉ dưỡng. "Đây là Hàn Thục Na, người đàn bà của Minh Thúc, nghe nói là chuyên gia giám định đồ cổ, nghiên cứu xác chết cổ đại!" Sở Viễn đánh giá người phụ nữ một chút, thảo nào làm Minh Thúc mê mẩn điên đảo, quả thực là một người phụ nữ rất có sức quyến rũ.

Có điều so với tướng mạo và khí chất của chị em họ Dương thì

kém xa, người phụ nữ này mùi phong trần trên người quá nặng, khiến người ta không thích.

Lúc này, một gã to lớn đeo ba lô cao ít nhất mét chín, mặt vô cảm bước vào, nhìn ngó tứ phía trong sân. "Cái mặt gỗ này là tài xế kiêm vệ sĩ của Minh Thúc, Bỉ Đắc Hoàng (Peter Huang), suốt dọc đường chả thấy hắn cười cái nào, cứ như ai nợ tiền hắn ấy, hơi bị không tầm thường đâu!" Bàn Tử thích thời giới thiệu nhỏ, phải nói là Bàn Tử cảnh giác rất cao, quan sát cũng coi như tỉ mỉ.

Sở Viễn thầm nghĩ, Minh Thúc trông có vẻ không đáng tin nhưng chọn vệ sĩ thì cũng coi như chọn đúng người, xuống mộ sẽ là tay sai đắc lực.

Thấy biểu cảm Sở Viễn không có gì thay đổi, Bàn Tử còn tưởng hắn không thèm để ý, vội vàng hạ thấp giọng nói: "Đừng có mà không để ý, quên chưa nói với cậu, trong xe còn có một đứa nhỏ, đủ cho cậu bận rộn đấy." Quả nhiên, chỉ thấy Minh Thúc thở hồng hộc đi vào.

Ở đây độ cao hơn bốn nghìn mét cũng thực sự làm khó lão già này.

Thấy Sở Viễn, mắt Minh Thúc sáng lên ngay, nghiêng người lộ ra một cô bé phía sau, đang rụt rè cúi đầu.

Tuy nhiên, vẫn phải gõ đầu Minh Thúc trước, tránh để đến lúc đó lão ngáng chân mình.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn chặn Minh Thúc lại, mặt vô cảm trầm giọng hỏi: "Minh Thúc, tôi bảo này ông làm trò gì thế?

Lôi cả nhà đi theo, ông tưởng đi du lịch à?

Còn mang theo trẻ con, an toàn ai đảm bảo?" Minh Thúc lại không hề để ý cười nói: "Sở lão đệ, A Hương là con gái nuôi của tôi, tuy còn trẻ nhưng là trợ thủ đắc lực nhất của tôi đấy, cậu đã nghe qua Âm Dương Nhãn chưa?" Âm Dương Nhãn?

Tôi đi, đây chẳng phải là biệt hiệu của sư phụ "tiện nghi" Tôn Quốc Phụ của tổ phụ Hồ Bát Nhất sao?

Vị đó chính là truyền nhân Mạc Kim Hiệu Úy chính tông.

Thấy Sở Viễn không tin, Minh Thúc thần thần bí bí giới thiệu.

Hóa ra A Hương có thể cảm nhận được những thứ không sạch sẽ bên cạnh mình.

Minh Thúc nói mình đi không ít mộ cổ, mỗi lần gặp nguy hiểm A Hương đều là người đầu tiên biết, nhờ thế mà cứu lão mấy mạng.

Đặc biệt là khi đối mặt với xác khô, quan quách, những thứ âm khí mười phần, A Hương nhạy cảm hơn bất cứ ai.

Cho nên mỗi lần gặp chuyện lớn, Minh Thúc luôn mang A Hương theo bên mình, năng lực này bị lão gọi là Âm Dương Nhãn.

Dường như cảm nhận được Sở Viễn đang nhìn mình, A Hương lập tức cúi đầu xuống, sắc mặt trắng bệch, một câu cũng không dám nói.

Chương 173

Chuyện Âm Dương Nhãn này Sở Viễn nghe qua không ít lời đồn, kiểu như A Hương chắc là do hệ thần kinh của cô bé cực kỳ mẫn cảm.

Có lẽ là do trải nghiệm nào đó hồi nhỏ khiến thần kinh cô bé hoạt động dị thường, có thể cảm ứng được những thứ người bình thường không cảm thấy.

Xem ra Minh Thúc vì thi thể thủy tinh ngàn năm mà đánh cược cả gia sản tính mạng, cả nhà đều xuất động rồi.

Sở Viễn cũng không nói nhiều, tục ngữ có câu: Lời hay khó khuyên quỷ đáng chết, xuống mộ rồi thì xem tạo hóa của mỗi người.

Minh Thúc cũng biết Sở Viễn lo lắng an toàn cho mình, bèn chỉ vào gã vệ sĩ trong nhà cười nói: "Sở lão đệ, đây là vệ sĩ của tôi Bỉ Đắc Hoàng, người Hoa gốc Campuchia, từng làm lính đánh thuê ở nước ngoài, là người từng ra chiến trường.

Tôi cũng là tình cờ cứu cậu ta trong một vụ đắm tàu, đừng thấy cậu ta ít nói cười, một chấp mười cũng là chuyện nhỏ!" Nghĩ đến thể xác của gã này, hung tính ẩn giấu dưới cơ thể, cũng thảo nào Minh Thúc tự tin, quả thực là một nhân vật tàn nhẫn.

Sở Viễn vỗ vai Minh Thúc, ra hiệu vào nhà nghỉ ngơi trước, nhìn bộ dạng thở dốc của lão, chỉ sợ lát nữa tắt thở không chừng.

Sau khi vào phòng chính, thấy mọi người đều ngồi quanh bàn, A Khắc đang nhiệt tình chiêu đãi bằng trà bơ đã nấu xong.

Sở Viễn nhìn tình hình mọi người một lượt, vẻ mặt trịnh trọng nói: "Ở đây độ cao hơn bốn nghìn mét, mọi người có phản ứng cao

nguyên là rất bình thường.

Nếu khó chịu thì hít thêm oxy, không được vận động mạnh.

Hôm nay cứ nghỉ ngơi cho tốt, thuận tiện kiểm tra lại vật tư của mỗi người, thiếu gì thì bổ sung ở thị trấn, sáng sớm mai chúng ta xuất phát." Mọi người nghe Sở Viễn sắp xếp chu đáo đều rất hài lòng, nhao nhao gật đầu đồng ý.

Sau đó trò chuyện đơn giản vài câu rồi ai về phòng nấy nghỉ ngơi, dưỡng tinh súc nhuệ cho hành trình ngày mai!

Sáng sớm hôm sau.

A Đông là một kẻ rất biết cách cư xử, sáng sớm tinh mơ đã chạy khắp cả thị trấn nhỏ, xoay sở được một bữa sáng thịnh soạn cho mọi người.

Có mì lúa mạch (Thanh khoa diện) chế biến thủ công, ăn vào bên ngoài mềm bên trong dai, rất có độ nhai, ngay cả người bản địa như A Khắc ăn xong cũng khen không dứt miệng.

Theo lời A Đông, đây là món mua từ một tiệm trăm năm tuổi ở phía Bắc thị trấn, hắn phải xếp hàng hơn một tiếng đồng hồ mới mua được.

Ngoài ra còn có bánh làm từ bột lúa mạch rang chín xay thành bột, trộn với lượng trà bơ vừa phải, nặn thành khối để ăn.

Món này không chỉ giàu dinh dưỡng, nhiệt lượng cao, rất thích hợp để chống đói và giữ ấm, mà còn tiện mang theo, thích hợp làm lương khô.

Sở Viễn cũng không thể không khâm phục tên này, khả năng thích ứng siêu cường, ở cái nơi khỉ ho cò gáy này mà còn có thể phục vụ chu đáo đến thế.

Cũng được coi là tấm gương sáng trong giới làm công ăn lương.

Trên bàn ăn, Sở Viễn ra hiệu cho Bàn Tử.

Đặt bát cơm xuống, Bàn Tử liếc nhìn Minh Thúc, cười híp mắt nói: "Minh Thúc này, sắp xuất phát rồi, cái quyển kinh văn Ma Quốc kia, lấy ra cho mọi người xem chút đi, cũng phải biết chúng ta đi đâu chứ!" Động tác ăn cơm của Minh Thúc khựng lại, sau đó ông ta cầm lấy mặt nạ dưỡng khí bên cạnh, hít mạnh vài hơi rồi cười nói: "Mọi người đều là người nhà, đương nhiên là không thành vấn đề." Nói xong, ông ta huých nhẹ Hàn Thục Na ngồi bên cạnh, ra ý bảo cô ta lấy kinh quyển ra, nào ngờ Hàn Thục Na chẳng hề động đậy.

Cô ta ung dung uống một ngụm trà bơ, nhẹ nhàng nói: "Vậy chúng ta xem quyển đầu tiên thôi được không?" Bàn Tử ngớ người, theo bản năng hỏi lại: "Tại sao thế?" Hàn Thục Na hất tóc, nhướng mày, cười nhạt: "Chúng ta mới chuẩn bị xuất phát, cần gì lượng thông tin lớn thế, lỡ đâu người ta xem xong không dẫn chúng ta đi nữa thì làm sao?" Nghe giọng điệu mỉa mai châm chọc của người phụ nữ này, Sở Viễn cũng chẳng thèm giấu giếm, lạnh lùng nói với Minh Thúc: "Hít oxy đến mức này rồi thì đừng diễn kịch nữa.

Nói đi, manh mối ở đâu?

Hôm nay đi chỗ nào trước?" Hàn Thục Na thấy sự thẳng thắn của Sở Viễn, biết hắn là người cầm trịch trong nhóm này, liền tỏ thái độ ngay: "Chúng ta phải đến di chỉ vương triều Cổ Cách (Cổ Lạp La), tìm kiếm Ngân Nhãn Cổ Cách.

Chỉ cần tìm được Luân Hồi Miếu là sẽ có manh mối!

Còn việc tìm di chỉ Luân Hồi Miếu thế nào, cái này phải trông cậy vào năng lực của các vị Mạc Kim Hiệu Úy rồi!" Thấy người phụ nữ này nói năng đầy trung khí, không hề bị ảnh hưởng bởi cao nguyên, Sở Viễn tin rằng cô ta có lẽ đúng là dân trong nghề cổ đổng.

Dù sao thì, người trong nghề buôn đồ cổ chạy ngược chạy xuôi, chưa nói cái khác, chỉ riêng khả năng thích ứng môi trường tuyệt đối là hạng nhất.

Sở Viễn nhìn sâu vào mắt Hàn Thục Na, xem ra người phụ nữ này chưa chắc đã là bình hoa di động, sau đó hắn chuyển ánh mắt sang Lạt ma A Khắc.

A Khắc nhìn thấy ánh mắt của Sở Viễn liền khẽ gật đầu, trầm ngâm một lát rồi mới chậm rãi mở miệng: "Luân Hồi Tông là dư nghiệt của Ma Quốc, năm xưa đã hại rất nhiều người, nhưng vương triều Cổ Cách từng có một khoảng thời gian tín phụng Luân Hồi Tông." "A Khắc đại sư, ông biết nơi này chứ?" Trước câu hỏi của Sở Viễn, Lạt ma A Khắc khẽ gật đầu.

Về di chỉ Luân Hồi Miếu của Luân Hồi Tông, ông biết khá rõ, nhưng rất rủi ro.

"Rất ít người có gan đến nơi đó, truyền thuyết kể rằng ở đó có một con đường thông xuống địa ngục, một khi đi vào thì không thể trở ra." Mọi người nghe A Khắc đại sư nói với vẻ mặt nghiêm túc, hoàn toàn không giống như đang nói đùa, lập tức thần tình trở nên coi trọng.

A Khắc quét mắt nhìn mọi người, thần sắc phức tạp nói tiếp: "Bao nhiêu năm qua, Luân Hồi Miếu đã sớm biến thành một ngôi miếu hoang, không ai dám đến gần đó!" Thấy không khí hiện trường ngưng trọng, Bàn Tử vội vàng đánh trống lảng, cười ha hả: "Minh Thúc, đợi đến Luân Hồi Miếu, quyển kinh Ma Quốc kia nhất định phải cho chúng tôi xem toàn bộ đấy nhé!" Minh Thúc cúi đầu, cười gượng gạo, vội vàng tiếp tục hít oxy.

Cái cao nguyên này đối với người sáu mươi tuổi như Minh Thúc quả thực muốn lấy cái mạng già của ông ta.

Trong bầu không khí có phần căng thẳng, mọi người nhanh chóng

ăn xong bữa sáng, liền bắt đầu ai nấy bận rộn thu dọn hành lý. ...

Có A Khắc dẫn đường, đoàn người lái ba chiếc ô tô, dưới sự hướng dẫn của Lạt ma A Khắc, hướng về phía di chỉ Luân Hồi Miếu.

Trên đường đến Luân Hồi Miếu, dọc đường không có bất kỳ bóng người nào, phóng mắt nhìn ra xa toàn là sa mạc Gobi hoang lương và cỏ dại thưa thớt.

Những dãy núi màu nâu phía xa trông dữ tợn và quỷ dị, nhìn lâu khiến người ta có cảm giác bất an khó tả.

Lái xe khoảng một giờ, mọi người mới đến chân một ngọn núi.

Sở Viễn ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện ngọn núi này cao khoảng hơn ba trăm mét.

Thấp thoáng có thể thấy quần thể kiến trúc bằng đất vàng trên đỉnh núi, ngoại trừ di chỉ vương thành trên đỉnh còn được bảo tồn khá tốt, các kiến trúc còn lại đa phần đều đã sụp đổ.

Nghe A Khắc giới thiệu, mọi người mới biết đây là di chỉ vương thành Cổ Cách, tường thành và điêu lâu bên ngoài chỉ còn nhìn thấy hình dáng lờ mờ.

Từ xa nhìn lại đặc biệt hoang lương.

Còn về vị trí Luân Hồi Miếu, mắt thường không nhìn thấy, ước chừng đã bị vùi lấp ở góc nào đó.

Xuống xe, mọi người trang bị gọn nhẹ, men theo bậc thang vương thành đi lên.

A Khắc nói Luân Hồi Miếu nằm ở vị trí trung tâm vương thành.

Chỉ cần lên đến đỉnh núi, hoặc có lẽ ở lưng chừng núi, nếu may mắn thì sẽ phát hiện ra Luân Hồi Miếu.

Khi mọi người càng đi lên cao, Minh Thúc và A Hương vốn thể

chất yếu bắt đầu thở dốc nặng nề, chỉ có thể dựa vào bình oxy để di chuyển chậm chạp.

Nhìn di tích liên tục xuất hiện xung quanh, A Khắc chỉ tay về phía trước, lớn tiếng nói: "Luân Hồi Miếu nằm ngay sau điện Hộ Pháp Thần phía trước, mọi người cố lên!" Sở Viễn nhìn trạng thái của mọi người, cũng nằm trong dự liệu.

Chị em nhà họ Dương và mấy người Bàn Tử, Bỉ Đắc Hoàng đều là dân luyện võ, xuất thân con nhà nòi.

Bất kể là phản ứng cao nguyên hay leo núi gấp gáp, đó đều là chuyện cơm bữa.

Còn A Đông và Hàn Thục Na cũng vừa đi vừa hít oxy.

Riêng Minh Thúc và A Hương, nếu không phải được Bỉ Đắc Hoàng và A Đông dìu, e rằng cả hai đều không leo lên nổi.

Cứ thế, đoàn người gập ghềnh xuyên qua điện Hộ Pháp Thần, cuối cùng cũng nhìn thấy Luân Hồi Miếu nơi thờ phụng Ngân Nhãn Cổ Cách nằm ở hậu điện.

"Đây chính là Luân Hồi Miếu!" Lạt ma A Khắc quan sát cánh cửa gỗ cũ kỹ của ngôi miếu trước mặt, nhìn quanh một lượt rồi chậm rãi mở miệng.

Sở Viễn và Bàn Tử nhìn nhau một cái, chủ động bước lên, hai tay tỳ vào cánh cửa lớn của Luân Hồi Miếu, bắt đầu vận toàn lực.

Két... kít!

Cánh cửa từ từ bị đẩy mở, lập tức một luồng khói bụi dày đặc từ trong miếu ùa ra, làm mấy người ho sặc sụa.

Sở Viễn bịt mũi miệng, bật đèn pin chậm rãi tiến lên.

Không khí ở đây loãng, có lẽ đã rất lâu không có người đến, mùi

nấm mốc rất nông.

Chương 174

Những bức bích họa ở một bên lối đi thu hút sự chú ý của mọi người, nội dung có phần tàn nhẫn, toàn vẽ cảnh khổ đau của luân hồi địa ngục.

Mười tám tầng địa ngục trong truyền thuyết dường như đều được thể hiện hết trên bích họa, đặc biệt là các loại khốc hình bên trong, cảnh tượng thảm không nỡ nhìn.

Đột nhiên, Sở Viễn bị thu hút bởi bức bích họa vẽ một con quái vật có hình thù dữ tợn, trong tranh, con quái vật này đang dùng lưỡi nuốt chửng con người.

A Khắc bước tới, chỉ vào quái thú trên tường, thần sắc nghiêm túc nói: "Đây là bản đồ khốc hình địa ngục của Luân Hồi Tông, con này là Thực Tội Ba Lỗ, chuyên trừng phạt những kẻ có nghiệp báo." Bàn Tử nghe xong cảm thấy hơi rợn người, nặn ra một nụ cười nói: "A Khắc đại sư, Thực Tội Ba Lỗ mà ngài nói chắc chỉ là truyền thuyết thôi, loại quái vật này không thể tồn tại được." Đối mặt với sự nghi ngờ của Bàn Tử, A Khắc hoàn toàn không để ý, chỉ nhìn hắn bằng ánh mắt khó hiểu, chậm rãi nói: "Tất cả thần thoại và truyền thuyết đều bắt nguồn từ sự thật!" Thấy ông ta nói như thật, Bàn Tử lập tức nuốt nước bọt.

Đúng lúc này, từ ngoài cửa đột nhiên thổi vào một luồng gió quái dị.

Bàn Tử giật mình thon thót, sống lưng lạnh toát, trong lòng không khỏi lầm bầm: "Thật là tà môn." Minh Thúc nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Thực Tội Ba Lỗ, ông ta cứ cảm thấy đôi mắt này dường như đang chuyển động, nghĩ vậy liền đưa tay lên sờ.

Ai ngờ, một nhãn cầu của Thực Tội Ba Lỗ dưới cái chạm của ông ta lại từ từ lõm xuống, rõ ràng là thiết kế cơ quan chống trộm.

"Cạch cạch!" Đột nhiên, tiếng cơ quan khởi động vang lên trong lối đi tĩnh mịch, khiến mọi người giật mình, nghi thần nghi quỷ nhìn về phía Thực Tội Ba Lỗ.

Vút!

Ngay khi mọi người đang ngẩn ngơ, một mũi tên nhanh như chớp, lao vun vút về phía mặt Minh Thúc, làm ông ta sợ đến mức toàn thân cứng đờ.

Ông ta hoàn toàn không thể cử động, chỉ có thể trơ mắt nhìn mũi tên sắc nhọn lao về phía mình, Minh Thúc vội vàng hét toáng lên: "Cứu mạng với, Sở lão đệ!" "Đoàng!" Đột nhiên, một tiếng súng vang vọng trong không gian tĩnh mịch, mọi người đều kinh ngạc nhìn Dương Tuyết Lê!

Hóa ra trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, Dương Tuyết Lê đã nổ súng, bắn trúng mũi tên đang bay tới, đánh nát nó.

Trong lúc mọi người đang chấn kinh, Bỉ Đắc Hoàng bên cạnh Minh Thúc phản ứng rất nhanh, lập tức kéo Minh Thúc và A Hương lùi về phía cửa.

A Đông thấy vậy cũng vội vàng kéo Hàn Thục Na đang hoảng loạn, chạy theo sau Bỉ Đắc Hoàng về phía cửa ra vào.

"Mọi người, lùi lại hết đi, trong này có cơ quan!" Sở Viễn quát lớn một tiếng, rút Kim Cương Tán từ sau lưng ra, mở bung dù, che chắn trước mặt mọi người, từ từ lùi lại.

Vút vút!

Trong chớp mắt, từ hai bên tường bắn ra vô số mũi tên, lao nhanh về phía nhóm Sở Viễn, tấn công chéo cánh sẻ.

Sở Viễn nhảy lên không trung, Kim Cương Tán quét ngang một đường, trực tiếp đánh rơi những mũi tên bay tới trước mặt.

"Mẹ kiếp, cái miếu nát này mà cũng có cơ quan sao?" Bàn Tử vung xẻng công binh lên, vừa chửi thề vừa dùng sức mạnh cơ bắp hất văng những mũi tên bay tới.

Dương Tuyết Lê thân thủ nhanh nhẹn, đối mặt với tên bay trái né phải tránh, nhảy lên không trung, tranh thủ lúc rảnh tay còn bắn lén vài phát vào các lỗ tên!

Thương pháp của cô rất chuẩn, Sở Viễn nhìn mà thèm thuồng, đúng là truyền nhân chân chính của Chá Cô Tiêu song thương.

Vút, vút, vút...

Mũi tên liên miên không dứt từ các lỗ hổng trên tường bắn về phía mấy người trong lối đi, dường như vô cùng vô tận.

"Dương tiên cô, là con Thực Tội Ba Lỗ trên tường!" Sở Viễn đỡ vài mũi tên xong, lớn tiếng hét với Dương Vân U phía sau, hắn hơi lo nhóm Bàn Tử sẽ không trụ được lâu.

Dù sao thì tên bắn ra ở cự ly gần, lực đạo lớn lạ thường, chấn cho tay cầm Kim Cương Tán của hắn cũng hơi run lên!

Dương Vân U mắt tinh, hiểu ngay ý hắn, thân hình mảnh mai khẽ nhảy lên, thấy Sở Viễn bung dù, cô đạp hai chân lên mặt dù mượn lực.

Cả cơ thể lao mạnh về phía trước ba mét, đến trước bức bích họa, ngón tay điểm vào con mắt còn lại của Thực Tội Ba Lỗ trong tranh.

Cạch cạch!

Cùng với tiếng động cơ quan, mũi tên trong lối đi ngừng bắn, một cánh cửa đá từ từ mở ra, để lộ toàn cảnh Luân Hồi Miếu.

Dương Vân U thấy cơ quan bị phá, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, vội nhìn sang chị gái.

Dương Tuyết Lê thu súng lại, lắc đầu với cô.

Tuy cô em không tham gia đổ đấu, nhưng từ nhỏ đã theo ông ngoại luyện thương, thuộc lòng Đạo Mộ Bút Ký, chút cơ quan này không làm khó được cô.

"Bốp bốp!" "Không ngờ hai vị Dương tiểu thư lại có thân thủ kinh người như vậy, thất kính thất kính!" Minh Thúc nhìn khẩu súng lục K54 trong tay Dương Tuyết Lê, vẻ mặt khá kiêng dè.

Thấy Sở Viễn cũng nghi hoặc nhìn súng của mình, Dương Tuyết Lê không giấu giếm, lắc lắc khẩu súng trong tay, giải thích: "Lão Hồ cấp cho đội tác chiến đặc chủng, gia quyến trong trường hợp đặc biệt và nguy hiểm được phép mang súng!" Bàn Tử lập tức giơ ngón cái lên với cô, tán thán: "Không hổ là chị dâu, thương pháp này, Bàn Tử tôi tự thẹn không bằng!" Đối với thân thủ của Dương Tuyết Lê, Sở Viễn cuối cùng cũng yên tâm, ít nhất chuyến đi Côn Luân này hai chị em họ tạm thời không cần mình phải chăm sóc.

"Minh Thúc, chúng ta dù sao cũng là xuống mộ, ông tốt nhất đừng có tự tiện sờ mó lung tung, kẻo kích hoạt cơ quan." Sở Viễn chỉ vào nhãn cầu của Thực Tội Ba Lỗ trên bích họa, lạnh lùng cảnh cáo.

Minh Thúc cười gượng gạo, sờ cái đầu trọc lóc của mình, ngụy biện: "Tôi đây cũng coi như chó ngáp phải ruồi, đấy, nếu tôi không sờ lung tung, cửa lớn Luân Hồi Miếu làm sao mở được chứ?" Bàn Tử thấy thái độ này của Minh Thúc thì phát hỏa, đùng đùng nổi giận bước tới, định chửi thề vào mặt lão già.

Dương Tuyết Lê đứng gần nhất liền kéo Bàn Tử lại, khẽ lắc đầu, ý bảo đại sự quan trọng hơn.

“Hừ, nể mặt chị dâu, nếu không Bàn gia nhất định cho ông biết tại sao hoa lại hồng như thế!” Bàn Tử buông lời đe dọa Minh Thúc, còn định tiến lên nhưng bị cơ thể cao lớn của Bỉ Đắc Hoàng chắn lại.

“Được rồi, trật tự cả đi.

Minh Thúc, quản lý tốt người của ông.” Sở Viễn liếc Minh Thúc, cứ cái thái độ bất cần đời này, người dưới quyền bắt chước theo, tham gia đội đổ đấu mà không giảm quân số mới là lạ.

Nói xong, Sở Viễn xuyên qua lối đi, dẫn đầu tiến vào trong Luân Hồi Miếu.

Nhóm Minh Thúc thấy vậy vội vàng chạy lon ton theo sau.

Đây là một đại sảnh miếu rộng khoảng hai trăm mét vuông, kiến trúc và thiết bị trong miếu đã mục nát, đâu đâu cũng thấy cảnh hoang tàn.

Khi mọi người vừa bước vào, dường như còn nghe thấy tiếng tụng kinh thoang thoảng trong không khí, phảng phất tái hiện lại cảnh tượng thịnh thế của Luân Hồi Miếu ngàn năm trước.

Sở Viễn chậm rãi đi một vòng, quét mắt nhìn tứ phía, cũng không phát hiện ra Ngân Nhãn Cổ Cách được mô tả trong kinh quyển Ma Quốc của Minh Thúc.

Lúc này, ánh nắng buổi sáng đang gắt, chiếu xuyên qua lỗ hổng trên mái nhà rọi vào trong, nhìn lên hơi chói mắt.

Dương Vân U khẽ ngẩng đầu.

Bỗng nhiên, mọi người nghe thấy cô hô lên một tiếng kinh ngạc: “Ngân Nhãn Cổ Cách?

Chị, Bàn Tử, mọi người mau lại đây, em tìm thấy rồi!” Sở Viễn nghe tiếng nhìn sang, chỉ thấy trên trần nhà Luân Hồi Miếu lại là một

bức bích họa nguyên vẹn, màu sắc rực rỡ, sử dụng kỹ thuật bán điêu khắc bán tô màu.

Chính giữa bức bích họa là một con mắt khổng lồ, vòng ngoài phân bố đồ đằng của bốn con thần thú, nghi thái vạn phương, phi phàm thoát tục.

Không ngoài dự đoán, đây chính là Ngân Nhãn Cổ Cách được ghi chép trong kinh quyển Ma Quốc, có thể hiển thị tọa độ của Cửu Tầng Yêu Lâu.

Minh Thúc nghe thấy mấy chữ Ngân Nhãn Cổ Cách, cả người tinh thần đại chấn, mặc kệ tiếng gọi của Hàn Thục Na, bước nhanh mấy bước xông tới.

Ông ta tìm một cây cột đỏ lớn, dựa vào đó hít oxy từng ngụm lớn, vừa định mở miệng nói chuyện thì đột nhiên nghe thấy một tiếng "rắc".

Cây cột Minh Thúc dựa vào bỗng nhiên đổ sầm xuống, mọi người hét lên, vội vàng chạy tứ tán né tránh, may mà không đè trúng ai.

Nhưng đỉnh cột đập vào tường Luân Hồi Miếu, đục ra một cái lỗ lớn, lộ ra không gian tối đen phía sau.

Trông như một mật thất bị phong ấn, khi miệng hang trên tường mở ra, lập tức từ bên trong truyền ra một mùi hôi thối tanh tưởi.

“Là chân cột bị mục, chịu tác động ngoại lực nên đổ sập, mọi người chú ý, đừng chạm linh tinh!” Sở Viễn nhìn chỗ gãy của cây cột lớn, lớn tiếng giải thích.

Bàn Tử dường như phát hiện trong mật thất sau tường có thứ gì đó, lấy đèn pin chiếu vào trong, vậy mà lại là một pho tượng đồng thần dị.

“Đây là thần điện dạng hang động!” Dương Vân U quan sát hoàn

cảnh bên trong, cau mày nhắc nhở.

Phát hiện không có nguy hiểm gì, mọi người lần lượt đi vào.

Đây là một mật thất trông như được người ta cố ý xây đắp lên.

Nổi bật nhất là phía ngoài mật thất có tọa lạc một pho tượng đồng ba mắt bốn tay đội mũ bảo quan Hóa Phật, ba con mắt ánh bạc lấp lánh.

Chương 175

Sở Viễn chú ý thấy sau lưng pho tượng ba mắt này lại bị xích bởi hai sợi xích sắt to bằng bàn tay, nối liền với hai cánh cửa lớn phía sau.

Hơn nữa, cánh cửa sắt đen đóng chặt này dán đầy vô số bùa chú kinh văn, bên trong dường như nhốt thứ gì đó rất khủng khiếp.

"Đây là ngũ kim hợp luyện đúc thành một thể, bản thân tượng Phật đã bị oxy hóa, công nghệ này hẳn là kỹ pháp đặc hữu của người Cổ Cách...

Nhưng đã thất truyền từ lâu, tượng Phật Ngân Nhãn kim thân cực ít truyền thế, thứ này giá trị liên thành!" Thấy Minh Thúc nhìn chằm chằm vào tượng đồng, Sở Viễn đứng bên cạnh thản nhiên giải thích.

Nghe câu này, động tác của Minh Thúc rõ ràng khựng lại.

Ông ta biết ý trong lời nói của Sở Viễn là cảnh cáo mình đừng có nhúng chàm vào pho tượng Phật này.

Nghĩ đến đây, Minh Thúc kín đáo ra hiệu bằng mắt cho A Đông phía sau.

Là kẻ chạy việc cho ông ta, ông ta tin đối phương hiểu ý.

Không ai chú ý đến động tác ngầm của Minh Thúc và A Đông.

Sở Viễn biết phía sau cánh cửa này rất nguy hiểm, muốn nhắc nhở mọi người.

Thấy Lạt ma A Khắc thần tình có chút căng thẳng, Sở Viễn chỉ vào cánh cửa sau lưng tượng đồng, đạm mạc nói: "A Khắc đại sư, trên cửa này có phải là chú ngữ không, nội dung trên đó ngài có đọc hiểu được không?" A Khắc cau mày, vẻ mặt trầm trọng nói: "Nhìn vào những lá bùa này, phía sau cánh cửa rất có thể chính là địa ngục

được chỉ trên bích họa của Luân Hồi Tông!

Linh hồn của kẻ đại ác sau khi chết sẽ bị nhốt ở bên trong, cho nên, cánh cửa này không được mở!" Thấy A Khắc thần tình ngưng trọng lắc đầu với mình, Sở Viễn quay người nghiêm túc nhìn mọi người nói: "Rời khỏi đây thôi, ra ngoài xem bích họa Ngân Nhãn Cổ Cách, tìm manh mối là quan trọng nhất!" Dưới yêu cầu của Sở Viễn, mọi người đi ra khỏi mật thất.

Minh Thúc và Bàn Tử vẻ mặt lưu luyến không nỡ, khiến người ta không nhịn được cười.

Minh Thúc ra ngoài rồi còn một bước ba lần ngoảnh lại, đuổi theo bước chân Sở Viễn, xác nhận lại lần nữa: "Pho tượng Phật này, chúng ta thực sự không mang đi sao?" Sở Viễn vỗ vai Minh Thúc, vẻ mặt đầy thâm ý nói: "Đó là thứ phong ấn cửa địa ngục, nếu manh động, e rằng có tai ương huyết quang." Thấy Sở Viễn nói chuyện thần thần bí bí, biểu cảm trên mặt Minh Thúc lập tức giãn ra, thầm nghĩ: Đã các người không cần, thì tôi không khách sáo nữa.

Sau đó, ông ta gật đầu với A Đông, gã kia lập tức hiểu ý, ra dấu tay 'OK', vẻ mặt đầy tiếu ý.

"Đúng rồi, Minh Thúc, đã tìm thấy Ngân Nhãn Cổ Cách, vậy quyển kinh Ma Quốc kia có thể lấy ra được chưa?" Đã đi đến bước này, Minh Thúc cũng không còn keo kiệt nữa, lúc này sảng khoái lấy ra quyển kinh cổ đại Ma Quốc.

Mở kinh quyển ra, phát hiện viết đầy tiếng Tạng, ở giữa vẽ một tấm bản đồ, nhìn hình dạng thì rất giống Ngân Nhãn Cổ Cách trên đỉnh đầu.

Những văn tự này mọi người cũng không đọc hiểu, Sở Viễn lập tức gọi Lạt ma A Khắc lại, nhờ ông ta đọc cho mọi người nghe.

“Trong này ghi chép vị trí mộ của các đời giáo chủ Luân Hồi Tông, bao gồm cả vị trí Cửu Tầng Yêu Lâu của Quỷ Mẫu đời đầu, nhưng không ghi tọa độ cụ thể.” A Khắc đọc kỹ nội dung trên kinh thư một lượt rồi nói nhỏ với Sở Viễn.

Nghe A Khắc giải đọc, phát hiện trong kinh quyển lại không có vị trí tọa độ rõ ràng, mọi người lập tức cảm thấy thất vọng lớn.

Dương Vân U suy tư một chút, quét mắt nhìn đồ án trên kinh quyển, rồi ngẩng phắt đầu nhìn lên Ngân Nhãn Cổ Cách trên trần nhà.

Mỗi khi đèn pin của cô chiếu vào phù điêu Ngân Nhãn, xung quanh Ngân Nhãn sẽ xuất hiện một vài vị trí có độ sáng tối khác với những chỗ khác.

Khi cô nói phát hiện của mình cho mọi người, trong đám người, ánh mắt Sở Viễn khẽ động, cầm lấy kinh quyển đặt ngay phía dưới Ngân Nhãn.

Chuyến đi Côn Luân lần này liên quan đến bí mật và sức mạnh khác thường, Sở Viễn không định công bố cho mọi người biết hết, nên không định làm trực tiếp.

Nhưng lúc này cũng không cần thiết phải giấu giếm, hoàn thành phó bản Côn Luân Thần Cung càng sớm càng tốt.

“Bàn Tử, giơ kinh quyển lên!

Minh Thúc, đèn pin!” Sở Viễn lớn tiếng phân phó mọi người.

Lúc này dưới sự hợp tác của cả nhóm, kinh quyển Ma Quốc được đối chiếu với phù điêu Ngân Nhãn trên trần.

Tọa độ ẩn giấu trong kinh quyển và Ngân Nhãn Cổ Cách trên đỉnh kết hợp lại với nhau, xuất hiện sáu điểm sáng rõ rệt.

“Đây là tọa độ sao?” Dương Vân U đếm những điểm sáng phía

trên, nghi hoặc hỏi.

Sở Viễn khẽ gật đầu, thấy mọi người đầy vẻ nghi hoặc liền chủ động giải thích: "Kinh quyển và Ngân Nhãn Cổ Cách hợp lại mới là tấm bản đồ hoàn chỉnh.

Sáu điểm sáng này là mộ của các đời tông chủ Luân Hồi Tông.

Sáu ngôi mộ này tạo thành một hình lục giác tinh mang, nghĩ rằng Cửu Tầng Yêu Lâu rất có thể nằm ở vị trí trung tâm của tinh mang này." Lúc này A Khắc bên cạnh đột nhiên bổ sung: "Vị trí Cửu Tầng Yêu Lâu được bốn ngọn núi tuyết bao quanh.

Tứ đại bảo hộ thần của Ma Quốc được nhắc đến trong thơ ca nằm ở Khách Lạp Mễ Nhĩ thuộc Côn Luân Sơn." Dương Vân U khẽ lắc đầu, nghi hoặc hỏi: "Dãy núi Côn Luân rộng lớn vô biên, núi tuyết nhiều không đếm xuể, Khách Lạp Mễ Nhĩ lớn như vậy, làm sao tìm được bốn ngọn núi tuyết này đây?" Mọi người nghe vậy đều gật đầu.

Theo bản đồ này đi tìm Cửu Tầng Yêu Lâu chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Sở Viễn trong lòng suy tính.

Ai cũng biết thiên hạ long mạch phát khởi từ Côn Luân.

Trong phong thủy Mật Tông của Luân Hồi Tông, họ cho rằng núi Côn Luân là đất Phượng Hoàng, Cửu Tầng Yêu Lâu lại được gọi là Phượng Hoàng Thần Cung.

Trong kinh quyển cũng nhắc đến bốn ngọn núi tuyết.

Địa thế bốn đỉnh núi bao quanh, trong Tầm Long Quyết gọi là Long Đỉnh, trong Thanh Ô phong thủy gọi là Thù Mâu, được coi là xương sống của trời đất, cực kỳ hiếm thấy.

Chỉ cần xác định được phương vị đại khái, loại bảo địa có địa thế

hiếm gặp này, thông qua sự trợ giúp của Tầm Long Quyết, tìm ra cũng không khó.

Dương Tuyết Lê tâm tư linh hoạt, phát hiện sau khi em gái hỏi xong Sở Viễn liền trầm mặc, trong lòng khẽ động, đoán đối phương đã có ý tưởng.

Cô liền nhìn hắn chằm chằm, nửa đùa nửa thật nói: "Mạc Kim Hiệu Úy có thuật Sưu Sơn Tầm Long, có thể tìm được bảo huyệt trong thiên hạ.

Muốn tìm bốn ngọn núi tuyết ở Khách Lạp Mễ Nhĩ chắc không khó đâu nhỉ!" Sở Viễn mỉm cười, bà chị dâu này quan sát tốt thật, sau đó cũng không giấu giếm, nói suy đoán của mình cho mọi người.

Minh Thúc càng kích động vạn phần khen ngợi: "Năng lực của Mạc Kim Hiệu Úy đúng là danh bất hư truyền nha, Sở lão đệ, thật là cao tay!" Lão già này xưa nay vui buồn đều hiện lên mặt, thấy Sở Viễn có vẻ tính trước kỹ càng, lập tức mày râu hớn hở, coi như yên tâm.

Phảng phất như cái thi thể pha lê ngàn năm của Quỷ Mẫu trong truyền thuyết đã đang vẫy gọi mình, lần này ông ta có thể nói là dốc hết vốn liếng.

Bàn Tử thấy ông ta phấn khích, tròng mắt đảo một vòng, đưa kinh thư cho Minh Thúc, thuận thế cười ha hả: "Minh Thúc, đã biết địa điểm Cửu Tầng Yêu Lâu ở đâu rồi, quyển kinh thư này cũng không dùng tới nữa, trả lại cho ông đấy, chúng ta đường ai nấy đi!" Minh Thúc nghe vậy cả người ngớ ra, sao có thể như vậy chứ, đường đường là Mạc Kim Hiệu Úy không thể làm ăn kiểu đó được.

Thấy Bàn Tử vẻ mặt nghiêm túc, Minh Thúc vội vàng nắm lấy tay hắn, nặn ra nụ cười khó coi, nịnh nọt: "Bàn ca ca, cậu sao có thể nói như vậy chứ, cậu là quân tử mà, nhất nặc thiên kim, nhất ngôn cửu

đỉnh a!" Câu này nghe lọt tai Bàn Tử lắm, nhưng nghĩ đến cảnh mượn kinh thư lúc trước, hắn vẫn ấm ức, cười như không cười nói: "Tôi tự nhiên không nói hai lời, nhưng khó bảo đảm Tiểu Ca sẽ không làm thế, giống như cô em kia nói, biết người biết mặt không biết lòng, khó bảo đảm cậu ấy sẽ không qua cầu rút ván." Minh Thúc lập tức mặt biến sắc, lớn tiếng kêu lên: "Tôi không tin, Sở lão đệ cậu ấy không phải người như vậy." Hàn Thục Na bên cạnh đen mặt nhìn Minh Thúc, người đàn ông của mình đúng là già hồ đồ, người ta trêu cho vui mà cũng tin.

Nghĩ vậy, cô ta kéo Minh Thúc đang định nói tốt với Bàn Tử lại, nhổ toẹt một bãi nước bọt sau lưng Bàn Tử.

"Lão Lôi, người ta trêu ông đấy, nhìn ông cuống lên kìa.

Tôi nhìn người rất chuẩn, Sở tiểu ca không phải loại người đó." Đối với lời của Hàn Thục Na, Minh Thúc cười ha hả, nhìn bóng lưng Bàn Tử ánh mắt lóe lên tinh quang: Ta lại há chẳng phải đang trêu hắn chơi.

Giải quyết xong câu đố bản đồ, Sở Viễn hô hào mọi người bắt đầu xuống núi, nếu không trời tối gió lớn đường khó đi, rất nguy hiểm.

Nghĩ vậy, Sở Viễn gọi Bỉ Đắc Hoàng, bảo hắn mau chóng đưa A Hương xuống núi trước, cô bé từ lúc vào miếu đến giờ chưa ngừng hít oxy.

Nhìn A Hương sắc mặt trắng bệch, Bỉ Đắc Hoàng hơi do dự, sau khi được Minh Thúc cho phép liền hộ tống A Hương xuống núi.

Mắt thấy mọi người lục tục đi ra khỏi đại sảnh miếu, Minh Thúc gọi A Đông lại, khẽ dặn dò: "Gói ghém cái tượng đồng Ngân Nhãn mang đi, động tĩnh nhỏ một chút!" Nghe câu này, mắt A Đông sáng rực lên, vội vàng gật đầu.

Phát tài rồi, ông chủ ăn thịt, mình cũng được húp chút canh.

Minh Thúc vỗ vai A Đông, lúc này mới chậm rãi lui ra khỏi đại sảnh. ...

A Đông là kẻ nóng tính, nhận được lệnh của Minh Thúc, còn chưa đợi mọi người rời đi hắn đã chui tọt vào mật thất.

Nhìn thấy tượng đồng Ngân Nhãn, hắn chẳng suy nghĩ gì đã muốn bê đi, ngặt nỗi tượng đồng này quá nặng, lần đầu tiên vậy mà không nhúc nhích.

Chỉ thấy A Đông xắn tay áo, hà hơi vào tay, nghiến chặt răng, dồn sức ôm lấy tượng đồng, cuối cùng cũng bắt đầu di chuyển từ từ.

"Cạch...!" Đột nhiên, khi di chuyển tượng đồng, sợi xích sắt nối với tượng đứt phựt, một tiếng gầm gừ trầm thấp vang lên bên tai hắn.

Chương 176

Chỉ thấy cánh cửa lớn từ từ mở ra, A Đông nuốt nước bọt, nhìn vào bên trong cửa, một mùi hôi thối nồng nặc xộc ra khiến hắn gập người nôn khan.

Vừa định ngẩng đầu lên thì phát hiện trước mặt có một bóng đen, A Đông kinh hãi tột độ, theo bản năng ngẩng đầu nhìn.

Một cái miệng máu đỏ lòm đột nhiên há to, trực tiếp nuốt chửng cả đầu A Đông vào trong miệng, lập tức trước mắt tối sầm, ý thức tiêu tan.

"Rầm!" Mất đi sự chống đỡ của A Đông, tượng đồng Ngân Nhãn rơi mạnh xuống đất, phát ra tiếng vang trầm đục, lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Minh Thúc nghe thấy động tĩnh quay lại nhìn, cả người gần như đông cứng, ánh mắt kinh hoàng tột độ, há to miệng mà không nói nên lời.

"Á!" Hàn Thục Na nhìn theo ánh mắt Minh Thúc, lập tức thét lên một tiếng kinh hãi, cả người sợ đến mức mặt cắt không còn giọt máu, ngây ra như phỗng.

Chỉ thấy nửa thân trên của A Đông đã bị quái vật nuốt vào miệng, nhưng bản năng cầu sinh mãnh liệt khiến cơ thể hắn vẫn không ngừng co giật.

Con quái vật này lại giống hệt Thực Tội Ba Lỗ trên bích họa ở lối vào Luân Hồi Miếu, phảng phất như một con người sói trọc lông.

Toàn thân không lông lá, mặt tựa dã thú, cơ thể gần giống hình người, lôi theo cái đuôi dài, móng tay sắc nhọn loé lên hàn quang.

Lúc này, Thực Tội Ba Lỗ đã nhả A Đông ra, đôi mắt âm sâm nhìn chằm chằm vào Hàn Thục Na đang la hét!

A Đông lúc này đã bị Thực Tội Ba Lỗ gặm nát, mặt mũi không còn nguyên vẹn, cảnh tượng khủng khiếp liên tục kích thích Minh Thúc và Hàn Thục Na.

Hàn Thục Na bị ánh nhìn này dọa cho vội vàng lấy tay bịt miệng, cũng chẳng màng đến Minh Thúc, cơ thể liên tục lùi về phía sau.

Nghe thấy âm thanh, tai con quái vật giật giật, đôi mắt như điện, tứ chi bỗng nhiên phóng đi, lao về phía Hàn Thục Na.

"Vãi, cái gì thế này?" Bàn Tử vừa chạy quay lại, suýt chút nữa đâm sầm vào người Hàn Thục Na, còn chưa đợi hắn phản ứng, Thực Tội Ba Lỗ đã bay tới.

Tên này miệng dính đầy thịt vụn và máu, trên người bốc ra mùi hôi thối, dọa Bàn Tử theo bản năng vung cái xẻng công binh lên.

Bốp!

Một cú đánh cực mạnh giáng thẳng vào mặt quái vật, trực tiếp đánh bay nó, đập mạnh vào cây cột lớn, phát ra tiếng kêu quái dị như sơn tiêu.

Chỉ thấy nó lắc lắc đầu, giãy giụa đứng dậy, không ngừng gầm gừ, như dã thú vung móng vuốt lao về phía Bàn Tử.

"Mẹ kiếp, mèo rừng thành tinh à!" Bàn Tử kêu lên quái dị, lăn hai vòng trên đất, rồi chạy vòng quanh cây cột lớn trong miếu để tránh né quái vật.

Đoàng, đoàng, đoàng!

Ba viên đạn như tia chớp bạc xé toạc không trung, mang theo tiếng rít sắc lạnh lao thẳng vào con quái vật Thực Tội Ba Lỗ đang chạy.

Ư...

ư!

Dù Thực Tội Ba Lỗ thân thủ nhanh nhẹn, nhưng đối mặt với thương pháp chuẩn xác của Dương Tuyết Lê cũng không tránh kịp, phát ra tiếng rên rỉ.

Chân sau của nó đã trúng đạn.

Lập tức, cơ thể Thực Tội Ba Lỗ trở nên chậm chạp, nó giận dữ nhìn Dương Tuyết Lê đang cầm súng bắn!

"Chị dâu, bắn hay lắm!

Nghiệt súc, ăn một xẻng của Bàn gia này!" Thừa nước đục thả câu, là đại biểu của chủ nghĩa cơ hội, Bàn Tử sao có thể không nắm bắt cơ hội tốt thế này!

Chỉ thấy Bàn Tử hét lớn một tiếng, nhảy cao lên, vung xẻng công binh với thế lực phách Hoa Sơn, bổ mạnh vào đầu quái vật.

Thân thủ linh hoạt, khí thế dũng mãnh này khiến mọi người trong sân vỗ tay khen hay, ai nấy đều bị khí thế của Bàn Tử chiết phục.

Thậm chí ngay cả Minh Thúc vốn luôn thấy Bàn Tử ngứa mắt cũng giơ ngón cái lên với hắn, không hổ là Mạc Kim Hiệu Úy, vũ lực siêu quần!

Mắt thấy Thực Tội Ba Lỗ chân sau bị thương, vô lực đào thoát, ngay khi xẻng công binh sắp đánh trúng đầu nó, cái đuôi của nó đột nhiên dựng lên.

Tựa như một cây gậy sắt cứng rắn, vụt mạnh vào cán xẻng, sức mạnh to lớn trực tiếp khiến Bàn Tử kêu lên một tiếng.

Người đang ở giữa không trung, bị quán tính của cái xẻng kéo lảo đảo một cái mạnh, ngã sóng soài xuống đất, rên lên đau đớn.

Hắn còn chưa kịp đứng dậy, đột nhiên trước mắt một bóng đen nhảy vọt tới, hai cái vuốt lóe hàn quang cào thẳng vào mặt Bàn Tử.

Mẹ kiếp, con Thực Tội Ba Lỗ này đúng là một tên "lão lục" (chơi bẩn), vậy mà lại thừa nước đục thả câu, súc sinh!

Bàn Tử nhìn quái vật đột nhiên quay lại tấn công, trong lòng chửi thầm, cũng chẳng dám giữ sĩ diện, vội vàng khua tay múa chân bò lùi về phía sau.

Vút!

Dương Tuyết Lê thấy vậy vừa định nổ súng thu hút hỏa lực, chỉ nghe thấy bên cạnh có tiếng gió rít lướt qua, một luồng hàn quang bắn mạnh ra.

"Hả?" Sự thay đổi đột ngột khiến Dương Tuyết Lê ngẩn ra, ánh mắt ngây dại nhìn về phía trước, đó là một thanh trường đao?

Còn tưởng là ám khí chứ.

Lúc này cô mới nhìn thấy Sở Viễn ở cửa ra vào vẫn giữ tư thế ném dao, ánh mắt kiên nghị nhìn về phía Thực Tội Ba Lỗ.

Gào!

Lưỡi đao sắc bén xé gió, cắm phập vào cơ thể con quái vật đang bay lên cao, lực quán tính mạnh mẽ trực tiếp ghim nó lên mặt tường.

Thực Tội Ba Lỗ chưa chết hẳn, trong miệng không ngừng rên rỉ, hai cái vuốt kinh hoảng cào loạn vào hư không, cuối cùng vô lực buông thõng.

Không còn giãy giụa, không còn hô hấp, chết không thể chết hơn.

Người thi hành hình phạt địa ngục của Luân Hồi Tông - Thực Tội Ba Lỗ, chết!

Mạc Kim Hiệu Úy thời nay lợi hại thế sao?

Nhìn xác quái vật bị ghim trên tường, Dương Tuyết Lê lặng lẽ thu súng lại.

Thảo nào Lão Hồ lại sùng bái hắn như vậy, nhắc đi nhắc lại rằng chuyến đi Côn Luân lần này chỉ cần Sở Viễn giúp đỡ nhất định sẽ thành công.

Hóa ra đây chính là con bài tẩy của hắn, không chỉ giỏi Phân Kim Định Huyệt mà còn có thân thủ vượt xa người thường.

Có lẽ, lời nguyền ám ảnh gia tộc cô hàng ngàn năm nay, thực sự sẽ chấm dứt ở thế hệ này.

Nếu Sở Viễn thực sự có thể giúp cô giải trừ lời nguyền, cô không ngại tặng cho hắn một món đại lễ thực sự.

Sở Viễn đi thẳng về phía quái vật, hắn không ngờ việc ra tay giết Thực Tội Ba Lỗ lại khiến nội tâm Dương Tuyết Lê diễn ra nhiều vở kịch phong phú đến thế.

Bàn Tử lúc này cũng đã đứng dậy, thở hồng hộc, nhìn quái vật trên tường, thắc mắc hỏi: "Tiểu Ca, thứ này rốt cuộc là cái gì?

Giống mèo lại giống người?" Sở Viễn rút Hắc Kim Cổ Đao ra, vẩy sạch vết máu trên lưỡi đao, nghe Bàn Tử hỏi vậy, xem xét quái vật một hồi rồi mới mở miệng: "Xương đỉnh đầu nhỏ, ngón chân trước không có màng, ngón chân sau màng bán phần, là Xạ Thử (chuột xạ), có lẽ là do Luân Hồi Tông dùng bí pháp nào đó nuôi dưỡng." Mọi người thấy nguy cơ đã được giải trừ mới từ từ vây lại, nhìn quái vật và cái chết thảm thương của A Đông, thi nhau nôn khan.

Dương Tuyết Lê nén cảm giác buồn nôn, nhìn quái vật vài lần rồi thản nhiên nói: "Thể thái và gen của quái vật này đều đã biến đổi, tốt nhất là thiêu xác chôn đi, kẻo sinh ra virus!" Trong đám người, Lạt ma A Khắc thấy vậy chủ động xin đi, tự tay thiêu xác Thực Tội Ba Lỗ,

tụng kinh vãng sinh luân hồi.

Ngay trong lúc A Khắc tụng kinh, Bàn Tử kể lại sự việc vừa rồi cho mọi người nghe, khi nghe đến chuyện A Đông tham lam bảo vật, Minh Thúc vội vàng đứng ra phủi sạch quan hệ, giải thích với mọi người một hồi, là do A Đông kẻ chạy việc này tham đồ, tự làm tự chịu.

Hàn Thục Na lại càng chửi bới thậm tệ, lòng tham của tên này suýt nữa hại chết cô ta, cuối cùng bị Minh Thúc kéo đi mới thôi.

Nhìn thi thể A Đông, Sở Viễn bàn với Minh Thúc đào hố chôn hắn ngay trong miếu, được chôn cất tại vương thành cũng coi như là cơ duyên rồi.

A Đông: ...

Xử lý xong thi thể A Đông, Sở Viễn lại gọi Bàn Tử, dưới sự giúp đỡ của nhóm A Khắc, lấp lại cánh cửa mật thất.

Chương 177

Còn tượng ma Ngân Nhãn tự nhiên bị Sở Viễn thu lấy, tiếp đó dùng gạch vụn gỗ mục bịt kín lỗ hổng trên tường, rồi mới theo đường cũ trở về.

Đợi đến khi mọi người xuống núi thì trời đã ngả bóng tây, chập choạng tối.

Đêm cao nguyên quá lạnh, A Khắc bảo Sở Viễn không cần thiết phải đi đêm, tìm một nhà dân chắc chắn dưới chân núi nghỉ ngơi một đêm.

Dưới sự dẫn đường của A Khắc, quả thực tìm được một pháo đài phòng ngự tương đối hoàn hảo, mọi người đốt lửa nấu trà trong pháo đài, vui vẻ vô cùng.

Ăn xong bữa cơm đơn giản, bận rộn cả ngày ai cũng mệt, chị em nhà họ Dương và A Hương tìm một cái giường lớn ngủ chung.

Sở Viễn hơi khó ngủ, bèn chủ động kéo A Khắc ra ngoài pháo đài gác đêm, thuận tiện nghe ngóng chút tin tức.

Lạt ma A Khắc là một khổ tu giả thành kính, trong lúc trò chuyện với Sở Viễn cũng không quên bái lạy Bồ Tát mình thờ phụng.

Chỉ thấy ông tìm một hốc đá tránh gió, lấy tượng Phật vàng mang theo bên người ra, chậm rãi thắp một nén hương rồi thành kính quỳ lạy.

Nhìn ông tu hành thành kính như vậy, Sở Viễn muốn nói lại thôi, dù sao cũng liên quan đến tín ngưỡng tôn giáo của đối phương nên không nói gì.

Mãi đến khi A Khắc hành lễ xong, Sở Viễn mới bước tới, chậm

rãi mở miệng: “A Khắc đại sư, ông có phải lo lắng quá rồi không?

Thực Tội Ba Lỗ của Luân Hồi Tông đã bị tiêu diệt, sẽ không có ẩn họa gì đâu?” A Khắc thần sắc có chút phức tạp, khổ tu nhiều năm, hôm nay cũng là lần đầu tiên nhìn thấy sứ giả địa ngục trong truyền thuyết, chấn động khá lớn.

“Đúng vậy, có thể bình an rời khỏi đó đã là rất tốt rồi, là tôi chấp niệm.” Sau đó, Sở Viễn chủ động hỏi thăm về một số tình hình ở Khách Lạp Mễ Nhĩ, bao gồm cả tình hình các thị trấn xung quanh.

Khách Lạp Mễ Nhĩ là vùng không người, thợ săn quanh đó có giỏi đến mấy cũng không dám mạo muội đi vào, người thường muốn bình an ra vào rất khó.

A Khắc liền kể về một tin đồn mình từng nghe, nghe nói thị trấn có người ở gần Khách Lạp Mễ Nhĩ nhất là Ca Tắc Bố Thanh.

Ở đó có một hộ thợ săn từng đi vào sâu trong núi Khách Lạp Mễ Nhĩ và an toàn trở về, gây chấn động rất lớn ở địa phương.

Sở Viễn biết A Khắc đang nói đến người anh em Cách Mã của Hồ Bát Nhất (tên thật là Sơ Nhất), anh ta là một hảo hán tử trọng tình trọng nghĩa, kết cục thật đáng tiếc.

Nếu có thể, Sở Viễn không muốn quấy rầy cuộc sống bình yên của đối phương.

Để Lạt ma A Khắc về nghỉ ngơi trước, Sở Viễn đứng gác một mình một lúc, ánh trăng sáng chiếu rọi lên mảnh đất hoang lương này.

Thấp thoáng có thể nghe thấy gió bi thương gào thét trên cao nguyên, rừng thổ lâm núi non xa xa tạo thành từng mảng bóng tối, trông như những con thú dữ tợn.

Một lát sau, vệ sĩ của Minh Thúc là Bỉ Đắc Hoàng đi tới đổi ca với Sở Viễn, giúp hắn nhóm lại đống lửa, Sở Viễn liền chui vào túi ngủ.

...

Trời có lúc gió bão bất ngờ, sáng sớm hôm sau, sấm nổ đùng đoàng, bầu trời lại đổ mưa phùn, tuy là ban ngày nhưng trời có chút âm u.

Minh Thúc thấy thời tiết xấu, định đợi mưa tạnh rồi đi tiếp, liền sai người lo liệu bữa sáng, Sở Viễn cũng vui vẻ hưởng thụ.

Nhìn Minh Thúc gọi mọi người dùng bữa sáng, Sở Viễn lại không thấy bóng dáng Lạt ma A Khắc đâu, nghe tiếng sấm bên ngoài, không khỏi lo lắng.

Chuyến đi Luân Hồi Miếu lần này đã cố gắng giảm thiểu sự tiếp xúc giữa A Khắc và Thực Tội Ba Lỗ, cũng không vào hang động xem xét.

A Khắc chắc sẽ không trúng thi độc nữa chứ?

Nghĩ đến đây, Sở Viễn chuẩn bị đứng dậy đi xem tình hình của A Khắc.

"Á!" Đột nhiên, từ phía phòng của mấy cô gái truyền đến tiếng hét thảm thiết kinh hoàng, nghe giọng thì có vẻ là A Hương!

"Hỏng rồi, A Hương xảy ra chuyện!" Minh Thúc nhận ra giọng A Hương, vội vàng biến sắc, chạy vội về phía chỗ nghỉ của A Hương.

Bàn Tử cầm một miếng bánh, vẻ mặt ngơ ngác nhìn Sở Viễn: Chuyện gì thế?

Sứ giả địa ngục Luân Hồi Tông đuổi tới đây rồi à?

"Đừng ăn nữa, Bàn Tử, mau đi xem tình hình." Sở Viễn trầm xuống, xem ra vị Lạt ma này phải chịu kiếp nạn này rồi, hy vọng thuốc giải độc và Diệu Tâm Hoàn của mình có thể áp chế được độc tố.

Quả nhiên, khi mọi người chạy đến phòng A Hương, chỉ thấy A Hương mặt mày trắng bệch, vẻ mặt đầy kinh hãi.

Minh Thúc trong lòng thót một cái, vội vàng bước tới an ủi: "Con gái ngoan, đừng sợ, có phải gặp ác mộng không?" A Hương chui tọt vào lòng Minh Thúc, người không ngừng run rẩy, cứ như nhìn thấy cảnh tượng kinh khủng gì đó!

"Cha nuôi, là A Đông về, con nhìn thấy A Đông toàn thân đầy máu, đi đi lại lại, con sợ lắm!" Nhìn đôi mắt to đầy sợ hãi của A Hương, Minh Thúc trong lòng thót một cái, sống lưng toát hơi lạnh, ông ta rất rõ A Đông chết là do ông ta.

"Chẳng lẽ cái thằng chết tiệt này quay lại tìm ta báo thù sao!" Vừa nghĩ đến đây, Minh Thúc đã sợ run cầm cập, vẻ mặt đầy kỳ vọng nhìn Sở Viễn, hỏi: "Sở lão đệ, tôi biết cậu có Phát Khâu Ấn, là bảo bối trấn thi nhiếp hồn.

A Hương đây là bị Trung Ấm Thân, bị A Đông ám rồi!

Còn mong Sở lão đệ ra tay thu oán hồn A Đông, hắn là tự làm tự chịu, đừng để hắn hại người nữa." Trung Ấm Thân mà Minh Thúc nói, chính là trong tục ngữ gọi là quỷ nhập tràng, nhưng con quỷ này còn lợi hại hơn oán hồn, là cách gọi của Phật giáo.

"Cha nuôi, A Đông hình như đi rồi?

Không thấy nữa!" A Hương run rẩy nhìn quanh, sợ hãi nói.

"Hắn đi đâu?

Có nhìn thấy không?" Nghe A Hương nói, Sở Viễn theo bản năng hỏi, hắn muốn xem cốt truyện có còn đi theo hướng cũ không.

"Ở bên kia!" A Hương vô cùng yếu ớt chỉ về phía đông, đó chính là phòng nghỉ của Lạt ma A Khắc.

“Phụt!” Ngay khi mọi người đang bán tín bán nghi, trong phòng A Khắc đột nhiên phát ra âm thanh lạ, trong không khí còn lẫn mùi máu tanh!

Là Lạt ma A Khắc, thực sự xảy ra chuyện rồi!

Sở Viễn mặc kệ phản ứng của mọi người, lao nhanh vào phòng A Khắc.

Vào đến nơi nhìn thử, quả nhiên A Khắc đang nằm im lìm trên giường.

Chỉ thấy ông lúc này sắc mặt trắng bệch, hơi thở mong manh, nhịp tim như có như không, loại thi độc mãnh liệt thế này quả thật hiếm thấy.

Bàn Tử và Minh Thúc cũng lục tục đi vào, nhìn thấy trạng thái của A Khắc, lập tức kinh ngạc nhìn A Hương.

Chẳng lẽ cô bé thực sự có mắt âm dương, có thể nhìn thấy thứ người thường không thấy, nếu không sao biết bên A Khắc có quỷ.

“Sở lão đệ, nguy rồi, đây chính là triệu chứng của Trung Ấm Thân, A Khắc đại sư bị A Đông đã chết nhập vào rồi!” Đợi Minh Thúc nhìn rõ triệu chứng cơ thể Lạt ma A Khắc hiện giờ, giống hệt tình trạng Trung Ấm Thân trong truyền thuyết.

Theo một số truyền thuyết Phật giáo, Trung Ấm Thân sẽ kéo dài bảy bảy bốn mươi chín ngày, sẽ nhìn thấy những thứ như Hắc Bạch Vô Thường hay sứ giả câu hồn địa ngục.

Một khi hồn phách người ta bị câu đi, cơ thể lưu lại nhân gian sẽ phát sinh dị biến, sẽ vùng dậy hại người, nhất định phải thiêu hủy nó.

Sở Viễn tự nhiên không để ý Minh Thúc la lối om sòm, hắn kiểm tra mặt Lạt ma, phát hiện trên trán đầy mạch máu đen.

Vạch mắt ông ra, trong hai mắt tràn ngập tơ máu đỏ lòm, có thể thấy trúng độc đã sâu.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn lấy ra một viên Diệu Tâm Hoàn, hòa với nước, dưới sự giúp đỡ của Bàn Tử mớm thuốc cho A Khắc.

Uống thuốc xong lại không thấy đỡ, hơn nữa tơ đen trên mặt đã bắt đầu lan xuống dưới, chẳng mấy chốc trên cánh tay đã bắt đầu xuất hiện mạch máu đen.

Chi chít dày đặc, dù là người kiến thức rộng rãi như Sở Viễn nhìn cũng tê da đầu, lại liên tục đổ cho A Khắc hai viên giải độc hoàn.

Lúc này mới cầm được độc tố lan tràn, nhưng chưa triệt để căn trừ!

Những người khác trong phòng nhìn rõ tình trạng của Lạt ma A Khắc thì sợ toát mồ hôi lạnh, rốt cuộc đây là loại độc gì mà hung mãnh đến thế!

Sở Viễn thấy vậy, trầm ngâm giây lát, nói với mọi người trong phòng: "Mọi người ra ngoài trước đi, tôi phải giải độc cho A Khắc.

Bàn Tử, canh cửa cho tôi, không có lệnh của tôi, ai cũng không được vào!" Mọi người tuy tò mò về thủ đoạn giải độc của Sở Viễn, nhưng việc liên quan đến mạng người, tự nhiên không tiện hỏi nhiều, lần lượt lui ra khỏi phòng.

Chương 178

Chỉ có Minh Thúc miệng lẩm bẩm mãi, Trung Ấm Thân vô phương cứu chữa, chỉ có một cách là thiêu xác.

Nghe mà Bàn Tử trợn trắng mắt, đẩy Minh Thúc ra khỏi phòng.

Nhìn A Khắc mặt mày trắng bệch, Sở Viễn suy nghĩ giây lát rồi quyết định dùng máu Thanh Long của mình để cứu người, nên mới đuổi mọi người đi.

Lần này thuận lợi tìm được Luân Hồi Miếu cũng đều là công lao của A Khắc, đây là một người tốt thực sự, không thể để chết oan uổng!

Sở Viễn lấy từ ba lô hệ thống một ống máu, nhỏ vài giọt lên đôi môi nhợt nhạt của A Khắc!

Nửa giờ sau, dưới tác dụng giải độc đặc hiệu mạnh mẽ của máu Thanh Long, thi độc của Lạt ma A Khắc đã được căn trừ, sắc mặt khôi phục không ít.

Nhưng những mạch máu đỏ trên cánh tay vẫn chưa hoàn toàn lặn hết, cơ thể cần tĩnh dưỡng một thời gian mới có thể hồi phục.

Số mệnh đã định, xem ra chuyến đi Cửu Tầng Yêu Lâu, Lạt ma A Khắc không thể đi cùng được nữa, cũng chưa biết chừng lại là chuyện tốt.

Thời gian qua Sở Viễn cũng đã trải qua không ít cổ mộ, dọc đường đi đã hy sinh không ít người.

Nhưng người tu đức như A Khắc, Sở Viễn tự nhiên không thể để đối phương hy sinh.

Đây cũng là nguyên nhân hắn mạo hiểm rủi ro lớn dùng máu

Thanh Long để cứu A Khắc, người như vậy không đáng phải chết thế này.

Thấy sắc mặt A Khắc tốt lên, Sở Viễn gọi vọng ra cửa, bảo mọi người có thể vào.

Đám người bước vào phòng, thấy A Khắc trước mắt từ một người sắp chết đến giờ sắc mặt đã khôi phục bình thường, không khỏi mắt chữ A mồm chữ O.

Đặc biệt là Minh Thúc, ông ta rõ kết cục của Trung Ấm Thân là chết chắc, không ngờ Sở Viễn lại còn có bản lĩnh này.

Trong lòng không khỏi nâng cao địa vị của Sở Viễn, đối với người như vậy, con buôn lọc lõi như Minh Thúc tự nhủ phải lôi kéo cho tốt.

Nghĩ vậy, Minh Thúc muốn lấy lòng Sở Viễn, vội vàng nói: "Sở lão đệ, tình hình A Khắc đại sư tuy có chuyển biến tốt, nhưng cứ để con gái tôi xem thử, xem hồn A Đông còn ở đây không?" Sở Viễn khẽ gật đầu, đối với đôi mắt thần kỳ này của A Hương, hắn còn đặc biệt hỏi kỹ Lạt ma A Khắc.

Mật Tông cho rằng mắt có thể chia làm sáu cảnh giới.

Loại thứ nhất là người thị lực phi phàm, coi như là kẻ xuất sắc trong người thường.

Loại thứ hai chính là trường hợp của A Hương, đôi mắt có trực giác nhạy bén của mọi sinh vật, có thể nhìn thấy những thứ người thường không thấy.

Còn mấy loại sau, trong Mật Tông ghi chép thuộc phạm trù siêu phàm thần thánh, là pháp nhãn của Đại Đức Bồ Tát.

Đương nhiên, Sở Viễn đối với mấy loại mắt huyền bí phía sau tự nhiên là không tin, nhưng loại thứ hai thì hắn tin.

Dù sao thì thiên phú Dạ Nhãn mà hệ thống thưởng, nghiêm túc mà nói cũng nằm trong phạm vi loại mắt thứ hai.

Nhân cơ hội này thử mắt A Hương xem rốt cuộc có thuộc cảnh giới thứ hai hay không, thuận tiện cũng rà soát thương thế của A Khắc.

Dưới sự dìu đỡ của Minh Thúc, A Hương rụt rè đi đến bên giường Lạt ma A Khắc, mở to đôi mắt, nhìn chằm chằm vào A Khắc.

"Cha nuôi, con không thấy A Đông, nhưng vẫn thấy một cái bóng mờ nhạt quấn lấy người A Khắc đại sư." A Hương chỉ vào tay phải Lạt ma A Khắc run rẩy nói, nói xong liền nhanh chóng trốn ra sau lưng Minh Thúc.

Sở Viễn thấy vậy vạch tay phải A Khắc lên, chỉ thấy bề mặt vẫn lờ mờ nhìn thấy mạch máu đỏ, một vết thương màu đen thu hút sự chú ý của hắn.

Đây là bị gai xương của Thực Tội Ba Lỗ đâm trúng?

Sở Viễn đưa tay gắp ra một đoạn xương vụn găm trên cánh tay phải A Khắc, quá trình trúng độc của A Khắc cuối cùng cũng được làm sáng tỏ.

Chắc là A Khắc khi siêu độ cho Thực Tội Ba Lỗ, lúc khiêng xác đem thiêu đã chạm vào xương vụn của nó, vô tình bị đâm vào tay.

Lúc này mới dẫn phát thi độc, có điều thủ đoạn của Luân Hồi Tông này quả thực ác độc, dị thú khủng bố như vậy mà toàn thân đều là độc.

Sở Viễn cảm ơn Minh Thúc xong, bảo nhóm Minh Thúc thu dọn hành lý, chỗ A Khắc đại sư giữ lại Bàn Tử và chị em nhà họ Dương giúp đỡ.

Sau khi kể sơ lược quá trình trúng độc của A Khắc đại sư cho

mấy người nghe, Sở Viễn phát cho mỗi người mấy viên Diệu Tâm Hoàn và giải độc hoàn.

Phòng khi gặp tình huống đột xuất có thể dùng thuốc để tự cứu.

Bàn Tử thấy A Khắc vẫn chưa tỉnh, có chút nóng nảy hỏi: "Tiểu Ca, đại sư không tỉnh thì đi tiếp kiểu gì, về phong tục địa phương còn phải nhờ A Khắc đại sư giải quyết nữa." "Không vội, đợi A Khắc đại sư tỉnh rồi tính, thi thiên của ông ấy đối với việc tham tra Cửu Tầng Yêu Lâu là cực kỳ quan trọng!" Sở Viễn nhìn Lạt ma A Khắc đang hôn mê bất tỉnh, thản nhiên nói.

Nghe Sở Viễn giải thích vậy, những người khác cũng không truy hỏi nhiều, chỉ yên lặng chờ đợi trong phòng.

Bàn Tử hơi sốt ruột, lầm bầm vài câu rồi ra ngoài hóng gió.

Mãi hơn nửa tiếng sau, Lạt ma A Khắc mới tỉnh lại.

Lúc này sắc mặt ông rất tệ, tinh thần ủy mị, già đi rất nhiều.

Cả cánh tay phải bị thương nghiêm trọng nhất, đã không thể cử động, xem ra Trung Ấm Thân vẫn gây ra thương tổn cho cơ thể ông.

Ít nhất về mặt khí huyết tổn thất khá lớn, tình trạng này rất khó theo mọi người đến vùng núi cao Khách Lạp Mễ Nhĩ ở Côn Luân Sơn.

Lạt ma A Khắc rất rõ tình trạng cơ thể mình, chỉ có thể bất lực từ bỏ chuyến đi Cửu Tầng Yêu Lâu, bỏ lỡ hành động đại công đức này.

Dùng lời của chính A Khắc thì mỗi người có nhân quả của mỗi người, khổ nạn lần này không trách người khác, là do bản thân tu hành chưa đủ.

Phiền phức duy nhất là muốn tìm lại một vị Thụ Xướng Thi Nhân thiên bẩm như mình thì căn bản là chuyện không thể.

"Trong số các vị cần có một người trở thành Thụ Xướng Thi

Nhân phi thiên đầu tiên, mới có thể hiểu được trường thi Võ Huân!" A Khắc nằm trên giường, nhìn Sở Viễn, vẻ mặt đầy yếu ớt nói.

Sở Viễn ngẩn người, sau đó nhìn về phía chị em nhà họ Dương, như đang trưng cầu ý kiến đối phương.

Việc liên quan đến bí mật Mộc Trần Châu, Dương Tuyết Lê gật đầu cười với Sở Viễn: "Em gái tôi quanh năm tham khảo đạo gia kinh văn, trí nhớ siêu phàm, để nó tiếp nhận truyền thụ là thích hợp nhất rồi." Dương Vân U cũng không từ chối, cau mày nghi hoặc hỏi: "Trường thi thường dài hàng ngàn hàng vạn chữ, tôi có thể dùng điện thoại ghi âm lại không?" Lạt ma A Khắc khẽ lắc đầu, thở dài: "Không được, phải dùng tâm để ghi nhớ." Có lẽ biết độ khó của thi thiên khá lớn, giọng A Khắc khựng lại, nói: "Tôi sẽ dùng tiếng Hán kể cho cô nghe phần về Ma Quốc trong trường thi Vô Địch Bảo Châu Hùng Sư Đại Vương Võ Huân, không cần vội!

Người có duyên sẽ nhớ được thôi!" Sở Viễn lập tức tỏ thái độ, mấy ngày tới trên đường đến Ca Tắc Bố Thanh, để A Khắc từ từ dạy, đợi đến thị trấn sẽ tìm cho A Khắc một nơi yên tĩnh để dưỡng thương!

Mãi đến chiều, bầu trời bên ngoài mới hửng nắng, mọi người mới từ từ lên xe hướng về phía thị trấn Ca Tắc Bố Thanh.

Trên xe, Lạt ma A Khắc không ngừng truyền thụ nội dung chi tiết của thi thiên cho Dương Tuyết Lê, đặc biệt là phần thi văn về Ma Quốc.

Dương Vân U quả nhiên dựa vào trí nhớ gặp qua là không quên, chỉ trong hơn ba ngày đã nhớ được bảy tám phần thi văn.

Dù là A Khắc vốn luôn điềm tĩnh cũng phải nhìn Dương Vân U đầy khâm phục, nếu không phải thiên bẩm thì rất khó nhớ được.

Sở Viễn lái xe chỉ cảm thấy đầu to ra, dù cơ thể đã được hệ thống cường hóa nhưng trí nhớ vẫn là điểm yếu chí mạng!

Cứ như vậy, bốn ngày sau, đoàn xe cuối cùng cũng đến đích là Ca Tắc Bố Thanh.

Vừa đến nơi, Sở Viễn liền thuê một phòng đơn tại bệnh viện lớn nhất địa phương cho Lạt ma A Khắc tĩnh dưỡng cơ thể.

A Khắc cũng giới thiệu sơ qua về người tên Sơ Nhất từng đi vào dãy núi Khách Lạp Mễ Nhĩ cho Sở Viễn, dặn dò mọi người nhất định phải chú ý an toàn trên đường.

Từ biệt A Khắc, nhóm Sở Viễn lái xe dạo một vòng quanh thị trấn, cuối cùng cũng tìm được một homestay điều kiện khá tốt.

Với điều kiện như vậy mà Hàn Thục Na vẫn càm ràm suốt dọc đường chê bai hoàn cảnh, còn không muốn ở homestay, đòi đi.

Cuối cùng vẫn là Minh Thúc nói ngon nói ngọt khuyên giải mới đồng ý ở lại.

Vừa nhận phòng, Sở Viễn liền bảo Bàn Tử đi quanh vùng dò la tin tức về người từng vào dãy núi Khách Lạp Mễ Nhĩ, đặc biệt là những thợ săn giỏi.

Còn về Sơ Nhất mà Lạt ma A Khắc giới thiệu, Sở Viễn thực sự có chút không nỡ quấy rầy cuộc sống bình yên của đối phương.

Gia đình đó đã rất khổ rồi, thật khó tưởng tượng nếu lại mất đi trụ cột là Sơ Nhất, cô nhi quả phụ biết sống thế nào?

Đợi đến buổi tối, dưới sự tấn công bằng tiền bạc của Minh Thúc, ông chủ nhà trọ đã chuẩn bị cho mọi người một bữa tối thịnh soạn.

Chương 179

Nơi này nằm ở giao điểm của ba vùng Thanh, Tạng, Tân, nên chủng loại ẩm thực vô cùng phong phú, coi như để đám người Sở Viễn được mở rộng tầm mắt.

Cơ bản đều là đặc sản địa phương, như thịt kho trùng thảo, cơm rưới sữa bò, sườn cừu nướng, gân cừu nhân sâm, bánh nướng bơ...

Hơn nữa, để giảm bớt sự mệt mỏi sau chặng đường xóc nảy, Minh Thúc còn đặc biệt sắp xếp rượu nếp than đặc sản để mọi người giải tỏa cơn mệt.

Thậm chí, ngay cả Dương Vân U và A Hương vốn không đụng đến rượu bia cũng không cưỡng lại được mùi thơm mà nếm thử một chút.

Thấy mọi người đều đang cắm cúi ăn uống, Bàn Tử liền báo cáo tình hình đã dò la được ban ngày với cả nhóm.

Hóa ra, thị trấn này hàng năm đều tổ chức thợ săn vào núi săn sói.

Nổi tiếng nhất trong số các mục dân là một người đàn ông tên Thử Cát, một hán tử Khampa điển hình, danh tiếng rất lớn ở vùng này.

Nghe nói anh ta là người duy nhất từng đi vào Khách Lạp Mễ Nhĩ và còn sống sót trở về lành lặn.

Tên tiếng Trung của anh ta là Sơ Nhất.

Nghe Bàn Tử giới thiệu, hơi thở Sở Viễn khựng lại, không ngờ đi một vòng lớn, cuối cùng vẫn quay lại đúng cốt truyện.

Hơn nữa, theo tin tức Bàn Tử dò la được, muốn từ Ca Tắc Bố Thanh tiến vào Khách Lạp Mễ Nhĩ thì phải băng qua khu không người, đó là vùng hoang nguyên.

Trong hoang nguyên địa hình nhiều khe rãnh, xe cộ không thể đi vào, nếu mang theo vật tư thì bắt buộc phải dùng bò yak để vận chuyển.

Lúc này bắt buộc phải có hướng đạo sinh bản địa, và ứng cử viên duy nhất chính là Sơ Nhất!

Bàn Tử cũng đã dò hỏi hoàn cảnh gia đình Sơ Nhất, biết được đối phương hiện đang cần gấp một khoản tiền lớn, có vẻ là để chữa trị cho em gái.

Sở Viễn cũng nói với mọi người rằng đã thông qua bạn bè kiếm được một lô vũ khí trang bị, chuyên dùng để đối phó với dã thú ở khu không người.

Hàn Thục Na ngồi cạnh Minh Thúc nghe thấy hai chữ "dã thú" liền thốt lên kinh hãi, lập tức thu hút ánh nhìn của mọi người.

Bàn Tử bĩu môi nhìn người phụ nữ này, trong lòng đầy vẻ khinh thường, cao giọng nói: "Mấy năm nay, trấn trên đều tổ chức mục dân vào núi săn sói, đại bộ phận sói đều bị đánh chạy rồi, nhưng sói hoang rất giảo hoạt!

Cơ bản chúng đều trốn vào sâu trong khu không người, ngay cả thợ săn trộm cũng không muốn vào đó.

Trừ bầy sói ra, còn có thứ nguy hiểm khác." Nghe Bàn Tử nói chuyện thần thần bí bí, Minh Thúc vội vàng hỏi: "Bàn gia, rốt cuộc là thứ gì mà còn nguy hiểm hơn cả bầy sói?" Thấy bộ dạng hoảng hốt của Minh Thúc, Bàn Tử thầm cười trộm, sau đó nghiêm mặt lại, trầm giọng nói: "Người già ở đây bảo rằng, sâu trong Khách Lạp Mễ Nhĩ có Tuyết Sơn Thần Loa Câu, ở đó có một loại quái vật cổ xưa, sức lực rất lớn.

Có thể nuốt sống người và thú, đáng sợ hơn bầy sói nhiều, đến

nay chưa ai dám đi sâu vào đó, ít nhất là chưa ai sống sót đi ra." Hàn Thục Na nghe đến đây, vội vàng kéo tay Minh Thúc, mặt đầy sợ hãi nói: "Nguy hiểm quá, hay là chúng ta đừng đi nữa!" Minh Thúc sắc mặt cũng khá tệ, có chút do dự.

Sở Viễn thấy thế liền cười như không cười nói: "Minh thúc, nghe thấy chưa, chỗ đó rất nguy hiểm.

Theo tôi thì ông và bà chị kia, cả A Hương nữa nên ở lại đây đi, đợi tin tốt của chúng tôi." Bàn Tử đảo mắt, hùa theo: "Đúng đấy, các người bị phản ứng cao nguyên, thân thể yếu, việc của Minh thúc cứ bao trên người Bàn gia tôi." Vốn dĩ Minh Thúc còn đang do dự, nhưng nghe Sở Viễn và Bàn Tử kẻ tung người hứng, trong lòng lập tức căng thẳng, sợ bọn họ không cho mình đi theo chia phần.

Ông ta vội vàng đứng dậy, vẻ mặt gấp gáp giải thích: "Sở lão đệ, cậu biết Minh thúc tôi mà, cậu phải thể lượng cho tấm lòng làm con cái của chúng tôi chứ.

Chuyến này, tôi bắt buộc phải đích thân đi." Thấy Sở Viễn chỉ cười mà không nói, Hàn Thục Na bên cạnh hơi cuống, vội vàng lên tiếng: "Sở lão đệ, Minh thúc đã thề trước mộ mẹ ông ấy, nhất định phải đích thân đưa ba ông ấy về, cả nhà đoàn tụ!" Minh Thúc càng trực tiếp đứng dậy, vừa định mở miệng nói chuyện, Sở Viễn vội ngắt lời, hỏi ngược lại: "Được rồi, chốt lại một câu, lỡ như xảy ra nguy hiểm thì sao?" "Hậu quả tôi tự chịu!" Minh Thúc chém đinh chặt sắt nói.

Bàn Tử sau đó liền bưng ly rượu lên, lớn tiếng nói: "Có câu này của ông là tôi yên tâm rồi.

Nào cạn ly, cùng đi một chuyến!" "Cạn ly!" ...

Ngày hôm sau, sự xuất hiện của một vị khách không mời mà đến đã làm xáo trộn sắp xếp của Sở Viễn.

“Cậu là Vương tiên sinh phải không?

Trát Tây Đức Lặc, tôi là Sơ Nhất, đội trưởng đội săn sói của trấn này!” Đây là một người đàn ông Khampa hơn bốn mươi tuổi, thân hình khôi ngô, nhìn qua rất tinh anh cường cán, đôi mắt lăng lệ khiến người ta kinh hãi.

“Trát Tây Đức Lặc!” Sở Viễn đáp lại bằng nghi thức của mục dân vừa học được, chào hỏi Sơ Nhất.

“Nghe nói Vương tiên sinh đang dò la chuyện về Khách Lạp Mễ Nhĩ, chắc là đang tìm hướng đạo nhỉ?

Vùng này chỉ có một mình tôi từng đi vào đó.” Sơ Nhất nói chuyện thẳng thắn, không vòng vo, trực tiếp thể hiện giá trị của mình.

“Sơ Nhất huynh đệ, ý của anh là?” Sở Viễn nghi hoặc hỏi, cậu lờ mờ đoán được ý định của đối phương.

“Tôi có thể làm hướng đạo cho các cậu, nhưng tôi muốn một khoản thù lao!” Nói đến đây, thần tình Sơ Nhất đột nhiên có chút căng thẳng, kỳ vọng nhìn Bàn Tử và Sở Viễn.

“Anh là anh trai của Cách Mã đúng không?

Tôi là bạn của Hồ Bát Nhất.

Chỉ cần anh có thể dẫn chúng tôi vào Khách Lạp Mễ Nhĩ, tôi có thể đưa Cách Mã đến thủ đô chữa trị chứng bại liệt.” Sơ Nhất nghe đến đây, cả người “bật” dậy.

Chỉ thấy anh ta nắm chặt hai tay Sở Viễn, không xác định hỏi: “Cậu nói đều là thật chứ?” Sở Viễn khẽ gật đầu, cũng không phải cậu thánh mẫu gì, chuyện này là do Dương Tuyết Lê mấy hôm trước nhờ cậu để ý xem nhà Cách Mã ở đâu.

Hơn nữa chút tiền này đối với Sở Viễn mà nói cũng chẳng đáng là

bao.

Sơ Nhất vẻ mặt kích động nhìn Sở Viễn, trịnh trọng cam kết: "Cậu yên tâm, chuyến đi Khách Lạp Mễ Nhĩ lần này, tôi nhất định sẽ dốc hết khả năng bảo vệ các cậu, cho dù phải hy sinh..." Sở Viễn trực tiếp ngắt lời Sơ Nhất, khẽ cười nói: "Sơ Nhất huynh đệ, anh yên tâm, chỉ cần tìm được nơi chúng tôi muốn tìm, anh có thể rút về!" Thấy anh ta còn muốn nói gì đó, Sở Viễn trực tiếp vỗ nhẹ vai đối phương.

Cứ như vậy, Sở Viễn và Sơ Nhất ước định ba ngày sau tập hợp tại gần thôn của họ, tiến vào hoang nguyên khu không người Khách Lạp Mễ Nhĩ.

Giải quyết xong chuyện hướng đạo, Sở Viễn định tìm thời gian thích hợp lấy lô trang bị thu được từ Trùng Cốc ra.

Chuyến đi Khách Lạp Mễ Nhĩ lần này, cậu muốn triệt để giải quyết hậu họa bầy sói, không thể để Sơ Nhất chết thảm vô tội như trong nguyên tác.

Bên phía Minh Thúc tiến triển cũng rất thuận lợi, đã liên hệ được với một công ty vận tải trên trấn, có thể cung cấp một đội bò yak giúp mọi người vận chuyển hành lý.

Do nơi đến nguy hiểm nên giá cả rất đắt, nhưng dù sao Minh Thúc trả tiền nên Sở Viễn cũng không hỏi nhiều.

Về phần quần áo trang bị, trong trung tâm thương mại trên trấn có rất nhiều.

Hiện tại đang là mùa du lịch cao điểm, du khách rất đông.

Tuy những nơi như Khách Lạp Mễ Nhĩ không ai đi, nhưng các ngọn núi tuyết khác quanh Ca Tắc Bố Thanh vẫn thu hút nhiều người.

Minh Thúc với tư cách là nhà tài trợ cho chuyến thám hiểm lần này, số vật tư trang bị này đương nhiên đều do ông ta bỏ tiền chuẩn

bị, tuy rằng có chút đau ví.

Nhưng cứ nghĩ đến việc tiến vào Cửu Tầng Yêu Lâu, thu hoạch được pha lê thi ngàn năm, Minh Thúc liền cắn răng trả tiền.

Lần này ông ta đã đánh cược tất cả gia sản của mình rồi.

Thời gian đến ngày hẹn với Sơ Nhất, Bàn Tử dẫn đội bò yak mang theo vật tư đã đến điểm tập kết từ hôm qua.

Nhóm Sở Viễn lái xe từ từ tiến về điểm hẹn mà Sơ Nhất cung cấp.

Trên đường đi, tâm trạng mọi người cũng thấp thỏm, không biết sâu trong Khách Lạp Mễ Nhĩ đang chờ đợi họ là thứ gì.

Sáng sớm, mặt trời vừa hửng sáng, tại lối vào núi tuyết Khách Lạp Mễ Nhĩ.

Một đội bò yak gồm hơn mười người đang men theo đường núi hướng Tây Bắc, chầm chậm tiến sâu vào cao nguyên Bắc Tạng.

"Khụ khụ!" Bàn Tử thắt chặt áo khoác dày, ngửi mùi trên người bò yak, không kìm được mà ho khan.

Nơi này nằm sâu trong nội lục, khí hậu khô hanh.

Mùa hè khí hậu mát mẻ, thời gian kéo dài ngắn ngủi.

Lúc này tuy là cuối hạ nhưng cũng là thời điểm khí hậu không ổn định nhất trong bốn mùa.

"Bàn gia, hướng đạo sao còn chưa tới?

Chương 180

Đội vận tải bò yak của tôi chuẩn bị xong cả rồi, đừng làm lỡ giờ xuất phát!" Minh Thúc lê thân thể mệt mỏi đi tới bên cạnh Bàn Tử, vẻ mặt lo lắng hỏi.

Bàn Tử nhìn đồng hồ, lúc này mới ngẩng đầu nhìn Minh Thúc, nhẹ giọng giải thích: "Người chắc sắp đến rồi, Tiểu Ca đã đích thân đi đón." "Uỳnh uỳnh!" Đột nhiên mặt đất truyền đến tiếng vó ngựa ầm ầm, âm thanh chấn động khiến đám bò yak có chút bất an, thi nhau ngẩng đầu hí vang.

Các mục dân lùa bò liên tục vung roi, kéo dây thừng, cố gắng trấn an đám bò yak đang táo động, để chúng yên tĩnh lại.

Mọi người nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy trên bãi cỏ xa xa, bốn con ngựa lớn màu đen vó tung bay, bụi đất mịt mù.

Trong chớp mắt đã đến trước đội bò yak, kỵ sĩ đi đầu thấy thế trực tiếp một tay ghìm cương, con hắc mã dưới háng dựng đứng hai chân trước lên.

Hí hí!

"Sở lão đệ, kỵ thuật tốt lắm!" Minh Thúc nhìn kỵ thuật thành thục của Sở Viễn, lập tức cười tán thưởng, đồng thời đánh giá mấy con ngựa với ánh mắt thèm thuồng.

Sở Viễn thực hiện một cú xoay người xuống ngựa đẹp mắt, từ từ đi đến trước mặt Minh Thúc, dường như nhìn ra bàn tính nhỏ của ông ta, cười khẽ nói: "Minh thúc, sâu trong núi tuyết đường đi gập ghềnh, khí hậu hàn lạnh, ngựa cũng không lên được đâu." Bàn Tử ở bên cạnh thuận thế xen vào một câu: "Minh thúc, ông nếu sợ mệt thì có thể ở đây đợi chúng tôi quay lại!" "Ha ha, hiểu lầm rồi, Minh thúc tôi quanh

năm phiêu bạt ở phương Nam, tuấn mã thế này là lần đầu tiên thấy nên kích động thôi.” Minh Thúc nói xong câu này liền gật đầu chào Sở Viễn rồi ngượng ngùng đi chỗ khác dưới cái liếc mắt xem thường của Bàn Tử.

“Bàn Tử, giới thiệu với cậu chút, hai vị này là Trác Mã và Cách Tang, là đội viên đội săn sói của Sơ Nhất huynh đệ, cũng sẽ cùng vào núi.” Sở Viễn chỉ vào hai hán tử người Tạng thân hình khôi ngô bên cạnh Sơ Nhất giới thiệu, hai người này cũng đều là tay săn sói cừ khôi.

“Trát Tây Đức Lặc!” Trác Mã và Cách Tang chào hỏi Bàn Tử với vẻ mặt chất phác.

“Bàn Tử, giúp một tay chuyển mấy thứ này sang đội bò yak!” Sở Viễn chỉ vào những túi vải đen treo hai bên lưng ngựa, ra hiệu cho Bàn Tử.

“À à, ok!” Bàn Tử phản ứng cực nhanh, chủ động tiến lên ôm lấy túi vải đen, cảm nhận được cảm giác lạnh lẽo mà quen thuộc của vật bên trong.

Lập tức, hắn mày dạn mặt cười, động lực mười phần, híp mắt vác hai túi đồ đi về phía đội vận tải. ...

Tiến vào Khách Lạp Mễ Nhĩ, nhìn một cái chỉ thấy hoang dã vô tận, dọc đường đều không một bóng người, thú hoang bình thường cũng hiếm gặp.

Theo bước chân mọi người không ngừng đi sâu vào, dãy núi phía xa ẩn ước hiện ra một mảng trắng xóa, do khoảng cách khá xa nên không nhìn rõ là núi tuyết hay mây tích tụ chân trời.

Sơ Nhất đi trước dẫn đường giới thiệu, núi tuyết phía xa mới thực sự là Khách Lạp Mễ Nhĩ, đoạn đường dưới chân này là khu không

người.

Chỉ khi băng qua khu không người mới coi như tiến vào địa phận núi tuyết, đó là vùng đất còn hoang tịch hơn cả khu không người, quanh năm không có người lui tới.

Dưới sự dẫn dắt của Sơ Nhất, mọi người đi liên tục hơn bốn tiếng đồng hồ mới dừng lại nghỉ ngơi trước một hồ nước nhỏ.

Đội bò yak cũng vừa hay bổ sung nguồn nước tại đây.

Theo sự xuất hiện của mọi người, vô số chim nước cổ đen trong hồ hoảng sợ bay đi thành đàn.

Sơ Nhất thấy vậy cũng không để ý, giới thiệu với mọi người rằng băng qua hồ nước này chính là lối vào núi tuyết.

Hơn nữa lũ chim này bay đi rất có thể là điềm báo luồng khí lạnh sắp tới, chứng tỏ bọn họ đã ở rất gần núi tuyết rồi.

Tuy nhiên, ông cụ dẫn đầu đội vận tải bò yak lại tìm Minh Thúc, nói rằng chim chóc kinh sợ bay đi là điềm chẳng lành, không thể đi tiếp.

Minh Thúc tức đến suýt chửi thề, nếu không phải Hàn Thục Na ngăn lại thì có lẽ Minh Thúc đã động thủ rồi.

Khi Bàn Tử báo chuyện này cho Sở Viễn, cậu trầm ngâm suy nghĩ.

Đi tiếp về hướng núi tuyết rất có khả năng sẽ gặp bầy sói.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn bảo Bàn Tử thông báo cho Minh Thúc nghỉ ngơi tại chỗ nửa tiếng, cậu sẽ tự mình đi lên phía núi tuyết phía trước thám thính một chút.

Sau khi đuổi Bàn Tử đi, Sở Viễn tìm một chỗ cao, gọi Sơ Nhất cùng đi dò xét tình hình xung quanh, phát hiện núi tuyết phía trước đã hiện ra rõ ràng.

Sơ Nhất nhìn núi tuyết không xa, thần tình có chút ngưng trọng, miệng lẩm bẩm không ngừng, dường như đang hồi ức lại điều gì.

Không đợi Sở Viễn hỏi, anh ta liền kể lại cho cậu nghe về lần đi vào sâu trong núi tuyết Khách Lạp Mễ Nhĩ lần trước.

Hóa ra Sơ Nhất mười năm trước theo cha vào núi săn sói, trong quá trình truy đuổi bầy sói đã vô tình đi chệch hướng, lạc vào sâu trong núi tuyết Khách Lạp Mễ Nhĩ.

Sau mấy ngày liền ác chiến, cuối cùng đánh cho bầy sói bị thương nặng, nhưng cha anh ta cũng hy sinh.

Hơn nữa, Sơ Nhất giới thiệu trong núi tuyết có vô số sông băng cổ đại, bên trên tích tụ lượng tuyết lớn, nếu mạo muội đi vào rất dễ gây ra tuyết lở.

Bắt buộc phải đi qua vùng trũng trong bụng núi, tìm cách đi đường vòng, tránh các sông băng cổ thì mới có thể bình an vô sự đi qua núi tuyết Khách Lạp Mễ Nhĩ.

"Sở tiên sinh, vượt qua núi tuyết phía trước sẽ đến 'Tàng Cốt Câu', đó là nơi bách thú trong núi tự sát, dưới đáy khe toàn là xương trắng!" Sơ Nhất nhìn về phía núi tuyết xa xa, sợ hãi nói, trong giọng điệu tràn ngập sự bất an nồng đậm.

"Tàng Cốt Câu?

Đó là nơi nào?" Thấy anh ta thần tình bất an, Sở Viễn nghi hoặc hỏi.

Cố nén bất an trong lòng, Sơ Nhất kể chi tiết cho Sở Viễn nghe về truyền thuyết Tàng Cốt Câu lưu truyền giữa các mục dân.

Tàng Cốt Câu là một vết nứt địa chất siêu dài, rộng khoảng mười mét, là vùng đất cấm kỵ trong lòng mục dân bản địa, nơi này hiếm có người tới.

Tuy nhiên, hàng năm đều có một lượng lớn trâu cừu, thậm chí ngựa và gấu, những loài động vật cỡ lớn chọn nơi này để tập thể nhảy vực tự sát.

Không ít mục dân và thợ săn địa phương đã nhìn thấy cảnh tượng chấn động lòng người này từ xa, rồi truyền miệng lại.

Cái danh thần bí khó lường của Tàng Cốt Câu dần lan truyền, khiến vết nứt địa chất này nhuốm màu sắc thần bí quỷ dị.

Cũng chính vì những động vật này tự sát khiến đáy khe phủ đầy xương trắng chồng chất, người bình thường đều không dám bước vào.

Điều này hình thành nên một bức bình phong thiên nhiên ngăn cản mục dân tiến vào núi tuyết Khách Lạp Mễ Nhĩ.

Trong tiếng Tạng, Khách Lạp Mễ Nhĩ có nghĩa là biển tai họa, là điềm chẳng lành, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến mục dân không dễ dàng đi vào.

Đối với loại truyền thuyết cổ xưa này, Sở Viễn tuy trong lòng còn nghi ngờ nhưng những truyền thuyết thế này nhất định có một phần sự thật.

Giống như Sơ Nhất nói đáy Tàng Cốt Câu đầy xác động vật là thật, hơn nữa chuyện động vật tự sát tập thể cũng có tiền lệ.

Kỳ lạ là thường chỉ thấy động vật biển tự sát tập thể, chứ các loài khác nhau cùng tập thể tự sát thì là lần đầu tiên nghe thấy.

Đối với suy đoán của Sở Viễn, Sơ Nhất không chất vấn mà kể lại những lời đồn đại giữa cha chú khi anh ta còn nhỏ.

Về truyền thuyết Tàng Cốt Câu, lớp người già đều truyền miệng rằng, cứ mỗi khi trăng tròn, thần linh sẽ giáng lâm trong núi.

Thần linh sẽ tuyên truyền cho dã thú, phàm là động vật nhảy xuống đáy khe chết sẽ thoát khỏi súc sinh đạo, luân hồi chuyển thế thành người.

"Sơ Nhất huynh đệ, mười năm trước anh từng vượt qua Tàng Cốt Câu, phía sau có phải tồn tại một nơi bốn ngọn núi tuyết bao quanh không?" Đối mặt với nghi vấn của Sở Viễn, Sơ Nhất suy nghĩ một chút, mặt lộ vẻ hồi ức, một lúc lâu sau mới chậm rãi mở miệng: "Nơi bốn ngọn núi tuyết bao quanh à?

Ẩn ước có chút ấn tượng, chắc là nằm trong sông băng Thần Loa Câu, chỗ đó nối liền với Tàng Cốt Câu!" Nghe câu này, mắt Sở Viễn sáng lên, ánh mắt rực rỡ nhìn anh ta.

Không ngờ Sơ Nhất thực sự biết nơi bốn ngọn núi tuyết bao quanh, đây đối với Sở Viễn mà nói tuyệt đối là một tin tốt.

Khi Sở Viễn quay lại nơi nghỉ ngơi tạm thời, đem các tình huống tìm hiểu được từ Sơ Nhất giới thiệu chi tiết cho nhóm Minh Thúc.

Không ngờ, ông già dẫn đầu đội vận tải bò yak là người đầu tiên không chịu làm, mặt đầy vẻ kinh hoàng, nói thế nào cũng không chịu đi tiếp.

"Tàng Cốt Câu là vùng đất bị thần linh nguyền rủa, càng đừng nói phía sau là Thần Loa Câu, nơi đó địa hình phức tạp nhất, hoàn cảnh sinh tồn khắc nghiệt.

Bao nhiêu năm nay, chỉ có dũng sĩ săn sói Sơ Nhất từng đi qua và bình an trở về, những người khác vào đó đều không thấy ra nữa.

Sơ Nhất, cậu phân xử xem, chuyến hàng này tôi không làm nữa!" Lão già dẫn đội mặt đen lại, phẫn nộ nhìn Minh Thúc, cho rằng Minh Thúc không nói là phải đến Thần Loa Câu, nếu không công ty tuyệt đối sẽ không nhận chuyến này.

Đi đến Tàng Cốt Câu đã là nể mặt Minh Thúc ra giá hào phóng, còn cái Thần Loa Câu kia quả thực là địa ngục trong truyền thuyết.

Chương 181

Xưa nay đều có vào không có ra, bao nhiêu năm nay cũng chỉ có Sơ Nhất của đội săn sói là an toàn ra vào, không có người thứ hai!

Sơ Nhất mím môi, đưa tay đặt lên vai ông già, ra hiệu cho ông bình tĩnh.

Dương Tuyết Lê mở bản đồ ra cho mọi người xem, giới thiệu: "Mọi người xem, chỗ này là vùng cao nguyên Bắc Tạng, đất rộng người thưa, hoàn cảnh khắc nghiệt, vùng này cơ bản đều là khu không người.

Hơn nữa địa hình rất phức tạp, đặc biệt là bốn phía đều là tuyết trắng xóa, dễ thủ khó công, rất khó tìm được nơi thích hợp cắm trại." Nghe vậy, Sơ Nhất khẽ gật đầu, đây cũng là nguyên nhân khiến ngay cả thợ săn lão luyện cũng có thể bị lạc đường.

"Sơ Nhất đại ca, anh là người duy nhất từng vào Tàng Cốt Câu và Thần Loa Câu, phía sau sắp xếp thế nào, anh có ý kiến gì không?" Dương Tuyết Lê nở nụ cười ôn hòa, nhẹ nhàng hỏi.

Sơ Nhất đã nghe Sở Viễn giới thiệu về quan hệ giữa Dương Tuyết Lê và Hồ Bát Nhất, với tư cách là ân nhân cứu mạng em gái, anh ta lẽ ra phải giúp đỡ.

"Sở tiên sinh, địa hình Tàng Cốt Câu phức tạp, dưới đáy khe đá lởm chởm khó đi, càng đi vào sâu, xác suất xuất hiện bầy sói càng cao.

Số người đồng hành không thể quá nhiều, nếu không một khi gặp bầy sói, hậu quả khôn lường.

Tôi và Cách Tang bọn họ cũng biết lùa bò yak!" Đội vận tải hơn mười người, cộng thêm nhóm Sở Viễn tám người, đội ngũ khổng lồ

như vậy chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của bầy sói.

Người thường gặp bầy sói đột kích chắc chắn sẽ luống cuống tay chân, chạy trốn tứ tán, sẽ mang lại tai họa ngập đầu cho cả đội.

"Minh thúc, phiền ông mua lại bò yak của đội vận tải, giải tán người của đội vận tải để họ về đi, chúng ta tự lùa bò mà đi!" Sở Viễn phân phó Minh Thúc.

Người nhiều đồng nghĩa với rủi ro lớn, đối với ý kiến của Sơ Nhất cậu chắc chắn đồng ý.

Thấy thái độ Sở Viễn rõ ràng, Minh Thúc cũng là người biết nhìn tình thế, chỉ đành cắn răng kéo ông già dẫn đội ra một bên thương lượng.

Một lát sau, liền thấy ông già dẫn đội cười híp mắt chào hỏi Sơ Nhất, sau đó dẫn người của đội vận tải rời đi.

Nhìn đám người hỉ khí dương dương, lại nhìn sắc mặt dần đen lại của Minh Thúc, Bàn Tử thấy thế không hiểu sao lại thấy sướng rơn.

Xem ra lần này Minh Thúc tốn kém không ít! ...

Cả nhóm nghỉ ngơi ngắn ở cửa hồ khoảng hơn nửa tiếng, Sở Viễn nhìn đồng hồ, phất tay ra hiệu tiếp tục tiến lên.

Trong đội ngũ, A Hương vốn sức khỏe yếu được Sở Viễn sắp xếp cưỡi một con bò yak, khiến Minh Thúc nhìn mà thèm.

Nhưng vừa nghĩ đến ánh mắt như đổ thêm dầu vào lửa của Bàn Tử, Minh Thúc tự lượng thân già mình còn kiên trì được nên cũng ngại mở miệng.

Sơ Nhất hiển nhiên cũng cân nhắc đến tình huống thể lực mọi người không đủ, bỗng nhiên lấy ra một bình rượu thanh khoa, bảo những người yếu sức uống vài ngụm bổ sung.

Còn đừng nói, Minh Thúc uống vài ngụm rượu nhỏ vào bụng, cả người đột nhiên phấn chấn hẳn lên, chủ động hô hào mọi người khẩn trương lên đường.

Cứ như vậy, cả nhóm dưới sự dẫn dắt của ba người Sơ Nhất, dắt bò yak, men theo đường núi đá vụn hoang dã chậm chạp di chuyển.

Hơn một tiếng sau, mọi người đến trước một sườn dốc nhỏ cao, lúc này hai bên đường đã có thể thấy tuyết trắng lác đác.

Bỗng nhiên một trận gió núi thổi qua, thổi tan tầng mây trên đỉnh đầu, một ngọn núi tuyết vạn trượng sừng sững lộ ra từ trong biển mây.

Đám người Sở Viễn đều đến từ thành phố nội lục, thấy kỳ cảnh này lập tức ngẩn người, cảm thán sự hùng vĩ của núi tuyết.

Sơ Nhất vác súng săn và dao Tạng, hít sâu một hơi, quay người nhìn đám người đang thở hồng hộc phía sau, mở miệng nói: "Mọi người chú ý, phía trước sắp vào Tàng Cốt Câu rồi, tôi đi lên Yển Thú Đài phía trước thám thính một chút!" Thấy Sở Viễn vẻ mặt nghi vấn nhìn mình, Sơ Nhất mới phản ứng lại, giải thích: "Tàng Cốt Câu là nơi vô số dã thú nhảy xuống bỏ mạng, chúng hy sinh là để bình ổn cơn giận của sơn thần, chúng tôi gọi là Yển Thú Đài." Sở Viễn vội vàng hô một tiếng, trầm giọng nói: "Tôi đi cùng anh, cũng xem xem Yển Thú Đài trong truyền thuyết trông như thế nào!" Nói xong cũng không đợi những người khác phản ứng, trực tiếp đi theo sau Sơ Nhất tiếp tục đi về phía trước.

Đi qua một bãi đá loạn, Sở Viễn phát hiện xung quanh lại có mây mù bao phủ, xem ra vị trí hiện tại của họ có độ cao so với mặt nước biển đã rất cao.

Thể chất cậu đã qua hệ thống cường hóa, vượt xa cực hạn cơ thể con người nên phản ứng cao nguyên gần như không ảnh hưởng gì.

“Sơ Nhất huynh đệ, chúng ta cách Tàng Cốt Câu còn bao xa?” Nghe câu hỏi của Sở Viễn, Sơ Nhất đột nhiên dừng bước, chỉ về phía tà tà bên dưới không xa, ra hiệu cho Sở Viễn xem.

Thuận theo hướng ngón tay nhìn lại, một mảng mây mù dày đặc, chẳng nhìn ra được cái gì.

Lúc này, một luồng gió thiên phong thổi qua.

Mây mù xung quanh trong nháy mắt bị gió thổi tan, lộ ra một khe núi khổng lồ sâu hun hút, từ trên cao nhìn xuống sâu ít nhất hơn hai mươi mét.

Dưới sự bao quanh của mây núi, Tàng Cốt Câu này chỉ nhìn một cái đã khiến người ta lạnh lòng, hơn nữa nếu người không rõ địa hình gặp phải, có thể sơ ý một chút là ngã xuống ngay.

Thậm chí Sở Viễn hoài nghi truyền thuyết động vật tập thể nhảy xuống, không chừng là do mây mù che khuất phương hướng, lỡ chân rơi xuống cũng nên.

Nhìn bộ dạng mặt không đổi sắc của Sở Viễn, Sơ Nhất trực tiếp giơ ngón tay cái, khen ngợi: “Sở tiên sinh, cậu đúng là dũng sĩ chân chính.

Tôi lần đầu tiên thấy người ngoài trừ dân Tạng dám nhìn xuống Tàng Cốt Câu mà mặt không đổi sắc đấy!” “Khá lắm!” Trác Mã và Cách Tang bên cạnh cũng đều nhìn Sở Viễn với vẻ mặt khâm phục.

“Đi thôi, tranh thủ trời còn chưa tối, chúng ta đi đường vòng xuống Tàng Cốt Câu, tiếp tục lên đường.

Phải xuyên qua nơi này mới đến được Thần Loa Câu.” Sơ Nhất nhìn thời tiết, vẻ mặt trịnh trọng nói với Sở Viễn.

Sở Viễn khẽ gật đầu, xoay người đi về phía đại đội.

Hai tiếng sau.

Không ngừng nghỉ chút nào, dưới sự dẫn đường của Sơ Nhất, mọi người rốt cuộc cũng đi vòng xuống được đáy Tàng Cốt Câu, lúc này trời đã chập choạng tối.

Mọi người đến một nơi rộng rãi dưới đáy khe, nhìn bộ dạng mệt mỏi của cả nhóm, Sở Viễn xem giờ, bảo Bàn Tử và Minh Thúc sắp xếp mọi người hạ trại tại chỗ.

Sơ Nhất thấy vậy, biểu cảm có chút nghiêm túc, ngăn Sở Viễn lại khuyên: "Chỗ này nhiều sói, không kiến nghị cắm trại ở đây, hay là tiếp tục đi về phía trước, qua khỏi đáy khe là an toàn rồi." Sở Viễn lắc đầu, muốn xuyên qua đáy Tàng Cốt Câu, mọi người ít nhất còn phải đi bốn tiếng nữa, thể lực mọi người đã không theo kịp.

Cậu biết Sơ Nhất lo lắng điều gì, nghĩ đến đây, Sở Viễn hô với Bàn Tử bên cạnh: "Bàn gia, lôi hàng nóng ra đi, tối nay sắp xếp người luân phiên gác đêm!" "Rõ!" Nghe Sở Viễn nói vậy, Bàn Tử lập tức mặt mày hớn hở, đi về phía một con bò yak trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Hắn lấy hai cái túi vải dài màu đen trên lưng bò xuống, thấy khá nặng, Cách Tang vội chủ động tiến lên giúp đỡ.

Uỳnh!

Túi vải đen rơi mạnh xuống đất, một âm thanh kim loại va chạm mãnh liệt truyền ra, khiến thần tình Sơ Nhất có chút kinh nghi bất định.

Anh ta tuy chưa từng đi lính nhưng cũng từng tham gia huấn luyện dự bị, lại tham gia đội săn sói nên rất quen thuộc với súng ống.

Âm thanh này rõ ràng là tiếng va chạm giòn tan của vũ khí.

Biết nhóm Sở Viễn muốn đi Khách Lạp Mễ Nhĩ, anh ta đã biết

những người này không tầm thường.

Nhưng không ngờ đối phương ngay cả vũ khí nóng cũng có thể kiếm được, đây hiển nhiên không phải người thường.

Quả nhiên, khi Bàn Tử vẻ mặt đắc ý mở túi vải, để lộ ra từng khẩu tiểu liên kiểu Mỹ, biệt hiệu "Máy đánh chữ Chicago"...

"Vãi!" Nhìn khẩu tiểu liên quen thuộc trước mắt, Bàn Tử tê cả người.

Tình huống gì đây?

Hắn còn tưởng Sở Viễn kiếm được súng trường kiểu cũ.

Mẹ nó, thế mà toàn là tiểu liên Mỹ.

Ơ?

Quen quen, đây chẳng phải là đống quân hỏa trong xác máy bay trên cây đa lớn ở Vân Nam Trùng Cốc sao?

Nghĩ đến đây, Bàn Tử kinh nghi bất định nhìn Sở Viễn.

Cùng biểu cảm như hắn, còn có Dương Vân U đang ngạc nhiên trong đám người!

Chương 182

Sở Viễn cũng không định giải thích quá nhiều, ra hiệu cho Bàn Tử phát vũ khí và đạn dược cho mọi người trước.

Tổng cộng tám khẩu tiểu liên, trừ Minh Thúc, A Hương và Hàn Thục Na ba người ra, những người khác mỗi người một khẩu tiểu liên và năm băng đạn.

Dương Tuyết Lê nhìn sâu vào Sở Viễn, súng trong tay cô là súng ngắn ứng cấp do Hồ Bát Nhất với tư cách nhân viên bộ đội đặc thù cung cấp.

Cũng chỉ là một khẩu súng ngắn kiểu cũ.

Tuy lô súng này của Sở Viễn cũng là sản vật mấy chục năm trước, nhưng đều là tiểu liên Mỹ, lực sát thương vượt xa súng ngắn.

Thứ này người bình thường cho dù là súng đào thải cũng không kiếm được, xem ra thân phận Sở Viễn giấu rất sâu.

Cô cũng biết chuyến đi này nguy hiểm, đè nén nghi hoặc trong lòng, nhận lấy khẩu tiểu liên, thành thạo kéo thoi nạp đạn và ngắm thử.

"Đúng là hàng ngon!" Peter Hoàng thao luyện khẩu súng trong tay, hiếm khi mở miệng khen ngợi.

Bàn Tử nheo mắt, liếc nhìn Peter Hoàng đang thao tác thành thục, xem ra Minh Thúc không nói khoác, gã này xác thực từng ra chiến trường.

Đám người Sơ Nhất và Cách Tang nhìn mấy người thao tác súng ống thành thạo, không khỏi trừng lớn hai mắt, đám người này thật không đơn giản.

Dưới sự gia trì của vũ khí, Sơ Nhất cũng không phản đối cắm trại nữa, anh ta phân phó Cách Tang và Trác Mã toàn lực phối hợp với Sở Viễn.

Chỉ một lát sau, năm đỉnh lều quây quanh đống lửa, dưới sự đồng lòng hiệp lực của mọi người cuối cùng cũng dựng xong.

Sau một ngày liên tục đi đường, đám Minh Thúc vừa đói vừa mệt, không đợi Sở Viễn phân phó đã chủ động lo liệu bữa tối.

Đồ khô mỹ thực Tây Tạng phối với rượu thanh khoa nóng, chủ yếu là ăn cho no bụng!

Sở Viễn ăn qua loa vài miếng rồi mượn cớ đi thám thính xung quanh, vác tiểu liên đi lại kiểm tra gần đó. ...

Nơi mọi người dựng lều coi như là địa điểm tốt hiếm thấy, đống xương trắng dã thú gần nhất cũng cách mười mét.

Thi thoảng có lân tinh lóe lên.

Sở Viễn ngẩng đầu nhìn bầu trời chỉ còn một đường kẻ, hai bên Tàng Cốt Câu là vách núi dựng đứng như dao gọt rìu đẽo.

Nhìn vào đáy khe, đâu đâu cũng là đá loạn cỏ tạp, mấp mô không bằng phẳng, vô số xác động vật trên đất thế mà đều không thối rữa.

Nếu có bầy sói tập kích, chỉ có thể tấn công từ hai phía Đông Tây của đáy khe, những đám đá loạn cỏ tạp này chính là bình phong thiên nhiên của họ.

Ưu thế tốc độ của bầy sói rất khó triển hiện ra, cộng thêm việc nhóm Sở Viễn được trang bị tiểu liên, tin rằng chắc chắn sẽ khiến bầy sói có đi mà không có về.

Hơn nữa cậu tin rằng loài sói giảo hoạt sẽ không chọn tấn công ở đây, xem ra tối nay mọi người có thể nghỉ ngơi đầy đủ rồi.

Đột nhiên, Sở Viễn phát hiện dưới chân có một phiến đá xanh, trên phiến đá thế mà lại là một bức vẽ mặt quỷ đầu người ba mắt mơ hồ!

"Đây có lẽ là một loại đồ đằng!" Ngay khi Sở Viễn đang chăm chú quan sát bức vẽ dưới chân, Dương Vân U không biết đã đứng bên cạnh cậu từ lúc nào, cúi đầu thản nhiên nói.

Không để ý đến sự kinh ngạc của Sở Viễn, Dương Vân U chỉ vào đồ đằng, trầm giọng nói: "Từ lúc vào Tàng Cốt Câu, những đồ án dạng đồ đằng thế này tôi thấy không dưới mười cái, xem ra phương hướng của chúng ta là đúng!" "Tiểu Ca, thú cốt này có liên quan đến vụ tế tự thần bí trong Cửu Tầng Yêu Lâu được nhắc đến trong thơ của Võ Huân, Mạc Kim Hiệu Úy có lưu truyền gì liên quan không?" Sở Viễn ngẫm nghĩ, trong đầu không ngừng lật giở Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, quả nhiên có thuyết pháp về Cửu Tầng Yêu Lâu.

Thế là cậu kể lại không giấu giếm những gì mình biết về Cửu Tầng Yêu Lâu cho cô nghe.

Cửu Tầng Yêu Lâu là một loại kết cấu bố cục mộ táng vùng Tạng, loại mộ táng này thường có hai rãnh tuẫn táng hình rồng quy mô tương đồng đi kèm.

Sở Viễn đoán Tàng Cốt Câu chính là một trong hai hình rồng đó, còn về thú cốt, tám phần là Ma Quốc từng cử hành tế tự thần bí ở đây.

Hơn nữa Sơ Nhất nói Tàng Cốt Câu nối liền với Thần Loa Câu, nghĩ ắt hẳn đó cũng là một hình rồng nữa, Cửu Tầng Yêu Lâu chắc chắn ở quanh Thần Loa Câu.

Ngay khi hai người đang thương lượng về vị trí Tàng Cốt Câu và Cửu Tầng Yêu Lâu, đột nhiên một tiếng bước chân nặng nề từ phía trên Tàng Cốt Câu truyền đến.

“Gào!” Một tiếng kêu thê lương vang lên ngay trên đỉnh đầu Sở Viễn, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trong ánh trăng mông lung, một con gấu ngựa Tây Tạng thể hình to lớn đang gào thét thê lương, nhe nanh múa vuốt rơi từ trên không trung xuống.

Uỳnh!

Kèm theo vô số đá vụn, thân thể to lớn của gấu ngựa nện mạnh xuống đất, rất nhanh mặt đất tích một vũng máu đỏ tươi.

Tứ chi gấu ngựa co giật không ngừng, hơn một phút sau mới từ từ chết hẳn!

Đám người Hàn Thục Na nhìn con gấu ngựa từ trên trời rơi xuống với vẻ mặt không thể tin nổi, phảng phất như cảnh tượng trước mắt là ảo giác!

Ngay cả Sơ Nhất nhìn thấy gấu ngựa tự sát cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, giương tiểu liên lên, kinh nghi bất định quan sát xung quanh.

“Sói đến rồi, mọi người chú ý cảnh giới!” Sở Viễn tai động đậy, phát hiện tiếng bước chân lác đác, nhẹ nhàng, trật tự đang tiến tới, vội vàng lớn tiếng nhắc nhở.

Vừa dứt lời, trên vách núi không xa từ từ xuất hiện mấy con sói lông nâu, biểu tình dữ tợn, trừng đôi mắt đỏ ngầu, đang hổ phách đăm đăm nhìn chằm chằm đám người dưới đáy khe, dường như họ đã trở thành thức ăn của bầy sói!

Nhìn thấy sói hoang đột nhiên xuất hiện, đám Minh Thúc lập tức phát ra từng tiếng kinh hô, mọi người đầy vẻ kinh hoảng nhìn sói hoang.

Một tâm lý khủng hoảng lập tức hiện lên trong lòng mọi người!

Đột nhiên, một ánh mắt như kim châm trừng trừng nhìn mình, Sở

Viễn đăm chiêu nhìn về hướng ánh mắt đó.

Hách nhiên là một con sói già lông trắng thân hình to lớn, một vết sẹo dữ tợn dưới khóe mắt càng làm tăng thêm phong phạm Lang Vương!

"Vãi, con sói này thành tinh rồi à, to thế!" Bàn Tử nhìn con sói già lông trắng từ từ bước ra khỏi bóng tối, trong lòng sững sờ, nuốt nước bọt phàn nàn.

Sở Viễn ánh mắt ngưng trọng, nhìn Lang Vương, thần tình kiên nghị mở miệng: "Bắt giặc trước bắt vua, Bàn Tử, cậu chú ý mấy con sói con khác, con đầu đàn này giao cho tôi!" Sơ Nhất bên cạnh cũng nhìn thấy con sói già lông trắng quen thuộc này, không đợi Sở Viễn phân phó đã giương tiểu liên từ từ đi lên trước.

"Minh thúc, bảo người của ông tự bảo vệ mình cho tốt.

Sơ Nhất, anh dẫn người phòng bị bầy sói, con súc sinh này không đơn giản, giao cho tôi!" Sở Viễn nhìn Sơ Nhất vẻ mặt kiên định, đưa tay đặt lên vai anh ta chậm rãi nói.

Con đầu đàn bắt buộc cậu phải ra tay mới được.

Theo cậu biết, con Lang Vương này chắc là con mà Hồ Bát Nhất gặp ở chùa Đại Phượng Hoàng năm xưa, cực kỳ giảo hoạt!

Dường như phát hiện đám người Sở Viễn thế mà không sợ mình, sói già lông trắng nhe nanh, lông toàn thân dựng đứng, ngửa cổ hú dài!

"Gâu uuuu..." Lập tức, một tiếng sói hú lanh lảnh vang vọng khắp đáy Tàng Cốt Câu.

Tiếng hú này phảng phất như Lang Vương đang triệu hồi thủ hạ, tức thì vô số sói tụ tập về hướng Lang Vương.

Được bầy sói vây quanh, Bạch Mao Lang Vương dùng đôi mắt âm

lệ khát máu, cao cao tại thượng nhìn xuống đám người Sở Viễn dưới đáy khe!

Chợt thấy Sơ Nhất trong đám người đang giương súng chậm rãi đi về phía mình, Bạch Mao Lang Vương thẩm thị một cái rồi thân hình từ từ lùi lại.

Cho đến khi lùi vào trong bóng tối vách núi nơi ánh trăng không chiếu tới, vô số sói tạp lông nâu từ trong bóng tối bốn phương tám hướng vây lại.

Thấy từng đôi mắt sói xanh biếc xung quanh từ từ bức lại gần, dù là Bàn Tử gan to bằng trời cũng không cấm được rùng mình một cái.

Nhớ đến phân phó của Sở Viễn, Bàn Tử quay họng súng đi về phía nhóm Minh Thúc, hắn phải chuẩn bị tốt cho đợt tập kích của sói từ hai phía Đông Tây đáy khe.

Gâu uuuu!!!

Đột nhiên, phía sau bầy sói truyền đến một tiếng hú trầm thấp, lập tức cả bầy sói bắt đầu trở nên xáo động.

Tiếng hú này vang vọng rất lâu trong đêm tối tĩnh mịch, phảng phất như kèn lệnh hạ đạt cho bầy sói phát động tấn công!

Chỉ thấy vô số sói xám tạp lông từ bốn phương tám hướng xung kích về phía nhóm Sở Viễn, đến chỗ cách không xa liền mãnh liệt phi thân nhảy lên.

Chương 183

Đoàng!

Sơ Nhất nhắm vào con sói xám đang bay tới, bắn ngay một phát vào trán nó.

Kinh nghiệm đội săn sói nhiều năm giúp anh ta bắn trúng trực tiếp.

Con sói xám xông lên đầu tiên ư ử một tiếng rồi ngã "bịch" xuống đất, đã chết không thể chết hơn.

Cái chết của nó không dọa được bầy sói phía sau, ngược lại khiến bầy sói càng thêm điên cuồng, vô số sói xám lớp sau nối lớp trước xông tới.

"Bàn Tử, Dương tiên cô, hai người bảo vệ tốt hai bên phía sau, những người khác phụ trách bắn giết bầy sói xông lên, tôi đi đối phó Lang Vương!" Không đợi Sơ Nhất phản đối, Sở Viễn bưng tiểu liên nhắm về hướng Lang Vương sấy một tràng, lập tức gây ra một trận hỗn loạn.

Nhóm Sơ Nhất kiến thức được uy lực của súng cũng tăng thêm tự tin, mắt không chớp nhìn chằm chằm bầy sói xông lên, trực tiếp khai hỏa.

Lập tức, trong những tiếng kinh hô, tiếng súng vang lên từng trận dưới đáy Tàng Cốt Câu, khói súng lan tỏa, thi thoảng truyền đến tiếng sói tru thảm thiết!

Sở Viễn lúc này tâm thần ổn định, hô hấp không loạn, cơ bắp toàn thân sai đâu đánh đó, phản ứng cực nhanh, bầy sói vây lên thi nhau trúng đạn.

Chỉ trong vài nhịp thở ngắn ngủi, Sở Viễn đã đột tiến về phía

trước hơn mười mét, bên cạnh đã ngã xuống không dưới hai mươi xác sói xám.

Cạch!

Đạn của tiểu liên đã hết, sau khi nắm rõ chiến lực của đám súc sinh này, Sở Viễn rút Hắc Kim Cổ Đao sau lưng ra.

Thân đao lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo, lưỡi đao sắc bén thổi lông tóc cũng đứt, khẽ vung một cái liền cảm thấy một luồng khí tức tê tái ập vào mặt.

Cậu tin rằng với đặc tính chém sắt như bùn của Hắc Kim Cổ Đao, đối phó với bầy sói xác thịt phàm thai, một đao chắc chắn đoạt mạng.

Vút!

Sở Viễn nhắm vào cổ một con sói xám đang bay tới từ phía trái, đao chém xéo qua, hàn quang chợt hiện, máu tươi văng tung tóe.

Loài sói này vốn có thuyết pháp "đầu đồng đuôi sắt lưng đậu hủ", chỉ vì nó chỉ có một cột sống, không có bao nhiêu xương cốt phòng hộ.

Nhưng rất ít người biết vùng da thịt ở cổ sói lỏng lẻo mềm nhũn, không có xương cứng bảo vệ, là nơi dễ ra tay nhất.

Phập một tiếng.

Lại một con sói xám vồ tới, còn chưa đến gần đã bị Sở Viễn tiến một bước chém ngang lưng, chia làm hai nửa, biến thành hai đoạn!

Sự chém giết liên tục của Sở Viễn không hề chấn nhiếp được bầy sói, ngược lại khiến chúng càng thêm điên cuồng nhe nanh múa vuốt lao về phía cậu.

Nhìn tình huống trước mắt, Sở Viễn biết chắc chắn là con sói già lông trắng phía sau đang phát hiệu lệnh.

Mẹ kiếp, đúng là thành tinh thật!

Mắt thấy bầy sói không màng tổn thất lao về phía mình, Sở Viễn động tâm, thuận thế tiếp tục múa đao như gió thu quét lá vàng.

Bốn năm con sói xám vây quanh người lập tức bị Hắc Kim Cổ Đao chém giết, không phải đứt làm đôi thì cũng bị một đao chém bay đầu!

"Thiên phú Dạ Nhãn mở!" Chiến thuật biển người (sói) của Bạch Mao Lang Vương lập tức chọc giận Sở Viễn, cậu lập tức mở thiên phú Dạ Nhãn tìm kiếm vị trí của nó!

Mẹ kiếp, con Lang Vương này đúng là chó thật, thế mà trốn thẳng ở vị trí cuối cùng của bầy sói cách cả trăm mét, từ trên cao nhìn xuống tình hình nơi này.

Quá đáng hơn là tên này sợ chết đến mức nào, bên cạnh còn có hơn hai mươi con sói vây quanh, nhìn dáng vẻ là đang bảo vệ Lang Vương.

Nhìn chuẩn hướng Bạch Mao Lang Vương, Sở Viễn trực tiếp vứt tiểu liên xuống, rảo bước xông lên.

Thân như mũi tên, đồng thời không ngừng vung trường đao chém giết sạch sẽ bầy sói cản đường.

Khoảng cách hơn trăm mét, Sở Viễn càng xông càng nhanh, dưới chân phảng phất như phong hỏa luân cuốn lên từng trận bụi mù, lao thẳng về phía vị trí Lang Vương.

Bạch Mao Lang Vương sống lâu nhất trong bầy, tuy là máu thịt phàm trần nhưng linh tính và trí tuệ thể hiện ra rất kinh người!

Thấy thân hình Sở Viễn lao tới nhanh chóng, Lang Vương lập tức gầm lớn một tiếng, mắt tử tử nhìn chằm chằm Sở Viễn, chỉ huy thêm nhiều sói lao về phía cậu.

“Hừ, súc sinh chịu chết đi!” Nghe tiếng gầm giận dữ của Sở Viễn, Bạch Mao Lang Vương lập tức nhe nanh, hạ thấp người, đôi mắt đỏ ngầu tràn ngập vẻ khát máu.

“Vút” một tiếng, chỉ thấy sói già lông trắng thế mà dựng đứng hai chân sau lên, vung móng vuốt sắc bén tấn công trực tiếp vào vùng cổ Sở Viễn.

Cú nhảy này thế mà cao hơn hai mét, thực sự khiến Sở Viễn kinh ngạc một phen, sức bật này không phải chuyện đùa!

Hơn nữa con súc sinh này nắm bắt thời cơ rất tốt, từ giữa không trung rơi xuống, thân thể nó đang hạ ngay trên đỉnh đầu Sở Viễn.

Với tư cách là kẻ săn mồi đỉnh cấp, kỹ năng săn bắt của Bạch Mao Lang Vương tuyệt đối là hàng đầu.

Cảm nhận mùi tanh tưởi xé gió từ móng vuốt, Sở Viễn lúc này biểu hiện cực kỳ bình tĩnh, ánh mắt càng thêm hàn quang tứ xạ.

Chỉ thấy khi đối mặt với cú bổ xuống của Bạch Mao Lang Vương, Sở Viễn chọn nghiêng người khom lưng, đồng thời cánh tay phải khẽ run lên, chém xéo qua.

Phập!

Ngay khi thân thể hai bên giao nhau, dưới ánh trăng một đạo hàn quang chợt hiện, khiến cổ Lang Vương máu tươi phun trào, huyết hoa văng tung tóe.

Một đao này chém trúng ngay cổ Bạch Mao Lang Vương, khiến nó “bịch” một tiếng ngã vật xuống đất, tứ chi giãy giụa, co giật không ngừng.

“Hay!” Sơ Nhất sau lưng Sở Viễn cũng là người yêu đao, thấy loạt liên chiêu này của Sở Viễn, xem đến tâm tình bành trướng, lớn tiếng khen hay.

Bạch Mao Lang Vương vừa chết, bầy sói xung quanh lập tức như ruồi mất đầu, chạy trốn tứ tán, nguy cơ trong nháy mắt được giải quyết.

Gâu uuuu!

Lại có một tiếng sói hú vang lên, nghe thấy âm thanh này, bầy sói xung quanh như nghe được tín hiệu rút lui, thi nhau kẹp đuôi bỏ chạy!

Nghe tiếng ư ử của bầy sói bên cạnh, Sở Viễn thu trường đao, lấy một khẩu tiểu liên từ ba lô hệ thống ra, liên tục quét xạ.

Đoàng đoàng~~ Dù thương pháp của cậu chỉ ở mức trung bình, nhưng trước bầy sói dày đặc phía sau, luôn có những con sói xám liên tục trúng đạn ngã xuống.

Một phút sau, trong khoảng thời gian đó Sở Viễn liên tục thay ba băng đạn mới không còn thấy bóng dáng bầy sói nữa, xem ra lần này thắng rồi.

Sở Viễn hít sâu một hơi, đi về phía doanh trại, giữa đường nhìn thấy Sơ Nhất vẻ mặt nhẹ nhõm đang lôi xác Lang Vương.

Nhìn thấy Sở Viễn, Sơ Nhất vẻ mặt đầy cảm kích nhìn cậu, đây là cảm tạ cậu đã trừ khử con sói già lông trắng này.

Từ khi em gái Sơ Nhất bị Bạch Mao Lang Vương làm bị thương, anh ta đã gia nhập đội săn sói, thề nhất định phải giết chết con Lang Vương này để báo thù.

Đáng tiếc, mười mấy năm trôi qua, anh ta cũng không phát hiện tung tích Bạch Mao Lang Vương nữa, không ngờ lại gặp ở Yển Thú Đài.

Hơn nữa, Bạch Mao Lang Vương còn bị Sở Viễn một đao chém chết, cũng coi như biến tướng báo thù, an ủi được tâm tình em gái mình.

Sở Viễn nhìn Sơ Nhất biểu cảm phức tạp, vỗ vỗ vai đối phương, không nói gì cả.

Trên đường về, Sở Viễn cũng tìm lại khẩu tiểu liên của mình, thấy không ai chú ý đến mình liền thu súng vào ba lô hệ thống.

Vừa về đến doanh trại liền nghe thấy từng trận tiếng khóc, Sở Viễn sững sờ trong lòng.

"Không thể nào, mình đối phó Bạch Mao Lang Vương đã thu hút ít nhất 80% hỏa lực rồi, thế mà vẫn có người bị thương hoặc hy sinh sao?" "Cách Tang!" Sơ Nhất nhìn tráng niên hán tử Cách Tang ngã trong vũng máu, lập tức vứt xác Lang Vương trong tay, lao tới ôm lấy nửa thân trên của cậu ta.

Chỉ thấy cổ Cách Tang hách nhiên có hai lỗ máu to bằng ngón tay, máu đang chảy không ngừng, làm thế nào cũng không cầm được.

Sơ Nhất run rẩy nhìn Cách Tang trong lòng, lúc này cậu ta biết mình đại hạn đã tới, môi khẽ động, dường như muốn nói gì đó.

Chương 184

Cuối cùng không nói được gì, nhắm hai mắt, trút hơi thở cuối cùng!

"A!" Sơ Nhất đôi mắt chảy xuống giọt lệ hối hận, phát ra một tiếng gào thét thê lương, toàn thân đầy máu như nhập ma.

Chỉ thấy anh ta đặt Cách Tang xuống, chộp lấy khẩu tiểu liên định chạy về phía bầy sói rút lui, bị Sở Viễn bên cạnh ngăn lại.

"Sơ Nhất huynh đệ, bầy sói đã bị đánh tan rồi, người chết không thể sống lại, việc cấp bách bây giờ là an táng cho Cách Tang mới đúng." Sở Viễn kéo Sơ Nhất đang thần tình điên cuồng lại, trực tiếp nhét một viên Diệu Tâm Hoàn vào miệng anh ta.

Thuốc này không chỉ giải thi độc mà còn có thể hạ nhịp tim, giúp người ta giữ bình tĩnh!

Theo dược hiệu phát huy, biểu cảm Sơ Nhất dần yên tĩnh lại, đầy vẻ bi thương đi về bên cạnh Cách Tang, tự trách: "Đều tại tôi, tôi lẽ ra nên để họ về sớm hơn, tôi biết ăn nói sao với người nhà cậu ấy đây!" Cách đó không xa Trác Mã lảo đảo bước tới, quỳ xuống bên cạnh Cách Tang, nghĩ đến cảnh ngộ sau này của gia đình cậu ấy mà bội phần khó chịu!

Nhìn hai người đau lòng, Sở Viễn cũng thần tình phức tạp, so với kết cục của mọi người trong phim, Sơ Nhất và Trác Mã còn sống đã là kết quả tốt nhất rồi.

Giải quyết được Bạch Mao Lang Vương, ít nhất tính mạng Sơ Nhất tạm thời được giữ lại.

"Sơ Nhất huynh đệ, lần này Cách Tang cũng vì bảo vệ chúng tôi

mà hy sinh, người nhà cậu ấy tôi sẽ giúp phụng dưỡng, chi phí tôi lo." Nghe lời cam kết trịnh trọng của Sở Viễn, Sơ Nhất và Trác Mã vẻ mặt đầy cảm kích nhìn cậu.

Lần này làm hướng đạo cho nhóm Sở Viễn, trước khi đi Sở Viễn đã hứa thù lao chữa bệnh cho em gái Sơ Nhất là Cách Mã, về khoản bồi thường cho sự hy sinh của Cách Tang coi như là ân tình ngoài mức.

Sở Viễn gọi Bàn Tử một tiếng, chủ động giúp an trí thi thể Cách Tang, đồng thời giữ Trác Mã lại để ngày mai đưa thi thể Cách Tang về.

Không còn Bạch Mao Lang Vương quấy nhiễu, sông băng Thần Loa Câu phía sau chắc sẽ không còn xảy ra chuyện bầy sói tập kích nữa.

Dù sao một bầy sói trong tình huống Lang Vương hy sinh, muốn tổ chức tấn công lại cũng vô cùng khó khăn.

Mọi người không có bất kỳ dị nghị nào với sự sắp xếp của Sở Viễn, lá rụng về cội là truyền thống của tất cả mọi người, càng huống hồ là người Tạng.

Sơ Nhất càng nói thẳng, đường đi sông băng Thần Loa Câu dốc đứng, người và súc vật khó đi, cho dù đi đường tắt cũng miễn cưỡng lắm người mới đi được.

An trí xong Cách Tang, Sơ Nhất giúp Sở Viễn xử lý vật tư vận chuyển, sau khi chọn một ít nhu yếu phẩm thì chỉ giữ lại hai con bò yak.

Mấy con bò yak còn lại sáng mai sẽ để Trác Mã cùng mang về.

Trải qua cả ngày trèo đèo lội suối, cộng thêm trận đại chiến người và sói ở Tàng Cốt Câu vừa rồi, mọi người đều cảm thấy buồn ngủ

mệt mỏi.

Sau khi sắp xếp xong nhân tuyển luân phiên gác đêm, Sở Viễn hô hào mọi người vào lều, tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, phía sau còn phải lên đường. ...

Sáng sớm hôm sau, nhóm Sở Viễn đã dậy từ sớm, dù sao trải qua trận đại chiến đêm qua, ai mà có tâm trạng ngủ được.

Như đám Minh Thúc, Hàn Thục Na đều bị dọa đến cả đêm ngủ không ngon, thậm chí thi thoảng còn nghe thấy tiếng dã thú gào thét lác đác.

Nếu không phải vẫn luôn có người gác đêm bên ngoài, bọn họ còn lo lắng không biết bầy sói có đánh lại không nữa!

Sở Viễn nhìn gương mặt tiều tụy của mấy người, cơ bản đoán ra chắc chắn là lần đầu gặp tình huống kinh hiểm thế này nên bị dọa.

Có điều, Minh Thúc tốt xấu gì cũng là hậu duệ Bối Thi Nhân (người cõng xác), sao cũng gan bé thế này, đúng là khiến người ta nghi ngờ truyền thừa Bối Thi Nhân của ông ta.

Minh Thúc mà biết Sở Viễn nghĩ vậy chắc chắn cũng oan lắm, cõng xác đều là chuyện mấy chục năm trước rồi.

Sau khi phất lên, ông ta đâu dám đụng vào mấy thứ này nữa, chỉ chuyên buôn bán cổ thi kiếm tiền.

Ngay khi mọi người thu dọn hành lý, Sơ Nhất bỗng nhiên đi ra từ phía sau mọi người.

"Sao rồi Sơ Nhất huynh đệ, Trác Mã về đến mặt đất chưa?" Sở Viễn chủ động đi lên, quan tâm hỏi han.

Sơ Nhất tiễn Trác Mã rời khỏi đáy Tàng Cốt Câu, chuyện này Sở Viễn biết.

Sơ Nhất khẽ gật đầu, xem ra cũng coi như thuận lợi.

Anh ta cúi đầu xem giờ, lớn tiếng nói với mọi người: "Chư vị, đại khái còn một ngày đường nữa mới đến được sông băng Thần Loa Câu, chúng ta tranh thủ thời gian xuất phát!" Sơ Nhất hò hét lùa bò yak tụ tập lại, dẫn mọi người men theo Tàng Cốt Câu phía trước tiếp tục tiến lên.

Sau một đêm chỉnh đốn, mọi người cũng coi như dưỡng đủ tinh thần khí lực, theo sau Sơ Nhất tiếp tục lên đường về hướng sông băng Thần Loa Câu.

Hai tiếng sau, cuối cùng cũng men theo dốc đứng Tàng Cốt Câu đi ra khỏi đó, đến một sườn núi nhỏ đầy tuyết tích.

Vừa bước vào sườn núi, Sơ Nhất phảng phất như nhìn thấy cảnh tượng chấn động vô cùng nào đó, lập tức quỳ sụp xuống đất, vẻ mặt đầy thành kính!

Bàn Tử tưởng phía trước có tình huống gì, sải bước đi nhanh mấy bước đến bên cạnh Sơ Nhất, lập tức kinh hô: "Mọi người mau lại xem, đây là cái gì?" Mọi người nghe tiếng kinh hô của Bàn Tử, vội vàng chạy tới bên cạnh hắn, cảnh tượng trước mắt khiến tất cả ngẩn người.

Sở Viễn trong lòng kinh kỳ, có thể khiến hán tử Khampa như Sơ Nhất thành kính tham bái như vậy, tất nhiên là chuyện gì đó không thể tưởng tượng nổi.

Quả nhiên, đợi cậu đến trên sườn núi, chỉ thấy bầu trời phương Bắc thế mà sáng lên từng đạo ánh sáng vàng yếu ớt, ánh sáng lay động lên xuống.

Quan trọng nhất là, đạo ánh sáng vàng này vừa khéo bao quanh đỉnh núi tuyết xa xa, thế mà lại khiến người ta có cảm giác thị giác

như nhật nguyệt đồng huy.

"Đây là Ngọc Đỉnh Phật Quang của núi Côn Luân trong truyền thuyết, nghe nói ngàn năm mới xuất hiện một lần, chỉ có người hữu duyên mới có thể nhìn thấy loại phật quang này!" Dương Vân U thuộc lòng thơ Võ Huân, dù chỉ có một phần nội dung nhưng trong đó cũng có giới thiệu về loại ánh sáng thần kỳ này.

Những người khác vừa nghe là Phật quang, tuy mọi người không phải tín đồ Phật giáo nhưng nhìn thấy khí tượng đại cát vẫn không nhịn được quỳ xuống tham bái.

Khi mọi người quỳ lạy đứng dậy, đạo ánh sáng vàng này liền đột nhiên biến mất trên bầu trời, khiến mọi người có chút tiếc nuối vì không thể nhìn thêm mấy lần.

Đặc biệt là Bàn Tử đấm ngực dậm chân, mặt đầy vẻ ảo não, oang oang kêu còn chưa kịp hứa nguyện với Bồ Tát vừa đi qua.

"Còn tưởng là Phật quang thật à, đó là hiện tượng phóng điện đồng bộ trong tầng mây thôi, đâu ra Phật quang ngàn năm mới hiện?" Sở Viễn liếc Bàn Tử một cái, thản nhiên giải thích.

Mọi người vừa nghe Sở Viễn giải thích, sắc mặt lập tức xìu xuống, chỉ có Sơ Nhất kiên tin không nghi ngờ, nói là Phật quang mà người hành hương mong chờ nhất.

Sau màn tham bái ngắn ngủi, tiếp tục lên đường, càng đi tuyết tích trên đường càng nhiều, khoảng cách đến sông băng Thần Loa Câu cũng càng ngày càng gần.

Thông qua Sơ Nhất giới thiệu, mọi người cũng biết sông băng Thần Loa Câu, cho dù là ở vùng Tây Côn Luân nơi sông băng nhiều như lông trâu, nó cũng là sông băng cổ có độ cao so với mặt nước biển thấp nhất, xếp top 3, độ cao chỉ có 2800 mét, cũng là sông băng cổ độc

nhất vô nhị trên thế gian này.

Khác với những sông băng khác ở núi Côn Luân, nơi này ngoài tuyết trắng miên man không dứt còn có một mảng rừng nguyên sinh lớn, cổ thụ chọc trời.

Trong núi Côn Luân băng thiên tuyết địa lại có thể nhìn thấy thực vật xanh tươi, vô số kỳ hoa dị thảo đã được coi là một kỳ tích.

Nơi này cũng là nơi mà đại bộ phận người hái thuốc địa phương hy vọng tìm được nhất, nại hà vì sự tồn tại của Bạch Mao Lang Vương, đến nay cũng chỉ có Sơ Nhất từng đến đây, những người khác đều một đi không trở lại, đủ thấy sự hung hiểm của nơi này!

Hơn nữa, nơi nguy hiểm nhất của vùng này chính là dưới lòng đất tồn tại vô số hang động hố băng (băng khảm), sơ ý một chút là sẽ rơi vào trong đó.

Đến lúc đó liền cần vị hướng đạo Sơ Nhất này dẫn đường.

Mọi người nghe đến đây tinh thần lập tức phấn chấn, dù sao có thể nhìn thấy rừng cây xanh trong sâu thẳm núi tuyết vốn dĩ đã là một chuyện thần kỳ.

Lấy cảnh tượng thần kỳ của sông băng Thần Loa Câu làm mục tiêu, mọi người phát huy tối đa tiềm lực, liên tục gấp rút lên đường suốt bốn tiếng đồng hồ không hề ngơi nghỉ!

Giữa đường, vẫn là Sơ Nhất chủ động đề nghị mọi người tạm thời nghỉ ngơi chỉnh đốn nửa giờ để bổ sung thể lực.

Sau bữa trưa đơn giản, mọi người đi theo sau lưng Sơ Nhất, tiếp tục hành trình, đi bộ suốt ba tiếng đồng hồ trên đường núi.

Dọc đường, Sơ Nhất luôn để mắt đến tình trạng của mọi người, cố ý đi chậm lại để tiện bề chăm sóc cả đoàn.

Men theo những bãi đá vụn hoang lương, Sơ Nhất dẫn mọi người gian nan bước đi giữa chốn thâm sâu của núi tuyết, gió núi ập tới thổi khiến ai nấy đều không mở nổi mắt.

Con đường uốn lượn khúc khuỷu này, mặt đường phủ đầy đá vụn gập ghềnh, xưa nay chưa từng có ai đặt chân đến, Sở Viễn không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh.

Cảm nhận gió lạnh lẫm liệt trong không khí như dao cắt lướt qua gò má, thể chất mạnh như Sở Viễn mà cũng gần như mất đi cảm giác.

Càng đừng nói đến đám người Minh Thúc, Sở Viễn quay đầu lại nhìn, quả nhiên thấy Minh Thúc và Hàn Thục Na đang dìu nhau đi đứng run rẩy.

Chương 185

Khoảng cách đã tụt hậu so với Sở Viễn ít nhất hơn hai trăm mét, còn về phần A Hương, cơ bản đều là do Peter Hoàng cõng để di chuyển.

Chị em Dương Tuyết Lê dù sao cũng là con nhà võ, ngoại trừ chút phản ứng cao nguyên thì vẫn miễn cưỡng theo kịp bước chân Sở Viễn.

Có điều, ai nấy đều lộ vẻ mệt mỏi, thở hồng hộc!

Đi thêm một tiếng nữa dọc theo đường núi, mọi người đến trước một ngọn núi tuyết cao chọc trời, hơi ngẩng đầu lên liền cảm thấy sự hùng vĩ tráng lệ.

Đồng thời, đứng trước ngọn núi tuyết nguy nga này, ai nấy đều cảm thấy bản thân vô cùng nhỏ bé. "Sơ Nhất huynh đệ, còn phải đi bao xa nữa mới tới nơi?" Sở Viễn nhìn đám người mệt mỏi rã rời, đi lên đầu hàng ngũ hỏi Sơ Nhất đang dẫn đường.

Sơ Nhất nở một nụ cười, chỉ vào ngọn núi tuyết hùng vĩ trước mặt cười nói: "Đến rồi, sông băng Thần Loa Câu ở ngay trên ngọn núi tuyết này, Khách Lạp Mễ Nhĩ nằm ở bên trong!" Nhìn ngọn núi tuyết dốc đứng, vách đá dựng đứng, loại địa hình hiểm trở này nếu không có thiết bị leo núi chuyên nghiệp thì chắc chắn không lên nổi. "Ồ, đi bên này, men theo sườn tuyết đi thẳng lên là được, nhưng bò Tây Tạng không lên được đâu, tôi đi tìm chỗ cắm trại!" Nói xong, Sơ Nhất liền lùa bò Tây Tạng, tự mình quan sát xung quanh để tìm địa điểm hạ trại đêm nay. "Tiểu Ca, cái sườn tuyết này anh em mình leo lên nổi không?

Nhìn dốc vãi chưởng?" Bàn Tử nhìn độ cao của sườn tuyết phía

trước, vẻ mặt đầy nghi hoặc, tên Sơ Nhất này không phải dẫn đường linh tinh cho Bàn gia đấy chứ.

Sở Viễn lắc đầu, theo hắn biết thì đây chính là cửa ngõ vào sông băng Thần Loa Câu, người địa phương hay gọi là Đại Băng Khảm.

Muốn đi lên quả thực khá tốn sức, dọc đường đều là dốc băng từ bốn mươi đến sáu mươi độ, chỉ cần trượt chân một cái là ngã ngay.

Lúc này vô cùng thử thách kinh nghiệm của người dẫn đường như Sơ Nhất, phải chọn một con đường tương đối an toàn, độ dốc nhỏ mới được. "Được rồi, tìm chỗ cắm trại đi, chúng ta phải tin tưởng Sơ Nhất huynh đệ.

Bàn Tử, tối nay canh gác cho cẩn thận, đề phòng bầy sói!" Sở Viễn vẫn nhớ trong nguyên tác sẽ gặp bầy sói tập kích, mất đi Sói Vương rồi thì không biết có còn kiếp nạn này không.

Sơ Nhất là một trong những chiến lực quan trọng của đội ngũ, hắn không muốn đối phương xảy ra chuyện, Cửu Tầng Yêu Lâu còn cần sự giúp đỡ của anh ta.

Biết tin cả đoàn sắp an doanh trát trại, đám người Minh Thúc lập tức thở phào nhẹ nhõm, chuyến đi này coi như hành xác ông ta đủ đường.

Nếu không phải vì thi thể ngàn năm trong băng (Thủy Tinh Thi), ông ta có lẽ đã sớm bỏ cuộc, về thủ đô hưởng phúc rồi, nhưng cứ nghĩ đến đứa con phá gia chi tử ở nhà, đành phải cắn răng kiên trì.

Nghe được nghỉ ngơi, cuối cùng cũng cho ông ta cơ hội thở lấy hơi, nếu không thì bộ xương già này mệt chết mất.

Bên kia, Sở Viễn tìm đến Dương Tuyết Lê, hỏi thăm về những ghi chép liên quan đến Thần Loa Câu trong tập thơ của vua Gesar.

Ngày mai mọi người sẽ tiến vào đó, hắn phải tìm hiểu tình hình

trước để tránh gặp những tình huống bất ngờ không kịp trở tay.

Nghe yêu cầu của Sở Viễn, Dương Tuyết Lê khẽ nhắm mắt, hồi tưởng lại những ghi chép về Thần Loa Câu trong đầu, hồi lâu sau mới mở miệng nói: "Trong trường thi có chép, Thần Loa Câu trước kia là biển nội địa, dưới đáy biển có một con ốc biển khổng lồ biến thành yêu ma, thần thông quảng đại.

Để hàng phục con yêu quái này, Bồ Tát dùng Phật pháp vĩ đại nâng đại dương lên thành lục địa núi cao, chúng sinh mới thoát khỏi sự tàn sát của yêu quái.

Con yêu ma ốc biển này nguyện ý quy y cửa Phật, may mắn trở thành hộ pháp thần của Phật môn, mà thân xác nó thì hóa thành sông băng Thần Loa Câu." Sở Viễn thầm nghĩ tất cả truyền thuyết đều dựa trên sự thật nhất định, từ đó có thể thấy, truyền thuyết này không phải do người xưa bịa đặt ra.

Ngược lại giống như Phật môn biên soạn để tuyên truyền lý niệm tôn giáo "buông bỏ đồ đao, lập địa thành Phật".

Cáo biệt Dương Tuyết Lê, Sở Viễn đã có nhận thức sơ bộ về Thần Loa Câu, hắn xác định đây chắc chắn là một trong hai rãnh mộ táng hình rồng.

Nói như vậy, mộ của Quỷ Mẫu sơ đại nước Ma, Cửu Tầng Yêu Lâu nằm trên núi tuyết ít nhất phải ở gần sông băng Thần Loa Câu.

Một đêm không lời, cũng không xảy ra sự kiện bầy sói tập kích ban đêm, xem ra bầy sói quả thực đã rút lui. ...

Sáng sớm hôm sau, mọi người đeo hành lý lên lưng, đi theo sau Sơ Nhất men theo sườn băng chậm rãi tiến về phía trước.

Tiếc thay thiên công bất tác mỹ, đi được nửa đường thì bầu trời đột nhiên đổ tuyết lớn như lông ngỗng, vô nghi làm tăng độ khó cho

việc di chuyển.

Tuyết lớn bay tán loạn cũng ảnh hưởng đến tầm nhìn, trực tiếp dẫn đến việc cả đoàn đi hơn nửa ngày trời vẫn chưa xuyên qua vị trí sườn băng.

Tuy nhiên, Sơ Nhất lại không hề vội vã, vội vàng lên tiếng nhắc nhở mọi người đi chậm lại, tuyệt đối đừng nóng vội, cứ giẫm theo dấu chân của anh ta mà đi.

Sở Viễn lo lắng anh ta xảy ra chuyện, đi nhanh vài bước, sóng vai cùng Sơ Nhất tiến về phía ngọn núi tuyết nguy nga. "Sơ Nhất huynh đệ, sâu trong Khách Lạp Mễ Nhĩ có một nơi được bốn ngọn núi tuyết bao quanh, tôi gọi nó là Long Đỉnh, anh có biết không?" Nhân lúc chưa vội đi gấp, mọi người chậm rãi tiến bước, Sở Viễn tranh thủ hỏi Sơ Nhất về vị trí Long Đỉnh.

Sơ Nhất trầm ngâm một lát, dường như đã hạ quyết tâm gì đó, vừa đi vừa giới thiệu về lai lịch của núi tuyết Khách Lạp Mễ Nhĩ và Long Đỉnh.

Đúng như Sở Viễn suy nghĩ, Khách Lạp Mễ Nhĩ trong tiếng Tạng có nghĩa là Biển Tai Họa, mà Long Đỉnh nằm ngay trung tâm của Biển Tai Họa.

Địa hình ở đó phức tạp nhất, đặc biệt là trong thời tiết bão tuyết, sông băng cũng đang bắt đầu tan chảy, khắp nơi đều là khe băng và hố băng (băng đấu).

Trong hố băng còn có phễu băng, truyền thuyết kể rằng đó là nơi yêu ma tụ tập, càng là vùng cấm địa mà các cụ già trong nhà truyền miệng dặn dò.

Cứ như vậy, đi khoảng hai tiếng đồng hồ, gió tuyết ngừng thổi, mọi người mệt mỏi rã rời cuối cùng cũng đến được địa phận sông

băng Thần Loa Câu!

Nhìn Thần Loa Câu hùng vĩ trước mắt, đám người Minh Thúc mệt lả nằm vật ra đất, há miệng thở dốc, thế nào cũng không chịu đứng dậy. "Nhìn kìa, bốn ngọn núi tuyết lộ ra rồi!" Sơ Nhất đang quan sát hoàn cảnh xung quanh, đột nhiên chỉ vào ngọn núi tuyết hướng Tây Bắc, vẻ mặt kích động hét lớn với Sở Viễn.

Sở Viễn ngưng thần nhìn lại, chỉ thấy phương xa rừng rậm núi tuyết vô biên vô tế, vô số rừng cây bị băng tuyết vùi lấp, bốn ngọn núi tuyết nguy nga giữa đám đỉnh tuyết lại đặc biệt nổi bật!

Mọi người nghe Sơ Nhất nói, lập tức kích động nhìn theo hướng tay anh ta chỉ, quả nhiên đường nét của bốn ngọn núi tuyết hiện ra rõ ràng.

Mọi người đều biết, đây hẳn chính là vị trí "bốn ngọn núi tuyết bao quanh" được ghi chép trong cuốn kinh quyển cổ đại nước Ma của Minh Thúc.

Cũng là huyệt bảo phong thủy đỉnh cấp trong Mật Tông phong thủy - Phượng Hoàng Thần Cung!

Sở Viễn phóng mắt nhìn tới, quả nhiên khí tượng phi phàm, đây là bốn ngọn núi tuyết khổng lồ, cũng không biết đã tích tụ bao nhiêu năm.

Vạn nhất xảy ra tuyết lở, cảnh tượng đó tuyệt đối khiến người ta tuyệt vọng, nhớ tới cảnh trong nguyên tác, hắn liền sinh lòng ớn lạnh.

Đổ đấu (trộm mộ) đều sợ hãi loại tai họa thiên nhiên này, mặc cho anh có bản lĩnh tày trời, con người đứng trước nó căn bản chẳng đáng nhắc tới!

Thông qua hướng nhìn của Sơ Nhất, mọi người cuối cùng cũng nhìn rõ nơi Long Đỉnh tọa lạc, nhìn khoảng cách ít nhất còn phải đi

mất hai tiếng nữa.

Theo Sơ Nhất giới thiệu, nơi này vốn là một khu rừng sông băng, cuối rừng độ cao đột nhiên tăng vọt, hình thành một vùng bồn địa núi cao.

Bốn phía bồn địa chính là bốn ngọn núi tuyết có quy mô gần bằng nhau bao quanh, đúng như lời Sở Viễn miêu tả về Thiên địa chi tích cốt - Long Đỉnh.

Theo chỉ dẫn của kinh quyển cổ nước Ma, mộ của Quỷ Mẫu thế hệ đầu tiên - Cửu Tầng Yêu Lâu, nằm ngay dưới lớp băng tại Long Đỉnh này.

Nghe Sơ Nhất nói vậy, tinh thần mọi người lập tức phấn chấn, đặc biệt là Minh Thúc, nóng lòng chiêu hô mọi người mau chóng lên đường.

Nhìn dáng vẻ là muốn một mạch đi tới đích, đến Long Đỉnh trước khi trời tối để tìm vị trí Cửu Tầng Yêu Lâu.

Sơ Nhất khẽ gật đầu, dẫn mọi người tiếp tục tiến về phía Long Đỉnh.

Nơi này quanh năm tuyết lớn bao phủ, thảm thực vật rừng nguyên sinh bị phong tuyết che lấp.

Để phòng ngừa có người rơi xuống dưới lớp băng, Sơ Nhất chỉ có thể cẩn thận từng li từng tí, men theo lớp tuyết tích tụ ở sống núi tuyết mà chậm rãi tiến lên.

Cứ thế, cả đoàn đi được khoảng hai tiếng thì bắt đầu kiệt sức, đội ngũ kéo dài thành hình rắn bò chậm chạp.

Hàn Thục Na thở hồng hộc nhìn Minh Thúc đi phía trước, trong lòng oán trách không thôi, cả ngày chỉ nghĩ đến Thủy Tinh Thi, sắp đến nơi rồi thì kích động đến mức vợ cũng không màng, để bà cô già

này lủi thủi một mình, được lắm.

Thấy mọi người cắm đầu đi không quay lại, cô ta tức khí chống gậy chọc mạnh xuống đất, còn định chửi thề một câu.

Chương 186

"Rắc rắc!" Đột nhiên, tiếng băng nứt vang lên bên tai, dọa Hàn Thục Na vội vàng ngồi thụp xuống, không dám động đậy. "Uỳnh!" Chỉ thấy lớp băng dưới chân cô ta bỗng nhiên đứt gãy, cả cơ thể mạnh mẽ rơi xuống, phát ra tiếng kêu cứu ngắn ngủi rồi biến mất.

Kèm theo vô số vụn băng, cơ thể Hàn Thục Na rơi xuống năm sáu mét rồi đập mạnh xuống đất, phát ra tiếng rên rỉ đau đớn khe khẽ.

Hiển nhiên, rơi xuống lớp băng khiến cả người cô ta đều choáng váng, chưa kịp phản ứng thì cơn đau thấu tim đã lan khắp toàn thân.

Cơn đau khiến sắc mặt Hàn Thục Na trắng bệch, cả người co rút lại, không thốt nổi một lời.

Mọi người nghe tiếng động quay lại nhìn thì đã không thấy bóng dáng cô ta đâu, chỗ Hàn Thục Na vừa đứng hiện ra một cái hố băng (băng đấu) đen ngòm. "Thục Na!" Minh Thúc ở gần nhất, không thấy bóng dáng Hàn Thục Na đâu thì sợ đến mặt cắt không còn giọt máu, chạy nhanh về phía mép hố băng.

Minh Thúc cẩn thận nhoài người, vẻ mặt lo lắng nhìn vào trong hang, miệng không ngừng gọi tên Hàn Thục Na.

Nhưng Hàn Thục Na vẫn chưa hoàn hồn sau cơn đau, không thể đáp lại Minh Thúc, điều này càng làm Minh Thúc thêm cuống cuồng.

Sơ Nhất thấy đội ngũ thiếu người, trong lòng thót một cái, nơi này đâu đâu cũng là khe băng và hố băng, nếu rơi xuống thật thì phiền phức to.

Đợi anh ta đi tới gần Minh Thúc mới thở phào nhẹ nhõm, may là hố băng (băng đấu), nếu là khe băng hoặc phễu băng thì xuống vớt

người cũng khó.

Đợi Sở Viễn chạy tới nơi, Hàn Thục Na bên dưới đã tỉnh táo lại, còn biết khôn ngoan dùng đèn pin ra hiệu cho mọi người.

Nhìn lỗ hổng sông băng hình dạng như cái chậu cái đấu dưới chân, Sở Viễn tìm hai sợi dây thừng, cố định một đầu rồi thả xuống.

Minh Thúc bên cạnh thấy dây thừng cố định xong, chộp lấy định xuống cứu Hàn Thục Na trước, liền bị Sở Viễn ngăn lại.

Đã gần sáu mươi tuổi rồi, trong tình huống không có bảo hộ an toàn mà xuống như vậy, khéo lát nữa phải cứu cả hai người. "Minh Thúc, ngài cứ nghỉ ngơi đi, tôi với Tiểu Ca xuống dưới, đưa bà chị kia lên rồi tính sau!" Bàn Tử nhận lấy dây thừng từ tay Minh Thúc, nhướng mày nói, không nói gì khác chứ tình cảm của cặp vợ chồng già này tốt thật. "Bàn gia, nhất định phải cứu Thục Na nhé, Minh Thúc tôi sẽ hậu tạ cậu." Minh Thúc cũng biết sức khỏe mình, vừa rồi là do quá sốt ruột, nhìn Bàn Tử buộc dây thừng, vội vàng cao giọng dặn dò.

Thấy Minh Thúc lo sốt vó, Sở Viễn khuyên giải vài câu, đeo khóa an toàn, đi theo sau Bàn Tử, ném pháo sáng lạnh xuống trước.

Ánh sáng tím yêu dị soi rõ hang động dưới lòng đất, quả nhiên thấy Hàn Thục Na đang co rút người, rên rỉ khẽ khàng.

Xem ra là hoảng sợ quá độ, không có gì đáng ngại, Sở Viễn gật đầu với Bàn Tử, hai người thuận theo dây thừng trượt thẳng xuống.

Xuống đến đáy hang, Bàn Tử phát hiện đây là một cái hang băng không lớn không nhỏ, ánh sáng tím từ pháo lạnh chiếu sáng bốn phía vách tường băng.

Đợi Bàn Tử nương theo ánh đèn nhìn lên vách tường, lập tức kinh hô, đây nào phải hang băng gì, rõ ràng là một gian mộ thất!

Chỉ thấy trong bốn vách băng xung quanh, phong ấn mười mấy thi

thể mặc liệm phục sẫm màu, những thi thể này lại giữ tư thế đứng cúi đầu.

Giống như đã sống lại, cúi đầu nhìn chằm chằm vào Hàn Thục Na đang nằm giữa đất, khiến Bàn Tử lạnh toát sống lưng.

Đúng là tà môn, hắn lần đầu tiên thấy có người dùng hình thức mai táng kiểu này. "Mẹ kiếp, đám này là bảo vệ gác cổng à, chết rồi còn không quên canh gác!" Bàn Tử cố nén bất an trong lòng, cố tỏ ra thoải mái cười mắng.

Sở Viễn xuống tới nơi, việc đầu tiên là kiểm tra thương thế cho Hàn Thục Na, chưa phát hiện gãy xương nhưng cô ta cứ kêu đau, chắc là bong gân chân.

Cẩn thận dìu Hàn Thục Na dậy, Sở Viễn mới nhìn theo ánh mắt Bàn Tử, phát hiện cổ thi bị phong ấn trong vách tường. "Đây chắc là mộ thất của một vị giáo chủ Luân Hồi Tông nào đó.

Trong trường thi của vua Gesar có chép, Luân Hồi Tông là những kẻ đi theo tín ngưỡng của nước Ma.

Họ giữ lại rất nhiều truyền thừa tôn giáo của nước Ma, sùng bái vực sâu và hang động, cho nên những thi thể này mới được bày thành bộ dạng như vậy." Dương Tuyết Lê đột nhiên xuất hiện sau lưng mọi người, hóa ra Minh Thúc thấy hai người xuống lâu không có động tĩnh, Dương Tuyết Lê liền tự cáo phấn dũng xuống xem.

Vừa nhìn thấy dáng vẻ cổ thi trong vách băng, cô liền nhớ tới những nội dung về nước Ma mà Akhe từng truyền thụ trong trường thi.

Thấy mọi người nghi hoặc, Dương Tuyết Lê mới mở miệng giải thích. "Có điều, bọn họ vây thành một vòng tròn, rốt cuộc là đang nhìn cái gì?" Điểm này khiến Dương Tuyết Lê rất tò mò, trong trường thi

cũng không có ghi chép liên quan.

Nghe câu hỏi của Dương Tuyết Lê, Sở Viễn và Bàn Tử lập tức quay người nhìn về vị trí trung tâm hang băng, Dương Tuyết Lê cũng bước tới.

Ba người ăn ý đi đến chỗ Hàn Thục Na vừa nằm, chỉ thấy một cột đá cao nửa người trấn áp tại trung tâm thất.

Bàn Tử nhìn phù văn trên cột đá, mù tịt không hiểu gì, nghĩ đoạn, hắn trực tiếp dùng sức bê cột đá sang chỗ khác.

Trong nháy mắt, lộ ra mặt băng phẳng lì bóng loáng, trên mặt băng khắc đầy phù văn thần bí khó lường, dưới băng có một bóng người mông lung.

Quái dị là bóng người này lại cuộn tròn thành một cục giống như hài nhi trong nước ối, bị người ta phong ấn dưới lớp băng dày.

Thấy cảnh này, mấy người lập tức hít một hơi khí lạnh, tư thế kỳ quái thế này lộ ra tà khí rất nặng, kẻ này tuyệt đối không phải loại thiện lương.

Sở Viễn ngăn Bàn Tử đang nóng lòng muốn thử lại, trầm giọng nói: "Không được manh động, bên trong này không đơn giản, chúng ta lên trên rồi nói, phải tính toán kỹ lưỡng!" Bàn Tử thấy vẻ mặt căng thẳng hiếm thấy của Sở Viễn, lập tức dập tắt ý định đùa cợt, gật đầu thật mạnh.

Nhìn thi thể dưới lớp băng, ánh mắt Sở Viễn lóe lên, cái xác cổ hiếm thấy này hắn nhất định phải lấy, nhưng làm sao để không kích hoạt nghiệp hỏa thiêu xác thì cần phải cân nhắc kỹ.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn bảo Hàn Thục Na lên trên nghỉ ngơi trước, tuy không gãy xương nhưng vết thương ở chân cần được điều trị.

Lên đến mặt đất, Sở Viễn gọi Sơ Nhất, chuẩn bị cắm trại ngay tại

đây, ngôi mộ giáo chủ Luân Hồi Tông này hắn quyết định phải mở.

Một mặt, cổ thi này đúng là vô giá, mặt khác cũng là muốn tìm thêm manh mối về Cửu Tầng Yêu Lâu.

Hơn nữa, lớp băng dưới hố băng này đều đã ngàn năm tuổi, không phun nước gừng thì căn bản không đào nổi.

Rất nhanh, bốn đỉnh lều trại đã được dựng xong, Bàn Tử cũng xách thiết bị phun nước gừng chậm rãi đi về phía hố băng bên dưới, chuẩn bị khai quật.

Ngược lại là Minh Thúc cứ đứng mãi ngoài lều, nhìn Bàn Tử đang hi hi ha ha, trên mặt thoáng qua một tia lo lắng. "Sao thế, cái này chẳng phải chưa đến Cửu Tầng Yêu Lâu à?

Ông vội cái gì, cái bên dưới kia đâu phải Thủy Tinh Thi!" Hàn Thục Na soi gương liên tục kiểm tra vết xước trên mặt, thấy Minh Thúc thở ngắn than dài trong lều bèn an ủi.

Là người đầu ấp tay gối với Minh Thúc, cô ta lạ gì nỗi phiền lòng của người đàn ông này, có điều lúc này Peter Hoàng chắc cũng đang ở bên dưới.

Cô ta tin rằng, dù cho dưới lớp băng kia thực sự là Thủy Tinh Thi, đám Sở Viễn trước mặt Peter Hoàng cũng chẳng làm nên trò trống gì.

Đối mặt với lời an ủi của Hàn Thục Na, sắc mặt Minh Thúc hơi khá lên, sau đó lại thấp giọng nói: "Bất kể thế nào, lát nữa nhất định phải nhìn sắc mặt tôi mà hành sự!" Hàn Thục Na thấy vậy vội gật đầu, nhu tình như nước cười nói: "Yên tâm đi, em có bao giờ làm hỏng việc của ông đâu!" Minh Thúc lúc này mới thả lỏng ngồi xuống, nhìn Hàn Thục Na đang cười mỉm trước mắt, hồi lâu sau ông ta mới mở miệng: "Thục Na, tôi thật không biết nếu không có em thì tôi sống thế nào?" Nghe vậy, Hàn Thục Na nũng nịu hừ một tiếng, lườm ông

ta một cái đầy vũ mị, cười duyên nói: "Thế mới phải chứ, nếu không thì mười mấy năm nay tôi hầu hạ ông công cốc à.

Mau ăn chút gì đi, lát nữa còn phải xuống hố băng xem cổ thi đấy!" Minh Thúc nhìn Hàn Thục Na kiều diễm, ánh mắt bỗng chốc si mê, dường như thời gian quay ngược về buổi chiều mười mấy năm trước.

Chính mình cứu cô gái trẻ ấy từ trên chiếc thuyền đen ở Nam Hải, không ngờ thoắt cái đã mười mấy năm trôi qua.

Cô bé rụt rè năm nào giờ đã thành đại cô nương vũ mị động lòng người, đi theo mình đúng là thiệt thòi cho cô ấy.

Đợi lần này lấy được Thủy Tinh Thi, Minh Thúc thầm thề, trả hết nợ nần cho con trai xong sẽ đưa Thục Na đi du lịch khắp cả nước.

Hưởng thụ thật tốt thế giới chỉ thuộc về hai người bọn họ!

Dường như cảm nhận được ánh mắt nóng rực của Minh Thúc, Hàn Thục Na vội đặt chiếc gương nhỏ xuống, vẻ mặt tình tứ nhìn Minh Thúc. "Ách, hay là cháu ra ngoài trước nhé?" Nhìn cảnh cha nuôi và dì Hàn rải "cơm chó", A Hương trực tiếp đảo mắt, rụt rè hỏi nhỏ.

Tuy nhiên khóe miệng cô bé làm sao cũng không nén được nụ cười, hóng chuyện hóng ngay trên đầu cha nuôi, khiến cô bé thầm buồn cười.

Chương 187

Thấy thần tình của A Hương, Minh Thúc lập tức đỏ mặt tía tai.

Mẹ kiếp, A Thúc ta tuổi già khó giữ mình rồi! ...

Bên trong mộ thất hố băng.

Sở Viễn nhìn quanh bốn phía vách tường mộ thất chứa cổ thi, theo hắn thấy Cửu Tầng Yêu Lâu chắc chắn là thánh địa trong mắt Luân Hồi Tông.

Ngôi mộ thất này là lăng tẩm của một vị giáo chủ Luân Hồi Tông, tất nhiên sẽ bao quanh Cửu Tầng Yêu Lâu, để dù chết đi vẫn được triều thánh.

Còn cổ thi trong vách tường chắc chắn là người đi theo vị giáo chủ này, là tín đồ bồi táng.

Căn cứ theo kinh quyển giới thiệu, những ngôi mộ giáo chủ Luân Hồi Tông như thế này ít nhất còn năm cái nữa, đào thi thể của lão ra nhất định sẽ thu hoạch được manh mối về Cửu Tầng Yêu Lâu. "Bàn Tử, tôi đi thắp nến, đợi đào cái xác này ra, căn cứ vào hướng nằm của nó là có thể định vị được Cửu Tầng Yêu Lâu." Sở Viễn sai Bàn Tử phun nước gừng ở đây, còn hắn phải đi về góc Đông Nam thắp nến trước.

Tuy đây là một gian mộ thất trong hố băng, nhưng quy tắc của Mạc Kim Hiệu Úy cái gì cũng không thể thiếu, nghi thức cảm "người thắp nến, ma thổi đèn" vẫn phải có.

Không lâu sau, Sở Viễn liền thắp một cây nến chắn gió ở góc Đông Nam, khẽ gật đầu với Bàn Tử và Peter Hoàng.

Hai người thấy thế liền cúi đầu phun nước gừng xuống nền đất

trung tâm mộ thất, đợi khoảng vài phút, màu sắc mặt băng bắt đầu biến đổi.

Ba người nhìn nhau rồi mỗi người cầm một dụng cụ phá băng, đập mạnh vào mặt đất đã tẩm nước gừng, lập tức vụn băng bay tứ tung.

Hồi lâu sau, một khối băng dài rộng nửa mét bị Bàn Tử đào lên, di chuyển sang bên cạnh, Sở Viễn cũng chăm chú nhìn cây nến ở góc Đông Nam.

Phù, ngọn lửa rất ổn định, xem ra chỉ khi di chuyển thi thể mới kích hoạt nghiệp hỏa, chỉ cần tốc độ đủ nhanh, đối với hắn thì đơn giản. "Để tôi xem xem, dưới đó rốt cuộc là cổ thi gì?" Ba người Sở Viễn còn chưa nhìn kỹ, Minh Thúc và Hàn Thục Na đã không kìm nén được tò mò, theo dây thừng tụt xuống, ánh mắt nhiệt thiết nhìn chằm chằm vào cổ thi.

Minh Thúc rất rõ loại cổ thi tàng dưới huyền băng ngàn năm này giá trị chưa chắc đã thấp hơn Thủy Tinh Thi, tự nhiên lòng hiếu kỳ nổi lên.

Chỉ thấy đây là một thi thể cực lớn toàn thân màu trắng, cơ thể bao phủ tầng tầng hạt trắng, giống như một lớp kén.

Quỷ dị là cổ thi hai tay ôm gối, cơ thể cuộn tròn thành một cục, dường như muốn chuyển hóa về tư thế nguyên thủy của thai nhi trong bụng mẹ.

Sở Viễn đoán cái này có khả năng liên quan đến giáo lý của Luân Hồi Tông.

Luân Hồi mà, chẳng phải là mưu cầu sau khi chết có thể chuyển thế trùng sinh sao? "Đến đây, để nhân sĩ chuyên nghiệp xem thử nào.

Thục Na, mau lại đây." Minh Thúc đẩy mọi người ra, dắt tay Thục

Na để cô ta đến bên cạnh cổ thi phẩm giám thi thể giáo chủ Luân Hồi này.

Sở Viễn nhíu mày nhìn Minh Thúc và Hàn Thục Na, đúng là lời hay khó khuyên quỷ muốn chết, cứ dựa vào cái tính tham lam này của Minh Thúc, Hàn Thục Na sớm muộn cũng bị ông ta hại chết!

Hàn Thục Na lúc này thương thế đã hồi phục, đeo một đôi găng tay trắng, thần tình nghiêm túc nói: "Hoàn cảnh cực đoan ở nơi này quả thực cực kỳ có lợi cho việc bảo quản cổ thi!" Nói xong, cô ta lấy ra một chiếc kính lúp chuyên dụng, ghé sát vào quan sát những hạt trắng trên cổ thi, trầm giọng nói: "Đây chính xác là Tuyết Sơn Kim Thân Mộc Nãi Y!" Nghe Hàn Thục Na nói thế, Minh Thúc cười tít cả mắt: "Phất rồi, lần này phất to rồi!" Nhìn nụ cười đắc ý đầy vẻ bỉ ổi của Minh Thúc, Sở Viễn và Bàn Tử nhìn nhau, cảm thấy cạn lời, thế này mà cũng là đại gia Hồng Kông à? "Minh Thúc, cái xác ướp này tôi biết, nhưng Kim Thân là ý gì?

Là làm bằng vàng ròng à?" Bàn Tử liếc nhìn Minh Thúc đang kích động, nghi hoặc hỏi. "Hừ, tên béo kia, cậu đúng là ngoại đạo rồi." Nghe Minh Thúc gọi mình không khách khí như vậy, Bàn Tử tức đến nghiến răng, chẳng phải chỉ là hiểu biết chút về cổ thi thôi sao?

Có gì mà ghê gớm. "Đây là một phương thức xử lý thi thể vô cùng phức tạp.

Đầu tiên phải cố định hình thái thi thể, sau đó đặt vào quan tài đá.

Bên trong lấp đầy muối hồ, ba tháng sau đợi muối hoàn toàn hấp thụ, rồi bôi lên người các loại hương liệu cùng dược chất.

Đợi những chất này dần dần cứng lại, cuối cùng dát lên người một lớp vảy vàng (dung kim tất bì), gọi là Kim Thân!" Minh Thúc thở hồng hộc vừa múa tay múa chân giải thích cho mọi người, quy trình chế tác Tuyết Sơn Kim Thân Mộc Nãi Y quả thực khiến người ta mở

rộng tầm mắt.

Nghe Minh Thúc giải thích, Sở Viễn càng xác định cổ thi này chính là một trong những giáo chủ Luân Hồi Tông, dù sao phương thức xử lý thi thể phức tạp thế này cũng chỉ có người thân phận cực cao mới có tư cách hưởng thụ.

Bàn Tử nghe đến ngây cả người, chẳng phải chỉ là một cái bánh chưng (xác chết) thôi sao, lại còn có quy trình chế tác phức tạp thế, đúng là rảnh rỗi sinh nông nổi!

Nghĩ đến đây, Bàn Tử chần chừ nhìn Minh Thúc hỏi: "Thế cái Kim Thân Mộc Nãi Y này chắc đáng giá cả đống tiền nhỉ!" Minh Thúc nghe vậy trong lòng rất coi thường, ngoại đạo đúng là ngoại đạo, vẻ mặt khoe khoang cười nói: "Đương nhiên rồi, tôi nói cho cậu biết, thứ này không có 10 triệu thì tuyệt đối không thể bán!" Ngay cả người bình dị gần gũi như Sở Viễn nghe câu này cũng cảm khái không thôi, không hổ là buôn cổ thi, thứ này lại đáng giá đến thế. "Peter, đưa cái xác ướp này lên trên!" Minh Thúc ánh mắt rực lửa nhìn Tuyết Sơn Kim Thân Mộc Nãi Y dưới chân, chỉ huy Peter Hoàng. "Khoan đã!" Sở Viễn đưa tay ngăn Peter lại, ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào cây nến ở góc Đông Nam, chỉ thấy trong không gian kín mít ngọn lửa đang lay động bất định!

Minh Thúc vốn tưởng Sở Viễn phản đối việc di dời thi thể, vừa định mở miệng thì thấy mọi người thần tình căng thẳng nhìn về hướng Đông Nam. "Sao thế, hướng Đông Nam có cái gì à mà các người làm bộ mặt đó!" Minh Thúc cười đùa nói, đồng thời cũng nghi hoặc nhìn về hướng Đông Nam, ngọn nến vốn đang lay động bỗng nhiên bị dập tắt! "Gà gáy đèn tắt không sờ vàng!" "Cẩn thận!" Sở Viễn nhanh tay lẹ mắt đẩy Minh Thúc ra.

Một cột lửa màu xanh lam khổng lồ đột nhiên từ ngay dưới thân

Kim Thân Mộc Nãi Y phun lên.

Chỉ thấy ngọn lửa này mang theo tiếng gào thét chói tai, từ lớp băng dưới chân mọi người phun thẳng lên mặt đất bên ngoài, dọa cho đám Sơ Nhất đang canh giữ bên trên kêu lên thất thanh, vẻ mặt kinh hãi nhìn ngọn lửa. "Thục Na, Thục Na!" Minh Thúc ngã trên mặt đất, trơ mắt nhìn Hàn Thục Na do bị ngọn lửa màu xanh lam phun trúng chính diện, cả cơ thể đều bị ngọn lửa bao phủ. "A!" Minh Thúc tận mắt nhìn Hàn Thục Na đang cúi người kiểm tra, khoảng cách gần nhất, trực tiếp bị ngọn lửa xanh thiêu trúng mặt, ngay cả ngũ quan cũng bị thiêu trụi.

Trên khuôn mặt đầy than đen, diện mục hoàn toàn thay đổi, chỉ còn lại hai hàm răng nhấp nhô không đều, tử trạng vô cùng thảm liệt, khủng bố!

Nhìn thấy cô ta rơi vào kết cục này, thân thể Minh Thúc lảo đảo hai cái, phát ra một tiếng thống khổ hối hận rồi ngất lịm đi.

Peter Hoàng ở gần nhất vội vàng lao lên đỡ lấy Minh Thúc, sắc mặt lo lắng nhìn ông ta, liên tục bấm nhân trung!

Còn đám người Sở Viễn thì nép sát vào vách băng, tuy không tiếp xúc với ngọn lửa xanh nhưng cảm giác thiêu đốt vẫn khiến người ta khó chịu.

Trong chốc lát, hiện trường bên trong mộ thất hố băng trở nên hỗn loạn. "Sở Viễn, bên dưới xảy ra chuyện gì rồi, ngọn lửa vừa nãy là sao?" Ngọn lửa xanh thiêu đốt kinh động đến những người khác trên mặt đất, Dương Tuyết Lê nghe tiếng kêu gào dưới hố băng không khỏi lo lắng hỏi. "Đừng xuống đây, vừa rồi kích hoạt cơ quan mộ thất rồi!" Sở Viễn nghe tiếng liền rọi đèn pin lớn tiếng đáp lại.

Hắn thấy Hàn Thục Na nằm dưới đất bất động, khả năng là đã tử vong tại chỗ.

Mắt thấy mỹ nhân quang tiên lượng lệ như vậy cuối cùng lại rơi vào kết cục thế này, Sở Viễn tìm một tấm chăn lông đắp lên người cô ta.

Bất kể lúc sống thế nào, sau khi chết cũng nên cho chút thể diện, Sở Viễn cũng không muốn người khác nhìn thấy thảm trạng này của Hàn Thục Na kẻo bị dọa sợ.

Lúc này, thế lửa của Vô Lượng Nghiệp Hỏa đã dừng lại, Sở Viễn nhìn quanh, ngoại trừ Hàn Thục Na bị lửa thiêu thân, Minh Thúc hôn mê thì những người khác không bị thương.

Ai nấy đều tim đập chân run nhìn Hàn Thục Na ngã trên đất, lòng đầy sợ hãi.

Sở Viễn đi vào lớp băng chứa cổ thi, Tuyết Sơn Kim Thân Mộc Nãi Y vốn có đã bị thiêu thành một đống than đen, hoàn toàn mất giá trị.

Quả nhiên, Sở Viễn nhìn thấy dưới thân cổ thi có một cái lỗ to bằng bàn tay, nghĩ là ngọn lửa xanh chính là từ đây phát ra.

Trước đó hắn nghe Dương Tuyết Lê giới thiệu về Luân Hồi Tông có nhắc tới loại lửa xanh này, chính là "Vô Lượng Nghiệp Hỏa" mà Luân Hồi Tông tín phụng.

Truyền thuyết kể rằng ngọn nghiệp hỏa này có thể thiêu linh hồn con người thành tro bụi, đặc biệt là có thể tẩy rửa linh hồn của những kẻ tội nghiệt thâm trọng.

Chương 188

Không ngờ lại có người bố trí cơ quan ngoan độc đến thế, cũng may mấy người bọn họ đứng khá xa cổ thi, nếu không hậu quả không dám tưởng tượng.

Xem ra giáo chủ Luân Hồi Tông đúng là thà ngọc đá cùng vỡ cũng không để thi thể mình bị trộm đi, thủ đoạn phòng trộm quả thực hiếm thấy.

Quan sát gian mộ thất hố băng này một lượt, Sở Viễn chỉ hy vọng sau này những chuyện yêu ma quỷ quái thế này ít xảy ra một chút thì tốt hơn!

Sở Viễn gọi Bàn Tử một tiếng, chuẩn bị đưa Minh Thúc lên trước, cuối cùng vận chuyển thi thể Hàn Thục Na lên sau.

Trở lại mặt đất, Sở Viễn phát hiện mọi người vây quanh thi thể Hàn Thục Na, lẳng lặng thương tâm, đặc biệt là A Hương khóc to nhất.

Có thể thấy tình cảm hai người rất sâu đậm, thấy cô bé định vén chăn lên nhìn Hàn Thục Na lần cuối, Sở Viễn vội tiến lên ngăn lại kịp thời.

Nếu để cô bé nhìn thấy Hàn Thục Na đã diện mục hoàn toàn thay đổi, không khéo bị dọa ra bệnh gì cũng nên! "Thục Na!" Minh Thúc lúc này đã tỉnh lại, lảo đảo đẩy mọi người ra, quỳ xuống trước mặt Hàn Thục Na đau khổ rơi lệ, trong lòng đầy hối hận.

Nhìn ông ta nước mắt lưng tròng, bộ dạng thương tâm quá độ, người ngoài nhìn vào cũng thấy có chút đồng cảm, Bàn Tử cũng hiếm khi an ủi ông ta vài câu.

Thấy Minh Thúc quỳ trước thi thể kể lể chuyện quá khứ hai người, những sự tích yêu nhau thật lòng khiến mọi người cảm thán sự nhỏ bé của sinh mệnh.

Cuối cùng dưới sự khuyên giải của A Hương, Minh Thúc mệt mỏi trở về trong lều, ảm đạm thương tâm, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng ông ta khóc nấc.

Qua vụ ngôi mộ giáo chủ Luân Hồi Tông cũng khiến mọi người bị hành hạ đủ đường, Sở Viễn nhìn thời gian đã rất muộn, dặn dò mọi người nghỉ ngơi.

Lúc này, bầu trời đã dần tối, không trung bắt đầu đổ tuyết lớn, Sở Viễn và Sơ Nhất gác đêm bên đống lửa ngoài lều.

Hai người phụ trách nửa đêm đầu, Bàn Tử và Peter Hoàng phụ trách nửa đêm sau, tuy Sói Vương đã bị tiêu diệt nhưng vẫn phải đề phòng dã thú khác tập kích.

Thời gian trôi qua rất nhanh, bất tri bất giác đã quá nửa đêm, Sở Viễn và Sơ Nhất câu được câu chăng trò chuyện. "Soạt soạt!" Đột nhiên, một tiếng động khẽ khàng thu hút sự chú ý của Sở Viễn, chỉ thấy cách đống lửa không xa ẩn ước truyền đến tiếng vang.

Đó chính là nơi đặt thi thể Hàn Thục Na!

Sở Viễn định thần nhìn kỹ, lúc này trên tấm chăn lông đã phủ một lớp tuyết, thi thể dưới chăn đột nhiên giật một cái, thực sự dọa người. "Cạch!" Sở Viễn chậm rãi đứng dậy, kéo chốt súng tiểu liên, nắm chặt súng, giơ đèn pin soi về phía đó.

Cảm giác được động tác của Sở Viễn, Sơ Nhất bên cạnh cũng sắc mặt trầm trọng đứng dậy, ánh mắt nhìn chằm chằm vào thi thể dưới tấm chăn.

Đột nhiên, một bàn tay cháy đen sì lại chậm rãi từ dưới chăn thò

ra, thi thể bên trong không ngừng vặn vẹo, giãy giụa rồi từ từ đứng dậy.

Cuối cùng nó xoay người lại, khuôn mặt vốn cháy đen như than bỗng nhiên biến thành một mảng trắng bệch, trên khuôn mặt trắng toát không có mắt và mũi.

Chỉ có hai hàm răng nhọn hoắt và dày đặc hiện ra rõ mồn một, thấy nó biến thành cái dạng quỷ quái này, dọa hai người lùi lại mấy bước.

Hách nhiên là Hàn Thục Na đã bị Vô Lượng Nghiệp Hỏa thiêu chết, cô ta lại bị một sức mạnh thần bí nào đó làm cho sống lại!

Đùa gì thế này?

Đây mẹ kiếp là yêu quái gì!

Sở Viễn trợn mắt há hốc mồm nhìn Hàn Thục Na tứ chi cứng đờ, trong lòng xẹt qua một loạt dấu hỏi, mình bỏ sót tình tiết gì à? "Đoàng!

Đoàng!" Sơ Nhất bên cạnh nhanh tay lẹ mắt, dường như nghĩ tới điều gì, sắc mặt đại biến, vội vàng nâng súng tiểu liên lên sấy một tràng.

Tiếng súng chấn động màng nhĩ lập tức đánh thức những người khác trong lều, mọi người vội vàng mặc quần áo, cầm vũ khí lao ra. "Thục Na, em chưa chết à, em định đi đâu?" Hàn Thục Na bị Sơ Nhất bắn trúng liền nhanh chóng xoay người bỏ chạy, Minh Thúc vừa vặn nhìn thấy bóng dáng quen thuộc này, theo bản năng mở miệng hỏi. "Gào!" Hàn Thục Na phát ra một tiếng rít chói tai, hất tung tấm chăn trên đất, lộ ra một khe hở hẹp dài, không chút do dự nhảy xuống. "Thục Na!" Minh Thúc còn định xông lên đuổi theo thì bị Bàn Tử bên cạnh túm chặt lại, hét lớn: "Minh Thúc, ông điên rồi, ông muốn chết à?

Đó không phải bà chị kia đâu, ông nhìn cho rõ!" Dường như muốn xác định điều gì, Minh Thúc giãy khỏi tay Bàn Tử, đi đến bên khe nứt, cầm đèn pin soi xuống dưới.

Lúc này, Hàn Thục Na vừa khéo quay đầu lại trên vách đá dựng đứng, trên mặt là một mảng trắng mờ mịt, dọa Minh Thúc tay chân bủn rủn.

Chiếc đèn pin trong tay Minh Thúc rơi thẳng xuống, đây đâu còn là Hàn Thục Na quen thuộc của ông ta, quả thực chính là một con yêu quái!

Hàn Thục Na nhìn chiếc đèn pin đang rơi xuống, giật mình kinh hãi, tứ chi móc vào vách đá bò nhanh xuống bóng tối sâu thẳm của sông băng, bóng dáng dần biến mất.

Khi những người khác tiến lên cúi xuống xem xét thì vực băng chật hẹp này dường như vô biên vô tế, đã không còn nhìn thấy bóng dáng Hàn Thục Na. "Peter, mau xuống xem xem, có đuổi kịp Thục Na không!" Minh Thúc ra lệnh cho Peter Hoàng bên cạnh trong trạng thái mất kiểm soát.

Peter Hoàng không chút do dự, đeo súng tiểu liên lên lưng, chuẩn bị quay lại tìm dây thừng xuống dưới truy tìm tung tích Hàn Thục Na. "Khoan đã, Minh Thúc, cái phễu băng này sâu không biết bao nhiêu mét, bên trong khe hở chằng chịt, cực dễ mất phương hướng." Nói đến đây, giọng Sở Viễn khựng lại, nhìn Sơ Nhất một cái rồi tiếp tục nói: "Bà chị kia cũng không biết là trá thi hay bị nhập xác, cực kỳ nguy hiểm, trong không gian kín mít thế này một khi nổ súng sẽ dẫn đến tuyết lở.

Chúng ta cứ quay về trước đã, bàn bạc kỹ hơn!" Đợi mọi người trở lại trong lều sưởi ấm, vây quanh bàn tán về Hàn Thục Na, cứ nghĩ đến tình huống ban nãy vẫn còn tim đập chân run!

Nghĩ đến đây, mọi người bắt đầu anh một câu tôi một lời thảo luận về nguyên nhân Hàn Thục Na biến dị, bàn mãi cũng không có kết quả.

Sơ Nhất phảng phất nghĩ tới điều gì, vỗ tay cái bốp, lớn tiếng nói: "Tôi biết là cái gì rồi, cô ấy chắc là bị Tuyết Di Lặc trong truyền thuyết quấn lấy rồi." Tuyết Di Lặc?

Mọi người vẻ mặt mê hoặc nhìn Sơ Nhất, rất hiển nhiên, từ này đối với mọi người đều rất xa lạ!

Thấy mọi người đầy vẻ nghi hoặc, Sơ Nhất thẳng lưng, thần tình ngưng trọng giải thích: "Hai năm trước, tôi nghe nói ở vách núi Ma Kiệt trên Côn Luân từng gặp chuyện này, nhưng vùng Khách Lạp Mễ Nhĩ này lại chưa từng xuất hiện Tuyết Di Lặc." Dương Tuyết Lê nhíu mày, cô tra trong trường thi cũng không thấy ghi chép về Tuyết Di Lặc, không khỏi tò mò hỏi: "Tuyết Di Lặc này rốt cuộc là thứ gì?" Sơ Nhất hít sâu một hơi, đối mặt với vẻ quan tâm của mọi người mới kể lại một truyền thuyết lưu truyền trong dân du mục.

Hóa ra, trong dân gian Tây Tạng vẫn luôn lưu truyền rằng trên núi tuyết, mỗi khi trăng tròn người tròn sẽ có một loại yêu quái sống dưới nước.

Chúng sẽ lặng lẽ lên bờ để cướp những thi thể vừa chết không lâu, chúng sẽ chui vào quần áo của thi thể, thi thể liền biến thành màu trắng.

Hoàn toàn bị chúng thao túng, nghe nói chúng còn có thể bắt người và gia súc sống, hút càng nhiều máu thì thi thể sẽ trở nên càng lớn.

Nhìn xa giống như một người tuyết béo ị, cho nên mới được người Tạng gọi là Tuyết Di Lặc, có điều thứ này đại bộ phận mọi người đều chưa từng thấy.

Thậm chí Sơ Nhất từng một độ cho rằng đây chỉ là mê tín do lớp người già truyền lại, không ngờ hôm nay lại để anh ta tận mắt chứng kiến.

A Hương vốn đang ngồi yên lặng lắng nghe Sơ Nhất kể truyền thuyết, đột nhiên mắt cô bé trợn tròn, vẻ mặt kinh hãi nhìn ra sau lưng Sơ Nhất.

Giống như nhìn thấy thứ gì đó khủng khiếp ngay sau lưng anh ta!

Sơ Nhất là người đầu tiên chú ý đến thần tình của A Hương, biểu cảm của anh ta lập tức cứng lại, anh ta biết sau lưng mình chắc chắn có thứ gì đó.

Lúc này, đám người Dương Tuyết Lê cũng nghiêm túc nhìn về phía Sơ Nhất, tiếng nói chuyện trong lều bỗng im bặt, ánh mắt tất cả mọi người đều tề tựu nhìn chằm chằm sau lưng Sơ Nhất.

Chỉ thấy tấm vải bạt lều trại giống như bị hai dấu tay khổng lồ ấn vào, dường như có thứ gì đó muốn chui từ bên ngoài vào.

Sơ Nhất vội vàng quay đầu nhìn lại, quả nhiên một cái đầu tròn vo cũng đang áp vào vải bạt, thông qua hình dạng cái bóng có thể thấy chính là Tuyết Di Lặc. "Đoàng!" Dương Tuyết Lê ngồi cạnh Sở Viễn phản ứng tốt nhất, lập tức đứng dậy nổ súng, bắn liên tiếp ba phát nhưng lại bị nó linh hoạt né tránh.

Bàn Tử không do dự xách súng tiểu liên lên quét một trận điên cuồng, giữa không trung không ngừng bay múa những mảnh vụn trắng xóa, nhưng không thấy bóng dáng Tuyết Di Lặc đâu.

Đoàng, đoàng, đoàng.

Sau một trận khói súng, rất nhiều thứ màu trắng giống như tuyết tích tụ rơi xuống theo lỗ hổng trên đỉnh lều.

Chương 189

Nhãn lực Sở Viễn cực tốt, hắn nhìn thấy những thứ này đều là thứ rơi ra từ cơ thể Tuyết Di Lặc sau khi trúng đạn.

Bỗng nhiên, theo đà bắn phá không ngừng của mọi người, vô tình bắn gãy cột chống lều, cả cái lều lập tức đổ sập xuống.

Thân hình Sở Viễn khẽ động, ngay lúc lều sập xuống liền mạnh mẽ chui ra từ dưới lều, quét mắt một vòng.

Quả nhiên thấy cách đó không xa có một con giống như người tuyết đang linh hoạt bỏ chạy, hắn vừa định giơ súng bắn thì đối phương đã chạy xa.

Không ngờ mới chưa đầy nửa tiếng đồng hồ, Tuyết Di Lặc lại lớn nhanh đến thế, xem ra lời Sơ Nhất nói không sai. "Tiểu Ca, vừa rồi là Tuyết Di Lặc à, sao cảm giác cả người nó béo lên mấy vòng thế?" Bàn Tử đi đến bên cạnh Sở Viễn sắc mặt trầm trọng hỏi.

Hàn Thục Na thân hình mảnh mai, cái bóng vừa rồi cũng sắp đạt đến trọng lượng như Bàn Tử rồi.

Lúc này ngoài lều gió lạnh gào thét, tuyết hoa loạn vũ, đâu đâu cũng trắng xóa một màu, nào còn bóng dáng Tuyết Di Lặc.

Trải qua một đêm hành xác, lúc này bầu trời đã không còn tối đen như mực, đường nét của các ngọn núi tuyết xung quanh đã ẩn hiện có thể thấy rõ. "Tiểu Ca, chúng ta hiện tại có thể phán đoán ra vị trí Cửu Tầng Yêu Lâu chưa?" Dương Tuyết Lê nhìn trời đã hơi hửng sáng, lo lắng phía sau còn sự kiện đột phát nào, việc cấp bách là tìm được Cửu Tầng Yêu Lâu.

Đám Minh Thúc cũng vẻ mặt kỳ vọng nhìn Sở Viễn, hy vọng vị

Mạc Kim Hiệu Úy này phát huy sở trường tầm long phân kim, tìm ra mộ Quỷ Mẫu.

Sở Viễn nghe tiếng cũng không trả lời, thu súng tiểu liên lại, đi về phía hố băng nơi có mộ giáo chủ Luân Hồi Tông, chăm chú nhìn hướng của hố băng. "Lấy hướng nằm của thi thể Luân Hồi Tông kéo dài ra một đường thẳng về hướng Đông Nam, vị trí Cửu Tầng Yêu Lâu nằm ngay trên đường thẳng này." Sở Viễn nhìn ngọn núi tuyết hướng Đông Nam, chỉ vào vị trí dưới chân vừa ra hiệu vừa giải thích cho mọi người.

Bàn Tử nhìn một đoạn khoảng cách dài như vậy, lập tức xệ mặt xuống, khổ sở nói: "Khoảng cách xa thế này thì chúng ta phải tìm đến ngày tháng năm nào, chẳng lẽ phải đào hết mộ mấy ông giáo chủ lên à!" Dương Tuyết Lê từng đọc bút ký Mạc Kim của tổ phụ Gà Gô (Chá Cô Tiêu), dường như nghĩ ra điều gì, khẽ nói: "Giả thiết đường thẳng hướng Đông Nam này là trục tung, chúng ta có phải nên tìm ra trục hoành, tìm ra giao điểm của hai đường thẳng không?" Sở Viễn ngạc nhiên nhìn Dương Tuyết Lê, không ngờ thân là người Bàn Sơn mà cô cũng thông thạo thuật định huyệt Mạc Kim, đúng là bạn đồng hành đổ đấu tốt. "Không sai, giao điểm này sẽ hình thành một điểm định vị chuẩn xác." Minh Thúc nhíu mày, đạo lý này thì dễ hiểu nhưng làm sao tìm được đường thẳng kia mới là mấu chốt.

Dường như nhìn ra sự nghi hoặc của mọi người, Sở Viễn nhìn Minh Thúc đưa tay ra: "Minh Thúc, cho tôi mượn kinh quyển cổ nước Ma xem một chút!" Minh Thúc cũng không nghĩ nhiều, lấy kinh quyển đưa trực tiếp cho Sở Viễn.

Mở kinh quyển ra, quả nhiên là một bức tinh đồ, nghĩ đến đây, Sở Viễn bỗng nhiên ngẩng đầu, ngước nhìn bầu trời đầy sao vô tận trên đỉnh đầu. "Trên tinh đồ kinh quyển này có hai ngôi sao sáng nhất, chính là sao Đấu Túc ở phương Bắc và sao Chẩn Túc ở phương Nam

trong nhị thập bát tú.

Mà hai ngôi sao này chính là tả hữu phụ thần của mộ Quỷ Mẫu, nối hai ngôi sao này lại vừa vặn là một đường thẳng.

Nếu lấy thi thể giáo chủ Luân Hồi Tông làm trục tung, đường nối hai sao Đấu - Chẩn làm trục hoành, nơi tung hoành giao nhau chính là vị trí Cửu Tầng Yêu Lâu." Mọi người nhìn theo hướng tay chỉ của Sở Viễn, đó chính là vị trí trung tâm nhất của nơi bốn ngọn núi tuyết bao quanh, cốt lõi của Khách Lạp Mễ Nhĩ.

Sở Viễn nhìn đồng hồ, hắn cả đêm không ngủ, cần phải dưỡng tinh súc duệ, nghĩ vậy bèn vẫy tay với Bàn Tử.

Sau đó Sở Viễn, Sơ Nhất và những người khác vào lều nghỉ ngơi trước, tranh thủ thời gian ngủ bù, Bàn Tử và Peter Hoàng canh gác.

Ba tiếng sau, tuyết bay trên trời đã ngừng, mặt trời chói chang cũng nhảy qua đỉnh núi tuyết, xua tan mây đen, leo lên đầu núi.

Sau bữa sáng, Sơ Nhất hỗ trợ mọi người chỉnh lý trang bị, đi về hướng Cửu Tầng Yêu Lâu tại cốt lõi Khách Lạp Mễ Nhĩ.

Trên đường đi, Sơ Nhất kể cho Sở Viễn nghe về tai họa ngầm Tuyết Di Lặc, lo lắng nó sẽ thôn phệ huyết nhục của bầy sói xung quanh mà càng lớn càng nhanh.

Nếu không đến lúc Tuyết Di Lặc tập kích trở lại, e rằng mấy khẩu súng tiểu liên của Sở Viễn cũng chẳng làm gì được nó.

Sở Viễn an ủi Sơ Nhất vài câu, suy nghĩ của hắn rất đơn giản, chỉ cần tìm được vị trí Cửu Tầng Yêu Lâu, lấy đó làm bình phong nương tựa, khẳng định có thể ngăn cản Tuyết Di Lặc tập kích.

Thấy Sở Viễn một bộ dạng tính trước kỹ càng (hung hữu thành trúc), Sơ Nhất cũng không nói thêm gì nữa, chỉ cắm cúi dẫn mọi người rảo bước.

Một tiếng sau, cả đoàn cuối cùng cũng đến được vị trí cốt lõi của Khách Lạp Mễ Nhĩ, cũng là nơi Sở Viễn phân kim định huyệt mộ Quỷ Mẫu.

Tới đích, Sở Viễn dùng cờ nhỏ bảy màu khoanh vùng vị trí đại khái, sau đó mọi người đồng lòng dọn dẹp lớp tuyết tích tụ trên băng ở khu vực đó.

Lộ ra lớp băng màu xanh lam sẫm dưới tuyết, Bàn Tử vác thiết bị phun nước gừng, bắt đầu phun dọc theo xung quanh mấy lá cờ.

Hơn mười phút sau, nước gừng sống trên mặt băng bắt đầu ngấm xuống, khiến tinh thần mọi người phấn chấn hẳn lên!

Bàn Tử lấy dụng cụ men theo vị trí nước gừng, bắt đầu từ từ đào, dưới sự hợp lực của mọi người, một khối băng dày năm mét bị đào lên, lộ ra một bức tường có kết cấu đất nện.

Lập tức khiến lòng tin của mọi người tăng mạnh, càng thêm ra sức đào bới, chưa đến nửa tiếng, mọi người đã đào xuyên tầng thứ nhất của Yêu Lâu.

Bàn Tử thò đầu nhìn vào, đây là gian mật thất hình tròn thấp bé kết cấu thổ mộc, là tầng thứ nhất của Cửu Tầng Yêu Lâu, rộng chừng năm sáu mét vuông.

Trong mật thất không có bất kỳ trần thiết trang trí nào, trên tường điêu khắc các loại hoa văn tinh mỹ, trung tâm mặt đất trải một lớp trang sức thủy tinh.

Tựa như một cái mâm băng thủy tinh khổng lồ, nhìn sơ qua thì giống như tượng thần, cụ thể ánh đèn quá tối Bàn Tử cũng không nhìn rõ.

Nghĩ đoạn, hắn càng thêm ra sức, một lát sau, đỉnh Cửu Tầng Yêu Lâu đã bị đào ra một cái hang trộm (đạo động) đường kính hơn một

mét.

Thấy đạo động đã thông, Sở Viễn lấy ba lô, hí hoáy một hồi, làm ra một bộ tời thăng giáng đơn giản cố định ngay miệng hang.

Sau đó lắp hai sợi dây thừng dài, gắn khóa an toàn, tiện cho mọi người lên xuống.

Lắp xong thiết bị cố định, Sở Viễn gọi Dương Tuyết Lê một tiếng, buộc chặt khóa an toàn, hai người quyết định vào Cửu Tầng Yêu Lâu trước tiên.

Hiện tại Dương Tuyết Lê thuộc làu trường thi của vua Gesar, rất rõ về các loại bí mật và nguồn gốc của nước Ma, đưa cô theo tiện cho việc giải mã.

Hai người thuận theo dây thừng chậm rãi hạ xuống, ngay lập tức bật đèn pin, bắt đầu kiểm tra mâm thủy tinh ở trung tâm mặt đất. "Dương tiên cô, mâm thủy tinh này có ý nghĩa gì không?" Sở Viễn gõ gõ vào mâm thủy tinh, phát ra âm thanh lanh lảnh.

Về lai lịch của nó, có lẽ cũng chỉ Dương Tuyết Lê là rõ nhất.

Dương Tuyết Lê cúi người kiểm tra hình tượng trên mâm thủy tinh, đây là một võ tướng mình người đầu sói, khoác chiến giáp uy phong lẫm lẫm.

Đầu sói trắng, áo giáp bạc, nhìn qua lại có chút quen mắt. "Trong trường thi có ghi chép về Ngân Sắc Yêu Nô Bạch Lang Vương, tên là Thủy Tinh Tự Tại Sơn, là tà thần hầu cận bên cạnh Yêu Lâu.

Nếu có người tiếp cận bọn họ, yêu lang sẽ hô hoán lên bầu trời một loại sức mạnh màu trắng, chôn vùi kẻ xâm nhập!" Dương Tuyết Lê vừa dứt lời, đám Sơ Nhất đang cắm trại ở miệng hang lập tức dừng tay, ngẩng đầu nhìn trời.

Chỉ thấy bầu trời hướng Đông Nam, từng đợt mây đen dày đặc

cuồn cuộn kéo tới, nhìn tốc độ thì rất nhanh sẽ đến ngay trên đầu mọi người. "Sắp có tuyết lớn, A Hương, em xuống thông báo cho Sở tiên sinh đi!" Sơ Nhất dặn dò A Hương đang ngẩng đầu ngẩn ngơ, bản thân anh ta phải cùng Dương Tuyết Lê (Shirley) đẩy nhanh tốc độ dựng lều.

Cùng lúc đó, Minh Thúc và Bàn Tử cũng theo dây thừng trượt xuống, đang quan sát từ phía tầng một của Cửu Tầng Yêu Lâu. "Hồ lão đệ, Dương tiểu thư, đây là Hắc Ma Bạch Lang của nước Ma, bên trong có lời nguyền yêu nô, không được đập vỡ đâu!" Minh Thúc vừa nhìn thấy mâm thủy tinh dưới đất, đột nhiên sắc mặt đại biến, run rẩy lấy cuốn kinh quyển cổ nước Ma từ trong túi ra.

Nhận lấy kinh quyển, Sở Viễn đối với cái gọi là lời nguyền yêu nô thì vạn lần không tin, hơn nữa mọi người đã không còn đường lui, chỉ có thể đi thẳng xuống dưới.

Đối với sự miêu tả trong trường thi của Dương Tuyết Lê, Sở Viễn không thể không bội phục người xưa, cái gọi là yêu lang triệu hồi sức mạnh màu trắng chôn vùi kẻ xâm lược, e rằng chỉ là sói thông qua âm thanh dẫn đến tuyết lở, từ đó chôn vùi con người.

Trong nguyên tác chính là thi thể Quỷ Mẫu thông qua một loại cơ quan thần kỳ kích hoạt tuyết lở. "Minh Thúc, không cần lo lắng, truyền thừa Mạc Kim Hiệu Úy có loại bố trí tương tự Cửu Tầng Yêu Tháp, tầng một thường sẽ không có cơ quan." Sở Viễn tháo găng tay, sờ lên mâm thủy tinh nhàn nhạt mở miệng giới thiệu: "Cái mâm thủy tinh này thực ra là một loại đồ trang sức tháp táng gọi là Linh Cái, tưởng là mỗi tầng đều sẽ có thứ này!" Thấy Sở Viễn nói vậy, Minh Thúc chỉ đành ngậm miệng, đều đã đến nước này, ông ta chỉ có thể đi theo đám Sở Viễn đến cùng. "Sở tiên sinh, Sơ Nhất đại ca bảo em nói với anh, bên ngoài thời tiết thay đổi đột ngột, sợ là sắp nổi bão tuyết!" A Hương lúc này cũng theo dây thừng trượt xuống, vội vàng đi đến

bên cạnh Sở Viễn, báo lại nỗi lo của Sơ Nhất.

Sở Viễn khẽ gật đầu, nhìn quanh bốn phía, nhàn nhạt mở miệng nói: "Một khi trời tối, gặp phải bão tuyết chúng ta e rằng chỉ có thể qua đêm trong Yêu Lâu, dù sao ai cũng không biết Tuyết Di Lặc có mò tới không.

Thời gian không chờ người, Bàn Tử, động thủ!" "Tuân lệnh!" Bàn Tử đáp một tiếng, giơ xẻng công binh lên phang mạnh vào mâm thủy tinh dưới chân, lập tức cả cái mâm kêu răng rắc.

Trong ánh mắt mong chờ của mọi người, mâm thủy tinh vỡ vụn thành vô số mảnh, một cái lỗ tròn khổng lồ đập vào mắt mọi người.

Chương 190

Theo sự vỡ vụn của mâm thủy tinh, chẳng có cơ quan nào được kích hoạt, hơn nữa không gian tầng thứ hai của Yêu Lâu cũng lộ ra trong tầm mắt.

Dương Tuyết Lê phát hiện xung quanh không xảy ra chuyện gì, nhìn mâm thủy tinh vỡ vụn, nhíu mày nói: "Xem ra cái mâm thủy tinh ở tầng đỉnh này là giả, nghĩ là mâm thủy tinh mang lời nguyền thực sự nằm ở nơi sâu nhất của Cửu Tầng Yêu Lâu." Thấy ánh mắt Dương Tuyết Lê rơi vào người mình, Bàn Tử lập tức nhún vai, xách xẻng nhảy tót xuống theo cái lỗ.

Luận về đào hang trộm, Bàn gia ta tuyệt đối là cấp chuyên nghiệp!

Sở Viễn lấy ra Xẻng Gió Xoáy (Toàn Phong Sạn), nói với mọi người: "Chúng ta vẫn nên tiếp tục đào xuống dưới đi, ở đây thêm một phút là thêm một phần nguy hiểm!" Nói xong, nhìn tầng thứ hai không cao lắm, trực tiếp nhảy xuống, theo sau Bàn Tử bắt đầu đào hang trộm. ...

Trong tình huống Sở Viễn và Bàn Tử cùng lúc khai quật, tiến độ đào Cửu Tầng Yêu Lâu được đẩy nhanh đáng kể, đào liền một mạch bốn tầng, bên trong mỗi tầng Yêu Lâu lại chẳng có cái gì!

Mãi đến tầng thứ năm mới phát hiện một số đống xương đầu bò và sừng bò, xem ra cũng là một quốc gia sùng bái vật tổ là bò.

Nghĩ cũng phải, nơi này là đất Tạng, thứ không thiếu nhất chính là bò Tây Tạng, hơn nữa bò Tây Tạng cao nguyên toàn thân đều là bảo vật.

Hai tiếng sau, Sở Viễn và Bàn Tử đã đào đến tầng thứ tám.

Dọc đường đi, tâm trạng Bàn Tử khá thất vọng.

So với đồ bồi táng hào hoa trong mộ Hiến Vương ở Trùng Cốc, bà Quỷ Mẫu này cũng quá ki bo rồi, trong Cửu Tầng Yêu Lâu lại chẳng có món đồ bồi táng nào ra hồn.

Điều này khiến Bàn Tử vốn định nhân cơ hội kiếm một món hời cảm thấy rất thất vọng.

Sở Viễn không để ý đến Bàn Tử đang thầm đau lòng, sau khi vào tầng thứ tám, hắn mới phát hiện tầng này khác với mấy tầng trên.

Chỉ thấy trong mộ thất treo đầy phướn quỷ không chữ vẽ đầy tinh văn, màu sắc hỗn tạp, nhưng số lượng phướn quỷ màu đen là nhiều nhất.

Căn cứ theo lời Dương Tuyết Lê, những lá phướn quỷ không chữ này trong nước Ma đều có ý nghĩa tượng trưng đặc thù, ví dụ màu đen đại biểu cho vực sâu.

Từ đó có thể thấy, nước Ma cũng sùng bái thiên nhiên đối với địa quật và vực sâu, điểm này rất giống với văn hóa của tộc Quỷ Động.

Trong thế giới quan của họ, màu đen càng nhiều, hang động càng sâu, tượng trưng cho sức mạnh mà thần ban cho họ cũng càng mạnh mẽ.

Vén tấm vải bạt lên, Sở Viễn phát hiện trên mặt đất tầng này vậy mà bày biện mười chín cổ thi ngồi xếp bằng đả tọa!

Hơn nữa, nhìn cách ăn mặc trang điểm của những cổ thi này cực kỳ giống với cổ thi trong vách băng ở mộ giáo chủ Luân Hồi Tông.

Sở Viễn đếm sơ qua, có tới mười chín cái xác, những cổ thi này vây thành một vòng tròn, sắc mặt đen sì, giống như đúc bằng đồng. "Mọi người cẩn thận chút, những cổ thi này chắc đều là nhân vật kiểu như người tình nguyện tuẫn táng đi theo hoặc hộ pháp, coi chừng cơ

quan!" Mọi người nghe vậy, trong lòng lập tức kinh hãi bắt đầu cẩn trọng từng li từng tí, ước chừng là liên tưởng đến thi thể giáo chủ Luân Hồi Tông.

Ngọn Vô Lượng Nghiệp Hỏa phun ra kia có thể mẫn diệt linh hồn, cao tới mười mét, thảm trạng của Hàn Thục Na đến giờ vẫn chưa ai dám quên.

Quan trọng nhất là, Cửu Tầng Yêu Lâu này đi suốt một đường thực sự là quá mức thuận lợi, thuận lợi đến mức khiến người ta quên mất đây là đang đi trộm mộ!

Vừa nghĩ đến nguy cơ ở tầng thứ chín, Sở Viễn trực tiếp không màng sắc mặt Minh Thúc, bảo A Hương theo dây thừng leo lên trên, hội họp với Sơ Nhất.

Hắn vốn cũng đề nghị Minh Thúc lên trên, ngặt nỗi thái độ Minh Thúc kiên định, khuyên mãi không nghe, Sở Viễn cũng đành mặc kệ ông ta.

Đợi A Hương rời đi, Sở Viễn hít sâu một hơi, xách Xẻng Gió Xoáy giáng một xẻng xuống nền đất mật thất!

Mộ của Quỷ Mẫu thế hệ đầu tiên nước Ma, tầng đáy của Cửu Tầng Yêu Lâu, sắp sửa vén lên bức màn bí ẩn.

Rầm!

Kèm theo tiếng đất đá vụn rơi xuống đất, lớp cuối cùng của Cửu Tầng Yêu Lâu đã bị nhóm Sở Viễn đào xuyên qua, từ miệng hang nhìn thẳng xuống tầng thứ chín.

Trong màn bụi mù mịt, Bàn Tử nheo mắt lại, loáng thoáng nhìn thấy trên mặt đất có bày biện một số thứ, lập tức mày râu hớn hở.

Thả dây thừng xuống, Sở Viễn và Bàn Tử hai người tiên phong tiến vào tầng thứ chín, cầm đèn pin soi một vòng, không phát hiện

nguy hiểm gì.

Sở Viễn lúc này mới gọi ba người Dương Vân U, Minh Thúc và Bỉ Đắc Hoàng ở tầng tám mau chóng xuống dưới.

Vừa xuống tới nơi, Dương Vân U và Minh Thúc liền bị ngọn Thủy Tinh Tự Tại Sơn ở vị trí trung tâm mộ thất thu hút sâu sắc.

Khác với Thủy Tinh Tự Tại Sơn ở tầng một có bề mặt điêu khắc hình chiến sĩ cầm thương dài mâu gãy, có khả năng là hộ pháp thần, thì bên trong ngọn Thủy Tinh Tự Tại Sơn này lại nằm một cỗ nữ thi trang điểm lộng lẫy.

Bà ta toàn thân trong suốt, trên người lấp lánh ánh bạc lưu động.

Trông không giống thi thể người thật, mà ngược lại giống như một tác phẩm nghệ thuật xảo đoạt thiên công, chính là Thiên Niên Thủy Tinh Thi trong miệng Minh Thúc.

Chỉ thấy Minh Thúc trợn to hai mắt, nhìn chằm chằm vào nữ thi bên trong khối pha lê, chuyến đi Côn Luân này coi như ông ta đã cược đúng.

Người ngoài không rõ, nhưng trong lòng ông ta hiểu, đây chính là Thiên Niên Thủy Tinh Thi mà ông ta lặn lội đường xa, trải qua bao gian nan nguy hiểm để tìm kiếm.

Đồng thời, cỗ Thủy Tinh Thi này cũng chính là chân thân của Quỷ Mẫu đời thứ nhất nước Ma!

Nhìn đến đây, mọi người mới vỡ lẽ, hóa ra cái gọi là Thủy Tinh Tự Tại Sơn, nói trắng ra chính là quan quách của Quỷ Mẫu đời đầu nước Ma! "Sở lão đệ, đã tìm được Thiên Niên Thủy Tinh Thi rồi, còn ngẩn ra đó làm gì, mở nó ra, mang Thủy Tinh Thi chạy thôi!" Minh Thúc thấy ba người Sở Viễn vẫn dửng dưng như không, lập tức có chút sốt ruột.

Sở Viễn liếc nhìn Minh Thúc, tên này đúng là lão gian cự hoạt, bọn họ đến Côn Luân không phải vì cái xác này, mà là để giải khai lời nguyền.

Tuy nhiên, Minh Thúc nói cũng không sai, có lẽ bên trong quan quách Quỷ Mẫu sẽ có manh mối then chốt nào đó.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn ra hiệu cho Bàn Tử, Bàn Tử lập tức lấy từ trong ngực ra một cây nến sáp, quay sang hỏi Sở Viễn: "Hướng Nam là đằng nào nhỉ?" Nhìn dáng vẻ nghiệp dư của Bàn Tử, Minh Thúc lập tức không nhịn được đảo mắt xem thường, cũng may là Sở Viễn dẫn đội, nếu không thì hậu quả khôn lường.

Sở Viễn chỉ rõ phương hướng cho Bàn Tử, đợi Bàn Tử thắp nến lên, hắn lấy từ trong ba lô ra Phát Khâu Ấn, rồi lấy ra một tấm bùa giấy.

Đây chính là Trấn Thi Phù Lục mà Sở Viễn trước khi xuất phát đã nhờ Dương Vân U xin từ một vị cao công đạo trưởng trong đạo quán!

Căn cứ theo kinh quyển cổ đại của nước Ma miêu tả, ngọn Thủy Tinh Tự Tại Sơn này một khi bị mở ra sẽ kích hoạt lời nguyền của Quỷ Mẫu, giáng xuống tuyết lở!

Đem tấm Trấn Thi Phù Lục đã đóng dấu dán lên bàn pha lê, Minh Thúc ở bên cạnh trong lòng cũng yên tâm được vài phần. "Bàn Tử, lại đây giúp một tay!" Sở Viễn gọi Bàn Tử một tiếng, hai tay nắm lấy bức tượng trên khối pha lê, từ từ đẩy theo hướng từ Đông sang Tây. "Rắc rắc!" Lập tức, bàn pha lê từ từ di chuyển, lộ ra một khe hở nhỏ.

Sở Viễn thấy thế mắt sáng lên, hai tay men theo khe hở, dồn sức mạnh một cái, vậy mà trực tiếp nhấc bổng cả quan quách thủy tinh của mộ Quỷ Mẫu lên, hoàn toàn tách rời khỏi bệ đỡ mà không hề bị hư hại. "Tiếng gì vậy?" Đột nhiên, một luồng ánh sáng bạc mắt thường có thể thấy được lấy Thiên Niên Thủy Tinh Thi làm khởi

điểm, men theo hướng Yêu Tháp, nhanh chóng khuếch tán ra bốn phía tuyết phong!

Đám người đang ở trong tháp lập tức cảm thấy cả tòa Cửu Tầng Yêu Lâu rung chuyển nhẹ, trong lòng cũng dấy lên một nỗi bất an.

Chờ đợi hơn mười giây sau, mọi người nơm nớp lo sợ quan sát tứ phía, lắng nghe động tĩnh bên ngoài, nhưng lại chẳng có chuyện gì xảy ra.

Trong lòng Sở Viễn trực tiếp "thót" một cái, không ngờ trong tình huống mình không phá hoại Thủy Tinh Tự Tại Sơn mà vẫn kích hoạt cơ quan.

Đám người nước Ma và Luân Hồi Tông này, luận về yếu thuật cơ quan phòng trộm, còn rành rẽ hơn cả Mạc Kim Hiệu Úy, toàn là cơ quan độ khó cao.

Qua một lúc, thấy bên ngoài không có động tĩnh gì, vẫn rất yên tĩnh, mọi người trong tháp lúc này mới yên tâm, lần lượt đi lại gần Quỷ Mẫu.

Ghé sát vào nhìn dung mạo Quỷ Mẫu, ai nấy đều hít sâu một hơi, nhóm Minh Thúc càng là thở mạnh cũng không dám, mắt không chớp.

Thực sự là cỗ Thiên Niên Thủy Tinh Thi này nhìn rất hùng vĩ, rất xinh đẹp, thảo nào khiến tên Minh Thúc kia để tâm đến thế.

Đặc biệt là phần đầu và bụng của Thủy Tinh Thi, vậy mà lại lấp lánh một tia tử quang nhàn nhạt, trông vô cùng quỷ dị. "Ủa, sao cái xác Quỷ Mẫu này lại không có nhãn châu nhỉ?" Bàn Tử nhìn thi thể Quỷ Mẫu với đôi mắt trống rỗng, nghi hoặc hỏi.

Chương 191

Vị này chính là Quỷ Mẫu, ai dám cả gan móc mắt bà ta? "Trong truyền thuyết, Quỷ Mẫu đều là một tay che mắt, phàm là người nhìn thấy đôi mắt bà ta đều sẽ biến mất, sao lại không có nhãn cầu nhỉ?" Hiển nhiên Dương Vân U đối với việc Quỷ Mẫu mất đi nhãn cầu cũng trăm mối vẫn không có cách giải, cô luôn cảm thấy nhãn cầu này có liên quan đến Mộc Trần Châu.

Minh Thúc không để ý đến cuộc đối thoại của hai người, ngược lại ánh mắt rực lửa nhìn về phía Thủy Tinh Thi, chỉ thiếu điều chảy nước miếng. "Cỗ Thủy Tinh Thi này đúng là tuyệt thế cô phẩm, thiên hạ vô song, giá trị liên thành a!" Vốn dĩ đối với việc dốc hết vốn liếng đi tìm Thiên Niên Thủy Tinh Thi ông ta cũng chỉ ôm thái độ thử vận may, giờ thì tốt rồi, có Thủy Tinh Thi này, Lôi Hiển Minh ta không những có thể lật ngược tình thế, còn có thể kiếm được nhiều hơn, vượt xa toàn bộ tài sản hiện tại!

Ủa, sao Thủy Tinh Thi lại há miệng...

Ái chà, vãi!

Minh Thúc bỗng nhiên nhìn thấy Thủy Tinh Thi há miệng, sợ đến mức trực tiếp lảo đảo ngã ngồi bệt xuống đất, run rẩy giơ tay phải chỉ vào Thủy Tinh Thi.

Chỉ thấy ông ta sắc mặt trắng bệch, môi răng va lập cập, thân thể phát run, không nói nên lời, cứ như trúng phải thuật yếm thắng vậy.

Bàn Tử lập tức liếc xéo Minh Thúc một cái, trào phúng nói: "Minh Thúc, uổng cho ông xuất thân là Bối Thi Nhân (người cõng xác), thế mà lại bị một cái xác chết dọa cho thành cái dạng gấu này, môn phái của ông cũng chẳng ra sao cả!" Hiếm khi thấy Minh Thúc thất thố

như vậy, Bàn Tử vốn định xỉa xói thêm vài câu cho đã nghiền, đột nhiên bị một luồng tử quang trước mắt thu hút.

Đó là một con bọ nhỏ có vẻ ngoài tinh xảo, toàn thân trong suốt, nhưng lại phát ra ánh sáng màu tím nhàn nhạt, nhìn qua có vẻ vô hại!

Không đợi mọi người phản ứng, con Băng Biều Trùng kia tăng tốc lao về phía Bàn Tử, dọa cậu ta vội vàng xoay người né tránh, nhưng vì không gian hẹp nên tránh không kịp.

Mắt thấy Băng Biều Trùng vỗ cánh sắp tiếp xúc với Bàn Tử, trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc.

Keng!

Một đường hàn quang lóe lên, Hắc Kim Cổ Đao như rẽ sóng chém tới, chuẩn xác chém trúng Băng Biều Trùng, chẻ nó làm đôi rơi xuống đất.

Băng Biều Trùng, tốt (chết)! "Mọi người lên trên hết đi, loại bọ này tuyệt đối không được chạm vào, chạm vào là chết ngay, để tôi đối phó bọn chúng!" Lúc Băng Biều Trùng xuất hiện, Sở Viễn đã chuẩn bị sẵn sàng chém giết bất cứ lúc nào, thấy Bàn Tử gặp nguy hiểm liền không do dự xuất đao.

Hắn biết trong cơ thể Quỷ Mẫu chắc chắn không chỉ có một con Băng Biều Trùng, nên mới sơ tán mọi người, với huyết mạch của hắn, lũ bọ này không dám lại gần.

Nhân cơ hội này, hắn mới có thể tóm gọn một mẻ lũ Băng Biều Trùng!

Dương Vân U tuy vẻ mặt lo lắng, nhưng cô tin tưởng thực lực của Sở Viễn, khẽ nói với hắn một câu: "Chú ý an toàn", rồi kéo Bàn Tử, theo sau Minh Thúc và Bỉ Đắc Hoàng, men theo dây thừng leo lên tầng tám.

Vo ve vo ve!

Quả nhiên, ngay khi mấy người vừa rời khỏi tầng chín, từ trong thi thể Quỷ Mẫu lại lục tục bay ra hơn mười con Băng Biều Trùng, vỗ cánh lơ lửng giữa không trung. "Bàn Tử, lấy quần áo bịt kín miệng hang lại, không thể để lũ độc trùng này bay ra ngoài!" Nghe thấy lời Sở Viễn, Dương Vân U phản ứng nhanh nhất, mạnh mẽ cởi áo khoác bịt chặt miệng hang, Bàn Tử cũng vội vàng làm theo.

Băng Biều Trùng giữa không trung không ngừng bay lượn vòng quanh, nhưng lại không dám tiếp cận Sở Viễn nửa bước, dường như trong cơ thể hắn có sự tồn tại khủng bố nào đó.

Sở Viễn trong lòng khẽ động, hắn biết chắc chắn là huyết mạch Thanh Long trong người mình đã phát huy tác dụng chấn nhiếp đối với lũ Băng Biều Trùng này.

Khiến chúng không dám lại gần mình.

Hừ, thừa lúc mày bệnh đòi mạng mày!

Nhìn lũ Băng Biều Trùng đang không ngừng vỗ cánh, Sở Viễn bước lên phía trước, xách đao từ dưới hất lên, tốc độ nhanh như sấm sét đánh úp.

Một cú liêu đao trảm, trực tiếp chém chết vài con Băng Biều Trùng giữa không trung, sau đó mượn quán tính cơ thể, thuận thế tiếp tục múa đao, như gió thu quét lá vàng.

Hơn mười con Băng Biều Trùng đang vây lại một chỗ, giống như thái rau cắt dưa, trực tiếp bị xoắn giết nát bấy!

Băng Biều Trùng giữa không trung lả tả rơi xuống đất, vốn đang tỏa ra ánh sáng tím, giờ như đèn tắt, trở nên vô cùng ảm đạm.

Xác bọ trên mặt đất nếu nhìn kỹ sẽ thấy đều bị cắt thành từng khúc, đủ thấy đao pháp của Sở Viễn lăng lệ đến mức nào!

Nhìn xác Băng Biều Trùng đầy đất, Sở Viễn bĩu môi, đây là quái vật có sức chiến đấu thấp nhất mà hắn từng gặp từ khi đi đổ đấu tới giờ.

Không có "một trong"!

Giải quyết xong tất cả Băng Biều Trùng, Sở Viễn thu hồi Hắc Kim Cổ Đao, lại kiểm tra Thiên Niên Thủy Tinh Thi bên trong Thủy Tinh Tự Tại Sơn một hồi lâu.

Cho đến khi không còn con Băng Biều Trùng nào xuất hiện nữa, Sở Viễn mới ngẩng đầu hô lớn với đám người tầng tám: "Đều xuống đi, Băng Biều Trùng giải quyết xong rồi." Lạo xạo một hồi, Bàn Tử dọn dẹp miệng hang tầng tám, thò đầu xuống thấy Sở Viễn vô sự mới yên tâm. "Vãi chưởng, Tiểu Ca, đao pháp của cậu ngày càng tê lợi rồi!" Bàn Tử men theo dây thừng xuống, nhìn xác bọ đầy đất, vẻ mặt khâm phục tuôn ra một tràng khen ngợi với Sở Viễn.

Lúc này Dương Vân U cũng đã xuống tới nơi, cô đi đến bên cạnh xác Băng Biều Trùng, ngồi xổm xuống nghi hoặc hỏi: "Tiểu Ca, chẳng lẽ đây chính là Hỏa Biều Trùng trong truyền thuyết từng xuất hiện ở Côn Luân Sơn?" Sở Viễn lắc đầu, chỉ vào xác Băng Biều Trùng giải thích: "Đây không phải Hỏa Biều Trùng, Hỏa Biều Trùng chạm vào vật gì sẽ bốc cháy, còn loại bọ này chạm vào chắc là sẽ đóng băng!" Lúc này, Dương Vân U mới phát hiện bên dưới xác những con bọ này phủ một lớp băng mỏng, xem ra là do chúng phát ra trước khi chết. "Tôi nghi ngờ đây là do môi trường đặc thù khiến bọ rùa bị biến dị, tôi đoán trong cơ thể chúng có chất làm lạnh cực sâu." Dương Vân U cố gắng dùng phương pháp khoa học để giải thích nguồn gốc loài bọ này.

Rầm!

Cô vừa định giải thích tiếp thì đột nhiên một tiếng động kinh thiên động địa vang lên từ bên ngoài Cửu Tầng Yêu Lâu, chấn động đến

mức cả tòa Yêu Lâu đều rung lắc.

Trong nháy mắt, từng trận sấm rền liên tục vang lên bên ngoài, âm thanh như vạn mã phi nhanh, chấn đến mức chân mọi người đều run lên.

Minh Thúc lập tức sợ đến mặt cắt không còn giọt máu.

Trong lúc mấy người đang hoảng loạn, Sơ Nhất dẫn theo Dương Tuyết Lê và A Hương đã xuất hiện ở tầng tám. "Sở tiên sinh, không xong rồi, bốn ngọn tuyết phong bên ngoài xảy ra tuyết lở, không ra được nữa rồi!" Khu vực lõi Khách Lạp Mễ Nhĩ quanh năm vắng bóng người, tuyết tích tụ ở đây năm này qua tháng nọ không dưới ngàn vạn tấn, một khi xảy ra tuyết lở quy mô lớn thì cực kỳ khủng khiếp.

Tuyết lở sẽ trong nháy mắt bao phủ cả Long Đỉnh, sau tuyết lở lại là bão tuyết, cộng thêm hàn triều, điều này khiến sắc mặt Sơ Nhất càng thêm khó coi.

Bởi vì hàn triều sẽ đóng băng lớp tuyết tích tụ, trong tình huống cực đoan như vậy, anh ta biết đám người mình chắc chắn không ra được.

Nghe tiếng tuyết lở ầm ầm trên đầu, Dương Vân U lúc này mới nhớ tới sóng gợn trong bàn pha lê ban nãy, lớn tiếng nói: "Sóng âm vừa giải phóng kia, chắc là sóng âm đặc thù tích tụ quanh năm, một khi mở quan tài, dao động sóng âm thay đổi nên mới gây ra tuyết lở.

Đây cũng là lời nguyền bí ẩn mà kinh quyển nước Ma nói Bạch Lang Yêu Vương sẽ phát ra khi bảo vệ Quỷ Mẫu." "Tôi nói này chị hai, giờ là lúc nào rồi còn bàn chuyện lời nguyền gì nữa, mau tìm lối ra đi!" Bàn Tử thấy Dương Vân U vẫn ung dung như vậy, vẻ mặt bất đắc dĩ cười khổ.

Lúc này Dương Tuyết Lê đã đến bên cạnh mọi người, sắc mặt rất

khó coi, nói: "Bên trên không lên được đâu, tuyết lở quá lớn, căn bản không có chỗ trốn, các đạo động của mấy tầng trước đều bị bịt kín rồi." Sơ Nhất lúc này cũng đi tới, lắc đầu với Sở Viễn, trầm giọng nói: "Cường độ tuyết lở này bình sinh tôi chưa từng thấy, tòa Yêu Lâu này không chống đỡ được bao lâu nữa đâu." Sở Viễn gật đầu, nhanh chóng đi về hướng Đông Nam, lấy ra Toàn Phong Sạn (xẻng lốc xoáy).

Trên tường đất nện ở phía này rõ ràng có dấu vết tu sửa.

Theo suy đoán của hắn, chỗ này ban đầu hẳn là có một lối ra, sau đó bị người ta bịt lại từ bên ngoài, dấu vết vẫn còn.

Bộp!

Lực đạo của Sở Viễn lớn đến mức nào, một xẻng này xúc xuống, vậy mà trực tiếp đánh thủng tường đất nện, lộ ra một cái lỗ to bằng miệng bát.

Nhóm Bàn Tử thấy thế mắt sáng rỡ, vội vàng chạy lại giúp đỡ, một lát sau đã đào được một lối thoát hiểm rộng đủ một người chui lọt.

Phía sau lối ra, thình lình là một cái hang động khổng lồ, rất thích hợp để mọi người đào tẩu. "Mau đi thôi, lầu sắp sập rồi!" Nghe tiếng tầng tám sụp đổ, Sở Viễn vội vàng gọi mọi người, mau chóng rời đi qua lối thoát hiểm.

Dưới sự uy hiếp của cái chết, tiềm lực của mọi người bùng nổ, sau khi chui qua lối ra liền cắm đầu chạy thục mạng.

Sở Viễn đi sau cùng.

Nghĩ đến điều gì đó, hắn bước nhanh vài bước, đi đến bên cạnh Thủy Tinh Tự Tại Sơn, trực tiếp thu Thiên Niên Thủy Tinh Thi vào ba lô hệ thống.

Lấy đi cái xác này không đơn thuần là để bán lấy tiền, hắn không phải thương nhân thuần túy như Minh Thúc.

Đây là một vương quốc đã biến mất trong dòng sông lịch sử, hắn làm vì sự kế thừa văn hóa lịch sử, hơn nữa Quỷ Mẫu nước Ma tàn nhẫn hiếu sát, hắn muốn sau khi ra ngoài sẽ cho người dân trong nước nhìn rõ bộ mặt xấu xí của bà ta.

Chương 192

Tiện thể kiếm chút tiền vất vả, không xung đột!

Ừm, mình không phải đi đổ đấu, mình là đi khảo cổ, mình có chứng chỉ đàng hoàng. ...

Cho đến khi Sở Viễn là người cuối cùng chui ra khỏi lối thoát hiểm, tiếng chấn động trên đầu mọi người mới dần dần lắng xuống.

Mọi người không kìm được thở phào nhẹ nhõm, xem ra tuyết lở bên ngoài đã kết thúc rồi, chỉ là không biết địa thế Long Đỉnh còn hay mất.

Dù sao tuyết lở cấp độ ngàn vạn tấn, nói không chừng có thể trực tiếp chôn vùi hoàn toàn Long Đỉnh, biến thành sông băng Long Đỉnh danh xứng với thực. "Sở lão đệ, lần này cảm ơn cậu, cậu đã cứu mạng cả nhà!" Minh Thúc khom lưng, vẻ mặt cảm kích nhìn Sở Viễn nói lời cảm ơn, dường như nhớ tới điều gì lại hỏi: "Sở lão đệ, sao cậu biết lối ra ở đó, có phải nhìn thấy cơ quan gì không?" Sở Viễn khẽ lắc đầu, phủi bụi trên người, lúc này mới chậm rãi mở miệng đáp: "Trước đó lúc kiểm tra mộ thất, tôi đã phát hiện chỗ này bị người ta động tay động chân, rõ ràng là bị người ta bịt lại sau này." Ngay lúc hai người đang khách sáo, Bàn Tử đột nhiên từ phía trước chạy lại, thở hổn hển nói: "Tôi vừa đi thám thính phía trước một chút, đằng kia có một con đường nhỏ do nhân tạo khai thác, chúng ta qua đó xem thử đi, biết đâu là lối ra." Dương Vân U lại có chút cẩn thận, nhìn con đường Bàn Tử chỉ, u uất hỏi: "Ai lại đào đường hầm này nhỉ?

Chẳng lẽ là đạo mộ?

Cũng không biết người này đã lấy đi thứ gì từ Cửu Tầng Yêu Lâu?" Sở Viễn phất tay, nhìn mọi người, cao giọng nói: "Đã là nhân

tạo khai thác thì chắc chắn có thể ra ngoài, mọi người đi theo tôi!" Đây là một đường hầm khai thác trong đá hẹp và dài, mọi người cẩn thận từng li từng tí đi theo sau Sở Viễn, men theo đường hầm đi khoảng mười phút.

Xuyên qua đường hầm chật hẹp, đột nhiên tầm nhìn của mọi người trở nên khoáng đạt, một cánh cổng đá chạm khắc khổng lồ lẳng lặng sừng sững trước mặt.

Cánh cổng được điêu khắc từ đá xanh khổng lồ, xà ngang trên đỉnh cổng khảm vào vách động, giữa xà ngang điêu khắc biểu tượng nhãn cầu màu vàng kim hiển nhiên dễ thấy.

Bàn Tử ngẩng đầu, nhìn khung cửa khổng lồ cao tới vài mét này, trực tiếp cảm thán một tiếng: "Bên trong sao lại có chỗ to thế này, cái cổng này, không phải là Khải Hoàn Môn đấy chứ!" Sở Viễn trực tiếp liếc Bàn Tử một cái, thằng nha này đi đổ đấu ở núi Côn Luân mà còn đòi xuất ngoại trực tiếp à!

Giơ đèn pin lên, Sở Viễn nhìn vào bên trong hang động, một bức tượng thần uy nghiêm đập vào mắt, một luồng khí tức trang nghiêm túc mục phả vào mặt.

Chỉ thấy bức tượng thần này mắt trợn tròn, đôi mắt thâm thúy tựa như có thể nhìn thấu sương mù thời gian, ngưng thị từng kẻ lại gần! "Trong Sử thi Vua Gesar có ghi chép, Hắc Hổ Huyền Đàn của Luân Hồi Tông dường như rất giống nơi này!" Dương Vân U quan sát những bức tượng hộ pháp thần có dáng vẻ dữ tợn xung quanh hang động, khẽ giới thiệu.

Lúc này, mọi người đã đi đến trước mặt bức tượng thần khổng lồ sâu trong hang động, tượng thần này tay trái cầm tràng hạt, lòng bàn tay phải khắc hình nhãn cầu.

Đây là ký hiệu điển hình của nước Ma, bên chân tượng thần chất

đống xương đầu bò trắng hếu, xem ra đây là nơi tế tự do Luân Hồi Tông xây dựng.

Sở Viễn đoán hậu duệ của Luân Hồi Tông xây dựng Hắc Hổ Huyền Đàn này chính là để lấy được vật phẩm nào đó từ Cửu Tầng Yêu Lâu.

Hẳn chính là nhãn cầu pha lê của Quỷ Mẫu đời đầu.

Sở Viễn biết, đây chính là vật then chốt để khởi động cơ quan Mộc Trần Châu!

Đi theo sau Sở Viễn, Minh Thúc nghe thấy lời Dương Vân U, trong mắt lóe lên tinh quang, nói với A Hương phía sau: "A Hương, con nhìn kỹ chỗ này xem, không sao chứ!" A Hương nghe vậy, xoay người lại, nín thở ngưng thần, mở to hai mắt không ngừng chăm chú nhìn về phía trước, quét mắt một vòng rồi lắc đầu.

Minh Thúc trong lòng nhẹ nhõm, xem ra đây là một nơi an toàn, trải qua vụ Yêu Lâu, ông ta giờ thực sự vừa mệt vừa đói!

Sơ Nhất thấy vậy, chủ động gọi mọi người nghỉ ngơi tại chỗ, anh ta tìm một chỗ sạch sẽ chuẩn bị nhóm lửa nấu cơm.

Nhóm Minh Thúc cũng chủ động tiến lên giúp đỡ.

Sở Viễn giơ đèn pin kiểm tra kỹ lưỡng xung quanh tượng thần, quả nhiên, hắn phát hiện phía sau đỉnh tượng thần có một cái lỗ nhỏ.

Xem ra, hẳn là người của Luân Hồi Tông năm xưa đã khai thác lối vào tại đây, cuối cùng dùng tượng thần che mắt người khác, bịt kín lối vào. "Tiểu Ca, Bàn Tử, hai người mau lại xem cái này." Đang đi dạo lung tung ở giữa hang, Dương Vân U đột nhiên kinh hô một tiếng, gọi Sở Viễn và mọi người qua xem.

Đến bên cạnh cô, Sở Viễn ngẩng đầu nhìn theo ánh mắt cô, chỉ thấy phía trên hang động lại là một mảng bích họa bảy màu rực rỡ.

Hơn nữa, độ hoàn chỉnh được bảo tồn rất tốt, hắn đoán hẳn là đã sử dụng một loại thuốc nhuộm đặc biệt nào đó để chế tác.

Ngay phía dưới bức bích họa thình lình tương ứng với một biểu tượng nhãn cầu khổng lồ, lúc này, mọi người đang đứng ở vị trí nhãn cầu nhìn lên trên. "Vẽ cái gì thế?

Mọi người xem người phụ nữ kia còn dùng tay che mắt lại!" Bàn Tử ngửa cổ, nhìn đến mơ mơ hồ hồ, không khỏi tò mò hỏi.

Dương Vân U tức giận nhìn Bàn Tử, mở miệng giải thích: "Đây hẳn là Quỷ Mẫu trong truyền thuyết, bức bích họa này vẽ chủ thành của nước Ma - Ác La Hải Thành!" "Ác La Hải Thành?" Bàn Tử nhìn tòa thành trì trong tranh, luôn cảm thấy có chút quái dị, tại sao thành trì trong bích họa lại vẽ thành hai mặt chính phản tương ứng nhau nhỉ?

Sau đó Bàn Tử liền kể lại nghi hoặc trong lòng, ngặt nỗi trong đám người cũng chỉ có Dương Vân U là rõ về nội dung nước Ma.

Suy tư một lát, Dương Vân U đem nội dung liên quan đến chủ thành "Ác La Hải Thành" của nước Ma trong Sử thi Vua Gesar kể lại ngọn ngành cho mọi người. "Ác La Hải Thành" còn được người nước Ma gọi là "Úy Phố Tráng Lực Thập Hạng Thành", về ghi chép chân thực của nó, chưa ai từng nhìn thấy.

Chỉ có ở một số di tích cổ đại hoặc bích họa liên quan đến nước Ma mới có thể phát hiện ra dấu vết của nó.

Trong truyền thuyết, chủ thành "Ác La Hải Thành" của nước Ma vô cùng cường thịnh, nhưng vào một đêm nọ, cả tòa thành trì đột nhiên biến mất một cách bí ẩn.

Không ai biết đêm hôm đó đã xảy ra biến cố gì, tóm lại, chủ thành nước Ma trong một đêm biến mất không còn tăm hơi.

Trực tiếp khiến nước Ma đang cường thịnh nhất thời nhanh chóng

bước vào suy thoái, từ đó xuống dốc không phanh, cuối cùng dần dần biến mất trong lịch sử.

Nghe xong truyền thuyết về chủ thành nước Ma, mọi người không khỏi có cảm giác da đầu tê dại, một tòa thành biến mất chỉ trong một đêm.

Đây là sức mạnh bực nào mới có thể làm được bước này, càng nghĩ, mọi người càng không dám nghĩ nhiều.

Thấy mọi người đều mệt, Sở Viễn bảo mọi người tìm chỗ nghỉ ngơi, hắn chạy đi phụ Sơ Nhất, giúp chuẩn bị đồ ăn.

May mà lúc tuyết lở ập đến, Sơ Nhất đã kịp thời ném một bao lớn vật tư xuống Cửu Tầng Yêu Lâu, mọi người trước khi rút lui đã mang theo.

Vừa giúp đỡ, Sở Viễn vừa suy đoán, hẳn là một số người của Luân Hồi Tông đã tìm được lối đi xuyên tới di tích Ác La Hải Thành.

Chắc chắn là ở phía sau lối vào bị tượng thần che khuất kia, đối phương khi khởi động tế tự nhất định cần nhãn cầu Quỷ Mẫu.

Thế nên mới đục thông một đường hầm như vậy, còn có thể bình an vô sự lấy ra nhãn cầu Quỷ Mẫu, nhất định là người của Luân Hồi Tông.

Sở Viễn rất tò mò, đám người này trong tình huống không có Mộc Trần Châu, làm sao dám khởi động cơ quan hiến tế.

Theo hắn thấy, việc Luân Hồi Tông tuyệt diệt ở đời sau, nghĩ lại cũng có liên quan đến lần hiến tế này. ...

Mọi người vây quanh đống lửa, lấp đầy bụng trong Hắc Hổ Huyền Đàn này xong liền dựa vào vách tường nhắm mắt dưỡng thần, bắt đầu dưỡng tinh súc duệ (nghỉ ngơi lấy sức).

Sở Viễn quét mắt nhìn một vòng, thấy mọi người đều đang nghỉ ngơi, từ lúc khai quật Cửu Tầng Yêu Lâu đến giờ quả thực khiến người ta khá mệt mỏi.

Tuy nhiên, tinh thần của hắn rất sung mãn, để đề phòng tình huống đột xuất, Sở Viễn soi đèn pin đi về phía tượng điêu khắc, kiểm tra lối vào phía sau.

Đột nhiên, một bóng đen sì lướt qua, trong nháy mắt đánh thức A Hương đang nhắm mắt dưỡng thần, cứ như gặp ác mộng vậy.

Hai mắt cô kinh khủng quan sát tứ phía, kỳ lạ là không phát hiện ra gì, nhưng giọng nói dưới đáy lòng nói cho cô biết, có nguy hiểm!

Dường như nghĩ tới điều gì, A Hương thân thể cứng đờ từ từ ngẩng đầu, một con quái vật hình người khổng lồ trắng hếu đột nhiên đập vào mắt cô.

Còn chưa đợi cô kêu lên, trong miệng quái vật màu trắng đột nhiên phun ra một cái xúc tu đỏ tươi, trực tiếp quấn lấy cái eo thon của A Hương. "Á!" Thân thể A Hương mạnh mẽ bị quái vật kéo lên không trung, cảm giác mất trọng lượng khiến A Hương sợ hãi trực tiếp mở miệng hét cứu mạng!

Nghe thấy động tĩnh của A Hương, mọi người lập tức tỉnh giấc, nhao nhao nghe tiếng ngẩng đầu nhìn lên, lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc đến ngây người.

Chỉ thấy một con quái vật màu trắng khổng lồ bám dính trên đỉnh hang động, giờ phút này đang há cái miệng to như chậu máu, thò ra bốn năm cái lưỡi. "Vãi chưởng, con quái gì thế này?

Chương 193

Trông xấu đau xấu đớn thế!" Bàn Tử nhìn con quái vật khổng lồ đang há miệng từ từ nhả ra năm cái lưỡi, trợn to hai mắt, trực tiếp chửi thề. "Đừng nói nhảm nữa, mau nổ súng, đây là Tuyết Di Lặc!" Sở Viễn chạy tới, trực tiếp giơ súng tiểu liên lên, nhắm vào miệng Tuyết Di Lặc bắt đầu xả súng điên cuồng.

Nhóm Bàn Tử và Sơ Nhất phản ứng lại, lập tức cũng học theo dáng vẻ của Sở Viễn điên cuồng nổ súng vào Tuyết Di Lặc.

Tuy nhiên, Sở Viễn phát hiện đạn của bọn họ căn bản chẳng làm gì được đối phương, tên này lại hồn nhiên không hay biết.

Lúc này, những người khác trong hang cuối cùng cũng nhìn rõ diện mạo thật sự của Tuyết Di Lặc, trên người chi chít những khối u thịt đang phập phồng co rút.

Khuôn mặt không có ngũ quan, nhưng vẫn có thể nghe rõ tiếng gầm giận dữ của nó, cũng không biết âm thanh này phát ra từ đâu.

Trong mưa bom bão đạn của mọi người, Tuyết Di Lặc kêu gào không dứt, nhìn dáng vẻ ăn nhiều đạn như vậy, nó cũng bị thương không nhẹ.

Đột nhiên, thân thể Tuyết Di Lặc bỗng nhiên phình to, lớp da màu trắng dày cộm trên người trong nháy mắt biến thành từng quả cầu thịt, hung hăng ném về phía đám người trong hang. "Vãi, còn biết không kích nữa à!" Bàn Tử né tránh một quả cầu thịt trắng kinh hô, chỉ thấy quả cầu thịt này rơi xuống đất phát ra tiếng "xèo xèo", vừa nhìn đã biết độc tố cực mạnh. "Mọi người cẩn thận, tên này biết ném bom, có độc!" Đoàng!

Dương Tuyết Lê thương pháp cực chuẩn, súng tiểu liên headshot

(bắn trúng đầu), đầu Tuyết Di Lặc lập tức tứ phân ngũ liệt, lộ ra một mảng da thịt trắng hếu.

Giữa lớp da thịt cuộn trào thình lình lộ ra một bộ xương cốt máu me đầm đìa, Sở Viễn nhíu mày, hắn biết đây là cơ thể của Hàn Thục Na.

Nghĩ đến đây, hắn trực tiếp mò từ trong ba lô hệ thống ra một quả lựu đạn, ném vào cái miệng đang há to của Tuyết Di Lặc, trúng ngay mục tiêu. "Tìm chỗ ẩn nấp, tránh đi!" Sở Viễn quát lớn một tiếng, nấp dưới một tảng đá, mọi người nghe thấy một tiếng nổ trầm đục, nửa thân mình của Tuyết Di Lặc đều bị nổ nát.

Tuyết Di Lặc sinh mệnh lực ngoan cường, chịu trọng thương như vậy mà vẫn chưa chết, ngược lại giãy dụa thân thể, lôi theo A Hương chui vào trong khe đá.

Nguy to, con quái vật này muốn chạy trốn!

Dương Tuyết Lê ở gần A Hương nhất thầm kêu không ổn, theo bản năng túm lấy hai chân A Hương.

Muốn kéo A Hương xuống, nhưng cô hiển nhiên đã đánh giá thấp sức mạnh của Tuyết Di Lặc, cho dù trọng thương, nó cũng dễ dàng kéo theo hai người, nhanh chóng biến mất trong khe đá. "Mẹ kiếp!" Nhìn thấy cảnh này, dù là thân thủ cực mạnh như Sở Viễn cũng sững sờ không phản ứng kịp, không ngờ Tuyết Di Lặc cũng tham sống sợ chết, vậy mà lại bỏ chạy?

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, đợi những người khác phản ứng lại thì đã không thấy bóng dáng Tuyết Di Lặc cùng Dương Tuyết Lê và A Hương đâu nữa. "Bàn Tử, mang theo đồ đạc, Tuyết Di Lặc lôi theo cái thân xác to như vậy đi không xa đâu, chắc là ở ngay sau tảng đá thôi!" Sở Viễn thu súng tiểu liên, rút Hắc Kim Cổ Đao ra, hét lớn với Bàn Tử phía sau, rồi áp tai vào vách đá, lắng nghe. "Tìm thấy rồi!"

Thuật Văn Sơn Biện Long phát động, Sở Viễn lập tức nghe thấy tiếng kinh hô của A Hương sau vách đá, tình hình trong đường hầm sau vách đá rõ mồn một.

Gọi Bàn Tử một tiếng, Sở Viễn cầm đao rẽ phải, quả nhiên phát hiện một đường hầm hẹp, không do dự đi vào.

Dương Vân U lo lắng cho an nguy của chị gái, bám sát sau lưng Sở Viễn, Minh Thúc thấy thế cắn răng, cũng đi theo.

Cùng lúc đó.

Tuyết Di Lặc dùng xúc tu kéo A Hương, gian nan bám dính trên đỉnh hang động di chuyển, vừa nãy đám người Sở Viễn gây cho nó sát thương rất nặng.

Trong thời gian ngắn, nó phải hút máu tươi mới có thể hồi phục, thân thể hoàn thành tự chữa lành, Tuyết Di Lặc theo bản năng từ từ thu hồi xúc tu.

Mắt thấy A Hương cách cái bụng của nó ngày càng gần, dọa cô bé nhắm mắt hét lớn cứu mạng, âm thanh như ca như khóc.

Đoàng!

Tiếng súng vang lên, một viên đạn tựa như sao băng, nhanh chóng bắn về phía cái xúc tu đang trói A Hương của Tuyết Di Lặc, trúng phóc mục tiêu!

Lập tức, một cái xúc tu ở bụng Tuyết Di Lặc liền đứt làm hai đoạn, xúc tu bị thương cũng nhanh chóng co lại vào bụng Tuyết Di Lặc. "Đi!" Nhìn A Hương ngã xuống đất, Dương Tuyết Lê sải bước vọt lên, kéo A Hương định lùi về phía sau, còn chưa đợi A Hương đứng vững. "Vút" một tiếng.

Chỉ nghe bên tai truyền đến tiếng xé gió, thế mà lại là một cái xúc tu mới, quấn lấy eo A Hương, trong nháy mắt kéo cô bé đi.

Dương Tuyết Lê cuống cuồng tung người nhảy lên cao, mạnh mẽ túm lấy hai chân A Hương, lần này cuối cùng cũng không chọn buông tay.

Ngược lại còn bám chặt lấy, hy vọng dùng cách này để thoát khỏi sự dây dưa của Tuyết Di Lặc.

Gào!

Tuyết Di Lặc phát ra một tiếng gầm giận dữ, lại bắn ra một cái xúc tu, trói chặt lấy eo Dương Tuyết Lê, khiến cô không thể cử động.

Dương Tuyết Lê giãy dụa một lát không được, quả quyết giơ chân rút một khẩu súng lục bỏ túi từ bắp chân ra, bắn liên tiếp vào xúc tu.

Thương pháp chuẩn xác lập tức một lần nữa bắn đứt hai cái xúc tu, hai người lại rơi xuống mặt đất.

Thấy Tuyết Di Lặc còn muốn tiến lên, Dương Tuyết Lê lập tức giơ súng tiểu liên lên, nhắm ngay bụng quái vật xả súng, đạn liên miên bất tuyệt giống như một con rồng lửa, hung hăng lao vào Tuyết Di Lặc.

Gào, gào.

Liên tiếp trúng đạn khiến Tuyết Di Lặc đau đớn kêu oa oa, không ngừng né tránh, gầm rú, không dám tiếp tục xông lên nữa.

Thấy cơ hội tốt này, Dương Tuyết Lê thần sắc vui mừng, vội vàng kéo A Hương chạy về phía một đường hầm, thậm chí súng tiểu liên rơi mất cũng không màng.

Không lâu sau, bóng dáng hai người đã biến mất tại chỗ, Tuyết Di Lặc thấy không còn bóng người cũng lẳng lặng lui về trong khe hở.

Đợi đám người Sở Viễn và Bàn Tử chạy tới hiện trường, chỉ có thể nhìn thấy khẩu súng tiểu liên của Dương Tuyết Lê rơi tại chỗ.

"Đây là súng của chị tôi, chị ấy đã tới đây!" Dương Vân U nhặt súng lên, vẻ mặt lo lắng nói, cũng không biết chị gái hiện giờ ra sao, ở đây có dấu vết đánh nhau rõ ràng.

Mặc dù chị cô thương pháp thần chuẩn, thân thủ cũng không tệ, nhưng đối mặt với con Tuyết Di Lặc khổng lồ như vậy, trong lòng cô vẫn rất lo lắng. "Yên tâm đi, với thân thủ của chị cô thì muốn chạy trốn chắc chắn không khó, đường hầm ở đây tung hoành ngang dọc, chúng ta đi tìm họ." Sở Viễn nhìn Dương Vân U vẻ mặt lo âu, nhẹ giọng an ủi, đó chính là một trong Thiết Tam Giác của nguyên tác, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. "Đúng, tôi tin tưởng chị ấy, chúng ta men theo đường hầm đi tiếp, tìm họ!" Thu hồi súng tiểu liên của chị gái, Dương Vân U hít sâu một hơi, vẻ mặt quyết nhiên nói, cô nhất định phải tìm được chị mình.

Mọi người nghe vậy không khỏi gật đầu, tùy tiện chọn một hướng thông đạo, đi thẳng vào trong. ...

Dương Tuyết Lê kéo A Hương chạy tới chạy lui trong đường hầm tứ thông bát đạt, cũng không biết qua bao lâu, cuối cùng cũng đi ra khỏi thông đạo.

Lúc này, hai người mới phát hiện vậy mà đã đi tới trước một vách núi dựng đứng, thò đầu cúi người nhìn xuống đáy vực dưới chân, A Hương lập tức cảm thấy não bộ choáng váng.

Nếu không phải Dương Tuyết Lê nhanh tay lẹ mắt, khoảnh khắc vừa rồi cô bé chắc chắn đã rơi xuống vách núi. "Bên dưới là tiếng nước!" Ẩn ước nghe thấy tiếng nước sông vỗ sóng dưới đáy vực, mắt Dương Tuyết Lê sáng lên, có nước chảy, nghĩa là có lối thoát. "Chị Dương, chị nhìn xem kia là cái gì?" Ngay lúc Dương Tuyết Lê đang thám thính xem có lối đi hay không, A Hương đột nhiên chỉ về phía đối diện vách núi, há hốc mồm kinh hô.

Nghe tiếng nhìn sang, Dương Tuyết Lê trong lòng giật mình, chỉ thấy vách núi đối diện thình lình là một bức tượng Quỷ Mẫu Thần Thủ khổng lồ được điêu khắc từ đá.

Tượng Thần Thủ dựa vào núi mà xây, nhìn sơ qua cao mười mấy mét, tượng Thần Thủ hai mắt nhắm nghiền, giữa trán có một ấn ký hình xoắn ốc.

Dương Tuyết Lê càng nhìn càng thấy quen mắt, nghĩ đến đây, vội vàng mở ba lô, lấy Mộc Trần Châu ra, hai thứ trông cực kỳ giống nhau.

Ấn ký Mộc Trần Châu ở chỗ này, hai bên không có đồ trang trí nào khác, Dương Tuyết Lê trong lòng khẽ động, bất kể là nhãn cầu hay Mộc Trần Châu, trong văn hóa nước Ma đều là đại biểu vô thượng, họ cho rằng đôi mắt là căn nguyên của luân hồi chi lực, tưởng chừng nơi này nhất định có huyền bí.

Chương 194

Để giải trừ lời nguyền, chỉ cần có manh mối liên quan đến Mộc Trần Châu, cô đều sẽ không từ bỏ.

Ước chừng độ cao và khoảng cách hai bên xong, Dương Tuyết Lê trầm giọng nói với A Hương bên cạnh: "A Hương, em tìm chỗ nào trốn đi, kẻo bị Tuyết Di Lặc phát hiện, tượng Thần Thủ này có chút huyền bí, chị phải qua xem thử." A Hương nghe Dương Tuyết Lê dặn dò, vội vàng tìm một tảng đá, nấp sau lưng, vẻ mặt lo lắng nhìn cô.

Thời gian cấp bách, Dương Tuyết Lê lấy từ trong ba lô ra một bộ Phi Hổ Trảo (móng vuốt hổ bay), cái này là cô phỏng theo Phi Hổ Trảo của Sở Viễn để chế tạo.

Kể từ khi biết phải xuống Côn Luân, Hồ Bát Nhất đã thay cô chuẩn bị rất nhiều công cụ đổ đấu, đặc biệt là Phi Hổ Trảo của Mạc Kim Hiệu Úy.

Chỉ thấy một luồng hàn quang bay qua, Phi Hổ Trảo trong tay Dương Tuyết Lê chuẩn xác quấn quanh một cột đá phía trên tượng Thần Thủ.

Thử lực đạo xong, hai chân đạp tường mượn lực, cả người thuận thế bay về phía Phi Hổ Trảo, thông qua dây thừng leo thẳng lên.

Khoảng cách hơn mười mét, dưới sự trợ giúp của Phi Hổ Trảo, Dương Tuyết Lê dễ dàng leo lên bên cạnh ấn ký trên trán tượng Thần Thủ.

Lúc này, cô mới phát hiện ấn ký hình tròn này đường kính tiếp cận một mét, vị trí chính giữa có một rãnh lõm hình tròn, hoa văn xung quanh cực giống hoa văn trên bề mặt Mộc Trần Châu.

Phúc chí tâm linh, Dương Tuyết Lê đặt trực tiếp Mộc Trần Châu trong ngực vào rãnh lõm, lập tức, một tràng tiếng cơ quan lách cách vang lên bên tai.

Chỉ thấy rãnh lõm đặt Mộc Trần Châu từ từ di chuyển vào trong, sau đó cả ấn ký hình tròn đều đang từ từ di chuyển, cuối cùng dừng lại.

Dương Tuyết Lê thấy không di chuyển nữa liền thu hồi Mộc Trần Châu cất kỹ, lúc này, ấn ký hình tròn mạnh mẽ mở ra, hình thành một cánh cửa.

Nhìn thấy thông đạo bên trong cửa, Dương Tuyết Lê lộ vẻ vui mừng, sau đó bật đèn pin, không do dự chui vào.

Xuyên qua một mộ đạo chật hẹp, trước mắt Dương Tuyết Lê bỗng sáng bừng, đây là một mật thất rộng mười mét vuông, giống như một ngôi miếu cổ.

Trung tâm miếu là một đài đá tạo thành từ trận pháp lục mang tinh, phía trên đài đá cung phụng một con rắn đen ba mắt khổng lồ.

Trên vách tường bốn phía trong thất, tượng đá điêu khắc vậy mà đa số cũng là rắn đen ba mắt, đâu đâu cũng toát lên một tia quỷ dị.

Nghĩ đến đây, Dương Tuyết Lê lấy từ trong túi ra một nắm đạn trân châu mềm, bóp nhẹ một cái liền phát ra ánh sáng nhạt, ném về phía trong thất.

Đây chính là chiêu số thông thường mà Bàn Sơn Đạo Nhân dùng khi đổ đấu để thăm dò cơ quan trong mộ, đơn giản mà hiệu quả.

Bộp bộp!

Đợi đạn châu nảy hai vòng trong thất, từ từ rơi xuống đất nhưng không kích hoạt bất kỳ cơ quan nào, xem ra ngôi miếu này cũng coi như an toàn.

Dương Tuyết Lê khom người, cẩn thận từng li từng tí men theo vòng ngoài mặt đất chậm rãi di chuyển, thấy bình an vô sự mới đi vào vòng trong.

Soi một vòng xong, quan sát hoàn cảnh ngôi miếu, ánh mắt Dương Tuyết Lê bị con rắn đen ba mắt được cung phụng giữa mộ thất thu hút.

Tí tách, tí tách!

Từng giọt chất lỏng màu trắng men theo miệng rắn rơi xuống một cái mâm tròn bên dưới, trong mâm cung phụng hai viên bảo châu màu trắng.

Dưới sự uẩn dưỡng của chất lỏng thần bí, màu sắc bảo châu trơn bóng dị thường, tản ra ánh sáng trắng sữa nhàn nhạt, thấm vào lòng người.

Nhìn hai viên bảo châu lóa mắt, mắt Dương Tuyết Lê lưu chuyển, có thể dùng Mộc Trần Châu làm cơ quan, nhất định là bảo vật có thể sánh ngang.

Nghĩ đến đây, Dương Tuyết Lê trực tiếp đưa tay lấy hai viên bảo châu được cung phụng ra.

Ngay khi cô muốn tra xét sự huyền bí của hạt châu thì đột nhiên, một tiếng kinh hô bên ngoài ngôi miếu thu hút sự chú ý của cô. "Chị Dương, cứu mạng!" Nguy to, A Hương gặp nguy hiểm, xem ra Tuyết Di Lặc đã đuổi tới.

Không kịp nghĩ nhiều, Dương Tuyết Lê cầm súng lục đi tới bên miệng hang.

Chỉ thấy giữa không trung một cái xúc tu đỏ tươi quấn quanh eo A Hương, nếu không phải cô bé nấp sau tảng đá, hai tay liều mạng ôm lấy tảng đá thì đã bị lôi đi rồi.

Bóng trắng to lớn giữa không trung chính là con Tuyết Di Lặc bị Sở Viễn đánh trọng thương không lâu trước đó, giờ phút này, thân hình của nó thế mà đã hồi phục không ít.

Mắt thấy A Hương sắp không kiên trì nổi nữa, Dương Tuyết Lê nhắm vào xúc tu đỏ tươi, trực tiếp nổ súng bắn điểm xạ.

Đoàng, đoàng!

Xúc tu của Tuyết Di Lặc trực tiếp bị cô bắn đứt, A Hương rơi xuống khỏi vòng vây, Dương Tuyết Lê thấy thế mắt sáng lên.

Tay phải mạnh mẽ chộp lấy Phi Hổ Trảo, từ trên cao lao xuống, bay về phía A Hương.

Hiện tại an toàn nhất chính là ngôi miếu cổ.

Lối vào miếu cổ nhỏ hẹp, với thân hình to lớn của Tuyết Di Lặc chắc chắn không vào được, đó là nơi ẩn náu tốt nhất cho hai người.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, sau khi bị Dương Tuyết Lê bắn đứt xúc tu, trong bụng Tuyết Di Lặc lại bay ra một cái xúc tu nữa, muốn bắt đi A Hương. "Đi!" Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc này, Dương Tuyết Lê nhờ Phi Hổ Trảo đã đến bên cạnh cô bé, trực tiếp ôm lấy A Hương bay về phía miếu cổ.

Vút!

Mắt thấy con mồi của mình chạy trốn, Tuyết Di Lặc mạnh mẽ bắn ra một cái xúc tu, muốn quấn lấy A Hương, nhưng bị quán tính của Phi Hổ Trảo né được.

Thấy xúc tu tấn công vô hiệu, Tuyết Di Lặc lập tức sốt ruột, nghe tiếng A Hương hét chói tai, nhanh chóng bò rạp người qua đó.

Nhìn Tuyết Di Lặc càng ngày càng gần, Dương Tuyết Lê không khỏi biến sắc, trong lòng thầm kêu khổ, cô đã đánh giá cao sức mạnh

của mình.

Cái Phi Hổ Trảo hàng nhái này, độ đàn hồi của dây thừng chỉ ở mức bình thường, điều này khiến cô lúc này căn bản không thể khống chế, chỉ có thể đu đưa giữa không trung.

Nhìn A Hương đang ôm chặt lấy mình, Dương Tuyết Lê đã không còn sức lực để hướng lên trên, nghĩ đến đây, ánh mắt cô kiên định, đột nhiên buông lỏng hai tay.

Trong tiếng hét chói tai của A Hương, hai người rơi mạnh xuống đáy vực, hành động dứt khoát chặt đuôi cầu sinh này khiến Tuyết Di Lặc cũng phải kinh ngạc đến ngây người. "Chị ơi!" "Cô Dương!" "A Hương!" Ngay khoảnh khắc hai người rơi xuống vách núi, đám người Sở Viễn mới vừa vặn đi ra khỏi đường hầm, lại nhìn thấy cảnh tượng tuyệt vọng như vậy.

Vút!

Cổ tay Sở Viễn run lên, Phi Hổ Trảo bay cực nhanh về phía Dương Tuyết Lê, ngặt nỗi tốc độ rơi của cô quá nhanh, Phi Hổ Trảo lần thứ nhất vồ hụt!

Bõm!

Là tiếng nước, ngay sau khi bóng dáng Dương Tuyết Lê biến mất khỏi tầm mắt mọi người, Sở Viễn lờ mờ nghe thấy hai tiếng rơi xuống nước trước sau.

Đi lại gần vách núi, Sở Viễn nhoài hơn nửa người ra, đáy vực tối om, dù thiên phú dạ nhãn của hắn đã bật lên cũng nhìn không rõ lắm.

Tuy nhiên, tiếng hai người rơi xuống nước hắn ngược lại nghe được đại khái, sau khi biết bên dưới là nước ngầm thì cũng yên tâm hơn nhiều.

Hơn nữa, vách núi này cũng chỉ sâu hơn hai mươi mét, với thân

thủ của Dương Tuyết Lê rơi xuống hẳn sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. "Yên tâm, đáy vực có nước ngầm.

Minh Thúc, ông tự tìm chỗ trốn đi, chúng ta giải quyết con quái vật này!" Thu hồi Phi Hổ Trảo, Sở Viễn nhìn Tuyết Di Lặc đang rình rập trên không trung đỉnh đầu, lớn tiếng nói với mọi người phía sau.

Gào!

Bụng Tuyết Di Lặc mở ra, thò ra mấy cái xúc tu tấn công nhóm Sở Viễn, rất hiển nhiên, con mồi chạy thoát khiến nó hiện tại rất tức giận.

Không cần Sở Viễn nhắc nhở, mọi người vừa nhìn thấy thứ xấu xí đầy khối u thịt này, liền nhao nhao giơ súng xả đạn, lập tức những mảnh vụn màu trắng bay tứ tung.

Trong đó đặc biệt là Bàn Tử và Bỉ Đắc Hoàng, hai người thương pháp chuẩn nhất, lần nào cũng có thể bắn trúng chuẩn xác xúc tu của Tuyết Di Lặc.

So ra thì thương pháp của Sở Viễn và Dương Vân U kém hơn chút, chỉ có thể bắn trúng thân thể quái vật, nhưng sát thương gây ra lại rất thấp.

Chương 195

Lúc này lại có một cái xúc tu tập kích Sở Viễn, hắn lộn mèo một cái né tránh, dứt khoát thu súng tiểu liên, rút Hắc Kim Cổ Đao ra.

Nhân lúc mọi người vây công Tuyết Di Lặc, Sở Viễn ở một góc chết người khác không nhìn thấy, nhỏ một ống máu Thanh Long lên lưỡi đao.

Súng đạn bình thường rất khó làm tổn thương chỗ yếu hại của nó, mình phải cho nó một đòn thật ác, làm được thực sự tiêu diệt nó!

Nếu không, cứ để mặc nó lớn lên thế này, đối với các loài vật ở vùng núi tuyết này mà nói, đó tuyệt đối là một tai nạn kinh thiên. "Đừng bắn nữa.

Sơ Nhất, đưa bầu rượu của anh cho tôi.

Mọi người tránh xa ra một chút, để tôi đối phó nó!" Nghe Sở Viễn nói vậy, tuy không biết dụng ý của hắn là gì nhưng Sơ Nhất vẫn không do dự ném bầu rượu cho Sở Viễn.

Đón lấy bầu rượu của Sơ Nhất, giắt vào thắt lưng, cổ tay Sở Viễn run lên, Phi Hổ Trảo nhanh chóng quấn quanh cột đá trên đỉnh hang động.

Mượn lực đạo Phi Hổ Trảo, thân hình Sở Viễn nhảy lên, đến phía sau cột đá.

Nghe thấy động tĩnh, Tuyết Di Lặc phấn lực bò lại gần.

Nhóm Sơ Nhất đã ngừng bắn, nấp sau tảng đá bên mép vực, ánh mắt nhìn chằm chằm Sở Viễn, chuẩn bị tiếp ứng bất cứ lúc nào.

Sở Viễn lẳng lặng uống một ngụm rượu đầy, ngậm trong miệng, Hắc Kim Cổ Đao không ngừng ma sát trên bầu rượu, phát ra tiếng va

chạm trầm thấp dùng để thu hút Tuyết Di Lặc.

Nhìn con mồi gần trong gang tấc, Tuyết Di Lặc lập tức vui vẻ hẳn lên, vung tứ chi bò nhanh, không kiêng nể gì lao về phía Sở Viễn.

Keng!

Một đường hàn quang lóe lên, mang theo điểm điểm hỏa tinh, Hắc Kim Cổ Đao trực tiếp chém vào bụng Tuyết Di Lặc, lộ ra một vết rách dài.

Đau đớn khiến Tuyết Di Lặc thảm thiết kêu lên một tiếng, sau đó mở bụng ra, từng cái xúc tu đỏ lòm xuất hiện giữa không trung, tập kích về phía Sở Viễn. "Phù!" Thấy nó mở bụng, lộ ra cấu trúc bên trong cơ thể, Sở Viễn trong lòng khẽ động, lập tức phun rượu thanh khoa trong miệng ra.

Màn sương rượu thanh khoa bám sát theo sau Hắc Kim Cổ Đao, nhanh chóng bay về phía bụng Tuyết Di Lặc.

Không ít rượu dính vào tia lửa trên lưỡi đao, lập tức hóa thành một ngọn lửa hừng hực.

Ngọn lửa xuyên qua Hắc Kim Cổ Đao, toàn bộ rơi vào trong bụng Tuyết Di Lặc.

Lúc này, Sở Viễn thừa cơ ném một quả lựu đạn vào bụng nó.

Lựu đạn nương theo ngọn lửa cùng chui vào bên trong cơ thể Tuyết Di Lặc, xem lần này mày có chết không!

Ầm!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang vọng khắp không gian ngầm, trạng thái của Tuyết Di Lặc càng thê thảm hơn, toàn thân bị ngọn lửa thiêu đốt hầu như không còn gì.

Thân thể to lớn dưới vụ nổ kinh thiên trực tiếp tứ phân ngũ liệt,

hóa thành từng mảnh nhỏ rơi lả tả xuống vách núi phía dưới.

Tuyết Di Lặc quỷ dị, yêu ma phụ thân trên cao nguyên tuyết, tốt (chết)!

Theo xác chết bốc lửa của Tuyết Di Lặc từ từ rơi xuống, ở trên cao Sở Viễn nhìn rất rõ, những ngọn lửa này lơ lửng dưới đáy vực.

Quả nhiên như hắn dự liệu, dưới đáy vực này vậy mà còn có sông ngầm, xem ra Dương Tuyết Lê và A Hương chưa chết. "Bàn Tử, Dương tiên cô, cô Dương và A Hương có khả năng chưa chết, bên dưới là sông ngầm, tình huống khẩn cấp, tôi xuống tìm họ đây!

Mọi người men theo đường núi xuống dưới hội hợp với tôi!" Dứt lời, Sở Viễn liền thu hồi Phi Hổ Trảo, trong tiếng kinh hô của mọi người bên mép vực, thân thể căng cứng nhanh chóng rơi xuống đáy vực.

Bõm!

Rơi vào hồ nước, một trận trời đất quay cuồng ập tới Sở Viễn, dưới sự gia trì của kỹ năng Thủy Tiếu, lực cản của nước đối với hắn ảnh hưởng không lớn.

Mở mắt ra, có thể nhìn rõ tình hình dưới nước, đó là một không gian khổng lồ, vách đá dưới nước lại phiếm ánh sáng màu trắng.

Khiến người ta có cảm giác như đang sống trong một thế giới kỳ ảo đầy màu sắc.

Bơi một vòng, Sở Viễn lại không phát hiện bóng dáng Dương Tuyết Lê.

Cũng không biết hai người họ bị nước hồ cuốn đi đâu.

Vài nhịp thở sau, thân thể Sở Viễn bắt đầu từ từ nổi lên.

Sau khi trồi lên mặt nước, đập vào mắt đầu tiên là dấu vết cháy

đen của Tuyết Di Lặc phân tán xung quanh, mượn ánh sáng của ngọn lửa, phía trước mười mấy mét xa xa, thế mà lại là một hang động ngầm rộng lớn.

Nhìn thấy cảnh này, Sở Viễn trong lòng khẽ động nhớ tới tình tiết trong nguyên tác.

Dưới đáy này đường đi ngang dọc, hay là lên bờ trước, đợi nhóm Bàn Tử hội họp rồi lại tiếp tục đi vào trong.

Sau khi lên bờ, Sở Viễn bật đèn pin, nhìn thấy trên mặt đất có dấu chân, hẳn là của Dương Tuyết Lê và A Hương, xem ra hai người đã trốn đi. "Sở lão đệ, cậu ở đâu?" "Tiểu Ca!" Ngay lúc Sở Viễn đang hồi tưởng cốt truyện, bỗng nhiên nghe thấy có người lớn tiếng gọi mình, xem ra nhóm Bàn Tử và Minh Thúc đã tới. "Tôi ở đây!" Lớn tiếng đáp lại một câu, không bao lâu sau liền thấy nhóm Bàn Tử chạy tới, đặc biệt là Sơ Nhất vỗ mạnh vào vai hắn.

Trải qua những ngày chung đụng này, vị hán tử Khang Ba Tây Tạng này rất khâm phục sự dũng mãnh của Sở Viễn, kính như thần thánh. "Đây là trứng gì thế?

To thế này, không phải là sinh vật biến dị gì đấy chứ?" Dương Vân U thấy Sở Viễn không sao, lập tức tìm kiếm tung tích chị gái, kết quả phát hiện trên mặt đất đầy vỏ trứng vỡ, to bằng quả bóng rổ.

Sở Viễn nhìn vỏ trứng, trầm ngâm một lát rồi nói: "Mọi người đều cẩn thận chút, đây chắc là của loài quái vật biến dị nào đó, cô Dương bọn họ có khả năng là gặp phải thứ này nên trốn đi rồi." Địa mạo hang động ngầm này vô cùng kỳ lạ, mọi người đều là lần đầu tiên nhìn thấy trong đời, từng khóm nấm màu sắc rực rỡ phân bố bên bờ sông.

Nhìn những cây nấm cao đến nửa người này, mọi người không khỏi há hốc mồm, chẳng lẽ bọn họ đến vương quốc nấm? "Tiểu Ca,

nấm này?" Bàn Tử giơ súng tiểu liên, cảnh giác nhìn cây nấm rực rỡ trước mắt, nghi hoặc hỏi.

Sở Viễn ánh mắt ngưng trọng, hắn biết những cây nấm diễm lệ này chứa độc tố gây ảo giác, nơi càng ẩm ướt thì thứ này mọc càng tốt.

Ra hiệu cho mọi người tuyệt đối đừng lại gần nấm độc, Sở Viễn soi đèn, lần theo dấu chân trên mặt đất, tiếp tục đi về phía trước.

Khoảng chừng mười phút sau, Sở Viễn đột nhiên phát hiện dấu chân không thấy nữa, khẽ ngẩng đầu mới phát hiện cách đó không xa có một khe hở vách đá thông đạo.

Xem ra, Dương Tuyết Lê và A Hương chính là thông qua chỗ này rời đi, nghĩ đến đây, mọi người vội vàng đi qua.

Thông đạo khe đá dài trăm mét, sau khi đi ra, tầm mắt mọi người bỗng nhiên trở nên sáng sủa, cảnh tượng trước mắt lập tức khiến mọi người cứng họng.

Trong hang động ngầm dưới đáy này vậy mà tồn tại một tòa thành trì khổng lồ, đặc biệt là cả thành phố lại đèn đuốc sáng trưng, không giống như di tích.

Nhà cửa sắp xếp dày đặc như tổ ong, nhà cửa xây dựa vào núi, tầng tầng lớp lớp, nối liền với nhau qua những bậc thang và lối đi nhỏ hẹp.

Mọi người từ trên cao nhìn xuống bố trí của thành trì này, không gian phức tạp tựa như mê cung, khu vực trung tâm thành trì là một đống đá khổng lồ.

Do khoảng cách khá xa, dù là Sở Viễn thực lực vượt xa người thường cũng nhìn không rõ lắm.

Đổ đấu mà đào đến một tòa thành trì, bọn họ cũng coi như là

người đầu tiên từ cổ chí kim rồi.

Dù sao thì khu vực Khách Lạp Mễ Nhĩ ở Tây Côn Luân xa xôi thế này mà lại có một tòa thành trì cử thế vô song như vậy, đủ để khiến người ta khiếp sợ!

Thậm chí ngay cả dân chăn nuôi bản địa như Sơ Nhất cũng há hốc mồm nhìn cảnh tượng trước mắt, không ngừng dụi mắt mình.

Chương 196

"Mọi người nói xem, đây liệu có phải là chủ thành Ác La Hải Thành trong truyền thuyết của nước Ma không?" Bàn Tử từ trên cao nhìn xuống thành trì, chậc chậc lấy làm lạ nói, không ngờ loại nơi này mà lại còn có người sống, thật mở mang tầm mắt. "Đây chắc chính là chủ thành nước Ma được ghi chép trong Hắc Hổ Huyền Đàn.

Đi bên này, xuống xem thử!" Sở Viễn nhìn lướt qua Ác La Hải Thành, vẻ mặt trầm trọng nói, hiện thực nhìn thấy còn chấn động hơn nhiều so với trên phim ảnh.

Vừa đi được vài bước, Minh Thúc liền kinh kêu một tiếng, thình lình phát hiện một bàn tay đứt lìa, lòng bàn tay còn nắm một chuỗi vòng tay bồ đề.

Minh Thúc vẻ mặt thương tâm tuyệt vọng, nhặt bàn tay đứt lên, khóc lóc nói: "Đây là tay của A Hương, họ rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì?

A Hương sẽ không sao chứ!" Nhìn dáng vẻ thương tâm khổ sở của Minh Thúc, Bỉ Đắc Hoàng hiếm khi mở miệng an ủi: "Đại lão, đừng lo lắng, một cánh tay đứt không nói lên được vấn đề gì, A Hương tiểu thư phúc lớn mạng lớn, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu!" Nói xong, chủ động lấy ra một túi hút chân không, bỏ bàn tay đứt của A Hương vào, biết đâu ra ngoài còn có thể nối lại được.

Nghe Bỉ Đắc an ủi, tâm trạng Minh Thúc tốt hơn một chút, men theo đường núi nhanh chóng tiến về phía trước, hy vọng có thể sớm gặp được nhóm A Hương! "Đi thôi.

Bàn Tử, Sơ Nhất, chú ý cảnh giới, xem ra phía trước còn nhiều thử thách đang chờ chúng ta." Sở Viễn biết, chờ đợi bọn họ tại Ác La

Hải Thành sẽ là một trận ác chiến khác!

Rời khỏi đường núi, mọi người phát hiện đèn pin trong tay mình đều mất hiệu lực, nhà cửa của cư dân bốn phía khắc đầy dấu vết tháng năm.

Đây rõ ràng là một di tích cổ hoang phế ngàn năm, hoàn toàn trái ngược với thành trì mà mọi người vừa nhìn thấy trên đường núi.

Ngay lúc mọi người đang không hiểu ra sao, đột nhiên Sở Viễn đang dẫn đường phía trước dừng bước, mọi người ngưng thần nhìn lại.

Lập tức, một màn điên đảo nhận thức của mọi người đã xảy ra!

Chỉ thấy trước mắt mọi người đột nhiên xuất hiện một màn ánh sáng trong suốt nhàn nhạt, nếu không nhìn kỹ thì có thể sẽ không phát hiện ra màn sáng này.

Ngay lúc mấy người đưa mắt nhìn nhau, Sở Viễn vươn ngón tay phát khâu xuyên qua màn sáng, đây không phải cơ quan, ngược lại giống như một tầng kết giới!

Khi ngón tay chạm vào màn sáng, nó hiện lên màu xanh lam quỷ dị, dấy lên một tia gợn sóng, thế giới sau màn sáng nhìn càng rõ ràng hơn.

Thấy vậy, Sở Viễn đi thẳng vào trong, cảnh tượng trước mắt đại biến, Ác La Hải Thành vốn tối tăm, trong khoảnh khắc lại có mặt trời treo cao.

Ánh nắng vàng rực rỡ phá tan bóng tối, chiếu sáng cả Ác La Hải Thành, trong nháy mắt âm dương điên đảo, khiến Sở Viễn giật nảy mình.

Một trong một ngoài này, một tối một sáng, cứ như là hai thế giới khác nhau, điều này khiến Sở Viễn trong nháy mắt nghĩ tới từ "Hư số không gian". "Tiểu Ca, cái này... cái này là sao?" Bàn Tử đi theo sau

lưng Sở Viễn vào, nheo mắt, vẻ mặt kinh hãi nhìn thành phố sáng trưng trước mắt.

Nhóm Minh Thúc cũng bám sát phía sau, đợi nhìn rõ thế giới này xong, ai nấy đều cảnh giác vây lại một chỗ, cẩn thận từng li từng tí dò xét. "Chúng ta không phải đang ở dưới lòng đất sao?

Sao lại có ánh nắng?" Minh Thúc còn muốn tiếp tục hỏi, bị thủ thế của Sở Viễn ngăn lại, hiện tại tình huống không rõ, tốt nhất vẫn nên cẩn thận thì hơn.

Mọi người thấy thế lập tức giữ im lặng, từng bước từng bước đi theo sau Sở Viễn, kiểm tra hoàn cảnh xung quanh.

Đây là một con phố cổ xưa sáng sủa, nhà cửa hai bên đều được xây bằng những tảng đá khổng lồ thô kệch, nhấp nhô hữu trí.

Kiến trúc nhà cửa tuy trải qua mưa gió xâm thực, nhưng kết cấu nhà cửa hai bên đường phố vẫn được bảo tồn hoàn hảo, trông có vẻ phồn hoa.

Cảnh tượng trước mắt khiến Bàn Tử một lần nghi ngờ mình có phải rơi vào ảo giác hay không, nhìn thấy nến cháy bên đường, không do dự đưa tay ra.

Xì, đau quá, cảm giác thiêu đốt này là thật!

Cảm nhận ngón tay bị bỏng, Bàn Tử trong lòng không ngừng toát mồ hôi lạnh, nơi này cũng quá quỷ dị, nghĩ đến đây cậu ta đột nhiên nhìn về phía Dương Vân U.

Thấy Bàn Tử nhìn mình, Dương Vân U cũng vẻ mặt đầy nghi hoặc, khẽ nói: "Căn cứ theo Sử thi Vua Gesar ghi chép, Ác La Hải Thành quả thực vào mấy ngàn năm trước đã biến mất chỉ trong một đêm, xem ra chính là ở đây rồi!" "Hả, vậy chỗ này chẳng phải là quỷ thành sao?" Minh Thúc sợ đến mức suýt nhảy dựng lên, ông ta thường

xuyên giao thiệp với xác chết cổ, nhưng đi đổ đấu mà gặp truyền thuyết quỷ thần thì đây là lần đầu tiên trong đời. "Chi chi!" Đột nhiên, một âm thanh khẽ khàng truyền vào tai mọi người, khiến mọi người giật mình lập tức dừng bước.

Sở Viễn ra dấu tay cảnh giác, mọi người lập tức nép sát vào tường, cẩn thận quan sát xung quanh, tòa thành này thực sự quá yên tĩnh.

Âm thanh phát ra từ phía trước bên phải Sở Viễn, nhìn theo hướng đó, cánh cửa gỗ của một căn nhà dân đang khép hờ, lộ ra một góc cảnh tượng bên trong.

Để dò la tung tích của Dương Tuyết Lê và A Hương, Sở Viễn không chút do dự đẩy cửa bước vào, đập vào mắt là một căn nhà dân bình thường.

Chỉ thấy trong nhà bốn phía thắp đầy nến, đèn đuốc sáng trưng, dấu vết người ở rất rõ ràng, trên mặt bàn còn có một ngọn đèn dầu đang cháy lép bép.

Sở Viễn lại gần xem xét, cảm nhận độ nóng của ngọn đèn, hắn phát hiện nhiên liệu là mỡ động vật trộn với nhựa cây thông thường, không phải Trường Minh Đăng.

Nhìn qua thì giống như vừa mới được ai đó thắp lên, chỉ là lửa đèn bình thường, hơn nữa đồ đạc bằng da thú trong nhà đều là đồ mới.

Hắn còn chú ý tới việc căn nhà được quét dọn không một hạt bụi, hẳn là có người cư trú lâu dài ở đây, điều này càng trở nên bất thường.

Đoàng!

Đột nhiên, một tiếng súng nổ mạnh từ bên ngoài vọng lại, khiến

mọi người giật mình vội vã lao ra khỏi nhà, nhưng lại chẳng phát hiện được gì. "Mọi người chú ý một chút, nơi này từ trong ra ngoài đều toát lên vẻ tà tính, đồ vật bên trong đừng có chạm lung tung!" Sở Viễn chợt nhớ tới trong cốt truyện gốc, Bàn Tử và Minh Thúc từng ăn uống thả cửa ở nơi này, liền vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

Đoàng!

Lại một tiếng súng vang lên, là súng của Dương Tuyết Lê! "Ở bên này!" Phán đoán được hướng tiếng súng, Sở Viễn vội vàng chạy tới.

Còn chưa đợi hắn đi xa, đột nhiên một bóng đen lao thẳng về phía hắn.

Cái quỷ gì thế?

Sở Viễn theo bản năng nghiêng người né tránh, tốc độ của thứ này cực nhanh, nếu không phải cơ thể Sở Viễn đã qua cường hóa, tuyệt đối sẽ bị nó đánh trúng.

Sau khi tiếp đất, hắn mới phát hiện đó lại là một con vật toàn thân phiếm hồng, hình dáng tựa như thằn lằn, nhìn màu sắc thì giống hệt loại nấm ven hồ.

Thứ này dài hơn ba mươi centimet, nhưng hung tính mười phần, nhe răng trợn mắt với nhóm Sở Viễn, vẻ mặt cực kỳ hung tợn.

Không đợi Sở Viễn phân phó, Sơ Nhất trực tiếp nổ súng.

Sau vài tiếng súng, con vật nhỏ rên lên một tiếng rồi ngã xuống đất không dậy nổi nữa.

Sơ Nhất còn định quan sát thì lũ sinh vật nhỏ này đã kéo đến thành đàn, rít gào, từ bốn phía đường phố lao về phía mọi người với tốc độ cực nhanh. "Vãi, đây là cái thứ gì vậy?

Thằn lằn à?

Hung dữ vãi chưởng, tốc độ lại còn nhanh nữa!" Bàn Tử vừa nổ súng vừa rút lui vào trong nhà, lớn tiếng chửi thề.

Sở Viễn theo sát phía sau, thấy mọi người đều đã trốn vào trong nhà, vội vàng đóng cửa lại, giải thích: "Đây là Ban Văn Giao, một loại sinh vật cổ đại hệ thủy, là loài săn mồi đỉnh cấp, hành động nhanh nhẹn, giỏi ẩn nấp, thường sống đơn độc." "Nhìn chúng nó kéo bè kéo lũ thế này, chắc là cùng một lứa sinh da.

Đằng sau đám nhãi nhép này, khẳng định còn có một con hàng khủng nữa!" Bàn Tử nghe Sở Viễn nói vậy, sắc mặt lập tức xụ xuống.

Đám nhãi nhép này đã khó đối phó như vậy rồi, lại còn có một con hàng khủng nữa ư.

Thương pháp của gã tuy sắc bén, nhưng đám Ban Văn Giao này di chuyển quá nhanh, làm giảm đáng kể độ chính xác.

Xem ra tay của A Hương bị đứt, chắc chắn là do thứ này cắn.

Chương 197

Nghĩ đến đây, Bàn Tử giận sôi máu, đi tới bên cửa sổ.

Gã giương súng tiểu liên lên, nhắm vào đám Ban Văn Giao đang tụ tập trước cửa xả đạn điên cuồng, tiếng súng và tiếng rít gào vang lên không dứt.

Nhìn đám Ban Văn Giao kéo đến liên miên không dứt, Sở Viễn hít sâu một hơi khí lạnh.

Cứ thế này mọi người không cầm cự được bao lâu đâu, chỉ có thể liều mạng!

Nghĩ đến đây, hắn lấy từ trong ba lô ra một ít băng đạn, ném cho mọi người, đồng thời hét lớn: "Anh em dùng hỏa lực mở đường máu, cùng nhau giết ra ngoài!" Dứt lời, Sở Viễn mạnh mẽ bước ra, cửa lớn bị Ban Văn Giao đẩy tung, vô số con ùa vào, rít gào lao tới. "Cơ hội tốt, bắn!" Nhìn đám Ban Văn Giao ùa lên, trong lòng Sở Viễn vui vẻ, hắn sợ nhất là bị đánh lén chứ không sợ quần chiến, lập tức lên đạn, giương súng quét sạch.

Trong nháy mắt, thành Ác La Hải phảng phất chìm trong thế giới khói lửa, tiếng súng không ngừng nghỉ vang vọng khắp hai dãy hành lang.

Đám Ban Văn Giao tụ tập trước cửa ước chừng hơn ba mươi con, lập tức hứng chịu sự thẩm phán của hỏa lực, cơ thể bị bắn nổ tung, máu tươi tung tóe!

Chẳng mấy chốc, trên đường phố trước cửa đã rải đầy xác Ban Văn Giao nát bấy, mùi máu tanh nồng nặc bốc lên khiến mọi người buồn nôn.

Ngay khi mọi người bước ra khỏi nhà, trên các con đường nhỏ ngang dọc khác lại có lác đác vài con Ban Văn Giao lao tới, không sợ chết là gì!

Grào!

Theo đà đại sát tứ phương của nhóm Sở Viễn, hơn mười phút sau, đám Ban Văn Giao rải rác quanh đường phố đã bị bắn giết sạch sẽ.

Khi mọi người vừa thở phào nhẹ nhõm nghỉ ngơi, trên đỉnh đầu Minh Thúc đột nhiên xuất hiện một bóng đen, ngẩng đầu lên nhìn, hắn sợ đến mức hai chân tê dại.

Nếu không phải Peter Huang (Bỉ Đắc) nhanh tay lẹ mắt, đẩy Minh Thúc ra ngay lập tức, e rằng Minh Thúc đã trở thành con mồi cho con Ban Văn Giao khổng lồ này.

Bịch!

Con Ban Văn Giao khổng lồ vồ về phía Minh Thúc, tuy Minh Thúc bị đẩy ra, nhưng nó vẫn đè Peter Huang dưới thân, cái miệng đỏ lòm như chậu máu liên tục cắn xé!

Peter nhanh tay lẹ mắt, kịp thời dùng súng tiểu liên chặn họng con quái vật, dựa vào sức mạnh cơ bắp để chống đỡ, kéo dài thời gian cho bản thân.

Cũng may Minh Thúc tuy lớn tuổi nhưng thấy Peter gặp nguy hiểm đến tính mạng, liền vớ đại một khúc cây, đập mạnh vào đầu quái vật.

Con Ban Văn Giao khổng lồ rên lên một tiếng, quay sang Minh Thúc.

Peter nhân cơ hội thoát thân, nhắm vào đầu con quái vật xả đạn.

Tuy nhiên, con quái vật này có lớp vảy dày cộm, không yếu ớt như

đám Ban Văn Giao nhỏ, đạn thường bắn vào lại bị nảy ra.

Bất chấp súng đạn, con Ban Văn Giao khổng lồ bước những bước nặng nề, cơ thể nhảy vọt lên, đầu húc mạnh vào ngực Peter.

Cú húc trực diện hất bay gã ra xa hơn bốn mét.

Peter cảm thấy lục phủ ngũ tạng như bị đảo lộn, một ngụm máu tươi trào lên cổ họng. "Phụt!" Nhìn Peter hộc máu, con Ban Văn Giao khổng lồ càng thêm hưng phấn, vác cái chân ngắn cũn cỡn hì hục lao tới.

Ngay khi Peter sắp táng thân trong miệng quái vật, đột nhiên bốn đường đạn rực lửa như rồng, liên tục bắn vào đầu nó.

Lập tức, con Ban Văn Giao phải dừng bước, quay người lại, đôi mắt xanh lục hung ác trừng trừng nhìn người tới.

Hóa ra ngay khi con Ban Văn Giao khổng lồ hiện thân, bốn người nhóm Sở Viễn dựa vào hỏa lực siêu cường đã giải quyết xong đám quái vật nhỏ.

Bốn người cầm súng tiểu liên như thần binh từ trên trời giáng xuống, dựa vào áp chế hỏa lực, cho dù giáp lưng của nó có cứng đến đâu cũng bị bắn cho liên tục lùi bước.

Grào!

Con Ban Văn Giao uất ức há cái miệng đầy máu rống lên một tiếng cực lớn, rồi quay phắt người lại, chạy về phía một con hẻm nhỏ. "Hỏng rồi, nó định bỏ chạy!" Sở Viễn hét lớn một tiếng rồi đuổi theo.

Loài Ban Văn Giao khổng lồ này thường có một đực một cái, nếu lúc này không giữ con này lại, để hai con cùng tấn công thì sẽ rất phiền phức.

Vút!

Đúng lúc này, một sợi dây thừng đen tuyền nhanh như sao băng, quấn chuẩn xác vào tứ chi con Ban Văn Giao, khiến nó không thể cử động!

Mắt Sở Viễn sáng lên, đây là dây thừng tiêu bên hông Dương Vân U.

Quay lại nhìn, đầu kia của dây thừng đang nằm trong tay cô.

Bàn Tử thấy thế, lập tức ném một thùng rượu bên cạnh vào trán con Ban Văn Giao, rượu văng tung tóe.

Một ngọn nến từ giữa không trung rơi xuống, rơi ngay trúng người con quái vật. "Bùng" một tiếng.

Con Ban Văn Giao lập tức bị ngọn lửa dữ dội bao trùm, liên tục phát ra tiếng kêu gào thảm thiết.

Do chân bị trói, nó không thể di chuyển, chỉ đành mặc cho ngọn lửa nuốt chửng, bị thiêu sống!

Sở Viễn thấy vậy thở phào nhẹ nhõm, hơi ngẩng đầu, vừa vặn nhìn thấy Dương Tuyết Lê đang đứng phía trên, mỉm cười nhìn mọi người.

Hóa ra người vừa nghe tiếng chạy tới ném nến thiêu cháy Ban Văn Giao chính là Dương Tuyết Lê. "Chị, chị không sao, thật tốt quá!" Dương Vân U thu hồi dây thừng tiêu, vui mừng nhìn Dương Tuyết Lê, nỗi lo lắng suốt dọc đường lập tức tan biến. "Peter, Peter, cậu sao rồi?" Ngay khi mọi người đang chìm trong niềm vui hội ngộ với Dương Tuyết Lê, cách đó không xa, Minh Thúc đang ôm lấy Peter toàn thân đầy máu, vẻ mặt bi thương.

Sở Viễn giật mình, không ngờ kịch tình vẫn xảy ra.

Hắn sải bước đến bên cạnh Peter, nhìn lồng ngực lõm xuống của gã.

Không ngờ cú húc của con Ban Văn Giao khổng lồ vừa rồi lại trực tiếp làm nội tạng Peter di lệch, lồng ngực biến dạng.

Với loại chấn thương nội xuất huyết nghiêm trọng này, trong điều kiện hoàn cảnh hiện tại, thực sự khó mà cứu chữa.

Nhìn Peter không ngừng trào máu ở khóe miệng, Sở Viễn chỉ có thể nói xin lỗi.

Vết thương này, cho dù là Đại La Kim Tiên cũng bó tay. "Bàn gia... tôi... giao...

ông chủ... cho... cậu... cảm...

ơn!" Peter nhìn chằm chằm Bàn Tử, khó khăn nói ra lời trăn trối cuối cùng.

Minh Thúc bên cạnh nước mắt giàn giụa, liên tục gọi tên gã.

Chương 198

"Peter!" Hồi quang phản chiếu, Peter cảm kích nhìn Minh Thúc một cái.

Bao nhiêu năm qua cùng Minh Thúc vào sinh ra tử, cũng coi như báo đáp ơn cứu mạng.

Hắn nên trở về, trở về cái làng chài nhỏ bé thuộc về mình, chỉ tiếc là không thể cùng ông chủ đi đến cuối con đường! "Yên tâm đi, tôi sẽ chăm sóc tốt cho Minh Thúc, cậu sẽ không sao đâu." Dường như nghe được lời hứa của Bàn Tử, ánh mắt Peter dần trở nên trống rỗng, nhìn về phía xa xăm, cho đến khi nhẹ nhàng khép lại. "Peter, cậu đi rồi, bảo tôi phải làm sao đây?" Minh Thúc ôm lấy thi thể lạnh dần của Peter, tuyệt vọng khóc lóc.

Nghĩ đến chuyến đi Côn Luân đập nồi dìm thuyền này, quả thực là tai nạn.

Trước sau mất đi gã đàn em A Đông, rồi đến bà vợ mười mấy năm chung sống Hàn Thục Na, cuối cùng là vệ sĩ theo mình mười mấy năm.

Ba người lần lượt bỏ mạng, chết thảm nơi đất khách quê người.

Chết nhiều người như vậy mà Thủy Tinh Thi ngàn năm cũng chưa lấy được.

Càng nghĩ, nước mắt Minh Thúc càng tuôn như suối.

Ông trời ơi nhìn tôi mà xem, còn ai thảm hơn tôi nữa, con gái A Hương cũng hạ lạc bất minh. "Ủa, sao trời tối rồi?" Đang đau khổ tuyệt vọng, Minh Thúc đột nhiên nghe Dương Vân U nói trời tối, lúc này mới phát hiện con đường sáng sủa vừa rồi đã biến mất.

Thay vào đó là di tích kiến trúc cổ đại đầy rẫy bóng tối và khí tức hoang tàn. "Chuyện này rốt cuộc là sao?" Bàn Tử đứng dậy, nhìn quanh kinh nghi bất định hỏi.

Chuyến đi Côn Luân lần này xảy ra quá nhiều chuyện ly kỳ quái dị.

Sở Viễn ngẫm nghĩ một chút, nhớ lại bức bích họa ở Hắc Hổ Huyền Đàn không lâu trước đó, trầm giọng nói: "Tôi biết rồi, nơi này không phải thành Ác La Hải thật, đây là kính tượng đảo ảnh (ảnh ngược trong gương), những gì vừa nhìn thấy đều là cảnh tượng của thành Ác La Hải ngàn năm trước!" Dương Vân U và mọi người lập tức ngạc nhiên.

Hóa ra cái họ vừa thấy giống như ảo ảnh hải thị thận lâu.

Nhưng họ lại có thể tiến vào trong đó, rốt cuộc là sức mạnh gì có thể làm đến mức này?

Nghĩ đến phế tích nơi đây, mọi người không khỏi thêm vài phần kính sợ đối với sức mạnh thần quyền của Ma Quốc cổ đại! "Khoan hãy quản nhiều như vậy, chúng ta đi tìm A Hương trước đã.

Tôi đã giấu em ấy đi, chậm trễ tôi sợ em ấy gặp nguy hiểm." Dương Tuyết Lê nhìn vẻ mặt ngưng trọng của mọi người, vội vàng chuyển chủ đề.

Minh Thúc nghe thấy tên A Hương, tinh thần lập tức chấn động.

Bàn Tử nhân cơ hội khẽ khuyên giải: "Minh Thúc, yên tâm đi, Peter đã đi rồi, nơi này là phế tích Ác La Hải, cũng coi như là mảnh đất phong thủy bảo địa!" Nghe Bàn Tử nói vậy, trong lòng Minh Thúc nhẹ đi một chút.

Lão biết rõ ở nơi này, với điều kiện hiện tại, không kịp an táng Peter tử tế.

Lão còn phải đi tìm tung tích con gái A Hương, đành để Peter chịu thiệt thòi.

Nhưng đúng như Bàn Tử nói, nơi này quả thật là đất lành.

Minh Thúc từ từ đứng dậy, nhìn Peter lần cuối đầy thương cảm, sau đó mới mang thần tình phức tạp theo chân Bàn Tử. ...

Mọi người theo bước Dương Tuyết Lê đi về phía trung tâm phế tích thành Ác La Hải, nơi từng là trường tế tự của Ma Quốc.

Dương Tuyết Lê kể lại, trên đường cô mang theo A Hương chạy trốn sự truy sát của Ban Văn Giao, vô tình xông vào cấm địa của người Ma Quốc.

Kỳ lạ là khi họ vào tế đàn, lũ Ban Văn Giao lại chủ động rút lui, dường như nơi tế tự có thứ gì đó khủng khiếp tồn tại.

Qua lời kể của Dương Tuyết Lê, Sở Viễn đoán đám Ban Văn Giao hẳn là trấn lăng thú do người Ma Quốc dùng thủ đoạn nào đó nuôi dưỡng.

Giống như Đằng Thuật của Hiến Vương, nếu không thì con Ban Văn Giao khổng lồ kia cũng sẽ không có lớp lân giáp dày và tà tính như vậy.

Lũ Ban Văn Giao không dám vào trường tế tự, khẳng định là kiêng kỵ thứ gì đó ở đây, Sở Viễn đoán là nghi thức tế tự của Ma Quốc.

Xem ra chỉ có đi đến đó, tìm được không gian ngầm nơi diễn ra nghi thức, mới có thể dùng Mục Trần Châu giải trừ lời nguyền.

Chẳng mấy chốc, cả nhóm đã đến trung tâm phế tích, đây là một trường tế tự khổng lồ, kiến trúc còn bảo tồn hoàn hảo.

Nhìn qua những kiến trúc hùng vĩ bên trong, lờ mờ thấy được vài phần trang nghiêm túc mục của ngày xưa. "Chị Dương, Cha nuôi!" A

Hương đang trốn trong góc tường dường như nghe thấy tiếng bước chân, lập tức vui mừng gọi, vẻ mặt đầy kích động nhìn người tới.

Lúc này trạng thái của A Hương vô cùng suy yếu, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch không còn chút máu, ánh mắt hơi trống rỗng, hiển nhiên bị thương không nhẹ.

Đóa hoa nhỏ trong lồng kính này bị Minh Thúc kéo theo chịu khổ, cả thể xác lẫn tinh thần đều chịu trọng thương!

Minh Thúc thấy vậy liền quỳ sụp xuống bên cạnh A Hương, nhìn bộ dạng sở sở đáng thương của con gái, hai tay run rẩy ôm lấy cô bé mà khóc rống lên.

Sở Viễn thở dài, lấy ra một viên Diệu Tâm Hoàn đưa cho Minh Thúc, ra hiệu cho A Hương uống để ổn định tâm thần.

Ở mức độ nào đó, nó có tác dụng giảm đau, dù sao nỗi đau đứt lìa bàn tay mà cô bé kiên trì không khóc đã là rất giỏi rồi.

Không còn sự truy kích của Ban Văn Giao, Sở Viễn hô hào mọi người tranh thủ nghỉ ngơi tại chỗ, dưỡng tinh thần rồi hãy tiếp tục.

Sơ Nhất chủ động đề nghị đi tuần tra xung quanh tế đàn, thấy anh ta tinh lực dồi dào, Sở Viễn cũng không ngăn cản.

Dương Tuyết Lê chủ động đi tới, đưa một cặp nhãn cầu của Ma Quốc Đệ Nhất Đại Quỷ Mẫu cho Sở Viễn, đồng thời kể lại quá trình mình lấy được Quỷ Nhãn.

Mấy người nghe xong đều kinh thán liên tục, Minh Thúc càng cảm khái vạn phần, cô gái nhìn có vẻ yếu đuối này lại là cao thủ đổ đấu.

Bàn Tử cầm một viên bảo châu màu trắng, tỉ mỉ quan sát rồi cảm thán: "Không ngờ hạt châu này lại là nhãn cầu Quỷ Mẫu, đúng là chị dâu tinh tường, đổi lại là tôi thì cứ tưởng là hạt châu bình thường." Đối mặt với lời khen của Bàn Tử, Dương Tuyết Lê chỉ mỉm cười

nhẹ.

Khi ánh mắt cô chuyển sang em gái mình, đột nhiên thần tình khựng lại.

Chỉ thấy Dương Vân U ánh mắt rực lửa nhìn chằm chằm vào cột đá khổng lồ trước mặt, dường như chìm vào ác mộng, miệng lẩm bẩm những câu thơ không tên.

Ngay khi cô định mở miệng hỏi, đột nhiên bị người khác giơ tay ngăn lại.

Dương Tuyết Lê ngẩng đầu nhìn, thấy Sở Viễn lắc đầu nhẹ với mình.

Lúc này Dương Vân U hồn nhiên không quan tâm đến ánh mắt kinh ngạc của người bên cạnh, cứ thế đứng dậy, vừa đi vừa nhìn dọc theo sáu cột đá bên cạnh. "Sở lão đệ, Dương tiểu thư làm sao vậy?" Minh Thúc ngơ ngác nhìn Dương Vân U, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng.

Lão bây giờ như chim sợ cành cong, chỉ cần có chút dị thường là cảm thấy vô cùng căng thẳng. "Nói nhỏ thôi, cô ấy chắc là đang chìm vào nội dung trường thi võ huân mà A Khắc truyền thụ, đây là trạng thái thường thấy của Thiên Thụ Xướng Thi Nhân!" Sở Viễn hạ thấp giọng giải thích với Minh Thúc.

Hắn biết rõ chắc chắn là Dương Vân U nhìn thấy hình vẽ trên cột đá nên nảy sinh cộng hưởng. "Tôi xem hiểu nội dung hình vẽ rồi, nó tương ứng với trường thi mà đại sư A Khắc giao cho tôi!" Đi một vòng, Dương Vân U đột nhiên tỉnh lại từ trạng thái ác mộng, vẻ mặt hưng phấn giải thích.

Thời thượng cổ, thần Rắn Xương (Xà Cốt Chi Thần) từ vùng đất ngoài thiên nhiên giáng lâm, truyền thuyết kể rằng mắt của ngài có thể

vạn năm bất hủ, được người đời xưng là thần tích.

Sau khi có được mắt ngài, có người nghiên cứu phát hiện con mắt này lại có thể mở ra con đường dẫn đến ảo cảnh, Hư Số Không Gian.

Trong không gian này, linh hồn Xà Thần có thể trường sinh bất diệt, Đại tế tư của Ma Quốc chính là kẻ nắm giữ sức mạnh đáng sợ này.

Chương 199

Hắn lợi dụng sức mạnh đó sai khiến bá tánh làm nô lệ, tuyển chọn thiếu nữ xinh đẹp để định kỳ hiến tế cho Xà Cốt Chi Thần.

Nhằm duy trì sự trường sinh của Xà Thần.

Chính hành vi tàn bạo này đã kích động dân phẫn, đại quân xâm nhập, cả nước diệt vong!

Cuối cùng, Đại tế tư Ma Quốc vì để trường sinh bất diệt, đã lợi dụng Xà Thần Chi Nhãn mở ra thông đạo kết nối Hư Số Không Gian, huyễn hóa ra một đoạn thời gian của thành Ác La Hải, đặt lên di chỉ này.

Khiến thời gian trong thành không ngừng tuần hoàn, dùng đó để dụ dỗ người Ma Quốc về sự vĩnh sinh, nói trắng ra là một thủ đoạn tự lừa mình dối người.

Nghe Dương Vân U kể đến đây, Sở Viễn kết hợp với tình tiết trong phim, đã nắm rõ ngọn ngành mọi chuyện.

Thực ra Xà Thần Chi Nhãn chính là Mục Trần Châu.

Những kẻ này lợi dụng Mục Trần Châu để tế tự, mở ra thông đạo huyễn hóa Hư Số Không Gian.

Thông đạo được mở ra có thể kết nối trực tiếp đến lời nguyền Quỷ Động, cũng chính là nguồn gốc căn bệnh đốm đỏ (hồng ban) trên người nhóm Dương Tuyết Lê. "Ách, em gái Dương, em có thể hạ thấp độ khó của kiến thức xuống chút không, nói cái gì dễ hiểu ấy!" Bàn Tử ngơ ngác nhìn hai người, như vịt nghe sấm, cái gì mà Thần, cái gì mà thông đạo, nghe như truyện thần thoại vậy.

Dương Tuyết Lê lại hiểu rất nhanh, nhìn Bàn Tử một cái, khẽ giải

thích: "Ý của Vân U là lời nguyền đốm đỏ trên người chúng ta là một dạng tồn tại đặc hữu trong Hư Số Không Gian.

Chỉ cần tìm được tế đàn, lợi dụng Mục Trần Châu đóng thông đạo lại, cắt đứt liên hệ giữa thực tại và Hư Số Không Gian, là có thể giải trừ lời nguyền đốm đỏ." Bàn Tử lúc này mới gật gù, cuối cùng cũng hiểu, xem ra mấu chốt là phải tìm được tế đàn thực sự của Ma Quốc. "A!" Ngay khi mọi người đang suy tính cách tìm tế đàn, A Hương đột nhiên ôm đầu hét lên không ngừng, dường như nhìn thấy thứ gì đó đáng sợ. "A Hương, con sao vậy, vết thương lại đau à?" Minh Thúc thấy A Hương toàn thân run rẩy, còn tưởng cơn đau do cụt tay tái phát, vội vàng ân cần hỏi han.

Sở Viễn thấy thế vội lấy ra một viên Diệu Tâm Hoàn nữa, cho A Hương uống trước để giảm đau rồi nói sau.

Uống thuốc xong, nội tâm A Hương dịu đi nhiều, cơn đau ở bàn tay cũng giảm bớt.

Thấy mọi người quan tâm, cô bé cảm động, chậm rãi nói: "Sở tiên sinh, từ khi vào Tàng Cốt Câu cháu đã nghe thấy rất nhiều âm thanh kỳ lạ, cũng thấy không ít cảnh tượng quái đản.

Vừa rồi bọn họ lại đến bên cạnh cháu gào thét, cứ như bọn họ đang ở ngay bên cạnh vậy, nhìn kìa, bọn họ đang ở đó!" A Hương nói đến đây, chỉ tay về phía một cột đá đối diện, vẻ mặt nghiêm túc.

Mọi người nhìn nhau, nhất thời không biết A Hương nói thật hay giả!

Sở Viễn trong lòng khẽ động, đi thẳng tới cột đá A Hương chỉ, quan sát kỹ thì phát hiện trung tâm hình vẽ trên cột có một con mắt.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn không do dự, trực tiếp ấn vào con mắt. "Cạch cạch!" Lập tức, một trận tiếng cơ quan chuyển động vang lên,

một đoạn bậc thang ở trung tâm trường tế tự nơi mọi người đang đứng từ từ hạ xuống.

Cuối cùng lộ ra một thông đạo ngầm tối om, sâu không thấy đáy.

Hiển nhiên, đây là ám đạo dẫn đến tế đàn ngầm của Ma Quốc.

Mọi người không khỏi nhìn A Hương, không ngờ Âm Dương Nhãn của đối phương lại có thật, đúng là thế giới rộng lớn không thiếu điều lạ. ...

Đây là một đường hầm tối đen rộng hai mét.

Sở Viễn bật đèn pin đi đầu, Sơ Nhất cầm đuốc đi cuối.

Hai bên tường thỉnh thoảng khắc những dòng chữ hoặc ký hiệu hình con mắt chi chít, nhìn khá quái dị.

Sau khi liên tục đi qua hai cánh cửa đá, mọi người đến bên một cây cầu đá, nhìn cây cầu trước mắt cùng vực sâu hai bên.

Sở Viễn và Bàn Tử nhìn nhau, cây cầu đá này nhìn khá giống Tiếp Dẫn Tiên Kiều ở Lăng Vân Tiên Cung trong mộ Hiến Vương.

Xem ra người xây dựng tế đàn này cũng là cao nhân phong thủy!

Cầu đá dài chừng trăm mét, hai bên là vực sâu hun hút.

Qua cầu, mọi người đến trước một tế đàn khổng lồ.

Đây là một hang động tinh thể thạch anh nhân tạo cực lớn, cao hàng chục mét, đỉnh là đá kết tinh màu xanh thiên nhiên, tạo hình biệt trí, phảng phất như những thanh kiếm sắc bén treo lơ lửng trên đầu mọi người, thiên tư bách thái.

Thấy cảnh này ai nấy đều cảm thán kiến trúc quỷ phủ thần công.

Toàn bộ tế đàn cao ba tầng, trông như một cung điện thu nhỏ, mỗi tầng đan xen hữu trí, kiến trúc cũng khác nhau.

Theo bậc thang bên trái, Sở Viễn chậm rãi đi xuống, đập vào mắt là một cái giếng sâu, bên giếng dựng hai bức tượng rắn đen ba mắt.

Đi tới miệng giếng, Sở Viễn cúi xuống nhìn, chỉ thấy đáy giếng mờ mịt một mảnh, sâu không thấy đáy.

Thiết kế tế đàn này thực sự kỳ quái, vượt xa tưởng tượng của Sở Viễn.

Qua miệng giếng, Sở Viễn đi mười bậc thang lên tầng hai của tế đàn.

Đứng trên đài cao tầng hai, Sở Viễn vừa vặn nhìn thấy vị trí miệng giếng bên dưới, lúc này mới chợt hiểu ra.

Hóa ra cái giếng này là nơi nô lệ ngày xưa khi bị làm vật tế, sẽ bị lùa từ đài cao này nhảy xuống giếng.

Tế tự của xã hội phong kiến cổ đại thực sự tàn nhẫn!

Mang tâm trạng nặng nề, Sở Viễn tiếp tục tiến lên, phát hiện hai cái hồ nước, trong hồ dựng hai bức tượng người màu trắng điêu khắc từ ngọc thạch.

Tượng người bạch ngọc đứng trong hồ, thấp hơn người thường một chút, bê một cái ang lớn cũng bằng bạch ngọc trông như cái bát tô lớn.

Đây là loại khí cụ đựng thức ăn của người xưa.

Nhìn hai loại chất lỏng hoàn toàn khác nhau trong ang, Sở Viễn biết đây hẳn là nơi đặt vật tế.

Bao quanh tầng hai tế đàn là vài hang động nhỏ hơn, trên đỉnh động chạm khắc chi chít chữ viết và hình vẽ trên đá xanh.

Trên những phiến đá xanh kỳ quái này điêu khắc đủ loại hình phạt cổ đại hủy hoại tam quan, khiến người ta rợn tóc gáy.

Nhìn những điêu khắc này, chị em họ Dương thần tình càng thêm ngưng trọng, không ngờ cảnh tượng tế sống người được nhắc qua loa trong sử sách lại tàn nhẫn đến vậy. "Tiểu Ca, anh lại đây xem cái này!" Dương Vân U cố nén sự khó chịu trong lòng, gọi Sở Viễn.

Bích họa trên tường này kể về quy trình tế tự.

Nghe tiếng gọi, Sở Viễn rời hồ nước, đi về phía Dương Vân U. "Bùm!" Đột nhiên, một tiếng động lớn như tiếng bật công tắc vang lên bên tai mọi người, một luồng ánh sáng chói lòa hiện ra trước mắt.

Sở Viễn dừng bước, nhìn theo tiếng động, hóa ra là tình huống ở tầng ba tế đàn.

Đó là một kiến trúc làm từ đá trắng.

Vật liệu kiến trúc có chút kỳ lạ, nhìn giống ngọc lại giống hóa thạch, lơ lửng cách mặt đất hơn hai mét, sắp xếp theo một đồ hình phức tạp.

Trông giống như một công cụ tính giờ cổ đại, bên ngoài là đá thường, hai thứ kết hợp tạo thành một vật trang trí thần bí khổng lồ.

Lúc này, vật trang trí thần bí đang tỏa ra ánh sáng trắng rực rỡ, như một ngọn đèn pha, chiếu sáng toàn bộ tế đàn sáng rực như ban ngày.

Thấy ánh sáng chói lòa sâu trong tế đàn, mọi người không tự chủ được bước lại gần, há hốc mồm nhìn cảnh tượng không thể tin nổi.

Chương 200

Không khỏi cảm thán sự thần kỳ của người Ma Quốc cổ đại, cách đây mấy ngàn năm lại có thể chế tạo ra tế đàn thần bí ly kỳ nhường này.

Cạch cạch!

Đột nhiên, phía trước vật trang trí màu trắng khổng lồ này, một đài đá cao nửa người từ từ nhô lên, lộ ra một cơ quan giống như con lắc đồng hồ.

Phía trên con lắc là một đoạn trang trí bằng đồng xanh, khắc đầy hoa văn bí ẩn, bên dưới là một cái bát thủy tinh bán thấu minh, bên trong có cát chảy (đồng hồ cát).

Khi cơ quan trồi lên, cát trong bát thủy tinh bắt đầu chảy, chiếc đĩa tròn khắc ký hiệu cổ xưa trên mặt bàn đá cũng từ từ xoay chuyển.

Thấy vậy, mọi người đều chợt hiểu, hóa ra vật trang trí này lại là một cơ quan đếm ngược.

Sở Viễn nhìn quanh, tuy cơ quan đếm ngược đã khởi động nhưng xung quanh tế đàn không có bất kỳ thay đổi nào.

Trong cả hang động tinh thể chỉ có tiếng thở dốc căng thẳng của mọi người và tiếng xoay chuyển của con lắc, ngoài ra không còn động tĩnh nào khác.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn và Dương Vân U nhìn nhau, rồi theo bậc thang cùng đi lại gần vật trang trí con lắc để xem cho rõ. "Đây là cái thứ đồ chơi gì vậy?" Vừa lại gần cơ quan, Bàn Tử nhìn kỹ vài lần, thấy đáy bàn đá vẫn đang xoay, không kìm được hỏi. "Đây là một thiết bị đếm ngược, một khi có người đến gần khu vực trung tâm tế đàn,

cơ quan sẽ bắt đầu khởi động!

Hơn nữa nhìn dung lượng bát thủy tinh và tốc độ cát chảy, thời gian chắc không còn nhiều đâu." Sở Viễn quan sát thiết bị đếm ngược rồi trả lời.

Nếu không hoàn thành tế tự trong thời hạn, hậu quả khôn lường.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn đi thẳng đến bên hai cái ang ngọc ở tầng hai, hô lớn với Dương Tuyết Lê: "Chị Dương, làm ơn mang Mục Trần Châu qua đây!" Dứt lời, đá trắng trên tường tầng ba tế đàn lại phát ra tiếng "ông", độ sáng lại tăng thêm một phần so với vừa rồi.

Mọi người thấy vậy không khỏi kinh hoảng, ai cũng nhận ra một khi đếm ngược kết thúc mà chưa hoàn thành nghi thức tế tự, tất cả sẽ lâm vào nguy hiểm lớn hơn, không khéo đây chính là thiết bị tự hủy!

Dương Tuyết Lê biết tính nghiêm trọng của sự việc, vội chạy về phía Sở Viễn, đưa Mục Trần Châu cho hắn, đồng thời nghi hoặc hỏi: "Mục Trần Châu phải thao tác thế nào mới đóng được thông đạo kết nối Hư Số Không Gian?" Nhìn mọi người vây quanh, Sở Viễn lấy Mục Trần Châu ra, trầm giọng nói: "Căn cứ vào bích họa trên bia đá tầng ba, giả thiết Mục Trần Châu là cực dương, con người là cực âm, thì có thể hoàn thành nghi thức tế tự.

Ngược lại, con người là cực dương, Mục Trần Châu biến thành cực âm, sẽ kết nối chất lỏng trong ang ngọc, dựa vào cơ quan trong hồ để phá hủy thông đạo." Đạo lý tuy đơn giản, mọi người cũng hiểu được: vật tế thứ nhất là Mục Trần Châu đã có, vật tế còn lại là "người".

Dương Vân U trong lòng chùng xuống.

Vừa rồi cô và chị gái xem điêu khắc tế tự trên bia đá đã thấy rất khó chịu, nên không giới thiệu chi tiết hình ảnh tế tự cho mọi người.

Thấy mọi người ngơ ngác, cô mới chậm rãi giải thích.

Hóa ra mỗi lần tế tự, Ma Quốc đều phải hy sinh một mạng người, lột da rồi đặt vào rãnh đặc biệt để hiến tế.

Bích họa mô tả cảnh lột da người sống cực kỳ chi tiết, phảng phất mỗi nét vẽ đều tràn đầy máu tươi và oán khí.

Cô biết với tần suất tế tự của Ma Quốc, dưới cái giếng sâu kia chắc chắn là xương trắng chất chồng!

Đây điển hình là tà thuật tế tự, coi mạng người như cỏ rác.

Mọi người nghe Dương Vân U nói vậy đều há hốc mồm, thảo nào Ma Quốc cuối cùng bị Vô Địch Bảo Châu Đại Vương tiêu diệt.

Nhìn vẻ mặt ngưng trọng của mọi người, Sở Viễn vừa định mở miệng thì nghe thấy A Hương bên cạnh hét lớn một tiếng như nhìn thấy gì đó khủng khiếp.

Khi Minh Thúc đỡ A Hương dậy, trạng thái của cô bé khiến mọi người sợ hết hồn: đôi mắt lại chảy ra huyết lệ! "Cháu nhìn thấy nghi thức tế tự rồi, chị Dương, cháu thấy rồi!" A Hương mặt trắng bệch, người run bần bật, gọi Dương Tuyết Lê một cách sợ sệt.

Dương Tuyết Lê vội lao lên đỡ lấy A Hương, gấp gáp hỏi: "A Hương, mắt em sao vậy?

Có phải nhìn thấy gì không?" A Hương toàn thân run rẩy nhẹ, không ngừng nhìn quanh, cuối cùng mới lấy hết dũng khí nói: "Cháu thấy có rất nhiều phụ nữ bị móc mắt ở đây, rồi bị ném xuống dưới.

Cháu thấy rồi, họ đau lắm!" Nghe A Hương nói vậy, Dương Vân U bên cạnh đột nhiên mắt sáng lên, không kìm được thốt lên: "Tôi biết rồi, Mục Trần Châu là mấu chốt mở thông đạo kết nối Hư Số Không Gian, vật tế không phải người sống, mà là linh hồn con người.

Trong trường thi đại sư A Khắc dạy tôi có nhắc đến, người Ma Quốc cho rằng mắt người chứa đựng linh hồn, con mắt có hàm nghĩa đặc thù.

Cho nên, trong ang ngọc hẳn là phải đặt mắt người, mà vật tế tốt nhất không gì qua được cái này!" Nói đến đây, Dương Vân U xòe tay ra, để lộ nhãn cầu thủy tinh của Quỷ Mẫu trong lòng bàn tay, chính là thứ Dương Tuyết Lê lấy được ở cổ miếu trước đó. "Tuyệt vời!" Bàn Tử vỗ đùi đánh đét một cái, cười hưng phấn, "Đây là mắt của Quỷ Mẫu, tuyệt đối là vật tế đẳng cấp cao nhất." Sở Viễn nghe Dương Vân U nói vậy, trong lòng thở phào.

Nếu không phải A Hương kêu lên, hắn suýt chút nữa đã phải chủ động gợi ý.

Đi một vòng lớn cuối cùng cũng về đúng quỹ đạo.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn vội nói: "Đây là mắt Quỷ Mẫu, tục ngữ nói Phật nhãn vô biên, Quỷ nhãn vô giới, hẳn chính là vật tế cao cấp nhất để mở Hư Số Không Gian." Nói xong, hắn chủ động giao Mục Trần Châu cho Dương Vân U, gật đầu ra hiệu cô đi hoàn thành nghi thức tế tự cuối cùng.

Để đề phòng vạn nhất, Sở Viễn cầm Hắc Kim Cổ Đao đứng sau lưng Dương Vân U, nói nhỏ: "Lát nữa bất kể xảy ra chuyện gì, cô cứ đảm bảo nghi thức tế tự diễn ra bình thường, chuyện khác để tôi lo!" Dương Vân U khẽ gật đầu, từ từ tiến lại gần vị trí ang ngọc, cuối cùng đứng giữa hai tượng người bằng ngọc thạch.

Sở Viễn và Dương Tuyết Lê đứng hai bên trái phải phía sau cô để phòng ngừa tình huống bất ngờ, những người khác đứng ở vòng ngoài cùng. "Grào!" Chưa đợi Dương Vân U đặt vật tế và Mục Trần Châu vào, đột nhiên một tiếng gầm lớn vang lên, một con Ban Văn Giao thể hình khổng lồ từ vách núi bò lên.

Cơ thể to lớn nhảy vọt lên cao, cả thân hình bay lên, nặng tựa ngàn cân lao về phía Dương Vân U. "Đệch, con súc sinh này không giảng võ đức, lại dám đánh lén!" Bàn Tử ở vòng ngoài thấy cảnh này liền chửi ầm lên, giương súng định xả đạn thì bị Sơ Nhất bên cạnh kịp thời ngăn lại. "Cẩn thận chút, nhóm Sở tiên sinh còn đang ở dưới, không thể bắn bừa bãi, phải nắm chắc thời cơ!" Sơ Nhất là thợ săn lão luyện, anh ta biết đối phó với loại cự thú khó chơi này nhất định phải kiên nhẫn, tuyệt đối không được nóng vội.

Trái lại, Sở Viễn đang nóng lòng muốn thử sức.

Với góc độ và độ cao khi con Ban Văn Giao bay tới, ký ức cơ bắp của Sở Viễn theo bản năng khởi động.

Chỉ thấy hắn không lùi mà tiến, cơ thể nhảy vọt lên không trung, hai chân phát lực đá mạnh từ dưới lên trên, dùng một cú Trạc Cước độ khó cao.

Đoán trúng bụng con Ban Văn Giao, không đợi cơ thể quái vật rơi xuống, Sở Viễn tiếp tục lăng không thi triển "Đảo Thích Tử Kim Quan", đá bay cơ thể khổng lồ của quái vật ra ngoài, nện mạnh xuống đất. "Khôi Tinh Thích Đấu!" Dương Tuyết Lê há hốc mồm nhìn Sở Viễn kinh hô.

Chiêu thức này cô quá quen thuộc, rõ ràng là tuyệt kỹ của Bàn Sơn Đạo Nhân!

Chiêu này yêu cầu cường độ cơ thể rất cao, cho dù là người thường xuyên luyện võ như cô, muốn phục khắc hoàn toàn cũng rất khó khăn.

Sở Viễn không để ý cách nhìn của Dương Tuyết Lê, thấy Ban Văn Giao tiếp đất, hắn phi thân lao tới, nhảy thẳng lên lưng quái vật.

Hắc Kim Cổ Đao nhanh chóng chém mạnh từ trên xuống, sức

mạnh và khí thế bá đạo của Sở Viễn bùng nổ hoàn mỹ, tựa như Thái Sơn áp đỉnh.

Lưỡi đao xuyên qua lớp lân giáp dày cộm của Ban Văn Giao, ngập sâu vào cơ thể nó, xuyên qua người, ghim chặt nó xuống đất.

Grào!

Con Ban Văn Giao toàn thân co giật, liên tục phát ra tiếng rên rỉ, cái đuôi quẫy loạn xạ, quét bay các thạch khắc xung quanh.

Dù vậy cũng không thoát được Hắc Kim Cổ Đao đang ghim trên người, chỉ đành mặc cho sinh khí trong cơ thể không ngừng tiêu tan, cho đến khi không còn giãy giụa nữa.

Trấn lăng thú của tế đàn Ma Quốc - Ban Văn Giao, chết!

Là đội trưởng đội săn sói đứng đầu trấn, Sơ Nhất nhìn thấy Sở Viễn một cước đá bị thương Ban Văn Giao, lại thêm một đao chém chết, trong mắt tràn đầy kinh hãi.

Vẫn là đánh giá thấp đối phương rồi, con quái vật dài ba mét cứ thế mà chết sao?

Bàn Tử thì mặc kệ, lao thẳng lên bồi thêm mấy phát đạn vào đầu con Ban Văn Giao, thấy nó chết hẳn mới giơ ngón cái lên với Sở Viễn, mặt đầy cười nịnh nọt tâng bốc một hồi khiến Sở Viễn cũng thấy ngại.

Phản thủ vẩy sạch máu trên lưỡi đao, Sở Viễn thu đao vào vỏ, động tác hành vân lưu thủy.

Chương 201

"Anh bạn Sơ Nhất, con quái vật này lao ra từ phía dưới tế đàn, chắc chắn còn có lối đi, phiền anh tìm kiếm thử xem!" Sở Viễn lo lắng hướng đi của cốt truyện, cho dù giải trừ được lời nguyền đốm đỏ cũng có khả năng dẫn đến việc tế đàn sụp đổ.

Sắp xếp Sơ Nhất tìm đường lui trước cũng coi như phòng bệnh hơn chữa bệnh.

Nghe Sở Viễn sắp xếp, Sơ Nhất gật đầu ngay, bắt đầu tìm kiếm ở hai bên tế đàn sát vách núi.

Do Ban Văn Giao tập kích bất ngờ, bị Sở Viễn chém chết chỉ trong vài nhịp thở, lúc này Dương Vân U mới phản ứng lại.

Nhìn quanh thấy quái vật đã bị diệt, mọi người vô sự, cô cũng thầm thở phào, ánh mắt kiên định nhìn vào ang ngọc. "Vân U, nghĩ kỹ rồi thì bắt đầu tế tự, đóng thông đạo kết nối lại đi, thời gian của đồng hồ cát không còn nhiều đâu!" Dương Tuyết Lê biết em gái lúc này áp lực tâm lý rất lớn, nhưng nhìn cát chảy xuống từng chút một, vẫn nhịn không được nhắc nhở. "Yên tâm đi, cho dù thất bại, chị cũng sẽ ở bên em." Lo lắng em gái gánh nặng tâm lý, Dương Tuyết Lê bước lên một bước, khẽ khích lệ bên tai Dương Vân U.

Hít sâu một hơi, Dương Vân U thả Mục Trần Châu vào ang ngọc chứa chất lỏng màu vàng, hai nhãn cầu Quỷ Mẫu thả vào ang ngọc chứa chất lỏng màu đen.

Tế đàn Ma Quốc trần phong mấy ngàn năm một lần nữa khởi động, triển hiện trước mặt mọi người.

Chỉ thấy Mục Trần Châu và mắt thủy tinh theo chất lỏng trong ang ngọc từ từ chìm xuống, lập tức như kích hoạt một sức mạnh đặc thù

nào đó.

Tượng người bằng ngọc thạch đặt ang bắt đầu rung nhẹ, bề mặt tượng châu quang lưu chuyển, vật tế cũng xoay nhanh theo chất lỏng.

Một cỗ sức mạnh cường đại dường như được kích hoạt, không ngừng nén lại trong cơ thể tượng người, chỉ chờ một thời cơ là bùng phát! "Ông!" Theo ánh sáng trong cơ thể tượng ngọc thạch ngày càng thịnh, đá trắng phát sáng sâu trong tế đàn bỗng phát ra một âm thanh quái dị.

Cùng với âm thanh đó, tảng đá trắng khổng lồ ở tầng ba tế đàn như bị ai đó tắt công tắc, vụt tắt không một dấu hiệu báo trước! "Chị, thế này coi như đóng thông đạo kết nối chưa?" Dương Vân U nhìn quanh tế đàn tối om, khẽ hỏi Dương Tuyết Lê phía sau.

Sở Viễn bất động thanh sắc bật đèn pin, đi tới ang ngọc, hắn phát hiện chất lỏng trong hồ nơi tượng ngọc thạch đứng đã cạn sạch.

Hắn còn định kiểm tra vật tế thì ang ngọc chứa vật tế dường như không áp chế nổi năng lượng trong cơ thể, bỗng nhiên phát sinh bạo nổ năng lượng.

Đồng thời, tảng đá trắng khổng lồ ở tầng ba tế đàn lại phát ra ánh sáng chói mắt, kích thích mọi người không mở nổi mắt.

Đột nhiên, một luồng năng lượng màu vàng nhạt có thể nhìn thấy bằng mắt thường, lấy ang ngọc làm trung tâm, theo tiếng nổ nhanh chóng khuếch tán ra xung quanh.

Lực xung kích cường đại hất tung ba người Sở Viễn và chị em họ Dương đứng gần nhất, mắt thấy sắp rơi xuống đất.

Thậm chí Bàn Tử, Minh Thúc đứng ở vòng ngoài cùng cũng chịu ảnh hưởng, cơ thể bất giác lùi lại.

Dưới sự xung kích và giao thoa của hai luồng sức mạnh thần bí,

dường như cả tế đàn ngầm đều bị một sức mạnh đặc thù nào đó ấn nút tạm dừng.

Thời gian ngưng đọng tại khoảnh khắc này, một không gian trắng xóa từ từ hiện ra bên cầu đá, phủ kín cả hang động tinh thể ngầm.

Bịch!

Sức mạnh huyết mạch Thanh Long trong cơ thể Sở Viễn dưới sự áp chế đột nhiên bùng phát, giúp hắn thoát khỏi xiềng xích của sức mạnh thần bí!

Giờ khắc này, càn khôn đảo chuyển, phong vân biến huyễn, Sở Viễn mạnh mẽ đứng dậy, kinh hãi nhìn không gian mờ ảo sau lưng. "Chẳng lẽ đây chính là Hư Số Không Gian trong truyền thuyết, nơi có thể kết nối với Quỷ Động?" Ngay khi Sở Viễn đang quan sát không gian trắng xóa, đột nhiên từng bóng người đen kịt từ từ xuất hiện trong không gian, bị vặn vẹo kéo dài.

Cuối cùng biến hóa thành một hình nhân cực dài, chậm rãi đi về phía Sở Viễn.

Vừa định phòng ngự, Sở Viễn kinh hãi phát hiện mình lại không thể cử động! "Đệch, đây không phải là sức mạnh của tu tiên giả thật chứ, quá vô đối rồi!" Khi bóng đen đến gần, Sở Viễn cảm giác cả không gian đều đang run rẩy không chịu nổi, không khí xung quanh như sôi lên.

Đây là lần đầu tiên Sở Viễn nảy sinh cảm giác tuyệt vọng từ khi có hệ thống, trước sức mạnh này, làm gì cũng là vô ích.

Ngay khi Sở Viễn chuẩn bị hứng chịu đòn tấn công của đối phương, bóng đen này lại đi xuyên qua người hắn, tiếp tục tiến về phía trước. "Cái quỷ gì vậy?" Sở Viễn ngơ ngác nhìn bóng đen xuyên qua người, da đầu tê dại.

Bóng đen này chẳng lẽ là ma thật sao?

Ngay khi hắn do dự có nên lấy Phát Khâu Ấn ra đối phó bóng đen hay không, chỉ thấy bóng đen này lại đỡ chị em họ Dương đang ngã dưới đất dậy.

Cuối cùng, trong ánh mắt bịn rịn của hai người, bóng đen từ từ bay về phía không gian trắng xóa.

Lúc này Sở Viễn mới phát hiện, không biết từ bao giờ, trong không gian trắng xóa trước mắt lại xuất hiện vô số bóng người đen kịt.

Giờ khắc này hắn mới chợt hiểu ra.

Hóa ra những bóng đen này đều là ý chí của những người chết do lời nguyền đốm đỏ, sức mạnh của Xà Cốt Chi Xà thực sự thần bí khó lường.

Không gian Hư số này đối với những người chịu lời nguyền đốm đỏ mà nói, chẳng khác nào địa ngục, cho dù chết cũng bị giam cầm chặt chẽ tại đây.

Bóng đen vừa đi về phía mình, chắc chắn là thủ lĩnh Bàn Sơn, đệ tử của Mạc Kim Hiệu Úy Trần đại sư - nhân vật truyền kỳ Chá Cô Tiêu (Partridge Whistle).

Không hổ là nhân vật truyền kỳ song học vị, dù đã rời đi nhưng ý chí chưa tiêu vong vẫn mạnh mẽ như vậy!

Theo ý chí của Chá Cô Tiêu đi vào không gian trắng, cuối cùng tiêu tan, Sở Viễn phát hiện cấm cố trên người mình cũng biến mất.

Không gian Hư số trắng xóa trước mắt cũng biến mất không thấy đâu, cứ như vừa rồi hắn chỉ nằm mơ một giấc mộng!

Nhưng nhìn hai chị em Dương Vân U nước mắt giàn giụa, Sở

Viễn biết cảnh tượng vừa rồi đều là thật!

Họ thực sự đã làm được, đã đóng thông đạo Hư Số Không Gian kết nối Quỷ Động, lời nguyền quấy nhiễu Bàn Sơn ngàn năm đã được giải trừ. "Tiểu Ca, vừa rồi rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Sao mấy cô Dương lại khóc?" Bàn Tử giơ súng, kinh nghi bất định chạy về phía Sở Viễn, nghi thần nghi quỷ hỏi.

Gã cứ cảm thấy vừa rồi dường như đã xảy ra chuyện gì đó.

Nghĩ đến sự kiện ly kỳ vừa rồi, những người có mặt ở đây e rằng chỉ có mình và chị em Dương Vân U biết chân tướng.

Rắc rắc rắc!

Sở Viễn vừa định mở miệng, đột nhiên từng tiếng nứt vỡ vang vọng khắp tế đàn ngầm, dưới chân mọi người cũng rung chuyển. "Hỏng rồi, đây là thiết bị tự hủy của tế đàn, mọi người mau chạy lên cầu!" Ầm!

Mọi người vừa rời khỏi tầng hai tế đàn, tảng đá thủy tinh trắng khổng lồ ở tầng ba bỗng nhiên phát nổ, hóa thành vô số đá vụn bắn tung tóe! "Chạy mau!" Bàn Tử thấy thế thất kinh, kéo Minh Thúc chạy về phía cây cầu.

Còn chưa kịp đến gần, đỉnh hang động đột nhiên rung chuyển.

Những khối quặng tinh thể đen trên đỉnh động như những cột băng dưới mái hiên mùa đông, dưới chấn động của thiết bị tự hủy, từng cái nối đuôi nhau rơi xuống!

Bùm!

Quặng tinh thể đen như những nhát búa tạ nện mạnh xuống cầu, chi chít, ai dám lên đó đảm bảo bị bắn thành cái sàng.

Mọi người nhìn cây cầu nguy hiểm như vậy, lập tức không ai dám

tiến lên bước nữa, lâm vào khốn cảnh tuyệt vọng, vẻ mặt đầy đau khổ.

Ầm!

Chương 202

Ngay khi mọi người do dự không quyết, khối thủy tinh trên đỉnh hang động rực sáng như sao băng rơi xuống, thoát khỏi vòm trần nện mạnh lên cầu đá.

Những mảnh thủy tinh sắc bén rơi loạn xạ, xé gió rít gào, hàn quang lấp loé, kèm theo tiếng nổ lớn như sao rơi.

Cắm thẳng vào cây cầu, cây cầu thông thiên duy trì mấy ngàn năm nay không chịu nổi áp lực nữa, ầm ầm sụp đổ! "Toi rồi, làm sao bây giờ, lần này thực sự hết đường chạy rồi!" Bàn Tử nhìn cây cầu gãy trước mắt, gấp đến độ trán toát mồ hôi lạnh, đây chính là lối đi duy nhất ra vào tế đàn!

Ngay lúc mọi người mờ mịt luống cuống, Sơ Nhất không biết từ đâu chạy lên, hét lớn với mọi người: "Theo tôi, bên này có một ám đạo, nhanh lên!" Nghe thấy còn đường sống, mọi người lập tức tuyệt xứ phùng sinh, vui mừng khôn xiết, cũng không hỏi nhiều, trực tiếp chạy theo sau anh ta.

Đi xuống bậc thang mới phát hiện dưới đáy tế đàn này quả thật có một đường hầm, tiếc là đi đến tận cùng cũng không tìm thấy lối ra khác. "Tiểu Ca, thế này phải làm sao?" Bàn Tử nhìn quanh không thấy lối ra mới, sắc mặt đại biến, cấp thiết hỏi.

Vị trí hiện tại của mọi người nằm ngay dưới tầng hai tế đàn, trong thời gian ngắn, quặng thủy tinh trên đỉnh động sẽ không rơi trúng.

Trước mắt đào sinh vô vọng, Dương Vân U đầy vẻ áy náy nhìn Sở Viễn và Bàn Tử, mặt lộ vẻ bi thương trầm giọng nói: "Sở Viễn, Vương Khải Tuyền, cảm ơn các anh đã giúp chúng tôi giải quyết lời nguyền, tôi đã liên lụy các anh vào hiểm cảnh, xin lỗi!" Dương Tuyết

Lê thần tình phức tạp, vừa có sự hưng phấn khi giải trừ lời nguyền, vừa có sự tuyệt vọng khi lâm vào khốn cảnh, cô thương xót nhìn em gái đang đau buồn.

Chủ động bước lên, nhẹ nhàng ôm lấy Dương Vân U, không nói lời nào.

Bao năm tìm kiếm Mục Trần Châu, đã làm khổ em gái rồi.

Sở Viễn nhìn mọi người đang sinh ly tử biệt, trong lòng cạn lời, bật đèn pin chiếu lên đỉnh đầu, quả nhiên phát hiện một cái miệng rắn (xà khẩu).

Trông giống như một cửa hang, đây hẳn là lối ra dự phòng khi xây dựng tế đàn, con Ban Văn Giao chính là chui vào tế đàn qua lối này.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn lấy ra Phi Hổ Trảo (móng vuốt bay), nhắm vào vị trí miệng rắn dùng sức ném ra, "Vút" một tiếng, móc chặt vào miệng rắn.

Thao tác của Sở Viễn lập tức thu hút sự chú ý của Minh Thúc, Minh Thúc cũng chạy lại ngẩng đầu nhìn lên. "Sở lão đệ, đó...

đó là lối ra sao?" Minh Thúc lờ mờ thấy được chút ánh sáng, lập tức mặt lộ vẻ cuồng hỷ, kích động hỏi. "Minh Thúc, mọi người đợi ở dưới, tôi lên xem thử!" Dứt lời, Sở Viễn siết chặt dây thừng Phi Hổ Trảo, sau đó hai chân đạp tường, nhanh chóng leo lên phía miệng rắn.

Đến phía trên miệng rắn, quả nhiên có một hang động hẹp, khoảng cách vừa một người, xem ra con Ban Văn Giao đã bò ra từ đây. "Tiểu Ca, bên trên thế nào?" Ngay khi Sở Viễn kiểm tra tình hình hang động, bên dưới bỗng truyền đến tiếng hét lo lắng của Bàn Tử. "Lên đi, ở đây có lối ra!" Sở Viễn nhoài người ra, lắc lắc Phi Hổ Trảo trong tay, hét lớn với mọi người bên dưới.

Mọi người thấy Sở Viễn quả thực tìm được lối ra, lập tức thoát

chết trong gang tấc, không kìm được ôm chầm lấy nhau, mừng đến phát khóc.

Dưới sự chỉ dẫn của Bàn Tử, cả nhóm lần lượt nắm lấy Phi Hổ Trảo, được Sở Viễn kéo lên, từng người chui vào ám đạo miệng rắn để thoát thân.

Đứng bên ám đạo, Sở Viễn nhìn cột thủy tinh và vô số đá vụn không ngừng rơi xuống ngoài cửa hang, trong lòng không khỏi cảm khái vạn phần.

Theo sự sụp đổ của đỉnh động, từng tia nắng chiếu vào trong hang, những oan hồn bị chôn vùi dưới tế đàn mấy ngàn năm nay cuối cùng cũng thấy lại ánh mặt trời, không còn bị trói buộc trong vực sâu vô tận này nữa, dường như đang hoan hô nhảy nhót ôm lấy ánh nắng ấm áp.

Nghĩ đến vô số xương trắng thiếu nữ và oan hồn dưới vực sâu này, trong lòng Sở Viễn dâng lên một nỗi niềm phức tạp, hy vọng thực sự có sự chuyển thế. ...

Cảm nhận không khí trong lành và tiếng gió nhẹ nhàng trong ám đạo, cả nhóm lập tức reo hò, trên mặt tràn đầy vẻ kích động.

Trong đám người chỉ có A Hương sắc mặt trắng bệch, đầy vẻ mệt mỏi.

Minh Thúc vội vàng đỡ A Hương uống chút nước, nghỉ ngơi tại chỗ. "A Hương, em sao vậy?

Vết thương còn đau không?" Dương Tuyết Lê ngồi xổm xuống, có chút thương xót nhìn cô bé trước mặt, đau lòng hỏi.

Thấy đối phương quan tâm mình như vậy, trong lòng A Hương rất cảm động, sau đó lắc đầu, uống Diệu Tâm Hoàn xong đã hết đau từ lâu rồi.

Sở Viễn khoanh tay trước ngực, nhìn sâu vào A Hương rồi chậm rãi nói: "Cô bé chắc là do vừa rồi kết nối với 'họ' nên mới cạn kiệt tinh lực, nghỉ ngơi một chút là hồi phục thôi!" Bàn Tử thở hổn hển, kinh nghi nhìn quanh hỏi: "Họ?

Họ là ai, sao tôi không thấy còn ai nữa!" "Là từ trường sinh vật, từ trường do những thiếu nữ bị hiến tế mang lại, tôi nghĩ họ và A Hương có cùng một loại thể chất.

Giác quan thứ sáu, năng lực cảm nhận của cô bé cực kỳ phát triển, cho dù đã qua hàng ngàn năm vẫn còn tồn tại cảm ứng mạc danh." Mọi người nghe đến đây, không tự chủ được nhìn về phía A Hương, thần tình khá phức tạp, loại năng lực này cũng không biết là tốt hay xấu.

Theo cách nói của Sở Viễn, nếu A Hương sống ở thời đại của Ma Quỷ, căn cứ vào khả năng cảm nhận của cô bé, có khi chính là Quỷ Mẫu.

Cũng có khả năng sẽ giống như những thiếu nữ vô tội bị hiến tế kia, bị chôn dưới tế đàn, linh hồn không nơi nương tự.

Sau khi nghỉ ngơi một lát, thấy thể lực mọi người đã hồi phục kha khá, Sở Viễn đứng dậy, dẫn mọi người đi thẳng theo ám đạo về phía trước.

Đi chừng hơn mười phút, ánh sáng trong động ngày càng rõ, tâm trạng cả nhóm cũng ngày càng kích động, cho đến khi bước ra khỏi hang.

Nhìn rừng tùng tuyết ngập tràn và những ngọn núi phủ đầy tuyết trắng xung quanh, Sơ Nhất không nhịn được hét lớn một tiếng, ăn mừng kiếp sau trọn đời (kiếp hậu dư sinh)!

Sở Viễn cũng thở phào nhẹ nhõm, may mắn là không gặp phải trải

nghiệm rơi vào hang rắn như trong tiểu thuyết, nếu không với trạng thái hiện tại của mọi người thì thật khó nói. "Anh Sơ Nhất, đi tiếp thế nào đây, phiền anh rồi!" Dương Vân U thấy mọi người đang chìm đắm trong cảm xúc hưng phấn khi thoát chết, quay sang nói nhẹ với Sơ Nhất đang hét lớn.

Sơ Nhất gật đầu mạnh, dẫn đường vốn là trách nhiệm của anh ta.

Tuy nhiên sau khi nhìn quanh, anh ta cũng có chút ngơ ngác, đây là đâu?

Chỉ thấy đập vào mắt là từng mảng rừng tùng tuyết cao lớn, thảm cỏ xanh rì, chứng tỏ nơi này đã cách xa khu vực sông băng.

Anh ta ước chừng nơi này hẳn là vùng đất thưa thớt người lui tới của một ngọn núi tuyết hẻo lánh nào đó trong dãy Khách Lạp Mễ Nhĩ, nên mới thấy lạ lẫm. "Đi về hướng Bắc!" Thấy Sơ Nhất chìm vào tư lự, Sở Viễn không nhịn được chủ động lên tiếng.

Tuy hắn không biết nơi này, nhưng căn cứ vào phong thủy cũng có thể suy đoán ra phương hướng sinh lộ.

Quy tắc của Mạc Kim Hiệu Úy là khi đổ đấu phải thắp nến ở góc Đông Nam, đó là vì hướng Đông Nam đại biểu cho tai nạn.

Do đó thông thường hướng Tây Bắc sẽ có sinh lộ, hơn nữa trong Cửu Cung Bát Quái, những cửa đại biểu cho cát (tốt lành) đều liên quan đến hướng Bắc.

Thậm chí sử học đại gia Tư Mã Thiên cũng từng nói những câu danh ngôn đại loại như "Kẻ làm sự nghiệp phần lớn ở Đông Tây, kẻ thành công thường ở Tây Bắc".

Cho nên khi thấy Sơ Nhất không có manh mối, Sở Viễn mới lên tiếng chỉ ra sinh lộ phía Bắc, vả lại phương Bắc chủ Thủy (nước sinh sôi).

Có nước nghĩa là có đường sống.

Sơ Nhất suy nghĩ một chút về lời Sở Viễn rồi gật đầu đồng ý.

Suốt dọc đường, mọi người đều dựa vào năng lực của Sở Viễn mới sống sót được.

Sơ Nhất nhìn những người khác, chị em họ Dương và Bàn Tử thì khỏi phải nói, cùng một chiến tuyến với Sở Viễn, tin tưởng nhau tuyệt đối.

Minh Thúc thấy mọi người nhìn mình, vội vàng lớn tiếng giải thích: "Đừng nhìn tôi, tôi đều nghe theo Sở lão đệ cả." Nhìn sắc trời, Sở Viễn phất tay: "Xuất phát về hướng Bắc!" Dưới sự dẫn đường của Sơ Nhất, đoàn người đi dọc theo chân núi Tuyết Phong về phía Bắc.

Sau hai tiếng đồng hồ, họ băng qua những cánh rừng tuyết tùng bạt ngàn.

Tầm nhìn lập tức trở nên thoáng đãng, mặt trời treo cao trên đỉnh đầu, một dòng suối trong vắt chảy róc rách hiện ra trước mắt.

Nhìn thấy dòng suối này, Sơ Nhất mừng rỡ vô cùng, kích động thông báo với mọi người rằng bọn họ đã rời khỏi khu vực sông băng Thần Loa Câu.

Chương 203

Chỉ cần đi ngược theo dòng suối về hướng Tây Bắc, trong một ngày là có thể vượt qua núi tuyết, đến được khu vực xung quanh Tàng Cốt Câu.

Mọi người nghe vậy đều thở phào nhẹ nhõm.

Trước đó nghe Sơ Nhất giới thiệu sông băng Thần Loa Câu tài nguyên phong phú, thảm thực vật rậm rạp, hóa ra là ở một hướng khác.

Sau khi xác định lộ trình trở về, nhờ có vật tư trong ba lô của Sở Viễn hỗ trợ, cả đoàn cắn răng kiên trì đi bộ trọn một ngày.

May mắn là nơi này cây cối nhiều, đường đi rộng rãi, cuối cùng khi trời tối, mọi người cũng vượt qua núi tuyết, đến gần Tàng Cốt Câu.

Sơ Nhất rất quen thuộc khu vực này, nhanh chóng dẫn mọi người đến một hang động rộng rãi, bên trong có dấu vết sinh hoạt rõ ràng.

Theo lời anh ta giới thiệu, đây là nơi nghỉ ngơi của các đội săn sói trước kia, còn có sẵn giường chiếu tạm thời, cũng xem như giải quyết được vấn đề chỗ ngủ cho mọi người.

Khi trăng sáng treo cao, ngàn sao lấp lánh, bầu trời đầy ánh tinh tú, thi thoảng từ phương xa còn nghe thấy tiếng sói hú linh tinh.

Mọi người hít thở không khí trong lành, tinh thần phấn chấn hẳn lên, trên mặt ai nấy đều tràn ngập niềm vui sướng của việc sống sót sau tai kiếp.

Không còn cảm giác dày vò chờ đợi cái chết giáng lâm, Bàn Tử cảm thán một câu: "Được sống, tốt thật!" Trong khoảnh khắc ngắm

nhìn cảnh đẹp bầu trời, Bàn Tử thậm chí còn muốn rửa tay gác kiếm, nhưng vừa nghĩ đến việc chưa có nhà cửa, hắn lại thấy đau răng, xót xa vô cùng.

Dương Tuyết Lê ngồi yên lặng bên cạnh Sở Viễn, hồi tưởng lại những gì mắt thấy tai nghe trong chuyến đi Côn Luân Thần Cung, bao gồm cả nội dung truyền thuyết trên bích họa, trong lòng đầy nghi vấn.

Cô bèn chủ động mở lời, hỏi Sở Viễn về truyền thuyết "Xà Cốt Chi Thần" và "Hư số không gian", liệu có thật sự tồn tại hay không.

Những người khác nghe thấy vậy cũng xúm lại gần, muốn nghe Sở Viễn giải thích.

Thấy mọi người tò mò như thế, Sở Viễn trong lòng cũng có nghi hoặc, sắp xếp lại mạch suy nghĩ trong đầu một chút rồi mới chậm rãi mở lời.

Đúng như những gì khắc trên bia đá trong tế đàn, bộ xương rắn giáng xuống từ ngoài thiên vũ và Mộc Trần Châu quả thực mang sức mạnh thần bí kinh thiên động địa.

Người xưa cũng thật sự thông minh, dựa vào sự hiểu biết của chính mình, nghiên cứu ra phương thức sử dụng giữa hai thứ này, thông qua hiến tế để liên kết chúng.

Hang động nơi chứa xương rắn được gọi là Quỷ Động.

Người Tinh Tuyệt chính là lứa đầu tiên cai quản Quỷ Động, sau này khi nước mất, hậu duệ người Tinh Tuyệt di cư đến gần sông băng Thần Loa Câu ở núi Côn Luân, lập nên Ma Quốc có thực lực hùng mạnh, và tiếp tục nghiên cứu Quỷ Động.

Cuối cùng, thông qua phương thức tế tự, họ lợi dụng Mộc Trần Châu để mở ra liên kết với Quỷ Động nơi chứa thi hài rắn, cũng chính là Hư số không gian.

Người Ma Quốc sau khi chứng kiến sức mạnh của Hư số không gian qua hiến tế, đã bắt đầu liên tục hy sinh sinh mạng các cô gái để cúng tế nó.

Họ hy vọng thành trì của Ma Quốc là "Ác La Hải Thành" cũng có thể tồn tại trong Hư số không gian, đạt được một loại trường sinh khác, tồn tại vĩnh hằng.

Trong thơ dài của Võ Huân có ghi chép "Ác La Hải Thành" biến mất chỉ sau một đêm.

Sở Viễn đoán mười phần thì có tám chín phần là do động đất, nhấn chìm thành trì.

Nhưng người Ma Quốc thông qua sức mạnh của Hư số không gian, cắt lấy một đoạn phim của "Ác La Hải Thành", cũng coi như để nó trường tồn rồi.

Đến nay, Sở Viễn cũng không hiểu nổi đám người này làm sao có thể cắt lấy đoạn phim, một cách làm thần kỳ đến vậy.

Thật ra về Quỷ Động, Sở Viễn cảm thấy người đời sau vẫn luôn nghiên cứu về nó, chẳng qua cách gọi của mỗi người khác nhau mà thôi.

Căn cứ vào tàn quyển "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật" trong đầu, Sở Viễn phát hiện truyền thuyết Quỷ Động rất giống với bí thuật phong thủy.

Học thuyết phong thủy quy căn kết đáy là theo đuổi cảnh giới "Thiên nhân hợp nhất", tức là trời, đất, người và các loài sinh linh đều là một thể thống nhất.

Hơn nữa, núi Côn Luân trong phong thủy được xưng là địa mạch Long Vương, dưới địa mạch có "Long Đan", đây là nơi tổng hợp của sinh mệnh chi khí.

Sở Viễn cảm thấy Long Đan này cực kỳ có khả năng chính là Quỷ Động của tộc Tinh Tuyệt!

Mọi người nghe Sở Viễn giải thích xong thì cảm thấy đau cả đầu, nhưng cũng không phải không có lợi ích, ít nhất có thể dựa vào đó mà ngủ ngon một giấc.

Nhìn biểu cảm của mọi người, Sở Viễn cạn lời, ông đây dùng khoa học giải thích chuyện gặp ở Côn Luân, các người lại coi như đang bị thôi miên à.

Sở Viễn thấy mọi người mệt mỏi, bèn bảo họ vào trong động nghỉ ngơi, hắn và Sơ Nhất hai người phụ trách gác đêm. ...

Một đêm không lời, cũng không xảy ra cuộc tập kích nào, mọi người đều ngủ được một giấc ngon lành.

Ngày hôm sau, trời quang mây tạnh, dưới sự dẫn đường của Sơ Nhất, đoàn người leo lên đài Yển Thú, và gặp được Trác Mã ở khu vực bên ngoài.

Sơ Nhất vui mừng ôm chầm lấy Trác Mã.

Theo lời Trác Mã, cô dắt bò yak, gần đây ngày nào cũng túc trực quanh đài Yển Thú.

Cuối cùng hoàng thiên bất phụ hảo tâm nhân, hôm nay cũng gặp được nhóm Sơ Nhất.

Minh Thúc và A Hương thể chất yếu ớt, Sở Viễn sắp xếp cho hai người cưỡi bò yak, mọi người đi theo sau, hướng về thị trấn Ca Tắc Bố.

Nhận được sự tiếp tế từ Trác Mã, cả đoàn coi như sống lại.

Có vật tư của Trác Mã, họ nhanh chóng rời khỏi Khách Lạp Mễ Nhĩ.

Khi mọi người xuất hiện tại thảo trường Tây Cổ ở lối vào núi tuyết Khách Lạp Mễ Nhĩ, dân du mục xung quanh đều chấn kinh, nhao nhao đứng nhìn.

Đặc biệt là Sơ Nhất, người có thân hình cao lớn uy mãnh, vốn đã là anh hùng săn sói của Ca Tắc Bố, nghe nói chuyến đi này còn phá hủy mộ của Ma Quỷ Quỷ Mẫu.

Danh tiếng của anh ta trong dân du mục lan truyền nhanh chóng, khiến uy danh càng thịnh hơn xưa, được lòng người ủng hộ.

Qua đó có thể thấy, dù Ma Quốc đã biến mất mấy ngàn năm, nhưng trong lòng dân du mục, đó vẫn là đại biểu cho vương triều tà ác.

Dưới sự chiêu đãi nhiệt tình của dân du mục, nhóm Sở Viễn nán lại thảo nguyên Tây Cổ một ngày.

Lần này dân du mục tiếp đãi họ vô cùng nồng hậu.

Nào là làm bánh từ ba, nấu trà bơ, còn làm cả một bàn thịt cừu ăn bốc thơm ngon, coi như cho mọi người một bữa đại tiệc.

Ngày hôm sau, Bàn Tử phối hợp với Dương Tuyết Lê sắp xếp cho Minh Thúc và A Hương về thủ đô trị thương, đi cùng còn có Sơ Nhất và em gái Cách Mã của anh ta.

Tài nguyên quan hệ của Dương Tuyết Lê rất rộng, thông qua bạn bè, cô đã đặt trước bệnh viện và bác sĩ tốt nhất ở thủ đô cho họ.

Thấy cô sắp xếp chu đáo như vậy, Sở Viễn thẳng thắn đề nghị sẽ chịu toàn bộ chi phí cho em gái Sơ Nhất, Dương Tuyết Lê cũng không từ chối.

Sau khi tiễn họ rời đi, Sở Viễn và Dương Tuyết Lê hẹn nhau cùng lái xe đến bệnh viện thăm Đại sư A Khắc.

Sức khỏe của Đại sư A Khắc hồi phục khá tốt, đã có thể xuống giường đi lại.

Khi nghe kể về những chuyện xảy ra trong chuyến đi lần này, đặc biệt là việc nhóm Sở Viễn phá hủy Mộc Trần Châu, phá hủy mộ Quỷ Mẫu Ma Quốc và tế đàn Tà Thần, ông vỗ tay tán thưởng: "Sở tiên sinh và Dương tiểu thư đều là người có đại tạo hóa, lần này trừ bỏ tà ác, nhất định công đức gia thân, gặt hái thiện quả to lớn vô lượng." Sau đó, thông qua một số nội dung trong trường thi Võ Huân, Đại sư A Khắc giới thiệu cho Sở Viễn về nguồn gốc của Phượng Hoàng Đảm, cũng chính là Mộc Trần Châu.

Phượng Hoàng Đảm đến từ một trận thiên thạch giáng xuống, giải thích này cũng tương đồng với nội dung trên bích họa trong tế đàn Ma Quốc.

Sau khi Ma Quốc diệt vong, Phượng Hoàng Đảm lưu lạc qua nhiều nơi, trôi dạt đến vùng đất Thăng Long, bị vương công quý tộc nhà Chu lúc bấy giờ nắm giữ.

Khi đó thịnh hành thuật bói mai rùa (Quy Bặc), người nhà Chu vọng tưởng nghiên cứu Phượng Hoàng Đảm để giải mã luân hồi trường sinh, nhưng cuối cùng cũng chẳng tìm ra manh mối gì.

Phượng Hoàng Đảm dần dần bị giai cấp thống trị truyền tụng là thần khí có thể thực hiện trường sinh, khiến vô số đế vương mê mẩn, chìm sâu vào mê chướng.

Theo lời Đại sư A Khắc nói như vậy, Sở Viễn cũng cảm thấy chuyến đi Côn Luân của mình, tế tự Mộc Trần Châu cũng coi như làm được một việc tốt.

Khi hắn báo cho Đại sư A Khắc biết việc Sơ Nhất đưa Cách Mã đi chữa trị bệnh bại liệt, A Khắc càng vui hơn, nói thẳng đợi khi khôi phục sẽ đến bên hồ để trả lễ!

Chương 204

Tạm biệt A Khắc, Sở Viễn vốn định mời Dương Tuyết Lê cùng về Bắc Kinh, nhưng đối phương báo rằng phải về Mỹ (Sửu quốc) để cúng tế ông ngoại.

Sở Viễn cũng không để ý, dặn dò cô đi đường cẩn thận, rồi lái xe đến sân bay gần nhất, chuẩn bị bay về kinh thành dưỡng sức một thời gian. ...

Sau ba tiếng bay, Sở Viễn với vẻ mặt mệt mỏi bước xuống chuyến bay về Bắc Kinh.

Bên ngoài tường kính, những tầng mây xám xịt ép xuống rất thấp.

Hắn day day thái dương đang căng nhức, khi đi qua cửa tự động, gió lạnh cuốn theo mùi dầu máy bay phả vào mặt.

Ngay lúc hắn đang tính xem về tứ hợp viện bằng cách nào thì điện thoại reo vang.

Vừa bắt máy, hắn phát hiện là đạo diễn chương trình "Quốc Gia Bảo Tàng".

Một giọng nói rè rè lẫn tiếng dòng điện vang lên như tiếng đổ đậu: "Sở tiên sinh, tôi là Hoàng Thế Thành, đang đợi cậu ở cửa D khu B2!" Sở Viễn sững sờ, không biết vị đại đạo diễn này nhận được tin tức từ đâu mà lại đích thân đến sân bay đón hắn.

Theo chỉ dẫn, Sở Viễn đến cửa ra khu D, liền nhìn thấy bên cạnh chiếc xe thương vụ của tổ chương trình là một cô gái mặc bộ váy len màu kem.

Chỉ thấy đối phương mang giày cao gót mười phân bước tới đón, gót giày gõ xuống mặt đất tạo nên nhịp điệu lanh lảnh, cung kính nói:

"Sở tiên sinh, xin chào, tôi là Bạch Khiết - trợ lý của đạo diễn Hoàng, ông ấy đang đợi cậu trong xe!" Nghe đối phương giới thiệu, Sở Viễn không khỏi nhìn thêm vài lần, đúng là Hoàng đạo diễn lợi hại, lại có cô trợ lý xinh đẹp chất lượng cao thế này.

Xem ra mấy kỳ "Quốc Gia Bảo Tàng" gần đây dù hắn không trực tiếp tham gia, tiền quảng cáo của tổ chương trình cũng kiếm được không ít.

Mở cửa xe, một mùi da thuộc nồng nặc hòa lẫn mùi xì gà ùa ra từ bên trong.

Hoàng đạo diễn đang khom lưng đối chiếu số liệu trên máy tính bảng, mặt mày tiều tụy.

Khi nhìn thấy Sở Viễn, ông ta mạnh mẽ thẳng lưng dậy, cười lớn: "Cuối cùng cũng mong được cậu đến rồi, Tiểu Ca, tôi đợi cậu khổ quá mà!" Câu đầu tiên Hoàng đạo diễn mở miệng đã khiến Sở Viễn chấn kinh.

Mẹ kiếp, ông nói chuyện cho đàng hoàng, tôi là trai thẳng đấy nhé.

Thấy Sở Viễn nhìn mình bằng ánh mắt quái dị, Hoàng đạo diễn vội vàng lắc đầu, ra hiệu cho Sở Viễn ngồi xuống, còn chủ động rót trà cho hắn.

Bạch Khiết theo sau Sở Viễn, thấy hắn an tọa liền vội vàng đưa lên tập tài liệu về số liệu phát sóng của chương trình "Quốc Gia Bảo Tàng". "Hoàng đạo diễn, thế này là có ý gì?" Hoàng đạo diễn trước tiên thở dài một hơi, sau đó sầu não kể cho Sở Viễn nghe tình hình vận hành của "Quốc Gia Bảo Tàng" mấy kỳ gần đây.

Lật xem báo cáo trong tay, Sở Viễn cuối cùng cũng biết mục đích chuyến đi này của Hoàng đạo diễn, tóm lại là lượt xem chương trình đang thê thảm.

Kể từ khi tín hiệu của "Quốc Gia Bảo Tàng: Vân Nam Trùng Cốc" bị gián đoạn, tuy Sở Viễn có quay lại phần giải thích sau đó, nhưng khán giả không chịu mua vé.

Thêm vào đó Trùng Cốc đã bị hủy, không thể tiến hành khai quật lần hai, tổ chương trình không còn cách nào khác đành phải tiếp tục phát sóng về khảo cổ mộ cổ ở Bình Sơn.

Liên tiếp ba kỳ về mộ cổ Bình Sơn đã trực tiếp khiến số liệu người xem của chương trình giảm một nửa, không chịu nổi áp lực, Hoàng đạo diễn phải chủ động tìm đến.

Sở Viễn nhìn báo biểu, mấy kỳ trước tổ chương trình chỉ riêng tiền quảng cáo đã kiếm được mười mấy ức (tỷ), mà hắn thì ngay cả tiền cát-xê cũng không có!

Lúc đầu tham gia ghi hình cho tổ chương trình, Sở Viễn chỉ tham gia với tư cách người đi theo giáo sư hướng dẫn của mình, hợp đồng đều do Giáo sư Trần ký kết.

Chuyện đó không liên quan nhiều đến Sở Viễn, về sau hắn cũng vì cân nhắc muốn lấy điểm nhân khí từ hệ thống nên mới phối hợp livestream.

Nhìn biểu cảm của Sở Viễn, Hoàng đạo diễn tự nhiên hiểu ra điều gì, cắn răng, từ dưới ghế ngồi lấy ra ngay một bản hợp đồng đưa cho Sở Viễn. "Vãi!

Chơi lớn thế!" Sở Viễn mặt không đổi sắc xem hết hợp đồng.

Tổ chương trình lần này coi như xuống tay mạnh, thành ý tràn đầy, hắn không do dự mà ký tên.

Không ký mới là lạ, xin lỗi ba mươi triệu tiền cát-xê mỗi kỳ, xin lỗi ba thành tiền chia sẻ từ donate mỗi lần livestream!

Thấy Sở Viễn sảng khoái ký tên, Hoàng đạo diễn lập tức mày dãn

mắt cười, nắm chặt tay Sở Viễn cười nói: "Tiểu Ca, hợp tác vui vẻ.

Tiểu Bạch, bảo tài xế đưa Tiểu Ca về nhà trước!" Hoàng đạo diễn tâm trạng cực tốt, phân phó Bạch Khiết bên cạnh, sau đó lấy từ trong cặp táp ra một tập tài liệu đưa cho Sở Viễn. "Tiểu Ca, lần khảo cổ livestream tiếp theo tôi đã liên hệ xong rồi, là hạng mục của tổ chức chính phủ, đây là tư liệu, cậu xem đi!" Nhận lấy tập tài liệu, bốn chữ lớn lập tức đập vào mắt, hách nhiên là "Nam Hải Quy Khư"!

Thần tình Sở Viễn có chút ngưng trọng, quả nhiên, Giáo sư Tôn bắt đầu hành động rồi, xem ra chuyến đi Nam Hải này hắn không đi không được. ...

Về đến tứ hợp viện, Sở Viễn chẳng đi đâu cả, về phòng là lăn ra ngủ.

Khoảng thời gian này đã làm hắn mệt lử.

Cũng không biết qua bao lâu, Sở Viễn trong lúc mơ màng nghe thấy bên tai có người nói chuyện với mình, giọng nghe rất quen.

Mở mắt ra nhìn, hớ, chính là Bàn gia.

Nhìn sắc mặt tên này, Sở Viễn biết ngay dạo này hắn sống rất tiêu dao. "Bàn gia, Long Hổ Đoản Trượng bán rồi?" Nhìn bộ dạng mày dãn mắt cười của hắn, Sở Viễn trong lòng khẽ động, đoán chắc chắn cây Long Hổ Đoản Trượng trong tay Bàn Tử đã được người ta thu mua.

Vận khí không tồi nha, loại đồ sưu tầm này không gặp được nhà sưu tập thích hợp thì người thường sẽ không thu, đoán chừng chuyến này kiếm không ít. "Ái chà, phải nói Tiểu Ca cậu đúng là người trong nghề, đoán xem Bàn gia chuyến này kiếm được bao nhiêu?

Số này!" Bàn Tử dùng tay ra hiệu số ba.

Hớ, Sở Viễn nhướng mày, xem ra người mà Dương Tuyết Lê giới

thiệu rất đáng tin, đáng tin hơn Đại Kim Nha nhiều.

Theo Sở Viễn thấy, tuy là bảo vật thời Tây Chu nhưng nó không có danh tiếng, vậy mà bán được ba ngàn vạn (30 triệu), đúng là vận may thật. "Chúc mừng Bàn gia, đại phát lợi thị!" Sở Viễn chậm rãi đứng dậy, giơ ngón tay cái về phía Bàn Tử, sau đó tự mình đi thay bộ quần áo. "Tiểu Ca, mặc đồ chính thức chút, tối nay thầy hướng dẫn của cậu là Giáo sư Trần có cái tiệc rượu, mời cả cậu và tôi tham gia!" Thấy Sở Viễn ăn mặc quá tùy ý, Bàn Tử vội vàng ngăn lại, sau đó nói ra chuyện Giáo sư Trần mời ăn cơm.

Nghe vậy, Sở Viễn vẻ mặt thản nhiên, thảo nào Bàn Tử mặc một bộ âu phục chỉnh tề thế kia.

Khẳng định là Giáo sư Tôn mời mình đi Quy Khư tìm bảo vật, động tác cũng nhanh thật, một chuỗi đòn combo này tung ra khiến hắn rất khó từ chối.

Thảo nào Giáo sư Tôn lại để tâm đến Sở Viễn như vậy.

Thế gian có bảy mươi hai nghề, chia làm cửu lưu thập tam đẳng, trong ngoại bát hành thì Mạc Kim là vua.

Một Mạc Kim Hiệu Úy sở hữu truyền thừa hoàn chỉnh, biết thuật "Sưu sơn tầm long" tuyệt đối là trợ lực lớn nhất, dựa vào bản thân ông ta chắc chắn không tìm được.

Đơn giản thay bộ quần áo, Sở Viễn cùng Bàn Tử ra khỏi cửa, chỉ thấy một chiếc G-Wagon (xe Mẹc G) bật đèn pha xenon đã xé toạc màn đêm trong ngõ hẻm.

Khá lắm, đại phát lợi thị đúng là khác bọt, Bàn Tử tên này thỏa thỏa là trọc phú, mua hẳn chiếc G-Wagon, thật biết khoe khoang.

Đến nhà hàng mà Giáo sư Trần hẹn, vẫn là một quán ăn tư nhân ở Bắc Kinh, nghe nói khẩu vị vô cùng độc đáo, danh tiếng ở địa phương

rất lớn.

Đẩy cánh cửa gỗ chạm khắc của phòng bao ra, toàn người quen, Đại Kim Nha thì khỏi phải nói, trong thời gian ở mộ Nữ Thần cũng có giao tình vào sinh ra tử với Sở Viễn.

Giáo sư Trần là thầy hướng dẫn thì càng quen, đi cùng còn có Giáo sư Tôn và học trò của ông ta là Phong Vu Tu.

Nhìn thấy Sở Viễn, thần tình Giáo sư Trần là phức tạp nhất, ông cũng không ngờ người học trò bốn năm của mình lại ẩn giấu sâu đến thế.

Nghe nói lần này ở dãy núi Côn Luân phá hủy tế đàn Tà Thần của Ma Quốc cổ đại, các Lạt ma Côn Luân đánh giá hắn rất cao.

Chương 205

"Sở Viễn đến rồi à, hôm nay đều là người nhà cả, ngồi đi!" Giáo sư Trần với tư cách chủ nhà, chủ động chào hỏi.

Mọi người phân chia chủ khách an tọa, lục tục có mấy nhân viên phục vụ vào bắt đầu lên món.

Trong bữa ăn, Giáo sư Trần chủ động nhắc đến chuyến đi Vân Nam Trùng Cốc, trong lời nói tỏ ra rất hứng thú với Lăng Vân Tiên Cung trong mộ Hiến Vương.

Nếu không phải Trùng Cốc bị ngập, ông hận không thể lập tức tổ chức nhân lực đào phẳng cả cái Trùng Cốc, chỉ để tiến hành khảo cổ nghiên cứu mộ Hiến Vương.

Dù là người kiến thức rộng rãi như Giáo sư Tôn, khi nhìn thấy mộ Hiến Vương cũng rất chấn kinh, đặc biệt là việc Sở Viễn có thể đưa mọi người sống sót trở ra.

Nhìn bộ dạng cảm khái của Giáo sư Trần, Sở Viễn cười thầm trong bụng, nếu thật sự đi khai quật mộ Hiến Vương, còn chưa biết chết bao nhiêu người đâu.

Vừa nghĩ đến Trùng Cốc bị hủy, Giáo sư Trần lại nhịn không được uống thêm mấy ly rượu, hận không thể khảo cổ mộ Hiến Vương, đúng là chuyện đáng tiếc trong đời!

Giáo sư Tôn thấy Giáo sư Trần tâm trạng nặng nề, chỉnh lại cặp kính lão, vội vàng chuyển chủ đề, than thở: "Giáo sư Trần cũng là cảm khái vì cổ vật bị hủy hoại thôi, văn vật cổ tích đó đại biểu cho bề dày văn hóa của một quốc gia.

Chúng ta là những người làm nghề khảo cổ, đang còn trẻ, phải

gánh vác trọng trách sự nghiệp khảo cổ, làm những việc trong khả năng của mình." Sở Viễn nghe vậy, khóe miệng giật một cái.

Không hổ là hồ ly già, tâm tư đúng là thâm trầm, vừa vào đã chụp mũ đạo đức một tràng.

Không phải là muốn nhờ bọn ông đây giúp khảo cổ sao, cứ phải đi đường vòng một đoạn xa như thế, có gì nói thẳng không tốt hơn à?

Đối mặt với màn "bắt cóc đạo đức" của Giáo sư Tôn, Sở Viễn mặt không đổi sắc, uống một ngụm trà nhuận giọng rồi mới từ từ nói: "Giáo sư Tôn, thầy cũng là tiền bối đức cao vọng trọng trong viện, cũng đừng giấu giấu giếm giếm, có gì thầy cứ nói thẳng!" Giáo sư Tôn nghe vậy thần tình khựng lại, chỉnh kính, cười nói: "Được, đã vậy Tiểu Sở nói thế, tôi cũng không vòng vo nữa.

Lần này chủ yếu là nhờ các cậu giúp tìm kiếm một tấm gương!" Bàn Tử nghe đến đây lập tức hứng thú, tìm bảo vật à, đây chính là tuyệt hoạt sở trường của Bàn gia, vội vàng hỏi: "Giáo sư Tôn, cái gương thầy vừa nói là gương gì?" "Tần Vương Chiếu Cốt Kính!" Sau đó Giáo sư Tôn cũng không giấu giếm, trực tiếp kể chi tiết ngọn ngành, nguyên do bên trong về Tần Vương Chiếu Cốt Kính cho mọi người.

Hóa ra những năm gần đây quốc gia bắt đầu nỗ lực muốn thu hồi các văn vật quốc bảo lưu lạc ra nước ngoài từ trước, người đứng đầu chính là Viện khảo cổ.

Tần Vương Chiếu Cốt Kính là do Giáo sư Tôn liên hệ với nhà sưu tập cổ ngoạn ở hải ngoại, chính phủ đã bỏ ra cái giá khổng lồ để mua lại từ tay đối phương.

Giáo sư Tôn giới thiệu khi Tần Thủy Hoàng quét sạch sáu nước định thiên hạ, đã thu được không ít bí khí của sáu nước, trong đó có tám mặt cổ kính.

Mỗi món đều là bảo vật vô giá hiếm thấy trên đời, bao gồm cả Tần Vương Chiếu Cốt Kính, truyền thuyết nói tấm gương này có thể soi thấy xương cốt mạch lạc trong cơ thể người.

Ở thời cổ đại Tần Hán, gương đồng được cho là pháp bảo có thể trấn áp cương thi, có thể áp bách tà, có lực chấn nhiếp đối với tà túy âm thần.

Tuy truyền thuyết có khả năng phóng đại sự thật, nhưng mặt bảo kính này đối với nghiên cứu khảo cổ mà nói có giá trị cực cao, vì vậy Giáo sư Tôn mới làm cầu nối để chính phủ mua lại bảo vật này.

Đáng tiếc là sau khi người của chính phủ mua lại quốc bảo, xuất phát theo đường biển, khi đi đến khu vực hải phận quốc tế thì xảy ra sự cố đắm tàu nghiêm trọng.

Con tàu đi lệch hướng, cả con tàu chìm xuống đáy biển, dẫn đến Tần Vương Chiếu Cốt Kính trên tàu cũng táng thân nơi đáy biển.

Vì việc này, chính phủ còn đặc biệt sắp xếp đội cứu hộ ở gần đó, công tác cứu hộ vô cùng khó khăn, liên tiếp mấy ngày không có tiến triển gì.

Cuối cùng sắp xếp một đội đặc chủng xuống biển tìm kiếm, dựa vào năng lực cứng cựa của các chiến sĩ, cuối cùng xác định được phương vị đại khái của tàu đắm.

Đó là vùng biển San Hô Loa Toàn (vùng xoáy san hô), địa hình thập phần kỳ lạ, đáy biển đá ngầm dày đặc, thiết bị định hướng ở đó đều không thể vận hành bình thường.

Nghe Giáo sư Tôn nói vậy, Sở Viễn đột nhiên nhớ ra, chẳng phải thời gian trước Hồ Bát Nhất được phái đi Nam Hải thực hiện nhiệm vụ sao?

Xem ra đội đặc chủng này chính là liên đội của Hồ Bát Nhất, ngay

cả liên đội chuyên nghiệp như vậy cũng không trục vớt thành công, đủ thấy độ khó cao thế nào.

Lúc này, Giáo sư Trần đột nhiên trầm giọng mở lời: "Tiểu Sở, cậu mang trong mình truyền thừa Mạc Kim Hiệu Úy, có gia truyền chi thuật 'trên xem thiên tinh, dưới xem địa mạch', nhất định có thể trong hoàn cảnh ác liệt như vậy tìm lại Tần Vương Chiếu Cốt Kính." Bàn Tử vốn còn rất hứng thú, nhưng vừa nghe nơi xảy ra sự cố là ở vùng "tam bất quản" (vùng không ai quản lý) ngoài hải phận quốc tế, lập tức có chút để ý.

Hắn cũng không đáp lời, cứ thế cắm đầu ăn cơm.

Đại Kim Nha bên cạnh còn định nói gì đó, bị Bàn Tử đá cho một cước mới phản ứng lại.

Rất hiển nhiên, Bàn gia đây là không muốn dây vào loại việc tốn công mà chẳng được lòng này, cũng đúng, trục vớt tàu đắm đâu phải là đổ đấu.

Không có dầu mỡ (lợi lộc) mà húp!

Thấy Sở Viễn không phản hồi, Bàn Tử và Đại Kim Nha cũng một bộ dạng tránh còn không kịp, không khỏi khiến không khí trên bàn ăn hơi lúng túng.

Xét thấy Giáo sư Trần dù sao cũng là thầy hướng dẫn của mình, Giáo sư Tôn thì hắn có thể không để ý, nhưng Giáo sư Trần thì phải nể mặt. "Thầy, vì sự nghiệp khảo cổ mà cống hiến là việc nghĩa không từ nan, nhưng tìm bảo vật dưới nước không phải sở trường của Mạc Kim Hiệu Úy, Tầm Long Quyết chưa chắc đã hữu hiệu.

Hơn nữa, em cũng không có kinh nghiệm tìm bảo vật dưới nước, chuyện của em là nhỏ, nhưng lỡ làm lỡ dở việc tìm Tần Vương Chiếu Cốt Kính thì nguy!" Giáo sư Tôn vừa nghe những lời thoái thác này

của Sở Viễn, thần tình có chút ngưng trọng, đặt chén trà xuống, mày nhíu chặt nhìn Sở Viễn.

Giáo sư Trần thở dài một tiếng: "Tiểu Sở, thầy biết chuyện này quá đột ngột, cậu yên tâm, thầy cho cậu thời gian về suy nghĩ kỹ, ngày mai hẵng trả lời thầy!" Giáo sư Tôn nghe đến đây, lập tức mắt sáng lên, gật đầu mỉm cười đầy an ủi: "Tốt, vẫn là Tiểu Sở giác ngộ tư tưởng cao, tôi coi như cậu đã đồng ý rồi, nào, lão phu kính cậu một ly rượu nhạt!" Dứt lời, Sở Viễn mạnh mẽ ngẩng đầu, vẻ mặt ngơ ngác nhìn Giáo sư Tôn.

Không phải, tôi vừa đồng ý cái gì cơ?

Bàn Tử thấy vậy, vội vàng đứng dậy, bưng chén trà kính lại Giáo sư Tôn, lớn tiếng nói: "Giáo sư Tôn, trọng trách tìm kiếm văn vật bảo tàng thất lạc này vẫn nên giao cho Chủ nhiệm Phong, cậu ta chính là chủ nhiệm trẻ tuổi nhất của Viện khảo cổ mà!" Từ khi Phong Vu Tu từ Vân Nam Trùng Cốc trở về, biểu hiện trên đường đi cũng khá tốt, về đến Viện liền được phá cách đề bạt làm chủ nhiệm.

Bàn Tử biết chuyện này từ Viện khảo cổ, nãy giờ trên đường đi không ít lần nói móc mỉa mai bên tai Sở Viễn.

Sở Viễn đối với việc Phong Vu Tu thăng chức chẳng hề quan tâm, Viện nghiên cứu khảo cổ có cho Sở Viễn làm Viện trưởng hắn cũng chẳng thèm.

Tương đối mà nói, Sở Viễn vẫn thích cuộc sống hiện tại hơn: tự do tài chính, tự do hành động, thỏa thỏa là người chiến thắng cuộc đời (winner).

Phong Vu Tu bên cạnh nghe Bàn Tử nói mát cũng dở khóc dở cười, đối với chức vị đầu hàm mà Viện ban thưởng, cậu ta cũng không thích.

Có lẽ do gen di truyền trong xương cốt, cậu ta hy vọng có thể giống như Sở Viễn, tự do tự tại đi thám hiểm mộ cổ khắp thế giới. "Giáo sư Tôn mời ngài ngồi, không phải tôi thoái thác, nếu là tìm rồng trên núi tôi còn giúp được, chứ dưới biển thì tôi cũng lực bất tòng tâm." Nhìn hai vị giáo sư, một bộ dạng "cậu không đồng ý thì bọn tôi thề không bỏ qua", Sở Viễn quyết định lật bài ngửa.

Nam Hải Quy Khư nằm ở biển sâu, dựa vào kỹ năng "Thủy tiếu" (sáo nước/huýt gió dưới nước) mà hệ thống thưởng, muốn tìm thấy Tần Vương Chiếu Cốt Kính cũng không khó.

Nhưng không thể giúp không công được, mình vào sinh ra tử, chẳng kiếm chác được gì ngoài cái điểm nhân khí.

Giáo sư Tôn ngồi lại vị trí, đặt chén trà trong tay xuống, vẻ mặt đầy ẩn ý nói với Sở Viễn: "Tiểu Sở, con tàu đắm này không chỉ có Tần Vương Chiếu Cốt Kính, nghe nói đi cùng còn có một bộ Phỉ Thúy Bảo Y (áo ngọc bích), món này không nằm trong danh mục của chính phủ." Phỉ Thúy Bảo Y?

Đây chính là đồ tốt, là một bộ áo được làm từ vàng và vô số bảo châu ngọc bích, nghe nói có thể trấn tà.

Là bảo vật cùng cấp bậc với Kim Lũ Ngọc Y, nghe ý Giáo sư Tôn là ông ta chỉ cần Tần Vương Chiếu Cốt Kính, những thứ khác đều là của Sở Viễn.

Bàn Tử nghe thấy mấy chữ này, cả người "bật" một cái đứng dậy.

Phỉ Thúy Bảo Y, quang nghe tên đã biết là đồ tốt. "Giáo sư Tôn, Giáo sư Trần, vì khảo cổ cống hiến, nghĩa bất dung từ, trục vớt Phỉ Thúy... phi, Tần Vương Chiếu Cốt Kính, bọn tôi nhất định phải đi!" Thấy Bàn Tử biểu hiện tích cực như vậy, Phong Vu Tu bên cạnh bĩu môi nhìn hắn một cái, quả nhiên vẫn là tên Bàn Tử tham tài đó. "Được, cứ quyết định như vậy, hai ngày này tôi sẽ đưa tài liệu liên

quan cho các cậu, các cậu chuẩn bị cho tốt, tàu thuyền và thiết bị lặn phía chính phủ sẽ ra sức hỗ trợ!" Lo lắng Sở Viễn còn thay đổi, Giáo sư Tôn vội vàng lớn tiếng nói, chốt hạ sự việc trước đã, tránh đêm dài lắm mộng. "Được, tôi đồng ý." Thấy hai vị giáo sư già ánh mắt rực lửa nhìn mình, hơn nữa Sở Viễn cũng có tính toán riêng, bèn gật đầu đồng ý chuyện này.

Hắn hiện tại mang trong mình kỹ năng Thủy tiếu, khu khu Nam Hải Quy Khư tự nhiên không sợ, hơn nữa chuyến đi này có chính phủ bảo đảm và phối hợp.

Dựa vào sự tiên tri, Sở Viễn tin rằng chuyến đi Nam Hải đối với mình tuyệt đối là chuyện tốt "một mũi tên trúng ba con chim".

Không chỉ có thể trực tiếp kiếm điểm nhân khí, còn có thể lấy được tiền thù lao và tiền chia sẻ donate từ tổ chương trình, quan trọng nhất vẫn là sự ủng hộ của chính phủ.

Nam Hải Quy Khư, chiến thôi!

Cơm no rượu say, nhìn Giáo sư Trần say khướt, Sở Viễn bảo Bàn Tử đưa Giáo sư Trần về, hắn và Kim gia chuẩn bị bắt xe về.

Đợi Sở Viễn về đến tứ hợp viện nhà mình, Đại Kim Nha cuối cùng cũng không kìm nén được sự tò mò trong lòng, hỏi: "Sở gia, Tần Vương Chiếu Cốt Kính quả thực là trân bảo hiếm có, nhưng đó là của chính phủ, ngài phí sức lớn như vậy đi làm gì cơ chứ?" Với tính cách của Đại Kim Nha mà nhịn được cả quãng đường, Sở Viễn cũng khá bất ngờ, thấy hắn hỏi vậy liền thuận miệng nói: "Tôi nhận lời mời của tổ chương trình 'Quốc Gia Bảo Tàng', livestream tìm bảo vật dưới biển!" "Cái gì?

Chương 206

Ngài còn đi livestream?

Trời đất ơi, đó là dưới biển đấy, không phải sở trường của nhà chúng ta đâu!" Nghe nói Sở Viễn còn muốn xuống biển livestream tìm bảo vật, Đại Kim Nha cả người đều không ổn.

Ngài là Mạc Kim Hiệu Úy chứ có phải hải tặc đâu.

Tuy nhiên, vừa nghĩ đến việc nếu Sở Viễn thật sự tìm được Tần Vương Chiếu Cốt Kính, còn có thể thu hoạch được bộ Phỉ Thúy Bảo Y, vậy cũng coi như lãi to rồi.

Xuất phát từ tò mò, hắn vẫn hỏi: "Sở Viễn, thù lao livestream là bao nhiêu?" "Ba ngàn vạn!" Khi từ miệng Sở Viễn thốt ra ba chữ này, Đại Kim Nha chỉ có một ý nghĩ: Nam Hải nhất định phải đi, ôm đùi gấp!

Theo giá thị trường hiện tại của Phỉ Thúy Bảo Y, chuyến đi này của Sở Viễn ít nhất kiếm được hai cái "tiểu mục tiêu" (200 triệu), tệ nhất cũng có thể lấy được ba ngàn vạn tiền cát-xê.

Đúng là kiếm bộn rồi, cái đùi lớn như vậy mình nhất định phải ôm chặt.

Ba ngày sau, do chuyến đi Nam Hải lần này trang bị đều do chính phủ chuẩn bị, Sở Viễn, Bàn Tử và Đại Kim Nha đều gọn nhẹ lên đường.

Từ sân bay thủ đô bay thẳng đến nước Hầu Tử (một nước Đông Nam Á), đi một mạch không nghỉ, chuyển chặng một hồi, cuối cùng cũng đến địa điểm lối vào vùng biển San Hô Loa Toàn.

Một hòn đảo nhỏ vô danh tên là San Hô Miếu Đảo, truyền thuyết

trên đảo có một ngôi cổ miếu san hô nên tàu thuyền qua lại gọi tên như vậy.

San Hô Miếu Đảo bốn mặt giáp biển, kiến trúc trên đảo mang đậm phong cách Nam Dương, không có sự ồn ào xe ngựa của thành phố, không khí trong lành, khí hậu dễ chịu.

Do nơi này là con đường tất yếu để ra khơi đi đến San Hô Loa Toàn, rất nhiều người thiết lập điểm tiếp tế cuối cùng trên biển tại đây.

Dân trên đảo cũng coi như dựa vào biển ăn biển, hàng năm chỉ riêng tàu thuyền qua lại và du khách cũng đã kiếm được không ít tiền tài.

Vì vậy, tiền tệ lưu thông rộng rãi nhất ở đây là đô la Mỹ, hơn nữa hàng năm cũng có không ít công ty trục vớt đến đây phát tài thử vận may.

Lâu dần, nơi này hình thành một vùng "tam bất quản", trở thành chợ đen nổi tiếng xa gần treo lơ lửng ngoài hải ngoại.

Trải qua những năm tháng phát triển, San Hô Miếu Đảo đã phát triển đủ lớn như một thị trấn, theo những món đồ ngư dân vớt lên ngày càng nhiều, chợ phiên trên đảo cũng ngày càng náo nhiệt.

Chỉ mới một lúc, Sở Viễn đã nhìn thấy mười mấy cửa tiệm bán đồ cổ văn vật.

Hơn nữa nhìn tạo hình của những món đồ sứ, tiền cổ này, có không ít là bảo vật thời Nguyên Minh, nhưng giá trị sưu tầm đều ở mức trung bình.

Bàn Tử thì nhìn trúng một bình rượu ngon lâu năm chưa mở nắp được vớt từ dưới đáy biển lên, cắn răng bỏ ra hơn một ngàn đô la Mỹ để mua đứt.

Đại Kim Nha cũng nóng lòng muốn thử, bị Sở Viễn kịp thời ngăn lại.

Tục ngữ nói bảo bối trong mộ gọi là "minh khí", bảo bối dưới biển gọi là "thanh đầu".

Thứ "thanh đầu" này không so được với minh khí, nếu thật sự nhìn nhầm, với cái thân hình nhỏ bé hiện tại của Đại Kim Nha, Sở Viễn lo hắn chịu không nổi.

Những mánh khóe trong này không kém phần phức tạp so với thị trường văn ngoạn Phan Gia Hoa Viên, gặp phải kẻ tiếp nhận "thanh đầu", rất dễ bị lừa.

Nghe Sở Viễn nói vậy, đừng nói Đại Kim Nha, Bàn Tử cũng có chút hối hận vì đã mua bình rượu cũ kia, không thèm để ý đến hai người đang thất lạc cảm xúc.

Sở Viễn lấy điện thoại ra, tìm địa chỉ khách sạn trên đó, đây là một trong những phúc lợi của tổ chương trình: bao ăn bao ở! "Ái chà!

Mẹ kiếp, mày mù à, đường rộng thế này cứ đâm vào người tao, đừng có làm hỏng rượu ngon của tao đấy!" Bàn Tử ôm bình rượu cũ trong lòng, mắng nhiếc một chàng trai da đen trẻ tuổi, cũng chẳng quản đối phương có nghe hiểu hay không. "Đứng lại, cái tên 'phác nhai' (thằng khốn) kia, lại dám trộm đến trên người Minh Thúc ta, đi chết đi!" Một giọng nói tiếng Phổ thông đậm chất Hồng Kông quen thuộc đột nhiên truyền vào tai Sở Viễn.

Ngưng thần nhìn lại, hớ, đúng là Minh Thúc thật, đang mặc bộ âu phục màu lam bảnh bao.

Bàn Tử chủ động tiến lên giới thiệu Đại Kim Nha cho Minh Thúc, sau đó nhìn Minh Thúc ăn diện lòe loẹt, trêu chọc: "Minh Thúc, mới mấy ngày không gặp, khí sắc cũng khá đấy nhỉ, ông thế này không

phải là hồi quang phản chiếu chứ!" Nghe cái miệng độc địa của Bàn Tử, Minh Thúc cũng không khách khí trực tiếp lườm hắn một cái, sau đó vẻ mặt nhiệt tình nhìn sang Sở Viễn, cười nói: "Sở lão đệ, đi San Hô Loa Toàn đó là chuyện lớn, chỉ cần là chuyện của Sở lão đệ, Minh Thúc ta nhất định sẽ để tâm mà!" Sở Viễn nhìn "người quen" sau lưng Minh Thúc, chính là hai tên chủ nợ truy đuổi Minh Thúc trong nguyên tác, cuối cùng chịu cái chết thảm thương. "Vừa rồi là chuyện gì thế?

Mất đồ gì à?" Chỉ vào chàng trai da đen đã chạy xa, Sở Viễn đánh giá Minh Thúc, khẽ cười hỏi. "Cái chỗ này vàng thau lẫn lộn, trị an cực kém, loại lưu manh vặt này nhiều vô kể, sau này các cậu sẽ biết, tôi đưa các cậu về khách sạn." Minh Thúc cầm khăn tay không ngừng lau mồ hôi trán, màn rượt đuổi vừa rồi tiêu hao không ít thể lực của lão.

Sở Viễn khẽ gật đầu, chuẩn bị theo Minh Thúc về khách sạn.

Mới đi được vài mét, đột nhiên nghe thấy từ bàn trà bên cạnh truyền đến một giọng nói. "Chúc Chiếu Quy Bặc, hào ly bất sảng, Trần Đoàn chuyển thế, Văn Vương trọng sinh." (Bói mai rùa nến chiếu, sai một ly đi một dặm, Trần Đoàn chuyển thế, Văn Vương sống lại).

Ơ, bài thơ định trường quen thuộc quá.

Sở Viễn mắt khẽ híp lại, nhìn ông lão đang nói chuyện cách đó không xa, trong lòng lập tức kinh nghi bất định.

Chỉ thấy đối phương mặc trường bào thư giãn màu đen, tóc bạc phơ đeo một cặp kính râm.

Đây chẳng phải là thủ lĩnh Tá Lĩnh từng lừng lẫy một thời - Trần Ngọc Lâu sao?

Vãi, đây là nước ngoài mà, ông già mù này làm sao mò đến tận nơi

xa xôi thế này, đúng là thần kỳ. "Người trẻ tuổi, vừa rồi bạn cậu làm đổ đồ của tôi, lão già này mắt mù, phiền cậu giúp một tay!" Trần Hạt Tử (Trần Mù) tuy tóc đã hoa râm nhưng trung khí mười phần, tinh khí thần đều không tồi, không hổ là cựu thủ lĩnh Tá Lĩnh, nội lực thâm hậu.

Sở Viễn bước nhanh tới, nhặt ba đồng xu trên mặt đất lên, chấm chút nước, giao vào tay đối phương. "Lão gia tử, chữ là dương, lưng là âm, hai dương kẹp một âm, quẻ Ly Hỏa, đây là quẻ thượng thượng a!" Nhìn chiều của mấy đồng tiền, Sở Viễn trong lòng khẽ động, nhẹ giọng nói.

Hắn chính là người mang thuật vấn quái được hệ thống ban thưởng.

Có lẽ không bằng Trần Ngọc Lâu nghiên cứu mấy chục năm, nhưng quẻ tượng đơn giản trước mắt này hắn vẫn hiểu. "A a, hóa ra vị này cũng hiểu sơ qua chút da lông bát quái, đáng tiếc a, chỉ biết một mà không biết hai!" Trần Hạt Tử ngồi ngay ngắn bên bàn, đeo kính râm, nghiêng đầu trầm giọng nói với Sở Viễn. "Ồ, lão nhân gia, quẻ tượng này còn có ý nghĩa gì sao?" Minh Thúc tin nhất mấy chuyện chiêm tinh bói toán này, thấy Trần Hạt Tử ra dáng cao nhân, lập tức ngồi xuống, tò mò hỏi.

Trần Hạt Tử phất phất tay, cười nhạt nói: "Quẻ tuy là quẻ tốt, nhưng quẻ này vừa rồi rơi vào nước.

Cái gọi là Khảm vi Thủy, vi Hiểm (Khảm là nước, là hiểm trở).

Quẻ thượng là Ly, quẻ hạ là Khảm.

Thủy Hỏa bất hợp (Nước lửa không hợp), đây là quẻ Vị Tế, ý là đại hung!" Sở Viễn nghe vậy, khoanh tay trước ngực, mặt không biểu cảm.

Ngược lại Minh Thúc làm ra vẻ trời sắp sập xuống, vội vàng truy hỏi: "Vậy có cách nào hóa giải không?" Trần Hạt Tử "a a" cười một tiếng: "Thực ra sáu mươi bốn quẻ này cũng không có tuyệt đối cát hung, không thể vơ đũa cả nắm.

Cát hung, chẳng qua chỉ nằm trong một ý niệm xoay chuyển của lòng người.

Lời lão phu chỉ có thể nói đến đây thôi, nếu các vị gần đây có sắp xếp hành trình gì, phàm sự vụ tất phải cẩn thận gấp bội." Trần Hạt Tử này tuy thần thần bí bí, nhưng một tay quẻ thuật quả thực lợi hại, vừa nghĩ đến đây, Sở Viễn chủ động mở lời: "Dám hỏi lão gia tử xưng hô thế nào?" "A a, lão phu chỉ là ông già mù lòa, cứ gọi ta là Trần Hạt Tử đi!" Quả nhiên là Trần Ngọc Lâu.

Xem ra San Hô Miếu Đảo này không chỉ đơn giản là lối vào Nam Hải Quy Khư, chắc chắn còn có huyền cơ khác.

Nếu không, Trần Hạt Tử cũng sẽ không chạy xa xôi đến tận đây để chỉ điểm cho mình!

Dưới nụ cười cao thâm khó lường của Trần Hạt Tử, Sở Viễn bị Bàn Tử kéo đi, còn trào phúng ông già xem bói này chỉ là mù nói nhảm.

Còn nói, loại người này chính là dựa vào xem bói để kiếm cơm, nhưng phàm ai đến sạp xem bói, mười người thì có tám người đều phán là đại hung chi triệu.

Đại Kim Nha và những người khác cũng phụ họa bên cạnh.

Trước mắt người đông miệng tạp, Sở Viễn cũng không nói nhiều, khẽ gật đầu với Trần Hạt Tử.

Chương 207

"Ta Trần Hạt Tử một đời duyệt người vô số, người trẻ tuổi cậu cho ta cảm giác rất quen thuộc, chúng ta sẽ còn gặp lại!" Dường như nhận ra Sở Viễn sắp rời đi, Trần Hạt Tử cười khẽ một tiếng, sau đó nói lớn.

Minh Thúc chắp tay chào tạm biệt ông ta, sau đó gọi hai tên đàn em phía sau, đi trước dẫn đường.

Lúc này, chợ phiên San Hô Miếu Đảo náo nhiệt phi phàm, các sạp hàng hai bên đường phố san sát nhau, bày đầy đủ các loại hàng hóa đặc sắc.

Người nước ngoài với các màu da khác nhau, nói đủ loại ngôn ngữ đi lại như mắc cửi, tăng thêm không khí quốc tế hóa khác biệt cho nơi này.

Băng qua khu chợ ồn ào, nhóm Sở Viễn đi theo Minh Thúc, rẽ bảy tám ngả, dần dần rời xa khu chợ huyên náo.

Cuối cùng, họ đến một khách sạn homestay cao cấp nằm bên bờ biển.

Nhìn tên khách sạn, Sở Viễn xem điện thoại, không sai.

Đây chính là nơi tổ chương trình "Quốc Gia Bảo Tàng" đã đặt trước, tên trên địa chỉ giống hệt như tổ chương trình gửi.

Hiếm khi Hoàng đạo diễn không qua loa với mình, tùy tiện tìm cái khách sạn xó xỉnh nào đó.

Khách sạn này phong cách cũng coi như cao cấp.

Vừa bước vào khách sạn, một bóng hình xinh đẹp đập vào mắt, chính là Bạch Khiết - trợ lý Hoàng đạo diễn mà hắn từng gặp qua một

lần.

Bạch Khiết hôm nay ăn mặc gọn gàng năng động, khiến Sở Viễn nhất thời không nhận ra, vẫn là Bạch Khiết chủ động chào hỏi hắn.

Tuy nhiên, cô gái này nói chuyện nhỏ nhẹ, Sở Viễn cứ cảm thấy có chút ấn tượng với cô, nhưng lại không nhớ ra đã gặp ở đâu.

Bàn Tử và Đại Kim Nha hai tên này, nhìn thấy nhan sắc của Bạch Khiết lập tức lộ ra bộ mặt háo sắc (trư ca), cười quái dị đầy vẻ hóng hớt nhìn hai người.

Đối với sự vô lễ của hai tên này, Bạch Khiết không cho sắc mặt tốt, lạnh lùng dẫn ba người làm thủ tục nhận phòng, sau đó ai về phòng nấy.

Đồng thời cô hẹn với Sở Viễn, lát nữa Hoàng đạo diễn sẽ qua, bàn bạc với hắn về kế hoạch và sắp xếp livestream.

Sở Viễn khẽ gật đầu ra hiệu đã biết.

Tiễn Bạch Khiết đi, hắn chào Bàn Tử và Đại Kim Nha một tiếng, bảo hai người đến phòng mình tập hợp.

Còn chưa đợi mấy người nói chuyện, đột nhiên có tiếng gõ cửa.

Hóa ra là Minh Thúc, có thể thấy Minh Thúc rất có ý định đi San Hô Loa Toàn.

Sở Viễn biết đối phương vì vấn đề nợ nần của con trai, muốn đi San Hô Loa Toàn mạo hiểm kiếm một món, hắn cũng có lòng giúp đỡ.

Khi xác định đi Nam Hải Quy Khư, Sở Viễn biết mình cần một thuyền trưởng đáng tin cậy, đây chính là mấu chốt sinh tồn.

Suy đi tính lại, người mình quen biết không nhiều, người của chính phủ chưa chắc đã đáng tin, cuối cùng hắn vẫn chọn Minh Thúc để lái tàu cho mình.

Tuy Minh Thúc tên này có chút già mồm, gian xảo, nhưng làm người vẫn thập phần trượng nghĩa, lúc quan trọng có thể dựa dẫm được.

Huống hồ San Hô Loa Toàn được mệnh danh là nghĩa địa tàu đắm, địa hình đáy biển phức tạp, trong vùng biển thường xuyên có bão tố không dứt, biến ảo khôn lường.

Nghe nói từng có người ở bên ngoài San Hô Loa Toàn liền có thể nhìn thấy lửa âm trong biển cháy ngút trời, che rợp đất trời, vô cùng hung hiểm.

Vì vậy, năng lực điều khiển tàu của Minh Thúc rất quan trọng đối với Sở Viễn.

Minh Thúc vào phòng xong cũng không phụ sự mong đợi, giới thiệu chi tiết về hoàn cảnh San Hô Loa Toàn.

Thậm chí, Minh Thúc còn cho người điều tra tình hình tàu thuyền đi vào San Hô Loa Toàn trong mười năm gần đây, không một ngoại lệ, toàn bộ đắm tàu.

Nhất thời, khiến nhóm Sở Viễn trong phòng tâm trạng có chút nặng nề, ngay cả Bàn Tử vốn gan dạ hơn người, nghe xong cũng im lặng. "Cốc cốc!" Ngay lúc không khí trong phòng trầm lắng ngưng trọng, đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

Sở Viễn mở cửa, lại là người lạ.

Một người đàn ông trung niên thân hình khôi ngô tóc hoa râm, nói tiếng Phổ thông lưu loát, phía sau là một người nước ngoài vẻ mặt lạnh lùng.

Người đến nhìn thấy Sở Viễn, lập tức mắt sáng lên, vươn tay cười nói: "Ha ha, ngài chính là Sở tiên sinh nhỉ, lần đầu gặp mặt, hạnh ngộ, tôi tên là Bài Vũ, là Giáo sư Trần bảo tôi qua đây!" Bài Vũ?

Không ngờ vị này lại có thể bắt quàng quan hệ với đội trục vớt chính phủ, xem ra thân phận cũng không đơn giản. ...

Bài Vũ sải bước vào phòng, thấy mấy người còn đứng, vội vàng chào hỏi mọi người ngồi xuống, phảng phất như gã mới là chủ nhân căn phòng.

Thấy không khí trong phòng hơi trầm trọng, Bài Vũ cười khẽ: "Chư vị, một tháng trước trên thị trấn có một đội buôn thân thủ bất phàm đến, nói là muốn trục vớt tàu đắm gần San Hô Loa Toàn.

A a, tôi tuy là thương nhân, nhưng ở San Hô Miếu Đảo cũng có chút năng lực, đã giúp họ tìm một con tàu có thể ra khơi.

Mấy hôm trước, Giáo sư Trần trong đội trục vớt liên hệ tôi, nói là có vị Sở Viễn tiên sinh muốn ra khơi, bảo tôi giao tàu cho các cậu!" Nói xong, Bài Vũ hai mắt khẽ híp lại, đánh giá Sở Viễn, dường như muốn xem người này có bản lĩnh gì mà dám đi San Hô Loa Toàn. "Cái đó, Bài tiên sinh đúng không, ông cứ ra giá trực tiếp đi, tàu của ông là bán hay cho thuê, vạch rõ đường lối ra." Bàn Tử nhíu mày nói, cũng không phải hắn có tiền, dù sao chính phủ cũng đứng ra thanh toán, kiểu gì cũng phải dập tắt nhuệ khí của tên này.

Dù sao Bài Vũ này bất kể là khí độ bản thân hay thái độ ngữ khí nói chuyện đều khiến Bàn Tử nhìn thấy trong lòng rất khó chịu! "Bốp bốp!" Đối mặt với sự đốt chát của Bàn Tử, Bài Vũ cũng không giận, khẽ vỗ tay, người nước ngoài sau lưng gã lập tức bưng một cái giỏ đặt lên bàn. "Nghe Giáo sư Trần nói, mắt nhìn của các vị bất phàm, giúp tôi xem thử, giỏ đồ mới thu này thế nào?" Bài Vũ chỉ vào đồ trên bàn, nhàn nhạt nói.

Bàn Tử rướn người, nhíu mày, vẻ mặt ghét bỏ nói: "Đây đều là đồ vỡ, hơn nữa còn có mùi tanh hôi!" Đại Kim Nha liếc mắt một cái, quay người nhìn Sở Viễn, hắn thực sự có chút không nắm bắt được

lai lịch đối phương, hơn nữa món đồ này quả thực bình thường.

Thấy mọi người vẻ mặt không cho là đúng, Bài Vũ chỉ cười không nói, ra hiệu cho Đại Kim Nha thẩm định.

Trường hợp này Đại Kim Nha gặp nhiều ở Phan Gia Hoa Viên, lập tức cũng không ngán, xắn tay áo, đi đến trước bàn, bắt đầu cầm lên xem.

Lật tấm vải che, đồ vừa vào tay, chỉ riêng cảm giác ổn trọng này đã khiến Đại Kim Nha kinh hô một tiếng, hóa ra là một khối ngọc vỡ!

Chỉ nhìn khối lượng đã to bằng hai bàn tay, hơn nữa chất ngọc này cũng không tồi, màu ngọc óng nhuận, hình chế hiếm thấy, nhìn một cái là biết đồ cổ có lịch sử cả ngàn năm tồn tại dưới đáy biển. "Bài tiên sinh, món đồ này của ông tuy tốt, nhưng bị vật tanh hôi của nước biển thấm nhiễm, mang theo vết mục thấm, e rằng khó thành thượng phẩm a!" Đại Kim Nha lắc đầu tiếc nuối nói.

Món đồ này nếu được người chuyên nghiệp bảo quản thỏa đáng, chưa chắc không có khả năng trở thành thượng phẩm.

Nghe thấy kiến giải chuyên nghiệp như vậy của Đại Kim Nha, Bài Vũ lập tức ngồi thẳng dậy, thần tình nghiêm túc nhìn Đại Kim Nha nói: "Ngọc cổ này có thể 'bàn' (mài giũa/chơi ngọc)!" Ý trong lời của gã là, nếu có thể 'bàn ngọc' khiến màu sắc ngọc dần khôi phục, bề mặt trở nên trơn bóng mịn màng, sẽ thành thượng phẩm.

Đối với lời này của Bài Vũ, Đại Kim Nha không trực tiếp phủ quyết, chỉ thở dài nói: "Ngài nói không sai, nhưng 'bàn ngọc' này lại là một môn học vấn rất thâm sâu, không chỉ tốn thời gian, chi phí cũng cao, được không bù nổi mất!" Bài Vũ nghe vậy, sắc mặt đã có chút khó coi, quay đầu nhìn Sở Viễn, hy vọng đối phương có thể cho chút cao kiến.

Nhìn tình hình này, đặc biệt là tính cách của Bài Vũ, Sở Viễn biết hôm nay nếu không nói được chút gì, Bài Vũ tám phần sẽ không cho họ mượn tàu.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn hắng giọng, cười khẽ nói: "Thông thường mà nói, ngọc cổ ngâm dưới đáy biển một thời gian, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến chất lượng, nhưng Nam Hải này lại có điểm không giống!" Nghe Sở Viễn nói vậy, mọi người lập tức thẳng người dậy, muốn nghe cao kiến của hắn, đặc biệt là Bài Vũ, vẻ mặt hứng thú bừng bừng.

Nhìn Bài Vũ làm ra vẻ rửa tai lắng nghe, Sở Viễn trong lòng không khỏi cười thầm: Nhìn kìa, cá cắn câu rồi!

Thấy mọi người ra vẻ cầu tri, Sở Viễn bưng chén trà, khẽ uống một ngụm, lúc này mới từ từ mở lời: "Thiên hạ long mạch xuất Côn Luân, duy độc mạch Nam Long này bắt nguồn từ Nga Mi, chạy dọc theo sông về phía Đông, hướng Đông lặn vào núi Hải Diêm Gia rồi xuống biển.

Dưới đáy biển hình thành 'cửu chi thập tam mạch' (chín nhánh mười ba mạch) miên man đến tận đây, thôi sinh hải khí dưỡng hộ ngọc tủy, cho nên mới khiến ngọc cổ này hình thành màu thấm độc đáo." Bài Vũ nghe vậy, thần sắc căng thẳng giãn ra, ra vẻ tán đồng, rất hiển nhiên đối với việc Sở Viễn cố ý đề cao gã, trong lòng rất hài lòng.

Đại Kim Nha lúc này cũng chợt hiểu ra, lên tiếng phụ họa: "Sở gia, ngài nói đúng thật, màu thấm này quả thực có chút vẻ đẹp 'hóa hủ vi thần' (biến cái mục nát thành thần kỳ), long mạch Nam Hải dưỡng ngọc này quả là tuyệt." Thấy Đại Kim Nha phối hợp như vậy, Sở Viễn hận không thể trực tiếp thả like cho đối phương, vẻ mặt mỉm cười nói: "Ngọc này cũng giống như người, đều có tính cách và trải

nghiệm độc đáo, cái này gọi là 'ngọc bỉ nhân' (ngọc ví như người), độc nhất vô nhị, quý chính là quý ở chỗ này." Nói xong, ánh mắt hắn nhìn về phía Bài Vũ đang cười tít mắt.

Quả nhiên, nghe lời này của Sở Viễn, Bài Vũ trực tiếp giơ ngón tay cái về phía hắn, trong miệng càng không tiếc lời khen ngợi: "Sở lão đệ, thật sự là danh bất hư truyền, đúng là khiến người ta mở rộng tầm mắt." Thực ra từ khi nhóm Sở Viễn lên đảo, Bài Vũ đã có kênh riêng biết chuyện này.

Mấy năm nay, là người Hoa, Bài Vũ có thể đứng vững ở San Hô Miếu Đảo, dựa vào chính là tin tức linh thông và sự ủng hộ của thế lực sau lưng, quan hệ với chính phủ cũng rất tốt!

Chương 208

"Bài tiên sinh, chỉ cần ông có thể kiếm được con tàu tốt để vào San Hô Loa Toàn, giỏ ngọc cổ này tôi thu mua, giá cả bao ông hài lòng." Sở Viễn mặt không đổi sắc nói, với thân giá hiện tại của hắn thu mua chút đồ này, vấn đề không lớn, hơn nữa ngọc này quả thực không tồi.

Nghe Sở Viễn nói vậy, Bài Vũ lập tức mày dãn mắt cười, gã thích làm ăn với người sảng khoái, đặc biệt là người như Sở Viễn.

Nhưng vừa nghĩ đến tính nguy hiểm của San Hô Loa Toàn, gã vẫn nhịn không được nhắc nhở một câu: "Sở lão đệ, tàu tôi lo được, cậu yên tâm, nhưng gần đây không ít tàu đi San Hô Loa Toàn đều là một đi không trở lại, không một ai sống sót!

Chư vị nghe tôi khuyên một câu, sự nguy hiểm của San Hô Loa Toàn vượt xa tưởng tượng của các vị, tôi chưa từng nghe nói ai vào đó mà ra được." Tuy lời này của Bài Vũ là xuất phát từ ý tốt, nhưng Bàn Tử vẫn nhịn không được phản bác: "Ông yên tâm, bọn tôi đã dám đến, tức là đã chuẩn bị vạn toàn, cái này ông đừng lo, bọn tôi chỉ cần điều tàu tốt." "Bốp bốp!" Bài Vũ tuy không biết nhóm Sở Viễn có chỗ dựa gì, nhưng chỉ riêng dũng khí dám xông vào San Hô Loa Toàn này đã khiến người ta khâm phục. "Được, trong tay tôi đúng là có một con tàu tốt, vượt xa tàu của đội trục vớt thời gian trước, chỉ xem các vị có dũng khí hay không thôi?" Câu này nói không đầu không đuôi, nhóm Sở Viễn nghe mà như lọt vào sương mù.

Bàn Tử nghiêng người, khó hiểu hỏi: "Lái tàu gì mà còn cần dũng khí a, Bàn gia tôi gan lớn nhất, hay là chúng ta bây giờ đi xem tàu luôn?" Bài Vũ lập tức lắc đầu, cười tự giễu: "Tôi dù có gan 'hổ khẩu bạt nha' (nhổ răng cọp), cũng không dám đi xem con tàu đó lúc trời

chưa sáng!" "Tại sao a?

Chẳng phải chỉ là một con tàu thôi sao?" Bàn Tử bị câu nói của đối phương làm cho ngơ ngác.

Bài Vũ nhìn Bàn Tử đang tràn đầy ham muốn tìm hiểu, thần sắc đột nhiên chuyển lạnh, trầm giọng nói: "Bởi vì, đó là một con Quỷ Thuyền!" Quỷ Thuyền!!!

Nhất thời, mấy người Bàn Tử, Đại Kim Nha không khỏi nhìn nhau.

Bài Vũ này nhìn qua là người nói chuyện hào sảng, khí thế uy nghiêm, không đến mức nói đùa chứ.

Nghĩ đến đây, mọi người lập tức cảm thấy một luồng khí lạnh từ sống lưng bốc lên, trong lòng thoáng qua một tia bất an. ...

Chập choạng tối, Hoàng đạo diễn cuối cùng cũng hiện thân.

Đối phương khổ sở báo với Sở Viễn là kiếm được một chiếc tàu, nhưng chỉ có thể ở vòng ngoài San Hô Loa Toàn.

Lão đại của con tàu đó vừa nghe nói muốn vào San Hô Loa Toàn, sợ đến mặt cắt không còn giọt máu, sống chết cũng không chịu, làm Hoàng đạo diễn lo sốt vó.

Tuy nhiên, khi nghe Sở Viễn nói mình tự tìm người lái tàu, ông ta tại chỗ liền biểu thị vật tư hậu cần cho buổi livestream lần này tổ chương trình sẽ đảm nhận.

Sở Viễn cũng không kiểu cách, trực tiếp bảo Đại Kim Nha kê cho đối phương một danh sách vật tư, và hẹn một tuần sau nhất định phải chuẩn bị xong.

Hoàng đạo diễn lập tức bắt đầu trù bị, khởi động hoạt động hâm nóng trước livestream, ông ta có dự cảm lần livestream tìm bảo vật ở

Nam Hải Quy Khư này tuyệt đối sẽ đại bạo.

Ngày hôm sau, trời sáng rõ.

Bài Vũ lái xe đưa mọi người đến sâu trong hang động dưới vách đá Quan Hải ở San Hô Miếu để xem tàu, đi cùng còn có một bà đồng (thần bà) trên đảo.

Xuống xe, mọi người đi theo sau Bài Vũ, men theo con đường nhỏ quanh co ở vách Quan Hải.

Mười phút sau, vòng qua một khúc cua lớn, xuất hiện một hang động tối om.

Cửa hang như cái miệng khổng lồ của cự thú đang há ra, thâm thúy và hắc ám.

Nhìn hang động trước mắt, Bài Vũ thong thả vừa đi vừa nói: "Mấy năm trước, con tàu này sau khi cải tạo, bị một đám người Anh lái ra khơi, kết quả ngay hôm đó đám người này liền biến mất một cách kỳ lạ.

Nghe nói là toàn bộ chết trên tàu, nhưng đến nay thi cốt của bảy người đó vẫn không tìm thấy.

Con tàu này sau khi được kéo về, vẫn luôn nằm đó.

Từ đó về sau mọi người đều cảm thấy con tàu này quá kỳ quái, nếu không thì con tàu tốt thế này cũng sẽ không cuối cùng rơi vào tay tôi." Bàn Tử nghe Bài Vũ nói chuyện huyền bí, trừng to hai mắt nhìn vào trong động, chẳng thấy cái lông gì, lập tức cắt ngang lời gã, hỏi: "Bài lão đại, trong này tối đen như mực chẳng nhìn thấy gì cả, tàu rốt cuộc ở đâu thế?" Dứt lời, trong động đột nhiên truyền đến một trận chấn động, giống như tiếng động vật nào đó vỗ cánh phát ra.

Đột nhiên, một trận âm thanh "tốc tốc" khe khẽ từ sâu trong hang động truyền đến, vô số con dơi như những mũi tên đen bắn ra từ trong

hang động.

Đám dơi dày đặc, bay lượn bàn hoàn trên không trung, phát ra tiếng kêu chói tai.

Âm thanh vang vọng giữa không trung khiến người ta không khỏi nảy sinh hàn ý.

Thậm chí, có những con dơi bay khá thấp, gần như lướt sát qua đỉnh đầu mọi người, dọa cho cả đoàn nhao nhao thốt lên kinh hãi.

Theo sự rời đi của đàn dơi, không gian trong động bỗng nhiên thoáng đãng, ánh sáng rực rỡ từ đỉnh vách đá chiếu xuống, tình hình trong động mới nhìn rõ được.

Lúc này, mọi người mới phát hiện hang động phía trước hóa ra là một vách núi đứt đoạn, lộ thiên một đường.

Một con tàu lớn hình thù kỳ quái đang neo đậu sâu trong hang động.

Con tàu này được chế tạo từ dược liệu đặc thù, chủ yếu là kết cấu gỗ.

Bài Vũ ra hiệu tay, tiếp tục đi tới, mọi người lúc này mới đi đến trước mặt con quái thuyền này, đánh giá nó từ trên xuống dưới.

Bà đồng đi cùng đặt một phần tế phẩm trên tay xuống đất, đây là quy tắc của San Hô Miếu Đảo, nghi thức cầu phúc trước khi ra khơi.

Chỉ thấy bà đồng này vẻ mặt trang nghiêm túc mục nhìn con tàu, hai gối quỳ xuống đất, bắt đầu cầu phúc tế tự.

Bàn Tử nhìn nghi thức thần thần bí bí, bà đồng ăn mặc lòe loẹt, trong lòng bỗng thấy phiền muộn vô cớ, khẽ nói: "Tiểu Ca, cái này vốn đã đủ tà môn rồi, lại làm thêm cái này nữa, tôi nhìn càng thấy rợn người!" Sở Viễn ra hiệu "suỵt" với Bàn Tử.

Mày nói chuyện to hơn chút nữa đi, cái này mẹ kiếp tạo thành tiếng vang luôn rồi.

Bài Vũ kéo bà đồng đã tế tự xong đứng dậy, cười như không cười nhìn Bàn Tử, sau đó làm động tác "mời" với mọi người.

Sở Viễn thấy vậy, mặt không đổi sắc, theo ván cầu bước lên boong tàu, sau đó là Đại Kim Nha và Minh Thúc, đi cuối cùng là Bàn Tử.

Ngay khi Bàn Tử định lên tàu, Bài Vũ đột nhiên bước lại gần hắn, nói nhỏ vào tai Bàn Tử: "Bàn Tử, tôi nhắc cậu ở San Hô Miếu Đảo tốt nhất nên có lòng kính trọng với bà đồng, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng!" "Ông!" Nghe lời này của Bài Vũ, Bàn Tử tức đến mức định bùng nổ tại chỗ, vừa định chửi thề thì bị Đại Kim Nha phía trước kịp thời kéo lên boong tàu.

Sở Viễn không để ý đến tiếng lầm bầm của Bàn Tử phía sau, ngược lại thập phần hứng thú nhìn "Quỷ Thuyền" trước mắt, đánh giá từ trên xuống dưới. "Vô dụng thôi, oan hồn trên thuyền vẫn sẽ bám theo sát nút!" Nhìn nhóm người bước lên thuyền, bà đồng lo lắng ra mặt, bà ta có thể cảm nhận được sự tồn tại của oan hồn trên con tàu này.

Nghi thức cầu phúc vừa rồi không hề xua tan được chúng, một khi lũ ma quỷ tác quái, hậu quả khôn lường, vì vậy bà mới lên tiếng nhắc nhở Bài Vũ.

Bài Vũ nghe lời bà đồng nói nhưng chẳng hề bận tâm.

Hôm qua nhìn qua là biết đám người này không đơn giản, thật sự gặp phải oan hồn thì chưa biết ai hại ai đâu.

Nhóm Sở Viễn lên tàu, bật đèn pin, hào hứng đi dạo một vòng, kiểm tra các thiết bị và tình trạng cơ bản của con tàu.

Minh Thúc đi vào buồng lái, phát hiện nơi này được bảo quản rất hoàn hảo, bảng điều khiển đầy đủ chức năng, thừa sức để ra khơi.

Nghe Minh Thúc giải thích, mọi người cũng yên tâm phần nào.

Nhìn khắp đám tàu bè ở đảo San Hô Miếu, con tàu này được coi là đầy đủ chức năng nhất.

Qua kiểm tra, hắn phát hiện con tàu được chế tạo từ gỗ hải liễu, đây là một loại cây thần kỳ sống dưới đáy biển, có khả năng chịu ăn mòn cực tốt.

Hơn nữa chất liệu này vô cùng hiếm thấy, sớm đã tuyệt chủng, được coi là trân bảo dưới đáy biển, nghe đồn còn được Hải thần che chở.

Nói xui xẻo nhất, Sở Viễn mua con tàu này về, mở cái bảo tàng tàu biển, chỉ riêng tiền bán vé cũng kiếm được không ít.

Huống chi thân tàu đã qua tay người Anh cải tạo mạnh tay, chất lượng cực tốt, các trang thiết bị công năng đầy đủ, là vật báu hiếm có.

Đặc biệt trong khoang còn có hai khẩu pháo đúc bằng gang cỡ trung, trên boong tàu thì lưới đánh cá, khoang chứa cá, xuồng cứu sinh, tất cả đều đầy đủ.

Sở Viễn thậm chí còn thấy hai bên mạn tàu được gia cố thêm hai quả cầu đồng hình bầu dục khổng lồ, tương tự như tàu lặn biển sâu.

Tuy thiết bị điện tử trên tàu không nhiều nhưng cũng chẳng ảnh hưởng gì mấy, dù sao vùng biển San Hô Loa Toàn vốn dĩ tín hiệu điện tử cũng rất kém. "Tiểu Ca, trong khoang có không ít trang bị đặc thù, phối thêm mấy cái máy cứu hộ biển sâu, trang bị lặn hạng nặng, đều đã bám bụi cả rồi." Bàn Tử bước ra từ khoang tàu, đến bên cạnh Sở Viễn, hạ giọng báo cáo phát hiện của mình.

Sở Viễn nghe Bàn Tử nói vậy, trong lòng lại càng vui vẻ.

Chương 209

Hắn quyết định sẽ dùng con "tàu ma" này để đến Nam Hải Quy Khư tầm bảo.

Khi Bài Vũ nghe Sở Viễn xuống tàu nói câu đầu tiên là bọn họ muốn con tàu này, gã có chút bất ngờ.

Con tàu ma này tuy trang thiết bị đầy đủ, công năng và động lực đều thuộc hàng ưu tú, nhưng trên tàu từng có người chết, rất không cát tường.

Người đi biển ai cũng biết ngư dân tối kỵ chuyện chết chóc, huống hồ là chết đến bảy người, thực sự quá đen đủi.

Nghĩ đến đây, Bài Vũ cũng coi là người trượng nghĩa, thuật lại lời bà đồng vừa rồi cho Sở Viễn nghe.

Sở Viễn liếc nhìn bà đồng, cạn lời.

Nghề Mạc Kim mà tin mấy cái này thì đừng làm Mạc Kim nữa, kiếm con tiểu quỷ về mà thờ cho xong. "Ông chủ Bài, ngoài con tàu này ra, ông còn đề xuất nào tốt hơn không?" Huống hồ Sở Viễn rất rõ ràng, cái gì mà thi cốt vô tồn, chẳng phải là bị quái vật dưới đáy tàu ăn thịt sao?

Đợi người vắng vẻ, hắn chuẩn bị tìm thời gian xuống dưới diệt trừ nó luôn.

Thấy Sở Viễn kiên trì, Bài Vũ cũng chỉ đành bất lực lắc đầu.

Tại đảo San Hô Miếu hiện giờ, để đi San Hô Loa Toàn thì con tàu này là thích hợp nhất.

Bàn Tử nhìn biểu cảm của Bài Vũ, lạ gì tâm tư đối phương, lập tức nói: "Cái này ông không cần lo, chúng tôi cái gì chưa từng gặp,

không sợ mấy thứ thần thần quỷ quỷ này!" Đùa à, theo lời A Hương kể lại sau này, lúc đó dưới Ma Quỷ Tế Đàn ẩn nấp vô số vong hồn, con tàu này mới có bảy cái thì sợ gì.

Nếu Sở Viễn biết mạch não của Bàn gia lúc này, nhất định sẽ giơ ngón tay cái cho gã, vẫn là Bàn gia khí phách! "Đúng rồi, ông chủ Bài, phiền ông giới thiệu giúp chúng tôi một đà thủ (người lái tàu) có kinh nghiệm được không?" Đối với đà thủ do chính quyền sắp xếp, trong lòng Sở Viễn vẫn có chút lo lắng.

Ai muốn đi đổ đấu mà bên cạnh lại cài một cái "đinh" chứ.

Tuy mấy lần đổ đấu trước hắn đều livestream, nhưng khi đụng đến chuyện bí mật đều tránh ống kính.

Nếu bên cạnh có một tên thám tử không ổn định thì thực sự quá bất tiện.

Còn đám đàn em của Minh Thúc, đó chỉ là tôm tép.

Chết thì chết, chẳng ai quan tâm, nhưng người của chính quyền mà xảy ra chuyện, chỉ riêng việc điều tra cũng đủ khiến Sở Viễn lộ tẩy.

Bài Vũ nghe yêu cầu của Sở Viễn, lập tức cười khổ: "Ca này khó đấy, người trên đảo ai chẳng biết đi San Hô Loa Toàn là buôn bán đổi mạng." Bàn Tử nghe vậy đảo mắt, chủ động bước lên, vỗ vai Bài Vũ tâng bốc một tràng: "Lão đại Bài, ông không cần khách sáo, ai chẳng biết ông thần thông quảng đại.

Chỉ cần thích hợp, thêm chút tiền cũng không thành vấn đề!" Bài Vũ chỉ liên tục lắc đầu.

San Hô Loa Toàn trong truyền thuyết là vùng biển địa ngục nơi ác quỷ u linh sinh sống, bão tố vô thường, từ trường hỗn loạn.

Tàu thuyền bình thường hễ đến gần là mất phương hướng, trời

âm u mưa gió thường xuyên, môi trường sinh tồn khắc nghiệt, tàu dễ lạc đường khó trở về.

Giữa biển khơi mênh mông mà lạc đường thì thập tử vô sinh!

Cuối cùng, dưới thế công tiền bạc của Bàn Tử, Bài Vũ đồng ý giúp tìm người, nhưng giá cả cần Sở Viễn tự mình đi đàm phán.

Sau khi chốt xong tàu bè, Sở Viễn trực tiếp bỏ tiền để Minh Thúc thuê ít người dọn dẹp con tàu từ trong ra ngoài, đặc biệt dặn dò bọn họ không được xuống nơi sâu nhất của khoang tàu.

Trở về khách sạn, Bàn Tử và Đại Kim Nha chịu ảnh hưởng từ miếng ngọc cổ của Bài Vũ hôm qua, tính toán tự mình ra chợ đen xem thử.

Biết đâu cũng vớ được món bảo bối chất lượng tốt.

Sở Viễn đối với việc này không mấy hứng thú, hàng mới ở đây đều do Bài Vũ quản lý.

Nếu để người ngoài nhặt được đồ ngon ngay trên địa bàn của mình thì mười mấy năm quản lý chợ đen của gã coi như vứt đi!

Về đến phòng mình, Sở Viễn lấy bản đồ khu vực San Hô Loa Toàn do Giáo sư Trần cung cấp ra, tỉ mỉ nghiên cứu.

Đột nhiên điện thoại reo, lễ tân khách sạn báo có người tìm hắn, hơn nữa đối phương không tiện lên, hy vọng Sở Viễn chủ động xuống gặp. "Ha ha, tiểu hữu, lại gặp nhau rồi!" Sở Viễn vừa xuống tầng một đã nghe thấy tiếng chào hỏi trung khí mười phần, định thần nhìn lại, hóa ra là Trần Hạt Tử (Trần Ngọc Lâu) gặp ở chợ hôm qua.

Trần Hạt Tử cười tươi rói, thính lực cực tốt, nghe thấy tiếng bước chân của Sở Viễn liền chủ động đứng dậy chào hỏi. "Lão gia tử, ông có ý gì đây, đòi phí xem bói đến tận khách sạn à!" Thấy tâm trạng đối phương không tệ, Sở Viễn đi đến trước mặt Trần Hạt Tử,

nửa đùa nửa thật cười nói. "À à, cậu nhóc cậu một thân khí tức khiến người ta rất quen thuộc, rất giống một người bạn cũ của tôi.

Mạc Kim Hiệu Úy!" Trần Hạt Tử nhanh mồm nhanh miệng, điểm trúng thân phận của Sở Viễn.

Tuy nhiên Sở Viễn cũng không kinh ngạc, chỉ lẳng lặng nhìn đối phương.

Năm xưa dù sao cũng là thủ lĩnh một phương thế lực, vô số đệ tử Tá Lĩnh dưới trướng kiếm cơm, nói là quân phiệt một phương cũng không quá.

Là nhân vật từng làm mưa làm gió, Trần Hạt Tử nhìn người vô số, tinh thông lục thập tứ quái, tính ra được thân phận của Sở Viễn cũng chẳng lạ. "Lão gia tử, ông không quản ngại đường xa đến đảo San Hô Miếu, không phải cũng là vì bảo vật ở vùng đất Nam Hải Quy Khư - San Hô Loa Toàn đấy chứ!" Sở Viễn thực sự không đoán ra được tại sao đối phương lại xuất hiện ở nơi hẻo lánh này, chắc chắn là có mục đích gì đó.

Đối mặt với sự nghi ngờ của Sở Viễn, Trần Hạt Tử ngược lại trong lòng có chút tán thưởng hắn.

Có khí phách, không vì ông mù mà khinh thị.

Trần Hạt Tử từ khi mù mắt, đi nam về bắc, gặp qua vô số hạng người, người có thể bình đẳng đối thoại với ông không quá năm ngón tay.

Nhưng trong số ít ỏi đó, lại có một nửa là Mạc Kim Hiệu Úy, cũng coi như một loại duyên phận khác lạ. "Tiểu tử, chỉ cần cậu có thể giúp lão phu lấy được một phần bảo dược, lão phu liền tặng cậu một tràng cơ duyên, có thể giúp bản lĩnh của cậu tiến thêm một tầng lầu!" Trần Hạt Tử cũng không giấu giếm, nói rõ ý định của mình, đồng thời

tung ra mồi nhử, hy vọng đối phương đồng ý.

Vốn dĩ Sở Viễn còn có chút không để ý, nghe đến từ "bảo dược", trong mắt lập tức co rụt lại.

Hắn vốn đang lo lắng về chuyến đi Quy Khư.

Nhỡ đâu những người khác trên tàu cũng trúng phải loại cổ độc quỷ dị như Đa Linh, có phần bảo dược trong tay cũng thêm một phần nắm chắc.

Hắn cũng không biết máu của mình có thể giải trừ loại độc dược cổ quái như cổ độc hay không, thứ đó cũng là một loại Hàng Đầu Thuật.

Sở Viễn không hỏi cách gì có thể làm bản lĩnh Mạc Kim của mình tiến thêm một bước, đoán chừng đối phương muốn truyền thụ bí thuật Tá Lĩnh.

Chỉ riêng phần bảo dược này đã đủ hấp dẫn Sở Viễn rồi, hắn vội hỏi: "Tiền bối, không biết bảo dược này ở đâu?

Có phải trên đảo San Hô Miếu không?

Một tuần sau vãn bối có việc quan trọng phải ra khơi!" Trần Hạt Tử thấy Sở Viễn nhận lời ủy thác, trên mặt lập tức vui mừng, hạ thấp giọng nói: "Bảo dược này nằm ngay trong rừng núi quanh đảo San Hô Miếu, tối đa một ngày một đêm là có thể về." "Ở chỗ nào?

Còn xin tiền bối báo cho biết, ngày mai tôi có thể sắp xếp hành trình." Nếu nơi tìm thuốc Trần Hạt Tử nói cách đây không xa, Sở Viễn cũng muốn đánh nhanh thắng nhanh, đỡ làm lỡ chuyến đi Nam Hải Quy Khư. "Quan Sơn!" "Cái gì!" Nghe thấy địa danh này, Sở Viễn ngạc nhiên nhìn Trần Hạt Tử: "Quan Sơn ở đảo San Hô Miếu ư?

Tiền bối, ông có nhầm không đấy!" Trần Hạt Tử hơi nhíu mày, nghe giọng điệu kinh ngạc của Sở Viễn, tưởng đối phương cũng từng

nghe nói về nơi này, không muốn mạo hiểm tìm thuốc. "Tiểu tử, cậu có biết thân phận của tôi không?" Sở Viễn lập tức đảo mắt, trên đời này ngoài chính ông ra, tôi có khả năng là người quen thuộc với ông nhất đấy.

Xem ra là muốn truyền thụ bản lĩnh Tá Lĩnh rồi.

Chỉ tiếc, Sở Viễn có hack a, đâu cần Trần Hạt Tử dạy dỗ, kiếm nhiều nhân khí trị là được. "Tiền bối, ông cũng là đại lão trong nghề, thoạt nghe Quan Sơn, vãn bối còn tưởng là Vu Quán Hạp Sơn Quan Sơn của Quan Sơn Thái Bảo cơ." Thấy Trần Hạt Tử hơi biến sắc, Sở Viễn vội vàng giải thích, đồng thời để đối phương biết mình cũng không phải dạng dễ nắn bóp.

Chương 210

Lời này lập tức khiến Trần Hạt Tử chấn động.

Đây là bí mật trong giới trộm mộ mấy chục năm trước, không ngờ bây giờ lại có người biết rõ.

Chỉ riêng sự hiểu biết này đã đủ chứng minh truyền thừa Mạc Kim Hiệu Úy của đối phương vô cùng toàn diện, bao gồm cả chuyện cũ giữa tứ đại môn phái. "Người trẻ tuổi bây giờ đều lợi hại thế sao?" Trần Hạt Tử trong lòng không khỏi thổn thức, đồng thời cũng an ủi, thời đại không ngừng tiến bộ, truyền thống Mạc Kim cũng đang được thế hệ sau tiếp nối.

Liên tưởng đến Tá Lĩnh Lực Sĩ nay đã luân lạc làm quan đạo (khảo cổ nhà nước), Trần Hạt Tử không khỏi lo lắng cho sự phát triển của hậu bối, có chút hận sắt không thành thép! "Tiền bối, tiền bối?" Sở Viễn nhìn Trần Hạt Tử chìm vào trầm tư, nhịn không được lên tiếng hỏi, "Quan Sơn ông vừa nói rốt cuộc là chuyện thế nào?" Bị cắt ngang dòng suy nghĩ, Trần Hạt Tử cũng không giận, chỉ chậm rãi kể lại những tin tức mình dò la được cho Sở Viễn nghe.

Đảo San Hô Miếu tuy mấy chục năm gần đây thương mại phát triển rất nhanh, nhưng ngư dân địa phương cuộc sống vẫn vô cùng vất vả.

Mỗi ngày đều bận rộn sinh kế, ra khơi đánh cá, thi thoảng cũng vớt được cổ vật thất lạc, phát một món tài.

Dân trí trên đảo phát triển rất chậm, duy trì nhiều tập tục của xã hội cũ, ví dụ như phong tục tang táng.

Do gần biển, người địa phương có lòng kính sợ thiên nhiên đối với đại dương, vì thế sau khi chết đều chọn hải táng (thủy táng).

Hy vọng nhận được sự chúc phúc và cái ôm của Hải thần!

Cứ như vậy, cư dân đảo San Hô Miếu tự phát tập trung tại một vách núi phía Tây Nam để tiến hành hải táng.

Lâu dần, vách núi này được gọi là Loạn Táng Nhai, mà ngọn núi lớn nối liền với Loạn Táng Nhai, do hiện tượng thủy triều hàng năm, sẽ khiến rất nhiều quan tài hải táng bị cuốn ngược về, trôi dạt vào trong núi.

Dần dà ngọn núi này bị gọi là Quan Sơn (Núi Quan Tài).

Sở Viễn nghe đến đây mới vỡ lẽ, hóa ra Quan Sơn này không phải Quan Sơn kia, làm hắn vừa rồi giật thót mình.

Theo lời Trần Hạt Tử, đảo San Hô Miếu sùng tín thần minh, mấy chục năm trước có một người phụ nữ tự xưng là Ma Cô nương nương, hiệu là con gái Hải thần.

Bà ta sáng lập ra đạo Thần Bà trên đảo này, kéo dài đến tận ngày nay, hơn nữa Ma Cô nương nương này dưới sự chứng kiến của bao người đã nhục thân phi thăng thành đạo.

Điều này làm Sở Viễn lập tức nhớ tới bà đồng ban ngày đi cùng Bài Vũ, ngoài việc lảm nhảm thần bí ra thì chẳng thấy có bản lĩnh gì.

Không ngờ loại nhảy múa giả thần giả quỷ này lại có truyền thừa, còn truyền mấy chục năm, không khỏi làm hắn tấm tắc lấy làm lạ.

Hơn nữa, nghe Trần Hạt Tử nói nhục thân của Ma Cô nương nương chôn ngay trong Quan Sơn này, truyền thuyết kể rằng ăn vào có thể trường sinh bất lão! "Phụt!" Sở Viễn nghe đến đó trực tiếp phun trà trong miệng ra.

Vãi thật, không ngờ nơi khỉ ho cò gáy này cũng có thuyết trường sinh. "Không cần căng thẳng, đó đều là truyền thuyết, không thể coi là thật.

Thực ra cái gọi là trường sinh chính là trong Quan Sơn có giấu một cây bảo dược.

Đó là Thiên niên nhục đậu khấu.

Tuy nó là nguyên liệu hương liệu, nhưng bột nhục đậu khấu có thể nhập dược, trị liệu bệnh thần kinh có kỳ hiệu." Trần Hạt Tử chỉ vào đôi mắt của mình, thần tình thương cảm, tâm trạng có chút sa sút giải thích.

Sở Viễn khẽ gật đầu.

Hắn biết Trần Hạt Tử chắc chắn là năm xưa gặp phải chướng khí màu đỏ ngoài Trùng Cốc, tuy kịp thời khoét bỏ đôi mắt nhưng độc tố đã ngấm vào dây thần kinh não bộ.

Tuy không chí mạng nhưng mấy chục năm như một ngày đau đầu khó chịu cũng là sự tra tấn.

Đồng thời ông cũng đã khám không ít bác sĩ, hiệu quả cực kỳ nhỏ, đây là phương thuốc bí truyền ông vô tình có được từ một vị danh y.

Chỉ cần dùng bột nhục đậu khấu có niên đại càng cao nhập dược thì trị liệu bệnh thần kinh càng hiệu quả.

Những năm nay ông cũng tìm được không ít thuốc, tuy niên đại có mấy chục năm, thậm chí mấy trăm năm, dùng vào chỉ đau hiệu quả cực kỳ rõ rệt, ngặt nỗi niên đại thấp, không thể trị tận gốc.

Quan Sơn trong đảo San Hô Miếu tồn tại Thiên niên nhục đậu khấu, đây cũng là manh mối có được thông qua nhân mạch của Tá Lĩnh Lực Sĩ ngày xưa.

Trần Hạt Tử vì muốn an hưởng tuổi già, không tiếc lặn lội ngàn dặm, qua bao trắc trở mới đến được đây.

Ngặt nỗi ông hiện tại người già mắt mù, sớm đã không còn cái

dũng thám mộ năm xưa, cũng chỉ đành nhìn Quan Sơn mà than thở, lực bất tòng tâm.

May thay, ông gặp được Sở Viễn ở chợ.

Lần đầu chạm mặt ông đã biết mấy người này thân phận không đơn giản.

Thực sự là cái mùi của người đồng đạo trên người quá quen thuộc rồi, cho nên mới đánh chủ ý lên người Sở Viễn.

Trần Hạt Tử thẳng thắn khiến Sở Viễn rất bất ngờ.

Bất kể trong phim hay hiện thực, Trần Ngọc Lâu đều là nhân vật hiếm hoi Sở Viễn khâm phục.

Nhân vật anh hùng như vậy mà về già lại lạc phách thế này.

Bất kể là nể tình Tá Lĩnh Hoa Vinh, hay là vì thiên phú Dạ Nhãn và bát pháp "Vọng Văn Vấn Thiết" có nguồn gốc từ Trần Ngọc Lâu trên người mình, đối với việc này Sở Viễn nhất định phải ra tay.

Nếu Thiên niên nhục đậu khấu thực sự có hiệu quả, hắn không ngại có thêm một phần bảo đảm. "Tiền bối, tôi nhận lời ông.

Sáng mai tôi sẽ đích thân đi một chuyến Quan Sơn, mang về thứ ông muốn." Nghe Sở Viễn hứa hẹn, Trần Hạt Tử rất cảm động, không hổ là truyền nhân mạch Mạc Kim Hiệu Úy, đều là anh hùng hảo hán trọng nghĩa khí.

Xác định ngày mai đi Quan Sơn, Sở Viễn lập tức hỏi thêm một số truyền thuyết khác về Quan Sơn, còn cả địa thế vị trí.

May là Trần Hạt Tử chuẩn bị đầy đủ, trong vài năm ở đảo San Hô Miếu, ông đã thu thập được rất nhiều manh mối quan trọng về Quan Sơn.

Đồng thời thuật lại không sót một chữ cho Sở Viễn.

Nghe xong, dù là kẻ tài cao gan lớn như Sở Viễn cũng không khỏi học theo Bàn gia hít một ngụm khí lạnh.

Con mẹ nó toàn là truyền thuyết kinh dị.

Cái gì mà trộm mộ nuốt vàng mà chết, Ma Cô nương nương báo mộng bắt trộm mộ... không cái nào là không truyền đạt một thông điệp: Quan Sơn, kẻ trộm mộ chết!

Để nắm rõ hơn tình hình mộ Ma Cô ở Quan Sơn, Sở Viễn sắp xếp cho Trần Ngọc Lâu một phòng khách sạn.

Trần Ngọc Lâu xử lý kỹ lưỡng những thông tin dò la được mấy năm nay, báo lại tường tận vị trí Loạn Táng Nhai, Quan Sơn và môi trường xung quanh.

Sở Viễn thầm nghĩ cái gọi là mộ Ma Cô và đủ loại truyền thuyết về trộm mộ này chắc chắn là tin tức do người có tâm cố ý tung ra.

Mộ Ma Cô nương nương tồn tại ở Loạn Táng Nhai Quan Sơn, kẻ tung tin tốn công tốn sức như vậy, nhất định trong mộ xác thực có bảo vật.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn gọi điện ngay cho Bàn Tử, bảo hắn đừng đi lượn lờ nữa, mua ít "đồ nghề", có mối làm ăn lớn đang chờ.

Bàn Tử lanh lợi cỡ nào, nghe ra ý ngoài lời, lập tức cùng Đại Kim Nha ở chợ gom góp mua ít dụng cụ xuống mộ.

Về đến khách sạn, Bàn Tử lao thẳng vào phòng Sở Viễn.

Vừa vào cửa đã thấy Sở Viễn và ông thầy bói mù đang ngồi thảo luận trên sofa. "Ủa, ông thầy bói này nhìn quen quen!" "Tiền bối, đây là bạn tôi, cũng là cộng sự đổ đấu, Bàn Tử.

Chương 211

Chuyến Quan Sơn này tôi và cậu ấy cùng đi." Sở Viễn đứng dậy giới thiệu Bàn Tử với Trần Ngọc Lâu, đồng thời giới thiệu sơ lược về cổ mộ Quan Sơn và ủy thác của ông.

Đối với bảo dược Bàn Tử không hứng thú mấy, nhưng khi nghe Trần Ngọc Lâu giới thiệu pháp bảo tùy thân của Ma Cô nương nương thì gã sướng điên người.

Ma Cô nhất mộng mộng thiên niên, tam kiến thương hải thành tang điền.

Tương truyền Ma Cô nương nương có kiện bí bảo là Ma Cô Ngọc Chẩm (Gối Ngọc Ma Cô), có thể gặp thần nhập mộng.

Bàn Tử biết trên đời này căn bản không có thần tiên Bồng Lai, chỉ có thiên lý tuần hoàn báo ứng xác đáng, đổ đấu làm toàn việc âm tư.

Mấy năm nay gã chuyên khai quật cho nhà nước cũng là có tâm tư tích nhân quả, trong giới đổ đấu chuyện ngũ tệ tam khuyết là thường tình.

Đoán chừng cái gối ngọc này cũng giống bỉ ngạn hoa trong mộ Nữ Thần, bị truyền thuyết lưu truyền thần thánh hóa lên.

Tuy nhiên, dù là gối chế tác từ ngọc cổ cao cấp thì ở thời đại này cũng là bảo vật giá trị liên thành.

Vụ này tuyệt đối làm được.

Sở Viễn cũng nghĩ, công tác chuẩn bị tìm kiếm Tần Vương Chiếu Cốt Kính khá phức tạp, chi bằng tận dụng mấy ngày rảnh rỗi này đi một chuyến.

Ý tưởng này với Bàn Tử đúng là không hẹn mà gặp.

Sở Viễn dặn Bàn Tử về nghỉ ngơi, dưỡng tinh thần một đêm, sáng mai xuất phát. ...

Trời vừa rạng sáng, ánh nắng ban mai nhu hòa như dải lụa mỏng rải xuống, phủ lên cả hòn đảo một lớp voan vàng mộng ảo.

Một chiếc xe việt dã cỡ lớn biển số địa phương đậu bên cạnh cửa chính khách sạn, đây là xe Sở Viễn mượn của Bài Vũ.

Sở Viễn đứng bên xe, dặn dò Đại Kim Nha mấy ngày nay xử lý tốt chuyện tàu bè và vật tư, đặc biệt là tìm kiếm đà thủ, phải làm càng nhanh càng tốt.

Đại Kim Nha thấy hai người vũ trang đầy đủ, đoán chừng là đi xa, gã cũng không hỏi nhiều, chỉ nhắc nhở chú ý an toàn.

Nhờ gã chăm sóc tốt cho Trần Ngọc Lâu xong, Sở Viễn lên xe, bật định vị, lái về phía Loạn Táng Nhai ở hướng Tây Nam đảo.

Men theo con đường ven biển đi về phía Tây, phía xa nơi biển trời tiếp giáp, ráng chiều rực rỡ muôn màu, tạo thành bức tranh đẹp không sao tả xiết.

Một tiếng rưỡi sau, xe việt dã rời khỏi đường vòng quanh đảo, men theo một con đường nhỏ quanh co đi mãi, cho đến tận cùng con đường.

Xuống xe, Sở Viễn đã có thể lờ mờ nhìn thấy dãy núi mờ ảo, hẳn chính là Quan Sơn, hành trình tiếp theo chỉ có thể đi bộ.

Bàn Tử cũng không lề mề, đeo ba lô nặng trịch, đi theo sau Sở Viễn, men theo con đường mòn hoang vu hướng về phía Quan Sơn.

Đừng tưởng đảo San Hô Miếu nhìn không lớn, nhưng chỉ dựa vào đi bộ thì vùng đất này cũng coi là bao la.

Men theo con đường mòn ngoằn ngoèo, cũng chẳng biết qua bao

khúc cua, mãi đến khi màn đêm buông xuống, Sở Viễn và Bàn Tử mới đến trước một vách núi.

Trước vách núi, dãy núi đối diện thấp thoáng trong đêm tối, nhìn từ xa như phủ một lớp mạng che mặt bí ẩn. "Tôi bảo này Tiểu Ca, chúng ta có nên nghỉ một lát không, đi liên tục cả ngày trời, chân phồng rộp cả rồi." Bàn Tử vịn vào một cái cây khô, thở hồng hộc nói.

Đi đường liên tục, gã thực sự mệt, chỗ này đúng là khỉ ho cò gáy.

Đứng bên vách núi, gió biển thổi tới mang theo mùi hôi thối nhàn nhạt, Sở Viễn biết nơi này cách Quan Sơn không xa rồi.

Hắn ngẩng đầu nhìn trời đêm, đáng tiếc vừa vào đêm, sao trời mới xuất hiện, bí thuật Thiên Tinh Phong Thủy nhất thời chưa thể thi triển. "Phía trước có bãi đất trống, nhóm lửa nghỉ ngơi, đợi sao lên hẳn rồi xuất phát tiếp." Chỉ vào bãi đất trống cách đó không xa, Sở Viễn khẽ nói.

Nghe được nghỉ ngơi, Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, tay chân lanh lẹ nhóm lửa, lấy bữa tối đơn giản chuẩn bị trước ra ăn uống.

Cơm no rượu say, Sở Viễn bảo Bàn Tử nghỉ ngơi trước.

Hắn hiện tại thân thể cường đại, dù đi bộ cả ngày cũng không mệt.

Nơi này nằm ở dải đất hẻo lánh phía Tây Nam đảo, ít người lai vãng, màn đêm buông xuống, cả thế giới dường như bị sự tĩnh mịch bao trùm.

Sở Viễn ngẩng đầu nhìn lên, bầu trời đã lấp lánh ánh sao, một bức họa tinh không tuyệt mỹ từ từ mở ra trước mắt. "Ủa, Tiểu Ca, sao ở đây lại sáng thế?" Tuy Bàn Tử không hiểu thuật xem sao, nhưng bầu trời đầy sao trên đầu cũng khiến gã cảm thấy có chút khác thường.

Sở Viễn vụt đứng dậy, nhìn mấy ngôi sao sáng bất thường trên

đầu, soi đèn pin cầm la bàn, trầm giọng nói: "Sơn phong diệc tòng tinh phong khởi, đại địa long hành các hữu danh.

Tìm được rồi, quả nhiên có một bảo huyệt, đầu sao chỉ hướng chính là nơi đầu rồng tọa lạc!" Thuận lợi ngoài dự đoán.

Tinh tượng dị thường trên đầu giúp Sở Viễn không tốn chút sức nào đã định vị được vị trí bảo huyệt trong núi.

Thuận lợi đến mức làm Sở Viễn có chút nghi ngờ.

Nhìn thần tình của Sở Viễn, Bàn Tử nhịn không được bước lên, hạ giọng hỏi: "Tiểu Ca, sao thế, sắc mặt khó coi vậy, chẳng lẽ tìm sai chỗ?" Sở Viễn lắc đầu, khẽ nói: "Bàn Tử, chúng ta đến vị trí đầu rồng xem xét trước đã, cẩn thận chút, cứ cảm giác có gì đó không đúng." Bàn Tử gật đầu, thu dọn hành lý nương theo ánh sao, tìm được một con đường nhỏ dốc đứng, men theo vách núi đi xuống.

Leo xuống khoảng hơn nửa tiếng, vách núi cao trăm mét cuối cùng cũng đi hết, đến được đáy vực.

Dưới đáy vực gió khá lớn, nhìn qua toàn là cỏ hoang, xem ra nhiều năm không có người ra vào, thi thoảng lại thấy những cỗ quan tài mục nát!

Sở Viễn biết bọn họ đã bước vào khu vực Loạn Táng Nhai rồi, trong không khí bắt đầu nồng nặc mùi hôi thối nhàn nhạt.

Căn cứ vào vị trí tinh tượng chỉ dẫn, Sở Viễn và Bàn Tử đi hơn nửa tiếng, đến trước một ngôi miếu hoang phế dưới đáy vực.

Đây là gian miếu nát ẩn mình giữa chốn hoang vu, xây dựa vào vách núi, tường vách đã nát bươm, lộ ra từng vết nứt.

Bước vào trong miếu, một bức tượng nữ thần cũ kỹ đứng dựa lưng vào vách núi, dung mạo tượng thần mơ hồ không rõ, ẩn ẩn lộ ra thần thái từ bi. "Đây chắc là miếu thờ Ma Cô nương nương nhỉ." Bàn

Tử nhìn bức tượng nữ thần khổng lồ cảm thán, có thể thấy nơi này nhiều năm trước hương hỏa chắc chắn rất thịnh.

Ánh mắt Sở Viễn bị thu hút bởi một đồ án hình hoa sen tròn cỡ bàn tay ở trước ngực tượng nữ thần, trông như một cái ổ khóa.

Trên tượng Ma Cô nương nương lại có một chiếc khóa tạo hình độc đáo: Khóa Liên Hoa! "Vãi, Tiểu Ca, đây là Cửu Chuyển Liên Hoa Tỏa trong truyền thuyết à?

Không ngờ lại xuất hiện ở cái nơi quỷ quái hẻo lánh này." Nhìn theo ánh mắt Sở Viễn, Bàn Tử ngắm nghía đồ án hoa sen hồi lâu mới chợt nhớ ra chiếc khóa danh tiếng này.

Khóa này được phỏng chế dựa trên Văn Thù Cửu Cung Bát Quái Đồ, tám lỗ khóa tương ứng với tám hướng trong Kỳ Môn Độn Giáp.

Chỉ có xoay đúng phương vị, để tám cửa cùng mở mới có thể xoay chuyển đóa sen chín cánh này.

Không ngờ ở vùng đất man di còn có thể thấy cơ quan tinh mật thế này, thật không thể tin nổi!

Nhìn Cửu Chuyển Liên Hoa Tỏa trong truyền thuyết, Bàn Tử có chút luống cuống tay chân, mới đầu vào đã chơi cơ quan độ khó cao thế này, có hợp lý không?

Sở Viễn tuy trong lòng kỳ quái nhưng đã tìm được miếu thờ Ma Cô nương nương ngày xưa, việc cấp bách vẫn là phá giải cơ quan trước.

Nghĩ vậy, Sở Viễn ra hiệu cho Bàn Tử lùi lại, hắn chậm rãi bước lên, đứng trước Cửu Chuyển Liên Hoa Tỏa, từ từ vươn hai ngón tay phải ra.

Tuyệt kỹ của Phát Khâu Trung Lang Tướng: Phát Khâu Chỉ!

Khi Phát Khâu Chỉ chạm nhẹ vào đĩa sen trên tượng thần, chỉ nghe một tiếng "cách" vang lên, đĩa sen từ từ lõm vào trong thân tượng.

Đột nhiên, một chiếc thiên địa bàn cỡ bàn tay xuất hiện tại vị trí hoa sen ban đầu, hiện ra trước mắt Sở Viễn và Bàn Tử.

Chương 212

"Cái... cái này đúng là Cửu Chuyển Liên Hoa Tỏa thật, Tiểu Ca, giải được không?" Bàn Tử đứng cảnh giới từ xa nhìn chiếc khóa hoa sen tinh xảo, nuốt nước miếng, nghe đồn Lỗ Ban tại thế cũng khó giải khóa này.

Nhìn chín ô vuông chia đều ở giữa thiên địa bàn, Sở Viễn thả lỏng mười ngón tay, nhìn chuẩn cung Khảm ở đĩa trong khóa liên hoa. "Cạch!" Sở Viễn ấn xuống cung Khảm trước, căn cứ khẩu quyết "Nhị tứ vi kiên, lục bát vi túc, tả tam hữu thất, đái cửu lý nhất, ngũ cư trung ương." Theo thứ tự ấn xuống các vị trí phím cửu cung: Khôn cung, Chấn cung, Tốn cung, Trung cung, Càn cung, Đoái cung, Cấn cung, Ly cung.

Cuối cùng đối với vòng ngoài Cửu Chuyển Liên Hoa Tỏa, tương ứng Cửu Cung Bát Môn, lần lượt xoay chuyển.

Chỉ cần tám cửa cùng mở là có thể mở ra. "Tử, Thương, Đỗ, Khai, Kinh, Hưu, Sinh, Cảnh!" Theo tốc độ ngón tay Sở Viễn tăng nhanh, đĩa Cửu Chuyển Liên Hoa cũng nhanh chóng vận chuyển, kèm theo tiếng chấn động cơ quan rồi dừng lại. "Ầm!" Một tiếng nổ lớn vang lên, pho tượng thần vốn trang nghiêm túc mục trong nháy mắt bị một sức mạnh cường đại xé toạc từ bên trong.

Đá vụn như mưa bắn tung tóe ra bốn phía.

Sở Viễn thấy thế trực tiếp rút Kim Cương Tán ra, bung dù phòng ngự.

Như mưa rào đánh vào tàu lá chuối, vô số đá vụn đập vào Kim Cương Tán phát ra những tiếng kim loại va chạm leng keng, bụi đất bay mù mịt. "Khụ khụ!" Khói đặc cuồn cuộn bốc lên khiến Bàn Tử

nhịn không được ho khan mấy tiếng, vạn hạnh là gã đứng xa, gã làm gì có thần khí Mạc Kim như Kim Cương Tán.

Cái tượng thần gì thế này, đá vụn đập vào Kim Cương Tán nghe mà Bàn Tử kinh hồn bạt vía, cứ như kim loại.

Sở Viễn chép miệng, nhìn những vết lốm đốm nhiều như lông trâu trên mặt dù, nhặt một mảnh đá vụn lên mới phát hiện là nham thạch đặc chế.

Không phải sắt cũng không phải đá, trông giống như đất sét nung từ tro lò luyện đan trong đạo quán.

Nhìn dung mạo Ma Cô nương nương vốn từ bi giờ trở nên chi ly phá toái, ngũ quan vặn vẹo biến hình khiến người ta lạnh gáy!

Đợi bụi trần tan hết, sau tượng thần hiện ra một cái động lớn cao nửa người, cửa động như cái miệng lớn của cự thú đang há ra, tối tăm và bí ẩn.

Qua cửa động, ẩn ẩn truyền đến mùi hôi thối nhàn nhạt khiến người có ngũ cảm phát đạt như Sở Viễn nhíu mày.

Bàn Tử soi đèn pin chủ động đi lên, bước một bước vào cửa động, đi khoảng hơn trăm mét, phía trước mới truyền đến chút ánh sáng!

Ra khỏi cửa động, lại là một vùng đất có tầm nhìn thoáng đãng.

Sở Viễn lại gần nhìn, hóa ra là một ngôi làng cổ đổ nát bị bóng tối bao trùm.

Dù là kẻ gan to bằng trời như Bàn Tử, thấy cảnh này cũng bất giác tụt lại sau Sở Viễn nửa bước, nem nép đi theo sau hắn.

Sở Viễn mặt không đổi sắc đi trên con đường cỏ cây điêu tàn, dưới ánh trăng yếu ớt, cả ngôi làng tăng thêm một phần quỷ dị.

Đột nhiên, một làn sương trắng ập đến, khung cảnh bốn phía lập

tức trở nên mờ ảo.

Còn chưa đợi Sở Viễn phản ứng lại, trên con đường cách đó không xa truyền đến tiếng kèn xona, nghe xong khiến người ta rợn tóc gáy.

Bàn Tử lắp bắp chỉ về phía trước.

Chỉ thấy trong ngôi làng vốn dĩ đã quỷ dị, một đội ngũ đón dâu chậm rãi đi tới, kiệu hoa màu đỏ lắc lư trong gió. "Đông lâm thương hải phục vi điền, phú quý sinh tử thị đẳng nhàn, tín bỉ trình hiện trường sinh lộ, hoàng thiên hậu thổ vạn vạn niên!" Một giọng hát tuồng cao vút, xen lẫn tiếng lắc chuông, tiếng khóc than đan xen vào nhau, đột nhiên vang vọng bên tai Sở Viễn và Bàn Tử. "Thập niên nhất tế, hưởng vu tổ khảo, chấp kỳ loan đao, thủ kỳ huyết liêu!" Giọng hát ngắt quãng, âm thanh ai oán thê lương, có nỗi bi thương không nói nên lời, không ngừng quanh quẩn bên người hai gã. "Bàn Tử, nuốt một viên Diệu Tâm Hoàn, mau nhắm mắt lại, giữ vững tâm thần!" Nhìn cảnh tượng quỷ dị trước mắt, Sở Viễn lớn tiếng nhắc nhở.

Hắn có huyết mạch Thanh Long hộ thân, tà túy tầm thường gặp phải đều lui bước.

Khi đội ngũ đón dâu huyên náo dần đến gần, ngay lúc sắp chạm vào Sở Viễn, mọi người trong đội không hẹn mà cùng chọn đi đường vòng.

Điều chuyển hướng đi, lao thẳng về phía chỗ nấp của Bàn Tử! "Đây là thận cảnh (ảo ảnh do con sò thần tạo ra), Bàn Tử tuyệt đối đừng mở mắt." Sở Viễn nhắc nhở Bàn Tử lần nữa, sau đó xoay người rút Hắc Kim Cổ Đao, ném một ống nghiệm máu Thanh Long về phía trên đội ngũ kiệu hoa đón dâu. "Keng!" Hàn quang lóe lên, Hắc Kim Cổ Đao trong tay chém một nhát liêu đao, trực tiếp đánh vỡ ống

nghiệm thủy tinh, máu Thanh Long lập tức bắn tung tóe tứ phía. "A... a..." Phàm là người trong đội ngũ tiếp xúc với máu Thanh Long, lập tức vang lên từng tiếng la hét thê thảm, cuối cùng hóa thành một trận tro bụi!

Sau đó, một trận cuồng phong gào thét thổi qua, sương mù tiêu tán, tro bụi trong không khí bị thổi tan hết, bay vào bóng tối xung quanh. "Tiểu Ca, vừa rồi là cái gì?

Chẳng lẽ có quỷ thật à?" Bàn Tử vừa nghĩ đến hình ảnh nghe thấy, nhìn thấy vừa rồi là lại sởn gai ốc.

Người thường xuyên xuống mộ đều biết có âm sát tà khí, nhưng âm sát tà khí có thể hóa thành hình người thì đúng là chưa từng nghe thấy.

Ma Cô nương nương là thần thánh phương nào mà lại có thần thông bực này.

Sở Viễn thu Hắc Kim Cổ Đao, nhìn quanh bốn phía, cảm nhận môi trường xung quanh, chậm rãi giải thích: "Vừa rồi nhìn thấy đều là thận cảnh, có lẽ là cảnh tượng xảy ra ở nơi này nhiều năm trước, được làn sương trắng thần kỳ này lưu giữ lại." Vừa rồi hẳn là thuật "Hồng Bạch Trùng Sát" (Đám ma đám cưới đụng nhau) trong truyền thuyết Mao Sơn, nếu không bị máu Thanh Long của hắn xung tán thì hậu quả khôn lường.

Sở dĩ nói vậy cũng là để trấn an tâm trạng Bàn Tử, xem ra Ma Cô nương nương này đạo hạnh không phải dạng vừa.

Có thể ở nơi hải ngoại xa xôi thế này khai tông lập phái, truyền thừa đến nay vẫn chưa đoạn tuyệt, cũng coi là nhân vật phong vân rồi.

Bàn Tử lúc này cũng hoàn hồn, nhìn sương trắng tan đi bốn phía, lẩm bẩm: "Chẳng lẽ vừa rồi nhìn thấy đều là ảo giác, không phải

thật?

Bà nội nó, dọa chết Bàn gia!" Sở Viễn cảm nhận hướng gió trong không khí, chỉ về hướng Tây Bắc nói: "Đi thôi, miệng gió ở phía Tây Bắc, qua đó xem sao." Thu dọn tâm tình, lên đường lần nữa, men theo hướng gió đi về phía Tây Bắc của thôn lạc.

Mười phút sau, họ đến trước một bến đò.

Dưới ánh trăng thảm đạm, tấm biển gỗ mục nát ở bến đò thấp thoáng một chữ "Độ" (Bến), cỏ dại mọc um tùm, che lấp dấu vết người qua lại năm xưa.

Mặt hồ trước bến đò trông không lớn nhưng lại bị bao phủ bởi một lớp sương mù mỏng, làm mờ tầm nhìn, không thấy được bờ bên kia.

Mấy chiếc bè trúc lẳng lặng trôi nổi trên mặt nước, trên bè đặt những cỗ quan tài đen sì, bề mặt quan tài loang lổ.

Trên mặt đất, mấy bức tượng Ma Cô thu nhỏ nằm rải rác tùy ý, bề mặt tượng đầy vết nứt, dung mạo vặn vẹo.

Đứng trước bến đò, Sở Viễn dường như cảm nhận được có đôi mắt đang nhìn chằm chằm mình từ trong bóng tối, còn chưa đến cổ mộ mà đã tà môn thế này.

Bàn Tử nuốt nước miếng, cẩn thận nhìn quanh.

Đổ đấu mười năm, mộ Ma Cô này xứng đáng là nơi khủng bố nhất gã từng gặp.

Nhìn chằm chằm vào màn sương trên mặt nước, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng sẽ có thứ không thể gọi tên trồi lên từ trong sương, kéo người ta xuống vực sâu vô tận.

Thấy Bàn Tử tâm thần bất ninh, Sở Viễn nghĩ ngợi rồi đưa Phát

Khâu Ấn cho Bàn Tử, khi gặp chuyện tà môn có thể hiệu lệnh chư tà lui tránh.

Nhìn Phát Khâu Ấn trong tay, có lẽ sức mạnh của bảo ấn khiến tâm trạng kinh hồn bạt vía của Bàn Tử lập tức bình tĩnh lại. "Tiểu Ca, cái Phát Khâu Ấn này nếu không khiến tà túy lui tránh thì làm thế nào?" Cầm Phát Khâu Ấn, Bàn Tử lo lắng hỏi, mình đâu phải Phát Khâu Trung Lang Tướng, có thể giá ngự nó không? "Lên thuyền đi, nếu tà túy không lui thì cậu tự mình khẩn trương mà lui đi!" Ngay lúc Bàn Tử mân mê Phát Khâu Ấn, Sở Viễn đã dọn ra một chiếc bè trúc, thấy Bàn Tử cau mày ủ dột bèn trêu chọc. "Đùa à, Bàn gia là người theo chủ nghĩa duy vật, bỏ chạy không phải phong cách của tôi!" Nói đến đây, Bàn Tử thu Phát Khâu Ấn lại, kiếm một cây sào trúc, nhảy phắt lên bè, đắc ý nhìn Sở Viễn.

Chương 213

Sở Viễn mặc kệ gã, sau khi lên bè trúc liền chống sào, chèo về phía trung tâm hồ, đó là trung tâm của màn sương trắng!

Hai người vừa lái bè vào trong sương mù, nghe thấy trên đỉnh đầu vang lên một tiếng sấm rền, dọa Bàn Tử kinh hãi nhìn lên trời. "Vãi chưởng, Tiểu Ca, mau nhìn kìa, trên trời có hai mặt trăng!

Tà môn thật, hai ta đây là đi vào động phủ của đại tiên nào rồi?" Bàn Tử giơ Phát Khâu Ấn lên, lớn tiếng nhắc Sở Viễn. "Ầm!" Lại một tiếng sấm rền, kỳ lạ là lại chẳng thấy đám mây đen nào, không có hơi ẩm trước mưa, cũng không có dấu hiệu mưa rơi.

Chỉ có hai mặt trăng tròn vành vạnh treo cao trên bầu trời đêm xa xăm, một sáng một tối, tương hỗ giao thoa, lấp lánh tỏa sáng.

Chết người hơn là Sở Viễn phát hiện bè trúc dưới chân lại đang xoay tròn tại chỗ, bất kể hắn chèo hướng nào cũng không ngừng xoay.

Sở Viễn lấy la bàn ra, chỉ thấy kim chỉ nam ở giữa la bàn quay tít không ngừng, không hề có dấu hiệu dừng lại. "Xem ra chúng ta tìm đúng chỗ rồi, nơi này hẳn là lối vào Quan Sơn.

Ở đây phong thủy tự thành một cõi, không khí trong lạnh ngoài nóng.

Khí hậu trong núi và ngoài núi hình thành sự đối lưu mạnh mới xuất hiện kỳ quan này, bố cục phong thủy này sánh ngang với Hiến Vương Thủy Long Vựng." Bàn Tử gật đầu ngu ngơ, gã nghe không hiểu, nhưng nghe ra là dãy núi nhìn thấy bên ngoài vừa rồi không phải Quan Sơn.

Theo ý Sở Viễn, Quan Sơn thật sự nằm trong động Ma Cô thần

tượng này, nhìn tình hình này rất có khả năng nằm ngay dưới nước.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử lập tức cảm thấy tê da đầu.

Ma Cô nương nương này quá tà môn, lại giấu cả một dãy núi thần kỳ dưới đáy nước.

Thấy Bàn Tử đoán được ý mình, Sở Viễn mới gật đầu, thế cục phong thủy này trong tàn bản "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật" có ghi chép: "Thập vạn hạn thiên lôi, song nguyệt ánh long quan, dẫn thủy lôi hóa sát, di sơn hình bổ khuyết", lợi dụng địa thế và ngũ hành hình thành bố cục đặc thù.

Sở Viễn càng thêm nghi ngờ, vị gọi là Ma Cô nương nương này hẳn cũng là một bậc thầy phong thủy hoặc cao nhân Đạo gia đến từ đất liền.

Trong lòng có suy đoán, Sở Viễn lấy ra một viên Tị Thủy Hoàn (thuốc nín thở dưới nước), giao cho Bàn Tử, lớn tiếng nói: "Bàn Tử, theo tôi xuống nước, tôi nghi ngờ Quan Sơn thật sự nằm dưới đáy hồ!" "Tõm!" Thấy Bàn Tử uống thuốc, Sở Viễn lao đầu xuống hồ, bọt nước tung tóe.

Bàn Tử đeo kính bảo hộ, bám sát phía sau, thầm nghĩ: Bàn gia lần này coi như tập dượt trước cho Nam Hải Quy Khư vậy.

Sau khi xuống đáy hồ, dưới tác dụng của thiên phú "Dạ Nhãn", Sở Viễn nhìn thấy rõ ràng sâu dưới đáy nước lại có một cái rãnh xi-phông (hồng hấp triều) nhỏ.

Vô số nước hồ như bị một sức mạnh nào đó hấp dẫn, khi đến gần rãnh nước liền bị hút vào trong, tuần hoàn qua lại.

Cảm ứng được Bàn Tử phía sau, Sở Viễn vội chỉ cho gã thấy rãnh nước, cơ thể mạnh mẽ tăng tốc, bơi về phía trung tâm dòng chảy.

Bàn Tử thấy thế chỉ biết nghiến răng, bám chặt sau lưng Sở Viễn.

Bàn gia coi như xả thân bồi quân tử vậy!

Khi hai người đến gần dòng chảy, đột nhiên cảm nhận được một lực hút cực mạnh, như bàn tay vô hình kéo hai người thẳng xuống dưới.

Thiên phú Dạ Nhãn của Sở Viễn phát huy đến cực hạn, phát hiện ngay trung tâm rãnh nước có một khe nứt, hắn biết đó là lối vào.

Nghĩ vậy, Sở Viễn kéo Bàn Tử, ra hiệu cho gã buông xuôi không kháng cự, cứ thế bị lực hút cuốn vào khe hở dưới đáy.

Lập tức, não bộ Bàn Tử truyền đến từng cơn choáng váng, sau đó là bóng tối vô tận. ... "Lạo xạo..." Bên tai không ngừng truyền đến tiếng lạo xạo, ồn ào khiến Bàn Tử nhíu mày, tâm phiền ý loạn, có để cho người ta ngủ không. "Mẹ kiếp, sáng sớm ngày ra đã cản thi à (dẫn xác chết), ồn ào không ngớt, phiền chết Bàn gia!" Chịu không nổi, Bàn Tử bật dậy, mở mắt trừng trừng nhìn xung quanh mắng lớn.

Lúc này, gã mới phát hiện mình lại đang nằm trong một cái hố đất, xung quanh bày biện mật thiết vô số quan tài lộn xộn! "Chẳng lẽ đây chính là Quan Sơn?" Nghĩ đến đây, Bàn Tử sợ toát mồ hôi lạnh, lúc này mới phản ứng lại mình đi cùng Sở Viễn thám hiểm mộ Ma Cô. "Tiểu Ca, cậu đâu rồi?" Nhìn bốn phía trống trải, Bàn Tử vội vàng hét lớn, trong lòng không khỏi hối hận, đầu óc nóng lên lại chạy đi đổ đấu. "Chi chi..." Ngay lúc Bàn Tử lớn tiếng tìm Sở Viễn, đột nhiên một tiếng bò trườn khe khẽ thu hút sự chú ý của gã.

Chỉ thấy một con nhện màu đỏ máu to bằng bàn tay bò ra từ một cỗ quan tài mục nát, sau đó bò về phía Bàn Tử.

Rút xẻng công binh tinh cương ra, Bàn Tử không do dự phang thẳng vào đầu con nhện, trong nháy mắt đập bẹp dí nó. "Phi, con nhện to bằng bàn tay, dọa ai chứ, Bàn gia từng thấy con nhện to bằng con bê rồi!" Nhìn xác nhện bất động, Bàn Tử khẽ nhổ nước bọt, gã đang

bực mình, đáng đời nó nộp mạng. "Chi chi..." Ngay khi Bàn Tử định quay người thì lại phát hiện hai ba con nhện nữa bò ra từ quan tài.

Còn chưa đợi gã lao lên phang xẻng, vô số nhện đỏ máu từ những cỗ quan tài mục nát chậm rãi tuôn ra.

Dưới ánh sáng ảm đạm, mắt chúng lóe lên u quang quỷ dị.

Chúng bò ra từng con từng con, động tác nhanh nhẹn mà chỉnh tề, phảng phất như chịu sự sai khiến của sức mạnh thần bí nào đó.

Rất nhanh, trước mặt Bàn Tử đã dày đặc nhện, không ngừng có nhện bò ra, nhanh chóng lan rộng bốn phía. "Đậu má!" Bàn Tử nhịn không được kinh hô, một nỗi sợ hãi hội chứng sợ lỗ (trypophobia) đột nhiên dâng lên trong lòng, cơ thể bất giác lùi lại. "Chi..." Đám nhện đỏ này dường như nhận được tín hiệu gì đó, như binh sĩ trên chiến trường đồng loạt phát động tổng tấn công về phía Bàn Tử. "Ái chà, tôi chạy!" Thấy cảnh tượng này, Bàn Tử quay đầu chạy thẳng.

Không giảng võ đức a, chơi hội đồng thì đánh đấm gì, chạy dọc theo hố đất Quan Sơn mà thoát thân!

Chạy được trăm mét, Bàn Tử nhìn quanh, da đầu tê dại ngay tức khắc.

Chỉ thấy trong hố đất phía trước bên trái gã đột nhiên xuất hiện vô số con nhện đỏ máu, bò kín mặt đất.

Ngay khi bước chân Bàn Tử chậm lại, một con nhện nhảy phắt lên vai gã, bị Bàn Tử nhanh tay lẹ mắt gạt xuống.

Nhưng càng nhiều nhện nối gót tới, bám sát phía sau gã.

Chỉ một lát sau, mấy cái hố đất xung quanh đều bị nhện lấp đầy.

Thấy tình hình này, nhịp tim Bàn Tử tăng vọt, hơi thở dồn dập, nỗi sợ hãi bao trùm lấy gã. "Ngồi xuống!" Ngay lúc Bàn Tử sắp tuyệt

vọng, một giọng nói như tiếng trời truyền vào tai gã, khiến gã kích động.

Là Sở Viễn! "Choang!" Thời khắc mấu chốt, Sở Viễn ném ống máu Thanh Long trong tay vào ngay phía trên đàn nhện đỏ, ống nghiệm vỡ tan.

Một dòng máu đỏ tươi bắn ra tứ phía, tạo thành một màn mưa máu rải lên người không ít con nhện. "Chi..." Lập tức, những con nhện dính máu như gặp phải độc dược kinh khủng, nhao nhao rít lên, tán loạn bỏ chạy ra bốn phía.

Nhìn đám nhện đỏ chạy tán loạn, Bàn Tử ngạc nhiên, sau đó quay lại nhìn phía sau, quả nhiên là Sở Viễn.

Đứng ở trên cao, sau khi thấy máu Thanh Long hiệu quả, nhân lúc đàn nhện chưa phản ứng lại, Sở Viễn trầm giọng nói với Bàn Tử: "Bàn Tử, theo tôi, phía Nam có manh mối!" Nghe Sở Viễn nói vậy, Bàn Tử không do dự bò lên hố đất, đi theo sau Sở Viễn, cái chỗ quỷ quái này gã không muốn ở lại thêm một giây nào.

Lúc này gã đã nhận ra đám nhện kia lai lịch thế nào, hẳn là Huyết Tri Chu (Nhện Máu), chuyên hút máu người để sống.

Chắc là do Quan Sơn này quan tài chất đống, thấp khí và tử khí quá nặng mới sinh ra nhiều quái vật tà môn như vậy.

Chương 214

Còn về nguồn gốc thứ máu thần bí kia, liên quan đến bí mật của Sở Viễn, Bàn Tử tuy nghi hoặc nhưng Sở Viễn không muốn nói thì gã cũng không để ý.

Ai mà chẳng có chút bí mật chứ!

Thấy Bàn Tử cắm đầu chạy, Sở Viễn cũng thở phào, sức mạnh huyết dịch này đến từ Hệ thống, đúng là khó giải thích với Bàn Tử.

Hai người chưa đi được bao xa, đám nhện máu phía sau lại rục rịch chuyển động, đi vòng qua vũng máu dưới đất, tăng tốc lao về phía hai người. "Đi mau!" Nghe động tĩnh phía sau, Sở Viễn vội quát khẽ, không cần quay đầu hắn cũng biết chắc chắn là nhện máu đi đường vòng đuổi tới.

Bàn Tử nghe tiếng, sắc mặt biến đổi, thu xẻng công binh lại, sải bước thật nhanh.

Mẹ kiếp, đám quái vật này đúng là dai như đỉa đói.

May là chạy chưa được bao xa, Sở Viễn đã dẫn Bàn Tử băng qua hố đất dưới chân, đến trước một tòa kiến trúc có vẻ ngoài bề thế.

Nhưng kỳ lạ là đám nhện máu khi đến gần kiến trúc lại đồng loạt dừng lại bên cạnh nền gạch màu xanh xám.

Sau đó, dường như nhận được chỉ thị thần bí nào đó, đám nhện máu rào rào như thủy triều nhanh chóng rút lui.

Sở Viễn nhìn đám nhện máu đi xa, bỗng ngồi xổm xuống, ngón tay quệt xuống đất đưa lên mũi ngửi. "Gạch nền xanh này chắc là được nung cùng bột hùng hoàng, có thể chống lại lũ độc trùng khủng khiếp này." Bàn Tử không hứng thú với việc nhện rút lui, thứ thực sự làm

gã hứng thú là tòa kiến trúc trước mắt, trông như một ngôi đạo quán.

Dưới mái hiên treo tấm biển "Ma Cô Mộ", cách bài trí bên ngoài, đặc biệt là bốn bức tượng thần trong sân, nhìn rất giống tượng Tứ Trị Công Tào của Đạo giáo: Trị Niên Thái Tuế, Trị Nguyệt Thái Tuế, Trị Nhật Thái Tuế và Trị Thời Thái Tuế.

Tứ Trị Thái Tuế có thể khảo sát công tội của quan dân, chưởng quản sổ công lao, đệ tấu sớ của nhân gian lên chư thần thiên đình, kiêm luôn vai trò thần hộ mệnh địa phương.

Cái mộ Ma Cô nho nhỏ này mà lại lấy Tứ Trị Thái Tuế làm người thủ lăng, xem ra là hy vọng sau khi thành tiên sẽ đạt được thần vị cao hơn! "Két két!" Ngay lúc Bàn Tử quan sát đình viện, cánh cửa đá ngay phía trước đột nhiên từ từ mở ra, lộ ra một khoảng không gian đen ngòm. "Tiểu Ca, kia là cái gì?" Cửa chính mộ Ma Cô đột nhiên mở khiến Bàn Tử giật thót.

Đột nhiên gã phát hiện giữa thất trong bóng tối dường như có đặt thứ gì đó? "Đi thôi, vào xem sao!" Sở Viễn gọi Bàn Tử một tiếng.

Từ xa hắn đã nhận ra trong thất có lẽ là một cơ quan tinh xảo, chỉ là nhìn không rõ là cái gì.

Hai người cũng là kẻ tài cao gan lớn, Sở Viễn rút Kim Cương Tán, Bàn Tử cầm xẻng công binh, nhìn nhau một cái rồi bước vào. "Rào rào ~~" Vào cửa chính mộ Ma Cô, Sở Viễn mới phát hiện đây là một đại điện rộng khoảng một trăm mét vuông, giữa đại điện là một tòa đình bát giác.

Trong đình đặt một cơ quan tinh xảo, bên trên là bốn chiếc đỉnh đồng niên đại cửu viễn tạo thành vật chứa nước.

Dưới cùng là một chiếc đỉnh đồng bốn chân dê lộn ngược hiếm thấy, bốn dòng nước không lớn không nhỏ chảy ra từ bốn cái sừng dê.

Mà phía dưới đỉnh đồng bốn dê đặt một chiếc đồng hồ bát giác, được bao quanh bởi một thùng gỗ chứa nước khổng lồ.

Nước trong thùng càng nhiều, đồng hồ cũng từ từ chuyển động, không biết đang tính toán thời gian gì. "Đây là đồng hồ nước (lậu khắc), công nghệ này chắc đã thất truyền mấy trăm năm rồi!" Đi quanh một vòng, Sở Viễn phát hiện cơ quan tinh mật này, lợi dụng đỉnh đồng trân quý như vậy hóa ra chỉ là thiết bị đếm ngược thời gian.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn không khỏi lắc đầu, vẫn là coi thường vị Ma Cô nương nương này, chịu chơi đến mức dùng đỉnh đồng làm đồng hồ. "Tiểu Ca, thứ này không phải là ghi lại thời gian xuất hiện dòng chảy xi-phông ở giữa hồ lúc nãy chứ?" Bàn Tử tính toán một hồi mới nhớ tới thời gian xuất hiện dòng chảy vừa rồi, theo gã thấy, có lẽ là chủ mộ để lại một con đường sống.

Sở Viễn nghe vậy gật đầu, bốn phía không có cơ quan rõ ràng nào khác, có lẽ Bàn Tử nói đúng.

Cúi đầu nhìn thời gian, Sở Viễn nói với Bàn Tử bên cạnh: "Bàn Tử, cậu đi xung quanh xem có manh mối gì không, chúng ta chỉ có hai tiếng, hai tiếng sau bắt buộc phải rút lui!" Thấy biểu cảm Sở Viễn nghiêm trọng, Bàn Tử gật đầu, vác xẻng công binh đi về phía bốn góc đạo quán.

Đây là không gian rộng hơn trăm mét, trừ cửa chính ra, hai bên tường gạch xanh, bức tường ở giữa phủ đầy những bức bích họa màu sắc rực rỡ. "Tiểu Ca, mau lại xem, bức bích họa này có chút thú vị!" Bàn Tử xem bích họa một hồi, không phát hiện gì mới gọi Sở Viễn lại.

Sở Viễn đi tới, quả nhiên là bức tranh dùng dược liệu đặc thù chống nước nghiền ra làm màu vẽ, khắc họa cuộc đời Ma Cô nương nương.

Chính giữa bức bích họa là chân dung một người phụ nữ, tay cầm phất trần, đầu đội mũ cao, sau lưng có công đức kim luân của đắc đạo cao nhân.

Hắn đoán không sai, người này có thể truyền thừa đạo Thần Bà, còn tinh thông phong thủy bí thuật, hẳn là một vị cao nhân Đạo gia tìm cầu đạo ở hải ngoại.

Trong lịch sử cổ đại từng xảy ra mấy đợt phong trào tìm tiên quy mô lớn, đều do đế vương quyền quý thời đó chủ đạo.

Những chuyện tương tự sau thời Hán Đường dần tan biến, trở thành truyền thuyết, không ngờ lại vẫn có người học người xưa ra nước ngoài tìm tiên hỏi đạo.

Xem ra vị Ma Cô nương nương này cũng là một cao nhân Đạo giáo si mê thành tiên hỏi đạo.

Nội dung bích họa trên tường chính là kể lại chuyện Ma Cô nương nương vượt biển tìm tiên, phát hiện ra động phủ Quan Sơn dưới nước ở nơi này.

Dựa vào một tay phong thủy bí thuật, Ma Cô nương nương có rất nhiều tín đồ tại địa phương, cho đến khi bà ta nhục thân thành tiên nhưng mãi vẫn chưa phi thăng.

Tín đồ nơi đây bèn xây cho bà ta ngôi miếu này, đời đời kiếp kiếp ở đây thủ lăng cho Ma Cô, bảo vệ nhục thân của bà! "Tiểu Ca, đây là hiến tế à?" Bàn Tử chỉ vào người phụ nữ nằm trên đài cao trong bích họa, vẻ mặt nghi ngờ hỏi, làm gã nhớ tới tế đàn Ma Quốc.

Sở Viễn khẽ gật đầu, trầm giọng nói: "Trần Hạt Tử trước đó có nhắc, tín chúng dựa vào việc hiến tế thiếu nữ cho Ma Cô, để đáp lễ Ma Cô sẽ hứa cho tín đồ tuổi thọ vô cùng vô tận!" "Trường sinh bất lão á!" Bàn Tử nghe đến đây cạn lời luôn: "Không phải chứ, sao mấy

cao nhân hiểu phong thủy đều muốn trường sinh bất lão thế, Hiến Vương cũng thế, Ma Cô này cũng thế." Nhìn biểu cảm của Bàn Tử, Sở Viễn liền biết suy nghĩ của gã.

Thông qua tàn bản "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật", Sở Viễn suy đoán phiên bản hoàn chỉnh của cuốn sách này rất có khả năng chính là một cuốn công pháp tu tiên.

Trong Quỷ Xuy Đăng, Trương Tam Liên Tử dốc hết tâm huyết viết cuốn sách này nhưng lại hủy đi một nửa, ông ta chỉ là một kẻ đổ đấu, có thể nghĩ đến an nguy của thiên hạ thương sinh mà hủy đi tâm huyết nửa đời người sao?

Ít nhất thì Sở Viễn không tin.

Biết được lai lịch của Ma Cô nương nương từ bức bích họa, thời gian gấp gáp, Sở Viễn cũng không nán lại lâu, đi thẳng về phía hậu viện miếu vũ.

Xuyên qua đường hầm hẹp dài, hai người đến một đình viện rộng rãi.

Điều quỷ dị là trong đình viện lại thoang thoảng mùi hương khói.

Bàn Tử cầm xẻng công binh, cẩn thận quan sát tứ phía, lúc này mới nhìn rõ tình hình trong viện.

Chỉ thấy sâu trong đình viện là một khám thờ Đạo gia khổng lồ, bên trong cung phụng tượng thần Ma Cô nương nương, gương mặt từ bi thiện mục.

Từng làn khói nhẹ nhàng bay lên trước tượng thần, lướt qua gương mặt tượng, dường như có thể cảm nhận được một tia hài lòng của vị thần này.

Sở Viễn biết đây hẳn là nơi cung phụng nhục thân Ma Cô nương nương.

Đạo gia nhục thân thành tiên chú trọng hai phương thức.

Một là tọa hang (ngồi trong chum), lấy đó làm trung tâm xây mộ, bảo vệ nhục thân, nhưng cách này thường thấy ở Phật gia hơn.

Đạo gia thường dùng cách cung phụng trong khám thờ, lấy nhục thân làm thần, tiến hành quỳ lạy cúng bái cầu phúc, coi đó là tu hành.

Phải biết nơi này là đáy hồ sâu trong vách núi, người thường không thể vào được, nhưng lại có người tế bái Ma Cô nương nương ở đây.

Nhìn Bàn Tử đang cảnh giác, Sở Viễn cũng tuần tra cả đình viện, không phát hiện chỗ nào có thể giấu người, ngoại trừ một nơi.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn nhìn về phía đài cao cách khám thờ không xa, trên đài có một chiếc quan quách đầy hoa văn trông cực kỳ đột ngột. "Cẩn thận chút, coi chừng cơ quan!" Nhắc nhở Bàn Tử một câu, Sở Viễn cẩn thận tiến lại gần quan quách trên đài cao.

Chương 215

Tức thì, một mùi máu tanh nồng nặc phả vào mặt.

Trong quan tài này có đồ vật!

Sắc mặt Sở Viễn hơi đổi, nhẹ nhàng rút Kim Cương Tán sau lưng ra, hai tay đẩy về phía trước, mở bung mặt dù bát quái đối diện với hướng quan quách. "Cộp cộp." Tán đao ở đầu Kim Cương Tán trong tay Sở Viễn gõ mạnh vào nắp quan tài, phát ra những tiếng thanh thúy.

Sưu, sưu, sưu.

Khi Bàn Tử tưởng không có cơ quan, một trận tiếng rít chói tai phá vỡ sự tịch mịch, vô số mũi tên như mưa bắn ra từ trong quan quách.

Sở Viễn ở gần quan quách nhất phản ứng cực nhanh, lập tức quát lớn: "Cẩn thận!" Đồng thời múa may Kim Cương Tán, di chuyển thân hình, che chắn Bàn Tử ra sau lưng mình, mặc cho mũi tên bắn vào Kim Cương Tán.

Là bí bảo của dòng Mạc Kim Hiệu Úy, mặt dù kiên cố vô cùng, nan dù làm bằng kim loại đặc biệt, lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

Mũi tên va mạnh vào Kim Cương Tán, phát ra tiếng "đinh đinh đang đang" dày đặc, như một bản giao hưởng kim loại kịch liệt.

Tuy vài mũi tên có lực xung kích cực lớn, nhưng đều bị Kim Cương Tán đỡ được hết, chỉ để lại những vệt xước mờ nhạt trên mặt dù.

Bàn Tử núp sau dù nhìn Kim Cương Tán xịn sò như vậy, hai mắt sáng rực.

Đợi chuyến đi Nam Hải kết thúc, nhất định phải chế tạo một cái y hệt mới được.

Nếu không thì có lỗi với phong phạm Mạc Kim Hiệu Úy chính tông của mình quá!

Trong ánh mắt hâm mộ của Bàn Tử, Kim Cương Tán vững vàng chịu đựng từng đợt mưa tên công kích, bảo vệ hai người chu toàn.

Kéo dài hai phút, mũi tên trong quan quách mới bắn hết, Sở Viễn đại khái đếm sơ, ít nhất cũng phải hơn một trăm mũi tên sắc bén.

Thấy cơ quan đã hết, Sở Viễn mới thu Kim Cương Tán lại.

Bàn Tử sau lưng hắn cũng ổn định tinh thần, ánh mắt quét nhanh qua quan quách.

Nhờ ánh đèn pin, Sở Viễn cũng phát hiện sự bất thường của quan quách, chỉ thấy xung quanh nó phân bố không ít lỗ thủng.

Xem ra đám mũi tên vừa rồi bắn ra từ những lỗ nhỏ này, nếu không có thần khí phòng ngự, người thường rất khó chống đỡ cấp độ công kích này.

Bàn Tử chủ động bước lên một bước, ánh mắt nóng rực nhìn quan quách, vẻ mặt nhiệt thiết nói: "Tiểu Ca, hướng Đông Nam ở đâu?

Tôi đi thắp nến!" Kéo Bàn Tử đang định xoay người lại, Sở Viễn chỉ vào hoa văn thần bí trên nền đá dưới chân, trầm giọng nói: "Không cần thắp nến, cái này căn bản không phải quan quách của mộ chủ, ngay cả nghi quan cũng không tính, đây hẳn là một cái tế đài!" Nghe Sở Viễn nói vậy, Bàn Tử đột nhiên linh quang lóe lên, nhớ tới hình ảnh hiến tế thiếu nữ trên bích họa lúc trước, trong lòng chợt lạnh lẽo.

Ma Cô nương nương này cầu trường sinh đến điên rồi, lại dám hiến tế người sống.

Cũng tại đảo San Hô Miếu này nhân văn lạc hậu, dễ bị cổ hoặc.

Hành vi này mà đặt ở thời bình mấy chục năm trước, cho dù Ma

Cô không muốn phi thăng, quan phương cũng sẽ tiễn bà ta một đoạn, mời đi "ăn kẹo đồng" ngay. "Rầm!" Sở Viễn dùng tán đao của Kim Cương Tán khẽ nạy, nắp quan quách dày nặng lộn vài vòng trên không trung rồi đập mạnh xuống đất.

Bàn Tử thấy thế thò đầu vào xem, lập tức nhíu mày.

Bên trong là một cái xác khô nữ giới dáng người nhỏ nhắn, đã hủ lạn nhiều năm.

Dùng tán đao gạt tay chân xác khô ra, Sở Viễn phát hiện từng vết thương nhỏ, nhìn qua là do bị rút hết máu trong cơ thể mà chết.

Thủ đoạn có thể nói là vô cùng tàn nhẫn, sánh ngang cảnh tượng Ma Quốc móc mắt hiến tế, vì cái gọi là trường sinh bất lão mà táng tận thiên lương.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn trực tiếp ra hiệu cho Bàn Tử lùi lại, lấy từ trong ba lô sau lưng ra một túi huyết tương y tế, đổ vào quan quách.

Theo dòng máu chảy vào trong quan quách, men theo hoa văn dưới đáy, nhanh chóng lan ra khắp hoa văn trên đài cao, từ từ lưu động.

Lúc này, Sở Viễn phát hiện mặt đất đài cao đều là loại hoa văn này, xem ra là một loại cơ quan cần máu tươi mới có thể khởi động. "Rắc rắc." Khi máu tươi men theo hoa văn phủ kín cả đài cao, tiếng cơ quan khởi động đột nhiên vang lên bên tai hai người.

Chỉ thấy khám thờ đặt tượng thần phát ra tiếng chấn động, bệ đá dưới tượng thần đột nhiên nứt ra, lộ ra một cửa hang sâu không thấy đáy. "Tranh thủ thời gian, tiếp tục tiến lên." Cơ quan đã bị phá giải, Sở Viễn bật đèn pin, đi về phía hang đá dưới bệ tượng thần, gọi Bàn Tử một tiếng rồi đi vào trong.

Đây là bậc thang đi xuống, đi đến cuối cầu thang là một gian cung điện ngầm rộng rãi, trên tường bốn phía khắc họa không ít bích họa.

Sở Viễn liếc qua một cái rồi không quan tâm nữa, vẽ toàn là mấy truyền thuyết Đạo gia thăng tiên, hắn không có chút hứng thú nào.

Tuy nhiên, cánh cửa lớn bằng đồng thau phía trước lại thu hút sự chú ý của Sở Viễn.

Trên cửa phân bố chi chít lỗ thủng.

Vị trí trung tâm còn có một cái Cửu Cung Cách (ô số Cửu Cung), xem ra chỉ có phá giải cơ quan trên cánh cửa này mới có thể tiến vào chủ mộ thất cuối cùng. "Tiểu Ca, đây là cơ quan trong phong thủy bí thuật sao?" Bàn Tử nhìn cả cánh cửa chi chít cơ quan, cả người tê dại.

Chắc chắn đây không phải là Thuật Cơ Quan (engineering)?

Ma Cô nương nương này rốt cuộc là thần thánh phương nào, trực tiếp tăng độ khó cho hai người quan sơn đổ đấu thế này.

Sở Viễn khẽ lắc đầu, kinh nghi bất định đáp: "Đây là một trong những thuật cơ quan cao thâm nhất của Đạo gia, Lục Giáp Bí Chúc Tỏa, dùng Bất Động Minh Vương Chú thiết lập sáu tầng khóa bí mật, tầng tầng liên động.

Một khi cơ quan mở ra, cục diện Cửu Cung sẽ biến hóa theo thời gian.

Một khi giải được một tầng khóa, có thể làm vị trí Sinh Môn dịch chuyển một cung.

Cho đến khi di chuyển Sinh Môn đến vị trí chính cung, cơ quan mới giải được.

Giải sáu lần, phàm là sai một tầng sẽ dẫn đến sập cả ngôi mộ." Bàn Tử nghe Sở Viễn giải thích xong thì đau đầu vô cùng.

Cửu Cung Bát Môn đơn giản hắn giải còn tốn sức, bây giờ còn đổi đề bài khó hơn.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử tự giác "tắt mic", lùi người về sau.

Lúc này không gây thêm phiền phức cho người khác chính là cống hiến lớn nhất của mình.

Sở Viễn thì từ từ đi về phía cửa đồng.

Lục Giáp Bí Chúc Tỏa này đổi lại là bất kỳ kẻ đổ đấu nào khác đến, chắc chắn sẽ phải tay trắng ra về.

Nhưng hắn thì khác, trong «Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật» không chỉ có truyền thừa đổ đấu, mà đại bộ phận kỳ môn dị thuật đều được ghi chép đơn giản trong sách, ví dụ như thuật cơ quan trứ danh nhất của Đạo gia này cũng có cách giải quyết.

Bước tới trước cửa, liếc nhìn ô Cửu Cung ở giữa, Sở Viễn đặt trọng tâm tầm mắt vào các lỗ trống trên hai cánh cửa trái phải.

Chỉ có hai cánh cửa, mỗi bên có ba ổ khóa to bằng hạt trân châu, chính là sáu mắt khóa của Lục Giáp Bí Chúc Tỏa, tương ứng với Lục Giáp Thần.

Phân biệt là Giáp Tý tỏa, Giáp Tuất tỏa, Giáp Thân tỏa, Giáp Ngọ tỏa, Giáp Thìn tỏa và Giáp Dần tỏa.

Chỉ cần căn cứ vào ngũ hành thuộc tính, tìm ra sáu cung tương ứng với sáu mắt khóa, sẽ biết được Bát Môn trong Kỳ Môn Độn Giáp, thông qua cung vị tương ứng của Bát Môn mà di chuyển.

Cuối cùng khiến Sinh Môn chuyển dời đến vị trí trung cung trong Cửu Cung Cách, Lục Giáp Bí Chúc Tỏa mới hoàn toàn giải khai, mở ra cửa lớn chủ mộ thất.

Đây là một cơ quan tam liên hoàn, một vòng khấu một vòng, chỉ cần sai một lần, toàn bàn đều thua!

Nghĩ đến đây, Sở Viễn hít sâu một hơi, thả lỏng bản thân, từ từ

nhắm hai mắt lại, trong đầu nhanh chóng lướt qua Lục Giáp Bí Chúc Tỏa.

Chương 216

"Phải dùng Bất Động Minh Vương Chú, phối hợp ngũ hành thuộc tính, tìm ra cung vị tương ứng với khóa Lục Giáp mới có thể di chuyển Cửu Cung Cách!" Xác nhận xong tư duy trong đầu, Sở Viễn đột ngột mở mắt, ánh mắt nhìn chằm chằm vào ba mắt khóa trên cánh cửa đồng bên phải. "Giáp Tý tỏa thuộc Thủy, ứng với Khảm cung; Giáp Ngọ tỏa thuộc Hỏa, ứng với Ly cung; Giáp Tuất tỏa thuộc Kim, ứng với Càn cung." Sau khi tính toán các bước giải khóa, tay phải Sở Viễn vươn ra hai ngón, dùng phương thức vận lực của Phát Khâu Chỉ, đâm mạnh vào Giáp Tý tỏa ở hướng chính Bắc. "Cạch!" Theo ngón tay Phát Khâu xoay thuận chiều kim đồng hồ một cái, Giáp Tý tỏa lập tức được giải khai, Lục Giáp Bí Chúc Tỏa trên cửa lớn bắt đầu chậm rãi vận chuyển. "Giáp Ngọ tỏa, Ly cung hữu tam." Phát Khâu Chỉ nhanh chóng tiến vào vị trí Ly cung của Giáp Ngọ tỏa, xoay ba lần.

Theo tiếng "cạch" của cơ quan, Sinh Môn của Cửu Cung Cách di chuyển một bước.

Trong không gian hạn hẹp trước cửa lớn, Sở Viễn lợi dụng thân pháp linh hoạt xoay chuyển, trong vòng một phút đã lần lượt giải khai khóa Lục Giáp.

Cuối cùng, dưới ánh mắt chăm chú đầy căng thẳng của Bàn Tử, Sinh Môn của Cửu Cung Cách giữa cửa lớn từ từ di chuyển vào vị trí trung cung.

Cơ quan bí thuật Đạo gia Lục Giáp Bí Chúc Tỏa, bị Sở Viễn phá giải!

Ầm!

Sau khi cơ quan bị phá, cửa đồng đột nhiên phát ra chấn động kịch liệt, rồi từ từ mở ra vào trong, lộ ra không gian sau cửa.

Một luồng khói bụi đen kịt như hồng thủy mãnh thú lao về phía Sở Viễn, dù thân thể cường đại như hắn cũng không kìm được phải lùi lại vài bước.

Vốn còn định tra xét tình hình mộ thất sau cửa, Bàn Tử thấy thế vội vàng dừng bước, kinh nghi bất định nhìn khói đen giữa không trung.

Hy vọng thứ này sẽ không lại là loại côn trùng thiên kỳ bách quái nào đó biến thành.

Hồi lâu sau, khói đen nồng nặc dần tan đi, một tia sáng rõ ràng từ trong mộ thất truyền tới, lập tức thu hút ánh mắt hai người.

Chỉ thấy từng luồng ánh sáng vàng rực rỡ chiếu sáng mộ thất tăm tối, phóng mắt nhìn vào, trong mộ thất lại đầy ắp vàng bạc châu báu. "Oa, phát tài rồi!" Ngay lúc Sở Viễn đang nghi hoặc, Bàn Tử đột nhiên kinh hô một tiếng, thần tình kích động lao vào, cười ngây ngô với chiếc chuông vàng cao bằng nửa người.

Ánh sáng chói lọi của vàng thật nhu hòa, Bàn Tử như đang nhìn tuyệt thế mỹ nhân, mặt mày hớn hở vuốt ve thỏi vàng. "Ha ha, đều là của tôi, Ma Cô nương nương đúng là thần nhân a!" Bàn Tử lúc này mới phát hiện mộ thất sau cửa cư nhiên nằm trên một ngọn núi, không gian to lớn chất đầy vàng bạc châu báu rực rỡ muôn màu.

Đừng nói là Bàn Tử, chính Sở Viễn nhìn thấy cảnh tượng này, cả người cũng kinh ngạc.

Ma Cô đạo nhân làm sao trong vỏn vẹn mấy chục năm, tại cái đảo nhỏ hoang vắng thế này, lại có thể tích cóp được nhiều vàng bạc châu báu đến vậy?

Thật không thể tin nổi.

Bước vào mộ thất, Sở Viễn quét mắt nhìn quanh, hắn cứ cảm thấy có chỗ nào đó không ổn, nhất là gian mộ thất này quá khác thường!

Nơi này đâu giống mộ thất, rõ ràng là một tòa núi vàng biển bạc thu nhỏ, nhưng Sở Viễn không nhìn ra chút khí thế phú lệ đường hoàng nào.

Ngược lại, trên những núi vàng núi bạc này tản ra tử khí vi nhược, không giống vật của phàm nhân.

Chẳng lẽ mình rơi vào ảo cảnh?

Nghĩ đến đây, Sở Viễn lấy ra một ống Thanh Long Huyết, đổ vài giọt bôi lên trán, tức thì một luồng khí mát lạnh đi vào não bộ.

Đầu Sở Viễn như chịu một cú đấm mạnh, núi vàng núi bạc chói lọi như mộng như ảo bắt đầu từ từ tan biến.

Ánh sáng rực rỡ xung quanh bắt đầu trở nên ảm đạm, Sở Viễn hít sâu một hơi, một mùi hủ bại xộc vào mặt.

Điều này khiến thần trí Sở Viễn trong nháy mắt tỉnh táo vài phần, lắc lắc cái đầu hơi đau, hắn mới phát hiện làm gì có núi vàng núi bạc nào.

Phía sau cơ quan Lục Giáp Bí Chúc Tỏa lại là một vùng phế tích, một cái cây kình thiên cự thụ cách đó không xa khiến Sở Viễn nhìn mà lòng thắt lại.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn sải bước đi về phía Bàn Tử, giờ phút này tên béo kia đang ôm một cái rễ cây mục nát mà hôn lấy hôn để, trên mặt còn treo nụ cười ngây ngô!

Lắc đầu, Sở Viễn đưa tay chấm một giọt Thanh Long Huyết lên

ấn đường của hắn, Bàn Tử lập tức yên tĩnh lại, mí mắt nặng trĩu nhắm chặt.

Hơn mười giây sau, Bàn Tử mới từ từ mở mắt, khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cả người hắn trong nháy mắt tỉnh táo lại. "Không phải chứ, vàng của Bàn gia đâu?

Vãi, mùi gì thế này, thối quá!" Bàn Tử vốn còn định hỏi tung tích đống vàng, ai ngờ vừa mở miệng thì một mùi hôi thối khó ngửi truyền đến, khiến bụng dạ hắn cuộn trào.

Khum lưng nôn khan không ngừng.

Nói thừa, ôm khúc gỗ mục mà gặm, có thể không thối sao?

Sở Viễn không khỏi cảm thấy may mắn, may mà mình không bị vàng làm mờ mắt, nếu không thì mất mặt rồi.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, rốt cuộc là yêu ma quỷ quái gì mà lại có huyễn thuật mạnh đến thế, ngay cả Thanh Long Huyết cũng suýt trúng chiêu.

Sở Viễn vừa nghĩ đến hình ảnh núi vàng núi bạc chấn động và cảnh tượng sống động như thật trong ảo cảnh vừa rồi, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Trong hoàn cảnh này, nếu muốn ám toán mình, dù thủ đoạn có cao đến đâu cũng sẽ bị đối phương chơi chết, trừ khi đối phương không thể ám toán.

Từ từ ngẩng đầu, Sở Viễn nhìn về phía cây cổ thụ tham thiên cách đó không xa, ánh mắt rơi vào bộ rễ phát triển dị thường, bàn căn thác tiết (rễ cây cuộn vào nhau) của nó. "Keng!" Sở Viễn từ từ rút Hắc Kim Cổ Đao ra, hắn có một loại dự cảm, cây cổ thụ trước mắt này có cổ quái rất lớn.

Thấy động tác này của hắn, Bàn Tử từ trong ảo cảnh cũng hiểu ra,

hít sâu một hơi, cầm ngang xẻng công binh trước ngực, đi tới.

Gật đầu nhẹ với Bàn Tử, Sở Viễn cẩn thận tiến lại gần cổ thụ.

Cây cổ thụ này lẳng lặng đứng sừng sững, trông cao mười mấy mét.

Toàn thân nó tỏa ra khí tức mục nát và quỷ dị, mùi vị này khiến trong lòng Sở Viễn rất khó chịu.

Phần gốc cây cổ thụ dường như mọc liền với ngọn núi phía sau, nhìn rất ung thũng, vô số rễ cây đan xen rải rác. "Sột soạt!" Dường như nghe thấy tiếng động, Sở Viễn dùng trường đao nhẹ nhàng gạt rễ cây ra, lộ ra lớp vỏ cây khô khốc.

Quỷ dị là dưới lớp vỏ cây lại tựa như có vật sống, đang từ từ phập phồng!

Sở Viễn nheo mắt, tay phải khẽ vung, phong đao sắc bén trong nháy mắt rạch rách vỏ cây, lộ ra một hốc cây không lớn không nhỏ.

Đột nhiên, một khuôn mặt người sắc mặt âm sâm trắng bệch xuất hiện trong hốc cây, hai mắt trắng dã, dung nhan vặn vẹo, môi run rẩy.

Hiển nhiên người này còn chút hơi tàn, dường như cảm ứng được Sở Viễn, môi mấp máy, muốn nói gì đó với Sở Viễn! "Vãi, cái thứ quỷ gì thế này?" Khác với vẻ mặt không đổi sắc của Sở Viễn, Bàn Tử nhìn thấy bộ dạng quỷ quái này thì sợ tới mức hét toáng lên.

Thấy thảm trạng này, Sở Viễn vung trường đao trực tiếp chém mạnh vào rễ cây.

Đột nhiên một cái xúc tu thô to mọc đầy gai ngược lao tới, đánh mạnh về phía Sở Viễn, tốc độ nhanh như sao băng. "Phập!" Một ánh hàn quang lóe lên, Hắc Kim Cổ Đao trực tiếp chém đứt xúc tu, rơi xuống đất, vậy mà nó vẫn không ngừng co giật, còn bốc lên máu đen. "Phập!" Bị chém đứt rễ cây giống như kích hoạt tín hiệu gì đó, rễ cây

cổ thụ đột nhiên rung động, vô số rễ cây vặn vẹo loạn vũ.

Trên mặt đất chúng lan tràn tứ ý, phảng phất đều có sinh mệnh, nhao nhao nhúc nhích, điên cuồng lao về phía Sở Viễn và Bàn Tử! "Chạy mau, thụ yêu tới rồi!" Bàn Tử thấy thế múa may xẻng công binh, đỡ đòn rễ cây bay tới, vừa đánh vừa lùi về phía cửa lớn, còn không quên nhắc nhở Sở Viễn.

Sở Viễn cầm Hắc Kim Cổ Đao không lùi mà tiến, vung đao chém thẳng vào xúc tu đang lao tới, chỉ thấy ánh đao lẫm liệt, hàn khí bức người.

Chương 217

Xúc tu cổ thụ bị đứt nhưng vẫn không hề sợ hãi, mấy cái xúc tu cùng ùa lên tấn công hắn.

Sở Viễn cũng không ngán, liên tục chém ba nhát vào xúc tu.

Nhát sau nhanh hơn nhát trước, như hành vân lưu thủy, không chút ngập ngừng, nhất thời trên mặt đất xúc tu bị cắt đứt vương vãi khắp nơi.

Mùi máu tanh hôi thối bao quanh người Sở Viễn, tụ mà không tan, có thể thấy đám xúc tu này đã bị trường đao của Sở Viễn trọng thương. "Róc rách." Theo xúc tu đứt đoạn ngày càng nhiều, máu chảy ra cũng dần nhiều, Sở Viễn rõ ràng cảm giác xúc tu vây quanh mình đã ít đi không ít.

Hắn trong lòng khẽ động, xem ra cây cổ thụ này sinh tồn nhờ vào việc thôn phệ máu trong cơ thể người, sai khiến rễ cây cũng là dựa vào máu.

Cây biết hút máu, lần đầu tiên Sở Viễn gặp, cũng không biết quái thụ này là giống gì, xem ra phải trèo lên cây một chuyến mới được.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn nheo mắt, thông qua bước chân linh hoạt di chuyển, biến đổi thân hình và vị trí, di bộ hoán hình đột kích.

Nhìn thấy thân tư Sở Viễn như quỷ mị, linh hoạt xuyên qua phạm vi công kích của xúc tu cổ thụ, Bàn Tử ở bên cạnh trực tiếp nhìn đến ngây người.

Sở Viễn tên này còn là người không?

Tố chất thân thể sao lại tốt đến thế! "Vù!" Cổ thụ dường như phát hiện mục đích của Sở Viễn, vung xúc tu rễ cây như roi thép rít gió lao

tới, nơi đi qua tiếng gió phần phật.

Sở Viễn ánh mắt ngưng trọng, ngay khoảnh khắc xúc tu sắp chạm vào hắn, nghiêng người né tránh, chuẩn xác tránh thoát đòn đánh sắc bén.

Hắn mượn quán tính né tránh, thuận thế vung Hắc Kim Cổ Đao, ánh đao lóe lên như một tia chớp đen bổ vào một cái xúc tu.

Chỉ nghe "phập" một tiếng, lưỡi sắc nhập thể, xúc tu cổ thụ lại bị chém xuống một đoạn lớn, máu tươi đỏ lòm bắn ra tung tóe.

Dù vậy, cổ thụ cũng không hề lui bước, ngược lại càng điên cuồng công kích, vô số xúc tu từ bốn phương tám hướng cuốn tới.

Dường như che khuất bầu trời, ở giữa không trung tạp loạn nhưng không rối loạn mà ùa tới, ý đồ vây khốn Sở Viễn, dồn hắn vào chỗ chết.

Đối mặt với chiến thuật "đánh hội đồng" của cổ thụ, Sở Viễn lại lâm nguy không sợ, mũi chân điểm nhẹ, nhảy nhót đằng na giữa đám rễ cây chằng chịt phức tạp.

Hắc Kim Cổ Đao trong tay hắn trên dưới tung bay, mỗi lần vung lên đều mang theo sức mạnh to lớn, liên tục chém đứt rễ cây xúc tu tới gần.

Mắt thấy xúc tu vây lại càng lúc càng nhiều, Sở Viễn nhanh chóng xoay người, mượn quán tính thuận thế vung đao, như gió thu quét lá vàng.

Trong sát na, phong đao sắc bén thế mà chém đứt toàn bộ xúc tu rễ cây trong phạm vi hai mét quanh người hắn!

Nhân lúc cổ thụ còn chưa phản ứng lại, Sở Viễn sải bước, đạp lên phiến đá xanh phi thân nhảy một cái, hai tay nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao.

Dồn toàn bộ sức mạnh toàn thân, tựa như Lực Phách Hoa Sơn, mạnh mẽ bổ xuống, Hắc Kim Cổ Đao cắm sâu vào thân cổ thụ. "Chi chi chi chi!" Cổ thụ ăn đau, cả thân thể kịch liệt vặn vẹo, kéo theo cả đất đai, núi đá xung quanh thân cây cũng chấn động theo.

Thấy tình hình này, trong mắt Sở Viễn lóe lên, dùng sức rút cổ đao ra, nhảy vài cái thoát khỏi phạm vi công kích của cổ thụ, tạm tránh mũi nhọn.

Sau đó hai mắt cảnh giác nhìn chằm chằm cây cổ thụ tham thiên trước mắt, loáng thoáng hắn dường như nghe thấy bên tai truyền đến một tiếng kêu gào thê lương.

Từng dòng máu hôi thối từ miệng vết thương trên thân cổ thụ róc rách chảy ra, lan tràn đến phạm vi rễ cây. "Phụt!

Phụt!!" Đột nhiên, từng trận khói trắng từ trên người cổ thụ phun ra, từ từ khuếch tán ra xung quanh thân cây. "Vãi, Tiểu Ca, mau nhìn, cổ thụ biến thân, thứ này sẽ không phải là Ô Đầu Tiên Chi thành tinh đấy chứ?" Ngay lúc Sở Viễn đang chú ý khói trắng ùa tới, đột nhiên nghe thấy tiếng nhắc nhở của Bàn Tử phía sau, ngẩng đầu nhìn lên, lập tức sững sờ. "Đây là thứ gì?" Sở Viễn nhìn cổ thụ trước mắt thay đổi hình dạng, tức thì một luồng khí lạnh từ trong lòng dâng lên, thực sự là quá quỷ dị.

Trong lúc phun khói trắng, cả bộ dáng cổ thụ đều biến hóa, trên đầu có một cái hoa quan (mào hoa) hoa lệ nhưng lại toát ra vẻ quỷ dị.

Dưới hoa quan, cứ cách vài mét lại có một hoa quan nhỏ, do màu sắc sặc sỡ nhưng lại tản ra ánh sáng yêu dị tạo thành.

Chỉ thấy mấy cái hoa quan cỡ nhỏ này khẽ run động, phun ra từng tia sương trắng.

Mỗi khi có gió thổi qua, hoa quan liền phát ra một trận tiếng ong

ong trầm thấp, như thể quái vật đang phát ra tiếng cười tà ác. "Đây là Nhục Đậu Khấu, bảo dược trong miệng Trần Hạt Tử, cái thứ này sống ít nhất cũng ngàn năm rồi." Dù là Sở Viễn luôn trấn định tự nhược, nhìn thấy cây Nhục Đậu Khấu khổng lồ trước mắt cũng nhịn không được muốn chửi thề với Trần Hạt Tử!

Đối mặt với thi thể ở rễ cây Nhục Đậu Khấu, máu tươi chảy xuôi trên thân thể nó, Sở Viễn sao lại không nghĩ ra lai lịch của quan sơn này.

Là sân nhà của Nhục Đậu Khấu, trong ngôi mộ thất hôn ám này, Nhục Đậu Khấu bám rễ chắc chắn vào đại địa, hấp thụ dưỡng phân chưa biết tên.

Nhìn Nhục Đậu Khấu thân thể loạn chiến, Sở Viễn rốt cuộc cũng biết bí mật Ma Cô nương nương nhục thân thành thánh rồi, đám người này đều là kẻ điên!

Tuy nhiên, cũng may cây Nhục Đậu Khấu này tuy có vài phần linh tuệ, nhưng không thể di chuyển, vậy thì dễ đối phó rồi. "Tiểu Ca, tránh ra, Bàn gia ta cho một mồi lửa, thiêu thứ này!" Ngay lúc Sở Viễn đang suy tư xử lý thế nào, Bàn Tử không biết từ lúc nào đã châm hai cây đuốc, ném mạnh vào người Nhục Đậu Khấu.

Mắt Sở Viễn đột nhiên sáng lên, lui về phía sau, lấy từ ba lô hệ thống ra một can xăng, phấn lực ném tới, dầu trợ thế lửa. "Bùng!" Cây Nhục Đậu Khấu khổng lồ toàn thân bốc lên ngọn lửa hừng hực, ngọn lửa dưới sự trợ lực của xăng nhanh chóng thôn phệ cả thân cây Nhục Đậu Khấu.

Lửa liếm tứ ý thôn phệ cành cây thô to, phát ra tiếng đùng đoàng, Sở Viễn dường như nghe thấy tiếng rên rỉ đau đớn của nó.

Nhiệt độ cao hừng hực khiến không khí trong mộ thất đều vặn vẹo, hình thành từng luồng sóng nhiệt quỷ dị.

Bàn Tử đã hoàn toàn lùi đến cửa vào của đại môn, mắt trừng khẩu ngốc nhìn ngọn lửa hừng hực trước mắt: Đây là do mình làm sao? "Đi thôi, nơi tàng phong tụ khí tốt đẹp, bị người ta ác ý cải tạo thành nơi chứa chất dơ bẩn, một trận đại hỏa cũng coi như là giải thoát." Sở Viễn nhìn khói đặc cuồn cuộn bốc lên trong mộ thất, thần sắc trong mắt phức tạp.

Ma Cô nương nương này cũng coi như là đắc đạo Toàn Chân.

Không ngờ gặp phải cây Nhục Đậu Khấu biến dị này, cứ chìm đắm trong ảo cảnh thành tiên do Nhục Đậu Khấu dệt nên, thậm chí còn kéo cả dân làng xung quanh vào ảo cảnh.

Thế mới có chuyện Ma Cô nhục thân thành thánh, tín chúng thông qua hình thức tế tự có thể nhận được thọ mệnh vô tận mà Ma Cô nương nương ban lại.

Tin tức càng truyền càng xa, quần chúng vô tri nhao nhao liệt vách núi Loạn Táng (bãi tha ma) thành nơi an táng linh hồn, bắt chước thần tích Ma Cô nhục thân thành thánh.

Nào biết những thi thể táng dưới vách núi Loạn Táng này bị hệ thống rễ mạnh mẽ của Nhục Đậu Khấu lần lượt vận chuyển vào trong mộ thất, trở thành dưỡng liệu cho nó trưởng thành.

Dưới sự tẩm bổ của âm khí từ vô số thi cốt, Nhục Đậu Khấu càng lớn càng to, cuối cùng biến thành bộ dạng như bây giờ.

Có lẽ mấy chục năm trước Ma Cô mới đến nơi này, phát hiện phong thủy "Song Long Ánh Quan", tìm được cây Nhục Đậu Khấu biến dị.

Định là có ý muốn lợi dụng Nhục Đậu Khấu để thành tiên, lại không ngờ cuối cùng ngược lại bị đối phương thôn phệ, cơ quan tính toán tường tận, lại chết oan nơi đất khách!

Nhìn thời gian, Sở Viễn biết thời gian Hồng Hấp Triều (thủy triều xi phông) sắp đến, gọi Bàn Tử một tiếng, chuẩn bị rút lui khỏi mộ Ma Cô.

Ầm!

Dưới sự thiêu đốt liên tục của lửa mạnh, thân thể Nhục Đậu Khấu trở nên thúy nhược (giòn yếu) không chịu nổi, xuất hiện từng vết nứt, lung lay sắp đổ.

Cuối cùng, trong một trận tiếng nổ lớn đùng đoàng, thân thể thô to của nó ầm ầm đổ xuống, dấy lên một mảnh bụi đất.

Ngôi mộ cổ Ma Cô nương nương từng phong quang một thời, dưới sự tàn phá vô tình của đại hỏa, chìm vào trong biển lửa.

Khi Sở Viễn và Bàn Tử chạy đến tiền sảnh mộ thất, thiết bị lậu khắc (đồng hồ nước) trang trí đã sắp hết, nước trên mặt đất đã ngập đến bắp chân.

Chương 218

Theo nước hồ không ngừng tràn vào, mực nước trong mộ thất cũng không ngừng dâng cao, Sở Viễn đưa cho Bàn Tử một viên Bế Khí Hoàn.

Bàn Tử lúc này tim đập nhanh kịch liệt, trên trán toát ra mồ hôi hột, lực hút cực lớn sinh ra từ nghịch hướng Hồng Hấp Triều tạo thành lực thôn phệ mạnh mẽ.

Một khi thao tác không cẩn thận, nhẹ thì rách cơ, nặng thì nguy hiểm tính mạng.

Ngay lúc Bàn Tử bó tay hết cách, Sở Viễn không biết tìm đâu ra hai cỗ quan tài bảo quản hoàn hảo, nổi trên mặt nước. "Bàn Tử, cậu vào trước đi, tôi đẩy cậu đi!" Bàn Tử rất rõ sự mạnh mẽ của Sở Viễn vượt xa tưởng tượng của mình, sau khi hơi do dự vẫn chui vào trong quan tài, nằm xuống. "Vù vù!" Sở Viễn chăm chú nhìn nước hồ bốn phía, lúc này mực nước đã tăng nhanh mắt thường có thể thấy được, rất nhanh đã ngập qua đỉnh đầu hắn.

Bỗng nhiên, nước hồ quanh Sở Viễn như cự thú hung hãn hội tụ về trung tâm, hình thành một cái xoáy nước khổng lồ.

Lực hút mạnh mẽ của Hồng Hấp Triều lôi kéo Sở Viễn không ngừng lại gần trung tâm, Bàn Tử trong quan tài cũng cảm thấy từng trận xóc nảy.

Theo nước hồ không ngừng hội tụ, sức mạnh của xoáy nước ngày càng lớn.

Dựa vào Thủy Tiêu Lục Nghệ, Sở Viễn ở trong nước như đi trên đất bằng.

Ngược lại Bàn Tử trong quan tài cảm giác như đang ở trong một cơn bão đáng sợ, thậm chí hô hấp trở nên dồn dập.

Vừa nghĩ đến mộ Ma Cô này chả vớt được cái gì, còn chịu biết bao nhiêu tội, ăn bao nhiêu khổ, Bàn Tử lại thấy chua xót.

Khi Bàn Tử đang âm thầm đau lòng, uy lực Hồng Hấp Triều rốt cuộc đạt đến đỉnh điểm, nước hồ như lũ vỡ đê gào thét lao về phía trung tâm.

Sở Viễn lấy hết sức bình sinh, thả lỏng cơ thể, cả người phảng phất như cá chuồn (phi ngư) dưới nước, đẩy quan tài nhanh chóng bơi về phía Hồng Hấp Triều.

Chính là Phi Ngư Quán trong Thủy Tiêu Lục Nghệ, giúp cơ thể mô phỏng cá chuồn có thể tự do bơi lội dưới nước, tốc độ nhanh như cá chuồn.

Khoảng cách đến Hồng Hấp Triều càng lúc càng gần, Sở Viễn cảm giác lực ly tâm bên người càng ngày càng lớn, khoảng cách với mộ Ma Cô cũng càng ngày càng xa.

Cũng không biết theo dòng nước bay lên bao cao, Sở Viễn ẩn ẩn lại nhìn thấy khe hở hẹp dài kia, mạnh mẽ dùng sức đẩy quan tài vào. "Tõm!" Phản lực (lực đẩy Ác-si-mét) cực lớn dưới đáy nước không ngừng chèn ép Sở Viễn, cuối cùng quan tài mà Sở Viễn và Bàn Tử ẩn nấp cùng nhau nổi lên mặt nước. "Phù, suýt chút nữa nghẹn chết tôi!" Cảm nhận không khí tươi mới bên ngoài quan tài, Bàn Tử mạnh mẽ đẩy nắp quan tài ra, cả người ngồi bật dậy, không ngừng quan sát xung quanh.

Đợi hắn nhìn thấy hai vầng trăng nhàn nhạt trên đỉnh đầu, lập tức thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng đại nạn không chết, quay lại mặt hồ. "Không phải chứ, Tiểu Ca đâu?

Tiểu Ca!" Bám vào mép quan tài, Bàn Tử run rẩy lấy đèn pin ra, chiếu xung quanh lại không phát hiện gì, gấp đến mức hắn hét lớn.

Mặt hồ to lớn phẳng phất chìm vào sự chết chóc, chỉ có tiếng vang trống rỗng của Bàn Tử, không thấy bóng dáng người khác đâu. "Đừng hét nữa, đi lấy đồ chút thôi!" "Cạch" một tiếng, một vật phẩm bị Sở Viễn tùy tay ném vào trong quan tài, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Bàn Tử nhìn thấy Sở Viễn, lập tức thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới có rảnh kiểm tra thứ Sở Viễn ném vào, thế mà là một khối cổ ngọc to bằng chậu rửa mặt!

Hơi nheo mắt, Bàn Tử ngắm nghía khối cổ ngọc này, càng nhìn càng thấy quen mắt, đột nhiên nhớ ra gì đó, kinh hô: "Á đù, đây không phải khối cổ ngọc Bài Vũ đưa sao?

Cái này sửa xong lúc nào vậy!" Nhìn cổ ngọc hoàn chỉnh không sứt mẻ, Bàn Tử tặc lưỡi lấy làm lạ, còn đừng nói, công nghệ sửa chữa này đúng là đỉnh cấp, không nhìn ra vết nứt vỡ.

Sở Viễn trèo lên quan tài, liếc Bàn Tử nhàn nhạt nói: "Nói nhảm gì thế?

Cái này lấy từ trên cửa lớn chủ mộ thất mộ Ma Cô, có lẽ hữu dụng, cứ mang theo!" Nhìn bộ dạng khinh miêu đạm tả của Sở Viễn, Bàn Tử tức đến mức vỗ đùi đen đét, trong lòng hối hận không thôi, sao mình lại không nghĩ ra nhỉ.

Cho dù không lấy khối ngọc này, chỉ riêng sáu cái khóa cổ tạo hình độc đáo trên cửa đồng kia, bộ đồ đổ đấu này cũng coi như kiếm đủ vốn.

Đáng tiếc, trên đời này không có thuốc hối hận! ...

Ra khỏi vách núi Loạn Táng, hai người cuối cùng cũng về đến xe trước khi mặt trời mọc, đợi chạy về khách sạn thì trời đã sáng rõ.

Bài Vũ vẻ mặt ngạc nhiên nhìn hai người nhếch nhác, kinh nghi bất định nói: "Sở tiên sinh, Vương tiên sinh, hai người thế này là?" Thì ra Bài Vũ mất một ngày thời gian, cuối cùng cũng tìm được người lái thuyền phù hợp yêu cầu của Sở Viễn, nên mới sáng sớm đã đến báo cáo.

Lại không ngờ, đến sớm vừa tới khách sạn đã thấy bộ dạng này của hai người Sở Viễn, lập tức cảm thấy có chút kinh ngạc.

Dù sao trong mắt ông ta, đám người Sở Viễn đều là đại lão trong nghề, bất kể thân thủ hay kiến thức đều là nhân vật nhất đẳng.

Sao lại ra nông nỗi nhếch nhác thế này?

Thật kỳ quái! "Bài lão đại, chỗ này đông người phức tạp, không phải chỗ nói chuyện, về phòng trước đã rồi nói!" Sở Viễn thấy Bàn Tử vừa định mở miệng nói chuyện, lập tức nhìn khách sạn người đến người đi, thấp giọng nói.

Bàn Tử cũng lanh lợi, lúc này mới phản ứng lại, sau đó tròng mắt xoay chuyển, to giọng nói: "Bài lão đại, phiền ông cho người mua chút đồ ăn về, chuyến này làm Bàn gia ta đói lả rồi!" Bài Vũ nghe vậy, trên mặt mỉm cười, xem ra đám người Sở Viễn này đi ra ngoài làm đại sự rồi, chỉ là không biết đã làm gì?

Cáo biệt Bài Vũ, Sở Viễn về khách sạn trước, đơn giản tắm rửa một phen rồi sang phòng Bàn Tử.

Lúc này, Đại Kim Nha, Trần Hạt Tử, Minh Thúc, Bài Vũ các loại đều tề tựu tại phòng Bàn Tử, đang nhìn Bàn Tử vừa ăn vừa chém gió. "Nói thật Bàn gia lớn thế này lần đầu tiên đụng phải Sát Trùng Hồng Bạch, trường diện đó đừng nhắc đến rợn người thế nào, cũng may Bàn gia kiến đa thức quảng.

Hai tay lăng không vẽ bùa, lợi dụng Phát Khâu Ấn bách vô cấm kỵ,

trấn áp lũ tà túy này, lúc đó mới thoát được một kiếp!" "Lục Giáp Bí Chúc Tỏa nghe qua chưa?

Nếu không phải ông cố nội nhà tôi là cao nhân Đạo gia, tôi cũng chưa chắc phá giải được cơ quan này!" "Các người không thấy đâu, cái cây Nhục Đậu Khấu kia cao mười mấy mét, sống nhờ ăn xác chết, đừng nhắc đến tà môn thế nào, cứ như thành tinh ấy." "..." Nhìn Bàn Tử thao thao bất tuyệt, đừng nói Sở Viễn có chút ngây ra, những người khác tại tràng cũng đều vẻ mặt cạn lời nhìn Bàn Tử.

Cái tên béo chết tiệt này chém gió giỏi thật, cứ cái thân vài lạng mỡ đó của cậu, nếu không phải Sở Viễn gánh team (đại thối), cậu có thể sống sót trở về từ mộ Ma Cô?

Bài Vũ là người thông minh, thấy Sở Viễn đi vào, lập tức vẻ mặt nhiệt thiết nhìn hắn, hỏi: "Sở tiên sinh, các cậu thực sự tìm được mộ Ma Cô trong lời đồn?

Đây đúng là chuyện lớn a!" Bàn Tử lúc này mới chú ý tới Sở Viễn đến, lập tức sắc mặt có chút xấu hổ, đều tại mình vừa rồi chém gió hăng quá.

Nghĩ đến đây, hắn liền cắm đầu, bận rộn và cơm, mặc kệ, ăn no rồi tính.

Đối mặt với Bài Vũ dò hỏi, Sở Viễn cũng không giấu giếm, kể lại chuyện Nhục Đậu Khấu lợi dụng huyễn thuật dệt huyễn cảnh, còn dựa vào thôn phệ thi thể để biến dị.

Kể toàn bộ không giữ lại cho Bài Vũ, không phải Sở Viễn hảo tâm, chủ yếu lo lắng dân đảo lại vứt xác, có lẽ Nhục Đậu Khấu còn có thể tro tàn lại cháy.

Loại thực vật rễ cọc này, một trận lửa lớn muốn tiêu diệt nó hoàn toàn chưa chắc đã diệt tận gốc được. "Hô!" Bài Vũ nghe được chân

tướng Ma Cô, cả người đều nổi da gà, không ngờ đảo San Hô Miếu lại tồn tại loài thực vật khủng bố đến thế!

Nếu không phải Sở Viễn ra tay kịp thời tiêu hủy Nhục Đậu Khấu, có lẽ vài năm nữa, rễ của thứ này có thể lan khắp toàn đảo.

Đó mới là tai ương ngập đầu, vừa nghĩ đến Bài Vũ liền lạnh gáy, càng thêm vẻ mặt cảm kích nhìn Sở Viễn.

Trần Hạt Tử là người biết nhìn cục diện, không ngờ mộ Ma Cô này hung hiểm như vậy, cái gọi là bảo dược lại là Nhục Đậu Khấu ngàn năm thành tinh.

Ngược lại làm cho hai tên tiểu bối này đi không một chuyến không nói, còn suýt chút nữa kẹt trong cổ mộ.

Nghĩ đến đây, Trần Hạt Tử vẻ mặt áy náy nói: "Tiểu tử, đây là sơ suất của lão phu, không ngờ mộ Ma Cô lại quỷ dị như vậy, là lão phu coi thường đám người man di này rồi!" Sở Viễn cười mà không nói, chuyến đi mộ Ma Cô này chỉ có Bàn Tử là không có thu hoạch gì, hắn thì chưa chắc!

Sau đó, liền lấy từ bên người ra một túi hút chân không, đặt trước mặt Trần Hạt Tử, khẽ nói: "Tiền bối, chuyện đã hứa với ông, tôi làm được rồi.

Đây chính là quả Nhục Đậu Khấu, hình dáng tựa linh chi, có thể làm thuốc." Là thủ lĩnh Tá Lĩnh Lực Sĩ lừng lẫy một thời, khí thế Trần Hạt Tử thâm sâu như vực, nhưng nghe Sở Viễn nói vậy, cả người bật dậy. "Cái gì?

Chương 219

Nhục Đậu Khấu không phải bị đốt rồi sao?

Tiểu Ca, cậu lấy linh chi này ở đâu ra?" Người ngạc nhiên nhất tại trường không ai khác ngoài Bàn Tử, hắn chính mắt nhìn thấy Nhục Đậu Khấu bị lửa thiêu đốt, quả này ở đâu ra?

Mọi người nghe Bàn Tử kinh hô, nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy một thứ tựa như linh chi đặt trước mặt Trần Hạt Tử.

Chính là quả Nhục Đậu Khấu trong miệng Sở Viễn, nhưng nghĩ đến việc nó sẽ phun phấn hoa khiến người ta rơi vào ảo cảnh, mọi người nhao nhao lùi lại.

Bàn Tử từng kiến thức qua nó phun phấn hoa, tưởng tượng đến vàng đầy núi đồi, Bàn Tử vẫn còn sợ hãi, huyễn thuật quá mức bức chân. "Không cần lo lắng, quả Nhục Đậu Khấu rời khỏi mẫu thể sẽ mất đi dưỡng phân, dẫn đến khô chết, dược tính của quả này cũng không còn mấy phần." Sở Viễn không hề để ý huyễn thuật của Nhục Đậu Khấu, giao quả nhiên vào tay Trần Hạt Tử, giải thích đâu ra đấy.

Trần Hạt Tử không chút suy nghĩ nhận lấy quả nhiên này, hắn đau đầu đã lâu, có cơ hội thoát khỏi, sao có thể dễ dàng buông tha.

Hơn nữa, trong đám người ở đây, cũng chỉ có Sở Viễn xuất thân Mạc Kim Hiệu Úy mới có thể khiến hắn tin tưởng, tin rằng tuyệt đối sẽ không hại hắn. "Tiền bối, ở đây điều kiện có hạn, đợi xong việc ở Nam Hải, tôi đưa ông về Thủ đô, tìm người chế dược phẩm cho ông." Trần Hạt Tử một đời anh hùng, về già lại vô cùng lạc phách, cảm giác anh hùng xế chiều khiến Sở Viễn nhìn mà có vài phần không dễ chịu.

Có điều kiện có thể chiếu cố thêm một phần thì cứ chiếu cố, Trần Ngọc Lâu đại khí lẫm nhiên cũng coi như là một trong số ít thần

tượng của Sở Viễn.

Tuy Trần Hạt Tử không nhìn thấy, nhưng thính lực cực tốt, có thể cảm nhận được thái độ chân thực trong ngữ khí của Sở Viễn, lập tức vô cùng cảm động.

Xem ra đời này của mình chú định có duyên với Mạc Kim Hiệu Úy, trôi nổi phàm trần nhiều năm, cuối cùng vẫn nhận được sự giúp đỡ của Mạc Kim Hiệu Úy.

Trần Hạt Tử run rẩy tay phải, vỗ mạnh lên vai Sở Viễn, tuy không nói một lời, nhưng mặt lộ vẻ cảm kích. "Đúng rồi, tiền bối, khối cổ ngọc này ông có thể sờ ra lai lịch gì không?" Sở Viễn nhớ tới khối cổ ngọc lấy được từ mộ Ma Cô, hỏi Trần Hạt Tử, đồng thời ra hiệu Bàn Tử mang tới.

Bàn Tử lập tức vui vẻ, hớn hở đi lấy bảo bối, hắn cũng muốn biết lai lịch thứ này, biết đâu có thể kiếm được một món hời!

Trần Hạt Tử gật gật đầu, mỉm cười từ từ ngồi xuống, có thể giải đáp cho Sở Viễn, hắn ngược lại rất vui lòng giúp đỡ.

Cái khác không dám nói, luận về thẩm định bảo vật, e rằng khắp thiên hạ không ai sánh bằng hắn.

Nhớ năm đó suất lĩnh mười vạn Tá Lĩnh Lực Sĩ, bảo vật qua tay hắn đều tính bằng tấn.

Bài Vũ thấy mấy người muốn giám định bảo vật, ông ta cũng là người lanh lợi, chủ động xin xuống tầng một chờ, Sở Viễn biết ý tứ của ông ta, cũng không giữ lại.

Sau khi Bài Vũ đi, còn lại đều là người mình, Bàn Tử biết Trần Hạt Tử không nhìn thấy, bèn miêu tả chi tiết hình dạng, hoa văn và đồ án của cổ ngọc cho Trần Hạt Tử nghe, không sót một chi tiết nào.

Sau mười phút hỏi đáp, mới kết thúc. "Sở tiểu tử, chắc hẳn cậu

cũng nhìn ra rồi, căn cứ vào miêu tả của vị tiểu huynh đệ này, mai rùa trong tay nhân ngư hẳn là một bức quái tượng!" Trần Hạt Tử vuốt ve cổ ngọc, một mực chắc chắn nói.

Sở Viễn khẽ gật đầu, phụ họa: "Là Chấn thượng Chấn hạ, Chấn Kinh Bách Lý, tôi đối với quái tượng này cũng chỉ biết một mà không biết hai, vẫn xin tiền bối chỉ điểm một hai." Thấy Sở Viễn cung duy mình như vậy, Trần Hạt Tử vẻ mặt hài lòng, từ từ mở miệng: "Quái tượng này xuất phát từ Tượng Từ quẻ thứ 51 của «Chu Dịch», xem ra chuyến đi này của các cậu chú định sẽ không thuận lợi a, quái tượng này chính là sinh cơ của cậu." Mọi người nghe Trần Hạt Tử nói thần thần bí bí, lập tức có chút cạn lời, thầy bói tại sao đều thích chơi kiểu này, toàn đánh đố.

Sở Viễn vẻ mặt chấn kinh nhìn hắn, Trần Ngọc Lâu này sợ là đã tu luyện "Vấn" tự quyết trong thuật bói toán đến cảnh giới tối cao rồi.

Quẻ tượng hôm kia và quẻ tượng hôm nay, hai bức quái tượng thế mà tính ra được cả khó khăn và đường sống của chuyến đi Nam Hải Quy Khư trong nguyên tác.

Không hổ là thủ lĩnh Tá Lĩnh Trần Tổng Bá Đầu, dù mất đi đôi mắt (chiêu tử), nhưng dựa vào bản lĩnh bói toán một thân, cũng có thể tiêu dao thế gian.

Hắn biết trong nguyên tác Thiết Tam Giác và những người khác chính là thông qua Thông Thiên Kiến Mộc, phảng phất như tên lửa phóng đi mà thoát khỏi chốn Quy Khư.

Động tĩnh đó, chẳng phải phù hợp với quái nghĩa "Chấn Kinh Bách Lý" sao? "Ha ha, cổ ngọc này hẳn là từ thời Chu truyền nhập vào bộ lạc Hận Thiên dưới đáy biển, hoa văn một vòng quanh cổ ngọc này là văn hóa Tây Chu.

Hình ảnh khắc trên đó hẳn là đồ vật tế thần bói toán, xem ra vị Ma

Cô nương nương này cũng có cơ duyên, lại có được bảo vật như vậy." Thông qua miêu tả của Bàn Tử, cộng thêm Trần Hạt Tử tự tay sờ, đã nhận ra lai lịch khối cổ ngọc này. "Hận Thiên tộc gì cơ?

Trong lịch sử Tây Chu có bộ lạc này sao?" Đại Kim Nha nghe được từ ngữ xa lạ "Hận Thiên tộc" từ miệng Trần Hạt Tử, lập tức tò mò hỏi.

Nếu không phải quanh năm nghiên cứu cổ vật, người thường thật sự không rõ, sau đó Trần Hạt Tử liền kể lại đoạn lịch sử bụi phủ đã lâu này cho mọi người.

Theo sử sách ghi chép, thời Ân Thương, Thăng Long từng có di dân bộ lạc Hận Thiên, bọn họ vì tránh né chiến loạn, vượt biển về phía Nam.

Trên một hòn đảo nhỏ trong biển đã lập nên bộ lạc Hận Thiên, bọn họ giỏi dùng lửa rồng dưới đáy biển, kỹ thuật dã luyện đồng thau phát triển cao độ.

Nhưng sau thời Tần, bộ tộc thần bí này thế mà biến mất không thấy đâu, truyền văn là bị cuốn vào chốn Nam Hải Quy Khư. "Quy Khư?" Thấy Bàn Tử trầm ngâm không nói, Sở Viễn giải thích: "Trong «Liệt Tử Thang Vấn» có nói: Bột Hải chi đông, hữu đại hác yên, kỳ hạ vô để, danh viết Quy Khư." Cái Quy Khư này thực ra chính là nơi nước trong thiên hạ tụ về, không tăng không giảm, còn có một cách nói khác, Quy Khư chính là Hải Nhãn (mắt biển) của Nam Hải.

Nó giống như một cái động khổng lồ dưới đáy biển, nguyên lý tồn tại ngược lại có chút tương tự với Quan Sơn dưới đáy hồ mộ Ma Cô.

Đám người Sở Viễn muốn tìm Tần Vương Chiếu Cốt Kính, thì bị cuốn vào chốn Nam Hải Quy Khư này.

Mọi người vừa nghĩ đến Nam Hải Quy Khư lại là nơi như vậy,

không khỏi trong lòng có chút lo lắng, nơi thần kỳ này nhất định hung hiểm.

Thấy mọi người thần tình ngưng trọng, Bàn Tử lập tức đánh trống lảng, kéo Minh Thúc cười lớn: "Minh Thúc, lát nữa đi cùng chúng tôi, nghe Bài lão bản nói tìm được một vị người lái thuyền thích hợp, cùng nhau đi kiểm tra quan sát xem!" Minh Thúc hơi khựng lại, lập tức phản ứng lại cười híp mắt nói: "Tên béo, cậu yên tâm, cho dù không tìm được người lái thuyền tốt, Minh Thúc tôi đây a, kinh nghiệm lái thuyền mấy chục năm, chuyện nhỏ!" Bàn Tử nhìn bộ dạng đại ngôn bất tàm của Minh Thúc, lập tức vui vẻ.

Ông nhõi này không phải làm buôn bán sao?

Sao lại biến thành người lái thuyền rồi, chém gió giỏi thật!

Minh Thúc dường như nhìn ra sự nghi ngờ của Bàn Tử, vừa định mở miệng giải thích, liền nghe thấy Sở Viễn trầm giọng nói: "Đừng nháo nữa, chúng ta xuống dưới lầu hội hợp với Bài Vũ trước, xem vị người lái thuyền này thế nào." Nói xong Sở Viễn xoay người đi ra khỏi phòng đầu tiên, sau đó những người khác cũng rời đi, người đi hết, Bàn Tử mới cất lại cổ ngọc. ...

Buổi sáng bên bờ biển, nắng đẹp, ánh vàng nhẹ nhàng rải trên mặt biển lấp lánh sóng nước.

Trên bãi cát, một nhóm ngư dân đảo San Hô Miếu đang bận rộn, vác từng sọt hải sản, đi lại quanh các bè cá trên mặt nước.

Trên chiếc thuyền đánh cá lớn nhất, tôm cá tươi sống đang giãy đành đạch trên boong, ngư dân vây quanh hết vòng này đến vòng khác mặc cả. "Mười đồng sáu cân, Phương lão bản chúng tôi hôm nay tâm trạng tốt, thu hết!" Một gã làm thuê to béo trên thuyền đánh cá cầm cái loa hét khản cả giọng.

Nghe thấy cái giá này, đám ngư dân vây xem xôn xao một trận.

Phương lão bản tuy thu mua nhiều loại hải sản, nhưng lại thích ép giá.

Điểm này khiến ngư dân phụ cận đảo San Hô rất bất mãn, ngư dân nhìn nhau, trong mắt lóe lên một tia ý vị.

Nếu mọi người đều có thể đoàn kết một lòng, thống nhất giá thị trường, cùng nhau tẩy chay Phương lão bản hạ giá, có lẽ mới có thể bảo vệ lợi ích bản thân. "Tôi bán!" Ngay lúc mọi người đang nghĩ đến việc đồng tâm hiệp lực, một giọng nói trầm thấp bỗng nhiên vang lên từ ngoài đám đông.

Chỉ thấy một người đàn ông thân hình khôi ngô rắn chắc, làn da màu đồng cổ khắc đầy dấu vết năm tháng, sắc mặt tự nhược đi xuyên qua đám đông. "Nguyễn Hắc, sao lại là ông, ông không thể chỉ lo cho mình ông được, ông mà làm thế, để chúng tôi sau này sống thế nào?" Một người trung niên trong đám đông thấy Nguyễn Hắc bán giá thấp làm rối loạn bố trí của mình, lập tức sầm mặt, lớn tiếng trách cứ. "Đúng thế, giá thấp thế này, chúng tôi bán sao được!" "Đã bao nhiêu lần rồi, ông có nghĩ cho chúng tôi không?" "Lão Nguyễn, ông thực sự quá đáng!" Đối mặt với việc Nguyễn Hắc bán giá thấp, không màng lợi ích mọi người, đám ngư dân vây xem lập tức nhao nhao đại nộ, chỉ trích Nguyễn Hắc.

Mọi người trợn mắt nhìn, không ngăn được hắn đi đến bên thuyền, thạo nghề chuyển một sọt hải sản lên thuyền, động tác sạch sẽ gọn gàng.

Gã làm thuê vừa rao hàng vẻ mặt thưởng thức nhìn Nguyễn Hắc, thạo việc cân cho hắn, sảng khoái trả tiền, cả quá trình giao dịch cực nhanh.

Cách đó không xa, một thiếu nữ tướng mạo thanh tú, đôi mắt sáng

ngời lấp lánh ánh hào quang, trên mặt tràn đầy sức sống thanh xuân.

Giờ khắc này như một chú chim linh động, nhanh chóng xuyên qua đám đông, đi đến bên cạnh Nguyễn Hắc, trừng mắt nhìn đám người đang chửi bới.

Chương 220

Ngay lúc mọi người châm phong tương đối, một người thanh niên da dẻ ngăm đen đi tới, chiều cao gần một mét chín, vai rộng lưng dài.

Cơ bắp rắn chắc ẩn hiện dưới lớp áo ngắn vải thô bó sát, phảng phất ẩn chứa sức mạnh vô tận.

Đây là đồ đệ của Nguyễn Hắc, Cổ Sai.

Ngư dân xung quanh ánh mắt có kính sợ, có ghen ghét, nhìn thấy hắn lập tức nhao nhao tránh đường.

Xem ra, người này trong lòng ngư dân quanh đảo San Hô Miếu có chút uy thế.

Nhìn mấy người từ xa, Sở Viễn trong lòng hiểu rõ, Nguyễn Hắc và Cổ Sai này chính là hai người nhất định phải mang theo trong chuyến đi Nam Hải Quy Khư.

Bài Vũ nhìn ra vài phần thưởng thức trong mắt Sở Viễn, từ từ mở miệng giải thích: "Ngư dân này tên Nguyễn Hắc, không chỉ kinh nghiệm ra khơi vô cùng phong phú, mà còn là một Đản Dân (dân chài sống trên thuyền), là một hành gia cao thủ.

Quan trọng nhất là sư phụ của hắn từng tham gia sửa chữa thuyền ma, đối với con thuyền đó rất quen thuộc, vùng này không ai thích hợp hơn hắn." Sở Viễn khẽ gật đầu, cái hắn nhìn trúng chính là năng lực lái thuyền và năng lực "hái trứng" (mò ngọc trai) của Nguyễn Hắc, cái đó quan hệ đến việc khởi động cơ quan ở Quy Khư.

Ngay lúc mọi người đang nói chuyện, ba người Nguyễn Hắc bên kia đã rời khỏi đám ngư dân, đi đến bãi cát bên bờ thu dọn ngư cụ. ... "Lão Nguyễn, lưới này rách rồi, còn gì mà thu dọn, lại đây bàn chuyện

làm ăn, qua đây!" Bài Vũ từ từ đi đến bên cạnh Nguyễn Hắc, khẽ nói.

Là "đầu nậu" lớn nhất đảo San Hô Miếu, Nguyễn Hắc tự nhiên quen biết ông ta.

Hắn vội vàng bỏ lưới rách trong tay xuống, hơi có vẻ gấp gáp nhìn Bài Vũ, chủ động khom người nói: "Bài lão bản, chào ngài!" Gật đầu với hắn, Bài Vũ vẫy vẫy tay, ra hiệu hắn lại gần, nhìn thoáng qua đồ đệ và con gái sau lưng, trong mắt Nguyễn Hắc thần sắc khẽ động. "Có người muốn thuê ông xuống biển, mấy vị kia chính là chủ thuê." Bài Vũ dùng ánh mắt ra hiệu hướng đám người Sở Viễn.

Nguyễn Hắc nghe vậy, kinh ngạc nhìn mấy người kia một cái, chần chờ hỏi: "Đi đâu a?" Mấy người này vừa nhìn là biết không phải người thường xuyên ra khơi, có thể xuất động nhân vật lớn đảo San Hô Miếu như Bài Vũ, có thể thấy nơi đi không đơn giản. "San Hô Loa Toàn!" Bài Vũ lại gần Nguyễn Hắc, trầm giọng nói bên tai hắn.

Loại chuyện này không giấu được, dứt khoát nói toạc ra cho rõ.

Nguyễn Hắc nghe vậy khựng lại, kinh ngạc nhìn Bài Vũ, trên mặt mang theo vẻ khó xử nói: "Bài lão bản, ông không phải không biết, San Hô Loa Toàn kia chỉ có thể vào không thể ra, những người đi trước đó chưa ai ra được." "Tôi biết, nhưng lần này không giống, có sư phụ ông tham gia sửa thuyền ma bảo giá hộ hàng.

Hơn nữa, mấy vị này đều không phải người thường." Vỗ vỗ vai Nguyễn Hắc, Bài Vũ hiểu chi dĩ tình động chi dĩ lý khuyên nhủ. "Đó là thuyền ma, không thể lên a!" Nghe vậy, Bài Vũ lập tức sinh lòng không vui, quát khẽ: "Ông rốt cuộc có thiếu tiền không, lưới cá cũng không mua nổi, cơ hội thế này không dễ tìm đâu, mấy vị gia này không thiếu tiền, còn chia hoa hồng cho ông!" Nghe Bài Vũ nói vậy, Nguyễn Hắc lập tức trong lòng có chút dao động, sau đó nhìn con gái Đa Linh sau lưng, thời gian không còn nhiều nữa.

Lấy hồ rượu cũ nát trên người ra, Nguyễn Hắc ngửa đầu uống một ngụm, lúc này mới cắn răng nói: "Bài lão bản, chỉ cần bọn họ có thể giải quyết vấn đề mê hàng (lạc đường), phi vụ này, tôi làm!" Sau khi quyết định đi theo đám người Sở Viễn ra khơi, Nguyễn Hắc gọi con gái và đồ đệ, dưới sự dẫn dắt của Bài Vũ, đi tới thuyền ma.

Đến thuyền ma, Minh Thúc đưa Nguyễn Hắc đi làm quen kết cấu thuyền trước, Đại Kim Nha và Bàn Tử phụ trách sắp xếp vật tư kiếm được từ tổ chương trình.

Lần này tổ chương trình «Quốc Gia Bảo Tàng» đã tốn cái giá lớn, thậm chí không tiếc sắp xếp một người đi theo đám người Sở Viễn cùng ra khơi.

Đoán chừng là không muốn xảy ra cảnh tượng như ở mộ Hiến Vương Trùng Cốc Vân Nam, thời khắc mấu chốt máy bay không người lái tịt ngòi, trực tiếp dẫn đến sự cố phát sóng.

Đối với việc này, Sở Viễn không có ý kiến gì, thêm một người cũng không ảnh hưởng mọi người hành động, tổ chương trình trực tiếp vỗ ngực, sống chết tự chịu.

Sau một ngày bận rộn, tất cả vật tư, trang bị, nhân viên cùng với thuyền đều đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ Sở Viễn ra lệnh một tiếng.

Buổi tối, để bảo đảm hành động lần này vạn vô nhất thất, Hoàng đạo diễn của tổ chương trình mở một bữa tiệc tối phong thịnh tại khách sạn cho mọi người.

Khi biết được người thao tác máy bay không người lái đi cùng của tổ chương trình, thế mà lại là trợ lý của Hoàng đạo diễn - Bạch Khiết, cả người Sở Viễn đều không xong rồi.

Đến khi Hoàng đạo diễn nhỏ giọng nói cho Sở Viễn biết, Bạch Khiết từ nhỏ sinh sống ở lưu vực Trường Giang, sông nước rất giỏi,

còn là cao thủ Taekwondo tinh thông, Sở Viễn mới miễn cưỡng đồng ý.

Có điều không ngờ tới vị trợ lý tiểu thư này lại còn là một cao thủ cạnh kỹ.

Ngược lại nằm ngoài dự liệu của hắn, nhìn tên còn tưởng cô là một mỹ nhân đô thị tinh tế chứ.

Ngày hôm sau, sáng sớm tinh mơ, trời trong vạn dặm, là một ngày tốt để ra khơi.

Bài Vũ dựa theo quy củ đảo San Hô Miếu, tìm một bà đồng, trước khi mọi người lên đường, cử hành nghi thức tế tự Hải Thần bẻ hương.

Cuối cùng còn để đám người Sở Viễn, tự thân bẻ hương, chạy một chuyến đến miếu đảo San Hô, dâng hương cho Tổ Mẫu, lúc này mới để mọi người ra khơi.

Mọi người lên chiếc thuyền ma do Bài Vũ cung cấp, nhưng theo Nguyễn Hắc nói cái này còn gọi là Hải Liễu Thuyền (Thuyền gỗ liễu biển), tên nghe hay hơn gọi là thuyền ma.

Đại Kim Nha tự cáo phấn dũng, ở lại đảo San Hô Miếu, mỹ danh là chi viện từ xa cho đám người Sở Viễn, kỳ thực chính là một con vịt cạn.

Hải Liễu Thuyền dưới sự điều khiển của Nguyễn Hắc, vững vàng chạy trong thế giới màu lam này, tôn lên vẻ đẹp cùng mặt biển lấp lánh ánh sóng.

Đồ đệ của Nguyễn Hắc, dẫn theo hai tay chân của Minh Thúc, đâu vào đấy bận rộn, khi thì điều chỉnh buồm, khi thì kiểm tra dây thừng.

Sở Viễn đứng ở đài quan sát lộ thiên tầng hai, nhìn cảnh biển tráng lệ lại yên tĩnh, tư tự dần dần theo tiếng gió một đường hướng về phía

Nam!

Ngay lúc Sở Viễn đang trầm tư, Bàn Tử không biết từ lúc nào đã mò lên đài quan sát lộ thiên tầng ba, vẻ mặt đầy oán hận nói: "Tiểu Ca, cậu nhìn Minh thúc xem, có phải lão già này muốn phát điên không?

Từ lúc lên thuyền cái chai rượu chưa rời khỏi mồm bao giờ!" Thuận theo hướng tay Bàn Tử chỉ, Minh thúc đang khoác trên mình bộ đồ ngủ lụa màu đỏ chót cực kỳ "cay mắt", ôm chai rượu ngoại, nghêu ngao hát hò trên boong tàu bất chấp hình tượng.

Chưa bàn đến cái giọng vịt đực hát hò ra sao, chỉ riêng cái bộ dạng này thôi, Sở Viễn thật sự muốn biết làm sao Minh thúc có thể coi như chốn không người thế được.

Có lẽ chuyến đi Côn Luân vừa rồi, việc mất đi người yêu đả kích Minh thúc quá lớn, hoặc có lẽ đã quá lâu không được ra khơi nên lão hưng phấn quá độ. "Nhìn tâm trạng ông ấy cũng không tệ, đây là chuyện tốt.

À đúng rồi, Bàn gia, cậu để ý kỹ hai tên đàn em mà Minh thúc dẫn theo nhé." Sở Viễn nhớ lại trong nguyên tác hai tên này là kẻ phản phúc, tuy không làm nên trò trống gì nhưng vẫn phải dặn dò Bàn Tử một tiếng.

Bàn Tử thấy vẻ mặt Sở Viễn nghiêm túc, biết hai kẻ kia có vấn đề, bèn gật đầu, sau đó sực nhớ ra điều gì, hạ giọng nói: "Tiểu Ca, chị đẹp của tổ chương trình tìm cậu đấy, trông có vẻ gấp." "Cộp, cộp, cộp!" Bàn Tử còn định nói thêm gì đó thì tiếng bước chân lên cầu thang vang lên cắt ngang, quay lại nhìn, hóa ra là Bạch Khiết. "Đúng là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến, hai người nói chuyện trước đi nhé!" Thấy Bạch Khiết tới, Bàn Tử liếc nhìn Sở Viễn đầy ẩn ý, vỗ vai hắn một cái rồi thức thời lẩn xuống dưới. "Bạch tiểu thư?" Nhìn người

vừa tới, Sở Viễn không chắc chắn lắm mà hỏi lại.

Đây là Bạch Khiết sao?

Chỉ thay đổi trang phục mà như biến thành người khác vậy?

Không phải thuật dịch dung đấy chứ.

Bạch Khiết mặc một chiếc quần short đơn giản, khéo léo khoe đôi chân thon dài, làn da màu lúa mạch toát lên vẻ khỏe khoắn.

Thân trên cô mặc một chiếc áo sơ mi trắng ngắn tay, tay áo xắn nhẹ, lộ ra cánh tay mảnh khảnh nhưng săn chắc.

Mái tóc ngắn gọn gàng ôm lấy khuôn mặt, dưới ánh mặt trời, cả người cô toát lên khí chất can trường độc đáo.

Thấy biểu cảm kinh ngạc của hắn, Bạch Khiết nhướng mày, ánh mắt trong veo sáng ngời, khóe miệng khẽ cong lên: "Sở tiên sinh, flycam (máy bay không người lái) đã điều chỉnh xong, khi nào thì bắt đầu livestream?" Để phục vụ cho buổi livestream lần này, tổ chương trình đã đặc biệt xin cấp phép sử dụng một chiếc flycam cấp độ quân sự.

Sở Viễn hoàn hồn, ánh mắt phức tạp nhìn Bạch Khiết.

Lúc này hắn mới phát hiện mình đã nhìn nhầm, người phụ nữ này thực sự không đơn giản.

Chỉ riêng nguồn năng lượng ẩn chứa trong cơ thể, chực chờ bùng nổ kia, cũng đủ biết cô ta phải luyện võ từ nhỏ mới có cường độ thân thể như vậy.

Đối phương không thể nào chỉ là một trợ lý đạo diễn nhỏ nhoi.

Sở Viễn đoán chừng nếu không phải cô ta nhắm vào mình, thì chính là nhắm vào Nam Hải Quy Khư.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn khẽ gật đầu nói: "Xem hải trình thì còn ba

ngày nữa mới đến vùng biển gần San Hô Loa Toàn, ba ngày sau hãy bắt đầu livestream!" Bạch Khiết mỉm cười gật đầu đồng ý, chào hỏi một tiếng rồi lắc lư thân hình yêu kiều bước xuống đài quan sát.

Chương 221

Đứng từ trên cao nhìn xuống, Sở Viễn quan sát các thành viên khác trên tàu, ai nấy đều làm tròn chức trách, không có ai bị say sóng, coi như là tin tốt.

Hóng gió biển một lát, bên dưới đã truyền đến tiếng hét to của Bàn Tử, là Đa Linh - con gái của Nguyễn Hắc đã chuẩn bị xong bữa trưa, gọi mọi người xuống ăn cơm.

Nói ra cũng thú vị, cô nàng Đa Linh này là tự mình lén lút lên tàu, thế mà không một ai phát hiện ra.

Tuy nhiên, cũng may có cô ấy, mọi người mới được ăn cơm canh nóng sốt, nếu không thì giờ này chắc đang gặm lương khô rồi. ...

Con thuyền Hải Liễu này nhìn bên ngoài tuy không lớn nhưng được chia làm ba tầng.

Tầng dưới boong tàu chia làm năm khoang: trước, giữa và sau.

Khoang sau là không gian lớn nhất, chứa đầy các thiết bị thám hiểm, vật tư tiếp tế và nước ngọt dự trữ.

Khoang giữa chia làm hai khoang trái phải, trong đó khoang lớn nhất được cải tạo thành phòng ăn, cũng là nơi mọi người tụ tập.

Dưới hầm tàu còn đặt hai khẩu thần công cổ xưa, nghe Nguyễn Hắc nói là dùng để chấn nhiếp hải tặc.

Trở lại khoang phòng ăn, Sở Viễn nhìn Đa Linh đang bận rộn trong quầy, mỉm cười nói: "Đa Linh, xới giúp anh bát cơm, cảm ơn em!" Nguyễn Hắc đi theo sau Sở Viễn nghe thấy vậy, sắc mặt trầm xuống, lạnh nhạt nói: "Quy tắc trên thuyền, phải nói là đơm bát cơm." Bàn Tử đứng bên cạnh kinh ngạc nhìn hai người, quay sang hỏi Đa Linh: "Hai

từ đó chẳng phải cùng một nghĩa sao?

Có gì khác nhau đâu?" Đa Linh che miệng cười khẽ, giải thích: "Cha em nói ở trên thuyền không được nói như vậy, đó là quy tắc!" "Tại sao a?" Điều này càng làm Bàn Tử tò mò hơn, đúng là nghề nào cũng có quy tắc riêng. "Haha, Bàn Tử, cậu cứ bình tĩnh.

Đây là quy tắc đi biển, từ 'xới' đồng âm với từ 'chìm', không cát lợi.

Ví dụ như lúc chúng ta ăn cá, muốn lật mặt cá thì phải nói là 'cách bích na điều' (con bên cạnh), ý nghĩa tương tự!" Minh thúc ngồi bên bàn ăn, nghe Bàn Tử thắc mắc liền nhịn không được lên tiếng giải thích khoe khoang kiến thức.

Nghe giải thích xong, Bàn Tử cũng lờ mờ hiểu ra, hóa ra là quy tắc chơi chữ đồng âm, theo cái logic này thì quy tắc nhiều vô kể.

Nhân lúc mọi người đang ăn cơm, Sở Viễn cũng bố trí lại hành trình sắp tới trước khi đến San Hô Loa Toàn.

Tuyến đường biển thời gian này do Minh thúc và Nguyễn Hắc thay phiên nhau lái, thiết bị định vị điện tử vẫn còn dùng được nên không ảnh hưởng lớn.

Mặc dù là ngày đầu tiên ra khơi, nhưng qua cách điều khiển của Nguyễn Hắc, Sở Viễn nhận thấy ông ta quả thực là một tay lái tàu cừ khôi.

Qua trò chuyện, Nguyễn Hắc có thể dựa vào hướng dòng hải lưu để phán đoán hải trình đại khái, còn Minh thúc thì tự khoe có thể phán đoán thủy triều trong biển.

Chỉ cần phối hợp thả phao tiêu là có thể quan sát được phương hướng, nếu không có bão tố, thời tiết tốt thì sẽ không có vấn đề gì.

Đợi đến gần San Hô Loa Toàn, khi các thiết bị điện tử trên tàu bị

vô hiệu hóa, lúc đó sẽ phải trông cậy vào bản lĩnh Thiên Tinh Phong Thủy Thuật của Sở Viễn và mọi người.

Được Sở Viễn phân phó, Nguyễn Hắc ăn cơm xong không nói một lời, chạy ngay ra khoang trước tiếp tục lái tàu.

Liên tục ba ngày, mọi người cuối cùng cũng được chứng kiến sự vô tình của biển cả mênh mông, thời tiết lúc nắng lúc mưa bão.

Tin tốt là thuyền Hải Liễu trọng tải lớn, rất vững chãi, cứ thế thẳng tiến về hướng San Hô Loa Toàn, cưỡi sóng đạp gió, không gặp sự cố gì lớn.

Tin xấu là càng đến gần San Hô Loa Toàn, trên biển cơ bản không còn thấy bóng dáng tàu thuyền nào khác, và các thiết bị điện tử trên tàu đã bắt đầu xuất hiện tình trạng chập chờn.

Cứ như vậy, dưới sự điều khiển thành thục của Nguyễn Hắc dựa vào hải lưu dưới đáy biển, thuyền Hải Liễu lại tiếp tục hành trình thêm một ngày.

Khi hoàng hôn buông xuống, Cổ Sai đột nhiên chạy đến gõ cửa phòng Sở Viễn. "Cổ Sai huynh đệ, xảy ra chuyện gì sao?" Sở Viễn mở cửa, thấy Cổ Sai đến vội vàng, chắc chắn bên ngoài có biến, vừa đi vừa hỏi.

Cổ Sai cũng không nói gì, chỉ tay về phía trước, ra hiệu cho Sở Viễn nhìn.

Ra đến mũi tàu, Sở Viễn mới phát hiện mặt biển đã thay đổi, chỉ thấy hướng mũi tàu đột nhiên bắt đầu nổi sương mù, càng lúc càng dày đặc.

Khi thuyền Hải Liễu đi sâu vào, tầm nhìn xung quanh thân tàu cũng càng lúc càng giảm, khiến mọi người trên tàu bất an.

Sở Viễn trực tiếp bật Thiên Nhãn (Dạ Nhãn), đôi mắt như thấu thị

xuyên qua màn sương mỏng, nhìn về phía trước mũi tàu.

Ở phía xa, một chấm đen to bằng ngón tay đang rẽ mây mù, lao nhanh về phía thuyền Hải Liễu với khí thế hung hãn. "Đây là U Linh Thuyền?" Nhìn bóng thuyền mờ ảo phía xa, Sở Viễn nhớ lại tình tiết trong nguyên tác.

Bóng thuyền phía trước chính là U Linh Thuyền trong truyền thuyết! "Minh thúc, sương mù lớn trên biển thế này là sao?

Có chút không ổn rồi!" Bàn Tử thấy Sở Viễn đi ra liền vội vàng bám theo, thấy tình hình này liền chạy vào buồng lái hỏi Minh thúc với vẻ hoảng hốt.

Sở Viễn xưa nay đao bất ly thân, sương mù trước mắt rất cổ quái, tầng tầng lớp lớp đè nặng lên mặt biển, ranh giới rõ ràng.

Rất nhanh, ánh tà dương đã bị sương mù che khuất, lần đầu gặp cảnh tượng này, Bàn Tử lập tức căng thẳng. "Không có gì phải đại kinh tiểu quái, chỉ là sương mù bình lưu thôi, mặt biển rộng lớn thế này, sáng mai sương sẽ tan." Minh thúc từng trải qua sóng to gió lớn, tuy lúc này uống hơi nhiều nhưng ý thức vẫn rất tỉnh táo, không để tâm trả lời.

Thấy tình trạng này của Minh thúc, Sở Viễn nói với Cổ Sai đang đứng cạnh: "Cổ Sai huynh đệ, phiền cậu chạy một chuyến gọi sư phụ cậu ra cầm lái." Với tình trạng say xỉn của Minh thúc, Sở Viễn rất lo lắng, vội bảo Cổ Sai dìu Minh thúc về phòng, để Nguyễn Hắc ra lái tàu.

Một lát sau, Nguyễn Hắc vừa mặc áo vừa đi về phía buồng lái, nhìn màn sương dày đặc, trầm giọng nói: "Không thể tăng tốc nữa, phải giảm tốc độ.

Cổ Sai, đi bật tất cả đèn pha lên, treo Quỷ Đăng (đèn quỷ) lên cột

buồm!" Cổ Sai đáp một tiếng rồi bắt đầu bận rộn. "Tiểu Ca, Quỷ Đăng này là cái gì?" Bàn Tử nhìn cái đèn quái dị trong tay Cổ Sai, tò mò hỏi.

Quỷ Đăng thực ra là đèn tín hiệu sử dụng trong hàng hải thời kỳ đầu, nghe nói ban đêm treo Quỷ Đăng trên cột buồm có thể xua đuổi tà ma.

Theo Sở Viễn thấy, nó cũng giống quy tắc "Quỷ xuy đăng" (ma thổi đèn) của Mạc Kim Hiệu Úy, được áp dụng rộng rãi trong ngành hàng hải.

Nghe Sở Viễn giải thích, Bàn Tử mới vỡ lẽ, hóa ra mọi người đều dùng đèn để bói cát hung.

Khi Cổ Sai leo lên đỉnh cột buồm treo Quỷ Đăng, không biết là ảo giác hay tác dụng tâm lý, tâm trạng mọi người thả lỏng không ít.

Nguyễn Hắc vẻ mặt nghiêm trọng, không dám lơ là chút nào, liên tục xoay bánh lái, giảm tốc độ tàu xuống mức thấp nhất.

Cổ Sai đứng trên đài quan sát tầng ba, lia đèn pha tuần tra bốn phía, hy vọng phát hiện được gì đó.

Giữa biển sâu mịt mù sương trắng, mặt biển tĩnh lặng như tờ, chỉ nghe thấy tiếng chân vịt chuyển động dưới đáy tàu.

Cả bầu trời dường như trở nên chết chóc, thậm chí ngay cả nước biển cũng tĩnh lặng lại, tầm nhìn quanh thân tàu chỉ còn vài mét.

Trên biển cả mênh mông, tầm nhìn kiểu này khiến con tàu chẳng khác gì kẻ mù dở. "Sư phụ, chú ý giữ vững hướng đi!" Cổ Sai trên tầng ba quan sát một vòng rồi cầm bộ đàm báo cáo với Nguyễn Hắc trong buồng lái.

Trong sự nơm nớp lo sợ của mọi người, thuyền Hải Liễu tiếp tục tiến vào màn sương đặc.

Mười phút sau, Nguyễn Hắc trong buồng lái đột nhiên hét lớn: "Sở lão bản, mau nhìn phía trước bên trái... hình như có thứ gì đó đang lao tới?" Nghe giọng nói gấp gáp của Nguyễn Hắc, ánh mắt Sở Viễn ngưng trọng, trực tiếp rút Hắc Kim Cổ Đao từ sau lưng ra, bước nhanh đến mũi tàu bên trái.

Chỉ thấy trên mặt biển sương mù dày đặc, một ánh đèn màu vàng u ám quỷ dị đột ngột xuất hiện giữa không trung, chính là cái loại Quỷ Đăng kia.

Cổ Sai trừng lớn hai mắt nhìn Quỷ Đăng phía xa, thấy khoảng cách càng lúc càng gần, vội vàng hét lớn: "Sư phụ, bẻ hết lái sang phải!" Nghe tiếng đồ đệ, sắc mặt Nguyễn Hắc biến đổi kịch liệt, nhanh chóng xoay mạnh bánh lái, thay đổi hướng đi của thuyền Hải Liễu.

Lúc này, mọi người mới nhìn rõ thứ xuất hiện cùng Quỷ Đăng phía trước bên trái là gì, đó lại là một con tàu cổ đại rách nát.

Chương 222

Trên mặt biển sương mù mờ mịt, đột nhiên xuất hiện một ngọn Quỷ Đăng, lại còn chập chờn lúc ẩn lúc hiện như ma trơi.

Mọi người há hốc mồm nhìn con thuyền quái dị đang lao thẳng tới, vùng biển này rõ ràng nãy giờ chỉ có một mình thuyền của họ. "Khó tin thật, đây là U Linh Thuyền, sắp va chạm rồi, mọi người bám chặt vào vị trí cố định!" Nguyễn Hắc lớn tiếng nhắc nhở, bắt đầu điên cuồng xoay bánh lái muốn tránh né con tàu quỷ dị kia.

May mắn là thuyền Hải Liễu này đã được chuyên gia nước ngoài cải tạo thiết kế, tính cơ động cực mạnh, dưới sự thao tác của Nguyễn Hắc đã tránh được cú va chạm trực diện.

Ngay khi ông ta muốn nhanh chóng lái tàu thoát ly, U Linh Thuyền kia lại thực hiện một cú xoay 360 độ, hai con thuyền gần như dán sát vào nhau cùng chạy song song.

Dường như có một thế lực bí ẩn nào đó đang điều khiển U Linh Thuyền bám theo thuyền Hải Liễu.

Khi chạy song song, mọi người nhìn càng rõ hơn, cả con tàu kia chỉ có đúng một ngọn Quỷ Đăng đang sáng, cửa sổ trên tàu đóng chặt, vô cùng cũ nát.

Trên boong tàu U Linh Thuyền vương vãi những vệt máu loang lổ, phảng phất như nơi này từng xảy ra một cảnh tượng huyết tinh khủng khiếp. "Sở lão bản, thế này không ổn, nếu tạo thành thế 'Quỷ thế đầu' (Quỷ cạo đầu/Quỷ đè đầu), tất cả sẽ tiêu đời!" Nguyễn Hắc vừa dứt lời, chiếc U Linh Thuyền kia bất ngờ cọ sát thân tàu, rồi lao vụt về phía sau, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Trong chốc lát, mọi người không khỏi nhìn nhau ngơ ngác, nguy

cơ U Linh Thuyền quỷ dị đã được giải quyết rồi sao?

Mọi người nhìn con tàu như bóng ma trên biển biến mất vào trong sương mù, mất tích không dấu vết như chưa từng xuất hiện.

Cái bản lĩnh lai vô ảnh đi vô tung này đúng là rất giống với U Linh Thuyền trong truyền thuyết.

U Linh Thuyền đi qua, mặt biển vẫn tĩnh lặng như tờ, tình huống vừa rồi thực sự quá đột ngột và bất ngờ.

Mãi đến khi nó biến mất hẳn, mọi người mới hoàn hồn, không khỏi lau mồ hôi lạnh trên trán.

Hai tên đàn em nhát gan của Minh thúc sợ đến mức run như cầy sấy, tim đập chân run, trốn vào một góc khoang tàu ôm nhau an ủi.

Chỉ có Sở Viễn trong lòng biết rõ, U Linh Thuyền sẽ không dễ dàng rời đi như vậy, nhưng trước mắt bốn phía sương mù mịt mùng, hắn cũng không đoán được nó sẽ tập kích từ hướng nào, chỉ có thể không ngừng cảnh giác. "Cẩn thận, lại tới nữa rồi!" Dưới sự hỗ trợ của Dạ Nhãn, cuối cùng Sở Viễn cũng nhìn rõ, lần này U Linh Thuyền từ một hướng khác lao mạnh tới. "Rầm!" Không kịp trở tay, tốc độ chuyển lái của Nguyễn Hắc không theo kịp tốc độ của U Linh Thuyền, khiến hai con tàu va mạnh vào nhau.

Thuyền Hải Liễu lập tức rung chuyển dữ dội, mọi người trên tàu mất thăng bằng, ngã đông ngã tây.

Lần này U Linh Thuyền xuất hiện thực sự quá phiêu hốt, dù có Sở Viễn nhắc nhở, Nguyễn Hắc cũng luống cuống tay chân.

Tuy tránh được va chạm trực diện nhưng vẫn bị cọ sát vào nhau, lại một lần nữa chạy song song.

Mọi người nhìn thấy U Linh Thuyền lao tới từ hướng khác, trong lòng càng thêm khẳng định đây là tàu ma.

Tệ nhất là lưới đánh cá bên hông U Linh Thuyền lại vướng vào thuyền Hải Liễu, xuồng cứu sinh trên tàu cũng bị quấn chặt vào nhau. "Mẹ kiếp, mau lên, em gái Bạch Khiết, giúp một tay!" Bàn Tử nhanh tay nhanh mắt, lập tức túm lấy lưới cá đang quấn chặt xuồng cứu sinh, rút con dao găm từ bắp chân ra, chủ động cắt lưới.

Thấy Bàn Tử và mọi người giải cứu không hiệu quả, Sở Viễn trực tiếp ném Phi Hổ Trảo bên hông ra, quấn quanh cột buồm bên kia.

Nhún nhẹ người nhảy lên, mượn lực Phi Hổ Trảo, thân thể Sở Viễn đáp xuống boong tàu U Linh Thuyền.

Trên biển cả mênh mông này, ngoài vật tư ra thì quan trọng nhất chính là xuồng cứu sinh, đó là tia hy vọng sống sót cuối cùng. "Keng!" Ngay cả trong sương mù, mọi người cũng cảm nhận được sự lạnh lẽo của Hắc Kim Cổ Đao, chỉ thấy một nhát chém xuống, lưới cá đều bị đứt đoạn. "Bàn Tử, các cậu thu dọn xuồng cứu sinh đi, tôi vào trong khoang xem con tàu ma này rốt cuộc có trò trống gì!" Thấy nguy cơ của thuyền Hải Liễu đã được giải trừ, Sở Viễn quyết định vào khoang thuyền xem tình hình dưới đáy, bỏ lại một câu rồi chuẩn bị đi vào. "Tiểu Ca, cẩn thận an toàn!" Bàn Tử hét lớn nhắc nhở, rồi hô hào mọi người cố định lại xuồng cứu sinh, ánh mắt đầy lo lắng nhìn sang U Linh Thuyền. "Ào ào!" Khi khói sương bắt đầu tan, mặt biển đột nhiên nổi lên sóng to gió lớn, cuộn lên từng đợt sóng dữ khiến U Linh Thuyền lắc lư dữ dội.

Sở Viễn đi trên boong tàu, cảm giác như giẫm phải thứ chất lỏng sền sệt nào đó, dưới chân rất khó chịu.

Đột nhiên, lại một con sóng lớn ập tới.

Sở Viễn sơ ý, trọng tâm cơ thể ngả về phía sau, vô tình va vào vách khoang U Linh Thuyền, húc thủng một lỗ lớn.

Cảm nhận được sự nhớp nháp trong lòng bàn tay, Sở Viễn mới

phát hiện tay mình dính đầy máu đen, bốc lên mùi tanh tưởi buồn nôn.

Từng dòng máu đen hòa lẫn với nước biển từ chỗ lỗ thủng từ từ chảy ra.

Thấy cảnh này, sắc mặt Sở Viễn biến đổi.

Đây đâu phải U Linh Thuyền gì, rõ ràng là thuyền Trục Dịch (thuyền xua đuổi bệnh dịch), trong khoang có khả năng chứa đầy xác chết chết vì bệnh dịch.

Nếu sơ ý dính phải ôn dịch thì phiền toái to, nhưng nghĩ đến dòng máu Thanh Long lợi hại trong người, hắn không khỏi thở phào.

Ngay lúc Sở Viễn chần chừ, U Linh Thuyền bị sóng biển đánh mạnh, đáy thuyền nứt ra một khe lớn, nước biển ồ ạt tràn vào.

U Linh Thuyền nghiêng hẳn đi, lắc lư qua lại, Sở Viễn trong lòng khẽ động, khẳng định là con Đại Ủng Sa (một loại cá mập khổng lồ) dưới đáy thuyền đang tác quái.

Đây là một loại sinh vật không phải ba ba cũng không phải rùa, là loài nổi tiếng giỏi hưng phong tác lãng trên biển, thích húc lật thuyền bè.

Cũng chính vì sở thích này mà ngư dân rất ghét nó.

Đại Ủng Sa da dày thịt thô, dao thường khó mà giết chết.

Ngư dân bắt được nó thường sẽ chọc tiết, dùng vải trắng và lưới cá trói lại, buộc dưới đáy thuyền đánh cá, thả xuống biển sâu để tế thần.

Con Đại Ủng Sa này sau khi bị trục xuất xuống biển sâu chắc là đã nhìn thấy thuyền Hải Liễu của bọn họ, muốn dùng thuyền húc nát cái giá gỗ đang kẹp trên lưng nó, cho nên nếu không giải quyết Đại Ủng Sa, U Linh Thuyền sẽ còn húc mãi.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn vung đao chém đứt lan can thuyền, theo lỗ hổng nhảy tùm xuống biển.

Nếu không giết được Đại Ủng Sa thì giúp nó giải thoát, đỡ để súc sinh này cứ bám riết lấy thuyền Hải Liễu. "Tõm!" Nhảy xuống nước, Sở Viễn cầm đao lặn thẳng xuống, dưới sự hỗ trợ của Thủy Tiêu Lục Nghệ, tình hình dưới nước nhìn rõ mồn một.

Chỉ thấy dưới đáy con tàu ma này quả nhiên có giấu một con hải thú khổng lồ bị trói chặt, kích thước to ngang một chiếc xe tải nhỏ.

Hải thú họ rùa to thế này Sở Viễn cũng là lần đầu nhìn thấy, thể hình này e rằng cũng xấp xỉ loài Ngoan Long trong truyền thuyết.

Hắn biết gã này chính là Đại Ủng Sa, một loài hải thú vô cùng khó chơi, lúc này nó đang vặn vẹo thân mình, khua khoắng tứ chi.

Thấy Sở Viễn đến, Đại Ủng Sa khựng lại, hiển nhiên không ngờ dưới đáy nước lại còn có thể thấy con người! "Grào!" Một âm thanh chấn động tạo thành gợn sóng đột nhiên phát ra từ miệng Đại Ủng Sa, dường như đang cầu cứu Sở Viễn.

Nhìn đôi mắt sáng quắc của nó, động tác của Sở Viễn khựng lại, súc sinh này phiêu bạt không biết bao nhiêu năm, chắc không phải thành tinh rồi chứ.

Giải trừ nguy cơ là quan trọng nhất, Sở Viễn cắn răng bơi lại gần Đại Ủng Sa.

Quả nhiên, Đại Ủng Sa không hề có ý định tấn công, ngược lại thần tình còn có chút phấn khích, vặn vẹo thân thể.

Sở Viễn nhìn càng rõ hơn, cái lưng của nó dường như đã mọc liền với xà ngang dưới đáy U Linh Thuyền, giống như một con thuyền mọc trên lưng nó vậy.

Tuy nhìn có chút máu thịt lẫn lộn, nhưng sức sống của thứ này

đúng là ngoan cường, thế mà cũng không chết!

Thấy Đại Ủng Sa không kháng cự mình, Sở Viễn bơi lên, từ từ đưa đao về phía xà ngang dưới đáy thuyền... "Nguy rồi, Tiểu Ca rơi xuống biển rồi!" Ngay lúc Sở Viễn nhảy xuống biển, trên thuyền Hải Liễu, Bàn Tử và mọi người đang há hốc mồm nhìn tình hình bên U Linh Thuyền.

Chương 223

"Cái này sợ không phải là tàu ma thật chứ, có ma a, xong đời rồi." A Hào - đàn em của Minh thúc nhìn U Linh Thuyền cách đó không xa đang lững thững đuổi theo thuyền Hải Liễu, sợ đến mức nói năng lảm nhảm. "Đây không phải U Linh Thuyền gì cả, là thuyền Đả Tiêu Huyết (thuyền trừ tà), mau nâng Chấn Hải Pháo lên!" Bạch Khiết lúc này vẻ mặt nghiêm túc, hét lớn với mấy người Bàn Tử, nói xong liền đi đầu chạy xuống vị trí đáy khoang thuyền, nơi đặt khẩu pháo Chấn Hải.

Bàn Tử nghe vậy liền cuống lên.

Bạch Khiết định khai hỏa, nhưng Sở Viễn vẫn còn ở khu vực đó, không thể bắn được.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử vứt dây thừng trong tay, chạy nhanh đuổi theo hướng Bạch Khiết, hắn phải ngăn cản cô ta.

Đợi Bàn Tử chạy đến đáy khoang, Bạch Khiết thế mà đang điều chỉnh vị trí Chấn Hải Pháo, rõ ràng là muốn nã pháo vào U Linh Thuyền!

Bàn Tử sợ đến tê cả da đầu, cô nàng Bạch Khiết này tương phản quá lớn, cô chị gái yểu điệu thục nữ lại có gan dạ như vậy, dám thao tác đại bác. "Mau lại giúp một tay!" Bạch Khiết mở thùng đạn pháo ra, thấy Bàn Tử, Cổ Sai, A Hào đang đứng ngây ra nhìn mình, lập tức quát lớn.

Nghe tiếng quát của Bạch Khiết, đám Bàn Tử mới như tỉnh mộng, vào giúp mở đạn pháo, đồng thời điều chỉnh góc bắn.

Dưới sự thao tác của Bạch Khiết và mọi người, khẩu pháo Chấn Hải thuận lợi nạp đạn, Cổ Sai nhanh chóng châm ngòi, tiếng xèo xèo

vang lên cùng làn khói trắng.

Ánh lửa lóe lên, kèm theo một tiếng nổ vang trời, khói súng tản ra, Bàn Tử nhìn rõ viên đạn pháo bắn chuẩn xác trúng U Linh Thuyền. "Uỳnh!" Kèm theo từng đợt ánh lửa, U Linh Thuyền phía xa đột nhiên phát ra tiếng nổ, đuôi thuyền vô số mảnh gỗ văng tung tóe, lửa cháy tứ tung.

Không cần bắn phát thứ hai, con thuyền Đả Tiêu vốn đã hư hại nghiêm trọng lập tức bị nổ tan tành tứ phân ngũ liệt, mặt biển phủ đầy mảnh gỗ vụn. "Grào!" Bỗng nhiên, từ trung tâm đống đổ nát bị nổ hủy truyền đến một tiếng gầm rú cực lớn, như rồng ngâm biển gầm, chấn động bốn phương.

Trong ánh lửa ngập trời, Bàn Tử lờ mờ nhìn thấy một vật thể khổng lồ màu xanh đen chìm xuống đáy biển, giống như một con rùa khổng lồ. "Vãi chưởng, đó là quái vật gì vậy?" Bàn Tử nuốt nước bọt, tiếng gầm của con quái vật vừa rồi thực sự quá khủng khiếp. "Đó là Đại Ủng Sa dưới đáy thuyền Đả Tiêu Huyết, xem ra là muốn thoát khỏi khốn cảnh nên mới chọn cách húc vào chúng ta!" Nhìn mặt biển bị máu nhuộm đỏ, ánh mắt Bạch Khiết khẽ động, không hổ là vùng biển Nam Hải, ngay cả Ngoan Long trong truyền thuyết cũng gặp được.

Thấy Bạch Khiết bắn trúng U Linh Thuyền, đám Cổ Sai lập tức reo hò nhảy cẫng lên, phát súng vừa rồi của họ bắn trúng tàu ma đấy.

Bàn Tử vuốt mặt.

U Linh Thuyền mà người ta thường nói chia làm hai loại: loại thứ nhất là thuyền mà nhân viên mất tích hoặc biến mất, con tàu không người lái; loại còn lại là tàu mất tích nhiều năm đột nhiên xuất hiện trên mặt biển, trên tàu không có thi thể, thiết bị vẫn vận hành bình thường.

Chính những hiện tượng không thể giải thích rõ ràng này dẫn đến thuyết pháp "U Linh Thuyền", dần dần được lưu truyền. "Ơ, bên kia có người trên mặt nước, là Sở Viễn!

Mau bảo lão Nguyễn quay đầu đi cứu!" Bạch Khiết cầm ống nhòm, lờ mờ thấy Sở Viễn đang nổi trên mặt biển, lập tức kinh hô. "Cái gì?

Cổ Sai, mau đi nói với sư phụ cậu quay đầu cứu Tiểu Ca, nhanh lên!" Bàn Tử đẩy Cổ Sai một cái, thấy hắn ngơ ngác liền tự mình sải bước lao ra khỏi khoang thuyền, chạy về phía buồng lái. "Lão Nguyễn, khẩn trương dừng thuyền quay đầu lại, có người rơi xuống biển rồi!" Nguyễn Hắc đang toàn thần quán chú nhìn phía trước, lúc này trên mặt biển mưa như trút nước, gió biển càng thổi càng mạnh.

Nghe giọng nói cấp thiết của Bàn Tử, ông ta đầu cũng không ngoảnh lại, mặt vô cảm, ngữ khí bình thản nói: "Vì cứu một người mà bất chấp tính mạng cả thuyền, tôi không làm được!" "Tao đi mẹ cái chân bà nội ông, cố chủ rơi xuống biển rồi, cái đồ đầu đất này!" Thấy Nguyễn Hắc dửng dưng, Bàn Tử chửi ầm lên một tiếng, không nghĩ ngợi gì đấm thẳng vào mặt ông ta! "Dừng tay!

Bàn Tử, cậu làm cái gì đấy?" Ngay lúc Bàn Tử định tiếp tục động thủ với Nguyễn Hắc, đột nhiên một tiếng quát quen thuộc vang lên khiến động tác của Bàn Tử khựng lại.

Bàn Tử cứng ngắc quay người lại, chỉ thấy một bóng dáng quen thuộc đang đứng bên mạn thuyền nhìn mình.

Hóa ra là Sở Viễn! "Không phải, Tiểu Ca, cậu không phải đang ngâm mình dưới biển sao?

Sao lên nhanh thế?" Không chỉ Bàn Tử kinh ngạc, đám Bạch Khiết đi theo sau cũng há hốc mồm nhìn hắn.

Vừa rồi ở trong khoang, họ rõ ràng nhìn thấy Sở Viễn ở tít ngoài xa cơ mà.

Mới bao lâu chứ, sao đã lên tàu rồi, cậu thuộc họ cá chuồn à mà nhanh thế.

Thấy mọi người đầy mặt nghi hoặc, Sở Viễn thầm nghĩ: Còn phải nói, ca đây đúng là biết Phi Ngư Quán (bay như cá), phút mốt là thành người nhái ngay.

Trước mặt mọi người hắn tự nhiên sẽ không nói thế, bèn mở miệng bịa: "Vừa nãy đáy thuyền kia bị đạn pháo bắn trúng, xuất hiện một con Ngoan Long, là nó cõng tôi lên tàu đấy." Nghe Sở Viễn nói vậy, cộng thêm tiếng rồng ngâm vang lên sau khi U Linh Thuyền nổ tung, mọi người lập tức bàn tán xôn xao.

Đặc biệt là Bàn Tử, hắn nhìn rõ mồn một con quái vật khổng lồ thoát khỏi đáy U Linh Thuyền rồi lặn xuống biển.

Mọi người nghe đến đây không khỏi cảm khái, không ngờ còn có sinh vật biển thần kỳ như vậy, quan trọng là còn biết ơn cứu mạng. "Hừ, các ngươi muốn tìm chết hả?" Ngay lúc mọi người đang thảo luận sôi nổi, đột nhiên nghe thấy một tiếng chất vấn lạnh lùng.

Ngẩng lên nhìn, chỉ thấy Nguyễn Hắc mặt đen sì, âm trầm nhìn Bàn Tử. "Sở tiên sinh, tuy cậu là cố chủ, nhưng tôi vẫn muốn hỏi một câu, cứu một người quan trọng hay bảo toàn tính mạng cả thuyền quan trọng?" Thấy đối phương nghiêm túc, Sở Viễn đoán chắc là Bàn Tử vừa rồi bắt ông ta quay đầu cứu mình nhưng Nguyễn Hắc vì đại cục không đồng ý.

Ý của Nguyễn Hắc, Sở Viễn rất rõ.

Người đi biển như họ chưa bao giờ có đạo lý bỏ cá lớn bắt tôm tép, đây là quy tắc.

Vì một người mà để cả thuyền mạo hiểm là không đáng.

Đứng trên phương diện đạo đức nghề nghiệp, ông ta nói không sai.

Sở Viễn mỉm cười nhìn Nguyễn Hắc, hỏi ngược lại: "Nếu không phải tôi rơi xuống nước, mà là em gái Đa Linh rơi xuống nước, Nguyễn lão đại ông vẫn sẽ vì bảo toàn cả thuyền mà bỏ mặc không cứu Đa Linh sao?" Nguyễn Hắc nghe vậy thần tình khựng lại, không biết phải trả lời thế nào.

Cứu một người hay cứu tập thể, vốn dĩ là vấn đề kinh điển "đoàn tàu điện". "Hầy, muốn tôi nói ấy à, chả quản là một người hay toàn thể, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp." Bàn Tử thấy không khí trên thuyền căng thẳng, lập tức chen vào một câu, cười nói.

Có Bàn Tử chọc cười, coi như cũng hòa hoãn được không khí hiện trường.

Thấy Nguyễn Hắc không nói được gì nữa, Sở Viễn bèn hô hào mọi người: "Mọi người về phòng thay quần áo trước đi, trời đã tối rồi, có gì ra nhà ăn tập hợp rồi nói.

Đa Linh muội tử, phiền em vất vả chút, nấu cho mọi người cái gì nóng hổi nhé." Đa Linh đứng cách đó không xa đau lòng nhìn cha, nghe Sở Viễn phân phó liền gật đầu lia lịa: "Vâng, Sở đại ca, em đi làm ngay đây." Đối với câu hỏi Sở Viễn dành cho cha mình, Đa Linh không để bụng, trong lòng cô tán thành đề nghị của Bàn Tử, cứu người là trên hết. ...

Khi Sở Viễn đến nhà ăn, mọi người cơ bản đã đông đủ, chỉ có Minh thúc đã tỉnh rượu đang ở buồng lái phụ trách lái tàu.

Đa Linh kể lại chuyện Bạch Khiết chỉ huy mọi người bắn pháo Chấn Hải, một kích trúng đích, khiến Sở Viễn không khỏi nhìn cô ta

thêm vài lần.

Người phụ nữ này không đơn giản.

Vốn tưởng cô ta là do tổ chương trình phái tới giám sát mình, hắn toàn coi như bình hoa di động để bảo vệ là được.

Không hổ là dân lăn lộn chốn công sở, Bạch Khiết rất khéo ăn nói, một mực nói là do mọi người đồng tâm hiệp lực, đoàn kết nhất trí mới giải quyết được thuyền Đả Tiêu Huyết.

Những lời này khiến mọi người có mặt đều có hảo cảm với cô ta.

Phải nói thủ đoạn của người phụ nữ này tuy đơn giản nhưng hiệu quả rất tốt. "Sở tiên sinh, sáng mai bắt đầu livestream, anh chuẩn bị nhé." Cơm no rượu say, Sở Viễn gặp Bạch Khiết trên đường về phòng, dặn dò vài câu đơn giản về việc tổ chương trình sắp xếp.

Chương 224

"Hự!" Bạch Khiết vừa đi được vài bước, đột nhiên như bị trọng kích, thân thể đập mạnh vào vách khoang, phát ra tiếng kêu đau đớn. "Bạch tiểu thư, cô sao vậy?" Sở Viễn nghe tiếng lập tức đi tới, cúi đầu nhìn, chỉ thấy Bạch Khiết sắc mặt trắng bệch, trán lấm tấm mồ hôi lạnh. "Đây là... trúng độc?" Nhìn luồng khí tức tản ra sau lưng Bạch Khiết, Sở Viễn thầm nghĩ, huyết mạch Thanh Long trong cơ thể hắn rất mẫn cảm với độc tố.

Dường như nhận ra ánh mắt của Sở Viễn, Bạch Khiết giãy giụa đứng dậy, răng va vào nhau lập cập nói: "Tôi không sao." Nói xong, cô run rẩy lấy từ trong túi ra một viên nang, bỏ trực tiếp vào miệng nuốt xuống.

Sở Viễn nhìn thấy viên nang phảng phất màu huyết hồng kia, ánh mắt lóe lên, nhìn Bạch Khiết đầy vẻ nghiền ngẫm.

Hóa ra là cô à!

Sau khi uống thuốc, triệu chứng của Bạch Khiết thuyên giảm nhiều, hít sâu một hơi, từ từ đứng thẳng dậy, mặt vô cảm nhìn Sở Viễn một cái.

Cô khẽ gật đầu, sau đó đi về phòng mình.

Sở Viễn nheo mắt nhìn bóng lưng Bạch Khiết, ánh mắt dừng lại ở vết sẹo sau gáy cô. "Dịch Táp!" Nghe thấy cái tên này, bước chân Bạch Khiết khựng lại, sau đó đầu cũng không ngoảnh lại mà rời đi, cứ như chưa từng nghe thấy cái tên đó. "Haha, thú vị đấy, Thủy Tinh Đảm (Mật thủy tinh) cư nhiên mò tới tận Nam Hải Quy Khư." Nhìn phản ứng của Bạch Khiết là biết, cô ta hẳn chính là một trong Tam Giang Thủy Nguyên - Dịch gia Thủy Tiêu Dịch Táp, thảo nào nhìn

quen mắt thế.

Lần đầu gặp mặt, cô ta luôn giữ hình tượng mỹ nhân, Sở Viễn thật sự không nhận ra, lần này thay đồ nhìn mới thấy quen.

Thấy Bạch Khiết không thừa nhận thân phận, Sở Viễn cũng không vạch trần, tự mình về phòng.

Chỉ cần không ảnh hưởng đến việc hắn lấy bảo vật, mục đích của đối phương có xung đột hay không hắn cũng không quan tâm, nước sông không phạm nước giếng là tốt nhất. "Phù phù!" Trở về phòng, Bạch Khiết tựa lưng vào cửa, cảm thấy hô hấp dồn dập, không ngừng thở dốc, ánh mắt phức tạp.

Sờ sờ vết sẹo trên cổ, thần sắc Bạch Khiết căng thẳng.

Đột nhiên phát bệnh khiến cô không kịp trở tay, bất ngờ hơn nữa là Sở Viễn.

Đối phương lại có thể một lời nói toạc ra thân phận của cô, điều này làm Bạch Khiết rất ngạc nhiên, thân phận của cô xưa nay đều vô cùng bí mật.

Thân là Dịch gia Thủy Tiêu của Tam Giang Thủy Nguyên, người biết thân phận cô vốn không nhiều, trừ khi cũng là Thủy Tiêu, người ngoài không cách nào biết được.

Quan trọng nhất là những nơi cô đi đều là Kim Thang Huyệt (mộ dưới nước), đây là lần đầu tiên cô đi biển thám hiểm mộ, vốn định đi nhờ chuyến xe của Mạc Kim Hiệu Úy.

Không ngờ còn chưa xuống biển đã bị đối phương nhìn thấu thân phận, Mạc Kim Hiệu Úy quả nhiên danh bất hư truyền!

Nghĩ đến buổi livestream ngày mai, Bạch Khiết lấy một viên nang từ trong túi ra nuốt xuống, có thể trì hoãn thời gian phát bệnh lần tới.

Hy vọng chuyến đi Nam Hải Quy Khư lần này có thể tìm được cọng rơm cứu mạng của mình, nếu không, chỉ có thể đi đến Tổ Nguyên Kim Thang trong truyền thuyết.

Nhưng nghĩ đến sự nguy hiểm ở Tổ Nguyên Kim Thang, Bạch Khiết lại thấy phiền não, chỉ bằng sức một mình cô thì tuyệt đối không thể an toàn vượt qua.

Đột nhiên, hình bóng Sở Viễn dần hiện lên trong đầu cô, nghĩ đến khả năng bơi lội tuyệt vời của hắn, có lẽ người này có thể giúp đỡ.

Màn đêm bao trùm biển cả mênh mông, mặt biển một màu vô tận, trăng thanh gió lặng, thuyền Hải Liễu an ổn chạy về phía vùng biển San Hô Loa Toàn.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, trên biển cũng không gặp thêm sự kiện ly kỳ nào nữa, cùng với gió biển nhè nhẹ, đêm nay mọi người ngủ đặc biệt ngon.

Sáng sớm hôm sau, nơi biển trời giao nhau, ánh bình minh nhuộm lên một mảng màu rực rỡ.

Trên đài quan sát lộ thiên tầng ba, Bạch Khiết đang cúi người điều chỉnh một chiếc flycam cỡ lớn, Sở Viễn tò mò đánh giá "cục cưng" này.

Thứ đồ chơi này nghe nói là công nghệ đen cấp bảo mật của quân đội, hơn nữa tính năng máy móc tốt hơn, có thể chống lại rất nhiều môi trường đặc thù khắc nghiệt.

Theo Bạch Khiết nói, để tránh sự cố livestream như ở Vân Nam Trùng Cốc, đây là cái giá lớn mà tổ chương trình phải bỏ ra để xin phép đặc biệt từ phía chính quyền.

Nếu không phải vì chuyến tìm kiếm Tần Vương Chiếu Cốt Kính lần này, phía trên sẽ không xuất kho thiết bị flycam này đâu. "Vù vù ~"

Kèm theo việc Bạch Khiết ấn nút khởi động, flycam sau vài tiếng nổ rền lúc đầu thì trở nên hoàn toàn êm ái. "Không hổ là công nghệ đen, im thin thít luôn!" Sở Viễn trầm trồ nhìn cỗ máy, thảo nào là trang bị bí mật của quân đội, dùng thứ này trinh sát thì đúng là tuyệt phẩm.

Cùng với việc flycam cất cánh, phòng livestream "Quốc Gia Bảo Tàng: Nam Hải Quy Khư" đã lâu không gặp cũng bắt đầu phát sóng.

Lập tức, vô số khán giả ùa vào, khi nhìn thấy cảnh biển tráng lệ vô tận, bình luận trên màn hình chạy điên cuồng. [Tem, không ngờ sau hai kỳ vắng bóng, mở màn đã là hàng khủng, không hổ là Nam Hải, phong cảnh này đúng là nhức nách!] [Tôi biết ngay tổ chương trình đang ém hàng mà, con tàu này, phong cảnh này, đúng là chế tác lớn!] [Vãi, cuối cùng cũng thấy Tiểu Ca bằng xương bằng thịt, mấy cái clip cắt ghép tao xem tám trăm lần rồi, chị em ơi, ra xem Tiểu Ca hàng thật này!] [Tổ chương trình chơi lớn quá, nghe nói đi Nam Hải, nơi được mệnh danh là Tam giác Bermuda - San Hô Loa Toàn, chưa có ai sống sót đi ra đâu.] [May mà kỳ này không có minh tinh tham gia, nếu không livestream lại bị khóa mõm.] [Một lũ ăn hại, không đi cũng được, đây là mạo hiểm chứ có phải chơi đồ hàng đâu.] [Á đù, mỹ nữ bên cạnh Tiểu Ca là ai thế, Tomb Raider (Cổ Mộ Lệ Ảnh) phiên bản đời thực à?] [Không có minh tinh mà vẫn cố đẩy thuyền (ship CP), vote 1 sao!] Bạch Khiết hài lòng nhìn hình ảnh livestream trên điện thoại, cài đặt flycam sang chế độ AI tự động điều khiển rồi không quan tâm nữa.

Nhìn mây mù mỏng manh phiêu đãng phía xa, Bạch Khiết hít sâu hơi gió biển mang theo vị mặn chát, trong lòng sảng khoái.

Sở Viễn nhìn thông báo nhân khí (độ nổi tiếng) từ hệ thống đã lâu không thấy, vẻ mặt hài lòng, hy vọng chuyến đi Nam Hải này có thể nâng cấp huyết mạch lên 100%.

Nhân khí đã lên đến hơn tám mươi triệu, xem tiến độ thì khoảng

cách đến một trăm triệu cũng không còn xa, 30% huyết mạch cuối cùng hẳn nhất định phải lấy được. "Sở tiên sinh, đại sự không ổn, mau đến buồng lái một chuyến!" Bỗng nhiên, bộ đàm bên cạnh Sở Viễn vang lên giọng nói gấp gáp của Nguyễn Hắc, gọi hắn đến buồng lái, xem ra là gặp rắc rối rồi.

Bạch Khiết và Sở Viễn nhìn nhau một cái rồi vội vàng chạy về phía buồng lái. "La bàn định hướng hỏng rồi, không có hướng đi, tôi không lái được!" Nhìn Sở Viễn chạy tới, Nguyễn Hắc đập loạn xạ vào bảng điều khiển la bàn, tức tối nói.

Sở Viễn liếc nhìn Nguyễn Hắc rồi đi thẳng ra mũi tàu, lúc này mọi người đều bị dị tượng trên biển thu hút.

Chỉ thấy phía trước, mây đen cuồn cuộn trên bầu trời, tầng tầng lớp lớp chồng chất lên nhau, sừng sững như những dãy núi đen viễn cổ giữa không trung.

Những dãy núi mây đen cuồn cuộn này tương phản rõ rệt với bầu trời quang đãng nơi mọi người đang đứng, hoàn toàn như hai thế giới khác biệt. "Sở tiên sinh, phía trước là San Hô Loa Toàn, tàu tôi có thể lái vào, nhưng không có phương hướng thì chính là đường chết!" Nguyễn Hắc đi đến gần Sở Viễn, chỉ vào khu vực mây đen phía trước, trầm giọng nói.

Minh thúc ở bên cạnh gật đầu phụ họa: "Tuyến đường biển mà không có phương hướng thì cũng như người đi đường không có mắt, nửa bước khó đi." Sở Viễn khẽ gật đầu, gọi Bàn Tử: "Bàn gia, phiền cậu chịu khó một chút, mang bảo bối chúng ta đã chuẩn bị ra đây." Nghe Sở Viễn nói vậy, Bàn Tử lập tức chạy lon ton về phòng, lúc đi ra trên tay bưng một chiếc hộp vàng cũ kỹ.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Bàn Tử híp mắt cười mở hộp ra, bên trong là một cái hũ sành đen, trong hũ nuôi một con cá nhỏ.

Con cá này dài khoảng một ngón tay, toàn thân đỏ rực, lúc này đang bơi lội tung tăng trong hũ. "Bàn Tử, đây là cá gì, sao xấu thế?" Dù là người kiến thức rộng rãi như Minh thúc, khi nhìn thấy con cá này cũng ngơ ngác, không biết là vật gì. "Xùy xùy, ông thì hiểu cái gì, con cá này là bảo bối đấy." Bàn Tử đắc ý hét lên. "Chị Bạch, chị biết đây là cá gì không?" Đa Linh nhìn con cá nhỏ dễ thương, nhịn không được muốn sờ thử nhưng bị Bạch Khiết ngăn lại kịp thời, bèn mở miệng hỏi lai lịch con cá.

Bạch Khiết biết Đa Linh thích động vật nhỏ, nhưng rõ ràng con cá này không tầm thường, không thể tùy tiện chạm vào, tuy nhiên cô cũng mù tịt về nó.

Phải biết rằng cổ mộ trong thiên hạ đa số là mộ trên đất liền, dù sao người xưa quan niệm lá rụng về cội, táng dưới nước đều là mộ đặc thù.

Do đó Kim Thang (mộ nước) số lượng không nhiều, lại không có quá nhiều cơ quan phức tạp, bình thường cũng không dùng đến nhiều thứ kỳ quái thế này.

Nhìn thấy vẻ không để tâm trong mắt Bạch Khiết và vẻ mờ mịt của những người khác, Sở Viễn chỉ vào con cá cười nói: "Người xưa đều dùng la bàn định vị, chủ yếu dựa vào kim từ tính, nhưng gặp phải một số từ trường đặc thù thì sẽ bị vô hiệu hóa.

Lúc này phải trông cậy vào bản lĩnh của chú nhóc này, hoàn cảnh càng phức tạp khó phân biệt, nó càng có thể nhận biết phương hướng, nó chính là Ti Thiên Ngư!" Ti Thiên Ngư ngay cả trong tình huống la bàn hỏng, trăng sao không thấy, cũng có thể tham khảo phương hướng, đây là phương pháp chỉ đường cổ xưa.

Vốn được giấu trong mộ Ngu Vương Ti Thiên, đã thất truyền từ lâu, sau này được Bàn Sơn Đạo Nhân tìm thấy, dần dần lưu truyền

lại.

Đây là bảo bối Sở Viễn đặc biệt mượn từ chỗ Dương Vân U trước khi xuất phát, chính là để dùng vào lúc quan trọng này.

Chương 225

Nói đến đây, Sở Viễn lấy từ trong túi ra một viên đan hoàn thả vào nước, tuy chỉ to bằng móng tay nhưng lại tỏa ra mùi thơm ngát.

Ti Thiên Ngư sau khi cảm ứng được viên đan hoàn thơm nức, lập tức vây lấy, húc nó về một bên, bất kể nước dao động thế nào, Ti Thiên Ngư cũng sẽ cố hết sức đẩy viên đan hoàn về một phương vị cố định.

Đây chính là thủ đoạn phân biệt phương hướng của người xưa, vô cùng thực dụng. "Sở đại ca, nó đang làm gì trong đó vậy?" Đa Linh chớp chớp đôi mắt to, chăm chú nhìn Ti Thiên Ngư, vẻ mặt khát khao, tính tìm cơ hội sờ nó một cái. "Cái này gọi là Thái Âm Tán, là một loại đan dược được ngâm tẩm bằng dược thủy đặc thù, thả vào trong nước như trăng sáng trên mâm, trăng thuộc thái âm.

Ti Thiên Ngư lại có tính ứng nguyệt (cảm ứng với trăng), nhìn thấy viên đan dược này sẽ bơi ra từ hướng Tây để hấp thu tinh hoa thái âm, cho nên đầu cá sẽ vĩnh viễn triều Đông!

Đẩy viên đan dược này cố định về hướng Đông, đây là thiên tính của loài vật, sẽ không chịu bất kỳ sự can nhiễu nào của yếu tố bên ngoài." Mọi người nghe Sở Viễn thao thao bất tuyệt, thấy con cá này có thể phân biệt phương hướng thì kích động vô cùng, nhất là Nguyễn Hắc và Minh thúc.

Có Ti Thiên Ngư này đồng nghĩa với việc vĩnh viễn sẽ không bị lạc hướng, như vậy có thể tiến vào cấm địa nhân loại - San Hô Loa Toàn.

Như vậy cũng có nghĩa là San Hô Loa Toàn bị phong bế ngàn năm nay sẽ đón chào vị khách đầu tiên có thể phân biệt phương hướng

trong lịch sử.

Vừa nghĩ đến tài nguyên thiên nhiên chưa từng được con người khai thác trong San Hô Loa Toàn, Minh thúc và Nguyễn Hắc trong lòng đã rạo rực. [Vãi, không ngờ Mạc Kim Hiệu Úy còn có năng lực trâu bò thế này, trí tuệ người xưa đúng là khiến người ta thán phục!] [Tiểu Ca không phải đi trộm mộ à?

Sao làm tầm bảo cũng là cao thủ hạng nhất thế, toàn năng đến mức đáng sợ.] [Không hổ là nhân vật truyền kỳ sở hữu cả ba đại học vị (Bằng cấp/Học thức) của giới trộm mộ, ngầu lòi PLUSS.] [Kích động quá, thật muốn xem bên trong San Hô Loa Toàn trông như thế nào?

Đây là nơi mấy ngàn năm nay chưa ai vào được đấy.] [Hóng mạnh!] Sau khi xác định Ti Thiên Ngư trong tay Sở Viễn có công năng thần kỳ phân biệt phương hướng, vẻ mặt lo lắng của Nguyễn Hắc dịu đi không ít.

Nhân lúc mọi người đều ở đó, Sở Viễn giao đại đơn giản về những việc cần chú ý khi xuyên qua San Hô Loa Toàn.

Lát nữa khi vượt San Hô Loa Toàn, Sở Viễn sẽ đích thân ở đài quan sát tầng ba, thông qua Ti Thiên Ngư khống chế phương hướng, truyền đạt cho buồng lái.

Minh thúc và Nguyễn Hắc tiếp tục phụ trách lái tàu.

Bạch Khiết và Cổ Sai sông nước giỏi, mắt tinh, phụ trách quan sát đá ngầm hai bên.

Những người khác được Sở Viễn sắp xếp ở gần buồng lái, chuẩn bị tiếp ứng mọi người bất cứ lúc nào, hai người một tổ, tương trợ lẫn nhau.

Chủ yếu là khi đến gần San Hô Loa Toàn chắc chắn sẽ gặp bão tố,

đến lúc đó tầm nhìn kém, sóng gió cao, dễ va vào đá ngầm.

Chỉ có thể thông qua mắt thường quan sát để truyền tín hiệu cho buồng lái, đây cũng là cách duy nhất trong tình thế bắt buộc.

Dù sao thiết bị hỏng, hệ thống cảnh báo đá ngầm cũng không hoạt động.

Dặn dò xong, Sở Viễn bưng Ti Thiên Ngư chạy thẳng lên đài quan sát tầng ba, an trí Ti Thiên Ngư xong xuôi, hắn quan sát mọi người.

Cổ Sai, Bạch Khiết, còn có nhóm Bàn Tử đã thắt dây an toàn ở hai bên mạn thuyền, vào vị trí sẵn sàng quan sát đá ngầm.

Thấy mọi người đã chuẩn bị xong, nhìn Ti Thiên Ngư một cái, Sở Viễn nói vào bộ đàm trầm giọng: "Nguyễn lão đại, hướng chính Đông, có thể bắt đầu vượt San Hô Loa Toàn!" Trong buồng lái, Minh thúc nghe chỉ thị của Sở Viễn, nhìn đồng hồ đo tốc độ, hét lớn: "Chín giờ năm mươi lăm phút sáng, tốc độ bốn hải lý." Nguyễn Hắc hít sâu một hơi, căn cứ chỉ thị bắt đầu tăng tốc độ tàu, men theo hướng chính Đông tiến tới, mặt biển phía trước tối đen như mực.

Flycam của tổ chương trình lượn lờ quanh Sở Viễn, giúp khán giả trong phòng livestream nhìn trực quan hơn sự khác biệt giữa hai vùng biển.

Phía trước mây đen dày đặc, phía sau trời quang mây tạnh, nhìn từ trên cao quả thực giống như hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Khi thuyền Hải Liễu tiếp cận San Hô Loa Toàn, mọi người càng nhìn rõ hơn cảnh tượng mây đen áp thành (mây đen đè xuống thành), đặc biệt là khán giả xem livestream.

Nhìn một cái là thấy mây đen tầng tầng lớp lớp, thỉnh thoảng còn lóe lên tia chớp sấm rền, cứ như một ngọn núi đen khổng lồ sừng sững giữa trời cao trước mắt mọi người.

Hiệu ứng thị giác mang lại sự chấn động khiến cả phòng livestream im phăng phắc. "Ào ào ~" Vừa vào San Hô Loa Toàn, Minh thúc và Nguyễn Hắc trong buồng lái như hai kẻ mù đi trong đêm, hoàn toàn không thấy gì.

Mưa như trút nước liên tục đập vào kính chắn gió buồng lái, khiến hai người ngay cả boong tàu phía trước cũng không nhìn rõ.

Đây chính là nguyên nhân vì sao tàu bè vào San Hô Loa Toàn cuối cùng đều không ra được, ở trong này tầm nhìn cơ bản bằng không.

Ngay lúc tim Nguyễn Hắc đập nhanh, mờ mịt luống cuống, bên tai đột nhiên truyền đến giọng nói bình tĩnh của Sở Viễn. "Nguyễn lão đại, mạn phải ba mươi lăm độ." Nghe giọng nói lạnh lùng của Sở Viễn, nội tâm Nguyễn Hắc lập tức yên tâm hơn nhiều, động tác trên tay cũng không chậm, bắt đầu đánh lái. "Bên phải có đá ngầm, Nguyễn lão đại chú ý đá ngầm!" Bàn Tử nhìn thấy đá ngầm cách mạn phải không xa, vội vàng gào lên với Nguyễn Hắc trong buồng lái.

Nguyễn Hắc không hoảng không loạn xoay bánh lái, đánh sang trái, mạn trái mười lăm độ, hoàn hảo tránh được đá ngầm bên phải, phối hợp thành công.

Lúc này thuyền Hải Liễu đón đầu sóng gió, rẽ sóng lướt đi, thân tàu rung lắc dữ dội, dập dềnh như chiếc lá cô đơn giữa biển sâu. "Mạn phải mười độ, tốc độ giữ nguyên bốn hải lý, tiến lên!" Sở Viễn dưới sự trợ giúp của Ti Thiên Ngư, tuy không nhìn rõ phương hướng nhưng vẫn có thể truyền đạt hướng đi chính xác cho buồng lái, tránh bị lạc. "Uỳnh!" Cách thuyền Hải Liễu không xa đột nhiên truyền đến một tiếng sấm kinh thiên động địa, xen lẫn tiếng sóng biển gầm thét hung hãn, âm thanh vang dội như chuông lớn.

Trong khoảnh khắc, một con sóng khổng lồ ập tới, trực tiếp đánh lệch hướng thuyền Hải Liễu, không còn giữ được hướng đi chính xác

vừa rồi. "Mạn trái ba mươi độ, tăng tốc thêm một hải lý, gia tốc tiến lên!" Dưới sự chỉ huy đâu vào đấy của Sở Viễn, thuyền Hải Liễu đón đầu sóng lớn, phá sóng tiến tới, rất nhanh đã vượt qua quần thể đá ngầm khó nhằn nhất.

Ngay khi mọi người đang tụ tinh hội thần nhìn chằm chằm đá ngầm hai bên, trong bộ đàm đột nhiên truyền đến giọng nói thản nhiên của Sở Viễn: "Các vị, chào mừng đến với San Hô Loa Toàn." Dứt lời, chỉ thấy phía chân trời xa xa một luồng ánh sáng màu vàng kim ôn hòa rạch phá mây đen xung quanh, khiến người ta bỗng nhiên thấy sáng bừng.

Mặt biển phía trước, từng đám mây ráng kỳ dị trôi nổi trên không trung, dưới sự nhuộm màu của ánh nắng vàng kim, hoảng hốt như tiên sơn trong truyền thuyết.

Lúc này, cơn mưa xối xả cũng đột ngột dừng lại.

Sở Viễn quay người nhìn lại, dãy núi đen treo giữa không trung đã lùi xa.

Nơi này chính là bảo địa Nam Hải mấy ngàn năm nay không ai đặt chân tới - San Hô Loa Toàn!

Nhìn kỳ cảnh ráng mây sà xuống mặt biển trước mắt, mọi người trên tàu lập tức thở phào nhẹ nhõm, sau đó chìm trong sự kích động vô tận.

Nguyễn Hắc chủ động giảm tốc độ, nhìn cảnh tượng chấn động của San Hô Loa Toàn, nội tâm tràn ngập niềm vui sướng tột độ.

Không ngờ mọi người vượt qua mấy ngàn năm để đến San Hô Loa Toàn, dựa vào lại không phải công nghệ hiện đại, mà là Ti Thiên Ngư trong truyền thuyết.

Không khỏi cảm thán trí tuệ người xưa, cái hào sâu ngăn cách mà

người hiện đại tưởng chừng khó vượt qua này, lại được trí tuệ cổ nhân giải quyết. [Tuyệt vời!

San Hô Loa Toàn ở Nam Hải trong truyền thuyết quả nhiên là thiên đường trần gian, khí tượng chấn động thế này đúng là hiếm thấy trên đời!] [Chụp màn hình lưu lại rồi, không ngờ sinh thời lại có thể nhìn thấy tiên sơn Nam Hải trong truyền thuyết, chương trình này phong thần rồi!] [Không thể không nổ, Mạc Kim Hiệu Úy quá trâu bò, ngay cả thần khí như Ti Thiên Ngư cũng có, thế này thì Tam giác Bermuda cũng đi được ấy chứ?] [Chỉ riêng đoạn vượt San Hô Loa Toàn này thôi, không bõ công anh em đợi tổ chương trình hơn một tháng, đáng!] [May là không mang theo đoàn minh tinh, không thì chỉ tổ vướng chân vướng tay, tổ chương trình cố lên!] [Oa, Tiểu Ca nhìn vào ống kính kìa, đẹp trai quá đi mất!] [Haizz, đàn bà con gái...] Sở Viễn đánh giá chiếc flycam bên cạnh, mẫu này đúng là xịn thật, không bị lạc trong San Hô Loa Toàn, lại còn có thể vận hành bình thường.

Đúng là đồ công nghệ đen lợi hại.

Đứng trên đài quan sát tầng ba, Sở Viễn nhìn xuống San Hô Loa Toàn, nghe nói dưới đáy biển San Hô Loa Toàn có một khu rừng san hô khổng lồ.

Điều này làm hắn nhớ đến cây san hô máu ở chùa Đại Thụy Phật tại Hắc Thủy Thành, nghe nói hiện tại đã được trưng bày ở Bảo tàng Quốc gia.

Nó được mệnh danh là cây san hô có niên đại lâu đời nhất được phát hiện trên thế giới, giá trị liên thành!

Minh thúc trước đó cũng từng nhắc tới, San Hô Loa Toàn này cả ngàn năm không ai vào được, lại là đáy biển Nam Hải, được mệnh danh là nghĩa địa tàu đắm.

Quan trọng nhất là sâu dưới đáy vùng biển này vật hoa thiên bảo,

có rất nhiều loài trai khổng lồ sống lâu năm, cực kỳ thịnh sản minh châu (ngọc trai sáng).

Thậm chí Minh thúc còn nói quá lên là nếu vận may tốt, biết đâu có thể nhìn thấy hình ảnh chấn động lão bạng (trai già) mở vỏ hấp thu tinh khí trăng sáng.

Đối với cách nói của Minh thúc, trong lòng Sở Viễn cũng tán thành.

Trong "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật" có giải thích về long mạch.

Chương 226

Thiên hạ long mạch bắt nguồn từ Long Vương Côn Luân, chia làm ba chi long mạch Nam, Bắc, Trung, trong đó thế lực Nam Long phân bố rộng nhất.

Mà tận cùng của long mạch Nam Hải chính là San Hô Loa Toàn này, được ca tụng là "Hình thế kỳ lạ, thiên hạ hiếm có". "Tiểu Ca, đến nhà ăn tập hợp đi, họp!" Ngay lúc Sở Viễn đang trầm tư, trong bộ đàm đột nhiên truyền đến giọng nói kích động của Bàn Tử, hiển nhiên gã đang rất mong chờ cuộc tìm kiếm kho báu tiếp theo.

Khi đến nhà ăn, Bàn Tử đã trải sẵn một tấm bản đồ lên mặt bàn.

Thấy Sở Viễn bước vào, mọi người đều lộ vẻ mong chờ.

Liếc nhìn tấm bản đồ một chút, Sở Viễn xem đồng hồ, nhìn vẻ mặt của mọi người rồi trực tiếp mở miệng: “Bảo Nguyễn lão đại dừng thuyền đi, xuống nước ngay tại đây.

Bàn Tử, đi lấy đồ nghề!” Lời vừa dứt, Bàn Tử đã phóng vọt ra cửa, chạy bước nhỏ về phía khoang thuyền.

Tên này cứ ngửi thấy mùi bảo vật là lại hưng phấn.

Theo chiếc Hải Liễu Thuyền dừng lại, Sở Viễn quan sát một vòng.

Vị trí hiện tại của bọn họ về cơ bản chính là tâm điểm của San Hô Loa Toàn (vùng nước xoáy san hô).

Từ đây xuống nước, tìm kiếm xác tàu đắm là thuận tiện nhất, nhưng tình hình dưới đáy biển vẫn chưa rõ ràng, cần phải thăm dò trước.

Biển cả mênh mông không giống như cổ mộ trên đất liền, mức độ nguy hiểm của cả hai hoàn toàn khác nhau.

Ở đây chỉ cần sơ sẩy một chút cũng có thể dẫn đến đoàn diệt.

Đến bên mạn thuyền, nhìn bầu trời sáng sủa, Bàn Tử lấy từ trong ngực ra một túi gạo trắng đã chuẩn bị sẵn và một bình dầu.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hắn lần lượt đổ chúng xuống biển.

"Cậu Béo, các cậu đang làm cái trò gì thế?" Minh Thúc tò mò đánh giá hai người, nhìn động tác khó hiểu của họ, cười hỏi.

Chỉ thấy gạo trắng trên mặt biển lại không chìm xuống, ngược lại những vệt dầu loang lại từ từ chìm xuống, không nổi lên mặt nước, vô cùng kỳ dị.

Đối mặt với vẻ nghi hoặc của mọi người, Sở Viễn cũng không thừa nước đục thả câu, cười giải thích: "Căn cứ 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 có nói: Gạo trắng không chìm, dầu nổi không lên, chính là điềm báo của vùng Quy Khư dưới đáy biển!" Sở Viễn khẳng định nơi này chính là tâm điểm long mạch Nam Hải, nhưng tình hình cụ thể dưới nước ra sao thì còn phải xuống kiểm tra một phen.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn chào hỏi mọi người một tiếng, kiểm tra hai chiếc chuông lặn trên Hải Liễu Thuyền, chuẩn bị lặn xuống đáy biển thám thính.

Sở Viễn biết Bạch Khiết có khả năng bơi lặn cực tốt, thân là người nhà họ Dịch ở vùng Tam Giang Thủy Nguyên, xuống biển sâu tự nhiên không thành vấn đề, bèn mời cô xuống biển cùng.

Trước lời mời của Sở Viễn, đúng ý Bạch Khiết, cô lập tức đồng ý không chút do dự, khiến những người khác trên thuyền nhao nhao khen ngợi.

Bàn Tử vốn định xuống biển cùng Sở Viễn, nhưng bị Sở Viễn cản

lại.

Con thuyền này cần Bàn Tử canh giữ để tránh xảy ra sự cố.

Nếu không, vạn nhất Hải Liễu Thuyền bị hỏng, cho dù bản lĩnh Sở Viễn có cao đến đâu cũng không thể một mình thoát thân giữa biển cả mênh mông này.

Sau khi bố trí xong xuôi, mọi người bắt đầu kiểm tra tính năng an toàn của chuông lặn, bao gồm cả công hiệu của dây cáp điện.

Sau khi kiểm tra hoàn tất, chức năng chuông lặn đáng tin cậy, Sở Viễn và Bạch Khiết mỗi người ngồi vào một chiếc, dưới sự điều khiển của Minh Thúc, từ từ hạ xuống.

Trong lúc chuông lặn hạ xuống, Sở Viễn cầm điện thoại gọi cho Bạch Khiết, trịnh trọng nhắc nhở: "Bạch tiểu thư, đây là San Hô Loa Toàn, cũng là nơi có Hải Nhãn trong truyền thuyết, nơi Quy Khư của trời đất toạ lạc, dòng nước vĩnh viễn không ngừng nghỉ.

Nếu gặp hiện tượng tương tự như xoáy nước Hải Nhãn, không cần suy nghĩ nhiều, co giò mà chạy ngay!" Bạch Khiết gật đầu đồng ý.

Cô mang trong mình khả năng Thủy Tiêu, có thể tự hô hấp dưới đáy biển, cho dù chuông lặn có hỏng cũng không sao.

Muốn rút lui an toàn, đối với cô mà nói, không có gì khó khăn.

Thấy đối phương mặt không biến sắc, biết Bạch Khiết là kẻ tài cao gan lớn, Sở Viễn cũng không quan tâm nữa, an tâm thưởng thức cảnh đẹp dưới đáy biển.

"Keng!" Đột nhiên, chuông lặn khựng lại, kéo theo cơ thể Sở Viễn cùng lắc lư.

Hai ba giây sau mới trở lại bình thường, tiếp tục lặn xuống.

Đây là đặc tính của chuông lặn, nước biển cứ sâu thêm mười mét

thì sẽ dừng lại để cân bằng áp suất khí quyển, thực hiện giảm áp treo.

Theo đà chầm chậm chìm xuống, cấu trúc địa mạo bí ẩn dưới đáy San Hô Loa Toàn, bí ẩn ngàn năm cũng dần hiện ra trước mắt Sở Viễn.

Đi cùng với chuông lặn còn có flycam của tổ chương trình 《Quốc Gia Bảo Tàng》, thế mà cũng lặn xuống tận đáy biển để livestream. 【Vãi chưởng, flycam quân sự này đúng là trâu bò, thế mà lại đưa mọi người đi lặn, quan trọng là hình ảnh livestream quá nét!!!】 【Ai bảo vùng biển này có ma xuất hiện?

Con ma nhà ai mà ở trong môi trường tốt thế này, quả thực là thánh địa lặn biển.】 【Nhìn từng rặng san hô, cột đá dưới đáy biển kìa, không hổ danh là rừng rậm dưới đáy biển, mẹ thiên nhiên thực sự quá kỳ diệu.】 【Nhìn mau, cây gì thế kia?

Cao thế, trên thân còn ký sinh rất nhiều trai lớn, chắc không có ngọc trai đâu nhỉ, phát tài rồi.】 【Trai lớn như cái cối xay, ngọc trai bên trong phải to cỡ nào chứ, ghen tị đỏ cả mắt!】 Ánh mắt Sở Viễn bị những cây cổ thụ trong rặng san hô thu hút.

Trên cây ký sinh chi chít những con ốc già và trai lớn, giữa những lần đóng mở dường như có ánh trăng lấp lánh.

Đây hẳn là nơi Nguyễn Hắc và những người khác lấy ngọc trai Nam châu trong nguyên tác, hèn gì có thể lấy được nhiều như vậy, trai lớn thực sự quá nhiều.

Tuy nhiên, khi lặn sâu hơn ba mươi mét, Sở Viễn cảm nhận được áp lực đè nén mãnh liệt.

Nếu không có chuông lặn, hắn ngược lại sẽ tự tại hơn.

Không ngờ cái máy này lại trở thành gánh nặng, Sở Viễn nghĩ đến đây liền cảm thấy cạn lời.

Nhìn độ sâu trên bảng đồng hồ, mãi đến khi đạt năm mươi hai mét, chuông lặn mới dừng lại.

Lúc này đáy biển là một màn đêm đen kịt.

Để chiếu cố tầm nhìn cho Bạch Khiết, Sở Viễn bật tất cả các công tắc đèn bên ngoài chuông lặn.

Bạch Khiết ở đối diện thấy vậy cũng học theo thao tác của Sở Viễn, bật toàn bộ đèn chiếu sáng.

"Dạ Nhãn, mở!" Sở Viễn kích hoạt thiên phú Dạ Nhãn.

Tức thì tình hình dưới đáy biển xung quanh hiện lên rõ mồn một, trong phạm vi mười mét mọi thứ đều hiện ra chi tiết.

Đừng nói là xác tàu Mary Celeste (Mã Lệ Tiên Nô hào) có giấu Tần Vương Chiếu Cốt Kính, ngay cả một mảnh vỡ thuyền gỗ nhỏ cũng không có.

Tìm kiếm một vòng, ngay cả cái bóng xác tàu cũng không thấy, xem ra chỉ còn cách tìm cơ hội tiến vào sâu trong Quy Khư để thăm dò.

"Hửm!" Sở Viễn sững người.

Không biết từ lúc nào, một con quái ngư (cá quái vật) toàn thân đầy u bướu, to bằng ba cái chuông lặn, mắt như cái chuông đồng đã xuất hiện.

Nó đang tò mò bơi quanh chuông lặn, có lẽ bị nguồn sáng bên ngoài thu hút.

Không đợi Sở Viễn phản ứng lại, cái đuôi của quái ngư đã quất mạnh vào chuông lặn của hắn, khiến chuông lặn rung lên bần bật, ong ong chói tai, Sở Viễn cũng theo đó mà ngả nghiêng.

Dường như phát hiện đòn tấn công chưa hiệu quả, quái ngư xoay

người, lại bồi thêm một cú quẫy đuôi.

Chuông lặn trực tiếp lộn nhào một vòng.

“Súc sinh!” Từ khi Sở Viễn có được hệ thống đến nay, đây là lần đầu tiên hắn chật vật như vậy, may mà flycam không bay theo tới đây.

Nếu không, Sở Viễn vốn mang phong thái cao thủ, lần này chắc phải biểu diễn tiết mục “bắt ba ba trong chum” trước khán giả cả nước mất.

“Xoảng!” Sau khi đứng vững, Sở Viễn trực tiếp rút trường đao, không chút do dự mở van chuông lặn.

Chương 227

Lập tức một lượng lớn nước biển ùa vào.

Thân mang Lục Nghệ Thủy Tiêu, trong nước biển cơ thể Sở Viễn càng thêm linh hoạt tự nhiên.

Chỉ thấy hắn lao vút ra ngoài như một mũi tên.

Quái ngư thấy có người bơi ra từ cục sắt sần sùi, lập tức há cái miệng đỏ lòm như chậu máu, những chiếc răng nanh nhọn hoắt toả ra ánh sáng lạnh lẽo, muốn nuốt chửng Sở Viễn một miếng.

Thân hình Sở Viễn đột nhiên chuyển động, linh hoạt lộn một vòng, bơi ra sau lưng quái ngư.

Mặc kệ áp lực nước cực lớn, hắn vận toàn lực, từ từ cắm thanh Hắc Kim Cổ Đao vào lưng con cá lớn.

Cơn đau kịch liệt khiến quái ngư gầm lên không thành tiếng, liên tục lắc lư thân thể, muốn hất văng Sở Viễn khỏi lưng.

Ngặt nỗi Hắc Kim Cổ Đao quá sắc bén, lưỡi dao cắm quá sâu, thế mà không hất được Sở Viễn ra.

Chỉ thấy từng luồng máu đục ngầu không ngừng chảy ra từ vết thương trên lưng quái ngư, kéo dài cả phút đồng hồ mới yên tĩnh lại.

Cũng là do con quái ngư này số đen, ở dưới biển sâu lại gặp phải sát tinh như Sở Viễn, lại còn chủ động dâng đến tận cửa trêu chọc, chết không đáng tiếc.

Thấy máu đen loang ra dưới nước ngày càng nhiều, Sở Viễn vội vàng ra hiệu cho Bạch Khiết, ý bảo cô mau chóng lên trên.

Mùi máu tanh này chắc chắn sẽ thu hút những quái vật khác tới.

Quả nhiên, Sở Viễn còn chưa bơi được bao xa đã thấy một đàn cá mập bơi tới.

"Mau đi đi, có cá mập!" Bạch Khiết ở trong chuông lặn hét lớn với Sở Viễn bên ngoài.

Hét xong mới nhớ ra mình vẫn đang ở trong chuông lặn.

Vừa định mở van, đột nhiên Bạch Khiết trừng lớn hai mắt, kinh hãi nhìn về phía xa.

Chỉ thấy đôi chân Sở Viễn như thể được gắn động cơ phản lực, "vút" một tiếng, lao đi vun vút, để lại từng chuỗi gợn sóng!

Đó chính là tuyệt kỹ Thủy Tiêu bí truyền của ba gia tộc lớn vùng Tam Giang Thủy Nguyên – Phi Ngư Quán!

Khi Sở Viễn bơi lên mặt nước, chuông lặn của Bạch Khiết vẫn còn đang từ từ nổi lên ở độ sâu hai mươi mét.

Mọi người đều kinh ngạc nhìn Sở Viễn.

Bàn Tử tưởng hắn bị thương, vội vàng lao tới hỏi han đủ điều.

Sở Viễn kể lại vắn tắt chuyện bị quái ngư khổng lồ dưới đáy biển tập kích một lần.

Nghe thấy dưới đáy biển lại có con quái ngư to bằng ba cái chuông lặn, mọi người không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, trợn mắt há hốc mồm.

Nếu đổi lại là bất kỳ ai trên thuyền, chắc chắn đã bị quái ngư nuốt sống từ lâu, gặp phải Sở Viễn đúng là do nó xui xẻo.

Bàn Tử trực tiếp "cà khịa": "Con cá này trốn cả ngàn năm, chọn ai không chọn, lại cứ phải chọn cái khúc xương cứng nhất mà gặm, nó không chết thì ai chết." Trong lúc hắn nói chuyện, chuông lặn của Bạch Khiết cuối cùng cũng từ từ nổi lên.

Dưới sự tiếp ứng của mọi người, cô an toàn lên thuyền.

Vừa ra khỏi khoang, Bạch Khiết liền mở to đôi mắt linh động trừng Sở Viễn, như thể hắn vừa làm chuyện gì có lỗi với cô vậy.

Tuy nhiên, thấy mọi người đều đang ở trên boong, Bạch Khiết nén lại nghi hoặc trong lòng, chờ có cơ hội sẽ hỏi Sở Viễn.

Tại sao hắn lại biết tuyệt kỹ Thủy Tiêu của ba gia tộc lớn?

Chẳng lẽ hắn là hậu nhân huyết mạch lưu lạc bên ngoài của ba gia tộc?

Mang theo nghi hoặc, Bạch Khiết được mọi người vây quanh trở lại nhà ăn trong khoang thuyền.

Hải Liễu Thuyền, nhà ăn.

Sở Viễn vừa ngồi xuống, Nguyễn Hắc liền đứng dậy đầu tiên, trực tiếp hỏi thăm tình hình dưới đáy biển, xem có tồn tại ngọc trai hay không.

Chuyến xuống biển này tuy gặp quái ngư tập kích nhưng Sở Viễn cảm thấy vẫn xứng đáng, ít nhất cũng phát hiện không ít ngọc trai.

Thứ này đối với người Đản dân như Nguyễn Hắc mà nói, chẳng khác nào kho báu tuyệt thế, nhất là khi nghe Sở Viễn nói nhìn thấy ngọc trai khổng lồ.

Nguyễn Hắc cả người đều rơi vào trạng thái cực độ hưng phấn.

Đối với Đản dân, có thể lấy ngọc ở bảo địa như vậy chính là phúc khí.

Tục ngữ nói phú quý cầu trong nguy hiểm, vì chuyến đi San Hô Loa Toàn này, ông ta đã mạo hiểm tính mạng, chính là muốn lấy ngọc.

Đây là túc mệnh cả đời của Đản dân bọn họ: Tại bảo địa tốt nhất, lấy những viên ngọc trai hoàn mỹ nhất, dù phải trả giá bằng sinh

mệnh!

Đám người Minh Thúc nghe tin này tinh thần càng thêm phấn chấn, bắt đầu bàn bạc chi tiết chuyện xuống biển mò ngọc, nhất định phải chuẩn bị vạn toàn.

Bạch Khiết cũng chủ động lên tiếng, nhắc đến việc lúc cuối cùng lên thuyền, dưới đáy San Hô Loa Toàn có một đàn cá mập lảng vảng, vẫn rất nguy hiểm.

Bàn Tử nghe vậy lập tức chen vào: "Em gái, em cứ yên tâm, đã đến lấy ngọc thì bọn này đã chuẩn bị kỹ rồi!" Nói xong, hắn lấy từ trong hành lý sau lưng ra một viên đan dược, giơ cho mọi người xem rồi giải thích: "Đây là bảo vật của Bàn Sơn Đạo Nhân, gọi là Tị Côn Châu (Châu tránh cá kình), được điều chế từ dầu cóc và đan sa, gặp nước là tan, vị cay nồng.

Các loại cá mập, hải quái thông thường ngửi thấy sẽ tránh xa, không dám lại gần, có thể duy trì trong hai tiếng." Minh Thúc nhận lấy túi thơm, mở ra nhìn viên đan dược xám xịt bên trong, vẻ mặt đầy nghi ngờ: "Nghe danh Bàn Sơn Đạo Nhân tinh thông chế tác các loại bí dược đã lâu, chỉ cái thứ đồ chơi nhỏ xíu này mà dọa được cá mập lớn sao?" Sở Viễn vỗ vai Minh Thúc, thản nhiên nói: "Yên tâm đi Minh Thúc, tôi còn có Bế Khí Hoàn (thuốc nín thở), có thể giúp người ta kiên trì dưới nước nửa tiếng!" Có Sở Viễn bảo đảm, Minh Thúc mới bỏ xuống sự cảnh giác, cười híp mắt nhận lấy Tị Côn Châu và Bế Khí Hoàn.

Trên thuyền, chỉ có Nguyễn Hắc và Minh Thúc là có kinh nghiệm lấy ngọc.

Sở Viễn vung tay lên, lập tức chuẩn bị chia làm ba đường.

Nguyễn Hắc dẫn theo Đa Linh lập thành một đội xuống biển lấy ngọc.

Minh Thúc và Cổ Sai một đội.

Cuối cùng, Sở Viễn và Bạch Khiết tổ đội tìm kiếm xác tàu đắm.

Lúc mới xuống biển, Sở Viễn nhìn rất rõ, nhiều trai già ngậm ngọc như vậy, cũng không biết đã nuốt nhả linh khí đáy biển bao nhiêu năm.

Ngọc trai Nam châu lấy được chắc chắn phẩm tướng sẽ tốt hơn, giá trị cũng hiếm thấy trên đời, loại Nam châu này e rằng chỉ San Hô Loa Toàn mới có. .....

Sau khi sắp xếp xong đội ngũ lấy ngọc thì trời đã gần trưa.

Nhân lúc thiên tượng còn tốt, Sở Viễn quyết định sau khi ăn cơm sẽ bắt đầu lặn.

Nghỉ ngơi hơn nửa tiếng, Đa Linh bưng lên một phần cơm trưa thịnh soạn đậm đà hương vị Đông Nam Á, Sở Viễn thực sự ăn không quen.

Ăn qua loa vài miếng, Sở Viễn liền gọi mọi người bắt đầu chuẩn bị xuống biển.

Để tránh cho mọi người bị lạc phương hướng trong biển, Sở Viễn đặc biệt vẽ lại địa hình dưới đáy San Hô Loa Toàn mà hắn quan sát được lúc trước thành bản đồ cho mọi người xem, đồng thời giới thiệu sơ lược.

Địa hình San Hô Loa Toàn phức tạp, đặc biệt là địa thế bên trong nhấp nhô không định, có không ít rãnh biển sâu không thấy đáy, chẳng biết thông tới đâu.

Một vòng bên ngoài đều là đá ngầm, chính là nơi dễ gây đắm tàu nhất.

Nhìn từ trên cao, San Hô Loa Toàn trông giống một quần đảo hơn.

Có lẽ chính nhờ vùng biển thần kỳ như vậy mới có thể nuôi

dưỡng ra những viên Nam châu giá trị liên thành, so với nguyên tác chỉ lấy được vài chục viên thì lần này Sở Viễn cảm thấy hai đội phụ trách lấy ngọc ít nhất cũng phải thu hoạch được cả trăm viên.

Hắn không quên cơ quan ở Quy Khư "ăn" ngọc trai Nam châu.

Chương 228

Đứng trên boong Hải Liễu Thuyền, mọi người bắt đầu mặc trang bị.

Những thứ này đều là trang bị mà tổ chương trình tốn cái giá lớn mới mua được.

Khi thấy hai đội nhân mã của Nguyễn Hắc và Minh Thúc lần lượt xuống biển, Sở Viễn gọi A Hào lại, chỉ chỉ flycam trên đỉnh đầu.

A Hào hiểu ý Sở Viễn, đây là đang điểm mặt hắn, bảo hắn và Đại Lực đừng có hành động thiếu suy nghĩ, có vô số người đang nhìn bọn họ đấy.

Thực ra Sở Viễn cũng lo xa, giữa biển cả mênh mông này, hai con vịt cạn này dù có tâm địa xấu xa cũng không dám làm bừa.

Nếu không thì ai đưa bọn họ rời khỏi San Hô Loa Toàn?

A Hào là người thông minh, khẽ gật đầu với Sở Viễn, hắn biết phải làm gì.

Mọi thứ đã sẵn sàng, Sở Viễn gật đầu nhẹ với Bạch Khiết đang mặc bộ đồ lặn hạng nặng, rồi lặn xuống đáy biển, cứ thế lặn thẳng xuống dưới.

Sau khi xuống nước, nhờ thiết bị đẩy dưới nước, hai người từ từ bơi qua chỗ Minh Thúc và Nguyễn Hắc, hướng về phía rãnh biển sâu hơn.

Vùng biển San Hô Loa Toàn này mọc đầy thiết thụ (cây sắt) san hô, cao đến hơn mười mét, trên thân cây mọc đầy những con trai khổng lồ.

Trông vô cùng hùng vĩ.

Minh Thúc và Nguyễn Hắc thấy cảnh này thì kích động muôn phần, đây chính là địa điểm lấy ngọc hàng đầu của bọn họ.

Lúc này Nguyễn Hắc và Minh Thúc mỗi người chọn một cây san hô, xoa tay hăm hở bắt đầu lấy ngọc.

Tuy bên cạnh có cá mập nhưng dưới tác dụng của Tị Côn Châu, lũ cá mập đều không dám lại gần.

Nhân lúc thời tiết còn tốt, hai người rút dao sắc chuẩn bị hành nghề.

Ở phía bên kia rừng thiết thụ san hô có một sơn cốc ẩn nấp, chỉ bằng mắt thường khó mà nhìn thấy độ sâu của nó.

Sở Viễn rất tò mò Hải Nhãn Quy Khư nằm ở đâu, nghĩ vậy bèn tăng tốc bơi về phía thung lũng sâu, Bạch Khiết thấy thế lập tức bám theo.

Dựa vào thiên phú Dạ Nhãn, chẳng mấy chốc Sở Viễn đã đến đáy thung lũng, dừng lại trước một rãnh biển khổng lồ.

"Phụt!" Bạch Khiết bắn một quả đạn chiếu sáng dưới nước về phía rãnh biển trước mặt.

Một luồng ánh sáng chói lòa lập tức chiếu sáng quá nửa rãnh biển.

Khung cảnh bên dưới hiện lên rõ nét trong mắt hai người.

Chỉ thấy trong rãnh biển đá lớn dựng đứng như rừng, dường như là di tích của một nền văn minh cổ đại, thậm chí còn lờ mờ nhìn thấy xác một con tàu luân kham nằm dưới đáy rãnh.

Ra hiệu cho Sở Viễn, Bạch Khiết tiên phong dùng thiết bị đẩy bơi về phía di tích cổ dưới đáy rãnh.

Hai người đáp xuống đáy, đập vào mắt là di tích một toà thành cổ, thấp thoáng có thể nhận ra vài phần phồn hoa thuở trước.

Sở Viễn đoán rằng đây có lẽ là nền văn minh nhân loại của tộc Hận Thiên trong lời Trần Hạt Tử, chỉ là không biết đã xảy ra chuyện gì mà lại chìm xuống đáy biển.

Đặc biệt là khi nhìn thấy khá nhiều đồ đồng nát vụn nằm rải rác dưới đáy biển, càng chứng minh cho suy đoán của hắn.

Vùng biển San Hô Loa Toàn, cũng chính là Nam Hải Quy Khư, chính là nơi cư trú của tộc Hận Thiên - nền văn minh thất lạc trong lịch sử nhân loại ngàn năm trước!

Chỉ là không biết cái nơi trong truyền thuyết mà nước của cả thiên hạ đổ vào cũng không đầy được - Hải Nhãn - đang nằm ở đâu?

Xác định đây là di chỉ cổ quốc của tộc Hận Thiên - nền văn minh thất lạc, Sở Viễn và Bạch Khiết chia làm hai ngả, lần lượt thám thính di chỉ cổ quốc xem có phát hiện manh mối hữu dụng nào không.

Dù sao thời gian có hạn, hắn không thể chậm trễ.

Chưa đi được mấy bước, đột nhiên trên một cột đá bên cạnh Sở Viễn bỗng phát ra một tia sáng, nhìn kỹ lại thì ra là Long Hỏa (Lửa Rồng).

Đúng là ngọn lửa thần kỳ, thế mà có thể cháy bình thường trong nước biển.

Người thường nếu nhìn thấy chắc đã sớm sợ chạy mất dép.

Bật đèn pha của bộ lặn, Sở Viễn men theo hướng cột Long Hỏa, muốn thám thính di tích cổ thành, tiếp tục bơi về phía trước.

Đột nhiên, một bức tượng điêu khắc cao nửa người mọc đầy rong rêu thu hút sự chú ý của Sở Viễn.

Hai tay bức tượng này nâng một miếng ngọc bàn hình tròn.

Nhìn kích cỡ này, giống hệt với miếng ngọc bàn mà Sở Viễn phát

hiện trong mộ Nấm (Ma Cô mộ).

Nghĩ vậy, hắn trực tiếp gỡ miếng ngọc bàn mang đi.

Biết đâu có thể phát hiện bí mật gì của bộ tộc Hận Thiên, cùng lắm thì mang về tặng cho Bàn Tử, đỡ để cậu ta oán trách là đi một chuyến về tay không.

Uỳnh!

Bỗng nhiên, Sở Viễn cảm thấy dưới chân chấn động một hồi như thể địa long (rồng đất) chuyển mình, khiến hắn loạng choạng suýt ngã.

Cảm giác chấn động trong nháy mắt khiến sắc mặt Sở Viễn biến đổi.

Không phải là Bạch Khiết gặp phải đại hải xà rồi chứ!

Nghĩ đến đó, Sở Viễn lập tức bật đèn pha trên thiết bị lặn, chỉ hy vọng Bạch Khiết có thể lanh lợi một chút.

Theo đèn pha trên người Sở Viễn sáng lên, luồng ánh sáng bất chợt trở nên chói mắt dị thường dưới rãnh biển tối tăm.

Ong ong!

Cảm nhận được dòng nước phía trước bên cạnh đột nhiên dao động, Sở Viễn biết chắc chắn tên to xác kia đang bơi về phía mình.

Dòng nước kích động cuộn lên từng đợt bùn đất mù mịt.

Dưới sự hỗ trợ của thiên phú Dạ Nhãn, bóng dáng một con quái vật khổng lồ hiện ra rõ ràng.

Chỉ thấy con hải xà này đầu to như chiếc xe ô tô, tựa đầu trâu lại có sừng, thân thể như trăn, phủ đầy vảy, trông như chân long!

Nếu không phải đối phương không có chân vuốt, Sở Viễn còn

tưởng gặp phải chân long trong truyền thuyết thật.

Đại hải xà thân dài trăm mét, mỗi lần trườn đi lại cuộn lên những dòng nước ngầm, tạo ra luồng khí lưu mạnh mẽ xung quanh, chấn động rất rõ ràng.

Dường như phát hiện ra sự tồn tại của Sở Viễn, đại hải xà lao tới như bay, mang theo luồng khí lưu mạnh mẽ, há cái miệng như chậu máu xông về phía hắn.

Vù!

Đột nhiên, từ một góc nghiêng, một luồng ánh sáng mạnh chói lòa bắn ra, chiếu thẳng vào đôi mắt đại hải xà, như thể bị điện giật.

Đại hải xà vặn mình, đổi hướng gấp, lướt qua Sở Viễn bơi đi.

Con quái vật này sợ ánh sáng mạnh, xem ra đã ở dưới đáy biển quá lâu.

Thấy tình hình đó, Sở Viễn không chút lưu tình, dùng súng bắn cá gắn trên thiết bị đẩy nhắm thẳng vào đại hải xà mà bóp cò.

Vút.

Mang theo một luồng nước mạnh mẽ, mũi tên cá bắn trúng ngay eo đại hải xà, kéo theo một dòng máu tanh hôi.

"Gào!" Dù ở dưới đáy biển sâu, âm thanh cơ bản không thể truyền đi, nhưng tiếng gầm rú của đại hải xà này Sở Viễn vẫn có thể nghe thấy vài phần.

Chương 229

Tiếng gầm mạnh mẽ trực tiếp làm dòng nước xung quanh xoay chuyển, dòng nước dữ dội khiến cơ thể Sở Viễn lắc lư, đứng không vững.

Bị đau, đại hải xà quẫy mạnh thân mình, bơi về phía rãnh biển sâu trong di tích cổ thành, rất nhanh đã biến mất.

Lúc này, Sở Viễn chợt phát hiện cách đó không xa có một điểm sáng đang nhanh chóng tiến lại gần mình.

Lại gần nhìn, hóa ra là Bạch Khiết.

Sở Viễn lúc này mới vỡ lẽ, xem ra luồng sáng vừa rồi là do bộ đồ lặn trên người Bạch Khiết bắn ra.

Qua mặt kính bộ đồ lặn, Sở Viễn thấy Bạch Khiết lúc này cũng mang vẻ mặt kinh hoàng, có thể thấy cô bị đại hải xà dọa cho không nhẹ.

Tiếp tục trinh sát một vòng, không gặp lại đại hải xà nữa, cũng không biết đối phương trốn đi đâu, xem ra đã rời xa nơi này.

Nhìn di tích cổ thành cách đó không xa, nơi này có tác dụng quan trọng trong việc khảo cổ nền văn minh thất lạc của tộc Hận Thiên.

Ngặt nỗi đang ở dưới đáy biển, điều kiện không cho phép, Sở Viễn tự nhiên cũng không còn hứng thú nữa, ra hiệu cho Bạch Khiết rồi trồi lên mặt nước.

Ở nơi này, đại hải xà có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, xét đến an toàn của mọi người, Sở Viễn quyết định tạm thời rút lui.

Dưới sự tiếp ứng của Đại Lực và A Hào, hai người cởi bỏ bộ đồ lặn nặng nề.

Bạch Khiết vẫn còn sợ hãi tựa vào mạn thuyền.

"Sở tiên sinh, vừa rồi rốt cuộc là thứ gì vậy?

Sao lại to lớn thế?" Ở Tam Giang Thủy Nguyên, Bạch Khiết từng xuống Kim Thang (mộ dưới nước) không dưới mười lần, kiến thức qua đủ loại cơ quan kỳ lạ dưới nước và quái vật trong nước.

Nhưng quái vật trông như rồng thật vừa rồi thì đây là lần đầu tiên cô gặp, giờ nghĩ lại vẫn thấy lạnh sống lưng.

"Đó là rồng sao?

Thân thể dài cả trăm mét!" Nhớ đến cảnh tượng dưới nước vừa rồi, Bạch Khiết đến giờ vẫn chưa hoàn hồn.

Sở Viễn lắc đầu, cho dù có chân long tồn tại thì cũng không thể là con vừa rồi, cùng lắm chỉ tính là một con giao xà biến dị.

"Đó là đại hải xà, thường gặp ở biển sâu, khi gặp bão tố sẽ tấn công tàu thuyền, thậm chí nuốt chửng người và gia súc!" Nghe câu trả lời của Sở Viễn, Bạch Khiết ngạc nhiên.

Hải xà, cô cũng là người hay xuống nước, trăn khổng lồ cũng gặp không ít, nhưng kích thước chưa con nào to như con hôm nay gặp.

Loại hải xà này thường thích sống ở nơi tối tăm dưới biển sâu, nếu không phải trường hợp cực kỳ đặc biệt thì bình thường sẽ không tấn công vào nơi có ánh sáng.

Thực ra hình tượng rồng phương Tây trong truyền thuyết chính là được sáng tạo dựa trên nguyên mẫu loài đại hải xà này.

May mà nó sợ ánh sáng nên cũng dễ đối phó.

Tiếc nuối duy nhất là không tìm thấy con tàu "Mary Celeste" trong lời Giáo sư Trần, xem ra chỉ còn cách đợi đến khi Hải Nhãn mở ra.

Xuống đến vùng đất Quy Khư mới có thể tìm lại Tần Vương

Chiếu Cốt Kính.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn lấy cái túi vải treo bên hông ra, lấy ra một miếng ngọc cổ đục ngầu, cổ kính.

"Ủa, đây không phải ngọc cổ của bộ tộc Hận Thiên sao?

Chẳng lẽ di tích thành cổ dưới đáy biển vừa rồi là cổ quốc Hận Thiên trong truyền thuyết?" Bạch Khiết từng tiếp xúc với dược liệu ở Nam Hải Quy Khư, tự nhiên cũng biết truyền thuyết về bộ tộc Hận Thiên, cô liếc mắt một cái liền nói ra lai lịch miếng ngọc.

Sở Viễn nhìn cô với vẻ tán thưởng, không ngờ nha đầu này nhãn lực cũng khá, không phải loại ngực to não phẳng.

Tuy nhiên, miếng ngọc cổ Hận Thiên này cũng có chút thú vị, giữa miếng ngọc khắc hình mai rùa dùng để tế tự, là một quẻ bói.

Sở Viễn nheo mắt, trong đầu lóe lên các ký ức về bát quái, sau khi giải mã thì lại là quẻ tượng "Chấn Thượng Chấn Hạ, Chấn Kinh Bách Lý"!

Nén sự nghi hoặc trong lòng xuống, Sở Viễn kể sơ lược về bộ tộc Hận Thiên và lai lịch quẻ tượng này cho Bạch Khiết nghe.

Nghe xong miêu tả của Sở Viễn, Bạch Khiết kinh ngạc nhìn hắn, thực không ngờ xã hội hiện đại vẫn còn người tin vào trò bói toán này.

Nếu dựa vào bói toán để đổ đấu (trộm mộ), xuống Kim Thang, thì còn cần nhân tài chuyên nghiệp như bọn họ làm gì, cứ tìm thầy bói đi xuống mộ là xong.

Vô tri.

Đôi khi huyền học trong đổ đấu còn hữu dụng hơn khoa học, cũng đừng đem so sánh với hàm lượng kỹ thuật khi đổ đấu trên đất liền.

"Tõm!" Cổ Sai cởi trần nửa người trên, ra sức leo lên mạn thuyền,

hưng phấn hét lớn: “Sở đại ca, bên dưới có một con siêu to khổng lồ, cần dùng cần cẩu để kéo nó lên, hơn nữa bên trong còn có một người!” “Là Bạch Ham (ngao trắng khổng lồ/trai tai tượng), không ngờ ở San Hô Loa Toàn còn có loại bảo bối này!” Bạch Khiết vẻ mặt chấn kinh nhìn Cổ Sai.

Không ngờ chuyến đi Nam Hải này của mình không những gặp đại hải xà giống chân long, mà nghe Cổ Sai miêu tả, nói không chừng còn gặp được vua của các loài sò ốc trong truyền thuyết - Xa Cừ!

Thứ này nếu mở ra được bảo bối gì thì tuyệt đối là giá trị liên thành, vô giá chi bảo!

Đây là một con trai khổng lồ, to bằng cái bàn tròn mười người ngồi, vỏ ngoài trắng tinh lấp lánh, nắp vỏ đóng chặt, trông cứ như tảng đá biển.

Trai lớn đóng chặt vỏ, Sở Viễn bảo A Hào và những người khác lùi lại một chút.

Thứ này rất giỏi kẹp tay chân người, còn được gọi là “trai ăn thịt”.

Nhưng nhìn kích cỡ này ít nhất cũng sinh trưởng mấy ngàn năm, phóng mắt khắp thế giới cũng chỉ có Nam Hải Quy Khư, vùng đất linh khí dồi dào này mới có thể nuôi dưỡng được.

Đối với Đản dân, biển sinh ra trai là một loại ân ban của Hải Thần đối với nhân dân đáy tầng khổ nạn, cho nên còn gọi là “Bạch Ham”.

Còn trai ăn thịt tên khoa học là “Xa Cừ”.

Vừa nãy Cổ Sai nói bên trong có người, Sở Viễn biết đó là Nhân Ngư (người cá) trong truyền thuyết.

Dù Sở Viễn giờ đã tự do tài chính, nhưng cứ nghĩ đến giá trị của nhân ngư là không kìm được kích động, bảo bối độc nhất vô nhị.

Sở Viễn dám nói, nhìn khắp thế giới cũng chỉ có một con này!

Đợi hắn giải nghệ, mở một triển lãm tư nhân ở thủ đô, con nhân ngư này sẽ là bảo vật trấn quán, còn quý hơn cả Thi thể Thủy Tinh Quỷ Mẫu.

Minh Thúc đi theo con Xa Cừ lên thuyền, đi tới đi lui quanh nó, thần tình kích động, không ngừng khoa tay múa chân tìm chỗ ra tay.

"Đây đúng là bảo bối ngàn năm hiếm thấy, vân của nó giống như niên luân (vòng tuổi) trên cây cổ thụ, càng nhiều chứng tỏ sống càng lâu!" Sở Viễn gật đầu.

Minh Thúc không hổ là con sói già đi tàu mười mấy năm, đối với phương diện ngọc trai vẫn có kiến giải rất sâu.

Con Xa Cừ này sống ở vùng biển San Hô Loa Toàn mấy ngàn năm, chứng kiến lịch sử hưng suy thịnh vong của văn minh nhân loại, thật sự khiến người ta kinh thán.

Vỏ Xa Cừ hình răng cưa, con người hoặc sinh vật biển bình thường một khi chạm vào nó sẽ bị kẹp chặt đến chết.

Không chừng đây chính là bí quyết trường sinh giúp nó sống được mấy ngàn năm!

"Minh Thúc, chú nói trên đời này thực sự có loài nhân ngư sao?" Bạch Khiết thấy Minh Thúc hiểu rõ như vậy, kinh nghiệm đi tàu lại phong phú liền chủ động hỏi.

Flycam của tổ chương trình lúc này đang bay quanh mọi người, trong phòng livestream bình luận kín màn hình, khiến người ta hoa cả mắt. 【Các anh em còn đang sốc vì con trai khổng lồ này to thế, làm sao sống đến giờ, mà giờ lại bảo tôi bên trong có người cá?】 【Quả nhiên, học kiến thức sinh vật vẫn phải xem livestream khảo cổ của Tiểu Ca, loài người cá có thật hay không, cứ xem con Xa Cừ này là

biết.】【Bàn gia, đừng chảy nước miếng nữa, mau đốt nến đi, chuẩn bị mở vỏ!】【Chẳng lẽ chúng ta sắp chứng kiến sự ra đời của loài người cá sao?

Kích động quá!】Đối mặt với nghi vấn của Bạch Khiết, Minh Thúc ngẩn ra, ông ta cũng chỉ nghe truyền thuyết.

Sở Viễn chợt nhớ tới mộ Hiến Vương, bèn mở miệng nói: "Trước đây tôi ở mộ Hiến Vương Vân Nam từng thấy Giao Nhân (người thuồng luồng) vảy đen, Giao Nhân này và Nhân Ngư chắc là cùng một loài nhỉ." Tuy nhiên, Cổ Sai lại đưa ra một cách nhìn khác: "Tôi nghe sư phụ nói, Nhân Ngư và Giao Nhân từ rốn trở lên đều giống người, bên dưới giống cá, nhưng Nhân Ngư tính thiện, không chủ động hại người.

Hơn nữa cũng không biết nói, nhưng Giao Nhân thì khác.

Chương 230

Giao Nhân tính ác, đều là giống cái, do đó rất thích dụ dỗ thủy thủ để ăn thịt." Mấy người nghĩ đến việc Cổ Sai lớn lên ở đảo San Hô Miếu, những nơi thế này có rất nhiều truyền thuyết về Giao Nhân và Nhân Ngư, cũng có vài phần đáng tin.

Bàn Tử nghe mọi người lải nhải mãi mà chưa có kế hoạch mở Xa Cừ, sốt ruột nói với Minh Thúc: "Minh Thúc, đừng có nói mồm, thứ này mở thế nào đây?

Cần đốt nến không?" Cũng không biết Bàn Tử moi ở đâu ra một cây nến thật, quan trọng là Minh Thúc liếc nhìn xong thế mà lại nhận lấy.

"Đừng vội, cậu Béo, mở Xa Cừ cũng có quy tắc giống như Mạc Kim Hiệu Úy các cậu mở quan tài vậy!" Nói xong, ông ta vội vàng chạy về khoang thuyền.

Đợi khi ông ta quay lại, bầu trời đột nhiên mây đen vần vũ, thế mà lại lất phất mưa phùn.

Chỉ thấy Minh Thúc bưng trên tay một cái mâm tròn, bên trên bày biện cống phẩm, giống như đang làm nghi thức gì đó trước khi mở Xa Cừ.

Thấy cảnh này, Sở Viễn lập tức thấy quen mắt, không khỏi lườm Minh Thúc một cái, ông anh được lắm, đây chẳng phải đạo cụ của bà đồng sao?

Trong lúc mọi người chờ đợi, mưa trời dần dần nặng hạt.

Bầu trời trông âm u vô cùng, tuy là ban ngày nhưng nhìn cứ như chập choạng tối.

Sở Viễn lo thời tiết sau đó sẽ trở nên tồi tệ hơn, vội vàng gọi Cổ Sai một tiếng, bảo hắn xuống nước thông báo cho Nguyễn Hắc và Đa Linh mau chóng quay lại.

Vạn nhất triều cường lên hoặc xảy ra sóng to gió lớn, họ sẽ lâm vào nguy hiểm.

Hơn nữa, thời tiết vùng biển San Hô Loa Toàn vốn khó dự đoán, thường xuyên có cảnh trời mưa như trút nước nhưng mặt biển lại sóng yên biển lặng.

Hắn hiểu tâm trạng của Nguyễn Hắc, được lấy ngọc ở bảo địa đối với ông ta chính là cơ hội trời ban, dù cơ thể không chịu nổi cũng không muốn bỏ lỡ.

A Hào mang áo mưa cho mọi người.

Tuy mưa lớn nhưng không ai muốn rời đi, đều muốn xem rốt cuộc Minh Thúc có thể mở ra bảo bối gì.

Lúc này bầu trời càng thêm u ám, mây đen bao trùm khắp mặt biển San Hô Loa Toàn, may là gió biển không lớn, không có gì nguy hiểm.

Do trời tối dần, tầm nhìn trong mưa bị hạn chế, A Hào chiếu thẳng đèn pha trên thuyền vào vỏ Xa Cừ.

Sau khi Minh Thúc lầm rầm niệm một tràng chú ngữ, ông ta lấy ra một thanh loan đao (dao cong) lưỡi câu đối diện với Ngư Chủ trong hư không, tiến hành cầu khấn tế bái.

Bàn Tử mắt tinh, nhìn thấy thanh loan đao trong tay Minh Thúc thì mắt sáng lên: "Minh Thúc, con dao này của chú được đấy!" Con dao này to cỡ bàn tay, thân dao cong vào trong, dù tầm nhìn bị hạn chế trong mưa, mọi người cũng có thể thấy dao tỏa ra hàn quang từ phía.

Là bảo đao hiếm có khó tìm, nhất là chuôi dao có chạm đầu rồng mạ vàng, trên cán đều là hoa văn vảy rồng, chuyên dùng để giết trai

lấy ngọc.

Con dao này lưỡi ngắn nhưng đâm cực sâu, có thể chém giết hải quái cá dữ dưới nước, nên được gọi là "Long Hồ Đao".

Minh Thúc liếc Bàn Tử, thản nhiên nói: "Cậu Béo, cậu đúng là biết nhìn hàng, đây chính là Long Hồ Đao chuyên dụng của thủ lĩnh Đản dân thời xưa." Nói xong, Minh Thúc đưa dao lướt liên tục dọc theo vỏ Xa Cừ, phát ra từng chuỗi âm thanh leng keng.

Kể cũng lạ, dưới thao tác này của Minh Thúc, vỏ trai răng cưa của Xa Cừ lại khẽ run rẩy, run rẩy hé ra một khe hở.

Sở Viễn thấy thế trong lòng khẽ động.

Không hổ là Xa Cừ sống mấy ngàn năm, xem ra cũng có vài phần linh trí, biết bỏ xe giữ tướng.

Người ngoài có thể không rõ, nhưng Sở Viễn hiểu con Xa Cừ này định chủ động dâng bảo vật, muốn đổi lấy một con đường sống.

Minh Thúc trong lòng đại hỉ, mặt lộ vẻ đắc ý.

Theo ông ta thấy thì đây là do "Ngư Chủ" phù hộ, tuy là lần đầu cúng bái nhưng lại thành công thật.

Những người khác có mặt cũng đều tán thưởng thủ đoạn này của Minh Thúc, quả nhiên, bảy mươi hai nghề, nghề nào cũng không thể coi thường.

Thuận theo miệng Xa Cừ hé mở, Bàn Tử trực tiếp lấy một cái kích (thiết bị nâng) đến, men theo miệng từ từ nạy tung vỏ ngoài của nó.

Tuy mưa trên trời bắt đầu nặng hạt dần, nhưng vẫn không thể dập tắt nhiệt tình của mấy người, kèm theo vài tiếng hò dô.

"Một, hai, ba, mở!" Theo miệng trai không ngừng mở rộng, một

luồng kim quang chói lòa bắn ra, làm Bàn Tử và Minh Thúc lóa mắt, suýt chút nữa chảy cả nước miếng.

"Trong này có Nhân Ngư thật nè!

Đại Lực, đi lấy cái gậy gỗ tới chống đi!" Minh Thúc nhìn Nhân Ngư toàn thân tỏa ra ánh vàng ôn hòa, trên mặt đầy vẻ si mê.

Lần này đúng là phát tài rồi!

Sở Viễn nhíu mày, hắn đứng gần nên ngửi thấy rõ một mùi tanh hôi, xem ra con trai già này đã nuốt chửng không ít sinh linh.

"Ha ha, Ngư Chủ Thiên Hậu nương nương hiển linh, Lôi Hiển Minh tôi sống đến hôm nay, có thể mở được trọng bảo thế này, đời này cũng đáng!" Minh Thúc thần tình điên cuồng ngửa mặt lên trời gào thét, coi như đã hoàn toàn thoát khỏi sự ám ảnh từ khốn cảnh ở Côn Luân Thần Cung.

Nói xong, ông ta liền cúi người cầm Long Hồ Đao lấy con Nhân Ngư đang lấp lánh hào quang ra, còn chưa đợi mọi người nhìn rõ đã giấu vào trong cái bọc.

"Con trai khổng lồ này hơn một ngàn năm, hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, linh khí thiên địa trong thời gian dài mới có thể nuôi dưỡng ra viên minh châu trân quý này.

Cho nên nó mới thu hút vô số nhân ngư nhỏ muốn bơi vào trong vỏ trai để nuốt ngọc, cái này gọi là đoạt đan, kết quả bị trai lớn bắt được.

Mất mạng, từ từ bị hóa thạch, hình thành nên 'Trai ngậm Người, Người ngậm Ngọc' của ngày hôm nay, đây là vô giá chi bảo đấy!" Nghe Minh Thúc chém gió ghê gớm như vậy, Bàn Tử ngứa ngáy trong lòng như bị gai chọc, hí hửng lao lên định đưa tay ra đón.

Thấy Bàn Tử vội vàng như vậy, Minh Thúc lập tức xoay người, chắn Bàn Tử lại, nhận lấy tấm vải bông A Hào đưa tới, bọc kín Nhân

Ngư.

“Minh Thúc, thế này là có ý gì, còn không cho người ta sờ à!” Bàn Tử thấy bị Minh Thúc hất ra một thân vị, muốn nhìn lại thì Nhân Ngư đã bị bọc kín mít, lập tức càm ràm.

“Đừng đừng, mất đi độ bóng là không còn đáng tiền nữa đâu.” Minh Thúc cẩn thận từng li từng tí ôm Nhân Ngư, nâng niu như thể đối phương là con đẻ của mình vậy.

Biết Minh Thúc làm vậy là để bảo vệ bảo vật, Bàn Tử lẩm bẩm vài câu rồi cũng không ép nữa, nhìn con Xa Cừ khổng lồ, nghi hoặc hỏi: “Nhân Ngư lấy ra rồi, thế con trai này tính sao?” Không đợi Minh Thúc mở miệng, Sở Viễn khoanh tay, thản nhiên nói: “Con trai này cũng sống cả ngàn năm, coi như là vật có linh tính, bảo bối trong cơ thể cũng bị chúng ta lấy rồi, dứt khoát thả đi!” Minh Thúc sững sờ.

Đây là con trai khổng lồ ngàn năm khó gặp, ông ta mang về mông má lại chút cũng bán được giá cao, sao có thể phí phạm của trời như thế.

Thấy vẻ mặt không tình nguyện của Minh Thúc, Bạch Khiết ở bên cạnh hừ lạnh một tiếng: “Con trai khổng lồ này là vật đoạt tạo hóa của thiên địa linh địa, muốn giết trai thì cẩn thận tổn hại khí số, tuổi già gặp tai ương, có mà chịu đủ.” Nghe giọng nói lạnh lùng của Bạch Khiết, Minh Thúc rùng mình một cái.

Ông ta xuất thân là người vác xác, cũng được coi là một nửa đồng đạo trong giới đổ đấu.

Đối với chuyện khí số hư vô phiêu miểu này rất coi trọng, nếu không cũng chẳng rảnh rỗi mà đi bái thần suốt ngày.

Sở Viễn hô một tiếng, A Hào điều khiển cần cẩu, thả con Xa Cừ đang thoi thóp trở lại biển, coi như mở cho nó một con đường sống.

Minh Thúc vẻ mặt tiếc nuối nhìn Xa Cừ trở về đáy biển, thần tình rất giằng xé.

Sở Viễn vỗ vai ông ta, trầm giọng nói: "Vạn vật nghỉ ngơi lấy lại sức mới có thể kéo dài không dứt.

Mạc Kim Hiệu Úy đổ đấu giữ lại một, cũng là đạo lý trong đó." Nhìn cơn mưa miên man không dứt, Minh Thúc cũng chỉ đành thở dài.

Đản dân đều dựa vào trời để kiếm cơm, làm việc quả thực không thể làm đến tuyệt cùng.

Khi con Xa Cừ từ từ biến mất, Nguyễn Hắc dẫn theo Đa Linh cuối cùng cũng trồi lên mặt nước, giỏ tre bên hông kêu leng keng, xem ra thu hoạch không tồi.

Thấy trời đã tối, Sở Viễn gọi mọi người mau chóng về khoang thuyền nghỉ ngơi cho lại sức, hôm nay coi như đã bận rộn đủ mệt rồi.

.....

Hải Liễu Thuyền, trong nhà ăn.

Bàn Tử vẻ mặt đắc ý lấy ra một viên minh châu, tỉ mỉ thưởng thức.

Viên minh châu này to bằng quả trứng gà, tỏa ra ánh sáng nhu hòa.

Trong lúc hoảng hốt, Bàn Tử dường như nhìn thấy từng căn tứ hợp viện đang vẫy gọi mình, lần này vụ tứ hợp viện coi như xong rồi.

Chương 231

Minh châu từ xưa có phân chia Đông châu và Nam châu, luận về độ hoa mỹ trân quý, Đông châu tốt nhất cũng không sánh bằng Nam châu, chính là viên trên tay Bàn Tử đây.

"Minh Thúc, ngài xem thử xem, viên Nam châu này to tròn, kim quang lấp lánh, cái này mà ở thời cổ đại chính là cống phẩm cho hoàng đế dùng." Thấy bộ dạng đắc ý của Bàn Tử, Minh Thúc không nhịn được chua xót, cảm khái nói: "Hoàng đế thì tôi không dám mong, chỉ hy vọng lúc chết tôi có được một cách mai táng thể diện nhất!" Nguyễn Hắc đang ăn cơm bên cạnh bỗng ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Minh Thúc, không nhịn được hỏi: "Minh Thúc, cách mai táng ông nói là?" Minh Thúc vỗ đầu, lúc này mới nhớ ra Nguyễn Hắc là Đản dân chính tông, bèn cười nói: "Lão Nguyễn, ông chắc là hiểu tôi.

Đương nhiên là trong miệng ngậm một viên Nam châu được mệnh danh là 'Trú Nhan Châu' (Châu giữ gìn nhan sắc), cũng coi như đời này có sự giao phó." Nguyễn Hắc khẽ gật đầu.

Nam châu từ xưa đã có tên gọi "Trú Nhan Châu", người chết ngậm nó có thể giữ thi thể không thối rữa, được coi là thượng phẩm.

Thứ đến là trong miệng ngậm ngọc, chính là miếng ngọc cổ mà thời gian trước Minh Thúc cho Sở Viễn xem, nghe nói là của Dương Quý Phi.

Thấp nhất là trong miệng ngậm một đồng tiền, còn gọi là "Áp Khẩu Tiền", đây cũng là vật ngậm trong miệng thường thấy nhất khi người xưa thổ táng.

Vì vậy, luận về giá trị thì tự nhiên trong cổ mộ, mộ chủ nhân miệng ngậm châu là trân quý nhất.

Bàn Tử nghe xong càng cảm thấy viên minh châu trong tay quý giá, mân mê một hồi rồi luyến tiếc đặt vào giữa bàn ăn.

Sở Viễn nhìn qua cửa sổ, thấy flycam của tổ chương trình đang lấy cảnh trên mặt biển, bèn mở túi minh châu ra, kiểm điểm thu hoạch.

"Chư vị, hai đội lấy ngọc thu hoạch khá phong phú, tổng cộng là năm mươi viên, còn có một con Nhân Ngư miệng ngậm châu.

Theo ước định, những thứ này cứ để chỗ tôi bảo quản trước, đợi lên bờ sẽ chia cho mọi người theo tỷ lệ phần trăm, xin chư vị yên tâm." Nhìn châu quang xán lạn trên bàn ăn, Minh Thúc vốn đang nảy sinh lòng tham bỗng cảm thấy bảo khí xung thiên, tâm thần thư sảng!

Vốn dĩ Đại Lực và A Hào sau lưng Minh Thúc còn định hỏi một câu, nhưng lại bị ánh mắt sắc bén của Sở Viễn dọa cho rụt về.

Hai con vịt cạn này chẳng giúp được cái gì, đích thị là hai tên phế vật, còn vọng tưởng tham gia chia chác, người thì xấu mà nghĩ thì đẹp.

Hai người sợ hãi nhìn Sở Viễn một cái rồi cúi đầu không dám nhìn hắn nữa.

Bây giờ trên mạng ai mà chưa xem qua video của vị này chứ!

Đúng là kẻ tàn nhẫn, giết người chém quái cứ như thái rau, ngay cả dân anh chị cũng không tàn nhẫn như Sở Viễn, không dây vào được!

Bàn Tử lo minh châu rời khỏi biển sẽ mất đi bảo khí, cũng sợ lộ ra của cải làm người ta mờ mắt, vội vàng buộc chặt miệng túi minh châu.

Ăn vội bữa cơm, mưa trên mặt biển đã tạnh, Nguyễn Hắc liền bất chấp mọi người khuyên can, dẫn Cổ Sai xuống biển tiếp tục lấy ngọc.

Mọi người khuyên giải một hồi, đối phương vẫn không lay chuyển, thấy không khuyên được, cuối cùng cũng đành mặc kệ ông ta, chỉ dặn dò chú ý an toàn.

Đản dân đều là người khổ mệnh, trước kia liều mạng lấy ngọc về đều phải nộp lên cho quan phủ và chủ thuê, kiếm chút tiền bán mạng vất vả.

Bởi vì một khi bị phát hiện có người tư tàng (giấu riêng) minh châu, tàn nhẫn đến mức mổ cả bụng ra.

Bây giờ Đản dân có thể tự mình lấy ngọc, nhưng những vùng biển thông thường, trai già có ngọc ngày càng ít.

Đến được bảo địa như San Hô Loa Toàn, Nguyễn Hắc sao có thể buông tay.

Tục ngữ nói, có mạng mới có tiền, không mạng thì tất cả đều là hư không.

Giống như cái kiểu thề không bỏ qua của Nguyễn Hắc, sớm muộn gì cũng có ngày xảy ra chuyện.

Xưa nay, bao nhiêu người chết vì một chữ "Tham".

Mạc Kim Hiệu Úy tuy là đổ đấu nhưng có nguyên tắc ba lấy ba không lấy, thậm chí tổ sư gia còn đặt ra quy tắc thắp nến, chính là để hậu nhân đừng quá tham lam, chừa cho mình đường lui mới có con đường sống.

"Ủa, bên ngoài sao lại có ánh sáng?" Bạch Khiết đột nhiên nhìn thấy ngoài cửa sổ đối diện truyền đến một tia sáng, không kìm được kinh hô.

Mọi người nghe tiếng, đồng loạt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Khi thấy cảnh tượng một biển lửa trên mặt biển, lập tức trợn mắt

há hốc mồm.

Lúc này, trong phòng livestream của chương trình 《Quốc Gia Bảo Tàng》, những người vốn còn đang thưởng thức cảnh biển đều sôi sục hẳn lên.

Vô số bình luận lướt qua màn hình nhanh như mưa sao băng, đều là những lời kinh thán về việc mặt biển bốc cháy.

"Đây là Âm Hỏa thiêu biển, mau ra mũi thuyền xem!" Minh Thúc nhìn Âm Hỏa đang sôi sục trên mặt biển, sợ đến mức sắc mặt đại biến, chen qua mọi người chạy nhanh ra mũi thuyền.

"Đa Linh, cô mau đi phát tín hiệu cho Nguyễn lão đại, bảo ông ấy mau chóng quay lại!" Sở Viễn hét lớn với Đa Linh đang ngây người bên cạnh, sau đó bám sát Minh Thúc chạy ra ngoài.

"Ơ...

ơ, được, tôi đi ngay!" Đa Linh lúc này mới hoàn hồn, vẻ mặt kinh hoàng chạy về phía đuôi thuyền.

Đứng ở mũi thuyền, đám người Sở Viễn nhìn Âm Hỏa đang cháy bốn phía quanh Hải Liễu Thuyền, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Thế này là bị bao vây rồi sao?

"Tiểu Ca, trong biển này sao lại có Âm Hỏa, quá tà môn rồi!" Bàn Tử chỉ vào Âm Hỏa phía xa, kinh hô hỏi.

Nhìn Âm Hỏa ngày càng gần, Sở Viễn tìm một hướng ảm đạm hơn, nói lớn với Minh Thúc: "Minh Thúc, quay đầu thuyền, đi về hướng Tây Nam!" Được Sở Viễn chỉ thị, Minh Thúc sải bước trở lại buồng lái, đánh mạnh bánh lái, xoay chuyển thân thuyền.

Vốn dĩ Nguyễn Hắc và Cổ Sai còn đang lấy ngọc dưới đáy biển,

cảm nhận được tín hiệu trên dây thừng, cuối cùng cũng phát hiện ra điều bất thường.

Trong rãnh biển sâu cách hai người không xa, thế mà lại nổi lên vô số Âm Hỏa, nước biển như bị đun sôi, lập tức cuộn trào.

Hai người lập tức ý thức được tình hình không ổn, sợ hãi ra sức bơi lên mặt biển.

May mà thể chất Cổ Sai đặc biệt, lực lớn vô cùng, vừa kéo vừa lôi, cuối cùng cũng kịp đưa Nguyễn Hắc trồi lên mặt nước trước khi Âm Hỏa lan đến Hải Liễu Thuyền, bơi về phía con tàu.

Đợi hai người an toàn lên thuyền, Minh Thúc nhận được tín hiệu liền tăng tốc mạnh mẽ, lao qua một đoạn Âm Hỏa thưa thớt, chạy về phía xa.

Mọi người thấy Âm Hỏa bị bỏ lại sau lưng mới thở phào nhẹ nhõm.

Nguyễn Hắc cũng mặt mũi tái mét, lộ vẻ mặt sống sót sau tai nạn.

Dựa vào mạn thuyền, Bàn Tử chỉ vào Âm Hỏa phía xa, hỏi nhỏ: "Tiểu Ca, cậu nói xem cái Âm Hỏa này, đến nhanh đi cũng mạnh, rốt cuộc là thứ gì vậy?" Sở Viễn vịn vào mạn thuyền, thấy mọi người đều vẻ mặt nghi hoặc mới từ từ mở miệng giải thích: "Đây chính là Âm Hỏa, gặp nước thì cháy nhưng rời nước là tắt, trong thuật Thanh Ô gọi là Long Đăng, cũng gọi là Long Hỏa, là do hải khí Nam Hải ngưng kết mà thành, cũng chính là núi lửa dưới đáy biển." Nhìn ánh sáng trắng chói lòa phía xa, đáy biển sáng rực một vùng, kết hợp với nội dung trong nguyên tác, Sở Viễn đoán Hải Nhãn nằm ngay dưới núi lửa.

Những người khác trên thuyền không được bình tĩnh như hắn.

Mọi người nhìn từng đoàn Âm Hỏa như trăng sáng dưới đáy biển

mà cảm thấy âm sâm khủng bố!

Phải biết rằng Âm Hỏa còn được gọi là "Quỷ Hỏa" (Lửa ma), nhìn từng đoàn lửa ma, mọi người lập tức cảm thấy lông tóc dựng đứng, trong lòng nảy sinh nỗi khiếp đảm.

Thấy mọi người có vẻ mặt như vậy, Sở Viễn suy nghĩ một chút, không nói ra suy đoán trong lòng, nếu không chắc sẽ dọa chết mọi người mất.

Dù sao thì đi xuống dưới Âm Hỏa tìm Tần Vương Chiếu Cốt Kính, đây không phải tìm kính mà là tìm chết, vẫn nên đợi ngày mai hãy nói.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn gọi mọi người rời đi, mau chóng về phòng nghỉ ngơi, dưỡng tinh thần, ngày mai có thể còn phải làm một trận lớn!

Sở Viễn về phòng xong liền lấy bản phác thảo San Hô Loa Toàn ban ngày ra, đánh dấu vị trí vừa phát hiện Long Hỏa.

Bàn Tử nằm bán nghiêng trên giường, đến giờ vẫn còn vẻ mặt chưa hết sợ hãi.

Đổ đấu mười năm cũng chưa từng thấy nhiều Âm Hỏa như vậy.

"Tiểu Ca, cậu nói xem xác tàu có Tần Vương Chiếu Cốt Kính liệu có bị Âm Hỏa nuốt chửng rồi không, thế thì chúng ta tìm đến mùa quýt à!" Nghĩ đến từng đoàn Âm Hỏa trên mặt biển, Bàn Tử đột nhiên linh quang lóe lên, đoán rằng xác tàu và Âm Hỏa dưới đáy biển chắc chắn có liên quan.

Sở Viễn có chút ngạc nhiên nhìn Bàn Tử, không hổ là con sói già trong giới đổ đấu, giác quan thứ sáu này chuẩn phết.

"Tiểu Ca, cậu nói thật cho tôi biết đi, dưới kia Âm Hỏa nhiều như vậy, còn tìm được chỗ xác tàu không?" Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của

Bàn Tử, Sở Viễn đặt bút giấy xuống, nghĩ ngợi rồi giải thích: "Bàn gia, trước đó chúng ta đã phát hiện di chỉ cổ quốc Hận Thiên dưới đáy biển.

Truyền thuyết nói bộ tộc Hận Thiên nắm giữ bí mật về Long Hỏa.

Chương 232

Thực ra chính là Âm Hỏa.

Đợi Âm Hỏa tan hết, chúng ta lại xuống đáy biển thám thính di tích cổ quốc Hận Thiên, xem có manh mối gì không.” Bàn Tử nghe xong cũng chỉ đành gật đầu.

Dù sao vật tư mọi người mang theo trên thuyền có hạn, cũng không thể cứ lãng phí thời gian mãi trên biển được.

Hiếm khi phát hiện di chỉ cổ quốc Hận Thiên, thám thính kỹ một phen, biết đâu có thể tìm được manh mối mới gì đó.

“Đúng rồi, Tiểu Ca, cho tôi xem con Nhân Ngư vừa nãy một chút đi.

Minh Thúc giấu kỹ quá, còn chưa kịp nhìn rõ.” Vốn định đi ngủ, Bàn Tử nhớ ra vẫn chưa nhìn rõ con Nhân Ngư ngậm ngọc, thấy trong phòng chỉ có hắn và Sở Viễn bèn mở miệng hỏi.

Thấy vẻ mặt khát khao của hắn, Sở Viễn bất lực lắc đầu, đi đến gầm giường mình, giả bộ lấy con Nhân Ngư từ trong ba lô ra.

Bàn Tử vội vàng đón lấy, hai tay đều run rẩy.

Hóa ra ôm vô giá chi bảo vào lòng là cảm giác này.

Hắn vạch túi vải ra quan sát tỉ mỉ.

Chỉ thấy trong túi vải nằm yên tĩnh một con Nhân Ngư to bằng đứa trẻ, đầu người mình có vảy, trông giống hệt trẻ sơ sinh loài người bị đột biến.

Trên mặt có hai cái vây như bàn tay nhỏ của trẻ con.

Thoạt nhìn, Bàn Tử cảm thấy hơi rợn người, nhưng màu sắc lấp

lánh trơn bóng kia, cùng với ánh sáng ngọc ngà từ cơ thể Nhân Ngư tỏa ra giao thoa với nhau khiến người ta lóa mắt.

Đặc biệt là cái miệng nhỏ của Nhân Ngư hơi hé mở, ngậm một viên minh châu.

Bảo khí xung thiên, ánh trăng tràn ngập, quả nhiên là vô giá chi bảo hiếm có khó tìm!

Sau khi thưởng thức Nhân Ngư ngậm ngọc xong, Bàn Tử yên tâm nằm xuống ngủ, chưa đến ba hơi thở đã ngủ say như chết, khiến Sở Viễn vô cùng bái phục. .....

Ngày hôm sau, trời vừa sáng.

Đứng ở mũi thuyền nhìn về bốn phía San Hô Loa Toàn, quả nhiên Âm Hỏa nóng rực trên mặt biển đã tan hết, thời tiết hôm nay cũng không tệ.

Sở Viễn lập tức chốt phương án, hôm nay tiếp tục thám thính đáy biển San Hô Loa Toàn.

Hắn và Bàn Tử một tổ đi tìm manh mối ở di chỉ cổ quốc Hận Thiên.

Nguyễn Hắc dẫn Cổ Sai tiếp tục lấy ngọc ở rặng thiết thụ san hô gần đó.

Bạch Khiết thì dẫn đám người Minh Thúc trấn giữ Hải Liễu Thuyền.

Sở Viễn không quên trong nguyên tác, Đại Lực và A Hào đã liên thủ gây chuyện.

Cũng nhân cơ hội này thanh lý luôn những nhân tố bất ổn!

Hắn không muốn vào thời khắc quan trọng lại bị đám này đâm sau lưng.

Hắn và Bàn Tử cùng xuống biển cũng là để tạo cơ hội tốt cho đối phương.

Sau khi thương nghị xong, ai nấy làm việc nấy.

Sở Viễn và Bàn Tử mặc bộ đồ lặn hạng nặng vào, chuẩn bị xuống biển thám thính di tích trước.

Sau khi xuống nước, dựa vào bản đồ trong đầu, hai người bơi về hướng Âm Hỏa bùng phát, đó chính là nơi toạ lạc của bộ tộc Hận Thiên.

Lặn xuống hơn mười phút, Sở Viễn một lần nữa đến trước di chỉ cổ thành Hận Thiên.

Nhờ thiên phú Dạ Nhãn, toàn bộ di chỉ thu hết vào đáy mắt.

Nhìn di tích thành cổ, lờ mờ có thể nhận ra trong thành ngang dọc đan xen, trật tự ngay ngắn.

Những bức tường thành lác đác như một con cự thú biển sâu đang ẩn mình dưới đáy biển, khiến người ta cảm thấy có chút áp lực.

Sau khi nhìn rõ đường nét di tích, Sở Viễn bơi về phía trung tâm di tích.

Nhìn hình dáng, dường như là một tế đàn quy mô hoành tráng.

Đến trước tế đàn, Sở Viễn dường như cảm nhận được một tia dị thường của dòng hải lưu gần đó.

Xung quanh tế đàn hình thành vô số lỗ biển (hải động) to bằng bàn tay!

Nước biển trong lỗ tạo thành từng xoáy nước lớn, trông hơi giống thủy triều siphon (hồng hấp) mà Sở Viễn gặp ở mộ Nấm.

Ánh mắt Sở Viễn ngưng trọng, hắn biết những lỗ biển nhỏ trước mắt này dần dần sẽ hình thành lỗ biển khổng lồ, thậm chí biến hóa

thành "Hải Lậu" (biển rò rỉ).

Đến lúc đó Hải Nhãn Nam Hải Quy Khư sẽ hiện thế, có thể đưa mọi người tiến vào ngôi mộ thuyền đắm thực sự - Quy Khư!

Nói cho cùng, Quy Khư chính là Hải Nhãn Nam Hải, là cái hang lớn do thiên địa hình thành, nghe nói nước trong thiên hạ cuối cùng đều chảy về nơi này.

Tuy nhiên, theo khoa học hiện nay thì hiện tượng này rất có thể là một loại hiện tượng siêu nhiên tạo ra xoáy nước trên mặt biển.

"Bịch!" Trong lúc Sở Viễn đang chìm vào trầm tư, đột nhiên cảm ứng được có người liều mạng đập vào thiết bị lặn của hắn.

Quay người lại nhìn thì ra là Bàn Tử.

Lúc này Sở Viễn phát hiện Bàn Tử đang kéo sợi dây thừng sau lưng, tay kia chỉ chỉ lên vùng nước phía trên.

Dây thừng thình lình đã bị người ta cố ý chặt đứt.

Nhìn sợi dây thừng bị cắt đứt, trong lòng Sở Viễn khẽ động.

Chắc chắn là hai tên đàn em của Minh Thúc nhân lúc mọi người không có mặt đã phát động phản biến.

Khẽ gật đầu với Bàn Tử, Sở Viễn túm lấy Bàn Tử, như con cá chuồn trong nước, hai người nhanh chóng bơi lên mặt biển.

Khi trở lại mặt biển, quả nhiên thấy Hải Liễu Thuyền đã bị người ta ác ý lái đi, rời xa vùng biển mà bọn họ thả phao tiêu cách đây không lâu.

"Vãi chưởng, Minh Thúc cái lão già gian xảo này, chắc chắn là lén lút sau lưng chúng ta muốn ôm bảo vật bỏ trốn!" Bàn Tử tháo mũ lặn dày cộp ra, chửi ầm lên.

"Tôi lên trước xem sao!" Nhanh chóng dặn dò một câu, Sở Viễn

thi triển thân pháp.

Dù đeo bộ lặn nặng nề, hắn vẫn có thể nhanh chóng bơi vút về phía con thuyền.

Trên thuyền Hải Liễu, mười phút trước, trong phòng thủy thủ ở khoang giữa. "A Hào à, bánh trung thu chỉ còn lại một cái thôi, anh em tốt có phúc cùng hưởng, mỗi người một nửa." Đại Lực xé nửa cái bánh trung thu, ném cho A Hào ở bên cạnh.

Vật tư có hạn, cả một bao tải bánh trung thu mang lên giờ chỉ còn lại cái cuối cùng này. "Cảm ơn Lực ca, lát nữa ra ngoài nhớ giúp đỡ em nhé!" A Hào hớn hở nhận lấy nửa cái bánh, bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến, vừa ăn vừa hỏi một cách không rõ ràng. "Giúp cái khỉ gì, bao nhiêu minh châu trắng lóa mắt như thế mà lại không có phần của chúng ta, còn giúp cái gì nữa, nằm xuống ngủ tiếp đi!" Đại Lực vừa ăn bánh vừa thở dài, cứ nghĩ đến đống minh châu đó mà không có phần mình là lại thấy đau lòng. "Cũng phải, nhưng mà một viên minh châu rốt cuộc trị giá bao nhiêu tiền nhỉ?" Nhìn qua ô cửa quan sát trên cửa, A Hào thấy mấy người Sở Viễn đang cười nói vui vẻ, không khỏi tò mò về giá cả cụ thể của minh châu.

Đại Lực đứng dậy, nhìn qua ô cửa quan sát, đột nhiên hạ thấp giọng nói: "Minh thúc bảo đó là vô giá chi bảo, nếu rơi vào tay hai anh em mình, cả đời này không cần lo nghĩ chuyện tiền bạc nữa!" A Hào cũng phụ họa một tiếng, sau đó cười khổ: "Hết cách rồi, ai bảo người ta lợi hại hơn chúng ta chứ, đặc biệt là Sở Viễn, hắn ta thực sự đã từng giết người, là một kẻ tàn nhẫn." Đại Lực nheo mắt nhìn Sở Viễn đang thay đồ lặn trên boong tàu ngoài cửa sổ, hừ lạnh: "Hắn lợi hại thật, nhưng nếu không có thuyền, giữa biển khơi mênh mông này, không có cái ăn cái uống, dù hắn có bản lĩnh tày trời cũng chẳng sống được bao lâu.

Chương 233

Hơn nữa, trong vòng bảy bước, đao của hắn có nhanh bằng súng của tao không?

Thời đại nào rồi, thích chơi dao thì chỉ có chết!" "Lực ca, anh?" A Hào thấy Đại Lực lôi từ gầm giường ra một khẩu súng lục, vẻ mặt âm lãnh nhìn mình, lập tức giật nảy mình. "Người anh em, có dám cùng anh mày liều một phen không?

Vụ này mà trót lọt, đừng nói một đời, tám đời sau anh em mình cũng đủ tiêu xài xả láng." Đại Lực vỗ vỗ vai A Hào, giọng đầy vẻ dụ dỗ.

Kế hoạch của hắn cần phải có A Hào giúp đỡ mới thành, một mình làm không xuể.

A Hào nhìn nhóm Sở Viễn trên boong tàu, nghĩ đến việc mình cũng mạo hiểm tính mạng xuống biển, dựa vào đâu mà minh châu không có phần mình.

Làm!

Phú quý cầu trong nguy hiểm, liều một phen xe đạp biến thành xe máy!

Nhìn dáng vẻ đã hạ quyết tâm của A Hào, Đại Lực vẻ mặt đầy an ủi, quả nhiên không hổ là anh em tốt của mình.

Hai người qua ô cửa quan sát, thấy Sở Viễn và Bàn Tử mặc xong đồ lặn và thuận lợi xuống nước, lúc này mới từ phòng mình đi ra.

Buồng lái hiện tại chỉ có Minh Thúc và Bạch Khiết, còn Đa Linh trong mắt hai gã chỉ là kẻ vô hình, một con nhóc ranh.

Đại Lực quan sát tứ phía rồi đi đến boong mũi tàu, hắn cởi trói dây

an toàn của Nguyễn Hắc trước, sau đó chặt đứt dây tín hiệu của hai người Sở Viễn.

Như vậy, cho dù mấy người kia có nhận ra bị cướp thuyền, trong thời gian ngắn e là cũng không kịp quay lại!

Nghĩ đến đây, hai người nhìn Bạch Khiết trong buồng lái, liếc mắt nhìn nhau rồi cười âm hiểm. ... "Chị Bạch, cứu mạng!" Trong buồng lái, Minh Thúc và Bạch Khiết đang thảo luận về sự thay đổi của thiên tượng trong vài ngày tới thì đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng kêu cứu của Đa Linh.

Nghe thấy tiếng hét, sắc mặt Bạch Khiết đại biến, vội vàng chạy ra khỏi buồng lái, thần tình nghiêm túc nhìn đối phương, chất vấn: "Hai người các ngươi đang làm gì vậy?

Các ngươi dám nổ súng sao?" Đại Lực mặt không đổi sắc, chĩa súng vào đầu Đa Linh, cười nhạt: "Bạch tiểu thư, cô là người thông minh, đứng trước bao nhiêu minh châu như thế, cô nói xem tôi có dám nổ súng hay không, hả!" Nói xong, Đại Lực ra hiệu cho A Hào, gã kia lấy ra một đoạn dây thừng chậm rãi đi về phía Bạch Khiết. "Bạch tiểu thư, cô yên tâm, chúng tôi chỉ cướp của thôi, miễn là cô phối hợp, đảm bảo sẽ không động đến một sợi lông tơ của cô." Đại Lực thấy ánh mắt rực lửa giận của Bạch Khiết, lập tức lớn tiếng cảnh cáo.

Bạch Khiết nghĩ đến an nguy của Đa Linh, đành chủ động buông bỏ phòng bị, để mặc cho A Hào trói mình và Đa Linh đấu lưng vào nhau. "A Hào làm tốt lắm, hiện tại cả con tàu đã bị mày khống chế, để tránh đêm dài lắm mộng, mày đi tìm hạt châu, tao bảo Minh Thúc lái tàu." Đại Lực thấy Đa Linh cứ la hét, bèn lấy miếng vải nhét vào miệng cô bé, thấy A Hào đi tới liền không tiếc lời khen ngợi. "Ha ha, ai bảo hai thằng mình không biết lái tàu, coi như Minh Thúc số đỏ.

Nhưng mà, lão ta sẽ thực sự phối hợp với chúng ta sao?" Đối với

Minh Thúc, A Hào không quen lắm, không biết đối phương có chịu giúp không, nếu không chịu thì phiền toái.

Dù sao hiện tại lão ta là người duy nhất trên tàu biết lái tàu, nếu không để nhóm Sở Viễn đuổi kịp thì chết chắc. "Yên tâm đi, lão hồ ly này có tiền là giải quyết được hết.

Yên tâm, tao đi thuyết phục Minh Thúc." Dường như nhìn ra nỗi lo của A Hào, Đại Lực vỗ ngực khẳng định, Minh Thúc nổi tiếng là tham sống sợ chết.

Muốn xử lý lão, chẳng phải dễ như trở bàn tay sao!

Hai kẻ này ngang nhiên mật mưu ngay trước mặt, khiến Đa Linh tức đến mức suýt cắn nát cả hàm răng bạc, hai tên khốn kiếp vong ân phụ nghĩa. "Ư ư..." (Chị Bạch, phải làm sao bây giờ?) Bạch Khiết lắc lắc vai, cảm nhận dây thừng trói chặt trên tay, cũng ảo não không thôi, đúng là không cẩn thận trúng chiêu của tiểu nhân.

Chuyện này mà truyền về lưu vực Tam Giang, e là mình sẽ bị các thủ lĩnh thủy tiêu của gia tộc khác cười cho thối mũi, tức chết bổn tiểu thư mất! "Ủa, Minh Thúc cái lão hồ ly này chạy đi đâu rồi?

A Hào, mày đi tìm hạt châu, tao đi tìm Minh Thúc!" Nói xong, hai người chia làm hai ngả, lục tung cả con tàu lên mà vẫn không tìm thấy Minh Thúc và bảo bối minh châu đâu, đặc biệt là phòng của Sở Viễn, hai người lục lọi đến ba lần cũng không thấy gì. "Cái đám già đời gian xảo này, có thể giấu bảo bối ở đâu được chứ, mẹ kiếp!" A Hào nhìn căn phòng bị lục tung của Sở Viễn, tức đến dậm chân, nếu thật sự không tìm thấy gì thì trò đùa này lớn chuyện rồi.

Hắn đâu biết rằng, Sở Viễn lo lắng minh châu và bảo khí Nhân Ngư bị lộ ra ngoài nên đã bỏ vào balo hệ thống, mặc cho hai người tìm thế nào cũng chỉ là công cốc. "Lực ca, anh có nhớ Nguyễn Hắc nói khoang đáy có điều kỳ quái không, liệu bọn họ có giấu bảo bối ở đó

không?" A Hào đột nhiên nhớ ra gì đó, lập tức nhắc nhở Đại Lực.

Lúc lên tàu, Nguyễn Hắc đã dặn đi dặn lại không cho người ngoài xuống khoang đáy. "Thì ra là thế, đây là chiêu 'dưới đèn thì tối' đây mà, bảo châu chắc chắn ở khoang đáy.

A Hào, đi!" Đại Lực cũng bừng tỉnh đại ngộ, xem ra Nguyễn Hắc và Sở Viễn đã sớm thông đồng với nhau, cảnh báo khoang đáy có quái dị để không cho ai đến gần.

Hóa ra đó là nơi giấu kho báu mà bọn họ đã bàn bạc từ trước, thảo nào không cho người ngoài vào, quá âm hiểm, lũ người này.

Gọi A Hào một tiếng, Đại Lực không nghĩ ngợi nhiều, một tay cầm súng một tay cầm đèn pin, khí thế hung hăng đi về phía khoang đáy.

Đi qua một đoạn hành lang hẹp, hai người đến trước cửa khoang đáy, lập tức cảm thấy một luồng khí lạnh âm hàn ập tới, khiến cả hai đồng thời rùng mình! "Hít...

Lực ca...

Không phải thực sự có ma chứ, hay là chúng ta đi thôi." Cảm nhận hơi lạnh trong không khí, A Hào cảm thấy bắp chân mình đang run rẩy, khoảnh khắc này hắn muốn rút lui. "Hừ, mày sợ ma à, tao bắn một phát là chạy hết, đi theo tao." Đại Lực thấy bộ dạng vô dụng của A Hào thì hừ lạnh, trực tiếp cầm cái kìm cộng lực bên cạnh cắt đứt dây xích khóa cửa khoang. "Két... rẹt..." Cánh cửa khoang cũ kỹ khi mở ra phát ra tiếng kêu chói tai.

Đại Lực hít sâu một hơi, rọi đèn pin, dũng mãnh bước vào.

A Hào nhìn Đại Lực to gan, không khỏi nuốt nước bọt, suy nghĩ một lát rồi nhắm mắt đi theo.

Đi xuống một đoạn cầu thang, là một căn phòng rộng hơn mười

mét vuông, nhưng cách bài trí trong phòng lại khiến hai người trợn mắt há hốc mồm!

Nhìn qua, trong phòng treo đầy các loại bùa chú, vô số dải vải rách rủ xuống thẳng đứng, khắc những ký hiệu thần bí.

Nhìn cách bài trí này, trông giống như một nơi dùng để thực hiện nghi thức hiến tế nào đó! "Phụt!

Mùi gì thế này, sao mà thối thế, Lực ca, chúng ta rút thôi!" A Hào ngửi thấy mùi tanh hôi truyền đến trong không khí, lập tức cảm thấy trong bụng cuộn trào, vịn vào tay vịn cầu thang nôn khan.

Hắn giờ có chút hối hận vì đã phối hợp với Đại Lực, đang yên đang lành đi theo Sở Viễn, dù không có tiền chia nhưng vẫn giữ được cái mạng nhỏ.

Cũng không đến mức giờ phải đi theo Lực ca chịu tội ở cái nơi quỷ quái dưới đáy tàu này, một tia hối hận len lỏi trong lòng hắn.

Đại Lực không rõ suy nghĩ trong lòng hắn, nhưng thấy bộ dạng phế vật này thì trong lòng rất khinh thường, nếu không phải thiếu người thì hắn sao lại dùng cái đồ vô dụng này.

Đại Lực bịt mũi, soi đèn pin, không vì mùi lạ trong phòng mà lùi bước, ngược lại còn to gan tiếp tục dò xét.

So với mùi hôi thối trong không khí, hiện tại hắn quan tâm hơn đến số minh châu mà nhóm Nguyễn Hắc lấy được và con nhân ngư trong vỏ sò tai tượng.

Trong hoàn cảnh này, theo hắn thấy, đây tuyệt đối là nơi giấu kho báu tốt nhất, không ai nghĩ đến nơi này, trừ hắn.

Cảm thấy minh châu đang vẫy gọi mình, trên mặt Đại Lực hiện lên một nụ cười, số bảo bối này đủ để hắn cưới mấy bà vợ.

Chương 234

Cốp!

Đại Lực đang đi, mải nhìn phía trước, đột nhiên cảm giác đầu đụng phải thứ gì đó mềm mềm, ngẩng đầu lên nhìn. "Á!!!" Đó là một cái xác chết treo ngược, gương mặt đã thối rữa đến mức không nhận ra hình dạng, lúc này chỉ cách mắt hắn hai ba centimet.

Dù Đại Lực tự cho là gan to hơn người, nhưng bị một cái xác khô dọa mặt đối mặt thế này, cũng khiến hắn sợ đến mức lùi lại mấy bước. "Mẹ kiếp, chết rồi cũng không yên!" Đại Lực đang chửi đổng thì phát hiện không khí trở nên rất yên tĩnh, động tĩnh lớn như vậy mà sao A Hào không có phản ứng gì!

Khi hắn quay người gọi A Hào, đột nhiên thấy A Hào đang dùng hai tay cào cấu vào cổ mình, vẻ mặt kinh hãi nhìn hắn.

Ách, ách, hộc.

A Hào dường như bị một sức mạnh vô hình siết chặt cổ, hai mắt trợn ngược như chuông đồng, mặt lúc xanh lúc tím, như sắp chết ngạt.

Bịch!

Sức mạnh kia đột nhiên gia tăng, kéo lê cả người A Hào đi, kèm theo tiếng kêu cứu của A Hào, lôi hắn về phía bóng tối. "Mẹ kiếp!" Thấy cảnh này, Đại Lực không nghĩ đến việc cứu người mà ngay lập tức quay đầu chạy thục mạng về phía cửa ra vào.

Nguyễn Hắc nói không sai, cái khoang đáy này thực sự có ma, người anh em, mày ráng chịu đựng, tao đi gọi người, không phải tao lâm trận bỏ chạy đâu.

Nhân lúc quỷ quái đang xử lý A Hào, Đại Lực sải mấy bước dài đến trước cửa lớn, vừa định mở cửa thì cảm thấy sau gáy có gió lạnh.

Đoàng, đoàng, đoàng!

Đối mặt với sự tấn công không nhìn thấy, Đại Lực trực tiếp nổ súng liên tục về phía trước, sau làn khói súng, đạn trong băng đã hết.

Vút!!!

Ngay khi hắn cúi đầu nạp đạn, liên tiếp ba tiếng xé gió vang lên, ba luồng sức mạnh vô hình trực tiếp tóm lấy cổ chân hắn.

A!

Đại Lực trong lúc hoảng loạn rú lên một tiếng thảm thiết, sau đó bị lôi vào nơi tối tăm của căn phòng, lập tức, trong phòng vang lên tiếng nhai nuốt rợn người.

Sau đó, cả căn phòng tràn ngập mùi máu tanh nồng nặc, trong không khí ẩn ước truyền đến tiếng rên rỉ trầm thấp. ...

Sở Viễn leo lên mũi tàu, trước tiên cởi bỏ bộ đồ lặn nặng nề trên người, rút ra Hắc Kim Cổ Đao, chậm rãi đi về phía buồng lái. "Ư ư, Sở tiên sinh, cứu mạng!" Khi Đa Linh thấy Sở Viễn bước vào buồng lái, kích động đến mức rơi nước mắt, lớn tiếng kêu cứu, sau đó lại lo lắng bị phát hiện.

Cô bé mở to đôi mắt ngấn nước, sở sở đáng thương nhìn Sở Viễn.

Vút!

Đao quang lóe lên, Sở Viễn chém đứt dây thừng trên tay Đa Linh và Bạch Khiết.

Nhìn hai người vừa thoát khốn, Sở Viễn trầm giọng hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Minh Thúc đâu?" Bạch Khiết xoa nhẹ cổ tay, trên mặt thoáng qua

vẻ xấu hổ.

Đường đường là thủ lĩnh thủy tiêu Tam Giang mà lại bị hai tên tép riu xử lý.

Chuyện này mà đồn ra ngoài thì danh tiếng thủy tiêu của cô coi như tan tành mây khói.

Không được, hai tên này, cô phải tự tay xử lý.

Đoàng!

Cô vừa định mở miệng thì bị tiếng súng bất ngờ cắt ngang.

Sau khi nhìn nhau với Sở Viễn, cả hai lập tức chạy về phía khoang đáy.

Lần theo tiếng súng, hai người đến trước cửa khoang đáy, nhìn thanh sắt bị cắt đứt, trên mặt Sở Viễn thoáng qua vẻ ngưng trọng.

Hắn đoán chừng Đại Lực và A Hào hai tên này lần này coi như chạy trời không khỏi nắng, chắc chắn là gặp phải thứ dữ dưới khoang đáy rồi. "Cẩn thận một chút, chú ý an toàn!" Dặn dò Bạch Khiết một câu, Sở Viễn tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, thần sắc kiên nghị bước vào phòng. "Tách." Bạch Khiết lần theo cầu thang, phát hiện một cái công tắc, tiện tay gạt lên, lập tức từng ngọn đèn khẩn cấp sáng lên, căn phòng sáng rực.

Sở Viễn ngẩng đầu nhìn quanh, không phát hiện thấy bóng dáng A Hào và Đại Lực đâu, xem ra bọn chúng có thể đang ở mấy góc chết trong phòng. "Kìa, Sở tiên sinh, mau nhìn xem, đằng kia có một cái xác!" Bạch Khiết nhìn thấy một cái xác khô treo lơ lửng giữa không trung cách đó không xa về phía trước bên phải, kinh hô.

Không nhìn thấy dây thừng rõ ràng, Sở Viễn kinh ngạc nhìn cái xác khô giữa không trung, làm sao làm được nhỉ, chẳng lẽ là dây tơ trong suốt?

Sở Viễn vươn tay, dùng Hắc Kim Cổ Đao quơ nhẹ phía trên cái xác, quả nhiên phát hiện một sợi dây tơ trong suốt mảnh như tóc. "Thối quá, cái xác này không phải là xác thuyền viên người Anh đó chứ, hóa ra là bị giấu ở đây!" Bạch Khiết bịt mũi, chỉ vào cái xác treo ngược, vẻ mặt chấn kinh phân tích.

Vút!

Ngay khi hai người đang thảo luận, đột nhiên một bóng đen lao vút qua sau lưng, cả hai đều là người có ngũ quan linh mẫn, nghe thấy động tĩnh.

Hai người gần như đồng thời quay đầu lại, nhưng lại không phát hiện thấy thứ gì, chỉ là hai bức vách khoang tàu bình thường.

Thấy sau lưng không có gì, hai người cẩn thận tiếp tục đi về phía tối tăm trong phòng, đột nhiên một luồng gió âm u thổi qua.

Gió hất tung những dải vải trong phòng, lộ ra một cái bệ thờ nhỏ, nhìn bức tượng điêu khắc được thờ phụng trên đó khiến người ta lập tức sởn gai ốc. "Đây không phải là tà thần gì chứ, ai lại thờ cái này trong khoang tàu?" Bạch Khiết quan sát bức tượng đồng vài lần, nhìn mãi không ra đây rốt cuộc là lộ thần tiên nào, chỉ đành cầu cứu Sở Viễn. "Đây hẳn là tượng tà thần Thủy Quỷ mà bà đồng ở đảo San Hô Miếu thường dùng, ngư dân vùng biển đều thích thờ cúng loại thủy quỷ này." Đùng!

Ngay khi Sở Viễn chuẩn bị kiểm tra bệ thờ nhỏ thì đột nhiên từ phía sau hai người truyền đến một tiếng động lớn.

Tình huống gì thế?

Sở Viễn và Bạch Khiết nhìn nhau, đều thấy sự cảnh giác trong mắt đối phương, dứt khoát cùng quay lại tìm nguồn gốc tiếng động.

Xuyên qua những tấm vải trắng giữa không trung, hai người kinh

hãi phát hiện lối vào vốn trống không cách đây không lâu, lại lù lù xuất hiện thêm một bóng người.

Nhìn trang phục thì chính là A Hào mà hai người vừa tìm kiếm!

Chỉ thấy A Hào lúc này mặt úp xuống nằm trên đất, hơn nữa còn bị cố ý bày ra một tư thế quái dị và độ khó cao, bất động. "A Hào... cậu..." Bạch Khiết nói còn chưa dứt, A Hào giơ cao chân phải lên, sau đó cả người đột nhiên như bị ma nhập, cơ thể giật mạnh một cái.

Trong ánh mắt kinh ngạc của Sở Viễn và Bạch Khiết, cơ thể A Hào như bị người ta thao túng, nửa thân trên vặn trực tiếp thành hình xoắn quẩy.

Cuối cùng, với một tư thế lộn nhào độ khó phi nhân loại, cơ thể hắn duỗi ra thuận lợi, chậm rãi đứng dậy. "Quỷ nhập tràng?" Bạch Khiết vẻ mặt ngạc nhiên nhìn A Hào đang lơ lửng, hắn làm thế không đau sao?

Chương 235

Không đúng, hắn làm sao làm được như vậy!

Vút!

Chỉ thấy cơ thể A Hào, như con rối dây, đột nhiên tăng tốc, lao nhanh về phía Bạch Khiết và Sở Viễn.

Hai người phản ứng cực nhanh, nhìn A Hào di chuyển giữa không trung liền nghiêng người né tránh, mặc cho A Hào lại một lần nữa ngã xuống đất.

Dưới ánh đèn yếu ớt của căn phòng, ánh mắt Bạch Khiết ngưng trọng, lúc này cô cuối cùng cũng nhìn thấy những sợi tơ mảnh khảnh ở các khớp xương trên cơ thể A Hào.

Keeng!

Nhìn ra những sợi tơ buộc trên người A Hào, mắt Sở Viễn sáng lên, trực tiếp vung đao chém ngang vào những sợi tơ giữa không trung.

Ong!

Hắc Kim Cổ Đao vốn luôn sắc bén vô song, vậy mà không thể chém đứt sợi tơ trong suốt này ngay lập tức, khiến Sở Viễn rất bất ngờ. "Cẩn thận!" Ngay khi Sở Viễn lơ đễnh một chút, một cái xác khô dưới khoang tàu bật dậy, vươn hai cái móng vuốt đen sì vồ lấy Sở Viễn.

Không kịp đề phòng, dù thân thủ nhanh nhẹn như Sở Viễn, đối mặt với đòn đánh lén, dưới sức mạnh của xác khô cũng bị nó trực tiếp vồ ngã.

Bạch Khiết sau khi nhắc nhở một tiếng, thấy Sở Viễn bị đẩy ngã,

thuận tay vớ lấy một cây rìu dài dưới đất, vung rìu chém mạnh vào cái xác khô.

Dưới kình lực của cô, cái xác khô này trực tiếp bị chém làm đôi, nằm rạp trên mặt đất, vẫn còn muốn tiếp tục tấn công Sở Viễn và Bạch Khiết.

Nhìn con quái vật dưới đáy tàu, Sở Viễn cũng không do dự, trực tiếp lấy ra một ống Thanh Long Huyết, bôi lên Hắc Kim Cổ Đao.

Chuyến đi Nam Hải Quy Khư này, đối với hắn mà nói sự tiêu hao Thanh Long Huyết vượt xa mấy lần mạo hiểm khác, mà đây còn chưa đến Quy Khư. "Lùi lại!" Sở Viễn đứng dậy, giấu đao ra sau lưng, đạm đạm mở miệng với Bạch Khiết đang che chắn trước mặt, hắn muốn tự tay tiêu diệt con quái vật này!

Bạch Khiết nhìn thanh trường đao đang lóe lên ánh sáng đỏ, trên mặt thoáng qua một tia nghi hoặc, cuối cùng vẫn nghe theo Sở Viễn, chậm rãi lùi lại.

Nhìn vào chỗ tối tăm trong phòng, Sở Viễn không dám lơ là, mắt hơi nheo lại, hoành đao trước ngực, sẵn sàng ứng phó công kích bất cứ lúc nào.

Vút, một cái xác khô gầy gò dưới sự thao túng của ma quỷ thần bí, như mũi tên nhọn, lao vun vút về phía vị trí của Sở Viễn.

Nhìn cái xác khô bay tới, Sở Viễn không lùi mà tiến, vừa lao lên một đao, thuận thế mượn lực, chém ngang hông về phía trước.

Dưới lưỡi đao sắc bén, cái xác khô lập tức bị chém làm đôi, đồng thời, những sợi tơ quấn quanh người nó cũng bị chém đứt từng sợi.

Trong nháy mắt, dưới tác dụng trừ tà của Thanh Long Huyết, những sợi tơ trong suốt lập tức hiện nguyên hình, hóa ra là một vũng chất lỏng đen sì.

Gặp phải Thanh Long Huyết của Sở Viễn, vũng chất lỏng này giống như bèo không rễ, mất đi bình phong, rất nhanh liền mất đi hoạt tính, mất đi linh tính.

Dường như bị cú đánh này của Sở Viễn dọa sợ, đối phương chuẩn bị tăng cường thế công, lập tức, xung quanh Sở Viễn vang lên tiếng bước chân hỗn loạn.

Sở Viễn nghe động tĩnh xung quanh, mắt sáng lên, nghe tiếng bước chân từ một hướng, bước tới trước, trường đao từ dưới hất lên trên.

Tốc độ cực nhanh, như sấm sét đánh xuống, trực tiếp chém đôi hai cái xác khô đang đồng thời đánh lén phía trước, cuối cùng hóa thành dịch đen.

Chưa đợi hắn dừng lại, Sở Viễn cảm giác được tứ phía đều có tập kích, liền mượn quán tính cơ thể, thuận thế tiếp tục vung Hắc Kim Cổ Đao.

Đao quang lẫm liệt, như gió thu quét lá vàng, dọn sạch toàn bộ xác khô xung quanh, thậm chí Đại Lực và A Hào cũng không tránh khỏi.

Chỉ vài hiệp, hắn đã đánh gục toàn bộ bảy người Anh quốc ban đầu cùng Đại Lực và A Hào trong khoang đáy!

Đây không phải là thân thủ của Sở Viễn mạnh mẽ đến mức nào, mà là hiệu quả của Thanh Long Huyết là không thể thay thế, hoàn toàn khắc chế tuyệt đại đa số quỷ dị.

Không còn sự quấy nhiễu của những cái xác khô rối dây này, Sở Viễn đi đến bệ thờ ở góc, trực tiếp đá văng bức tượng thủy quỷ xuống đất.

Lộ ra một sinh vật kỳ dị cao nửa người, trên người đầy gai nhọn và vảy cá đang hô hấp, phát ra tiếng rung động nhè nhẹ.

Thấy vậy, ánh mắt Sở Viễn lạnh lẽo, Hắc Kim Cổ Đao dính đầy Thanh Long Huyết trực tiếp rời tay bay ra, mang theo thế vạn quân, xuyên thủng vào cơ thể con quái vật!

Trong nháy mắt, từng lớp vảy trên người quái vật rung động kịch liệt, từng giọt dịch thể màu đen theo lớp vảy chảy xuống mặt đất.

Cuối cùng hóa thành một làn khói xanh, tiêu tán trong không khí!

Quái vật thần bí dưới đáy tàu, dưới tác dụng trừ tà của Thanh Long Huyết, rốt cuộc chết dưới đao của Sở Viễn.

Nhìn con quái vật tiêu tán, Bạch Khiết cũng thở phào nhẹ nhõm, lập tức tò mò hỏi: "Sở tiên sinh, vừa rồi con quái vật đó rốt cuộc là thứ gì, làm sao có thể nhập xác được, cũng quá khủng khiếp rồi!" Sở Viễn bất động thanh sắc thu hồi Hắc Kim Cổ Đao, dùng tấm vải bạt giữa không trung lau sạch, lúc này mới chậm rãi mở miệng giải thích.

Con quái vật này thực ra là một cây Hải Thạch Hoa (Hải quỳ) biến dị, có thể thôn phệ huyết nhục động vật, thao túng xương cốt động vật để săn mồi.

Ở một số vùng duyên hải, Hải Thạch Hoa cũng được coi là một loại thực vật tinh hoa thảo bản có thể ăn được, nhưng rõ ràng cây dưới đáy tàu này không bình thường.

Hắn đoán chắc chắn là thuyền trưởng tàu Hải Liễu tin vào thuyết bà đồng, sau khi đóng thuyền đã cung dưỡng một bức tượng hải quỷ, để bảo vệ thuyền đi lại an toàn.

Chất liệu tàu Hải Liễu vốn đã ẩn chứa một chút âm khí, cây Hải Thạch Hoa này chắc chắn là đã hấp thụ âm khí của gỗ hải liễu, dẫn đến biến dị.

Sau khi biến dị, Hải Thạch Hoa đã thôn phệ bảy người nước ngoài cải tạo con tàu, lợi dụng hắc thủy hóa ra sau khi thôn phệ để ngưng tụ

thành tơ.

Sau đó cấy tơ vào trong xương cốt của thi thể, từ đó đạt được mục đích thao túng xương cốt để săn mồi.

Nghe xong lời giải thích của Sở Viễn, Bạch Khiết không khỏi nhìn thi thể Đại Lực và A Hào trên mặt đất, thở dài: "Không ngờ còn tồn tại loài thực vật thần kỳ như vậy, tiếc thay, hai người này tham lam mê muội tâm trí, lại tự mình xông vào quỷ môn quan." "Thời thế cũng là mệnh vậy." Sở Viễn liếc nhìn đối phương, thu Hắc Kim Cổ Đao, đầu cũng không ngoảnh lại đi ra khỏi khoang đáy, không ngờ Bạch Khiết còn là một thánh mẫu.

Khi hai tên xui xẻo này nảy sinh ý đồ chiếm đoạt minh châu, đã có con đường chết, Sở Viễn chẳng qua là thuận nước đẩy thuyền mà thôi.

Khi hai người trở lại buồng lái, Nguyễn Hắc và Cổ Sai cũng đã lên tàu, Minh Thúc càng không biết từ đâu chui ra, chủ động lái tàu.

Thấy Minh Thúc không khuất phục trước sự uy hiếp của Đại Lực, Sở Viễn cũng không chấp nhặt chuyện lão trốn đi lánh nạn, lái được tàu là được. "Oanh!" Bạch Khiết đang kể lại chuyện Hải Thạch Hoa biến dị ở khoang đáy thì đột nhiên một con sóng lớn đánh vào mạn thuyền, mọi người không khỏi ngả nghiêng. "Tình huống gì vậy, ôi mẹ ơi, sao trời tối sầm lại rồi?" Bàn Tử vốn còn định phàn nàn vài câu về sóng gió trên biển, khi nhìn thấy đường chân trời toàn bộ biến thành màu đen kịt, không khỏi kinh hô.

Chuyện này cũng quá tà môn rồi, vừa rồi trời còn quang mây tạnh, mới mấy chục phút, trời đã tối sầm.

Mây đen sà xuống, mưa gió kéo đến, sóng gió trên biển nhấp nhô càng lúc càng lớn, lúc này tàu Hải Liễu như một chiếc lá nhỏ trôi dạt theo dòng nước. "Minh Thúc, không ổn, con tàu này đang xoay tròn,

phía trước chắc chắn có lỗ hổng biển (hải động), mau, lái tàu đi!" Sở Viễn đứng ngoài buồng lái, nhìn ra mặt biển xa xa, ẩn ẩn có thể thấy một cái xoáy nước hải động không lớn đang chậm rãi hình thành.

Nghe thấy vậy, Minh Thúc lập tức sắc mặt trắng bệch, gặp phải hải động trên biển tuyệt đối là cửu tử nhất sinh, nghĩ đến đây, lão đánh mạnh bánh lái.

Tàu Hải Liễu như một mũi tên rời cung, lao nhanh về hướng đông. "Mau nhìn kìa, âm hỏa lại xuất hiện!" Sở Viễn nghe tiếng nhìn sang, trong lòng lập tức thót lên một cái.

Âm hỏa hiện, Hải Nhãn xuất, xem ra dưới đáy hải động này chính là nơi Quy Khư tọa lạc.

Nhưng hiện tại hải động vừa mới hình thành, nếu mạo muội tiến vào, dựa vào năng lực xé rách của dòng chảy xi phông, chắc chắn là thuyền nát người tan. "Minh Thúc, ông tiếp tục giữ lái rời khỏi hải động.

Nguyễn Hắc, Cổ Sai, các người đi mũi tàu và đuôi tàu, thu dọn hết những thứ có thể thu dọn lại!" Sở Viễn nhìn mặt biển xung quanh sóng vỗ cuồn cuộn, lớn tiếng ra lệnh.

Vùng biển San Hô Loa Toàn, tuy đã có nghiên cứu, địa hình dưới đáy biển phức tạp đa biến, thường có xoáy nước sinh ra trên mặt biển, hơn nữa bão tố liên miên.

Biên độ thủy triều giữa ngày và đêm càng biến ảo khôn lường, người tin vào gió, biết tính nước như Minh Thúc cũng khó mà dự liệu.

Chương 236

Nhưng may mà Minh Thúc kỹ nghệ cao siêu, đã xem trước bản thảo vùng biển San Hô Loa Toàn của Sở Viễn, khá quen thuộc với địa hình đáy biển.

Lúc này, dưới sự thao tác thành thạo của lão, bánh lái xoay tít, tàu Hải Liễu né tránh hải động một cách hoàn hảo, lao nhanh về phía đông.

Tuy nhiên, theo sóng dâng ngày càng nhiều, biên độ xóc nảy của tàu Hải Liễu càng lớn, Bàn Tử bật đèn pha kiểm tra tình hình mặt biển xung quanh.

Tình hình mặt biển quả thực khiến hắn giật mình kinh hãi, lập tức thông qua máy bộ đàm thông báo cho mọi người chú ý quan sát sự thay đổi của các hải động xung quanh.

Sở Viễn lúc này mới phát hiện, trên mặt biển lại hình thành mười mấy cái hải động lớn nhỏ, nhìn tình hình, có xu hướng càng ngày càng lớn.

Nguyễn Hắc bên cạnh hắn thấy hải động này cũng sắc mặt trở nên trắng bệch, người đi tàu đều biết sự khủng khiếp của những cái hải động này.

Minh Thúc giữ lái tránh hải động, nhưng đi giữa hai hải động, dòng hải lưu từ dưới nước đến từ các hướng khác nhau khiến con tàu lắc lư dữ dội.

Trong miệng người đi biển, hải động còn được gọi là "hải lậu" (lỗ rò biển), trong khoảnh khắc hình thành, nước biển xung quanh sẽ tạo thành xoáy nước cực mạnh, ảnh hưởng đến hướng chảy.

Đây cũng là nguồn gốc cái tên "nghĩa địa tàu đắm" của San Hô Loa Toàn, tàu bè qua lại, đi qua San Hô Loa Toàn thường bị cuốn vào hải động.

Tàu Hải Liễu dưới sự điều khiển của Minh Thúc lại một lần nữa tránh được hải động, nhìn những hải động hai bên ngày càng lớn, Minh Thúc cảm thấy da đầu tê dại.

Không kịp nghĩ nhiều, nhân lúc quy mô những hải động này còn nhỏ, Minh Thúc vội vàng chuyển hướng, lái ra phía ngoài San Hô Loa Toàn.

Nếu không, một khi hải động thành hình, tàu Hải Liễu có thể bị cuốn vào trong đó, dưới sức xé rách cực lớn, tám phần mười sẽ bị xé thành mảnh vụn. "Oanh!" Chưa đợi lão lái tàu ra xa, tàu Hải Liễu đã bắt đầu rung lắc dữ dội, dường như chịu sự va chạm của thứ gì đó, chao đảo biên độ lớn.

Toàn bộ tàu Hải Liễu bắt đầu nghiêng sang phải, không ít vật tư, hành lý chưa được cố định trên tàu lần lượt rơi vào vách khoang bên trái!

Nguyễn Hắc bám vào dây cáp trên tàu, gào lên về phía buồng lái: "Minh Thúc, hết lái phải!

Hết lái phải!" Bạch Khiết dường như nghĩ tới điều gì, sắc mặt biến đổi kịch liệt, chạy đến bên mạn thuyền, ánh mắt bất an nhìn mặt biển tứ phía.

Chỉ thấy một bóng đen mờ ảo đang bơi qua bơi lại nhanh chóng ở gần đó, khiến cô sợ toát mồ hôi lạnh.

Cô nhìn rõ rồi, con quái vật dưới nước hẳn chính là con đại hải xà đã gặp khi thám hiểm di chỉ cổ quốc Hận Thiên bộ.

Cùng với sự di chuyển của đại hải xà, sóng biển nhanh chóng tiếp

cận tàu Hải Liễu, không đợi Bạch Khiết phản ứng lại, lại thêm một cú va chạm nữa.

Sóng nước cuộn trào, tàu Hải Liễu bị húc cho lắc lư một hồi, dưới boong tàu truyền đến tiếng kim loại vặn xoắn ghê người, suýt chút nữa bị lật úp. "Cái gì đang húc chúng ta vậy?

Sở lão đệ, nghĩ cách đi, không thể cứ thế này mãi được!" Minh Thúc cảm xúc sâu sắc nhất, dưới sự va chạm của đại hải xà, tàu Hải Liễu lần sau càng khó điều khiển hơn lần trước, e rằng không cầm cự được bao lâu. "Gào!!!" Đáp lại Minh Thúc là một tiếng gầm kinh thiên động địa.

Chỉ thấy đại hải xà phóng vút lên khỏi mặt biển, như một con rồng bay, vắt ngang giữa không trung, gầm lên một tiếng giận dữ với mọi người trên tàu.

Mọi người nhìn đại hải xà dài hơn trăm mét trước mặt, một luồng khí tức bạo ngược dữ tợn ập vào mặt, khiến người ta cảm thấy khí huyết cuộn trào.

Tất cả mọi người trên tàu nhìn đại hải xà, phảng phất như nhìn thấy loài vật trong thần thoại, mắt ai nấy đều trợn tròn, nhìn chằm chằm. "Rồng!

Là rồng đấy!" Nguyễn Hắc hít sâu một hơi, ngã ngồi trên boong tàu trơn trượt, chỉ vào đại hải xà dữ tợn giữa không trung, nói năng lộn xộn.

Khác với dưới đáy biển, nhóm Sở Viễn cũng chỉ nhìn thấy lờ mờ hình dáng đại hải xà, mãi đến lúc này, mọi người mới thực sự nhìn rõ.

Đồng tử dựng đứng màu vàng kim của đại hải xà đột nhiên co lại thành một đường chỉ nhỏ, há cái miệng đỏ lòm như chậu máu, cái đuôi đầy hà biển đập mạnh xuống mặt biển.

Lập tức, dấy lên một bức tường sóng cao mười hai mét, hung hăng ập xuống kính buồng lái, khiến Minh Thúc luống cuống tay chân bẻ lái.

Tàu Hải Liễu dưới sự thao tác chính xác của Minh Thúc, ngoặt mạnh, tránh được bức tường sóng này, chạy về hướng ngược lại với đại hải xà.

Thấy tấn công vô hiệu, đại hải xà lại lao xuống biển, truy đuổi về phía mọi người.

Bạch Khiết hai tay bám chặt vào mạn thuyền, nhìn đại hải xà đang cuộn mình lao tới, sắc mặt hơi tái nhợt, hét lên với Minh Thúc: "Cẩn thận, nó lại tới nữa rồi!" Minh Thúc nghe Bạch Khiết nhắc nhở, trán đầy vạch đen, tay không ngừng hoạt động, lớn tiếng cầu khẩn: "Trời ơi, đừng tới nữa, húc thêm mấy cái nữa là tàu của Minh Thúc ta tan tành mất." Bàn Tử kéo cổ áo đã ướt đẫm mồ hôi lạnh, hét lớn với mọi người trên tàu: "Mọi người cẩn thận, bám chặt vào!" "Oanh!" Lại một tiếng động chấn thiên, tàu Hải Liễu bị húc lắc lư trái phải không yên, Đa Linh bên mạn thuyền vừa định bám chặt dây thừng.

Bất ngờ, cơ thể mất thăng bằng, hai tay chới với vào khoảng không, Đa Linh dưới quán tính lắc lư của con tàu bị hất văng xuống biển.

Kèm theo tiếng "bõm", cả người Đa Linh rơi mạnh xuống biển. "Linh nhi!!!" Nguyễn Hắc thấy Đa Linh rơi xuống nước, lập tức cấp hỏa công tâm, vớ lấy sợi dây thừng dưới đất, không cần suy nghĩ định nhảy xuống.

Đột nhiên, khóe mắt ông thấy một bóng đen lao vút ra, cả thân hình lộn một vòng trên không, gọn gàng lao xuống nước.

Chạy đến bên mạn thuyền, Nguyễn Hắc mới phát hiện bóng đen lao ra chính là Sở Viễn!

Chỉ thấy Sở Viễn như con cá chuồn trong biển, bơi nhanh về phía Đa Linh, sau đó túm lấy tay cô bé, bơi về phía tàu.

Là con gái, cơ thể Đa Linh vốn gầy gò, dưới sức lực phi thường của Sở Viễn càng nhẹ như không, rất nhanh đã đến bên mạn tàu. "Vút!" Nguyễn Hắc kịp thời ném dây thừng ra, Sở Viễn giật giật, quấn dây thừng vào eo Đa Linh, hỗ trợ nhóm Nguyễn Hắc kéo cô bé lên tàu.

Thấy Đa Linh lên tàu, Sở Viễn hai tay bám vào chỗ lồi lõm trên vách tàu, tay chân cùng sử dụng, chỉ trong nháy mắt đã leo lên boong mũi tàu. "Hộc hộc..." Đa Linh thoát chết trong gang tấc vẻ mặt đầy cảm kích nhìn Sở Viễn, nếu không phải Sở Viễn kịp thời xuống nước, e là cô bé đã sớm bị sóng biển cuốn đi.

Nguyễn Hắc càng là ngay tại chỗ muốn quỳ xuống lạy Sở Viễn, hắn nhanh tay lẹ mắt kịp thời ngăn Nguyễn Hắc lại, rồi dặn Cổ Sai đưa Đa Linh đi nghỉ ngơi.

Bạch Khiết thấy Đa Linh được cứu cũng thở phào nhẹ nhõm, suy tư một chút rồi nói với Sở Viễn: "Đại hải xà lặn xuống đáy biển mất dạng rồi, có phải chúng ta an toàn rồi không?" Sở Viễn lắc đầu, con súc sinh này quanh năm sống ở biển sâu, dễ gì lại hoạt động ở vùng nước nông, chắc chắn là Nam Hải Hải Nhãn sắp hiện thế.

Hải Nhãn hiện thế, chắc chắn không thể thiếu âm hỏa dưới đáy biển thiêu đốt, con đại hải xà này chắc chắn là bị động tĩnh này làm cho không yên ổn.

Thế mới bị bức lên mặt biển, cộng thêm bản tính của nó vốn bạo ngược vô thường, sau khi nhìn thấy tàu Hải Liễu liền muốn húc lật con tàu này để trút giận.

Nếu không phải tàu Hải Liễu này đã qua hai lần cải tạo, thân tàu đều có giáp bảo vệ đặc biệt, nếu không đã sớm bị hải xà một đòn lật

úp.

Tuy nhiên, dù vậy, tàu Hải Liễu cũng bị húc cho thương tích đầy mình, không thể chịu nổi cú va chạm tiếp theo nữa. "Sở lão đệ, có hải động, mọi người chú ý an toàn nhé." Trong buồng lái, Minh Thúc vừa đánh lái vừa hét lớn với nhóm Sở Viễn trên boong.

Mọi người còn đang chìm đắm trong cảm giác thoát chết khỏi miệng đại hải xà, chợt nghe Minh Thúc nhắc nhở, trong lòng giật thót.

Bạch Khiết cảm nhận hướng đi của con tàu dưới chân, lập tức kinh hô: "Sao con tàu lại xoay tròn tại chỗ thế này!" Bàn Tử chỉ vào cái hải động cách đó không xa, sắc mặt đại biến hét lên: "Mấy cái hải động phía trước hình như đang hợp lại thành một cái xoáy nước." Sở Viễn nhìn thiên tượng dị thường phía trước, thần tình ngưng trọng, chậm rãi mở miệng: "Đây là...

Quy Khư!" Mọi người nhìn vị trí hải động phía trước, lập tức trợn mắt há hốc mồm nhìn cảnh tượng trước mắt, nội tâm không khỏi cảm thấy tuyệt vọng.

Chỉ thấy vô số hải động đang dần hợp nhất, hình thành một cái đại hải động thâm sâu khó lường, chính là Nam Hải Quy Khư trong truyền thuyết.

Vô cùng vô tận nước biển, phảng phật như vĩnh viễn không có điểm dừng theo xoáy nước trong biển men theo Nam Hải Hải Nhãn, đi vào sâu trong Quy Khư.

Theo lượng nước biển ngày càng nhiều, thế nước trong vô số hải động tích tụ, nuốt chửng cả vùng biển San Hô Loa Toàn, như loài Thao Thiết.

Giờ khắc này, phảng phật cả thiên địa đều yên tĩnh lại, tất cả mọi người nhìn thế nước ngập trời, không khỏi cảm thấy tim đập chân

run.

Sở Viễn cũng hít sâu một hơi, vùng Nam Hải Quy Khư này quả thật không phải người thường có thể đến, vĩ lực của đại tự nhiên này.

Cho dù là hắn gặp phải tình huống này cũng cảm thấy lực bất tòng tâm, sự nhỏ bé của con người trong khoảnh khắc này được thể hiện rõ ràng.

Chuyện này còn chưa xong, khi tàu Hải Liễu đến gần, vô số nước biển cứ như vi phạm quy tắc trọng lực, chậm rãi dâng lên cao.

Chương 237

Hình thành từng đạo thác nước hình tròn đồng tâm, mà vị trí trung tâm của vòng tròn đồng tâm, một mảnh đen kịt, như một cái hố đen. "Tiêu rồi, Sở lão đệ, đại sự không ổn, máy móc hàng hải thất linh, rất khó khống chế, không có động lực, chúng ta không thể quay đầu." Tiếng rít của Minh Thúc dường như bị kẹt trong cổ họng, sắc mặt khó coi nói.

Bạch Khiết nhìn màn nước nuốt trời nuốt đất phía trước, trong lòng khẽ động, lớn tiếng nói: "Minh Thúc, để tôi thử xem!" Tiếp thay Minh Thúc, Bạch Khiết mạnh mẽ đánh hết lái sang phải, tàu Hải Liễu cũng đột nhiên chuyển hướng, mũi tàu quay ngoắt 180 độ.

Miễn cưỡng có thể tránh bị hút vào Nam Hải Quy Khư, thế nhưng còn chưa đi được bao xa, đã thấy sóng biển phía trước bên trái cuộn trào từng trận.

Thấy tình hình này, sắc mặt Bạch Khiết lập tức khó coi, cô nhìn rất rõ, là đại hải xà lại quay lại.

Sở Viễn cũng biết, tình huống hiện tại khẩn cấp, tàu Hải Liễu đã không chịu nổi cú va chạm này nữa, nếu không tất sẽ thuyền nát người vong. "Bàn Tử, cậu và Cổ Sai đi chuẩn bị pháo Chấn Hải, Minh Thúc ông ở đây cùng Bạch tiểu thư nắm chắc hướng tàu!" Nhìn đại hải xà ngày càng gần thân tàu, Sở Viễn quay người ra lệnh cho mọi người.

Mọi người nghe Sở Viễn sắp xếp xong liền bắt đầu hành động, bản thân hắn đi đến boong mũi tàu, quan sát tình hình Hải Nhãn.

Lúc này tàu Hải Liễu dưới lực hút cực mạnh của xoáy nước Hải Nhãn, dẫn đến dẫn lực thất thường, cả thân tàu bắt đầu từ từ nghiêng

ngả.

Bạch Khiết trong lòng càng tuyệt vọng không thôi, vốn tưởng đã rời khỏi trung tâm xoáy nước, không ngờ xoáy nước này càng lúc càng lớn, cứ đà này, e là cả cái San Hô Loa Toàn đều sẽ luân vi Hải Nhãn.

Về việc này, trong lòng cô ẩn ẩn có chút suy đoán, e là năm xưa cổ quốc Hận Thiên bộ thường xuyên sử dụng Long Hỏa, dẫn đến hình thành Hải Nhãn.

Cuối cùng, Hải Nhãn khổng lồ phợp trời rợp đất, cho đến khi nuốt chửng cả cổ quốc Hận Thiên vào Quy Khư, từ đó hóa thành di tích.

Từ đó có thể thấy sự khủng khiếp của Nam Hải Hải Nhãn, Bạch Khiết thậm chí cảm thấy bánh lái lúc này đã không còn chịu sự thao túng của mình nữa. "Bạch tiểu thư, nước biển đang chảy ngược!" Minh Thúc bám chặt cửa buồng lái, nhìn nước biển chảy ngược trên mặt biển, vẻ mặt kinh hãi, lần này là tiêu đời thật rồi. "Oanh!" Ngay lúc Minh Thúc tuyệt vọng, khóe mắt chợt lóe lên một ánh lửa, là Bàn Tử và Cổ Sai đang điều khiển pháo Chấn Hải tấn công hải xà.

Minh Thúc nhìn rõ, viên đạn pháo này suýt chút nữa là trúng con quái vật, còn chưa kịp tiếc nuối, tiếp theo lại là một tiếng nổ lớn. "Gào!" Nghe tiếng gầm rú của đại hải xà, Minh Thúc trong lòng khẽ động, đoán chừng pháo Chấn Hải của tên béo đã trúng đại hải xà, coi như tin tốt.

Ít nhất, không có đại hải xà quấy nhiễu, tránh được việc tàu Hải Liễu bị húc nát!

Tuy nhiên, còn chưa kịp mừng rỡ bao lâu, mí mắt lão giật giật, lại thấy đại hải xà bình an vô sự bơi lội trong biển. "Bạch tiểu thư, giữ vững hướng đi, bám sát con đại hải xà này." Sở Viễn nhìn đại hải xà nhảy nhót tưng bừng, dường như muốn thoát khỏi lực hút của xoáy nước Nam Hải Hải Nhãn, phấn lực bơi ra phía ngoài.

Dặn Bạch Khiết một tiếng, Sở Viễn vội vàng chạy ra mũi tàu, gọn gàng lắp ráp súng bắn cá voi (bộ kình thương), ngắm chuẩn đại hải xà.

Bạch Khiết khi thấy đại hải xà phấn lực bơi ra ngoài thì thầm kêu trong lòng, cô biết chắc chắn là Hải Nhãn đã hoàn toàn thành hình.

Bất tri bất giác, Bạch Khiết đột nhiên phát hiện vị trí tàu Hải Liễu ngày càng gần trung tâm Hải Nhãn, dường như sắp bị hút vào.

Đại hải xà cũng cảm nhận được sự nguy hiểm của Hải Nhãn, cũng chẳng buồn húc tàu, trực tiếp cắm đầu bơi ra ngoài để thoát thân.

Vào thời khắc quan trọng sinh tử du quan này, đầu óc Bạch Khiết trống rỗng, chỉ còn một ý niệm, nhất định phải đuổi kịp đại hải xà.

Lúc này trên Nam Hải Hải Nhãn, nước biển vô tận chảy ngược xoay tròn, phớt lờ trọng lực cuộn trào lên xuống, tàu Hải Liễu như đang lượn vòng.

Truy đuổi đại hải xà, theo thân tàu lắc lư không định, đứng trên mũi tàu còn không vững, muốn dùng súng bắn cá voi bắn trúng đại hải xà...

Đây đối với Sở Viễn là một thách thức to lớn, nhưng cũng là cơ hội để thoát khỏi lực hút của Hải Nhãn.

Nín thở, Sở Viễn nắm chặt súng bắn cá voi, như một thợ săn lão luyện, quan sát quỹ đạo chuyển động của đại hải xà.

Nhìn đại hải xà đang liều mạng bỏ chạy, muốn thoát khỏi lực hút của Quy Khư, Sở Viễn nheo mắt, xác định góc bắn tốt nhất.

Vút!

Lao súng bắn cá voi, mang theo thế vạn quân, như một mũi tên rời cung, đầu lao móc ngược thô to, chuẩn xác bắn vào sống lưng đại hải

xà.

Chỉ thấy trên người đại hải xà bắn lên từng mảng máu tươi, dây thừng nối với súng bắn cá voi lập tức căng thẳng tắp, lại bắn lên máu tươi. "Gào!" Bị lao móc ngược bắn trúng, cơn đau xé rách to lớn khiến đại hải xà không nhịn được ngửa mặt lên trời trường khiếu, phát ra từng tiếng gầm giận dữ.

Cây lao móc ngược này nối với một sợi dây thừng khổng lồ được cố định trên tàu Hải Liễu, chính là mượn sức mạnh của đại hải xà.

Tàu Hải Liễu đang từng chút một thay đổi hướng đi, lệch khỏi lực hút mạnh mẽ của Hải Nhãn, bắt đầu chạy ra ngoài Hải Nhãn.

Có lực kéo của đại hải xà, Bạch Khiết trong lòng vui mừng, không khỏi vạn phần khâm phục nhìn Sở Viễn trên boong mũi tàu.

Đây là lần đầu tiên cô cảm thấy có một người đàn ông, về thân thủ, tâm trí, độ chuyên nghiệp trong nghề đổ đấu có thể vượt qua mình.

Sau đó Bạch Khiết nghĩ đến căn bệnh của mình, nếu lần này có thể bình an vô sự vượt qua Nam Hải Quy Khư, cô nhất định sẽ yêu cầu Sở Viễn trợ giúp!

Dưới sự kéo của đại hải xà, tàu Hải Liễu rời khỏi vùng lõi Hải Nhãn với tốc độ không chậm, ngay khi sắp thoát khỏi nguy hiểm...

Đại hải xà rốt cuộc vẫn là nhục thể phàm thai, chung quy là huyết nhục chi khu, lực đạo trong cơ thể đã đạt đến cực hạn, bơi được khoảng trăm mét thì trong người đã hư thoát.

Dưới bản năng cầu sinh cuối cùng, đại hải xà vặn vẹo cơ thể đổi lấy sức bộc phát, phấn lực nhảy một cái.

Nó vậy mà có thể ngạnh sinh sinh kéo theo tàu Hải Liễu, di chuyển hơn mười mét giữa không trung, cuối cùng bay lên trời.

Sát na gian, càn khôn điên đảo, dưới lực hấp dẫn mạnh mẽ của Hải Nhãn, mấy người trên tàu lập tức nghiêng ngả, lộn nhào lên xuống. "Xong rồi, lần này chết chắc rồi." Mọi người trên tàu cảm thấy đầu váng mắt hoa, trong lòng không khỏi sinh ra nỗi tuyệt vọng.

Khi tàu Hải Liễu bay lên không trung, tầm nhìn thay đổi, Sở Viễn cảm nhận tiếng gió mãnh liệt xung quanh, hoảng hốt nhìn thấy ánh trăng trên đỉnh đầu.

Dường như lực hút mạnh mẽ của Hải Nhãn đã kéo gần khoảng cách với ánh trăng trên trời, lúc này lực xoáy ở trung tâm Hải Nhãn là mạnh nhất.

Đại hải xà và tàu Hải Liễu bay lên không trung được vài giây, dưới lực hút của xoáy nước Hải Nhãn, nặng nề rơi xuống, từ giữa không trung rơi vào Hải Nhãn.

Mọi người trên tàu đều hiểu chuyện gì đã xảy ra, còn chưa kịp mở miệng đã cảm thấy cơ thể nhào lộn một trận, đại não mơ hồ, như rơi vào vực sâu vô tận. ...

Dưới lực dẫn siêu cường của dòng chảy xi phông Nam Hải Hải Nhãn, Sở Viễn cảm giác cơ thể mình cứ rơi xuống mãi, đầu óc chợt tỉnh táo lại.

Miễn cưỡng mở mắt, hắn phát hiện bên cạnh mình là sương trắng lờ mờ, kèm theo một luồng khí nóng thoang thoảng quẩn quanh.

Bên dưới là vực sâu không thấy đáy, còn chưa kịp quan sát kỹ, đột nhiên "bõm" một tiếng, cả người rơi vào trong nước.

Như bom nước sâu nổ tung bắn lên vô số bọt nước, dù là người có tính nước cực tốt như Sở Viễn, sự thay đổi bất ngờ này cũng khiến hắn uống vài ngụm nước biển.

Chưa đợi hắn bơi lên mặt nước, đã cảm giác một đôi tay bám vào

eo bụng mình, cúi đầu nhìn, hóa ra là Bạch Khiết đang thần trí mơ hồ.

Xem ra luồng khí nóng trong quá trình rơi xuống vừa rồi khiến đại não người ta choáng váng trong thời gian ngắn, gây ra tình trạng ý thức không tỉnh táo lúc này.

Ôm Bạch Khiết, Sở Viễn ra sức bơi lên mặt nước, cảm nhận không khí trong lành trên mặt nước, trong lồng ngực có cảm giác sảng khoái không nói nên lời.

Thấy bên cạnh có tấm ván gỗ vỡ, Sở Viễn tiện tay đặt Bạch Khiết lên tấm ván, bắt đầu quan sát tình hình xung quanh.

Phóng mắt nhìn, đáy Nam Hải Hải Nhãn này giống như một thế giới hang động, trên mặt biển đâu đâu cũng trôi nổi mảnh vỡ tàn hài của những con tàu đắm.

Càng kinh ngạc hơn là, Sở Viễn ngẩng đầu, trên đỉnh đầu có một cái hang động không lớn, phía trên hang động lại là một vùng nước biển.

Kỳ lạ là, nước biển bên ngoài hang động này lại chần chừ không rơi xuống, dường như với hang động bên dưới là hai thế giới riêng biệt.

Chương 238

Điều khiến Sở Viễn ngạc nhiên nhất là, đỉnh hang động này giống như từng dãy núi, lấp lánh những ngôi sao phát ra ánh sáng màu lam.

Khiến hắn nhất thời không thể phân biệt được, mình đang ở lục địa bên ngoài San Hô Loa Toàn, hay lại đến một vùng đất kỳ dị nào đó.

Nhưng nghĩ đến việc mình thời gian qua thám hiểm không ít cổ mộ, không thiếu lần gặp phải những nơi ly kỳ như thế này, trong lòng cũng không hoảng.

Sở Viễn hiểu rằng, thế giới Quy Khư ở đây và San Hô Loa Toàn trên đỉnh đầu đã hình thành nên một bí cảnh hai tầng hiếm thấy, rất thần kỳ.

Nhìn quanh bốn phía, lúc này trên mặt biển sinh ra từng làn sương trắng, xuyên qua sương trắng, Sở Viễn phát hiện xác tàu Hải Liễu cách đó không xa.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn người trong nước, đẩy tấm ván đặt Bạch Khiết, chậm rãi bơi về phía tàu Hải Liễu. "Sở lão đệ, Bạch tiểu thư, hai người không sao chứ!" Minh Thúc đứng trên xác tàu Hải Liễu, đột nhiên nhìn thấy Sở Viễn và Bạch Khiết đang chậm rãi bơi tới, vội vàng lớn tiếng hỏi.

Thấy Minh Thúc vẫy tay, Sở Viễn lập tức tăng tốc, chẳng mấy chốc đã đến dưới xác tàu Hải Liễu.

Do không khí trong thế giới dưới đáy biển lưu thông bình thường, Bạch Khiết cũng từ từ tỉnh lại, cảm ơn Sở Viễn một phen rồi leo lên tàu Hải Liễu. "Sở tiểu ca, chúng ta vừa rồi đều rơi theo Hải Nhãn xuống đây, chỗ này không phải là Quy Khư chứ!" Bạch Khiết quan sát hoàn cảnh xung quanh, lập tức cảm thấy bất an nồng đậm, nhìn Sở

Viễn đang bình tĩnh, vội vàng tiến lên hỏi. "Phì, suýt chút nữa làm Bàn gia ta xóc chết, Đa Linh cẩn thận chút." Cửa thoát hiểm dưới đáy tàu Hải Liễu được mở ra, Bàn Tử kéo Đa Linh chậm rãi bò ra, theo sau là Nguyễn Hắc và Cổ Sai.

Cũng coi như là tin tốt, cả nhóm không có ai vì tàu Hải Liễu rơi mà thương vong, cũng được coi là trong cái rủi có cái may.

Sở Viễn thấy nhóm Bàn Tử không bị thương gì nặng, cũng yên tâm hơn nhiều, thấy Bạch Khiết vẻ mặt nghi hoặc, lúc này mới chậm rãi mở miệng: "Trong 'Sơn Hải Kinh' giải thích về Quy Khư là lối vào của Minh giới, nơi vạn vật bắt đầu và kết thúc, hẳn là chỉ nơi này rồi." Ở vùng đất Quy Khư này, đã sớm không còn khái niệm bầu trời, Sở Viễn đoán địa thế nơi này tất nhiên có liên quan đến âm hỏa dưới đáy biển.

Hắn nhớ Trần giáo sư từng giới thiệu, Quy Khư này từng là nơi ở của bộ tộc Hận Thiên, và bộ lạc cổ xưa này giỏi dùng Long Hỏa để luyện kim.

Văn minh đồ đồng đặc biệt phát triển, kết hợp với cấu trúc địa lý của vùng San Hô Loa Toàn và di tích thành trì khổng lồ của cổ quốc Hận Thiên bộ.

Sở Viễn suy đoán, cái gọi là Long Hỏa rất có thể chính là địa hỏa mà Hận Thiên bộ dùng để luyện đồng trước kia, vùng San Hô Loa Toàn rất có thể là một mỏ khoáng sản khổng lồ, Quy Khư này chính là hang động khai thác khoáng sản.

Nghĩ đến địa hình kỳ lạ của San Hô Loa Toàn, nhiệt độ nước biển này, thậm chí dòng khí nóng khi rơi xuống Hải Nhãn đều chứng minh cho suy đoán của hắn. "Sở lão đệ, thuyền đang chìm, làm sao bây giờ?" Minh Thúc cảm nhận tàu Hải Liễu dưới chân đang chìm xuống, trong lòng hoảng hốt, lập tức lớn tiếng kinh hô.

Mọi người lúc này mới phát hiện không ổn, lập tức cuống lên như kiến trên chảo nóng, hoàn toàn không biết bước tiếp theo nên làm gì.

Nhìn những mảnh vỡ xung quanh, Sở Viễn chỉ vào vật tư trên mặt biển, lớn tiếng nói với mọi người: "Mọi người lên xuồng cứu sinh trước, tìm thêm trang bị và vật tư sinh hoạt đi." Nghĩ đến việc trong nguyên tác mọi người bị cá mập truy đuổi, Sở Viễn lại bổ sung thêm một câu: "Mọi người chú ý an toàn, dưới nước có cá mập đấy!" Nói xong, mọi người bắt đầu thu nhặt vật tư trên mặt biển, cố gắng thu gom càng nhiều càng tốt, chẳng biết sẽ bị kẹt ở đây bao lâu nữa.

Sở Viễn đến bên cạnh Nguyễn Hắc, thẳng thắn bảo giao minh châu cho mình bảo quản, không phải là không yên tâm về ông ta, mà là để cứu mạng đối phương.

Hắn không hy vọng Nguyễn Hắc vì cứu minh châu mà bị cá mập tấn công bỏ mạng, Nguyễn Hắc quen thuộc tình hình biển cả, cần kinh nghiệm của ông ta.

Tuy không rõ dụng ý của đối phương, nhưng San Hô Loa Toàn là do Sở Viễn dẫn đầu mới vào được, đối với lời của hắn, Nguyễn Hắc cũng không sinh nghi.

Nhận lấy minh châu trong tay Nguyễn Hắc, Sở Viễn giả vờ bỏ vào túi, thực ra đã bỏ toàn bộ vào balo hệ thống, lúc này hắn mới phát hiện Nguyễn Hắc lại mò thêm được mấy chục viên nữa.

Hiện tại số lượng Nam châu trong tay hắn lên đến 108 viên, ứng phó với cơ quan ở Quy Khư chắc chắn là đủ rồi, còn dư thừa chán.

Thấy Bàn Tử đang sắp xếp xuồng cứu sinh, Sở Viễn cũng qua giúp, một lát sau hai chiếc xuồng cứu sinh nguyên vẹn dừng trên mặt nước.

Cổ Sai và những người khác sau khi tìm được vật tư hữu dụng,

chọn lựa kỹ càng một phen rồi lần lượt bỏ vào xuồng cứu sinh, may mà chỗ ngồi đủ rộng.

Cộng thêm vật tư còn nguyên vẹn trên tàu cũng không ít, đồ ăn thức uống, những thứ này đủ để mấy người cầm cự dưới đáy biển một tuần.

Nhân lúc mấy người đang thu dọn đồ đạc, Sở Viễn xách Hắc Kim Cổ Đao đi đến bên cạnh đại hải xà, nhìn cơ thể dài cả trăm mét.

Lúc này, đại hải xà đã không còn hơi thở, Sở Viễn trong lòng cảm khái, cũng không biết đối phương đã sống bao nhiêu năm, cuối cùng lại nhận kết cục thế này.

Phải nói rằng, vận may của nhóm Sở Viễn thực sự không tệ, độ cao như vậy mà không ngã chết, đại hải xà lại bị ngã chết tươi.

Nhìn thi thể đại hải xà, Sở Viễn cũng không khách sáo, trực tiếp vung đao rạch bụng đối phương, tìm kiếm trong bụng và đầu.

Lập tức, một mùi máu tanh nồng nặc lan tỏa trên mặt nước xung quanh Sở Viễn, những người yếu tim như Đa Linh, Minh Thúc thấy thao tác này thì trực tiếp cúi người nôn khan không ngừng.

Quả thực cảnh mổ bụng này quá máu me, độ tàn khốc quá lớn, người bình thường không chịu nổi.

Sở Viễn thì chẳng sao cả, mặt không đổi sắc thu mật rắn, nội đan, gân rắn của đại hải xà vào túi, đều là bảo bối cả.

Tìm được thứ mình muốn, Sở Viễn trở lại xuồng cứu sinh, Bạch Khiết vẻ mặt ghét bỏ nhìn hắn, nghi hoặc hỏi: "Sở tiểu ca, con đại hải xà này chẳng phải là con đã húc tàu chúng ta sao, anh có cần thiết phải lột da rút gân đối phương thế không?" Sở Viễn gật đầu thản nhiên, mân mê viên nội đan màu xanh trong lòng bàn tay, cảm nhận hơi ấm trên nội đan, khẽ nói: "Chỉ riêng viên nội đan này, tuy không dám nói

giúp người ta bách bệnh bất xâm, nhưng cũng khiến người ta tăng thêm hơn mười năm tuổi thọ, đây là đồ tốt đấy!" Bạch Khiết vẻ mặt chấn kinh nhìn Sở Viễn, cô không nghe nhầm chứ, bảo vật tăng thọ, còn hấp dẫn hơn cả Đan Hoàn Thủy Tinh Kim Thang của tổ tiên.

Bàn Tử cũng hít sâu một hơi khí lạnh, sau đó mặt dày cười nịnh nọt: "Tiểu Ca, cái mật rắn trên tay cậu có công hiệu gì, hay để tôi giúp cậu xử lý cho?" Sở Viễn liếc nhìn Bàn Tử, cười khẽ: "Đó là đồ bổ thận tráng dương đấy, quay về tôi dùng bí dược gia công, tặng cậu một phần!" "Cái gì?

Bổ thận!!!" Nghe Sở Viễn nói vậy, Bàn Tử lập tức nhảy dựng lên, chộp lấy tay Sở Viễn, ánh mắt rực lửa nhìn hắn.

Sở Viễn: "....." Sau khi nghe được lời hứa của Sở Viễn, Bàn Tử lập tức như được tiêm máu gà, vẻ mặt kích động, làm việc càng thêm hăng hái.

Minh Thúc thấy vậy thì có chút không hiểu đầu đuôi, cũng vác cái mặt già chạy lại hỏi thăm Bàn Tử xem tình hình thế nào, nhưng bị Sở Viễn tùy tiện đuổi khéo.

Đùa à, mật rắn này dùng để điều chế bí dược, số lượng có hạn, Bàn Tử là bạn nối khố cùng vào sinh ra tử đổ đấu với hắn nên chia một phần thì không sao.

Còn về phần Minh Thúc, ngài tốt nhất là cầm tiền đợt này rồi về dưỡng lão đi, đổ đấu mười phần nguy hiểm, không thích hợp với bậc tiền bối cao tuổi như ngài.

Bạch Khiết thì tâm trạng có chút ủ rũ, cũng đúng, bỏ lỡ cơ duyên lớn như vậy, ai mà chẳng phải hối hận một thời gian mới nguôi ngoai được. "Ơ, Cổ Sai, hình xăm sau lưng cậu là thế nào vậy?" Bạch Khiết vốn đang buồn bã, chợt nhìn thấy áo của Cổ Sai bị rách, lộ ra hình xăm sau lưng, trông có vẻ khá thần bí.

Cổ Sai nghi hoặc sờ sờ sau lưng, cậu ta tự mình không nhìn thấy, cũng không rõ lắm, chỉ đành đưa mắt cầu cứu nhìn sang sư tỷ Đa Linh. "Bạch tỷ tỷ, trên người sư đệ em là Thấu Hải Trận Đồ, nó là hậu nhân của Đản dân, đây là bí thuật truyền thừa của tộc bọn họ." Đa Linh nhìn Nguyễn Hắc một cái, đợi đối phương gật đầu đồng ý, lúc này mới do dự kể lại lai lịch của Cổ Sai cho nhóm Bạch Khiết. "Cổ Sai huynh đệ, không ngờ cậu lại là hậu nhân của bộ lạc Hận Thiên, lợi hại thật, thảo nào tuổi còn trẻ mà tính thủy lại tốt như vậy!" Minh Thúc dù sao cũng kiến thức rộng rãi, nghe Đa Linh nhắc đến Thấu Hải Trận Đồ liền phản ứng lại ngay.

Loại người như bọn họ còn được gọi là 'Đản dân', nghe nói có thể đi lại dưới biển tự do như trên đất bằng, đặc biệt là việc lặn mò ngọc trai (thải đản) lại càng dễ như trở bàn tay.

Sở Viễn liếc nhìn Thấu Hải Trận Đồ sau lưng Cổ Sai.

Lúc trước khi xuống nước hắn không phát hiện ra, xem ra mực xăm này được pha chế từ loại dược liệu đặc biệt, phải ngâm qua nước biển mới hiện lên, thủ đoạn rất cao minh.

Sở Viễn cắt ngang cuộc thảo luận của họ, trầm giọng nói với mọi người: "Nơi này trông giống như một cái vòm, có đỉnh thì tất nhiên có biên, đi về phía kia, chúng ta tìm đường ra." Mọi người nhìn theo hướng ngón tay hắn chỉ, đó là nơi xác tàu đắm thưa thớt hơn, biết đâu thực sự sẽ có đường sống. "Mọi người chú ý, dưới nước có cá mập." Sở Viễn nhìn thấy vài cái vây lưng lộ ra bên cạnh xác con đại hải xà, khẽ nói, rồi lấy nội đan đại hải xà ra, phát ra ánh sáng trắng dìu dịu.

Có lẽ đại hải xà là sinh vật đứng đầu chuỗi thức ăn, lũ cá mập dưới nước dường như cảm ứng được uy áp từ phía nhóm Sở Viễn, lượn lờ quanh vùng biển một lúc lâu, cuối cùng vì sợ hãi mà chọn cách từ từ rút lui.

Điều này khiến mọi người trên thuyền không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Trên biển cả mênh mông này, cá mập đã được coi là kẻ săn mồi đỉnh cấp, một khi bị thương với điều kiện y tế hiện tại thì tuyệt đối là cửu tử nhất sinh.

Trong nguyên tác, Nguyễn Hắc chính là bị cá mập cắn bị thương, cuối cùng mất máu mà chết.

Sau khi cá mập rút đi, mọi người chèo thuyền dọc theo mặt nước, từ từ tiến về phía vùng sương mù trắng xóa xa xăm.

Cứ thế chèo hơn nửa tiếng đồng hồ vẫn không thấy bất kỳ dấu vết nào, một nỗi tuyệt vọng bắt đầu lan tỏa trong lòng mọi người.

Sở Viễn biết mọi người không nhìn thấy hy vọng, chủ yếu là do tầm nhìn trên vùng nước này bị sương mù hạn chế, không nhìn rõ khoảng cách.

Càng chèo vào sâu, nhiệt độ trong hang động càng tăng lên từ từ, ý nghĩ đầu tiên của mọi người chính là nơi này là nguồn gốc của Âm hỏa.

Nếu không tìm thấy đất liền, ngộ nhỡ Âm hỏa bùng phát thật, e rằng tất cả đều sẽ bị thiêu thành tro bụi.

Chương 239

Mặc dù Sở Viễn biết cuối cùng chắc chắn sẽ thoát được, nhưng bây giờ nói ra cũng chẳng ai tin, ngược lại còn phản tác dụng.

May mắn là khi xuồng cứu sinh đi sâu vào, bên cạnh họ bắt đầu xuất hiện một số xác tàu đắm, thỉnh thoảng còn thấy mảnh vỡ thanh đồng.

Đột nhiên, trong sương mù trắng ẩn hiện một bóng đen, là vô số xác tàu đắm chất đống tạo thành, ngỡ như cung điện thời cổ đại.

Thỉnh thoảng có tia lửa lóe lên, sự thay đổi này khiến mọi người có thêm vài phần hy vọng, lập tức chèo mạnh tay hơn về phía trước.

...

Càng đi sâu, càng nhiều xác tàu đắm đập vào mắt, tàu thuyền của đủ mọi thời đại đều có.

Mọi người cảm thán không thôi, ước chừng chỉ cần là tàu chìm quanh vùng biển San Hô Xoắn Ốc (Coral Spiral), cuối cùng đều sẽ bị cuốn vào nơi này.

Không hổ danh là Nam Hải Quy Khư với danh xưng nghĩa trang tàu đắm, chỉ riêng số lượng tàu thuyền tích tụ bao năm qua e rằng phải tính bằng hàng vạn. "Ê, các cậu nhìn kìa, đằng kia có một con hàng lớn, trông còn khá mới." Bàn Tử vừa chèo thuyền vừa quan sát phía trước, đột nhiên hắn chú ý thấy giữa đám tàu đắm cũ nát có một chiếc tàu khách còn mới.

Sở Viễn nhìn theo hướng tay Bàn Tử, thấy rõ một chiếc du thuyền màu trắng mắc cạn bên bờ, mũi tàu lờ mờ có thể thấy dòng chữ cái.

Nhìn kỹ lại, đó chính là mục tiêu tìm kiếm lần này của bọn họ -

tàu Mã Lệ Tiên Nô (Mary Celeste).

Trông nó còn khá mới, chưa bị phá hủy quá nhiều.

Điều duy nhất khiến người ta khó hiểu là cả con tàu Mã Lệ Tiên Nô lại nằm lật úp bên bờ biển.

Điều này khiến việc lên tàu tìm kiếm Tần Vương Chiếu Cốt Kính chắc chắn sẽ khó khăn hơn vài phần.

Nhìn con tàu lật úp, mấy người trên xuồng cứu sinh không khỏi lộ ra vẻ mặt khác thường.

Dù sao thì, ai cũng không dám đảm bảo trên tàu sẽ gặp phải thứ gì.

Từ khi tiến vào San Hô Xoắn Ốc, những chuyện ly kỳ mà họ gặp phải còn ít sao?

Ít nhất thì Nguyễn Hắc và Minh Thúc đều phản đối việc lên tàu, có công phu đó thì đi tìm đường ra mới là lựa chọn chính xác!

Ngược lại, Cổ Sai đứng sau Nguyễn Hắc nhìn con tàu lại có vẻ háo hức, người trẻ tuổi đối với mạo hiểm luôn có chút khao khát.

Sở Viễn nhìn biểu cảm của mấy người liền đoán được suy nghĩ của họ.

Tuy hiện tại mọi người đang ở trong hoàn cảnh nguy hiểm, nhưng đã tìm thấy tàu đắm thì nhất định phải lên lục soát một phen.

Chưa nói đến hai món dị bảo là Tần Vương Chiếu Cốt Kính và Phỉ Thúy Bảo Y trên tàu, chỉ riêng vật tư ăn uống hàng ngày cũng có thể được bổ sung.

Mọi người nghe Sở Viễn tính toán như vậy cũng đều đồng ý.

Hết cách rồi, nơi này dòng nước ngầm cuộn trào, dưới nước còn có cá mập.

Nếu không có sự giúp đỡ của Sở Viễn, cả nhóm căn bản không đi xa được.

Vào tàu đắm tuy nguy hiểm nhưng cũng có thể thử một phen.

Sau khi thương nghị nhất trí, Bàn Tử chèo mái chèo, từ từ đưa xuồng cứu sinh cập vào bên cạnh tàu Mã Lệ Tiên Nô, đánh giá trên dưới.

Lại gần mới thấy, Bàn Tử tặc lưỡi lấy làm lạ, phát hiện tàu Mã Lệ Tiên Nô cũng không biết gặp phải thứ gì mà lại bị gãy đôi từ giữa thân.

Thân tàu rỉ sét loang lổ, hoàn toàn không giống như vừa mới rơi vào Quy Khư vài tháng trước, mà cứ như đã biến mất cả chục năm rồi vậy.

Trở nên mục nát, tàn tạ không chịu nổi.

Sự thay đổi này Bàn Tử nhìn thấy rõ nhưng không nói ra trước mặt mọi người để tránh ảnh hưởng sĩ khí. "Có điều, mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên!" Bàn Tử nhìn con tàu khổng lồ, thầm cổ vũ bản thân, vì Phỉ Thúy Bảo Y, thế nào cũng phải mạo hiểm một lần.

Minh Thúc nhìn nước biển trên đỉnh đầu, trong lòng vẫn có chút lo lắng, theo bản năng nhắc nhở: "Sở lão đệ, nước biển bên trên sắp đổ ập xuống rồi, chúng ta lo thân mình còn chưa xong, còn quản cái gương làm gì!" Sở Viễn không để tâm đến sự nghi ngờ của Minh Thúc, trầm giọng nói với Bàn Tử: "Tôi và Bàn Tử đi nhanh về nhanh, mọi người ở lại đây canh chừng.

Bạch tiểu thư, phiền cô ở lại chăm sóc mọi người." "Sở đại ca, em... em muốn đi cùng hai người, em bơi giỏi, có lẽ sẽ giúp được gì đó!" Thấy Sở Viễn muốn lên tàu tìm bảo vật, Cổ Sai lập tức đứng dậy, vẻ mặt ngại ngùng khẽ xin đi theo.

Sở Viễn gật đầu đồng ý.

Là hậu duệ bộ lạc Hận Thiên, sức chiến đấu dưới nước của Cổ Sai một khi thức tỉnh thì chính hắn cũng chưa chắc thắng nổi.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn ung dung nhìn Minh Thúc một cái, cười nhạt nói: "Đã Cổ Sai đi cùng tôi, Minh Thúc, vậy tôi phải mượn ông một món bảo bối!" Minh Thúc nghe vậy vẻ mặt ngơ ngác, cười khổ vỗ vỗ lên người mình: "Đừng nói bảo bối, đến sợi lông cũng chẳng còn!" Bàn Tử hả hê nhìn Minh Thúc, nói lớn: "Minh Thúc, Cổ Sai huynh đệ là hậu duệ Đản nhân, cây Long Hồ Đao của ông là bảo vật của thủ lĩnh Đản dân, cũng coi như vật quy nguyên chủ rồi!" "Thằng béo chết tiệt, cậu..." Minh Thúc còn định giảo biện vài câu, nhưng thấy mọi người đều nhìn mình với vẻ mặt nghiêm túc, lại nghĩ đến việc sau này thoát thân cần Sở Viễn giúp đỡ...

Nghĩ đến đây, Minh Thúc cắn răng, vẻ mặt luyến tiếc đưa cây Long Hồ Đao bên hông cho Cổ Sai.

Đây là món bảo bối cuối cùng của lão.

Vốn lão còn tính đợt này phát tài xong, giải quyết nợ nần cho thằng con phá gia chi tử, sẽ giữ thanh bảo đao này làm gia bảo truyền đời.

Không ngờ bị thằng Bàn Tử này ép uổng, làm lão đâm lao phải theo lao, cuối cùng đành phải tạm thời cho Cổ Sai mượn bảo đao.

Cổ Sai từ từ rút Long Hồ Đao ra, trên mặt đầy vẻ hân hoan, vội vàng cúi người chào Minh Thúc: "Cảm ơn Minh Thúc!" Thấy Cổ Sai còn tính là cung kính với mình, chắc sẽ không tham ô luôn, Minh Thúc liền cười giả lả bằng mặt không bằng lòng: "Không cần cảm ơn, tôi thấy cậu có bóng dáng của tôi thời trẻ.

Bảo đao phối anh hùng, xứng đôi, xứng đôi!" Nghe tiếng cười giả

tạo phát ra từ kẽ răng hàm của Minh Thúc, Bàn Tử lập tức vui vẻ, đảo mắt trêu chọc: "Vậy đã xứng đôi thế thì thôi khỏi trả lại nhỉ, đến lúc đó ngài đừng có đau lòng." Minh Thúc nghe xong sắc mặt biến đổi, vội xua tay cười: "Là mượn, là mượn, Sở lão đệ đã nói rồi, có vay có trả mà!" Thằng Bàn Tử chết tiệt này thật đáng ghét, phải tìm cơ hội dạy dỗ nó một trận ra trò cho nó biết sự lợi hại của A thúc ta.

Sở Viễn trực tiếp cắt ngang hai người, trầm giọng nói với Cổ Sai và Bàn Tử: "Lát nữa vào trong, hai người theo sát tôi, tuyệt đối không được mạo tiến, đừng hành động thiếu suy nghĩ." Nói xong, Sở Viễn đi đầu về phía tàu Mã Lệ Tiên Nô, Cổ Sai và Bàn Tử nhìn nhau một cái rồi vội vàng bước theo.

Đến trước tàu, Cổ Sai mắt tinh, phát hiện thân tàu có một lỗ hổng cao bằng nửa người, liền men theo mạn tàu đi lên.

Sở Viễn gọi Bàn Tử một tiếng rồi theo sát phía sau, cái lỗ này đối với ba người mà nói là lối vào tốt nhất.

Cổ Sai đứng bên lỗ hổng, nhoài người nhìn vào, thấy tối om chẳng nhìn thấy gì, bèn hỏi theo bản năng: "Trong này có nhiều người chết không?" Bàn Tử nghe vậy khựng lại, rồi nhìn vẻ mặt thật thà của Cổ Sai, lập tức trêu: "Đây là tàu khách, lúc đó trên tàu có cả mấy trăm người đấy, chắc chết hết rồi, trong này không khéo còn có Thủy hầu tử nữa cơ." Nghe đến ba chữ 'Thủy hầu tử', Cổ Sai ngẩn mặt ra nhìn Bàn Tử.

Sao lại còn có loại quái vật này, đây là biển lớn mà.

Bàn Tử lại ra vẻ nghiêm túc giải thích: "Thủy hầu tử ấy à, chính là mấy cái oan hồn chết đuối biến thành thủy quái, bọn chúng rảnh rỗi không có việc gì làm là lại thích bắt người thế mạng đấy!" Sở Viễn nhìn bộ dạng dọa trẻ con của Bàn Tử thì cạn lời.

Cổ Sai còn nhỏ, trêu người ta như thế có hay ho gì không?

Hắn nhẹ nhàng đá Bàn Tử một cái, lườm nguýt rồi bật đèn pin, men theo lỗ hổng đi vào.

Bàn Tử cười gượng gạo, gọi Cổ Sai một tiếng, bảo cậu ta đi trước, Bàn gia chuẩn bị bọc hậu, thời khắc mấu chốt sẽ xả thân cứu nguy. ...

Tiến vào bên trong tàu Mã Lệ Tiên Nô, Sở Viễn cầm Hắc Kim Cổ Đao, soi đèn đi trước, đôi mắt cảnh giác nhìn tứ phía.

Hắn không quên trong tàu còn có một con "hàng khủng", đó là một kẻ khó chơi, hai bên sớm muộn gì cũng sẽ có một trận đại chiến.

Theo lỗ hổng đi vào, Sở Viễn mới phát hiện nhóm mình đang ở vị trí khoang đáy, muốn tìm Tần Vương Chiếu Cốt Kính thì phải đến phòng thuyền trưởng.

Tàu Mã Lệ Tiên Nô vốn là một du thuyền hạng sang, không gian rộng lớn, hành lang rộng rãi, nhưng do thân tàu đang ở trạng thái lật nghiêng, vách tàu bên trong biến dạng nghiêm trọng, khiến lối đi trở nên vô cùng chật hẹp, chỉ vừa một người qua, mấy người đành phải di chuyển chậm chạp.

Phiền phức nhất là trong khoang tàu càn khôn điên đảo, tường và sàn nhà đảo lộn, thị giác bị đánh lừa khiến người ta có cảm giác trời đất quay cuồng.

Nếu không có vật tham chiếu rõ ràng, dựa vào tình hình khoang tàu hiện tại, Sở Viễn thực sự không thể phán đoán nhóm mình đang ở đâu.

Do không gian bên trong rối loạn, nhóm Sở Viễn cũng không biết mình đã đi được mấy tầng, cứ thế đi mãi xuống dưới.

Chương 240

Hơn mười phút sau, họ mới thoát khỏi lối đi chật hẹp, cảm giác áp bách biến mất, tầm nhìn cũng khoáng đạt hẳn ra.

Chỉ thấy đây là một vũ trường lớn, các thiết bị bên trong trông rất sang trọng, tiếc là rơi vào Quy Khư nên bị tàn phá nặng nề.

Sở Viễn đoán chừng lúc đó người trên tàu vẫn đang chìm đắm trong trụy lạc, ca vũ thái bình, nào ngờ khoảnh khắc sau đã rơi xuống Quy Khư.

Đi chưa được mấy bước, Sở Viễn thấy gần cửa lối đi có một tủ điện.

Loại tàu sang trọng cỡ lớn này chắc chắn có ắc quy chống nước, hoặc máy phát điện dự phòng.

Nghĩ vậy, Sở Viễn không do dự đóng cầu dao.

Lập tức, trong tiếng "xèo xèo", vũ trường sáng bừng lên.

Xem ra rơi xuống chưa lâu, thiết bị điện vẫn còn giữ khá tốt.

Có điều, nói thật thì kiểu vũ trường lật ngược thế này ba người đúng là lần đầu tiên gặp, không khỏi tặc lưỡi lấy làm lạ. "Tiểu Ca, tôi tìm thấy một tấm bản đồ, cậu xem xem có dùng được không?" Bàn Tử thuận tay đưa cho hắn một tấm bản đồ nhặt được ở lối đi.

Sở Viễn nhìn Bàn Tử với vẻ tán thưởng.

Bàn gia làm việc đúng là lanh lợi, trong hoàn cảnh không gian rối loạn, bản đồ chính là đạo cụ cứu mạng.

Đối chiếu một hồi, Sở Viễn mới phát hiện vị trí của bọn họ là ở tầng ba, xem ra còn phải tiếp tục đi xuống mới đến được tầng đáy.

Điều duy nhất khiến người ta bất an là đi qua ba tầng mà lại chẳng thấy cái xác nào, phải biết trên tàu này có hơn ba trăm người.

Bàn Tử cười hì hì đùa rằng, biết đâu đám thủy thủ lúc rơi xuống đã bị nước biển cuốn trôi hoặc đi chỗ khác thoát thân rồi.

Nghĩ đến đây, trong lòng Sở Viễn giật thót.

Mẹ kiếp, không phải đều bị con bạch tuộc lớn kia ăn thịt hết rồi chứ?

Nếu thật là vậy, nó đã có đường đi đến cái chết.

Sở Viễn siết chặt trường đao trong tay.

Đợi hắn tìm được Tần Vương Chiếu Cốt Kính, thì đó chính là ngày tàn của con quái vật xúc tu kia! "Boong!" Đột nhiên, một âm thanh lanh lảnh vang lên trên con tàu tĩnh mịch, phảng phất như ngay bên tai, cực kỳ rõ ràng. "Bàn ca, anh có nghe thấy tiếng vừa rồi không?" Cổ Sai lần đầu gặp tình huống này, thần sắc căng thẳng hỏi Bàn Tử.

Tiếng động đó giống như tiếng chai rượu va vào nhau. "Tôi cũng nghe thấy, hình như truyền đến từ đằng kia." Bàn Tử nhíu mày, chỉ về phía bóng tối bên phải phía sau, giọng điệu có chút không chắc chắn.

Sở Viễn nhìn quanh bốn phía, không phát hiện gì.

Lúc này hắn chỉ muốn tìm Tần Vương Chiếu Cốt Kính trước đã, những chuyện khác tạm thời không quan tâm. "Đi thôi, có thể là tàu không ổn định, rung lắc nhẹ thôi!" Chắc là do con bạch tuộc lớn kia tác quái, tiếc là giờ hắn phải ưu tiên tìm bảo vật mục tiêu, lát nữa sẽ xử lý con quái vật này sau.

Xác định phương hướng xong, Sở Viễn đi trước, vừa đi vừa xem bản đồ, cuối cùng cũng đến được một căn phòng sang trọng.

Không gian đảo lộn quái dị khiến ba người khó mà tưởng tượng nơi này từng là một căn phòng, chưa kể trên đầu lại là một cái bồn cầu.

Cảm giác vô cùng hoang đường và ly kỳ!

Đợi ba người thích ứng với không gian sai lệch xong, bắt đầu lục lọi trong phòng, nhưng tìm mãi chẳng thấy gì. "Xem ra không phải phòng này.

Bàn Tử, sang phòng tiếp theo xem sao!" Tìm một vòng vẫn không thấy tung tích Tần Vương Chiếu Cốt Kính, Sở Viễn chủ động đề xuất đổi phòng, tiếp tục tìm kiếm.

Sau khi liên tục lục soát ba căn phòng vẫn chưa thấy phòng thuyền trưởng, lại ở cái nơi quỷ quái này, Bàn Tử bắt đầu có chút phiền toái. "Bàn ca, lại đây, chỗ này có đồ tốt!" Ngay lúc Bàn Tử đang tâm phiền ý loạn vì không tìm thấy gương, đột nhiên nghe tiếng Cổ Sai gọi, có vẻ đã tìm thấy thứ gì hay ho.

Lại gần xem, nhìn quanh bốn phía, Bàn Tử phát hiện nơi này hóa ra là một kho vật tư nhỏ, trên kệ lại có đồ hộp.

Đây là đồ tốt, độ kín tốt, quan trọng là dễ bảo quản.

Nghĩ vậy, Bàn Tử vội vàng lấy ba lô nhét không ít đồ hộp vào.

Cổ Sai cũng nhét vài hộp, lại phát hiện thêm mười mấy gói lương khô ép, lập tức bỏ vào ba lô, chuyến này coi như không đi công cốc. "Ơ, cái gì đây?" Bàn Tử nhét xong đồ hộp, chợt phát hiện trong một cái bình thủy tinh hoa văn có thứ gì đó đang chuyển động, liền cẩn thận cầm bình lên.

Mở nắp ra nhìn, bên trong có một khối gì đó màu nhạt đang trôi nổi, nhất thời không nhìn ra là thứ gì. "Vút!" Thứ trong bình bất ngờ bay ra, trực tiếp vồ lấy mặt Bàn Tử, làm hắn tối sầm mặt mũi, liên

tục kinh hô.

Sở Viễn nghe thấy động tĩnh, chạy vào xem thứ trên mặt Bàn Tử, giống hệt con bọ ôm mặt (Facehugger) trong phim Alien, quấn chặt lấy Bàn Tử.

Hắn vội chạy đến bên cạnh Bàn Tử, trực tiếp giật phăng con quái vật ra khỏi mặt Bàn Tử, nhìn kỹ lại, hóa ra là một con bạch tuộc màu nhạt!

Thoát khỏi sự bám dính của con bạch tuộc, Bàn Tử thở hổn hển với không khí.

Mẹ kiếp, cái thứ quỷ gì vậy, suýt nữa dọa chết Bàn gia.

Cổ tay rung lên, Sở Viễn ném mạnh con bạch tuộc trong tay vào tường, nó nát bấy thành một vũng máu đen.

Đột nhiên, các bình thủy tinh trên kệ hàng lần lượt đổ xuống, từ bên trong bò ra từng con từng con bạch tuộc, phát ra tiếng sột soạt.

Chỉ một chốc lát, kho chứa nhỏ này đã bị lũ bạch tuộc to bằng bàn tay chiếm lĩnh, trên sàn, trên kệ đâu đâu cũng thấy bóng dáng chúng. "Chạy mau!" Sở Viễn quát khẽ, bảo Cổ Sai và Bàn Tử mau rời khỏi nơi này.

Nhiều bạch tuộc con thế này, cứ như chọc vào ổ bạch tuộc vậy.

May là đám bạch tuộc này di chuyển bất tiện, khi nhóm Sở Viễn rút lui, chúng cũng không đuổi theo, ba người tạm thời rời khỏi địa bàn của lũ bạch tuộc.

Do ánh sáng trong tàu đắm khá tối, nhiều đèn chiếu sáng hư hỏng nặng không thể sử dụng, ba người chỉ đành lần mò từ từ.

Cứ thế, họ loanh quanh trong hành lang tàu đắm, chậm rãi tiến về phía trước. "Tiểu Ca, mặt tôi bị con bạch tuộc hôn cho nóng rát, cậu

xem giúp tôi xem có sao không!" Bàn Tử cảm nhận gò má nóng bừng, không khỏi lo lắng mình có bị hủy dung hay không, chủ động hỏi.

Nhìn vẻ mặt chân thành của Bàn Tử, Sở Viễn bật cười thành tiếng, nửa đùa nửa thật: "Bàn gia, không sao đâu, chúng ta đâu có dựa vào mặt để kiếm cơm, đừng lo." "Ấy ấy, Tiểu Ca, câu này của cậu là khen hay chê thế, chẳng lẽ tôi bị hủy dung thật à?" Bàn Tử lo lắng sờ sờ mặt, miệng lẩm bẩm.

Sở Viễn không để ý đến Bàn Tử, thần sắc đề phòng tiếp tục đi về phía trước.

Sau khi đi qua một cầu thang, cuối cùng cũng đến khoang hàng dưới đáy.

Nhìn thấy khóa sắt trên cửa, Sở Viễn trực tiếp chém một đao, khóa sắt đứt đôi, mở ra gọn gàng dứt khoát.

Bàn Tử thấy thế liền giơ ngón tay cái với Sở Viễn.

Đẩy cửa ra, một kho hàng bí mật rộng chừng bốn năm mét vuông hiện ra trước mắt.

Chương 241

Sở Viễn đoán nơi này chính là chỗ giấu Tần Vương Chiếu Cốt Kính. "Ơ, Tiểu Ca, lại đây, chỗ này có hàng ngon!" Bàn Tử đang kiểm tra một cái tủ đựng đồ, đột nhiên phát hiện hai ngăn trên dưới của tủ lại bày mấy khẩu súng tiểu liên lạnh lẽo và đạn dược.

Cầm một khẩu tiểu liên MP5 lên ngắm nghía, Bàn Tử kéo thoi nạp đạn, ái chà, không ngờ bảo quản còn khá tốt, dùng được.

Bàn Tử lập tức kích động, tay chân múa may khoác súng lên người, nhặt đạn rơi vãi lắp vào băng đạn, định mang đi hết. "Chắc là dùng để phòng chống hải tặc, không ngờ lại hời cho chúng ta!" Sở Viễn cũng không khách sáo, cầm một khẩu tiểu liên đeo lên lưng, nhặt mấy băng đạn bỏ vào túi, lát nữa đánh bạch tuộc sẽ cần dùng đến. "Ơ, Bàn Tử, trong này có ngăn bí mật!" Cảm nhận luồng khí phía sau tấm lưng tủ, Sở Viễn biết bên trong chắc chắn có ngăn ngầm, xem ra hộp châu báu nằm ở đây.

Ngón tay thon dài (Phát Khâu Chỉ) lướt một vòng, hơi dùng sức, trực tiếp gỡ cả tấm lưng tủ ra, lộ ra một không gian giấu bảo vật nhỏ hẹp.

Chỉ thấy hai chiếc hộp gỗ đàn hương dáng vẻ cổ xưa, vuông vức đặt trong không gian đó, dường như đang chờ đợi chủ nhân thực sự.

Vì tàu lật úp, một trong hai hộp gỗ bị bung ra, lộ ra ánh sáng vàng rực rỡ, khiến ba người nhìn đến ngây dại. "Đây là Phỉ Thúy Bảo Y!" Sở Viễn đưa tay nâng chiếc áo Phỉ Thúy Bảo Y lên.

Không hổ là áo dệt bằng chỉ vàng, bên trên khảm vô số phỉ thúy châu báu.

Tổng thể khá nặng, Bàn Tử ướm thử trọng lượng bảo y, cả người

cười đến mức khóe miệng sắp rách đến mang tai.

Theo lời hứa của giáo sư Tôn, món bí bảo này không có trong danh sách đăng ký, cũng coi như phí vất vả chuyến này của hắn và Tiểu Ca.

Đáng giá! "Tiểu Ca, tôi... tứ hợp viện của tôi có tin tức rồi nhỉ?" Bàn Tử kích động run giọng hỏi, lần này Bàn gia thực sự sắp phất lên rồi, tự do tài chính ngay trước mắt.

Sở Viễn không khỏi lườm Bàn Tử một cái, phàn nàn: "Cậu đừng có làm mất mặt thế được không?

Mấy viên minh châu kia đã đổi được cái tứ hợp viện rồi!

Phỉ Thúy Bảo Y này là vô giá chi bảo, biết thế nào là vô giá chi bảo không, đủ cho cậu ăn mười mấy đời!

Kiểu dáng bảo y này khác với áo thăng long, rất có thể truyền từ vùng đất Phật pháp hưng thịnh ở hải ngoại, là báu vật được thờ phụng trong chùa." Bảo y cấp bậc này, hòa thượng bình thường không có tư cách mặc, chỉ có vài vị cao tăng thiểu số trong chùa mới có tư cách.

Đủ thấy sự trân quý của bảo y này, trong mắt cao tăng, thứ này không kém gì thịt Đường Tăng trong mắt yêu quái, dụ hoặc như nhau!

Nếu bán cho các ngôi chùa nổi tiếng trong nước, tuyệt đối sẽ gây chấn động, khiến đối phương tranh giành, ai bảo chùa chiền lắm tiền chứ.

Nghe vậy, Bàn Tử cười ha hả, hoàn toàn không để bụng lời châm chọc của Sở Viễn, trong đầu toàn là tiền.

Mặc kệ tên Bàn Tử đang phát cuồng, Sở Viễn làm bộ thu chiếc áo bảo y lưu quang dật thải vào ba lô, thực chất là giấu vào túi đồ hệ thống.

Như vậy mới vạn vô nhất thất.

Xử lý xong Phỉ Thúy Bảo Y, Sở Viễn mở chiếc hộp gỗ đàn hương thứ hai.

Vừa mở ra, mấy người liền cảm thấy một luồng khí âm hàn ập tới, khiến ai nấy đồng loạt rùng mình.

Bàn Tử và Cổ Sai thậm chí còn lùi lại vài bước, vẻ mặt sợ hãi nhìn cái hộp.

Cố nén cảm giác khó chịu trong lòng, Sở Viễn mở hộp bảo vật, lộ ra một chiếc gương đồng tạo hình cổ xưa, xung quanh viền gương đầy hoa văn ngư long.

Ánh mắt mấy người đều bị chiếc gương thu hút.

Mặc dù bề mặt gương hơi bị mài mòn, một số hình vẽ mờ không rõ, nhưng chỉ liếc qua cũng thấy chiếc gương này không tầm thường, có thể gọi là đoạt tạo hóa của thiên địa, quỷ phủ thần công. "Tiểu Ca, đây chẳng lẽ là Tần Vương Chiếu Cốt Kính mà giáo sư Trần nói sao, thật sự để chúng ta tìm thấy rồi, đúng là bảo bối nha!" Được rồi, bệnh cũ của Bàn gia lại tái phát, chỉ thiếu nước chảy nước miếng trước cái gương.

Mặc dù Sở Viễn chưa từng thấy Tần Vương Chiếu Cốt Kính, nhưng cảm nhận hơi thở từ chiếc bảo kính trong tay, trong cõi u minh có âm thanh nói cho hắn biết: Chiếc gương đồng này chính là Tần Vương Chiếu Cốt Kính trong truyền thuyết!

Đột nhiên, não Sở Viễn chấn động, lập tức tỉnh táo lại, giống như có thứ gì đó trong cơ thể bị xua tan.

Mẹ kiếp, cúi đầu nhìn gương đồng, Sở Viễn kinh hãi.

Thông qua nguyên tác hắn biết chiếc gương này là Quy Khư Kính, không phải Tần Vương Chiếu Cốt Kính.

Nhưng vừa rồi trong đầu lại dâng lên một ý nghĩ mơ hồ, nói cho hắn biết đây là Tần Vương Chiếu Cốt Kính thật.

Quả thực đủ tà môn!

Sở Viễn lờ mờ đoán là do cái gương tác quái.

Nghĩ đến đây, hắn vội bảo Bàn Tử tìm miếng vải sạch, bọc nó lại, trực tiếp ném vào túi đồ hệ thống.

Mắt không thấy, tâm không phiền!

Sở Viễn lúc này mới nhớ ra chuyện giáo sư Trần dặn dò trước đó, nói tìm được "Tần Vương Chiếu Cốt Kính" thì tuyệt đối không được để mặt sau gương chiếu vào mặt người.

Theo dã sử cổ tịch ghi chép: Gương này âm hối xâm nhập con người, không chết cũng bị thương, có tác dụng trấn yêu áp tà.

Vốn dĩ hắn không tin mấy lời đồn đại ly kỳ này, nhưng khoảnh khắc tiếp xúc với gương vừa rồi khiến tinh thần hoảng hốt, làm Sở Viễn không thể không tin chiếc gương này quả thực phi phàm, không hổ là bảo vật lưu danh sử sách.

Thu Tần Vương Chiếu Cốt Kính vào túi hệ thống xong, Sở Viễn mới thở phào nhẹ nhõm.

Chiếc gương cổ này lưu truyền ngàn năm đến nay, quả thực không dễ dàng.

Đối với những truyền thuyết xa xưa, Sở Viễn cũng không dám vọng đoán thật giả, nhưng chiếc gương cổ này quả thực có chút tà môn, là vật bất tường.

Chuyến đi này coi như hoàn thành nhiệm vụ giáo sư Trần ủy thác, tìm được quốc bảo duy nhất còn tồn tại trong bát kính Tần Vương cũng coi như viên mãn.

Bàn Tử vẻ mặt ý khí phong phát, vừa chỉnh lý súng đạn, vừa cười sảng khoái: "Tiểu Ca, cậu nói xem vận khí của chúng ta cũng coi như không tệ, không những tìm được bảo vật mà còn kiếm được mớ vũ khí này, đúng là số đỏ.

Ài, có mấy món đồ chơi này, đừng nói con đại hải xà kia, cho dù có thêm con 'hàng khủng' nào nữa, tôi cũng nã chết nó!" "Oanh!" Đột nhiên, một cơn sóng thần ập tới, cả con tàu Mã Lệ Tiên Nô nghiêng ngả theo, rung lắc dữ dội dưới sức nước.

Không kịp đề phòng, ba người lập tức loạng choạng, đứng không vững. "Chạy mau, mau ra ngoài!" Sở Viễn trong lòng khẽ động, đoán chừng là con mực khổng lồ về tổ gây ra động tĩnh, gọi Bàn Tử một tiếng, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Chỉ thấy ngay sau khi ba người đi qua lối đi hẹp của khoang tàu, thân tàu phía sau bắt đầu sụp đổ từng mảng, long cốt đều bị ép gãy.

Vách tàu phảng phất như chịu lực ép cực lớn từ bên ngoài, chấn động long trời lở đất.

Đến khi ba người quay lại vũ trường, nhìn lại thì thấy nửa sau tàu Mã Lệ Tiên Nô đã gãy đôi từ giữa, cuối cùng từ từ bị nước biển nhấn chìm, hóa thành phế tích.

Lúc này, ánh sáng trong vũ trường tối sầm lại.

Sở Viễn biết chắc chắn do ắc quy hoặc máy phát điện bị chìm dẫn đến mất điện lần nữa. "Tiểu Ca, đây là động đất hay thứ gì vậy?

Tàu đang yên đang lành sao tự nhiên lại chìm?" Bàn Tử dựa lưng vào một cây cột thở hổn hển nói, vẻ mặt kinh nghi nhìn về phía sau, hắn cứ cảm thấy đằng sau có thứ gì đó. "Ừ, vừa rồi là do chịu ngoại lực tập kích, biển sâu này có quá nhiều sinh vật vượt ngoài sức tưởng tượng, mọi người chú ý một chút!" Cú va chạm vừa rồi mười phần

thì đến tám chín phần là do con mực khổng lồ tấn công.

Nghĩ vậy, Sở Viễn vội vàng chặn cánh cửa lớn lúc đi vào lại, lắp băng đạn, lên đạn khẩu tiểu liên, vẻ mặt đề phòng nhìn quanh.

Chương 242

"Boong!" Đột nhiên một tiếng vật rơi đập xuống sàn truyền đến từ phía sau bên phải ba người.

Bàn Tử lập tức cảnh giác đứng dậy, cũng học theo dáng vẻ của Sở Viễn, hai tay cầm súng, ánh mắt liên tục quét nhìn bốn phía.

Cổ Sai cũng rút Long Hồ Đao, thần tình căng thẳng, cẩn thận đi theo sau hai người. "Phanh!" Trần vũ trường nơi ba người đứng đột nhiên nứt toác, một bóng đen sinh vật khổng lồ rơi từ trên đỉnh xuống, nện mạnh xuống sàn. "Xì!" Nhìn con quái vật thân hình khổng lồ, liên tục khua khoắng những xúc tu to lớn đầy giác hút, ba người lập tức trừng lớn hai mắt, hít một ngụm khí lạnh.

Con này không phải là tổ tông của loài mực đấy chứ, so với con đại hải xà ở vùng biển San Hô Xoắn Ốc cũng kẻ tám lạng người nửa cân.

Vãi chưởng, thế này cũng quá to rồi.

Mặc dù Sở Viễn biết chắc chắn sẽ gặp mực khổng lồ, nhưng con quái vật khổng lồ trước mắt vẫn khiến hắn có chút bất ngờ.

Chỉ xét riêng hình thể con mực này, tám cái xúc tu thô kệch vô cùng, có thể so với máy bay chiến đấu trong loài mực, vương giả mạnh nhất trong loài mực.

Ô Tặc Vương!

Bàn Tử và Cổ Sai thì càng không chịu nổi, sợ đến vỡ mật, đứng chôn chân tại chỗ không dám động đậy, phản ứng đầu tiên chính là bỏ chạy.

Còn chưa đợi họ phản ứng, Ô Tặc Vương đã chọn cách chủ động

tấn công, một cái xúc tu khổng lồ như cột chống trời quật thẳng tới. "Oanh!" Bàn Tử phản ứng cực nhanh, lăn một vòng tránh được đòn tấn công, bàn ghế ở vị trí cũ bị xúc tu khổng lồ đập nát bấy!

Sau khi hít vài ngụm bụi, Bàn Tử lồm cồm bò dậy, chĩa súng vào con mực lớn xả đạn, "đoàng đoàng" vang lên. "Múc chết mẹ nó đi!" Nghe tiếng Bàn Tử hét lớn, Sở Viễn cũng không do dự nữa, bóp cò, vô số viên đạn như một con rồng lửa đánh về phía Ô Tặc Vương. "Đoàng đoàng đoàng..." Tiếng súng vang vọng trong vũ trường, đạn như mưa trút vào người Ô Tặc Vương.

Cổ Sai biết lúc này mình cũng chẳng giúp được gì, dứt khoát chạy một mạch tìm chỗ tương đối an toàn nấp đi.

Lập tức, trong vũ trường tầng ba của tàu Mã Lệ Tiên Nô, tiếng súng nổ vang trời, khói súng mù mịt, tám cái xúc tu của Ô Tặc Vương điên cuồng đập phá loạn xạ.

Sở Viễn lúc này mới quan sát kỹ, con Ô Tặc Vương này không biết đã sống bao nhiêu năm, da dày thịt béo, không hề sợ đạn súng tiểu liên.

Chỉ thấy Ô Tặc Vương thỏa sức uốn éo cơ thể khổng lồ, những xúc tu thô kệch linh hoạt như trăn khổng lồ quật tứ tung.

Mỗi đòn tấn công đều mang theo lực đạo ngàn cân, đập nát bàn ghế xung quanh vũ trường, nhất thời mảnh vụn bay đầy trời.

Nhìn con mực không hề hấn gì, Sở Viễn khẽ động tâm, thu súng tiểu liên, rút Hắc Kim Cổ Đao ra, lưỡi đao tỏa ánh sáng lạnh lẽo. "Vút!" Một cái xúc tu của Ô Tặc Vương nhanh như chớp tập kích Bàn Tử, trực tiếp quấn lấy eo hắn, khiến hắn không thể động đậy. "A!" Bàn Tử bị xúc tu quấn chặt, lập tức hét lên, cầm súng xả vào cái xúc tu trước mặt, ý đồ khiến đối phương buông tay.

Hiển nhiên, Bàn Tử đã đánh giá thấp độ dày của da Ô Tặc Vương, bắn hết cả một băng đạn mà vẫn không phá được phòng ngự. "Mẹ kiếp!" Nhìn cái xúc tu Ô Tặc Vương không chút tổn hao, Bàn Tử tức đến nổ phổi, mở miệng chửi thề một câu quốc túy.

Thấy Bàn Tử bị xúc tu mực quăng qua quăng lại, Sở Viễn canh chuẩn thời cơ, tung người lao tới, mượn đà lao về phía trước.

Hắc Kim Cổ Đao trong tay Sở Viễn chém xuống như lực phách hoa sơn nhắm vào xúc tu Ô Tặc Vương.

Chỉ thấy ánh đao lẫm liệt, đường đao sắc bén lóe lên. "Phập" một tiếng, cái xúc tu đang trói Bàn Tử lập tức bị chém đứt, nháy mắt đứt làm hai đoạn, sắc bén không hề có cảm giác trệ sáp.

Trong tiếng kêu "Ái ui", Bàn Tử rơi từ trên không xuống, may mắn rơi trúng một cái ghế sofa rách nát nên thoát được một kiếp. "Gào!" Xúc tu bị chém đứt đau đớn, kích thích Ô Tặc Vương phát ra tiếng gầm giận dữ, sau đó nó phân ra hai cái xúc tu nhanh chóng quất về phía Sở Viễn. "Rầm!" Sở Viễn nghiêng người né tránh, ngọn đèn chùm bên cạnh hắn bị xúc tu Ô Tặc Vương đập nát bấy, đủ thấy lực đạo của con quái vật này. "Vút!" Lại một tiếng rít gió, một cái xúc tu thô kệch quật mạnh về phía Sở Viễn.

Thời khắc mấu chốt, Sở Viễn thấp người xuống, trượt trên sàn vừa vặn tránh được cú quật, sau đó vung trường đao chém ngang. "Phập." Hắc Kim Cổ Đao ngập vào xúc tu Ô Tặc Vương, kéo theo một mảng máu đen lớn.

Tuy chưa chém đứt nhưng cũng khiến nó bị thương không nhẹ.

Liên tiếp thất bại khiến Ô Tặc Vương trở nên thận trọng, từ bỏ truy sát Bàn Tử và Cổ Sai, bắt đầu chuyên tâm đối phó một mình Sở Viễn.

Bàn Tử nhân cơ hội vòng ra sau lưng Ô Tặc Vương, nấp sau một cây cột, giơ súng tiểu liên tiếp tục bắn, tiếc là hiệu quả không cao. "Tổ sư nhà mày, súng của Bàn gia thế mà không bằng cổ đao của Tiểu Ca, gặp ma rồi!" Ô Tặc Vương da dày thịt béo, súng đạn lại không thể phá phòng, điều này khiến Bàn Tử không nhịn được văng tục, làm hắn cũng muốn kiếm một thanh đao tốt.

Nếu không, lúc đánh quái, mình cứ "đoàng đoàng" xả đạn nhiệt tình, kết quả quái vật cứ trơ ra không thèm nhìn mình một cái, ức chế vãi!

Bị Ô Tặc Vương ngó lơ khiến "Chiến thần Phan Gia Viên" Bàn gia trong lòng rất khó chịu, cũng không thèm trốn nữa, chĩa súng xả một tràng.

Thấy Bàn Tử cố gắng thu hút sự chú ý của Ô Tặc Vương, Sở Viễn hít sâu một hơi, quan sát động tác của nó, tìm sơ hở.

Chỉ cần để hắn tiếp cận được Ô Tặc Vương, dựa vào sự sắc bén của Hắc Kim Cổ Đao, trực tiếp bổ một đao vào đầu nó.

Sở Viễn tin rằng, con quái vật biển sâu này chắc chắn phải chết!

Tại vũ trường tầng ba tàu Mã Lệ Tiên Nô đang lật nghiêng.

Do Sở Viễn ẩn nấp khiến Ô Tặc Vương nhất thời mất mục tiêu, nhưng sự khiêu khích trắng trợn của Bàn Tử làm nó vô cùng phẫn nộ.

Đột nhiên, Ô Tặc Vương rống lên một tiếng, đưa tất cả xúc tu có giác hút quấn về phía Bàn Tử, thế đến nhanh như sao băng!

Tình huống nguy cấp, Sở Viễn cũng không màng ẩn nấp nữa, lộ diện hét lớn: "Bàn Tử, cẩn thận!" Nhìn thấy bóng dáng Sở Viễn, Ô Tặc Vương lập tức cuồng nộ, nợ mới nợ cũ tính một thể.

Tất cả xúc tu như quần ma loạn vũ, điên cuồng quét về phía Sở Viễn.

Đối mặt với sự điên cuồng của Ô Tặc Vương, Sở Viễn lâm nguy không sợ, chọn cách tiếp tục tiến lên, sau đó bay người lên, nghênh đón xúc tu của nó.

Trong không gian chật hẹp, thân hình hắn di chuyển mạnh mẽ, liên tục nhào lộn né tránh, tay cầm trường đao, không ngừng áp sát đầu Ô Tặc Vương.

Dường như cảm nhận được nguy hiểm Sở Viễn mang lại, Ô Tặc Vương cảnh giác, đôi mắt tròn vo lóe lên hàn quang.

Phát hiện uy hiếp đã cận kề gang tấc, nó mạnh mẽ co rút cơ thể, ngay sau đó há mồm, phun ra một bãi mực lớn về phía Sở Viễn.

Tiếng "xèo xèo" vang lên.

Nhìn bãi mực ập đến, một mùi tanh hôi nồng nặc xộc vào mũi, nhìn là biết vật kịch độc.

Sở Viễn rút Phi Hổ Trảo ra, phóng trực tiếp quấn vào một xúc tu ở xa của Ô Tặc Vương, mượn lực xúc tu, cả người bay lên không trung, tránh được nọc độc.

Sở Viễn đang ở giữa không trung thu hồi Phi Hổ Trảo, lộn một vòng tiếp đất an toàn, quay người lại nhìn vị trí mình vừa đứng.

Nơi mực đen chạm vào, sàn tàu Mã Lệ Tiên Nô đều bị ăn mòn lồi lõm, đồng thời tản ra một làn sương độc màu đen.

Sau khi phun mực, cơ thể Ô Tặc Vương lập tức có chút uể oải, xem ra chiêu tấn công tầm xa này tiêu hao khá nhiều tinh khí thần.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn lập tức động tâm, dùng bộ pháp linh hoạt di chuyển, thay đổi vị trí, áp sát Ô Tặc Vương.

Chương 243

Đến khi Sở Viễn chỉ còn cách Ô Tặc Vương hai mét, nó mới phản ứng lại, khua tám cái xúc tu ra đỡ.

Nhìn giác hút lớn nhỏ dày đặc dưới chân nó, nhìn từ xa như vô số con mắt bỗng nhiên mở ra, khiến Bàn Tử tê dại da đầu.

Sở Viễn lại không hề dao động, nghiêng người khom lưng, đồng thời cánh tay phải rung lên, Hắc Kim Cổ Đao chém xéo qua, cắt đứt một xúc tu của con mực.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, những xúc tu thô kệch của Ô Tặc Vương đã bị mất ba cái.

Lúc này, Sở Viễn đã đến ngay trước mặt nó, gần trong gang tấc! "Vút!" Sở Viễn phóng Phi Hổ Trảo về phía trần tàu phía sau bên trên Ô Tặc Vương, sau khi cố định xong, cơ thể trực tiếp bay lên không, nhảy vọt qua đỉnh đầu con quái vật.

Con mực này sống dưới biển sâu không biết bao lâu, sớm đã có linh tính, cảm nhận được nguy hiểm chí mạng, đột nhiên đảo ngược cơ thể.

Nó dùng mấy xúc tu bị thương bám vào trần vũ trường, treo ngược cơ thể lên.

Sự thay đổi đột ngột khiến Sở Viễn trở tay không kịp.

Còn chưa kịp phản ứng, Ô Tặc Vương huy động các xúc tu khác, nhân lúc Sở Viễn không chú ý, một trong số đó quấn chặt lấy eo hắn, trói chặt lấy Sở Viễn rồi nhanh chóng thu xúc tu lại, đưa về phía bụng mình.

Trong lúc nguy cấp, Sở Viễn vung mạnh đao chém ngang, nhưng

ngặt nỗi người đang lơ lửng, eo bị siết chặt, sức lực không đủ nên chưa làm con mực lớn bị thương.

Ngay lúc này, Ô Tặc Vương rống to một tiếng, phần thân dưới của nó bất ngờ lộ ra một cái miệng khổng lồ đầy răng nhọn!

Một mùi xác chết nồng nặc phả vào mặt, trong vũ trường nhỏ hẹp đâu đâu cũng tràn ngập mùi xác chết thối rữa này.

Ngửi thấy mùi này, cơn giận trong lòng Sở Viễn bùng lên, hai cánh tay vận sức mạnh mẽ, Hắc Kim Cổ Đao thuận thế chém xuống, cắt đứt xúc tu.

Bàn Tử thấy vậy, chĩa súng vào cái miệng khổng lồ của Ô Tặc Vương liên tục nã đạn, cuối cùng cũng thu hút được sự chú ý của nó, tranh thủ được chút thời gian cho Sở Viễn.

Sở Viễn thuận lợi thoát thân, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Ô Tặc Vương.

Con súc sinh này e rằng đã ăn thịt hết người trên tàu rồi.

Vừa nghĩ đến thảm trạng các thuyền viên rơi xuống Quy Khư chưa chết đã bị con vua mực biển sâu này nuốt sống, hắn quyết tâm nó phải chết!

Lúc này, cơ thể Ô Tặc Vương đang treo ngược.

Sở Viễn khẽ động tâm, nhân lúc nó bị Bàn Tử kiềm chế, lao nhanh về phía nó.

Chỉ trong vài nhịp thở đã đến bên dưới cơ thể Ô Tặc Vương, sau đó Sở Viễn căng cứng cơ bắp toàn thân, đổi từ cầm đao một tay sang hai tay.

Nhắm ngay đầu Ô Tặc Vương, một cú liêu đao (vung đao từ dưới lên) chém lăng không.

Nhát chém này đao phong lẫm liệt, sát khí đằng đằng, Ô Tặc Vương tránh cũng không thể tránh!

Cảm nhận được sự nguy hiểm của Hắc Kim Cổ Đao, Ô Tặc Vương lập tức cuống cuồng muốn né tránh, nhưng tốc độ của Sở Viễn quá nhanh.

Chỉ nghe "phập" một tiếng, Hắc Kim Cổ Đao cắm thẳng vào đỉnh đầu Ô Tặc Vương, lập tức hàn quang lóe lên, máu tươi bắn tung tóe. "Bịch" một tiếng, cơ thể khổng lồ của Ô Tặc Vương đổ ập xuống đất, như quả bóng xì hơi, cơ thể lại co rút lại.

Đòn này trúng ngay yếu hại, Ô Tặc Vương đau đớn vặn vẹo thân thể, máu tươi trên đầu phun ra xối xả, nó nức nở giãy giụa.

Tám cái xúc tu thô to co giật liên hồi trên mặt đất, dần dần buông thõng vô lực, Ô Tặc Vương không còn động tĩnh.

Sở Viễn từ từ rút Hắc Kim Cổ Đao ra, quay lưng về phía Bàn Tử, vung ngược tay rũ sạch máu trên lưỡi đao, thu đao vào vỏ, động tác hành vân lưu thủy.

Màn quyết đấu quái vật này chỉ diễn ra trong chốc lát nhưng khiến Bàn Tử và Cổ Sai run rẩy toàn thân, trán và lòng bàn tay đều toát mồ hôi lạnh. "Hay lắm, Tiểu Ca, uy vũ!" "Sở đại ca, anh thực sự quá lợi hại." Hai người Bàn Tử và Cổ Sai quan sát từ xa, trong lòng trào dâng cảm xúc, thấy Ô Tặc Vương đã chết liền vây lại vỗ tay khen ngợi.

Đặc biệt là chàng trai trẻ Cổ Sai, đang ở độ tuổi sùng bái chủ nghĩa anh hùng cá nhân, nhìn Sở Viễn với vẻ mặt đầy bội phục. "Mẹ kiếp, cho mày dọa Bàn gia này, giờ thì tắt đài hẳn rồi nhé!" Nhìn con Ô Tặc Vương bị Sở Viễn chém chết, trong lòng Bàn Tử sướng rên, còn không quên đá vào xúc tu trên đất một cái cho bõ tức.

Không ngờ cú đá này trúng ngay mặt trong xúc tu con mực lớn, các

giác hút trên xúc tu lập tức co lại, run rẩy không ngừng.

Bàn Tử sợ hãi hét lên liên hồi, liên tục lùi lại phía sau.

Sở Viễn nhìn mà đen mặt.

Một trăm tám mươi cân cơ bắp, ba mươi cân gan dạ, ngoài Khải gia ở Phan Gia Viên ra thì chẳng còn ai vào đây nữa.

Cổ Sai vừa định cười nhạo Bàn Tử vài câu thì bị ánh mắt sắc lẹm của Bàn Tử trừng lại, đành cố nén cười quay đi.

Nhìn xác Ô Tặc Vương, Bàn Tử đảo mắt, dường như nghĩ ra điều gì, lập tức thu súng, lấy xẻng công binh ra.

Ướm thử một hồi, Bàn Tử nhắm vào đầu Ô Tặc Vương chém loạn xạ, đến khi khoét được một cái lỗ to bằng quả bóng rổ mới dừng lại. "Ách, Sở đại ca, Bàn ca đang quất xác à?

Anh ấy với con mực lớn sao lại thù hằn sâu thế?" Cổ Sai nhìn hành động của Bàn Tử, muốn nói lại thôi hỏi.

Liếc nhìn Bàn Tử, Sở Viễn lạ gì tâm tư của hắn, chắc là tìm nội đan mực khổng lồ đây mà, cũng lanh thật.

Nghĩ vậy, Sở Viễn vừa định lên giúp thì thấy Bàn Tử chẳng màng ghê tởm, thò tay vào đầu Ô Tặc Vương mò mẫm lung tung.

Khiếp, cái trò buồn nôn này!

Sở Viễn ra hiệu cho Cổ Sai đi ra trước, cái nơi quỷ quái này hắn thực sự một khắc cũng không ở nổi nữa, quá tởm. "Ha ha, tôi tìm thấy rồi, quả nhiên có nội đan." Bàn Tử giơ một viên châu to bằng quả trứng gà, thần tình kích động, đứng giữa đống máu đen múa tay múa chân, cuối cùng ngửa mặt lên trời cười lớn. "Tiểu Ca, cái này có phối được bí dược không?" Nhìn nội đan dính đầy dịch lỏng trắng bệch, bốc mùi hôi thối nồng nặc, cũng chẳng biết là thứ gì trong não Ô Tặc

Vương.

Ọe!

Trả lời Bàn Tử là tiếng nôn khan của Sở Viễn và Cổ Sai. "Đi mau!" Sở Viễn cắn răng nói một câu rồi không quay đầu lại chạy theo đường cũ trở về, Cổ Sai cũng vội vàng đuổi theo. "Có thối thế đâu?

Đây là bảo bối đấy, đúng là không biết xem hàng!" Bàn Tử có chút bất mãn với phản ứng của hai người, bĩu môi, đưa nội đan Ô Tặc Vương lên mũi ngửi mạnh một cái. "Mẹ kiếp, cái này...

đệt, không phải là đan thúi đấy chứ, vãi chưởng, không chịu nổi rồi, ọe!" Rút lui theo lối đi cũ, cả nhóm thu hoạch đầy đủ, đặc biệt là Bàn Tử khóe miệng đã không kìm được mà nhếch lên. "Sột soạt..." "Tiểu Ca, tiếng gì thế?" Đột nhiên một âm thanh nhỏ truyền vào tai ba người, Bàn Tử dừng bước, nghe tiếng động càng lúc càng gần, không nhịn được hỏi.

Sở Viễn quay người lại, trước tiên ra hiệu cho Cổ Sai rút lui trước, sau đó đi đến bên cạnh Bàn Tử, dỏng tai nghe.

Quả nhiên là tiếng "xèo xèo" nhỏ, nghe như tiếng mực bò, giác hút trên người bám vào mặt đất phát ra động tĩnh. "Chạy mau, Bàn Tử!" Sở Viễn với ngũ cảm siêu cường, nhờ thiên phú dạ nhãn (mắt nhìn đêm), nhìn thấy phía sau có vô số con mực to bằng bàn tay đang chồng chất lớp lớp tràn tới.

Quát khẽ với Bàn Tử một tiếng, Sở Viễn vội vàng quay người, đuổi theo bước chân Cổ Sai, chạy về phía cuối hành lang.

Pha xử lý này khiến Bàn Tử có chút không hiểu đầu đuôi, Tiểu Ca gan bé đi từ bao giờ thế, còn phải học hỏi Bàn gia nhiều!

Chương 244

"Vãi chưởng, đúng là chọc vào ổ mực rồi, Tiểu Ca, đợi tôi với!" Bàn Tử quay lại nhìn thấy đám mực nhỏ dày đặc thì lập tức mắt tròn mắt dẹt, chửi thề một câu nhưng chân cẳng không hề chậm.

Vội vàng đuổi theo Sở Viễn, trong mắt đầy vẻ kinh hoàng.

Bà nội nó, nhiều mực con thế này mà bị hút một cái thì mất mạng như chơi!

Cảm nhận đám mực nhỏ phía sau cứ ùn ùn kéo đến, cái cảm giác áp bách do đám nhung nhúc đó mang lại ép Bàn Tử bộc phát tiềm năng.

Lúc này tim Bàn Tử đập nhanh kịch liệt, rất nhanh đã đuổi kịp Sở Viễn, theo sau hắn ra sức chạy trốn theo đường cũ.

Lối đi vốn chật hẹp làm giảm tốc độ của mấy người đáng kể, còn lũ mực con thì vẫn khí thế hung hăng, ra chiều muốn báo thù rửa hận cho đại vương. "Mẹ kiếp!" Không chỉ Bàn Tử muốn chửi thề, Sở Viễn cũng muốn phàn nàn.

Không ngờ thiên tân vạn khổ giết được con to, lại còn một đám con nhỏ đến báo thù!

Đảo phản thiên cương à!

Cùng lúc đó, bên ngoài tàu đắm Mã Lệ Tiên Nô.

Bạch Khiết vẻ mặt lo lắng, cô cảm nhận được tàu Mã Lệ Tiên Nô đang rung lắc dữ dội, biết chắc chắn nhóm Sở Viễn gặp rắc rối.

Nghĩ vậy, Bạch Khiết cầm cây súng bắt cá tìm được trên tàu hải liễu, hét lớn với Minh Thúc trên xuồng cứu sinh: "Minh Thúc, tôi đi tiếp ứng Sở tiểu ca, ông và Nguyễn lão đại lái thuyền ra xa chút, tự lo

liệu nhé, đợi tín hiệu của tôi!" Minh Thúc là dân đi biển lão luyện, rất nhạy cảm với sự thay đổi của nước biển, ông ta cũng cảm nhận được dòng nước chấn động, trong lòng vô cùng bất an. "Bạch tiểu thư, cô tự mình chú ý an toàn nhé!" Bạch Khiết vừa định nói thì thấy Cổ Sai lao vút ra từ lỗ hổng trên tàu Mã Lệ Tiên Nô, đồng thời hét lớn với mọi người: "Chạy mau, quái vật đuổi theo rồi!" Còn chưa đợi mọi người phản ứng, Sở Viễn và Bàn Tử cũng đều chạy ra, trông bộ dạng hai người khá chật vật. "Nhanh, mọi người lên xuồng cứu sinh, Minh Thúc, Nguyễn lão đại mau chèo thuyền rời khỏi đây." Chui ra khỏi tàu Mã Lệ Tiên Nô, Bàn Tử còn chưa kịp thở đã hét lớn.

Bạch Khiết còn chưa phản ứng kịp đã bị Sở Viễn kéo tay nhảy xuống xuồng cứu sinh bên dưới, đồng thời phân phó Minh Thúc mau chèo thuyền.

Hắn và Bàn Tử ngồi ở đuôi thuyền, chĩa súng tiểu liên, vẻ mặt đề phòng nhìn về phía sau.

Minh Thúc còn chưa kịp hỏi gặp quái vật gì thì nghe thấy một trận âm thanh xèo xèo, quay đầu nhìn lại, suýt nữa dọa chết khiếp.

Chỉ thấy vô số con mực nhỏ theo lỗ hổng hẹp ùa ra như ong vỡ tổ, rơi xuống nước tòm tòm như thả sủi cảo.

Sau đó chúng nhanh chóng bơi về phía xuồng cứu sinh, số lượng nhiều đến mức khiến người ta chóng mặt, tê da đầu!

Đây là chọc vào đại bản doanh mực hay cướp bảo bối gì của nhà người ta mà truy sát nhóm Sở Viễn bán mạng thế này? "Đuổi đến nơi rồi, nhanh lên Minh Thúc!" Nhìn đàn mực ngày càng gần, Bàn Tử cuống cuồng thúc giục Minh Thúc chèo nhanh, làm Minh Thúc mệt đến run cả tay.

Chê Minh Thúc chậm, Bàn Tử trực tiếp cầm xẻng công binh xúc nước chèo liên tục, làm xuồng cứu sinh nhanh hơn vài phần. "Ơ, Tiểu

Ca, sao dưới nước lắm dầu thế này!" Bàn Tử vừa chèo thuyền vừa ngửi thấy mùi dầu diesel, theo bản năng hỏi.

Nghe vậy, mắt Sở Viễn sáng lên, lóe lên một tia linh quang, siết chặt khẩu súng trong tay, ngửi mùi dầu nồng nặc trên mặt sông.

Sở Viễn đoán chắc là nhiên liệu dự phòng trên tàu Mã Lệ Tiên Nô bị rò rỉ khi tàu lật, liền quay sang nhìn Bàn Tử: "Bàn Tử, tôi mời cậu ăn đồ nướng, mực nướng!" Nói xong, trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, súng trong tay Sở Viễn khai hỏa không chút kiêng dè, như thể bắn vào kho thuốc nổ.

Trong sát na, ngọn lửa bùng lên dữ dội, nhanh chóng lan ra trên mặt dầu, tựa như một con rắn lửa khổng lồ cuồng vũ trên mặt nước.

Cuối cùng ngọn lửa lan đến tàu Mã Lệ Tiên Nô.

Trong ánh mắt kinh hoàng của mọi người, tàu Mã Lệ Tiên Nô phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa.

Ngọn lửa đã kích nổ cả con tàu, sóng xung kích lấy con tàu làm trung tâm lan ra bốn phía, dấy lên cột nước khổng lồ.

Cùng với ngọn lửa bùng cháy, lớp dầu không ngừng sôi sục, nhiệt độ xung quanh tăng vọt, tựa như muốn đun sôi cả vùng nước này.

Đại quân mực nhỏ vốn bị lửa bao vây, bị lửa lớn và vụ nổ thiêu đốt tan tác, trực tiếp hóa thành tro bụi!

Khói đặc cuồn cuộn bốc lên, đan xen với ánh lửa, biến mặt nước vốn tĩnh lặng thành một chiến trường khủng khiếp và tráng lệ. "Thế này mới gọi là đại cảnh tượng chứ!" Không còn quái vật quấy nhiễu, Bàn Tử không kìm được thở phào, nhìn cảnh lửa cháy ngút trời trước mắt tán thán.

Ngay lúc mọi người vừa thả lỏng tinh thần, cả hang động đột nhiên rung chuyển.

Hóa ra vụ nổ của tàu Mã Lệ Tiên Nô tạo ra khói bụi cuồn cuộn xông thẳng lên trần hang, gây ra phản ứng dây chuyền nào đó.

Chỉ thấy những đốm tinh quang màu xanh lam lấp lánh trên trần hang trong nháy mắt chuyển thành những sợi tơ đỏ rực, giăng kín cả hang động. "Rào rào!" Đột nhiên, lớp bọt nước trên đỉnh đầu như chịu công kích từ bên ngoài, lập tức vỡ tan, vô số hạt mưa nhỏ rơi xuống.

Bàn Tử vuốt nước trên mặt, chỉ vào lỗ nước trên đỉnh đầu, kinh ngạc hét: "Mọi người nhìn kìa, cái thứ kia đóng lại rồi!" Nhìn theo hướng tay Bàn Tử, mọi người cũng tặc lưỡi lấy làm lạ, hiển nhiên rất khó hiểu với địa thế thần kỳ này. "Đi thôi, xem ra cái bong bóng khí này nhất thời chưa mở ra được đâu, tìm chỗ dừng chân nghỉ ngơi trước đã." Thấy mọi người đều lộ vẻ mệt mỏi, Sở Viễn trầm giọng nói với Minh Thúc và Nguyễn Hắc.

Hoàn hồn lại, mọi người bắt đầu xốc lại tinh thần, từ từ chèo xuống về phía sương mù mỏng manh hơn.

Đi được chừng mười phút vẫn không thấy đất liền, tâm trạng mọi người trên thuyền không khỏi trở nên nặng nề.

Bàn Tử thấy thế liền cười hà hà, hỏi Sở Viễn bên cạnh: "Tiểu Ca, cậu nói xem vừa rồi mấy ngôi sao trên trần bị thiêu đốt là thế nào, đó chẳng phải là Âm hỏa mà chúng ta thấy trên biển sao?" Tuy trong lòng tuyệt vọng vì chưa biết có thoát được không, nhưng mọi người vẫn bị Bàn Tử khơi dậy sự tò mò, dù sao cảnh tượng vừa rồi cũng đủ để họ nhớ suốt đời.

Sở Viễn thấy ai nấy đều dỏng tai lên nghe, khẽ cười rồi giải thích: "Mọi người còn nhớ luồng khí nóng chúng ta gặp lúc rơi xuống không?

Nó có liên quan trực tiếp đến việc nước biển không đổ ngược vào trong.

Các vị nhìn xem, tinh quang xuất hiện trên vách núi là một hiện tượng bay hơi đặc biệt, có thể sinh ra luồng khí nóng, khí lưu liên tục bốc lên.

Nhờ đó mới chống đỡ được nước biển không đổ ập xuống.

Đợi đến khi khí lưu tích tụ đến mức độ nhất định sẽ bốc cháy, có thể phá vỡ khí lưu, cuối cùng mở ra Hải Nhãn (mắt biển).

Đợi chúng cháy hết, nước biển sẽ lại đổ ngược vào, vách núi lại tiếp tục sinh ra khí nóng, phong ấn Quy Khư lần nữa, cứ thế tuần hoàn tự nhiên." Âm hỏa hiện, Hải Nhãn mở, đây chính là bí mật về sự hình thành của Hải Nhãn và Âm hỏa!

Sương trắng trên mặt nước ngày càng loãng dần, chiếc xuồng cứu sinh chở mọi người chậm rãi tiến đến bên vách động, nơi tràn ngập hơi thở cổ kính.

Ngẩng đầu nhìn lên vách đá màu xám tro, chỉ thấy bên trên khắc đầy những tượng thần bằng đồng xanh cao lớn uy vũ cùng những đồng khí có tạo hình cổ xưa.

Bàn Tử mắt chữ O mồm chữ A nhìn bức tường đồng và những cột trụ trên vách đá, di tích của bộ lạc Hận Thiên này quả thực khiến người ta phải thán phục.

Quy mô di tích này quá hùng vĩ, những dấu vết kiến trúc trên vách đá cho thấy nơi đây dường như đã từng bị dòng nước lũ quét qua từ hàng ngàn năm trước.

Thử tưởng tượng xem, nếu không bị dòng nước tàn phá, cả vùng mặt nước vô biên vô tận này có lẽ đều là nơi cư trú của bộ lạc Hận Thiên.

Qua đó có thể thấy, quy mô ban đầu của bộ lạc Hận Thiên to lớn đến nhường nào, kỹ nghệ đúc đồng cao minh ra sao, nói đây là một

quốc gia cũng chẳng ngoa.

Mọi người nhìn phế tích trước mắt, không khỏi trầm mặc, thực sự bị sự 'chịu chơi' của bộ lạc Hận Thiên làm cho chấn động đến mức khó tin.

Đây là một loại uy hiếp vô hình đến từ nền văn minh cổ lão ngàn năm trước đối với văn minh hiện đại!

Sở Viễn không khỏi thầm tiếc nuối, nếu không phải flycam của tổ chương trình đã mất tín hiệu trong biển, không chừng đã có thể cho người đời được mở rộng tầm mắt.

Ngay khi mọi người đang thưởng thức sự hùng vĩ của di tích Hận Thiên, đột nhiên, chiếc xuồng cứu sinh đang di chuyển rung lắc dữ dội.

Chỉ thấy dòng nước phía trước bỗng trở nên chảy xiết, xuồng cứu sinh bị cuốn theo dòng nước chòng chành, trôi qua một khe hở hẹp.

Sông ngầm chảy gấp khúc, mấy con sóng lớn ập tới, dọa Minh Thúc vội vàng khua mái chèo, muốn kiểm soát hướng đi của xuồng.

Thế nhưng trước mặt dòng nước xiết, sức người hoàn toàn vô dụng, ngược lại còn làm chiếc xuồng như cắm đầu xuống nước, mũi thuyền lao thẳng xuống.

Chương 245

Sở Viễn và những người phía sau tránh không kịp, cùng với vật tư trên thuyền đồng loạt rơi xuống sông, trôi theo dòng nước.

Nguyễn Hắc điều khiển xuồng cứu sinh đi theo phía sau, tránh không kịp nên hai chiếc xuồng va chạm kịch liệt, trực tiếp hất văng đám người Nguyễn Hắc xuống nước.

Đa Linh và Cổ Sai lần lượt rơi xuống, Đa Linh thủy tính không bằng Cổ Sai, trong lúc bất ngờ bị sặc mấy ngụm nước sông.

Cuối cùng vẫn là Nguyễn Hắc ra tay kịp thời, ráng sức kéo Đa Linh bơi về phía bờ.

Cổ Sai cậy có thủy tính tốt, lặn xuống đáy sông vớt vật tư.

Dưới sức mạnh huyết mạch hậu duệ Hận Thiên Bộ, cậu ta di chuyển như chỗ không người.

Lúc này, Sở Viễn đã kéo Bàn Tử bơi được vào bờ, loáng thoáng nhìn thấy Cổ Sai dưới nước đang cứu vớt trang bị vật tư.

Từ khi tiến vào Quy Khư, cùng với hình xăm 'Thấu Hải Trận Đồ' sau lưng ngày càng rõ nét, huyết mạch trong cơ thể cậu ta bắt đầu thức tỉnh.

Dưới nước phảng phất đã trở thành sân chơi của cậu, giúp cậu phớt lờ ảnh hưởng của áp lực nước, hô hấp và tầm nhìn trong môi trường khắc nghiệt.

Năng lực này rất khủng khiếp, còn 'trâu bò' hơn cả kỹ năng 'Thủy Tiêu' mà hệ thống thưởng cho Sở Viễn, nó gần gũi với bản năng cơ thể hơn.

Cứ như vậy, dưới thủy tính mạnh mẽ của Cổ Sai, chưa đầy nửa

giờ, vật tư trên hai chiếc xuồng đều đã được vớt lên.

Minh Thúc và Bàn Tử vẻ mặt đầy hâm mộ nhìn Cổ Sai, loại năng lực này khiến hai người họ chỉ biết 'vọng trần mạc cập' (nhìn bụi mà không theo kịp), tiếc là mình không có số hưởng.

Bàn Tử và Minh Thúc nhìn nhau, không hề che giấu sự ghen tị đố kỵ, sau đó nghĩ đến gì đó, vẻ mặt đầy tiếc nuối. "Nếu Bàn gia đây mà có năng lực này, thì bất kỳ bảo vật nào dưới đáy biển thế giới cũng đừng hòng thoát khỏi lòng bàn tay ông." Đứng trên bờ, Nguyễn Hắc đang quan sát môi trường xung quanh thì theo bản năng sờ về phía thắt lưng, lập tức sờ vào khoảng không, sắc mặt biến đổi kịch liệt. "Chết tiệt, chiếc đồng hồ quả quýt đâu rồi?

Đó là bằng chứng duy nhất để Đa Linh tìm lại cha ruột, tôi bắt buộc phải tìm thấy nó!" Nguyễn Hắc thần tình đại biến, nhìn dòng nước chảy xiết, bất ngờ tung người nhảy ùm xuống sông.

Hành động này lập tức dọa mọi người xung quanh hết hồn, hoàn toàn không biết Nguyễn Hắc lên cơn gì, ngơ ngác nhìn xuống nước. "Ba!" "Sư phụ!" Đa Linh thấy cha mình nhảy xuống nước, theo bản năng định nhảy theo, đột nhiên một bàn tay lớn đặt lên vai cô.

Là Sở Viễn ra tay ngăn cản Đa Linh xuống nước.

Xuất phát từ sự tôn trọng đối với Sở Viễn, trên mặt Đa Linh không hề có vẻ khó chịu, ngược lại mở to đôi mắt, vẻ mặt vô tội nhìn Sở Viễn như muốn hỏi tại sao lại ngăn cản mình.

Sở Viễn chỉ tay xuống sông, Đa Linh nhìn theo hướng đó, sắc mặt lập tức tái nhợt, suýt hét lên nhưng kịp thời bịt miệng lại, cố gắng không phát ra tiếng động để tránh kinh động quái vật dưới nước.

Chỉ thấy cách đó không xa, bọt nước cuộn trào, lộ ra một cái lưng cá đen sì to như cánh cửa, trên lưng vây cá dựng ngược như kiếm.

Lúc này, nó đang lao nhanh về phía Nguyễn Hắc dưới đáy nước.

Sở Viễn còn chưa kịp nói gì, Cổ Sai bên cạnh đã như một cơn gió lao vút ra, 'ùm' một tiếng bắn lên một mảng bọt nước lớn.

Nhưng điều này cũng thu hút sự chú ý của quái ngư, nó lao về phía Cổ Sai với tốc độ cực nhanh, khiến người ta nhìn mà rợn tóc gáy.

Không kịp nghĩ nhiều, Sở Viễn rút Hắc Kim Cổ Đao, lao xuống nước như cá, bơi về phía Cổ Sai.

Thằng nhóc này tuy là hậu duệ Hận Thiên Bộ, nhưng muốn tay không tấc sắt đối phó thủy quái thì thực sự là quá chủ quan. "Nguyễn Hắc, chạy mau, dưới nước có quái vật!" Lúc này, đám người Bàn Tử trên bờ mới phản ứng lại, nhân lúc Nguyễn Hắc ngoi lên lấy hơi liền hét lớn nhắc nhở.

Đồng thời, Bàn Tử vớ lấy khẩu súng trường nhắm vào lưng quái ngư sấy một tràng, hy vọng có thể ngăn cản nó đôi chút. "Ào!" Dường như bị đạn của Bàn Tử chọc giận, con quái ngư bật mạnh khỏi mặt nước, nhảy xa hơn ba mét, lao thẳng xuống chỗ Cổ Sai.

Ầm!

Cổ Sai thủy tính tốt, liều mạng lặn sâu xuống, kịp thời tránh thoát cú vồ của quái ngư.

Lúc này mọi người mới nhìn rõ hình dáng con quái vật. "Đây là Kiếm Tích Kình Nghê, vô cùng khát máu hung mãnh, miệng rộng, lưng đen có vây kiếm, bụng tròn dẹt, là 'đồ tể' khét tiếng trong biển.

Nó thích từ dưới biển phóng người lên kéo người ta xuống nước, xưa nay có tên gọi là Sát Nhân Kình Nghê, cái bóng vừa rồi chính là nó." Minh Thúc sợ hãi nói, thời trẻ ông ta từng theo cậu đi tàu, may mắn nhìn thấy loài thủy quái này một lần.

Ngay khi Minh Thúc vừa giới thiệu xong, Kiếm Tích Kình Nghê đã

lặn sâu xuống nước, ẩn giấu thân hình để tìm kiếm con mồi.

Đột nhiên, một con Kiếm Tích Kình Nghê khác phá nước lao lên, phóng về phía mặt nước xa xa.

Thân thể nó còn chưa rơi xuống thì đã thấy Nguyễn Hắc vừa ngoi lên mặt nước. "Sư phụ!" Cổ Sai mắt như muốn nứt ra khi nhìn thấy hướng rơi của con quái vật trúng ngay vị trí Nguyễn Hắc, cậu hét lên tuyệt vọng.

Đợi đến khi Nguyễn Hắc nhận ra điều bất thường thì đã cảm thấy một mảng bóng tối phủ lên đầu, một thân thể cứng như đá va mạnh vào người ông.

Lập tức, một cơn đau đớn như ngũ tạng vỡ nát, can đảm dời vị truyền khắp toàn thân.

Chưa kịp để ông hét lên, quái vật đã há miệng cắn phập vào giữa ngực và bụng Nguyễn Hắc.

Máu tươi tuôn xối xả, nhuộm đỏ cả một vùng sông trong nháy mắt!

Cú tập kích này của Kiếm Tích Kình Nghê diễn ra quá nhanh, dù là Sở Viễn thân thể cường đại cũng không phát hiện ra chút điềm báo nào.

Lúc này Nguyễn Hắc đã vô phương cứu chữa, Sở Viễn dứt khoát lặn xuống nước, bơi về phía con quái vật, nhất định phải giết chết súc sinh này. "Sư phụ, người sao rồi?" Cổ Sai nhanh chóng bơi đến bên cạnh Nguyễn Hắc, thấy ông mặt như màu đất, cậu hoảng hốt vội vàng cõng Nguyễn Hắc bơi vào bờ.

Đa Linh nhìn cha mình đầy máu, nước mắt tuôn rơi, chân tay luống cuống.

Bạch Khiết đỡ lấy Nguyễn Hắc từ tay Cổ Sai, đặt ông nằm thẳng

trên mặt đất, sau đó tìm bông băng băng bó vết thương ở ngực.

Dù vậy, máu tươi đỏ thẫm vẫn thấm đẫm lớp băng gạc trong nháy mắt.

Bạch Khiết nhìn thân thể co giật của Nguyễn Hắc, trong lòng run lên!

Con Kiếm Tích Kình Nghê này hung mãnh nhường nào, vết thương của Nguyễn Hắc nghiêm trọng như thế, với điều kiện hiện tại, có Đại La Kim Tiên ở đây cũng khó mà cứu được.

Minh Thúc cũng thần tình phức tạp, không ngờ một người luôn cẩn thận giữ mạng, cố toàn đại cục như Nguyễn Hắc lại cũng có lúc xúc động như vậy.

Nhìn ông nắm chặt chiếc đồng hồ quả quýt trong tay, Minh Thúc thở dài không thôi, chỉ vì một chiếc đồng hồ mà phải đánh đổi bằng cả tính mạng. "Ba!" Đa Linh nhìn chiếc đồng hồ trong tay Nguyễn Hắc, thân thể mềm nhũn, gục xuống bên cạnh ông khóc nức nở, nước mắt như suối tuôn trào.

Nghe tiếng khóc lớn của Cổ Sai và Đa Linh, Bàn Tử trong lòng cũng thấy chua xót khi nhìn bộ dạng thoi thóp của Nguyễn Hắc.

Nguyễn Hắc chắc chắn là không sống nổi rồi, người ta đều nói nghề đổ đấu làm chuyện âm tổn nên không được chết già, xem ra số mệnh của Đản dân (dân chài mò ngọc) cũng y như vậy.

Nhớ lại những đồng nghiệp đổ đấu năm xưa đi cùng mình, phần lớn về già đều gặp chuyện chẳng lành, không bệnh thì tật, cứ như một lời nguyền vậy.

Ào!

Ngay lúc Bàn Tử đang cảm khái, đột nhiên một vật khổng lồ trồi lên mặt nước, dọa cậu ta giơ súng lên định bắn.

Nhưng ngón tay sắp bóp cò thì mới phát hiện vật khổng lồ này lại nằm im bất động, theo sóng nước trôi dạt vào chỗ Bàn Tử đứng. "Vãi!

Chương 246

Đây không phải con Kiếm Tích Kình Nghê sao?

Mẹ kiếp, sao nó to thế!" Nhìn cây Hắc Kim Cổ Đao cắm trên lưng con cá quái, Bàn Tử kinh ngạc.

Thứ này cơ động dưới nước mạnh như vậy, sao lại bị xử đẹp rồi?

Ngoan ngoãn chút nào, không hổ là Tiểu Ca, đây là 'sát đỏ mắt' rồi sao?

Mới bao lâu mà đã giết được súc sinh này, cũng coi như báo thù cho lão Nguyễn.

Cổ Sai nhìn thấy xác Kiếm Tích Kình Nghê, mắt đỏ ngầu, xách Long Hồ Đao lao tới đâm mạnh vào hông nó, một nhát tiếp một nhát.

Chẳng mấy chốc, mặt nước gần đó đã nồng nặc mùi máu tanh gay mũi! "Đủ rồi, nó đã chết rồi, mau đi xem sư phụ cậu đi!" Sở Viễn lên bờ, thấy Cổ Sai đang trút hận, để cậu ta xả một lúc rồi mới ngăn lại và nhắc nhở cậu đi gặp Nguyễn Hắc lần cuối.

Lúc này Cổ Sai mới bừng tỉnh, vội vàng chạy đến trước mặt sư phụ, vẻ mặt bi thương và đầy hối hận.

Nhìn thấy bóng dáng Sở Viễn, đôi mắt Nguyễn Hắc bỗng nhiên mở to, sắc mặt nhợt nhạt đột nhiên trở nên hồng hào – là hồi quang phản chiếu!

Sở Viễn vội vàng ngồi xổm xuống, biết đối phương có lời trăn trối, khẽ nói: "Nguyễn lão đại, ông có gì muốn nói cứ nói, thu nhập chuyến này tôi sẽ không chia thiếu cho Cổ Sai và Đa Linh đâu, ông yên tâm." Nguyễn Hắc ánh mắt yếu ớt nhìn Sở Viễn, dường như mỗi từ thốt ra đều rất khó khăn: "A Lạc trước khi lâm chung đã thác phó cho

tôi, nhất định phải để Đa Linh đi Pháp.

Cả đời này tôi đều sống vì Đa Linh, nhất định phải để con bé hạnh phúc!

Nó từ nhỏ lớn lên bên tôi, giống như con gái ruột của tôi vậy.

Đây là số điện thoại và địa chỉ cha ruột nó, hứa với tôi, đưa nó đi Pháp." Tiếp nhận chiếc đồng hồ từ bàn tay lạnh băng của Nguyễn Hắc, Sở Viễn khẽ gật đầu.

Chỉ riêng việc Nguyễn Hắc dẫn mọi người vượt qua bão tố vào xoáy nước san hô, Sở Viễn sẽ không để ông ra đi mang theo nuối tiếc.

Hơn nữa, chặng đường phía sau anh cũng cần năng lực của Cổ Sai - hậu duệ Hận Thiên Bộ.

Đưa hai huynh muội này rời khỏi đảo san hô, đến thủ đô nước Pháp đối với anh mà nói chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nghe được lời hứa, ánh mắt Nguyễn Hắc trở nên vô định, thần tình dại đi nhìn về phía Đa Linh và Cổ Sai, cuối cùng từ từ nhắm mắt.

Hai tay buông thõng vô lực, cứ thế buông tay nhân gian, cưỡi hạc về tây! "Ba, con không đi Pháp, con chỉ cần ba thôi, ba ơi!" Đa Linh đã khóc không thành tiếng, dùng tiếng địa phương đảo san hô thì thầm cầu nguyện: "Ba ơi, ba sẽ khỏe lại mà, hu hu..." "Sư phụ, sư phụ!" Cổ Sai ôm lấy thi thể Nguyễn Hắc, đau lòng muốn chết, vẻ mặt đầy bất lực.

Nói cho cùng, cậu cũng chỉ mới vừa trưởng thành mà thôi.

Bạch Khiết ôm lấy bờ vai gầy guộc đang run rẩy của Đa Linh an ủi không ngừng, nhìn Nguyễn Hắc qua đời, cô cũng thầm rơi lệ.

Thân là Đản dân, cả đời lấy việc mò ngọc làm sứ mệnh, đối mặt với nguy hiểm dưới đáy biển, cửu tử nhất sinh cũng cam tâm tình

nguyện mạo hiểm.

Đây là kiếp người khổ mệnh, nghèo cả đời, lần này mạo hiểm lớn như vậy cũng chỉ là vì muốn Đa Linh và Cổ Sai có cơ hội đổi đời.

Sở Viễn thầm thở dài, việc anh có thể làm hiện tại là đưa Đa Linh và Cổ Sai an toàn trở về, hoàn thành di nguyện của Nguyễn Hắc. .....

Bàn Tử cũng im lặng mặc niệm, dường như nhớ ra điều gì, kéo Minh Thúc sang một bên, nhỏ giọng hỏi: "Ông kiến thức rộng, tập tục an táng của Đản dân là gì?

Họ cả ngày ngâm mình trong biển, có phải là thủy táng không?" Minh Thúc nghe vậy liền xua tay, kiên nhẫn giải thích với Bàn Tử: "Đản dân cả đời đối mặt với hung hiểm táng thân bụng cá, người được chết già không nhiều.

Nếu có thể giữ được toàn thây, được nhập thổ vi an (chôn xuống đất) là tốt nhất." Nhập thổ?

Bàn Tử nhìn quanh bốn phía, toàn là nước biển, cái nơi quỷ quái này lấy đâu ra đất?

Dường như nhìn ra nỗi lo của Bàn Tử, Minh Thúc nhướng mày, trầm giọng nói: "Chúng ta bây giờ thoát ra ngoài còn thành vấn đề, chẳng lẽ phải cõng thi thể Nguyễn Hắc đi à?" Nghe câu này, mắt Bàn Tử sáng lên, nhìn Minh Thúc từ đầu đến chân rồi cười khẩy: "Cõng ra ngoài được mà.

Minh Thúc, tổ tiên ông không phải là 'Bối Thi Nhân' (người cõng xác) sao?

Hay là ông chịu khó, cõng ông ấy ra ngoài đi!" Minh Thúc nghe xong liền nhảy dựng lên, hạ thấp giọng quát: "Tôi là Bối Thi Nhân chứ không phải cái xác để cõng!

Ái chà, A thúc đây sáu mươi rồi, cậu bắt tôi cõng xác, có nhầm

không vậy!" Sở Viễn nhìn hai người cãi nhau mà cạn lời, suy nghĩ một chút rồi bước tới, nhẹ giọng nói: "Táng giả, thừa sinh khí dã.

Khí thừa phong tắc tán, giới thủy nhi chỉ.

Phong thủy hình thế có cao có thấp, trên long mạch này sinh khí dồi dào nhất.

Có thể bảo quản thi thân bất hủ.

Không khí từ núi Nga Mi theo sông ra biển, cuối cùng đều hội tụ về đây, đây là phong thủy bảo địa hàng đầu!" Bàn Tử nghe vậy thấy có lý, cảm nhận luồng gió ở đây xong cũng phụ họa: "Gió từ đằng kia tới thì nóng, gió bên này lại lạnh!" Câu nói này nhắc nhở Sở Viễn, anh nhìn quanh, nơi này tuy là một vùng núi đá nhưng lại chất đống từng lớp vỏ trai, trông như một nghĩa địa trai. "Bên trái gió nóng là do nhiệt năng trên vách đá tạo thành, bên phải gió lạnh là do hàn khí từ nước biển trong Quy Khư sinh ra.

Nơi này âm dương giao hòa, tạo vật thần kỳ, sinh khí không tan, tuần hoàn không dứt, là 'Thần Tiên Huyệt' mà các thầy phong thủy hằng mơ ước!" Vì vậy, táng Nguyễn Hắc ở nơi này chính là tạo hóa lớn nhất đối với ông, phong thủy ở đây còn dồi dào sinh khí hơn cả thủy long vựng của Hiến Vương.

Đặt ở thời cổ đại, Quy Khư Nam Hải này ít nhất cũng là một động thiên phúc địa, đối với người có mộng trường sinh mà nói, đây là nơi gửi gắm hy vọng.

Lời này của Sở Viễn lập tức dọa cho mọi người ở đây ngây người, thậm chí Minh Thúc còn nghĩ, nếu không ra được mà táng ở đây cũng không tệ.

Nhìn bãi tha ma vỏ trai xung quanh, Sở Viễn bảo mọi người tìm kiếm xem có cái vỏ trai nào thích hợp làm quan tài không, cũng coi

như viên mãn.

Sau đó, mọi người bắt đầu tìm kiếm trong đống vỏ trai xung quanh.

Sở Viễn dặn Đa Linh giúp cha cô chỉnh trang dung nhan để ông ra đi được thể diện chút, đồng thời tìm một tấm vải đen còn nguyên vẹn để quấn thi thể Nguyễn Hắc.

Đa Linh im lặng lau sạch vết máu trên người Nguyễn Hắc, vừa làm vừa khóc nức nở.

Bàn Tử nghe thấy cũng chẳng biết an ủi thế nào, dứt khoát cầm xẻng công binh đi tìm quan tài vỏ trai.

Chọn đại một đống vỏ trai, Bàn Tử cầm xẻng gõ gõ đập đập.

Không ngờ hắn tìm được thật. "Keng keng!" Tiếng kim loại vang lên thu hút sự chú ý của mọi người.

Phải nói khoản tìm quan tài này, Bàn Tử tuyệt đối là 'max điểm kỹ năng', Sở Viễn không cấm giơ ngón cái lên tán thưởng. "Mau giúp một tay!" Bàn Tử mắt sáng rực nhìn cánh cửa bằng đồng trước mặt, vội vàng dọn dẹp vỏ trai xung quanh, đồng thời gọi những người khác tới giúp.

Sau khi mấy người hợp sức, cuối cùng một cánh cửa đồng hình bầu dục lộ ra, nhìn giống như một cái vỏ ốc xanh khổng lồ!

Nhìn cái vỏ ốc xanh to lớn này, Bàn Tử ngứa ngáy tay chân, định xông lên mở nó ra.

Sở Viễn vội kéo Bàn Tử lại, nháy mắt một cái.

Chúng ta là Mạc Kim Hiệu Úy chính tông, mở quan tài là phải có quy tắc.

Bàn Tử lập tức phản ứng lại, vỗ đầu cái bốp, bừng tỉnh đại ngộ:

"Đúng, đúng, gà gáy đèn tắt không sờ vàng, phải thắp nến sáp!" Thấy cậu ta đã hiểu ý, Sở Viễn mới chuyên tâm quan sát cái vỏ ốc xanh khổng lồ này.

Cửa đồng bám đầy bùn cát sẫm màu, có vẻ đã bị ngâm trong nước biển rất lâu, lớp sơn bên ngoài đã ảm đạm nhưng vẫn thấy được nhiều hình vẽ chạm khắc.

Hơn nữa hình thái nhân vật đa dạng, sống động như thật, chỉ riêng trình độ công nghệ này, ở thời đại đó tuyệt đối là tác phẩm thượng thừa.

Trên cửa đồng có hai cái vòng đồng, trông như nắp có thể kéo trực tiếp từ bên ngoài, có điểm tương đồng với quan tài.

Sở Viễn sực nhớ ra, trong nguyên tác, nhóm nhân vật chính chẳng phải đã tìm được một món bảo bối cứu mạng từ trong chiếc quan tài này sao?

Chương 247

Bàn Tử thắp một cây nến đi tới, nhìn quanh một hồi thực sự không biết đâu là Đông Tây Nam Bắc, đành cầu cứu nhìn Sở Viễn.

Thấy vậy, Sở Viễn ôm trán, nhận lấy cây nến rồi vẫy tay gọi Cổ Sai: "Cổ Sai huynh đệ, chúng tôi tìm quan quách này cho sư phụ cậu, cậu là người thân cận nhất của ông ấy, cây nến này cứ để cậu cầm đi!" Đừng nói Cổ Sai ngơ ngác, đến Bàn Tử cũng khó hiểu, lầm bầm: "Không phải là tìm một người cầm bát hương sao?" Không để ý Bàn Tử càm ràm, Sở Viễn làm vậy không phải xuyên tạc truyền thống tổ sư gia, mà là muốn người thân của Nguyễn Hắc tiễn ông một đoạn đường.

Đặt cây nến vào tay Cổ Sai đang ngơ ngác, Sở Viễn nói giọng thấm thía: "Cổ Sai huynh đệ, làm phiền cậu trông chừng cây nến, nếu lửa tắt thì nhất định phải hô lên một tiếng để tránh sinh biến!" Nghe vậy, Bàn Tử không yên tâm nhìn Cổ Sai, lặp lại: "Tuyệt đối phải trông chừng đấy, quan hệ đến sống chết cả đấy!" Thấy nhóm Sở Viễn coi trọng cây nến như vậy, Cổ Sai vội tìm một góc khuất gió, dùng tay che ngọn lửa, vẻ mặt cẩn thận từng li từng tí.

Bàn Tử cũng không dùng đồ nghề gì, trực tiếp nắm lấy vòng đồng, vận khí đan điền, mặt đỏ tía tai mà vẫn không mở được nắp quan tài. "Giúp một tay!" Nghe Bàn Tử cầu cứu, Sở Viễn đưa tay phải ra, đang định trợ lực thì đột nhiên nghe thấy tiếng Cổ Sai kinh hô phía sau. "Bàn ca, nến sắp tắt rồi!" Cổ Sai nhìn ngọn lửa lay lắt, trong lòng lạnh toát.

Rõ ràng không có gió, sao nến lại cháy thế này?

Chẳng lẽ lời Bàn ca nói là thật: 'Nhân điểm chúc, quỷ xuy đăng', có

ma!

Thấy ngọn lửa nhảy loạn xạ, Bàn Tử lập tức dừng tay, buông vòng đồng ra.

Nói cũng lạ, ngọn nến lại trở về bình thường.

Minh Thúc vội lùi lại mấy bước hét lớn: "Nhanh, giờ lửa bình thường rồi, mau động thủ!" Sở Viễn ánh mắt ngưng trọng, cũng không đợi Bàn Tử chuẩn bị, tay phải đặt lên vòng đồng, giật mạnh xuống, trực tiếp kéo nắp bật ra.

Cẩn thận đặt nắp xuống, đây là thứ liên quan đến việc an táng Nguyễn Hắc, không thể để hư hại.

Bụi trần tan hết, cảnh tượng trong vỏ ốc xanh đập vào mắt.

Chỉ thấy một cái xác hình người (nhân dũng) bọc trong lớp da đặc thù nằm yên tĩnh bên trong.

Trên lớp da tựa hồ có bạch quang lóe lên, nhưng lại tỏa ra mùi hôi thối khó ngửi, nhất thời không ai dám lại gần quan sát.

Bật đèn pin lên, Sở Viễn mới nhìn rõ thứ này là gì.

Quan sát kỹ, nó giống như một cổ thi (xác cổ) cuộn tròn.

Thấy không có cơ quan gì, Sở Viễn thuận tay ôm cái xác ra, lộ ra hai thanh cổ kiếm bằng đồng xanh rỉ sét dưới đáy.

Bàn Tử nhanh tay lẹ mắt, chộp ngay lấy hai thanh kiếm đồng ngắm nghía, ngặt nỗi rỉ sét quá nhiều, thực sự không nhìn ra tốt xấu. "Bịch!" Ôm cái thi thể quay lại, Sở Viễn phát hiện Minh Thúc đang nằm rạp xuống đất hành đại lễ với mình, giật mình thon thót.

Cung kính thế sao?

Đồng thời, Minh Thúc còn không ngừng vái lạy, khiến Sở Viễn thấy rợn người, vội tránh sang một bên, nghi hoặc hỏi: "Minh Thúc,

ông có ý gì đây?

Phải câu nệ thế sao?" Lạy xong, Minh Thúc cười gượng, giải thích với Sở Viễn: "Đây là thần vật tổ tiên Đản dân lưu truyền lại, gọi là Bạng Mị!" "What?

Mị?

Ý là gì hả Minh Thúc?" Nhìn Bàn Tử, Minh Thúc trầm giọng: "Phì tử (tên béo), tục ngữ có câu 'cách nghề như cách núi', thực ra Đản dân mò ngọc có quy tắc riêng của họ.

Bạng Mị này trong truyền thuyết là vật dẫn dụ trai ngọc đỉnh cấp.

Tôi từng thấy loại truyền văn này trong một số thần miếu cổ.

Thời xưa, loài trai ngàn năm (thiên niên lão bạng) do vỏ quá lớn, ẩn thân dưới biển sâu, ngọc trai rất khó lấy, nên Long hộ nhập hải (người mò ngọc xuống biển) bắt buộc phải phối hợp với vật dẫn dụ (môi)." Mọi người lúc này mới vỡ lẽ, hóa ra là mồi dụ ngọc trai, đối với Đản dân thì đúng là thần vật hiếm có.

Chỉ có điều, cách làm ra thần vật này cực kỳ tàn nhẫn và khủng bố.

Nghe nói là dùng phụ nữ, áp dụng hình pháp đặc thù để làm tan cốt nhục.

Đúng, không nghe nhầm đâu, giống như Na Tra lóc xương trả cha vậy, làm tan hết xương thịt toàn thân, sau đó dùng thủ pháp đặc biệt chế tác lớp da thịt còn lại thành tiêu bản.

Nghe đến thủ pháp tàn nhẫn như vậy, ai nấy đều lạnh sống lưng.

Người xưa trong xã hội phong kiến đúng là đủ điên rồ.

Bộ lạc Hận Thiên trong truyền thuyết quả thật bí ẩn: biển trong biển, lửa rồng trong nước, Bạng Mị... thật không biết bộ lạc này rốt

cuộc ra sao.

Tuy nhiên, tình huống trước mắt khẩn cấp, Sở Viễn cũng không nghĩ nhiều, trước tiên an táng Nguyễn Hắc đã, dù sao nghĩa tử là nghĩa tận.

Sau khi dọn dẹp vỏ ốc xanh khổng lồ, Bàn Tử xách một xô nước tới, hai người lau dọn cẩn thận bên trong cái vỏ trai lớn.

Sau đó, họ chậm rãi đến bên cạnh Nguyễn Hắc.

Đa Linh đã xử lý sạch sẽ cho cha, nước mắt cô đã cạn, vẻ mặt bất lực.

Thấy Sở Viễn đi tới, Đa Linh biết là sắp an táng cha, bèn không kìm được khẽ hát bài hát cha thích nhất khi còn sống để tiễn biệt ông, hy vọng ở bên kia thế giới ông không phải sống cảnh nghèo khổ nữa, có thể tự do tự tại.

Nghe tiếng hát bi sầu thê lương của Đa Linh, trong nhất thời, mọi người không ai không động lòng, bi thương rơi lệ.

Dưới ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, đặc biệt là ánh mắt luyến tiếc của Minh Thúc, Sở Viễn lấy ra viên Nam Châu to nhất, lấp lánh tỏa sáng.

Minh Thúc nhìn viên ngọc, lại nhìn Nguyễn Hắc nằm trên đất, nghĩ đến việc viên ngọc này do chính tay Nguyễn Hắc mò được, muốn nói lại thôi.

Sở Viễn đỡ gáy Nguyễn Hắc, mở miệng ông ra, đặt viên Nam Châu giá trị liên thành vào miệng ông, rồi khép cằm lại.

Nguyễn Hắc làm Đản dân nghèo khổ cả đời, thân không có vật gì quý giá, nhưng sau khi chết lại được ngậm một viên 'Định Nhan Đan' trong truyền thuyết để tuẫn táng.

Cũng coi như hưởng thụ một lần phong quang an táng chỉ có ở bậc đế vương khanh tướng thời xưa: mò ngọc cả đời, cuối cùng yên nghỉ trong vỏ trai khổng lồ.

Xung quanh là vô số vỏ trai, hơn nữa nơi này lại là thần tiên bảo huyệt đỉnh cấp, cũng coi như chết đúng chỗ (tử đắc kỳ sở).

Nhìn hành động của Sở Viễn, Đa Linh cúi đầu, sống mũi cay cay, khi ngẩng đầu lên đã lệ rơi đầy mặt. "Sở đại ca, em thay mặt cha cảm ơn anh!" Sở Viễn thầm thở dài, không nói gì, gọi Cổ Sai tới, đặt sư phụ cậu vào trong quan tài vỏ ốc xanh.

Nhìn Nguyễn Hắc nằm co lại trong vỏ ốc, Cổ Sai nén nước mắt, nhấc cái nắp đồng lên, nhìn sư phụ lần cuối.

Đa Linh nhìn tấm ảnh trong chiếc đồng hồ quả quýt - đó là mẹ cô, cũng là di vật duy nhất.

Một lúc lâu sau, cô đặt chiếc đồng hồ của mẹ vào tay Nguyễn Hắc, hy vọng mẹ có thể cùng cha vĩnh viễn bầu bạn bên nhau.

Sau đó, Đa Linh ra hiệu cho Cổ Sai đóng nắp lại.

Hai người nén nỗi đau, cùng nhau đóng chặt nắp quan tài vỏ ốc.

Cuối cùng, quỳ xuống dập đầu ba cái, vĩnh biệt Nguyễn Hắc, năm tháng về sau không còn ngày gặp lại! .....

An táng xong Nguyễn Hắc, mọi người chỉnh đốn hành trang, đeo vật tư lên lưng, tiếp tục lên đường.

Đi dọc theo nghĩa địa vỏ trai chừng nửa giờ, mọi người đến trước một vách đá khổng lồ, lập tức kinh ngạc dừng bước.

Đây là một bức phù điêu khổng lồ, trên vách đá khắc đầy các loại đồ đồng tạo hình cổ xưa đơn giản và hình dáng con người. "Ủa, cái gì đây?" Bàn Tử nhìn một cái tai đỉnh bằng đồng lộ ra trên mặt đất trước

vách đá, tò mò hỏi.

Mọi người nhìn theo ánh mắt Bàn Tử, lập tức hít một hơi khí lạnh.

Chương 248

Mẹ ơi, cái tai đỉnh to thế này! "Tôi nhớ cái đỉnh Tư Mẫu Mậu lớn nhất từng được khai quật hiện nay, tai đỉnh của nó cũng không to bằng cái trước mắt này!" Thật khó tưởng tượng, chỉ riêng tai đỉnh đã to thế này, thì cả cái thân đỉnh đồng phải lớn cỡ nào!

Xem ra lời đồn không sai, bộ lạc Hận Thiên quả thực đã rơi vào Quy Khư Nam Hải này, đây cũng là một phần di chỉ của họ.

Mọi người nghe vậy đều thán phục văn minh đồng thau của Hận Thiên Bộ, chỉ riêng việc đúc cái đỉnh lớn thế này đã phải tốn bao nhiêu quặng Long Hỏa.

Khó mà tưởng tượng được trong thời đại viễn cổ đó, người Hận Thiên làm cách nào thao túng Long Hỏa để rèn đúc ra chiếc đỉnh đồng khổng lồ như vậy, thật không thể tin nổi.

Lại nhìn những tượng thần bằng đồng chi chít trên vách đá, dù ngâm trong biển bao năm cũng không bị biến dạng nhiều. "Sở đại ca, nước sông bên kia bắt đầu dâng rồi, chúng ta mau đi thôi!" Cổ Sai đeo hành lý nặng trịch, đi sau cùng, thấy nước sông phía xa bạo trướng liền hét lớn.

Không phải Sở Viễn ngược đãi trẻ em, mà là do Thấu Hải Trận Đồ sau lưng cậu ta đã toàn diện thức tỉnh, tố chất cơ thể dường như được cường hóa bí ẩn.

Hai ba cái ba lô sau lưng đối với Cổ Sai chỉ là chuyện nhỏ, đây cũng là do cậu tự yêu cầu.

Có lẽ trong mắt cậu, đây là đóng góp duy nhất cậu có thể làm cho mọi người, là giá trị tồn tại của mình.

Biết lòng tự trọng của Cổ Sai rất cao, Sở Viễn không ngăn cản, ngược lại càng thêm tán thưởng cậu. "Nước biển trong Quy Khư này lên xuống vô thường, không thể dùng quy luật thủy triều đơn giản để hình dung, mọi người nhìn vết nước trên vách đá kìa." Sở Viễn chỉ vào dấu vết nước biển từng ngập qua trên vách đá, trầm giọng nói. "Đúng đúng, nói không chừng lát nữa nước biển lại ngập tới, cho nên nơi này tuyệt đối không phải chỗ ở lâu." Bàn Tử phụ họa. "Sở tiểu ca, tôi thấy bên kia hình như có một khe hở, nói không chừng có thể thông tới chỗ khác." Bạch Khiết chỉ vào vách núi phía trước bên phải.

Nói xong, cô dẫn mọi người đi về phía khe hở.

Nước biển đã dâng lên một độ cao nhất định, mọi người vội vàng đi theo.

Khi đến nơi Bạch Khiết chỉ, họ mới phát hiện đây là một lối đi hẹp quanh co khúc khuỷu, bên trong tối om.

Dưới ánh đèn pin cực mạnh mới thấy được chút tia sáng.

Trong bóng tối, mọi người không biết đã đi bao xa.

Cho đến khi nhìn thấy ánh sáng lần nữa, họ mới phát hiện đã đi ra khỏi lối đi hẹp, trước mắt xuất hiện một cánh cửa đá cổ mộ.

Đây là một đại điện lộ thiên trống trải, được xây bằng những khối đá khổng lồ.

Xem ra khe hở mọi người vừa đi qua vốn là một con đường thuận lợi, rất có thể do đại điện sụp đổ đã lấp mất con đường cũ.

Xuyên qua cửa đá khổng lồ, mọi người đến một hang động trống trải, nhìn cảnh tượng bên trong lập tức kinh ngạc như thấy người trời.

Chỉ thấy, dưới sự thiêu đốt của nhiệt độ cao từ Long Hỏa trên vách đá, sương mù trong động tan đi, lộ ra một thần vật đen sì thông

thiên.

Trên thân nó quấn chằng chịt những sợi xích sắt thô to, phảng phất hình thành một trận thế bí ẩn nào đó, ảnh hưởng đến thần vật này.

Chỉ nhìn độ cao của thần vật này cũng phải ước chừng ba mươi mét, thân to đến mức mấy chục người ôm không xuể, cứ thế sừng sững mọc lên từ mặt đất.

Giống như Định Hải Thần Châm trấn cung chi bảo của Đông Hải Long Cung trong thần thoại vậy! "Cái... cái này chẳng lẽ là một cái cây à!" Bàn Tử lắp bắp, cảnh tượng này thực sự kinh người, trận thế này cậu ta mới gặp lần đầu.

Ánh mắt mọi người đều bị cột trụ chống trời này thu hút, quan sát kỹ mới phát hiện chất liệu cột trụ này rất đặc biệt, không phải tùng cũng chẳng phải bách.

Cũng không phải hóa thạch cây gỗ thông thường, vỏ cây hình vảy cá, trên thân chi chít lỗ sâu đục, khắc đủ loại ký hiệu bí ẩn.

Những ký hiệu này trông giống chữ Giáp Cốt thời Tây Chu, ngặt nỗi mọi người không nghiên cứu nhiều về Giáp Cốt văn nên không nói rõ được lai lịch.

Điều khiến người ta chấn động nhất là ngay phía trên cột trụ khổng lồ cũng có một cái lỗ tròn lớn, bên ngoài lỗ bao bọc bởi một tầng nước biển.

Tình hình lỗ hổng này y hệt hang động nước biển treo lơ lửng mà mọi người thấy ở nghĩa địa tàu đắm khi rơi vào Nam Hải Quy Khư. "Đây là cây Kiến Mộc thông thiên (Thông Thiên Kiến Mộc)?" Bạch Khiết nhìn cái cây khổng lồ sừng sững trước mắt, buột miệng kêu lên.

Thấy mọi người nhìn mình đầy nghi vấn, Bạch Khiết giơ đèn pin chiếu lên đỉnh cột trụ, giải thích: "Người xưa cho rằng trên đời có ba

loại thần mộc thượng cổ: Côn Luân, Phù Tang và Kiến Mộc.

Đây chắc chắn không phải gỗ thần Côn Luân, còn Phù Tang lẽ ra là cái cây nơi mặt trời dừng lại sau khi lặn.

Bộ lạc Hận Thiên tín ngưỡng mặt trăng, thề làm kẻ địch với mặt trời, tự nhiên đây cũng không phải Phù Tang, vì thế rất có thể chính là cây Kiến Mộc trong truyền thuyết." Sở Viễn trong lòng đã rõ, Hận Thiên Bộ có truyền thừa văn minh Xạ Nhật (bắn mặt trời), nhìn kỹ sẽ thấy trên cây Kiến Mộc này găm đầy mũi tên đá.

Mang lại cảm giác 'súc thế đãi phát' (tích tụ sức mạnh chờ bùng nổ), cây Kiến Mộc thông thiên này thực chất là bệ phóng vũ khí Xạ Nhật mà bộ lạc Hận Thiên xây dựng!

Cũng giống như tên lửa của xã hội hiện đại, thông qua cơ quan đặc thù có thể phóng lên trời, ở thời đại đó nói là thần tích cũng không ngoa. "Cổ Sai tiểu huynh đệ, phiền cậu qua đây một chút, tôi cần xem lại hình xăm của cậu!" Nhìn cảnh tượng quen thuộc trước mắt, trong đầu Sở Viễn lóe lên một tia sáng, đây chẳng phải là cảnh trong Thấu Hải Trận Đồ sao?

Cổ Sai không do dự, vén áo cho mọi người xem, quả nhiên vị trí trung tâm Thấu Hải Trận Đồ sau lưng cũng có hình cây Kiến Mộc.

Căn cứ vào bản đồ trên lưng Cổ Sai, có thể thấy phía trên Kiến Mộc chính là di chỉ Hận Thiên Bộ trước khi rơi vào Quy Khư. "Mọi người xem, cái cột ở giữa bản đồ này đại biểu cho Kiến Mộc, những thứ trên bản đồ đều là thông tin về Hận Thiên Bộ." Sở Viễn chỉ vào lưng Cổ Sai, rồi đối chiếu với cây Kiến Mộc cách đó không xa, trầm giọng nói. "Sở lão đệ, ý cậu là Cổ Sai rất có thể là hậu duệ Hận Thiên Bộ?" Minh Thúc kinh ngạc nhìn chàng trai thật thà, thật khó tưởng tượng người Đản dân đảo san hô này lại là di dân Hận Thiên Bộ, hèn gì thủy tính tốt như vậy.

Nghĩ đến đây, Minh Thúc không nhịn được trêu Cổ Sai một câu: "Cổ Sai, nếu cậu đúng là hậu duệ Hận Thiên Bộ thì coi như cậu về nhà rồi.

Sao hả, có cảm thấy nơi này quen quen không!" Bàn Tử đẩy Minh Thúc một cái, lão già này không đứng đắn, giờ nào rồi còn đùa kiểu đó, tìm đường sống mới là quan trọng.

Sở Viễn liếc Minh Thúc một cái, rồi gọi mọi người ra khỏi hang động, chuẩn bị đến dưới chân Kiến Mộc thám thính.

Vừa ra khỏi cửa hang, Sở Viễn dừng bước, cảm nhận nhiệt độ cao xung quanh, anh bị thu hút bởi những quặng đá hình thù kỳ dị ở cửa hang.

Những quặng đá này có màu đỏ lửa, xem ra chính là nguồn gốc sinh ra Long Hỏa, nhiệt độ ngày càng cao, không nên ở lâu.

Rời khỏi hang động không xa, mọi người đến trước một con sông, bờ bên kia chính là khu đất trống nơi cây Kiến Mộc tọa lạc.

Vì khoảng cách không xa, cả nhóm xách theo vật tư, dìu dắt nhau bơi qua bờ bên kia, đến dưới chân Kiến Mộc.

Đến dưới chân Kiến Mộc, mọi người ngẩng đầu lên mới phát hiện cây gỗ khổng lồ này hùng vĩ đến mức khiến người ta kinh thán sự thần tú của tạo hóa.

Nhìn quanh bốn phía, nơi Kiến Mộc tọa lạc được bao bọc bởi núi non sông nước, giống như một cái giếng sâu khổng lồ của Quy Khư.

Bao quanh rễ Kiến Mộc là những trụ đồng khổng lồ, trên trụ quấn xích đồng, một đầu nối với Kiến Mộc.

Đầu kia của xích sắt thông xuống đáy sông, không biết nối đi đâu, tạo thành vô số xích đồng khóa chặt Kiến Mộc lại.

Có lẽ đây chính là cơ quan giúp Kiến Mộc trụ vững qua hàng ngàn năm dù bị nước lũ xâm thực.

Phải nói rằng, ngoài công nghệ luyện đồng tiên tiến vô cùng, bí thuật phong thủy và bố trí cơ quan của Hận Thiên Bộ cũng khiến người ta thán phục.

Dù vậy, mục đích họ chế tạo Kiến Mộc ngàn năm trước chính là vì ý nghĩa đồ đằng Xạ Nhật của bộ lạc.

Nhìn Kiến Mộc bảo tồn hoàn hảo, chứng tỏ Hận Thiên Bộ năm xưa chắc chắn đã thất bại, đủ thấy độ phức tạp của cơ quan này.

Sở Viễn đặt nhẹ ngón tay 'Phát Khâu Chỉ' lên sợi xích đồng to bằng người ôm, thứ này ngàn năm qua chưa từng gỉ sét, đủ thấy công nghệ rèn đúc kinh khủng thế nào.

Chương 249

Thật không biết trong nguyên tác, bộ ba trộm mộ (Thiết Tam Giác) năm xưa làm sao khởi động cơ quan, dùng Kiến Mộc bắn mặt trời để thoát khỏi Quy Khư.

Do thời gian quá lâu, chi tiết cụ thể trong phim/truyện Sở Viễn đã nhớ không rõ, may mà anh có một thân bí thuật phong thủy.

Nhìn thấy cơ quan tinh mật của Hận Thiên Bộ, dựa vào nửa cuốn "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật", muốn phá giải cũng không phải chuyện khó. "Sở lão đệ, cậu nói xem nếu leo dọc theo cây Kiến Mộc này lên, liệu có thể chạy ra khỏi Quy Khư không?" Minh Thúc ngẩng đầu nhìn Kiến Mộc cao vút, chống hông thở hồng hộc hỏi.

Thấy sĩ khí mọi người xuống thấp, Sở Viễn suy nghĩ rồi gật đầu: "Thế này đi, lát nữa tôi lên thám thính một chút, lỡ như bên trên thực sự có manh mối gì thì cũng giúp ích cho việc thoát khỏi Quy Khư." Mọi người nghe vậy nhìn nhau, quả thực đã đi đến bước này rồi, có thể thử thì cứ thử, chắc không phải chuyện xấu.

Dù sao đây cũng là Nam Hải Quy Khư, ai nấy đều hết cách rồi.

Thấy mọi người không nói gì, Sở Viễn đeo găng tay chống trượt, vác Hắc Kim Cổ Đao, men theo những mũi tên đá cắm trên thân Kiến Mộc mà leo lên.

Càng leo lên cao, Sở Viễn càng cảm nhận rõ nhiệt độ xung quanh đang tăng lên.

Khoảng cách đến quặng đá đỏ lửa trên đỉnh động càng gần, cảm nhận sức nóng thiêu đốt, Sở Viễn biết Xạ Nhật nhất định phải dựa vào năng lượng của những quặng đá này.

Năm phút sau, Sở Viễn cuối cùng cũng leo đến đỉnh Thông Thiên Kiến Mộc.

Quả nhiên, đập vào mắt là chi chít tên đá, không có manh mối nào, ngược lại khoảng cách đến khối nước biển treo lơ lửng trên đầu rất gần.

Nếu không phải độ cao chưa tới, Sở Viễn còn muốn xách Hắc Kim Cổ Đao lao lên chém một trận, biết đâu nhờ sự sắc bén của bảo đao mà phá vỡ được nó.

Thôi bỏ đi, gạt bỏ suy nghĩ vô dụng, Sở Viễn chuẩn bị quay lại đường cũ thì đột nhiên nhớ ra một chi tiết trong nguyên tác.

Theo anh biết, cách đỉnh Kiến Mộc không xa lẽ ra phải có một cánh cửa đá có thể đi thẳng vào không gian bên trong Kiến Mộc.

Không gian gần cửa đá cũng khá rộng rãi, hẳn là lối thoát hiểm mà người Hận Thiên để lại khi chế tạo vũ khí Xạ Nhật!

Nghĩ đến đây, Sở Viễn đi vòng quanh đỉnh Kiến Mộc một vòng, cuối cùng ở một hướng khác nhìn thấy một chỗ có mũi tên đá dài rộng bất thường.

Chỉ thấy bề mặt mũi tên đá này nhẵn thín, chiều rộng hơn hẳn xung quanh, trông giống một cái bệ đứng tạm thời hơn.

Nhìn khoảng cách chừng hơn ba mét, Sở Viễn không do dự nhiều, nhảy nhẹ xuống, đáp đất an toàn.

Quả nhiên, phía sau mũi tên đá này là một cửa động cao bằng đầu người, bên trong có cánh cửa đá cổ kính khắc hình vẽ.

Ghé sát vào xem, hóa ra là bản phóng to của Thấu Hải Trận Đồ sau lưng Cổ Sai, nội dung bên trong càng rõ nét và trực quan hơn.

Đến đây, Sở Viễn mới thở phào nhẹ nhõm, coi như đã tìm thấy

manh mối của vùng đất Quy Khư, xem ra bước tiếp theo là xuống nước.

Phải kích hoạt cơ quan dưới nước của Thông Thiên Kiến Mộc, khởi động thần khí Xạ Nhật này thì mới rời khỏi Quy Khư được.

Sở Viễn lấy máy ảnh chụp lại cánh cửa đá, sau đó buộc chặt dây thừng mang theo người vào một mũi tên đá gần đó.

Ai bảo Bàn Tử tên kia sợ độ cao chứ, đến lúc phải leo lên thật, sợi dây này có thể cứu mạng cậu ta! .....

Năm phút sau Sở Viễn xuống tới nơi, thấy anh bình an vô sự, mọi người lập tức vây lại.

Chưa đợi họ mở miệng, Sở Viễn đã cười nói: "Quả nhiên không uổng công lên đó, bên trên có một lối đi." "Tốt quá rồi, trời không tuyệt đường người!" "Đúng là Tiểu Ca, quan sát tỉ mỉ, quá đỉnh." Ngay khi mọi người đang khen ngợi Sở Viễn, đột nhiên đất rung núi chuyển, dọa cả nhóm vội tụ lại một chỗ.

Chưa kịp hỏi gì thì đã thấy trên mặt nước quanh Kiến Mộc bỗng sinh ra một làn sương mù đỏ, nhanh chóng phủ kín mặt nước. "Oanh!" Lại một trận rung lắc, lửa âm (âm hỏa) trên mặt nước bùng cháy dữ dội.

Loại lửa này khác với lửa trong xoáy nước san hô, trông giống nham thạch phun trào từ núi lửa dưới đáy biển hơn! "Nguy to, âm hỏa sắp bùng phát rồi, nước biển cũng đang lan tới, mọi người mau thu dọn đồ đạc leo lên trên!" Sở Viễn biến sắc, vội hô hào mọi người rời khỏi đây, một khi âm hỏa cháy tới thì tất cả đều xong đời.

Bàn Tử nhìn cây Kiến Mộc cao vút, mặt hơi tái đi, cảm giác bắp chân mình đang run rẩy. "Mẹ kiếp, sao toàn chơi cái trò Bàn gia không thuận tay thế này?" Sở Viễn thấy bộ dạng cậu ta thì cười khổ, thời

gian không kịp, anh cũng không nắm chắc có thể tìm ngay được cánh cửa đá dưới đáy.

Dưới đáy Kiến Mộc quả thực có một cánh cửa, nhưng vị trí lối đi này rất kín đáo, rễ cây chằng chịt, tìm kiếm chắc chắn mất nhiều thời gian.

Mà leo lên Kiến Mộc chỉ mất khoảng năm phút, xem ra đành để Bàn Tử chịu khổ một chút, coi như anh em giúp cậu khắc phục chứng sợ độ cao. "Cầm lấy, Bàn Tử, uống đi!" Nghĩ đoạn, Sở Viễn lấy ra một viên Diệu Tâm Hoàn cho Bàn Tử, giúp giảm nhịp tim, ổn định tinh thần, chắc là có tác dụng.

Bàn Tử cũng chẳng hỏi nguồn gốc, nuốt chửng luôn, sau đó vẫn chột dạ nhìn Sở Viễn. "Nghĩ xong cả rồi, thấy sợi dây thừng kia không, cứ men theo đó mà leo là tới được cửa đá." Sở Viễn chỉ vào sợi dây treo trên thân Kiến Mộc, nói lớn cho cả nhóm cùng nghe.

Lúc này, Minh Thúc đột nhiên cười khẩy: "Phì tử à, cậu chẳng phải từng khoác lác là 'lên chín tầng trời bắt trăng, xuống năm đại dương bắt ba ba' sao?

Giờ bảo leo cái cây mà đã 'tém' rồi à!" Bàn Tử cạn lời, ngẩng đầu nhìn Kiến Mộc, cảm giác hai chân không còn nghe theo sự chỉ huy của mình nữa. "Vương đại ca, nhanh lên, bọn em đều đang leo lên rồi, mọi người đều chờ anh đấy!" Đa Linh lúc này tâm trạng đã khá hơn, nhìn âm hỏa ngày càng gần liền lớn tiếng nhắc nhở Bàn Tử.

Vốn đang lo lắng về độ cao, nghe câu này Bàn Tử như được gáo nước lạnh tát vào mặt giữa trưa hè, lập tức cảm thấy đôi chân lại dùng được.

Nhìn Đa Linh đang mỉm cười phía trước, cậu ta co giò chạy vọt tới, lúc lướt qua Sở Viễn còn không quên hét lớn: "Tiểu Ca, cậu nhanh cái chân lên, nhớ cầm súng cho tôi đấy!" Thấy Bàn Tử chạy như một

cơn gió lướt qua mình, Minh Thúc đang đóng gói nước ngọt ngẩn tò te.

Đây mẹ nó vẫn là cái tên Bàn Tử sợ độ cao đấy à?

Sở Viễn: "....." Dưới sự chỉ dẫn của dây thừng, cả nhóm men theo những mũi tên đá trên thân Kiến Mộc leo lên không ngừng, rất nhanh đã đến đích.

Nhiệt độ quặng đá trong động ngày càng cao, một hồi leo trèo khiến ai nấy mồ hôi đầm đìa, thở hồng hộc.

Bàn Tử nhờ có dây thừng trợ giúp, dập dờn mãi mới lên tới trước cửa đá.

Nhìn cửa đá cổ kính, Sở Viễn quan sát một vòng không thấy cơ quan, hai tay chống lên cửa, vận hết cơ bắp đẩy mạnh. "Két!" Trong tiếng ma sát trầm thấp, cửa đá từ từ mở ra, lộ ra một lối đi tối om.

Cảm nhận không khí lưu thông phía sau lối đi, Sở Viễn vẫy tay gọi mọi người: "Mọi người theo tôi vào trong, nhiệt độ bên ngoài càng lúc càng cao, không thể ở lâu!" Mọi người gật đầu lia lịa, bên ngoài hang động như cái lò bát quái, nướng người ta đến khó thở. "Đi mau thôi, tôi không ở lại đây thêm phút nào nữa đâu, giờ chúng ta cứ như đang trong lò luyện đan của Thái Thượng Lão Quân ấy.

Ở thêm chút nữa khéo thành món nướng mất!" Bàn Tử nói xong liền đứng dậy, chẳng quan tâm phản ứng của mọi người, bật đèn pin đi đầu vào lối đi.

Có Bàn Tử dẫn đầu, những người khác cũng thu dọn đồ đạc bám sát theo sau.

Sở Viễn gọi mọi người lần lượt vào, chính mình đi cuối cùng, đợi tất cả vào hết mới từ từ đóng cửa đá lại.

Bước vào lối đi, Sở Viễn không khỏi bịt mũi, không khí bên trong

tuy lưu thông nhưng mùi dầu hôi nồng nặc khiến người ta buồn nôn.

Đi hơn mười mét, đến cuối đường hầm, tầm nhìn bỗng trở nên khoát nhiên khai lãng.

Thấy mọi người dừng bước, dường như bị cảnh tượng trước mắt làm chấn động, Sở Viễn nhíu mày đi lên đầu hàng.

Chỉ thấy sau lối đi tối tăm này lại là một hang động cực rộng và sâu, sâu không thấy đáy, cảm giác như thông thẳng xuống vực thẳm.

Bốn phía hang động là những con đường sàn gỗ (sạn đạo) xoắn ốc chạy vòng quanh xuống tận đáy.

Điều khiến người ta kinh hãi nhất là giữa trung tâm hang động có vô số xích đồng mảnh quấn quanh, nối liền một khối ngọc cổ to bằng cái bàn tròn.

Đứng từ trên nhìn xuống, Sở Viễn phát hiện khối ngọc cổ này rỗng ruột hình cánh hoa, bốn phía khắc đầy ký hiệu bí ẩn.

Chương 250

Khó mà tưởng tượng nổi người Hận Thiên ngàn năm trước làm sao làm được đến bước này, rõ ràng đây là một bộ cơ quan tinh vi.

Có thể thấy, thiết kế vũ khí Xạ Nhật này phải gọi là 'thiên mã hành không': bên trong thiết kế cơ quan không gian kéo dẫn cỡ lớn, bên ngoài bố trí tên đá sắc bén.

Lại thêm cơ quan động lực ở đảo treo dưới đáy, mẹ kiếp đây chẳng phải là tên lửa cỡ lớn ngàn năm trước sao?

Quá sức tưởng tượng!

Nghĩ đến việc người Hận Thiên có thể phóng thứ này lên trời, Sở Viễn thấy tê dại da đầu, cây công nghệ (tech tree) của họ khủng thế sao?

Bạch Khiết ước lượng độ cao xong, lấy súng tín hiệu bắn thẳng xuống đáy hang.

Đạn tín hiệu mang theo ánh sáng đỏ chói mắt rơi thẳng xuống, chiếu sáng những con đường sàn gỗ xung quanh. "Không khí dưới đó lưu thông, cũng không có nước biển, sạn đạo nối liền nhau, có thể xuống được!" Nhoài người ra nhìn đến khi không thấy ánh đèn tín hiệu nữa, Bạch Khiết vui mừng quay lại nói.

Sở Viễn khẽ gật đầu, cũng không biết âm hỏa bên ngoài cháy thế nào rồi, không cho phép mọi người nghĩ nhiều, anh đi đầu bước vào sạn đạo.

Thấy Sở Viễn đi thẳng xuống không quay đầu lại, Bàn Tử ngẩn người.

Cậu ta tốn bao công sức mới leo lên được, giờ lại phải đi xuống,

thế này chẳng phải là công cốc sao?

Nghĩ vậy, Bàn Tử gãi đầu cười khổ: "Tiểu Ca, chúng ta leo cao thế này mới lên được, sao lại xuống nhanh thế, chẳng lẽ bắt buộc phải xuống à!" Nghe Bàn Tử than vãn, Minh Thúc lườm cậu ta một cái: "Phì tử, nói không chừng huyền cơ của Kiến Mộc nằm dưới đáy hang, không xuống sao biết được, ít nhất trong này an toàn hơn bên ngoài." Bàn Tử nghĩ đến biển lửa và nước bên ngoài, mặt mày ỉu xìu, đành cắn răng đi theo Sở Viễn.

Cả nhóm rọi đèn pin men theo sạn đạo gỗ đi xuống.

Sạn đạo xây dựng đã lâu nên đa số hư hỏng, may mà xích đồng nối sạn đạo nhờ công nghệ rèn đúc tiên tiến của Hận Thiên Bộ vẫn vững vàng chống đỡ sức nặng.

Hơn nữa mọi người mang ít vật tư, tải trọng nhẹ, lại là đi xuống nên đỡ tốn sức hơn nhiều.

Chẳng biết đi bao lâu, càng xuống sâu mùi hôi tanh càng gay mũi, cho đến khi nhìn thấy quả đạn tín hiệu vẫn đang phát sáng, mọi người mới nhận ra đã đến tận cùng hang động. "Phì tử, nhìn kìa, kia hình như là một đồng tiền khổng lồ!" Minh Thúc rọi đèn xuống đất, đột nhiên một đồng tiền to bằng cái bàn tròn đập vào mắt.

Đồng tiền này nối liền với chuỗi ngọc cổ phía trên bằng mấy sợi xích đồng. "Ái chà, Minh Thúc mắt tinh thế, thứ này trông cổ lắm, không phải là tiền cổ bằng đồng xanh thời Tây Chu đấy chứ." Bàn Tử nhìn chằm chằm đồng tiền khổng lồ, mắt không chớp, trong lòng bắt đầu đoán già đoán non về lai lịch của nó.

Nghe Bàn Tử nói, Minh Thúc khựng lại một chút, không ngờ tên béo này mắt nhìn cũng được, còn biết cả tiền cổ Tây Chu. "Đây là di chỉ Hận Thiên Bộ, tiền cổ đồng xanh này chỉ có bộ lạc này mới chế tạo ra được, đáng giá lắm đấy!" Minh Thúc thầm than thở, nếu khiêng

được thứ này về Hồng Kông thì món nợ cờ bạc của thằng con trai coi như xóa sạch.

Nói xong, Minh Thúc và Bàn Tử chẳng màng sắc mặt người khác, chạy thẳng đến dưới đồng tiền cổ, chui tọt vào lỗ tiền.

Sở Viễn không để ý họ, ra hiệu cho mọi người nghỉ ngơi một chút rồi tự mình đi đến trước một cánh cửa đá đầy vết nước (thủy tí).

Cửa này bị một then cài bằng sắt cố định, vết nước bên khe cửa rất rõ ràng, xem ra từng bị nước biển ngâm qua.

Quan trọng nhất là, căn cứ vào thời gian và khoảng cách vừa đi, vị trí trong hang động này thấp hơn bên ngoài Kiến Mộc rất nhiều. "Sở đại ca, chúng ta định mở cửa sao?" Cổ Sai chú ý ánh mắt Sở Viễn, không kìm được đi tới, nhìn cánh cửa rồi chủ động muốn giúp. "Đợi đã, cửa này không thể mở, chúng ta đang ở dưới đáy nước, lỡ mở ra nước tràn vào thì sao?" Bàn Tử vội rời khỏi đồng tiền, thấy hành động của Cổ Sai thì bất an, lớn tiếng ngăn cản.

Minh Thúc hiếm khi không "bóc phốt" Bàn Tử, ngược lại còn tán thành và khuyên: "Chúng ta từ trên đi xuống lâu như vậy, cũng không biết ngoài cửa tình hình thế nào, hay là đợi nước biển bên ngoài rút rồi tính." Sở Viễn lại không đồng ý, lúc này thực ra họ không còn lựa chọn, phải tìm ra manh mối mới thoát thân được.

Nghĩ đoạn, Sở Viễn huých nhẹ Cổ Sai, nhìn vòng sắt trên cửa đá, ra hiệu cùng mở cửa.

Cổ Sai không nghĩ nhiều, đến trước cửa đá, hai người mỗi người một vòng, vận hết cơ bắp, đồng thời phát lực kéo mạnh vào trong. "Hô hô..." Vừa kéo ra một khe hở, tiếng gió rít đã lùa qua khe cửa thổi vào, mang theo hơi lạnh phả vào mặt.

Cảm nhận sự mát mẻ trong gió, mọi người mừng rỡ, rõ ràng cảnh

tượng bên ngoài khác một trời một vực với môi trường nóng bức bên ngoài Kiến Mộc.

Két!

Dưới sự nỗ lực của Sở Viễn và Cổ Sai, cùng với từng trận gió mát, cánh cửa đá từ từ bị đẩy ra, hé lộ bức màn bí ẩn!

Ngay sau cánh cửa đá là một không gian khổng lồ, rải rác chằng chịt những rễ cây thô kệch, mặt đất đầy rẫy tạp vật.

Quan trọng nhất là hoàn cảnh nơi này hoàn toàn khác biệt với vùng đất âm hỏa bên ngoài Kiến Mộc, không hề có những quặng đá đỏ tỏa nhiệt độ cao, cũng không có nước biển lan tràn hay nham thạch trong nước.

Một màn tịch mịch bao trùm, phía trên không gian là vòm trần đầy sao trời màu xanh lam.

Xem ra nơi này lại là một bí cảnh khác bên trong Quy Khư, hơn nữa còn là một không gian ngầm nằm dưới đáy Kiến Mộc vài chục mét.

Đi được hơn mười mét, Sở Viễn quay người nhìn lại, quả nhiên phía trên cửa đá là bộ rễ khổng lồ của Kiến Mộc.

Không gian này chính là nơi bộ rễ Kiến Mộc bám vào, quả thật thần kỳ, không ngờ lại hình thành nên thế giới không gian ba tầng hiếm thấy.

Thêm vào đó, Sở Viễn biết dưới đáy Kiến Mộc, nằm sâu dưới đáy nước còn có một đảo huyền không chứa cơ quan điều khiển động lực.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn liền tê da đầu, loại cơ quan này dựa vào nửa cuốn "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật" của hắn thực sự khó mà đối phó. "Mọi người mau lại đây xem, cái gì thế này?" Ngay khi mọi người đang bàn bạc chuẩn bị nghỉ ngơi, từ xa đột nhiên

truyền đến tiếng kinh hô của Bạch Khiết.

Nghe tiếng, mọi người nhìn sang mới phát hiện hoàn cảnh xung quanh, dưới ánh sao từ vòm động chiếu rọi, không gian bên trong bộ rễ Kiến Mộc sáng như ban ngày.

Chỉ thấy nơi Bạch Khiết đang đứng, xung quanh lại chất đầy rất nhiều bộ xương thú lớn như cối xay, thậm chí tản mát không ít mai rùa.

Nếu nhìn kỹ hơn, sẽ phát hiện trên những mai rùa này khắc chi chít những ký hiệu và dấu vết thần bí.

Tuy nhiên, nơi này rốt cuộc cũng thường xuyên bị nước biển xâm thực, tuyệt đại đa số ký hiệu trên mai rùa đã bị tổn hại khá lớn, mờ mịt khó phân biệt.

Thứ khiến Bạch Khiết cảm thấy kinh ngạc là bộ đầu cốt sinh vật cổ xưa nằm ngay phía trước cô, nhìn hình dáng xương, có vẻ giống loài cá voi khổng lồ dưới biển sâu.

Phía sau đầu cốt này là một lối đi được dựng bởi hai hàng xương lớn, tận cùng lối đi là một đoạn đồ đồng xanh hình thù kỳ dị.

Trong lòng Sở Viễn khẽ động, bộ xương cự thú được dựng như thế này, trông giống như một cỗ quan quách khổng lồ không nắp và đồ bồi táng.

Xem ra cây Kiến Mộc thông thiên này không chỉ là bản đồ binh khí bắn mặt trời của bộ lạc Hận Thiên, mà còn là di chỉ mộ cổ của người Hận Thiên!

Bàn Tử đi theo sau lưng Sở Viễn, dường như cũng nhìn ra nơi này là mộ cổ của bộ lạc Hận Thiên, lập tức nét mặt hớn hở.

Nếu đây thực sự là mộ cổ thì Bàn gia hăng máu rồi, có thoát được hay không tính sau, đã đến mộ cổ mà không mang đi hai món minh khí

thì còn gì là thể thống.

Cho dù có thoát được ra ngoài, trong lòng Bàn gia cũng vô cùng bất an, đổ đấu không thể tay không mà về, thế là vi phạm quy tắc tổ sư gia. "Tiểu Ca, đây là xương cá voi nhỉ, cái vừa nãy là đầu lâu của nó, cái này còn to hơn cái ở Ngư Cốt Miếu nhiều!" Bàn Tử đánh giá hoàn cảnh xung quanh, chép miệng, vẻ mặt phấn khích nói.

Đặc biệt là khi gã nhìn thấy đầy rẫy đỉnh đồng xanh ở sâu bên trong, khóe miệng không nhịn được mà nhếch lên, nhiều đỉnh thế này, tùy tiện vác một cái ra ngoài cũng có thể đổi được một cái Tứ hợp viện ở thủ đô, chuyến này ông trời quả thực ưu ái Bàn gia, Bàn gia tôi thật sự phát tài rồi! "Hừ, tên béo kia đừng vội mừng sớm, mấy cái đỉnh này nhìn là biết dùng để tế tự, cái nhỏ nhất cũng nặng vài chục cân, cậu mang ra kiểu gì?" Minh Thúc là người từng trải, vừa nhìn biểu cảm kích động của Bàn Tử là biết gã đang toan tính gì, trực tiếp cười lạnh nói.

Đỉnh đồng xanh do bộ lạc Hận Thiên đúc, tùy tiện mang ra một cái thì đều là văn vật cấp quốc bảo, ai mà chẳng muốn chứ.

Nhưng vừa nhìn thấy kích thước của mấy cái đỉnh này, Minh Thúc rất sáng suốt dập tắt lòng tham, bảo vật có quý giá đến đâu mà không mang đi được thì cũng vô dụng.

Nghe tiếng Minh Thúc chế giễu, Bàn Tử lúc này cũng hoàn hồn, cúi người xuống, nhìn thấy một cái đỉnh đồng xanh tụ trân chỉ to bằng quả bóng rổ.

Gã dùng hai tay ra sức nhấc nó lên, khá lắm, cái đỉnh đồng bé tẹo thế này mà nặng ít nhất hơn năm mươi cân, toang rồi!

Chương 251

Cảm nhận trọng lượng trên tay, mặt Bàn Tử lập tức xìu xuống, phẳng phất nhìn thấy giấc mộng phát tài của mình vỡ tan tành! "Sở lão đệ, mau nhìn xem, quẻ tượng trên tôn đỉnh đồng xanh này, có phải rất quen mắt không!" Minh Thúc bị một tôn đỉnh đồng xanh khổng lồ thu hút, đặc biệt là quẻ tượng thần bí khắc trên mặt đỉnh, trông rất quen thuộc. "Chấn thượng chấn hạ, chấn kinh bách lý!" Nhìn quẻ tượng quen thuộc, vẻ mặt Sở Viễn ngưng trọng, đọc từng chữ một.

Bạch Khiết giơ đèn pin, đang quan sát vết khắc trên mặt đỉnh, nghe Sở Viễn nói vậy, theo bản năng thắc mắc: "Chấn thượng chấn hạ, chấn kinh bách lý, quẻ tượng này đã xuất hiện liên tiếp ba lần, rốt cuộc có thâm ý gì nhỉ?" Bàn Tử liếc vài cái rồi tùy tiện lầm bầm: "Theo tôi thấy, bọn Hận Thiên này đúng là cố chấp, sống chết với cái quẻ tượng này rồi, anh em mình đi suốt dọc đường, chỗ nào cũng thấy loại quẻ này!" Về học vấn cao siêu của Kinh Dịch, Bàn Tử chịu chết, nhất là nhìn thấy mấy con số quẻ Dịch phồn tạp này, nghĩ thôi đã đau đầu.

Ngược lại là Bạch Khiết, xuất thân từ Dịch gia ở đầu nguồn Tam Giang, đối với Dịch Kinh bát quái cũng biết sơ lông lá, chậm rãi giải thích: "Theo tôi biết, phàm là trong quẻ tượng có chứa con số đều ẩn giấu tin tức mật mã cổ đại, người nay không thể giải, cứ xem xét từ phía xem sao." Đối với quẻ 'Chấn' trong bát quái, Bạch Khiết biết rất ít, đặc biệt là câu 'Chấn kinh bách lý' càng mơ hồ không hiểu ý nghĩa. "Sở lão đệ, Bạch tiểu thư, mọi người nhìn xem, đây chẳng phải là cây Kiến Mộc vừa rồi sao?" Minh Thúc vòng ra sau lưng cự đỉnh, nhìn thấy hình vẽ khắc trên mặt đỉnh trông rất quen, liền lớn tiếng kinh hô.

Nghe Minh Thúc nói vậy, mọi người không kìm được vây lại, nhìn

thấy hình ảnh đột ngột hiện ra, lập tức cảm thấy phảng phất như đã gặp ở đâu đó.

Sau khi nhìn thấy Cổ Sai, lúc này mọi người mới vỡ lẽ, hình vẽ này chẳng phải chính là thấu hải trận đồ sau lưng Cổ Sai sao? "Ủa, mọi người bảo cây Kiến Mộc này không phải là binh khí bắn mặt trời sao?

Sao trên đỉnh chỉ có mặt trăng mà không có mặt trời a?" Câu hỏi này Bàn Tử thực ra đã muốn hỏi từ lâu, nhưng chưa tìm được thời cơ thích hợp, giờ thấy hình vẽ này không nhịn được mà hỏi toẹt ra.

Thực ra chủ yếu là trong sách cổ, ghi chép về bộ lạc Hận Thiên vô cùng ít ỏi, truyền thuyết kể rằng Kiến Mộc là thần mộc thượng cổ.

Theo miêu tả, Kiến Mộc có thể mọc từ đáy biển lên thẳng cung trăng, chưa nói đến chuyện khác, chỉ riêng việc người xưa tham vọng lên mặt trăng đặt vào thời hiện đại cũng đã rất 'khét' rồi. "Mọi người xem nội dung điêu khắc, hiển thị những người này cải tạo một cây Kiến Mộc vạn năm, trang bị cơ quan cực kỳ phức tạp.

Mưu đồ đưa tộc nhân lên cung trăng, cầu mong trường sinh bất tử, phải nói trí tưởng tượng này thực sự không thể tin nổi!" Bạch Khiết vừa giải đọc nội dung điêu khắc trên mặt đỉnh, vừa cảm thán trí tưởng tượng mạnh mẽ, thiên mã hành không của tộc nhân Hận Thiên.

Nếu thực sự bị bộ lạc Hận Thiên làm thành công, thì hiện tại chuyện lên mặt trăng còn là cái gì ghê gớm với các quốc gia khác nữa, lão tổ tông An Lạc ngàn năm trước đã đi rồi.

Sở Viễn lại lắc đầu, cho dù người Hận Thiên có lợi hại đến đâu cũng không thể vọng tưởng mình có thể tạo ra thần khí lên cung trăng. "Không phải lên mặt trăng, mà là phá khai Hải Nhãn, rời khỏi Quy Khư!" Mọi người nghe Sở Viễn nói vậy, lập tức trố mắt líu lưỡi.

Chẳng phải đều là truyền thuyết kể chuyện sao, cái thứ to đùng thế này thật sự có thể phóng đi được? "Ách, Tiểu Ca, tôi biết cậu muốn đưa mọi người ra ngoài, nhưng cái thứ này muốn phóng đi thì phải có hệ thống thao tác và nguồn động lực chứ." Bàn Tử sợ Sở Viễn chịu áp lực quá lớn, hạ thấp giọng nói, cho dù là thiên mã hành không thì cũng phải có căn cứ thực tế. "Mọi người nhìn phía dưới này khắc đi, đây chẳng phải là nguồn động lực sao?

Chúng ta kiểu gì cũng phải thử một lần!" Mọi người nhìn theo ngón tay Sở Viễn, chỉ thấy trong hình điêu khắc, dưới đáy Kiến Mộc hệt nhiên là một hòn đảo huyền không dưới lòng đất.

Dưới đảo khắc rất nhiều người tí hon, phảng phất đang thao túng một loại cơ quan thần bí nào đó để thu hoạch năng lượng truyền động mạnh mẽ.

Tuy hình vẽ trên bề mặt cự đỉnh hiển thị dưới Kiến Mộc tồn tại cơ quan tinh mật, nhưng đều là bố trí từ mấy ngàn năm trước.

Trải qua vô số biến thiên của năm tháng, liệu cơ quan có còn vận hành bình thường, có thể khởi động hay không vẫn là ẩn số.

Tuy nhiên, lời nói của Sở Viễn đã chỉ rõ phương pháp rời khỏi Quy Khư cho mọi người, khiến tâm trạng vốn đang ảm đạm của cả nhóm khôi phục được vài phần.

Bàn Tử thấy sự chú ý của mọi người đều dồn vào hình vẽ trên cự đỉnh, không khỏi bĩu môi.

Đã đến mộ thất thì tự nhiên phải tìm kiếm bảo vật.

Nhìn quanh bốn phía, gã phát hiện trong góc xương cá voi hơi tối tăm dường như có đặt thứ gì đó, bèn bật đèn pin chiếu vào. "Ái chà, vãi, cái quỷ gì thế này!" Dưới ánh đèn chiếu rọi, góc tối hiện ra rõ mồn một, dù là Bàn Tử đã nhìn qua vô số cổ thi cũng bị cảnh tượng

trước mắt dọa cho nhảy dựng lên.

Chỉ thấy trong góc nằm ngổn ngang năm cái xác, cách chết của họ cực kỳ thảm khốc, người sau còn kinh khủng hơn người trước.

Năm cái xác này gồm ba nữ hai nam, trang phục trên người đã sớm hóa thành tro bụi, bị một lớp bùn cát dày che phủ.

Đầu tiên đập vào mắt là một thi thể nam giới, bị người ta dùng trường mâu đóng đinh thật mạnh dưới rễ Kiến Mộc, chết cực thảm.

Hai thi thể nữ bên cạnh cách chết không giống nhau, một người bị dây thừng treo cổ, người còn lại bị một thanh kiếm đồng xanh treo lơ lửng đâm chết.

Thảm khốc nhất không gì bằng thi thể nữ giới ở giữa, lại bị mổ bụng lấy thai nhi mà chết trong đau đớn tột cùng.

Hơn nữa quan sát kỹ hình dáng hài nhi, phát hiện đứa bé này tay chân dị hình, không biết đã xảy ra biến dị gì, khác hẳn người thường.

Đứa bé cứ thế trần trụi lộ ra ở vùng bụng nữ thi, giống như bị người ta dùng thủ đoạn nào đó cưỡng ép lấy ra.

Nhìn cảnh này ai nấy đều thấy rợn người, di tích bộ lạc Hận Thiên này quả thật là một nơi quỷ dị khó lường, vô cùng tà môn.

Tuy nhiên, nữ thi này coi như được bảo quản hoàn hảo nhất, trên người dường như bọc một lớp da khô, giống như da của loài cá nào đó.

Minh Thúc mắt sáng lên, lão nghiên cứu cổ thi, tự nhiên nhìn ra được giá trị của cái xác cổ này, lập tức ngứa ngáy trong lòng.

Sở Viễn đánh giá thai nhi trong bụng nữ thi, hồi lâu mới mở miệng nói: "Đây hẳn là 'Thực Thiên' thời Thương Chu, dùng để làm dược dẫn chiết xuất thuốc bất tử." Nghe từ ngữ xa lạ này, Minh Thúc vội

vàng sấn lại, vừa đánh giá nữ thi vừa thắc mắc: "Thực Thiên là cái gì cơ?" Sở Viễn không trả lời ngay, ngược lại lấy từ trong ba lô ra một cái túi, bỏ thi thể hài nhi vào trong.

Thấy mọi người đều vẻ mặt nghi hoặc, hắn giải thích: "'Thực Thiên' là chỉ những thai nhi tàn tật do người mẹ chịu ảnh hưởng của dược vật sinh ra, vào thời Thương Chu thường bị dùng làm vật hiến tế." Nói đến đây, người xưa đối với hai hiện tượng thiên văn lớn là "Nhật thực" và "Nguyệt thực" không biết nguyên lý, nên coi là điềm báo chẳng lành.

Tương truyền, một khi phụ nữ mang thai nhìn thấy dị tượng "Nguyệt thực", thai nhi trong bụng tất sẽ bị khiếm khuyết chi thể, đây là một loại hiện tượng thai sinh thần kỳ.

Cho dù đặt vào xã hội hiện đại, vẫn còn lưu truyền những cách nói tương tự, khoa học cũng chưa thể giải thích triệt để hiện tượng này.

Hơn nữa nguồn gốc bộ lạc Hận Thiên có thể truy ngược về lưu vực sông Hoàng Hà, sau khi di cư xuống phía Nam vẫn giữ lại sự sùng bái đồ đằng thần thoại Nhật Nguyệt của bộ lạc.

Vì thế mới đúc ra cây Kiến Mộc - binh khí bắn mặt trời này, nhưng nhìn từ góc độ khác, nó cũng có thể biến thành công cụ lên mặt trăng.

Thậm chí, Sở Viễn phỏng đoán có lẽ chính vì bộ lạc Hận Thiên dốc toàn lực khai thác quặng đá đỏ, lạm dụng long hỏa, đúc Kiến Mộc thông thiên, mới thôi sinh ra Hải Nhãn, cuối cùng khiến cả cổ quốc Hận Thiên rơi vào Quy Khư ở Nam Hải, vĩnh viễn chìm trong vực sâu, không thấy ánh mặt trời.

Quả đúng là hưng thịnh nhờ công nghệ luyện đồng tiên tiến, vong quốc cũng vì kỹ thuật tiên tiến này.

Cổ kim đến nay, phàm là kẻ theo đuổi đạo trường sinh đều không có kết cục tốt đẹp.

Từ thời Thương Chu đã bắt đầu lưu truyền việc tầm tiên vấn đạo cầu trường sinh bất tử, mãi đến thời Tần Hán được các đế vương đương thời phát dương quang đại, diễn biến thành trào lưu toàn quốc, trở thành phong khí thời đại.

Vô số người đua nhau bắt chước đế vương, tìm kiếm tiên dược bất tử, theo đuổi trường sinh.

Mà 'Thực Thiên' được đồn đại là ẩn chứa một tia tinh hoa của mặt trăng, là dược dẫn chiết xuất tiên dược bất tử, được tôn sùng là vật tế phẩm tốt nhất.

Mọi người nghe Sở Viễn giải thích một hồi, cảm thấy không thể tin nổi, thật không biết người xưa nghĩ thế nào mà tin vào loại chuyện ma quỷ này. "Ách, Tiểu Ca, cậu thu cái tử anh (hài nhi chết) này làm gì?

Không phải định mang nó đi hiến tế đấy chứ, chúng ta không được mê tín đâu nha!" Bàn Tử nhìn Sở Viễn cẩn thận cất tử anh, hơi lo hắn cũng học theo người Hận Thiên đem đi làm vật tế. "Nói hươu nói vượn cái gì đấy, muốn rời khỏi Quy Khư, thứ này có khi là vật then chốt!" Cất xong tử anh, Sở Viễn quan sát hoàn cảnh xung quanh, cuối cùng chậm rãi đi đến bờ sông gần Kiến Mộc, ánh mắt nhìn chằm chằm xuống đáy sông.

Theo hắn biết, cơ quan khởi động Kiến Mộc - hòn đảo huyền không nằm sâu dưới đáy sông này, cũng là nơi nguy hiểm nhất trong Quy Khư. "Căn cứ vào hình vẽ khắc trên cự đỉnh, tôi đoán cơ quan khởi động Kiến Mộc này hẳn là nằm ngay phía dưới chính nó!" Sở Viễn quả quyết nói.

Bạch Khiết đi đến bên cạnh hắn, quan sát độ cao toàn bộ mặt

sông, cũng phụ họa giải thích: "Vị trí nơi này thấp hơn không gian bên ngoài, nghĩa là Kiến Mộc cắm thẳng từ đây xuống biển, bên dưới cực kỳ có khả năng có cơ quan." Dường như đoán được ý định của hai người, Minh Thúc là người đầu tiên nghi ngờ: "Mọi người định bảo chúng ta cưỡi cái cây Kiến Mộc bôn nguyệt của bộ lạc Hận Thiên này để trở lại mặt biển à?

Đơn giản là trò cười lớn nhất thiên hạ!

Tôi Minh Thúc sống mấy chục năm, đây là lần đầu tiên nghe thấy trong mộ có loại cơ quan này, ngồi trên khúc gỗ mà bay lên trời được à?

Bạch tiểu thư, có phải cô xem chuyện thần thoại nhiều quá rồi không, tưởng cưỡi cái chổi là bay lên trời được, mấy cái đó đều là giả, lừa người thôi." Đối với lời lẽ bất kính của Minh Thúc, Sở Viễn cũng không bất ngờ.

Chương 252

Minh Thúc cả đời này đi qua không ít mộ cổ, cũng coi như kiến thức rộng rãi.

Phương thức thiên mã hành không như thế này, nếu không phải Sở Viễn đã xem qua nguyên tác phim ảnh, hắn cũng sẽ không tin có loại cơ quan này.

Bàn Tử nghe Minh Thúc nói vậy, sắc mặt vô cùng khó chịu, lớn tiếng biện hộ: "Minh Thúc, ông nói kiểu gì thế, cái này với cái chổi có giống nhau không?

Nó là thần mộc thông thiên, tôi thấy Tiểu Ca nói rất đáng tin." Nói xong, Bàn Tử đi đến trước mặt Sở Viễn, kéo hắn một cái, thì thầm: "Thực ra, tôi cũng thấy chuyện cưỡi khúc gỗ lên trời hơi không đáng tin lắm!" Nói cho cùng, mọi người không tin bộ lạc Hận Thiên có thể tạo ra được cơ quan trâu bò đến thế, còn có thể thành công bay lên trời quả thực là dị tưởng thiên khai.

Nhưng với thực lực khoa học kỹ thuật của các quốc gia trên thế giới hiện nay, lại có bao nhiêu nước có thể độc lập phóng tên lửa lên không trung mà không cần trợ giúp ngoại lực chứ.

Càng đừng nói đến cổ quốc Hận Thiên mấy ngàn năm trước, sức mạnh khoa học chênh lệch cả ngàn năm, tuyệt đối không thể nào!

Nghe mọi người nói vậy, Bạch Khiết cũng hơi nghi ngờ tính chân thực của cơ quan trên cự đỉnh, dù sao mấy ngàn năm trôi qua, có khởi động được hay không cũng khó nói.

Sở Viễn quay người nhìn mọi người, thần tình nghiêm túc, trầm giọng nói: "Cự đỉnh này là nơi bộ lạc văn minh vẽ lại sự truyền thừa, sao có thể điêu khắc lung tung được.

Chúng ta hiện tại đang ở vùng biển dưới biển (hải hạ chi hải).

Căn cứ vào thấu hải trận đồ của Cổ Sai chính là đồ án trên cự đỉnh, trên có thiên môn, dưới có phù thủy, ngàn năm nay sinh khí không giảm.

Giữa hai vùng biển này còn bảo tồn một cây Kiến Mộc thông thiên như vậy, vừa khéo đối ứng với vị trí thiên môn, thiết lập ở ngôi mặt trăng, đây chẳng phải là một quả tên lửa sao?" Về phong thủy bí thuật, mọi người nghe như vịt nghe sấm, nhưng bộ lạc Hận Thiên dốc toàn lực cả nước xây dựng cảnh tượng cấp bậc thần thoại thế này, hơn nữa còn có thể xăm bí mật thấu hải trận đồ của Quy Khư Nam Hải lên người Đản dân để đời đời tương truyền, chắc chắn không phải để làm cảnh.

Nhỡ đâu dưới nước thật sự có cơ quan động lực thì sao. "Chúng ta không phải muốn lợi dụng Kiến Mộc để lên mặt trăng, mà là muốn lợi dụng nó để thoát khỏi Quy Khư.

Thế này đi, lát nữa tôi và Cổ Sai sẽ xuống nước thăm dò.

Nếu dưới nước này có cơ quan thao túng Kiến Mộc, thì tôi nắm chắc mười phần đưa mọi người thoát khỏi Quy Khư!" Sở Viễn nhìn quanh mọi người, hứa hẹn đầy tự tin.

Minh Thúc cúi đầu suy tư một lát, thần tình ủ rũ, bọn họ đã không còn lựa chọn nào khác, đợi nước biển tràn vào thì khó thoát cái chết.

Thay vì ngồi chờ chết, chi bằng cứ tin lời Sở Viễn, đánh cược một lần vào cơ hội đào mạng vạn dặm mới có một này!

Biết đâu thật sự có thể mở ra một con đường máu.

Nghĩ đến đây, mọi người không khỏi nhìn nhau, sau đó lần lượt gật đầu, tán đồng kế hoạch của Sở Viễn.

Bàn Tử càng vỗ đùi, lớn tiếng nói: "Tiểu Ca nói đúng, đằng nào

cũng chết, anh em mình cược một lần thì đã sao, dù gì cũng đến nước này rồi!" Nói xong, Bàn Tử cầm đèn pin quơ loạn xạ vào mặt Minh Thúc, bắt lão phải tỏ thái độ rõ ràng, ai bảo lão phản ứng kịch liệt nhất.

Thấy mọi người đều nhìn mình, Minh Thúc hoảng hốt đứng dậy, cười xòa nói: "Ý của tôi là, dù sao cũng phải chết, cưỡi khúc gỗ chết cũng khá đặc biệt, tôi cũng tán thành!" Sau khi thống nhất ý kiến, Sở Viễn bắt đầu kiểm tra vật tư thiết bị mang theo, nhân tiện để những người khác nghỉ ngơi, dưỡng tinh súc duệ.

Hắn căn cứ vào đồ án trên cự đỉnh và thấu hải trận đồ của Cổ Sai, đã phân tích ra cơ quan động lực này nằm ngay dưới chính bộ rễ Kiến Mộc.

Sở Viễn phỏng đoán cơ quan động lực này chắc chắn có liên quan đến quẻ tượng "Chấn thượng chấn hạ, chấn kinh bách lý", cộng thêm khẩu quyết truyền thừa của Cổ Sai, định nhiên có thể khởi động cơ quan Kiến Mộc thông thiên, phá vỡ Quy Khư, trở lại vùng biển san hô xoắn ốc.

Kiểm tra thiết bị xong, phát hiện có bộ đồ lặn, cân nhắc đến quái vật dưới nước, Sở Viễn quyết định đưa Cổ Sai và Bàn Tử cùng xuống.

Sau đó hắn cũng lo lắng cơ quan dưới nước có hoạt động bình thường không, lại dặn dò Bạch Khiết tìm kiếm xung quanh trên mặt đất xem có manh mối mới nào không.

Sau khi bàn bạc xong phương án xuống nước, Sở Viễn dặn Cổ Sai và Bàn Tử ăn trước để bổ sung thể lực, chuyến xuống nước này ắt có trắc trở.

Sau đó, hắn đưa cái túi đựng "Thực Thiên" cho Bàn Tử, đây là đồ tốt, thời khắc mấu chốt có thể cứu mạng Bàn Tử.

Bàn Tử biết Sở Viễn sẽ không vô cớ đưa mình thứ này, sau khi uống Bế Khí Hoàn của Sở Viễn, nhiệt tình lập tức dâng cao.

Chỉ tiếc Bế Khí Hoàn chỉ có thể giúp gã nín thở chứ không giúp hành động tự do dưới nước, nên Bàn Tử vẫn phải mặc đồ lặn.

Cổ Sai lúc này năng lực hậu duệ Hận Thiên đã kích hoạt toàn bộ, dưới nước có thể hành động tự như, tự nhiên không cần bất kỳ trang bị nào.

Đơn giản giắt thanh đao Long Hồ mà Minh Thúc tặng vào hông, ăn qua loa vài miếng rồi tiên phong xuống nước thám thính tình hình.

Bàn Tử đeo mặt nạ chống nước, từng bước xuống nước, theo sát sau lưng Cổ Sai.

Từ lúc Sở Viễn lộ kỹ năng "thủy tiêu" (bơi lội điêu luyện) trước mặt Bạch Khiết, giờ hắn cũng không giấu giếm nữa, trực tiếp đeo Hắc Kim Cổ Đao nhảy xuống nước.

Lặn xuống nước, Sở Viễn phát hiện không gian dưới nước của Kiến Mộc thâm u rộng lớn, nhìn một cái không thấy bờ bến, thật đáng ngạc nhiên.

Hơn nữa tầm nhìn dưới nước khá kém, cho dù bật thiên phú Dạ Nhãn (mắt nhìn đêm), khoảng cách nhìn thấy cũng rất hạn chế.

Sở Viễn biết chất nước ở đây không bình thường, hoàn toàn khác với nước biển ở vùng san hô xoắn ốc.

Tuy nhiên, Cổ Sai lại không bị ảnh hưởng, vẫn tự do tự tại.

Sau khi ra hiệu cho cậu ta, Sở Viễn và Bàn Tử bám theo Cổ Sai.

Dưới sự dẫn đường của Cổ Sai, họ bắt đầu thám thính vùng nước này, hy vọng thuận lợi tìm thấy cơ quan động lực dưới đáy Kiến Mộc.

...

Hai người theo sự dẫn dắt của Cổ Sai, men theo nguồn sáng yếu ớt, sau khi xuyên qua một cửa động thì đến một vùng nước rộng lớn hơn.

Vùng nước này rộng đến mức không thấy biên giới, nhưng ngay trước mặt ba người lại sừng sững những cây cổ thụ san hô hóa thạch.

Có đến hàng trăm cây, những hóa thạch này nhìn không thấy đáy, trên thân chi chít vô số lỗ hổng.

Mỗi lỗ hổng to bằng một người, phảng phất bên trong ẩn giấu thứ gì đó, khiến Sở Viễn trong lòng hơi rung động!

Cổ Sai phát hiện ra đầu tiên, sau khi xuống nước ngũ quan của cậu ta được phóng đại vô số lần, động tĩnh nhỏ nhất trong nước cũng cảm ứng được.

Chỉ thấy cậu ta ra hiệu cho Sở Viễn và Bàn Tử, lập tức chuyển hướng bơi về phía cây cổ thụ san hô hóa thạch gần nhất.

Sau đó, ba người ghé sát vào một lỗ hổng, bật đèn pin lặn chiếu sáng cả cái hốc, hệt nhiên là một bóng người.

Nhìn kỹ lại, hóa ra là một con Giao nhân (người cá), chỉ thấy toàn thân nó vảy lấp lánh màu lam nhạt, đuôi cá thân người, khuôn mặt vô cùng dữ tợn.

Hàm răng lởm chởm như lưỡi cưa lộ ra ngoài, móng vuốt khô quắt dài ngoẵng, thoạt nhìn sắc bén vô cùng, khiến người ta tim đập chân run.

Sở Viễn nhìn sang mấy cái hốc gần đó, quả nhiên, rặt một màu Giao nhân xanh lam, xem ra mỗi hốc cây tương ứng với một con Giao nhân.

Nghĩ đến hàng trăm cây cổ thụ san hô hóa thạch, chi chít hang động Giao nhân, Sở Viễn liền cảm thấy tê da đầu.

Tính sơ sơ, số lượng Giao nhân xanh lam ít nhất cũng quá ngàn, khó mà tưởng tượng nổi, vùng đất Quy Khư này lại còn tồn tại một chi Giao nhân đông đảo đến thế.

Những cây cổ thụ san hô cao lớn này chính là nơi cư trú, là sào huyệt và đại bản doanh của chúng.

Cổ Sai nhìn thấy đám Giao nhân xanh lam này, cũng không biết có phải do huyết mạch thiên tính hay không, rút đao Long Hồ ra định kết liễu con Giao nhân.

Dọa cho Sở Viễn phải ngăn Cổ Sai lại, chỉ chỉ vào cây cổ thụ san hô bên cạnh, giờ bọn trẻ manh động quá, hắn cũng thấy hơi rén.

May mà đám Giao nhân này đang ngủ say nên chưa kinh động đến đối phương.

Thấy thủ thế của Sở Viễn, Cổ Sai thu đao Long Hồ về, đi theo sau lưng hắn bơi ra xa.

Bàn Tử nhìn hai người rời đi, hơi do dự một chút, não bộ chợt chập mạch, to gan sờ vào đuôi con Giao nhân một cái.

Theo gã thấy, Giao nhân cũng coi như một nhánh biến chủng của mỹ nhân ngư, đã đến đây rồi mà không tiếp xúc một cái thì thiếu đi một câu chuyện để chém gió.

Đợi sau này uống rượu bốc phét, Bàn gia cũng có thể vỗ ngực nói mình là tay chơi từng vuốt ve mỹ nhân ngư!

Nghĩ thôi đã thấy kích thích, sờ đuôi Giao nhân xong, Bàn Tử mới thỏa mãn bơi về phía nhóm Sở Viễn.

Chương 253

Ngay khi Bàn Tử chuẩn bị rời đi, chỉ thấy từ trong hốc cây cổ thụ san hô, vô thanh vô tức thò ra một bàn tay khô quắt đầy vảy xanh, nắm chặt lấy cổ chân Bàn Tử, khiến gã nhất thời không thể cử động.

Còn chưa kịp giãy ra, gã đã thấy một con Giao nhân mang hình dáng đầu người đột nhiên xuất hiện phía sau, nhe răng trợn mắt gầm gừ với gã.

Cách lớp áp lực nước dày đặc, Bàn Tử lại có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng rít gào của đối phương, dọa gã vội vàng rút dao găm trên đùi ra.

Lúc này Giao nhân đã men theo chân Bàn Tử bò lên lưng gã, thấy Bàn Tử vung dao, Giao nhân mạnh mẽ né tránh.

Lưỡi dao sắc bén trực tiếp chém đứt cánh tay Giao nhân làm hai đoạn, một luồng máu đen lập tức trào ra, Bàn Tử mới thoát được.

Khi gã quay người nhìn thấy cảnh tượng sau lưng, sợ đến mức hồn bay phách lạc, phấn lực bơi về phía Sở Viễn.

Chỉ thấy trong các hang động trên cây cổ thụ san hô, vô số Giao nhân vảy xanh túa ra như một cơn sóng triều màu lam cũ kỹ ập tới phía Bàn Tử. "Vãi!

Cứu mạng...

ọc...

ọc..." Cổ Sai thân mang huyết mạch Hận Thiên và thấu hải trận đồ, dưới nước tai thính mắt tinh, lập tức phát hiện không ổn.

Thấy Bàn Tử bị một bầy Giao nhân vảy xanh vây công, Cổ Sai rút đao Long Hồ, không hề suy nghĩ, lao nhanh về phía Bàn Tử.

Đao Long Hồ sắc bén dị thường, dưới nước càng có thể bỏ qua áp lực nước, khiến Cổ Sai huy sái tự như, trong nháy mắt chém bị thương vài con Giao nhân.

Thoát khốn trong chốc lát, Bàn Tử ra hiệu cho Cổ Sai, kéo cậu ta bỏ chạy, gã không muốn bị đám Giao nhân chi chít vây kín.

Rất nhanh hai người tìm thấy Sở Viễn, ba người hội họp, ra sức bơi xuống đáy cây cổ thụ san hô, muốn tránh né truy kích.

Đợi bơi đến đáy cây, không khỏi ngây người, dưới đáy này lại là vô số hang động ngang dọc, trông như tổ ong.

Dường như chỉ cần phát ra một tín hiệu đặc thù nào đó, sẽ có vô số Giao nhân tre già măng mọc chui ra từ các hang động dưới đáy biển.

Nghĩ đến cảnh tượng đó, Sở Viễn lập tức tê da đầu, cái động này rốt cuộc có bao nhiêu Giao nhân, đúng là chọc vào ổ kiến lửa rồi.

Hắn biết rõ sự lợi hại của Giao nhân, một khi bị bao vây, với hàm răng khủng khiếp của chúng, mấy người khó mà toàn thân rút lui.

Chưa kịp để ba người nghỉ ngơi, vô số Giao nhân ở vùng nước phía trên ngửi thấy mùi vị, nhao nhao truy kích tới, tốc độ trong nước cực nhanh.

Sự việc đột ngột, ba người chỉ đành chuẩn bị đối địch, Sở Viễn rút Hắc Kim Cổ Đao, Cổ Sai cầm đao Long Hồ, hai người nghiêm trận chờ đợi.

Bàn Tử thì cầm dao sắc, nấp sau lưng hai người, phòng bị Giao nhân đột kích từ phía sau, chủ công giao cho Sở Viễn và Cổ Sai.

Tuy nhiên khi thấy có Giao nhân tách khỏi đại đội, vòng ra phía sau đánh úp, Bàn Tử tức đến chửi mẹ nó.

Không ngờ đám Giao nhân chưa khai trí này lại có tâm địa đen tối thế, đã lấy thịt đè người còn chơi chiến thuật?

Hơn nữa tốc độ lao đến cũng quá nhanh, cứ như ở đuôi cá có gắn động cơ điện, đẩy Giao nhân đột ngột tăng tốc lao tới. "Chi chi!" Một con Giao nhân há cái miệng đỏ lòm như chậu máu, lộ ra hai hàng răng sắc nhọn, quẫy mạnh đuôi cá liều mạng tăng tốc, cắn về phía Sở Viễn.

Hắn dùng hết sức vung Hắc Kim Cổ Đao, mũi đao xuyên qua áp lực nước đâm thẳng vào miệng Giao nhân, xuyên thấu ra sau gáy, động tác rất gọn gàng dứt khoát.

Sở Viễn rút dao ra, vô số máu đen từ não cuồn cuộn chảy ra, ô nhiễm vùng nước biển, lập tức thu hút thêm nhiều Giao nhân hơn.

Cái chết thảm của con Giao nhân này không dọa lui đám phía sau, ngược lại mùi máu tanh càng kích thích chúng, nhao nhao vây lấy Sở Viễn. "Hoa tử!" (Ngon!) Qua đòn thăm dò vừa rồi, Sở Viễn đã phát hiện da của đám Giao nhân này giòn một cách bất thường, Hắc Kim Cổ Đao có thể dễ dàng xuyên thủng.

Đối với hắn đây là tin tốt, có lẽ do sống lâu năm dưới đáy biển, lân giáp của bọn này bắt đầu thoái hóa, lực phòng ngự giảm mạnh.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, đã có năm con Giao nhân lao vào Sở Viễn, hắn hơi nghiêng người, né qua cú tập kích bằng vuốt sắc của một con.

Đối mặt với vòng vây, Sở Viễn lâm nguy không sợ, phát động kỹ năng thủy tiêu, chủ động áp sát Giao nhân, trường đao trong tay như gió thu cuốn lá vàng.

Hắn đâm liên tiếp bốn năm nhát vào xung quanh, cũng chẳng quan tâm có đâm trúng hay không, quẫy chân rời khỏi vòng vây nồng nặc

mùi máu.

Khi Sở Viễn rời đi, vùng biển hắn vừa đứng đã máu đen chảy ròng ròng, năm con Giao nhân toàn thân phun máu, từ từ chìm xuống.

Cổ Sai vẻ mặt bội phục nhìn Sở Viễn, trong mắt đầy sao lấp lánh, hiển nhiên phong cách chiến đấu sắc bén dưới nước của Sở Viễn khiến cậu ta phục sát đất. "Chi chi!" Dòng nước ô trọc xung quanh không dọa lui được Giao nhân, trái lại càng chọc giận đối phương, vài con Giao nhân gầm rú lại lao lên.

Có Sở Viễn đi đầu, Cổ Sai mím chặt môi, đao Long Hồ trong tay lóe hàn quang, lại còn nhanh hơn Sở Viễn một bước, lao đến bên Giao nhân.

Chỉ thấy đao Long Hồ trong lòng bàn tay Cổ Sai linh hoạt tự như, sai đâu đánh đó, phảng phất áp lực nước không hề ảnh hưởng gì đến cậu ta.

Trong nháy mắt đã đâm bị thương hai con Giao nhân hung hãn, sau đó cậu ta ôm một con lao mạnh vào cây cổ thụ san hô, bồi thêm một đao.

Một loạt động tác khiến Sở Viễn và Bàn Tử trố mắt ngoác mồm, Cổ Sai này trên bờ trông lầm lì ít nói như hũ nút.

Không ngờ xuống nước xong cả con người như được giải phóng thiên tính, hoàn toàn như biến thành người khác!

Đặc biệt là ánh sáng lam lóe lên trong mắt Cổ Sai, Sở Viễn biết hiện tại huyết mạch hậu duệ Hận Thiên của cậu ta đã hoàn toàn kích hoạt.

Là một Giao nhân có huyết mạch hoàn chỉnh, thực lực dưới nước tự nhiên phi phàm, Giao nhân tầm thường còn lâu mới là đối thủ của Cổ Sai.

Bên kia, Bàn Tử dựa vào lực đẩy của nước và dao găm cũng đâm chết được hai con Giao nhân, sau đó bơi đến bên cạnh Sở Viễn.

Cổ Sai bên kia giải quyết thêm vài con nữa cũng áp sát lại chỗ Sở Viễn, thấy ba người tụ lại một chỗ, lập tức lại có hơn mười con Giao nhân lao lên.

Dựa vào sự sắc bén của Hắc Kim Cổ Đao, Sở Viễn đại khai đại hợp, Giao nhân chạm vào là chết, rất nhanh đã dọn sạch đám xung quanh.

Tuy nhiên, lũ Giao nhân này quả thực có vài điểm khác biệt so với loài quái vật biển khát máu thông thường, chúng lại không ăn xác đồng loại.

Cho dù chết hơn hai mươi con, đám này vẫn không lùi bước, ngược lại càng tụ tập càng đông, tầng tầng lớp lớp vây ba người chật như nêm cối.

Lúc này, một con Giao nhân trừng đôi mắt lồi to, miệng phát ra tiếng rít chói tai khiến cả đám yên lặng lại.

Sau đó, nó nhìn chằm chằm ba người Sở Viễn với vẻ ác độc, ánh mắt hung tàn lóe lên, cứ bơi lượn lờ xung quanh ba người.

Nhìn đàn Giao nhân, Bàn Tử hận đến nghiến răng, cái này mà ở trên mặt đất, Bàn gia cho ngay một quả thuốc nổ tiễn chúng về chầu ông vải.

Nhưng lần này ở dưới nước, Bàn Tử thực sự bắt đầu hoảng, thậm chí trong lòng hơi tuyệt vọng, gã không muốn bị rỉa thịt.

Nhìn đám Giao nhân hung hãn, Bàn Tử có thể hình dung ra kết cục của mình, nhục thân bị ăn sạch sẽ, e là xương cũng chẳng còn.

Ngay khi mấy người đang đề phòng, đột nhiên một con Giao nhân giảo hoạt tập kích từ dưới chân ba người, vung hai cái vuốt khô quắt

nhắm vào ngực Bàn Tử.

Phản ứng của Cổ Sai cực nhanh, trực tiếp đá một cước vào người đối phương, đá bay con Giao nhân ra xa.

Trong khoảnh khắc bị đá lùi lại, móng vuốt sắc nhọn của Giao nhân quẹt rách cái túi niêm phong bên hông Bàn Tử, lập tức làm lộ ra "Thực Thiên".

Chỉ thấy "Thực Thiên" ngâm trong nước biển đột nhiên phát ra ánh sáng trắng vằng vặc, phảng phất như cái thai chết này sắp sống lại trong nước.

Cái xác khô phong hóa trên người nó gặp nước liền tan, từng sợi tro tàn từ trên người "Thực Thiên" từ từ tách ra, tản mát khắp mặt nước.

Đám Giao nhân vốn đang vây quanh ba người phảng phất như gặp phải thiên địch, mạnh mẽ bỏ chạy tán loạn, tránh xa.

Trong nháy mắt, cả đám Giao nhân đen kịt chạy sạch sành sanh.

Chương 254

Nhất thời, Sở Viễn, Cổ Sai và Bàn Tử nhìn nhau ngơ ngác, không ngờ "Thực Thiên" lại có công dụng lớn đến thế!

Trong lòng Sở Viễn khẽ động, xem ra "Thực Thiên" không chỉ đơn giản là thai chết biến dị, chắc chắn còn có thứ gì khác.

Nhưng hiện tại không phải lúc suy xét chuyện này, phải mau chóng rời đi mới được.

Không còn đàn Giao nhân cản đường, Sở Viễn vội vàng ra hiệu cho hai người bơi về phía trước, tranh thủ có bùa hộ thân, phải nhanh chóng tìm thấy cơ quan.

Dưới sự che chở của "Thực Thiên", ba người thuận lợi xuyên qua rừng cổ thụ san hô, không gặp thêm bất kỳ con Giao nhân nào nữa.

Tiếp tục bơi về phía trước hơn trăm mét, đột nhiên thấy một vệt sáng xanh đang xoay tròn, lại gần nhìn, hệt nhiên là một hòn đảo huyền không.

Nói là đảo huyền không, nhưng khi Sở Viễn lại gần mới phát hiện thứ này giống một cái đỉnh khổng lồ hơn! "Tìm thấy rồi, đây chính là cơ quan động lực của Kiến Mộc thông thiên!" Sở Viễn nhìn ánh sáng xanh xoay tròn không ngừng, lẩm bẩm trong lòng, đây chính là mấu chốt để họ đào thoát khỏi Quy Khư Nam Hải.

Chỉ thấy đảo huyền không này được cấu tạo từ ba phần, đáy đảo trông như một khối nham thạch tự nhiên khổng lồ nâng đỡ cả hòn đảo.

Dưới đáy đảo lờ mờ nhìn thấy vài sợi xích sắt cắm rễ vào bộ rễ Kiến Mộc gần đó, đảm bảo tính ổn định của cả hòn đảo.

Bên trên nham thạch là một lớp tường thành bằng san hô hóa thạch chi chít bao quanh đảo huyền không.

Sở Viễn phỏng đoán lớp tường san hô này chắc chắn là để ngăn cản Giao nhân dưới đáy nước hoặc sinh vật khác, phòng ngừa chúng phá hoại cơ quan cốt lõi này.

Trên cùng là một cái nắp bằng nham thạch khổng lồ che kín đảo huyền không, phía trên nắp là rễ cây chằng chịt.

Những rễ cây này kết nối với nắp nham thạch, mà bên dưới nắp lại là cơ quan cốt lõi động lực do bộ lạc Hận Thiên thiết lập, móc nối chặt chẽ.

Cả hòn đảo huyền không hiện tại trông giống một cái đỉnh khổng lồ, không ngờ bộ lạc Hận Thiên lại có thiết kế thần kỳ như vậy dưới nước.

Đơn giản là không thể tin nổi, quá sức tưởng tượng.

Sở Viễn bơi quanh cự đỉnh trước mắt một vòng, không phát hiện cơ quan dị thường nào bên ngoài, xem ra chỉ có thể tiến vào trong thám thính.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn ra hiệu cho Bàn Tử và Cổ Sai, cẩn thận đi đến chỗ tường san hô, ra sức bơi về phía trung tâm.

Mượn khe hở khổng lồ giữa tường san hô hóa thạch, ba người lôi kéo nhau cuối cùng cũng đến trước một lớp chất lỏng tĩnh thái.

Lúc này, qua ánh sáng, Sở Viễn mới nhìn rõ bố trí chi tiết của cơ quan cốt lõi động lực.

Đập vào mắt là mười hai tượng đồng nhân xanh lè phủ đầy rêu, tạo hình mỗi tượng một khác.

Binh khí trên tay mỗi tượng cũng không trùng lặp, hơn nữa trên

người đồng nhân ít nhiều đều có một cái lỗ nhỏ ở vị trí khác nhau.

Có cái ở mắt, có cái ở miệng, thậm chí có cái ở ngực, trông khá kỳ quặc.

Phải biết rằng đồng nhân thường tồn tại trong lăng tẩm, hay gặp nhất là y quan thi dũng (tượng thay thế thi thể) thời cổ đại, một nghi thức tang lễ đặc thù.

Người ta cho đồng nhân mặc quan phục của chủ mộ khi còn sống, cuối cùng đặt vào quan tài làm y quan thi dũng để thay thế chủ mộ.

Nhưng rõ ràng cái cự đỉnh này không phải là quan tài, trong đỉnh phân minh là một bàn xoay nham thạch khổng lồ, có rãnh rõ ràng.

Nhìn kiểu gì cũng không giống quan tài, mà hẳn là một thiết trí cơ quan nào đó.

Để tìm hiểu ngọn ngành, Sở Viễn vươn tay, chọn cách tiến vào trong lớp chất lỏng tĩnh thái để quan sát tình hình bên trong ở cự ly gần.

Thấy động tác của Sở Viễn, Cổ Sai và Bàn Tử nhìn nhau rồi bám sát phía sau, học theo Sở Viễn tiến vào trong đỉnh.

Ba người vừa vào trong đỉnh, lập tức cảm nhận được một lực hút mạnh mẽ khiến họ bắt đầu xoay tròn theo vòng xoáy bên trong.

Sở Viễn lộn vài vòng trên không trung mới thích ứng được dẫn lực và trọng lực trong không gian này.

Nhanh tay lẹ mắt bám vào một tượng đồng nhân, Sở Viễn mới giữ được thân hình, lúc này hắn mới phát hiện trong không gian này có không khí.

Nhìn Bàn Tử và Cổ Sai đang trôi nổi giữa không trung, xoay vòng vòng theo lực hút của vòng xoáy, Sở Viễn lớn tiếng hét: "Bàn Tử, ở

đây có thể thở được, mau tìm vật cố định, ổn định thân hình đi." Bàn Tử nghe tiếng Sở Viễn, tháo mặt nạ dưỡng khí ra, lập tức vui vẻ, đúng là thở được thật, nhưng gã vừa định hạ xuống đất thì đột nhiên phát hiện hai chân không nghe sai khiến, căn bản không chạm đất được, cứ như bèo trôi lơ lửng giữa trời.

Trọng lực và dẫn lực ở đây dưới sự lôi kéo của sức mạnh nào đó đã thay đổi, khác với thế giới bên ngoài, là dị không gian.

Xem ra luồng sức mạnh này chính là nguồn động lực của Kiến Mộc thông thiên.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn nhìn về phía cơ quan trung tâm không gian.

Hệt nhiên là một bàn xoay cơ quan cỡ lớn, ở giữa trống một linh kiện cơ quan hình vuông, xem ra phải giải khai cơ quan mới được.

Bên kia Bàn Tử và Cổ Sai đã thích ứng được sự thay đổi trọng lực, mượn tác dụng của dẫn lực nhảy lên người tượng đồng nhân.

Việc đầu tiên Bàn Tử làm khi bám lên tượng đồng nhân là bỏ "Thực Thiên" trên tay vào một cái túi niêm phong mới, đây là bảo bối đấy.

Căn cứ vào tình huống đám Giao nhân sợ hãi vừa rồi, "Thực Thiên" này chắc là dùng để chuyên trị Giao nhân dưới nước, có thể xua đuổi chúng.

Xem ra người Hận Thiên biết rõ tình hình Giao nhân dưới nước, cũng quen thuộc tập tính của lũ quái vật này nên mới làm ra "Thực Thiên" để khắc chế.

Rõ ràng "Thực Thiên" chính là điểm yếu của Giao nhân Quy Khư Nam Hải, thủ pháp khắc địch này cũng có vài phần giống thủ đoạn của Bàn Sơn Đạo Nhân.

Bảo bối này phải cất kỹ, lát nữa về còn phải dựa vào nó, điều

đáng tiếc duy nhất là "Thực Thiên" vừa rồi đã bay hơi một phần.

Hiện tại trông nó đã nhỏ đi một số, trên người cũng trở lại vẻ ảm đạm không ánh sáng như trước, không biết còn kiên trì được bao lâu. "Tiểu Ca, cái ở giữa là cái gì thế?

Là cơ quan khởi động động lực Kiến Mộc à?

Cậu giải được không?" Bàn Tử nhìn bộ dạng trầm tư của Sở Viễn, ngó cái cơ quan ở giữa, lập tức tung ra combo ba câu hỏi.

Sở Viễn nhìn chằm chằm viên bàn khổng lồ hồi lâu mới chậm rãi mở miệng: "Đây là 'Thiên Địa Bàn' dùng để chiêm bốc Đại Lục Nhâm, thông thường mà nói, xoay chuyển Thiên bàn, dùng Nguyệt tướng trên Thiên bàn đối ứng với Chiêm thời trên Địa bàn là có thể bói cát hung." Đây là một loại thuật chiêm bốc cực kỳ cổ xưa, Sở Viễn cũng là nhờ thuật vấn quái trong phần thưởng hệ thống mới nhớ ra.

Bàn Tử mù tịt nhìn Sở Viễn, sau đó chỉ vào một vòng tượng đồng, thắc mắc: "Thế mấy tượng đồng này là sao?

Có quan hệ gì với nội dung trên Thiên Địa Bàn kia không?" Nhìn quanh bốn phía, Sở Viễn khẽ gật đầu: "Đây là 'Thập Nhị Thiên Tướng', đối ứng cát hung họa phúc, trong thuật chiêm bốc Đại Lục Nhâm đại biểu cho quái nghĩa khác nhau." Đến lúc này, Sở Viễn mới khẳng định nơi này chính là cơ quan động lực của Kiến Mộc thông thiên, vậy vấn đề là, nguồn động lực ở đâu?

Nghĩ đến đây, Sở Viễn chợt ngẩng đầu nhìn lên, hệt nhiên thấy ngay phía trên cơ quan Thiên Địa Bàn có bố trí một tảng đá kỳ lạ khổng lồ màu xanh lam.

Vòng xoáy do chất lỏng tĩnh thái xung quanh tạo thành cuối cùng đều hội tụ về hướng tảng đá xanh này, khí thế phi thường kinh người. "Ái chà, đây lại là đá gì, sao cục to thế này, không phải là thiên thạch

chứ!" Bàn Tử nhìn cự thạch trên đầu, nhất là bề mặt tỏa ánh sáng xanh, việc đầu tiên nghĩ đến là đá thiên thạch ngọc của Áo Cổ công chúa.

Gã từng bị thứ đó hại không nhẹ, nếu tảng đá trên đầu này cũng lợi hại như thiên thạch ngọc kia thì toi cơm.

Sở Viễn tuy không biết tảng đá xanh này là gì, nhưng chắc chắn nó tương tự như Mộc Trần Châu, bên trong ẩn chứa năng lượng cường đại.

Chỉ cần giải khai cơ quan Thiên Địa Bàn là có thể kích hoạt luồng năng lượng này, cuối cùng khu động Kiến Mộc thông thiên phóng đi, lao ra khỏi Quy Khư.

Trước mắt, khẩn yếu nhất là quay lại trên bờ, lấy được linh kiện cốt lõi của Thiên Địa Bàn mới có thể ghép thành một cơ quan hoàn chỉnh.

Sau đó, Sở Viễn dặn dò Bàn Tử và Cổ Sai một câu, ba người cùng rời khỏi đảo huyền không chứa cơ quan động lực.

Khi về, Bàn Tử mở "Thực Thiên" ra, quả nhiên dưới sự che chở của vật khắc chế Giao nhân, suốt dọc đường không gặp lại con Giao nhân nào nữa.

Cuối cùng, ba người coi như hữu kinh vô hiểm trở lại mặt nước.

Lúc này, những người đợi trên mặt nước đang sốt ruột không thôi, thấy nhóm Sở Viễn nổi lên, vội vàng hỏi han tình hình dưới nước.

Chương 255

Đối mặt với câu hỏi của mọi người, chưa đợi Sở Viễn mở miệng, Bàn Tử đã ngồi bệt xuống đất, vẻ mặt còn sợ hãi than thở: "Khá lắm, một cú lặn thẳng vào ổ Giao nhân, lũ Giao nhân đó lao thẳng vào chúng tôi, nếu không phải mấy anh em thân thủ không tệ thì đã sớm bị bọn nó xé xác cho cá ăn rồi." Sở Viễn nghe Bàn Tử than vãn, trực tiếp lườm cho một cái, nếu không phải tay mày táy máy thì bọn này có gặp kiếp nạn đó không?

Minh Thúc không thèm để ý Bàn Tử, coi như gã chém gió, vẻ mặt cấp thiết nhìn Sở Viễn: "Sở lão đệ, bên dưới có lối ra không?" "Tiểu Ca, tình hình bên dưới rốt cuộc thế nào?" Bạch Khiết quan tâm là tình hình dưới đáy có khớp với nội dung nhìn thấy trên đỉnh đồng xanh hay không, quan hệ đến phương hướng đào sinh sau này.

Nhìn vẻ mặt quan thiết của mọi người, Sở Viễn chậm rãi lắc đầu, mở miệng giải thích: "Dưới nước này không có lối ra, là một vùng nước đáy biển mênh mông vô cùng, nhưng bên dưới quả thực có một phòng cơ quan động lực.

Nằm ngay dưới chính cây Kiến Mộc này, phòng cơ quan vô cùng thần kỳ, bị năng lực bí ẩn cách ly tạo ra một không gian bên trong có không khí lưu thông.

Trong không gian không có trọng lực, nhìn hình dạng thì rất giống hình vẽ khắc trên đỉnh đồng xanh của Hận Thiên bộ." Tuy nhiên, đến giờ Sở Viễn vẫn chưa nghĩ thông nguyên lý không gian đó rốt cuộc là gì.

Bạch Khiết là tay giỏi của Kim Thang Tam Giang Thủy Nguyên, từng trải qua không ít mộ thất dưới nước thần kỳ, đối với bố trí

phòng cơ quan động lực của Hận Thiên bộ có lẽ cô sẽ hiểu.

Xem ra lát nữa phá giải phòng cơ quan, phải để Bạch Khiết xuống cùng mình, biết đâu cung cấp được vài tư duy phá giải.

Sau đó, Sở Viễn giới thiệu chi tiết cho mọi người về bố trí cơ quan Thiên Địa Bàn và Thập Nhị Thiên Tướng trong phòng cơ quan. "Thiên Địa Bàn?" Bạch Khiết nghe vậy thần tình lập tức trở nên ngưng trọng.

Thì ra ngay lúc nhóm Sở Viễn thám hiểm dưới nước, Bạch Khiết đã tìm kiếm xung quanh một lần nữa, cuối cùng bên trong đỉnh đồng xanh khổng lồ đã bất ngờ phát hiện một khối Thiên Địa Bàn cỡ nhỏ hình vuông, khá giống với Thiên Địa Bàn cỡ lớn trong lời kể của Sở Viễn.

Sở Viễn trong lòng khẽ động, xem ra Bạch Khiết đã tìm thấy linh kiện quan trọng của cơ quan động lực, thế này thì ổn rồi, cơ quan coi như hoàn chỉnh.

Mọi người dưới sự dẫn dắt của Bạch Khiết lại một lần nữa đi vào không gian trong bụng cá voi, Bàn Tử và Cổ Sai trèo lên phía trên đỉnh đồng xanh khổng lồ.

Quả nhiên, phát hiện một cái Thiên Địa Bàn mini bên trong, nhìn tạo hình và thiết kế y hệt bố trí trong phòng cơ quan.

Sở Viễn lúc này mới quan sát kỹ hình dáng đỉnh đồng xanh, lập tức kinh ngạc, trước giờ chỉ quan sát hình vẽ khắc trên mặt đỉnh mà sơ suất bản thân cái đỉnh.

Hắn phát hiện cự đỉnh này lại có chín chân, loại đỉnh đồng cấp bậc này cực kỳ hiếm thấy.

Ai cũng biết trong Chu Lễ, đỉnh đồng bình thường có ba chân, khi Chu Thiên Tử hạ táng, đỉnh đồng bồi táng thường là Cửu Đỉnh (chín

đỉnh).

Dù sao đây cũng là trọng khí quốc gia, chỉ có Thiên Tử mới hưởng thụ được cấp bậc mộ táng này.

Mà tôn đỉnh đồng xanh ở Quy Khư này khác biệt rất lớn so với đỉnh thường gặp, đầu tiên là cự đỉnh hiếm thấy, đỉnh có chín chân, bụng lớn chia làm tám mặt.

Nhìn văn lộ ở mép miệng đỉnh, hoa văn hình tượng xung quanh, không gì không hiển thị giá trị cực cao của tôn đỉnh đồng đúc bằng long hỏa này.

Thậm chí Sở Viễn cảm thấy kính Tần Vương Chiếu Cốt trong ba lô hệ thống còn kém xa giá trị tôn đỉnh đồng này, tuyệt đối là quốc bảo.

Hắn đã tính sẵn rồi, tìm cơ hội thu luôn cái đỉnh đồng này, làm phong phú bảo tàng tư nhân của mình, làm trấn quán chi bảo. "Ái chà, mọi người nói cái Thiên Địa Bàn gì đấy, sao trông cứ như cái nồi lẩu úp ngược thế kia." Ngay lúc Sở Viễn nhìn chằm chằm đỉnh đồng xanh suy nghĩ miên man, đột nhiên bị ngôn luận kinh người của Bàn Tử dọa cho tỉnh lại.

Thấy vẻ mặt trêu chọc của Bàn Tử, Sở Viễn đầy đầu hắc tuyến, thằng cha này không phải đói quá sinh ảo giác rồi chứ. "Theo như các anh nói, phòng cơ quan dưới nước có một cái Thiên Địa Bàn, nhưng ở đây lại xuất hiện một cái, hơn nữa đều có hình dạng nhiều lỗ thế này.

Tôi đoán giữa hai cái chắc chắn có liên hệ gì đó?" Bạch Khiết dọn sạch vết bẩn trên Thiên Địa Bàn, sau đó nhìn Sở Viễn và Bàn Tử khẽ hỏi.

Bàn Tử lúc này đột nhiên nảy số, nghĩ đến kết cấu của Thiên Địa Bàn khổng lồ trong phòng cơ quan, vội vàng nói: "Đương nhiên có liên

hệ rồi, lúc nãy trong phòng cơ quan tôi thấy một cái rãnh lõm khổng lồ, chẳng phải có hình dạng y hệt cái này sao?

Mọi người bảo, có khi nào là để chúng ta cắm cái Thiên Địa Bàn nhỏ này vào rãnh đó, như thế cơ quan sẽ khởi động được!" Nghe Bàn Tử nói vậy, Sở Viễn lập tức dành cho gã một biểu cảm tán thưởng, không ngờ lần này Bàn Tử lại quan sát tỉ mỉ thế.

Thực ra đúng như Bàn Tử nói, cái Thiên Địa Bàn nhỏ này chính là chìa khóa khởi động cơ quan động lực Kiến Mộc. "Theo như các vị nói, thế mấy cái lỗ bên trên là thế nào?

Nhìn giống hình Bắc Đẩu Thất Tinh." Minh Thúc thấy mấy người nói chắc như đinh đóng cột, không khỏi nghi ngờ.

Bạch Khiết nhìn kỹ mấy cái lỗ một lúc, phảng phất nhớ ra điều gì, ướm thử một hồi mới chậm rãi nói: "Mọi người nói xem, liệu mấy cái lỗ này có phải để đặt Nam châu không?" Cuối cùng cũng có người nói đúng trọng điểm, Sở Viễn cũng không lề mề, giả bộ lấy từ ba lô sau lưng ra một túi minh châu.

Bàn Tử bên cạnh thấy động tác này, lập tức muốn nói lại thôi, vừa định mở miệng thì bị ánh mắt Sở Viễn trừng lại nên đành im thít.

Tuy Bàn Tử trong lòng tiếc đứt ruột mấy viên minh châu này, nhưng dính dáng đến phá giải cơ quan Thiên Địa Bàn, gã đành đau lòng quay đi không nhìn nữa.

Sở Viễn cũng chẳng thèm để ý tính khí nhỏ nhen của gã, giờ là lúc nào rồi, chạy trốn quan trọng hơn!

Nghĩ vậy, hắn lấy một viên minh châu đặt lên vị trí Bắc Đẩu Thất Tinh của Thiên Địa Bàn, mọi người thấy thế vội vàng nhoài người tới xem.

Tiếc là sau khi đặt minh châu lên, Thiên Địa Bàn nhỏ vẫn không có

bất kỳ biến hóa nào, khiến mọi người hơi tụt mood.

Nhìn minh châu trong tay, Sở Viễn khẽ động tâm, không chút do dự đặt tiếp vào sáu cái lỗ còn lại mỗi lỗ một viên minh châu.

Cứ thế, vị trí bảy ngôi sao đều đặt đầy minh châu, một phù hiệu Bắc Đẩu Thất Tinh hoàn chỉnh hiện ra trước mặt mọi người. "A, phát sáng kìa!" Đa Linh nhìn Bắc Đẩu Thất Tinh đột nhiên tỏa ra một tia sáng, lập tức kinh hô.

Chỉ thấy chuẩn mực Bắc Đẩu Thất Tinh ở trung tâm Thiên Địa Bàn, sau khi được thắp sáng dưới sức mạnh của minh châu, lại phát ra ánh sáng yếu ớt. "Cạch cạch!" Ngay khi Bắc Đẩu Thất Tinh phát sáng, bốn phía của Thiên Địa Bàn nhỏ lần lượt bật ra một cái đĩa bát quái nhỏ tinh xảo. "Vãi, Sở lão đệ, không hổ là Mạc Kim Hiệu Úy, cậu lợi hại thật đấy!" Minh Thúc nhìn Thiên Địa Bàn biến hóa, trố mắt ngoác mồm, giơ ngón cái với Sở Viễn, đầy mặt hưng phấn khen ngợi.

Chỉ bằng chiêu này, dựa vào minh châu thắp sáng Bắc Đẩu Thất Tinh trên Thiên Địa Bàn, lập tức khiến Minh Thúc tràn trề niềm tin vào tương lai đào sinh. "Tôi nhớ trong phòng cơ quan kia có Thập Nhị Thiên Tướng, bên trên cũng lần lượt có một cái lỗ tròn như vậy, chắc là cũng phải dùng Nam châu để kích hoạt." Sở Viễn tung tung túi Nam châu trong tay, trầm giọng nói với mọi người.

Bàn Tử nghe xong lập tức lắc đầu quầy quậy, xác nhận lại: "Ý cậu là còn phải dùng mười hai viên trân châu nữa á?

Đừng mà, chúng ta có còn lại bao nhiêu đâu, nhỡ đâu bỏ vào không có tác dụng thì làm thế nào?" Gã còn trông chờ vào số trân châu này chia phần phát tài, sao chịu nổi kiểu tiêu hao của Sở Viễn, nên mặt mày mới tiếc rẻ thế kia. "Hạt châu quan trọng hay mạng quan trọng hả!" Bị Sở Viễn đốp cho một câu, Bàn Tử há hốc mồm nhưng lại không biết nói gì, gã cũng biết giữ mạng quan trọng, nhưng cứ thấy

tiếc của. "Xem ra, vẫn phải xuống dưới một chuyến nữa, xem xem trong phòng cơ quan động lực rốt cuộc là tình huống gì?" Sở Viễn nhìn quanh một lượt, trầm giọng nói với mọi người. "Một mình cậu đi à, thế không được!

Chưa nói đến địa thế bên dưới cực kỳ phức tạp, chỉ riêng đám Giao nhân kia cũng khó đối phó rồi!" Bàn Tử nghe Sở Viễn định một mình xuống nước liền lập tức phản đối, lũ Giao nhân này vô cùng điên cuồng, dưới nước quá nguy hiểm. "Sở đại ca, cho em theo với, em đối phó được Giao nhân!" Cổ Sai giơ thanh Long Hồ đao trong tay lên, vẻ mặt hăm hở muốn thử sức, dọa Đa Linh đứng bên cạnh phải vỗ nhẹ vào vai cậu. "Vậy lần này tôi sẽ đi cùng Cổ Sai và Sở tiểu ca, ba người cùng xuống nước.

Tôi bơi lội tốt, lỡ gặp Giao nhân cũng có thể tương trợ lẫn nhau." Bạch Khiết nhìn mọi người, trên mặt thoáng qua vẻ kiên định, với danh tiếng Thủy phiêu của nhà họ Dịch vùng Tam Giang, cô nhất định phải hội ngộ đám Giao nhân này một lần.

Nhìn Bạch Khiết không chút sợ hãi, Sở Viễn khẽ gật đầu: "Được, quyết định vậy đi, ba người chúng ta cùng xuống nước." Sau đó, hắn nhìn Bàn Tử, dặn dò: "Bàn gia, chỗ này giao cho cậu, dẫn mọi người đợi trong Kiến Mộc, cơ quan vừa khởi động là bọn tôi quay lại ngay." Bàn Tử vẻ mặt ngưng trọng gật đầu, sau đó đưa chiếc 'Thực Thiên' bên hông cho Bạch Khiết, dù sao cô cũng là nữ giới duy nhất trong nhóm ba người.

Qua lời kể của Sở Viễn lúc trên bờ, Bạch Khiết cũng biết 'Thực Thiên' này là bảo vật khắc chế Giao nhân dưới nước, có thể gặp mà không thể cầu.

Nghe nói Giao nhân đáy biển không tham luyến tinh hoa minh nguyệt, thậm chí rất ghét ánh trăng, mà 'Thực Thiên' lại mang theo

một tia nguyệt phá chi khí.

Nó có thể tỏa ra mùi vị khiến Giao nhân đáy biển tránh xa như tránh rắn rết, là pháp bảo lớn nhất để đối phó với Giao nhân Nam Hải.

Bạch Khiết hớn hở đeo túi mật phong đựng 'Thực Thiên' vào hông, có bảo bối này, lát nữa xuống nước cũng có thể ứng phó Giao nhân.

Cô lớn thế này, cũng từng đổ đấu không ít nơi, gặp qua đủ loại quái vật thần kỳ, nhưng Giao nhân thì đây là lần đầu tiên.

Từ sau thời Tần Hán, chỉ còn dấu tích Giao nhân trên biển, nhưng cũng cực ít người có thể gặp được.

Theo cô biết, Giao nhân đa phần là giống cái, cũng không biết sinh sôi nảy nở thế nào mà tồn tại đến nay, thật sự khó tin.

Chương 256

Thực ra Giao nhân cũng là một loại cá biến dị, tướng mạo cực kỳ xấu xí, tuy nửa thân trên có đặc điểm của con người nhưng lại không có trí tuệ của loài linh trưởng.

Thời cổ đại, một khi bị phát hiện, chúng sẽ bị bắt đem đi nấu lấy dầu thắp đèn, kẻ có quyền thế thậm chí mang về làm đèn trường minh.

Trong mộ Hiến Vương, Sở Viễn từng thấy ba ngọn đèn trường minh làm từ Hắc Lân Giao nhân, cháy suốt ngàn năm đã là kỳ tích khoa học.

Có thể thấy Giao nhân hiếm hoi, gần như tuyệt chủng, chỉ là không ngờ tại vùng Quy Khư Nam Hải này lại có nhiều Giao nhân đến thế.

Biết chuyến này hung hiểm, Sở Viễn lặp đi lặp lại những điều cần chú ý khi xuống nước với Bạch Khiết và Cổ Sai, bao gồm cả cách đối phó Giao nhân.

Cổ Sai bơi giỏi nhất, Tiểu Thiên Địa Bàn được cậu buộc cố định sau lưng.

Ba người nghỉ ngơi một lát rồi từ từ lặn xuống.

Thấy Bạch Khiết không cần thiết bị lặn mà bơi trực tiếp, mọi người tuy rất kỳ lạ nhưng trong lúc nước sôi lửa bỏng này cũng không hỏi nhiều.

Điều này làm Bạch Khiết thở phào nhẹ nhõm, cô còn lo giải thích sẽ rất phiền phức, xem ra là cô lo xa rồi.

Nghĩ cũng phải, đến lúc sinh tử du quan rồi, ai còn quan tâm bí mật

của cô chứ, miễn sao thoát được ra ngoài là được. ...

Dưới làn nước đen kịt, nhờ ánh đèn pin lặn soi rọi, ba người bơi nhanh về phía phòng cơ quan động lực.

Dưới sự uy hiếp của 'Thực Thiên', ba người không gặp bầy Giao nhân, nhưng khi đi qua rừng cổ thụ san hô vẫn phát hiện ra manh mối.

Sở Viễn lờ mờ thấy trong hang động có không ít Giao nhân đang bám ở cửa hang nhìn bọn họ, ác ý trong mắt chúng khiến ba người rợn tóc gáy.

Bạch Khiết cũng cảm nhận được từng luồng ánh mắt ác ý, trong lòng thắt lại, cô biết những ánh mắt này chắc chắn đến từ lũ Giao nhân xung quanh.

Thấy sắc mặt Bạch Khiết, Sở Viễn vỗ vai cô, ra hiệu cô bám sát sau lưng mình.

Một lát sau, ba người đã đến trước phòng cơ quan động lực ngay dưới Kiến Mộc.

Nhìn phòng cơ quan tỏa ra ánh sáng yếu ớt trước mặt, Bạch Khiết lập tức kinh ngạc như gặp người trời, dù cô đã gặp qua không ít mộ cổ thần kỳ.

Nhìn phòng cơ quan quỷ phủ thần công này, cô lại có nhận thức mới về di dân bộ Hận Thiên, họ không chỉ giỏi rèn đúc bằng Long hỏa, mà còn tinh thông cả loại cơ quan tinh mật này, thực sự khiến người ta than thở không thôi.

Thấy Sở Viễn và Cổ Sai đã bơi vào, Bạch Khiết vội vàng thu hồi tâm thần, bám theo sau lưng họ bơi vào phòng cơ quan. "Đây là nơi nào, thực sự quá thần kỳ!" Bạch Khiết sau khi vào không gian phòng cơ quan, phát hiện cả người mình lại lơ lửng giữa không trung, nếu không nhờ Sở Viễn kịp thời kéo lại, e rằng cô cũng giống Cổ Sai, bị

lực hút của lốc xoáy cuốn xoay vòng quanh không gian bên trong. "Cô nhìn kia kìa, đặt Tiểu Thiên Địa Bàn lên Đại Thiên Địa Bàn, chắc là khởi động được Kiến Mộc." Sau khi Bạch Khiết ổn định, Sở Viễn kéo cô, chỉ vào khu vực trung tâm không gian rồi nói lớn.

Bạch Khiết nhìn cơ quan Thiên Địa Bàn khổng lồ, lại kết hợp với hình vẽ khắc trên đỉnh đồng xanh, lập tức giải thích: "Thiên Địa Bàn này hẳn là bí khí chiêm bốc thôi diễn quẻ tượng của bộ Hận Thiên, bị người ta cải tạo thành một loại cơ quan dưới nước, thực sự lợi hại." Căn cứ theo ghi chép trên đỉnh đồng xanh, Thông Thiên Kiến Mộc là công cụ mà thủ lĩnh bộ Hận Thiên dành cả đời rèn đúc để sau khi chết dùng nó bôn nguyệt cầu trường sinh.

Nhìn cảnh tượng này, kết hợp với hình vẽ trên đỉnh đồng, Bạch Khiết hiện tại tin rằng bộ Hận Thiên có khả năng phóng Thông Thiên Kiến Mộc.

Nhưng thường thì loại cơ quan di tích này, khó bảo tồn nhất chính là bộ phận động lực, nỏ máy, dầu hỏa, đá lôi độc dịch...

Niên đại càng lâu càng khó duy trì, hiện tại bọn họ chỉ có thể thử vận may.

Lúc này Cổ Sai sau khi xoay một vòng cũng đến bên cạnh Bạch Khiết, bám vào binh khí trên người một tượng đồng nhân rồi ghé lại gần. "Chị Bạch, chị nhìn bên trên kia xem, lần trước bọn em đến cũng có thứ này nhưng không biết là gì." Cổ Sai chỉ vào tảng đá khổng lồ lấp lánh ngay phía trên ba người, vẻ mặt nghi hoặc hỏi.

Bạch Khiết ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt co rụt lại, suy tư một lát rồi đáp: "Đó chắc là một loại khoáng thạch thần bí, chỉ là không giống quặng Long hỏa chúng ta từng gặp, nhưng tảng đá này chắc chắn có liên hệ với lực nổi ở đây." "Mặc kệ thế nào, tảng đá lớn như vậy nằm ngay trên Thiên Địa Bàn chắc chắn có quan hệ với việc khởi động cơ

quan." Sở Viễn cũng chưa nghiền ngẫm ra, nghĩ đến đây, hắn quyết định cứ qua thao tác Thiên Địa Bàn trước xem phản ứng của phòng cơ quan thế nào.

Nghĩ là làm, hắn mượn trọng lực trong không gian, dùng một tay ném mạnh Bạch Khiết về phía Thiên Địa Bàn ở trung tâm.

Chỉ thấy Bạch Khiết xoay hai vòng quanh Thiên Địa Bàn giữa không trung rồi từ từ hạ xuống, đứng an toàn bên cạnh bàn quay.

Thấy cô đứng vững, Sở Viễn đón lấy Tiểu Thiên Địa Bàn từ tay Cổ Sai, dùng một luồng lực khéo léo ném về phía Bạch Khiết. "Cẩn thận, đỡ lấy!" Dưới sự nhắc nhở của Sở Viễn, Bạch Khiết một tay bám vào Thiên Địa Bàn khổng lồ, tay kia dễ dàng đón lấy Tiểu Thiên Địa Bàn bay tới. "Cổ Sai, chúng ta bắt đầu đặt minh châu thôi!" Nói xong, Sở Viễn đưa một túi nhỏ minh châu cho Cổ Sai, định kích hoạt toàn bộ Thập Nhị Thiên Tướng ở vòng ngoài trước!

Theo tiếng gọi của Sở Viễn, hắn và Cổ Sai chia làm hai đường, lấy Thiên Địa Bàn làm trung tâm, bắt đầu đặt minh châu vào tượng đồng xung quanh.

Thấy hai người bắt đầu đặt minh châu lên người tượng đồng, Bạch Khiết nhớ lại hình vẽ khắc trên đỉnh đồng xanh lúc trước, lớn tiếng nói: "Trên Cửu Túc Đỉnh có khắc dấu hiệu Tiên sơn táng nguyệt dưới đáy biển, trăng sáng theo sóng nhấp nhô, châu là tinh hoa của trăng, minh châu chính là trăng sáng!

Chúng ta chỉ cần khảm vào miệng mỗi tượng đồng một viên nam châu là có thể khởi động Thập Nhị Thiên Tướng này rồi." Lời Bạch Khiết vừa dứt, Sở Viễn và Cổ Sai liền hành động, lần lượt khảm minh châu trong tay vào miệng tượng đồng. "Bạch tiểu thư, chú ý nhé, đây là cái cuối cùng!" Sở Viễn giơ minh châu trong tay lên, hét lớn với Bạch Khiết đang loay hoay ở Thiên Địa Bàn, nhắc nhở đối phương

chuẩn bị sẵn sàng.

Khi minh châu chui vào miệng tượng đồng, nó trượt dọc theo cơ quan cố định bên trong tượng thẳng xuống dưới, cho đến khi chìm vào bệ đá dưới đáy. "Rắc rắc!" Lập tức, tiếng cơ quan khởi động khẽ vang lên, Sở Viễn có thể thấy rõ vài ký hiệu ở vòng ngoài cùng của Thiên Địa Bàn được thắp sáng.

Cùng lúc đó, Bạch Khiết cũng khảm Tiểu Thiên Địa Bàn vào rãnh của Thiên Địa Bàn khổng lồ, cơ quan động lực Thông Thiên Kiến Mộc, khởi động!

Cơ quan động lực ngủ say ngàn năm, nay được kích hoạt lại, tức thì ánh sáng xanh lam bắn ra khắp không gian.

Chỉ thấy bệ đá tròn dưới chân Thập Nhị Thiên Tướng xung quanh bỗng nhiên được kích hoạt, phát ra ánh sáng xanh chói mắt, toàn bộ được thắp sáng.

Khi mười hai bệ đá sáng lên, sức mạnh của minh châu dường như được kích hoạt, những tượng đồng này bắt đầu từ từ xoay tròn tại chỗ.

Thập Nhị Thiên Tướng vốn đứng quay lưng về phía Thiên Địa Bàn, giờ phút này dưới sự điều khiển của sức mạnh minh châu, toàn bộ quay người lại đối diện với Bạch Khiết. "Rắc rắc!" Trong tiếng cơ quan khởi động rầm rầm, Sở Viễn thần sắc biến đổi, hét lớn với Cổ Sai đang kinh ngạc: "Cổ Sai, rời khỏi tượng đồng, ra giữa Thiên Địa Bàn mau!" Nói xong, Sở Viễn mượn lực từ tượng đồng, hai chân đạp mạnh, cơ thể lao nhanh về phía Thiên Địa Bàn, bám chặt lấy nó để cố định thân thể.

Cổ Sai nghe vậy cũng bắt chước động tác của Sở Viễn, bay về phía trung tâm.

Ngặt nỗi sức mạnh khá lớn, cậu lại bay vượt qua Thiên Địa Bàn, lao thẳng vào vòng xoáy xung quanh, sợ đến mức hét lên một tiếng quái dị.

Sở Viễn thấy thế nhanh tay lẹ mắt, kịp thời vươn tay phải kéo Cổ Sai lại, tránh cho cậu bị lực hút của vòng xoáy cuốn đi, lúc này mới ổn định lại thân hình. "Cảm ơn anh, Sở đại ca." Cổ Sai vẻ mặt cảm kích nhìn Sở Viễn, dọc đường đi này Sở Viễn đã cứu cậu mấy lần, cậu cũng không biết phải cảm tạ thế nào.

Sở Viễn vỗ vai Cổ Sai, lát nữa còn cần dùng đến cậu, không thể để xảy ra chuyện.

Lúc này, khi minh châu đi vào cốt lõi cơ quan động lực, Thập Nhị Thiên Tướng đã vào vị trí, đối mặt với nhóm Sở Viễn.

Rắc rắc!

Lại một tràng âm thanh cơ quan vận chuyển vang lên, chỉ thấy Tiểu Thiên Địa Bàn dưới sự điều khiển của cơ quan lại từ từ dâng lên cao, Bắc Đẩu Thất Tinh trên bề mặt lóe lên tia sáng lấp lánh.

Sở Viễn nhìn phía dưới Tiểu Thiên Địa Bàn, có một cột đá dài nối liền, cột đá này chạy thẳng xuống cốt lõi cơ quan động lực.

Xem ra phải vận chuyển Tiểu Thiên Địa Bàn mới kéo được cột đá này xoay chuyển, từ đó đạt được mục đích thao túng toàn bộ cơ quan động lực.

Khi bề mặt Tiểu Thiên Địa Bàn tỏa sáng tứ phía, xung quanh Thiên Địa Bàn bỗng bật ra một mảnh Bát Quái Bàn, chính là chìa khóa khởi động. "Cái Tiểu Thiên Địa Bàn này giống hệt cái to bên dưới, nhưng chỉ có quái nhãn (mắt quẻ) mà không có quái tượng (hình quẻ), thật kỳ lạ!" Bạch Khiết quan sát Thiên Địa Bàn trước mắt, trên mặt đầy vẻ nghi hoặc, Thiên Địa Bàn này chẳng có quy luật nào cả, khiến cô

không biết bắt đầu từ đâu.

Sau đó cô liền nhìn Sở Viễn với ánh mắt cầu cứu, theo cô biết thì Sở Viễn thân là Mạc Kim Hiệu Úy, là một tay lão luyện về quái thuật.

Sở Viễn nhìn các ký hiệu đại biểu cho quái số trên Thiên Địa Bàn, bao gồm cả những ký hiệu thần bí vô tình được kích hoạt khi Thập Nhị Thiên Tướng xoay chuyển dưới chân.

Kết hợp những ký hiệu này lại, Thiên Địa Bàn này thực ra giống ổ khóa mật mã hơn, chỉ cần xoay đúng mật mã là có thể hiển thị quái tượng.

Chương 257

Đợi quái tượng hiển thị hoàn toàn là có thể kích hoạt thuận lợi cơ quan động lực ẩn dưới bệ đá, khởi động Thông Thiên Kiến Mộc bôn nguyệt. "Cơ quan này làm theo tiêu chuẩn Tam Thức.

Tam Thức là chỉ Thái Ất, Kỳ Môn và Lục Nhâm, đây là thuật thôi diễn quẻ cao cấp nhất trong Kinh Dịch, trong đó biến hóa vô cùng vô tận, thập phần huyền bí.

Nói đơn giản thì chính là một ổ khóa mật mã phức tạp, phải tìm được mật mã tương ứng, phiền phức nhất là không biết mật mã là gì?" Sở Viễn lớn tiếng giải thích với Bạch Khiết, cơ quan này liên quan đến Thiên Can Địa Chi, Hà Đồ Lạc Thư, Bát Quái Tượng Số, cực kỳ phức tạp.

Bạch Khiết lại sáng mắt lên, bọn họ đi chuyến này cũng tiếp xúc không ít minh khí của bộ Hận Thiên, như tàn ngọc Bài Vũ, ngọc cổ ở mộ Tư Ma Cốc mà Sở Viễn lấy được, thậm chí cả Cửu Túc Đỉnh.

Điểm chung duy nhất của những minh khí này là đều ghi lại một quẻ 'Chấn', có lẽ đó chính là mật mã mà bộ Hận Thiên để lại cho hậu nhân. "Chấn thượng chấn hạ, chấn kinh bách lý!" Nghĩ đến đây, Bạch Khiết nhìn Sở Viễn, hỉ sắc lóe lên trên mặt, lập tức nói lớn. "Quẻ Chấn của bộ Hận Thiên?" Ngay lúc Sở Viễn đang hồi tưởng nội dung quẻ Chấn, sắc mặt Cổ Sai biến đổi, cậu lờ mờ cảm thấy chấn động phát ra từ Thiên Địa Bàn dưới chân. "Sở đại ca, không gian này đang rung chuyển, chắc là sắp không kiên trì được nữa rồi!" Cổ Sai kinh hoảng hét lớn.

Dọc đường đi, lần nào cũng gặp quẻ Chấn, xem ra mật mã rất có khả năng là nội dung liên quan đến quẻ tượng 'Chấn kinh bách lý'.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn khẽ gật đầu, cúi xuống nhìn Thiên Địa Bàn, vẻ mặt trầm trọng nói: "Lục Nhâm tập hợp Âm Dương, Phong Thủy, Ngũ Hành, Bát Quái, còn có thiên văn tinh tượng vào một thể, bác đại tinh thâm, hơn nữa lại có quan hệ mật thiết với Kinh Dịch." Dứt lời, cả Bạch Khiết và Cổ Sai đều nhìn hắn đầy kỳ vọng, lúc này, hai người họ chỉ có thể dựa vào Sở Viễn.

Sở Viễn khẽ gật đầu, não bộ không ngừng tua nhanh nửa cuốn "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật" về nội dung phong thủy. "Cơ số phân Giáp Tý, thần cơ quỷ trung tàng..." Lẩm bẩm hai câu tổng quyết phong thủy bí thuật gia truyền, Sở Viễn bắt đầu cúi đầu, xoay chuyển Bát Quái Bàn xung quanh Tiểu Thiên Địa Bàn.

Chỉ thấy trên mâm Bát Quái cổ này cũng in chi chít ký hiệu, ngang dọc đan xen, tượng trưng cho thời gian và không gian, gọi là Cơ Số.

Theo sự xoay chuyển hai mâm Bát Quái nhỏ của Sở Viễn, không ngừng so khớp vị trí, các ký hiệu tương ứng trên Tiểu Thiên Địa Bàn cũng từ từ xoay chuyển.

Khi Tiểu Thiên Địa Bàn xoay, Thiên Địa Bàn khổng lồ dưới chân ba người cũng xoay theo, thắp sáng từng hàng ký hiệu thần bí. "Thiên Địa Nhân Quỷ Thần, Phật Ma Súc Nhiếp Trấn." "Thiên Địa định vị, sơn trạch thông khí, phong lôi tương bạc, thủy hỏa bất tương xạ." Tổ hợp cơ số trên Thiên Địa Bàn là vô cùng vô tận, nhưng dưới sự chỉ dẫn của khẩu quyết phong thủy bí thuật, vẫn tổ hợp ra được quái tượng chính xác. "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật" cũng giới thiệu chi tiết về các ký hiệu cơ số trong Tiên Thiên Thập Lục Quái, nhờ đó mới tổ hợp ra được quái tượng chính xác.

Đến lúc này, Sở Viễn đã giải quyết được hai đạo cơ quan Kỳ Môn và Lục Nhâm trên Thiên Địa Bàn, chỉ còn thiếu Thái Ất là chưa giải được.

Thực sự thì số thuật Thái Ất là đạo khó nhất trong cơ quan Tam Thức, liên quan đến đại số học Thái Cực sinh hóa vũ trụ.

Khẩu quyết tạo thành quái tượng loại này lại không được ghi chép nhiều trong "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật", thật đáng tiếc.

Sở Viễn đoán rằng loại quái thuật này liên quan đến "Thiên, Địa, Nhân, Quỷ, Thần", quá mức kinh thế hãi tục nên không được thiên địa dung tha.

Dẫn đến việc cuối cùng bị hủy đi, e rằng trên đời này chỉ có hậu nhân hệ Trương Tam Liên Tử mới dùng được trọn vẹn bí thuật.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn không khỏi thở dài một hơi, dừng xoay mâm Bát Quái nhỏ, nhìn cơ số trên mâm nhỏ mà trầm tư. "Tiểu ca, sao vậy, gặp rắc rối gì à?" Bạch Khiết thấy hắn thần tình ngưng trọng, đoán là gặp rắc rối khi phá giải quái tượng, vội vàng quan thiết hỏi. "Cơ số Thái Ất quá mức bàng bạc phức tạp, mỗi một quái tượng đều là hệ thống độc lập của riêng mình, chu nhi phục thủy, thủy nhi phục sinh." Quái tượng phức tạp thế này Sở Viễn cũng là lần đầu gặp phải, bảo hắn thôi diễn một cái còn được, muốn suy một ra ba thì quá khó.

Nếu không phải bỏ công khổ thiền mấy chục năm trên Kinh Dịch thì không ai có thể thôi diễn ra quái tượng hoàn toàn được.

Trừ phi có khẩu quyết thôi diễn rõ ràng.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn không kìm được nhìn về phía Cổ Sai, hy vọng cậu ta nhớ ra được ký ức trong đầu.

Cổ Sai cũng không phụ kỳ vọng của Sở Viễn, thấy hắn nhìn mình, trong đầu đột nhiên lóe lên linh quang, không quá tự tin hỏi: "Sở đại ca, cái 'Chấn thượng chấn hạ' anh nói, có phải là Tứ quái Nhị Dương Nhất Âm không?" Nghe Cổ Sai nói vậy, Sở Viễn lập tức sáng mắt lên,

kích động hỏi lại: "Chấn cư Tứ quái, Cổ Sai tiểu huynh đệ, cậu cũng hiểu Tiên Thiên Bát Quái sao?" Thấy Sở Viễn và Bạch Khiết nhìn mình đầy chấn kinh, Cổ Sai vội lắc đầu phủ nhận: "Em không hiểu Tiên Thiên Bát Quái, nhưng em nhớ hồi rất nhỏ có người bắt em học thuộc lòng mấy thứ này, em vừa nhớ ra được một ít." Sở Viễn mừng rỡ quá đỗi, khích lệ Cổ Sai: "Không sao, cậu nhớ được bao nhiêu cứ nói ra nghe thử." Chỉ cần Cổ Sai nhớ được khẩu quyết, có được một tia manh mối, Sở Viễn có thể theo Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật mà thôi diễn ra hoàn chỉnh.

Bạch Khiết lại tỏ vẻ hồ nghi, phải biết Cổ Sai chỉ là một ngư dân đảo San Hô Miếu, quái thuật cao thâm thế này sao hiểu được?

Nhưng nghĩ lại Cổ Sai thân là hậu duệ Hận Thiên bộ, mang trong mình Thấu Hải Trận Đồ, biết đâu còn truyền thừa gì đó cũng nên.

Hơn nữa cô cũng tin Sở Viễn không phải kẻ mù quáng, đã tin tưởng lời Cổ Sai như vậy chắc chắn là phát hiện ra manh mối gì.

Nghĩ đến đây, Bạch Khiết buông bỏ thành kiến trong lòng, chọn tin tưởng Sở Viễn, lúc này mình là người ngoài cuộc cứ đứng xem thôi.

Thấy Bạch Khiết nhìn mình đầy hy vọng, ánh mắt rực lửa, Cổ Sai theo bản năng đỏ mặt, ấp úng nói: "Dương số vi cửu, âm số vi bát, nhất dương nhi sinh đắc tứ cửu tam thập lục, nhất âm đắc tứ bát tam thập nhị, tái nhất âm, hựu đắc tứ bát tam thập nhị chi số..." Sở Viễn nghe đến đây, trong lòng đã nắm chắc vài phần, khẩu quyết trong miệng Cổ Sai chính là phương thức bài liệt tổ hợp của Đệ Tứ quái trong quẻ Chấn.

Cũng thuộc phạm trù Tiên Thiên Quái Số, quái số Nhị Dương Nhất Âm này tổ hợp lại chính là số Bách (trăm), đúng ý nghĩa của 'Chấn kinh bách lý'.

Hóa ra trước kia Sở Viễn cứ tưởng cái gọi là Chấn Kinh Bách Lý

tượng trưng cho động tĩnh khi Thông Thiên Kiến Mộc bôn nguyệt, thì ra là như vậy.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn không khỏi toát mồ hôi hổ thẹn, không hổ là thuật thôi diễn cao thâm nhất của Kinh Dịch, còn cao siêu hơn cả phần thưởng hệ thống. "Oành!" Ngay khi Sở Viễn chuẩn bị xoay chuyển thức cơ quan cuối cùng trên Thiên Địa Bàn, đột nhiên cả không gian bùng phát tiếng nổ kinh thiên động địa.

Mọi người mới phát hiện bệ đá dưới chân trong không gian đã bắt đầu xuất hiện những vết nứt, xem ra là do Thiên Địa Bàn chưa kịp xoay chuyển.

Sức mạnh minh châu trong cơ quan động lực bắt đầu tràn ra khắp mặt đất, năng lượng bàng bạc khiến nền đá nứt toác.

Sở Viễn hiểu rõ, chỉ có để sức mạnh minh châu xung kích vào khoáng thạch thần kỳ ngay phía trên mới có thể triệt để kích hoạt động lực Thông Thiên Kiến Mộc.

Thấy tình hình này, Sở Viễn cũng chẳng màng giải thích, vội vàng dựa theo thôi diễn trong đầu, xoay chuyển hai mâm Bát Quái nhỏ.

Theo sự xoay chuyển của mâm nhỏ, vô số phù hợp trên Thiên Địa Bàn biến hóa, quái tượng sinh ra tuần hoàn lặp lại, biến ảo không ngừng.

Cho đến khi dưới thao tác của Sở Viễn, quái tượng hiển thị trên Thiên Địa Bàn là tiêu thức 'Quẻ Chấn' mới ngừng xoay.

Bạch Khiết và Cổ Sai đều căng thẳng nhìn chằm chằm Thiên Địa Bàn trước mắt, chỉ thấy Bắc Đẩu Thất Tinh trên bề mặt bắt đầu nhấp nháy. "Rắc rắc!" Cùng với tiếng cơ quan vận chuyển, Bắc Đẩu Thất Tinh trên mặt Thiên Địa Bàn đột nhiên bùng phát ánh sáng chói lòa.

Ánh sáng chiếu thẳng lên trời, trúng ngay khoáng thạch thần kỳ

trên đỉnh đầu mọi người, khiến thứ ánh sáng vốn trắng xóa lại dần đổi màu.

Từ bạch quang chói mắt chuyển hóa thành chùm sáng vàng trắng đan xen, gột rửa thân thể khoáng thạch trên đỉnh đầu.

Thời gian trôi qua, chùm sáng vàng trắng dần nhỏ lại, cuối cùng từ từ diễn biến thành màu đỏ rực lửa, vô cùng nóng bỏng.

Liếc nhìn sự biến hóa của khoáng thạch trên đầu, Sở Viễn phát hiện khoáng thạch vốn màu xanh lam, dưới ánh sáng chiếu rọi lại biến thành màu đỏ lửa, đây rõ ràng là quặng Long hỏa trong hang động. "Vãi, người xưa đúng là thần thánh thật, lại biết dùng nhiên liệu nhiệt độ cao làm nguồn động lực!" Nhìn sự biến hóa của đá Long hỏa, cảm nhận nhiệt độ xung quanh, Sở Viễn sao còn không đoán ra nguyên lý cơ quan động lực của bộ Hận Thiên.

Khoáng thạch xanh lam ngay phía trên không gian chắc chắn là Mẫu khoáng của đá Long hỏa, biết đâu đám quặng Long hỏa này đều là quặng đi kèm của nó.

Nếu không, cơ quan khổng lồ như Thông Thiên Kiến Mộc sao có thể dùng đá Long hỏa bình thường mà vận hành được.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Sở Viễn biến đổi, đến lúc Mẫu khoáng Long hỏa này bùng phát toàn bộ năng lượng, chắc chắn sẽ kinh thiên động địa. "Cơ quan khởi động rồi, đi mau, rời khỏi đây, thời gian có hạn!" Sở Viễn gọi Bạch Khiết và Cổ Sai, bơi nhanh qua chất lỏng xoáy tĩnh ở vòng ngoài không gian, hướng về phía trên Thông Thiên Kiến Mộc.

Hai người kia cũng không phải kẻ ngốc, cảm nhận được năng lượng tỏa ra từ tảng đá khổng lồ liền bám theo Sở Viễn rời đi.

Ngay khi ba người vừa bơi khỏi nơi này, sức mạnh Long hỏa

trong không gian tích tụ kịch liệt, trong môi trường kín mít mãnh liệt phát ra tiếng nổ.

Một luồng sóng xung kích bàng bạc truyền tới, lập tức đẩy ba người chưa đi được bao xa văng ra mấy trăm mét.

Đợi Sở Viễn ổn định thân hình, quay đầu nhìn về phía đảo treo lơ lửng, trong lòng lạnh toát.

Chỉ thấy phòng cơ quan động lực vốn treo dưới đáy Thông Thiên Kiến Mộc đã biến mất, từng luồng năng lượng đỏ rực như nham thạch bắt đầu xung kích lên phía trên Kiến Mộc.

Chương 258

Đến lúc này Sở Viễn mới chợt hiểu ra, thì ra Thông Thiên Kiến Mộc này lại được xây dựng ngay trên một ngọn núi lửa ngầm dưới đáy biển.

Cơ quan vừa phá giải chính là kích nổ toàn bộ núi lửa, đợi khi núi lửa phun trào chính là lúc Kiến Mộc bôn nguyệt.

Bạch Khiết dường như cũng phản ứng lại, vẻ mặt kinh hãi tột độ, người bộ Hận Thiên quả thực kỳ tư diệu tưởng, không thể tin nổi. "Vút!" Trong dòng nước đục ngầu, Sở Viễn thân hình khẽ động, cảm nhận được bên cạnh có Giao nhân bơi qua, làm dao động dòng nước.

Xem ra tiếng nổ lớn từ phòng cơ quan động lực đã đánh thức lũ Giao nhân vốn ký sinh trong hóa thạch cổ thụ san hô.

Loài sinh vật này cảm nhận tai họa tự nhiên rõ rệt nhất, chắc chắn là nhận ra núi lửa đáy biển sắp phun trào nên bắt đầu bỏ chạy.

Nhìn Giao nhân bên cạnh ngày càng nhiều, Bạch Khiết chỉ thấy luồng khí lạnh bốc lên từ đáy lòng, nhân lúc tầm nhìn của Giao nhân bị cản trở, cô vội ra hiệu rút lui cho Sở Viễn và Cổ Sai, sau đó phấn lực bơi lên không gian phía trên.

Cổ Sai trong mắt lóe lên u quang, nhìn đám Giao nhân chi chít rồi đạp mạnh hai chân, đuổi theo hướng Bạch Khiết, chọn cách rời đi.

Sở Viễn không khỏi thở phào, hắn còn lo thằng bé này tự tin thái quá, muốn xách Long Hồ đao khô máu với Giao nhân một trận.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Sở Viễn khẽ động, lấy từ ba lô hệ thống ra một ống Thanh Long Huyết, tát về phía vùng nước sau lưng.

Cùng với sự khuếch tán của huyết mạch Thanh Long, đám Giao

nhân gần đó lập tức như chịu kinh hãi, tứ tán bỏ chạy. "Hy vọng tranh thủ được thời gian rút lui cho mọi người!" Nhìn Giao nhân chạy trốn, Sở Viễn thân hình như cá chuồn, lao vút đi đuổi theo hướng Bạch Khiết.

Chính là một trong những tuyệt kỹ của Thủy Phiêu Lục Nghệ: 'Phi Ngư Quán'!

Ngay khi Sở Viễn sắp tiếp cận Bạch Khiết, đột nhiên cảm thấy biên độ dao động dòng nước bên cạnh lớn hơn, có người gặp chuyện.

Sở Viễn bật thiên phú Dạ Nhãn nhìn sang, là tên nhóc Cổ Sai, lúc này mắt cậu ta tỏa ánh sáng xanh, xung quanh có hai ba con Giao nhân bao vây.

Giữa trán Cổ Sai thoáng qua vẻ hung lệ, Sở Viễn biết đây là tác dụng phụ của huyết mạch khiến cậu ta trở nên nóng nảy.

Quả nhiên, chưa đợi Sở Viễn ngăn cản, Cổ Sai trở tay nắm Long Hồ đao, linh hoạt bơi vào giữa đám Giao nhân, đao múa lên xuống.

Tức thì máu đen tanh tưởi bắn tung tóe nhuộm đỏ vùng nước quanh Cổ Sai, ra tay nhanh chuẩn độc, Sở Viễn thất kinh.

Có lẽ trận đánh nhau này thu hút sự chú ý của Giao nhân, hoặc là uy hiếp của Thanh Long huyết mạch Sở Viễn vừa thả trong nước đang nhạt dần.

Đột nhiên, một bầy lớn Giao nhân nghe tiếng kéo đến, tạo thành một làn sóng xanh lam chi chít, hổ nhìn đăm đăm vào ba người.

Bạch Khiết chú ý tới động tĩnh, bơi chậm lại bên cạnh Sở Viễn.

Cổ Sai nghĩ mình có thể đã gây họa, vẻ mặt áy náy nhìn Sở Viễn.

Sở Viễn cũng không để bụng, hành vi vừa rồi của cậu cũng là ngoài ý muốn, tác dụng phụ trong huyết mạch rất khó khống chế.

Nhìn bầy Giao nhân cách đó không xa, Sở Viễn ra hiệu cho Bạch Khiết đi trước lên bờ gọi mọi người rút lui.

Hắn và Cổ Sai sẽ cầm chân bầy Giao nhân dưới nước, tranh thủ thời gian cho mọi người.

Nghĩ vậy, Sở Viễn nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, nhìn chằm chằm bầy Giao nhân, hắn và Cổ Sai đã sẵn sàng đại chiến. "Oành!" Dưới nước truyền đến tiếng động lớn, cả vùng biển như địa chấn, năng lượng cơ quan động lực bùng nổ?

Chấn động cực lớn khiến bầy Giao nhân náo loạn một trận, dòng nước ngầm dưới đáy trào lên vô tự, Giao nhân ôm đầu chạy trốn.

Nhưng kèm theo một tiếng rít chói tai cực lớn, trong đám Giao nhân đang gặp đại nạn lại tách ra hơn hai mươi con khí thế hùng hổ lao tới. "Vãi, trong đám Giao nhân này cư nhiên còn có thủ lĩnh quái, quan trọng là còn biết chỉ huy bầy đàn, đúng là quái thai!" Sở Viễn nhìn hơn hai mươi con Giao nhân tách khỏi đội ngũ chạy nạn, cảm thấy rất hứng thú, hắn biết trong này chắc chắn có quái thủ lĩnh.

Đây là quái vật có nội đan, với hắn cũng là thuốc bổ cực tốt. "Vút!" Một con Giao nhân dữ tợn há to mồm lộ ra hàm răng nhọn hoắt, lướt sát sườn Sở Viễn lao qua cực nhanh.

Độ sắc bén này không thua gì Long Hồ đao trong tay Cổ Sai, xem ra đám Giao nhân tách ra này đều là tinh nhuệ.

Thấy Giao nhân chủ động xuất kích, Sở Viễn thầm kêu hay lắm, lập tức vung Hắc Kim Cổ Đao, mang theo dòng nước lăng lệ xuất kích.

Hắc Kim Cổ Đao chém mạnh vào lưng Giao nhân, trong khoảnh khắc Giao nhân bị lưỡi đao sắc bén chẻ làm đôi, máu đen bắn tung tóe.

Cổ Sai mắt tròn mắt dẹt nhìn Sở Viễn, phải biết đây là ở dưới

nước, Sở đại ca lại có thể chém ra một đao trâu bò như thế.

Cổ Sai cau mày, cúi đầu nhìn thanh Long Hồ đao ngắn ngủn trong tay, bỗng thấy bảo đao của thủ lĩnh Đản dân không còn thơm nữa.

Cậu thầm hạ quyết tâm, nếu an toàn thoát khỏi Quy Khư Nam Hải, nhất định phải thỉnh giáo đao pháp của Sở đại ca.

Trong lúc Cổ Sai ngẩn người, Sở Viễn tiền đột hậu tiến, trường đao múa may trái phải, chém lật hết đám Giao nhân vây quanh.

Bên cạnh trôi nổi bốn năm xác Giao nhân, mùi máu tanh nồng đậm lập tức thu hút một số sinh vật biển khác vây lại.

Chúng cắn xé xác Giao nhân, không ngừng hút máu gặm nhấm, một lát sau đã thấy xương trắng lộ ra, khiến người ta lạnh gáy.

Cảm nhận mùi lạ trong nước biển, Sở Viễn lập tức kéo Cổ Sai lùi lại, lúc này mới phát hiện thứ gặm nhấm Giao nhân là từng con mực.

Nhìn những con mực thân tỏa ánh sáng tím nhạt, Sở Viễn cảm thấy tim đập chân run, đây là U Linh Sao (Ma Cà Rồng).

Đây là sinh vật biển sâu, tên khoa học là mực ma cà rồng hay bạch tuộc hút máu, hình thù quái dị khủng bố, vô cùng thị huyết.

Không để ý đến Cổ Sai đang tò mò, Sở Viễn kéo cậu bơi thẳng lên mặt nước, có vài phút yểm hộ là đủ rồi.

Lũ bạch tuộc hút máu này tuy nhỏ con nhưng rất khó chơi, một khi bám vào người thì rất khó gỡ ra.

Trừ khi đối phương chủ động nhả, nếu không dù chết nó cũng bám chặt lấy người cậu, cực kỳ phiền phức.

Thậm chí ngay cả bá chủ vùng biển này là Giao nhân cũng không thích dây dưa với lũ U Linh Sao, cố gắng tránh càng xa càng tốt. ... "Ùm!" Sở Viễn và Cổ Sai lần lượt ngoi lên mặt nước, chưa kịp đứng

vững đã lảo đảo, chấn động kinh thiên khiến người ta không đứng vững nổi. "Tiểu ca, Cổ Sai, nhanh lên, bên này!" Chấn động đến nhanh đi cũng nhanh, đợi hai người ổn định thân hình đã thấy Bàn Tử vẻ mặt quan thiết đi tới.

Trên bờ, Bạch Khiết thần tình căng thẳng, thấy Sở Viễn và Cổ Sai bình an vô sự liền vỗ ngực, rõ ràng thở phào nhẹ nhõm.

Hiển nhiên hành động chủ động đoạn hậu tranh thủ thời gian của hai người khiến Bạch Khiết rất cảm động. "Tiểu ca, chấn động lớn thế này, cơ quan Kiến Mộc coi như khởi động rồi nhỉ, tôi biết ngay không có việc gì Tiểu ca không làm được!" Bàn Tử đỡ Sở Viễn, không nhịn được giơ ngón cái, vẻ mặt đầy bội phục.

Sở Viễn nghe vậy cũng không tranh công, vỗ vai Cổ Sai cười với Bàn Tử: "Lần này giải được cơ quan là nhờ manh mối quẻ Chấn Cổ Sai cung cấp vào phút chót đấy." Nghe Sở Viễn khen, Cổ Sai ngượng ngùng cúi đầu cười, như thể việc mình làm chẳng đáng nhắc tới.

Nhìn chàng trai hay xấu hổ này, Bàn Tử bá vai cậu vỗ mạnh: "Khá lắm, từ nay về sau cậu là anh em tốt của Bàn gia này." Bạch Khiết nhìn ba người còn đang hàn huyên, không khỏi lườm một cái rõ đẹp, vội nói: "Phòng cơ quan động lực bên dưới đã bắt đầu sụp đổ, chúng ta tranh thủ thời gian vào Kiến Mộc đi!" Thoát khỏi cái ôm của Bàn Tử, Cổ Sai nhìn quanh không thấy chị Đa Linh đâu, vội hỏi: "Bàn ca, anh thấy chị em đâu không?

Chị ấy ở đâu?" Từ khi Nguyễn Hắc qua đời, Đa Linh là người thân duy nhất của cậu trên đời này, không thấy chị cậu rất lo lắng.

Bàn Tử thấy cậu lo lắng mới giải thích, ngay sau khi mọi người xuống nước, hắn cùng Minh Thúc và Đa Linh bắt đầu chuẩn bị.

Đồ đạc vật tư dùng được đều chuyển vào trong Thông Thiên Kiến Mộc để phòng bất trắc, nhất là trận địa chấn dọa người vừa rồi.

Bàn Tử bảo thẳng Minh Thúc và Đa Linh ở trong Kiến Mộc đừng ra, mình hắn chuẩn bị tiếp ứng nhóm Sở Viễn. "Ùng ục ùng ục ~~" Lúc mấy người đang lau người, đột nhiên mặt nước xuất hiện tiếng bọt khí, càng lúc càng nhiều.

Chương 259

"Bàn Tử, giới bị!" Sở Viễn vớ lấy khẩu súng trường dưới đất, gọi Bàn Tử một tiếng rồi chĩa súng xuống nước.

Hắn thần tình ngưng trọng, trong lòng biết rõ chắc chắn Thanh Long huyết đã mất tác dụng uy hiếp, Giao nhân bắt đầu lục tục trồi lên.

Nghe động tĩnh dưới nước, mấy người đều cảnh giác cao độ, rút vũ khí ra, trừng trừng nhìn mặt nước nghiêm trận dĩ đãi. "Ào ào!" Chỉ thấy một con Giao nhân vảy xanh cao bằng nửa người lao mạnh khỏi mặt nước, nhảy vọt lên cao, gầm lên một tiếng giận dữ về phía mấy người trên bờ. "Chết đi, súc sinh!" Bàn Tử súng pháp hạng nhất, thấy Giao nhân nhảy lên liền quát một tiếng, tặng cho đối phương một băng đạn, Giao nhân trúng thương rú lên rồi rơi xuống nước.

Chưa đợi mọi người khen Bàn Tử bắn hay, chỉ thấy dưới ánh tinh quang, vô số Giao nhân vảy xanh phá nước lao lên bờ.

Đám Giao nhân này thân hình nhanh nhẹn, vảy ướt át lấp lánh ánh xanh, phát ra tiếng kêu chói tai như quỷ mị! "Vãi!" Dù tâm lý tố chất cao siêu như Sở Viễn, nhìn Giao nhân thi nhau nhảy xổ tới cũng không nhịn được chửi thề một câu.

Mắt to lồi ra, răng cưa chi chít, vảy xanh quỷ dị còn có vây cá to bằng bàn tay sau tai, trông rất quái đản.

Trực tiếp phá hủy ảo tưởng tốt đẹp của người đời về người cá, tiếng kêu chói tai nghe mà phiền lòng. "Đoàng đoàng đoàng đoàng!" "Khai hỏa!" Sở Viễn không hề tiếc đạn, súng trường trong tay phun ra lưỡi lửa liên miên bất tuyệt trút vào bầy Giao nhân.

Trong sát na, bốn năm con Giao nhân trúng đạn trực diện bị bắn

bay ra xa mấy mét, máu tươi bắn tung tóe, đau đớn vặn vẹo thân thể.

Tiếng súng không ngừng vang vọng trong không gian u bế, vô số Giao nhân trúng thương ngã xuống, nhưng đám phía sau lại tre già măng mọc lao lên. "Mẹ kiếp, nhiều Giao nhân thế!" Bàn Tử tranh thủ thay băng đạn mắng nhiếc, nhìn đám Giao nhân không sợ chết, trán Bàn Tử toát mồ hôi hột.

Nhất là hắn để ý thấy không ít Giao nhân lao lên bờ bám vào rễ Kiến Mộc, nhảy nhót tứ tung đánh lén mấy người.

Thực sự khiến người ta phòng không xuể, nếu không nhờ súng trường trong tay bọn họ mạnh mẽ, e rằng cả nhóm đã sớm bị Giao nhân vây công đến chết.

Nhìn Giao nhân lao lên ngày càng nhiều, thậm chí sau lưng nhóm Bàn Tử cũng có không ít con bò lên.

Giao nhân cứ như giết mãi không hết, Bàn Tử và Sở Viễn dần dần phải dựa lưng vào nhau.

Hai người tiến hành điểm xạ vào đám Giao nhân lao tới bất chấp, rất nhanh bên cạnh đã chất đống mấy tầng xác Giao nhân.

Tuy vậy, Sở Viễn cũng không thấy Giao nhân có dấu hiệu rút lui, ngược lại càng anh dũng vây công nhóm Sở Viễn.

Trong nhất thời tiếng súng vang rền, khói thuốc súng mịt mù không khí.

Nhưng số lượng Giao nhân thực sự quá nhiều, đồng loại ngã xuống vẫn cứ lao lên như vô tận.

Lúc này Bạch Khiết không có súng nên không chen tay vào được, cô chỉ có thể dẫn Cổ Sai vừa đánh vừa lui về phía cửa đá Kiến Mộc. "Sở tiểu ca, Bàn gia, rút về bên này." Bạch Khiết biết hai người dù đạn nhiều đến mấy, đối mặt với bầy Giao nhân cũng sẽ có lúc cạn

đạn, thế thì quá nguy hiểm. "Đi, Bàn Tử, vừa đánh vừa lui, tôi đoạn hậu, cậu phụ trách yểm hộ." Sở Viễn siết chặt súng, lo Bàn Tử thiếu đạn nên quyết đoán phân phó lớn.

Bàn Tử súng pháp chuẩn xác, khi yểm hộ thì một phát một con, bắn phát nào trúng phát nấy khiến Sở Viễn rất hâm mộ.

Hắn chỉ thắng ở chỗ đạn trong ba lô hệ thống sung túc, vô tư xả đạn quét sạch, chẳng màng đến độ chính xác.

Cứ thế, hai người phối hợp vừa đánh vừa lui, cuối cùng cũng đến trước cửa đá Kiến Mộc rồi lao vào.

Vừa vào Kiến Mộc, Bàn Tử xoay người dùng sức đẩy cửa lớn, Sở Viễn cũng giúp một tay, trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc khi Giao nhân sắp lao vào, cửa đá ầm ầm đóng lại.

Giao nhân bị cửa đá chặn bên ngoài, một lát sau ngoài cửa truyền đến tiếng húc và tiếng rít gào phẫn nộ của chúng.

Hai người dựa lưng vào cửa đá thở hổn hển, lũ Giao nhân này đúng là liều mạng thật! ... "Sở lão đệ, sao rồi, bên ngoài tình hình thế nào?" Minh Thúc nghe tiếng gào rú liên hồi bên ngoài liền lớn tiếng hỏi.

Cảm nhận chấn động truyền từ cửa đá, Sở Viễn biết cửa này không trụ được bao lâu, liền hét lớn: "Minh Thúc, nhanh lên, thu dọn đồ đạc, đi lên trên!" Nói xong kéo Bàn Tử hội họp với mọi người.

Minh Thúc thấy tình thế nghiêm trọng cũng không hỏi nhiều, xách hành lý chạy lên. "Rầm, rầm, rầm!" Theo tiếng va chạm liên tục từ cửa đá, Sở Viễn và Bàn Tử nhìn nhau rồi lập tức lắp băng đạn, chĩa về hướng cửa.

Nhóm Minh Thúc nghe động tĩnh trong lòng kinh hoảng, vội phối hợp thu dọn vật tư men theo sạn đạo Kiến Mộc đi lên. "Oành!" Chưa

đợi mọi người đi xa, hướng cửa đá đột nhiên vang lên tiếng động kịch liệt, cửa đá đã bị Giao nhân phá vỡ.

Trong khoảnh khắc, mấy con Giao nhân hai tay chống đất, kéo cái đuôi cá dài ngoằng men theo mặt đất từ từ bò vào Thông Thiên Kiến Mộc. "Bạch tiểu thư, cô dẫn Đa Linh, Cổ Sai và Minh Thúc theo sạn đạo leo lên trên, tôi và Bàn Tử yểm hộ mọi người." Sở Viễn nói xong không đợi Bạch Khiết đáp ứng, trực tiếp lên đạn, giơ súng quét về phía Giao nhân đang bò tới.

Bàn Tử thấy vậy cũng không lạc hậu, bóp cò súng, tận dụng súng pháp chuẩn xác để điểm xạ tiết kiệm đạn.

Dù hỏa lực mạnh mẽ như vậy nhưng trước số lượng Giao nhân khổng lồ cũng trở nên như muối bỏ bể, không thể ngăn chặn toàn bộ.

Vẫn có một bộ phận Giao nhân lần theo mùi của nhóm Bạch Khiết, men theo sạn đạo bằng gỗ một bên hang động bò nhanh lên trên.

Với những con cá lọt lưới này, Sở Viễn và Bàn Tử lúc này cũng không lo xuể, chỉ có thể ký thác vào thân thủ của Cổ Sai và Bạch Khiết. "Cạch!" "Vãi, Tiểu ca, còn băng đạn cuối cùng, sắp hết đạn rồi, bên cậu thế nào?" Bàn Tử sờ băng đạn bên hông, phát hiện chỉ còn cái cuối cùng, nhanh chóng thay xong liền lớn tiếng hỏi Sở Viễn.

Chỉ bằng một băng đạn này mà muốn đột phá khỏi đại quân Giao nhân đúng là chuyện nghìn lẻ một đêm. "Bàn gia, đỡ lấy!" Nghe tiếng Bàn Tử nôn nóng, Sở Viễn sau khi bắn hết một băng đạn, không chút suy nghĩ ném luôn đai đạn bên hông cho Bàn Tử.

So với độ chuẩn xác của súng đạn, Sở Viễn giỏi dùng vũ khí lạnh hơn, hắn đeo súng ra sau lưng, trong nháy mắt rút Hắc Kim Cổ Đao ra. "Keng!" Hắc Kim Cổ Đao vạch một đường u quang trong không trung, lăng không chém một nhát, hai con Giao nhân vảy xanh lao về phía Sở

Viễn lập tức máu đen bắn tung tóe.

Có lẽ đao pháp hung lệ của Sở Viễn khiến lũ Giao nhân thị huyết cũng phải khiếp đảm, chúng sợ hãi nhìn hắn, thế mà lại lùi chứ không tiến. "Hả?" Sở Viễn kinh nghi nhìn đám Giao nhân co rúm, nhìn bảo đao trong tay, hắn lờ mờ đoán được nguyên nhân là do thanh đao.

Hắn mới nhớ ra Hắc Kim Cổ Đao phần thưởng hệ thống vốn đến từ một vị đại tướng quân kiêu dũng thiện chiến thời cổ, thanh đao này đã uống máu vô số.

Sớm đã lệ khí đầy mình, là thanh hung đao hách hách hữu danh, lúc dưới nước khí tức không lộ, giờ lại tán phát hung uy.

Giao nhân vốn là sinh vật khứu giác linh mẫn, dưới nước sợ Thực Thiên nhiễm tinh hoa minh nguyệt, lên bờ lại cực kỳ sợ hung binh.

Thấy tình hình này, Sở Viễn dậm chân lao lên, như Lực Phách Hoa Sơn chém thẳng vào đầu con Giao nhân phía trước.

Chỉ thấy đao quang lẫm liệt, lệ khí bức người, Hắc Kim Cổ Đao nhanh như chớp, tức thì một cái đầu lâu to tướng bay lên trời. "Ọe..." Bàn Tử nhìn cảnh này bụng dạ quay cuồng, bám tường nôn khan, chiêu này thực sự quá máu me.

Nhưng hiệu quả rất tốt, dọa cả đám Giao nhân lùi lại phía sau, không dám tiến thêm bước nào, chỉ dám gào thét với Sở Viễn. "Rầm!" Đúng lúc này, sạn đạo gỗ trong hang đột nhiên truyền đến động tĩnh, gỗ gãy bay tứ tung, Bàn Tử suýt thì nhảy dựng lên!

Sở Viễn nhìn theo ánh mắt Bàn Tử, thì ra Cổ Sai khi đối phó Giao nhân dẫn đầu đã bất cẩn đụng gãy sạn đạo gỗ bên trong Kiến Mộc.

Cổ Sai cũng bị cảnh tượng trước mắt dọa giật mình, thân thủ trên cạn của cậu chỉ ở mức thường, cùng lúc đối phó hai con Giao nhân rất chật vật.

Chương 260

Vừa rồi dùng Long Hồ đao đâm bị thương một con thì bị con khác đánh lén, tình thế cấp bách cậu dùng đòn quật ngã.

Quật mạnh Giao nhân xuống sạn đạo, sạn đạo này làm bằng gỗ thịt, qua ngàn năm đã mục nát không chịu nổi.

Đột nhiên chịu va chạm trọng lượng lớn như vậy liền gãy đôi từ giữa, Giao nhân rơi xuống lại đập gãy thêm ba khúc sạn đạo. "Cái này...

Bàn ca, em không cố ý!" Cổ Sai nhìn sạn đạo gãy nát, bám vào tường bên cạnh, giọng nói run rẩy. "Có thể dùng dây thừng." Minh Thúc thấy vậy giơ dây thừng trong tay lên, nhắc nhở Bàn Tử và Sở Viễn bên dưới.

Bàn Tử nhìn thân hình mình, tức muốn chửi má nó, hắn cảm thấy Minh Thúc muốn thừa kế đống minh châu của hắn thì có.

Nếu không sao lại đưa ra cái tối kiến này, chỉ bằng mấy cái thân hình nhỏ bé của họ, đừng nói kéo hắn, kéo Sở Viễn cũng đủ sặc gạch.

Nhìn sạn đạo đứt đoạn, Bàn Tử tuyệt vọng, nhưng Cổ Sai là vô tâm chi thất, chỉ đành trút giận lên đầu Giao nhân. "Đoàng đoàng...

Đoàng đoàng!" Nòng súng phun ra lưỡi lửa, Bàn Tử bước lớn lên trước, giơ súng quét sạch không kiêng nể gì.

Chưa đầy mười giây, hai băng đạn đã bị Bàn Tử bắn sạch sành sanh, đến khi nòng súng nóng rực hắn mới dừng lại. "Bàn Tử, xung quanh có thể còn lối đi khác, tìm thử xem!" Thấy hắn xả giận cũng hòm hòm, Sở Viễn mở miệng phân phó, sau đó giơ Hắc Kim Cổ Đao đối trì với bầy Giao nhân.

Nhìn quanh một vòng, mắt Bàn Tử sáng lên, hắn biết Sở Viễn tuyệt không nói bừa, chẳng lẽ dưới này thật sự có lối thoát?

Nghĩ đến đây, Bàn Tử thu súng, lấy xẻng công binh gõ gõ vào tường trong Kiến Mộc, hy vọng có phát hiện. "Cộp cộp!" "Vãi!

Có lối đi thật!" Khi một chỗ trên tường vang lên tiếng rỗng, xẻng công binh trên tay Bàn Tử khựng lại giữa không trung, thật sự có lối đi.

Bàn Tử gồng hai tay nổi gân xanh, cuối cùng cũng từ từ đẩy được cửa đá này ra, lộ ra cửa hang tối om.

Nhìn cửa hang, Bàn Tử đoán đây chắc là đường lui mà bộ Hận Thiên để lại cho mình khi xây dựng Thông Thiên Kiến Mộc. "Tiểu ca, đi lối này, ở đây có lối ra, nhanh lên!" Bàn Tử gõ mạnh xẻng vào tường, thấy không khí bên trong lưu thông liền hét lớn với Sở Viễn.

Minh Thúc và mọi người trên sạn đạo thấy Bàn Tử tìm được lối thoát thật thì mừng rỡ, yên tâm hơn hẳn.

Bỏ xuống lo âu, họ mang vật tư tiếp tục đi lên đỉnh Kiến Mộc, chuẩn bị hội họp với nhóm Sở Viễn ở bên ngoài.

Nghe Bàn Tử hét, Sở Viễn biết chắc chắn đã tìm được đường thông ra ngoài Kiến Mộc, cổ tay rung lên vẩy sạch máu đen trên lưỡi đao.

Hắn cảnh giác nhìn bầy Giao nhân trước mặt, bắt đầu vừa đi vừa lùi về phía cửa hang nơi Bàn Tử đang nôn nóng chờ đợi.

Dường như nhận ra nhóm Sở Viễn muốn rời đi, bầy Giao nhân náo động, sau đó trong tiếng gào thét vang dội, thần tình chúng bỗng thay đổi cực lớn, không còn sợ hãi nữa mà liều chết lao nhanh về phía Sở Viễn. "Gay go, chẳng lẽ trong đám Giao nhân còn có kẻ chỉ huy?" Sở Viễn nhìn Giao nhân đuổi tới, thầm kêu không ổn, sau đó chạy

nhanh vài bước vào trong hang động.

Thấy Sở Viễn vào, Bàn Tử vội vàng định đóng cửa, ngặt nỗi tốc độ Giao nhân quá nhanh, chưa đóng được cửa đã phải buông tay rút lui. "Sao tối thế này, Tiểu ca cho xin tí ánh sáng!" "Bám sát tôi." Sở Viễn mở toàn bộ thiên phú Dạ Nhãn, tình hình lối đi trong hang hiện lên rõ mồn một, vội dẫn Bàn Tử chạy về phía có ánh sáng.

Bám sát sau lưng họ là bầy Giao nhân vảy xanh chi chít đang gào thét phẫn nộ! ...

Xuyên qua lối đi tối tăm, khi thấy ánh sáng phía trước, Bàn Tử kích động vô cùng, chạy nhanh một bước chui ra khỏi cửa hang.

Nhìn hoàn cảnh đỏ sẫm quen thuộc bên ngoài, Bàn Tử thở phào, quay lại đắc ý với Sở Viễn: "Ha ha, may mà Bàn gia đây lâm nguy không loạn, ngàn cân treo sợi tóc tìm được cửa sinh." Sở Viễn lắng tai nghe, phát hiện trong động vang lên tiếng bò trườn sột soạt lộn xộn, nghe là biết số lượng Giao nhân không ít. "Bàn Tử, chú ý cảnh giới, Giao nhân bên trong đang tới, tôi nghĩ cách khóa cửa lại." Dặn dò Bàn Tử xong, Sở Viễn dập mạnh cửa đá lại, phải tìm cách ngăn cản Giao nhân truy kích.

Nhìn vòng đồng trên cửa đá, hắn nảy ra ý, vội lấy dây thừng trong ba lô buộc chặt một đầu vào vòng đồng.

Đầu kia trực tiếp móc vào một cái rễ Kiến Mộc lộ ra ngoài, thử độ bền xong, Sở Viễn thắt luôn nút chết.

Kể cả không chặn được Giao nhân húc cửa thì cũng có thể cản trở chúng một thời gian, tranh thủ cơ hội rút lui cho mình.

Khi Sở Viễn phong tỏa cửa đá xong thì Giao nhân cũng vừa đuổi tới, gầm rú bắt đầu húc cửa.

Thấy cửa vẫn giữ được ổn định, Sở Viễn hơi thả lỏng, quay

người đi nhanh mấy bước đến sau lưng Bàn Tử.

Bàn Tử lúc này đang ngẩn người nhìn nham thạch sùng sục trồi lên trong sông, cảm giác ngu người ra, mặt mũi mờ mịt hỏi: "Sao chúng ta lại quay về chỗ cũ, tôi bảo sao chỗ này nhìn quen thế." Sở Viễn nhìn nham thạch không ngừng xuất hiện trên sông, không gian lúc này đã bị sắc đỏ rực bao trùm, là đá Long hỏa.

Chắc là cơ quan động lực dưới nước đã kích thích quặng Long hỏa dưới đáy biển, gia tăng tốc độ tự làm nóng của chúng, nhìn tình hình này, chẳng bao lâu nữa Long hỏa sẽ bùng nổ. "Mau rời khỏi đây, Bàn Tử, nhiệt độ ở đây càng lúc càng cao, mực nước cũng hạ thấp không ít rồi." Nhìn nham thạch sủi bọt dưới sông, Sở Viễn biết không còn nhiều thời gian trước khi Long hỏa bùng phát, vội hét lên với Bàn Tử: "Bàn Tử, men theo dây thừng, leo lên Kiến Mộc mau, phải nhanh lên, nếu không không kịp lúc bôn nguyệt thì phiền toái to đấy." Lúc này cả không gian Thông Thiên Kiến Mộc đã xuất hiện rung lắc nhẹ, nhất là xích đồng cố định Kiến Mộc đang run lên bần bật.

Hang động trên đỉnh đầu thi thoảng có đá vụn to bằng nắm tay rơi xuống, thậm chí gốc Kiến Mộc cũng bắt đầu dao động. "Vãi chưởng, Tiểu ca, cái Kiến Mộc này sắp phóng đi thật à!" Kiến Mộc rung lắc làm Bàn Tử đứng không vững, nhìn kỹ Kiến Mộc, đây rõ ràng là châm lửa trước khi phóng tên lửa mà. "Đừng lề mề nữa, khẩn trương leo lên, nhanh lên!" Sở Viễn đẩy Bàn Tử một cái, vội vàng chạy về phía Kiến Mộc, tay chân cùng sử dụng, men theo những mũi tên đá trên bề mặt Kiến Mộc leo nhanh lên.

Nhìn tư thế linh hoạt của Sở Viễn, Bàn Tử dậm chân bình bịch, trong lòng còn vài phần chần chừ, ai bảo Bàn gia mắc chứng sợ độ cao chứ. "Oành!" Đột nhiên, nham thạch quanh Kiến Mộc phát ra chuỗi tiếng nổ mạnh, là Long hỏa dưới đáy biển bắt đầu dẫn nhiên phạm vi nhỏ!

Tiếng nổ liên tiếp dọa Bàn Tử rụt cổ, hét lớn một tiếng, vội vàng chạy về phía Thông Thiên Kiến Mộc bắt đầu leo lên.

Sợ độ cao cái gì chứ, cho nó gặp quỷ đi thôi, chạy trối chết quan trọng hơn!

Dưới sự kích thích từ vụ nổ Long Hỏa dưới đáy biển, trong không gian tràn ngập bụi đất bay mù mịt, nước sông chấn động vọt lên khỏi mặt nước, tạo thành một trận mưa lớn trút xuống.

Nhìn thấy hoàn cảnh xung quanh thay đổi, Bàn Tử cũng biết sắp có chuyện gì xảy ra, lập tức nghiến chặt răng, lao nhanh về phía cây Kiến Mộc.

Thậm chí, giờ khắc này hắn như thể được kích phát toàn bộ tiềm năng, quăng dây thừng xuống, hai mắt rực lửa, tay chân nhanh thoăn thoắt leo lên trên.

Hắn leo không ngừng nghỉ, vô tình vượt qua cả Sở Viễn, khiến Sở Viễn nhìn theo với vẻ mặt ngơ ngác.

Tên này ăn trúng đại hoàn đan hay sao?

Sao tự nhiên lại trở nên dũng mãnh thế này?

Nhìn Bàn Tử tay chân linh hoạt, không hề sợ độ cao, Sở Viễn một độ hoài nghi tên béo này có phải vừa nuốt thiên tài địa bảo gì không. "Tiểu Ca, còn ngẩn ra đó làm gì, leo nhanh lên!" Sau khi vượt qua Sở Viễn hai thân người, Bàn Tử không quên cúi đầu, hét lớn nhắc nhở Sở Viễn ở phía dưới, bộ dạng chẳng giống người sợ độ cao chút nào.

Hoàn hồn lại, Sở Viễn lắc đầu xua đi những suy nghĩ lung tung trong đầu, men theo những mũi tên đá, đuổi theo bóng dáng Bàn Tử, một đường leo lên trên.

Cùng lúc đó, ngay phía dưới đáy biển của Thông Thiên Kiến Mộc.

Tiếng động cơ quan ban đầu đã bị kích hoạt trong mỏ Long Hỏa, vỡ tan tành, hóa thành từng khối đá vụn trôi nổi dưới đáy biển.

Những sợi dây xích đồng trói buộc buồng động lực mất đi điểm cố định, dưới tác dụng trọng lực của đáy biển, thi nhau rơi xuống vực sâu.

Mà khi xích đồng rơi xuống, kéo theo đầu bên kia của xích đồng, vốn được cố định trên những khối quặng màu xanh lam khổng lồ.

Chương 261

Khối lượng của chúng chưa chắc đã nhỏ hơn khối Long Hỏa mẫu khoáng treo trên buồng động lực!

Oanh!

Không còn buồng động lực trấn áp, đầu bên kia của xích đồng gắn vào quặng xanh lam thi nhau bộc phát ra một luồng năng lượng kinh người.

Đáy biển dậy sóng, quặng xanh lam trong thời gian ngắn lại hình thành từng đạo môi trường chân không, bộc phát ra những ngọn lửa hừng hực.

Đây chính là nguyên nhân thực sự hình thành Long Hỏa dưới đáy biển Nam Hải Quy Khư, sức mạnh bàng bạc này vẫn đang từ từ tích tụ, bất cứ lúc nào cũng có thể trào lên.

Nơi năng lượng Long Hỏa trào lên, thình lình chính là ngay phía dưới Thông Thiên Kiến Mộc, cũng là suối nguồn động lực để Kiến Mộc thực hiện hành trình "Bôn Nguyệt".

Theo năng lượng Long Hỏa từ từ phun trào, đám Giao nhân dưới nước cũng bắt đầu thi nhau bơi lên, khoảng cách với mặt đất ngày càng gần.

Đây chính là bản năng của sinh vật đáy biển, bọn chúng cũng nhận ra lần Long Hỏa bộc phát này khác thường, thi nhau tháo chạy lên phía trên. "Rào rào, rào rào!" Chỉ thấy vô số Lam Lân Giao nhân (Giao nhân vảy xanh), không hề sợ hãi nhiệt độ của nham thạch, lớp sau nối tiếp lớp trước nhảy vọt lên lục địa, thi nhau đào mạng.

Đám Giao nhân này men theo mũi tên đá trên Kiến Mộc, quen

thuộc leo lên trên, thậm chí một bộ phận Giao nhân còn thuận theo xích đồng mà ùa tới.

Lam Lân Giao nhân vì cấu tạo sinh lý nên đi lại trên cạn chậm chạp, nhưng tốc độ leo trèo trên Kiến Mộc lại không thua kém gì nhóm Sở Viễn.

Chẳng mấy chốc, đại bộ đội Giao nhân đã đuổi kịp bước chân Sở Viễn, khoảng cách với hắn chỉ còn hai ba mét.

Nhìn độ cao của Bàn Tử, Sở Viễn nheo mắt, hắn bắt buộc phải làm chút gì đó, nếu không đám Giao nhân sớm muộn cũng đuổi kịp. "Keng!" Sở Viễn tìm một mũi tên đá hơi rộng rãi, rút Hắc Kim Cổ Đao ra, chọn tư thế nghiêm trận chờ đợi, chờ đám Giao nhân phía sau leo lên. "Gào!" Cùng với một tiếng gào thét, một bóng đen lao mạnh về phía mặt Sở Viễn, nhanh như tia chớp, kình phong rít gào. "Bịch!" Sau khi nhìn rõ phương vị đối phương, ánh mắt Sở Viễn khẽ động, trực tiếp tung người đá một cước giữa không trung, trúng ngay ngực đối phương.

Lực đạo khổng lồ khiến tên Giao nhân đang ở giữa không trung bị đá bay ngược ra ngoài, từ trên Kiến Mộc cao vút rơi thẳng xuống, chết ngay tại chỗ.

Phập!

Còn chưa đợi Sở Viễn phản ứng lại, lại có một con Giao nhân đánh lén từ phía sau, móng vuốt sắc bén chém trúng vỏ Hắc Kim Cổ Đao.

Sở Viễn lập tức cảm thấy một luồng sức mạnh ập tới, cả người không nhịn được phải di chuyển sang bên cạnh vài bước, suýt chút nữa thì rơi xuống.

Lúc này hắn mới nhìn rõ tên Giao nhân đánh lén mình, lại là một

con Hắc Lân Giao nhân (Giao nhân vảy đen), giữa bầy Lam Lân Giao nhân, nó đặc biệt nổi bật.

Chỉ thấy con này riêng phần thân trên đã cao xấp xỉ Sở Viễn, toàn thân vạm vỡ, đang nhe răng trợn mắt gầm gừ với hắn.

Sở Viễn sờ lưng một cái, chưa thấy vết máu, trong lòng thầm thấy may mắn, may mà cơ thể mình có huyết mạch cường hóa đặc biệt.

Nếu không, người bình thường bị con Giao nhân có thân hình dị thường này đánh lén toàn lực một kích, không chết cũng bị thương nặng.

Con Hắc Lân Giao nhân này hẳn là thủ lĩnh của đám Lam Lân Giao nhân, nhìn thân hình khổng lồ của đối phương, Sở Viễn cảm thấy một luồng áp lực. "Gào!" Ngay khi Sở Viễn đang thất thần, đòn tấn công không hiệu quả khiến Hắc Lân Giao nhân lần nữa lao về phía Sở Viễn, nhảy vọt tới húc mạnh.

Sở Viễn thấy thế nghiêng người uốn eo, đồng thời cánh tay phải rung lên.

Khi thân hình cả hai giao nhau, Hắc Kim Cổ Đao chém xéo qua, chém thẳng vào bụng Hắc Lân Giao nhân, lập tức hàn quang lóe lên.

Keng!

Hắc Kim Cổ Đao va chạm với cơ thể Hắc Lân Giao nhân, khoảnh khắc đó tia lửa bắn tứ tung, lại phát ra một tiếng kim loại va chạm chói tai.

Mặc dù vậy, lực đạo mạnh mẽ của Sở Viễn vẫn khiến bụng Hắc Lân Giao nhân chịu trọng kích, thân hình lảo đảo, suýt chút nữa ngã nhào.

Nhìn Giao nhân bụng vẫn bình an vô sự, Sở Viễn không khỏi kinh hãi, không ngờ trong đám Giao nhân lại có quái vật biến dị thế này.

Hắc Lân Giao nhân với tư cách là quái thủ lĩnh, quả thực có vài phần bản lĩnh, bị Hắc Kim Cổ Đao chém đau, nó nhảy vọt lên xích đồng.

Nó không ngừng gầm gừ với Sở Viễn, trong mắt mang theo vài phần sợ hãi, hiển nhiên nó cũng đánh giá thấp uy lực của Hắc Kim Cổ Đao.

Tên nhân loại này đã phá hoại đại trận của tộc đàn, nhất định phải chết!

Dường như nghĩ tới điều gì, trong mắt Hắc Lân Giao nhân đột nhiên hồng quang đại thịnh, ánh mắt tràn đầy vẻ âm lãnh, nhe ra hàm răng sắc nhọn. "Tiểu Ca, cần giúp một tay không?" Lúc này Bàn Tử đã leo đến bên cạnh cửa đá phía trên Kiến Mộc, nhìn thấy Sở Viễn đang đối đầu với một con Hắc Lân Giao nhân, vội vàng hét lớn. "Tự lo cho mình đi!" Ngay khi Sở Viễn nói chuyện phân tâm, Hắc Lân Giao nhân tưởng đã nắm được thời cơ tấn công tốt nhất, thân hình mạnh mẽ lao tới hóa thành đạo tàn ảnh.

Trong nháy mắt, nó đã đến trước mặt Sở Viễn, giơ lên hai móng vuốt sắc bén, ra sức vỗ về phía đầu Sở Viễn, ra tay nhanh, chuẩn, độc.

Đối mặt với công kích của thủ lĩnh Giao nhân, trong mắt Sở Viễn lóe lên một tia hàn quang, rốt cuộc cũng chỉ là súc sinh, dễ dàng bị lừa vào tròng như vậy.

Ngay khi móng vuốt Giao nhân sắp chộp tới Sở Viễn, một đạo đao quang lăng lệ giơ lên quá đỉnh đầu, nghênh diện đỡ lấy. "Phập" một tiếng, trong tiếng gào thét thê lương của Hắc Lân Giao nhân, hai móng vuốt sắc bén của nó đều bị Hắc Kim Cổ Đao chém đứt!

Thình lình là Sở Viễn trong khoảnh khắc này đã kích hoạt sức mạnh huyết mạch, lực đạo toàn thân lập tức bộc phát ra gấp mười lần uy lực của bản thân.

Cố ý để lộ sơ hở chính là để dụ Hắc Lân Giao nhân chủ động xuất kích, khu vực này chật hẹp, hiệu quả chủ công của Sở Viễn kém.

Không thể triển khai ưu thế thân pháp, chỉ có thể tìm cơ hội, lợi dụng tính bộc phát khi kích hoạt huyết mạch, một đao là kiến công.

Quả nhiên, không ngoài dự liệu của hắn, Hắc Lân Giao nhân vẫn có trí tuệ nhất định, nhân cơ hội này lựa chọn chủ động xuất kích.

Tất cả đều nằm trong tính toán của Sở Viễn, một đao trọng thương Hắc Lân Giao nhân!

Con Hắc Lân Giao nhân này cũng thật hung hãn, trong tình huống hai móng vuốt bị chém đứt vẫn muốn chủ động tấn công Sở Viễn, há to miệng cắn xé.

Nhìn thủ lĩnh Giao nhân hung tính đại phát, trong mắt Sở Viễn lóe lên lệ quang, nhân lúc mày bệnh lấy mạng mày, hắn lao mạnh về phía sau lưng Giao nhân!

Chỉ thấy thân hình Sở Viễn thấp xuống, trượt trên mũi tên đá, nháy mắt vòng ra sau lưng thủ lĩnh Hắc Lân Giao nhân.

Hai tay hắn trực tiếp luồn qua nách thủ lĩnh Giao nhân, khóa chặt hai tay nó, khiến nó không thể cử động.

Sau đó Sở Viễn trực tiếp nâng đầu gối phải tì vào đốt sống lưng của thủ lĩnh Giao nhân, nhân cơ hội này, tay chân Sở Viễn đồng thời phát lực.

Máu trong cơ thể lưu thông với tốc độ đột ngột tăng nhanh, cơ bắp toàn thân đều đang run rẩy, toàn bộ sức mạnh ngưng tụ vào hai tay.

Rắc rắc!

Sở Viễn tay không rút cả đốt sống lưng của thủ lĩnh Giao nhân ra khỏi cổ nó! "Bịch" một tiếng, thủ lĩnh Giao nhân bị rút xương sống

như một đống bùn nhão ầm ầm đổ xuống, xương cốt toàn thân phát ra tiếng gãy vụn. "Khôi Tinh Thích Đấu!" Bàn Tử từ trên cao nhìn xuống, thấy chiêu thức lăng lệ này của Sở Viễn, lập tức kinh hô thành tiếng.

Tuyệt kỹ này của Sở Viễn, Bàn Tử nhận ra, chính là chiêu thức mà Sở Viễn dùng để đối phó Tương Tây Thi Vương trong cổ mộ Bình Sơn năm xưa, tuyệt học chính tông của Bàn Sơn Đạo Nhân - Khôi Tinh Thích Đấu.

Bàn Tử quấn lấy Sở Viễn đòi học mãi, cuối cùng chả học được cái gì, thực sự quá khó, không ngờ hôm nay lại được chứng kiến trọn vẹn một lần nữa.

Nhìn xác thủ lĩnh Giao nhân trước mắt, Sở Viễn khẽ nhíu mày, vẻ mặt xui xẻo, trực tiếp đá một cước, đá cái xác xuống dưới.

Theo sự diệt vong của thủ lĩnh Giao nhân, đám Giao nhân dưới Thông Thiên Kiến Mộc thi nhau kêu gào thảm thiết, hướng về phía Sở Viễn phát ra tiếng gào thét chấn thiên.

Chương 262

"Oanh!!!" Cơ quan lõi động lực của Thông Thiên Kiến Mộc bắt đầu bộc phát, từng khối đá Long Hỏa mẫu khoáng tương đương với việc trấn áp phong thủy Nam Hải Quy Khư.

Một khi phong thủy của vùng đất Quy Khư bị phá hủy, khiến hải khí dưới Kiến Mộc phun trào, giống như điềm báo trước khi núi lửa dưới đáy biển phun trào.

Cả không gian như thể nằm sâu trong lò luyện đan, nhiệt độ cao nóng rực lan tràn khắp mọi nơi dưới đáy biển, không khí đều đỏ rực.

Theo hải khí xung quanh không ngừng tăng nhiệt, từng luồng nhiệt lưu lan tỏa trong không gian, giống y hệt luồng nhiệt lưu mà mọi người gặp phải khi rơi vào Hải Nhãn lúc trước.

Đây là cơ quan động lực đã chính thức vận hành, binh khí xạ nhật đồ đằng mà bộ tộc Hận Thiên nghiên cứu từ mấy ngàn năm trước, sắp bắt đầu hành trình "Bôn Nguyệt"!

Trong ánh mắt kinh ngạc của Sở Viễn và Bàn Tử, Kiến Mộc bắt đầu rung lắc dữ dội, có thể cảm nhận rõ ràng nó đang từng tấc nhổ lên cao! "Nhanh, Bàn Tử, cậu mau vào trong lo cho Minh thúc bọn họ, tôi sẽ tới ngay!" Nhìn hoàn cảnh xung quanh thay đổi, Sở Viễn biết Thông Thiên Kiến Mộc sắp được phóng đi, vội vàng lớn tiếng dặn dò Bàn Tử chăm sóc những người khác.

Chính hắn tay chân cùng sử dụng, nhanh chóng leo về phía cửa đá, phía sau hắn, vô số Giao nhân đang gào thét kêu la.

Hóa ra là trong quá trình Kiến Mộc nhổ lên cao, cảm giác rung lắc dữ dội khiến đám Giao nhân vốn tay chân bất tiện bị hất văng ra ngoài.

Ngay cả những Giao nhân men theo xích đồng leo lên cũng đều phát ra tiếng kêu tuyệt vọng khi xích đồng đứt đoạn, thi nhau rơi xuống khỏi Kiến Mộc.

Oanh!

Lại một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, nước biển bắn tung tóe, không ngừng phun trào lên trên, phảng phất như trong nháy mắt càn khôn điên đảo.

Áp lực nước khổng lồ khiến Sở Viễn cảm thấy hô hấp khó khăn, dùng hết chút sức lực cuối cùng, rốt cuộc cũng leo đến vị trí cửa đá.

Bàn Tử và Cổ Sai đang đợi bên cửa thấy vậy liền chạy ra, hợp sức dìu Sở Viễn vào thông đạo sau cửa đá.

Còn chưa đợi mọi người mở miệng hỏi, đã cảm thấy không gian Kiến Mộc đang không ngừng thăng lên, trong nháy mắt, trời đất quay cuồng.

Vô số dòng nước hung hãn men theo khe hở Kiến Mộc, thi nhau đổ ngược vào không gian bên trong, tiếng ầm ầm cực lớn khiến mọi người kinh hãi không thôi.

Đa Linh và Minh thúc thể chất suy yếu càng ôm chặt lấy cột đá, toàn thân run rẩy không ngừng, liên tục phát ra từng trận tiếng kinh hô.

Những người khác cũng đều bám chặt vào các vật cố định khác trong thông đạo, há miệng thở dốc, trong lòng tràn đầy căng thẳng và thấp thỏm.

Cũng không biết cơ quan mà bộ tộc Hận Thiên kiến tạo mấy ngàn năm trước có thể vận hành thành công, phá vỡ Hải Nhãn Quy Khư, trở lại mặt biển hay không.

Oanh, oanh, oanh!

Tiếng nổ ầm ầm trong mỏ Long Hỏa liên miên không dứt, đỉnh mỏ dưới sự xâm thực của sức mạnh nhiệt độ cao bắt đầu nứt nẻ, nhanh chóng lan rộng.

Kỳ thực đây chính là hải khí của vùng đất Quy Khư, cũng chính là sinh khí trong phong thủy, đang từ từ suy yếu và cuối cùng biến mất.

Khiến cho bố cục phong thủy trong hang động đại biến, ngược lại Thông Thiên Kiến Mộc dưới sự thúc đẩy của năng lượng cường đại, một đầu húc thẳng vào cửa hang trên đỉnh.

Trong một tiếng va chạm, tốc độ bay lên của Thông Thiên Kiến Mộc tăng vọt, như một mũi tên nhọn, xuyên thủng hai chỗ tiếp giáp.

Theo hai chỗ cửa hang không gian bị phá vỡ, lượng lớn nước biển bắt đầu đổ ngược vào, mọi người cũng cảm thấy trong tai ù đi vì tiếng nổ.

Tiếng động lớn dọa cho nhóm người bên trong Kiến Mộc mặt như màu đất, Sở Viễn cũng đầy mặt kinh hãi, thủ đoạn này quả thực quá trâu bò.

Trong tiếng nổ liên tục của đá Long Hỏa, Thông Thiên Kiến Mộc đã xuyên qua từng tầng nham thạch, cuối cùng đã phá vỡ Hải Nhãn.

Trước đó Sở Viễn từng quan sát đỉnh Kiến Mộc, bề mặt khảm chi chít mũi tên đá, hình dạng như tán cây, không ngờ thực sự có thể chọc thủng Hải Nhãn Nam Hải Quy Khư.

Sở Viễn nhìn vô số nước biển tràn vào hang động bên trong Kiến Mộc, vẫn đang không ngừng lấp đầy, hắn biết đã thoát khỏi Quy Khư.

Nam Hải Quy Khư, vùng đất rỗng, trên có giếng trời, dưới có dòng chảy ngầm, Thông Thiên Kiến Mộc chính là dựa trên cơ sở năng lượng bộc phát của Long Hỏa.

Mượn sức mạnh hung hãn của dòng chảy ngầm, mắt xích này nối

tiếp mắt xích kia, tương hỗ tác dụng, cuối cùng thúc đẩy Thông Thiên Kiến Mộc mới phá vỡ được giếng trời.

Nghe tiếng ầm ầm truyền đến bên tai, cùng với sự thay đổi của áp lực nước xung quanh, khiến Sở Viễn thở phào nhẹ nhõm, xem ra là đã rời khỏi Quy Khư.

Theo Kiến Mộc không ngừng bay lên, mọi người bên trong Kiến Mộc như thể đang ở trong môi trường mất trọng lực, không khỏi căng thẳng nín thở ngưng thần. "Oanh!" Dưới một cột sóng cao hàng chục mét, Thông Thiên Kiến Mộc uyển chuyển như tên lửa được châm ngòi phóng lên không trung, lao thẳng ra khỏi mặt nước cao hàng chục mét.

Cuối cùng dưới tác dụng của trọng lực trái đất, Kiến Mộc mất đi động lực như cây cột chống trời, từ đoạn giữa gãy đôi.

Cây thần mộc trong truyền thuyết đứng trong top 3 này, cách biệt ngàn năm, cuối cùng cũng nổi lên mặt nước một lần nữa, cũng vì thân xác lão hóa mà ầm ầm sụp đổ.

Thần binh xạ nhật mà bộ tộc Hận Thiên dốc hết sức cả nước để kiến tạo, cũng tại giờ khắc này, tiêu hao hết tất cả tiềm lực, hóa thành vô số mảnh vụn. "Bùm!" Nhóm người Sở Viễn cũng trong quá trình Kiến Mộc tan rã, kèm theo tiếng kinh hô, từ giữa không trung rơi thẳng xuống mặt biển.

May là nhóm bọn họ tính thủy đều khá tốt, Cổ Sai càng là cao thủ bơi lội, chỉ thấy hắn trực tiếp kéo Đa Linh và Minh thúc hai người.

Sau đó, tìm được một mảnh ván gỗ Kiến Mộc lớn, Cổ Sai liền đẩy Đa Linh và Minh thúc từ trong nước lên, nằm trên tấm ván.

Minh thúc tuy lớn tuổi, nhưng nền tảng cơ thể vẫn còn, rất nhanh đã tỉnh lại, ngồi trên tấm gỗ Kiến Mộc thở hổn hển.

Lúc này, đang là ban đêm, trăng sáng treo cao, mặt biển một mảnh

tịch mịch, hải khí hung hãn theo Thông Thiên Kiến Mộc bôn nguyệt mà tiêu tán.

Nhìn trăng sao trên biển tỏa sáng, từng luồng ánh trăng trong trẻo rải xuống mặt biển, Minh thúc lập tức có cảm thán tuyệt xứ phùng sinh. "Không ngờ, Lôi Hiển Minh ta cả đời này thế mà thực sự có thể trốn thoát khỏi Quy Khư, lão tử lần này coi như lãi to rồi, ha ha!" Minh thúc nhìn hoàn cảnh trăng sáng yên tĩnh trên biển, không kìm được đứng lên, lảo đảo hét lớn.

Sau cửu tử nhất sinh, Minh thúc thần tình vô cùng kích động, tinh thần càng thêm phấn chấn, cảm giác trong cơ thể có sức lực dùng mãi không hết. "Ây, tôi nói này Minh thúc, đợi về đến thủ đô nhất định phải mời Bàn gia tôi ăn một bữa ra trò, không có tôi... và Tiểu Ca, ông có thể thoát ra được sao?" Bàn Tử trồi lên mặt nước, nhìn hoàn cảnh xung quanh, tâm trạng lập tức tốt lên, nghe thấy Minh thúc hét lớn, lập tức cười đáp lại.

Đợi nhìn thấy vị trí của Minh thúc, hắn nhanh chóng vung hai tay, như cá chuồn trong biển, tả hữu khai cung, cấp tốc bơi về phía lão.

Minh thúc nhìn thấy Bàn Tử cũng không tức giận, trực tiếp đưa tay kéo hắn lên tấm gỗ Kiến Mộc, hai người kích động ôm chầm lấy nhau.

Sau đó, Sở Viễn và Bạch Khiết cũng lần lượt trồi lên mặt nước, nhìn nhau một cái, tham lam hít từng ngụm không khí tự do.

Chuyến đi này mượn thần binh xạ nhật của bộ tộc Hận Thiên, chuyến hành trình bôn nguyệt hoang đường, cả nhóm cũng coi như kiếp sau còn sống, cùng hoạn nạn có nhau.

Dưới sự vẫy gọi của Minh thúc, Sở Viễn và Bạch Khiết cũng leo lên tấm bè gỗ Kiến Mộc nghỉ ngơi một chút, tận hưởng niềm vui sống sót sau tai nạn.

Cổ Sai còn trẻ hồi phục nhanh, lập tức tự xung phong xuống biển vớt vật tư, Sở Viễn cũng tìm được hai khối Kiến Mộc nguyên vẹn ở gần đó.

Dùng dây thừng buộc chặt cố định lại, một chiếc bè gỗ đơn giản rộng mười mét vuông đã hoàn thành, mọi người cũng coi như có chỗ nghỉ chân.

Bàn Tử ăn một miếng lương khô nén, nhìn những mảnh vụn Kiến Mộc rải rác xung quanh, đột nhiên não nảy ra ý tưởng kỳ lạ hỏi: "Minh thúc, ông cũng coi như dân buôn đồ cổ, cái Kiến Mộc này dù sao cũng là một trong tam đại thần mộc, mấy mảnh vụn này còn đáng tiền không?" Trong mắt Bàn Tử, Kiến Mộc được xưng là một trong tam đại thần mộc, cho dù vỡ thành mảnh vụn, nhưng phàm là dính đến chữ 'Thần', kiểu gì cũng phải đáng giá chút tiền chứ.

Hơn nữa đây là bảo vật trong thần thoại, tùy tiện đóng gói lại, chưa chắc không có giá trị sưu tầm, huống chi còn liên quan đến nền văn minh thất lạc. "Phụt!" Minh thúc đang uống nước, suýt chút nữa phun thẳng một ngụm nước ra ngoài, nghẹn đến đỏ mặt tía tai, sau đó chỉ vào Bàn Tử mắng: "Tên béo này, đã là lúc nào rồi, có được cứu viện hay không còn chưa biết, cho dù Kiến Mộc có đáng tiền, cậu có mạng mà tiêu không?" Thấy Minh thúc bộ dạng này, Bàn Tử trực tiếp trợn trắng mắt, hỏi chút cũng không được sao, hỏi thì có gì sai?

Tôi không phải đang thiếu tiền sao? "Tránh ra một bên!" Sở Viễn nhìn hai người trêu chọc nhau, thuận tay vớt một mảnh Kiến Mộc vỡ từ dưới nước lên, cười nói với hai người: "Kiện Mộc ở Quy Khư mấy ngàn năm không khô không mục, xác thực là thần mộc, nhưng nó không khô không mục là nhờ vào không khí của vùng đất Quy Khư.

Hiện giờ rời khỏi Quy Khư, không còn không khí trong biển nuôi dưỡng và duy trì, lại thêm chịu trọng thương, e rằng cũng thành gỗ

thường thôi." Cạy lớp vỏ cây vảy rồng trên tay, Sở Viễn đưa cho Minh thúc xem xét, quả nhiên bên trong đã sớm mục nát không chịu nổi, chẳng còn chút giá trị nào.

Có điều, dưới sự bảo vệ của lớp vỏ cây, cũng miễn cưỡng có thể làm bè gỗ, có thể chống đỡ mọi người lênh đênh trên biển một thời gian.

Chương 263

Nghe Sở Viễn giải thích như vậy, Bàn Tử đột nhiên cảm thấy cả người không ổn, tinh thần có chút uể oải, thở dài thườn thượt.

Vốn còn định kiếm thêm chút tiền, không ngờ cái thứ tam đại thần mộc chết tiệt này, chỉ là cái thứ hàng mã được người ta thổi phồng lên. "Sở đại ca, chúng ta có thể ra ngoài không?

Ở đây chính là San Hô Loa Toàn!" Khác với sự thoải mái của Bàn Tử, Cổ Sai nhìn nước biển mênh mông vô tận xung quanh, ngửa mặt nhìn bầu trời đêm đầy sao, trong lòng lo lắng.

Cho dù tính thủy của hắn có tốt đến đâu, ở vùng biển San Hô Loa Toàn không người này cũng là vô ích, lập tức nảy sinh một tia tuyệt vọng.

Hắn không phải lo lắng cho bản thân, dù sao mang trong mình dòng máu hậu duệ Hận Thiên, tố chất cơ thể cũng rất mạnh, chủ yếu là lo lắng cho chị gái mình.

Trước đó trong hang động Kiến Mộc, khi leo sạn đạo bằng gỗ, Cổ Sai bị hai con Giao nhân đánh lén, vẫn là Đa Linh phấn đấu quên mình cứu hắn.

Đồng thời, vai Đa Linh cũng bị móng vuốt của một con Giao nhân cào bị thương, tuy đã cầm máu, nhưng vẫn rất lo lắng.

Dù sao, điều kiện y tế trên biển quá kém, rất khó đảm bảo sẽ không xảy ra biến chứng gì, thế thì phiền toái to.

Những người còn lại trên bè gỗ cũng đều lộ vẻ mặt bất lực, phải biết lúc trước mọi người tiến vào San Hô Loa Toàn chỉ riêng đi thuyền đã mất hơn mười ngày.

Hiện tại muốn dựa vào một chiếc bè gỗ sơ sài rời khỏi vùng biển San Hô Loa Toàn, đó là khó khăn biết nhường nào.

Vừa nghĩ đến độ khó trong đó, mọi người trong lòng không khỏi nảy sinh ý định từ bỏ, có chút suy nghĩ thuận theo tự nhiên phó mặc cho trời.

Sở Viễn nhìn ra sự lo lắng của mọi người, chỉ chỉ vào ba lô của mình, an ủi: "Mọi người không cần lo lắng, trên người tôi có chip định vị của tổ chương trình, vừa rồi đã phát tín hiệu, tin rằng không lâu nữa sẽ có cứu viện." Còn về việc làm sao rời khỏi San Hô Loa Toàn, Ti Thiên Ngư của Bàn Sơn Đạo Nhân đã bị mất, không thể giúp Sở Viễn định vị phương hướng.

May mà huyết mạch bộ tộc Hận Thiên của Cổ Sai đã được kích hoạt, ở dưới biển sâu như đi vào chỗ không người, dẫn mọi người rời khỏi San Hô Loa Toàn không thành vấn đề.

Nghe Sở Viễn nói vậy, Bạch Khiết cũng khẽ gật đầu với mọi người, với tư cách là đại diện tổ chương trình, cô cũng có tín hiệu định vị riêng.

Theo sự hiểu biết của cô về đạo diễn chương trình, e rằng sau khi flycam của tổ chương trình gặp sự cố, ông ta đã có thể bắt đầu sắp xếp người tổ chức cứu viện.

Dù sao, chuyến đi Nam Hải Quy Khư lần này của bọn họ là để hưởng ứng hoạt động tìm kho báu do tổ chức chính phủ tổ chức, chính phủ sao có thể khoanh tay đứng nhìn.

Mọi người trên bè gỗ sau khi nghe Bạch Khiết kiên nhẫn giải thích, trong lòng lập tức yên tâm hơn nhiều.

Giải quyết được nỗi lo về sau, mọi người cuối cùng cũng khôi phục chút niềm tin, thi nhau ngồi trên bè gỗ ăn uống, dưỡng tinh súc

duệ.

Sở Viễn càng tìm cơ hội, từ trong ba lô lấy ra mấy cái chăn lông đóng gói chân không, mở ra rồi chia cho hai cô gái.

Tuy là ban đêm trên biển, nhưng nhiệt độ vùng biển San Hô Loa Toàn quanh năm đều là hằng nhiệt, cũng không cần lo lắng vấn đề chênh lệch nhiệt độ ngày đêm.

Một đêm không lời, mặt biển bình tĩnh, mọi người trong nỗi lo âu về tương lai, bình an vô sự trải qua đêm đầu tiên. ...

Sáng sớm hôm sau, ánh nắng ấm áp chiếu lên mặt Sở Viễn, cùng với gió biển nhè nhẹ, ấm áp khiến hắn rất thoải mái. "Chị, chị, chị tỉnh lại đi, chị sao vậy?" Ngay khi Sở Viễn sắp tiếp tục chìm vào giấc ngủ, đột nhiên một giọng nói lo lắng truyền vào tai hắn, quấy nhiễu cơn buồn ngủ.

Dụi đôi mắt mơ hồ, Sở Viễn lúc này mới nhìn rõ, là Cổ Sai ở cách đó không xa, đang ôm đầu Đa Linh, lớn tiếng gọi.

Không phải chứ, Đa Linh xảy ra chuyện?

Tiếng gọi của Cổ Sai khiến Sở Viễn tỉnh táo ngay lập tức, hắn nhớ rất rõ ràng, hồi đó tìm kho báu trên tàu Mã Lệ Tiên Nô.

Lúc tìm thấy gương Tần Vương Chiếu Cốt, mọi người còn tìm thấy một chiếc đồng hồ vàng của nữ, có điều chiếc đồng hồ này đã bị Sở Viễn thu vào trong ba lô.

Hắn tưởng làm vậy sẽ tránh cho Đa Linh tiếp xúc, từ đó sẽ tránh được cuộc đời bi thảm của Đa Linh trong nguyên tác, không ngờ vẫn là luật nhân quả.

Sở Viễn bật dậy, bước hai ba bước đến trước mặt Đa Linh, phát hiện lúc này mặt cô trắng bệch như giấy không chút huyết sắc, thần trí bất tỉnh.

Nếu không phải ngực vẫn còn phập phồng nhẹ, vẫn còn một hơi thở, nhìn trạng thái của cô phảng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng. "Cổ Sai huynh đệ, Đa Linh bị làm sao vậy?

Không phải bị Giao nhân cào bị thương ở vai sao?

Sao lại hôn mê bất tỉnh?" Sở Viễn nhìn băng gạc trắng ở vai Đa Linh, thế mà lại ngửi thấy một mùi tanh hôi, không khỏi mở miệng hỏi kỹ.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn lấy ra một viên Diệu Tâm Hoàn, bảo Cổ Sai lấy nước ngọt cho cô uống, có thể tạm thời giữ mạng cho cô trước.

Theo dược hiệu của Diệu Tâm Hoàn phát huy, sắc mặt Đa Linh cũng hơi khôi phục một chút, Sở Viễn vội vàng đặt tay lên mạch đập của cô.

Vừa vén tay áo ở cổ tay cô lên, liền phát hiện quanh cổ tay Đa Linh, thế mà lại rải rác từng đốm thi ban!

Mới chưa đầy một đêm, rốt cuộc là vết thương gì mà lại lan tràn đến mức độ này! "Ơ, ký hiệu trên tay Đa Linh là cái gì vậy?" Khi Sở Viễn xắn tay áo Đa Linh lên, Bạch Khiết đột nhiên phát hiện trên tay Đa Linh xuất hiện một ký hiệu màu đỏ tươi không quy tắc, kinh hô.

Bạch Khiết nhìn thấy ký hiệu này, sắc mặt lập tức thay đổi, loại ký hiệu này càng giống như một loại độc tố, cô nghĩ đến chất độc của chính mình.

Theo bản năng sờ sờ ký hiệu sau cổ mình, không khỏi cảm thấy bi thương thay cho Đa Linh, cái này sợ cũng là một loại kỳ độc Nam Dương.

Minh thúc từ nhỏ đã đi tàu ở Nam Dương, khá am hiểu văn hóa Nam Dương, sau khi nhìn thấy ký hiệu này, sắc mặt đại biến: "Đây là

tà thuật Hàng đầu Nam Dương, con bé trúng một loại kỳ độc, e rằng không cứu được rồi." Nghe Minh thúc nói lời xui xẻo này, Bàn Tử tức giận không chỗ phát tiết, trực tiếp động thủ đẩy Minh thúc một cái lảo đảo, mắng: "Minh thúc, ông đừng có ăn nói hàm hồ, kỳ độc cái gì, em gái Đa Linh không phải bị Giao nhân cào bị thương sao?

Tránh ra một bên!" Minh thúc lập tức mếu máo, vẻ mặt ủ rũ nói: "Chúng ta hiện tại đang ở trên biển, cứu chữa thế nào, cái này có khi còn lây truyền đấy, cho dù Quan Âm Nam Hải đến cũng không cứu được con bé đâu." Bàn Tử lập tức lớn tiếng quát Minh thúc: "Ông nói hươu nói vượn cái gì đấy, sao lại không cứu được, Tiểu Ca, cậu nghĩ cách đi!" Bạch Khiết sờ trán Đa Linh, nóng hầm hập có chút dọa người, lập tức kinh hô: "Gay go rồi, Đa Linh sốt cao quá, phải nghĩ cách hạ nhiệt cho cô ấy mới được." Sở Viễn nghe đến đây, lập tức lấy ba lô, từ bên trong lôi ra một cái túi chống nước, bên trong thình lình có chứa một ít thuốc hạ sốt. "Quan Âm Nam Hải tuy chúng ta không thỉnh được, nhưng chúng ta ít nhất còn có bộ quần áo Bồ Tát mặc, nhất thúy nhị ngọc tam mã não!" Lấy túi chống nước trong ba lô ra, Sở Viễn mở ra, chính là chiếc Phỉ Thúy Bảo Y lấy được từ trong tàu Mã Lệ Tiên Nô. "Ngọc cổ có thể giữ thi thể không phân hủy, đắp Phỉ Thúy Bảo Y lên người Đa Linh, có thể duy trì thân nhiệt cho cô ấy." Nói xong, đưa Phỉ Thúy Bảo Y cho Bạch Khiết, bảo cô đắp lên người Đa Linh.

Sự dứt khoát của Sở Viễn không khỏi khiến Bạch Khiết nhìn hắn với con mắt khác.

Dù sao, so với hạt minh châu, chiếc Phỉ Thúy Bảo Y này đối với Phật giáo Đông Nam Á mà nói, đó chính là vô giá chi bảo.

Không ngờ, lại bị Sở Viễn dứt khoát đắp lên người một Đản dân bình thường như vậy, quả thật là không thể tin nổi. "Tiểu Ca, độc của Đa Linh thật sự giống như Minh thúc nói, trúng Hàng đầu thuật sao?"

Dưới sự giúp đỡ của mọi người, Đa Linh uống mấy viên thuốc hạ sốt sắc mặt đã đỡ hơn một chút, Bạch Khiết nhìn ký hiệu trên cánh tay cô tò mò hỏi.

Sở Viễn lắc đầu với cô, Hàng đầu thuật Nam Dương này, cũng giống như Đằng thuật của Hiến Vương, được xưng là một trong ba đại tà thuật Nam Dương.

Ba đại tà thuật kỳ quái hắn cũng biết sơ sơ, nhưng chi tiết cụ thể lại không rõ lắm, có lẽ Minh thúc hiểu nhiều hơn.

Thấy Sở Viễn nhìn mình, Minh thúc vội vàng xua tay, giải thích mình cũng không hiểu mấy tà thuật này, chỉ là đi tàu nhiều, nghe được một số tin đồn thôi.

Hóa ra Minh thúc từ nhỏ đã theo chú họ đi tàu, dấu chân in khắp Đông Nam Á, tuy tuổi còn trẻ nhưng cũng là tay đi biển lão luyện.

Vừa rồi nhìn thấy ký hiệu trên cánh tay Đa Linh và mùi hôi thối xác chết nồng nặc tỏa ra, đã khiến trong lòng Minh thúc có vài phần suy đoán.

Đa Linh mười phần thì có tám chín phần là bị người ta hạ Hàng đầu thuật, ba thuật "Hàng, Cổ, Đằng" này được gọi chung là Tam đại tà thuật Nam Dương.

Đằng thuật và Cổ thuật thì không cần nói nhiều, đều là nuôi dưỡng độc trùng tà ác, trải qua bồi dục phức tạp, hình thành Đằng nhân hoặc Cổ độc.

Duy chỉ có Hàng đầu thuật này khác với hai loại kia, là bàng môn tả đạo dùng bùa chú, xác chết hoặc vật thể khác làm môi giới hại người.

Thậm chí còn có thể diễn sinh ra bệnh tật tương tự như ôn dịch lây lan, ví dụ như Thi hàng, Quỷ hàng các loại, khiến người ta khó mà

nắm bắt.

Loại thuật pháp này cũng không khó, các bà đồng hoặc phù thủy Nam Dương bình thường đều am hiểu vài phần Hàng thuật, đa phần thuyền viên thích hạ Hàng thuật.

Mục đích chủ yếu cũng là phòng ngừa bản thân gặp phải hải tặc, cường đạo, từ đó khi đối phương cướp đoạt tài vật của mình sẽ kích hoạt Hàng thuật.

Chương 264

Dẫn đến việc đối phương chết bất đắc kỳ tử, dùng cách này để báo thù kẻ thù của mình, phải nói là đám người Nam Dương này không chỉ tàn nhẫn với bản thân, mà lấy thân làm cục, ra tay với người khác càng tàn nhẫn hơn.

Nghe đến đây, Sở Viễn rất cạn lời, chiếc đồng hồ vàng trong nguyên tác đã bị hắn xử lý rồi, không ngờ Đa Linh vẫn trúng độc.

Nghĩ lại, quả thật là vận mệnh vô thường, có điều đối với Đa Linh mà nói thực sự là quá bi thảm, dây thừng chuyên đứt ở chỗ mảnh nhất, tai họa chuyên tìm đến người khổ mệnh!

Vừa mới mất đi cha nuôi, từ nhỏ đã sống cuộc sống nghèo túng, lớn lên không chỉ phải chăm sóc cha nuôi, còn phải chăm sóc Cổ Sai.

Quả thật là trong u minh tự có nhân quả, Đa Linh khó khăn lắm mới theo cha nuôi và Cổ Sai xuống Nam Hải Quy Khư phát tài lớn.

Kết quả Nguyễn Hắc chết thảm, bản thân lại mạc danh kỳ diệu trúng Hàng đầu thuật, chỉ để lại một mình Cổ Sai cô độc lẻ loi.

Sau khi an bài cho Đa Linh xong, mọi người lúc này mới tản ra, thương lượng hành trình tiếp theo, chỉ có Cổ Sai hai mắt đỏ hoe nhìn Minh thúc.

Sở Viễn chỉ có thể an ủi cậu ta một hồi, haizz, ai bảo tên Minh thúc này mồm miệng thối, trước mặt em trai người ta lại bảo Đa Linh không cứu được.

Thằng bé này tính tình thẳng thắn, nếu không có Sở Viễn khuyên giải, e rằng Cổ Sai sớm muộn gì cũng động dao với Minh thúc.

Có điều, đối với loạt hành động vừa rồi của Sở Viễn, Cổ Sai thật

lòng cảm kích và khâm phục, tự nhiên là tin tưởng lời hắn.

Lúc này, mặt trời đã lên cao, may mà nguồn nước ngọt của mọi người đầy đủ, cộng thêm khả năng bơi lội của Cổ Sai, có thể bắt cá lót dạ.

Minh thúc với tư cách là tay đi biển lão luyện thủ pháp bắt cá cũng rất lợi hại, đan một tấm lưới đánh cá đơn giản, lại dùng hạt minh châu làm mồi.

Bắt được không ít cá chuồn trên mặt biển, cộng thêm Sở Viễn thỉnh thoảng lôi từ trong ba lô ra các loại lương khô, cũng giải quyết được nhu cầu cấp bách.

Mọi người đối với việc trong "túi bách bảo" của Sở Viễn luôn xuất hiện đủ loại vật phẩm, sau khi Sở Viễn qua loa vài câu, hiện tại đã thấy nhiều không trách.

Cứ như vậy, liên tục trải qua ba ngày, ngoại trừ vài người bị phơi đen, da dẻ trở nên thô ráp hơn, thì cũng coi như sống tiêu dao tự tại.

Đến ngày thứ tư khi nước ngọt của mọi người cạn kiệt, Cổ Sai thông qua kiến thức Đản dân, thế mà lại phát hiện một loại sứa trong suốt gọi là "Hải Tỉnh" (Giếng biển).

Loại sứa này là sinh vật đặc hữu của Nam Hải, cực kỳ mẫn cảm với ánh sáng minh châu, một khi phát hiện sẽ chủ động nổi lên mặt biển.

Cổ Sai vớt được sứa trong suốt, dùng đao Long Hồ rạch túi trữ nước hình túi mật của nó ra, bên trong chứa một dòng nước ngọt thanh khiết ngọt ngào.

Miễn cưỡng có thể giải quyết vấn đề nước ngọt cho mọi người, điều duy nhất lo lắng là Đa Linh, liên tục hôn mê bốn ngày, hoàn toàn không có dấu hiệu tỉnh lại.

Trong mấy ngày tiếp theo, dựa vào kinh nghiệm hàng hải phong phú của Minh thúc, cộng thêm quen thuộc với hướng đi của dòng hải lưu, bè gỗ gập ghềnh tiến về phía trước.

Cuối cùng, chiếc bè gỗ nhỏ vẫn đi đến dải bão tố ở rìa vùng biển San Hô Loa Toàn.

Sở Viễn biết, chỉ cần vượt qua dải bão tố này là có thể thoát khỏi vùng biển San Hô Loa Toàn, lúc đó muốn tìm tàu thuyền sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Nhìn mây đen kịt nơi chân trời, mọi người lập tức bắt đầu căng thẳng, thầm cầu nguyện ra ngoài đừng nguy hiểm như lúc đi vào là được. "Cổ Sai huynh đệ, lần này vất vả cho cậu rồi, lát nữa cậu đi theo sau tôi, hai chúng ta ở dưới nước dẫn đường cho bè gỗ." Không có Ti Thiên Ngư của Bàn Sơn Đạo Nhân giúp đỡ, Sở Viễn chỉ có thể lợi dụng khả năng bơi lội siêu cường của mình và Cổ Sai, từ dưới nước rời khỏi đây.

Theo suy đoán của hắn, chỉ cần nhóm mình có thể rời khỏi San Hô Loa Toàn, bên ngoài nhất định có người của đội cứu viện, hắn tin tưởng vào chính phủ.

Dưới gió biển thổi, bè gỗ trôi dạt theo sóng, đến gần bão tố San Hô Loa Toàn, gió lớn trên biển cuộn lên từng đợt sóng.

Theo khoảng cách đến dải bão tố ngày càng gần, sắc trời cũng trở nên càng thêm âm trầm, trên trời cũng bắt đầu đổ mưa phùn liên miên không dứt.

Nhìn giờ, mới chưa đến hai giờ chiều, nhưng lúc này gần lối vào San Hô Loa Toàn, sắc trời đã tối đen như mực.

Sở Viễn dặn dò Bàn Tử và Minh thúc, lát nữa xuất phát nhất định phải giữ vững bè gỗ, khống chế tốt hướng đi, Bạch Khiết phụ trách

chăm sóc Đa Linh.

Sau đó, Sở Viễn buộc chặt một sợi dây thừng lên bè gỗ, đầu kia thì buộc vào eo mình, để tránh bè gỗ mất phương hướng. "Cổ Sai huynh đệ, cậu phụ trách phía sau, nhất định phải đảm bảo không để bè gỗ bị lật, những lúc cần thiết, hãy trợ giúp tôi một tay!" Vỗ vai Cổ Sai, Sở Viễn trầm giọng nói, hắn định lợi dụng sức mạnh bộc phát từ huyết mạch, nhanh chóng đưa mọi người rời khỏi dải bão tố.

Chỉ cần có thể xuyên qua dải bão tố của San Hô Loa Toàn, là có thể trở lại mặt biển bình ổn, hy vọng được cứu viện sẽ càng lớn!

Cổ Sai gật đầu thật mạnh, sau đó nhìn chị gái đang hôn mê bất tỉnh, ánh mắt kiên định, tung người nhảy một cái, lao xuống biển. "Khá lắm!" Tán thưởng nhìn Cổ Sai, sau khi chào hỏi nhóm Minh thúc Bàn Tử, Sở Viễn cũng nhảy xuống biển, bơi về phía trước bè gỗ.

Thấy Sở Viễn bơi về hướng mũi thuyền, Bàn Tử vội chạy về phía mũi thuyền, quấn đoạn dây thừng buộc trên bè gỗ vào cánh tay.

Minh thúc thấy Bàn Tử tự ý chạy đến mũi thuyền, trong lòng hoảng hốt, lau nước mưa trên mặt, lớn tiếng quát: "Tên béo kia, cậu làm cái gì đấy, đứng sát mép thế, không muốn sống nữa à!" Nghe Minh thúc nói lời không cát lợi như vậy, Bàn Tử lập tức nổi trận lôi đình, đầu cũng không ngoảnh lại đáp trả: "Đừng có nói xui, tôi đây không phải đang phòng ngừa cái 'thuyền độc mộc' này bị lực đạo của Tiểu Ca làm chìm sao?

Có tôi làm giảm xóc, phòng ngừa chu đáo!" Còn chưa đợi hắn mở miệng nói tiếp, đã bị xác con sứa trong suốt mà Minh thúc ném qua đập trúng: "Phui, phui, tên béo, câm miệng đi, khinh núi chớ khinh nước, lúc này ngàn vạn lần đừng nói lời phạm húy, đừng có hại chết mọi người." Ta phi, lão già mê tín, Bàn Tử vừa định mở miệng, nhưng nhìn tình hình trước mắt, thần tình phức tạp, lại nuốt trở về.

Đúng như Minh thúc nói, đi tàu trên biển tối kỵ nhất nhắc đến những từ phạm húy như 'lật, đổ, chìm', phong kiến cũng được huyền học cũng được.

Đây đều là quy tắc mà người đi biển mấy trăm năm qua truyền lại, cũng giống như quy tắc Mạc Kim Hiệu Úy mà Bàn Tử tuân thủ khi đổ đấu vậy.

Thấy Bàn Tử bị mình nói cho không nói nên lời, Minh thúc vừa định khoe khoang kinh nghiệm đi tàu trong quá khứ của mình, đột nhiên bè gỗ rung lắc mạnh.

Minh thúc chỉ cảm thấy dưới chân đột nhiên không vững, đứng không yên, ngã mạnh xuống bè gỗ, lập tức phát ra một tiếng kêu đau đớn.

Bạch Khiết và Bàn Tử đang ở tư thế nửa ngồi xổm, ngược lại không chịu ảnh hưởng gì lớn, chỉ là thân hình có chút nghiêng ngả.

Còn chưa đợi Bàn Tử mở miệng, đột nhiên sắc mặt đại biến, chỉ thấy sợi dây thừng quấn trên tay hắn căng ra, bè gỗ lao nhanh về phía trước.

Cổ Sai ở phía sau bè gỗ thấy 'thuyền độc mộc' đi nhanh, trong lòng khẽ động, hai tay đẩy vào bè gỗ, chân dùng sức đạp mạnh.

Chỉ thấy bè gỗ như được gắn thêm động cơ đẩy, lao đi với tốc độ kinh người, Sở Viễn cảm ứng được bè gỗ tăng tốc.

Càng là hỏa lực toàn khai, sức mạnh huyết mạch gia trì đến mức tối đa, tranh thủ một hơi xuyên qua dải bão tố San Hô Loa Toàn. "Oanh!" Theo bè gỗ đi sâu vào dải bão tố, sóng biển hai bên cũng càng lúc càng lớn, dưới sức mạnh của thiên nhiên, bè gỗ cũng bắt đầu lắc lư dữ dội trái phải.

Phảng phất như khoảnh khắc tiếp theo sẽ bị lật úp, Cổ Sai ở phía

sau nhìn mà trong lòng rất lo lắng, cho đến khi ánh mắt thay đổi.

Chỉ thấy xương sống lưng của Cổ Sai đột nhiên xảy ra biến đổi vị trí, đốt xương sống lớn thế mà lại nhô lên cao hai ba centimet.

Giờ khắc này, Cổ Sai cảm nhận được trong cơ thể đột nhiên dâng lên một luồng sức mạnh bàng bạc, khiến cậu ta nảy sinh ảo giác như mình có thể nâng cả cái đỉnh. "A!" Nghe tiếng gầm của Cổ Sai, Minh thúc xoay người nhìn lại, bị sự thay đổi này của Cổ Sai dọa cho ngã ngồi phịch xuống bè gỗ.

Chỉ vào Cổ Sai đang có dị trạng, môi Minh thúc run rẩy, lại không nói nên lời nào, chỉ có thể ngây ngốc nhìn Cổ Sai. "Minh thúc, mau lại giúp một tay, tôi sắp không đè nổi nữa rồi!" Ngay khi Minh thúc đang thất thần, Bàn Tử ở mũi bè đột nhiên nghiến răng, lớn tiếng kêu gọi.

Hóa ra, ngay khi Cổ Sai toàn lực tăng tốc, do tốc độ quá nhanh, Sở Viễn nhất thời không theo kịp, trực tiếp khiến bè gỗ bị chúi mũi xuống.

Lúc này Minh thúc mới phát hiện, vị trí đuôi thuyền đã vểnh lên cao, đồng thời cũng không thấy bóng dáng Cổ Sai đâu, không cho phép lão nghĩ nhiều.

Trực tiếp nhảy vọt lên cao, vồ mạnh về phía đầu bè gỗ. "Bịch!" Minh thúc cũng liều mạng, nén đau đớn trên người, dưới lực đạo lớn này, bè gỗ rốt cuộc cũng khôi phục ổn định.

Ngay khi Minh thúc liều mạng xoa nắn cơ thể, muốn giảm bớt đau đớn, đột nhiên sắc mặt đại biến, hét lớn với Bàn Tử và Bạch Khiết: "Tên béo, không xong rồi, các người nhìn kìa, có thuyền!" Nghe thấy tiếng này, Bàn Tử còn tưởng mình bị ảo thính, vùng biển San Hô Loa Toàn này chẳng phải chỉ có mỗi một chiếc thuyền của bọn họ sao?

Đâu ra còn có thuyền khác đi trong vùng biển này, không phải

Minh thúc lão già này nhìn thấy ảo ảnh đấy chứ. "Ui da, vãi chưởng, có thuyền thật, tôi không hoa mắt chứ!" Bàn Tử dụi đi dụi lại mắt mình, thậm chí còn tự véo mình một cái để xác nhận xem mình có phải đang ở trong ảo cảnh hay không.

Cảm nhận cơn đau ở đùi, Bàn Tử lập tức nhe răng trợn mắt, đau thật, xem ra, mình không phải ảo giác, thật sự có thuyền.

Chương 265

Nghĩ đến đây, Bàn Tử lập tức giật giật sợi dây thừng trên tay, dùng để nhắc nhở Sở Viễn, đây là tín hiệu hắn đã ước định với Sở Viễn từ trước.

Sau khi phát xong tín hiệu cho Sở Viễn, Bàn Tử lúc này mới quan sát kỹ chiếc thuyền cổ trước mắt, cái nhìn này trực tiếp khiến hắn kinh hãi!

Chỉ thấy thân thuyền này thế mà lại được chế tạo bằng Kiến Mộc, kết cấu thân thuyền bảo tồn khá hoàn chỉnh, đáy thuyền nông và ngắn, hình bầu dục.

Tạo hình quái dị này lập tức khiến biểu cảm Bàn Tử thay đổi, hắn lớn lên ở bờ biển, từ nhỏ đã nghe qua truyền thuyết về thuyền ma.

Loại thuyền có tạo hình này, rõ ràng là thuyền ma chuẩn bị cho người chết, dùng để hiến tế, cũng là một trong những vật bồi táng của người đi biển.

Cả buổi trời, chiếc thuyền cổ này lại là một món minh khí, khiến Bàn Tử rất bất ngờ, nhất thời chưa đoán ra lai lịch. "Bùm!" Sở Viễn sau khi nhận được tín hiệu của Bàn Tử, lập tức dừng tiến lên, cởi bỏ dây thừng trên người, nhanh chóng bơi lên mặt nước, xem xét tình hình. "Tiểu Ca, có thuyền, ở bên kia!" Thấy Sở Viễn trồi lên mặt nước, mắt Bàn Tử lập tức sáng rực, chỉ vào vị trí chiếc thuyền cổ, lớn tiếng gọi Sở Viễn.

Nhìn chiếc thuyền cổ cách đó không xa, trong lòng Sở Viễn khẽ động, ra hiệu tay với Bàn Tử xong, lặn một hơi thật sâu, bơi về phía thuyền cổ.

Đến gần rồi, Sở Viễn mới vỡ lẽ, chiếc thuyền này rất có khả năng

là một trong những vật bồi táng được cất giữ bên trong đỉnh Thông Thiên Kiến Mộc lúc trước.

Chắc chắn là khi lao ra khỏi mặt nước, tùy theo sóng gió không biết trôi dạt về đâu, nay lại do nhân duyên tế hội, lại trôi đến bên cạnh nhóm Sở Viễn.

Sở Viễn không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ, đúng là chuyện lạ năm nào cũng có, năm nay đặc biệt nhiều!

Nghĩ đến đây, Sở Viễn lập tức lặn xuống dưới mặt nước, lúc này mới nhìn rõ, hóa ra đáy chiếc thuyền cổ này là do cốt giáp của một con rùa khổng lồ chế thành.

Ngay khi Sở Viễn đang kinh nghi bất định, đột nhiên phát hiện dưới đáy mai rùa lại dính một sinh vật khổng lồ, phảng phất như hòa làm một thể với mai rùa. "Vãi chưởng, Đại Ủng Sa!" Dù Sở Viễn khi đổ đấu đã gặp đủ loại sự kiện ly kỳ, cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc suýt nhảy dựng lên.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Sở Viễn, con Đại Ủng Sa vốn bất động đột nhiên mở mắt, nhân tính hóa nhìn Sở Viễn. "Cái này... cái này là đến báo ân!" Sở Viễn mắt chữ O mồm chữ A nhìn Đại Ủng Sa, hồi đó có thể giúp nó giải thoát cũng là chuyện ngoài ý muốn, không ngờ nó lại chạy đến báo ân.

Con Đại Ủng Sa không mời mà đến lập tức phá vỡ nhận thức của Sở Viễn về sinh vật có trí tuệ đại dương, phải biết Đại Ủng Sa là sinh vật khát máu.

Không ngờ sau khi bị nhốt nhiều năm, thế mà lại trực tiếp thay đổi tập tính khát máu của nó, thậm chí, Sở Viễn còn nhìn ra thiện ý trong mắt đối phương.

Nhìn Đại Ủng Sa ôn thuận, trong lòng Sở Viễn hạ quyết định, ánh

mắt trở nên kiên định, vội vàng bơi về phía bè gỗ.

Thông qua quan sát vừa rồi, chiếc thuyền cổ này kích thước sánh ngang một chiếc xuồng cứu sinh, chứa năm sáu người là đủ, nhưng thắng ở chỗ an toàn ổn định.

Đến bên bè gỗ, Sở Viễn gọi Cổ Sai một tiếng, sau đó không hề giữ lại kể lại tình huống vừa quan sát được cho mọi người nghe một lần.

Mọi người nghe Đại Ủng Sa báo ân, lập tức cảm thấy kinh kỳ, chỉ có Minh thúc trong lòng có cố kỵ, lão biết rõ loại sinh vật Đại Ủng Sa này hung tàn thế nào.

Lão trong lòng không muốn lên thuyền, nhưng nhìn bè gỗ dưới chân rung lắc dữ dội, đây dù sao cũng là thuyền độc mộc ghép lại mà thành.

Muốn bình an vô sự vượt qua dải bão tố của San Hô Loa Toàn thì chẳng có cơ hội nào, nếu gặp sóng lớn, thuyền nhất định sẽ lật.

Thuyền cổ tuy có nhân tố bất ổn là Đại Ủng Sa, nhưng lão vẫn tin tưởng năng lực của Sở Viễn, vị này dù sao cũng là chủ nhân từng bác sát giao long.

Cho dù tính tình Đại Ủng Sa bộc phát muốn tạo phản, với năng lực của Sở Viễn, muốn trấn áp Đại Ủng Sa vẫn là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nghĩ đến đây Minh thúc không chút do dự, dẫn đầu mở miệng nguyện ý lên thuyền cổ cốt rùa, những người khác nghe Minh thúc nói vậy, tự nhiên cũng đồng ý.

Dưới sự giúp đỡ của Sở Viễn và Cổ Sai, mọi người lần lượt rời khỏi bè gỗ, leo lên thuyền cổ cốt rùa, chỉ có Sở Viễn một mình ở lại dưới đáy biển.

Một mặt là để đề phòng Đại Ủng Sa nổi điên, mặt khác cũng là để

đảm bảo thuyền cổ cốt rùa ổn định, tránh cho thuyền bị lật.

Cứ như vậy, trong tình huống Đại Ủng Sa quen thuộc sông nước, thuyền cổ cốt rùa như được gắn động cơ, nhanh chóng xuyên qua dải bão tố.

Nhìn xoáy nước và đá ngầm không ngừng xuất hiện dưới nước bên cạnh, Sở Viễn vội vàng đưa tay bám chặt thuyền rùa khổng lồ, trong lòng không khỏi thầm thấy may mắn.

Nếu chỉ dựa vào bản thân và Cổ Sai, mọi người ngồi trên bè gỗ Kiến Mộc tuyệt đối không có khả năng xuyên qua xoáy nước dưới dải bão tố.

Nửa giờ sau, nhóm người với thần tình thấp thỏm bất an, bình an vô sự xuyên qua dải biên giới của vùng biển San Hô Loa Toàn.

Trở lại phạm vi vùng biển bình thường, chuyến đi Nam Hải Quy Khư cuối cùng cũng kết thúc, mọi người cửu tử nhất sinh, cuối cùng tuyệt xứ phùng sinh!

Nhìn trăng sáng lấp lánh trên đỉnh đầu, mọi người dưới ánh sao rực rỡ, sau khi nhìn nhau một cái, lập tức mừng đến phát khóc.

Bàn Tử và Minh thúc càng là ôm chầm lấy nhau, bọn họ tin rằng đại nạn không chết tất có hậu phúc, nghĩ đến đây, không khỏi thi nhau cười lớn sảng khoái.

Thuyền cốt rùa khổng lồ sau khi rời khỏi San Hô Loa Toàn, Đại Ủng Sa dưới đáy thuyền thấy sứ mệnh của mình đã hoàn thành, liền lập tức tách khỏi đáy thuyền.

Chỉ thấy nó duỗi tứ chi, hướng về phía Sở Viễn phát ra một tiếng gầm rú, sau đó liền đầu cũng không ngoảnh lại bơi về phía vùng biển San Hô Loa Toàn.

Sở Viễn học theo tiếng kêu của nó, dưới đáy biển lợi dụng kỹ

năng siêu cấp khẩu kỹ mà hệ thống thưởng, thử mô phỏng tiếng kêu của Đại Ủng Sa.

Nghe thấy âm thanh Sở Viễn phát ra, rất rõ ràng Đại Ủng Sa càng thêm hưng phấn, còn quay đầu nhìn Sở Viễn thêm mấy lần, lúc này mới bơi xa.

Cho đến khi nó cuối cùng biến mất trong sâu thẳm đại dương mênh mông, trở về nơi thuộc về nó, vùng biển San Hô Loa Toàn thần kỳ.

Nhìn Đại Ủng Sa rời đi, Sở Viễn trong lòng rất cảm khái, vùng biển Nam Hải Quy Khư này không khí mười phần, rất thích hợp cho sinh vật tu dưỡng.

Chỉ dựa vào sinh khí của minh châu trong nước, đã có thể khiến sinh vật dưới đáy biển sớm sinh linh tuệ, con Đại Ủng Sa này cũng không biết đã du đãng bao nhiêu năm.

Hấp thu vô số tinh hoa minh châu và sinh khí long mạch đáy biển, thế mới có linh tuệ cao như vậy, bất ngờ cứu vớt mọi người.

Sau khi cáo biệt Đại Ủng Sa, Sở Viễn lúc này mới trở lại mặt biển, men theo mép thuyền cổ cốt giáp rùa khổng lồ, tay chân cùng sử dụng leo lên thuyền.

Hắn vừa lên thuyền, liền nghe thấy một tiếng kinh hô của Bàn Tử, Sở Viễn lập tức nhìn theo tiếng gọi.

Hóa ra, ngay khi mấy người trên thuyền đang chìm đắm trong sự hưng phấn thoát chết trong gang tấc, Bàn Tử mắt sắc đột nhiên nhìn thấy vật bồi táng trong khoang thuyền. "Minh thúc, chúng ta đúng là đại nạn không chết tất có hậu phúc, mau nhìn kìa, đó là bảo bối gì?" Bàn Tử đẩy Minh thúc một cái, chỉ vào một món vật bồi táng dưới đáy khoang thuyền, vẻ mặt hưng phấn hỏi.

Sở Viễn nhìn một cái, là san hô đỏ bản địa Nam Hải, khối lượng không nhỏ, gặp được người yêu thích sưu tầm cũng bán được giá tốt.

Có điều, chiếc thuyền này lại là một món đồ sưu tầm rất tuyệt, buồm thuyền làm bằng da cá voi cổ, dây thừng buồm thuyền được tết bằng gân giao long.

Thân thuyền sử dụng Kiến Mộc - một trong tam đại thần mộc trong truyền thuyết để chế tạo, đáy thuyền càng là xương cốt một loài sinh vật rùa khổng lồ hiếm thấy.

Chỉ dựa vào mấy cái mánh lới này, tìm một buổi đấu giá vận hành một chút, không có mười mấy "tiểu mục tiêu" (tỷ), đều không mua nổi bảo bối hiếm thấy như vậy.

Sở Viễn cũng không thiếu tiền, hắn đã nghĩ kỹ, chiếc thuyền cổ này nhất định phải sưu tầm, sau này dùng để làm trấn quán chi bảo cho bảo tàng tư nhân.

Lúc này, Đa Linh trên thuyền dưới sự chăm sóc của Bạch Khiết vẫn hôn mê bất tỉnh, Cổ Sai vẻ mặt lo lắng canh giữ bên cạnh Đa Linh.

Bàn Tử và Minh thúc ngược lại bộ dạng tinh thần phấn chấn, tụ tập ở vị trí đuôi thuyền, nghiên cứu cây san hô đỏ cao bằng nửa người.

Bạch Khiết thì vẫn luôn loay hoay với thiết bị định vị của mình, xem ra là muốn liên lạc với tổ chương trình, để đối phương sắp xếp đội cứu viện đến cứu.

Sở Viễn trong lòng cũng có chút thấp thỏm, cái hắn nghĩ là một chiếc thuyền cổ như vậy, làm sao mình mới có thể lái đến đảo San Hô Miếu. "Ù ù!" "Tiểu Ca, cậu mau nhìn xem, động tĩnh gì vậy?" Ngay khi Sở Viễn đang suy tư làm sao lợi dụng chiếc thuyền cổ này, đột

nhiên bên tai truyền đến một tiếng kinh hô của Bàn Tử, định thần nhìn lại, ơ?

Chỉ thấy dưới ánh trăng sáng tỏ, thế mà ở cách thuyền cổ không xa phát hiện một bầy rùa biển khổng lồ, thành đàn kết đội bơi lội trong biển.

Chương 266

"Sở lão đệ, chúng ta được cứu rồi, thật là Tổ Mẫu nương nương phù hộ a, thế mà lại cho chúng ta gặp được 'Quá Long Binh', điềm báo đại cát a!" Thấy Minh thúc vẻ mặt hưng phấn chỉ vào bầy rùa phía trước, trong lòng Sở Viễn khẽ động, cái gọi là 'Quá Long Binh' ở Nam Hải, hắn có nghe nói qua.

Đây là một loại kỳ quan hiếm thấy trên biển, chính là gặp được cá voi hoặc rùa biển tập kết thành đàn, nổi lên mặt nước tạo thành cảnh tượng hùng vĩ.

Người đi biển nhìn thấy kỳ quan này, thường đi theo những 'Hải Long Binh' này, dễ dàng thu hoạch lượng lớn cá biển, cho rằng là điềm đại cát.

Kỳ thực theo Sở Viễn thấy, là Quy Khư ở vùng biển San Hô Loa Toàn xảy ra kịch biến, không khí bị tổn hại, dẫn đến thủy tộc dưới đáy biển di cư thành đàn. "Tu... tu!" Đột nhiên, một tiếng còi tàu du dương vang lượng, ẩn ẩn ước ước vang lên bên tai mọi người, trải qua mấy tiếng đồng hồ xóc nảy.

Mọi người một độ cho rằng là lao lực quá độ, nảy sinh ảo giác, chỉ có Minh thúc mạnh mẽ đứng lên, tiếng tàu này lão quen thuộc nhất. "Sở lão đệ, tên béo, mau nhìn kìa, chỗ đó có một mảng ánh đèn chập chờn, có phải tàu luân không!" Minh thúc bám vào mạn thuyền, nheo mắt nhìn vùng biển tối tăm phía trước bên trái, giơ cao hai tay, phát ra từng tiếng kinh hô.

Sở Viễn nhìn theo hướng ngón tay Minh thúc, trên mặt biển tối tăm không bờ bến, điểm điểm ánh sao đang từ từ di chuyển.

Nhìn đường nét giống một chiếc tàu luân, nghĩ đến đây, Sở Viễn

lập tức mở thiên phú Dạ Nhãn, lập tức, ánh sáng phía xa nhìn rõ mồn một.

Thình lình là một chiếc tàu chở hàng viễn dương cỡ lớn, chở đầy hàng hóa, trên đại dương mênh mông khoác lên mình một dải ánh sao, chậm rãi di chuyển. "Bạch tiểu thư, súng tín hiệu!" Những người khác trên thuyền cổ hiển nhiên cũng bị động tĩnh của Minh thúc làm kinh động, thi nhau dựa vào mạn thuyền, không ngừng nhìn về phía mặt biển trong đêm tối.

Nghe Sở Viễn nói vậy, Bạch Khiết lập tức phản ứng lại, lấy súng tín hiệu bên hông ra, lắp đạn tín hiệu, chĩa lên không trung. "Pằng!" Trong màn đêm tĩnh mịch này, một viên đạn tín hiệu màu đỏ đột nhiên xé toạc màn đêm, rít gào bắn lên bán không, phát ra tiếng nổ lớn.

Trong nháy mắt, bầu trời như bị xé toạc một đường, ánh sáng đỏ rực nở rộ, chiếu rọi vùng biển xung quanh rõ mồn một.

Ánh sáng đỏ chói mắt này, trong bóng tối đặc biệt nổi bật, nó xuyên qua từng lớp màn đêm, vượt qua biển cả mênh mông. "Tu... tu!" Dường như nhận ra ánh sáng đạn tín hiệu, chiếc tàu chở hàng phương xa lập tức đáp lại một tiếng còi tàu du dương hồn hậu.

Khi tiếng còi tàu rõ ràng truyền vào tai mọi người, giống như một cú búa tạ, lập tức, phá vỡ sự yên tĩnh trên thuyền cổ.

Minh thúc nghe thấy âm thanh tiên là sững sờ, lập tức trừng lớn mắt, nhìn chằm chằm phía xa, vung tay cao hét lớn phát tiết cảm xúc tuyệt vọng mấy ngày nay. "Tốt quá rồi, cuối cùng cũng được cứu rồi, tôi đã nói mà, có thể gặp được 'Hải Long Binh' trên biển tuyệt đối là điềm đại cát a!" Nhìn bầy rùa biển hạo hạo đãng đãng phía trước thuyền cổ, Minh thúc đầy mặt tự đắc cười nói, lần này, quả thật đa tạ Tổ Mẫu phù hộ.

Nghĩ đến đây, Minh thúc hận không thể lập tức trở về đảo San Hô

Miếu, thành kính thắp cho Tổ Mẫu nương nương một nén nhang!

Đây là một chiếc tàu hàng quốc tế đang hướng về Hồng Kông, thuyền trưởng là người Hồng Kông, trùng hợp thay lại từng nghe qua đại danh của Lôi Hiển Minh.

Điều này khiến Minh Thúc sướng rơn, cả người hận không thể vểnh đuôi lên tận trời, trưng ra cái bộ dạng 'ông đây rất ngầu' nhìn chỉ muốn đấm.

Bàn Tử nhìn cái bản mặt đó của Minh Thúc thì ngứa mắt, cứ cách dăm ba bữa lại chạy sang cà khịa, chửi thẳng mặt Minh Thúc, ồn ào náo nhiệt vô cùng.

Điều khó giải quyết nhất là trên tàu không có bác sĩ, không giúp được gì nhiều cho bệnh tình của Đa Linh, chỉ có thể để cô ấy nghỉ ngơi thật tốt.

Kể từ khi lên tàu hàng, Cổ Sai trở nên trầm mặc ít nói, trên mặt tràn đầy vẻ bi thương, lúc nào cũng túc trực bên cạnh Đa Linh.

Nhìn Cổ Sai hai mắt đỏ hoe, Sở Viễn cũng không còn cách nào khác, loại Hàng đầu thuật Nam Dương này không giống với cổ độc thông thường.

Lúc ở trên thuyền cổ, hắn đã lén nhỏ máu Thanh Long vào miệng Đa Linh, nhưng vẫn không thể hoàn toàn loại bỏ được độc tố.

Vỗ vỗ vai Cổ Sai, Sở Viễn khẽ an ủi: "Cổ Sai huynh đệ, cậu yên tâm, tôi nhất định sẽ chữa khỏi cho Đa Linh!" Nghe Sở Viễn nói vậy, Cổ Sai vội vàng đứng dậy, vẻ mặt đầy cảm kích nhìn hắn, cuối cùng đỏ hoe mắt khẽ gật đầu.

Bạch Khiết thấy Cổ Sai thần tình sa sút và Đa Linh hôn mê bất tỉnh thì không đành lòng, bèn chủ động nhận nhiệm vụ chăm sóc Đa Linh.

Xét thấy cùng là phụ nữ, Bạch Khiết chăm sóc Đa Linh cũng tiện hơn, Sở Viễn liền để Minh Thúc và thuyền trưởng sắp xếp cho hai người một phòng.

Sau đó, Sở Viễn vung tay, trực tiếp bỏ tiền nhờ thuyền trưởng đóng gói vận chuyển chiếc thuyền cổ gỗ kiến trên mặt biển về tứ hợp viện ở thủ đô.

Nhìn phí vận chuyển lên tới bảy con số, thuyền trưởng lập tức kích động, vung tay nhận ngay ủy thác riêng này của Sở Viễn.

Sắp xếp xong xuôi mọi việc, khoảng ba ngày sau tàu hàng sẽ đến đảo San Hô Miếu để tiếp tế, đám người Sở Viễn đến lúc đó cũng sẽ xuống tàu.

Sở Viễn nhớ rõ những bà đồng trên đảo San Hô Miếu có nghiên cứu khá sâu về Hàng đầu thuật Nam Dương, biết đâu có thể giải độc.

Thuyền trưởng đồng hương của Minh Thúc vô cùng nhiệt tình, sắp xếp đầu bếp làm một bữa tiệc lớn kiểu Hồng Kông thết đãi cả nhóm để tẩy trần.

Rượu qua ba tuần, mọi người ăn uống no say, lần lượt trở về khoang thuyền nghỉ ngơi, cuối cùng cũng có được một đêm yên ổn.

Trở về phòng, ánh mắt đang say lờ đờ của Bàn Tử lập tức trở nên tỉnh táo, ở cái hoàn cảnh lạ lẫm này bắt buộc phải cẩn thận.

Nhóm bọn họ mang trong người bảo vật vô giá, lỡ như bị người ta biết được hoặc phát hiện ra cái gì, khó bảo đảm sẽ không có kẻ động tâm tư xấu xa. "Yên tâm đi, Minh Thúc không có cái gan tiết lộ chuyện bảo vật đâu, ông ta rất rõ thân thủ của tôi và cậu!" Nhìn ra sự lo lắng của Bàn Tử, Sở Viễn vỗ vai hắn, cười nhạt nói. "Tôi không phải không tin Minh Thúc, nhưng phòng người chi tâm bất khả vô, tay thuyền trưởng này cũng quá nhiệt tình, cứ như người quen lâu năm

ấy." Bàn Tử tháo ba lô trên người xuống, nhét vào gầm giường, thần tình hơi thả lỏng nói.

Con người chết vì tiền, chim chết vì mồi, đó là chuyện bình thường.

Loại chuyện này Bàn Tử lăn lộn trong nghề đổ đấu bao nhiêu năm đã gặp quá nhiều, phần lớn những kẻ đó cỏ mọc trên mộ xanh um rồi. "Tiểu Ca, lấy cái Tần Vương Chiếu Cốt Kính ra cho tôi rửa mắt cái nào, có thật sự huyền bí như Trần Giáo sư nói không?" Bàn Tử chỉ mới nhìn qua loa chiếc gương, giờ đã thoát khỏi nguy hiểm nên tò mò, dù sao cũng là văn vật cấp quốc bảo.

Liếc Bàn Tử một cái, Sở Viễn tượng trưng lấy từ trong ba lô ra một vật, chính là bảo vật mà Tôn Giáo sư nhớ thương không quên - Tần Vương Chiếu Cốt Kính. "Đây là cái đứng đầu trong Tần Vương Bát Kính sao?

Phẩm tướng cũng bình thường thôi nhỉ!" Nhìn chiếc gương đồng tạo hình cổ phác, cảm giác đầu tiên của Bàn Tử là có chút thất vọng, cảm thấy bảo vật này không xứng với uy danh của nó.

Hơn nữa, ngay khi Sở Viễn lấy Tần Vương Chiếu Cốt Kính ra, hai người trong phòng đều cảm nhận rõ ràng một luồng khí âm hàn.

Bàn Tử có mười mấy năm kinh nghiệm đổ đấu nên cực kỳ mẫn cảm với âm khí, âm khí trong chiếc gương này nhiều đến mức bình sinh hiếm thấy.

Cái Tần Vương Chiếu Cốt Kính này sợ không phải là pháp khí trấn thi tà ác gì chứ?

Nghĩ đến đây, Bàn Tử vội vàng lùi lại hai bước, thần tình căng thẳng.

Sở Viễn không chú ý đến vẻ mặt của Bàn Tử, cúi đầu đánh giá

chiếc gương trong tay.

Chiếc gương cổ này toàn thân không thấy chút ánh kim nào, mặt gương lại càng bị mài mòn nghiêm trọng.

Hơn nữa trên thân gương khắc chi chít những ký hiệu, liên miên bất tuyệt đầu đuôi nối liền, nhìn giống một loại quẻ tượng cổ xưa hơn. "Tiểu Ca, cậu cẩn thận chút, đừng để nó 'điểm danh' đấy!" Bàn Tử thấy Sở Viễn định lật xem mặt gương, vội vàng lớn tiếng nhắc nhở, thứ này nhìn tà môn lắm. "Ha ha, Bàn gia, cái này cậu không hiểu rồi, luận về đồ thanh đồng phải xem thời Hạ, Thương, Chu.

Đặc điểm đồ thanh đồng thời đó khá đơn nhất.

Trên đồ thanh đồng đúc ra thường sẽ không khắc hoa văn, mà đồ thời Thương tạo hình cổ phác hùng vĩ, thích khắc hình hoa điểu trùng ngư.

Chỉ có nhà Chu nhiệt tình nghiên cứu Tiên Thiên Bát Quái, mới khắc những cổ triện liên quan đến bát quái lên đồ thanh đồng, chính là những thứ này." Sở Viễn chỉ vào triện văn xung quanh gương, tính trước kỹ càng giải thích cho Bàn Tử.

Chiếc gương này rõ ràng là đồ thanh đồng thời Tây Chu.

Chương 267

Nó căn bản không phải là Tần Vương Chiếu Cốt Kính trong miệng Tôn Giáo sư.

Lão già này tâm tư đúng là thâm trầm.

Cân nhắc bảo kính trong tay, Sở Viễn thuộc nằm lòng cốt truyện nên biết rõ, chiếc gương này chính là quy khư cổ kính có thể tìm ra Địa Tiên Thôn của Phong thị nhất tộc!

Đừng nhìn Tôn Giáo sư nói chuyện đường hoàng, nào là giải quyết thi tiên ở Địa Tiên Thôn, phòng ngừa đối phương họa loạn nhân gian, tất cả đều là nói láo.

Theo Sở Viễn thấy, rõ ràng Tôn Giáo sư cũng vì cái tâm tư trường sinh bất lão nên mới phí hết tâm cơ tìm kiếm Địa Tiên Thôn. "Cái gì?

Đây là bảo vật thời Tây Chu?

Không phải nói là do Tần Thủy Hoàng ra lệnh chế tạo sao?" Nghe không phải là Tần Vương Chiếu Cốt Kính, biểu cảm Bàn Tử kinh nghi bất định, suy tư một chút liền ghé sát lại quan sát kỹ bảo bối này.

Quả nhiên, sau khi quan sát kỹ, hai mặt gương đều chủ yếu là cổ triện văn, chi chít, hiện lên thế kết trận. "Ủa, đây là cái gì?" Ánh mắt Bàn Tử đột nhiên bị hấp dẫn bởi hình nhân ngư bốn chân ở góc biên chiếc gương.

Phù văn trang trí này tạo hình đơn giản nhưng lại cực kỳ truyền thần.

Tổng cảm thấy dường như đã gặp loại phù văn tương tự ở đâu đó, mãi đến khi vô tình liếc nhìn Sở Viễn một cái, hắn mới vỗ mạnh vào đùi.

Thứ này có chút tương tự với một cái Long Phù hắn từng thấy trong phòng chứa bảo vật ở tứ hợp viện của Sở Viễn, dường như ẩn chứa bí mật gì đó. "Tiểu Ca, cậu nhìn cái đồ trang sức hình người cá này xem, cái chất cảm niên đại này, kiểu dáng kích thước này, rất giống cái Long Phù trong thư phòng của cậu đấy." Bàn Tử sờ sờ văn sức hình cá, vẻ mặt đầy nghi hoặc, cảm giác quen thuộc này khiến hắn trong tiềm thức biết được sự trân quý của thứ này.

Sở Viễn nhìn gương thanh đồng cổ phác, không trả lời ngay câu hỏi của Bàn Tử, trong mắt lại lóe lên một tia dị sắc.

Chiếc gương này là Quy Khư Quái Kính do Hận Thiên Bộ dùng bí pháp rèn đúc, dùng lửa rồng trong biển để đúc, thi triển bí pháp phong ấn sinh khí trong biển.

Trên Quy Khư Quái Kính có khảm bốn chiếc quái phù, lần lượt là Long Phù, Nhân Phù, Quỷ Phù và Ngư Phù, tạo thành 'Tứ phù nhất kính'.

Đây là vật mà Hận Thiên Bộ năm xưa hiến cho Chu Mục Vương để tiến hành chiếu đuốc diễn quẻ, lợi dụng sinh khí biển phong ấn trong gương để thôi diễn quẻ tượng.

Quả thực ảo diệu vô cùng, những triện văn chi chít bên trên chính là Thập Lục Tự Toàn Thiên Quái Số trong truyền thuyết, vô cùng thâm ảo.

Trong đó bao hàm vô số cơ số, có thể thôi diễn ra đủ loại tổ hợp quẻ tượng, chỉ tiếc là với nửa cuốn "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật" mà Sở Viễn đang nắm giữ hiện tại thì không cách nào giải mã được.

Thập Lục Tự Toàn Thiên Quái Số này e rằng chỉ có nửa cuốn sách đã bị Trương Tam Gia hủy đi kia mới có thể giải mã.

Nghĩ đến đây, trong đầu Sở Viễn đột nhiên lóe lên một tia linh quang, nhớ tới mười sáu chiếc ngọc hoàn lấy được từ trong tay Hiến Vương trước đó.

Có lẽ, lợi dụng những ngọc hoàn này, kết hợp lại mới có thể giải mã quẻ tượng trên Quy Khư cổ kính. "Bàn gia, đây chính là cơ hội phát tài hiếm có đấy, chiếc gương này có thể mở ra một ngôi cổ mộ!" "Cái gì?

Có kèo thơm rồi!" *** Sau ba ngày hành trình, tàu hàng quốc tế cuối cùng cũng đến cảng tiếp tế đảo San Hô Miếu.

Nhóm Sở Viễn cáo từ thuyền trưởng.

Từ sau khi nhận ủy thác riêng của Sở Viễn, thuyền trưởng đối đãi bọn họ cực kỳ nhiệt tình, còn vỗ ngực đảm bảo sẽ vận chuyển thuyền cổ về đại lục an toàn.

Có Minh Thúc bảo lãnh, Sở Viễn cũng không lo đối phương sẽ nuốt trọn con thuyền cổ này, dù sao chiếc tàu hàng này cũng có doanh nghiệp Hồng Kông chống lưng.

Không có người biết xem hàng thì tự nhiên cũng không nhìn ra giá trị thực sự của thuyền cổ, nhưng Sở Viễn vẫn nhờ Minh Thúc sắp xếp người trông chừng.

Tuy Minh Thúc hiện tại đã sa cơ lỡ vận nhưng mạng lưới quan hệ vẫn còn, chút chuyện nhỏ này gọi một cuộc điện thoại là xong, lão nhận lời ngay.

Sở Viễn hiện tại là kim chủ lớn của lão, nhất là số nam châu và nhân ngư hiếm có trên tay hắn, lão còn đang đợi chia phần đây.

Thấy thái độ Minh Thúc tốt như vậy, Sở Viễn cũng không phải người keo kiệt, đưa ngay cho lão một ngàn vạn tệ, để lão về Hồng Kông chuộc con trai trước.

Sự trượng nghĩa của Sở Viễn khiến Minh Thúc rất cảm động.

Sau khi xuống tàu, lão lập tức ra sân bay trên đảo, bay thẳng về Hồng Kông.

Lên đảo San Hô Miếu, Sở Viễn cũng không đến khách sạn tìm Đại Kim Nha và Trần Giáo sư ngay mà bắt xe đưa Đa Linh đến bệnh viện.

Đồng thời, hắn bảo Bàn Tử liên hệ ngay với Bài Vũ, Đa Linh lần này trúng Hàng đầu thuật, cần phải nhờ bà đồng dưới trướng Bài Vũ giúp đỡ.

Mười phút sau, cả nhóm đến một bệnh viện tư nhân sang trọng.

Dưới sức mạnh của đồng tiền, bệnh viện lập tức sắp xếp một phòng bệnh cao cấp.

Tuy nhiên, sau khi nhiều bác sĩ xem qua tình trạng của Đa Linh đều lắc đầu bó tay, kiến nghị người nhà sớm lo hậu sự.

Cổ Sai tức giận suýt nữa thì động thủ với họ, đám bác sĩ này cuối cùng phải rời khỏi phòng bệnh trong tiếng chửi mắng om sòm của Bàn Tử.

Nếu không nể mặt tiền bạc của Sở Viễn, e rằng bệnh viện này đã gọi bảo vệ đuổi cả nhóm ra ngoài rồi.

Tiễn đám bác sĩ mặt mày khó coi đi, Sở Viễn lắc đầu thở dài, xem ra vẫn phải tìm người trong nghề mới được.

Bạch Khiết biết Cổ Sai sốt ruột, nhẹ nhàng an ủi cậu ta.

Đối với sự ân cần của Bạch Khiết, Sở Viễn cũng không nói nhiều, hắn biết đối phương chắc chắn là đã nhắm trúng năng lực dưới nước siêu phàm của Cổ Sai.

Đây chính là tồn tại sánh ngang với "Quỷ Tiêu" của ba đại gia tộc Tam Giang Thủy Nguyên, cho dù là sức chiến đấu dưới nước của

Bạch Khiết cũng không bằng Cổ Sai.

Nếu Cổ Sai gia nhập nhà họ Dịch thì chắc chắn là trợ thủ đắc lực, Sở Viễn tuy sông nước cũng giỏi nhưng tiếc là không chiêu mộ được.

Bạch Khiết dùng ánh mắt u oán nhìn hắn, Sở Viễn chọn cách lờ đi.

Với thân giá của anh em bọn hắn hiện tại, gia nhập gia tộc gì đó đúng là chuyện đùa.

Trước đó ở Nam Hải Quy Khư, Bạch Khiết cũng từng lén tìm Sở Viễn, bị hắn từ chối thẳng thừng.

Giờ là thời đại nào rồi, cái kiểu thế lực gia tộc đó đã sớm không còn thích hợp với xã hội ngày nay, muốn mời hắn xuống "Kim thang" (mộ dưới nước) thì phải thêm tiền và chia chác sòng phẳng.

Bạch Khiết nghe Sở Viễn hét giá trên trời thì im bặt, vừa tức vừa giận cái thói đòi tiền gắt gao của hắn.

Nói đến đây, Sở Viễn lại nhớ đến câu cửa miệng của Bàn Tử: Đổ đấu không cầu tài, chẳng lẽ cầu cái mặt mâm của cậu à! "Sở gia, ái chà chà, cuối cùng cũng mong được các cậu về rồi.

Thời gian qua tôi lo đến mất ăn mất ngủ!" Đột nhiên, cửa phòng bệnh mở ra, chỉ thấy Đại Kim Nha ăn mặc thời thượng, tay phe phẩy quạt xếp, mang theo vẻ mặt như sắp khóc chạy vào.

Đại Kim Nha thấy Sở Viễn bình an vô sự thì lập tức kích động, lao đến ôm chầm lấy hắn.

Vị này chính là kim chủ lớn đấy.

Trên đường tới đây hắn đã nghe Bàn Tử kể rồi, chỉ riêng nam châu to bằng trứng gà mà cả nhóm vớt được đã gần một trăm viên.

Đây là mối làm ăn lớn, chưa kể đến nhân ngư giá trị liên thành trong tay Sở Viễn, tuyệt đối là bảo bối có thể gây chấn động cả giới

cổ ngoạn.

Thấy mọi người an toàn hắn mới yên tâm.

Thời gian qua bị mất liên lạc khiến Đại Kim Nha rất lo lắng, nhất là Trần Giáo sư mấy ngày liền ăn không ngon ngủ không yên, phải chạy vạy rất nhiều cửa mới tìm được hai đội cứu hộ ra biển cứu người.

Chưa đợi cứu hộ tìm thấy tin tức gì thì Trần Giáo sư lại nhận được tin nhóm Sở Viễn đã vào bệnh viện trên đảo.

Chương 268

"Tiểu Sở, không sao chứ?

Aiz, mấy hôm trước trên đảo phát hiện vùng biển San Hô Xoắn Ốc có biến động lớn, tôi lo muốn chết." Trần Giáo sư vẻ mặt đầy lo lắng đi theo sau Đại Kim Nha, nhìn thấy Sở Viễn thì dây thần kinh căng thẳng mới giãn ra đôi chút.

Bàn Tử nghe vậy châm chọc: "Trần Giáo sư, lần này về được gặp lại ông đã là vạn hạnh rồi.

Sau này có chuyện cửu tử nhất sinh kiểu này đừng tìm chúng tôi nữa." Nghe vậy, Trần Giáo sư cũng tự biết mình đuối lý, trên mặt thoáng qua vẻ xấu hổ, khẽ nói: "Vạn hạnh, vạn hạnh, các cậu lần này không sao là tốt rồi." Trần Giáo sư dù sao cũng là thầy mình, Sở Viễn đỡ ông ngồi xuống, đạm nhiên nói: "Chúng tôi thì không có gì đáng ngại, chỉ có cô bé đi cùng thuyền bị trúng độc hôn mê bất tỉnh, đến giờ vẫn chưa tỉnh lại." Nhìn theo hướng mắt Sở Viễn, Trần Giáo sư mới chú ý đến cô gái nhỏ sắc mặt trắng bệch nằm trên giường bệnh. "Bác sĩ nói trong cơ thể Đa Linh phát hiện một loại độc tố kỳ lạ, độc tính cực mạnh và tốc độ lan truyền rất nhanh.

Hiện tại bệnh viện không có thuốc điều trị đặc hiệu, e rằng cả thế giới cũng khó tìm được.

Họ cho rằng Đa Linh gần như không còn hy vọng gì nữa." Sở Viễn nhìn Đa Linh, trong mắt đầy vẻ bi thương, giọng khàn khàn giải thích với Trần Giáo sư. "Haizz, tôi có quen vài vị giáo sư y học tay nghề cao siêu, biết đâu có thể nghiên cứu ra thuốc giải loại độc này!" Trần Giáo sư dường như nghĩ ra điều gì, do dự một hồi rồi nói.

Cô bé này dù sao cũng bị thương khi tham gia hoạt động tìm bảo

vật.

Nhìn Đa Linh chìm trong đau đớn, Trần Giáo sư không đành lòng, mày nhíu chặt muốn giúp đỡ. "Yên tâm đi, tôi nhất định sẽ dốc toàn lực chữa khỏi cho cô ấy.

Lần này tìm lại được Tần Vương Chiếu Cốt Kính cũng là nhờ phúc của cha cô ấy." Sở Viễn nói với giọng điệu trầm trọng, đây là chuyện hắn đã hứa với Nguyễn Hắc, bản thân phải làm được.

Cổ Sai bên giường bệnh, sắc mặt vốn u ám, nghe Sở Viễn nói vậy thì sáng bừng lên, môi hơi run rẩy.

Chỉ thấy cậu ta ngẩng đầu, vẻ mặt đầy cảm kích nhìn Sở Viễn, há miệng muốn nói lại thôi. "Sở đại ca, cảm ơn anh!" Một lúc sau Cổ Sai mới khẽ nói cảm ơn, giọng nghẹn ngào như có gì đó chặn ở cổ họng. "Yên tâm đi Cổ Sai tiểu huynh đệ, em gái Đa Linh chúng tôi chắc chắn sẽ cứu!" Bàn Tử thấy cậu ta đau lòng thì vỗ vai, vẻ mặt nghiêm túc lớn tiếng nói.

Sở Viễn nhìn về phía Bài Vũ và bà đồng đang chậm rãi đi tới phía sau mọi người, nói nhỏ với Bài Vũ: "Bài lão đại, trước đó tôi phát hiện trên cánh tay Đa Linh có một hình vẽ bí ẩn, giờ nó đã di chuyển đến cổ rồi!" Bài Vũ đối với việc Sở Viễn có thể bình an rời khỏi San Hô Xoắn Ốc thì trong lòng bội phục sát đất, có thể xưng là đệ nhất nhân cổ kim.

Xem ra tin đồn không sai, Sở Viễn quả thật có thủ đoạn đặc biệt có thể tự do ra vào San Hô Xoắn Ốc.

Nếu mình mà nắm được... thì phát tài to rồi.

Vùng biển đó ngàn năm nay không ai dám đến, bên trong chắc chắn có vô số đồ 'thanh đầu' (đồ cổ vớt dưới nước), tùy tiện vớt cũng giàu.

Đừng nói là cái đảo San Hô Miếu nhỏ bé, cho dù xưng bá cả Đông Nam Á thì Bài Vũ hẳn cũng có thực lực và nội hàm đó!

Thấy Bài Vũ ngẩn người, Sở Viễn nhíu mày, dường như nhìn thấu tâm tư đối phương, dùng ánh mắt sắc bén liếc một cái.

Cảm nhận được sát khí trong mắt Sở Viễn, Bài Vũ sợ đến mức run người, vội giả vờ lau mồ hôi, không dám nhìn thẳng, quá đáng sợ.

Xua đi những ý nghĩ không thực tế, Bài Vũ đến gần giường bệnh, lập tức sắc mặt đại biến, kinh hô: "Thi đầu hàng?" Qua lời giới thiệu chi tiết của Bài Vũ, mọi người mới biết cái gọi là 'Thi đầu hàng' này là một trong mười đại tà thuật của vùng Nam Dương.

Đây là một loại hàng thuật vô cùng ác độc, còn gọi là Thi du hàng (bùa ngải dầu xác chết).

Hàng đầu sư tìm một loại khối u trong thi thể, thực chất là một loại kết sỏi kỳ lạ trong cơ thể người.

Thường thì người chết đi sỏi trong người khó bảo quản mà không bị phân hủy, nhưng có những tên Hàng đầu sư tà ác dùng thủ đoạn nhất định để giữ cho sỏi trong thi thể không bị hỏng, lấy ra luyện hóa làm dược dẫn.

Một khi dính phải loại 'Thi đầu hàng' hiếm gặp này, độc tố sẽ lan nhanh, cho dù Đại La Kim Tiên giáng thế cũng khó mà cứu vãn.

Mọi người nghe lai lịch của 'Thi đầu hàng' không khỏi hít một hơi khí lạnh, thủ đoạn này quả thật không thẹn với danh xưng mười đại tà thuật.

Cổ Sai nghe xong mặt cắt không còn giọt máu, ánh mắt ảm đạm nhìn Đa Linh hôn mê bất tỉnh.

Cậu rất rõ sự khủng khiếp của Hàng đầu thuật, huống chi lại là loại ác độc thế này.

Nghĩ đến chị sắp rời xa mình, nước mắt cậu tuôn rơi như suối. "Bài lão đại, đảo San Hô Miếu này có Hàng đầu sư hay bà đồng cao tay nào không?

Biết đâu thông hiểu loại độc này, xin hãy giới thiệu!" Sở Viễn nhìn chằm chằm Bài Vũ.

Là trùm đồ cổ vớt biển ở đây, hắn tin Bài Vũ có mối quan hệ này.

Đối diện với ánh mắt của Sở Viễn, Bài Vũ theo bản năng gật đầu.

Hắn làm ăn ở đây quanh năm, gặp đủ loại minh đao ám tiễn nên có đường dây riêng.

Nghĩ vậy, hắn lấy điện thoại ra ngoài gọi, vài phút sau đưa cho Sở Viễn một địa chỉ.

Nhận địa chỉ, Sở Viễn vội bảo Đại Kim Nha sắp xếp người đưa Đa Linh đến đó, biết đâu còn một tia hy vọng.

Cứ thế, dưới sự mở đường của tiền bạc, bệnh viện tư nhân xuất động một xe cứu thương, dưới sự hộ tống của nhóm Sở Viễn đi đến bờ biển.

Đây là một vùng bờ biển hoang vắng, sóng biển vỗ mạnh vào đá ngầm, một căn nhà lầu ba tầng cô độc đứng sừng sững bên mép bãi cát.

Xe cứu thương dừng lại, Sở Viễn xuống trước, nhìn căn nhà trước mắt cảm thấy nó lạc lõng với cảnh tượng hoang vu này. "Tiểu Ca, đây là chỗ quái nào vậy, hoàn cảnh này sao khiến tôi thấy âm sâm thế nào ấy?" Bàn Tử đánh giá xung quanh, nhất là căn nhà lầu biệt lập, trong đầu hiện lên mấy hình ảnh phim kinh dị. "À, chủ yếu là vị Hàng đầu sư này danh tiếng vang xa, không muốn bị quấy rầy nên mới ở nơi hẻo lánh thế này!" Bài Vũ nhìn biểu cảm khoa trương của Bàn Tử, đầu đầy vạch đen giải thích, hắn thật sự sợ tên béo này mạo

phạm đại sư.

Lúc này, hai y tá đã đẩy Đa Linh đến trước cửa nhà, Bài Vũ thấy vậy chủ động lên gõ cửa. "Cốc cốc!" "Két!" Cửa lớn mở ra, một ông lão nhỏ thắp da đen, ăn mặc đơn giản, tóc tai rối bù xuất hiện.

Người này chỉ liếc qua Đa Linh trên giường bệnh, sắc mặt hơi đổi, không hỏi gì cả, mở rộng cửa vẫy tay cho người vào. "Ân Ba đại sư, làm phiền rồi!" Bài Vũ hiểu tính nết Hàng đầu sư, lại thêm hai người hợp tác lâu dài nên đối với thỉnh cầu của Bài Vũ, Hàng đầu sư khẽ gật đầu.

Sau đó lão chỉ huy mọi người đẩy Đa Linh vào một căn phòng phụ ở tầng một.

Phòng bài trí quái dị, đủ loại đạo cụ kỳ lạ vứt lung tung dưới đất, trong phòng có mùi thảo dược nhàn nhạt.

Thi thoảng có vài con côn trùng lạ bay ra khiến Bàn Tử giật mình theo phản xạ muốn rút xẻng công binh.

Không ngờ vồ hụt, hắn mới nhớ ra đồ nghề để hết trên xe Đại Kim Nha, vẻ mặt lập tức có chút xấu hổ.

Hàng đầu sư coi như không thấy phản ứng của Bàn Tử, tự mình bố trí quanh giường bệnh Đa Linh, thắp lên từng cây nến sáp trắng.

Sau đó, trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, lão dùng nến trắng đang cháy quơ qua quơ lại trên người Đa Linh.

Lửa nến đi đến đâu, chỉ thấy trên da Đa Linh lại rỉ ra mấy giọt dầu mỡ trắng bệch! "Đây là thi du!" Nhìn lớp dầu trắng bệch, Sở Viễn biến sắc thốt lên.

Thi đầu hàng này quả nhiên khủng khiếp, xem ra đã coi thường nó rồi.

Thấy Bàn Tử, Đại Kim Nha nhìn mình đầy nghi hoặc, Sở Viễn giải thích nhỏ: "Thi du là chất dầu mỡ tràn ra khi thi thể phân hủy cao độ, hình thành trong môi trường đặc biệt và không thường thấy.

Loại thi du này chứa lượng lớn vi khuẩn, nếu thêm vào một số thảo dược kịch độc sẽ dễ dàng hình thành một loại kỳ độc." Kỳ độc?

Nghe đến đây, mọi người không khỏi nhìn về phía Đa Linh, chẳng phải chính là độc tố cô bé đang trúng sao?

Chương 269

Nhớ lại phương pháp chế tạo kỳ độc mà Sở Viễn vừa nói, ai nấy đều lạnh lòng, đám Hàng đầu sư Nam Dương này thật sự đáng sợ.

Quan sát ông lão nhỏ thó đang giải độc cho Đa Linh, mọi người không khỏi nuốt nước bọt, nhìn Hàng đầu sư dung mạo xấu xí với vẻ kính sợ.

Lão nhân đang giải độc thấy Sở Viễn có kiến thức như vậy, lại còn hiểu về luyện chế Hàng đầu thuật, không khỏi nhìn hắn thêm vài lần.

Khoảng mười phút sau, cây nến trắng trên tay Hàng đầu sư cháy hết, trên người Đa Linh đã phủ đầy dầu mỡ.

Hàng đầu sư vẩy vẩy sáp nến trên tay, sau đó vẻ mặt âm trầm đi ra khỏi phòng, dặn mọi người ra ngoài nói chuyện. "Ân Ba đại sư, cô bé thế nào rồi?

Còn cứu được không?" Bài Vũ nhìn sắc mặt không tốt của Hàng đầu sư, trong lòng đoán được kết quả nhưng vẫn muốn xác nhận lại.

Hàng đầu sư khẽ lắc đầu, giọng khàn khàn nói từng chữ: "Cô bé này hết cứu rồi, Thi hàng nó trúng quá ác độc.

Loại tà thuật này lão đầu tử ta cũng chưa gặp quá vài lần, lợi hại a!" Nói xong, Hàng đầu sư đánh giá đám người Sở Viễn, chậm rãi nói: "Cô bé hẳn là vô tình tiếp xúc với Thi đầu hàng, loại độc này một khi chạm vào máu tươi sẽ bị kích hoạt, độc tố sẽ bám vào người.

Cái áo bảo y Phỉ Thúy kia đúng là kỳ bảo, có thể tạm thời giữ mạng cho nó, nhưng độc tố không trừ, cuối cùng khó tránh khỏi cái chết." Bàn Tử nghe vậy thì cuống lên, vội vàng tiến lên hỏi dồn: "Đại

sư, vậy làm sao mới trừ được độc tố này?" Hàng đầu sư trầm ngâm một lát, thấy Bài Vũ gật đầu mới từ tốn nói: "Có một loại thuốc có thể trị, một loại thảo dược hiếm thấy có thể giải loại độc tố này, nó tên là Tam Chu Mộc!" "Tam Chu Mộc?" Sở Viễn cũng nhíu mày, hiển nhiên chưa từng nghe qua loại thảo dược này, xem ra phải tìm chuyên gia liên quan tư vấn.

Nhưng với bệnh tình hiện tại của Đa Linh, cho dù có áo Phỉ Thúy che chở e rằng cũng không chịu nổi đi xa.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn đột nhiên hỏi Hàng đầu sư: "Đa Linh trúng độc, sinh khí trên người bị tán đi.

Nếu dùng nội đan ngàn năm làm dược dẫn, liệu có thể giúp cô ấy tục mệnh, áp chế loại độc tố này không!" Hàng đầu sư nghe Sở Viễn nói vậy thì cả người kích động, lao nhanh đến trước mặt Sở Viễn, vẻ mặt nhiệt thiết nói: "Cậu thế mà lại có nội đan ngàn năm?

Mau lấy ra cho tôi xem, đây chính là dược dẫn tốt nhất, có thể áp chế loại độc tố này." Lúc này, thần tình lão đầu kích động, cả người run rẩy không tự chủ được, ánh mắt rực lửa nhìn chằm chằm Sở Viễn.

Thực sự là nội đan ngàn năm quá hiếm, luôn là bảo vật 'khả ngộ bất khả cầu' trong truyền thuyết của bọn họ.

Ai cũng biết Đạo gia có thuyết nội đan, ngoại đan, nhất là nội đan được tu luyện nhờ hấp thụ linh khí trời đất và tinh hoa nhật nguyệt.

Sở Viễn thám hiểm suốt chặng đường này, chỉ có ở Bình Sơn là từng thu được hai viên nội đan, có phải cấp bậc ngàn năm hay không còn chưa biết.

Nhưng ở vùng đất Nam Hải Quy Khư, hắn thực sự lấy được một viên đan châu từ thủ lĩnh Giao nhân (người cá).

Giao nhân này sống quanh năm ở Quy Khư, hấp thụ không khí trong đó tu luyện thành đan.

Dù không đến một ngàn năm nhưng đan được nuôi dưỡng bằng không khí Quy Khư chắc chắn là cao cấp.

Nghĩ vậy, Sở Viễn lấy nội đan thủ lĩnh Giao nhân từ ba lô hệ thống ra, đặt trong lòng bàn tay cho mọi người xem. "Quả nhiên là nội đan ngàn năm, truyền thuyết đều là thật!" Cảm nhận sinh khí thuần túy mà bàng bạc từ nội đan trong tay Sở Viễn, ông lão Hàng đầu sư kích động múa tay múa chân, suýt nữa thì nhảy cẫng lên.

Ông lão cẩn thận từng li từng tí nhận lấy nội đan, sau đó dẫn Sở Viễn vào một căn phòng sạch sẽ gọn gàng để luyện thuốc.

Sở Viễn không yên tâm để lão cầm nội đan Giao nhân đi một mình, dù sao cũng liên quan đến tính mạng Đa Linh, hắn phải giám sát lão già này mọi lúc.

Chỉ thấy lão đầu lấy ra một bộ dụng cụ, thành thạo giã nát nội đan, quay lưng về phía Sở Viễn, miệng lẩm bẩm tự ngữ.

Hai tay đặt trước ngực kết thành thủ thế phức tạp, thế mà lại dẫn dụ được sinh khí bàng bạc của nội đan ra, lưu giữ trong một chiếc lư đồng to bằng cái đấu.

Sau đó, lão lần lượt bỏ các loại dược liệu quý hiếm vào lư đồng theo thứ tự đặc biệt, dùng lửa lớn thiêu đốt luyện chế.

Sở Viễn không chớp mắt nhìn chằm chằm đối phương, không ngờ ở nơi hẻo lánh như đảo San Hô Miếu này lại còn có phương pháp luyện đan của Đạo gia.

Xem ra vị Hàng đầu sư Nam Dương lừng danh này có một thân Hàng đầu thuật cao minh chắc chắn không tách rời quan hệ với bí pháp Đạo gia.

Sở Viễn chợt nhớ đến chủ nhân ngôi mộ nấm trước đây cũng là cao nhân Đạo gia, chẳng lẽ là truyền thừa của người đó?

Liên quan đến bí mật của đối phương, Sở Viễn tự nhiên sẽ không chủ động hỏi, mục đích hắn đến đây là để chữa trị kỳ độc cho Đa Linh.

Chỉ cần đối phương luyện thành thuốc viên, áp chế được độc tố trong người Đa Linh là được, còn những chuyện khác hắn hiện tại vô tâm quan chú.

Trong lúc Hàng đầu sư luyện thuốc, nhóm Bàn Tử đứng ngoài hành lang, thần tình lo lắng, đi đi lại lại không yên.

Chừng hơn một tiếng sau, trong phòng đột nhiên truyền đến tiếng động, chỉ nghe giọng nói kích động vạn phần của Hàng đầu sư: "Ha ha, cuối cùng ta cũng luyện thành Sinh Tức Đan rồi, không phải là giả, truyền thuyết đều là thật!" Nhìn viên đan dược xám xịt trong lòng bàn tay lão đầu, sắc mặt Sở Viễn quái dị, cái Sinh Tức Đan này nhìn cũng quá ẩu rồi.

Thực sự là xấu xí không tả nổi, Sở Viễn nhìn mãi không ra đây lại là thần dược có thể áp chế mười đại tà thuật Nam Dương.

Khẽ lắc đầu, Sở Viễn đi theo ông lão ra khỏi phòng.

Nghĩ cũng phải, đan dược đổi từ phần thưởng hệ thống đều là tinh phẩm, ít nhất về ngoại quan cũng vượt xa viên Sinh Tức Đan này.

Tiếc là hệ thống không có loại đan dược cao cấp tương tự để đổi.

Danh sách đổi hiện tại cũng chỉ có Bế Khí Hoàn, Diệu Tâm Hoàn và Bổ Khí Hoàn, tuy chỉ là thuốc viên nhưng cũng giống như đan dược trong truyền thuyết. "Đây là giải dược luyện từ nội đan Giao nhân đấy à?

Vãi, ông già này không phải là lừa đảo chứ, cái thứ xám xịt này là

cái quỷ gì?" Bàn Tử nhìn viên đan dược trên tay ông lão, suýt nữa phun nước bọt vào mặt Hàng đầu sư.

Cái này so với đan dược của Tiểu Ca còn kém xa.

Loại thuốc mã xấu thế này có ăn được không?

Không phải ăn vào lại sinh ra bệnh gì chứ?

Bàn Tử nghi hoặc nhìn đối phương. "Hừ, các người biết cái gì, đây là thần dược!" Thấy Bàn Tử không khách khí, mặt Hàng đầu sư thoáng hiện vẻ giận dữ, trong mắt lóe lên u quang, hai tay theo bản năng đặt lên hông.

Sở Viễn vội vàng kéo Bàn Tử lại.

Tên này to gan thật, đối mặt với Hàng đầu sư - cao thủ chơi tà thuật mà dám nói thế! "Đại sư, xin hãy mau chóng cho Đa Linh dùng thuốc!" Nghe Sở Viễn nói còn coi là khách khí, Hàng đầu sư mới hừ lạnh một tiếng, thu hồi đan dược, đi về phía giường bệnh của Đa Linh. "Đừng gây chuyện, lão già này có chút bản lĩnh thật đấy, tà thuật Nam Dương phòng bất thắng phòng, Bàn gia cậu bớt mồm một chút đi." Vỗ vai Bàn Tử, Sở Viễn gọi mọi người đi theo xem tình hình trị liệu, hy vọng cô ấy cát nhân thiên tướng. *** Nửa giờ sau, sau khi uống Sinh Tức Đan, hiệu quả xuất hiện ngay lập tức.

Đa Linh từ trạng thái thoi thóp đã khôi phục bình thường.

Ngoài việc vẫn hôn mê bất tỉnh ra, trên người không còn mùi tanh của độc tố, thậm chí còn tản mát ra một luồng khí tức của biển cả. "Ân Ba đại sư, cảm ơn ngài đã giúp đỡ!" Thấy chị gái hồi phục nhiều, Cổ Sai mặt đỏ bừng, không do dự quỳ rạp xuống trước mặt Hàng đầu sư để cảm tạ.

Ông lão này cũng không khách khí, thản nhiên nhận lời cảm ơn của Cổ Sai, liếc nhìn Sở Viễn một cái rồi cười khẽ: "Các người cũng

coi như may mắn.

Nếu không phải người thanh niên này có bảo vật như nội đan ngàn năm, cộng thêm thuật luyện đan của lão phu, e rằng cô bé này đã chết sớm rồi.

Nhưng mà cũng đừng vội mừng sớm, Sinh Tức Đan chỉ có thể tạm thời áp chế độc tố trong cơ thể nó thôi." Sở Viễn gật đầu, xem ra vẫn phải tìm được 'Tam Chu Mộc' mà Hàng đầu sư nói mới xong.

Ngặt nỗi hắn kiến thức nông cạn không biết loại thảo dược này.

Có lẽ có thể về hỏi Trần Hạt Tử, thân là cựu Tổng bả đầu của phái Tá Lĩnh, Trần Hạt Tử thiên văn địa lý, y lý quái tượng đều có am hiểu.

Cáo biệt Hàng đầu sư, Sở Viễn trả cho Bài Vũ một khoản phí.

Tuy Bài Vũ năm lần bảy lượt từ chối nhưng thấy thái độ Sở Viễn kiên quyết, cuối cùng đành nhận lấy và hứa sẽ chuyển giao cho Hàng đầu sư.

Chương 270

Sau đó dưới sự giúp đỡ của mọi người, Đa Linh được đưa về khách sạn nơi nhóm Sở Viễn ở.

Cổ Sai thì về nhà thu dọn hành lý của hai người.

Đối với việc sắp xếp cho Đa Linh sau này, Sở Viễn đã bàn với Bạch Khiết và Cổ Sai, quyết định vẫn là đưa Đa Linh về thủ đô tĩnh dưỡng.

Có thể nhờ Trần Giáo sư dùng quan hệ tìm một số chuyên gia đầu ngành thử xem có thể trị tận gốc loại kỳ độc này không.

Cổ Sai vô cùng cảm kích sự sắp xếp của Sở Viễn, nội đan ngàn năm là do hắn cung cấp, người duy nhất cứu được chị cậu cũng chỉ có Sở Viễn.

Đợi mọi người về đến khách sạn, an trí cho Đa Linh xong xuôi, Sở Viễn và Bàn Tử lập tức đến phòng Trần Hạt Tử.

Qua thời gian tĩnh dưỡng, Trần Hạt Tử trông có vẻ đẫy đà hơn, cả người nhìn ra dáng thế ngoại cao nhân vài phần. "Ha ha, chuyến này xem ra hai vị thu hoạch khá phong phú nhỉ, toàn thân đầy bảo khí, kẻ mù này ngửi thấy cũng cảm giác thư thái vài phần." Vừa bước vào, Trần Hạt Tử đã ngồi ngay ngắn trên sofa, nửa đùa nửa thật nói, hiển nhiên tâm trạng rất tốt. "Không hổ là Trần lão thần tiên, được ngài nói lời vàng ngọc, chuyến đi Nam Hải này tuy cửu tử nhất sinh nhưng cũng kiếm được chút đỉnh!" Bàn Tử vừa ngồi xuống sofa, tự rót cho mình một chén trà uống cạn, rồi đảo mắt nói có chút bảo lưu. "Kể đi xem nào, chuyến đi Nam Hải này đã xảy ra chuyện gì?" Nghe tiếng Sở Viễn chậm rãi ngồi xuống, Trần Hạt Tử đoán được hai người trong lòng có sự, cũng không dây dưa mà hỏi thẳng chuyện Nam Hải.

Suy tư một lát, Sở Viễn liền kể lại những chuyện đã trải qua trong chuyến đi Nam Hải cho Trần Hạt Tử nghe, bao gồm cả quá trình Đa Linh trúng độc.

Phải hơn nửa tiếng sau Sở Viễn mới kể xong hành trình, chỗ nào thiếu sót thì Bàn Tử bổ sung. "Chậc chậc, không ngờ nơi long mạch chấm dứt lại nằm dưới Hải Nhãn (mắt biển).

Các cậu sống sót trở ra cũng coi như là tạo hóa!" Nghe xong toàn bộ quá trình, Trần Hạt Tử cũng phải tán thán.

Giang sơn đại hữu tài nhân xuất, đám trẻ đổ đấu bây giờ liều thật.

Vào nơi tuyệt địa ngàn năm mà còn có thể bình an trở ra, quan trọng là dùng phương thức 'Bôn Nguyệt' ly kỳ để thoát chết.

Mạc Kim Hiệu Úy đời này mạnh thế sao?

Xem ra vị Mạc Kim Hiệu Úy này có kỳ ngộ khác a! "Tam Chu Mộc à, thứ này không dễ tìm đâu.

Thứ này còn gọi là Thổ Phục Linh, cây ba thân, cái có thể giải Thi hàng chắc chắn là giống biến dị trong đó." Trần Hạt Tử sờ cằm chìm vào hồi ức, cứ cảm thấy cái tên này hồi trẻ đã nghe ở đâu rồi, kỳ lạ thật.

Thổ Phục Linh là dược liệu đông y thường gặp, bình thường để được gọi là 'Tam Chu Mộc' thì ít nhất cũng phải là cây thuốc sống cả trăm năm.

Trong bối cảnh xã hội ngày nay rất khó tìm được loại dược liệu này, họa chăng chỉ có mấy thế gia đông y mới có sưu tầm. "Nhưng mà, cái Tam Chu Mộc này, lão phu hồi trẻ đúng là có nghe qua tin đồn liên quan!" "Cái gì?

Tiền bối nói thật chứ?" Bàn Tử kích động nhìn Trần Hạt Tử đang điềm nhiên như không, mắt sáng rực.

Sở Viễn trong lòng cũng ngạc nhiên, hắn còn đang nghĩ liệu Tôn Giáo sư có lấy tin tức về 'Tam Chu Mộc' để lừa mình đi đến vùng Ba Thục hay không.

Không ngờ lại biết được tin tức về thuốc này từ chỗ Trần Ngọc Lâu, đúng là thu hoạch ngoài ý muốn!

Đối mặt với hai kẻ đang tràn trề ham học hỏi, Trần Ngọc Lâu cười khẽ, từ từ kể lại những gì mình biết về Tam Chu Mộc.

Thời trẻ, Trần Ngọc Lâu làm Tổng bả đầu của phái Tá Lĩnh, lúc nhân số lực sĩ dưới trướng đông nhất lên tới năm vạn người.

Cho dù ở vùng Tương Tây quân phiệt đầy rẫy, Tá Lĩnh Lực Sĩ của Trần Ngọc Lâu cũng là thế lực đệ nhất uy áp Tương Tây.

Người của bảy mươi hai nghề ở Tương Tây đều tụ tập, lễ tết đều lên núi Bắc Cực bái bến, đó là đại bản doanh của Tá Lĩnh!

Có một năm vào mùa đông, phụ thân Trần Ngọc Lâu làm lễ mừng thọ, cả núi Bắc Cực náo nhiệt vô cùng, người lên núi tặng lễ nườm nượp không dứt.

Trong đó có người của Trương gia - một thế gia đông y ở Tương Tây, chuyên sưu tầm bảo dược luyện chế các loại đan hoàn y dụng, tiếng tăm rất tốt.

Sở dĩ người Trương gia khiến Trần Ngọc Lâu ấn tượng là vì đối phương nhờ hắn làm việc, cái giá đưa ra là bảo dược trị bách bệnh 'Tam Chu Mộc'!

Tiếc là hôm đó Trần Ngọc Lâu phải tiếp khách quá nhiều, mãi ba ngày sau mới nhớ ra việc này.

Khi hắn quay lại điều tra thì phát hiện người Trương gia dường như đã biến mất chỉ sau một đêm, thậm chí cả tổ trạch cũng bỏ, đi sạch sẽ gọn gàng.

Tuy chuyện này khiến người ta thấy kỳ lạ nhưng Trần Ngọc Lâu lúc đó cũng chỉ thấy tiếc, không điều tra sâu thêm.

Đánh mất bảo dược trị bách bệnh còn làm Trần Ngọc Lâu thất vọng một thời gian, trong lòng oán trách người Trương gia làm việc không đàng hoàng.

Nhưng những chuyện đó với ông ta mà nói đều là tiền trần vãng sự, sớm đã thành mây khói thoảng qua, nếu không phải hôm nay Sở Viễn nhắc đến loại thuốc này thì Trần Ngọc Lâu e rằng đã sớm quên mất Tam Chu Mộc.

Tin tức này khiến hai người Sở Viễn kích động một hồi.

Tuy nhiên sau khi bình tĩnh lại, hai người nhìn nhau.

Sở Viễn chưa quên vụ tin tình báo không đáng tin cậy của Trần Hạt Tử ở mộ nấm trước kia, suýt nữa thì không thoát ra khỏi cái xác Nhục Đậu Khấu khổng lồ.

Nhưng nghĩ đến hiện tại không còn manh mối nào khác, Đa Linh lại đang hôn mê, Sở Viễn vẫn quyết định sớm sắp xếp hành trình đi Tương Tây dò la, biết đâu tìm được Tam Chu Mộc cứu Đa Linh.

Dù sao trong nguyên tác, cả nhóm cuối cùng cũng không tìm được bảo dược, Đa Linh cũng chết vì bị kỳ độc hành hạ.

Sau khi có tin về Tam Chu Mộc, hai người quyết định báo cho Cổ Sai trước, bèn dẫn Trần Ngọc Lâu đến phòng Đa Linh tĩnh dưỡng.

Vừa hay Bạch Khiết và Cổ Sai đều đang ở trong phòng chăm sóc Đa Linh.

Khi Sở Viễn báo đã tra được tin về Tam Chu Mộc, Bạch Khiết nhìn Sở Viễn đầy nghi hoặc, có lẽ không ngờ hắn lại tra ra tin tức nhanh như vậy.

Cô đã nhờ bạn bè dò la trong giới thảo dược, phản hồi nhận được đều là chưa từng nghe nói về giống Thổ Phục Linh biến dị.

Cô lại có thêm vài phần nhận thức về mạng lưới quan hệ sau lưng Sở Viễn, nghĩ đến kế hoạch trong lòng, mắt cô sáng lên vài phần.

Cổ Sai là người kích động nhất, biết Tam Chu Mộc có thật, cả người cậu phấn chấn, hận không thể đi tìm thuốc ngay bây giờ.

Cuối cùng dưới sự an ủi của Sở Viễn, Cổ Sai mới bình tĩnh lại, vẻ mặt nhiệt thiết nhìn Sở Viễn, xem ra muốn cùng xuất phát.

Ngay khi Sở Viễn định mở lời, Bạch Khiết bên cạnh đột nhiên cười duyên, nói: "Cổ Sai tiểu huynh đệ, bệnh tình của Đa Linh khá nghiêm trọng, Sở đại ca của cậu phụ trách tìm Tam Chu Mộc, chị sẽ đưa cậu đi tìm một bảo bối khác." "Hả, còn bảo bối gì nữa?" Cổ Sai kinh ngạc nhìn Bạch Khiết, không ngờ ngoài Tam Chu Mộc ra còn có thứ khác cứu được chị. "Xích Đan Châu!" "Cái gì?

Xích Đan Châu?

Cô nương, cô thật sự biết tung tích Xích Đan Châu?" Trần Ngọc Lâu nghe thấy cái tên Bạch Khiết vừa thốt ra thì bật dậy, mặt đầy vẻ nghi ngờ hỏi. "Ách, Tiểu Ca, họ nói Xích Đan Châu là cái quỷ gì vậy?" Bàn Tử kéo Sở Viễn một cái, hạ thấp giọng hỏi.

Hắn cũng coi là lão thủ trong nghề cổ ngoạn mà lần đầu nghe thấy tên này. "Ây da, Bàn gia ngài không biết sao.

Truyền thuyết nói Xích Đan Châu có công hiệu nghịch thiên giúp người ta thoát thai hoán cốt, trị được mọi loại bệnh nan y." Đại Kim Nha vỗ mạnh quạt xếp xuống mặt bàn, lớn tiếng kinh hô. "Gì cơ?

Gì cơ?

Ông cứ giật đùng đùng lên thế.

Chương 271

Hạt châu gì mà thần kỳ vậy, chém gió à!" Nhìn bộ dạng hô to gọi nhỏ của Đại Kim Nha, Bàn Tử buông lời 'cà khịa'.

Có hạt châu thật thì người ta dùng mất rồi chứ đâu còn lưu đến bây giờ!

Sở Viễn nhìn biểu cảm của Trần Ngọc Lâu, không giống giả bộ, xem ra hạt châu này quả thực tồn thế, nhưng Bạch Khiết có tung tích của nó sao?

Theo Sở Viễn biết, Xích Đan Châu cùng với Mộc Trần Châu, Tị Trần Châu hợp xưng là Tam Đại Thần Châu.

Bàn Sơn Đạo Nhân tìm Mộc Trần Châu cả đời, phải nhờ sự giúp đỡ của Sở Viễn mới tìm lại được.

Còn hai hạt châu kia hắn cũng chỉ biết qua tin đồn.

Bạch Khiết có bản lĩnh "hạ Kim thang" (đổ đấu dưới nước) gia truyền, chẳng lẽ hạt châu này nằm trong ngôi mộ dưới nước nào đó?

Thấy mọi người trong phòng đều nhìn mình chằm chằm - à, trừ Trần Ngọc Lâu ra - Bạch Khiết trong lòng vẫn có chút căng thẳng.

Suy tư hồi lâu, cô mới chậm rãi giải thích: "Thực ra tên thật của tôi không phải Bạch Khiết, tôi tên là Dịch Táp, truyền nhân của Dịch gia thuộc Tam Giang Thủy Nguyên, tổ tông bao đời phụ trách hạ Kim thang.

Chuyến đi Nam Hải Quy Khư lần này cũng là muốn tìm lại bảo vật thất truyền trong tộc.

Đã lừa dối mọi người, ở đây tôi xin lỗi." Nói xong, Bạch Khiết - à không, Dịch Táp đứng dậy, cúi đầu xin lỗi mọi người, sau đó tiếp tục:

"Xích Đan Châu có hiệu quả trị bệnh nan y, cũng có thể giúp thoát thai hoán cốt, là tế phẩm thượng giai.

Hồi nhỏ tôi từng tham gia nghi thức Kim thang của tộc nhân một lần, từng thấy qua viên Xích Đan Châu này, to bằng quả trứng gà, thông thể đỏ rực." Trần Ngọc Lâu kiến thức rộng rãi, nghe Dịch Táp nói vậy thì khẽ gật đầu, chỉ là không biết Xích Đan Châu làm sao lại rơi vào tay người Dịch gia.

Quả thực đáng ngờ, theo ông biết thì Xích Đan Châu lẽ ra phải được cất giữ trong Tam Thần Sơn trong truyền thuyết.

Cũng không biết đã xảy ra chuyện gì mà lại lưu lạc dân gian, cuối cùng bị ba đại gia tộc Tam Giang Thủy Nguyên lấy được, rơi vào tay Dịch gia.

Thấy Dịch Táp nói chắc chắn như vậy, Sở Viễn cũng biết đối phương không thể lấy danh tiếng Dịch gia Tam Giang Thủy Nguyên của mình ra đùa. "Bạch tiểu thư...

à Dịch tiểu thư, cô xem thế này đi.

Đã mục đích giống nhau đều là cứu Đa Linh giải trừ độc tố, chi bằng đội ngũ chúng ta chia làm hai.

Tôi và Bàn Tử đi Tương Tây tìm Tam Chu Mộc, cô đưa Cổ Sai đi hạ Kim thang.

Bất kể kết quả thế nào, trong vòng một tháng tập hợp tại thủ đô.

Đây là địa chỉ của tôi!" Nói xong, Sở Viễn viết địa chỉ lên giấy đưa cho Dịch Táp.

Không phải Sở Viễn nghi ngờ Dịch Táp không lấy được Xích Đan Châu, chỉ là độc tố Thi hàng phi thường, hơn nữa Xích Đan Châu chỉ là truyền thuyết.

Từ lời Dịch Táp cũng thấy cô chỉ nhìn thấy vật tương tự hồi nhỏ, chưa chắc đã là Xích Đan Châu thật.

Ngược lại tin về Tam Chu Mộc, Sở Viễn tin tưởng với sự hiểu biết của mình về Trần Ngọc Lâu, ông ta tuyệt đối không lừa mình chuyện này.

Dịch Táp biết Sở Viễn còn nghi ngờ lời mình, cũng không giải thích nhiều, lặng lẽ nhận tờ giấy. "Cổ Sai tiểu huynh đệ, một khi xuống Kim thang, nhất định phải nghe lời Dịch tiểu thư, nhớ kỹ, phàm sự không được sính năng!" Nhìn Cổ Sai do dự, Sở Viễn vỗ vai cậu nói nhỏ.

Cổ Sai dù sao cũng không hiểu quy củ đổ đấu, để cậu ta theo mình ngược lại chăm sóc không chu toàn dễ xảy ra thương hại.

Đi theo Dịch Táp thì khác, dưới nước là sân nhà của cô ấy.

Cổ Sai hít sâu một hơi, khẽ gật đầu với Sở Viễn, lặng lẽ đứng ra sau lưng Dịch Táp. "Đúng rồi, Sở tiểu ca, sau này xin hãy gọi tôi là Dịch Táp!" Dịch Táp khoanh tay, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Sở Viễn nói từng chữ. *** Dưới tác dụng của "sức mạnh đồng tiền" từ Sở Viễn, ngay chiều hôm đó Đại Kim Nha đã liên hệ một công ty máy bay tư nhân, sắp xếp bao trọn gói.

Thủ bút lớn này khiến Bàn Tử hận không thể ôm đùi Sở Viễn, tài đại khí thô, thậm chí Dịch Táp cũng kinh ngạc nhìn hắn.

Đều biết đổ đấu kiếm tiền, không ngờ lại kiếm tiền thế này, Sở Viễn mới bao nhiêu tuổi mà chi mấy triệu bao máy bay không chớp mắt.

Giờ khắc này, Dịch Táp cảm thấy mình có chút động lòng rồi, nghĩ xem có nên đổi nghề không xuống Kim thang nữa mà lên bờ đào mộ phát tài.

Nhưng nghĩ đến lượng kiến thức phong thủy bí thuật của Sở Viễn, Dịch Táp chỉ có thể cảm thán mình hồi nhỏ không học hành tử tế với cha chú.

Là truyền nhân đương đại của Dịch gia Lan Thương Giang, từ nhỏ cũng nghiên cứu Dịch Kinh Bát Quái nhưng ngặt nỗi suốt ngày ngâm mình dưới nước nên hoang phế.

Nhìn thấy bản lĩnh của Sở Viễn cả dưới nước lẫn trên bờ, Dịch Táp cảm thấy nhất định phải kéo hắn về phe mình.

Nghĩ đến đây, cô không kìm được sờ sờ ấn ký sau cổ.

Tổ nguyên Kim thang nổi tiếng hung hiểm, cô hiện tại vẫn chưa nắm chắc.

Cảm nhận được ánh mắt phức tạp Dịch Táp nhìn mình, Sở Viễn khẽ lắc đầu.

Đối với "Thủy Tiêu" (Water Whistle) của Tam Giang Thủy Nguyên, hắn không hứng thú lắm.

Theo hắn biết, sức mạnh từ cái gọi là tổ bài của ba đại gia tộc đó đều có tác dụng phụ cực lớn, không thể sử dụng quá độ.

Đừng nhìn Dịch Táp tuổi còn trẻ, ai mà ngờ nếu không tìm được Thủy Tinh thì cô ấy ước chừng chỉ sống được tối đa ba mươi năm.

Vì vậy hắn thực sự không có cảm tình với huyệt Kim thang dưới thủy mạch của Tam Giang Thủy Nguyên, ba đại gia tộc này mấy trăm năm đấu đá lẫn nhau.

Đối với loại thợ thủ công không thuần túy này, Sở Viễn luôn kính nhi viễn chi!

Suốt đường không nói chuyện, sau hơn năm tiếng bay, máy bay hạ cánh xuống sân bay thủ đô.

Về đến thủ đô, Sở Viễn và Bàn Tử không rời sân bay mà chuẩn bị đi Tương Tây tìm Tam Chu Mộc ngay, chỉ dặn dò Đại Kim Nha đưa Đa Linh đến bệnh viện tốt nhất thủ đô, đồng thời nhờ Trần Giáo sư tích cực tìm chuyên gia nghiên cứu độc tố.

Cổ Sai vẻ mặt không nỡ chia tay Sở Viễn và Bàn Tử, Dịch Táp đưa cậu chuyển máy bay bay thẳng đi Vân Nam.

Lúc đi, Sở Viễn nhắn cho Dịch Táp một tin, nhờ chăm sóc tốt Cổ Sai, nếu gặp khó khăn có thể liên hệ hắn.

Cuối cùng nhận được lời hứa của Sở Viễn, Dịch Táp cũng nhẹ nhõm vài phần, mỉm cười vẫy tay chào tạm biệt. "Ái chà, sao thế, không nỡ à, người ta đi xa rồi kìa!" Bàn Tử thấy Sở Viễn nhìn theo bóng lưng Dịch Táp, giọng âm dương quái khí trêu chọc. "Đừng có bần, tôi đang nghĩ chuyện Xích Đan Châu.

Mau đi thôi, máy bay sắp cất cánh rồi." Sở Viễn đen mặt nhìn Bàn Tử, sau đó đi về phía cửa lên máy bay.

Hắn vẫn có hứng thú với Xích Đan Châu trong truyền thuyết. "Tiểu Ca, đống nam châu cứ thế để Đại Kim Nha mang về à?

Lão có tìm được người mua hợp lý không đấy?" Lên máy bay, Bàn Tử nghĩ đến số nam châu bị Đại Kim Nha mang đi thì bắt đầu đứng ngồi không yên, lo không bán được giá tốt.

Mấy viên nam châu này thành sắc cực tốt, Đại Kim Nha nhìn xong rỏ dãi ròng ròng, còn vỗ ngực đảm bảo mình có kênh tiêu thụ tốt.

Xuất phát từ tình bạn với Đại Kim Nha, Bàn Tử cũng không nghĩ nhiều, để Sở Viễn đưa hết cho lão, giờ mới lo lắng. "Yên tâm đi, nghỉ ngơi cho khỏe, mai đến Tương Tây chúng ta còn khối việc phải làm.

Đại Kim Nha là người có năng lực, cứ chờ đếm tiền đi!" Sở Viễn nằm trên ghế sofa máy bay tư nhân, mắt khép hờ khoan ủi Bàn Tử

đang nôn nóng.

Bàn Tử ngẫm nghĩ cũng đúng, Đại Kim Nha lăn lộn ở Phan Gia Viên mười mấy năm, chỉ riêng tứ hợp viện đã kiếm được bảy tám cái, không có chút bản lĩnh thì sớm đã không sống nổi ở Phan Gia Viên chứ làm gì có cơ ngơi Kim gia như hiện tại.

Chương 272

Bàn Tử học theo dáng vẻ Sở Viễn nằm xuống, bắt đầu tưởng tượng sau khi có tiền thì nên mua tứ hợp viện ở đâu, đau đầu quá đi, nỗi phiền muộn của người giàu là đây sao! *** Tương Tây, châu tự trị của người Thổ Gia, huyện Phượng Hoàng, Trương Gia Thôn.

Một chiếc xe khách Iveco chậm rãi chạy trên con đường xi măng ở vùng quê, phá vỡ sự tĩnh lặng vốn có, cuốn lên từng trận bụi mù.

Nhìn cỏ dại mọc cao đến nửa người hai bên đường, Sở Viễn không khỏi nhíu mày, nhìn bản đồ trong điện thoại xác nhận lại.

Xe chạy thêm một lát thì đến cuối đường, hành khách trên xe lục tục xuống theo lời gọi của người dẫn đường.

Bàn Tử xốc lại ba lô, kéo Sở Viễn một cái, chỉ vào ngôi làng phế tích cách đó không xa, nói nhỏ: "Tiểu Ca, người mà Hoa Vinh tìm có đáng tin không đấy?

Hẻo lánh thế này, không phải định lừa chúng ta chứ!" Nhìn theo hướng tay Bàn Tử, một tấm biển nát in chữ 'Trương Gia Thôn' lung lay sắp đổ, đập vào mắt là cảnh tượng hoang vu.

Có thể thấy ngôi làng này đã bị bỏ hoang ít nhất mấy chục năm, nhà cửa hai bên đổ nát, đâu đâu cũng thấy dấu vết loang lổ của thời gian. "Bàn gia, đây chính là Trương Gia Thôn mà các ngài muốn tìm theo mô tả.

Tuy nhiên đoạn đường phía sau chỉ có thể đi bộ thôi!" Trong lúc Bàn Tử và Sở Viễn quan sát ngôi làng hoang, trên xe có ba bốn người nữa đi xuống.

Những người này mặc đồ gọn gàng, trên người đeo đầy dụng cụ.

Người vừa lên tiếng là thủ lĩnh của nhóm bốn người này, một thanh niên đầu đinh chừng hơn hai mươi tuổi, thân hình khôi ngô, ánh mắt cơ mẫn. "Trương huynh đệ, cái thôn nát này nhìn thế nào cũng không giống nơi có bảo dược!" Nhìn quanh một vòng, Bàn Tử đầy vẻ nghi hoặc.

Nơi này bằng phẳng, cho dù hắn không hiểu phong thủy cũng nhìn ra đây chỉ là một ngôi làng bình thường.

Phải biết rằng phàm là nơi có bảo dược thì đều là phong thủy bảo địa, được sinh khí phong thủy nuôi dưỡng mới thành bảo dược.

Thanh niên đầu đinh tên là Trương Vĩnh, được coi là họ hàng xa của Trương gia, cũng là đệ tử chính thức của phái Tá Lĩnh Lực Sĩ đời này, phụ trách thăm dò sơn mạch.

Lần này nhận thông báo của Hoa Vinh, cậu ta dẫn một tiểu đội phối hợp với Sở Viễn tìm kiếm bảo dược ở Trương Gia Thôn.

Nghe Bàn Tử hỏi vậy, Trương Vĩnh mới chậm rãi thu hồi ánh mắt, thản nhiên nói: "Nếu Trương Gia Thôn thực sự có bảo dược thì chắc chắn nằm trong Trương Gia Thôn thật sự, nơi này chỉ là trạm tiền tiêu bên ngoài thôi." Nói xong, không đợi Bàn Tử phản ứng, cậu ta xách dây thừng dưới đất lên, khoác vào người, đi đầu hướng về phía ngôi làng hoang phế. "Bàn gia, ngại quá, sếp chúng tôi tính tình như vậy đấy.

Tôi tên là Trương Xương Hải, anh có thể gọi tôi là Trương Lão Tam." Một thanh niên nhuộm tóc vàng đi tới, chủ động xin lỗi Bàn Tử, đồng thời chỉ vào hai người sau lưng giới thiệu: "Đây là em trai tôi Trương Xương Hà, người kia là anh em tốt Bành Kiệt, chúng tôi đều là nhân viên công ty Bắc Cực trú đóng tại địa phương.

Dọc đường các anh cần giúp gì cứ sai bảo, Hoa tổng đã dặn rồi, phải tiếp đãi các anh thật tốt." Nhìn Trương Xương Hà vẻ mặt áy náy,

Bàn Tử cũng không tiện phát hỏa, tán gẫu vài câu cho qua chuyện rồi đến bên cạnh Sở Viễn.

Thấy Bàn Tử và Sở Viễn không muốn nói nhiều, Trương Xương Hà cũng có mắt nhìn, liếc mắt với đồng bạn rồi đi theo sau Trương Vĩnh. "Đi thôi, chỗ này chắc chính là nơi Trần Hạt Tử nói, theo sau xem sao." Nhìn đội Tá Lĩnh Lực Sĩ đi trước, Sở Viễn nheo mắt, gọi Bàn Tử một tiếng rồi đi về phía hoang thôn.

Suốt dọc đường đi, phần lớn nhà cửa hai bên thôn tiền tiêu đều đã sập, cỏ hoang mọc um tùm, trong không khí di mạn mùi tử khí.

Một cơn gió lạnh thổi qua cuốn bụi đất mù mịt làm mờ tầm nhìn.

Bàn Tử nhìn ngôi làng không chút sinh khí trước mắt, trong lòng thắt lại.

Nhớ tới lời Trần Hạt Tử nói, dân làng ở đây vào một đêm nọ bỗng dưng biến mất toàn bộ một cách kỳ lạ.

Nghĩ đến đây, trong lòng Bàn Tử dâng lên một luồng hàn ý, phảng phất như có vô số con mắt đang rình rập trong bóng tối, khiến người ta rợn tóc gáy. "Bàn gia, đừng làm mất mặt chứ?

Đừng để đội Tá Lĩnh Lực Sĩ của Trương Vĩnh coi thường Mạc Kim Hiệu Úy chúng ta!" Sở Viễn vẻ mặt cạn lời nhìn Bàn Tử đang căng thẳng.

Thân là Mạc Kim Hiệu Úy, cái hoang thôn nhỏ bé này làm sao khiến ta khiếp trường được.

Giữa trưa, mặt trời treo cao trên đỉnh đầu, nhưng khi đi xuyên qua ngôi làng hoang vắng này, Bàn Tử chẳng cảm thấy chút hơi ấm nào.

Ngược lại, hắn cứ thấy lạnh sống lưng, như thể có ai đó đang lén lút nấp trong bóng tối, lặng lẽ quan sát nhất cử nhất động của bọn họ.

Phải đến khi đi hết ngôi làng tiền trạm này, cái cảm giác bị rình rập trong bóng tối mới dần biến mất, khiến Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm.

Dưới sự dẫn đường của Trương Vĩnh và đám người Tá Lĩnh, cả đoàn đi xuyên qua thôn, men theo một con đường mòn phía sau, xếp thành hàng dài chậm rãi tiến bước.

Đi chừng nửa tiếng, họ đến một ngọn đồi nhỏ, đứng từ trên cao nhìn ra xa, phía trước lại là trập trùng núi non.

Sở Viễn quan sát thế núi hai bên, rồi nhìn dãy núi liên miên bất tuyệt phía xa, trong lòng chợt động, quay sang nói với Bàn Tử: "Tây có vực sâu, đông nam có rãnh, phía bắc đá sỏi trơ trọi cỏ cây không mọc nổi.

Cái gọi là đại đạo long hành tự hữu chân, tinh phong lỗi lạc thị long thân.

Thế núi ở đây đĩnh đạc, khí thế hùng hồn, mang đặc trưng của long mạch.

Cậu nhìn chỗ kia xem, thế núi miên man, lai long thâm viễn, tọa bắc triều nam, lưng tựa chủ sơn.

Phương viên trăm dặm, minh đường rộng rãi, quần sơn bao bọc, tàng phong nạp khí.

Đây chính là thế phong thủy bảo địa Thanh Long Hàm Châu." Rõ ràng, với phong thủy bảo địa như thế này, bên dưới ắt có đại mộ.

Nghĩ đến bảo dược Tam Chu chắc cũng nằm trong phong thủy mộ huyệt này. "Hảo, chuyên nghiệp!

Không hổ danh là Mạc Kim Hiệu Úy.

Ách, nhưng mà Tiểu Ca này, có thể giải thích tiếng người được

không?" Bàn Tử nghe vậy cũng vỗ tay hưởng ứng, nhưng ngẫm nghĩ một hồi vẫn chẳng hiểu mô tê gì, đành nhỏ giọng hỏi lại. "Thà để Thanh Long cao vạn trượng, không để Bạch Hổ ngẩng đầu nhìn.

Nhìn xem ngọn núi phía tây cao hơn phía đông một chút, đó là Bạch Hổ áp Thanh Long.

Đây là đất hung sát!" Trương Vĩnh nghe Sở Viễn nói vậy thì túc nhiên khởi kính, sau khi quan sát một hồi cũng đưa ra nhận định của mình.

Sở Viễn không khỏi nhìn Trương Vĩnh với ánh mắt đánh giá cao hơn một chút.

Không ngờ vị Tá Lĩnh Lực Sĩ này cũng hiểu phong thủy, đạo hạnh xem ra không thấp. "Thần thánh thật!

Sếp, chỗ đó mấy năm trước đúng là từng bị sập, người dân quanh đây không ai dám đi đường đó đâu." Nghe đến danh từ "đất hung sát", Trương Xương Hải chợt nhớ ra vụ tai nạn mấy năm trước, vội vàng tiến lên giải thích lớn tiếng.

Nghe đồn là bốn năm trước, nửa ngọn núi bị sập, may mà là khu không người, nếu không chẳng biết đã chôn vùi bao nhiêu mạng.

Từ sau vụ đó, hễ ai đi qua quanh đấy đều dễ gặp quỷ đả tường, thậm chí có người mất tích bí ẩn.

Dân làng xung quanh liệt khu vực sập lở đó vào chốn không may, dần dần cái danh đất hung sát lan truyền khắp nơi. "Nhìn địa thế này, trăm năm trước nơi này hẳn có sông chảy qua, là miếng đất quý.

Lối vào lòng đất nằm ngay vị trí Thanh Long Chủy (miệng rồng xanh)!" Sở Viễn chỉ tay về phía ngọn núi phía đông, trầm giọng nói.

Nơi này sinh khí dồi dào nhất, là đất phong thủy, rất thích hợp để bảo dược sinh trưởng.

Thuận theo ngón tay Sở Viễn, ánh mắt Trương Vĩnh co rụt lại.

Chỗ đó...

Chương 273

chính là vị trí nhà chính của Trương Gia Thôn.

Đồng thời, nó cũng cách khu đất hung sát bị sập ở phía đông không xa! "Trương đội trưởng, còn phải phiền anh dẫn đường!" Sở Viễn nhìn Trương Vĩnh đang ngẩn người, cười nhạt.

Hiển nhiên Tầm Long Quyết của Sở Viễn xác định lối vào nhanh như vậy đã khiến gã này chấn động mạnh. "Sở tiên sinh, mời!" Trương Vĩnh khom người nói, nhìn chàng trai trẻ Sở Viễn mà trong lòng đầy cảm thán.

Không hổ là Mạc Kim Hiệu Úy, Tầm Long Quyết quả thực lợi hại. ...

Chưa đến một giờ sau, mọi người đã đến vị trí Thanh Long Chủy của thế đất Thanh Long Hàm Châu.

Nơi này hãi nhiên cũng là một ngôi cổ thôn hoang phế, còn rách nát hơn cả ngôi làng tiền trạm lúc nãy, đâu đâu cũng là tường đổ và cỏ hoang.

Mặt đất phủ đầy một lớp dây leo dày, chẳng còn nhìn rõ lối đi cũ, chỉ có thể dựa vào cảm giác mà dẫm lên dây leo.

Trương Xương Hải nhìn đám cỏ tạp cao ngang nửa người, tay cầm dao rựa vừa mở đường vừa giải thích: "Ba năm trước, có ông bác họ Trương tới đây định thắp hương tế tổ, nghe đâu đốt tiền giấy mà cháy ra lửa màu xanh biếc.

Lửa cháy trụi cả tóc, người thì sợ mất mật, cứ ngơ ngơ ngác ngác, chưa được hai năm thì nằm liệt giường không dậy nổi.

Từ đó về sau chỗ này chẳng ai dám tới nữa.

Tôi nói thật, cái thôn này tà tính lắm, chúng ta vào thật hả?" Giữa đống tường đổ vách nát cỏ mọc um tùm, ánh mắt Trương Vĩnh bỗng co lại, đột nhiên thoáng thấy một bóng đen vụt qua sau đống phế tích.

Thấy vậy, hắn thót tim, lập tức hét lớn: "Có người!

Trong thôn còn có người, mau đuổi theo!" Vừa dứt lời, thân hình Trương Vĩnh lao vút đi như một mũi tên, nhanh như chớp, không chút do dự đuổi theo.

Những người khác nghe tiếng hét cũng không dám chậm trễ, hò nhau vài tiếng rồi vội vàng bám theo sau Trương Vĩnh.

Bàn Tử thấy thế vừa định nhấc chân đuổi theo thì bị Sở Viễn túm lại, chỉ về phía bóng đen đang chạy trốn trong thôn hoang.

Chỉ thấy bóng đen kia linh hoạt như quỷ mị, luồn lách giữa các kiến trúc chằng chịt, xem ra rất quen thuộc địa hình.

Mặc cho đám Trương Vĩnh đuổi sát nút, khoảng cách vẫn không thể thu hẹp, khiến Bàn Tử chậc lưỡi lấy làm lạ.

Sở Viễn và Bàn Tử thong thả đi theo sau đám người, đồng thời cảnh giác quan sát tứ phía, sợ nơi này có mai phục.

Quả thực, bóng đen đột nhiên xuất hiện này quá giống một cái bẫy được sắp đặt sẵn, như thể đang đợi Sở Viễn nhảy vào.

Nhìn Trương Vĩnh đang chạy đầu tiên trong đám người truy đuổi, Sở Viễn không khỏi đề cao cảnh giác, trong lòng đã có vài phần suy đoán về lai lịch kẻ này.

Xuất hiện ở nơi này, lại là người họ Trương hiểu phong thủy bí thuật, tuy giới thiệu là người của chi nhánh họ Trương nhưng nhìn lại chẳng giống chút nào. "A!" Đột nhiên, mấy người chạy phía trước chỉ mải đuổi theo mà không chú ý dưới chân có dị thường.

Trương Vĩnh đi đầu tiên, chân hắn như đạp vào khoảng không, cả người rơi tọt xuống lòng đất.

Ngay sau đó, mấy người đi sau hắn cũng như bầu dục lăn lông lốc, kèm theo những tiếng kinh hô, lần lượt rơi xuống hố sâu, mất hút. "Vãi, có mai phục thật à!" Bàn Tử thấy thế, tay thành thạo rút xẻng công binh ra, mặt đầy cảnh giác nhìn quanh, đề phòng có kẻ đánh lén.

Sở Viễn đi đến bên miệng hố, thấy cái hố này không quá sâu nhưng bốn vách trơn tuột, muốn trèo lên tuyệt đối không dễ.

Qua ánh sáng yếu ớt, hắn lờ mờ thấy bốn người kia ngã đến thất điên bát đảo, đau đến mức nhe răng trợn mắt.

Suy tư một lát, Sở Viễn lấy ra một cuộn dây thừng, buộc một đầu vào tảng đá ở góc tường, độ chắc chắn đủ cho một người lên xuống an toàn.

Đầu kia buộc vào thắt lưng mình, bật đèn pin, Sở Viễn ném dây xuống, thuận theo vách hố từ từ trượt xuống.

Vừa chạm đất, Sở Viễn phải lấy tay che mũi.

Trong động có một mùi hôi thối nồng nặc khiến người ta buồn nôn. "Rắc!" Chưa đi được hai bước, Sở Viễn cảm giác chân mình dẫm phải thứ gì đó, phát ra tiếng giòn tan.

Cúi đầu nhìn, hãi nhiên là một cái đầu lâu trắng ởn, hai hốc mắt đen ngòm như đang chằm chằm nhìn Sở Viễn.

Sở Viễn nén sự khó chịu trong lòng, nhìn quanh.

Dưới ánh đèn pin, đây là một hang động khổng lồ, cực nhiều ngã rẽ.

Mặt đất rải đầy xương trắng âm sâm, phóng mắt nhìn qua cũng không dưới vài trăm bộ thi cốt con người.

Thậm chí còn thấy cả xương thú dữ thời cổ đại, nhìn lâu khiến người ta sởn gai ốc. "Rắc rắc..." Bàn Tử không nhìn dưới chân, đạp lên đoạn xương gãy phát ra tiếng thanh thúy.

Mùi hôi thối xộc lên mũi khiến hắn suýt nôn. "Mẹ kiếp, cái chỗ quỷ quái gì thế này?

Thối vãi chưởng, buồn nôn thật!" Bàn Tử bịt mũi, hạ giọng chửi thầm.

Cái chỗ quỷ này sợ không phải là bãi tha ma loạn táng cương chứ?

Nghĩ đến đây hắn rùng mình một cái!

Thấy Sở Viễn bật đèn pin, Bàn Tử nghĩ ngợi rồi rút từ thắt lưng ra một ống lân đồng, hai tay nhẹ nhàng vặn mở. "Tách!" Theo động tác vặn, ống lân đồng phát ra ánh sáng màu xanh lam nhàn nhạt, chiếu sáng phạm vi ba bốn mét quanh hắn.

Nhờ ánh sáng yếu ớt, Bàn Tử mới phát hiện dưới chân và xung quanh mình toàn là xương người trắng hếu dày đặc.

Lập tức, Bàn Tử sợ đến mức nuốt nước bọt ừng ực, run rẩy xích lại gần Sở Viễn, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu Ca, chuyện này là sao?

Sao lại nhiều xương cốt thế này!" Sở Viễn nhẹ nhàng lắc đầu, hắn chưa nhìn rõ toàn mạo xung quanh nên chưa thể kết luận, chỉ giơ đèn pin tiếp tục đi về phía trước.

Bàn Tử thấy vậy vội vàng nhìn quanh.

Bóng tối uyển như một tấm màn đen khổng lồ bao trùm lấy bọn họ. "Từ từ thôi, Tiểu Ca, đợi tôi với!" Đi được chừng mười mét, Sở Viễn mới phát hiện bốn người rơi xuống trước đó đang nằm la liệt dưới đất rên rỉ.

Nhờ ánh đèn của Sở Viễn, mấy người kia cũng nhìn rõ hoàn cảnh

xung quanh, mặt mũi lập tức kinh hoàng, sợ hãi bật dậy.

Họ cuống cuồng rút vũ khí, chắn ngang trước ngực, thần tình cảnh giác nhìn quanh, nhưng trong mắt vẫn lộ rõ vẻ sợ hãi.

Bất kỳ ai rơi vào cái hố đầy xương cốt, trong bóng tối bao trùm, ngửi thấy mùi hôi thối nồng nặc cũng sẽ thấy sợ hãi và bất lực.

Cũng may đám Trương Vĩnh xuất thân Tá Lĩnh Lực Sĩ, kinh qua không ít cổ mộ nên mới phản ứng nhanh như vậy, không la hét toán loạn. "Ca, chúng ta xuống âm phủ rồi à?" Trong bốn người, Trương Xương Hà nhỏ tuổi nhất, hắn nép sát vào người anh trai, căng thẳng hỏi. "Phủi phui cái mồm!

Chúng ta là Tá Lĩnh Lực Sĩ, có Quan Thánh Đế Quân phù hộ, Diêm Vương gia cũng chẳng dám thu đâu." Trương Xương Hải là Tá Lĩnh Lực Sĩ lão luyện, bình thường tôn sùng Quan Thánh Đế Quân nhất, lúc này đang thầm niệm Đế Quân che chở.

Chương 274

Tuy nhiên, lời an ủi đó không trấn an được tất cả, đặc biệt là Bành Kiệt, trên mặt tràn đầy tuyệt vọng.

Hắn chỉ vào đống xương cốt xung quanh, run rẩy nói: "Sếp, đây rốt cuộc là chỗ nào?

Nhiều xương thế này, chúng ta lần này có phải chết chắc rồi không..." Câu nói như búa tạ gõ vào tim mỗi người, anh em nhà họ Trương vốn đang định thần lại thót tim lên tận cổ. "Tất cả câm mồm, tìm đường ra trước đã!" Trong bốn người chỉ có Trương Vĩnh là trấn tĩnh nhất.

Hắn quát khẽ, lôi từ túi đeo hông ra một cái đèn pin, bật lên.

Sở Viễn vẻ mặt tán thưởng nhìn hắn.

Bỏ qua hiềm nghi thân phận, tài năng của kẻ này dư sức đảm nhiệm đội trưởng đội Tá Lĩnh bốn người.

Kể cũng hơi phí tài, với gan dạ và kiến thức phong thủy kia, đủ để làm cánh tay phải cho Hoa Vinh, thật đáng tiếc.

Lát sau, khi mọi người dần bình tĩnh lại, Sở Viễn chia đèn pin trong ba lô cho bốn người Tá Lĩnh, hang động lập tức sáng bừng lên.

Lúc này mọi người mới phát hiện đây là một hang động khổng lồ, phóng mắt nhìn đi, trong lòng hố toàn là xương cốt, nhìn qua đã có niên đại lâu đời.

Xung quanh là những hang động thông nhau tứ tung, liên miên bất tuyệt, không biết thông tới đâu, quy mô lớn đến mức khiến người ta than thở không thôi. "Cái này?" Dù Bàn Tử kiến thức rộng rãi cũng bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ.

Đây đâu phải Long Lĩnh, sao lại nhiều địa đạo thế này.

Bên trong thông đạo là bóng tối vô tận, mỗi ngã rẽ như miệng con quái thú khổng lồ đang há ra chờ nuốt chửng tất cả.

Mọi người lờ mờ cảm giác ở cuối con đường dường như có vô số đôi mắt đang rình mò, khiến ai nấy lạnh sống lưng.

Lúc này, nguồn sáng duy nhất trong động chính là cái lỗ lớn mà họ rơi xuống, may mà Sở Viễn đã chuẩn bị dây thừng, có thể dùng làm lối thoát. "Xem tình hình này, đây chắc là hố bồi táng thời cổ.

E rằng những người họ Trương mất tích bí ẩn năm xưa đều nằm cả ở đây!" Sở Viễn nhìn màu sắc xương cốt không đồng nhất xung quanh, kết hợp với suy đoán của mình, thản nhiên nói. "Mọi người nhìn xem, xương của những người này hơi ngả đỏ, mức độ phân hủy chắc chắn không quá năm mươi năm!" Mọi người nghe vậy trong lòng chấn động.

Trương Vĩnh ngồi xổm xuống, soi đèn quan sát kỹ xương cốt dưới đất, mặt không đổi sắc. "Sở tiên sinh nói không sai, đám xương cốt này chính là người Trương gia năm xưa, không ngờ đều bị chôn vùi ở đây." Trương Vĩnh đang quan sát hài cốt bỗng đứng dậy chậm rãi nói, hoàn toàn tán đồng phân tích của Sở Viễn. "Trương huynh đệ, anh dựa vào đâu mà khẳng định chắc nịch thế?" Bàn Tử hứng thú nhìn Trương Vĩnh.

Từ lần đầu gặp mặt, hắn đã thấy gã này tâm tư thâm sâu, vui giận không lộ ra mặt.

Đặc biệt đối phương còn giỏi thuật phong thủy, nhân tài như vậy không nên chỉ là một nhân viên thăm dò núi non của Tá Lĩnh Lực Sĩ.

Nghĩ rằng gã này chắc có bí mật, nhân cơ hội này Bàn Tử muốn thử thăm dò bản lĩnh đối phương, biết người biết ta. "Các vị nhìn

xem, những hài cốt này màu sắc ám trầm, chứng tỏ lúc sống đều có bệnh tật.

Theo tôi biết người Trương gia giỏi tìm kiếm bí dược.

Đó là vì trong gia tộc di truyền một loại thể chất cực kỳ mẫn cảm với các loại dược vật.

Thể chất này vừa là thiên phú, cũng là bệnh tật." Trương Vĩnh hạ thấp giọng giải thích.

Là thế gia trung dược, Trương gia nếu không có chút bản lĩnh thì rất khó lập túc lần nữa. "Xào xạc!" Mọi người còn chưa kịp phản ứng với lời Trương Vĩnh thì nghe thấy một tiếng động nhẹ ở góc đông nam.

Quay đầu nhìn lại, ai nấy đều giật mình.

Chỉ thấy hai con côn trùng bay toàn thân tỏa ra màu trắng bệch, từ từ bò ra từ một cái đầu lâu, vỗ cánh bay lên.

Giữa không trung, chúng chằm chằm nhìn về phía mọi người, khiến cả nhóm căng thẳng tột độ. "Đây là đom đóm à?" Nhìn con bọ bay lượn lờ, Bàn Tử sờ cằm, chân lùi lại vài bước, nghi hoặc hỏi.

Vừa dứt lời, con bọ dường như nghe thấy tiếng động, một con đột ngột tăng tốc, lao thẳng vào Bàn Tử. "Phù..." Bàn Tử lùi nhanh nhưng con bọ quá nhanh, cuối cùng không tránh kịp, con bọ trắng đâm sầm vào áo hắn.

Vừa chạm vào áo, con bọ trắng phát ra tiếng "phù", rồi trực tiếp tự thiêu, bùng lên ngọn lửa màu trắng.

Không cần ngoại lực tác động, con bọ tự nhiên bốc cháy, lửa lan cực nhanh.

Cũng may Bàn Tử phản ứng lẹ, liên tục vỗ vào phần ngực bị cháy,

đến khi lửa tắt hẳn thì trên áo đã có vết cháy sém rõ rệt.

Mấy người xung quanh hãi hùng, ngẩng đầu nhìn con bọ còn lại trên không, mặt cắt không còn giọt máu, vô thức lùi lại. "Mọi người chú ý, đây là Quỷ Diện Hỏa Nga (Bướm ma mặt quỷ), gặp ma sát sẽ tự thiêu, tuyệt đối không được dùng cơ thể chạm vào!" Sở Viễn nhìn con bọ trắng, nhận ra bộ mặt thật của nó chính là một loài bướm đêm dính đầy lân tinh!

Bàn Tử vừa nhảy dựng lên vừa kiểm tra vết cháy trước ngực, áo bị đốt thủng lộ cả da thịt bên trong.

Hít một ngụm khí lạnh, Bàn Tử hú hồn nhìn Sở Viễn, run giọng: "Tiểu Ca, con Quỷ Diện Hỏa Nga này rốt cuộc là thứ gì?

Sao nhìn hơi giống bọ rùa lửa ở Côn Luân thế!" Trương Vĩnh và đám người mắt tròn mắt dẹt nhìn con bọ, mặt đầy cảnh giác.

Dù sao thì loại côn trùng biết phóng hỏa này họ mới thấy lần đầu.

Như hiểu thắc mắc của mọi người, Sở Viễn chỉ con bọ trên không, nhẹ nhàng nói: "Không phải con bọ này biết phóng hỏa, mà là lượng lớn xương cốt sản sinh ra rất nhiều lân tinh, loài bướm này ký sinh trong xương nên bị lân tinh bám vào.

Điểm cháy của lân rất thấp, một khi ma sát trong không khí sẽ tự bốc cháy, đó là nguồn gốc của cái tên Quỷ Diện Hỏa Nga!" Lời Sở Viễn vừa dứt, từ đống xương trắng chất chồng trong hang động xa xa bỗng truyền đến tiếng "u u".

Nhìn sang, mọi người không khỏi hít sâu một hơi lạnh, cái lạnh buốt sống lưng khiến họ đồng loạt lùi lại.

Chỉ thấy từng điểm sáng trắng bay lên, vô số tinh hỏa chui ra từ đống xương, từ từ tụ lại thành một đàn Quỷ Diện Hỏa Nga khổng lồ!

Nhìn đàn bướm ma dày đặc trên không trung đang vỗ cánh súc thế

đãi phát, Trương Vĩnh phản ứng đầu tiên.

Hắn nhặt dụng cụ dưới đất, cắm đầu chạy về phía một đường hầm khác, vừa chạy vừa hét lớn: "Mau chạy đi!

Mọi người mau rời khỏi đây!" Tiếng hét của hắn tuy nhắc nhở mọi người nhưng cũng làm lộ vị trí, tình huống vô cùng nguy cấp. "Mẹ kiếp!" Bàn Tử không kịp chửi, buông một câu thô tục rồi vội vàng đuổi theo hướng Trương Vĩnh.

Thằng cháu này đợi đấy, hắn nhất định phải dạy dỗ một trận! "Đừng ngẩn ra đó nữa, chạy mau, Quỷ Diện Hỏa Nga đuổi tới rồi!" Sở Viễn vỗ vai Trương Xương Hải, vặn một cây pháo sáng lạnh (lãnh yên hỏa), ném mạnh về phía đống xương xa xa, hy vọng thu hút hỏa lực của đàn bướm.

Ai ngờ lũ bướm chẳng hứng thú gì với pháo sáng lạnh.

Sở Viễn ngẩn người thầm kêu không ổn, thứ quỷ này lại dựa vào nhiệt lượng để phân biệt phương hướng.

Quả nhiên, đàn Quỷ Diện Hỏa Nga rợp trời như cảm nhận được nhiệt lượng cơ thể người, bám riết phía sau, dọa mấy người chạy bán sống bán chết.

Nhưng do trong động có nhiều ngã rẽ, Sở Viễn không chọn lối của Bàn Tử và Trương Vĩnh mà chạy sang hướng khác.

Trương Xương Hà chạy sau Sở Viễn định mở miệng nhắc, nhưng chỉ trong vài nhịp thở đã không thấy tăm hơi hắn đâu.

Chương 275

Nhìn ngã rẽ Sở Viễn chọn, Trương Xương Hải thầm kinh hãi, tốc độ của đối phương thực sự dọa hắn sợ, không đơn giản chút nào!

Sau đó, Trương Xương Hải nghiến răng, không quan tâm Sở Viễn nữa, dù sao nhiệm vụ lần này của họ chỉ là dẫn đường.

Sống chết của Sở Viễn và Bàn Tử lúc tính mạng ngàn cân treo sợi tóc này cũng chẳng lo được nữa.

Nghĩ vậy, Trương Xương Hải cuối cùng chọn chạy theo đường của Trương Vĩnh, hét lớn với hai người phía sau: "Nhanh lên, chạy theo đường của Sếp!" Nói xong, hai anh em họ Trương bám sát Bàn Tử, chạy thục mạng trong đường hầm, không dám dừng lại. "Bịch!" Qua một khúc cua, Bành Kiệt chạy sau cùng vô tình dẫm phải xương, ngã chổng vó.

Bành Kiệt không phải lần đầu xuống mộ, hắn biết khi chạy trốn mà gặp sự cố thì sẽ đối mặt với cái gì, sẽ chẳng có ai mạo hiểm tính mạng để cứu mình!

Chưa kịp bò dậy, hắn đã cảm thấy trên đầu có bóng đen, ngẩng lên thì thấy vô số Quỷ Diện Hỏa Nga lao xuống. "Lão Bành!

Vãi, đứng dậy mau, nhanh lên!" Bành Kiệt nghe tiếng nhắc, vừa định đứng dậy thì lưng đau rát như bị lửa đốt, là Quỷ Diện Hỏa Nga tấn công.

Chỉ nghe "vù vù" hai tiếng, hai chiếc khiên Đằng Giáp to như cái chậu tắm xoay tít bay tới, đập vào lũ bướm sau lưng Bành Kiệt.

Nhìn thấy động tĩnh, Bành Kiệt ngẩng đầu, là anh em Trương Xương Hải và Trương Xương Hà đã tháo khiên phòng ngự của mình

ra yểm trợ.

Khiên Đằng Giáp tuy không lớn nhưng được chế tạo bằng bí thuật Tá Lĩnh, chống nước chống lửa, quanh khiên còn có lớp dao sắc bén.

Dưới sự thao tác thành thạo của anh em họ Trương, không ít bướm ma bị chém chết, nhưng cũng không cứu được Bành Kiệt, ngược lại còn đẩy nhanh cái chết của hắn. "Hải ca, anh chạy mau, nhớ đưa phần của em cho bố mẹ em!" Cơn đau rát khiến Bành Kiệt toát mồ hôi hột.

Xác bướm rơi xuống tự thiêu, lửa lan nhanh ra khắp người hắn! "A!!!" Dưới tiếng gào thét thê lương của Bành Kiệt, vị Tá Lĩnh Lực Sĩ trẻ tuổi bị ngọn lửa lân tinh hung dữ nuốt chửng, cả người hóa thành ngọn đuốc sống.

Đến khi lửa tắt, trên mặt đất chỉ còn lại một đống tro đen sì.

Anh em họ Trương nhìn mà khóe mắt muốn nứt ra. "Đi!" Trương Xương Hải nén đau thương, nghe tiếng "u u" của đàn bướm, vội kéo em trai chạy tiếp vào trong.

Bành Kiệt đã chết rồi, lúc này đau lòng cũng không giải quyết được vấn đề, người chết không thể sống lại, phải nhìn về phía trước.

Lấy lại tinh thần, hai người nhanh chóng đuổi theo bóng Bàn Tử, chạy mãi cho đến khi không còn nghe tiếng bướm ma nữa.

Cuối cùng, Trương Vĩnh chạy đầu tiên mới dừng lại, dựa vào vách động thở hồng hộc. "Ủa, Tiểu Ca đâu rồi?" Bàn Tử vừa thở vừa nhìn quanh, chợt phát hiện thiếu mất hai người, trong đó có cả Sở Viễn.

Trương Xương Hải phía sau thở không ra hơi: "Chúng tôi lạc mất Sở tiên sinh rồi, ngài ấy chọn đường khác, hiện giờ không rõ sống chết!" Hai anh em ngồi bệt xuống đất nghỉ ngơi, nghe Bàn Tử hỏi thì

thuật lại sự tình. "Cái gì?

Không được, tôi phải quay lại tìm cậu ấy!" Bàn Tử nghe vậy thì cuống lên, xách xẻng công binh định chạy ngược lại tìm Sở Viễn. "Không được, Bàn gia!

Quay lại là gặp Quỷ Diện Hỏa Nga đấy, khác nào đi chết!" Trương Vĩnh thấy Bàn Tử manh động liền đứng dậy can ngăn.

Hắn và mọi người chỉ phụng mệnh làm người dẫn đường, không việc gì phải bán mạng!

Nhìn thái độ lạnh nhạt của Trương Vĩnh, Bàn Tử tức điên người, vung xẻng công binh bổ thẳng vào đầu đối phương.

Cú này mà trúng, với lực đạo của Bàn Tử, Trương Vĩnh không chết cũng trọng thương nằm liệt giường. "Keng!" Một cái vỏ đao đột nhiên bay tới, đánh chuẩn xác vào lưỡi xẻng, khiến cái xẻng lệch khỏi đầu Trương Vĩnh, đập vào không khí!

Nghe tiếng gió rít bên tai, Trương Vĩnh hãi hùng nhìn Bàn Tử.

Không ngờ tốc độ của tên béo này nhanh như vậy, cú vừa rồi là muốn lấy mạng hắn thật!

Trương Vĩnh nghiêng người né, nhanh chóng rút nỏ tay tinh xảo từ thắt lưng, một mũi tên đã lên nòng nhắm thẳng mặt Bàn Tử.

Là một kẻ vị kỷ điển hình, Trương Vĩnh không quan tâm sống chết của người khác, cái chết của Bành Kiệt chẳng làm hắn dao động.

Ngược lại cú đánh lén vừa rồi của Bàn Tử khiến hắn vô cùng phẫn nộ, thực sự muốn bắn chết gã béo này.

Nhưng nhìn cái vỏ đao cắm trên vách đá vẫn còn rung bần bật, Trương Vĩnh không khỏi nuốt nước bọt, quay đầu nhìn sang bên cạnh. "Tiểu Ca, cậu không sao cả!

Tôi biết ngay mà, mấy con bướm rách sao làm khó được cậu!" Bàn Tử nhìn thấy người đến thì buông lỏng lo âu, cười lớn.

Chỉ thấy Sở Viễn từ trong hang động phía trước bên phải chậm rãi bước ra, Hắc Kim Cổ Đao trên tay lóe lên hàn quang dị thường.

Nhìn thấy Sở Viễn, đám Tá Lĩnh Lực Sĩ tim đập thình thịch, đều cảm nhận được sát khí đằng đằng trên thân đao!

Trương Xương Hải và mọi người không khỏi nhìn nhau.

Chẳng lẽ Mạc Kim Hiệu Úy thời nay đều "ngầu" thế này sao?

Sở Viễn gật đầu nhẹ với Bàn Tử, phớt lờ sắc mặt khó coi của đám Tá Lĩnh, đi thẳng tới chỗ vỏ đao, vung đao cha vào vỏ rồi rút ra.

Một loạt động tác hành vân lưu thủy, chứng tỏ Sở Viễn là cao thủ dùng đao, với bọn họ hiện tại quả là đòn giáng mạnh vào tâm lý. "Ừng ực!" "Hiểu lầm, hiểu lầm thôi Sở tiên sinh!

Tá Lĩnh Lực Sĩ và Mạc Kim Hiệu Úy là người một nhà, Hoa tổng sắp xếp chúng tôi hỗ trợ các ngài, đều là người mình cả!" Trương Xương Hải có chút mắt nhìn, thấy Trương Vĩnh và Bàn Tử kiếm bạt nỗ trương liền nhảy ra, khom người cười hòa giải. "Thế này mà gọi là người mình à?" Bàn Tử bĩu môi khinh thường nhìn Trương Vĩnh đang cầm nỏ, trong lòng rất khó chịu.

Hắn lúc nãy chỉ định dọa tên kia thôi.

Dù sao tên này gặp nguy hiểm thì chạy trước, chẳng màng sống chết đồng đội, không ngờ giây sau nó đã chĩa tên vào mặt mình.

Thấy mọi người nhìn mình, Trương Vĩnh mím chặt môi, sắc mặt biến ảo vài lần rồi mới từ từ thu nỏ lại. "Căn cứ quy mô hố bồi táng phía trước, không gian dưới lòng đất này tuyệt đối không tầm thường.

Bàn Tử, mau tìm xem có dấu vết bảo dược Tam Chu không." Sở

Viễn nói nhẹ với Bàn Tử, sau đó liếc nhìn đám Trương Vĩnh một cái rồi đi đầu vào đường hầm phía trước.

Khi hai người đi xa, Trương Xương Hải dẫn em trai lại gần Trương Vĩnh, nhìn vẻ mặt phức tạp của hắn, thở dài: "Sếp, chúng ta còn đi theo không?

Hai vị gia này không phải hạng vừa đâu!" Trương Vĩnh hừ lạnh, nhìn hang động phía sau, lờ mờ nghe thấy tiếng cánh đập "u u" của bướm lửa. "Giờ không còn đường lui nữa, quay lại là đối mặt với bướm lửa rợp trời, là chết chắc.

Tiếp tục đi thôi!" Nói xong, Trương Vĩnh hít sâu một hơi, theo hướng Sở Viễn rời đi mà rảo bước đuổi theo.

Anh em họ Trương nhìn nhau đầy bất lực, lúc này đây đã không còn đường lùi, chỉ có thể đi tiếp.

Hy vọng không gian ngầm này không quá nguy hiểm.

Hai anh em họ chỉ là nhân viên ngoại vi của Tá Lĩnh Lực Sĩ, phụ trách dò đường.

Chương 276

Lần này xuống cổ mộ tìm bảo thám hiểm có lẽ là lần đầu tiên, nghĩ đến đó, hai người tự trấn an nhau rồi vội vàng bám theo.

Men theo đường hầm hẹp và sâu hun hút, Sở Viễn cẩn thận tiến lên, ánh đèn mờ ảo lay động trên vách đá, chiếu sáng tầm nhìn phía trước.

Bàn Tử nhìn cảnh tượng trước mắt, đặc biệt là mùi hôi thối nồng nặc lan tỏa trong đường hầm, khiến người ta không kìm được cảm giác lạnh lẽo.

Chưa kịp hỏi kỹ, Sở Viễn phía trước đột nhiên dừng lại.

Bàn Tử mới phát hiện họ đã đi đến cuối đường hầm.

Một cánh cửa đá khổng lồ khắc đầy hoa văn kỳ dị, sừng sững như một con cự thú chắn ngang cuối đường. "Đúng là một cung điện ngầm, Trương gia chơi lớn thật!" Bàn Tử chậc lưỡi khen ngợi, không ngờ dưới nền đất cổ trạch thôn Trương gia lại có địa cung quy mô lớn thế này.

Sở Viễn gật đầu nhẹ, quan sát xung quanh: "Người Trương gia chắc chắn rất hiểu địa cung này, có lẽ họ đã cải tạo trên nền móng cổ mộ có sẵn, quả thực rất lợi hại!" "Để tôi thử xem cửa này nặng nhẹ thế nào." Nói rồi Bàn Tử thu xẻng, đến trước cửa đá, gõ gõ một hồi không thấy cơ quan gì tinh mật.

Thế là hắn nghiến răng, hai tay chống lên hai bên cửa đá, gồng người phát lực định đẩy cánh cửa khổng lồ. "Hự!" Dù Bàn Tử đã dùng hết sức bình sinh, cánh cửa đá vẫn trơ ra đó, không hề có dấu hiệu mở.

Lúc hắn đang hì hục đẩy cửa thì đám Trương Vĩnh cũng đuổi tới, mấy người thấy vậy liền xúm vào hợp lực đẩy.

Lập tức, cả cánh cửa đá bắt đầu rung nhẹ, phát ra tiếng "két..." trầm đục, bụi đất rơi lả tả.

Mấy người dùng cả sức bú sữa mẹ mà cũng chỉ đẩy hé được một khe hở nhỏ.

Thấy vậy, Sở Viễn không đứng nhìn nữa, cắm Hắc Kim Cổ Đao ra sau lưng, quát khẽ: "Tránh ra hết!" Bàn Tử và đám Trương Vĩnh nghe tiếng vội thu lực, lùi sang hai bên, dán mắt vào Sở Viễn. "Két..." Dưới một loạt tiếng động trầm đục, cánh cửa đá khổng lồ bị Sở Viễn từ từ đẩy ra, đến khi đủ cho hai người đi lọt mới dừng lại.

Bàn Tử biết rõ thực lực của Sở Viễn nên không ngạc nhiên lắm, nhưng đám Trương Vĩnh thì mắt tròn mắt dẹt, mặt đầy chấn kinh.

Sức lực kinh người thế này, kham xưng lực năng giang đỉnh (sức nâng vạc), đây còn là người không?

Sở Viễn không để ý sự kinh ngạc của họ.

Với sức mạnh huyết mạch được cường hóa hiện tại, chút sức này chẳng bõ bèn gì.

Phía sau cửa đá là một không gian rộng lớn, nhìn vào chỉ thấy một màu đen kịt.

Chưa kịp để mắt thích ứng với bóng tối, vô số con dơi từ trần hang lao xuống, phát ra tiếng kêu chói tai, vang vọng khắp không gian trống trải.

Thấy vậy, Sở Viễn linh hoạt né sang một bên, vội dùng tay che mặt, lùi về phía cửa đá tránh đàn dơi.

Đám Bàn Tử tránh không kịp, bị mấy con dơi lao vào mặt trong

bóng tối, sợ quá khua tay loạn xạ, la hét thất thanh.

Nhìn đàn dơi rợp trời bay qua đầu, tiếng cánh đập phành phạch khiến người ta sởn gai ốc.

Phải đến hai phút sau, khi đàn dơi trong động bay hết ra ngoài qua cửa đá lớn, mọi người mới hoàn hồn nhìn vào bên trong.

Sở Viễn soi đèn pin vào, chỉ thấy trên trần hang động này treo ngược mười mấy cái xác, bọc trong tơ trắng.

Những cái xác này hình thái khác nhau, đa phần đã khô quắt, đung đưa nhè nhẹ trên không, tỏa ra mùi hôi thối buồn nôn. "Mấy thứ này là cái gì vậy?" Trương Xương Hà nép vào người anh trai, kêu khẽ đầy sợ hãi, người run bần bật.

Trương Vĩnh đứng trước họ cũng phải hít sâu một hơi, cố nén nỗi sợ, bịt mũi quan sát.

Hắn biết trong tình huống này phải luôn giữ bình tĩnh, nếu không chỉ cần một chút hoảng loạn cũng có thể dẫn đến tai họa ngập đầu.

Nghĩ vậy, Trương Vĩnh một tay cầm đèn, một tay cầm nỏ, cẩn thận dò dẫm tiến vào. "Khoan đã," Sở Viễn thấy Trương Vĩnh định vào liền quát, "Đó là Thi Tàm (tằm xác chết) nhả tơ, vô cùng khó chơi.

Những người này chắc là rơi xuống hang, chạm phải cơ quan dưới đất, bị tơ Thi Tàm bao bọc, cuối cùng không thoát được mà chết ngạt!" Nói xong, Sở Viễn ném mạnh ống lân đồng xuống đất.

Vừa bay chưa được một mét, dường như chạm phải cơ quan nào đó, từ trần động bắn xuống hai luồng tơ, dính chặt lấy ống lân đồng giữa không trung như bắt được tín hiệu.

Từ bốn phương tám hướng, vô số sợi tơ trắng cùng lúc bắn ra, quấn chặt ống lân đồng thành cái kén lớn hình trụ, treo lơ lửng trên trần động, đung đưa theo gió! "Hít!" Mọi người nhìn cảnh tượng

trước mắt, ai nấy đều hãi hùng, mắt chữ A mồm chữ O, trong lòng dâng lên một luồng hàn khí.

Bàn Tử ánh mắt lóe lên, lấy từ ba lô ra một cái đèn khoáng màu tím, chiếu xuống mặt đất hang động.

Chỉ thấy vô số sợi tơ trong suốt giăng mắc phía dưới những cái xác treo ngược, như được bố trí cực kỳ phức tạp, dày đặc.

Trong không gian chật hẹp, tơ trong suốt tầng tầng lớp lớp, trên tơ ánh lên vẻ sắc bén, không chừa chút kẽ hở nào.

Và đằng sau những sợi tơ đó lại là một cánh cửa đá bị bịt kín, trên cửa có một bàn Bát Quái cổ xưa khổng lồ vô cùng bắt mắt.

Trong lúc Sở Viễn quan sát xung quanh tìm cơ quan điều khiển tơ, Trương Vĩnh quay lại gật đầu với anh em Trương Xương Hải.

Hai anh em nhìn nhau, mỗi người cầm một chiếc khiên Đằng Giáp, cẩn thận bước về phía những sợi tơ trong suốt.

Đây là trận pháp phòng ngự mà mỗi tiểu đội Tá Lĩnh buộc phải luyện tập, giờ là lúc phải liều mạng, đường lui đã bị bướm lửa chặn đứng rồi. "Ca!" Đột nhiên, Trương Xương Hải đang tiến lên cảm thấy có gì đó bất thường, trong lòng rùng mình, biết ngay mình dẫm phải bẫy.

Trong lúc não bộ hắn đang xử lý, gần như tức thì, tường hai bên điện ngầm phát ra tiếng trầm đục. "Cẩn thận!" Trương Vĩnh nghe tiếng động, thấy tường hai bên di chuyển liền hét lớn nhắc nhở.

Khi hắn vừa dứt lời, trên tường đột ngột xuất hiện những lỗ đen sâu hun hút. "Vút vút vút!" Ngay sau đó, vô số mũi tên từ các lỗ đen lao ra, xé gió như mưa rào bắn về phía anh em họ Trương.

Đối mặt với mưa tên hung hãn, anh em Trương phản ứng cực nhanh, tựa lưng vào nhau làm thế ỷ dốc, ngồi xổm nấp sau khiên

Đằng Giáp.

Dù tên bắn nhanh cỡ nào, gặp phải khiên Đằng Giáp phòng ngự thượng thừa cũng không để lại vết thương, hai người tạm thời tránh được đợt tập kích. "Mẹ kiếp, tên to thế này!" Bàn Tử nhìn những mũi tên hàn quang lấp lánh mà nuốt nước bọt.

May mà không xuống đó, nếu không với thân thủ của hắn, ít nhất cũng dính vài mũi.

Mưa tên từ tường bắn ra liên miên bất tuyệt, như vô cùng vô tận, liên tục nhắm vào yếu hại hai người.

Anh em họ Trương dựa vào sự ăn ý tuyệt vời, tin tưởng lẫn nhau, thi triển thân pháp né tránh trong không gian hẹp.

Dù có lúc tránh không kịp cũng dùng khiên Đằng Giáp đỡ trực diện, tiếng leng keng vang lên không dứt.

Cứ thế, anh em họ Trương chống đỡ mưa tên, chậm rãi tiến lên, đến sát những sợi tơ phía trước mới dừng lại.

Khi hai người dựa vào phòng ngự hoàn hảo áp sát lưới tơ, tên từ hai bên tường mới ngừng bắn.

Thấy cơ quan dừng lại, những người khác mới từ từ tiến lên.

Bàn Tử nhìn chiếc khiên Đằng Giáp của hai người với vẻ ngưỡng mộ.

Thứ này đúng là đồ tốt, gọn nhẹ dễ mang, quan trọng là phòng ngự quá ổn, lúc nguy cấp có thể cứu mạng.

Sở Viễn không khỏi bị cách thức đạo mộ phối hợp của Tá Lĩnh Lực Sĩ thu hút.

Chương 277

Phân công rõ ràng, ai làm việc nấy, thảo nào phát triển nhanh như vậy.

Đặc biệt là anh em Trương Xương Hải tư chất bình thường nhưng chỉ dựa vào hai tấm khiên mà làm được đến bước này quả thực rất lợi hại.

Rút Hắc Kim Cổ Đao ra khỏi vỏ, Sở Viễn ra hiệu mọi người lùi lại, giơ đao chém vào sợi tơ gần nhất. "Keng!" Ai ngờ đâu, sợi tơ mảnh và lưỡi đao va chạm lại phát ra tiếng kim loại ngân vang, sợi tơ không hề sứt mẻ.

Khi sợi tơ bị tấn công, từ bốn hướng trên trần động bắn ra những cuộn tơ quấn chặt lấy Hắc Kim Cổ Đao.

Tuy nhiên, cường độ tơ tằm này kém xa sợi tơ dưới đất.

Sở Viễn chấn cổ tay, xoay mạnh thân đao, tiếng nổ vang lên.

Trường đao chấn động trực tiếp làm sạch đám Thiên Tàm Ti bọc quanh, biến chúng thành mảnh vụn bay đầy trời.

Sau đó, thân hình Sở Viễn lóe lên, thu đao lại, lùi về sau nhanh như quỷ mị, tránh thoát đợt tấn công thứ hai của tơ tằm.

Mọi người xúm lại xem xét lưới tơ trong suốt chặn đường, dưới ánh đèn tím trông càng thêm quỷ dị. "Mọi người đừng chạm vào mấy sợi tơ này, đây là thiết kế cơ quan kép, dù là mũi tên dưới đất hay tơ trên không đều là bẫy." Thấy ba người Tá Lĩnh vây quanh, Sở Viễn sợ họ chạm phải cơ quan vội lớn tiếng nhắc. "Tiểu Ca, sau cánh cửa kia là cái gì?

Trận Bát Quái à?

Đó chính là cơ quan hả!" Bàn Tử chỉ vào bàn Bát Quái khổng lồ trên cửa đá đối diện, thắc mắc.

Xem ra đó là mấu chốt để phá giải.

Vấn đề là làm sao để đi qua đó mà không sứt mẻ miếng nào, lại còn phải xoay bàn Bát Quái đúng cách. "Đây là Cửu Tinh Quy Vị Trận.

Sách cổ ghi Bắc Đẩu Thất Tinh thực tế là Bắc Đẩu Cửu Tinh, bảy hiện hai ẩn.

Hai sao ẩn là Tả Phụ Động Minh Tinh và Hữu Bật Ẩn Nguyên Tinh, tương ứng với Cửu Cung Bát Quái.

Phải đưa chín ngôi sao về đúng vị trí mới phá giải hoàn toàn cơ quan, mở cửa đá!" Đúng như Sở Viễn nói, trên cửa đá là bàn Cửu Cung Bát Quái, chỉ có thao tác bàn đá để Cửu Tinh quy vị mới giải quyết được tình thế khó khăn trước mắt!

Nghĩ đến đây, mọi người rơi vào tuyệt vọng.

Chủ yếu là độ bền của sợi tơ lúc nãy quá cao, ngay cả Hắc Kim Cổ Đao cũng không chém đứt.

Có thể thấy sợi tơ trong suốt sắc bén thế nào, người thường chạm vào e rằng sẽ bị cắt thành trăm mảnh. "Để tôi thử xem." Trương Vĩnh vượt qua đám đông, bước ra đầu tiên, ánh mắt kiên định nhìn lưới tơ phía trước, sau đó cởi ba lô xuống.

Dưới ánh mắt của mọi người, Trương Vĩnh hít sâu một hơi, điều chỉnh nhịp thở, hai tay múa may nhanh thoăn thoắt trên người mình. "Ồ!" Sở Viễn kinh ngạc nhìn đối phương, phát hiện Trương Vĩnh đang dùng thủ pháp đặc thù ấn vào các huyệt vị xương khớp trên cơ thể.

Dưới sự gia trì của thủ pháp, một luồng năng lượng ẩn bí dường

như chạy dọc cơ thể hắn.

Mọi người chỉ nghe thấy một tiếng "Rắc rắc!" trong cơ thể Trương Vĩnh phát ra tiếng xương cốt va chạm, theo đó thân thể hắn cũng biến dị.

Như có một lực lượng vô hình thao túng xương cốt hắn, giống như lò xo bị nén lại, từng tấc từng tấc thu ngắn.

Đôi chân vốn thon dài cong lại ở đầu gối, vặn vẹo theo cách trái lẽ thường, thu nhỏ lại, cả người lùn tịt xuống.

Cuối cùng là cột sống và hai tay cũng liên tục biến đổi, cơn đau khiến mặt Trương Vĩnh trắng bệch.

Gã này cũng là kẻ tàn nhẫn, không rên một tiếng, trán đầm đìa mồ hôi hột!

Chỉ trong vài phút, Trương Vĩnh cao lớn vạm vỡ đã biến thành một chú lùn, như thể bị biến hình.

Đừng nói Sở Viễn và Bàn Tử, ngay cả anh em họ Trương sống chung ba năm cũng há hốc mồm kinh ngạc. "Đây là...

Súc Cốt Thuật trong truyền thuyết sao?" Bàn Tử lắp bắp, thực sự quá khó tin, Súc Cốt Thuật trong truyền thuyết cũng xuất hiện, đảo lộn nhận thức.

Sở Viễn nhìn Trương Vĩnh mồ hôi nhễ nhại, không thể không khâm phục dũng khí của đối phương.

Súc Cốt Thuật gây tổn hại cực lớn cho cơ thể, nhưng hắn lại chịu đựng đau đớn khủng khiếp đó, im lặng hoàn thành, quả là quá tàn nhẫn với bản thân. "Anh cẩn thận chút, khi xoay bàn Bát Quái thì nghe tôi chỉ huy!" Nghe Sở Viễn dặn dò, Trương Vĩnh trong hình hài chú lùn hít sâu một hơi, gật đầu nhẹ, chậm rãi đi về phía trận địa tơ trong suốt.

Cơ quan tơ dày đặc sát khí tứ phía đối với Trương Vĩnh lúc này lại như chốn không người, một đường bình an đi qua.

Cộng thêm chiều cao bị hạn chế, tơ tằm trên không cũng không tấn công được hắn, giúp hắn an nhiên vô sự vượt qua cạm bẫy. "Ông bạn này ngầu thật, Tá Lĩnh Lực Sĩ đúng là lắm kỳ nhân dị sĩ." Bàn Tử thán phục nhìn Trương Vĩnh.

Món Súc Cốt Thuật này hắn chịu chết, nhìn cái bụng đại tướng quân của mình, Bàn Tử dập tắt ngay ý định học hỏi.

Xuyên qua sát trận tơ, Trương Vĩnh dùng thủ pháp đặc thù tác động lên các đại huyệt xương cốt, lần lượt thi triển.

Kèm theo tiếng xương cốt dị thường, từ chú lùn, hắn khôi phục lại thành gã đàn ông vạm vỡ cao mét tám lăm!

Sự phản sai chiều cao khổng lồ này dù đã thấy một lần vẫn khiến mọi người líu lưỡi.

Thấy Trương Vĩnh hồi phục, Sở Viễn nhắc đối phương quan sát hình dáng Cửu Cung Bát Quái bàn, làm quen các vị trí.

Đây là một bàn Cửu Cung Bát Quái khổng lồ, nằm tĩnh lặng giữa cửa đá, cấu tạo độc đáo từ chín tầng ngọc bàn.

Mỗi tầng ngọc được điêu khắc cực kỳ tinh xảo, vân lý bề mặt mịn màng phức tạp, mỗi ký tự thần bí đều có hàm nghĩa riêng.

Chín tầng ngọc bàn này ứng với Cửu Cung Bát Môn và vị trí Bắc Đẩu Thất Tinh, liên kết chặt chẽ nhưng lại có thể xoay chuyển linh hoạt.

Trương Vĩnh cẩn thận tiến lên, nhìn kỹ ngọc bàn.

Các phù văn trên đó đều có ý nghĩa, nếu không phải hắn có nghiên cứu về Cửu Cung Bát Quái thì dù biết cách xoay cũng chịu chết vì

không đọc được ký hiệu.

Chuẩn bị xong, Trương Vĩnh ra hiệu tay với Sở Viễn, hít sâu một hơi, đặt hai tay lên vòng ngọc ngoài cùng.

Nhìn bàn Bát Quái ẩn chứa biến số vô cùng và huyền cơ, Trương Vĩnh biết mình phải cẩn thận, cơ hội chỉ có một. "Nam phương Ly cửu cung, Thiên Xu tinh quy vị!" Theo lời Sở Viễn đọc cơ biến vòng đầu tiên, não bộ Trương Vĩnh vận hành liên tục, tìm ký hiệu ứng với Ly cung. "Két két!" Hai tay hắn xoay nhanh vòng ngọc thứ chín, đưa vị trí Ly cung xoay đến vị trí Thiên Xu tinh. "Đông bắc Cấn bát cung, Thiên Tuyền tinh quy vị!" "Tây phương Đoài thất cung, Thiên Cơ tinh quy vị!" "Tây bắc Càn lục cung, Thiên Quyền tinh quy vị!" "Trung ương ngũ cung, Ngọc Hành tinh quy vị!" "Đông nam Tốn tứ cung, Khai Dương tinh quy vị!" "Đông phương Chấn tam cung, Dao Quang tinh quy vị!" "Tây nam Khôn nhị cung, Động Minh tinh quy vị!" "Bắc phương Khảm nhất cung, Ẩn Nguyên tinh quy vị!" Mỗi khi Sở Viễn báo một tầng cơ biến, Trương Vĩnh luôn chuẩn xác tìm ra vị trí sao tương ứng.

Theo các tầng ngọc xoay chuyển, tượng trưng Cấn cung núi non, Chấn cung sấm sét, Tốn cung gió nhẹ... mỗi khi một tầng ngọc xoay, các vị trí Cửu Cung Bát Môn khác trong bàn lại biến đổi không ngừng.

Dù vậy, Trương Vĩnh luôn tìm ra vị trí chính xác trong thời gian ngắn nhất, như thể đã diễn tập vô số lần.

Trong động, đám Bàn Tử nghe Sở Viễn đọc, nhìn Trương Vĩnh xoay bàn không ngừng, căng thẳng không dám thở mạnh, sợ làm ảnh hưởng đến hai người.

Chương 278

Cho đến khi tất cả các vòng ngọc xoay xong, mọi người mới cảm thấy mình sống lại.

Khi hai tay Trương Vĩnh xoay vòng trong cùng đến vị trí Ẩn Nguyên tinh, bàn Bát Quái trên cửa đá đột nhiên chấn động.

Chỉ thấy không cần ai thao tác, kèm theo tiếng cơ quan "két két" vận hành, Cửu Cung Bát Quái bàn tự động xoay tít.

Mỗi vòng xoay, tơ trong suốt trước mặt mọi người lại giảm đi một sợi.

Xem ra có tác dụng rồi.

Ba phút sau, toàn bộ tơ dưới đất đã thu hồi, trận pháp Cửu Tinh Bát Quái trong động đã bị phá giải.

Khi tơ biến mất, bàn Bát Quái trên cửa đá từ từ mở ra hai bên, lộ ra không gian rộng lớn hơn phía sau.

Nhìn cánh cửa rộng mở, ánh mắt Trương Vĩnh lóe lên vẻ thâm trầm, hiển nhiên sự lớn mạnh của Sở Viễn đã vượt xa tưởng tượng của hắn.

Anh em họ Trương bên cạnh Bàn Tử cũng mắt tròn mắt dẹt nhìn Sở Viễn.

Tuy có nghe danh Mạc Kim Hiệu Úy nhưng thấy đối phương chỉ dùng vài câu nói đã giải quyết cơ quan phức tạp thế này, trong lòng vẫn thấy vô cùng khó tin. "Ây da, tiếc đống ngọc tốt này quá, không mang đi được!" Thấy cơ quan bị phá, Bàn Tử nhanh chân chạy lon ton đến bên cửa đá, nhìn ngọc bàn Cửu Cung Bát Quái mà mắt sáng rực.

Sau đó hắn trực tiếp sờ soạng, mân mê màu ngọc, vừa xuýt xoa

tiếc nuối.

Đây là ngọc thượng hạng, nếu mang cả tảng đi được, phối hợp với cái mác trận pháp Cửu Tinh Bát Quái thì giá trị liên thành!

Tiếc là nhìn ngọc bàn gắn trên đá, cạy ra chắc chắn sẽ hỏng, khiến Bàn Tử nhất thời không biết hạ thủ thế nào. "Bàn gia, ngài muốn tháo ngọc bàn này à?

Anh em chúng tôi rành lắm, đảm bảo nguyên vẹn!" Thấy Bàn Tử đi đi lại lại quanh ngọc bàn, vẻ mặt muốn chiếm làm của riêng hiện rõ trên trán, Trương Xương Hải chủ động tiến lên.

Là nhân viên cơ sở của Tá Lĩnh, hắn giỏi dùng khiên nhưng món nghề tháo dỡ bảo vật cũng không tệ, dù sao đó cũng là cần câu cơm của Tá Lĩnh Lực Sĩ.

Hắn liền mao toại tự tiến với Bàn Tử.

Thấy anh em Trương gia xung phong, Bàn Tử nhớ lại vụ cổ mộ Bình Sơn, đám Tá Lĩnh Lực Sĩ này có công phu "nhận quá bạt mao" (ngỗng bay qua cũng vặt sạch lông).

Nghĩ vậy, Bàn Tử đảo mắt, chủ động nói: "Tiểu Ca, chúng ta đi gấp gáp gần hai tiếng rồi, hay là nghỉ một lát hẵng đi tiếp!" Nhìn Bàn Tử nháy mắt liên tục, Sở Viễn cạn lời, đầu đầy vạch đen.

Tâm tư ông tướng này hiện hết lên mặt rồi.

Tuy nhiên chuyến đi này quả thực gấp gáp, hai người chạy từ Tương Tây qua thủ đô, rồi đến Trường Sa, nghỉ ngơi rất ít.

Nhân cơ hội này nghỉ một lát cũng hợp lý.

Nghĩ vậy, Sở Viễn chủ động hô mọi người nghỉ ngơi tại chỗ mười phút.

Bàn Tử và anh em họ Trương nghe tin thì hớn hở ra mặt, chạy đi

nghiên cứu cách tháo bàn Bát Quái.

Nhìn ba người bận rộn, Sở Viễn cũng không hỏi nhiều, dựa vào cây cột, nhắm mắt dưỡng thần.

Trương Vĩnh có lòng muốn ngăn cản nhưng anh em kia một lòng muốn theo Bàn Tử phát tài, hắn cũng không cản được.

Cuối cùng hắn đành học theo Sở Viễn, dựa vào góc tường nghỉ ngơi.

Mười mấy phút sau, dưới bản lĩnh vặt lông ngỗng của anh em họ Trương, cả cái ngọc bàn Cửu Cung Bát Quái bị tháo thành ba mảnh lớn.

Bàn Tử kích động xung phong bỏ các mảnh vỡ vào ba lô của mình để "bảo quản".

Nhìn Bàn Tử to xác, anh em Trương gia chỉ biết cười khổ đồng ý, ai bảo bên cạnh Bàn Tử có đại thần Sở Viễn chứ.

Chuyến đi cổ mộ Bình Sơn đồn đại khắp nơi trong giới Tá Lĩnh, nhất là sự dũng mãnh của Sở Viễn, cộng thêm màn phá giải cơ quan vừa rồi khiến họ khá kiêng dè.

Thu hoạch được ngọc bàn, Bàn Tử vỗ ba lô thỏa mãn, lúc này mới hô hào Sở Viễn đi tiếp.

Thấy Bàn Tử đã đắc thủ, Sở Viễn cũng không lề mề, đứng dậy cầm đèn pin đi qua cửa đá.

Đi theo thông đạo hẹp chừng năm phút, tầm nhìn trước mắt đột nhiên mở rộng, lại là một cung điện còn đồ sộ hơn.

Không gian nơi này cực kỳ rộng lớn, vừa bước vào đã cảm thấy một luồng khí tức cổ xưa ập tới, khiến người ta kính sợ.

Nhìn cách bài trí xung quanh, Sở Viễn nhíu mày.

Cung điện này trông đơn sơ nhưng giống một nơi tế tự hơn.

Đặc biệt là những lá cờ phướn đen dựng khắp nơi trong điện ngầm, lay động nhẹ trong ánh sáng u tối, phát ra tiếng sột soạt.

Sâu trong cung điện là một đài đá hình tròn, trên đài hãi nhiên có một bộ xương khô đứng sững, xương trắng toát tỏa ra khí tức lạnh gáy.

Khi nhìn vào hốc mắt trống rỗng của bộ xương, mọi người cảm thấy một luồng hàn khí dâng lên từ đáy lòng, sởn cả gai ốc.

Sở Viễn từ từ lại gần quan sát.

Dựa vào y phục trên bộ xương, hắn suy đoán đây là nhân vật kiểu đại tế tư của vương triều nào đó!

Xem ra lai lịch cung điện ngầm dưới cổ thôn Trương gia này thật không đơn giản, có lẽ thực sự tồn tại bảo dược Tam Chu.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn quyết tâm phải thám hiểm địa cung này, trực giác mách bảo hắn, nơi này có thứ hắn cần.

Khi mọi người tiến vào đại điện tế tự, họ nhận thấy bài trí bên trong cực kỳ đơn giản.

Chính giữa là Đại Tế Ti (Thầy tế) ngồi ở vị trí cao nhất, nhìn xuống chúng sinh.

Dưới sự tôn lên của từng tấm vải liệm màu đen xung quanh, vẻ uy nghiêm càng thêm phần trầm mặc, khiến người ta không dám tùy tiện nhìn thẳng vào mắt vị Đại Tế Ti khô lâu kia.

Trên nền đại điện rải rác không ít thạch khắc Nguyệt Tượng (hình dáng mặt trăng).

Những phiến đá khắc này nằm rải rác xung quanh Đại Tế Ti, lập tức thu hút sự chú ý của Sở Viễn.

Gần các thạch khắc Nguyệt Tượng có bố trí năm tấm bia đá cao nửa người, chỉ là niên đại quá lâu đời, văn bia đã mờ nhòe không rõ, không thể đọc được nữa.

Sở Viễn từ xa đã chú ý đến văn tự trên bia đá, theo hắn suy đoán, những ký hiệu này cực có khả năng còn cổ xưa hơn cả chữ Tiểu Triện thời nhà Tần.

Quan trọng nhất là rất nhiều ký hiệu đều đã bị mài mòn, rất khó giải đọc, nên Sở Viễn cũng không còn chú ý đến chúng nữa.

Hắn xoay người kiểm tra các thạch khắc Nguyệt Tượng bên cạnh bia đá.

Lại gần nhìn kỹ, hắn phát hiện những hình khắc này được điêu trác cực kỳ tinh xảo.

Trên những tảng đá này là đủ loại hình dáng mặt trăng, điêu khắc sống động như thật.

Có trăng non cong vút mảnh mai, có trăng tròn viên mãn đầy đà.

Thậm chí còn có tàn nguyệt khuyết thiếu đầy thê mỹ.

Kỹ pháp điêu khắc cao siêu khiến người ta kinh ngạc, đẹp lộng lẫy không sao tả xiết. "Tiểu Ca, mấy tảng đá này là sao thế?

Khắc nhiều mặt trăng lên đây làm cái gì?" Bàn Tử xem không hiểu hàm nghĩa của Nguyệt Tượng, chỉ thấy hoa văn tinh xảo mà không biết công dụng nên mới thắc mắc.

Chương 279

"Đây là một loại nghi thức chiêm bặc cổ xưa, những hình mặt trăng này đại diện cho các loại quái tượng trong Bát Quái!" Sở Viễn vuốt ve vân đá, nhàn nhạt giải thích.

Những Nguyệt Tượng này vừa ghi lại sự thay đổi của mặt trăng, vừa đại diện cho các loại quẻ.

Trương Vĩnh ở bên cạnh nghe vậy, trong lòng khẽ động, đánh giá các thạch khắc xung quanh rồi chậm rãi mở miệng: "Sở tiên sinh, căn cứ theo ghi chép trên bia đá, đây hẳn là di tích của bộ lạc Tam Miêu thời thượng cổ!" "Bộ lạc Tam Miêu?

Di tộc tiên dân của người Mèo trong truyền thuyết sao?" Nghe Trương Vĩnh nói vậy, Sở Viễn ngẩn người.

Nhắc đến bộ lạc Tam Miêu thì phải nói đến hậu duệ của bộ lạc Cửu Lê, niên đại dính dáng đến quá xưa cũ.

Sử sách có câu: "Xưa kia, Tam Miêu cư ngụ, trái nắm hồ Bành Lễ, phải giữ sông Động Đình, phía nam có núi Vấn, phía bắc có núi Hành." Truyền rằng người Mèo có một mạch lưu truyền từ cổ xưa, sớm nhất có thể truy ngược về sau trận chiến Trục Lộc của Xi Vưu, do bộ tộc Cửu Lê diễn biến mà thành.

Đây là lai lịch tiên dân người Mèo, tương truyền sau khi Xi Vưu thất bại trong trận Trục Lộc, bộ lạc Cửu Lê lui về vùng trung hạ du sông Trường Giang sinh sống.

Từ đó hình thành nên "Tam Miêu" của hậu thế.

Nguyệt Tượng thạch khắc và văn bia ở đây, bất kể là thủ pháp chạm khắc hay sự đặc thù của ký hiệu, đều tràn ngập phong vị văn

hóa cổ của người Mèo.

Trương Vĩnh thân là nam nhi người Mèo, từ nhỏ nghiên cứu văn hóa dân tộc, tự nhiên quen thuộc với thủ pháp này. "Mọi người tản ra tìm xem, xem có tìm được manh mối lối ra không!" Trương Vĩnh quan sát hoàn cảnh khép kín xung quanh, quay sang phân phó hai anh em Trương Xương Hải phía sau.

Là cung điện dưới lòng đất, lại là hố tuẫn táng, đài tế tự, nơi này khẳng định là một ngôi cổ mộ của quý tộc tiên dân người Mèo.

Đã là cổ mộ thì chắc chắn có quan quách của mộ chủ.

Nhìn quanh bốn phía, Trương Vĩnh xác định đài tế tự sẽ có cơ quan tiến vào chủ mộ thất.

Hai anh em Trương Xương Hải nghe Trương Vĩnh phân phó, khẽ đáp một tiếng rồi giơ đèn pin đi kiểm tra quanh đài tế tự.

Sở Viễn thì tra xét sự biến hóa của các thạch khắc Nguyệt Tượng, hy vọng tìm ra quy luật ẩn giấu trong đó để giải đọc quái tượng.

Bàn Tử quan sát thạch khắc trước mặt hồi lâu, chỉ nhìn ra được đó là đường nét trăng tròn, thực sự không nhìn ra nội dung gì khác.

Sau đó, hắn nhếch miệng, đi đến trước đài đá của Đại Tế Ti khô lâu, ngẩng đầu đánh giá bộ xương cao lớn uy mãnh này. "Ủa, cái gì đây?" Đột nhiên, ánh mắt Bàn Tử khựng lại.

Hắn nhìn thấy giữa đài đá, cũng chính là dưới chân Đại Tế Ti khô lâu, lại có một chiếc hộp bảo vật màu sẫm.

Chiếc hộp này ẩn dưới lớp y phục rách rưới của Đại Tế Ti, nếu không phải Bàn Tử đứng ở góc độ thích hợp thì người bình thường rất khó phát hiện ra.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử đưa tay lấy chiếc hộp màu sẫm ra.

Đây là một chiếc hộp gỗ trơn bóng, trong môi trường khô ráo của thất nội vẫn chưa bị mục nát.

Bàn Tử cân nhắc một chút rồi từ từ mở nắp hộp, chỉ thấy một đống thứ gì đó mịn màng như cát phủ đầy cả hộp. "Cạch!" Ngay khi vị trí chiếc hộp bị di dời, lối đi hẹp mà mọi người vừa đi qua đột nhiên giáng xuống một tảng đá khổng lồ, bịt kín lối ra.

Sở Viễn giơ đèn pin nhìn thạch môn sau lưng, sau đó lại nhìn sang chiếc hộp trước mặt Bàn Tử, lập tức mặt đầy vạch đen.

Đúng là không đùa được, chỉ cần có Bàn Tử trong cổ mộ thì không lúc nào là không kích hoạt cơ quan, đúng là "Tiên thiên cơ quan xúc phát thánh thể"! "Vù vù..." Ngay khoảnh khắc thạch môn rơi xuống, đài tế tự dưới lòng đất vốn kín gió lại bằng không sinh ra một luồng gió quỷ dị, thổi thẳng vào chiếc hộp. "Bàn Tử, tránh ra!" Một tiếng quát lạnh lùng đột nhiên vang lên bên tai Bàn Tử.

Tuy chưa hiểu ý Sở Viễn nhưng động tác dưới chân Bàn Tử không chậm, thân thể lùi mạnh về sau.

Trong nháy mắt, đám cát mịn trong hộp bị luồng gió quỷ dị kia thổi tán loạn, bay lả tả lên bộ xương của Đại Tế Ti khô lâu.

Chỉ trong khoảnh khắc, bộ xương trắng hếu của Đại Tế Ti như được phụ gia một loại năng lượng nào đó, toàn thân tỏa ra ánh sáng quỷ dị.

Thấy tình hình này, Bàn Tử sợ đến mức nuốt nước bọt.

Nếu không phải vừa rồi Sở Viễn nhắc nhở, e rằng đám cát này đã dính lên người hắn rồi.

Chỉ nhìn Đại Tế Ti khô lâu toàn thân phát sáng, Bàn Tử đã thấy trong lòng dâng lên một luồng hàn khí, phảng phất như giây tiếp theo đối phương sẽ sống lại. "Rắc rắc rắc!" Ngay lúc Bàn Tử đang hồ tư

loạn tưởng, bộ xương Đại Tế Ti trước mặt hắn dưới tác dụng của đám cát kia, thế mà lại thực sự cử động! "Mẹ kiếp, cái miệng của Bàn gia khai quang rồi hả?

Đúng là tà môn!" Bàn Tử rút xẻng công binh ra, vừa cảnh giới vừa lùi về bên cạnh Sở Viễn, nhìn Đại Tế Ti đang sống lại mà thầm chửi thề.

Cùng lúc đó, trên đài đá, Đại Tế Ti khô lâu đã bị "cát" phủ kín toàn thân, hốc mắt trống rỗng đột nhiên bùng lên hai đốm quỷ hỏa!

Giống như Đại Tế Ti đột ngột mở mắt, trong sự trố mắt của mọi người, nó vặn vẹo thân thể nhảy xuống đài đá.

Đại Tế Ti khô lâu của tiên dân người Mèo đã được hồi sinh một cách thần bí! "Tiểu Ca, chúng ta trúng ảo thuật à?

Hay là tà môn thật, gặp phải chuyện quỷ nhập tràng trong truyền thuyết?" Bàn Tử chắn ngang xẻng công binh trước ngực, dùng vai huých nhẹ Sở Viễn, nén nỗi sợ hãi trong lòng, run giọng hỏi. "Keng!" Sở Viễn không trả lời Bàn Tử ngay, hắn phản thủ rút dao, từ từ tuốt thanh Hắc Kim Cổ Đao ra, thế đao sắc bén chói lòa làm đau cả mắt Bàn Tử.

Dường như cảm nhận được uy thế của Hắc Kim Cổ Đao, Đại Tế Ti khô lâu thân hình cao lớn tay cầm thiền trượng chậm rãi xoay người, đôi mắt trống rỗng u ám nhìn chằm chằm Sở Viễn.

Sở Viễn mới phát hiện Đại Tế Ti trước mặt cao đến hai mét, đặt ở thời cổ đại có thể so với người khổng lồ, mang lại cảm giác áp bách mười phần!

Khi đối phương cầm thiền trượng bày ra tư thế tấn công, Sở Viễn có cảm giác như bị một loài săn mồi đỉnh cấp thời hồng hoang nhắm vào. "Mọi người lui lại, để tôi đối phó hắn!" Nhìn mọi người vẻ mặt

đầy cảnh giới, Sở Viễn chậm rãi mở miệng.

Với thân thủ của họ, đối phó với quái vật trước mắt tuyệt đối là cửu tử nhất sinh.

Thậm chí còn có khả năng trở thành gánh nặng cho hắn.

Ngược lại, một chọi một mới có thể phát huy thực lực lớn nhất của bản thân!

Trong hang động âm u, Đại Tế Ti khô lâu đứng sừng sững, sau khi cảm ứng được vị trí của Sở Viễn, nó đảo ngược thiền trượng.

Tiếng "lách cách lách cách" vang vọng trong không gian tử mịch, bén nhọn và chói tai.

Sở Viễn đứng cách đó không xa, không dám lơ là, mắt hơi nheo lại, ánh mắt nhìn chằm chằm Đại Tế Ti, trường đao thủ thế trước ngực.

Hắn không định tấn công trước mà muốn xem đường lối của Đại Tế Ti rồi mới ứng đối. "Bàn gia, cái này không phải là Khôi Lỗi Thuật chứ?" Trương Xương Hải nấp sau thạch khắc Nguyệt Tượng, cơ thể run rẩy, răng hàm không tự chủ được mà đánh vào nhau cầm cập hỏi.

Bàn Tử không để ý đến gã, ánh mắt dán chặt vào Đại Tế Ti, tay phải nắm chặt xẻng công binh, chuẩn bị tùy thời xuất kích tiếp ứng Sở Viễn.

Tuy nhiên, nhìn Đại Tế Ti cao to lực lưỡng, Bàn Tử không nhịn được thầm chửi trong lòng: *Bà nội nó, tà tính vãi chưởng!* "Vút!" Ngay khi nhóm Bàn Tử đang quan sát, Đại Tế Ti khô lâu đã đi tới trước mặt Sở Viễn, chỉ thấy quỷ hỏa trong hốc mắt nó đột nhiên run rẩy.

Nó giơ cao thiền trượng, lực tựa ngàn cân, kèm theo tiếng gió rít hung hăng đập về phía Sở Viễn, phảng phất không khí xung quanh đều

trở nên vặn vẹo!

Cảm nhận khí thế cường đại trước mặt, Sở Viễn cảm giác hô hấp cũng có chút khó khăn, sắc mặt đại biến, kinh hãi trước đòn tấn công của đối phương.

Phản ứng của Sở Viễn cực nhanh, lập tức nghiêng người uốn eo, tránh thoát một kích lăng lệ này, đồng thời cánh tay phải run lên, ngay khi hai bên giao nhau, Hắc Kim Cổ Đao bộc phát ra một tia u quang.

Chương 280

Trường đao chém xéo lên, hàn quang chợt hiện, chém thẳng vào xương đùi Đại Tế Ti.

Tiếng ma sát chói tai vang lên, mặt dao cọ ra một chuỗi tia lửa liên tục, những hạt cát bám trên xương nó bắn tung tóe. "Ầm!" Thiền trượng khổng lồ rơi vào khoảng không, đập mạnh xuống đất, trong nháy mắt tạo ra một cái hố sâu hoắm, đá vụn bắn tứ tung.

Thấy tấn công vô hiệu, Đại Tế Ti khô lâu liền vặn eo, hai tay dùng lực, đồng thời vung thiền trượng quét ngang về phía Sở Viễn.

Cảm nhận thiền trượng đột kích từ bên hông, Sở Viễn kinh hãi, cảm thấy vô cùng bất ngờ trước tốc độ phản ứng của Đại Tế Ti.

Sau đó Sở Viễn lùn người xuống, trượt vài bước về phía trước, vừa vặn tránh được cú quét ngang, thuận tiện vòng ra sau lưng nó.

Mượn thế lao tới của cơ thể, chân Sở Viễn đạp mạnh phát lực, thân hình bật cao, như Lực Phách Hoa Sơn, bổ đao xuống đầu đối thủ. "Keng!!!" Hắc Kim Cổ Đao chém vào đầu Đại Tế Ti, phát ra tiếng kim loại va chạm chói tai.

Dưới phản lực, thân hình Sở Viễn bật lùi về sau.

Nhưng Đại Tế Ti khô lâu cũng chẳng khá hơn là bao, lực đạo khổng lồ khiến cơ thể nó lảo đảo chúi về phía trước, quỵ xuống đất. "Cơ hội tốt!" Bàn Tử ở bên cạnh mắt lóe tinh quang, thân thể nhanh như chớp lao ra từ sau thạch khắc, vung xẻng công binh lên bổ thẳng vào đầu nó.

Bàn Tử nắm chặt xẻng, trong thời gian ngắn đập mãnh liệt bốn năm cái, đập đến mức quỷ hỏa trong đầu Đại Tế Ti cũng phải run rẩy.

"Vãi chưởng, không hổ là Mạc Kim Hiệu Úy, Bàn gia ngầu đét, quá dũng!" Trương Xương Hà tuổi nhỏ nhất, đang độ tuổi sùng bái anh hùng, thấy Bàn Tử mạnh mẽ như vậy thì kích động suýt nữa cũng lao ra theo.

Nếu không phải Trương Xương Hải sống chết kéo lại, nói không chừng tên này cũng sẽ giống Bàn gia, nhân cơ hội lao vào "hội đồng" Đại Tế Ti. "Bàn Tử, cảm ơn!" Đối với việc Bàn Tử nắm bắt thời cơ tốt như vậy, lúc nguy nan dám ra tay tương trợ, Sở Viễn vẫn có chút cảm động.

Sau khi nói lời cảm ơn, sống dao của Sở Viễn áp vào khuỷu tay, lao nhanh về phía trước hai mét, chân đạp lên lưng Đại Tế Ti mượn lực, toàn thân thuận thế tiếp tục vung đao chém.

Như gió thu quét lá vàng, liên tiếp ba đao, đao sau nhanh hơn đao trước, ánh đao lẫm liệt, hàn khí bức người, hành vân lưu thủy. "Rắc!" Sở Viễn từ trên cao nhìn xuống, dưới ba nhát chém liên tiếp của Hắc Kim Cổ Đao, hắn tập trung hỏa lực tấn công mạnh vào phần xương bả vai của Đại Tế Ti.

Cuối cùng, kèm theo tiếng xương cốt vỡ vụn, đợt tấn công này của Hắc Kim Cổ Đao đã thành công, trực tiếp phế bỏ một cánh tay của nó.

Phịch!

Cánh tay phải vốn nắm chặt thiền trượng của Đại Tế Ti rơi nặng nề xuống đất, phát ra tiếng động lớn, bụi bay mù mịt.

Bàn Tử thấy vũ khí của Đại Tế Ti rơi xuống, mắt sáng lên, chạy nhanh đến bên phải nó, nhắm vào chỗ xương gãy mà vung xẻng tới tấp.

Nhất thời, Đại Tế Ti khô lâu chỉ còn nước chịu trận, đối mặt với

sự liên thủ của Sở Viễn và Bàn Tử, nó hoàn toàn không có lực đánh trả!

Ba người phe Tá Lĩnh nấp đằng xa thấy tình hình này cũng thở phào nhẹ nhõm, dù sao áp bách mà Đại Tế Ti mang lại quá lớn.

Ngay khi mọi người tưởng rằng Đại Tế Ti đã vô lực phản kích, không ngờ xương cốt của nó lại vặn vẹo theo tư thế trái thường lý, ngả người ra sau.

Toàn bộ cơ thể như xoắn quẩy, móng vuốt xương xẩu bên tay trái đột ngột kéo dài, kèm theo tiếng gió rít quét mạnh về phía Sở Viễn.

Còn chưa đợi Sở Viễn phản ứng lại, trong lồng ngực Đại Tế Ti lại vang lên một tiếng "cạch", liên tiếp bắn ra ba cái gai xương sắc nhọn.

Ong!

Gai xương bay ra nhanh như ảo ảnh, bắn mạnh về phía Sở Viễn. "Ái chà, vãi thật, còn có ám khí." Nhìn ba điểm hàn mang trong mắt, Sở Viễn trầm eo hạ khuỷu, sau đó vung nhanh Hắc Kim Cổ Đao, ánh đao thoáng chốc hóa thành một vầng trăng bạc.

Trong mấy tiếng "đinh đang", ba cái gai xương sắc nhọn đột ngột bắn tới đã bị Hắc Kim Cổ Đao đánh rơi xuống đất.

Trong mắt Sở Viễn lóe lên vẻ tàn khốc, hiển nhiên màn đánh lén vừa rồi của Đại Tế Ti đã chọc giận hắn, hắn bắt đầu nghiêm túc rồi.

Chỉ thấy toàn thân hắn căng cứng cơ bắp, Hắc Kim Cổ Đao mãnh liệt xuất kích, trường đao như rắn độc nhả tín, mang theo thế lôi đình lấy thẳng cổ họng nó. "Phập!" Một kích không thành, Sở Viễn không hề nản lòng, hắn vặn eo xoay người, lưỡi đao áp sát cổ họng xoáy sâu vào, đâm mạnh vào xương hầu. "Rắc", Hắc Kim Cổ Đao sắc bén trực tiếp xuyên thủng xương hầu, theo cú xoay cổ tay hất lên của Sở Viễn,

cái đầu to lớn của Đại Tế Ti bay vút lên trời.

Trong tiếng kim loại va chạm, quỷ hỏa trong hốc mắt trống rỗng của Đại Tế Ti sau vài vòng lăn lóc trên không trung rồi rơi xuống đất đã ảm đạm tắt ngấm.

Đại Tế Ti khô lâu của người Mèo, một lần nữa, tốt!

Màn quyết đấu giữa người và yêu này chỉ diễn ra trong chốc lát, nhưng lại khiến ba người phe Tá Lĩnh toát mồ hôi hột, trán và lòng bàn tay đều ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Đặc biệt là Trương Vĩnh đang nắm chặt nỏ tay, gân xanh nổi lên, yết hầu lăn lộn nhưng không phát ra tiếng, hiển nhiên đã bị vũ lực của Sở Viễn chấn nhiếp. "Hay, Sở ca uy vũ!" Trương Xương Hà đang nấp sau thạch khắc Nguyệt Tượng đột nhiên đứng dậy nhìn Sở Viễn đang cầm đao đứng đó, trong lòng trào dâng cảm xúc, hô lớn một tiếng.

Mấy người thấy Đại Tế Ti khô lâu không còn động đậy, lúc này mới rón rén đi tới, nhìn cái xác bị tàn phá trên mặt đất.

Mọi người nhìn lên thân thể Đại Tế Ti, những đoạn xương trắng hếu chi chít vết chém dài ngắn khác nhau, lập tức hít vào một hơi khí lạnh.

Đây là đao pháp gì, ngay cả Đại Tế Ti đao thương bất nhập cũng bị chém lật, không hổ là trần nhà về giá trị vũ lực trong giới đổ đấu! "Hu hu hu hu..." Đột nhiên, ngay khi mọi người đang kiểm tra Đại Tế Ti, cây thiền trượng rơi trên mặt đất bỗng phát ra một tràng tiếng kêu thảm thiết như quỷ khóc sói gào.

Ngay sau đó, một trận tiếng nức nở ẩn hiện phiêu xuất, âm thanh lúc cao lúc thấp, bén nhọn chói tai, khiến người ta tê dại da đầu. "Ca, đây là...

đây là tiếng gì?

Chẳng lẽ vong hồn Đại Tế Ti đòi mạng chúng ta?" Nghe thấy âm thanh như vong linh đòi mạng này, Trương Xương Hà sợ đến mức mồ hôi lạnh thấm ướt áo, yết hầu lăn lộn nuốt nước bọt khó khăn hỏi.

Trương Xương Hải tuy không tin quỷ thần, nhưng đối mặt với âm thanh từ bốn phương tám hướng, hắn cũng không ngừng quan sát xung quanh, đồng tử không tự chủ co rút lại. "Đừng sợ, Tá Lĩnh Lực Sĩ chúng ta kỵ nhất là quỷ thần, có Sở tiên sinh ở đây, quỷ thần lui tránh!" Lời Trương Xương Hải vừa dứt, bỗng bên tai vang lên một tiếng "ô oa" du dương mà âm sâm, như tiếng gào thét của ác quỷ. "Nhất ấn tại thủ, tà thần giai tị, Thiên Quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ." Ngay khi mọi người rơi vào cảnh bách quỷ tập kích, bỗng nhiên, một giọng nói uy nghiêm vang vọng trong đài tế tự tĩnh mịch này.

Chính là Sở Viễn tay cầm "Phát Khâu Ấn", theo tiếng niệm tụng của hắn, trên Phát Khâu Ấn lóe lên ánh sáng, không khí dường như cũng trở nên ngưng trọng.

Trong nháy mắt, những âm thanh quỷ dị bên tai mọi người đều tiêu tan, phảng phất như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Sở Viễn từ từ mở mắt, lúc này mới phát hiện nhóm người mình thế mà lại đang vây quanh đài đá dưới chân Đại Tế Ti khô lâu.

Mà thân thể Đại Tế Ti khô lâu cũng chưa hề bị phá hoại chút nào, đang bình an vô sự đứng nguyên tại chỗ, cao cao tại thượng nhìn xuống mọi người.

Đôi mắt trống rỗng phiếm một tia u quang, dường như đang giễu cợt hành vi vừa rồi của mọi người! "Đây là ảo giác?" Bàn Tử mặt ngơ ngác nhìn xung quanh.

Chẳng lẽ những gì vừa xảy ra đều là ảo giác?

Thế thì cũng quá mẹ nó chân thực rồi! "Tiểu Ca, vừa rồi rốt cuộc

là chuyện gì?" Bàn Tử nhìn chằm chằm Đại Tế Ti khô lâu âm sâm một cái, lúc này mới nuốt nước bọt, cứng ngắc quay sang hỏi Sở Viễn.

Cánh tay phải đau nhức không ngừng nhắc nhở hắn rằng cảm giác vung xẻng công binh đập lén Đại Tế Ti vừa rồi là thật.

Chương 281

Sở Viễn lúc này nội tâm cũng không ngừng dao động, huyễn cảnh vừa rồi, huyết mạch Thanh Long của mình lại không hề có chút nhắc nhở nào.

Điều này rất không bình thường.

Kết hợp với tình huống hiện tại, Sở Viễn biết nhóm người mình hẳn là đã trúng độc, không phải loại độc bình thường.

Hẳn là thứ gì đó tương tự như chất gây ảo giác nhưng lại không được tính là độc dược, như vậy mới có thể tránh được đặc tính huyết mạch của hắn.

Nghĩ đến đây, Hắc Kim Cổ Đao của Sở Viễn khều chiếc hộp bảo vật mà Bàn Tử phát hiện ra, mũi đao hất một ít cát lên, đặt trước mắt quan sát kỹ. "Đây là bụi kim loại Thân (Thallium), kịch độc đối với hệ thần kinh.

Đây là một loại độc tố rất khó luyện chế, có thể gây rối loạn hệ thần kinh con người." Nhìn những vụn kim loại hiếm này, Sở Viễn mới vỡ lẽ, thảo nào vừa rồi mình lại nhìn thấy Đại Tế Ti khô lâu sống lại.

Khiến cho một đại lão trong giới đổ đấu như hắn cũng suýt trúng chiêu, đủ thấy sự lợi hại của nó.

Mộ chủ này rốt cuộc là ai?

Lại có bản lĩnh ngưng luyện ra nhiều bụi kim loại Thân như vậy, thứ này đặt ở xã hội hiện đại mà không có thiết bị chuyên dụng thì cũng rất khó chiết xuất. "Sở tiên sinh, nơi này không nên ở lâu, chúng ta vẫn nên tìm lối ra thôi!" Trương Vĩnh thu nỏ tay về, trong lòng cũng

thả lỏng không ít, chỉ cần không có quỷ thần tà túy xâm nhiễu thì sẽ không ảnh hưởng đến kế hoạch của gã.

Việc cấp bách vẫn là mau chóng tìm được lối ra, đối với Trương Vĩnh mà nói, chỉ có tiến vào chủ mộ thất mới là chuyện quan trọng nhất.

Nghe Trương Vĩnh phân phó, hai anh em Trương Xương Hải chỉ biết nhìn nhau, mặt đầy vẻ mê mang.

Ảo giác?

Ảo giác chân thực quá vậy.

Nghĩ thêm một lúc nữa chắc anh em họ mọc thêm não mất, dứt khoát không nghĩ nữa, đi theo sau lưng Trương Vĩnh tìm lối ra.

Bàn Tử cũng thổn thức không thôi, vừa rồi Đại Tế Ti khô lâu sống lại uy phong lẫm liệt, suýt chút nữa lật đổ nhận thức của hắn.

Từ khi hắn đi đổ đấu đến nay, trong cổ mộ gặp không ít thứ khiến người ta sinh ra ảo giác, ví dụ như hoa Bỉ Ngạn, vẫn thạch ở mộ Nữ Thần.

Nhưng chưa bao giờ giống như lần này, chân thực đến thế!

Nghĩ đến đây, hắn không nhịn được đi về phía Sở Viễn, chuẩn bị hỏi cho ra lẽ về cái "kim loại Thân" rốt cuộc là cái quái gì mà lại "phê" như vậy.

Khi hắn đi đến trước mặt Sở Viễn, còn chưa mở miệng, Sở Viễn đã nói trước: "Bàn Tử, những thạch khắc Nguyệt Tượng này bài liệt có trật tự, sự biến hóa của mặt trăng đều có quy luật để lần theo, những thứ này hẳn là biểu đạt một loại quẻ tượng!" Sở Viễn vừa nói vừa lấy la bàn ra, quay mặt về hướng chính Bắc, hai mắt nhìn chằm chằm la bàn, không ngừng quan sát sự thay đổi của nó. "Cậu nhìn xem, sự biến hóa của Nguyệt Tượng ở đây ám hợp với Thiên Tinh

Phong Thủy Bát Môn cát hung, lấy Nguyệt Tượng để khởi quẻ, thượng Ly hạ Tốn, nội ngoại giai hư!

Quẻ tượng này đại biểu cho tiền lộ vị tri (đường trước mặt chưa biết), lối ra nằm ngay sau vách đá này!" Bàn Tử nhìn theo hướng ngón tay Sở Viễn, hãi nhiên thấy vách đá trơn bóng sau lưng Đại Tế Ti khô lâu có khắc những vân thạch kỳ dị.

Xem ra đây chính là thông đạo dẫn đến chủ mộ thất, chỉ là không biết cơ quan nằm ở đâu.

Dường như nhìn ra suy nghĩ trong lòng Bàn Tử, Sở Viễn gật đầu và ra hiệu bằng mắt, nhìn về phía chiếc hộp bảo vật trên đài đá dưới chân Đại Tế Ti.

Bàn Tử đột nhiên linh quang nhất thiểm, nghĩ đến cơ quan đóng cửa vừa rồi khi lấy chiếc hộp, chính là nằm dưới chân Đại Tế Ti này!

Hơn nữa, nơi này là Tử Môn trong Cửu Cung Bát Môn, đạo lý "tìm đường sống trong cõi chết" (trí chi tử địa nhi hậu sinh) hắn cũng hiểu, thì ra là thế.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử không còn do dự, đưa tay sờ soạng dưới chân Đại Tế Ti, quả nhiên chạm phải một cái vòng kim loại. "Tìm thấy cơ quan rồi!" Theo tiếng hô kinh ngạc của Bàn Tử, hắn dùng sức kéo mạnh cái vòng, ngay sau đó, trong không gian tĩnh mịch vang lên một tràng tiếng "rắc rắc".

Trên vách đá trơn bóng sau lưng Đại Tế Ti khô lâu hãi nhiên xuất hiện một cánh cửa đá cao bằng một người, dưới một loại ngoại lực nào đó, từ từ được đẩy ra. "Bàn gia, thần thánh thật, ngài đúng là cái này!" Trương Xương Hà trố mắt nhìn Bàn Tử, giơ ngón tay cái lên khen ngợi, hiển nhiên bằng biểu hiện lần này, hắn đã nhận được sự công nhận của đối phương. ...

Đây là một lối đi tối om đưa tay không thấy năm ngón, hai bên dấu vết đục đẽo nhân tạo rất rõ ràng, dưới ánh đèn pin trông rất thô ráp.

Sở Viễn trong tình huống thiên phú Dạ Nhãn mở hết cỡ mới miễn cưỡng nhìn rõ tình hình bên trong, lo lắng đêm dài lắm mộng nên không dừng lại lâu.

Rời khỏi lối đi tối tăm, mọi người tiến vào một mộ đạo đèn đuốc sáng trưng.

Mộ đạo rộng chừng hơn hai mét, hai bên có những bức tượng thần cao nửa người đứng sừng sững.

Kỳ lạ là trên đỉnh đầu mỗi tượng thần lại điêu khắc một con dị thú mỏ dài chân ngắn, nhất thời không nhìn ra lai lịch loài thú này.

Nhưng Sở Viễn quan sát kỹ phong cách thủ pháp điêu khắc, hắn phát hiện linh thú trấn mộ này rõ ràng khác biệt với phong cách ở đại sảnh tế tự. "Đây là mộ đạo được xây dựng sau này, mọi người chú ý, cẩn thận cơ quan." Dặn dò mọi người một hồi, Sở Viễn mới tỉ mỉ quan sát thông đạo này, đặc biệt là hàng tượng thần hai bên, xem thử lai lịch thế nào. "Tiểu Ca, nhìn ra gì không?" Bàn Tử lại gần Sở Viễn, hạ thấp giọng nói.

Từ khi biết đây là một ngôi mộ thất cải kiến (xây lại), hắn đã cảm thấy có gì đó không ổn.

Hắn cứ cảm thấy việc mấy chục năm trước người Trương gia biến mất bí ẩn trong một đêm không để lại dấu vết gì có liên quan mật thiết đến cổ mộ này.

Sở Viễn khẽ gật đầu, đánh giá tượng thần hai bên rồi khẽ giới thiệu: "Đây là một ngôi cổ mộ thời Minh.

Nhìn kiến chế tượng thần lăng mộ thì hẳn là cổ mộ của một vị tướng quân.

Ngôi mộ huyệt này xác thực là được cải kiến.

Có thể xây dựng lại một ngôi mộ đại tướng quân trên di tích bộ lạc Tam Miêu này, xem ra cũng là một cao nhân phong thủy!" Đáng tiếc là từ khi mọi người vào đây vẫn chưa phát hiện bia văn của mộ chủ, nếu không đã có thể suy đoán ra chủ nhân lăng mộ là ai.

Hơn nữa, thông đạo dài cả trăm mét này kết cấu rất đơn giản, không phát hiện thạch môn rõ ràng nào, trước mắt xem ra là một ngõ cụt.

Cùng lúc đó, Trương Xương Hà đã đi đến cuối mộ đạo, phát hiện là đường cụt liền thầm mắng một tiếng, chuẩn bị quay lại theo đường cũ.

Ngay khi gã xoay người, khóe mắt chợt lóe lên một tia sáng vàng kim, khiến thân hình gã khựng lại. "Ủa, cái này là..." Trương Xương Hà vẻ mặt kinh ngạc nhìn tượng thần bên vách tường, chỉ thấy trên đỉnh đầu nó có một cái bát vàng, tỏa ra ánh sáng chói lọi mê người. "Bát vàng ròng, phát tài rồi!" Nghĩ đến đây, Trương Xương Hà vẻ mặt chột dạ nhìn quanh, thấy không ai chú ý đến động tác của mình bèn nhanh chóng chộp lấy cái bát vàng trên tượng thần.

Ngặt nỗi bát vàng như được cố định trên đầu tượng, gã cầm lần đầu thế mà không nhấc lên được, Trương Xương Hà cuống cuồng dùng cả hai tay dùng sức. "Cạch cạch!" Kèm theo tiếng cơ quan vận chuyển khe khẽ, cái bát vàng từ từ xoay ngược chiều kim đồng hồ, dọa gã mặt mày trắng bệch.

Gã biết mình gây họa rồi, khẳng định là đã khởi động cơ quan gì đó! "Ùng ục..." Ngay lúc Trương Xương Hà đang thấp thỏm lo âu, quay đầu lại đã thấy trong miệng dị thú trên tượng thần trong mộ đạo phun mạnh ra từng luồng thủy ngân.

Dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người, thủy ngân như những sợi

tơ bạc đổ xuống xối xả, rơi xuống đất phát ra tiếng lanh lảnh, nhanh chóng lan tràn ra. "Đây là thủy ngân, mọi người mau bịt mũi miệng lại." Nhìn thủy ngân lấp lánh ánh bạc trên mặt đất lan rộng với tốc độ kinh người trong chớp mắt, Sở Viễn vội vàng hét lớn.

Bàn Tử quái khiếu một tiếng, thân hình lao nhanh về hướng lối vào, chưa chạy được bao xa đã nghe thấy tiếng cửa đá rơi xuống. "Ầm!" Một cánh cửa đá màu sẫm ầm ầm rơi xuống, bịt kín hoàn toàn lối đi tối tăm mà mọi người vừa đi vào.

Đây đúng là "tuyệt hộ" (triệt đường sống)!

Trương Vĩnh lúc này cũng mặt mày trắng bệch, hiển nhiên cơ quan tuyệt hộ bất thình lình này khiến gã trở tay không kịp, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Chương 282

Đặc biệt là dòng thủy ngân đậm đặc kia như con sông ngầm hung hãn từ bốn phương tám hướng cuồn cuộn ùa tới, đi qua chỗ nào là mùi hăng hắc bốc lên nồng nặc.

Thỉnh thoảng lại phát ra tiếng "xèo xèo" khiến người ta rợn tóc gáy, nhanh chóng khuếch tán như đang tuyên cáo thời gian đếm ngược của sinh mệnh mọi người.

Trong mộ đạo chật hẹp di mạn khí tức tuyệt vọng nghẹt thở, Bàn Tử trừng lớn hai mắt, mồ hôi to như hạt đậu lăn dài trên trán.

Hắn vung vẩy cái xẻng trong tay, phí công muốn ngăn cản thủy ngân đang bức tới, miệng không ngừng chửi rủa: "Bà nội nó, mộ chủ nhân độc ác thật, thế mà lại chơi cả cái cơ quan tuyệt hộ mẹ kiếp này!" Trương Xương Hải ngồi bệt xuống đất, mặt cắt không còn giọt máu, môi run rẩy lẩm bẩm: "Toi rồi, lần này toi mạng rồi..." Nghĩ đến đây, hắn không nhịn được đá cho thằng em Trương Xương Hà một cước: "Kêu mày cái tay táy máy, lần này hại chết cả lũ rồi." Trương Xương Hà bịt mũi miệng, vẻ mặt tuyệt vọng nhìn dòng thủy ngân miên man bất tuyệt, một nỗi hối hận đột nhiên dâng lên trong lòng.

Sở Viễn nhíu chặt mày, nhìn cái bát vàng mà Trương Xương Hà vừa xoay.

Kỳ lạ là ở đó chỉ có một cái bát vàng, khiến cho mộ thất trông cực kỳ bất đối xứng.

Cơ quan phá giải cũng là bát vàng, chỉ là không biết cái còn lại bị giấu ở đâu.

Sở Viễn nhanh chóng quét mắt nhìn quanh.

Theo thủy ngân dâng lên ngày càng cao, đã ngập qua mắt cá chân mọi người, ai nấy chỉ có thể đứng trên tảng đá, hàn ý theo đôi chân xộc thẳng lên tận tim.

Nhìn thủy ngân dưới chân, Sở Viễn giật cái khăn trùm mặt từ thắt lưng ra bịt kín mũi miệng, ánh mắt nhìn mạnh về phía lối vào lúc nãy.

Phía trên tượng thần ở cửa, hãi nhiên là một chiếc bát vàng sáng chói đang tĩnh lặng nằm đó! "Tìm thấy cơ quan rồi!" Mắt Sở Viễn co rụt lại, lấy Phi Hổ Trảo từ thắt lưng ra, ném chuẩn xác về phía cái bát vàng, đầu móc chụp thẳng lên bát.

Dùng sức kéo một cái, chỉ thấy cái bát vàng dưới lực kéo của Phi Hổ Trảo từ từ xoay ngược chiều kim đồng hồ. "Cạch cạch!" Ngay khi hơi thở của mọi người càng lúc càng dồn dập, nội tâm càng lúc càng tuyệt vọng thì đột nhiên nghe thấy tiếng cơ quan vận chuyển.

Dưới chân chấn động, chỉ thấy lúc này thủy ngân trong miệng dị thú đã ngừng phun, góc tường mặt đất xuất hiện hai hàng lỗ hổng.

Thủy ngân trên mặt đất như chịu sự lôi kéo của một sức mạnh thần bí nào đó, theo các lỗ hổng từ từ chảy đi hết.

Cho đến cuối cùng, mặt đất lại khôi phục nguyên dạng, mọi người không khỏi nhìn nhau, cứ như tất cả vừa rồi chưa từng xảy ra. "Ầm!" Ngay khi mọi người đang ngẩn người, bức tường cuối lối đi đột nhiên nâng lên cao, lộ ra một lối đi quanh co tối om. "Ực!" Trương Xương Hà nuốt nước bọt, hai mắt sáng rực nhìn chằm chằm Sở Viễn, trong mắt gã, đối phương cứ như thiên thần hạ phàm.

Hóa ra đổ đấu còn có thể làm như vậy sao?

Những phương pháp học được trước kia so với kỹ thuật lưu này quả là một trời một vực.

Nghĩ đến đây, Trương Xương Hà vỗ mạnh vào đầu mình, suýt

nữa quên mất mình là Tá Lĩnh Lực Sĩ, kỹ thuật không bằng người ta cũng là bình thường. "Nhìn cái gì, mau đi thôi!" Trương Xương Hải chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn thằng em, tặng luôn cho nó một cái tát "tình thương huynh trưởng" để nó tỉnh lại sau cơn phân tâm.

Chính sự tham lam của thằng em lần này đã vô tình kích hoạt cơ quan thủy ngân trong thông đạo, suýt chút nữa khiến cả đội toàn quân bị diệt.

Nếu không phải đối phương là em ruột thì Trương Xương Hải hận không thể tẩn cho nó một trận ngay tại chỗ để xả mối hận trong lòng! ...

Trương Vĩnh tìm được một cây đuốc trong thông đạo, châm lửa rồi đi đầu bước vào lối đi tối đen vừa mở ra, ngửi thấy mùi dầu đèn trên tường.

Lúc này mới phát hiện ra hai bên vách tường thông đạo cứ cách vài mét lại đặt một ngọn đèn dầu.

Trương Vĩnh thuận tay thắp sáng đèn.

Lập tức, cả thông đạo sáng sủa hơn nhiều, tình hình bố trí bên trong cũng hiện ra rõ ràng.

Đây là một lối đi rộng hai người, quanh co khúc khuỷu, miên man bất tuyệt, cũng không biết thông đến nơi nào dưới lòng đất.

Trên đỉnh thông đạo rủ xuống rất nhiều tấm vải liệm màu sắc ảm đạm, chi chít nhìn không thấy điểm cuối, có thể gọi là "thập lý bạch phiên".

Đây là quy cách tang lễ cao nhất của quý tộc thời xưa, chỉ đứng sau thành viên hoàng thất, xem ra thân phận mộ chủ nhân cao hơn tướng quân bình thường nhiều.

Mọi người men theo ánh đèn, cẩn thận xuyên qua những tấm vải

liệm, cũng không biết đi qua bao nhiêu khúc cua, cuối cùng cũng đi đến cuối con đường. "Đường hầm dài thế này, cái này không lẽ là hoàng lăng đấy chứ!" Bàn Tử dựa vào tường thở hổn hển, hiển nhiên đi một mạch xuống đây mệt không nhẹ, trực tiếp phàn nàn về cái dũng đạo dài dằng dặc này.

Thực ra trong lòng Sở Viễn cũng có chút nghi hoặc, lăng tẩm quý tộc bình thường cũng không thể xây dựng dũng đạo dài thế này, thật kỳ lạ.

Cuối đường là một cánh cửa đá đơn giản, vị mộ chủ này cũng tự tin thật, cho rằng mấy cửa ải trước đã có thể vây khốn đại bộ phận đạo mộ tặc, ngược lại ở cánh cửa đá quan trọng nhất lại không phòng bị gì, cũng coi là một thiết kế khéo léo khác người.

Trương Vĩnh gọi anh em Trương Xương Hải lại, ba người hợp lực đẩy cửa.

Trong tiếng "két" vang lên, cánh cửa đá đơn sơ từ từ mở ra.

Đập vào mắt là một cầu thang đá xanh chật hẹp, chìm dần xuống dưới, trung tâm mỗi bậc thang lại khảm những mảnh ngọc vỡ.

Dưới ánh sáng ôn nhuận của từng phiến ngọc, cầu thang đá xanh được chiếu rọi sáng rõ, nhìn một cái là thấy hết.

Bàn Tử nhìn ngọc vụn đầy đất, không nhịn được lắc đầu, thầm than đáng tiếc, Hán Bạch Ngọc thượng hạng mà bị chà đạp thế này!

Mọi người men theo cầu thang đá xanh đi xuống một mạch, ước chừng đi được hơn ba mươi mét, cuối cầu thang là một gian mộ thất không lớn.

Vừa mới bước vào, mọi người đã bị hai tấm bia đá Hắc Diệu Thạch ở trung tâm mộ thất thu hút, hai tấm bia đá dựng nghiêng hình chữ Bát.

Đế bia là Bí Hí điêu khắc từ đá bazan, trong vân mai rùa thấm ra chu sa màu đỏ sẫm, văn bia tả bi (bia bên trái) được khảm bằng chỉ bạc theo lối chữ Triện.

Sở Viễn hồi ức lại chữ Tiểu Triện trong đầu mới miễn cưỡng đọc hiểu, văn bia bên trên giới thiệu về cuộc đời của chủ nhân ngôi cổ mộ này.

Căn cứ theo bia văn hiển thị, chủ nhân ngôi cổ mộ này là Vương phi Bành thị của Mân Vương đời thứ chín triều Đại Minh.

Mân Vương là tước hiệu phiên vương của Chu Tiện, con trai Hồng Vũ Đại Đế.

Đời đời trú đóng tại Tương Tây, Mân Vương đời cuối cùng, cũng chính là đời thứ chín, mất vào năm Sùng Trinh thứ mười sáu, chết do nông dân khởi nghĩa.

Vị Vương phi Bành thị của Mân Vương này là con gái của Thổ ty Bành thị tại Tương Tây, nên may mắn thoát nạn, được gia tộc giấu ở nơi này.

Vương phi Bành thị cũng là một kỳ nữ, giỏi về bồi dục thảo dược, y thuật trác tuyệt, cuối cùng vì tư luyến trượng phu mà u uất qua đời.

Bà được gia tộc mai táng tại nơi này theo lễ chế Thân vương phi.

Nơi này vốn là bảo địa tế tự của tiên tổ người Mèo, quy cách rất cao.

Được tộc nhân họ Bành trùng tu, cải tạo thành mộ Vương phi, chính là dáng vẻ địa cung mà mọi người đang xâm nhập hiện tại. "Vãi, đúng là hoàng thất lăng tẩm thật à!" Bàn Tử nghe Sở Viễn đọc xong văn bia, hai mắt sáng rực đánh giá cả gian mộ thất.

Vốn là đi tìm thuốc, không ngờ lại có thu hoạch ngoài ý muốn. "Ha

ha, khí vận đang ở chỗ tôi, đúng là Bàn gia sắp phát tài to rồi." "Sở tiên sinh, mau lại xem, đây có lẽ đúng là bảo dược ngài cần tìm!" Trong mộ thất vang lên tiếng hô kinh ngạc, đột nhiên khiến thần sắc Sở Viễn có chút kích động.

Quay người nhìn lại, là giọng của Tá Lĩnh Lực Sĩ Trương Xương Hải.

Khi Trương Xương Hải giải đọc tấm bia đá còn lại, có văn bia được đúc bằng đồng đỏ, chữ viết rất rõ ràng.

Kể về việc mộ chủ nhân Vương phi Bành thị khi chạy trốn khỏi phủ Mân Vương lúc phản quân công thành, thế mà lại mang đi một kiện bí bảo trân quý nhất của vương phủ.

Nghe nói là nam dương bí bảo mà Hồng Vũ Đại Đế ngự ban cho Mân Vương đời thứ nhất, một khối Đá Hoa Nhị (Hồng sắc hoa nhị thạch) biến dị to bằng nắm tay.

Chương 283

Đá Hoa Nhị?

Bí bảo?

Cái này...

Sở Viễn lập tức có chút ngẩn ngơ, thần tình quái dị.

Từ bao giờ mà thứ này cũng có thể xưng là chí bảo rồi?

Đá Hoa Nhị bình thường thì Sở Viễn cũng có nghe qua, nghe nói là một loại dược liệu trung y, có công dụng cầm máu thần kỳ.

Nhưng Đá Hoa Nhị màu đỏ được hoàng thất xem là bảo vật trong văn bia thì đây là lần đầu Sở Viễn nghe nói, đúng là thế giới rộng lớn không thiếu cái lạ. "Bản Thảo Cương Mục" có chép: "Đá Hoa Nhị, công dụng chuyên về cầm máu, lại có thể hạ thai chết lưu, rụng nhau thai, khử máu xấu, máu xấu hóa thì thai và nhau thai không còn lo bị tắc trệ nữa." "A, bảo dược là Đá Hoa Nhị á?

Nhưng chúng ta tìm là Tam Chu Móc mà, Trần hạt tử cái lão thần côn này không phải lại lừa chúng ta đấy chứ!" Bàn Tử nghe Trương Xương Hải giới thiệu, lập tức xụ mặt.

Tìm cả buổi mà bảo dược trong mộ thất lại là Đá Hoa Nhị, là thần dược cầm máu.

Nhưng thứ đó đâu trị được Đa Linh Kỳ Độc, cho dù tìm được cũng chẳng có tác dụng gì, thế nên hắn mới nhịn không được mà phàn nàn về Trần hạt tử (thầy bói mù họ Trần).

Lão thần côn này suốt ngày thần thần bí bí, cũng không biết Tiểu Ca uống phải bùa mê thuốc lú gì của đối phương mà lại tin tưởng lời lão như vậy.

Giống như loại người sờ xương, bói toán này, dưới chân cầu vượt thủ đô có mà đầy, thầy nào phán cũng chuẩn cả. "Thì ra là thế!" Sở Viễn không để ý lời phàn nàn của Bàn Tử, ngược lại nhìn lướt qua nội dung trên văn bia, mới biết lai lịch bảo vật này.

Khối Đá Hoa Nhị đỏ này không phải đá hoa nhị bình thường có thể so sánh, có thể xưng là chí bảo, và Vương phi khi đào vong cũng không uổng công mang theo nó.

Thực sự là vì một công hiệu nghịch thiên khác: khối Đá Hoa Nhị đỏ này có thể tinh luyện máu của gia súc dùng để bồi dục dược liệu.

Do ảnh hưởng của môi trường, cộng thêm sự phát triển tốc độ cao của xã hội hiện đại, dược liệu có niên đại lâu đời quý hiếm trên đời ngày càng ít.

Thậm chí nhân sâm vài chục năm tuổi đã có thể xưng là dược liệu quý hiếm khó gặp trên thị trường.

Mà viên Đá Hoa Nhị đỏ này, chỉ cần có đủ máu gia súc là có thể bồi dục ra dược liệu hiếm có trăm năm tuổi.

Nhìn đến đây, Sở Viễn đối với sự biến mất bí ẩn của thế gia dược liệu Trương gia, trong lòng lờ mờ có chút suy đoán, đây rất có thể là một bi kịch!

Tuy nhiên, nếu Đá Hoa Nhị đỏ thực sự có công hiệu này thì quả thực là một món dị bảo hiếm có. "Đi thôi, chỗ này chỉ là bi lang (hành lang bia) tiền mộ thất, khoảng cách đến chủ mộ thất còn xa lắm!" Trương Vĩnh mặt vô cảm mở miệng nói, đối với nội dung hai tấm bia đá, gã tỏ ra chẳng hề quan tâm.

Nhìn Trương Vĩnh đi phía trước, Sở Viễn đăm chiêu nhìn bóng lưng gã.

Xuyên qua tiền thất, mọi người đi đến trước một đại điện trống

trải.

Nhìn trần thiết trong đại điện, dù Bàn Tử kiến thức rộng rãi cũng không nhịn được kinh thán trước cảnh tượng trước mắt. "Không hổ là kiến chế hoàng lăng, đại thủ bút thật!" Chỉ thấy phía trước là một cung điện dưới lòng đất trang trí xa hoa, mặt đất lát Hán Bạch Ngọc thượng hạng, ánh sáng chiếu rọi cả mộ thất.

Khung đỉnh chủ mộ thất sử dụng kết cấu vòm xếp chồng, bề mặt quét sơn màu xanh thẫm mô phỏng bầu trời đêm, trông lấp lánh sinh huy.

Mà trong bầu trời đêm này, loáng thoáng có thể thấy tinh đồ Nhị Thập Bát Tú được vẽ bằng bột vàng, âm thầm thủ hộ chủ nhân ngôi mộ.

Loại hình thức tang táng an táng dưới tinh không, được hai mươi tám tinh tú thủ hộ này, cũng chỉ có hoàng gia đốc tạo mới có đãi ngộ đó.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn không khỏi nghĩ đến Quan Sơn Thái Bảo, đám người này lúc đầu chẳng phải là giúp hoàng đế triều Minh tu sửa hoàng lăng sao?

Đốc tạo đại thủ bút thế này rất có khả năng chính là thủ bút của người Phong gia lúc đó.

Nếu đúng là vậy thì Sở Viễn phải cẩn thận.

Ai cũng biết đám Quan Sơn Thái Bảo kia hận nhất là Mạc Kim Hiệu Úy, lúc đầu suýt chút nữa bị đối phương tiêu diệt đến mức ngay cả truyền thừa cũng không còn.

Trong đầu Sở Viễn đột nhiên lóe lên linh quang, nghĩ đến cơ quan tuyệt hộ thủy ngân phía trước, cũng chỉ có Quan Sơn Thái Bảo mới thiết kế như vậy. "Tiểu Ca, mau nhìn kìa, trời ơi, quan quách chế tạo

bằng bạch ngọc, đúng là đòi mạng già rồi, bà nội nó, đây là ngọc mỡ cừu Hòa Điền sao?" Tiếng hoan hô kinh ngạc của Bàn Tử đột nhiên cắt ngang dòng suy nghĩ của Sở Viễn, khiến hắn lập tức có chút bất lực.

Nghe tiếng nhìn sang, quả nhiên dưới Nhị Thập Bát Tú đang tĩnh lặng đặt một cỗ quan tài, ước chừng dài khoảng 2 mét 4, kiến chế tiêu chuẩn.

Thân quan tài hình lăng trụ tám cạnh thắt eo, tượng trưng cho "bát phương thông u minh", coi như là thủ pháp thường dùng vào thời kỳ nhà Minh.

Hiếm thấy là cả cỗ quan tài được điêu khắc từ ngọc mỡ cừu Hòa Điền, cái này không chỉ cần ngọc thạch khổng lồ mà còn cần kỹ nghệ xảo đoạt thiên công.

Bất kể là đặt ở thời kỳ đó hay hiện tại, đây đều là một kiện trân bảo hiếm có, cực kỳ ít gặp.

Thảo nào Bàn Tử nhìn thấy lại kích động như vậy, ngay cả Sở Viễn nhìn thấy lần đầu cũng muốn chiếm làm của riêng, đợi sau này mình trăm tuổi thì nằm vào. "Ta phi!

Ca có hệ thống cường hóa, khu khu trăm năm khẳng định có thể sống được!" Đá những suy nghĩ lộn xộn ra khỏi đầu, Sở Viễn nghiêm túc quan sát cỗ quan quách bạch ngọc hiếm thấy này.

Lúc này, hắn mới phát hiện nắp quan quách này có tạo hình tấm Thất Tinh hình hồ quang, trong bảy cái rãnh lõm dường như có khảm bảo thạch gì đó.

Đuôi quan tài khắc văn Tam Túc Kim Ô tải nhật tuần thiên (quạ vàng ba chân cõng mặt trời đi tuần tra bầu trời), không gì không phải đang nói cho mọi người biết thân phận cao quý của mộ chủ nhân!

Vốn đang bình tĩnh, Trương Vĩnh khi nhìn thấy quan quách bạch ngọc thì cả người như mất hồn mất vía, miệng lẩm bẩm thì thầm.

Gã vừa định bước lên thì bị Sở Viễn túm lại: "Cẩn thận, phía trước có cơ quan!" Bị giữ lại, Trương Vĩnh lúc này mới phản ứng, lập tức rùng mình một cái, suýt nữa quên mất còn có cơ quan.

Thấy Trương Vĩnh bộ dạng sợ hãi, Sở Viễn chỉ vào mặt đất phía trước mọi người cùng những tượng gốm thị nữ xung quanh, giới thiệu: "Mọi người nhìn xem, bao quanh quan quách có hai mươi bốn tôn tượng gốm thị nữ, chúng được xếp theo hình vòng cung, có khoảng cách, đây là Đào Dũng Mê Trận." Bàn Tử nghe đến đây thì lập tức hiểu ra, đối với Đào Dũng Mê Trận, hắn từng gặp một lần khi đi đổ đấu trước kia.

Thấy ba người Tá Lĩnh nghi hoặc, hắn bèn chủ động mở miệng giới thiệu.

Những tượng gốm này mỗi tôn cao khoảng 1m7, bên dưới mỗi tượng chôn một cái "Hộp Địa Thính" đúc bằng đồng xanh.

Trong hộp phân tầng đặt bi chì, nam châm, thủy ngân.

Khi cơ thể người áp bách gạch nền, bi chì do trọng lực lăn vào rãnh nam châm sẽ kích hoạt cơ quan.

Một khi đi sai gạch nền sẽ kích hoạt "Hộp Địa Thính", phải đối mặt với sự tấn công của bi chì, nam châm, thủy ngân, v.v.

Đây còn chưa phải là cái khó nhất, phiền phức nhất là nhãn cầu của những tượng gốm này bên trong rỗng, điền đầy hỗn hợp bột huỳnh thạch và quặng nam châm.

Khi gặp nguồn sáng từ bên ngoài di chuyển, góc phản quang của khoáng vật thay đổi hình thành tầm nhìn động thái, tạo ra ảo giác "tượng gốm đổi vị trí".

Những tượng này cầm vật phẩm khác nhau, có tượng cầm đài đèn gạc nai bằng đồng xanh và đuôi chủ bằng ngọc, có tượng ôm đàn không hầu, sáo trúc...

Thậm chí, mấy tòa tượng thị nữ ở vị trí gần quan tài trong tay lại cầm đao, kiếm, mâu... sáng loáng.

Người bình thường một khi rơi vào đó, dưới sự phối hợp của vài loại màu sắc này rất dễ bị mê thất, sinh ra ảo giác.

Khi bạn sinh ra ảo giác sẽ phát hiện phía trước có luồng ánh sáng dị thường, đó là ánh sáng phát ra từ đao, kiếm...

Sẽ khiến người ta không nhịn được đi về phía những ánh sáng này, từ đó ngoan ngoãn dâng mạng, tự mình đâm vào binh khí mà chết.

Mọi người nghe Bàn Tử nói đến đây, trong nháy mắt không khí trở nên tĩnh mịch, ai nấy nhìn tượng gốm với ánh mắt đầy sợ hãi.

Chương 284

Sở Viễn cũng thần tình ngưng trọng, "Hộp Địa Thính" thì không khó phá giải, quan trọng là sự phản xạ của đá Hắc Diệu Thạch và hiệu ứng lưu ảnh thị giác của con người.

Hai thứ này chồng lên nhau rất dễ khiến người ta mất mạng, trừ khi có thể nhắm nghiền mắt đi qua Đào Dũng Mê Trận, nhưng cái đó càng là cửu tử nhất sinh.

Sở Viễn ngồi xổm xuống, quan sát dấu vết trên mặt đất phía trước.

Những trận liệt tượng gốm này ám hợp với bố cục Bắc Đẩu Thất Tinh và Nhị Thập Bát Tú.

Căn cứ Thiên Tinh Phong Thủy Thuật, Sở Viễn dễ dàng vạch ra lộ trình an toàn, lấy tinh đồ "Đấu bính đông chỉ" (Cán gáo chỉ hướng Đông) làm lộ tuyến.

Như vậy có thể tránh kích hoạt cơ quan trọng lực ở đế tượng gốm, chỉ cần không kích hoạt "Hộp Địa Thính" thì mọi người đều an toàn. "Tiểu Ca, mê trận này phá giải thế nào, có tìm được lộ trình chính xác không?" Bàn Tử sán lại gần hỏi nhỏ, nhìn Đào Dũng Mê Trận trước mắt trong lòng không khỏi có chút rợn.

Nghĩ đến ám ảnh tâm lý do trận tượng gốm từng mang lại đến nay vẫn chưa quên, cứ nghĩ đến sự thảm liệt khi phá trận lúc trước là tim đập chân run.

Đánh giá Bàn Tử một cái, Sở Viễn cũng không hỏi nhiều, khẽ gật đầu, lấy la bàn ra đoan tường một hồi rồi nói: "Đấu bính đông chỉ, thiên hạ giai xuân, lấy ba sao Ngọc Hành, Khai Dương, Dao Quang cấu thành cán gáo làm cung Chấn, đi hướng Chính Đông!" Nhìn theo

hướng ngón tay Sở Viễn, hướng Đông Bắc chính là một tòa tượng gốm thị nữ cầm đài đèn gạc nai bằng đồng xanh.

Nhìn chằm chằm tượng thị nữ hồi lâu, Bàn Tử lại chuyển ánh mắt khó hiểu sang Sở Viễn, dường như đang chờ chỉ thị tiếp theo.

Ngược lại Trương Vĩnh ở bên cạnh nghe Sở Viễn nói vậy, trong đầu lóe lên một tia linh quang, trầm giọng nói: "Lấy cung Chấn làm cơ sở, căn cứ pháp 'Tam m nhất Dương' trong phong thủy, thắp sáng ba đài đèn tượng gốm ở vị Càn, vị Khôn, vị Cấn." "Tức là đi hướng Chính Đông, chuyển Tây Bắc, Tây Nam, Đông Bắc là có thể đến vị trí quan quách, tránh được cơ quan." Tuy trong phong thủy "Tam m nhất Dương" không tính là cao minh lắm, nhưng Trương Vĩnh thân là Tá Lĩnh Lực Sĩ có thể liếc mắt chỉ ra cách phá giải khiến Sở Viễn không khỏi nhìn gã với con mắt khác.

Ở cái xã hội hiện tại này, không có gia truyền đặc định thì khó mà tiếp xúc được với bí thuật phong thủy.

Sau khi nắm rõ cách phá trận, Trương Vĩnh lấy từ trong ba lô ra một ít chu sa tím, bôi lên đế giày, chuẩn bị dẫn đường. "Theo dấu chân tôi!" Trương Vĩnh nhìn anh em Trương gia phía sau, khẽ gật đầu, sau đó cầm đuốc đi về phía tượng gốm hướng Chính Đông.

Khi Trương Vĩnh bước chân trái ra, căn cứ Thất Tinh Vũ Bộ, ba bước một lần chuyển hướng đạp lên nền đá trắng, để lại từng dấu chân màu tím. "Phù!" Khi Trương Vĩnh đến trước tượng gốm thị nữ ở vị trí Chính Đông, châm lửa đài đèn gạc nai đồng xanh, ánh lửa yếu ớt phát ra tiếng xèo xèo.

Trương Xương Hải thấy Trương Vĩnh không kích phát cơ quan thì thở phào nhẹ nhõm, sau đó nhìn em trai một cái.

Dẫm lên dấu chân Trương Vĩnh để lại, từng bước từng bước cẩn thận đi về phía trước. "Đi thôi!" Sở Viễn gọi Bàn Tử một tiếng, theo

sau hai người Tá Lĩnh, men theo dấu chân để lại đi vào Đào Dũng Mê Trận.

Lúc này, Trương Vĩnh đã thắp sáng ngọn đèn gạc nai đồng xanh thứ hai, mọi thứ đều rất thuận lợi, không xảy ra biến động gì.

Điều này khiến mọi người càng thêm kích động, xem ra cách phá giải cơ quan mà Sở Viễn và Trương Vĩnh suy đoán trước đó đều chính xác.

Cho đến năm phút sau, mọi người mới bình an vô sự đến được đài tròn tương đối rộng rãi ở chính giữa mộ thất.

Trên đài, một cỗ quan quách chế tạo từ bạch vân (ngọc mây trắng/ ngọc mỡ cừu) đang nằm tĩnh lặng, tỏa ra ánh sáng nhu hòa.

Nhìn quan quách bạch ngọc hồn nhiên nhất thể, tạo hình độc đáo trước mắt, tim mọi người đập nhanh hơn hẳn.

Người khiến người ta bất ngờ nhất là Trương Vĩnh, vị Tá Lĩnh Lực Sĩ toàn trình bình tĩnh này lúc này hai tay đang run rẩy, khẽ chạm vào quan quách.

Ánh mắt gã tràn đầy kính sợ và khát vọng, phảng phất như có thể nhìn thấu quan quách thấy được bí mật bên trong.

Dường như phát hiện cử chỉ của mình thái quá, Trương Vĩnh hít sâu một hơi, cố gắng để nội tâm bình tĩnh lại.

Bàn Tử sau lưng Sở Viễn lại mặc kệ tam thất nhị thập nhất, mặt đầy kích động lao tới, như nhìn thấy bảo vật trân quý nhất. "Tiểu Ca, cậu nói xem chúng ta khiêng cỗ quan tài này ra ngoài thì đổi được bao nhiêu cái Tứ Hợp Viện hả?" Anh em Trương gia nghe Bàn Tử nói vậy, mặt đỏ bừng, hiển nhiên là bị lời của Bàn Tử làm cho kinh hãi.

Quan quách này đúng là bảo bối tốt thật! "Hự!" Ngay khi mọi người đang cảm thán giá trị của quan quách bạch ngọc, Trương Vĩnh

đã bắt đầu định mở quan tài, hai tay ghì chặt đẩy nắp ngọc. "Ê, ông kia có hiểu quy tắc Mạc Kim không đấy, sao vừa lên đã động thủ rồi?" Bàn Tử thấy Trương Vĩnh tự tiện đẩy nắp quan tài, trong lòng lập tức khó chịu, ngay lập tức không khách khí lớn tiếng quát mắng.

Lời này vừa thốt ra khiến hai anh em Trương Xương Hải và Trương Xương Hà bên cạnh ngơ ngác.

Không phải chứ, đi đổ đấu còn phải giảng quy tắc gì nữa?

Thấy quan quách chẳng phải nên lập tức mở ra lấy bảo vật sao?

Còn cần quy tắc gì.

Thật ra nếu nói quy tắc, Tá Lĩnh Lực Sĩ cũng có một điều: sau khi mở quan tài phải tát mạnh vào mặt thi thể mộ chủ nhân, mỹ danh là "tráng đảm khí" (làm gan to hơn).

Tuy nhiên, thấy Trương Vĩnh đỏ mặt tía tai một hồi mà nắp quan quách bạch ngọc vẫn không nhúc nhích, Bàn Tử lập tức không nhịn được cười thành tiếng. "Phụt!" Nghe tiếng cười của Bàn Tử, mặt Trương Vĩnh vốn đã đỏ bừng nay lại càng đỏ hơn vì nghẹn, vẻ mặt bất phân nhìn Bàn Tử. "Nhìn cái gì mà nhìn, không có bản lĩnh thì ra một bên, luận về mở quan tài vẫn phải xem bản lĩnh của Mạc Kim Hiệu Úy." Đối với loại người như Trương Vĩnh, Bàn Tử không hề nuông chiều, trực tiếp đi lên thô bạo chen lấn đẩy gã ra, vẻ mặt đầy khiêu khích. "Ngươi..." Nhìn biểu cảm đắc ý của Bàn Tử, Trương Vĩnh nắm chặt hai nắm đấm, liếc nhìn Sở Viễn đang ôm Hắc Kim Cổ Đao, vẻ mặt không cam lòng lui về sau.

Gã biết với bản lĩnh của mình rất khó mở cỗ quan quách bạch ngọc này, giao cho Mạc Kim Hiệu Úy ra tay cũng tốt.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Trương Vĩnh ẩn hối nhìn Sở Viễn và Bàn Tử, lẳng lặng lui về phía sau mọi người.

Bàn Tử nhìn quan quách bạch ngọc liền khối, đi quanh một vòng, lập tức có chút ngơ ngác, hoàn toàn không có cơ hội ra tay. "Tiểu Ca, quan quách này hơi bị thú vị đấy nhé!" Thấy Bàn Tử nhìn mình cầu cứu, Sở Viễn thầm cười, hắn còn tưởng Bàn Tử thực sự có bản lĩnh tự mình mở quan tài cơ chứ. "Thắp đèn trước đi!" Sở Viễn chỉ vào tượng gốm thị nữ hướng Đông Bắc, nói với Bàn Tử.

Quy tắc của Mạc Kim Hiệu Úy thì không thể quên được.

Nghe Sở Viễn phân phó, Bàn Tử lập tức vui vẻ, nhanh chóng lục lọi trong túi, quả nhiên tìm ra một cây nến sáp chắn gió màu trắng.

Dưới ánh mắt tò mò của đám Tá Lĩnh Lực Sĩ, Bàn Tử châm nến, đặt ở góc Đông Bắc của quan quách bạch ngọc. "Nhân điểm chúc, quỷ xuy đăng, kê minh đăng diệt bất mạc kim (Người thắp nến, ma thổi đèn, gà gáy đèn tắt không sờ vàng), quả nhiên vẫn là Mạc Kim Hiệu Úy có phong phạm!" Trương Xương Hà đột nhiên nhớ đến hành quy của Mạc Kim Hiệu Úy, không khỏi tán thán, trong lòng rất bội phục, đây mới là phong phạm Mạc Kim chính tông. "Đây là Huyền Vũ Tứ Tượng Trấn Hồn Tỏa, nếu không có thủ pháp đặc thù thì rất khó mở cỗ quan tài này." Hắn chú ý đến nắp ngọc, trên bề mặt dùng công nghệ khảm vàng tạo ra một bức văn lộ thần kỳ, chính là Hà Đồ Lạc Thư trong lời đồn.

Bốn góc bọc đồng xanh, khắc Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ - "Tứ Tượng Trấn Hồn Tỏa", mỗi tâm khóa đều có chôn hồng ngọc.

Đây chính là Tứ Tượng Trấn Hồn Tỏa khống chế việc mở quan tài, xem ra cần phải ấn vào bốn cái bọc góc này mới có thể nâng nắp quan tài lên. "Có nắm chắc không?" Bàn Tử hạ thấp giọng, nhìn Sở Viễn vẻ mặt trù trừ, khẽ hỏi.

Sở Viễn liếc nhìn ngọn nến, ra hiệu cho Bàn Tử đi thắp nến ở góc

đông nam, sau đó đứng định thần ngay trước quan quách bằng bạch ngọc.

Cái gọi là Tứ Tượng Trấn Hồn Tỏa chính là lợi dụng Tứ Linh để trấn áp tà túy.

Tứ Linh trấn tà, Rồng ngự trung ương, chỉ có vị trí của Rồng mới giải được.

Trong lòng Sở Viễn khẽ động, hắn đối diện với viên hồng ngọc ở phương vị Thanh Long, không chút do dự vỗ xuống một chưởng, đồng thời trong miệng khẽ quát: "Thanh Long tống tài bảo, Bạch Hổ tiến điền trang, Chu Tước vượng nhân đinh, Huyền Vũ trấn minh đường!" Đây chính là khẩu quyết Khu Long Hát Sơn trong phong thủy bí thuật, là pháp môn tốt nhất dùng để phá trừ tà trận Tứ Linh.

Dứt lời, Sở Viễn dựa theo thứ tự Tứ Linh trong khẩu quyết, lần lượt vỗ vào các viên hồng ngọc trên nắp quan tài.

Theo động tác của Sở Viễn hoàn thành, nắp quan tài bằng bạch ngọc đột nhiên rung chuyển, phảng phất như có một luồng sức mạnh vô hình đang từ từ đẩy nó mở ra.

"Ầm!" Kèm theo một tiếng nổ lớn, nắp quan tài ầm ầm rơi xuống đất.

Chương 285

Bên trong quan quách, sau bao nhiêu năm tháng cách biệt, rốt cuộc cũng nhìn thấy ánh mặt trời!

Ngay khoảnh khắc quan tài mở ra, một luồng hương lạnh lẽo trộn lẫn với mùi máu tanh nồng nặc tràn ra từ bên trong, quỷ dị vô cùng.

"Phù phù ~" Còn chưa đợi mọi người tiến lên quan sát, ngay lúc quan tài vừa mở, trong mộ thất đột nhiên bằng không sinh ra một luồng âm phong.

"Phụt!" Nghe tiếng nến bị thổi tắt, trong lòng Bàn Tử "thót" một cái, thầm kêu không ổn, cứng đờ người quay đầu lại nhìn.

Quả nhiên, ngọn nến trên mặt đất đã tắt ngúm, một luồng khí lạnh thấu xương mạnh mẽ dâng lên từ sau lưng hắn, khiến Bàn Tử sợ hãi kinh hô một tiếng.

"Gà gáy đèn tắt không sờ vàng, Bàn Tử, rút!" Nhìn ngọn nến tắt lịm, thần tình Sở Viễn ngưng trọng, đặc biệt khi nhìn thấy chủ nhân ngôi mộ nằm trong quan tài, trong lòng hắn càng thêm run rẩy.

"Đừng mà, Tiểu Ca, chúng ta còn chưa tìm thấy Tam Chu Móc đâu, đến cũng đến rồi, cứ nhìn một cái đã!" Nói xong câu đó, Bàn Tử nắm chặt xẻng công binh, nuốt nước bọt ừng ực, cẩn thận từng li từng tí tiến lại gần quan quách.

Trương Vĩnh ở bên cạnh hắn thì chẳng quan tâm gì đến quy tắc của Mạc Kim Hiệu Úy, thấy quan tài mở ra liền vội vàng bước lên cúi người kiểm tra.

Đợi khi nhìn thấy tình hình bên trong, vị Tá Lĩnh Lực Sĩ này sợ đến mức mặt mày tái mét, mạnh mẽ lùi lại mấy bước, vẻ mặt đầy

kinh hãi!

Biến cố này khiến Bàn Tử trực tiếp dừng bước.

Tuy nhìn tên Trương Vĩnh này không thuận mắt, nhưng phản ứng của gã cũng đủ để nói lên rằng thứ trong quan tài này không hề tầm thường.

Bàn Tử bắt đầu lấn cấn, do dự không dám tiến lên.

Suy nghĩ một lát, nhớ đến Đa Linh vẫn còn đang trúng độc, Bàn Tử kiên trì ngẩng đầu lên, nhìn vào bên trong quan quách.

"Vãi chưởng!" Đập vào mắt là một bộ giá y đỏ thẫm thêu Bách Điểu Triều Phượng, khiến Bàn Tử không kìm được mà hét toáng lên.

Hố tuẫn táng, mộ hộp, Bàn Sơn Tá Lĩnh đi đường vòng.

Áo đỏ là hung, thi thể cười, quỷ cười không bằng nghe quỷ khóc!

Nữ thi áo đỏ trong giới đổ đấu luôn là biểu tượng của đại hung chi điềm, đây là điều kiêng kỵ được lưu truyền ngàn năm nay của Mạc Kim Hiệu Úy.

Nói thật, Bàn gia tung hoành cổ mộ hơn mười năm, lần gần nhất nhìn thấy áo bào đỏ thẫm chính là nữ thi trong lăng mộ Hiến Vương.

Lần đó, sau khi sự việc qua đi, Bàn Tử và Sở Viễn cùng mọi người bàn lại, ai cũng nhất trí suy đoán rằng đó có khả năng là quỷ thật.

Hiện tại nghĩ lại vẫn còn thấy tim đập chân run!

Nhìn bộ dạng kinh hãi của Bàn Tử và Trương Vĩnh, anh em nhà họ Trương đứng xa nhất cũng không dám lại gần, chỉ sợ dính phải thứ không sạch sẽ.

Chỉ thấy bên trong quan quách là một vùng chất lỏng màu đỏ tươi, đông đặc sền sệt lại với nhau, dập dềnh một thi thể mặc giá y đỏ

thẫm thêu văn Bách Điểu Triều Phượng.

Đầu đội mũ cửu phượng làm bằng vàng ròng, chim phượng trên mũ tạo tư thế ngẩng đầu ngậm ngọc, dưới sự tôn lên của chất lỏng bí ẩn phảng phất như sống lại.

Điều khiến người ta kinh ngạc nhất là làn da nữ thi vẫn còn lớp phấn sáp, hai má được tô điểm má hồng đậm nét, màu môi như máu tươi mới đông, khóe miệng nhếch lên một độ cong bí hiểm.

Hai tay ả bắt chéo trước ngực, mười ngón tay đeo hộ giáp (móng tay giả) lưu kim dài cả thước, rõ ràng là một dung tư yêu dị, khiến người ta không rét mà run.

Ngay lúc mọi người đang đánh giá nữ thi trong mộ, đột nhiên, mấy tiếng kêu chói tai phá vỡ sự yên tĩnh này.

Nghe tiếng nhìn lại, thế mà là ba con mèo rừng (ly tử miêu) từ trong góc tối lao ra.

Ánh mắt chúng hung dữ, bồi hồi xung quanh quan quách.

Cũng không biết mấy con mèo rừng này chui từ đâu ra, thế mà có thể mò được vào tận chủ mộ thất.

"Mẹ kiếp, thật tà môn, đâu ra mấy con mèo rừng thế này?

Tiểu Ca, cẩn thận thi biến!" Không cần Bàn Tử nhắc nhở, Sở Viễn đã phản ứng, rút Hắc Kim Cổ Đao ra, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào con mèo đen đang lao tới.

Mạc Kim kỵ nhất là gặp mèo, hồ ly, chồn trong mộ, cực dễ gây ra thi biến!

Sở Viễn cầm vũ khí, con mèo đen theo bản năng cảm thấy nguy hiểm, đột nhiên cơ thể nó căng cứng, cong lưng lên, phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp.

“Gào!” Tiếng kêu chói tai, phảng phất như đang cảnh cáo Sở Viễn.

Sở Viễn tuy trong lòng thắt lại nhưng cũng không hề hoảng loạn, chỉ cần không để lũ mèo rừng tiếp xúc với nữ thi thì hẳn là sẽ không xảy ra thi biến.

Thấy Sở Viễn không lui mà còn tiến, đôi đồng tử xanh lè của con mèo đen chợt trừng lớn, quái kêu một tiếng rồi hóa thành một bóng đen lao thẳng về phía Sở Viễn.

Tốc độ nhanh đến mức Sở Viễn chỉ kịp thấy một tàn ảnh, hắn theo bản năng vung trường đao chém ngang, lấy công làm thủ.

“Vút!” Lưỡi đao sắc bén chỉ gọt xuống được một nhúm lông đen, con mèo rừng thế mà có thể đổi hướng giữa không trung, giương đôi vuốt sắc nhọn tấn công dữ dội.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, nửa thân trên của Sở Viễn hơi ngửa ra sau, dùng tư thế "Thiết Bản Kiều" né tránh cú tập kích của mèo rừng, gáy gần như chạm đất.

Khi cán đao đập xuống đất nảy lên, hắn thuận thế xoay tay phải, biến đao thành thế liêu đao (vung ngược lên), chém về phía trên đỉnh đầu mình, ánh đao lóe lên.

Chỉ nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết thê lương, Sở Viễn nghiêng người né tránh, tránh được dòng máu đen hôi thối văng ra giữa không trung.

“Bịch!” Nửa thân con mèo rừng rơi xuống cách Sở Viễn không xa, vẫn còn đang co giật liên hồi.

Cùng lúc đó, Trương Vĩnh khi thấy mèo rừng xuất hiện đã biết đại sự không ổn, vội vàng rút nỏ tay ra nhắm bắn.

Đây là một con mèo rừng màu xám trắng, thể hình vượt xa chó săn, vô cùng hung hãn, thấy Trương Vĩnh thì không hề sợ hãi, từ bên

phải lao mạnh tới.

Nhìn hàm răng nanh đáng sợ trong miệng nó, phiếm màu xanh trắng, vừa nhìn đã biết là hung vật thường xuyên gặm xương người.

“Vút!” Mũi tên nỏ bắn ra trong nháy mắt, sượt qua người con mèo rừng.

“Gào!” Cú đánh này cũng chọc giận con thú, nó đột nhiên bạo khởi, móng vuốt sắc bén ra sức cào về phía Trương Vĩnh.

Tốc độ quá nhanh khiến Trương Vĩnh không kịp né tránh ngay lập tức, tuy miễn cưỡng nghiêng đầu tránh được chỗ hiểm, nhưng vai vẫn đau rát.

Trương Vĩnh không nhịn được phát ra một tiếng đau đớn, nghiêng đầu nhìn lại, vai hắn rõ ràng đã bị mèo rừng xé toạc ba đường máu.

“Hít!” Cơn đau kịch liệt như xé thịt khiến Trương Vĩnh hít ngược một hơi khí lạnh, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng xuống trán.

Nếu vừa rồi chậm một nhịp thì cái mạng nhỏ đã không còn.

Ngay lúc hắn phân thần, con mèo rừng vừa tập kích hắn thế mà lại quay lại, vẻ mặt tàn nhẫn lao về phía Trương Vĩnh.

Cảm giác đau đớn ở vai khiến hành động di chuyển của hắn chậm lại.

Trong lúc nguy cấp, nỏ tay thế mà lại kẹt đạn, Trương Vĩnh trực tiếp chết sững.

Mắt thấy hắn sắp bị mèo rừng cắn vào cổ, đột nhiên trong mộ thất vang lên một tiếng gầm giận dữ. "GÀOOO!!!" Sóng âm khổng lồ nổ tung trong mộ thất kín mít, chấn động đến mức tất cả mọi người đều đau nhức màng nhĩ.

Thậm chí ngay cả con mèo rừng đang chuẩn bị tấn công kia, cơ

thể cũng cứng đờ như bị điện giật, đồng tử co lại thành cỡ đầu kim, bất động.

"Giết!" Nhân cơ hội này, thân hình Sở Viễn khẽ động, Hắc Kim Cổ Đao giữa không trung từ dưới vung lên một dải hàn mang, ép thẳng về phía mèo rừng.

"Phụt!" Lưỡi đao trực tiếp trúng đích con mèo rừng trước mặt Trương Vĩnh.

Chỉ thấy hàn quang chợt hiện, hoa máu bắn tung tóe.

Con mèo rừng xám trắng ngã 'bịch' xuống đất, trên cổ xuất hiện một vết cắt lớn, máu tươi phun trào, nó nức nở giãy giụa tứ chi rồi tắt thở.

Chương 286

Mọi người vẻ mặt hãi hùng nhìn về phía Sở Viễn, tiếng gầm vừa rồi rõ ràng là âm thanh do Sở Viễn mô phỏng phát ra.

Con mèo rừng cuối cùng nằm ở đuôi quan quách nhìn thấy thảm trạng của đồng loại, trong ánh mắt lộ ra một tia nghi hoặc và sợ hãi.

Chỉ thấy Sở Viễn bình khí ngưng thần, sau đó đưa tay trái che lên mũi miệng, khoang bụng từ từ phát lực, lập tức một âm thanh động vật trầm thấp khàn khàn truyền ra từ miệng hắn.

Giống như một loài mãnh thú cường đại đang rên rỉ, sau đó dần dần trở nên cao vút chói tai.

Con mèo rừng nghe thấy âm thanh này lập tức trở nên nôn nóng bất an, sợ hãi nhìn Sở Viễn, cuối cùng phát ra từng trận tiếng nức nở, kẹp đuôi quay đầu bỏ chạy, lao thẳng vào bóng tối.

Không lâu sau, nó biến mất không còn tăm hơi, cũng không biết đã trốn đi đâu.

"Phù phù!" Trương Vĩnh run rẩy giãy giụa đứng dậy, sắc mặt tái nhợt hít sâu một hơi, sau đó chắp tay hành lễ cảm tạ Sở Viễn.

Trương Xương Hà đảo mắt, lúc này cũng chẳng màng sợ hãi, vội vàng chạy lon ton đến bên cạnh Trương Vĩnh, dìu đỡ đối phương.

Bàn Tử ánh mắt kinh ngạc nhìn Sở Viễn, không ngờ Tiểu Ca thế mà còn có năng lực 'khẩu kỹ' trâu bò như vậy.

"Ùng ục....." Ngay khi mọi người tưởng rằng nguy cơ đã qua, thả lỏng tinh thần, đột nhiên bên tai truyền đến từng trận âm thanh vi diệu.

Đây là tiếng gì?

Nghe tiếng nhìn lại, đồng tử Bàn Tử mạnh mẽ co rụt, nắm chặt xẻng công binh, chắn ngang trước ngực, thần tình cảnh giới.

Thấy Bàn Tử có biểu hiện như vậy, mọi người không kìm được nhìn theo ánh mắt hắn, lại bị động tĩnh trong quan tài dọa cho há hốc mồm.

Chỉ thấy quan quách bạch ngọc lộ ra trong không khí, chất lỏng màu đỏ tươi ngâm nữ thi đột nhiên từ từ sôi trào.

Một mùi chua nồng nặc hỗn hợp với mùi tử khí lập tức phả vào mặt, lan tràn khắp gian chủ mộ thất.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, nữ thi trong chất lỏng sôi sục đột nhiên co giật khủng khiếp, phảng phất như sắp sống lại.

"Đây là dung dịch chu sa hỗn hợp với thủy ngân, tiếp xúc không khí sinh ra phản ứng hóa học.

Nguy rồi, sắp thi biến!" Sở Viễn ngửi thấy mùi lạ trong không khí, đột nhiên nhớ tới một loại kỹ thuật phòng chống trộm mộ cổ đại, lớn tiếng mở miệng nhắc nhở.

Dứt lời, bàn tay phải đeo hộ giáp lưu kim của nữ thi đột nhiên bật lên, bám chặt vào mép quan quách.

"Đù!

Trá thi rồi!" Bàn Tử nhìn bàn tay phải trắng bệch, sợ đến mức rùng mình, vội vàng lục lọi trong ba lô, hy vọng tìm được thứ khắc chế.

"Máu chó đen!" Không ngờ, hắn tìm được thật, một túi máu chó đen được Đại Kim Nha thu mua với giá cao.

"Chết đi nữ quỷ, xem thần thông của Bàn gia đây." Nói xong, Bàn Tử xé toạc túi máu, ném thẳng vào trong quan quách.

Máu chó đen chính là pháp bảo trừ tà, khắc tinh của ác quỷ.

"Bộp!" Tay trái nữ thi mạnh mẽ vươn ra, trực tiếp đỡ lấy túi máu đang bay tới, sau đó dùng sức bóp nát, khoảnh khắc đó, máu tươi bắn tứ tung.

Theo máu chó đen vấy lên cơ thể nữ thi, lại không hề phát sinh bất cứ động tĩnh gì, cũng chưa gây ra bất cứ tác dụng nào!

"Mẹ kiếp Đại Kim Nha, thằng cháu này thế mà lại đưa hàng giả cho Bàn gia." Bàn Tử thấy máu chó đen vô hiệu, lập tức mặt đen lại, không nhịn được lớn tiếng chửi đổng.

Khẳng định là thằng cháu Đại Kim Nha không kiếm được máu chó đen chính tông, hố tiền của mình, tùy tiện kiếm cái túi máu lừa mình.

Đợi Bàn gia an toàn trở về thủ đô, phi đến đập nát cái cửa tiệm của Đại Kim Nha mới hả dạ, đến Bàn gia mà cũng dám lừa, súc sinh!

Thật không ra cái gì. "Rắc rắc..." Khi đòn tấn công bằng 'máu chó đen' vô hiệu, chỉ nghe thấy khớp xương cột sống nữ thi vang lên tiếng động quỷ dị, ả ta mượn lực nổi của chất lỏng trong quan tài từ từ ngồi dậy.

Thi biến!

Lúc này, lớp phấn sáp trên má nữ thi bong ra, lộ ra lớp da xác chết màu xám xanh bên dưới, nhìn vô cùng quỷ dị, khiến người ta lạnh lòng.

Dường như cảm nhận được phương hướng của Bàn Tử, tay phải nữ thi đột nhiên vặn ngược lại, hộ giáp lưu kim bắn ra như dao lò xo.

Lưỡi dao lò xo sắc bén, nhanh như chớp, bắn mạnh về phía mặt Bàn Tử.

Bàn Tử theo bản năng vung xẻng công binh đỡ đòn, tiếng kim loại

va chạm vang lên trong mộ thất, mấy phiến hộ giáp bị Bàn Tử đỡ được hết.

“Khà khà!” Nữ thi đột nhiên phát ra một âm thanh quỷ dị, chất lỏng đỏ tươi trong quan quách như vật sống bò lên gương mặt trắng bệch của ả.

Đôi mắt nhắm nghiền ngàn năm mạnh mẽ mở ra, nơi phấn sáp bong tróc thế mà lại lộ ra một đôi đồng tử dọc màu vàng kim. "Khà khà....." Tiếng cười rợn người phản xạ tầng tầng lớp lớp trên vách đá, nữ thi đột nhiên bạo khởi, móng tay sắc nhọn đón gió dài ra, hóa thành mười đạo hàn mang lao thẳng vào yết hầu Bàn Tử.

Bàn Tử thấy nữ thi cứ nhắm mình mà đánh, mặt đen sì, quái kêu một tiếng rồi làm một cú "Lại Lư Đả Cổn" (lừa lười lăn lộn) tránh thoát công kích của nữ thi.

Móng vuốt sắc nhọn của nữ thi cào trực tiếp lên nền bạch ngọc, thế mà lại cào ra năm đường rãnh cháy đen.

Đủ thấy lực đạo của nó mạnh đến mức nào!

Nhìn cảnh này, Bàn Tử vội vàng vỗ ngực, may mà mình phản ứng đủ nhanh, nếu không thì người gặp họa chính là mình!

“Tiểu Ca, cứu mạng!” Lúc này, Bàn Tử cũng chẳng hiểu vì sao nữ thi chỉ nhắm vào mình, cũng chẳng màng sĩ diện, mở miệng kêu cứu Sở Viễn.

Nghe tiếng cười chói tai của nữ thi, Sở Viễn vội lấy túi máu Thương Long ra, bôi lên Hắc Kim Cổ Đao, mắt nhìn chằm chằm nữ thi.

Áo đỏ là hung, thi thể cười, quỷ cười không bằng nghe quỷ khóc, nữ thi trước mắt chiếm đủ cả, không để cho Sở Viễn giữ sức nữa.

Bùm!

Nghe thấy tiếng kêu cứu của Bàn Tử, nữ thi nhảy vọt lên, chất lỏng sền sệt trên người hóa thành vạn ngàn xúc tu đỏ tươi quấn lấy mái vòm.

Nữ thi đứng lơ lửng trên không, trăm con chim thêu chỉ vàng trên giá y phảng phất đột nhiên sống lại, vỗ cánh bay cao, lao thẳng vào Bàn Tử.

“Bàn Tử, giữ vững tâm thần, là huyễn thuật!” Sở Viễn lớn tiếng nhắc nhở, nháy mắt kích hoạt sức mạnh huyết mạch trong cơ thể, hai chân đạp lên mép quan quách, mượn lực đu người đi.

Cả người hắn nhảy lên thật cao, mượn thế lao tới, như Lực Phách Hoa Sơn, nhắm ngay đầu nữ thi mà chém xuống. "Keng!" Là phiến hộ giáp lưu kim trên hai tay nữ thi kịp thời xuất hiện dưới Hắc Kim Cổ Đao, đỡ được đòn này.

Kim loại ma sát trên hộ giáp, thế mà lại bắn ra tia lửa màu lam tím, ánh lên gương mặt quỷ dị, nụ cười ác độc của nữ thi. ‘Khà khà...’ Kèm theo một tràng cười quỷ dị, nữ thi lăng không chuyển hướng, dưới đáy mũ cửu phượng trên đỉnh đầu thế mà lại bắn ra một vòng đao luân.

Sở Viễn đang ở giữa không trung, sử dụng Thiên Cân Trụy, mạnh mẽ rơi xuống bên cạnh, đao luân sượt qua lưng gọt đi một nửa cái ba lô chống nước.

Biến hóa kinh hiểm như vậy khiến người ngoài xem cũng không dám thở mạnh, đặc biệt là nữ thi này đến cả giá y cũng là cơ quan.

Loại biện pháp phòng trộm này đúng là chưa từng nghe thấy, thiết kế khéo léo và cao minh khiến người ta không khỏi thán phục.

Sở Viễn sau khi tiếp đất, lập tức thuận thế xoay người chém ngang, nhắm vào eo nữ thi liên tiếp tung ra hai đao.

Trường đao dính máu Thanh Long lập tức chém nát lụa là giá y nơi eo nữ thi, chỗ tiếp xúc với da phát ra tiếng "xèo xèo".

Máu Thanh Long có tác dụng rồi!

Thấy máu Thanh Long hiệu quả, Sở Viễn đột nhiên bạo khởi lao lên, lực đạo không giảm mượn thế chém ngang, như một luồng sáng chói mắt lóe qua.

Chương 287

Chỉ thấy Hắc Kim Cổ Đao mang theo thế bổ núi phá gió, nhanh chóng từ trên xuống dưới mạnh mẽ bổ xuống.

Giống như Thái Sơn áp đỉnh, bộc phát ra một luồng sức mạnh và khí thế trác tuyệt, nháy mắt chém nát xúc tu màu đỏ sau lưng nữ thi.

"Bịch!" Mất đi xúc tu kéo giữ, nữ thi lập tức ngã xuống đất.

"Cơ hội!" Nhân lúc nữ thi áo đỏ đứng chưa vững, Sở Viễn đạp lên nắp quan tài mượn lực nhảy lên, Hắc Kim Cổ Đao từ trái sang phải nhắm vào đầu chém ngang. "Choang!" Hắc Kim Cổ Đao dính máu Thanh Long chém vào cổ ả, phát ra một tiếng nổ vang.

Trong tiếng kêu gào thê lương của nữ thi, làn da dính máu lập tức than hóa bong ra, lộ ra bạch cốt âm u.

"Rắc!" Hắc Kim Cổ Đao lực đạo không giảm, xuyên qua xương cổ, đầu lâu nữ thi áo đỏ trực tiếp bay lên trời, rơi bộp xuống mặt đất.

Nữ thi không đầu giãy giụa nửa thân mình, bộ giá y đỏ thẫm trên người cuối cùng hóa thành tro bụi, chỉ còn lại hộ giáp lưu kim rơi leng keng xuống đất.

"Phù!" Sở Viễn nháy mắt cạn kiệt tinh lực, miễn cưỡng dùng Hắc Kim Cổ Đao chống xuống đất, tay trái run rẩy lấy ra một viên Tinh Khí Hoàn, nuốt vào trong miệng.

Khi mọi người nhìn thấy nữ thi không đầu giãy giụa rồi ngã xuống, mộ thất một mảnh tịch tĩnh, tất cả đều há hốc mồm.

Mất đi sự bảo vệ của bộ giá y đỏ thẫm, nhục thân của nữ thi không đầu lập tức phân hủy, cuối cùng trở thành một cái xác khô.

Nhìn thấy nữ thi áo đỏ không còn cử động nữa, đám người trong

mộ thất không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Thật sự là uy thế của nữ thi áo đỏ vừa rồi quá mạnh, gây áp lực mười phần cho mọi người, khiến ai nấy đều sợ mất mật.

"Tiểu Ca, cậu không sao chứ!" Bàn Tử phát hiện Sở Viễn kiệt sức, lập tức đi tới, đưa tay đỡ lấy cánh tay Sở Viễn, vẻ mặt lo lắng.

Sở Viễn xua tay với hắn, thu hồi Hắc Kim Cổ Đao, chậm rãi đi về phía quan quách bạch ngọc, bắt đầu tìm kiếm bảo dược.

Duy nhất phiền toái là, theo nữ thi áo đỏ chết hẳn, lúc này trong quan quách đầy rẫy chất lỏng màu đỏ tươi.

Cũng không phát hiện vật phẩm nào khác, càng đừng nói là bảo dược Tam Chu Móc.

"Sao lại thế này?

Tam Chu Móc đâu?

Tôi biết ngay là Trần hạt tử không đáng tin mà!" Bàn Tử nhìn tình hình trong quan quách, thậm chí không tiếc dùng xẻng công binh bới móc trong chất lỏng đỏ tươi, nhưng chẳng phát hiện được gì.

Cứ nghĩ đến việc mình và mọi người không quản ngàn dặm xa xôi đến Tương Tây tìm thuốc, cuối cùng chẳng mang được gì về, hắn liền cảm thấy một trận chán nản.

Quan trọng nhất là không có Tam Chu Móc làm thuốc cứu mạng, Đa Linh e rằng thật sự khó thoát cái chết.

Haizz, tạo nghiệp mà!

"Rầm!" Bàn Tử mạnh mẽ đập tay phải lên quan quách bạch ngọc, phát tiết sự thất vọng trong lòng.

"Chẳng lẽ thật sự chỉ có thể đi tìm Xích Đan Châu trong truyền thuyết?" Nghĩ tới đây, trong lòng Bàn Tử cảm thấy tuyệt vọng, thứ đồ

chơi kia còn khó tìm hơn cả Mộc Trần Châu.

"Chờ đã, tôi biết bảo dược các anh muốn tìm ở đâu." Trương Vĩnh lúc này đã hồi phục lại, nhìn thấy Bàn Tử mặt mày chán nản, do dự nửa ngày, thần tình giằng co nói.

Dù sao nếu không nhờ Sở Viễn một đường phá quan trảm tướng, e rằng hắn cũng không đi được đến chủ mộ thất cuối cùng này.

Tri ân đồ báo, đây là đạo lý giang hồ cơ bản nhất, thân là Tá Lĩnh Lực Sĩ, hắn không thể phá hoại quy củ.

Nghĩ đến đây, dưới ánh mắt tha thiết của Bàn Tử, Trương Vĩnh chậm rãi đi tới trước quan quách bạch ngọc, lấy từ trong ba lô ra một hòn đá kỳ lạ.

Hòn đá này có màu đỏ sẫm, to bằng bàn tay, nhìn thì bình thường nhưng bề mặt đá lại chi chít những lỗ nhỏ hình tổ ong, có chút kỳ đặc.

Đừng nói là Bàn Tử, ngay cả Sở Viễn cũng ngơ ngác nhìn Trương Vĩnh, không biết gã này đang giở trò gì.

Nhưng trực giác mách bảo hắn rằng hòn đá to bằng bàn tay này chắc hẳn lai lịch rất lớn, có lẽ có thể mang lại thu hoạch không ngờ tới.

"Bõm!" Sau khi ma sát hòn đá kỳ lạ một lát, Trương Vĩnh hít sâu một hơi, trong mắt lóe lên vẻ quyết tuyệt, không chút do dự ném hòn đá vào trong quan quách bạch ngọc.

Hòn đá kỳ dị rơi vào trong quan, trong nháy mắt chìm vào chất lỏng đỏ tươi kia, biến mất không thấy.

"Ùng ục..." Sát na, chất lỏng đỏ tươi vốn đang bình tĩnh giống như bị ném vào một ngôi sao nóng rực, đột nhiên sôi trào.

Vô số bọt khí nhỏ điên cuồng trào ra từ đáy, phát ra tiếng "ùng

ục”, cả quan quách một mảnh cuộn trào.

Chất lỏng đỏ tươi kịch liệt quay cuồng, phảng phất như có sinh mệnh, không ngừng dũng mãnh lao về phía hòn đá kỳ dị kia.

Thấy tình hình này, mọi người xung quanh lập tức vẻ mặt chần chờ nhìn vào trong quan quách, không khỏi đưa mắt nhìn nhau.

Hiển nhiên, ai cũng bị biểu hiện kỳ dị của hòn đá trước mắt làm cho chấn kinh, không ngờ hòn đá này thế mà cũng là một món bảo vật.

Chỉ thấy hòn đá kia uyển như một con cự thú tham lam, bắt đầu điên cuồng hấp thu chất lỏng đỏ tươi trong quan quách.

Màu sắc của chất lỏng dần dần nhạt đi, từ màu đỏ nồng đậm từ từ chuyển sang đỏ nhạt, cuối cùng gần như trở nên trong suốt.

Khi tia đỏ tươi cuối cùng bị hòn đá hấp thu sạch sẽ, quan quách khôi phục bình tĩnh, chất lỏng thần bí bên trong đã hoàn toàn biến mất.

Chỉ có hòn đá kỳ dị của Trương Vĩnh lẳng lặng nằm dưới đáy quan quách, bề mặt tỏa ra một tầng ánh sáng đỏ tươi yêu diễm.

Mọi người nhìn chằm chằm hòn đá dưới đáy quan quách, trong lòng tràn đầy chấn động.

Bàn Tử lúc này cũng trừng lớn mắt, chỉ vào một vật thể màu xanh ở đuôi quan quách, đột nhiên kinh hô: “Tiểu Ca, mau nhìn, đây có phải là bảo dược mà Trần hạt tử nói không?

Biến dị Tam Chu Móc!” Nghe tiếng nhìn lại, trong lòng Sở Viễn khẽ động, nhìn ngoại quan thứ đồ chơi này, giống hệt Tam Chu Móc trong miệng lão thầy cúng đảo San Hô.

Hơn nữa, nhìn kích cỡ cây thuốc này, ít nhất cũng phải mấy trăm năm, cộng thêm trải qua ngâm trong chất lỏng thần bí này, có lẽ dược hiệu sẽ càng tốt hơn.

Mãi đến giờ phút này, nhìn chất lỏng thần bí trong quan quách bị hấp thu hầu như không còn, hắn mới đoán ra hòn đá kỳ dị trong tay Trương Vĩnh rốt cuộc là bảo bối gì.

Chính là bí bảo Nam Dương truyền thừa qua các đời Mân Vương - Hồng Sắc Hoa Nhị Thạch, chí bảo có thể hấp thu máu tươi để thôi sinh dược vật!

Chỉ là không biết vì nguyên nhân gì, vốn là vật bồi táng của Bành vương phi, thế mà lại xuất hiện trong tay Trương Vĩnh, thực sự khiến người ta khó hiểu.

Thấy mọi người nghi hoặc, Trương Vĩnh cũng không giải thích gì nhiều, cúi xuống nhặt Hoa Nhị Thạch trong quan quách lên, bỏ vào trong túi của mình.

Bàn Tử không khỏi bĩu môi, tuy thèm muốn công năng của hòn đá kỳ dị này, nhưng chung quy bảo vật đã có chủ, không thể đoạt thứ người ta yêu thích.

Có điều chuyến này không tính là công cốc, cũng coi như lời to rồi.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử đi tới đuôi quan quách, cúi người xuống đưa tay hái Tam Chu Móc ra, bỏ vào hộp thuốc, cất đi.

"Rắc rắc!" Theo việc bảo dược Tam Chu Móc bị hái đi, phảng phất kích hoạt cơ quan gì đó trong quan quách bạch ngọc, cả gian chủ mộ thất thế mà bắt đầu rung lắc.

"Hỏng bét, bảo dược này thế mà là tâm trận của cơ quan tự hủy cổ mộ.

Mau chạy đi, cổ mộ sắp tự hủy!" Sở Viễn nhìn quy mô chấn động xung quanh, lại liên tưởng đến động tác vừa rồi của Bàn Tử, lập tức đoán ra đây là trang trí tự hủy của cổ mộ đã khởi động.

Nghe tiếng nhắc nhở của Sở Viễn, mọi người lập tức biến sắc,

hoảng hốt dựa vào quan quách quan sát lộ trình, định quay lại đường cũ.

"Vẫn là men theo dấu chân màu tím, đi ngược trở lại!" Trương Vĩnh mục đích chuyến đi này đã hoàn thành, hét lớn với mấy người một tiếng rồi dẫn đầu đạp lên dấu chân, đi về phía cửa đá chủ mộ thất.

Bàn Tử thấy động tác của hắn, vội vàng ôm hộp thuốc đi theo, Sở Viễn không do dự, bám sát phía sau.

"Anh, chờ em với, trong quan quách nhiều minh khí thế này, em lấy một món thôi!" Trương Xương Hà vừa định đi, nhưng vừa nghĩ đến vô số đồ bồi táng trong quan quách bạch ngọc, lòng tham lập tức nổi lên, thế mà quay đầu lại lấy bảo vật.

Chương 288

"Mày điên rồi..." Trương Xương Hải vừa định mở miệng chửi lớn, nhưng khi nhìn thấy tượng Quan Âm bạch ngọc trên tay em trai, lập tức nuốt lời vào trong.

Thấy mộ thất còn chưa sụp đổ, thời gian hẳn là còn kịp, Trương Xương Hải nháy mắt đưa ra quyết định, cũng học theo em trai tùy tiện vớ lấy một món minh khí.

"Rắc rắc!" Lạc hậu so với mọi người, hai anh em nhà họ Trương nâng niu bảo vật trong tay, vẻ mặt kích động còn chưa tan đi, sau đó liền trợn tròn mắt.

Chỉ thấy mặt nền bạch ngọc thế mà xuất hiện nhiều vết nứt, dấu chân màu tím vốn rõ ràng, giờ đã mờ nhạt không rõ!

Thế này bảo bọn họ ra ngoài kiểu gì?

"Sếp, cứu tôi!" Trương Xương Hà vừa hét lớn một tiếng, liền cảm giác cơ thể bị người ta đẩy mạnh ra, lăn lông lốc sang một bên.

"Ầm!" Trần mộ thất phía trên đột nhiên nứt toác, một tảng đá khổng lồ rít gió rơi xuống, trúng ngay vị trí hắn vừa đứng.

Người đẩy hắn ra chính là anh trai Trương Xương Hải, lúc này đã hoàn toàn bị tảng đá che lấp, không thấy được chút bóng dáng nào!

"Anh!!!" Trương Xương Hà thấy vậy, lập tức phát ra một tiếng gào thê lương, vừa định lao lên thì cảm giác trên đỉnh đầu có động tĩnh.

Ngẩng đầu nhìn lên, lại là một khối đá nham thạch khổng lồ nữa!

"A!" Một tiếng hét thê lương, tuyệt vọng, hối hận vang vọng khắp chủ mộ thất.

Nghe động tĩnh phía sau, Sở Viễn quay đầu nhìn lại, vừa vặn nhìn thấy cảnh tượng đá rơi, thần tình khựng lại.

Không ngờ hai anh em này cuối cùng vẫn bị lòng tham làm mờ mắt, không nỡ bỏ minh khí trong quan quách, táng thân trong chủ mộ thất.

Tham lam, khiến bọn họ vĩnh viễn ở lại thế giới ngầm âm u khủng bố.

Có lẽ, đây chính là quy túc cuối cùng của tất cả những kẻ trộm mộ!

Giờ khắc này, hắn nghĩ đến Tá Lĩnh Tổng Bá Đầu Trần hạt tử, cũng nhớ tới truyền nhân Bàn Sơn chủ động từ bỏ đổ đấu, rửa tay gác kiếm Dương Vân U.

Lựa chọn không giống nhau, khiến cảnh ngộ của hai người hoàn toàn khác biệt! *** Theo chủ mộ thất sụp đổ, Sở Viễn dẫn theo Bàn Tử và Trương Vĩnh một mạch không dừng lại, men theo đường cũ thông suốt không trở ngại.

Dưới sự chấn nhiếp của máu Thanh Long, ba người hữu kinh vô hiểm xuyên qua hố tuẫn táng, thuận theo dây thừng, leo ra khỏi cổ mộ.

Đợi ba người vừa ra khỏi địa kẹt, liền nghe thấy phía sau 'ầm ầm' một tiếng, bụi đất bay mù mịt.

"Khụ khụ, đáng tiếc quá, cái cổ mộ này vẫn còn không ít bảo bối!" Bàn Tử thở hổn hển, vừa dùng tay lau mồ hôi và bụi đất trên mặt, vừa cảm khái: "Lần này đúng là suýt chút nữa vứt mạng ở cái nơi quỷ quái đó!" Lúc này, sắc trời bên ngoài vừa sẩm tối, trên màn trời màu xanh đen, sao lốm đốm nhấp nháy bất định.

Sở Viễn và mọi người tổng coi như bình an vô sự đào thoát khỏi cổ mộ, tuy bộ dạng có chút chật vật, thậm chí còn hơi mặt mày xám

tro, nhưng kết quả chuyến đi này rất viên mãn.

Sở Viễn và Bàn Tử tìm được thảo dược cứu mạng Tam Chu Móc cho Đa Linh, cũng coi như xứng đáng với Nguyễn Hắc.

Về phần Trương Vĩnh, thấy hắn mỉm cười đầy vẻ nhẹ nhõm, tưởng chừng cũng đã hoàn thành mục tiêu của mình.

Sở Viễn nghĩ đến Hoa Nhị Thạch trong tay hắn, xem ra cũng là vì mục đích cứu người mà đến, mọi người coi như là đồng đạo.

Rời khỏi khu vực địa kẹt, Sở Viễn tìm một bãi cỏ mềm mại, lập tức cơn mệt mỏi như thủy triều dâng lên trong lòng.

Gió nhẹ nhàng lướt qua, mang lại chút mát mẻ, phảng phất như đang ôn nhu an ủi tâm linh sống sót sau tai nạn của bọn họ.

Nhất thời, ba người nhìn nhau một cái rồi cùng cười ha hả.

"Sở tiên sinh, lần này đa tạ ơn cứu mạng của anh!" Trương Vĩnh chỉnh lại quần áo, nghiêm túc chắp tay cảm tạ Sở Viễn, trong giọng nói đầy vẻ may mắn thoát chết.

Sở Viễn vội xua tay, ra hiệu cho hắn ngồi xuống nghỉ ngơi, lần này có thể tìm được Tam Chu Móc cũng là nhờ Trương Vĩnh ra tay giúp đỡ vào phút chót.

"Xin tự giới thiệu lại, tại hạ là Trương Vĩnh của Trương gia Tương Tây, sư thừa Triệu thị Tam Hợp Tân Pháp phái 《Phong Thủy Ngũ Quyết》." Bàn Tử nghe vậy vội đứng dậy, đánh giá Trương Vĩnh một lượt, hồi lâu mới mở miệng nói: "Tịnh kiên tử dựa vào đại diêu, sợ là không nhớ thủy vi thành rồi?" (Tiếng lóng trong nghề: Anh em dựa vào núi lớn, sợ là không nhớ nguồn gốc?) Trương Vĩnh nghe vậy ngẩn ra, vội hành lễ với Bàn Tử: "Là tiêm là tinh, chúng ta thanh, hóa ra là sư huynh của Bắc phương Tam Hợp phái, đều là người nhà cả, trước đó đắc tội rồi!" Nói xong, hai người nhìn nhau cười, ôm nhau

một cái, hóa ra cả hai đều là truyền nhân của đại phái phong thủy Tam Hợp phái.

Thấy Sở Viễn vẻ mặt đầy nghi hoặc nhìn mình, Bàn Tử không khỏi sờ sờ đầu, cười xòa: "Tiểu Ca, cậu đừng nhìn tôi như thế, tôi là theo sư phụ học võ thôi, chứ phong thủy bí thuật tôi cứ nhìn là đau đầu!" Sở Viễn và Trương Vĩnh nghe Bàn Tử nói vậy thì phì cười, cái này đúng là phù hợp với tâm tính của Bàn Tử, bảo hắn nghiên cứu phong thủy thì thà giết hắn còn hơn.

Trương Vĩnh hít sâu một hơi rồi chậm rãi ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn bầu trời phương xa, giờ khắc này nội tâm hắn vô cùng an ninh.

Trong lời giới thiệu thản nhiên của hắn, trong lòng Sở Viễn lúc này mới vỡ lẽ, hóa ra Trương Vĩnh đúng như hắn đoán, là truyền nhân đích hệ của Trương gia.

Hóa ra, những năm đầu Trương gia trong một lần ngẫu nhiên kỳ ngộ, đã phát hiện ra một ngôi cổ mộ của đại thổ ty họ Bành ở Tương Tây.

Chính là cổ mộ mà nhóm Sở Viễn thám hiểm lần này.

Người Trương gia tuy là thế gia đông y, nhưng trong môn cũng có đệ tử làm nghề tam giáo cửu lưu.

Ở cái thời đại chiến loạn đó, trộm mộ đào phần là chuyện thường thấy, dựa vào việc khai quật ngôi cổ mộ này thu hoạch được minh khí, đã giúp Trương gia khi đó hoàn toàn đứng vững gót chân.

Đặc biệt là sau khi có được Hoa Nhị Thạch màu đỏ, có thể liên tục không ngừng bồi dục thảo dược.

Khiến cho người Trương gia thời đó trở thành thượng khách của không ít thế lực lớn, dần dần trở thành một trong những gia tộc có ảnh hưởng khá lớn ở Tương Tây.

Theo lời Trương Vĩnh, Trương gia thành cũng nhờ Hoa Nhị Thạch, bại cũng do Hoa Nhị Thạch, tất cả đều là thiên đạo sử nhiên, nhân quả luân hồi.

Tộc trưởng Trương gia đời trước mắc bệnh nặng, nghe lời kẻ gian xúi giục, thế mà vọng tưởng lợi dụng Hoa Nhị Thạch bồi dục tiên dược bất tử.

Cách nói hoang đường này lại nhận được không ít người Trương gia ủng hộ, thậm chí không tiếc dùng máu tươi của tộc nhân làm dưỡng phân bồi dục.

Đồng thời cũng có những người lý trí rời khỏi tổ địa, trong đó bao gồm cả tổ phụ của Trương Vĩnh, từ đó về sau không bao giờ trở lại nữa.

Bàn Tử và Sở Viễn nghe thấy lại là truyền thuyết về tiên dược bất tử thì cảm thấy cạn lời, xem ra trường sinh bất tử đúng là giấc mơ cuối cùng của người trong nước a!

Thượng chí đế vương, hạ chí phàm phu tục tử, sau khi bước vào tuổi tri thiên mệnh, không ai không lấy đó làm mục tiêu phấn đấu nửa đời sau.

Dẫu chỉ là truyền thuyết hư vô phiêu miểu, cũng muốn phấn lực đánh cược một lần!

Lần này Trương Vĩnh cũng là vì mẹ mình bệnh nặng, cần loại thuốc cực kỳ trân quý để trị liệu.

Hắn cũng là trong lúc cùng đường bí lối mới nghĩ đến chuyện trở về tổ địa Trương gia, tìm kiếm Hoa Nhị Thạch.

May mà tổ tông phù hộ, tìm được Hoa Nhị Thạch màu đỏ ở từ đường Trương gia, ngặt nỗi bí phương bồi dục của Hoa Nhị Thạch đã thất truyền từ lâu.

Chỉ đành mạo hiểm tiến vào cổ mộ họ Bành, muốn lấy được dưỡng phân cho Hoa Nhị Thạch trong cổ mộ.

Có điều, đối với lòng hiếu thảo của Trương Vĩnh, Sở Viễn và Bàn Tử cũng khá tán thưởng, người như vậy thời buổi này hiếm lắm.

Chỉ có điều, đối với tác dụng của Hoa Nhị Thạch trong miệng Trương Vĩnh, Bàn Tử vẫn giữ thái độ hoài nghi về việc hòn đá này có thể bồi dục thảo dược.

Dù sao, thứ chất lỏng thần bí trong quan quách Vương phi họ Bành kia, theo hắn thấy giống một loại chất bảo quản đặc chế hơn.

Nhưng nhìn bộ dạng chắc như đinh đóng cột của Trương Vĩnh, hắn cũng không tiện giội gáo nước lạnh vào người ta, biết đâu hắn nói thật thì sao.

Duy nhất đáng tiếc là Hoa Nhị Thạch đỏ muốn hấp thu máu tươi cần phải phối hợp với dược thủy bí chế đặc thù.

Đáng tiếc là từ đời tổ phụ của Trương Vĩnh, trong cuộc động loạn hiến tế tộc nhân đã bị thất lạc.

Bao nhiêu năm qua, sớm đã không biết tung tích ở đâu.

Bàn Tử nghe đến đây liền đấm ngực dậm chân, lại một giấc mộng đại kế phát tài tan vỡ.

Sở Viễn trong lòng vỡ lẽ, đây mới là nguyên nhân quan trọng nhất khiến Trương Vĩnh mạo hiểm xông vào cổ mộ, tiếc cho khối Hoa Nhị Thạch biến dị này rồi.

Nghỉ ngơi một lát, ba người men theo đường nhỏ rời khỏi thôn Trương gia, trở về thôn lạc tiền trạm.

Chương 289

Lên xe, Sở Viễn và Bàn Tử đi thẳng ra sân bay, chuẩn bị tìm một khách sạn gần đó nghỉ ngơi cho khỏe, ngày hôm sau mới về thủ đô.

Trương Vĩnh thì nhận được điện thoại của Hoa Vinh, phỏng chừng phải quay về báo cáo trực tiếp với Hoa Vinh, dù sao cũng chết mất ba vị Tá Lĩnh Lực Sĩ.

Sở Viễn cũng gọi lại cho Hoa Vinh, ẩn ý báo cho đối phương biết sư thừa của Trương Vĩnh, để Hoa Vinh bồi dưỡng người này cho tốt.

Trong lời khách sáo của Hoa Vinh, hai người kết thúc cuộc gọi, Hoa Vinh thì hứng chí bừng bừng đi tìm Viện nghiên cứu khảo cổ xin khai quật.

Ngôi cổ mộ này cũng coi như có bề dày văn hóa thâm hậu, vẫn có không ít tác dụng đối với nghiên cứu lịch sử thời Minh.

Sở Viễn và Bàn Tử tìm một khách sạn hào hoa gần sân bay, ăn uống no say xong, một đêm không nói chuyện.

Sáng sớm hôm sau.

"Reng reng reng ~" Sở Viễn dụi đôi mắt ngái ngủ, mặc kệ là ai, mới sáng sớm đã bị tiếng chuông điện thoại đánh thức cũng sẽ chẳng có tâm trạng gì tốt đẹp.

Lấy điện thoại ra nhìn, thế mà lại là Dịch Táp!

"Cô tốt nhất là có chuyện tày trời!" Sở Viễn nghiến răng nói với đầu dây bên kia, hắn chẳng thèm quan tâm đối phương là ai.

"Sở tiểu ca, tôi tìm được tung tích của Xích Đan Châu rồi!" Nghe giọng điệu không khách khí của Sở Viễn, Dịch Táp bĩu môi, nói từng chữ một, nói xong liền chủ động cúp máy.

Sở Viễn: "....." Xích Đan Châu?

Thật hay giả vậy?

Con mụ này không phải người tốt lành gì, không phải là muốn lừa mình giúp cô ta đi Thủy Tinh Đảm chứ!

Nghe tiếng 'tút tút' trong điện thoại, trong lòng Sở Viễn thầm đoán, nhưng có thể khiến con mụ này chủ động cầu cứu thì cũng là chuyện hiếm.

Xem ra cái Tổ Nguyên Kim Thang này không đơn giản a.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn lại có chút muốn xuống dưới kiến thức một phen.

Không vì cái gì khác, chỉ muốn xem thử mộ dưới nước có gì đặc biệt, nếu thật sự có thể biết được tung tích của Xích Đan Châu thì tốt quá.

Dù sao trong truyền thuyết thứ đồ chơi này tương đương với thêm một cái mạng, thỏa thỏa là Giáp Hồi Sinh, chỉ là không biết hiệu quả thực tế thế nào.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn soạn một tin nhắn gửi cho Dịch Táp: "Gửi địa chỉ cho tôi!" Hồi lâu sau, đối phương trả lời một tin nhắn, Sở Viễn vội mở ra xem, chỉ có ba chữ lớn: "Cung Đình Hồ!" *** Hải nạp bách xuyên, thủy tàng thiên kim, nói về ba thủy vực nổi tiếng nhất trong nước: Hoàng Hà, Trường Giang và Lan Thương Giang có cổ mộ dưới nước.

Ba thủy vực ẩn chứa vô số bí mật, lần lượt do Đinh gia ở Hoàng Hà, Dịch gia ở Lan Thương Giang và Khương gia ở Trường Giang chưởng quản.

Ba gia tộc này mỗi nhà cai quản một mạch nước, sống bằng nghề giúp các vương hầu tướng lĩnh trông coi tài sản, gánh vác sứ mệnh

“Khai Kim Thang”.

Bởi vì bảo tàng trên cạn có rủi ro bị trộm rất cao, kém xa so với huyệt Kim Thang dưới nước vạn vô nhất thất.

Cho nên một số quý tộc sẽ tìm ba gia tộc này để xây dựng huyệt Kim Thang dưới nước.

Những huyệt Kim Thang này phiếm chỉ không gian dưới đáy nước thích hợp để giấu của xây mộ ở lưu vực ba con sông, chỉ có “Thủy Tiêu” dùng “Tổ Bài” dẫn đường mới có thể ra vào.

Giấu của gọi là Tỏa Kim Thang, tìm của gọi là Khai Kim Thang, nếu sinh biến cố thì gọi là Phiên Oa.

Lại được mệnh danh là ngân hàng Thụy Sĩ dưới nước, đáng tiếc là con cháu đời sau không ra gì, bắt đầu “giam thủ tự đạo” (tự trộm của nhà)!

Ba dòng họ này có tiền có thế, gia tộc hưng vượng, đệ tử trong tộc dựa vào khả năng bơi lội từ yếu đến mạnh phân thành: Thủy Bồ Đào, Thủy Đẩu Tử, Thủy Bát Thối, kẻ mạnh nhất được gọi là Thủy Tiêu.

Dịch Táp chính là một trong những kẻ kiệt xuất đó.

Sở Viễn ở trong khách sạn xem tài liệu Dịch Táp gửi qua điện thoại, lập tức cạn lời, con mụ này không coi mình là người ngoài nhỉ!

Cứ thế nói toạc móng heo bí mật của ba dòng họ cho Sở Viễn, còn vô cùng chi tiết.

Thậm chí, đối với Thủy Tiêu mạnh nhất của Đinh gia Hoàng Hà là Đinh Vũ Vũ Điệp kỹ áp quần hùng, thiên phú cao nhất trong tộc nhân ba họ, năng lực mạnh nhất cũng có đủ!

Nhìn phần giới thiệu tư liệu dài đến bốn năm trang về Đinh Vũ Vũ Điệp, Sở Viễn trực tiếp đầy đầu hắc tuyến, cái này mẹ nó là mượn

dao giết người a!

Thù hằn lớn đến mức nào mà bao nhiêu bí mật bị phơi bày trần trụi cho mình thế này.

Như vậy cũng tốt, đỡ đến lúc đó mình mù tịt, theo hắn biết thì nội bộ Đinh gia Hoàng Hà loạn lắm.

Biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng, xem ra Dịch Táp hẳn là đã phát giác được điều gì nên mới mời ngoại viện là mình.

Có điều, nghe đồn Tổ Bài của Khương gia Trường Giang bị mất, đây mới là chuyện phiền toái, cũng không biết Dịch Táp đã tìm về được chưa.

Ba đại gia tộc này sở dĩ có thể chưởng quản thủy mạch, ngoại trừ quan hệ huyết mạch truyền thừa của bản thân, chủ yếu là vì ba đại gia tộc này sở hữu Tổ Bài.

Đây là một loại chìa khóa cơ quan thần kỳ, lịch lai truyền thừa lâu đời, nguồn gốc sớm nhất có thể truy ngược đến thời thượng cổ.

Kỳ thực, theo Sở Viễn thấy thì nó giống một loại pháp khí dưới nước thời cổ đại hơn, sở hữu nó có thể kích hoạt sức mạnh thần bí trong cơ thể.

Thiên sinh sở hữu năng lực hô hấp dưới nước, lại được gọi là "Thủy Tiêu", ở dưới nước sở hữu thực lực bất khả tư nghị.

Nhưng loại huyết mạch Thủy Tiêu truyền thừa đời đời này, theo năm tháng lâu dài cũng không ngừng bị pha loãng, năng lực cũng thụt lùi.

Bạch tà tịch dịch, tam sinh khai đạo, tổ bài dẫn lộ, nói chính là năng lực của Tổ Bài.

Sở Viễn không có chút hứng thú nào với cái 'Tổ Bài' này, hắn biết

pháp khí càng lợi hại thì tác dụng phụ càng mạnh.

Thông qua chuyến đi Nam Hải Quy Khư, hắn đã sớm quan sát được 'tật bệnh' trên người Dịch Táp, nghĩ lại thì đây chính là một trong những tác dụng phụ của Tổ Bài.

Tuy nhiên, theo ký ức, hắn loáng thoáng nhớ Tổ Bài có năng lực can nhiễu tinh thần con người, nghe nói bên trong có sức mạnh của linh hồn.

Đối với cái này thì hắn rất hứng thú, có tâm tư muốn tìm hiểu đến cùng.

Nói đi cũng phải nói lại, nếu không nhớ lầm, trong truyền thuyết sức mạnh linh hồn trong Tổ Bài này cũng đến từ đại thần viễn cổ Xi Vưu!

Hắn nguyện xưng ngài ấy là vị đại thần bận rộn nhất.

Gập điện thoại lại, Sở Viễn day day mi tâm, định đi tìm Bàn Tử thương lượng sắp xếp phía sau, xem ra phải tạm thời chia làm hai ngả. *** "Cái gì?

Xuống huyệt Kim Thang á?

Tiểu Ca, cậu không sao chứ, đó chẳng phải là chuyện làm ăn của ba dòng họ kia sao?

Với chúng ta là nước sông không phạm nước giếng mà!" Bàn Tử vẻ mặt kinh nghi nhìn Sở Viễn, đối với việc đối phương muốn đi thám hiểm huyệt Kim Thang, Bàn Tử từ tận đáy lòng không tán thành.

Tuy năng lực dưới nước của Tiểu Ca cũng rất trâu bò, nhưng huyệt Kim Thang không giống cổ mộ trên cạn, hoàn toàn là hai lãnh địa khác nhau.

Ở trên cạn, cậu là đại thần không sai, nhưng xuống nước thì khó

nói lắm.

Hơn nữa, theo tin vỉa hè thì mấy năm nay Đinh gia Hoàng Hà điên cuồng bành trướng thế lực của mình.

Sáng lập Hoàng Hà Vận Chuyển, thậm chí sở hữu cảng biển riêng ở nước ngoài, việc kinh doanh trải khắp cả Đông Nam Á, không nghi ngờ gì là một quái vật khổng lồ.

Người Đinh gia xưa nay rất bá đạo, cơ bản đã lũng đoạn cả lưu vực sông Hoàng Hà, thậm chí bao gồm cả lưu vực sông Trường Giang.

Trước mắt mà nói, đã ẩn ẩn có hiềm nghi một nhà độc đại, nuốt chửng hai nhà kia là chuyện sớm muộn.

Nghe Bàn Tử phân tích, Sở Viễn vô cùng bất ngờ, không ngờ gã này lại hiểu rõ về mấy đại gia tộc Kim Thang huyệt như vậy, lợi hại thật!

Chương 290

Có điều, Sở Viễn cũng không giải thích quá nhiều với Bàn Tử, chỉ nói mình muốn xác nhận tung tích của Xích Đan Châu, không nhất định phải xuống Kim Thang.

Nghe hắn nói vậy, Bàn Tử cũng không khuyên can nữa, dù sao cũng đều là để cứu Đa Linh.

Sau đó, hai người thương lượng một hồi, xác định chia làm hai ngả, chia nhau hành động.

Bàn Tử mang theo hộp thuốc Tam Chu Móc về thủ đô trước, phối hợp với Đại Kim Nha nghiên cứu dược hiệu của Tam Chu Móc.

Đại Kim Nha thời gian này đều đang bận rộn chuyện bệnh tình của Đa Linh, may mà có Giáo sư Trần đứng ra, dưới sự mở đường bằng tiền của Sở Viễn, trực tiếp tài trợ năm mươi triệu tệ, thành lập một viện nghiên cứu virus tạm thời, chuyên môn nghiên cứu độc tố của Đa Linh.

Đã mời không ít chuyên gia trong các lĩnh vực liên quan, không kể ngày đêm nghiên cứu kỳ độc trong cơ thể Đa Linh, cũng coi như có chút manh mối.

Có lẽ có Tam Chu Móc sẽ nghiên cứu ra được thuốc giải tương quan, đồng thời cũng để Bài Vũ xuất vốn tìm Ân Ba đại sư ở đảo San Hô Miếu cầu mua phương thuốc.

Song quản tề hạ, nhất định có thể giải quyết độc tố trong cơ thể Đa Linh.

Về phần Trần hạt tử, Sở Viễn cũng không quên bệnh của ông ta, nhờ Đại Kim Nha đưa ông ta đi gặp danh y đông y nổi tiếng nhất thủ

đô.

Dùng nhục đậu khấu làm thuốc dẫn, đang khẩn trương chuẩn bị thuốc đặc hiệu, tuy không thể trị tận gốc nhưng có thể giảm bớt đau đớn.

Duy nhất khiến Sở Viễn có chút phiền não là một loạt sự việc này khiến ví tiền của hắn teo tóp rất nhanh, tài sản tụt dốc không phanh.

Nhưng hắn cũng không lo lắng, đợi Đại Kim Nha rảnh tay, số ngọc trai phương Nam trên tay đều bán đi thì tự nhiên ví tiền sẽ lại phồng lên.

Về điểm này hắn chưa bao giờ lo lắng, dù sao hàng riêng trong tứ hợp viện ở thủ đô của hắn vẫn còn không ít.

Thực sự không được thì đến lúc đó tiếp tục tìm Hoa Vinh thương lượng đường tiêu thụ thoi vàng Tây Hạ.

Huống hồ, tài sản bất ngờ kiếm được từ lăng mộ Hiến Vương còn chưa kịp xử lý nữa.

Sau khi ước định xong xuôi sự việc, cả hai đều là phái thực cán, lập tức bắt đầu hành động.

Bàn Tử mua vé máy bay chuyến hai tiếng sau, bay thẳng về thủ đô, Sở Viễn thì bay đi Lan Thương Giang, không có chuyến bay thẳng.

Cuối cùng, dưới sự giúp đỡ của quản gia sân bay, hắn trực tiếp bao máy bay đi tới đó, đương nhiên khoản phí này tính lên đầu Dịch Táp.

Hắn Sở Viễn dù có tiền đến đâu, loại hóa đơn có thể thanh toán này hắn tự nhiên sẽ không tự bỏ tiền túi ra làm.

Sau khi xác định hành trình, Sở Viễn chào Bàn Tử một tiếng rồi mỗi người một ngả.

Có tiền mở đường đúng là nhanh, lúc Bàn Tử còn đang chờ máy bay thì Sở Viễn đã lên máy bay tư nhân, nhìn mà Bàn Tử ngứa cả răng.

Thật căm hận người giàu a, nhưng lại rất muốn trở thành người giàu!

Bàn Tử hiện tại chỉ muốn về sớm một chút, tiếp quản công việc hiện tại của Đại Kim Nha, nhất định phải để Kim gia chuyên tâm vào việc bán ngọc trai phương Nam.

Người chuyên nghiệp thì nên làm việc chuyên nghiệp!

Sở Viễn lên máy bay, trực tiếp nằm xuống nhắm mắt nghỉ ngơi, hắn đâu biết những suy nghĩ lòng vòng trong lòng Bàn Tử.

Hành trình ba tiếng đồng hồ, dưỡng tinh súc duệ.

"Lan Thương Giang, Tổ Nguyên Kim Thang, Mạc Kim Hiệu Úy ta đến đây!" *** Lan Thương Giang, lưu vực Vọng Thành, doanh trại tạm thời ở hồ Cung Đình.

Dư huy của ánh tà dương nhẹ nhàng rải lên mặt hồ gợn sóng lăn tăn, khoác lên vùng nước yên tĩnh này một lớp áo voan vàng óng.

Trên bãi đất trống ven hồ, doanh trại tạm thời náo nhiệt phi phàm, từng túp lều đủ màu sắc được sắp xếp có trật tự.

Bên cạnh lều, đống lửa cháy hừng hực, không ít người ngồi vây quanh đống lửa, thần tình nghiêm túc không ngừng cảnh giới xung quanh.

Hoàn toàn không giống bộ dạng tốp năm tốp ba đi cắm trại dã ngoại, bên ngoài doanh trại còn có nhóm ba năm người đi lại tuần tra.

Cổ Sai mặc một bộ đồ bó sát gọn gàng, đứng trước một túp lều, lẩm bẩm đếm số người nhìn thấy.

“Thằng ngốc này, đừng đếm nữa, mau vào đây đi!” Bỗng nhiên, một cánh tay có làn da trắng nõn từ trong lều thò ra, đặt lên vai Cổ Sai, trực tiếp kéo cậu ta vào trong lều.

Trở lại trong lều, Cổ Sai ngơ ngác nhìn kẻ đẹp mã không giống đàn ông trước mắt, không biết đối phương giở trò quỷ gì.

Đinh Vũ Vũ Điệp nhìn Cổ Sai ngốc nghếch, chỉ thấy gã uốn éo eo thon, tìm một chỗ ngồi xuống, sau đó tặng cho cậu ta một cái xem thường đẹp mắt.

Chỉ thấy Đinh Vũ Vũ Điệp hơi hất cằm, nói vọng vào trong lều đầy vẻ bất lực: “Dịch lão tà, tôi đúng là tin cái tà của cô rồi, cái thằng ngốc này mà sức chiến đấu dưới nước ngang ngửa Thủy Tiêu á?

Cô không phải là đang lừa tôi đấy chứ!” “Tôi nói cho cô biết nhé Dịch lão tà, lần này tôi đã vi phạm quy tắc của Đinh gia, đặt cược toàn bộ thân gia của mình mới đi theo cô đấy.

Cô đừng có lấy mấy thứ dưa vẹo táo nứt ra lừa tôi, nếu không, ai nha, tôi liều mạng với cô!” Nghe giọng nói mềm nhũn vô lực lại mang theo vài phần cố ý nũng nịu của Đinh Vũ Vũ Điệp, Cổ Sai lập tức nhìn gã với vẻ mặt cổ quái.

Hóa ra còn có loại đàn ông như thế này, quả nhiên sư phụ không lừa mình, đi ra ngoài một chuyến mở mang được không ít kiến thức.

“Cổ Sai đệ đệ, thế nào, đếm rõ nhân viên trong doanh trại chưa?” Một giọng nói thanh thúy êm tai, mang theo một tia linh động và tinh nghịch đột nhiên vang lên bên tai Cổ Sai.

Chỉ thấy một bóng người cao ráo, toàn thân phảng phất bao trùm một tầng khí trường độc đáo, chậm rãi từ sâu trong lều bước ra.

Mái tóc ngắn gọn gàng hơi ánh lên sắc nâu, toát lên vẻ bất kham và phóng khoáng, lông mày như vẽ.

Khóe miệng hơi nhếch lên, toát ra một sự thâm thúy khó diễn tả bằng lời, đang chớp đôi mắt to biết nói nhìn Cổ Sai.

"Chị Dịch, khoảng hơn một trăm người, người ẩn nấp tuần tra quanh doanh trại ít nhất có hai mươi người!" Cổ Sai cúi đầu, không dám nhìn thẳng Dịch Táp, hồi ức lại tình hình mình nhìn thấy, một năm một mười kể lại cho Dịch Táp.

Nghe thấy lời này, đôi mắt to sáng ngời của Dịch Táp đột nhiên trở nên thâm thúy như đầm sâu, nhìn chằm chằm vào Đinh Vũ Vũ Điệp.

"Người Đinh gia các người xem ra là ăn chắc tôi rồi, cái này sợ không phải là đang giam lỏng tôi đấy chứ!" Nhìn ánh mắt của Dịch lão tà, Đinh Vũ Vũ Điệp mạnh mẽ rùng mình một cái, vội vàng xua tay phủ nhận: "Cái này không liên quan đến tôi nhé, Dịch lão tà, cô biết mà, tuy tôi là Thủy Tiêu của Đinh gia nhưng người nắm quyền không phải là tôi!" "Hừ." Dịch Táp vẻ mặt khinh bỉ nhìn Đinh Vũ Vũ Điệp, hừ lạnh một tiếng.

Đường đường là Thủy Tiêu mạnh nhất Đinh gia, thế mà ở trong gia tộc lại không có tiếng nói, chỉ có thể luân lạc làm công cụ, cái này nếu đổi lại là Dịch Táp cô thì đã sớm trở mặt với kẻ nắm quyền rồi.

Không có Thủy Tiêu Khai Kim Thang thì cái gì mà Đinh gia Hoàng Hà, đó chỉ là một trò cười.

Đinh Vũ Vũ Điệp dùng ngón tay thon dài trắng nõn khẽ chọt vào cánh tay Dịch Táp, than thở: "Tôi đâu có giống cô, cô gia quả nhân một mình, tôi còn cả đại gia đình ở Đinh gia kiếm cơm ăn, haizz!" Dịch Táp nghĩ đến đây cũng hít sâu một hơi, lão quỷ nắm quyền Đinh gia Hoàng Hà này đúng là khó chơi, mười mấy năm trời thế mà trực tiếp biến Thủy Tiêu của Đinh gia thành hư danh, luân lạc làm công cụ Khai Kim Thang, cái này cũng coi như mở ra tiền lệ cho ba dòng họ rồi.

Dù sao, tộc nhân ba họ nơi nguồn nước ba con sông, ngàn năm qua, người nắm quyền gia tộc luôn là Thủy Tiêu mạnh nhất đương đại đảm đương.

Chỉ có Đinh gia Hoàng Hà là ngoại lệ, có điều, vị chưởng sự nhân này đem việc kinh doanh trải khắp Đông Nam Á, cũng coi như là nhân vật lợi hại.

Sau đó Dịch Táp không suy nghĩ lung tung nữa, lật vài trang tài liệu trong tay, thuận thế đưa tài liệu cho Cổ Sai.

Cổ Sai nhận lấy tài liệu, mở ra xem, lập tức mặt đỏ bừng.

Chữ viết chi chít, nhưng mà cậu ta lại biết chẳng được bao nhiêu chữ!

"Chị Dịch, em... không biết chữ!" Cúi đầu, Cổ Sai có chút không dám nhìn Dịch Táp, dù sao đối phương giúp mình lấy thuốc cho chị Đa Linh, mình lại chẳng giúp được gì.

Đinh Vũ Vũ Điệp chưa từng kiến thức bản lĩnh dưới nước của Cổ Sai, chỉ coi cậu ta là hậu bối trong nhà được Dịch Táp tìm đến, thấy cậu ta lúng túng liền đi tới trước mặt, giật lấy tài liệu trong tay Cổ Sai, tìm cái ghế ngồi xuống rồi tùy ý lật xem.

"Trên mặt nước và dưới nước hoàn toàn là hai thế giới, muốn trở thành chủ nhân của thế giới dưới nước, nhất định phải trở thành Thủy Tiêu!" Đặt xấp tài liệu vô bổ trong tay xuống, Đinh Vũ Vũ Điệp nhìn Cổ Sai, vẻ mặt nghiêm túc nói.

"Thủy Tiêu?

Đó là cái gì?" Nhìn Cổ Sai vẻ mặt đầy ham học hỏi, Đinh Vũ Vũ Điệp cảm thấy cạn lời, cái tên lính mới tò te này Dịch lão tà kiếm ở đâu ra vậy.

Có điều, nhìn tính tình thật thà chất phác của Cổ Sai khiến Đinh

Vũ Vũ Điệp có hảo cảm, liền giải thích: “Đây là một loại năng lực đặc thù, chỉ có nắm vững Lục nghệ Thủy Tiêu: Thủy Phật Tọa, Thính Lan Âm, Vọng Ngọc Sắc, Thủy Quỷ Chiêu, Phiên Giang Thủ, Phi Ngư Quán!” “Thính Lan Âm, Vọng Ngọc Sắc, Thủy Quỷ Chiêu là phương thức giao tiếp và quan sát độc đáo dưới nước, là cơ bản công của Thủy Tiêu.” Đinh Vũ Vũ Điệp cong ngón tay lan hoa, dùng tư thái âm nhu, từng chữ từng câu phổ cập nhận thức liên quan về Thủy Tiêu cho Cổ Sai.

Chương 291

Thủy Phật Tọa chính là hô hấp dưới nước, 《Kinh Dịch》 có vân: Thiên dĩ nhất sinh thủy, vi vạn vật chi tiên dã (Trời lấy một sinh ra nước, là khởi đầu của vạn vật).

Con người trước khi sinh ra đã có thể hô hấp trong nước ối, Thủy Phật Tọa luyện chính là cảnh giới phản tổ phản phác quy chân này.

Đương nhiên, đây cũng là thứ khó nhất trong Lục nghệ, người thường không trải qua lượng lớn thời gian huấn luyện, cả đời cũng rất khó nắm vững.

"Ách, hô hấp dưới nước khó lắm sao?

Sở đại ca của em làm được mà!" Nghe đến đây, Cổ Sai có chút mơ hồ, hô hấp dưới nước là chuyện rất đơn giản mà, cậu ta từ nhỏ đã biết, thiên sinh thân cận với nước.

Thời gian trước, ở Nam Hải Quy Khư, năng lực dưới nước của Sở đại ca còn mạnh hơn cậu ta, cái hô hấp dưới nước này rất đơn giản mà.

"Hắc, tôi nói cậu nhóc này, cái đó đương nhiên rất khó, nhìn khắp tộc nhân ba họ cũng chỉ lác đác vài người có bản lĩnh này, cậu còn mơ tưởng viển vông." Đinh Vũ Vũ Điệp nhìn bộ dạng đầy nghi hoặc của Cổ Sai, tức đến mức muốn đá cho cậu ta một cái, đây chính là bí mật bất truyền của ba dòng họ đấy.

"Sở đại ca là ai?

Chưa nghe nói lưu vực ba con sông có cao thủ họ Sở nào, không phải là hạng lạm vu sung số, chém gió thành bão đấy chứ!" Nhìn Đinh Vũ Vũ Điệp hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt lười biếng nói lời này,

Cổ Sai ‘bật’ dậy một cái, trừng đôi mắt to, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Đinh Vũ Vũ Điệp, đại có tư thế anh mà nói bậy nữa là tôi liều mạng với anh.

“Không phải là hô hấp dưới nước sao?

Tôi sáu tuổi đã làm được rồi, Sở đại ca là người lợi hại nhất dưới nước mà tôi từng thấy.” Cái gì?

Sáu tuổi đã có thể tự do hô hấp dưới nước!

Đinh Vũ Vũ Điệp nghe giọng điệu khẳng định của Cổ Sai, kích động lập tức đứng dậy, trên dưới đánh giá Cổ Sai.

Thông qua mấy ngày tiếp xúc, gã biết Cổ Sai là đứa trẻ thật thà, đi theo sau Dịch lão tà chịu thương chịu khó, không giống kẻ nói dối.

Cổ Sai bị ánh mắt quái dị của gã nhìn chằm chằm đến mức toàn thân khó chịu, vội vàng đi sang một bên, đứng sau lưng Dịch Táp.

“Đừng nháo nữa, Lão Đinh, mau giới thiệu nội dung trên tài liệu cho Cổ Sai đi, luận bản lĩnh dưới nước, cậu ấy không kém Thủy Tiêu đâu!” Dịch Táp mặc một bộ đồ bó sát màu đen tôn dáng, chân đi một đôi bốt đen dài, phác họa hoàn mỹ đường cong cơ thể cô, tăng thêm vài phần mạnh mẽ.

“Dịch lão tà, cô có chút không bình thường nha.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Sở Viễn này là ai?

Sao tôi nghe quen tai thế nhỉ!” Đinh Vũ Vũ Điệp vẻ mặt nghi hoặc nhìn hai người, tổng cảm thấy Dịch Táp có chuyện gì giấu mình.

Không ngờ, thời gian trước đi ra biển một chuyến, gã cảm giác cả con người Dịch Táp đều thay đổi!

Đêm khuya, trăng sáng treo cao, ánh trăng như nước chảy.

Sở Viễn đứng trên một ngọn đồi cao chót vót, nhìn xuống những

ánh đèn lốm đốm trong doanh trại dưới chân núi, ánh mắt thâm thúy. "Một, hai, ba... thế mà lại có ba đội tuần tra, Đinh gia Hoàng Hà này đúng là cẩn thận thật đấy." Đếm số lượng lính tuần tra liên tục quanh doanh trại, Sở Viễn không khỏi đánh giá cao Đinh gia Hoàng Hà thêm một bậc.

Những người này vừa nhìn đã biết là được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Xem ra đối với Tổ Nguyên Kim Thang dưới đáy nước này, người Đinh gia rất coi trọng, đã xuất động những đệ tử tinh anh nhất trong tộc.

Sở Viễn vẻ mặt tỏ ra đã hiểu, thảo nào mạnh như Dịch Táp cũng phải mời mình làm ngoại viện.

Cũng được, nể tình manh mối về Xích Đan Châu, chuyến này tôi tiếp!

Nghĩ đến đây, Sở Viễn lấy từ ba lô hệ thống ra chiếc Kim Cương Tán, nắm chặt trong tay.

Tuy anh không sợ đệ tử Đinh gia, nhưng vũ khí nổ tiễn trên tay đám người này vẫn có thể gây ra chút phiền toái nhất định cho anh.

Hơn nữa, đám người này sau đó đều là đá dò đường xuống Tổ Nguyên Kim Thang, dùng Hắc Kim Cổ Đao chém bị thương hay tàn phế thì tiếc quá.

Xác định xong mục tiêu, Sở Viễn mặc một bộ đồ đen, tiềm hành như quỷ mị dưới sự hỗ trợ của thiên phú Dạ Nhãn.

Thân hình anh lao nhanh xuống theo sườn đồi, mũi chân điểm nhẹ đằng không, phi thân lao vút về phía doanh trại Đinh gia.

Bên ngoài doanh trại, bóng dáng nhân viên tuần tra của Đinh gia thoắt ẩn thoắt hiện trong bóng tối.

Bọn họ chia thành từng nhóm hai người, tay cầm thương dài, đại đao và các loại vũ khí lạnh khác, bước chân trầm ổn nhưng lại toát lên vẻ cảnh giác.

Đám người này tổng cộng có hơn ba mươi người, liên tục tuần thị quanh doanh trại, mưu toan ngăn chặn mọi nguy hiểm ở bên ngoài.

Lúc này, dưới sự che chở của màn đêm, Sở Viễn đã đến bên ngoài doanh trại, khom lưng, cẩn thận từng li từng tí tiếp cận.

Chỉ thấy hai đệ tử Đinh gia mặc kình trang, dựa vào góc tường, vẻ mặt cười cợt, đang ghé tai thì thầm nói gì đó.

Sở Viễn hít sâu một hơi, canh chuẩn khoảng trống khi nhân viên tuần tra giao ca, thân hình lóe lên, nhanh chóng xuất hiện trước mặt hai người.

Trong ánh mắt kinh ngạc của hai người, chiếc Kim Cương Tán trong tay Sở Viễn nhanh như tia chớp gõ vào gáy họ. "Bốp!

Bốp!" Kim Cương Tán dưới ánh trăng ẩn ẩn phiếm lạnh, giống như chuồn chuồn đạp nước, chớp nhoáng hai cái, hai gã đệ tử Đinh gia nháy mắt ngã xuống đất. "Lách cách!" Đột nhiên, một âm thanh nhỏ vang lên từ bên phải, là lính tuần tra.

Sở Viễn trong lòng thắt lại, vội vàng ẩn mình vào bóng tối.

Nhìn qua ánh trăng, quả nhiên có mấy người tay cầm nỏ, quét mắt nhìn xung quanh, đi ngang qua bụi cỏ cách Sở Viễn không xa.

Mấy lính tuần tra không phát hiện ra tình huống trong bóng tối, sau khi bọn họ đi xa, Sở Viễn tiếp tục đi về phía một chiếc lều vải. 'Hít, đau quá!' Vốn dĩ tên đệ tử Đinh gia bị Kim Cương Tán đánh trúng phải hôn mê, lúc này lại tỉnh dậy, đang nhe răng trợn mắt nhìn Sở Viễn đi xa.

Tên đệ tử này xoa chỗ đau ở cổ, nhìn người anh em đang hôn mê

bên cạnh, vẻ mặt đầy may mắn.

Nếu không phải mình từng luyện thể thuật vài năm, ít nhất cũng phải ngủ một giấc đến sáng mai.

Nguy rồi, có kẻ xâm nhập!

Nhìn bóng lưng Sở Viễn, lúc này hắn mới phản ứng lại, lo lắng Sở Viễn nghe thấy động tĩnh của mình sẽ quay lại giết người diệt khẩu.

Tên này cũng không la hét, trực tiếp móc ra một quả pháo hiệu, bắn mạnh lên trời đêm. "Vút vút!" Giữa bầu trời đêm, một quả pháo hiệu đột nhiên bay lên, nở rộ ra ánh sáng rực rỡ chói mắt.

Các đệ tử đang tuần tra gần đó lập tức bị pháo hoa thu hút, sau đó là một trận hỗn loạn.

Mọi người nhao nhao rùng mình, không chút do dự, nhanh chóng tập kết về phía hướng pháo hiệu bay lên.

Động tĩnh này không thể bảo là không lớn, thậm chí không ít lều vải đều bật đèn, người bên trong bước ra kiểm tra tình hình.

Sở Viễn vẻ mặt kinh ngạc nhìn pháo hoa trên trời đêm.

Tình huống gì đây?

Sao tự nhiên lại lộ rồi!

Sau đó, anh nhớ tới hai kẻ vừa bị đánh ngất.

Hỏng rồi, lần đầu đánh người ngất xỉu kinh nghiệm kém quá, đều không kiểm tra kỹ!

Chương 292

"Bên này có người, mọi người mau qua đây!

Mày là ai?

Lại dám xông vào doanh trại Đinh gia Hoàng Hà chúng tao!" Một đệ tử cầm đèn pin nhìn thấy Sở Viễn, lập tức quát lớn, nhưng không lao lên ngay lập tức, cũng coi như không ngốc.

Trong chốc lát, giữa tiếng bước chân loạn xạ, một đám đệ tử tuần tra liền chạy tới hiện trường, vây chặt Sở Viễn vào giữa.

Mọi người tay cầm vũ khí, nghiêm trận chờ đợi, ánh mắt nhìn Sở Viễn đầy vẻ cảnh giác và dò xét.

Ngày mai là ngày Đinh gia Hoàng Hà tổ chức Tam Tính Thủy Tiêu khai mở Tổ Nguyên Kim Thang, kẻ xông vào lúc này chắc chắn là kẻ có mưu đồ bất chính. "Ngươi là ai?

Vì sao xuất hiện ở đây?" Người thanh niên cầm đầu thân hình cao lớn uy vũ, tay cầm nỏ tiễn, mặt lạnh lùng, ánh mắt như đuốc nhìn chằm chằm Sở Viễn, lớn tiếng chất vấn. "Đinh Thích ca, không cần nói nhảm với nó, trói lại đưa cho Chưởng sự thẩm vấn trước!" Thấy Sở Viễn không nói lời nào, hơn nữa thần sắc trấn định, Đinh Thích thân là quản sự ngoài mặt của Đinh gia, trong mắt lóe lên hàn quang. "Lên, bắt lấy hắn!" Đinh Thích làm việc tàn nhẫn độc ác, hắn quyết không cho phép thời điểm quan trọng thế này lại có người ngoài đến gây thêm rắc rối.

Nhất thời, bầu không khí kiếm bạt nỗ trương.

Nhìn đám người Đinh gia xung quanh như gặp đại địch, Sở Viễn trong lòng không thấy chút hoảng loạn nào, thầm nghĩ, vừa hay mượn

chuyện này giết gà dọa khỉ!

Tránh để khi thật sự lấy được Xích Đan Châu, người Đinh gia lại lải nhải, tăng thêm phiền não.

Chi bằng mình đánh phục đám này trước. "Lên đi!" Mấy tên đệ tử Đinh gia tay cầm côn bổng, nhìn nhau một cái, rồi hét lớn một tiếng, vung vũ khí trong tay đập về phía Sở Viễn.

Phía sau thậm chí còn có mấy người Đinh gia tay cầm nỏ tiễn, ngầm điều chỉnh phương hướng, nhắm vào Sở Viễn.

Thấy người Đinh gia chủ động ra tay, Sở Viễn híp mắt, nhìn hai kẻ đang lao tới, anh không hề lùi bước, nắm chặt Kim Cương Tán.

Đối diện với hướng vũ khí nghênh tới, anh vung mạnh ô, tạo nên tiếng gió rít gào, lựa chọn đối đầu trực diện! "Bầm!" Một tiếng kim loại va chạm vang lên, hai tên đệ tử lao tới đầu tiên quái khiếu một tiếng, thân thể đột nhiên lùi lại phía sau. "Ái ui!" Lùi lại hơn hai mét, húc ngã ba bốn người liên tiếp mới dừng lại được, phát ra tiếng kêu rên.

Mọi người vây xem thấy vậy lập tức hít một ngụm khí lạnh, chỉ thấy hổ khẩu của hai tên đệ tử kia thế mà đã máu tươi đầm đìa, run rẩy kịch liệt.

Chỉ một lần chạm mặt, Sở Viễn liền phế bỏ hai người.

Hai người này không phải là tôm tép ven đường, mà là đệ tử Đinh gia được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Đinh Thích nhìn đàn em ngã xuống đất không dậy nổi, sắc mặt rất khó coi, vội vàng ra hiệu cho mấy người bên cạnh. "Cùng lên, không cần nương tay!" Những đệ tử tinh anh tuần tra này bình thường đều đi theo Đinh Thích làm nhiệm vụ, tự nhiên rất quen thuộc với ánh mắt của hắn.

Đám đệ tử này nắm chặt vũ khí trong tay, gầm lên một tiếng rồi nhao nhao lao về phía Sở Viễn, vây lấy anh.

Sở Viễn không hề lùi bước, Kim Cương Tán trong tay nháy mắt được bung ra, tán ô "rắc" một tiếng tách thành ba cánh, xoay tròn lên, liên tục quét về phía đám đông đang lao tới.

Cạnh của Kim Cương Tán này là do tinh thép chế tạo, tuy là vũ khí cùn nhưng đủ nặng, chọc vào người cũng vô cùng đau đớn.

Chỉ thấy anh linh hoạt xuyên qua đám đệ tử tuần tra, liên tục xoay tròn tán ô, quét lên người bọn họ.

Sau khi mười mấy người ngã xuống, Sở Viễn khép Kim Cương Tán lại, giống như Phán Quan Bút, chuẩn xác điểm trúng huyệt đạo gây đau đớn trên người mỗi người. "Ái ui!" Phàm là kẻ bị Kim Cương Tán điểm trúng, lập tức lăn lộn trên mặt đất, thật sự là toàn thân đau đớn khó nhịn, liên tục phát ra tiếng cầu xin tha thứ.

Tiếng kêu vang lên liên tiếp khiến mặt Đinh Thích đen sì, vội vàng giơ nỏ tiễn nhắm vào Sở Viễn, cũng mặc kệ người Đinh gia bên cạnh anh, bắn thẳng! "Vút!" Một mũi tên nhanh như tia chớp xé rách màn đêm, kèm theo tiếng rít chói tai, lao mạnh về phía ngực Sở Viễn. "Sở đại ca, cẩn thận, có ám tiễn!" Cổ Sai nghe thấy động tĩnh bước ra khỏi lều, liếc mắt cái đã thấy có người bắn tên đánh lén Sở Viễn, vội vàng lớn tiếng nhắc nhở.

Khi mũi tên phá không lao tới, tán ô của Kim Cương Tán "xoạch" một cái xoay mở, trong sát na tia lửa bắn tung tóe, hất văng mũi tên ra ngoài. "Điêu trùng tiểu kỹ!" Thấy Đinh Thích chọn đánh lén, Sở Viễn lập tức cũng không chiều hắn nữa, vặn cơ quan cán ô Kim Cương Tán, vung mạnh về phía Đinh Thích. "Vút vút vút!" Chỉ thấy ba điểm hàn quang từ đỉnh Kim Cương Tán bắn mạnh ra. "Đệt!" Ở cự ly gần, Đinh Thích không kịp né tránh, vội vàng làm một cú "lại lư đả cổn"

(lừa lười lăn lộn), tuy tránh được công kích nhưng toàn thân trên dưới chật vật vô cùng!

Đêm tối như mực, đậm đặc đến mức không tan ra được.

Nhưng mặt Đinh Thích đen sì, người xung quanh nhìn rõ mồn một.

Quả nhiên, chỉ nghe hắn vung tay hét lớn: "Bắn tên!" Mấy người Đinh gia ở vòng ngoài cùng nhìn nhau, nhao nhao giương nỏ, kéo lẫy nhắm Sở Viễn mà bắn. "Ong!" Mũi tên bay ra, nhanh như ảo ảnh.

Sở Viễn mũi chân điểm đất bay lên không trung, Kim Cương Tán mạnh mẽ mở ra, chặn lại ba đạo hàn quang đang nghênh diện bay tới.

Người đang ở giữa không trung, Kim Cương Tán đột nhiên thu lại, đánh thẳng về phía Đinh Thích, dọa đối phương vội vàng gọi người.

Trong khoảnh khắc, ba tên đệ tử Đinh gia tay cầm trường đao xuất hiện bên cạnh hắn, trường đao mang thế ngàn cân, ra sức chém về phía Kim Cương Tán. "Xéo đi!" Nhìn ba người Đinh gia chắn trước mặt Đinh Thích, trong mắt Sở Viễn hàn quang lóe lên, Kim Cương Tán hất ngược lên đánh bay ba thanh trảm mã đao.

Thân thể thuận thế trên không trung, hai chân liên tục phát lực, liên tiếp đá về phía ba người, chính là tuyệt kỹ Bàn Sơn - Khôi Tinh Thích Đấu! "Bầm, bầm, bầm!" Mọi người chỉ nghe thấy ba tiếng trầm đục, ba bóng người như bao tải rách bay qua đỉnh đầu đám người. "Khôi Tinh Thích Đấu, mày là Bàn Sơn Đạo Nhân!" Đinh Thích nhìn rõ cước pháp của Sở Viễn, lập tức sắc mặt đại biến, vội vàng lui ra sau đám đông, lớn tiếng kinh hô.

Tuy Đinh Thích là đệ tử Đinh gia Hoàng Hà, chưa bao giờ dính dáng đến cổ mộ trên đất liền, nhưng đối với uy danh của tứ đại phái Mạc Kim vẫn còn kiêng kị, đặc biệt là Bàn Sơn Đạo Nhân này, nghe nói Khôi Tinh Thích Đấu là tuyệt chiêu chuyên dùng để đối phó với

cương thi bất tử.

Không ngờ hôm nay lại được kiến thức tuyệt chiêu trong truyền thuyết này ở cái nơi nhỏ bé thế này! "Có điều, hôm nay mày tự tiện xông vào doanh trại Đinh gia, cho dù là Bàn Sơn Đạo Nhân cũng không cứu được mày đâu, bắt lấy hắn!" Phân phó thủ hạ xong, Đinh Thích nhanh chóng lùi lại, nhường chỗ. "Bố trận lưới cá!" Hơn mười đệ tử Đinh gia còn lại tại chỗ lập tức nhìn nhau, nhưng vẫn ngay lập tức nghĩ ra đối sách đối phó Sở Viễn. "Vút!" Lập tức, từ trong tay mấy người mạnh mẽ quăng ra mấy sợi xích sắt tinh chế, kèm theo tiếng gió rít, phảng phất như muốn xé rách màn đêm, quấn về phía Sở Viễn. "Còn dám tới?" Thấy đám này không biết sợ, vẫn dám ra tay đối phó mình, đáy mắt Sở Viễn lóe lên lệ sắc, nghiêng người khom lưng.

Đồng thời cánh tay phải rung lên.

Coong!

Kim Cương Tán nháy mắt mở ra, ba cánh tán ô bung ra hướng về phía dây xích đang bay tới, hai bên va chạm lập tức vang lên tiếng đinh đang.

Ngay khi dây xích bị hất văng, Sở Viễn nháy mắt thu ô, lấy Kim Cương Tán làm đao, thuận thế mượn lực, chém ngang về phía trước.

Bầm!

Mấy kẻ vừa quăng xích sắt không ngờ tốc độ của Sở Viễn lại nhanh như vậy, nhất thời lại quên mất né tránh, bị Kim Cương Tán quét trúng thân thể.

Chương 293

Tức thì, tiếng thảm thiết lẫn với tiếng xương cốt gãy vụn trầm đục vang lên, bốn năm bóng người mạnh mẽ ngã về phía sau, nằm trên mặt đất ôm eo bụng thảm thiết kêu gào.

Tuy nhiên, nghe tiếng thảm thiết lớn như vậy, là biết chỗ bị thương của mỗi người đều khéo léo tránh được chỗ yếu hại. "ực!" Những người Đinh gia còn lại thấy thân thủ Sở Viễn lăng lệ như vậy, lập tức đồng loạt lùi lại, nuốt nước miếng, ánh mắt tràn đầy sợ hãi. "Bọn mày..." Đinh Thích thấy thủ hạ không làm gì, vừa định mắng vài câu thì thấy Sở Viễn đang nhìn mình với vẻ mặt buồn cười.

Ách.

Đinh Thích nhìn biểu cảm của Sở Viễn, thần tình cứng đờ.

Hắn biết chỉ cần mình tiếp tục ra lệnh tấn công, vậy thì người ngã xuống tiếp theo tuyệt đối chính là mình!

Hắn bị thương là chuyện nhỏ, nếu ảnh hưởng đến đại sự của nghĩa phụ, đó mới thực sự là hỏng việc, nghĩa phụ cũng sẽ không tha cho hắn.

Ngay lúc Đinh Thích do dự không quyết, đột nhiên từ xa truyền đến một tiếng quát lớn, cắt ngang suy nghĩ của hắn. "Dừng tay, vị tiên sinh này là cao thủ do Dịch gia tôi mời đến, ai dám làm càn!" Chỉ thấy một bóng dáng xinh đẹp đột nhiên bước ra từ trong ánh sáng, đi tới trước mặt mọi người, chính là người quen cũ của Sở Viễn - Dịch Táp! "Đã lâu không gặp, Sở tiểu ca!" Nhìn Dịch Táp cười tươi, Sở Viễn thu hồi Kim Cương Tán, trước tiên thần tình bình tĩnh nhìn đối phương, sau đó nở nụ cười. ... "Cho nên, anh chính là Mạc Kim Hiệu Úy Sở Viễn, đồng thời thân kiêm truyền thừa Bàn Sơn Đạo Nhân,

Phát Khâu Trung Lang Tướng!!!" Đây là lần thứ ba Đinh Vũ Vũ Điệp hỏi lại Sở Viễn, mãi đến khi nhìn thấy người thật, cô nàng mới nhớ ra người này là ai.

Thời gian này tin tức hot nhất trên mạng chính là về Mạc Kim Hiệu Úy Sở Viễn, top 10 hot search thì một nửa là anh.

Khoa trương nhất là, thông qua hình ảnh livestream, thân là Mạc Kim Hiệu Úy, Sở Viễn thế mà còn kiêm luôn tuyệt kỹ của hai môn phái lớn khác.

Mạc Kim tứ đại môn phái, một mình anh chiếm ba, thực lực cường đại đến mức khiến người ta ghen tị.

Thân là Thủy Tiêu của Đinh gia Hoàng Hà, Đinh Vũ Vũ Điệp không chỉ hứng thú với Kim Thang dưới nước, mà cổ mộ trên đất liền cô nàng cũng vô cùng mê mẩn.

Chỉ có điều, ngại gia quy nên vẫn chưa có kinh nghiệm thám hiểm cổ mộ trên cạn, mấy lần livestream của Sở Viễn cũng khiến cô nàng rất say mê. "Idol, ký cho em cái tên đi!" Cũng không biết cô nàng này lôi đâu ra một cuốn sổ tay, đặt trước mặt Sở Viễn, chớp chớp đôi mắt to nhìn anh. "Đệt!

Đồ ẻo lả!" Nếu không phải Sở Viễn rất rõ con người Đinh Vũ Vũ Điệp, nếu không chỉ bằng một loạt biểu hiện này, tuyệt đối tưởng là "cong".

Nhận lấy cuốn sổ, Sở Viễn quay đầu đi, múa bút ký tên mình. "Mỗi một trang đều phải ký nhé!" Nghe thấy giọng điệu "làm nũng" này của Đinh Vũ Vũ Điệp, dọa Sở Viễn rùng mình một cái, suýt chút nữa đập cuốn sổ trong tay vào mặt cô ả. "Đừng làm trò nữa, Sở tiểu ca, mời ngồi!" Dịch Táp thấy Đinh Vũ Vũ Điệp dở chứng, trực tiếp đẩy ra, mời Sở Viễn ngồi xuống.

Sở Viễn khẽ gật đầu, đặt cuốn sổ ném cho Đinh Vũ Vũ Điệp rồi ngồi xuống.

Cổ Sai lập tức sán lại gần, hỏi thăm tình hình chị gái.

Sau đó, Sở Viễn bèn kể lại tình hình ở bệnh viện cũng như việc anh và Bàn Tử đã tìm được thông tin về Tam Chu Móc cho cậu ta.

Nghe Sở Viễn tìm được bảo dược, Cổ Sai kích động vô cùng, ngay tại chỗ muốn quỳ xuống bày tỏ cảm ơn, lại bị Sở Viễn kịp thời đỡ lấy cánh tay, khiến cậu ta không thể cúi người xuống.

Thuốc này cũng chỉ là một hi vọng mà thôi, hiệu quả cuối cùng phải xem bản thân Đa Linh. "Nói đi, rốt cuộc Tổ Nguyên Kim Thang này có lai lịch gì mà Đinh gia lại bày trận lớn như vậy!" Về điểm này, tài liệu Dịch Táp đưa cho anh nói rất mơ hồ, đã Đinh Vũ Vũ Điệp và Dịch Táp đều ở đây, vừa khéo tìm hiểu cho rõ.

Dịch Táp liếc nhìn Đinh Vũ Vũ Điệp đang im lặng, cảm nhận cơn đau nhói ở cổ, trầm ngâm giây lát rồi chậm rãi kể lại.

Thủy vực Tam Giang chia làm sông Lan Thương, sông Hoàng Hà và sông Trường Giang, mỗi thủy vực có vô số nhánh, cấu thành thế giới dưới nước khổng lồ.

Nghe nói mỗi thủy vực, thậm chí nhánh thủy vực đều có một Tổ Nguyên Kim Thang, truyền thuyết nói rằng trong Tổ Nguyên Kim Thang tồn tại bí bảo thượng cổ.

Chỉ cần đạt được bí bảo này là có thể thông suốt không trở ngại trong thế giới dưới nước, đồng thời mở ra vô số bảo tàng của lưu vực Tam Giang.

Chính sức hấp dẫn này đã khiến vô số đệ tử gia tộc Tam Tính tre già măng mọc truy tìm tin tức về Tổ Nguyên Kim Thang.

Mà dưới đáy hồ Cung Đình trước mắt, có một Tổ Nguyên Kim

Thang do người Dịch gia phát hiện hai mươi năm trước.

Nghe nói năm đó dưới sự dẫn dắt của hai vị Thủy Tiêu Dịch gia và Khương gia, họ đi đến Tổ Nguyên Kim Thang tìm bảo vật.

Cuối cùng hai vị Thủy Tiêu gặp phải "Phiên Oa" (lật thuyền/tai nạn) tại Tổ Nguyên Kim Thang, dẫn đến toàn tộc gần như bị tiêu diệt, chỉ còn Dịch Táp nhỏ tuổi sống sót.

Nhắc đến chuyện cũ này, Sở Viễn phát hiện thần sắc Dịch Táp cực độ không tự nhiên, thậm chí có chút sợ hãi!

Sở Viễn biết Dịch Táp tránh không nói chuyện này là vì Thủy Tiêu Dịch gia xuống Kim Thang hai mươi năm trước chính là chị ruột của cô!

Xem ra Tổ Nguyên Kim Thang này quả thực có bảo vật, chỉ riêng việc liên hệ với truyền thuyết thượng cổ, Sở Viễn cũng phải đi một chuyến.

Anh không phải hảo tâm tìm bảo vật cho Dịch Táp, anh cũng muốn biết cái gọi là vật chất thần kỳ "Thủy Tinh Đảm" rốt cuộc là bảo vật gì.

Sở Viễn cũng muốn cường hóa bản thân, nhất là thời gian trước giáo sư Trần liên hệ với anh, nói chương trình "Quốc Gia Bảo Tàng" bị cấp trên đình chỉ.

Không thể lợi dụng điểm nhân khí để cường hóa bản thân, Sở Viễn chỉ có thể lợi dụng bảo vật truyền kỳ trong cổ mộ để khiến mình trở nên mạnh mẽ hơn.

Dù sao, giáo sư Tôn khẳng định sẽ tìm mọi cách để anh đi một chuyến Địa Tiên Thôn, đó chính là nơi chung cực của thế giới Quỷ Thổi Đèn. "Hỗn láo!" Một cái tát tay khô khốc tát mạnh vào mặt Đinh Thích.

Tuy tốc độ bình thường, Đinh Thích rất dễ dàng né tránh, nhưng cái tát của vị lão gia tử này hắn không dám tránh. "Bốp!" Đây là một ông lão thân hình hơi phát tướng, tóc hoa râm, thoạt nhìn chính là một lão già hiền từ.

Nhưng một tia âm vụ lơ đãng lóe lên trong mắt cho thấy đây là một kẻ lòng dạ thâm sâu, đầy toan tính và tàn nhẫn.

Chỉ thấy người này mặc một bộ trường bào màu xanh đen, tay cầm một chiếc quạt xếp tinh xảo, đang đi đi lại lại trong lều. "Ngươi phải nhớ kỹ, Tổ Nguyên Kim Thang lần này liên quan đến đại sự của ta, nếu xảy ra loạn gì, ta không tha cho ngươi đâu!" Giọng ông lão nghe tuy ôn hòa nhưng lại lộ ra một tia âm lãnh, khiến Đinh Thích lạnh cả người, vội vàng cúi đầu. "Xin lỗi nghĩa phụ, người tới thân thủ rất tốt, giống như người của tứ đại phái đạo mộ." Đinh Thích nhớ lại cảnh vây công Sở Viễn vừa rồi, trong lòng vẫn còn một tia sợ hãi, vị này không phải là nhân vật đơn giản. "Phế vật!" Nhìn thần tình của nghĩa tử, lão giả giận không chỗ phát tiết, cái tên phế vật này thua Đinh Vũ Vũ Điệp thì thôi đi, ngay cả một kẻ ngoại lai cũng không xử lý được. "Trường Thịnh thúc, Đinh Vũ Vũ Điệp cầu kiến." Bỗng nhiên, bên ngoài lều truyền đến một giọng nói, cắt ngang cuộc đối thoại giữa hai người.

Đinh Trường Thịnh vốn đang sầm mặt, sắc mặt nháy mắt biến đổi, cố gắng nặn ra một nụ cười, ném cho Đinh Thích một ánh mắt bảo ra ngoài.

Mở lều vải, nhìn Đinh Vũ Vũ Điệp phía trước, Đinh Trường Thịnh lập tức cười như gió xuân ấm áp: "Là Vũ Vũ Điệp à, mau vào ngồi, cháu chính là đại công thần của Đinh gia chúng ta, mời vào!" Đinh Trường Thịnh bước nhanh vài bước tới trước mặt Đinh Vũ Vũ Điệp, vỗ vai cô, vẻ mặt vui vẻ cười nói.

Hoàn toàn không giống vẻ mặt quở trách Đinh Thích vừa rồi, thủ đoạn trước mặt một đằng sau lưng một nẻo được phát huy đến tinh tế.

Ít nhất, Đinh Vũ Vũ Điệp cực độ phản cảm với con cáo già này, chèn ép cô hơn mười năm, cũng đủ độc ác.

Nghĩ mình đường đường là Thủy Tiêu của Đinh gia, thế mà lại bị Chưởng sự chi thứ quản lên đầu, dẫn đến quyền quản gia của mình rơi vào tay người khác.

Tuy cô thiên tư thông minh, nhưng cũng vì thế mà trở thành trò cười trong mắt đệ tử vùng Tam Giang. "Ha ha, Trường Thịnh thúc, làm phiền ngài rồi, có việc quấy quả!" Đinh Vũ Vũ Điệp ha ha cười một tiếng, chủ động mở miệng, còn trong lòng cô nghĩ gì lại là chuyện khác.

Chương 294

"Lão già kia, sớm muộn gì cũng có ngày giết chết ông!" "Con hồ ly nhỏ, ngày mai sẽ cho mày đi gặp Tống Tử!" Đinh Thích xoay người bước ra khỏi lều, nhìn hai kẻ đạo mạo cười lạnh một tiếng, đám người này đều chẳng phải thứ tốt lành gì!

Sớm muộn cũng có ngày giết chết cả hai, đến lúc đó mình sẽ trở thành người nắm quyền Đinh gia Hoàng Hà.

Chờ đấy, ngày mai sẽ có kịch hay để xem, còn về việc Sở Viễn đêm hôm xông vào doanh trại, Đinh Thích cũng không muốn hỏi nhiều.

Đây có lẽ là một cơ hội tốt, vừa hay để lại cho lão già, để hắn tăng thêm độ khó cho lão. "Phi!

Muốn ông đây bán mạng cho mày đi chịu chết à, không có cửa đâu!" Oán hận liếc nhìn doanh trại của Đinh Trường Thịnh, Đinh Thích đầu cũng không ngoảnh lại, lựa chọn rời đi. "Trường Thịnh thúc, vị nghĩa tử tốt này của ngài, sợ cũng không phải ngọn đèn cạn dầu đâu nhỉ." Đinh Vũ Vũ Điệp nhìn Đinh Thích đang ôm hận trong lòng, thần tình khẽ động, không biết nghĩ tới cái gì, mở miệng trêu chọc. "Ha ha, người trẻ tuổi, hỏa khí lớn rất bình thường mà?" Đinh Trường Thịnh vẻ mặt đầy bất ngờ nhìn Đinh Vũ Vũ Điệp.

Khá lắm, bắt đầu chơi tâm cơ với mình, kế ly gián chơi cũng không tệ.

Xem ra mấy năm nay bị chèn ép, Đinh Vũ Vũ Điệp cũng đã khôn ra không ít, trở nên không còn xúc động như vậy nữa. "Lão hồ ly, mẹ kiếp sẽ không phải lại đang ủ mưu xấu gì chứ!" Nhìn Đinh Trường Thịnh mặt không biểu cảm, Đinh Vũ Vũ Điệp trong lòng rùng mình

một cái, nghi ngờ nhìn lão già chết tiệt này.

Nhất thời, trong căn lều nhỏ bé, hai chú cháu trong lòng đồng thời lóe lên mấy trăm cái tâm cơ, phòng bị đối phương. ...

Doanh trại Đinh gia vốn uyên náo, sau khi Sở Viễn bị Dịch Táp đưa đi, lập tức lại rơi vào một mảnh tĩnh mịch.

Ngoại trừ một hai lều vải truyền đến tiếng kêu rên dài ngắn không đều, trong doanh trại không xảy ra chuyện gì khác.

Mãi cho đến khi trời sáng, thần quang rạng rỡ, đều không phát sinh bất cứ chuyện ngoài ý muốn nào.

Sở Viễn vươn vai, hiếm khi ngủ được một giấc ngon, quay đầu nhìn lại, phát hiện Cổ Sai đã rời khỏi lều.

Cậu chàng này từ nhỏ lớn lên ở bờ biển, quen dậy sớm đi theo sư phụ ra khơi đánh cá, trời chưa sáng đã dậy.

Để không làm phiền Sở Viễn, sau khi tỉnh dậy cậu ta rời khỏi lều, một mình ra ngoài đi quyền, rèn luyện thân thể.

Bước ra khỏi lều, Sở Viễn mới phát hiện mọi người trong doanh trại đều đã hoạt động, tay chân nhanh nhẹn, nhao nhao làm việc của mình. "Cổ Sai huynh đệ, quyền pháp đánh không tệ!" Nhìn Cổ Sai đi quyền hổ hổ sinh phong, đánh quyền đến mức mồ hôi đầm đìa, Sở Viễn không tiếc lời khen ngợi.

Cổ Sai này tâm tư đơn thuần, không sợ chịu khổ, rất trọng tình nghĩa, bồi dưỡng thêm một chút, không mất đi tư cách là cánh tay phải đắc lực của mình sau này. "Sở đại ca, là em đi quyền làm ồn đến anh sao?

Xin lỗi!" Cổ Sai nghe thấy tiếng Sở Viễn, vội vàng thu quyền, đi tới, gãi gãi đầu, lộ ra vẻ mặt ngượng ngùng.

Sở Viễn trực tiếp xua tay, đứa nhỏ này nhân phẩm tố chất nhất lưu, chỉ là quá mức hay xấu hổ.

Xem ra sau này còn phải để Bàn Tử dẫn Cổ Sai đi lịch luyện nhiều, tính cách và tỳ khí này phải sửa. "Mấy ngày không gặp, thân thủ cậu tiến bộ đấy, quyền pháp này rất có ích cho sự hiệp điều của thân thể, là Dịch Táp dạy cậu sao?" Nhắc tới quyền pháp này, thần tình Cổ Sai lập tức trở nên hớn hở, hiển nhiên rất thích lộ quyền pháp này.

Quả nhiên, đây là nội gia quyền pháp của gia tộc Tam Tính mà Dịch Táp dạy cho cậu, là một trong Thủy Tiêu Lục Nghệ - Phiên Giang Thủ!

Đây là một trong những bá thể mà Thủy Tiêu dựa vào để sinh tồn dưới nước, là một môn nội gia chưởng pháp rất cao thâm, không phải đệ tử hạch tâm thì không thể nắm giữ.

Xã hội ngày nay, nội gia công pháp, đừng nói là dưới đáy nước, ngay cả nội gia công pháp chính tông trên đất liền cũng hiếm lại càng hiếm.

Cho dù thật sự tồn tại, cũng là giảng cứu quy củ môn đệ, sẽ không dễ dàng triển lộ cho người bình thường xem.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn không khỏi gật gật đầu, không ngờ Dịch Táp lại hào phóng với Cổ Sai như vậy, đây chính là bản lĩnh áp đáy hòm đấy.

Chính gọi là binh vô thường thế, thủy vô thường hình, người thường phát lực trong nước thì kình đạo giảm đi nhiều, mà Thủy Tiêu biết tính nước, có thể hóa vô hình thành hữu hình, mượn lực đánh lực, thuận nước đẩy thuyền, lấy cái chí nhu của thiên hạ phá cái chí kiên của thiên hạ, nói chính là Phiên Giang Thủ này.

Nếu không phải Sở Viễn thông qua phần thưởng hệ thống, đạt được kỹ năng Thủy Tiêu Lục Nghệ, bằng không đối với kỹ năng Phiên Giang Thủ này, anh cũng thèm thuồng.

Đối với Cổ Sai, Sở Viễn vốn định đợi khi nào rảnh rỗi sẽ truyền thụ kỹ năng Thủy Tiêu Lục Nghệ cho cậu ta, kỹ năng này rất phù hợp với cậu ta.

Ví dụ như Phi Ngư Quán, có thể tăng mạnh tốc độ bơi lội dưới nước, nhanh như cá chuồn, thuật này chia làm hai phái nam bắc, cực kỳ hao tổn tinh lực.

Nhưng đối với hậu duệ Hận Thiên Bộ như Cổ Sai mà nói, đây tương đương như thiên phú của cậu ta, không có bất kỳ hao tổn nào.

Rất hiển nhiên, điểm Dịch Táp nhìn trúng Cổ Sai rất có khả năng chính là điểm này.

Có điều, thấy Cổ Sai luyện vui vẻ, Sở Viễn tự nhiên cũng sẽ không giải thích quá nhiều. "Sở đại ca, bọn họ đang làm gì vậy?" Cổ Sai nhìn người Đinh gia bận rộn, nhất thời có chút không hiểu đang làm gì, giống như đang dựng một thiết bị trên mặt nước. "Chắc là người Đinh gia xuống huyệt Kim Thang, phải làm nghi thức, cũng giống như ngư dân ra khơi cúng Tổ mẫu vậy." Nghe Sở Viễn giải thích như vậy, Cổ Sai lập tức hiểu ra.

Thấy hai người tán gẫu trước lều, người Đinh gia đi ngang qua, thần sắc nhao nhao phức tạp, nhất là sau khi nhìn thấy Sở Viễn.

Bọn họ thì thầm bàn tán, sau đó càng tăng tốc, chạy chậm rời khỏi nơi này, phảng phất như Sở Viễn là hồng thủy mãnh thú vậy!

Sở Viễn nhướng mày, ái chà, xem ra hiệu quả không tệ, người Đinh gia này hiện tại nhìn thấy mình đều ngoan ngoãn hơn không ít, tốt lắm.

Buổi sáng sớm ở hồ Cung Đình, mặt hồ dưới ánh nắng ban mai lấp lánh sóng nước, tĩnh mịch mà tường hòa.

Theo thời gian trôi qua, chỉ thấy Đinh Thích dẫn đầu đệ tử Đinh gia bắt đầu bận rộn.

Bọn họ mang theo đủ loại công cụ và dược liệu, ngồi thuyền nhỏ đi đến trung tâm hồ, phân công rõ ràng, bắt đầu dựng đài tỉ mỉ trên mặt hồ.

Đám người này động tác thành thạo, ghép từng cây gỗ lại với nhau một cách vững chãi, mỗi một mộng gỗ đều khít khao.

Thủ pháp thông thạo này, không đi làm thợ mộc thì phí quá!

Dưới ánh mắt chấn động của Cổ Sai, người Đinh gia chỉ tốn thời gian một buổi sáng, một tòa đài cao ba mét đã thành hình.

Quá trưa, ánh mặt trời chói chang, nhưng người Đinh gia lại không hề có chút lười biếng, tiếp tục hoàn thiện các chi tiết của đài cao.

Cuối cùng, lát những tấm ván gỗ bằng phẳng lên mặt đài, đảm bảo nó vừa kiên cố vừa vững vàng.

Mãi cho đến khi mặt trời lặn về tây, ánh hoàng hôn rải lên đài cao, toàn bộ đài cao ở trung tâm hồ Cung Đình trở nên đặc biệt hùng vĩ.

Cổ Sai lúc này mới nhìn ra người Đinh gia đang làm trò gì, nhìn dáng vẻ giống như đang dựng một đài cao dùng để tế tự trên mặt nước.

Trong lúc đó, Dịch Táp không chỉ một lần trào phúng người Đinh gia, đã là thời đại nào rồi còn bày vẽ mấy quy củ tổ tiên này.

Lời này khiến Đinh Vũ Vũ Điệp bên cạnh đỏ bừng mặt, hận không thể tìm cái lỗ mà chui xuống.

Xem giờ, Dịch Táp nhắc nhở mấy người, đúng bảy giờ tối Khai Kim Thang, bảo mọi người ăn cơm tối trước, dưỡng tinh súc duệ.

Sau khi ăn qua loa bữa tối, Đinh Vũ Vũ Điệp thông báo mấy người tập hợp, Đinh Trường Thịnh triệu tập mọi người lên đài cao giữa hồ nói chuyện.

Dịch Táp, Sở Viễn, Cổ Sai ba người đều là người tinh thông hô hấp dưới nước, tự nhiên cũng không cần mang theo trang bị sinh tồn gì.

Sở Viễn đeo cái ba lô chống nước, bỏ Hắc Kim Cổ Đao và Kim Cương Tán vào trong, bên hông treo Phi Hổ Trảo, chuẩn bị xong xuôi.

Tương đối mà nói, Cổ Sai đơn giản hơn nhiều, hai tay cầm hai thanh Long Hồ Đao, đây là thứ Sở Viễn đặc biệt mua từ tay Minh Thúc.

Chương 295

Mọi thứ chuẩn bị đâu vào đấy, ba người bước ra khỏi lều, đi tới bờ hồ.

Đinh Vũ Vũ Điệp một thân trang phục chống nước chịu áp lực, đã sớm đợi bên hồ, thấy ba người không nhanh không chậm, bèn kêu ca một trận.

Lúc này Đinh Trường Thịnh đã sắp xếp thuyền nhỏ tới bờ hồ đón người, bốn người lên thuyền, hướng về phía đài cao giữa hồ mà đi. "Ha ha, chắc hẳn vị này chính là truyền nhân Mạc Kim lừng lẫy Sở Viễn nhỉ, quả nhiên là danh bất hư truyền!" Vừa bước lên đài cao, Sở Viễn đã thấy một lão giả mặc trường bào màu xanh cười híp mắt đi về phía mình.

Với cái dáng vẻ hòa ái dễ gần như gió xuân này, nếu không phải Sở Viễn đã biết trước bộ mặt thật của lão, còn thật sự sẽ bị lão lừa. "Không dám nhận, Đinh chưởng sự là tiền bối, ngưỡng mộ đại danh đã lâu!" Hoa hoa kiệu tử người khiêng người, đối phương đã khách khí như vậy, Sở Viễn tự nhiên không thể lạc hậu, lời hay ý đẹp cứ thế tuôn ra.

Thái độ này của Sở Viễn ngược lại khiến lão hồ ly Đinh Trường Thịnh ngẩn ra, lập tức phản ứng lại, chủ động bắt tay tỏ vẻ thân thiện.

Người trẻ tuổi này tuy là Mạc Kim Hiệu Úy, nhưng thái độ vẫn không tệ, đâu có bất kham như lời Đinh Thích nói.

Nghĩ đến đây, lão hồ ly Đinh Trường Thịnh xoay người kín đáo liếc xéo Đinh Thích một cái: Đợi xong việc Tổ Nguyên Kim Thang, xem ta thu thập ngươi thế nào.

Đinh Thích: "..." Sau một hồi hàn huyên đơn giản, Đinh Trường Thịnh xem giờ, phân phó một đám người Đinh gia bắt đầu bận rộn.

Một lát sau, một bàn thờ tế tự đã được bày xong, ba cây nhang khổng lồ cháy chậm rãi, tỏa ra từng làn khói nhẹ.

Ba ngọn đèn dẫn đường viền vàng từ từ cháy lên ánh lửa.

Theo ánh lửa bốc lên, Đinh Trường Thịnh thần tình túc mục, bên cạnh đứng hơn hai mươi đệ tử Đinh gia, nghiêm trang đứng hầu. "Hải nạp bách xuyên, thủy tàng thiên kim!" Dưới tiếng hô cao giọng của Đinh Trường Thịnh, một đệ tử Đinh gia ném mạnh bó đuốc trong tay về phía rìa đài cao. "Bùng" một tiếng, lập tức bao quanh đài cao bốc lên từng đạo địa hỏa, chiếu sáng toàn bộ trung tâm hồ. "Thủy Tiêu Đinh gia Hoàng Hà - Đinh Vũ Vũ Điệp, Thủy Tiêu Dịch gia sông Lan Thương - Dịch Táp, Khai Kim Thang!!!" Trong một tiếng hô cao vút, Đinh Vũ Vũ Điệp và Dịch Táp nhìn nhau, chậm rãi đi về phía mép đài cao. "Bách tà tị dịch!" Đinh Trường Thịnh nhìn Dịch Táp, chậm rãi cao giọng nói.

Trong nháy mắt, sau lưng lão bước ra mấy người, tay cầm pháo, châm lửa rồi ném về bốn phía đài cao, trung tâm hồ vang lên tiếng "lách tách đùng đoàng". "Tam sinh khai đạo!" Sau đó liền có đệ tử ném tế phẩm chuẩn bị trước xuống nước hồ gần đài cao, tế tự Hà Bá. "Tổ bài dẫn đường!" Đinh Vũ Vũ Điệp và Dịch Táp nghe thấy vậy, bèn để lộ tổ bài đeo trên cổ ra. "Trường Thịnh thúc, đừng trách tôi không nhắc nhở ngài, chỉ dựa vào tổ bài hai nhà chúng tôi, e là không mở được Kim Thang!" Dịch Táp nhìn Đinh Trường Thịnh đang tính trước kỹ càng, nhàn nhạt mở miệng nhắc nhở, chỉ dựa vào hai tấm tổ bài, cuối cùng rất khó thành sự.

Đối với sự chất vấn của Dịch Táp, Đinh Trường Thịnh không mở miệng trả lời, chỉ cười mà không nói, tùy tiện chậm rãi đưa tay ra.

Hách nhiên là một tấm tổ bài giống hệt cái trên cổ Dịch Táp!

Đây là tổ bài thất lạc của Khương gia sông Trường Giang, không ngờ lại thực sự rơi vào tay con cáo già này.

Lão hồ ly giấu cũng kỹ thật. "Vị tiểu huynh đệ này chính là người cô tìm đến thay thế vị trí Thủy Tiêu Khương gia nhỉ, tôi tạm thời tin cô một lần!" Đinh Trường Thịnh không phải kẻ thiển cận, lão rất rõ, nếu không có ba tấm tổ bài đồng thời dẫn đường, bọn họ căn bản không tìm thấy vị trí Tổ Nguyên Kim Thang, giống như sự kiện "Phiên Oa" (lật thuyền) hai mươi năm trước, chỉ dựa vào một tấm tổ bài thì không thành.

Nghĩ đến đây, lão nháy mắt với Đinh Thích, đối phương hiểu ý, nhận lấy tổ bài Khương gia, chậm rãi đi về phía Cổ Sai.

Cổ Sai trong trạng thái ngơ ngác, mờ mịt nhận lấy tổ bài Đinh Thích đưa tới, ngốc nghếch nhìn Sở Viễn.

Sở Viễn đoán được ý đồ đối phương, cũng không giải thích quá nhiều, trực tiếp giúp Cổ Sai đeo tổ bài lên cổ cậu ta.

Sau đó, khẽ đẩy một cái, đẩy Cổ Sai về phía vị trí của Dịch Táp và Đinh Vũ Vũ Điệp, như vậy, ba tấm tổ bài coi như đã tề tụ.

Dịch Táp khẽ gật đầu với Sở Viễn, sau đó kéo Cổ Sai vẫn đang ngây người, bảo cậu ta đứng bên cạnh mình. "Vì chân tướng sự kiện Phiên Oa hai mươi năm trước của Dịch gia, tôi bắt buộc phải xuống Tổ Nguyên Kim Thang này." Nói đến đây, Dịch Táp nhìn Đinh Vũ Vũ Điệp và Cổ Sai, tiếp tục mở miệng: "Nợ hai vị, có mệnh kiếp này báo, vô mệnh kiếp sau trả." Nghe câu này, Cổ Sai không có phản ứng gì, Đinh Vũ Vũ Điệp vội vàng hừ lạnh một tiếng: "Kiểu cách quá đấy, Dịch Lão Tà, hai ta ai cũng không nợ ai, Đinh Vũ Vũ Điệp tôi có thể đi khắp sông lớn sông nhỏ, mới không uổng phí kiếp này!" "Dịch tỷ tỷ, thay chị gái em tìm thuốc, em nguyện ý giúp đỡ." Cổ Sai nói xong, vẻ

mặt kiên định nhìn Dịch Táp.

Tri ân đồ báo là phẩm tính của cậu.

Nhìn ba người nói chuyện lớn tiếng không kiêng dè ai, Sở Viễn nghe mà đầy đầu hắc tuyến, cái team nhân vật chính này cũng "nhị" (ngốc) quá đi.

Mình mà là đại phản diện trùm cuối đứng sau màn, bảo đảm có thể khiến mấy tên này chết đi sống lại mấy lần!

Quay đầu nhìn lại, quả nhiên sắc mặt hòa nhã của Đinh Trường Thịnh đã không còn nhìn thấy nữa, trên mặt đầy biểu cảm âm ngoan độc ác. "Xuống Kim Thang!" Đinh Trường Thịnh gần như nghiến răng nói ra câu cuối cùng.

Lời vừa dứt, Đinh Vũ Vũ Điệp, Dịch Táp nhìn nhau, kéo Cổ Sai, thân hình nhảy lên một cái, nhảy thẳng vào hồ Cung Đình. "Bùm!" Còn phải nói, cái nghi thức Khai Kim Thang này khiến Sở Viễn được mở rộng tầm mắt, quả nhiên Đổ Đấu trên mặt nước và dưới nước hoàn toàn là hai trường phái.

Đổ Đấu trên cạn coi trọng các loại quy tắc và cấm kỵ đối với chủ mộ trong cổ mộ.

Đổ Đấu dưới nước chú trọng việc chào hỏi chủ mộ trước, sau đó mới xuống lấy bảo vật, ngược lại với quy tắc Đổ Đấu.

Nhìn người Đinh gia cách đó không xa đang thay bình dưỡng khí, Sở Viễn không khỏi cười lạnh, cứ cái kiểu quy củ chào hỏi trước này, cái kiểu quy củ Mạc Kim này, không "Phiên Oa" (gặp nạn) mới là có quỷ đấy.

Ngay sau khi ba người Dịch Táp xuống nước, đám người Đinh Trường Thịnh không nhanh không chậm thay đồ chống nước và bình dưỡng khí, trật tự xuống nước.

Thấy ánh mắt tò mò của Sở Viễn nhìn mình, Đinh Trường Thịnh trước tiên nhíu mày, sau đó liền tỏ vẻ bừng tỉnh đại ngộ.

Lão suýt quên mất, thằng nhóc này là Mạc Kim Hiệu Úy, năng lực dưới nước này có khả năng còn không bằng "vịt cạn" là lão!

Dù sao cũng là người Dịch Táp mang tới, Đinh Trường Thịnh lão có khách khí nữa cũng sẽ không chủ động chuẩn bị thiết bị lặn cho người ngoài.

Nở một nụ cười xin lỗi với Sở Viễn xong, Đinh Trường Thịnh đội mũ lặn lên, dưới sự dìu đỡ của Đinh Thích, men theo mép đài cao chậm rãi xuống nước, đi theo sau lão là một đám đệ tử Đinh gia, ít nhất hơn ba mươi người.

Sau đó, trên đài cao chỉ còn lại một mình Sở Viễn.

Anh cũng không vội xuống nước, ngược lại tò mò quan sát ánh nến trên tế đài.

Đột nhiên, một trận gió âm lạnh thấu xương thổi tới, ba ngọn nến trên đài đồng thời vụt tắt, Sở Viễn trong lòng kinh hãi.

Sau đó, ánh mắt anh nhìn chằm chằm xuống mặt nước, dường như dưới đáy nước có thứ gì đó!

Nghĩ đến đây, Sở Viễn không do dự nữa, tung người nhảy một cái, nhảy vào trong hồ Cung Đình.

Hồ Cung Đình thuộc một trong những nhánh lưu vực sông Lan Thương, nước hồ trong vắt thấy đáy.

Dù Sở Viễn không bật thiên phú Dạ Nhãn, tình hình dưới nước cũng có thể nhìn rõ mồn một.

Dưới sự chỉ huy của Đinh Trường Thịnh, một đám đệ tử Đinh gia phân bố ở vòng ngoài cùng thủy vực, ẩn ẩn vây ba người nhóm Dịch

Táp vào giữa.

Mà lúc này Dịch Táp, Đinh Vũ Vũ Điệp và Cổ Sai, ba người đang đứng tựa lưng vào nhau, đồng thời đối chuẩn dưới nước thi triển tuyệt kỹ Thủy Tiêu - Phiên Giang Thủ.

Lập tức, từng luồng nội kình bàng bạc, phảng phất như tiếng thét gào dưới nước, tuần tự tiệm tiến khuếch tán ra bốn phía thủy vực.

Theo kình đạo Phiên Giang Thủ lan tỏa, tổ bài Tam Tính trước ngực ba người mạnh mẽ phát ra một tia quang vựng màu lam nhạt.

Nhìn ánh sáng trước ngực mình, ba người vẻ mặt ngạc nhiên, nhìn nhau, thần tình khẩn trương lại mang theo chút kính sợ.

Ngay khi ba người chìm đắm trong vầng sáng lam của tổ bài, từng đạo quang vựng này phảng phất như tản ra một luồng sức mạnh thần bí.

Khi luồng sức mạnh này lan tỏa đến đáy nước, dường như đang cố đánh thức con quái vật đã ngủ say từ lâu!

Chương 296

"Ong ong ong ong!" Kèm theo một trận nổ vang, dưới đáy nước tựa hồ có một luồng sức mạnh vô hình đang dâng trào, thế mà lơ lửng từ từ mở ra một khe nứt.

Vô số ánh sáng chói mắt từ trong khe nứt tỏa ra rực rỡ, chiếu rọi cả đáy hồ Cung Đình tối tăm sáng như ban ngày!

Đừng nói nhóm Dịch Táp, ngay cả Sở Viễn vừa xuống nước cũng kinh ngạc không thôi, cái thứ này khoa học cũng không giải thích nổi.

Huyệt Kim Thang đều ngang ngược vô lý như vậy sao?

Thế này cũng tà môn quá rồi!

Sở Viễn từng trải qua không ít sóng to gió lớn, khi nhìn thấy một màn điên đảo nhận thức trước mắt cũng bắt đầu có chút kinh hãi.

Lúc này, nếu từ bên ngoài hồ Cung Đình nhìn xuống mặt nước, cũng có thể thấy từng mảng vệt sáng.

Khung cảnh này giống hệt cảnh tượng Sở Viễn gặp phải Long Hỏa dưới đáy biển ở vùng Quy Khư Nam Hải năm xưa.

Quả nhiên, ngay khi khe nứt xuất hiện, bên trong khe hở tỏa ra vô số ánh sáng, ngũ sắc rực rỡ, như mộng như ảo.

Đột nhiên, vô số sinh vật hình sợi màu xám đậm tạo thành từng cái xúc tu chui ra từ trong khe nứt.

Những xúc tu này to nhỏ không đều, bề mặt trơn nhẫy và ngọ nguậy chậm rãi, dưới ánh sáng chiếu rọi lấp lánh quang trạch quỷ dị.

Xúc tu vặn vẹo tứ tung dưới đáy nước, tựa như có sinh mệnh, mang theo một loại điên cuồng nguyên thủy.

Nhất là khi xúc tu cảm ứng được người trong nước thì trở nên càng thêm hưng phấn, nhao nhao nhanh chóng vươn tới, đuổi theo đám người.

Dịch Táp là người phản ứng đầu tiên, nhìn xúc tu lao về phía mình, vội vàng ra hiệu cho đệ tử Đinh gia ở xa. "Mau lui, có nguy hiểm!" Mọi người còn chưa nhìn rõ thủ thế của cô, đã đột nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy một mảng bóng đen bao trùm trên đỉnh đầu mọi người.

Những xúc tu này tràn đầy linh tính, để ngăn cản mọi người đào thoát, thế mà lại lựa chọn kết hợp lại với nhau.

Trong ánh mắt tuyệt vọng của mọi người, cuối cùng tạo thành một tấm lưới trời che khuất bầu trời!

Trong kiểu tấn công dạng lưới dày đặc này, nơi xúc tu đi qua kích khởi bọt nước lớn, quấn quanh người mọi người.

Còn chưa đợi mọi người phản ứng lại, những xúc tu này đột nhiên cuốn lấy bọn họ.

Mọi người kinh hoàng trừng lớn hai mắt, có người mưu toan chạy trốn lại bị xúc tu nháy mắt quấn lấy mắt cá chân, dùng sức kéo xuống đáy nước.

Mặc cho những người này giãy giụa và xé rách thế nào đều là vô dụng.

Thân là người Đinh gia Hoàng Hà, Đinh Trường Thịnh cũng đầy mặt kinh hoàng, giãy giụa bơi về phía mặt hồ, hồn nhiên không quan tâm đến các đệ tử bị kéo xuống.

Đối mặt với loại kỳ vật này, lão cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn đệ tử gia tộc bị kéo xuống đáy nước, phát ra tiếng hô hoán tuyệt vọng.

Ngay khi lão vươn tay liều mạng muốn bơi lên mặt hồ, đột nhiên

một cái xúc tu xuất hiện, vô tình lôi lão đi, bắn lên một mảng bọt nước. ...

Sở Viễn nhìn xúc tu bay đến trước mắt mình, sờ lên có một cảm giác lạnh băng, thế mà tựa như vật sống.

Nhìn xúc tu che khuất bầu trời, Sở Viễn trong lòng khẽ động, nhớ tới "Tức Nhưỡng" (Đất Sống) mà Đại Vũ dùng để trị thủy trong truyền thuyết!

Nghĩ đến đặc tính của Tức Nhưỡng, Sở Viễn dứt khoát từ bỏ giãy giụa, mặc cho xúc tu Tức Nhưỡng quấn quanh eo mình, chậm rãi kéo xuống dưới.

Càng gần khe nứt sâu dưới đáy nước, Sở Viễn nhìn thấy người bị xúc tu quấn càng nhiều.

Theo sự liều mạng giãy giụa của những người này, trên mặt đầy vẻ kinh hoàng, sức mạnh của xúc tu càng lớn, đủ để khiến người bình thường hôn mê.

Thậm chí, Sở Viễn phát hiện Dịch Táp, Đinh Vũ Vũ Điệp và Cổ Sai cũng bị xúc tu Tức Nhưỡng tống vào trong khe hở ngay lập tức.

Nhìn khe hở càng lúc càng gần, Sở Viễn trong lòng tán thán không thôi, nơi này phảng phất như dị không gian trong truyền thuyết vậy.

Anh cảm giác mình đã đến thế giới "Sơn Hải Kinh" trong truyền thuyết thượng cổ, Tổ Nguyên Kim Thang này quả nhiên không đơn giản.

Dưới sự quấy đảo của đầy trời xúc tu Tức Nhưỡng, nước hồ Cung Đình đục ngầu không chịu nổi, vô số bọt khí "ục ục" nổi lên trên.

Ngay lúc anh cảm khái vạn phần, đột nhiên một luồng lực lôi kéo kéo anh chui vào trong khe hở.

Còn chưa đợi anh muốn kiểm tra tình hình xung quanh, một luồng sức mạnh vô hình ập tới, trong nháy mắt liền ngất đi.

Ngay lúc anh hôn mê, loáng thoáng nhìn thấy sâu trong khe hở có một đường nét mơ hồ, tựa như vật thể đang được xúc tu vây quanh.

Tuy Sở Viễn không rõ đó là vật gì, nhưng nhìn ngoại hình, dường như giống một loại chuông đồng cổ đại!

Trong nháy mắt, thủy vực đáy hồ Cung Đình dần dần khôi phục bình tĩnh, phảng phất như tất cả vừa rồi chỉ là một cơn ác mộng.

Chỉ có điều, dưới thủy vực đã không nhìn thấy bất kỳ dấu vết nào của con người, biến mất không còn tăm hơi.

Khe nứt dưới đáy nước tỏa ra ánh sáng ban nãy cũng biến mất không dấu vết, phảng phất như chưa từng xuất hiện.

Cũng không biết qua bao lâu, Sở Viễn chậm rãi mở hai mắt, sau đó mạnh mẽ đứng dậy, rút Hắc Kim Cổ Đao sau lưng ra.

Đầy vẻ đề phòng quan sát hoàn cảnh bốn phía, ngay khi chân anh di chuyển, bỗng nhiên hình như dưới chân chạm phải cái gì.

Cúi đầu nhìn, Sở Viễn vẻ mặt ngạc nhiên, hách nhiên là Dịch Táp.

Chỉ thấy cô lúc này đang ngủ say sưa trên mặt đất trống trải, hàng mi dài run run. "Ủa, đây là nơi nào?" Ngay khi Sở Viễn chuẩn bị dò xét hoàn cảnh xung quanh thì bỗng nghe thấy một giọng nói lười biếng.

Quay đầu nhìn lại, hóa ra Dịch Táp đang vươn vai, vẻ mặt mơ hồ nhìn anh hỏi. "Đây chính là Tổ Nguyên Kim Thang?" Dường như nhớ ra điều gì, Dịch Táp mạnh mẽ bò dậy, ngẩng đầu nhìn cảnh tượng trên đỉnh đầu, thần tình ngây dại.

Chỉ thấy vòm khung đỉnh phía trên, do vô số dược liệu chưa biết tên tạo thành, phảng phất như vòm một hang động dung nham màu

xám khổng lồ.

Điều khiến người ta không thể tin nổi nhất là, phía trên vòm khung đỉnh này thế mà lại có một ngọn lửa nóng rực, tỏa ra ánh sáng chấn động và chói mắt.

Phảng phất như mặt trời chói chang trên trời cao kia, tựa như ngọn lửa đang cháy hừng hực nhưng lại không có chút cảm giác nóng bức nào.

Chính ánh sáng của ngọn lửa này đã chiếu sáng toàn bộ không gian dưới lòng đất, giúp Dịch Táp và Sở Viễn nhìn rõ hoàn cảnh xung quanh. "Đây là chất liệu gì tạo thành vậy?" Dịch Táp chỉ vào vách tường và vòm đỉnh dày đặc xung quanh, nghi hoặc hỏi.

Những dược liệu này phảng phất như có sinh mệnh.

Bước vào không gian dưới lòng đất khổng lồ này, phảng phất như lạc vào một thế giới chưa biết đầy bí ẩn.

Nhất là bốn phía vách tường được tạo thành từ một loại vật chất hoạt tính thần bí, lấp lánh ánh sáng yếu ớt mê ly, khiến người ta tê cả da đầu.

Sở Viễn đi tới gần vách tường, nhìn vật chất liên kết chặt chẽ, uyển như thớ thịt của đại địa, dường như ẩn chứa sự huyền bí vô tận. "Đây là Tức Nhưỡng, cả cái hang động này đều được tạo thành từ Tức Nhưỡng!" Nhìn mặt tường tỏa ra quang trạch u vi mà kỳ dị, Sở Viễn khẽ mở miệng, vẻ mặt đầy tán thán. "Tức Nhưỡng?

Ý anh là Tức Nhưỡng trong Đại Vũ trị thủy?" Dịch Táp vẻ mặt đầy hồ nghi quan sát bốn phía, rất khó tưởng tượng thứ này có thể dính dáng đến thần vật trong truyền thuyết.

Kỳ thực Sở Viễn cũng là biết một mà không biết hai, nhưng loại vật chất thần kỳ này trong "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí

Thuật" cũng có giới thiệu.

Chương 297

Tức Nhưỡng, kỳ thực chính là một loại thổ nhưỡng có thể tự sinh trưởng, càng giống một loại sinh vật đơn bào có thể sinh sản nhanh chóng.

Theo anh thấy, không chỉ hang động này được tạo thành từ Tức Nhưỡng, mà những xúc tu gặp phải dưới nước trước đó cũng là loại vật chất này.

Một khi hoạt tính của Tức Nhưỡng trở nên mạnh mẽ sẽ bộc phát ra sức mạnh kinh người, ví dụ như lôi kéo mọi người tiến vào chỗ khe nứt.

Biến hóa vừa rồi hẳn là do Tức Nhưỡng cảm ứng được ba tấm tổ bài nên bộc phát ra sức mạnh.

Nhưng ánh lửa trên đỉnh đầu hai người lại khiến Sở Viễn sờ không ra đầu mối.

Căn cứ đặc tính của Tức Nhưỡng, nó là một loại sinh vật sợ ánh sáng sợ lửa, nhưng ánh lửa trên đầu lại có thể dung hòa với nhau.

Điểm này khiến Sở Viễn rất khó hiểu.

Biết được trong hang động dưới đáy này thế mà đều là do Tức Nhưỡng tạo thành, dù Dịch Táp từng xuống không ít huyệt Kim Thang cũng bị sự mạnh tay trước mắt làm cho kinh hãi.

Dù sao Tức Nhưỡng chỉ cần lưu lộ một chút ra bên ngoài, đó đều là bảo vật vô giá. "Loại Tức Nhưỡng này tiếp xúc không tốt với không khí bên ngoài, tiếp xúc lâu sẽ mất đi hoạt tính, hào vô giá trị!" Dường như nhìn ra tâm tư của Dịch Táp, Sở Viễn khẽ giải thích. "Được rồi, vẫn là tìm manh mối nghĩ cách ra ngoài đi, xem ra chúng ta

lạc mất đám Cổ Sai rồi!" Dịch Táp quét mắt một vòng, không phát hiện bóng dáng người khác, không khỏi thở dài.

Sau đó, cô ngẩng đầu nhìn lên, ánh sáng trên đỉnh nhẵy nhót, phác họa đường nét của Tức Nhưỡng và vật chất hoạt tính càng thêm rõ ràng.

Hơn nữa màu sắc ánh sáng này thế mà lại biến ảo không ngừng, lúc thì vàng kim rực rỡ, lúc thì u lam thâm thúy, uyển như hình chiếu của tinh không.

Đây đúng là một thế giới thần kỳ!

Lạo xạo ~ Ngay khi hai người đang tìm kiếm manh mối khắp nơi, Sở Viễn đột nhiên bị vũng nước cách đó không xa trên mặt đất thu hút.

Không gian Tức Nhưỡng này vốn tĩnh mịch đến mức có chút quỷ dị, nhưng vũng nước đọng này dưới ánh sáng yếu ớt lại phiếm u quang.

Đột nhiên, vũng nước bình lặng không hề có điềm báo trước nổi lên bong bóng, ban đầu chỉ là lốm đốm, sau đó càng lúc càng dày đặc.

Phảng phất như có thứ gì đó đang táo động dưới đáy nước, phát ra âm thanh quỷ dị.

Dịch Táp dường như cũng nhận ra điều gì, vẻ mặt đầy đề phòng, dưới chân lại từ từ tiến lại gần hướng Sở Viễn.

Còn chưa đợi cô mở miệng hỏi, đã thấy vô số con "ngao quái" (cáp lỵ) ra sức nhảy ra từ trong vũng nước, nhảy loạn xạ trên mặt đất.

Ngao quái tiếp xúc với mặt đất phát ra tiếng vang kỳ quái.

Nhìn kỹ sẽ thấy khóe miệng lũ ngao này thế mà lại vô cùng sắc bén, lấp lánh hàn quang, tựa như có thể dễ dàng cắn xuyên thứ gì đó.

Mắt thấy Dịch Táp định động thủ chạm vào, bị Sở Viễn một tay kịp thời giữ lại, đồng thời khẽ lắc đầu với cô.

Trong loại không gian Tức Nhưỡng thần bí này lại gặp phải lũ ngao quái trông hi kỳ cổ quái, Sở Viễn luôn cảm thấy không phải chuyện tốt gì.

Nhất là lũ ngao này to xác cực đại, to bằng bàn tay, toàn thân dường như mọc gai, lúc đóng mở ẩn ẩn nhìn thấy một tia sắc bén.

Nhìn lũ ngao nhảy nhót vụng về trước mắt, Sở Viễn vội lấy ra Kim Cương Tán.

Vật chủng sinh trưởng trong không gian Tức Nhưỡng khẳng định sẽ bị hoạt tính của Tức Nhưỡng dính dáng, ít nhiều sẽ phát sinh biến dị nào đó, ai cũng không biết uy lực của đám ngao quái này thế nào.

Dường như cảm ứng được khí tức người lạ của Sở Viễn và Dịch Táp, lũ ngao từ trong vũng nước nhao nhao ùa về phía hai người. "Cạch!" Kèm theo một trận gió dữ, một con ngao quái mở vỏ lưng, chảy nước dãi lao mạnh về phía Sở Viễn. "Uỳnh!" Sở Viễn khép Kim Cương Tán, khẽ hất lên, trực tiếp đập chuẩn xác vào người con ngao.

Lại không ngờ thứ này thế mà trực tiếp nổ tung giữa không trung không biết vì lý do gì, mảnh vỡ bắn tứ tung. "Xoẹt!" Nhìn mảnh vỡ bắn tới, Sở Viễn phản ứng cực nhanh, lập tức bung Kim Cương Tán chắn trước người mình và Dịch Táp.

Nghe tiếng nổ, Dịch Táp cũng bị dọa giật mình, không ngờ lũ ngao quái này thế mà lại biến dị thành vật dễ nổ.

Theo sự tự bạo của con ngao này, những con còn lại phảng phất như nhận được tín hiệu tấn công, nhao nhao không muốn sống lao về phía hai người.

Nhất thời, trong không gian Tức Nhưỡng dưới lòng đất, ngao quái

không ngừng nhảy nhót, tấn công, tràng diện hỗn loạn mà nguy hiểm.

Dịch Táp cũng tháo ba lô của mình xuống dùng làm vũ khí, thấy ngao bay tới, trực tiếp dùng ba lô đánh bay.

Trong khoảnh khắc, tiếng nổ không ngừng vang lên trong không gian Tức Nhưỡng, trong không khí cũng tràn ngập một mùi gay mũi nhàn nhạt. "Sở tiểu ca, mau lùi lại, lùi đến chỗ có ánh sáng chiếu vào ấy!" Dịch Táp quanh năm ngâm mình trong huyệt Kim Thang, đối với tập tính của các loài sinh vật trong thủy vực vô cùng hiểu rõ.

Qua một hồi quan sát, cô đã phát hiện ra tập tính sinh vật của lũ ngao quái ăn thịt này!

Sở Viễn sau khi quét bay một đống ngao, nghe thấy lời này của Dịch Táp, vội vàng lùi lại, chạy về phía trung tâm nơi có ánh sáng chiếu rọi.

Lũ ngao lại mặc kệ tất cả, ra sức nhảy về hướng Sở Viễn rời đi, bộ dáng tử khái đến cùng.

Ngay khi lũ ngao này tiến vào phạm vi chiếu sáng, thế mà lại quỷ dị dừng bước, nằm rạp trên mặt đất bất động! "Tình huống gì vậy?" Nhìn lũ ngao bất động, Sở Viễn lập tức có chút mơ hồ, không yên lòng bước lên trước, dùng Kim Cương Tán chọc chọc.

Bất luận anh khêu chọc thế nào, đám ngao này cứ trơ ra không có ý tứ cử động nào, phảng phất như tiến vào trạng thái ngủ đông vậy. "Loại ngao này có tính yếm quang (sợ ánh sáng), hiện tại chắc là đang ở trạng thái ngủ đông!" Nói rồi không màng ánh mắt kinh ngạc của Sở Viễn, Dịch Táp đi tới trước mặt lũ ngao bất động, không chút phòng bị trực tiếp tóm lấy.

Quan sát con ngao trong tay, ánh mắt Dịch Táp khựng lại, phảng phất như nhớ ra điều gì, tự mình lấy ra một cái túi chống nước.

Mở miệng túi, nhặt thêm bốn năm con ngao dưới đất cùng bỏ vào trong túi chống nước, rồi bịt kín miệng túi lại.

Lắc lắc túi chống nước trong tay, Dịch Táp nhìn vách tường Tức Nhưỡng cách đó không xa, sau khi suy nghĩ một chút liền dùng sức ném túi chống nước trong tay vào vách tường Tức Nhưỡng. "Uỳnh!!!" Theo một đường parabol hoàn mỹ rơi xuống, túi chống nước đựng lũ ngao nện chuẩn xác vào vách tường Tức Nhưỡng.

Dưới sự kích thích của vật chất thần bí bên trong cơ thể lũ ngao, túi chống nước bộc phát ra một luồng năng lượng cường đại, trực tiếp nổ tung Tức Nhưỡng.

Còn chưa đợi Sở Viễn nhìn kỹ, đã thấy Tức Nhưỡng trên vòm đỉnh hai người mạnh mẽ di chuyển, hóa thành vô số tơ mỏng.

Chúng nhao nhao ùa về phía xung quanh vách tường bị nổ tung, tựa như robot nano, trong nháy mắt tu phục vách tường bị nổ trở lại hoàn hảo.

Nhìn Tức Nhưỡng giống như đang dệt vải, trong nháy mắt đã tu sửa lại bức tường vừa bị nổ tung, Sở Viễn lập tức có chút kinh ngạc.

Tình huống không ổn rồi, hoạt tính của đám Tức Nhưỡng ở đây thực sự quá mạnh mẽ, những con ngao ăn thịt người kia phát nổ, chắc chắn là do đã gặm nhấm Tức Nhưỡng, sinh ra một loại biến hóa vị trí nào đó.

Nếu cứ thế xông ra ngoài, e rằng chỉ có nước bị nhốt sống trong Tức Nhưỡng. "Tiểu Ca, đám Tức Nhưỡng này e là không đơn giản, chỉ dựa vào thuốc nổ để xé mở miệng hầm, sợ là chúng ta rất khó thoát ra ngoài." Dịch Táp nhìn lỗ hổng do vụ nổ tạo ra bị phục hồi chỉ trong vài giây, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Tức Nhưỡng tà tính như vậy, cô ta tung hoành khắp thủy vực Tam

Giang, đây cũng là lần đầu tiên gặp phải thứ thần kỳ đến thế.

Không còn cách nào khác, đành phải hỏi thăm Sở Viễn, hy vọng trong truyền thừa của Mạc Kim Hiệu Úy có ghi chép liên quan.

Sở Viễn khẽ gật đầu, hắn mang trong mình truyền thừa Bàn Sơn Điền Hải thuật của Bàn Sơn Đạo Nhân, cốt lõi chính là đạo sinh hóa khắc chế.

Trên đời này xưa nay đều là một vật khắc một vật, Tức Nhưỡng này tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn thu lại Kim Cương Tán, hỏi ngược lại: "Truyền thuyết kể rằng Tức Nhưỡng là dược liệu thiết yếu để Đại Vũ trị thủy, đã là đất trị thủy thì sợ gì?" Dịch Táp nghe vậy, mạnh mẽ ngẩng đầu, ánh mắt sáng rực nhìn Sở Viễn, gằn từng chữ: "Là lửa, thủy hỏa bất dung mà!" Sở Viễn lập tức rút từ thắt lưng ra hai cây gậy phát sáng lạnh (lãnh hỏa bổng), đưa cho Dịch Táp một cây, sau đó chậm rãi đi về phía tường Tức Nhưỡng.

Chương 298

"Chờ chút!" Dịch Táp bỗng nhiên nhớ ra điều gì, lại lấy ra một cái túi chống nước, nhặt nhạnh đám ngao dưới đất bỏ vào.

Đến khi túi chống nước sắp đầy mới thôi!

Thấy Sở Viễn đen mặt nhìn mình, cô ta vội lấy từ trong ba lô ra một ống lân đồng, vặn nhẹ rồi ném cho Sở Viễn.

Nhìn ống lân đồng đang tỏa ra ánh sáng u ám, Dịch Táp đỏ mặt, cúi đầu bỏ lân đồng vào trong túi chống nước, sau đó mới treo túi lên thắt lưng.

Vừa rồi suýt chút nữa quên mất đám ngao này nếu không có nguồn sáng sẽ tự phát nổ.

Nếu không nhờ Sở Viễn nhắc nhở, e rằng cô ta chính là người đầu tiên gặp họa. "Khụ, chúng ta đi thôi!" Dịch Táp thu lại biểu cảm chột dạ, ho khan một tiếng rồi vặn gậy phát sáng lạnh, chiếu về phía bức tường Tức Nhưỡng trước mặt.

Quả nhiên, dưới ánh sáng của ngọn lửa lạnh, đám Tức Nhưỡng dày đặc tạo thành bức tường lập tức tản ra bốn phía.

Giống như gặp phải thiên địch, chúng dạt ra như nước chảy, lấy gậy phát sáng làm trung tâm mà lùi lại.

Cứ như vậy, Sở Viễn và Dịch Táp, dưới tác dụng của gậy phát sáng lạnh, thuận lợi xuyên qua cả bức tường Tức Nhưỡng.

Bước ra khỏi bức tường, Sở Viễn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bức tường khi không còn sự kích thích của lửa lạnh, lập tức lại khôi phục nguyên trạng.

Đúng là mạnh mẽ thật, thứ này nếu có thể vận dụng trong y học,

tuyệt đối là ứng dụng vĩ đại nhất.

Rời khỏi không gian Tức Nhưỡng dưới đáy, hai người lúc này mới có thời gian quan sát nơi trước mắt, lập tức trố mắt đứng nhìn. "Hả?

Sao lại quay về chỗ cũ rồi?" Nhìn cách bài trí trên vòm trần trước mắt, Dịch Táp vẻ mặt ngạc nhiên hỏi.

Nhìn theo ánh mắt cô ta, Sở Viễn phát hiện cách bài trí trên đỉnh đầu quả nhiên giống hệt không gian thần bí chứa Tức Nhưỡng vừa rồi.

Đặc biệt là "mặt trời" rực lửa trên đỉnh đầu, càng lấp lánh ánh sáng ngũ sắc.

Có lẽ, điểm khác biệt duy nhất là không gian dưới lòng đất ở đây dường như rộng lớn vô biên.

Nhìn lướt qua, không còn là những bức tường Tức Nhưỡng dày đặc nữa, mà là vô số xác tàu thuyền.

Những xác tàu này xếp chồng lên nhau, tựa như núi cao, khiến người ta vô cùng chấn động.

Dưới chân bọn họ lúc này chính là boong của một chiếc tàu hàng, cách mặt đất khoảng hơn mười mét, vô cùng quỷ dị.

Cố nén sự chấn động trong lòng, Dịch Táp lấy ra một cuộn dây thừng, cố định vị trí xong xuôi, thả dây xuống theo mạn thuyền.

Sau đó cô ta nhìn sang Sở Viễn, vừa định mở miệng mời hắn cùng xuống, thì đã thấy Sở Viễn lấy ra Phi Hổ Trảo, móc vào mạn thuyền, kéo dây thừng, không chút do dự trượt xuống nhanh chóng.

Dịch Táp: "....." .....

Vừa xuống đến mặt đất, một bầu không khí tử khí hoang lương

lan tỏa.

Sở Viễn bật đèn pin, quan sát môi trường xung quanh.

Không gian dưới lòng đất này tuy to lớn vô cùng, vượt xa không gian lúc trước, hơn nữa "mặt trời" trên vòm trần cũng lớn hơn vô số lần, cung cấp đủ nguồn sáng cho không gian bên trong.

Đợi Dịch Táp xuống tới nơi, hai người sóng vai mà đi, một đường đi về hướng Đông Nam.

Dọc đường đi, thứ hai người nhìn thấy nhiều nhất chính là xác tàu thuyền.

Từng chiếc tàu đắm như hài cốt của những con cự thú viễn cổ, nằm ngổn ngang tứ tung, phần lớn đều biến dạng nghiêm trọng, rách nát không chịu nổi.

Trên mặt đất cũng vương vãi khắp nơi những tấm ván gỗ vỡ nát, thiết bị sắt rỉ sét bị vứt lung tung.

Đây đâu phải là Tổ Nguyên Kim Thang, quả thực là bảo tàng tàu đắm, so với bãi mộ thuyền dưới đáy Nam Hải Quy Khư cũng kẻ tám lạng người nửa cân! "Sao tàu thuyền đều bị đưa đến đây nhỉ?

Thật kỳ quái!" Dịch Táp quét mắt nhìn những con tàu đắm xung quanh, trong lòng có chút nặng nề, không kìm được lẩm bẩm.

Không gian dưới lòng đất này vốn dĩ vô cùng tĩnh mịch, tiếng lẩm bẩm của cô ta bị Sở Viễn nghe rất rõ ràng.

Thấy Dịch Táp trong lòng có nghi vấn, Sở Viễn liền chủ động mở lời: "Là do Tức Nhưỡng, đừng quên lúc kích hoạt Tổ Nguyên Kim Thang đã xuất hiện xúc tu Tức Nhưỡng." Không khí xung quanh cực kỳ yên tĩnh, yên tĩnh đến mức khiến người ta sợ hãi.

Đặc biệt là Dịch Táp khi nghĩ đến những xúc tu Tức Nhưỡng xuất

hiện lúc có vết nứt, trong lòng đột nhiên xẹt qua một tia cảm giác ớn lạnh.

Nơi này tùy tiện nhìn đâu cũng thấy tàu đắm, nói là bảo tàng tàu đắm, chi bằng nói là một cái "Thuyền Trủng" (mộ thuyền) ngàn năm. "A, Thần Hộ Hoàn Hào?" Nương theo ánh đèn pin, Dịch Táp đột nhiên thần tình biến đổi, phảng phất như nhìn thấy vật gì không thể tin nổi.

Sở Viễn lúc này mới phát hiện, cách hai người không xa có một chiếc tàu đắm khổng lồ đang lẳng lặng sừng sững.

Đây là một chiếc tàu vận tải cỡ lớn, mũi tàu vểnh cao, ngẩng đầu nhìn lên, lại không thấy cột buồm đâu.

Rỉ sắt trên thân tàu như những lớp vảy của năm tháng, bong tróc từng mảng, mấy chữ Hán "Thần Hộ Hoàn Hào" lờ mờ có thể thấy được.

Thấy Sở Viễn vẻ mặt nghi hoặc, Dịch Táp hơi ngẩng đầu, nhìn con tàu khổng lồ trước mắt, chậm rãi giải thích: "Năm 44, nước Anh Hoa (Nhật Bản) biết sắp bại trận, bắt đầu điên cuồng vơ vét của cải, dùng chiếc Thần Hộ Hoàn Hào hai ngàn tấn để lén lút vận chuyển kho báu.

Chiếc tàu này lúc đó đang chạy về Nhật Bản, nhưng đột nhiên mất tích trên tuyến đường Lan Thương giang, suốt nửa thế kỷ qua, bao nhiêu thợ săn kho báu đổ xô đi tìm tung tích của nó nhưng mãi không thấy, không ngờ lại xuất hiện trong Tổ Nguyên Kim Thang." Nghe cô ta nói vậy, Sở Viễn không khỏi cảm thấy may mắn, nếu thật sự để người Anh Hoa vận chuyển về Tokyo thì tổn thất quá lớn.

Đúng là luân hồi báo ứng, chiếc Thần Hộ Hoàn Hào này chắc chắn đã gặp phải sự tập kích của Tức Nhưỡng nên mới bị cuốn vào không gian Tổ Nguyên này.

Đánh giá những con tàu đắm xung quanh, Sở Viễn không khỏi đề cao cảnh giác trong lòng.

Tức Nhưỡng có khả năng chủ động tấn công, không nghi ngờ gì nữa, chính là sự tồn tại không có lời giải.

Cho dù bản thân hắn mang dòng máu Thanh Long, cũng chưa chắc đã là đối thủ của những đám Tức Nhưỡng có hoạt tính này. "Táp Táp, cô ở đâu?" Ngay khi hai người đang chìm trong trầm tư, đột nhiên từng tiếng gọi tìm kiếm vang lên từ phía trên đỉnh đầu bọn họ.

Lờ mờ có thể nghe rõ, đây hẳn là giọng của Đinh Vũ Vũ Điệp, cũng chỉ có gã ta mới gọi Dịch Táp một cách sến súa như vậy.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn lập tức nhìn Dịch Táp với ánh mắt quái dị.

Thấy ánh mắt của Sở Viễn, Dịch Táp giậm chân bình bịch, hận không thể lập tức bắt cái tên Đinh Vũ Vũ Điệp kia câm miệng! "Khốn kiếp!" Cùng lúc đó, trên boong tàu Thần Hộ Hoàn Hào.

Trên boong tàu rách nát, lác đác mười mấy đệ tử Hoàng Hà Đinh gia đang ngồi, những người này sau cơn chấn kinh ngắn ngủi đã khôi phục lại bình thường.

Dù sao thì cảnh tượng xúc tu Tức Nhưỡng che khuất bầu trời dưới đáy hồ Cung Đình vừa rồi, cảm giác ngạt thở vô vọng đó thực sự quá dọa người.

Nếu không phải những người này quanh năm đi lại trong các hầm mộ dưới nước (thủy hạ kim thang), cũng coi như là kiến thức rộng rãi, nếu đổi là người thường thì sớm đã thất thố rồi.

Được vây quanh giữa đám người này chính là đương kim Chưởng sự của Hoàng Hà Đinh gia - Đinh Trường Thịnh.

Lúc này, mặt ông ta tái nhợt, khí tức uể oải, hiển nhiên vừa mới hoàn hồn sau sự cố xúc tu Tức Nhưỡng.

Tuy là người đứng đầu Hoàng Hà Đinh gia, nhưng Đinh Trường Thịnh lại là một con "hạn áp tử" (vịt cạn) chính hiệu, không biết bơi.

Biến cố vừa rồi đã khiến ông ta tổn thương tâm thần, hiện đang điều dưỡng lại khí tức.

Đồng thời, ông ta cũng sai phó đệ tử bên cạnh bắn tín hiệu, triệu tập các đệ tử gia tộc đang thất lạc khắp không gian này.

Chương 299

Hiển nhiên, độ khó của Tổ Nguyên Kim Thang vượt xa tưởng tượng của ông ta, với số nhân lực hiện tại, muốn đạt được mục đích e là rất khó. "Đinh Thích, bắn thêm vài quả pháo hiệu nữa đi, bảo mọi người vất vả chút, tranh thủ trong vòng một tiếng đồng hồ tụ tập đủ nhân mã." Vỗ vai Đinh Thích, Đinh Trường Thịnh thấm thía dặn dò. "Vâng, nghĩa phụ!" Đinh Thích cụp mắt phụ họa, nhưng trong mắt lại lóe lên một tia ngoan độc, không ai biết trong lòng gã đang nghĩ gì.

Sau khi đứng dậy, Đinh Thích vỗ tay, hô hoán vài tiếng, bảo đám đệ tử gia tộc trên boong tàu tập hợp lại gần mình.

Thấy mọi người vây lại, Đinh Thích hắng giọng, vừa định mở miệng nói chuyện thì bị một giọng nói bên cạnh đột ngột cắt ngang! "Táp Táp, cô ở đâu hả, Dịch Lão Tà!" Nghe thấy tiếng gọi liên hồi của Đinh Vũ Vũ Điệp cắt ngang bài phát biểu của mình, Đinh Thích - kẻ đang chuẩn bị phát hiệu lệnh - cảm thấy đau đầu.

Đinh Vũ Vũ Điệp vẻ mặt lo lắng đi lại trên boong tàu, nhìn thấy đám đệ tử trong tộc bên cạnh Đinh Thích liền lớn tiếng ra lệnh: "Các người sắp xếp thêm người, hét to lên cho tôi, nhất định phải tìm thấy tung tích của Dịch Táp." Cổ Sai ở bên cạnh nghe vậy, lập tức đi tới mép thuyền, hướng về phía phế tích tàu thuyền vô biên vô tế mà gào to: "Dịch tỷ tỷ, chị ở đâu vậy?" Mọi người nghe lệnh vừa định hành động thì thấy Đinh Thích sa sầm mặt, hung tợn nhìn chằm chằm Đinh Vũ Vũ Điệp.

Thấy vậy, ai mà không biết mâu thuẫn giữa hai người này, từ nhỏ đã tranh chấp không ngừng, nghĩ đến đây liền ngoan ngoãn đứng yên tại chỗ.

Một bên là nghĩa tử của Chưởng sự, nhân vật số hai của Đinh gia, một bên là Thủy Tiêu mạnh nhất Đinh gia, hai bên đều không dây vào được!

Đinh Thích thấy Đinh Vũ Vũ Điệp coi thường mình mà tùy ý sai bảo người, trên mặt thoáng qua tia âm trầm, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Đinh Vũ Vũ Điệp: "Đinh Vũ Vũ Điệp, mày có ý gì?

Không lo tìm anh em trong nhà, lại tích cực đi tìm người ngoài họ như thế, là có ý đồ gì?" Lời này nói ra vô cùng ác độc, Đinh Vũ Vũ Điệp mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn Đinh Thích.

Quả nhiên, các đệ tử Đinh gia bắt đầu nhìn gã với ánh mắt bất mãn.

Đúng là một giuộc, tên Đinh Thích này chỉ biết giở mấy trò tiểu nhân, làm người ta buồn nôn, thực sự đáng ghét.

Thấy Đinh Vũ Vũ Điệp đuối lý, không nói được gì, Đinh Thích cười khẩy, lại trầm giọng nói: "Đinh đại ca, đây đã tiến vào Tổ Nguyên Kim Thang rồi, còn xin hãy hoàn trả Tổ bài của Đinh gia lại cho Đinh Chưởng sự!" Nghe thấy lời này, Đinh Vũ Vũ Điệp vốn đã bất mãn với gã, bĩu môi nhìn lại Đinh Thích một cái, cười lạnh: "Hừ, trả cái gì mà trả?

Tao mới là Thủy Tiêu mạnh nhất của Hoàng Hà Đinh gia, Tổ bài để ở chỗ tao là chuyện thiên kinh địa nghĩa." "Cái Tổ bài này không giao cho Thủy Tiêu, ngược lại do một Chưởng sự không biết bơi cai quản, e là mới không hợp quy củ đấy!" Đinh Thích từ nhỏ đã không có hảo cảm với Đinh Vũ Vũ Điệp, luôn muốn tìm cơ hội dạy dỗ gã một trận, ai bảo thằng nhãi này từ nhỏ đã có cái mồm độc địa.

Nói chuyện khó nghe thì thôi đi, lại còn thích cái bộ dạng ẻo lả, khiến không ít người phản cảm.

Vì vậy, khi nghe Đinh Vũ Vũ Điệp nói những lời này, Đinh Thích lập tức nổi giận, mắng nhiếc Đinh Vũ Vũ Điệp không thương tiếc: "Đinh Vũ Vũ Điệp à, tao đã muốn nói với mày từ lâu rồi, đừng có suốt ngày làm cái bộ dạng ái nam ái nữ đó nữa, mày nhìn lại cái bản mặt hiện tại của mày xem.

Còn mặt mũi nào mà làm Thủy Tiêu của Hoàng Hà Đinh gia hả, đồ nam không ra nam nữ không ra nữ, bại hoại gia phong, mày nói xem mày có thấy mất mặt không!" Theo từng câu nói của Đinh Thích, sắc mặt Đinh Vũ Vũ Điệp càng lúc càng khó coi.

Cho đến khi đối phương nói xong, Đinh Vũ Vũ Điệp bỗng nhiên "xùy" một tiếng cười khẩy. "Hết cách rồi, ông trời thưởng cơm ăn, không giống như mày, khu khu một kẻ ngoại tính, lăn lộn cả đời cũng không làm được Thủy Tiêu, cái này phải dựa vào thiên phú!

Mày á, cũng giống y như nghĩa phụ của mày thôi, lão tổ tông thưởng cho bãi cứt, còn muốn trở thành Thủy Tiêu mạnh nhất, chờ kiếp sau đi!" Đinh Trường Thịnh: "....." Thấy cái miệng của Đinh Vũ Vũ Điệp như súng liên thanh, khẩu vô già lan như vậy, Đinh Trường Thịnh tức đến mức méo xệch cả mồm, run rẩy chỉ vào gã: "Nghiệt chướng, cái đồ... tiểu... súc sinh!" Nhìn xem chọc người ta tức đến mức nào, ngay cả một câu hoàn chỉnh cũng bắt đầu nói không rõ.

Lời nguyền rủa của Đinh Trường Thịnh, Đinh Vũ Vũ Điệp chẳng để trong lòng, bản thân bị cha con nhà này chèn ép bao nhiêu năm nay, sớm đã là kẻ thù gặp nhau đỏ mắt!

Còn muốn lấy lại Tổ bài Đinh gia sao, kẻ si nói mộng, đây vốn dĩ là thứ thuộc về Thủy Tiêu Đinh gia. "Nhìn cái gì mà nhìn, còn ông nữa, Hoàng Hà Đinh gia lại lòi ra một con vịt cạn sợ nước, ông mới là kẻ mất mặt nhất đấy!" Nghe đến đây, cả khuôn mặt Đinh Trường Thịnh đột nhiên đỏ bừng, xoay người rút từ thắt lưng ra một khẩu

súng lục, chĩa thẳng vào đầu Đinh Vũ Vũ Điệp. "Hạn áp tử" (vịt cạn), đây là điều tối kỵ nhất của Chưởng sự Đinh gia, bất kỳ đệ tử nào cũng không dám nói từ này trước mặt ông ta. "Giao Tổ bài ra đây!" Đinh Trường Thịnh vẻ mặt âm ngoan nhìn chằm chằm Đinh Vũ Vũ Điệp, biểu cảm dữ tợn khiến người nhà họ Đinh xung quanh bất giác lùi lại nửa bước.

Hiển nhiên, Đinh Trường Thịnh vốn luôn tỏ ra thân thiện, bộ mặt này là lần đầu tiên mọi người nhìn thấy.

Nhận ra động tác của người xung quanh, Đinh Trường Thịnh cũng không che giấu nữa, chỉ cần ông ta có được "Thủy Tinh Đảm", những cái khác đều không là vấn đề. "Cạch!" Đó là tiếng lên đạn, Đinh Trường Thịnh hãi nhiên đã nảy sinh sát tâm, đối với Đinh Vũ Vũ Điệp, ông ta không định hư tình giả ý nữa. "Giao Tổ bài ra!" Đối mặt với họng súng uy hiếp, Đinh Vũ Vũ Điệp thần tình căng thẳng, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Đinh Trường Thịnh, như muốn nhìn rõ bộ mặt thật của đối phương. "Chưởng sự bớt giận." "Chưởng sự..." Thấy Đinh Trường Thịnh giận đến mức động súng với Thủy Tiêu nhà mình, các đệ tử Đinh gia bên cạnh nhao nhao mở miệng cầu xin. "Đinh Trường Thịnh, họng súng của ông đang chĩa vào người Đinh gia đấy, quy tắc của Đinh gia, thân là Chưởng sự ông đều quên hết rồi sao?" Đã xé rách mặt mũi, Đinh Vũ Vũ Điệp cũng không khách khí mà mở miệng quát mắng. "Đinh Vũ Vũ Điệp, mày đúng là một con quái vật!" "Đoàng!" Kèm theo tiếng gầm giận dữ của Đinh Trường Thịnh, sự ghen tị với thiên phú của Đinh Vũ Vũ Điệp khiến ông ta đột nhiên bóp cò.

Một luồng hỏa quang chói mắt, tựa như sao băng, lao thẳng về phía Đinh Vũ Vũ Điệp.

Đinh Vũ Vũ Điệp hiển nhiên không ngờ con cáo già này lại thực sự nổ súng, trong lòng thầm hối hận mình đã chơi lớn rồi.

Do khoảng cách quá gần, gã đã không thể tránh né.

Đoàng!

Đoàng!

Đột nhiên, phía sau Đinh Vũ Vũ Điệp vang lên hai tiếng súng chấn động, hãi nhiên là cũng có người đồng thời nổ súng. "Vãi, tiêu đời rồi!" Đối mặt với sự giáp công trước sau, Đinh Vũ Vũ Điệp tâm thần nứt toác, trực tiếp quên cả phản kháng, theo bản năng nhắm mắt lại. "Ủa, sao không có việc gì?" Hồi lâu, Đinh Vũ Vũ Điệp cũng không cảm thấy đau đớn trên người, vội vàng nhìn lại bản thân, thế mà không hề trúng đạn.

Khi gã ngẩng đầu lên, liền thấy Đinh Trường Thịnh đang nhìn mình với vẻ mặt như gặp quỷ, đám người Đinh gia phía sau ông ta cũng trợn mắt há hốc mồm. "Lão Đinh, cô không sao chứ?" Một giọng nói quen thuộc vang lên từ phía sau Đinh Vũ Vũ Điệp, quay đầu nhìn lại, thế mà là Dịch Táp! "Cô chưa chết à, Dịch Lão Tà, tốt quá rồi, tôi nhớ cô muốn chết!" Đinh Vũ Vũ Điệp hưng phấn vội vàng chạy đến bên cạnh Dịch Táp, kéo tay cô nhìn lên nhìn xuống, kiểm tra xem cô có bị thương không. "Có thấy mất mặt không hả, nhìn lại bản thân mình đi!" Hất đôi tay của Đinh Vũ Vũ Điệp ra, Dịch Táp trong lòng tuy cảm động nhưng ngoài miệng lại không có hảo khí nói.

Lúc này, gã mới phát hiện Sở Viễn bên cạnh Dịch Táp, tay cầm súng tiểu liên, đang đối đầu trực diện với nhóm Đinh Trường Thịnh!

Cổ Sai cũng hai tay cầm đao Long Hồ, bày ra tư thế tấn công, vẻ mặt đầy cảnh giác nhìn đám người Đinh gia.

Đối mặt với tình huống trước mắt, Đinh Trường Thịnh nhìn Đinh Vũ Vũ Điệp với vẻ mặt như cha chết mẹ chết, hận không thể ăn tươi nuốt sống gã.

Đinh Vũ Vũ Điệp hừ lạnh một tiếng, hồn nhiên không để tâm đến thái độ đó, nhiều hơn là sự bỉ thị đối với lão già này.

Dám công khai vi phạm di huấn của tổ tông Đinh gia, chĩa súng vào người nhà, đã là phạm vào tộc quy.

Quan trọng nhất là, khẩu súng lục của lão già kia thế mà bị người ta bắn nổ tung, toác cả nòng, bốc lên một làn khói xanh.

Là Sở Viễn nổ súng!

Thấy tình hình này, Đinh Vũ Vũ Điệp tự nhiên nhớ lại tình huống Đinh Trường Thịnh nổ súng vừa rồi, chắc chắn là Sở Viễn đã nổ súng bắn bay viên đạn của đối phương.

Trời ơi, đây là loại thương pháp gì vậy!

Một phát bắn bay viên đạn, một phát bắn nổ súng lục, hai phát súng đều bách phát bách trúng, độ chuẩn xác sánh ngang với lính bắn tỉa chuyên nghiệp.

Nghĩ đến đây, Đinh Vũ Vũ Điệp nhìn Sở Viễn đầy cảm kích, trên mặt càng hiện lên một tia sùng bái, không hổ là thần tượng a!

Không chỉ thân thủ tốt, còn tinh thông súng đạn.

Đối mặt với ánh mắt nóng rực của Đinh Vũ Vũ Điệp, Sở Viễn khẽ gật đầu, trong lòng thì thầm thấy may mắn, may là mình kịp thời kích hoạt huyết mạch.

Toàn thân ngũ quan được cường hóa đến cực hạn, mới có thể trong vài giây ngắn ngủi bắn ra hai phát súng tinh chuẩn như vậy, cũng là do vận khí tốt.

Chương 300

Nếu không, trong tình huống bình thường mà dựa vào điểm xạ của súng tiểu liên để bắn ra thương pháp tinh chuẩn thế này, đến Bàn Tử cũng chưa chắc làm được. "Trường Thịnh thúc, đều là người một nhà, mở kim thang (đổ đấu) thôi mà, làm gì căng vậy?" Dịch Táp vẻ mặt bất thiện nhìn Đinh Trường Thịnh, gã này không sợ tác phong hiện tại bị truyền về thủy vực Tam Giang sao?

Đinh Trường Thịnh vốn là người thâm trầm, vừa rồi nổ súng cũng là do bị Đinh Vũ Vũ Điệp nói trúng chỗ đau, mới trong lúc thịnh nộ mà nổ súng.

Nay mới vào Tổ Nguyên Kim Thang, lộ tuyến phía sau còn chưa rõ, Dịch Táp có Tổ bài trong tay, còn cần lợi dụng cô ta dẫn đường.

Nghĩ đến đây, Đinh Trường Thịnh cố nén sự khó chịu trong lòng, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, ân cần hỏi han Dịch Táp: "Ai da, Táp Táp, vừa rồi cô chạy đi đâu, làm tôi lo muốn chết!" Thấy ông ta diễn trò, Đinh Vũ Vũ Điệp trực tiếp quay đầu đi, không muốn nhìn cái bộ mặt đạo mạo ngụy quân tử đó.

Dịch Táp nhìn ông già đang cười tít mắt trước mặt, rất khó tưởng tượng Đinh Trường Thịnh hung tợn vừa rồi lại là cùng một người.

Thảo nào có thể chấp chưởng Hoàng Hà Đinh gia hơn mười năm, chỉ dựa vào cái công phu trở mặt co được dãn được này, đúng là kẻ có thể làm đại sự. "À, bọn tôi lúc tỉnh lại thì đang ở trên một chiếc thuyền thép thời Bắc Tống, thấy pháo hiệu của Đinh gia nên tìm tới đây.

Thuyền Trủng này thực sự quá lớn, bọn tôi cũng loanh quanh dưới đó rất lâu mới tìm được đến đây." Dịch Táp trong lòng khẽ động, nhìn

vẻ ân cần của Đinh Trường Thịnh, không nói quá nhiều, tùy ý bịa một lý do cho qua chuyện. "Được, không sao là tốt rồi, vậy chúng ta tiếp tục thôi!" Đinh Trường Thịnh thu súng, cố tỏ vẻ hòa ái cười nói.

Lời này khiến Dịch Táp lập tức cảnh giác, Thần Hộ Hoàn Hào dưới chân mọi người chứa vô số bảo tàng.

Lão hồ ly họ Đinh này không đi khai quật kho báu, ngược lại thúc giục tiếp tục tiến lên, chẳng lẽ cũng là nhắm vào Thủy Tinh Đảm?

Vừa nghĩ đến suy đoán trong lòng, Dịch Táp liền có chút đau đầu, dù sao người Đinh gia hiện tại đông thế mạnh, cô rất thiệt thòi. "Đi đâu nữa?

Đây chính là Thần Hộ Hoàn Hào đấy, chỉ riêng kho báu trên con tàu này cũng đủ cho mấy nhà chúng ta hưởng cả đời rồi.

Lần mở kim thang này coi như là hời to!" Nghe Dịch Táp nói vậy, nụ cười ngụy trang trên mặt Đinh Trường Thịnh dần dần biến mất, cuối cùng trở nên nghiêm túc.

Ông ta biết Dịch Táp đang thăm dò mình, vừa rồi đã ra tay với Đinh Vũ Vũ Điệp, ông ta cũng không muốn diễn tiếp nữa, ngửa bài luôn!

Ta, Đinh Trường Thịnh, muốn Thủy Tinh Đảm trong Tổ Nguyên Kim Thang này! "Chưa hời đâu, thứ tôi muốn vẫn chưa tìm thấy." Nghe Đinh Trường Thịnh không hề che giấu mục đích, Dịch Táp trong lòng "thót" một cái, thầm kêu không ổn, nhưng vẫn nhịn không được hỏi một câu: "Thứ gì?" Đinh Trường Thịnh thu lại nụ cười, mặt vô cảm nhìn Dịch Táp, cười lạnh: "Cô nói xem!" Dịch Táp nghe vậy mày hơi nhíu lại, trực giác mách bảo cô, Đinh Trường Thịnh đúng là nhắm vào Thủy Tinh Đảm.

Nhìn cảnh tượng hai người đối đầu, Đinh Vũ Vũ Điệp mi tâm giật

giật, gã biết Tổ Nguyên Kim Thang này chắc chắn còn có thứ mình không rõ.

Nghe thâm ý trong lời nói của hai người, gã chủ động bước lên một bước, lựa chọn thiên vị Dịch Táp, cố ý lảng sang chuyện khác lớn tiếng nói: "Mọi người có phát hiện ra một vấn đề không?" Đám đông trên boong tàu lập tức bị lời nói của Đinh Vũ Vũ Điệp thu hút sự chú ý, nhịn không được đánh giá xung quanh.

Thấy mọi người nghi hoặc, Đinh Vũ Vũ Điệp cũng không cố làm ra vẻ bí hiểm, chỉ tay xuống phế tích tàu thuyền bên dưới: "Thuyền Trủng lớn thế này, sao lại không có lấy một cái xác chết?" Nghe vậy, mọi người ngẩng đầu quan sát cả không gian Thuyền Trủng, một mảnh tĩnh mịch, trong lòng lập tức sinh ra nghi ngờ.

Đúng vậy, thi thể trong những con tàu này đều đi đâu rồi? "A!!!" Đột nhiên, từng tiếng khóc thét kinh hoàng thất thố, giống như gặp phải sự truy đuổi khủng bố nào đó, tiếng bước chân hỗn loạn vang lên.

Đây là động tĩnh truyền ra từ bên trong tàu Thần Hộ Hoàn Hào!

Nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy một tràng tiếng bước chân dồn dập, xen lẫn tiếng thở dốc nặng nề truyền ra từ hành lang tàu. "Là Đinh Lực!" Chỉ thấy từ trong lối đi tối đen, một người đàn ông trung niên lảo đảo chạy ra, thần tình hoảng loạn, nhìn thấy mọi người liền kinh hô: "Xác chết tới rồi!" Đinh Thích ánh mắt ngưng trọng, đi đến trước mặt Đinh Lực đang thần trí không rõ, trực tiếp cho đối phương một cái tát, muốn gã tỉnh táo lại. "Nói rõ cho lão tử nghe, xác chết gì?" Đối mặt với sự chất vấn của Đinh Thích, Đinh Lực không chút phản ứng, đột nhiên run rẩy chỉ vào lối đi của tàu Thần Hộ Hoàn, toàn thân phát run. "Phế vật!" Hất Đinh Lực ra, trên mặt Đinh Thích thoáng qua vẻ tàn nhẫn, rút súng lục, xoay người lại, nghiêm trận chờ đợi.

Lạo xạo lạo xạo.

Chỉ nghe thấy một tràng âm thanh dày đặc vang lên, rồi từng thi thể đệ tử Đinh gia vậy mà thực sự men theo boong tàu chậm rãi di chuyển.

Nhìn kỹ sẽ phát hiện dưới đáy thi thể có vô số sinh vật màu xám to bằng nắm tay đang đẩy thi thể từ từ tiến lên. "Là Tức Nhưỡng!" Sở Viễn khẽ chạm vào cánh tay Dịch Táp, hạ thấp giọng nói.

Không ngờ hoạt tính của Tức Nhưỡng lại cao đến mức ly kỳ như vậy, có thể tách khỏi bản thể, hóa thành vô số cá thể có tay chân.

Giống như Nữ Oa tạo ra con người trong truyền thuyết, nặn một cái là hóa thành hình người.

Dịch Táp không rõ Tức Nhưỡng di chuyển thi thể để làm gì cụ thể, nhưng cô biết rất rõ, thi thể trong Thuyền Trủng này hẳn đều bị Tức Nhưỡng mang đi rồi.

Có thể nuốt chửng thi thể, tuyệt đối không phải thứ tốt lành gì, cho đến giờ khắc này, Dịch Táp mới thực sự cảm nhận được sự đáng sợ của Tức Nhưỡng.

Ngay khi Sở Viễn và Dịch Táp vô cùng kiêng kị Tức Nhưỡng, thì những người khác càng bị tình hình này dọa cho không dám động đậy.

Chỉ có thể trân trân nhìn thi thể đệ tử Đinh gia bị di chuyển, khi chạm vào bức tường phía sau thì đột nhiên mở ra một cánh cửa.

Theo thi thể tiến vào bên trong, cánh cửa trên tường cũng đóng lại, cuối cùng khôi phục thành hình dáng bức tường ban đầu. "Đây rốt cuộc là quái vật gì?" Dù là người kiến thức rộng rãi như Đinh Trường Thịnh khi nhìn thấy sự việc quỷ dị như vậy cũng phải rối loạn, trên mặt đầy vẻ sợ hãi.

Khác với sự kinh ngạc của những người khác, Đinh Trường

Thịnh dường như nghĩ tới điều gì, bỗng nhiên lộ ra nụ cười, ông ta biết mình tìm đúng rồi.

Nghĩ đến đây, Đinh Trường Thịnh nhìn Dịch Táp đang thất thần, giả bộ cười thiện ý: "Táp Táp, cô cũng thấy rồi đấy, chúng ta vào thôi, trong đó có thứ chúng ta muốn!" Lời vừa dứt, tim Dịch Táp khẽ run, cô hiện đang đối mặt với sự lựa chọn lưỡng nan.

Tuy nói là ôm mục đích tìm Thủy Tinh Đảm mà đến, nhưng khi thực sự đến cửa, cô lại có chút do dự.

Sự nguy hiểm của Thủy Tinh Đảm, không ai rõ hơn cô, sự biến Phiên Oa hai mươi năm trước như hiện rõ mồn một trước mắt!

Cô cứng ngắc xoay người, vẻ mặt áy náy nhìn Đinh Vũ Vũ Điệp, Cổ Sai và Sở Viễn, cô biết rất rõ một khi đi vào, mọi người sẽ phải đối mặt với nguy cơ lớn nhất từ trước đến nay!

Thấy thần tình của cô, Đinh Vũ Vũ Điệp biết Dịch Táp muốn nói gì, vội vàng xen vào: "Thân là Thủy Tiêu mạnh nhất vùng Tam Giang, chưa có cái kim thang nào mà Đinh Vũ Vũ Điệp tôi không dám xuống, dù sao tôi chắc chắn phải vào." Nghe vậy, Dịch Táp lập tức cảm động, không hổ là "bạn thân", Lão Đinh thật sự quá nghĩa khí. "Chị gái tôi cần thuốc giải độc, nó nằm ở trong đó, tôi bắt buộc phải vào." Cổ Sai tuy ít lời, nhưng sự quyết tuyệt trong giọng nói thì mấy người đều cảm nhận được.

Cuối cùng, Dịch Táp nhìn sang Sở Viễn, vừa định mở miệng thì bị Sở Viễn ra hiệu ngăn lại. "Cổ mộ trên cạn đi nhiều rồi, thỉnh thoảng xuống hầm mộ dưới nước cũng mở mang kiến thức." Sở Viễn nói câu này cũng không phải bịa đặt, chuyến đi Tổ Nguyên Kim Thang này quả thực khiến hắn mở rộng tầm mắt không ít.

Đặc biệt là những nội dung liên quan đến thần thoại truyền thuyết cổ đại, tuyệt đối không phải chuyện bịa đặt, đều có căn cứ sự thật

nhất định.

Hắn đã nghĩ kỹ rồi, đợi khi hắn bỏ bùa Mạc Kim, rửa tay gác kiếm, nhất định phải biên soạn lại "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật".

Ít nhất có thể bổ sung nội dung về các hầm mộ dưới nước, cũng coi như là nhân vật cấp bậc tổ sư khai tông lập phái. "Cảm ơn mọi người!" Mấy người tuy nói đơn giản, nhưng có thể gặp được những người bạn dám cùng sinh cùng tử với mình, kiếp này cũng coi như đáng giá.

Thực ra ngay từ ở Nam Hải Quy Khư, Dịch Táp đã cảm thấy vô cùng ngưỡng mộ quan hệ sinh tử có nhau của Sở Viễn và Bàn Tử.

Cho dù lần này không lấy được Thủy Tinh Đảm, có mấy người bạn này ở đây, cô cũng là lời rồi.

Suy nghĩ thông suốt, Dịch Táp liền chủ động đi về phía Đinh Trường Thịnh.

Thấy cô đột nhiên đi tới, Đinh Thích theo bản năng chắn trước mặt nghĩa phụ, vẻ mặt đầy cảnh giác.

Ngược lại Đinh Trường Thịnh đưa tay ấn vai Đinh Thích xuống, ông ta biết rất rõ mục tiêu của Dịch Táp, chắc chắn là Thủy Tinh Đảm.

Cho nên bất luận thế nào, Dịch Táp chắc chắn sẽ chủ động đi vào, mục tiêu của hai người là giống nhau.

Dịch Táp bất ngờ nhìn Đinh Trường Thịnh, trong lòng cảm thán, chỉ cần có lão già này ở đây, e rằng Đinh Vũ Vũ Điệp rất khó có ngày ngóc đầu lên được.

Chương 301

Gạt bỏ những suy nghĩ linh tinh, Dịch Táp cũng không giấu giếm, giới thiệu sơ lược một số tình huống về không gian Tức Nhưỡng cho người nhà họ Đinh.

Mọi người nghe về loại vật chất trong truyền thuyết là Tức Nhưỡng thì nhao nhao lấy làm lạ, chỉ có Đinh Trường Thịnh kích động đến mức toàn thân run rẩy. "Tức Nhưỡng là có thật, vậy thì hiệu quả phản tổ của Thủy Tinh Đảm chắc chắn cũng là thật." Mang theo tâm trạng kích động, Đinh Trường Thịnh lập tức sai thủ hạ chuẩn bị pháo sáng, đợi hơn mười đệ tử Đinh gia lục tục chạy tới.

Ông ta cũng không chờ đợi thêm, trực tiếp hô hào mọi người chuẩn bị phá vỡ tường Tức Nhưỡng, tiến vào bên trong không gian Tức Nhưỡng.

Lúc này, trên boong tàu Thần Hộ Hoàn Hào có gần ba mươi đệ tử Đinh gia, chỉ có hơn mười người chưa chạy tới kịp.

Nhìn đội ngũ binh hùng tướng mạnh, Đinh Trường Thịnh trong lòng hào khí dâng trào, vung tay hô lớn: "Xuất phát!" Thấy dáng vẻ ý khí phong phát của ông ta, Đinh Vũ Vũ Điệp không khỏi nhếch mép, không có thiên lý mà, vịt cạn cũng có thể làm chủ gia đình.

Cũng không biết lão tặc họ Đinh này nịnh nọt Chưởng sự tiền nhiệm kiểu gì mà lại được truyền ngôi cho.

Sở Viễn lại lắc đầu, nhìn tác phong trước sau của lão già này, công khai đối đầu với đoàn nhân vật chính, thiết lập này là tìm chết a!

Đặc biệt là đổ đấu, bất kể là trên cạn hay dưới nước, luôn có một quy luật sắt tồn tại: người càng đông, chết càng nhiều.

Về điểm này, chắc chắn Tổng bả đầu Tá Lĩnh Trần Ngọc Lâu là người có quyền phát ngôn nhất!

Cứ như vậy, dưới sự dẫn đường của Dịch Táp, đoàn người giơ cao đuốc và pháo sáng, thông suốt không trở ngại xuyên qua Tức Nhưỡng.

Sau hơn mười phút lộ trình, cuối cùng mọi người tiến vào một không gian thần bí mới. "Tổ Nguyên Âm Dương Luân Hồi Chung!" Đứng trên boong tàu phế liệu, nhìn thung lũng sâu có địa hình cổ quái bên dưới, Đinh Trường Thịnh buột miệng thốt lên. "Đoàng!" Một đệ tử Đinh gia lấy súng tín hiệu ra, bắn một phát xuống thung lũng để thám thính tình hình.

Theo pháo sáng chậm rãi rơi xuống, trong ánh sáng màu đỏ, mọi người rốt cuộc cũng nhìn rõ tình hình thung lũng.

Đây là một không gian ngầm khổng lồ, vách núi và mặt đất xung quanh thung lũng thế mà đều có cấu tạo hình xoắn ốc.

Nhìn qua, tựa như quỹ tích uốn lượn trong dòng sông thời gian, lại giống như mạch lạc thần bí của vũ trụ tinh tú vận chuyển.

Đặc biệt là hình xoắn ốc lan tràn từ dưới chân đến tận cùng tầm mắt, khiến người ta hoa mắt thần mê, làm cho mọi người phảng phất như tiến vào lãnh địa dị độ thần bí.

Lúc này, mọi người từ trên cao nhìn xuống, Sở Viễn nhíu mày, hắn phát hiện nhìn từ trên xuống, cấu tạo thung lũng này cực giống một chiếc chuông đồng.

Đồng thời, ở vị trí trung tâm thung lũng lại có một đài cao bằng đá khổng lồ, tỏa ra một tia khí tức thần bí.

Thấy vậy, hơi thở của Đinh Trường Thịnh dồn dập hơn vài phần, vội vàng sai mọi người lấy dây thừng ra, bắc cầu.

Trong không khí tĩnh mịch, người Đinh gia đâu vào đấy cố định dây thừng, thả dây dài xuống thung lũng, chuẩn bị xuống thám hiểm.

Đợi người Đinh gia bắc dây xong, mọi người liền men theo dây thừng lần lượt trượt xuống, cho đến khi chạm đáy cốc.

Sở Viễn tháo dây thừng ở thắt lưng, bật đèn pin thám thính môi trường xung quanh đáy cốc.

Lúc này, không khí tràn ngập mùi mục nát, hỗn hợp với mùi rỉ đồng nhàn nhạt, càng tăng thêm vài phần thần bí và âm sâm.

Khi hắn ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện vòm trần của không gian này cũng có hình xoắn ốc, thế mà không phải là vòm trần cấu tạo từ Tức Nhưỡng. "Tiếp tục tiến lên." Đinh Thích hô hoán một tiếng, sai hai đệ tử dò đường phía trước, bản thân dẫn đoàn người theo sát phía sau.

Men theo mặt đất xoắn ốc, đi tiếp khoảng trăm mét, mọi người đi tới một bãi đất trống trải, lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Chỉ thấy trong bãi đất trống này, thế mà đang đứng vô số bóng người màu trắng, bất động, vô cùng quỷ dị.

Điều khiến người ta ngạc nhiên nhất là những người này đều đứng cách nhau một hai mét, mặt đều hướng về phía đài cao ở trung tâm thung lũng.

Khi lại gần nhìn, bóng người màu trắng ngày càng nhiều, mọi người xem xong cũng càng cảm thấy nghi hoặc.

Nhìn cách ăn mặc của những người này, rất rõ ràng là đến từ các triều đại khác nhau, thậm chí Sở Viễn còn nhìn thấy binh lính ăn mặc theo kiểu nhà Thanh.

Những người này đứng dọc theo cầu thang xoắn ốc, dường như

tuân theo một quy luật nhất định, thoạt nhìn, tràng diện vô cùng hùng vĩ.

Đoàn người thấy tình hình này càng không dám mạo tiến, suốt dọc đường đều đi đứng cẩn thận từng li từng tí.

Nhìn tượng người màu trắng ngày càng nhiều, từng cái nghi hoặc nảy ra trong lòng mọi người.

Những người này rốt cuộc làm sao bị người ta xếp đứng ở đây?

Lại là nguyên nhân gì khiến những người này giống như bị băng hàn đóng băng, bất động?

Đối mặt với những con người bị đóng băng dày đặc trong thung lũng, không ít đệ tử Đinh gia nhìn vài lần xong thì cảm thấy vô cùng hoảng sợ.

Thực sự là trong không gian tĩnh mịch thế này, đứng nhiều người băng như vậy, quá mức kinh thế hãi tục.

Để đề phòng trên thi thể có thể bị người ta động tay chân, Đinh Thích nhấn mạnh đi nhấn mạnh lại với đám người Đinh gia, không được tùy tiện chạm vào.

Gã biết rõ đức hạnh của đám thủ hạ mình, chỉ sợ có kẻ nổi lòng tham, di chuyển thi thể đóng băng.

Chuyện vật chủng quỷ dị vận chuyển thi thể ban nãy đến giờ gã vẫn còn mù mờ, đối mặt với thứ quỷ dị như thế này, chỉ có thể hành sự cẩn thận.

Rất hiển nhiên, Đinh Thích đã đánh giá cao thủ hạ của mình, bỏ qua lòng tham trong lòng người.

Đinh Thường Tại là đệ tử chi nhánh của Hoàng Hà Đinh gia, từ nhỏ thiên phú cực cao, kỹ thuật dưới nước trong đám đệ tử Đinh gia

cũng coi như nằm trong top đầu.

Nhưng thân là đệ tử cấp thấp của gia tộc, mọi thu nhập khi xuống kim thang đều phải nộp lên gia tộc, giữ lại rất ít, vô cùng thiếu tiền.

Khi hắn đi đoạn hậu, nhìn thấy hoa tai vàng của một nữ tử bị đóng băng bên cạnh, lập tức lòng tham nổi lên.

Muốn chiếm đôi hoa tai vàng này làm của riêng, bảo bối trên tàu Thần Hộ Hoàn Hào mình đã định sẵn là vô duyên rồi.

Nghĩ đến đây, Đinh Thường Tại nhìn người Đinh gia đang đi phía trước, trong lòng quyết định, từ từ đưa tay về phía tai nữ tử bị đóng băng. "Phát tài rồi, phát tài rồi!" Trong tiếng lẩm bẩm tự nói, đầu ngón tay Đinh Thường Tại nhẹ nhàng chạm vào hoa tai của nữ tử băng.

Trong sát na, đầu ngón tay như chạm phải đầm hàn ngàn năm, một tia băng hàn thấu xương men theo đầu ngón tay lan tràn nhanh chóng.

Ban đầu chỉ là một tia lạnh lẽo, nhưng trong nháy mắt, hơi lạnh đó như thủy triều hung dữ, thế không thể đỡ.

Đinh Thường Tại trừng lớn hai mắt, trên mặt đầy vẻ kinh khủng, theo bản năng muốn rút tay về, lại phát hiện tay như bị dính chặt, không thể cử động.

Chỉ thấy hàn băng đã với tốc độ kinh người thuận theo cánh tay leo lên trên, nơi đi qua, da thịt trong nháy mắt kết một lớp băng mỏng.

Trong cổ họng Đinh Thường Tại nặn ra tiếng kinh hô thê lương cuối cùng, âm thanh đó vang vọng trong thung lũng trống trải, càng thêm vài phần kinh dị.

Rất nhanh, hàn băng lan đến vai, cổ, rồi đến cả khuôn mặt hắn.

Biểu cảm của Đinh Thường Tại bị đóng băng ngay tại khoảnh khắc cực độ sợ hãi đó, hai mắt trợn tròn, miệng hơi há.

Chỉ trong chốc lát, cả người hắn đã bị hàn băng bao phủ hoàn toàn, hóa thành một bức tượng băng tinh xảo.

Tuy hắn đi cuối đội ngũ, nhưng tiếng kinh hô phát ra vẫn thu hút sự chú ý của người Đinh gia.

Một gã trung niên to con nghe thấy động tĩnh, mạnh mẽ quay người, nhìn sơ qua liền phát hiện thiếu mất một người.

Lập tức, gã trung niên vừa đi vừa chửi đổng quay lại phía sau đội ngũ, quan sát một hồi mới phát hiện Đinh Thường Tại thế mà không có trong hàng ngũ. "Mẹ kiếp, cái thằng tham lam này!" Khi gã trung niên to con đi đến cuối cùng, chỉ nhìn thấy một nữ tử bị đóng băng đứng ở phía sau đội ngũ.

Chương 302

Nhưng cảnh tượng trước mắt lại khiến gã sắc mặt đại biến, sợ đến mức cả người liên tục lùi lại.

Chỉ thấy người phụ nữ bị đóng băng trước mắt gã, lớp băng trên người thế mà bắt đầu từ từ tan ra, mạnh mẽ mở mắt.

Đôi mắt nhìn chằm chằm gã, ánh mắt này đâu giống mắt người chết, phân minh chính là ánh mắt chỉ người sống mới có. "Ma a!" Gã trung niên to con không màng đến hình tượng, kinh hô một tiếng rồi thân thể nhanh chóng lùi về phía sau.

Đột nhiên, dưới đất thò ra một bàn tay, khiến gã loạng choạng ngã xuống đất.

Định thần nhìn lại, hãi nhiên chính là thi thể của thủ hạ Đinh Thường Tại! "Đệt!" Lúc này người phụ nữ vừa giải phong đã vung hai tay lao về phía gã, dọa gã đàn ông trung niên bò dậy phá lên chửi ầm ĩ. "Gào!" Người phụ nữ giải phong biểu cảm dữ tợn, phát ra tiếng gầm như dã thú, truy đuổi gã to con. "Đại ca, cứu mạng!" Gã trung niên bị dọa vỡ mật, căn bản không có gan đánh trả, chỉ biết không ngừng lớn tiếng kêu cứu. "Tình huống gì vậy?" Đinh Thích đi đầu đội ngũ nghe thấy tiếng kêu cứu quen thuộc, sắc mặt lập tức đại biến, trực tiếp rút súng lục chạy về phía sau.

Khoảng cách hơn trăm mét, chớp mắt là tới, nhìn thấy nữ thi đang gào thét lao lên, Đinh Thích không chút do dự lựa chọn nổ súng. "Đoàng!" Hỏa lực mạnh mẽ bắn vào ngực nữ thi, thân thể nhỏ bé trực tiếp bị bắn bay hơn hai mét.

Còn chưa đợi Đinh Thích kịp thở, nữ thi ngã xuống đất thế mà lại bình an vô sự đứng dậy, trừng đôi mắt đỏ ngầu lao về phía Đinh

Thích.

Đối mặt với nữ thi lai thế hung hăng, Đinh Thích tung một cú đá cao, đạp thẳng vào ngực nữ thi.

Đối mặt với cú đá lực đạo mười phần này, người thường sớm đã ngã không dậy nổi, vậy mà nữ thi lại lần nữa đứng lên.

Giống như zombie đánh không chết, công kích bình thường chẳng hề ảnh hưởng đến ả.

Nghĩ đến đây, trong mắt Đinh Thích lóe lên vẻ tàn nhẫn, nhắm ngay mi tâm nữ thi, mạnh mẽ bắn liên tiếp! "Đoàng, đoàng..." Cho đến khi hết đạn, Đinh Thích mới ngừng bắn, lúc này quá nửa đầu của nữ thi đã bị bắn nát, cảnh tượng vô cùng máu me.

Đinh Thích thay băng đạn trước, sau khi phát hiện nữ thi không còn sống lại nữa, mới từ từ thở phào nhẹ nhõm. "Đinh Đà, mau đi bảo vệ Chưởng sự!" Gã trung niên to con Đinh Đà vừa rồi bỏ chạy nghe Đinh Thích ra lệnh, vội vàng gật đầu, chạy về phía Đinh Trường Thịnh ở phía trước.

Động tĩnh ở chỗ họ sớm đã kinh động đến nhóm Dịch Táp ở đầu đội ngũ.

Đợi Dịch Táp chạy đến bên cạnh Đinh Thích, mới phát hiện đệ tử Đinh gia bị đóng băng trên mặt đất và nữ thi bị bắn chết. "Mọi người chú ý, tuyệt đối đừng chạm vào những người đông lạnh này!" Ngay trong lúc Dịch Táp nhắc nhở mọi người, gần đó lại có vài tên đệ tử Đinh gia trong lúc di chuyển vô ý chạm phải người băng.

Trong khoảnh khắc, liền bị hàn khí trên người băng đóng băng lại, trở thành một người băng mới.

Điều này khiến những người băng vốn bị đóng băng lập tức tỉnh lại, kèm theo từng tiếng gào thét, lao về phía người Đinh gia gần đó.

"Vãi chưởng, đám người này sao lại sống lại hết rồi, không phải là zombie chứ!" Đinh Vũ Vũ Điệp trợn mắt há hốc mồm nhìn mấy người đông lạnh sống lại, trong mắt đầy vẻ kinh hãi, chuyện này cũng quá quỷ dị rồi. "Bọn họ không chết, mà là bị Tức Nhưỡng trữ tồn ở đây." Sở Viễn trở tay rút Hắc Kim Cổ Đao, vẻ mặt cảnh giác giải thích. "Người đông lạnh?" Nhìn những người này, Dịch Táp đột nhiên nhớ tới miêu tả về Tức Nhưỡng và Thủy Tinh trong ghi chép của gia tộc.

Trong Tức Nhưỡng có chứa Thủy Tinh, loại vật chất này một khi chạm vào vật sống sẽ hấp thụ đoạn gen của vật sống.

Sau đó lưu trữ những đoạn gen này trong cơ thể người để kích hoạt và tiến hành dung hợp, từ đó nuôi ngược lại cho Tức Nhưỡng, làm lớn mạnh hoạt tính của nó.

Hơn nữa, Dịch Táp đoán gen của những người đông lạnh này cuối cùng hẳn đều bị hiến tế cho Thủy Tinh Đảm.

Vì vậy, Thủy Tinh Đảm ở đây mới có thể siêu phàm thoát tục, đạt tới cấp độ Thủy Tinh Đảm hoàn mỹ trong truyền thuyết, có thể giải trừ biến dị của cô!

Ngay trong lúc hai người nói chuyện, người đông lạnh gần đó đã lao tới.

Sở Viễn nhắm ngay người đông lạnh đang lao lên, bổ thẳng vào đầu, Hắc Kim Cổ Đao sắc bén lóe lên một tia u quang.

Trực tiếp chém bay đầu người đông lạnh đi đầu tiên, ngã xuống đất.

Xem ra, đại não chính là trung khu điều khiển của người đông lạnh, mất não, Tức Nhưỡng tự nhiên cũng không còn cách nào tiếp tục điều khiển người đông lạnh. "Hay!" Thấy Sở Viễn chém một đao

sạch sẽ gọn gàng, người Đinh gia xung quanh thấy thế, không ai không lớn tiếng khen ngợi.

Rất hiển nhiên, bất kể là hôm qua Sở Viễn đơn thương độc mã xông vào doanh địa, hay là thân thủ dứt khoát hôm nay, đệ tử Đinh gia không ai là không bội phục.

Theo việc Sở Viễn chém đầu một người đông lạnh, giống như kích hoạt một loại tín hiệu nào đó, gần đó thế mà lại xuất hiện một đám lớn người đông lạnh.

Những kẻ này tuy bị đóng băng, nhưng vừa giải phong xong, tốc độ chạy lại khá nhanh, rất nhanh đã đuổi kịp bước chân mọi người.

Đinh Trường Thịnh nhìn người đông lạnh vây tới, tức đến tím mặt, nghĩ đến đây, ông ta quay sang ra lệnh cho Đinh Đà trước mặt: "Đinh Đà, ngươi dẫn vài anh em ở lại đây canh giữ, tranh thủ thời gian cho chúng ta!" Nói xong, cũng không đợi đối phương mở miệng, trực tiếp dẫn đám người phía sau chạy về phía khu vực lõi thung lũng.

Đinh Thích thấy tâm phúc của mình bị sắp xếp đi đoạn hậu, vừa định mở miệng khuyên can thì bị ánh mắt âm lãnh của Đinh Trường Thịnh nhìn chằm chằm.

Không khí xung quanh dường như cũng bị cảnh tượng này đóng băng, tĩnh mịch đến đáng sợ.

Đinh Trường Thịnh thấy nghĩa tử thế mà muốn làm trái mệnh lệnh của mình, lập tức chỉ vào Đinh Thích, gằn từng chữ: "Nhớ kỹ, ta mới là Chưởng sự của Hoàng Hà Đinh gia!" Nói xong, cũng mặc kệ sắc mặt khó coi của Đinh Thích, dưới sự vây quanh của đám đệ tử Đinh gia, rảo bước chạy về phía đài cao trung tâm thung lũng. "Đại ca, anh đi trước đi, tôi ở lại đoạn hậu, chăm sóc tốt cho người nhà của tôi." Mấy người ở lại thấy Đinh Thích khó xử, nhao nhao chủ động mở lời khuyên giải, bọn họ rất rõ phong cách làm việc của Chưởng sự.

Những năm này, đi theo sau Đinh Thích giúp gã làm bao nhiêu chuyện dơ bẩn, trong lòng họ thừa hiểu con người của Chưởng sự.

Nếu mình làm trái lệnh, thì người gặp họa không chỉ là mình, mà còn liên lụy đến an nguy của người nhà.

Loại chuyện này bình thường bọn họ cũng làm không ít, chỉ có điều khi cái boomerang (hồi toàn tiêu) đánh vào người mình, mới biết sự đau khổ đó.

Nghe Đinh Đà an ủi mình, Đinh Thích cảm thấy một trận uất ức từ tận đáy lòng, hai tay nắm chặt, móng tay cắm cả vào thịt trong lòng bàn tay. "Đại ca, đi mau!" Trong đám người thì Đinh Đà lớn tuổi nhất, suy nghĩ chín chắn nhất, thấy biểu cảm của Đinh Thích là biết gã muốn làm trái lệnh Chưởng sự.

Tuy trong lòng rất cảm động, nhưng vẫn đưa ra hành động hợp lý nhất, thúc giục Đinh Thích mau chóng rời đi!

Dịch Táp nhìn thấy cảnh này, vừa định mở miệng thì bị Sở Viễn trực tiếp kéo đi, hai người vừa đánh vừa lui.

Dựa vào sự sắc bén của Hắc Kim Cổ Đao, phàm là người đông lạnh lao lên, không phải bị chém đầu thì cũng bị Sở Viễn chẻ làm đôi.

Ra tay nhanh chuẩn độc, nhìn Đinh Vũ Vũ Điệp bên cạnh nôn khan không thôi. "Đi thôi, đám người này làm chuyện dơ bẩn cho Đinh gia, đây đều là nhân quả luân hồi, chúng ta cứu không được nhiều người như vậy đâu." Nhìn ra tâm tính thánh mẫu của Dịch Táp, Sở Viễn mở miệng giải thích.

Những kẻ có thể đi theo Đinh Trường Thịnh xuống Tổ Nguyên Kim Thang đều là hạng người gì?

Đó đều là nhân mã dòng chính, là tâm phúc của ông ta, tuyệt đại đa số trên tay đều đã dính máu người.

Nghĩ đến sự tàn nhẫn trong tính cách của Đinh Trường Thịnh, Dịch Táp lúc này mới bỏ ý định, xoay người đi theo đại bộ đội Đinh gia rời đi.

Sau một đao đẩy lùi người đông lạnh, Sở Viễn nhìn Đinh Thích với thâm ý sâu xa, sau đó thu đao, đuổi theo nhóm Dịch Táp.

Đinh Thích ngay khoảnh khắc Sở Viễn ra tay, nghiến chặt răng, lạnh mặt chạy về phía đại đội nhân mã phía trước. "Anh em, bắt đầu liều mạng nào, nhắm vào đầu bọn người đông lạnh mà bắn!" Sau khi đại bộ đội rút lui, Đinh Đà lấy hết dũng khí, cưỡng ép nâng cao sĩ khí, lớn tiếng quát với mấy người đang suy sụp tinh thần.

Chương 303

"Đoàng, đoàng, đoàng!" Trong khoảnh khắc, tiếng súng vang lên dữ dội, kèm theo tiếng hô hoán, trong không khí tràn ngập mùi thuốc súng nồng nặc. .....

Chạy được một đoạn, Đinh Vũ Vũ Điệp nghe tiếng súng phía sau, nhịn không được thở dài: "Hoàng Hà Đinh gia, tổ huấn là chưa thấy Hoàng Hà chưa chết tâm, Đinh gia chúng tôi không có ai sợ chết cả!" "Câm miệng đi, mau chóng tìm lối ra, bọn họ không cản được bao lâu đâu." Dịch Táp lườm Đinh Vũ Vũ Điệp một cái, đầy đầu hắc tuyến, giờ là lúc nào rồi còn nói mấy chuyện có hay không. "Dịch tỷ tỷ, mau nhìn xem, kia là cái gì!" Cổ Sai hộ vệ bên cạnh Dịch Táp, ánh mắt không ngừng tuần tra bốn phía, đột nhiên bị một vầng sáng vàng nhàn nhạt thu hút, kinh hô.

Mấy người nhìn theo ánh mắt Cổ Sai, chỉ thấy phía trên đài cao ở trung tâm thung lũng kia, không hề có điềm báo trước, một luồng kim quang nhàn nhạt bất ngờ giáng xuống.

Tỏa ra từng tia vận uẩn, tựa như tấm lụa mỏng nhẹ nhàng, từ chân trời chậm rãi phiêu lạc.

Lập tức, trong cả thung lũng tràn ngập khí tức thần bí.

Giữa tiếng súng, tiếng hô hoán vang lên liên hồi, cảnh tượng này càng trở nên quỷ dị.

Luồng sáng đột ngột này lập tức thu hút sự chú ý của người Đinh gia.

Trong chốc lát, tất cả mọi người đều dừng động tác bỏ chạy, ánh mắt đồng loạt hướng về phía đài cao, trong mắt đầy vẻ khát vọng.

Dường như có một sự hấp dẫn mạc danh, đang vẫy gọi mọi người đi qua.

Phản ứng kịch liệt nhất là Đinh Trường Thịnh, ông ta lờ mờ cảm ứng được có một luồng sức mạnh mạc danh đang vẫy gọi mình trong lòng. "Là Thủy Tinh Đảm!" Nhìn vầng sáng trên đài cao, trên mặt Đinh Trường Thịnh tràn đầy vẻ kích động, không màng người bên cạnh ngăn cản, chạy nhanh qua đó. "Chưởng sự, cẩn thận!" Thấy Chưởng sự nhà mình đi như bay, đám đệ tử Đinh gia lập tức biểu cảm trên mặt đông cứng, trợn mắt há mồm nhìn theo.

Giây phút này, thung lũng dường như thời gian tĩnh chỉ, duy chỉ có luồng kim quang tỏa ra ánh sáng nhu hòa, lưu chuyển trong không khí.

Dịch Táp thấy động tác của Đinh Trường Thịnh, trong lòng kinh hãi, nhịn không được sải bước, đuổi theo.

Nơi đó, chính là vị trí của Luân Hồi Chung! "Nhanh, theo sát Dịch Táp!" Không đợi Sở Viễn mở miệng nhắc nhở, Đinh Vũ Vũ Điệp đã nhanh chóng đuổi theo bước chân Dịch Táp.

Sở Viễn và Cổ Sai cũng theo sát phía sau.

Đám người Đinh gia lúc này mới phản ứng lại, dưới sự hô hào của Đinh Thích, nhao nhao chạy về phía đài cao trung tâm thung lũng.

Ngay khi bọn họ rời đi không lâu, tiếng súng phía sau đã dần tan biến, chỉ còn lác đác vài tiếng súng lẻ tẻ.

Kèm theo đó là một tràng tiếng bước chân hỗn loạn ồn ào, chính là những người đông lạnh vừa tỉnh dậy từ giấc ngủ say trong thung lũng này. "Chạy mau, người đông lạnh đuổi tới rồi." Cùng với tiếng kinh hô của đệ tử Đinh gia, người đông lạnh bám sát phía sau mọi người, tốc độ cực giống người bình thường.

Mọi người men theo cầu thang xoắn ốc, cũng không biết chạy bao

nhiêu vòng, rốt cuộc cũng đến dưới đài cao trước khi người đông lạnh đuổi kịp.

Lúc này, mọi người mới nhìn rõ bốn phía đài cao ẩn hiện một vòng vầng sáng kỳ dị, ánh sáng chớp động không ngừng.

Dưới sự chiếu rọi của ánh sáng này, đám người đông lạnh phía sau thế mà đều dừng lại ở vòng ngoài cùng, không dám tới gần. "Trong những luồng sáng này chắc chắn có chứa thứ mà Tức Nhưỡng e sợ, mới khiến người đông lạnh không dám lại gần." Dịch Táp nhìn đám người đông lạnh không ngừng bồi hồi cách đài cao năm mét mà không dám tới gần, mở miệng giải thích.

Đinh Vũ Vũ Điệp há to miệng, trong mắt đầy vẻ chấn kinh và nghi hoặc, cái kim thang huyệt quỷ dị thế này gã mới thấy lần đầu.

Gã sờ cằm, không ngừng quan sát luồng sáng giữa không trung, tò mò kim quang này rốt cuộc từ đâu mà tới.

Đinh Trường Thịnh nhân cơ hội chạy đến bên cạnh thạch đài cao một mét, chỉ thấy đây là một thạch đài hình tròn, bề mặt phủ đầy hoa văn thần bí màu vàng.

Bên ngoài hoa văn màu vàng, phân biệt có một lỗ tròn, nhìn hình dạng kích thước, to bằng tấm Tổ bài trước ngực mấy người. "Tam tính Tổ bài Thủy Tinh Đảm, nhanh, cắm Tổ bài vào!" Nhìn chất lỏng thần bí trong lỗ đen, Đinh Trường Thịnh dường như nhớ ra điều gì, vội vàng lớn tiếng hô hoán.

Thần tình ông ta vừa căng thẳng vừa kích động, như đã dự cảm được Thủy Tinh Đảm cấp hoàn mỹ sắp hiện thế!

Thấy ba người Dịch Táp và Đinh Vũ Vũ Điệp vẫn chần chừ, ông ta tức giận nhảy dựng lên, rút súng lục chĩa vào ba người lạnh lùng nói: "Nhanh lên, cắm Tổ bài vào, nếu không, tôi sẽ nổ súng ngay lập

tức!" Dịch Táp nhìn cơ thể Đinh Trường Thịnh dường như đã rơi vào điên cuồng, lập tức cùng Đinh Vũ Vũ Điệp, Cổ Sai nhìn nhau, khẽ gật đầu. "Đừng có giở trò, ở đây đều là người của tôi." Không để ý đến lời đe dọa của Đinh Trường Thịnh, Dịch Táp từ từ lấy tấm Tổ bài đã bầu bạn với mình mười mấy năm từ trên cổ xuống, cắm vào cái lỗ trước mặt.

Thấy vậy, Đinh Vũ Vũ Điệp và Cổ Sai cũng lần lượt tháo Tổ bài xuống, cắm vào lỗ đen trước mặt mỗi người.

Khi ba tấm Tổ bài được cắm vào lỗ trên thạch đài, từng vầng sáng màu lam tím lan tràn theo hoa văn màu vàng trên bề mặt.

Cho đến khi phủ kín toàn bộ bề mặt thạch đài, tỏa ra ánh sáng chói mắt, tựa như thần tích.

Ong ong ong!

Cùng lúc đó, ngay khi thạch đài phát sáng, kèm theo từng tiếng nổ vang trầm thấp.

Cả thạch đài hình tròn thế mà từ từ rời khỏi mặt đất, lơ lửng giữa không trung với một tư thế cực kỳ phản khoa học.

Chỉ thấy hai luồng sáng tiếp xúc giữa không trung, ánh sáng lam tím trên bề mặt thạch đài giao thoa với ánh vàng trên không.

Chói đến mức đám người bên dưới, trong khoảnh khắc, không thể mở mắt nổi.

Sau khi hai luồng sáng giao nhau khoảng một phút, thạch đài mới từ từ hạ xuống, dừng lại ở vị trí ban đầu.

Mọi người rướn cổ nhìn sang, chỉ thấy những đường vân trên bề mặt thạch đài trở nên càng lúc càng rõ nét, sống động như thể vừa sống lại. "Rắc rắc..." Tiếng cơ quan khởi động vang lên, những đường vân màu vàng trên thạch đài đột ngột nứt ra vô số khe hở nhỏ.

Bất thình lình, từ những khe nứt ấy trào ra một dòng chất lỏng màu đen.

Ngay khi mọi người còn đang kinh ngạc, chất lỏng đen trở nên vô cùng linh hoạt, không ngừng lan tràn trên các đường vân vàng.

Chỉ trong khoảnh khắc, những hoa văn vàng rực ban đầu đã biến mất, bị dòng chất lỏng đen kịt này bao phủ hoàn toàn. "Ùng ục..." Chất lỏng đen chuyển động liên hồi, phát ra những tiếng động nhỏ, nghe cực kỳ rõ ràng trong không gian tĩnh mịch.

Chỉ thấy ở nơi trung tâm nhất của dòng chất lỏng, giống như đóa sen vàng nở ra từ trong máu, một viên bảo thạch màu xanh lam trồi lên.

Viên đá chỉ to cỡ quả bóng bàn, dưới ánh mắt kích động của Đinh Trường Thịnh, nó nhanh chóng bị một lớp chất lỏng đen bao phủ.

Như chịu sự lôi kéo của một sức mạnh thần kỳ, viên bảo thạch đen tuyền cứ thế lơ lửng ổn định giữa không trung. "Mật Thủy Tinh cấp hoàn mỹ!" Ngay khoảnh khắc bảo thạch xuất hiện, Đinh Trường Thịnh đã biết, đây chắc chắn là "Hoàn mỹ cấp Thủy Tinh Đảm" trong truyền thuyết.

Thứ có thể dễ dàng khiến huyết mạch phản tổ của con người trở thành Thủy Tiêu đỉnh cấp! "Ha ha, mật Thủy Tinh cấp hoàn mỹ, quá hoàn hảo, mày là của tao rồi." Đinh Trường Thịnh run rẩy vươn tay ra phía dưới Thủy Tinh Đảm, muốn chiếm nó làm của riêng.

Nói xong, theo sự di chuyển của tay hắn, viên mật Thủy Tinh cấp hoàn mỹ kia thế mà lại lơ lửng ngay trên lòng bàn tay hắn, di chuyển theo từng cử động.

Thấy vậy, nụ cười trên mặt Đinh Trường Thịnh càng thêm rạng rỡ, quả nhiên, mình mới là chủ nhân thực sự của mật Thủy Tinh cấp

hoàn mỹ.

Nghĩ đến đây, hắn liếc nhìn Dịch Táp đang có vẻ mặt nghiêm túc bên cạnh, chậm rãi mở miệng: "Dịch Táp, cô nhìn xem, đây chính là mật Thủy Tinh cấp hoàn mỹ có thể giúp cô trở thành Thủy Tiêu hoàn mỹ, không ngờ chứ gì, nó là của tao." Nghe vậy, Dịch Táp mím chặt môi, nhìn người nhà họ Đinh đang ẩn ẩn vây quanh bốn phía, sắc mặt có chút khó coi.

Sự hiểu biết của Đinh Trường Thịnh đối với Thủy Tinh Đảm hoàn toàn vượt xa cô, cũng không biết đối phương làm sao biết được những bí mật này.

Nghe hai người nói chuyện không đầu không đuôi, Đinh Vũ Vũ Điệp ngơ ngác hoàn toàn.

Chương 304

Không phải đi mở Kim Thang Huyệt để tìm kho báu sao?

Cái gì Thủy Tinh Đảm, Thủy Tiêu hoàn mỹ, rốt cuộc bọn họ đang nói cái gì vậy?

Nghĩ đến đây, Đinh Vũ Vũ Điệp nhìn Dịch Táp với vẻ mặt đầy nghi hoặc: "Táp Táp, lão ta đang nói điên khùng gì thế?

Thủy Tiêu hoàn mỹ là ý gì?" Dịch Táp nhìn Đinh Vũ Vũ Điệp đang thắc mắc, vẻ hổ thẹn thoáng qua trên mặt, sau đó lộ ra vẻ hối hận.

Haizz, chuyện này vốn không nên giấu Đinh Vũ Vũ Điệp, cô cũng chỉ sợ cái tên to mồm này tiết lộ bí mật về Thủy Tinh Đảm ra ngoài.

Chỉ là người tính không bằng trời tính, cô thật không ngờ bí mật về Thủy Tinh Đảm lại bị Đinh Trường Thịnh biết trước.

Thấy vẻ mặt khốn đốn của Đinh Vũ Vũ Điệp, Đinh Trường Thịnh dường như nghĩ ra chuyện gì thú vị, cười âm hiểm: "Không phải chứ, chẳng lẽ Dịch Táp chưa nói với cậu sao?

Sở dĩ nó có thể trở thành Thủy Tiêu, căn bản không phải dựa vào bản thân nó!

Mà là tai nạn lật thuyền hơn hai mươi năm trước, khiến nó may mắn có được năng lực Thủy Tinh mà thôi, ha ha.

Nếu bàn kỹ ra, có khi tính thủy của nó còn không bằng tao.

Đinh Vũ Vũ Điệp, cậu không phải ghét nhất người khác lừa dối mình sao?

Bây giờ tao nói cho cậu biết, người phụ nữ trước mắt cậu, Dịch Táp chính là kẻ lừa đảo lớn nhất." Khi Đinh Trường Thịnh vừa dứt

lời, Đinh Vũ Vũ Điệp dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn sang Dịch Táp.

Dịch Táp lòng đầy áy náy chỉ có thể nhìn Đinh Vũ Vũ Điệp với vẻ xin lỗi, cô vốn không cố ý lừa dối cậu ta.

Sở Viễn nhìn Đinh Trường Thịnh cười như hoa nở trên mặt, trong lòng cảm thấy cạn lời.

Tên này đúng là chúa võ mồm.

Thảo nào phản diện cuối cùng đều bị nhóm nhân vật chính lật kèo, có cái công phu võ mồm này thì nhóm nhân vật chính đã kịp phản ứng từ lâu rồi. "Cái loại như ông, trong cốt truyện chính của tôi, tuyệt đối không sống qua nổi ba tập!" Ôm Hắc Kim Cổ Đao trong lòng, Sở Viễn nhìn bộ mặt già nua của Đinh Trường Thịnh, bực bội nói. "Thằng ranh, mày nói cái gì?

Tôn trọng Chưởng sự chúng tao một chút!" Một tên đệ tử nhà họ Đinh đứng gần Sở Viễn nhất, nghe thấy lời nói xàm xí mang tính trào phúng rõ rệt của Sở Viễn, lập tức cầm súng bước lên cảnh cáo. "Anh không nên đứng gần tôi như thế!" Nhìn tên đệ tử nhà họ Đinh cách mình ba mét, Sở Viễn khẽ nói. "Mày nói gì?" Người kia còn định bước lên vài bước, đột nhiên thấy trong mắt lóe lên một tia u quang, chỉ nghe "rắc" một tiếng, liền cảm giác tay nhẹ bẫng.

Quay đầu nhìn lại, hãi hùng phát hiện khẩu súng trên tay mình đã bị người ta chém một đao đứt đôi, toàn bộ báng súng bị phá hủy. "Cái này..." Người nọ kinh hãi nhìn Sở Viễn, sợ đến mức nuốt nước bọt, đầu cũng không dám ngoảnh lại mà chạy thục mạng về phía sau.

Mẹ kiếp, đây còn là người sao?

Đao pháp nhanh đến mức đó.

Đinh Trường Thịnh đứng trên cao nhìn xuống.

Động tác rút đao ra tay vừa rồi của Sở Viễn tuy cực nhanh, nhưng

hắn lại nhìn thấy rõ mồn một.

Mạc Kim Hiệu Úy.

Chỉ với thân thủ như vậy của Sở Viễn cũng đủ khiến hắn kiêng dè mười phần, loại vũ lực cường đại này dù ở đâu cũng là một sự uy hiếp. "Sở lão đệ, không hổ là Mạc Kim Hiệu Úy.

Cậu cũng là cầu tài, thế này đi, nếu cậu chọn đứng ngoài cuộc không giúp bên nào, thì ngoài số vàng bạc bên ngoài, tất cả kho báu ở đây tôi xin làm chủ, tặng hết cho cậu, chỉ cần cậu đồng ý điều kiện của tôi." Mạc Kim, nói trắng ra cũng chỉ là trộm mộ, thứ cầu mong chẳng qua là vàng bạc châu báu phàm tục.

Chỉ cần hắn có thể trở thành Thủy Tiêu cấp hoàn mỹ, đó là sự hoàn mỹ về huyết mạch, chút tiền tài cỏn con chỉ là vật ngoài thân.

Thấy Sở Viễn không trả lời, Đinh Trường Thịnh sững sờ trong lòng.

Bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên hắn gặp người không động lòng vì tiền tài. "Sở lão đệ, cậu tưởng Dịch Táp mời cậu đến để tìm kho báu sao?

Bản thân nó còn lo chưa xong, nó chỉ đang lợi dụng cậu mà thôi." Phải nói là năng lực võ mồm của Đinh Trường Thịnh đã áp đảo cả năng lực thực tế, ngồi được lên ghế Chưởng sự Đinh gia Hoàng Hà cũng đủ thấy sự lợi hại.

Một tràng lời nói này, người ngoài không nói làm gì, ngay cả Sở Viễn cũng có chút suy nghĩ muốn đổi phe. "Lão hồ ly kia, nói nhảm cái gì thế!

Chỉ bằng tình cảm giữa tôi và Táp Táp, tôi nguyện ý giúp cô ấy!" Đinh Vũ Vũ Điệp lao mạnh lên vài bước, trừng mắt quát Đinh Trường Thịnh, đồng thời tay phóng ra ba mũi phi tiêu bay thẳng về phía hắn.

Đinh Trường Thịnh không hề phòng bị, sợ đến mức mặt cắt không còn giọt máu, sau đó nhớ ra mình có mặc áo chống đạn, vội ngẩng đầu che trán! "Đinh đinh đinh!" Phi tiêu trúng ngực Đinh Trường Thịnh, phát ra tiếng kêu thanh thúy, hiển nhiên không thể làm hắn bị thương. "Ha ha, đồ ngu, thủy phục của nhà họ Đinh chúng ta đều chế tạo bằng vật liệu đặc cấp, chống đạn!" Lời vừa dứt, Đinh Trường Thịnh bỗng cảm thấy trước mắt có một tia ô quang lóe lên, vẽ ra một đường vòng cung hoàn mỹ rồi lại bay về tay Sở Viễn. "Cái gì?" Đinh Trường Thịnh nhìn sợi dây thừng quen thuộc kia, trong lòng "thót" một cái, cúi đầu nhìn xuống, tức đến mức toàn thân run rẩy!

Chỉ thấy viên mật Thủy Tinh cấp hoàn mỹ trong lòng bàn tay phải đã biến mất không thấy tăm hơi. "Sở Viễn, mày đáng chết!" Gần như nghiến răng nghiến lợi thốt ra mấy chữ, Đinh Trường Thịnh quay người nhìn lại, đập vào mắt là viên Thủy Tinh Đảm đang nằm trong tay Sở Viễn.

Viên ngọc tỏa ra ánh sáng đen đầy cám dỗ, chính là thứ mà hắn ngày đêm mong nhớ, không ngờ lại bị Sở Viễn phỗng tay trên. "Lên!

Tất cả lên cho tao!

Giết nó!" Đinh Trường Thịnh gầm lên như phát điên, ánh mắt nhìn Sở Viễn tràn ngập sát khí lăng lệ.

Nhìn Đinh Thích và đám đệ tử gia tộc vẫn đứng yên tại chỗ, Đinh Trường Thịnh tức đến đen mặt. "Mẹ kiếp, đều là một lũ phế vật!

Sở Viễn lợi hại đến thế sao?" Sở Viễn: "..." Dưới uy nghiêm của Chưởng sự Đinh Trường Thịnh, không ít đệ tử Đinh gia ánh mắt kiên định, chậm rãi tiến về phía Sở Viễn.

Dưới trọng thưởng ắt có dũng phu, ai cũng biết lúc này nếu liều mạng vì Chưởng sự, trở về nhất định sẽ được thưởng hậu hĩnh.

Nhìn đám thuộc hạ đang nóng lòng muốn thử, Đinh Trường Thịnh vẻ mặt âm ngoan, trong mắt lộ hung quang đằng đằng, gào lên: "Đinh gia Hoàng Hà xưa nay thưởng phạt phân minh!

Tất cả lên cho tao, cướp lại Thủy Tinh Đảm!" Đinh Thích nhìn Đinh Trường Thịnh biểu tình dữ tợn, bất đắc dĩ chỉ có thể kiên trì, hô hào thuộc hạ chủ động vây lấy Sở Viễn. "Mọi người chú ý, đừng dùng súng." Nhìn Sở Viễn mặt không đổi sắc, không chút sợ hãi, Đinh Thích theo bản năng nói, làm người chừa lại một đường lui vẫn hơn.

Hắn biết rõ thân thủ của Sở Viễn, bên mình chỉ có hơn hai mươi người chưa chắc đã là đối thủ của người ta! "Sở đại ca, em giúp anh." Thấy người nhà họ Đinh chuẩn bị vây công Sở Viễn, Cổ Sai không chút do dự đứng ra, bày ra tư thế tấn công.

Sở Viễn thần sắc bình thản, đối mặt với vòng vây như lang như hổ này, trấn định tự nhiên nói: "Chỉ là gà đất chó sành mà thôi, cũng dám dương nanh múa vuốt trước mặt tôi." "Phụt!" Đừng nói là bọn Đinh Thích, ngay cả Dịch Táp cũng bị cái biểu cảm "Quan Nhị Gia nhập" này của Sở Viễn chọc cười. "Mẹ kiếp, anh em xông lên!" Một tên đệ tử Đinh gia không nhìn nổi thái độ kiêu ngạo của Sở Viễn, giơ trường đao lên, bổ mạnh vào đầu Sở Viễn.

Hắn chủ động ra tay như thể thổi lên kèn hiệu tấn công, cùng lúc đó, ba bốn món vũ khí lạnh ập tới chỗ Sở Viễn.

Chương 305

Đối mặt với đòn tấn công của người nhà họ Đinh, chỉ thấy Sở Viễn vung Hắc Kim Cổ Đao lên, dưới vầng sáng vàng nhạt, thân đao lóe lên hàn quang lạnh lẽo.

Một luồng khí tức băng giá lan tỏa khiến mấy tên đệ tử Đinh gia xông lên đầu tiên rùng mình một cái.

Còn chưa kịp phản ứng lại sau cơn ớn lạnh, bọn họ đã thấy trước mắt lóe lên một đạo quang mang sắc bén. "Bộp!" Sống dao của Hắc Kim Cổ Đao, những hoa văn thần bí bên trên như có sinh mệnh, ẩn ẩn lưu chuyển một luồng sức mạnh cường đại.

Khoảnh khắc anh vung đao mang theo kình phong lăng lệ, ánh đao loang loáng phát ra tiếng rít gió.

Sống dao dày nặng đập mạnh vào hông đám đệ tử Đinh gia, lập tức ba bóng người bay lên, lướt qua đầu mọi người rồi rơi bịch xuống đất. "Ái ui!" Mọi người nhìn ba kẻ ngã xuống đất, không khỏi trợn mắt há hốc mồm.

Thế này cũng quá nhanh rồi, một chiêu đã phế bỏ ba đồng nghiệp.

Trong khoảnh khắc mọi người sững sờ, chỉ thấy anh nhẹ nhàng di chuyển bước chân, thân hình nhanh như chớp, tựa như quỷ mị linh động, luồn lách trong đám người.

Đám đệ tử Đinh gia này tuy đông nhưng đều dùng vũ khí lạnh, trong tình huống không nổ súng thì khó mà chạm được vào vạt áo anh.

Thêm vào đó, đao thế của Sở Viễn đại khai đại hợp lại không thiếu những đòn hồi kích tinh diệu trong phạm vi nhỏ, chỉ trong nháy mắt ngắn ngủi đã vung đao mấy lần.

Mỗi lần xuất một đao, tất có một tên đệ tử Đinh gia bị sống dao đánh trúng, lập tức ngã xuống đất không dậy nổi.

Bỗng nhiên, một tên đệ tử Đinh gia đánh lén từ sau lưng, Sở Viễn như đã sớm phát giác, nghiêng người né tránh, đồng thời trở tay một đao.

Thân đao đập mạnh vào cánh tay tên đệ tử kia, đau đến mức đối phương thét lên thảm thiết, vũ khí văng khỏi tay.

Lại có vài tên đệ tử định giáp công trước sau, Sở Viễn không lùi mà tiến, lao mạnh về phía hai người phía trước.

Sợ đến mức bọn họ vội vàng giơ kiếm đỡ, ngay khi kiếm và đao sắp giao nhau, Sở Viễn đột ngột thu đao, tung một cú đá xoay vòng, đá bay hai người văng ra ngoài, đập mạnh xuống đất.

Màn giao phong kịch liệt này chỉ diễn ra trong giây lát, nhưng hơn hai mươi tên đệ tử Đinh gia đều đã nằm la liệt trên mặt đất.

Trong thung lũng vốn tĩnh mịch lập tức truyền đến tiếng kêu rên vang lên khắp nơi.

Người thì gãy tay, kẻ thì bị đá thương chân, đám đệ tử Đinh gia này lần lượt mất đi sức chiến đấu.

Chỉ có Đinh Thích từ đầu đến cuối không ra tay là may mắn thoát nạn, bình an vô sự đứng giữa sân.

Xung quanh hắn nằm đầy rẫy những đệ tử Đinh gia đang ôm tay ôm chân kêu gào.

Nhìn cảnh tượng này, Đinh Thích toát mồ hôi lạnh, nhìn Sở Viễn thân pháp như điện, trong lòng không nhịn được run lên. "Đây còn là người sao?

Quả thực là Thái Tuế sống chốn nhân gian!" Sau một hồi đánh

đấm, Sở Viễn thu đao đứng thẳng, hơi không suyễn, mặt không đỏ, lạnh lùng quét mắt nhìn đám người này, tuyên cáo thực lực của mình.

Đinh Trường Thịnh thấy vậy tức đến đỏ mặt tía tai, cuống cuồng hét lớn: "Lũ ngu, ngẩn ra đó làm gì, nổ súng đi, bắn chết nó!" Nghe vậy, Đinh Thích theo bản năng định rút súng, đúng lúc này, đột nhiên một bàn tay ấn chặt lấy tay phải hắn.

Ngẩng đầu nhìn lên, lại là Đinh Vũ Vũ Điệp!

Chỉ thấy Đinh Vũ Vũ Điệp chậm rãi lắc đầu với Đinh Thích.

Cậu ta từng xem video chiến đấu thám hiểm mộ của Sở Viễn.

Trong số những người có mặt, không ai hiểu rõ sự khủng bố của người đàn ông này hơn cậu ta, đúng là trần nhà của võ lực trị chốn nhân gian.

Quái vật to như con nghé còn bị anh ta chém một đao bay đầu, huống hồ là mấy cái thân hình nhỏ bé của đám đệ tử Đinh gia.

Đinh Vũ Vũ Điệp tuy không ưa Chưởng sự Đinh Trường Thịnh, nhưng những đệ tử Đinh gia đang nằm đó đều là Thủy Tiêu của nhà họ Đinh.

Cậu ta không thể trơ mắt nhìn đám người này đi nộp mạng.

Hiện tại Sở Viễn dùng sống dao, nếu anh ta thực sự tức giận thì sẽ là lưỡi dao rồi. "Cầm lấy đi, người nhà họ Đinh sẽ không ra tay nữa đâu." Giọng Sở Viễn trầm thấp nhưng đầy uy hiếp, ánh mắt như điện quét nhìn xung quanh.

Những người nhà họ Đinh kia bị khí thế của anh trấn áp, nhất thời không ai dám mở miệng, thậm chí Đinh Trường Thịnh vốn luôn kiêu ngạo cũng phải câm nín.

Chỉ có thể nhìn Sở Viễn đầy thù hận, hận không thể ăn tươi nuốt

sống đối phương! "Thu lại cái ánh mắt si dại đó của ông đi." Sở Viễn trở tay xoay đao, trường đao chỉ thẳng vào Đinh Trường Thịnh đang có vẻ mặt âm ngoan.

Dưới ánh sáng vàng, Hắc Kim Cổ Đao lóe lên hàn quang lẫm liệt.

Thấy mi tâm Đinh Trường Thịnh giật mạnh, lập tức thu liễm biểu tình, gượng gạo nặn ra một nụ cười nhìn Sở Viễn.

Giờ khắc này, dưới sự làm nền của đám đệ tử Đinh gia đang nằm rên rỉ, Sở Viễn như Chiến Thần giáng thế. "Cầm lấy đi, bây giờ viên mật Thủy Tinh này thuộc về cô." Thấy Dịch Táp nhìn mình ngẩn ngơ, Sở Viễn ánh mắt hơi quái dị, nhắc nhở lần nữa.

Dịch Táp cứ thế lẳng lặng đứng đó, hốc mắt dần ươn ướt, một tầng lệ hoa long lanh lóe lên trong mắt.

Cô hơi ngửa đầu, cố gắng không để nước mắt rơi xuống, nhưng hốc mắt đỏ hoe vẫn tiết lộ nỗi lòng cuộn trào sóng gió bên trong.

Hơn hai mươi năm nay, lời nguyền Thủy Tinh như ngọn núi lớn trầm trọng đè cô không thở nổi, khiến cô giãy giụa trong tuyệt vọng và đau khổ.

Mà giờ phút này, Sở Viễn đang đứng trước mặt cô, chậm rãi ném viên mật Thủy Tinh cấp hoàn mỹ trong lòng bàn tay về phía Dịch Táp.

Nhìn Sở Viễn tựa như chúa cứu thế, Dịch Táp cảm thấy cổ họng như bị thứ gì đó nghẹn lại, ngàn vạn lời nói dâng lên trong lòng nhưng nhất thời không biết bắt đầu từ đâu.

Dịch Táp run rẩy vươn tay phải, cẩn thận từng li từng tí đỡ lấy viên mật Thủy Tinh cấp hoàn mỹ trong lòng bàn tay.

Ngắm nghía một lát, lại nhìn về phía Sở Viễn.

Cô khẽ hít mũi, khóe miệng hơi nhếch lên, lộ ra nụ cười đẫm lệ,

giọng nói hơi run rẩy: "Sở Viễn, cảm ơn anh..." Ân tình này, cô không biết phải báo đáp thế nào, chỉ hy vọng tương lai có thể cùng anh kề vai sát cánh, bất luận phía trước có mưa gió gì cũng không hề sợ hãi.

Sau đó, dưới ánh mắt phức tạp của mọi người, đặc biệt là Đinh Trường Thịnh đầy mặt oán hận, Dịch Táp tìm một chỗ trống, ngồi khoanh chân, di chuyển viên mật Thủy Tinh cấp hoàn mỹ đến vết ấn ký lời nguyền Thủy Tinh sau cổ.

Lập tức, chất lỏng màu đen bao bọc viên mật Thủy Tinh như gặp phải thứ gì khủng bố, chảy động rất nhanh.

Vừa định bỏ chạy thì từ trong ấn ký sau cổ Dịch Táp dường như truyền ra một lực hút mạnh mẽ, hút sạch chất lỏng đen trong nháy mắt. "Đinh!" Không còn chất lỏng đen bao bọc, viên bảo thạch lại hiện ra màu xanh lam, kèm theo một tiếng động nhẹ rơi xuống đất. "Táp Táp, cậu không sao chứ!" Đinh Vũ Vũ Điệp kinh hãi nhìn cảnh tượng này, đặc biệt là khi Dịch Táp hấp thu xong chất lỏng đen, đôi mắt cả người trở nên đen kịt.

Sự biến hóa quỷ dị này khiến Đinh Vũ Vũ Điệp vội vàng quan tâm hỏi.

Theo tiếng gọi thất thanh đầy lo lắng của Đinh Vũ Vũ Điệp, một tia màu đen nhàn nhạt lóe qua trên mặt Dịch Táp.

Trong chớp mắt, đôi mắt đen kịt của Dịch Táp trở lại dáng vẻ người bình thường, một loại sảng khoái không tên từ trong cơ thể giải phóng ra.

Giống như ngọn núi lớn đè nặng mình hơn hai mươi năm, ngay giờ khắc này theo việc hấp thu Thủy Tinh mà tan thành mây khói!

Nghĩ đến đây, Dịch Táp đưa tay sờ ra sau cổ, lập tức cảm thấy da dẻ vô cùng trơn láng.

Ấn ký hình xoắn ốc ban đầu đã biến mất không còn tăm hơi, cứ như chưa từng xuất hiện.

Lời nguyền của mình cứ thế được phá giải sao?

Chương 306

Cảm nhận trạng thái cơ thể, Dịch Táp hưng phấn đứng dậy, thần tình kích động nhìn Sở Viễn.

Ngay khi mấy người đang vui mừng vì Dịch Táp giải trừ được lời nguyền, cơ thể hoàn toàn khôi phục, Đinh Trường Thịnh dẫn người đi tới. "Táp Táp, làm một cuộc giao dịch đi!" Thân thủ cường lực của Sở Viễn khiến hắn không dám làm càn nữa, nhưng vừa nghĩ đến sự cám dỗ của Thủy Tinh Đảm, hắn đành chọn cách hạ mình.

Đinh Thích sau lưng Đinh Trường Thịnh nhìn hắn đầy vẻ bất ngờ, bộ dạng này của Đinh Trường Thịnh hắn mới thấy lần đầu.

Dịch Táp hồ nghi nhìn hắn một cái, cười lạnh: "Trường Thịnh thúc, cục diện hôm nay giữa chúng ta còn giao dịch gì để bàn sao?" Hôm nay nếu không phải Sở Viễn đại sát tứ phương, đánh tan đệ tử Đinh gia, e rằng đón chờ cô chính là sự ngoan lạt của Đinh Trường Thịnh.

Phong cách làm việc của lão già này, trong lòng Dịch Táp rất rõ.

Hiện tại đối phương có thể cúi đầu cụp mắt đàm phán với mình, đó cũng là nhờ hưởng sái hào quang của Sở Viễn.

Nghe Dịch Táp không khách khí như vậy, sắc mặt Đinh Trường Thịnh trong nháy mắt trở nên âm trầm, ánh mắt sắc bén nhìn Dịch Táp.

Lúc này, không khí gần thạch đài trong thung lũng sâu áp lực đến mức khiến người ta không thở nổi.

Dường như nhớ ra điều gì, Đinh Trường Thịnh đang mặt mày ngưng trọng đột nhiên biến sắc, nặn ra một nụ cười: "À à, Táp Táp,

đừng nói tuyệt tình như vậy, bí mật này của ta chắc chắn cháu sẽ hứng thú!" Nói xong, Đinh Trường Thịnh bất chấp ánh mắt hung tợn của Đinh Vũ Vũ Điệp, chậm rãi đi về phía Dịch Táp, từng chữ từng chữ mở miệng: "Người nhà họ Dịch bị lật thuyền hai mươi năm trước đều bị ta nhốt lại rồi, bọn họ đều đã xảy ra biến dị!" Nghe đến đó, Dịch Táp trợn to mắt, khó tin lắng nghe, từng chữ như búa tạ nện vào tim cô.

Trong nháy mắt, cô nghĩ đến chị gái mình, người thân duy nhất, thế mà đều bị Đinh Trường Thịnh giam giữ lâu như vậy.

Nghĩ đến đây, Dịch Táp phẫn hận nhìn đối phương, nắm chặt song quyền, móng tay gần như găm vào lòng bàn tay.

Đinh Trường Thịnh sao lại dám, sao lại dám làm ra chuyện táng tận lương tâm như vậy, còn giấu giếm cô hơn hai mươi năm. "Đừng nhìn ta như thế," có lẽ bị ánh mắt hung dữ của Dịch Táp dọa sợ, Đinh Trường Thịnh cố tỏ ra quan tâm giải thích: "Bọn họ bị Thủy Tinh biến dị, giày vò khổ sở vô cùng, quả thực là sống không bằng chết, ta là đang cứu vớt bọn họ đấy.

Tình huống lúc đó nếu ta không kịp thời giam giữ bọn họ, e rằng sự tình sẽ trở nên tồi tệ hơn nhiều." Nói đến đây, Đinh Trường Thịnh nhìn chằm chằm Dịch Táp, giọng nói mang theo một tia uy hiếp: "Chẳng lẽ, cháu không muốn biết tung tích của Dịch Tiêu sao?" Oanh!

Nhìn bộ mặt xấu xí của Đinh Trường Thịnh, Dịch Táp không thể nhịn được nữa, lao vút lên, tung một cú đá lăng không.

Cú đá giáng mạnh vào ngực Đinh Trường Thịnh, tội nghiệp lão già này tuổi cao, phản ứng chậm chạp, không kịp né tránh.

Hứng trọn cú đá của Dịch Táp, thân thể hắn như con hồ lô lăn lóc trên mặt đất mấy vòng mới dừng lại được. "Khụ, ha ha, đá hay lắm, Táp Táp, ta còn phải cảm ơn cháu đấy!" Đinh Trường Thịnh ngã

xuống đất hồn nhiên quên cả đau đớn, ngược lại còn nở nụ cười điên cuồng, ánh mắt u u nhìn Dịch Táp.

Sau đó, hai mắt Đinh Trường Thịnh sáng rực, hắn khom lưng thật mạnh, với tốc độ cực nhanh chộp lấy viên bảo thạch màu xanh lam rực rỡ dưới đất. "Lão già này điên rồi sao!" Nhìn Đinh Trường Thịnh bị đánh mà cười ha hả, Đinh Vũ Vũ Điệp vẻ mặt bỉ ổi nhìn lão già, không khách khí mở miệng cà khịa.

Đối với lời này, Đinh Trường Thịnh hồn nhiên không để ý, ngược lại giãy giụa bò dậy, chậm rãi đi tới bên cạnh thạch đài, xòe tay ra.

Hãi hùng thay, đó chính là viên bảo thạch màu xanh lam rơi xuống đất sau khi bị Dịch Táp hấp thu chất lỏng đen thần bí.

Nhớ lại một loạt hành động vừa rồi của Đinh Trường Thịnh, Đinh Vũ Vũ Điệp mới vỡ lẽ, không hổ là lão hồ ly.

Hóa ra ngay từ đầu hắn đã nhắm vào viên lam bảo thạch dưới đất.

Lúc này, nhóm Dịch Táp muốn lên ngăn cản đã không còn kịp nữa.

Chỉ thấy Đinh Trường Thịnh nôn nóng đặt viên lam bảo thạch trong tay vào trong chất lỏng đen trên thạch đài.

Trong sát na, cảnh tượng kỳ dị phát sinh, chất lỏng đen như có sinh mệnh, từ từ leo lên bề mặt lam bảo thạch.

Màu đen và màu xanh lam đan xen, thẩm thấu lẫn nhau, dường như đang tiến hành một cuộc giao dung không tiếng động nhưng đầy chấn động.

Theo chất lỏng đen không ngừng lan tràn, bên trong lam bảo thạch dường như có ánh sáng đang cuộn trào.

Ánh sáng kia càng lúc càng sáng, nhảy nhót lập lòe, dần dần xu hướng ổn định.

Một viên Thủy Tinh Đảm hoàn toàn mới hiện ra trước mắt.

Sở Viễn nhìn Thủy Tinh Đảm vừa tái sinh, không khỏi kinh ngạc.

Sao lại thế này?

Chẳng lẽ mấu chốt của Thủy Tinh Đảm nằm ở chất lỏng đen thần bí này?

Nghĩ đến đây, Sở Viễn không khỏi nhớ tới tia chất lỏng mà Dịch Táp đã hấp thu. "Ha ha!" Đinh Trường Thịnh vươn hai tay, từ từ đặt Thủy Tinh Đảm vào trong tay mình, tỉ mỉ ngắm nghía.

Nó dung hợp sự thâm thúy của chất lỏng đen và sự linh động của lam bảo thạch, toàn thân lưu chuyển ánh sáng mộng ảo, tỏa ra dao động năng lượng cường đại mà thuần tịnh.

Đinh Trường Thịnh nhìn viên Thủy Tinh Đảm mới ra đời này, trên mặt lộ vẻ kinh hỷ và hưng phấn khó kìm nén.

Ban đầu hắn còn hơi lo lắng hấp thu Thủy Tinh Đảm liệu có tác dụng phụ gì không, nhưng nhìn Dịch Táp bình an vô sự, hắn lập tức yên tâm.

Cẩn thận cầm Thủy Tinh Đảm lên, sau khi hít sâu một hơi, hắn thế mà trực tiếp đưa cả viên Thủy Tinh Đảm vào miệng, nuốt chửng, nuốt luôn cả viên lam bảo thạch. "Nghĩa phụ, người!" Đinh Thích lo lắng nhìn Đinh Trường Thịnh.

Dịch Táp chỉ hấp thu một phần nhỏ của Thủy Tinh, đây ông ta nuốt cả viên Thủy Tinh Đảm vào bụng. "Sướng!

Ha ha, hơn sáu mươi năm, ta chưa bao giờ thấy thư thái như hôm nay!" Đinh Trường Thịnh sau khi nuốt Thủy Tinh Đảm, trên mặt bỗng nhiên phủ một lớp văn lộ màu đen, đôi mắt biến thành đen kịt.

Mãi đến khi mắt hắn trở lại bình thường, văn lộ đen trên mặt mới

biến mất. "Ta, Đinh Trường Thịnh, nhẫn nhục chịu đựng bao nhiêu năm nay, cuối cùng cũng trở thành Thủy Tiêu hoàn mỹ nhất rồi." Cảm nhận từng trận sức mạnh truyền đến trong cơ thể, tư vị này khiến Đinh Trường Thịnh đam mê, hắn muốn nhiều Thủy Tinh hơn nữa.

Đột nhiên, hắn chằm chằm nhìn vào chất lỏng đen thần bí đang sôi trào trên thạch đài, hắn chắc chắn loại chất lỏng này chính là Thủy Tinh. "Đinh Trường Thịnh, chị tôi ở đâu?" Không biết từ lúc nào, Dịch Táp nhặt một thanh trường kiếm lên, chỉ thẳng vào Đinh Trường Thịnh, trong ánh mắt lóe lên phẫn nộ và bi thương. "Ha ha, Dịch Tiêu?

Nó à, năm đó bị Thủy Tinh biến dị giày vò đau đớn muốn chết, vẫn là ta tự tay giải quyết nỗi đau cho nó!

Chậc chậc, trước khi chết nó là đứa thê thảm nhất, cũng là hôi thối nhất, trong miệng còn lẩm bẩm tên cháu.

Cứ cái bộ dạng quỷ quái đó của nó, còn mặt mũi nào gặp em gái ruột, ta là vì sợ cháu buồn nên mới thuận tay vứt nó xuống cái rãnh nước thối bên ngoài.

Chỗ đó mới là nơi thích hợp nhất với nó, ha ha!" Trên mặt Đinh Trường Thịnh treo nụ cười vặn vẹo lại đắc ý, ánh mắt tràn đầy ác ý.

Vừa nghĩ đến việc Dịch Táp suýt làm mình bỏ lỡ Thủy Tinh Đảm hoàn mỹ, hắn liền không nhịn được muốn giày vò cô.

Hắn muốn dùng tin tức cái chết của chị gái Dịch Táp như những con dao sắc nhọn đâm thẳng vào tim cô.

Hắn muốn giẫm đạp lên tôn nghiêm của người mà cô tôn kính nhất.

Cái gì mà Thủy Tiêu trẻ tuổi nhất vùng Tam Giang thủy vực, đó đều là giả tượng lừa người.

Cháu không phải trọng tình cảm sao?

Hôm nay lão phu sẽ cho cháu biết, lưỡi dao tàn khốc nhất thế gian này là gì, là chân tướng! "Đinh Trường Thịnh, tôi muốn ông chết!!!" Cơ thể Dịch Táp cứng đờ trong chớp mắt, hai mắt trợn trừng, khó tin nhìn kẻ xấu xí trước mắt.

Chương 307

Sắc mặt cô từ trắng chuyển sang đỏ, rồi lại biến thành xanh mét, như một con dã thú bị thương phát ra tiếng gào thét cuối cùng.

Sau khi hét lên lửa giận trong lòng, thân hình cô lao mạnh đi, nhặt thanh trường kiếm dưới đất, xông về phía Đinh Trường Thịnh.

Sau khi nuốt phục hoàn mỹ cấp Thủy Tinh Đảm, Đinh Trường Thịnh cảm thấy toàn bộ cơ thể mình tốt chưa từng thấy.

Thậm chí lờ mờ cảm giác được Thủy Tinh Đảm đang du tẩu khắp nơi trong cơ thể, dường như chỉ cần một ý niệm của hắn, nó sẽ xuất hiện.

Nhìn vẻ mặt đầy phẫn nộ, đau khổ và không cam lòng của Dịch Táp, Đinh Trường Thịnh không cảm thấy chút sợ hãi nào.

Ngược lại trong lòng ẩn ẩn có cảm giác nóng lòng muốn thử, nghĩ đến đây, hắn đưa tay phải nhắm vào Dịch Táp. "Ra đây!" Theo tâm niệm của hắn, một luồng u quang màu xanh lam đột nhiên từ lòng bàn tay hắn chui ra, như sinh vật sống, nhanh như sao băng đánh về phía Dịch Táp.

Bộp!

Dịch Táp đang trong cơn thịnh nộ đã bị lửa giận thiêu đốt, hoàn toàn không ý thức được Thủy Tinh Đảm đang bay tới, cứ thế đâm sầm vào.

Lập tức, như hứng chịu một đòn công kích trọng thương, cô bị luồng u quang màu xanh lam đánh trúng vai, ngã vật xuống đất. "Ha ha, Đinh Trường Thịnh ta thành công rồi!" Nhìn Thủy Tinh Đảm quay trở lại lòng bàn tay, Đinh Trường Thịnh cười lớn tứ vô kỵ đạn.

Lúc này, hắn đã không còn bất kỳ cố kỵ nào nữa.

Cái gì Đinh gia Hoàng Hà, đi gặp quỷ đi, lão phu đã là vô địch nhân gian! "Ái ui!" Nghe tiếng kêu rên của đệ tử Đinh gia bên cạnh, Đinh Trường Thịnh nhíu mày, tiếng thảm thiết này nghe thật phiền phức, sao mà thảm thế. "Vậy thì đều đi chết đi!" Đinh Trường Thịnh nhìn đám đệ tử Đinh gia đang nằm rên rỉ, trong mắt lập tức toát ra một mảng hung quang, sát khí đằng đằng! "Nghĩa phụ, người muốn làm gì?" Đinh Thích thấy Đinh Trường Thịnh điên cuồng đến mức muốn ra tay với người nhà, lập tức giơ súng lên, hét lớn vào mặt hắn. "Đến cả mày cũng muốn phản bội tao, lão tử giết mày!" Nhìn Đinh Thích cầm súng chỉ vào mình, trong đầu Đinh Trường Thịnh như đột nhiên nảy sinh một giọng nói: Giết bọn họ.

Lời vừa dứt, hắn vung mạnh tay phải, đập mạnh vào chất lỏng đang sôi trào trong thạch đài.

Tức thì, từng giọt chất lỏng to như viên đạn, ngỡ như mưa sao băng, bay lả tả về phía Đinh Thích và đám đệ tử Đinh gia đang nằm liệt.

Mắt thấy một viên đạn lỏng bay về phía mình, Đinh Thích còn chưa kịp phản ứng thì đã bị một thân hình lao tới, đẩy ngã xuống đất.

Cũng nhờ cú này mà hắn không bị chất lỏng đen bay tới đánh trúng.

Khi Đinh Thích quay lại nhìn, hãi hùng nhận ra người vừa phấn thân cứu mình chính là Đinh Vũ Vũ Điệp, thần tình lập tức trở nên phức tạp. "Cảm ơn cậu..." Vừa định nói lời cảm ơn, hắn thấy đồng tử Đinh Vũ Vũ Điệp co rút mạnh, thần tình đại biến.

Đinh Thích vội vàng quay người nhìn lại.

Cảnh tượng trước mắt lập tức khiến cơn giận bốc lên tận đầu,

trong lòng không còn chút kiêng dè nào nữa, hắn đứng dậy, nổ súng vào Đinh Trường Thịnh. "Đoàng đoàng đoàng!" Hóa ra, những đệ tử Đinh gia ngã gục sau khi bị chất lỏng đen đánh trúng, trong chất lỏng này thế mà lại có một tia khí tức của Thủy Tinh Đảm.

Khiến những người này trúng lời nguyền Thủy Tinh, y hệt như Dịch Táp hai mươi năm trước, toàn thân đau đớn khó chịu, trên mặt chớp động những văn lộ đen. "Ha ha." Đinh Trường Thịnh nhìn người nhà kêu thảm thiết không thôi, nội tâm ngược lại có cảm giác sướng khoái, lập tức dang rộng hai tay, cười lớn sảng khoái. "Cẩn thận chút, tâm trí lão già này đã bị Thủy Tinh Đảm thôn phệ rồi." Sở Viễn nhìn kỹ, sự thay đổi trước sau của Đinh Trường Thịnh quá lớn, lại còn ra tay độc ác với người mình, Thủy Tinh Đảm quả nhiên không phải thứ tốt lành gì.

Đinh Vũ Vũ Điệp đỡ Dịch Táp dậy, đi tới bên cạnh Sở Viễn, nghe anh nói vậy, lập tức nhìn Dịch Táp, ánh mắt rực lửa: "Táp Táp, tuy tôi ghét nhất kẻ lừa đảo, nhưng cũng phải chứng minh tôi - Đinh Vũ Vũ Điệp mới là Thủy Tiêu mạnh nhất lưu vực Tam Giang!" "Lão Đinh, chúng ta liên thủ!" Dịch Táp nhìn ánh mắt kiên định của Đinh Vũ Vũ Điệp, biết cậu ta đã tha thứ cho mình, trong lòng nhẹ nhõm. "Được, hiện tại tôi khó chịu nhất chính là cái tên bại hoại nhà họ Đinh này, hôm nay tôi phải thanh lý môn hộ!" Nói xong, hai người nhìn nhau, khẽ gật đầu, nhanh chóng xông về phía Đinh Trường Thịnh.

Đinh Trường Thịnh vốn còn đang cười lớn, nghe Đinh Vũ Vũ Điệp nói vậy, sắc mặt càng thêm âm trầm.

Bởi vì nghĩa tử của hắn thế mà cũng đứng về phía tên phế vật Đinh Vũ Vũ Điệp, từ bên sườn tập kích tới. "Đều đi chết hết đi cho tao." Đinh Trường Thịnh tuy không tinh thông võ nghệ, nhưng cũng có chút công phu quyền cước tầm thường, lại cậy vào sức mạnh Thủy Tinh Đảm trong cơ thể, hắn trực tiếp chọn cách đối đầu cứng rắn với

Đinh Vũ Vũ Điệp và Dịch Táp.

Hắn đứng tấn tại chỗ, hai tay tung quyền, đối đầu với hai người đang lao tới. "Bộp!" Dịch Táp cảm nhận sức mạnh trên nắm đấm đối phương, thân thể loạng choạng suýt ngã.

Đinh Vũ Vũ Điệp thê thảm nhất, nắm đấm bị Đinh Trường Thịnh nắm chặt cứng, không tiến lên được.

Theo lực độ gia tăng của Đinh Trường Thịnh, nắm đấm cậu ta như bị vòng kim cô siết chặt, đau đến mức hét lên thành tiếng.

Đoàng!

Một viên đạn chuẩn xác bắn vào mặt Đinh Trường Thịnh, nhưng lại như bắn vào một bức tường phòng hộ vô hình, không thể làm hắn bị thương mảy may.

Rất hiển nhiên, đây là Thủy Tinh Đảm trong cơ thể Đinh Trường Thịnh đang phát huy tác dụng thần bí.

Cũng chẳng trách Đinh Trường Thịnh phí hết tâm cơ muốn đoạt lấy mật Thủy Tinh cấp hoàn mỹ, cảm giác điều khiển sức mạnh cường đại này quả thực rất sướng!

Tuy đạn của Đinh Thích không phá được phòng thủ, nhưng cũng làm Đinh Trường Thịnh theo bản năng buông lỏng tay.

Đinh Vũ Vũ Điệp thấy thế, chân đạp một cái, nhanh chóng rút lui về sau.

Lão già này thực lực quá mạnh, không đánh lại được! "Ngẫu tượng, mau tới giúp một tay!" Nhìn Sở Viễn vẫn bình chân như vại phía sau, Đinh Vũ Vũ Điệp vội vàng hét lớn cầu cứu, thậm chí lạc giọng cũng chẳng quan tâm.

Sở Viễn từ sau lưng lôi ra một túi Trai ăn thịt người (Cáp lỵ),

dùng lực đập vỡ, sau đó hét lớn với nhóm Dịch Táp: "Tránh ra hết!" Lời vừa dứt, chiếc túi chống nước đựng đầy Trai ăn thịt người trong tay anh như một quả lựu đạn, ném chuẩn xác về phía Đinh Trường Thịnh. "Mau đi." Dịch Táp nhìn túi chống nước quen thuộc giữa không trung, trong lòng kinh hãi, vội nhắc Đinh Thích rời đi.

Tuy trong lòng có nghi hoặc, nhưng nhìn túi chống nước bay về phía mình, Đinh Thích vẫn chọn cách lùi nhanh, mau chóng rời khỏi chiến trường. "Điêu trùng tiểu kỹ!" Đinh Trường Thịnh tự phụ có Thủy Tinh Đảm gia trì, lúc này đã cảm nhận được sức mạnh cơ thể ngày càng cường đại.

Nhìn túi chống nước bay tới, hắn càng thêm khinh thường, thế mà lại chọn cách dùng tay trực tiếp đỡ lấy nó! "Bùm!" Còn chưa kịp nhìn kỹ là vật gì, túi chống nước bỗng nhiên phát nổ kịch liệt.

Một đám khói bụi màu xám lấy Đinh Trường Thịnh làm trung tâm lan ra bốn phía.

Nhất thời không nhìn rõ cảnh tượng trong khói bụi, chỉ lờ mờ thấy bóng dáng Đinh Trường Thịnh loạng choạng.

Đợi khói bụi tan hết, hãi hùng thấy Đinh Trường Thịnh vẫn đứng sừng sững không ngã, nhưng từng mảnh vụn màu xám đã găm đầy lên mặt và người hắn. "Ha ha, Đinh Trường Thịnh ta mới là Thủy Tiêu mạnh nhất thủy vực Tam Giang!" Nói xong, hắn trực tiếp dùng tay giật những mảnh vụn trên má xuống, thần tình vặn vẹo cười điên cuồng, còn không quên vỗ ngực mình.

Đinh Vũ Vũ Điệp thấy Đinh Trường Thịnh ngoại trừ vết máu trên mặt thì toàn thân không còn thương tích nào khác, cạn lời nhìn Sở Viễn. "Ngẫu tượng, vũ khí bí mật của anh là cái thứ này á?

Tôi còn tưởng là thuốc nổ thật chứ!" Cúi đầu nhìn mảnh vụn dưới đất, Đinh Vũ Vũ Điệp nhìn kỹ, thứ này cậu ta quen quá, chẳng phải là

vỏ trai sao. "Làm cả buổi, hóa ra là đồ hải sản à, thứ này cũng làm vũ khí được sao!" Dịch Táp bên cạnh cậu ta đột nhiên linh quang lóe lên.

Đây là Trai ăn thịt người, chính là thứ cô và Sở Viễn gặp trong không gian Tức Nhưỡng.

Chương 308

Cô nhớ lại sau khi mình nhiễm Thủy Tinh thì bắt đầu dị ứng với đồ tươi sống dưới sông (Hà tiên), mỗi lần tiếp xúc sẽ bộc phát lời nguyền.

Chẳng lẽ Hà tiên khắc chế Thủy Tinh?

Nghĩ đến đây, Dịch Táp lập tức xoay người, ánh mắt rực lửa nhìn Đinh Trường Thịnh đang cười điên cuồng, vẻ mặt đầy ý vị thâm trường: "Lát nữa sẽ có lúc ông phải khóc." Đinh Trường Thịnh: "..." Đinh Trường Thịnh hí hửng đứng bên thạch đài, mặt đầy vẻ khinh thường, tự cho rằng thế gian này không có Thủy Tiêu nào địch nổi hắn.

Hắn cười lớn tứ ý, tiếng cười vang vọng không ngừng trong thung lũng trống trải.

Tuy nhiên, khi hắn quay lại nhìn nhóm Dịch Táp, không ngờ Dịch Táp lại đang mỉm cười đánh giá hắn.

Nhìn phản ứng của Dịch Táp, Đinh Trường Thịnh thót tim, đột nhiên có một linh cảm không lành. "Quên nói cho ông biết, Thủy Tiêu mới bị biến dị dị ứng nhất với Hà tiên!" Dịch Táp nghiến răng, nói từng chữ một.

Trên mặt cô tuy treo nụ cười, nhưng giọng nói lại lạnh băng như sương.

Đối với việc dị ứng Hà tiên sẽ mang lại đau đớn thế nào cho Thủy Tiêu biến dị, cô rõ hơn bất cứ ai. "Ách, a..." Đột nhiên, một cơn gió âm u thổi qua, Đinh Trường Thịnh bỗng rùng mình, hắn liền cảm thấy mặt đau nhói.

Ngay sau đó, toàn thân như bị vô số kim thép đâm mạnh, sinh ra một loại đau đớn thấu tận xương tủy!

Đinh Trường Thịnh đau đớn ngã xuống đất, co quắp thân thể, ôm lấy mặt, cơ thể vặn vẹo, phát ra từng trận kêu thảm.

Sự ngạo mạn vừa rồi biến mất không còn tăm hơi, chỉ còn lại nỗi đau đớn và sợ hãi vô tận.

Dịch Táp lạnh lùng đứng một bên, trong mắt không có chút thương xót, lẳng lặng nhìn Đinh Trường Thịnh lăn lộn đau đớn trên đất.

Đinh Thích nhìn nghĩa phụ thần tình vặn vẹo, biểu cảm dữ tợn, sợ đến mức lùi lại mấy bước liền.

Đinh Vũ Vũ Điệp nhìn Đinh Trường Thịnh đang lăn lộn, trong mắt không còn thân tình, phần nhiều là ánh mắt lạnh lùng. "Táp Táp, cứu ta!" Dị ứng Hà tiên giống như một chiếc chìa khóa chuẩn xác mở ra "chiếc hộp Pandora" của huyết mạch Thủy Tiêu biến dị trên người hắn.

Cơn đau thấu tim này mặc cho Đinh Trường Thịnh giãy giụa thế nào cũng là công dã tràng, cuối cùng chỉ có thể cầu cứu Dịch Táp.

Hắn biết trên người Dịch Táp lúc nào cũng mang theo thuốc áp chế loại này. "Táp Táp, ta là người nhìn cháu lớn lên mà, không thể thấy chết mà không cứu a!" Thấy Dịch Táp thờ ơ, mặt lạnh tanh, Đinh Trường Thịnh hoảng loạn, vội vàng đánh bài tình cảm, hy vọng đối phương mềm lòng.

Rất hiển nhiên, hắn đã đánh giá thấp thù hận của Dịch Táp đối với mình, đặc biệt là những chuyện thương thiên hại lý mà Đinh Trường Thịnh đã làm với người nhà họ Dịch.

Không có thuốc áp chế, mặt Đinh Trường Thịnh đỏ bừng, mồ hôi to như hạt đậu lăn xuống từ trán, cơ thể co giật không kiểm soát.

Bề mặt da hắn nổi lên một tầng xanh đen quỷ dị, đó là dấu hiệu huyết mạch biến dị đang cuộn trào điên cuồng sau khi bị kích thích.

Miệng hắn phát ra tiếng gào thét đau đớn, hai tay dùng lực xé rách quần áo mình.

Dường như làm vậy có thể giảm bớt cơn đau kịch liệt như thủy triều dâng trong cơ thể. "Hừ, tất cả những thứ này đều là do ông tự chuốc lấy." Trong mắt Dịch Táp bùng cháy ngọn lửa phục thù, nụ cười và giọng nói của chị gái không ngừng hiện lên trong đầu.

Theo cô thấy, sự đau đớn lúc này của Đinh Trường Thịnh còn lâu mới bù đắp được khổ nạn mà chị gái phải chịu đựng.

Cô muốn đối phương phải trả cái giá thê thảm nhất cho tội nghiệt mình gây ra.

Chỉ có như vậy, thù hận tích tụ bao năm trong lòng Dịch Táp mới được trút bỏ. "Cứu ta với, cầu xin cháu..." Mắt thấy Dịch Táp không thể nào cứu mình, Đinh Trường Thịnh nén đau bò dậy, nhìn chất lỏng đang sôi trào trên thạch đài. "Thủy Tinh, ta muốn toàn bộ Thủy Tinh." Đau đớn đã làm mờ mắt hắn, hắn nhận định chỉ cần có nhiều Thủy Tinh hơn là có thể cứu được mình!

Nghĩ đến đây, Đinh Trường Thịnh gian nan vịn vào thạch đài, nhìn chất lỏng thần bí đang sôi sục, nghiến răng một cái, cả người lao vào.

Trong nháy mắt, chất lỏng trên thạch đài nhanh chóng lan tràn khắp toàn thân Đinh Trường Thịnh, cả người hắn đều bị bao bọc trong đó.

Dường như muốn hòa làm một thể với thạch đài, sau đó liền bất động, không còn phát ra bất kỳ động tĩnh nào nữa!

Cùng lúc đó, vầng sáng vàng trong không khí phía trên thạch đài bắt đầu từ từ rút đi, khiến ánh sáng xung quanh ảm đạm đi vài phần.

Thạch đài sau khi dung nhập cơ thể Đinh Trường Thịnh cũng xảy ra biến hóa ly kỳ, chất lỏng đen trên bề mặt đột nhiên huyền không tụ thành một khối.

Cuối cùng từ từ rời khỏi mặt đất, theo khối cầu đen bay lên không trung, địa hình hình xoắn ốc trong cả thung lũng sâu không ngừng phát ra từng đạo ánh sáng màu xanh lam, dường như đang tích tụ năng lượng cho nó. "Sở đại ca, đây là cái gì?" Dù Cổ Sai từng kiến thức qua đủ loại thần kỳ ở Nam Hải Quy Khư cũng bị cảnh tượng trước mắt làm kinh ngạc suýt nhảy dựng lên.

Sở Viễn lắc đầu, không trả lời ngay.

Theo anh thấy, đây dường như là một nghi thức hiến tế viễn cổ.

Thường là loại tà thuật dùng để hiến tế cho tà thần nhằm đạt được sức mạnh. "Vãi, Đinh lão quái thành tinh rồi!" Thấy Đinh Trường Thịnh dung nhập vào thạch đài, biến thân thành quả cầu nước màu đen thần bí lơ lửng giữa không trung, Đinh Vũ Vũ Điệp kinh hãi hét lên một tiếng quái dị.

Lời vừa dứt, chỉ thấy quả cầu nước đen không ngừng biến hóa, tiến hành sắp xếp tổ hợp phức tạp.

Trong sự há hốc mồm của mọi người, quả cầu nước đen cuối cùng thế mà lại hóa thành một con quái ngư màu đen!

Đinh Trường Thịnh nhiễm quá nhiều Thủy Tinh, huyết mạch trong cơ thể tiến hành phản tổ tiến hóa, thế mà lại biến thành một con quái ngư. "Tổ Nguyên âm dương luân hồi chung, tam tính tổ bài tế Thủy Tinh, Kim Thang thủy liên lai sinh lộ, độ khẩu đãi phát thiên vạn chu!" "Chúng ta đến rồi, chúng ta đến rồi..." Ngay khoảnh khắc Đinh Trường Thịnh xảy ra biến dị, trong cả thung lũng sâu đột nhiên vang vọng một đoạn lầm bầm tự ngữ rõ ràng.

Tuy âm thanh không cao, truyền đến từ bốn phương tám hướng, nhưng từng chữ từng chữ lại khiến mọi người nghe rõ mồn một.

Đặc biệt là mấy câu cuối cùng, đứt quãng "Chúng ta đến rồi", khiến mọi người nghe mà lạnh buốt sống lưng. "Ai đến rồi?

Không phải là thứ bẩn thỉu gì chứ!" Nghe tiếng rên rỉ xung quanh, Đinh Vũ Vũ Điệp lập tức cảm thấy da đầu tê dại.

Thủy Tiêu nhà họ Đinh quanh năm xuống nước không ít lần gặp thứ bẩn thỉu, nhưng tà môn như hôm nay thì là lần đầu tiên.

Nói xong, cậu ta không kìm được nhích chân về phía Sở Viễn.

Nếu không lầm thì thần tượng còn có danh hiệu Phát Khâu Trung Lang Tướng.

Phát Khâu có ấn, có thể bách tà tịch dịch.

Ào, ào ào ào!

Ngay khi mọi người còn đang suy đoán ý nghĩa trong lời nói, đột nhiên phía trên thung lũng truyền đến tiếng nổ vang trời.

Chỉ thấy con sóng lớn ngập trời cuồn cuộn, hung hãn ập tới cuốn lấy mọi người.

Không kịp đề phòng, mọi người bị sóng lớn đánh úp trong nháy mắt, cuốn vào bọt sóng ngập trời, trôi dạt theo dòng nước trắng xóa...

Ào!

Sở Viễn cảm ứng được một mảng ánh sáng trên đỉnh đầu, lao mạnh lên mặt nước.

Không khí trong lành ùa vào mũi miệng, những giọt nước trượt xuống từ mặt anh, anh thở hổn hển từng ngụm lớn.

Chương 309

Ngay sau đó là bóng dáng Dịch Táp và Đinh Vũ Vũ Điệp lần lượt trồi lên mặt nước. "Vừa rồi là thế nào, sao Đinh lão quái lại biến thành cá lớn, cái phản tổ này cũng quá cổ xưa rồi đi!" Đinh Vũ Vũ Điệp thở dốc không màng hình tượng.

Tà túy cậu ta không sợ, nhưng hóa thân thành cá như Đinh lão quỷ thì quả là kinh khủng. "Chúng ta đến rồi, chúng ta là ai?" Dịch Táp vẫn còn sợ hãi hỏi, đặc biệt là mấy chữ "chúng ta đến rồi", cô cứ cảm thấy đối phương đang nói cho cô nghe.

Sở Viễn thần tình phức tạp nhìn Dịch Táp một cái, hồi lâu sau mới chậm rãi mở miệng giải thích.

Thân là Cung Đình Hồ của mạch Lan Thương Giang, được xưng là đứng đầu chi mạch Lan Thương Giang, Kim Thang tổ nguyên hình thành ở đây vốn đã hiếm thấy.

Đặc biệt là cả Kim Thang Huyệt đều được cấu thành từ thần vật thượng cổ là Tức Nhưỡng, cái Thủy Tinh này tương đương với bộ não hoạt động của Tức Nhưỡng.

Nó có năng lực thần kỳ, có thể lưu trữ gen và ký ức của người khác, hoặc có thể nói, bọn chúng căn bản không phải là người.

Theo suy đoán của Sở Viễn, những thứ này rất có thể là ý thức còn sót lại của cái gọi là tà thần thời thượng cổ.

Có điều cũng thực sự có chút bản lĩnh, ví dụ như lợi dụng đoạn gen, chính là cái gọi là Thủy Tinh ban cho người khác năng lực dưới nước.

Cuối cùng còn có thể dựa vào Thủy Tinh để khống chế người

khác, hơn nữa Thủy Tinh không có thực thể, khó mà tiêu diệt, có thể gọi là sự tồn tại vô địch.

Thậm chí anh còn có một phỏng đoán, Đại Vũ trị thủy đã lợi dụng Tức Nhưỡng, có lẽ Tức Nhưỡng này chính là dùng để vây khốn Thủy Tinh.

Thạch đài cần cắm ba tấm tổ bài mới giải phóng Thủy Tinh kia, có khả năng chính là Luân Hồi Chung trong truyền thuyết!

Kết hợp thần thoại thượng cổ, Kim Thang tổ nguyên có khi chính là nơi phong trấn mà Đại Vũ trị thủy dùng để trấn áp bọn chúng.

Mấy người nghe suy đoán đầy táo bạo của Sở Viễn không khỏi há hốc mồm, nếu thật là như vậy thì quá thần kỳ rồi. "Cẩn thận, Đinh lão quái tới rồi!" Đinh Vũ Vũ Điệp bỗng phát hiện động tĩnh dưới nước, một con quái ngư đen như mực khí thế hung hăng lao về phía mấy người, lập tức kinh hô.

Lập tức, một con quái ngư toàn thân đen kịt, thể hình to ngang ngửa Thiết Đầu Long Vương ở vùng Long Lĩnh, một thân lân giáp vô cùng dữ tợn! "Gào!" Kèm theo một tiếng gầm lớn, quái ngư lao mạnh lên mặt nước, nhảy lên không trung rồi đập mạnh xuống chỗ mọi người. "Tránh ra!" Trong một trận bọt nước khổng lồ, ba người vì tránh sự tập kích của quái ngư, nhanh chóng lặn xuống nước.

Cùng lúc đó, quái ngư do Đinh Trường Thịnh phản tổ hóa thân đang nhìn chằm chằm bọn họ cách đó không xa.

Thế giới dưới nước hôn ám, ánh sáng xanh u ám lập lòe bất định.

Lúc này mọi người mới nhìn rõ bộ mặt thật của con quái ngư này.

Sau khi trải qua sự đồng hóa nhiễm khuẩn của lượng lớn Thủy Tinh, Đinh Trường Thịnh đã hoàn toàn phản tổ thành một con quái ngư biến dị.

Chỉ thấy hắn có hình dạng giống cá vây chân (cá lồng đèn) khổng lồ dưới biển sâu, thân dài hơn ba mươi mét, toàn thân phủ lân giáp màu xanh đen, mép vảy sắc bén như dao.

Sống lưng nhô lên như tầng nham thạch núi lửa, chi chít lỗ thủng hình tổ ong, ẩn ước lộ ra ánh sáng mạch động màu đỏ sẫm, tựa như có dung nham đang chảy.

Điều khiến người ta kinh hãi nhất là cái đầu của nó, hình dạng giống sọ chim ưng đã khô, đôi mắt thoái hóa thành một cặp hố sâu hoắm.

Một cái miệng khổng lồ toác đến tận sau gáy, chi chít răng cưa hình xoắn ốc, khi hô hấp đóng mở rỉ ra dịch nhầy màu xanh huỳnh quang. "Đây là quái vật gì?" Đinh Vũ Vũ Điệp nhìn con quái vật thân hình to lớn, trong lòng nghi hoặc tột độ.

Nghĩ cậu ta cũng là Thủy Tiêu mạnh nhất lưu vực Hoàng Hà, từng đi qua vô số Kim Thang Huyệt thủy vực, quái vật kỳ lạ thế này vẫn là lần đầu tiên thấy.

Sở Viễn cũng thần tình ngưng trọng, thứ này càng nhìn càng quen mắt, đặc biệt là hai bên sườn đối phương còn có hai cái cánh bay.

Cái đuôi dài như sự kết hợp giữa cự đà và lươn, phần cuối phình to hình chùy, mặt chùy chi chít giác hút và móc ngược.

Nhìn thôi đã thấy lạnh người.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn rút Hắc Kim Cổ Đao ra, nghiêm trận chờ đợi nhìn quái vật cách đó không xa.

Hình tượng con quái vật này ngược lại có chút tương tự với Doanh Ngư được miêu tả trong "Sơn Hải Kinh", thứ này chính là đại danh từ của tai họa.

Ngược lại có chút giống với tình huống hiện tại.

Kim Thang tổ nguyên dưới đáy Cung Đình Hồ, chẳng phải là cổ di tích lưu lại từ thời kỳ Đại Vũ trị thủy thượng cổ sao?

Quái vật cảm ứng được ác ý trên người nhóm Sở Viễn, vẫy đuôi, há cái miệng như chậu máu, lao tới tập kích.

Dịch Táp và Đinh Vũ Vũ Điệp nhìn nhau, lập tức dựa sát vào nhau, hai tay đảo qua đảo lại trong nước.

Tức thì, dòng nước xung quanh hai người như bị hấp phụ, tích tụ theo thủ thế qua lại, súc thế chờ phát.

Khi quái vật Doanh Ngư lại gần, Dịch Táp vung mạnh tay, dưới sự gia trì của quyền pháp trong Phiên Giang Thủ, lôi kéo thủy thế biến hóa.

Hình thành từng đạo sóng nước, cuối cùng như đạn pháo, kèm theo từng trận tiếng rít, dũng mãnh lao về phía quái vật.

Đinh Vũ Vũ Điệp thấy thế cũng không chịu thua kém, sử dụng Phiên Giang Thủ, nhắm ngay quái vật Doanh Ngư bắn một cú thủy pháo!

Đối mặt với thủy pháo ập tới trước mặt, quái vật Doanh Ngư không hề sợ hãi, dùng lớp lân giáp dày cộm của mình chọn cách ngạnh kháng Phiên Giang Thủ.

Khi hai bên tiếp xúc, đạn nước của Phiên Giang Thủ đánh trực tiếp lên lân giáp của nó, ngoại trừ thân hình bị đẩy lui ra thì trên người quái vật Doanh Ngư không còn vết thương nào khác.

Thấy quái vật bình an vô sự, Dịch Táp và Đinh Vũ Vũ Điệp lập tức biến sắc, đây là lần đầu tiên thấy Phiên Giang Thủ vô hiệu.

Ngay khi hai người đang thất thần, cơ thể Sở Viễn tựa như một con cá du hành tốc độ cao, lao vút về phía quái vật Doanh Ngư. "Đây là Phi Ngư Quán!!!" Nhìn chiêu thức quen thuộc của Sở Viễn, dù là

Đinh Vũ Vũ Điệp luôn tỏ vẻ thờ ơ, thấy cảnh này cũng trố mắt ra nhìn.

Cái này...

Chẳng lẽ thần tượng cũng là Thủy Tiêu?

Thảo nào tính thủy tốt như vậy!

Nhưng vừa nghĩ đến thân phận Mạc Kim Hiệu Úy của Sở Viễn, Đinh Vũ Vũ Điệp lập tức cảm thấy da đầu tê dại.

Mẹ kiếp, Mạc Kim Hiệu Úy muốn cướp nghề của cậu ta.

Dịch Táp thấy bộ dạng ngốc nghếch của cậu ta, trực tiếp đá cho một cái, ra hiệu tay với cậu ta.

Hóa ra cách hai người không xa còn có không ít đệ tử Đinh gia đang không ngừng chìm xuống nước, Dịch Táp bảo cậu ta đi cứu người.

Nhìn đám đệ tử Đinh gia, Đinh Vũ Vũ Điệp nghĩ Đinh Trường Thịnh với bộ dạng quỷ quái này chắc chắn không về được nữa.

Như vậy, mình chính là ứng cử viên tốt nhất cho chức Chưởng sự đời sau.

Nghĩ đến đây, Đinh Vũ Vũ Điệp thần tình nghiêm túc, buông bỏ thù hận, thi triển thân hình đi cứu người.

Cùng lúc đó.

Sở Viễn hai tay nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, trong chớp mắt đã đến trước mặt Doanh Ngư, trước khi đối phương há miệng cắn xé, anh nhanh chóng nghiêng người né tránh, áp sát sườn Doanh Ngư, nhắm ngay bụng nó đâm một đao. "Phập!" Hắc Kim Cổ Đao xuyên thẳng qua lân giáp, cắm vào máu thịt đối phương, lập tức khiến Doanh Ngư kêu đau, vặn vẹo cơ thể.

Con quái vật khổng lồ hơn ba mươi mét dưới nước tựa như một ngọn núi nhỏ di động, thân thể to lớn mà dữ tợn.

Chương 310

Theo cú lật mình của nó, dòng nước xung quanh lập tức bị khuấy đảo hỗn loạn, thân hình Sở Viễn cũng bị hất văng lắc lư qua lại.

Thấy Sở Viễn lộ diện, Doanh Ngư quất mạnh đuôi, nhắm ngay Sở Viễn mà vẫy, kích khởi một mảng lớn dòng nước.

Cái đuôi như chùy lớn của Doanh Ngư vẫy một cái, mang theo sức mạnh ngàn cân, cuộn trào ập tới Sở Viễn.

Sở Viễn nghiêng người né tránh luồng xung kích này, đồng thời mượn lực phản đẩy của nước, lao về phía thủy quái như tên bắn.

Anh giương cao Hắc Kim Cổ Đao, chém mạnh vào đầu thủy quái.

Thân đao rạch phá dòng nước, mang theo một chuỗi bọt khí.

Thủy quái phản ứng cực nhanh, đầu lệch đi, cổ đao chỉ chém trúng vai nó, máu tươi đỏ lòm lập tức lan ra trong nước.

Thủy quái bị đau, há cái miệng như chậu máu cắn về phía Sở Viễn, hàm răng sắc nhọn như từng hàng dao găm bén ngót.

Sở Viễn linh hoạt bơi đến bụng thủy quái, cổ đao đâm ra nhanh chóng, găm vào phần bụng mềm mại của nó.

Thủy quái giãy giụa kịch liệt, cơ thể khổng lồ cuộn trào vặn vẹo, khuấy động dòng nước xung quanh thành một mảng hỗn loạn.

Sở Viễn bị động tác của thủy quái hất văng ra, anh ổn định thân hình trong nước, lại nắm chặt cổ đao.

Lúc này, thủy quái phẫn nộ đến cực điểm, đuôi nó quét mạnh một cái, Sở Viễn tránh không kịp, bị đánh trúng nặng nề.

Cơ thể không tự chủ được bay ra ngoài, lộn mấy vòng trong nước

rồi mới lấy lại tư thế phòng thủ.

Sau vài hiệp ngắn ngủi, lúc này bụng Doanh Ngư đã chịu trọng thương do Sở Viễn gây ra, lượng lớn máu tươi chảy ra ngoài.

Gần như cùng lúc đó, một mùi tanh hôi nồng nặc truyền tới. "Nhân lúc mày bệnh, lấy cái mạng mày!" Sở Viễn chẳng ham hố võ mồm, nhân lúc Doanh Ngư đang trọng thương, liền lôi từ trong ba lô hệ thống ra một túi ngao thực nhân.

Thi triển Phi Ngư Quán, cậu lao nhanh về phía bụng quái vật Doanh Ngư.

Nhìn thấy Sở Viễn hùng hổ lao tới, trong mắt Doanh Ngư lóe lên một tia kiêng kỵ.

Nhưng ngặt nỗi thân thể nó quá lớn, độ linh hoạt kém xa Sở Viễn.

Khi Sở Viễn bơi xuống dưới thân nó, Doanh Ngư đã mất dấu đối phương trong tầm mắt, khiến nó phiền toái không thôi, cứ như con ruồi mất đầu bơi qua bơi lại tại chỗ, cố gắng lùng sục Sở Viễn. "Oanh!!!" Chưa kịp tìm thấy vị trí của Sở Viễn, nó đã cảm nhận được một cơn đau xé ruột gan trong cơ thể, phảng phất như cả người sắp nổ tung!

Gào!

Từng tia sáng xám ngoét truyền ra từ bụng quái vật Doanh Ngư, trong nháy mắt, bụng nó phình to gấp vô số lần.

Chỉ thấy trong tiếng nổ kinh thiên động địa, Doanh Ngư phát ra tiếng gào thét cuối cùng, hóa thành vô số mảnh thịt vụn!

Dịch Táp ở cách đó không xa, nhìn thấy cảnh tượng kinh người này, lập tức trợn mắt há hốc mồm.

Cái túi chống nước trong tay Sở Viễn lúc nãy, cô nắm rõ nhất,

chính là đám ngao thực nhân đang táo bạo trong không gian Tức Nhưỡng.

Vì cơ thể nhiễm hoạt tính của Tức Nhưỡng nên có uy lực nổ nhất định, nhưng hiệu quả cũng chỉ thường thôi.

Cảnh tượng nổ tung trước mắt này, quy mô uy lực sánh ngang với mười mấy cân thuốc nổ liều cao, thực sự là quá kỳ quái. "Đám ngao thực nhân này nổ mạnh thế sao?" Sức ép cực lớn hất văng Sở Viễn đi xa mười mấy mét.

Do tâm chấn vụ nổ nằm trong cơ thể Doanh Ngư, lớp lân giáp dày cộm của nó đã đỡ phần lớn sức công phá, nhờ vậy Sở Viễn mới không bị thương nặng.

Hoàn hồn lại, Sở Viễn từ từ bơi về phía tâm vụ nổ.

Ngoài máu đen và xác thịt vụn lơ lửng trong nước, đám thủy tinh (tinh thể nước) khiến Đinh Trường Thịnh bị phản tổ (biến dị) cũng đã biến mất tăm, khiến trong lòng Sở Viễn dấy lên nỗi nghi hoặc: "Thủy hạ Kim Thang Huyệt, nước sâu thật đấy!" Không biết bao nhiêu thủy tinh kia bị vụ nổ hủy diệt hay là lại quay về Thủy Để Luân Hồi Chung rồi.

Nhìn quái vật Doanh Ngư đã biến mất dưới đáy nước, Sở Viễn không khỏi lắc đầu, cái Kim Thang Huyệt dưới nước này, lần sau có đánh chết cũng không quay lại.

Bảo bối chưa vớt được bao nhiêu mà suýt chút nữa bỏ mạng tại đây.

Đợi khi cậu ngoi lên mặt nước, Dịch Táp và Đinh Vũ Vũ Điệp đã đứng trên bờ chờ đợi.

Thấy cậu trồi lên, mọi người lập tức vây quanh.

Sở Viễn lúc này mới phát hiện, Đinh Vũ Vũ Điệp vậy mà đã cứu

được không ít người nhà họ Đinh, khí thế cả người cũng ẩn ẩn thay đổi.

Đặc biệt là khi nhìn thấy Đinh Thích cúi đầu ngoan ngoãn đi theo sau cô ta, cậu mới vỡ lẽ.

Xem ra Đinh Vũ Vũ Điệp đã triệt để thu phục nhân tâm đám này, cái ghế chưởng sự Hoàng Hà Đinh gia cũng sắp nằm trong tầm tay. "Rầm!" Ngay khi mọi người đang bàn tính xem ra ngoài thế nào, trên đỉnh đầu đột nhiên vang lên tiếng rung chấn dữ dội. "Tiêu rồi, khung vòm không gian này sắp sập!" Nhìn vòm đá bên trên không ngừng nứt toác, Đinh Vũ Vũ Điệp sắc mặt đại biến.

Lúc này cô ta đang mang theo một đám tàn binh bại tướng nhà họ Đinh, đối mặt với biến cố bất ngờ này, căn bản không mang theo được mấy người, những kẻ bị Sở Viễn đánh thương trước đó đều khó mà chạy thoát.

Đinh Thích lại thần tình phức tạp mở miệng: "Không cần lo, trước đó bọn họ nhiễm phải một tia thủy tinh, cơ thể đều đã khôi phục lại, có thể tự do hành động." Dịch Táp nghe vậy, không khỏi lạnh lùng liếc Đinh Thích một cái.

Nếu không phải phút cuối hắn chọn không ra tay, thì cô đã muốn xử lý sạch đám tâm phúc này của Đinh Trường Thịnh, để bọn họ vĩnh viễn ở lại trong Tổ Nguyên Kim Thang.

Dường như cảm ứng được lệ khí trên người Dịch Táp, đám đệ tử Đinh gia cứ như chim cút dầm mưa, cúi gằm mặt không dám nhìn cô. "Đừng lo, trước đó tôi thấy Thủy Để Luân Hồi Chung có dị trạng, chỗ đó dường như chính là lối ra." Nói xong, Sở Viễn tung người nhảy một cái, lại lần nữa lao xuống nước, bơi về phía Luân Hồi Chung dưới đáy sâu.

Cổ Sai nhìn Dịch Táp một cái rồi không chút do dự đi theo sau Sở

Viễn, truy đuổi về phía lòng đất. "Táp Táp, bọn họ..." Đinh Vũ Vũ Điệp vừa định mở miệng nói chuyện thì bị Dịch Táp lạnh lùng trừng mắt, sau đó không thèm để ý đến cô ta, bám sát theo sau Cổ Sai.

Cô ta biết Dịch Táp không mắng mình, liền hiểu ý đối phương, xem ra là muốn chuyện cô lừa gạt trước đó coi như xí xóa. "Đi mau!" Hô hào Đinh Thích một tiếng, Đinh Vũ Vũ Điệp dẫn theo hơn mười đệ tử Đinh gia còn sót lại, lần lượt nhảy xuống nước.

Theo mọi người xuống nước, đá tảng và phế tích tàu đắm từ trên khung vòm bắt đầu rơi xuống, đập mạnh vào vùng nước bên dưới.

Sở Viễn đi đầu, liên tục sử dụng Phi Ngư Quán, đến được thạch đài vốn đặt Luân Hồi Chung.

Lúc này, Luân Hồi Chung đã chia làm ba, bề mặt lơ lửng ba tấm Tổ Bài màu xanh lam u tối, tỏa sáng lấp lánh.

Chính là Tổ Bài sở hữu của ba dòng họ vùng Tam Giang.

Dịch Táp, Đinh Vũ Vũ Điệp nương theo khả năng bơi lội mạnh mẽ, cảm nhận được ánh sáng trong Tổ Bài, lần lượt đến bên cạnh Sở Viễn.

Thấy vậy, Sở Viễn trực tiếp ném hai tấm Tổ Bài vốn thuộc về Đinh gia và Dịch gia cho đối phương.

Tấm Khương Giang Tổ Bài cuối cùng, cậu ném thẳng cho Cổ Sai đang ngơ ngác.

Người sau phảng phất như nhận được củ khoai lang nóng bỏng tay, tâng vài cái mới cầm chắc trong tay.

Dịch Táp thấy Cổ Sai do dự, liền gật đầu nhẹ, ra hiệu bảo cậu ta nhận lấy.

Đinh Vũ Vũ Điệp thì làm như không thấy gì đối với tấm Khương

gia Tổ Bài.

Theo cô ta, bị Khương Giang làm mất cũng là do bản lĩnh bọn họ kém cỏi, Trường Giang Khương gia đã sớm lụi bại, cô ta cũng chẳng để trong lòng.

Chương 311

Quan trọng nhất là, Cổ Sai tuy chỉ là tay mơ, nhưng cậu ta được thần tượng Sở Viễn bảo kê, Đinh Vũ Vũ Điệp cũng không dám xen vào.

Thực ra, đúng là Đinh Vũ Vũ Điệp đoán trúng rồi, Sở Viễn lo cô ta có oán ngôn nên đặc biệt quan sát biểu cảm của cô ta một lúc.

Nếu Đinh gia có thắc mắc gì, cậu cũng không ngại cho đối phương kiến thức thủ đoạn của mình.

Trong Tổ Nguyên Kim Thang, người Hoàng Hà Đinh gia trong mắt Sở Viễn chỉ là đám thủy tặc bình thường, muốn dọn dẹp quá dễ.

Ngược lại ra ngoài rồi, đối phó người Đinh gia mới phiền phức.

May mắn là Đinh Vũ Vũ Điệp đủ thông minh, chọn cách im lặng là vàng, không biểu lộ chút bất mãn nào.

Sở Viễn gạt Luân Hồi Chung đã nứt ra, lộ ra một cái hang tối om dưới đáy, chính là lối ra của Tổ Nguyên Kim Thang Huyệt.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn ra hiệu cho Cổ Sai đi trước.

Đối với dụng ý của Sở Viễn, Cổ Sai cũng không nghĩ nhiều, nghe lời cậu bơi thẳng vào trong hang.

Theo sát phía sau là Dịch Táp, cô vô cùng tin tưởng Sở Viễn.

Cuối cùng là người nhà họ Đinh lần lượt rời đi, đám này suốt hành trình đều không dám ngẩng đầu nhìn Sở Viễn, hiển nhiên là bị cậu đánh cho sợ mất mật rồi.

Đợi đến khi tất cả mọi người rời đi, Sở Viễn liếc nhìn Luân Hồi Chung đã vỡ vụn, vung tay thu luôn vào ba lô hệ thống.

Sau đó, nhìn đá tảng và xác tàu không ngừng rơi xuống từ phía trên, thân hình cậu khẽ động, chui tọt vào cái hang tối đen.

Ngay khi Sở Viễn vừa rời đi không lâu, một tảng đá khổng lồ rơi xuống, bịt kín lối ra, chôn vùi nơi này.

Cũng không biết bơi dọc theo hắc động bao lâu, Sở Viễn đột nhiên cảm giác được tia sáng trên đầu, lập tức phấn chấn bơi lên. "Ào ào!" Theo tiếng nước rào rào, Sở Viễn ngoi lên mặt nước, mặc kệ tóc ướt dính vào má, ngước mắt nhìn lên.

Lúc này đã là rạng sáng bình minh, dãy núi xa xa ẩn hiện đường nét mờ ảo trong sắc trời.

Mặt hồ rất yên tĩnh, không có tiếng du thuyền ồn ào, chỉ thi thoảng truyền đến vài tiếng ếch kêu, càng tăng thêm vẻ tĩnh mịch của đêm.

Ánh đèn yếu ớt từ doanh trại xa xa tỏa ra, Sở Viễn mới phát hiện đã về đến bờ đối diện doanh trại Đinh gia ở hồ Cung Đình. "Sở tiểu ca, ở đây!" Bên bờ sông, gió nhẹ thổi qua, Dịch Táp đưa tay vén mấy lọn tóc, vẻ mặt vui mừng khôn xiết, tựa như đóa u lan nở rộ bên bờ nước.

Nhìn theo tiếng gọi, bên cạnh cô là Cổ Sai đang cười tươi rói và Đinh Vũ Vũ Điệp khóe miệng hơi nhếch lên.

Nhìn ánh mắt quan thiết của bộ ba bên sông, Sở Viễn mỉm cười với họ. *** Khi Sở Viễn đưa Cổ Sai về đến thủ đô thì chuyện ở Tổ Nguyên Kim Thang đã qua được ba ngày.

Ba ngày này, dưới sự dẫn dắt của Dịch Táp, mấy người bọn họ đã thưởng ngoạn thỏa thích trên sông Lan Thương - nơi được mệnh danh là dòng sông dài nhất Đông Nam Á.

Khiến cho Cổ Sai - chàng trai Hận Thiên Di Dân lớn lên bên bờ biển - được mở rộng tầm mắt, hết lời ca ngợi non sông gấm vóc của

tổ quốc.

Sau ba ngày lênh đênh trên sông nước, Sở Viễn đưa Cổ Sai đến Đại Lý, chuyển máy bay về thủ đô.

Tiễn đưa chỉ có một mình Dịch Táp, Đinh Vũ Vũ Điệp hiện tại đã hóa thân thành người đàn bà sự nghiệp, bận rộn tiếp quản sản nghiệp Đinh Trường Thịnh để lại.

Dưới sự hỗ trợ của Đinh Thích, trong thời gian ngắn cô ta đã nắm được đại quyền chưởng sự Hoàng Hà Đinh gia, coi như đã ngóc đầu lên được.

Tuy nhiên, Dịch Táp lại có chút lo lắng, dù sao tên Đinh Vũ Vũ Điệp này ghét nhất là chuyện quản lý gia tộc, sự nhiệt tình hiện tại chẳng qua chỉ là ham vui nhất thời mà thôi.

Nghe Dịch Táp lo âu, trong lòng Sở Viễn khẽ động.

Tính tình Đinh Vũ Vũ Điệp cậu rất rõ, quyền chưởng sự Đinh gia khó tránh khỏi sẽ rơi vào tay Đinh Thích.

Qua chuyến đi Tổ Nguyên Kim Thang, thân là người ngoài cuộc, Sở Viễn nhìn rất rõ vị nhân vật số hai Đinh gia này.

Tính cách ẩn nhẫn, tâm tư thâm sâu, trước đây từng giúp Đinh Trường Thịnh làm không ít việc bẩn, thủ đoạn cũng có thừa.

E rằng Đinh gia cuối cùng vẫn sẽ rơi vào tay người này.

Đương nhiên, đây đều là suy đoán của Sở Viễn, cậu cũng sẽ không ngốc nghếch đi nhắc nhở Đinh Vũ Vũ Điệp, chuyện dưới nước cậu không định xen vào.

Còn tấm Tổ Bài cho Cổ Sai cũng là tiện tay mà làm, cảm giác rất hợp với thuộc tính của cậu ta.

Hơn nữa, do lần này Sở Viễn dẫn đội tìm lại được quốc bảo Tần

Vương Chiếu Cốt Kính tại Nam Hải, phần thưởng của phía chính phủ không hề ít.

Thậm chí, quốc tịch của Cổ Sai cũng được cậu nhờ Giáo sư Trần lo liệu, người Hoa quy hóa thành công dân nước nhà, dù sao việc tìm kiếm kho báu cũng có công lao của cậu ấy.

Đợi khi hai người về đến thủ đô, việc đầu tiên là được Vương Bàn Tử lái xe tống thẳng vào bệnh viện.

Hóa ra Tam Chu Móc mang về từ Tương Tây quả thực phát huy kỳ hiệu, giải được cổ độc trên người Đa Linh.

Nhưng do độc tố nhập thể quá lâu, đã tổn thương đến não bộ, nên cô ấy nhất thời chưa thể tỉnh lại. "Tiểu Ca, chúng ta cũng coi như đã tận lực rồi, đành xem số mệnh của Đa Linh thôi!" Sở Viễn nhìn Cổ Sai nắm bàn tay trắng bệch của Đa Linh, gục đầu bên giường khóc thút thít, trong lòng cũng đầy bất lực.

Bàn Tử nhìn ra sự áy náy trong lòng Sở Viễn, vội vàng nhỏ giọng an ủi.

Dù sao tham mộ cũng rất nguy hiểm, bị thương trúng độc là chuyện khó tránh khỏi.

Những năm này, chuyện như vậy hắn gặp nhiều rồi.

Mấy ngày không gặp, tên Bàn Tử này sắc mặt lại hồng hào thêm vài phần, nhìn là biết chuyến đi Nam Châu vừa rồi kiếm chác không ít.

Thực ra Bàn Tử nghĩ nhiều rồi, về chuyện Đa Linh, Sở Viễn cũng chẳng áy náy gì mấy, đây là vận mệnh của dân đổ đấu thôi.

Điều cậu nghĩ thực ra là về thuyết túc mệnh trong "Quỷ Xuy Đăng", nghĩ xem sau này mình có thể lành lặn mà về hưu hay không.

Đổ đấu tổn hại âm đức, chiết tổn dương thọ, câu này trong "Thập

Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật" có ghi chép rõ ràng.

Tuy hiện tại năng lực của Sở Viễn rất mạnh, nhưng mấy chuyện huyền học này, cậu cũng rén lắm.

Khoảnh khắc này, cậu chợt nhớ đến Bàn Sơn đạo nhân Dương Vân U, tìm được Mộc Trần Châu giải trừ lời nguyền, nói rửa tay gác kiếm là rửa tay gác kiếm ngay.

Không chút do dự, vô cùng sái thoát. "Reng reng ~~" Đột nhiên, tiếng chuông điện thoại cắt ngang dòng suy tư của Sở Viễn.

Nhấc máy lên xem, hóa ra là Đại Kim Nha gọi tới.

Hầy, cái tên này tìm cậu chắc chắn chẳng có việc gì tốt.

Quả nhiên, Đại Kim Nha cũng không biết nghĩ thế nào, lại lập một cái kèo, hẹn Sở Viễn và Bàn Tử tối nay đi ăn lẩu.

Bị hắn lải nhải một hồi, Sở Viễn mới đồng ý, tối nay nhất định sẽ đến.

Nói với Bàn Tử chuyện bữa cơm tối, làm Bàn Tử vui sướng điên cuồng, theo hắn thấy thì chắc chắn là bảo bối của Đại Kim Nha đã bán được rồi.

Hẹn bọn họ đi chia tiền đây mà.

Sở Viễn liếc xéo Bàn Tử, giục hắn đi làm thủ tục xuất viện cho Đa Linh.

Đa Linh hiện tại cần tĩnh dưỡng, để thuận tiện, Sở Viễn sắp xếp cho cô ấy xuất viện, rồi thuê một đội hộ lý chuyên nghiệp chăm sóc.

Chương 312

Cứ bố trí Đa Linh ở tại tứ hợp viện của cậu, Cổ Sai cũng dọn vào ở cùng để tiện chăm sóc chị gái.

Về đến tứ hợp viện, Sở Viễn nhờ người của công ty quản lý giúp đỡ bố trí cho Đa Linh xong xuôi, liền tự mình quay về phòng sưu tầm.

Đóng cửa lớn, vặn cơ quan trên giá sách, cậu bước vào một mật thất rộng hơn mười mét vuông.

Nơi này chính là mật thất do chủ cũ cải tạo, vừa khéo tiện nghi cho Sở Viễn dùng để giấu bảo vật.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn lấy mảnh vỡ Luân Hồi Chung từ Tổ Nguyên Kim Thang ra.

Lúc này, Luân Hồi Chung đã không còn thần quang như ban đầu, hóa thành ba mảnh vỡ thạch đài cổ xưa.

Tuy nhiên, hoa văn vàng kim thần bí trên bề mặt vẫn được bảo tồn hoàn hảo.

Quan sát hồi lâu, Sở Viễn cũng chẳng nhìn ra manh mối gì.

Cuối cùng, cậu đặt Luân Hồi Chung vào góc tường mật thất, biết đâu có ngày dùng đến.

Ra khỏi phòng sưu tầm, Sở Viễn ghé qua phòng Đa Linh trước, dưới sự chăm sóc của đội ngũ hộ lý, trạng thái Đa Linh cũng không tệ.

Cổ Sai lúc này cũng đã bình tĩnh lại, tuy chị gái vẫn hôn mê nhưng đã qua cơn nguy kịch.

Điều này làm chàng trai trẻ Cổ Sai thở phào nhẹ nhõm, thầm nhủ: Sau này nhất định phải báo đáp ơn cứu mạng của Sở đại ca.

Sờ sờ tấm Tổ Bài trên cổ, Cổ Sai chợt nhớ đến lời Đinh Vũ Vũ Điệp, nếu thiếu tiền có thể liên hệ cô ta.

Tổ Nguyên Kim Thang tuy rất nguy hiểm, nhưng so với Kim Thang Huyệt ở ba vùng sông nước khác thì đơn giản hơn nhiều.

Thân là Hận Thiên bộ di dân, xuống nước mở Kim Thang Huyệt vẫn rất có ưu thế.

Nghĩ đến đây, biểu cảm của Cổ Sai lập tức trở nên kiên định, mình nhất định phải kiếm tiền chữa bệnh cho chị.

Sở Viễn không chú ý đến thần tình của Cổ Sai, chỉ dặn dò cậu ta nghỉ ngơi cho tốt, thuận tiện ở nhà chăm sóc Đa Linh.

Bản thân cậu cầm một cuốn sách khảo cổ, ngồi đọc ở cái đình tứ giác trong sân, không có người ngoài quấy rầy, cũng coi như nhàn nhã. "Tiểu Ca, mấy giờ rồi mà còn đọc sách thế, Lão Kim giục chúng ta kìa!" Cũng không biết qua bao lâu, Bàn Tử đi vào sân, thấy Sở Viễn vậy mà đang nhàn nhã đọc sách, lập tức cạn lời.

Giờ nào rồi, Bàn gia đang đợi đếm tiền đây, cậu thì hay rồi, còn ngồi đọc sách, thế chẳng phải làm Bàn gia tôi trông như quái thai sao.

Nghe tiếng Bàn Tử, Sở Viễn mới ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời bên ngoài, phát hiện đã là hoàng hôn.

Đứng dậy vươn vai, Sở Viễn an ủi Bàn Tử vài câu rồi mới đặt sách xuống, cùng hắn đi ra ngoài.

Ra khỏi sân, Bàn Tử thành thạo ngồi lên ghế lái chiếc Cullinan, thắt dây an toàn.

Động tác quen thuộc khiến Sở Viễn cạn lời, cái xe này hình như là của tôi mà nhỉ, Bàn gia cũng tự nhiên quá thể.

Bàn Tử hớn hở xoa vô lăng, lái xe lên đường.

Còn phải nói, lái cái xe sang này sướng thật.

Đợi lát nữa lấy tiền từ chỗ Đại Kim Nha, kiểu gì Bàn gia cũng phải tậu một chiếc lái chơi, không vì lý do gì khác, chỉ vì có tiền!

Ba mươi phút sau, xe đến một cái sân nhỏ kín đáo.

Xuống xe, Sở Viễn mới phát hiện hóa ra là một quán ăn tư nhân lâu đời, chỗ này không dễ tìm, có tiền cũng chưa chắc ăn được. "Ây da, không ngờ Đại Kim Nha cũng có chút bản lĩnh đấy, vậy mà đặt được tiệc ở chỗ này, chơi lớn!" Bàn Tử nhìn bề ngoài sân vườn, không khỏi chép miệng tấm tắc, rõ ràng đây cũng là lần đầu hắn đến nơi này.

Hai người vừa bước vào sân, nghênh diện đi tới là một gương mặt quen thuộc, đối phương chủ động cười với Sở Viễn: "Ha ha, Sở Viễn, cậu đúng là người bận rộn, tìm cậu mấy lần không được, hôm nay coi như mời được cậu rồi!" Nhìn theo tiếng nói, Sở Viễn nheo mắt, không ngờ người đến lại là Tôn Học Võ - Tôn giáo sư!

Giơ tay không đánh người mặt cười, đối mặt với sự nhiệt tình của Tôn giáo sư, Sở Viễn cũng chỉ đành miễn cưỡng mỉm cười.

Nói thật lòng, cậu thực sự không muốn giao du với vị này, không phải sợ ông ta, mà chủ yếu là ngại phiền phức.

Ai cũng biết, sau thời nhà Minh, dòng chính thống nhất của Mạc Kim Hiệu Úy chính là Trương Tam Liên Tử thời Văn Thanh.

Vị gia này xuống mộ đeo tận ba chiếc Mạc Kim Phù.

Sau khi ông ta phát dương quang đại nghề Mạc Kim, trên giang hồ lần lượt xuất hiện sáu chiếc Mạc Kim Phù nữa.

Đến lúc đó, uy thế của Mạc Kim Hiệu Úy sở hữu chín chiếc Mạc Kim Phù vang danh giang hồ.

Trong tình huống đó, trước sau có tổng cộng sáu vị Mạc Kim Hiệu Úy đi đến Vu Quan Hạp Sơn để thám hiểm cổ mộ Quan Sơn Thái Bảo.

Không một ai trở ra, sáu chiếc Mạc Kim Phù toàn bộ đều rơi lại ở Vu Quan Hạp Sơn, thậm chí ngay cả Trương Tam gia cũng không dám tùy tiện đến gần.

Nghe nói trước khi Trương Tam gia qua đời, đặc biệt dặn dò đồ đệ của mình, lập ra quy tắc: Mạc Kim Hiệu Úy không vào Quan Hạp Sơn.

Cho nên, khi nhìn thấy Tôn giáo sư, việc đầu tiên Sở Viễn nghĩ đến là không muốn tiếp xúc quá nhiều, chủ yếu là sợ phiền phức!

Bàn Tử là người có mắt nhìn, thấy biểu cảm Sở Viễn hơi lạnh nhạt, tuy không hiểu nhưng vẫn chủ động đứng ra chào hỏi. "Tôn giáo sư, để ngài tốn kém rồi, chỗ này không dễ tìm đâu à nha!" Đối mặt với thái độ của Sở Viễn, Tôn giáo sư cũng không để ý, trong lòng đoán chừng Sở Viễn đang giận dỗi mình chuyện chuyến đi Nam Hải.

Thấy Bàn Tử có ý điều hòa không khí, nụ cười trên mặt ông càng đậm hơn, vội vàng xua tay khiêm tốn: "Chủ quán là bạn cũ của tôi, mấy năm trước giúp ông ấy chút việc nhỏ, coi như có chút giao tình." Nói rồi, Tôn giáo sư dẫn Sở Viễn và Bàn Tử đi vào bên trong đình viện.

Bước vào nội viện, Sở Viễn quan sát tình hình trong sân, lập tức cảm thấy có chút dị thường, cách bài trí đình viện này rất kỳ quái.

Vốn là một cái sân trống trải, lại bị cải tạo thành sảnh ăn lớn, nằm ngay trung tâm sân.

Hai bên hành lang được sửa thành từng gian phòng bao, khoảng giữa phòng bao và đại sảnh cải tạo thành tiểu cảnh cầu nhỏ nước

chảy.

Thoạt nhìn thì có vài phần phong thái của viện lạc kiểu cũ.

Chỉ là, sửa thế này lại phá hỏng bố cục của ngôi nhà, ảnh hưởng đến phong thủy nơi đây.

Quan trọng là, lúc này đáng lẽ là giờ cao điểm dùng bữa, nhưng cả cái sân đình vậy mà không có lấy một bàn khách lẻ.

Xem ra, việc kinh doanh của quán này rất có khả năng bị ảnh hưởng bởi cách cục phong thủy.

Như đã biết, cốt lõi của bố cục nhà cửa là tàng phong nạp khí, phong cách sân vườn tư nhân này lại hoàn toàn trái ngược.

Trong mắt người hiểu phong thủy, nơi này rõ ràng là tướng bại tài, bại vận, không thích hợp làm ăn.

Tuy nhiên, Sở Viễn nhìn quanh bốn phía, lại phát hiện một số thiết kế khéo léo, vậy mà xoay chuyển được cục diện phong thủy nơi này.

Điều này khiến Sở Viễn không nhịn được liếc nhìn Tôn giáo sư bên cạnh, nơi này hiển nhiên được cao nhân chỉ điểm.

Bàn Tử vốn đi trước nhất, nhưng nhìn thấy bố cục trong sân, đột nhiên dừng bước, vẻ mặt chần chừ. "Tiểu Vương, sao không đi nữa?

Tôi đặt một phòng bao rồi!" Thấy Tôn giáo sư hỏi, Bàn Tử kéo lại áo, thần thần bí bí nói nhỏ: "Chậc chậc, Tôn giáo sư, chẳng lẽ ngài không phát hiện ra sao?

Chỗ này không ổn." Tôn giáo sư nhìn quanh, cũng không thấy chỗ nào không ổn, liền nghi hoặc hỏi: "Tiểu Vương, có gì cứ nói thẳng." "Khụ khụ." Thấy Tôn giáo sư bộ dạng khiêm tốn thỉnh giáo, trong lòng Bàn Tử rất đắc ý, liền cố ý khoe khoang cười nói: "Tôn giáo sư, thân là Mạc Kim Hiệu Úy, tôi đối với phong thủy cũng có chút nghiên

cứu, hôm nay sẽ nói cho ngài nghe một chút." Nói xong, Bàn Tử xắn tay áo, chuẩn bị làm một màn "nhân tiền hiển thánh" (thể hiện trước mặt người khác), khiến Sở Viễn trong lòng kinh ngạc không thôi.

Đây còn là Bàn Tử mà cậu quen sao?

Xem ra mấy ngày nay Bàn Tử cũng không nhàn rỗi, chắc là đã bổ túc cấp tốc một khóa phong thủy.

Chương 313

Không ngờ Bàn gia đến tuổi này rồi, vì sự nghiệp đổ đấu mà vẫn còn nỗ lực cầu tiến, thật đáng khâm phục.

Bàn Tử chỉ vào cả cái sân, tính trước kỹ càng giải thích: "Cái đình viện này, nó là bố cục điển hình tọa Bắc triều Nam, nhưng việc cải tạo sân giữa lại khiến bốn bức tường không khép kín.

Trong phong thủy, đây là phạm vào Phong Sát.

Gian phòng bao đầu tiên đằng kia lại mở một cái cửa sổ ở phía Bắc.

Đây chính là lưu niên bất lợi.

Lại nhìn cả cái đại sảnh, nằm ngay trung tâm, nếu trời mưa, nước mưa sẽ bị chia làm hai đoạn.

Đây gọi là Du Long Phá Thủy, là tướng bại tài bại vận điển hình.

Người bình thường cải tạo nhà cửa đều phải chú trọng Tứ Thủy Quy Đường, nhưng chỗ này vừa lọt gió vừa lọt mưa, rõ ràng không thích hợp làm ăn!" Cái tứ hợp viện đẹp đẽ thế này lại bị cải tạo thành cái thứ hổ lốn, người thiết kế nhà chắc không có thù oán gì với ông chủ chứ.

Thù hận lớn cỡ nào, chỉ bằng cái cục diện phong thủy này cũng đủ làm gia chủ sự nghiệp lụn bại, tài vận không còn mảy may.

Thâm độc thật!

Đối với màn phân tích này của Bàn Tử, Sở Viễn trực tiếp giơ ngón cái lên với hắn, quả nhiên Bàn Tử đúng là cổ phiếu tiềm năng.

Tôn giáo sư nghe Bàn Tử nói vậy, lập tức nhìn Sở Viễn một cái.

Thấy cậu không nói gì, tự nhiên cũng không phản bác Bàn Tử, chỉ mỉm cười dẫn đường phía trước.

Bàn Tử thấy thế cũng không để ý, chỉ lầm bầm Tôn giáo sư không hiểu phong thủy, màn thể hiện thất bại, hơi tiếc nuối.

Sở Viễn đi cuối cùng, nghe tiếng lầm bầm của hắn, không khỏi nhếch mép, da mặt tên Bàn Tử này cũng dày thật.

Mấy ngày không gặp, học được chút lông da đã dám múa rìu qua mắt thợ, vị Tôn giáo sư này đâu phải người thường.

Thực ra những gì Bàn Tử nói về bố cục nhà cửa cũng không sai, chỉ là hắn chỉ biết một mà không biết hai.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn nhìn về phía mấy cây cột gỗ lim chạm khắc ở hai bên sân giữa, đỉnh cột thiết kế kiểu mái cong (phi diêm).

Đây là phong thủy dẫn Cửu Khúc Thủy nhập minh đường, bàn cứ trong sân, dẫn nước mưa thông qua ống dẫn dưới hành lang chảy vào hồ nước hai bên.

Hóa giải được cách cục Du Long Phá Thủy do cái đình nằm giữa sân gây ra. "Keng!" Đây là tiếng một cái chuông đồng cổ treo trên dầm chính của sân đình, nhìn là biết đồ cổ, giá trị không nhỏ.

Chuông đồng này đối diện cổng chính, lợi dụng sự dao động của chuông đồng để chấn khởi tinh khí, hóa giải được Xuyên Đường Phong Sát từ hai phía.

Đồng thời còn ngăn cản Trùng Long Sát Khí từ cửa Nam, khéo léo tránh quỷ thần xâm nhiễu, coi như nhất cử lưỡng tiện.

Còn về các phòng bao hai bên, tổng thể hiện ra bố cục tọa Đông triều Tây, phòng bao mở cửa sổ hướng Bắc lấy hướng Đông Bắc làm hung nhất.

Nhưng những lu nước đặt gần phòng bao lại cực tốt, đây là phép Bát Thủy Nhập Linh Đường trong "Thiên Ngọc Kinh".

Vừa khéo có thể phá trừ hung sát phương Đông Bắc.

Sở Viễn biết, đây tất nhiên là phong thủy bí thuật của Quan Sơn Thái Bảo, khéo léo lợi dụng bài trí để hóa giải phong thủy tồi tàn nơi này.

Chẳng phải chính là trận pháp phong thủy mà Quan Sơn Thái Bảo am hiểu nhất sao.

Có bản lĩnh này, Sở Viễn biết chắc chắn chính là vị Tôn giáo sư trước mắt đây.

Đẩy cửa phòng bao, chỉ thấy trong phòng đã có ba người ngồi sẵn.

Toàn bộ đều là người quen cũ của Sở Viễn, một vị là Giáo sư Trần và Phong Vu Tu của Viện nghiên cứu khảo cổ, vị còn lại là Đại Kim Nha.

Phong Vu Tu thấy bọn Sở Viễn đi vào, đứng dậy chào mời mọi người ngồi xuống.

Đại Kim Nha càng kích động tiến lên muốn ôm chầm lấy Sở Viễn, trực tiếp bị Bàn Tử chặn lại. "Kim gia, Bàn gia tôi nhớ ông muốn chết!" Ách, nhìn Bàn gia nhiệt tình dạt dào, Đại Kim Nha ngớ người, không phải, ý tôi là Sở gia từ cơ!

Sở Viễn cạn lời nhìn hai người, tìm một chỗ ngồi xuống cạnh Giáo sư Trần. "Sở sư đệ, đã lâu không gặp, nghe nói thời gian trước lại chạy đến sông Lan Thương một chuyến, có thu hoạch gì không?" Phong Vu Tu ánh mắt sáng rực nhìn Sở Viễn.

Hắn dạo này coi như ý khí phong phát.

Nhờ hưởng sái vụ Hiến Vương Mộ, dưới sự tiến cử của Tôn giáo

sư, hắn được lãnh đạo viện đề bạt phá cách, có thể nói là xuân phong đắc ý.

Hôm qua nghe Đại Kim Nha nói Sở Viễn về, còn đi Lan Thương Giang một chuyến, lập tức nảy sinh tâm tư, đi theo để mở mang tầm mắt.

Đối với vị đồng liêu kiêm bạn học này, Sở Viễn không muốn giao du quá nhiều, vội vàng giải thích chỉ là đi tìm thuốc giúp người ta.

Nhìn ra sự đề phòng của Sở Viễn, Phong Vu Tu ánh mắt lóe lên nụ cười, chủ động kể cho cậu nghe những chuyện tai nghe mắt thấy ở viện khảo cổ thời gian qua.

Bàn Tử thấy hai người tuy trò chuyện rôm rả nhưng nụ cười kiểu ngoài da thịt không cười, lập tức cảm thấy hơi rợn.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử liếc nhìn Đại Kim Nha, làm bộ kinh thán: "Uầy, Kim gia, bảo bối kiếm ở đâu thế này, nhìn được đấy!" Tuy không biết Bàn gia đi đường lối nào, nhưng nhìn thần thái hắn, Đại Kim Nha ngầm hiểu, giơ miếng ngọc cổ trong tay lên cười nói: "Bảo bối này của tôi là mấy hôm trước một tay buôn từ Ba Thục nhượng lại cho tôi, thế nào, được không?" Bàn Tử ghé sát vào miếng ngọc cổ, đoan tường một hồi rồi phán: "Kim gia, mắt nhìn không tồi nha, chất ngọc này ôn nhuận, nhìn là biết đồ cổ." Đại Kim Nha nghe Bàn Tử nói vậy, lập tức đắc ý, mặt cười híp lại, tay mân mê miếng ngọc cổ.

Thấy ánh mắt mọi người trên bàn tiệc đều bị miếng ngọc trong tay mình thu hút, Đại Kim Nha lập tức tỏ vẻ thần bí nói: "Nghe nói miếng ngọc cổ này chính là Quỷ Sính (sính lễ của ma) trong truyền thuyết, đáng giá cả gia tài đấy!" Nghe Đại Kim Nha chém gió, Bàn Tử lập tức huých hắn, bĩu môi cười nhạo: "Ông muốn tăng giá thì cứ nói thẳng, cứ phải thêu dệt mấy chuyện thần thần quỷ quỷ lên miếng ngọc này, chẳng phải muốn thổi giá lên trời sao!" Dường như bị Bàn Tử vạch

trần suy nghĩ, Đại Kim Nha lập tức đỏ mặt tía tai, đứng dậy giải thích với Bàn Tử.

Nhìn Đại Kim Nha và Bàn Tử đùa giỡn, Giáo sư Trần mỉm cười, trong lòng cảm thấy cách hai người này tương tác cũng khá thú vị.

Sở Viễn lại chú ý đến thần tình khác lạ của Tôn giáo sư, xem ra việc Đại Kim Nha nhắc đến đất Ba Thục đã khơi gợi hồi ức nào đó của ông. "Tôi hồ thuyết chỗ nào, đây là đồng nghiệp bán đồ cho tôi, lúc thu hàng ở trấn Thanh Khê vùng Ba Thục chính tai nghe được đấy." Thấy mọi người vẫn vẻ mặt không tin, Đại Kim Nha cuống lên.

Cũng chẳng màng Tôn giáo sư đang có mặt, trực tiếp kể chi tiết lai lịch miếng ngọc này cho mọi người nghe một lượt.

Trấn Thanh Khê nằm trong huyện Vu Sơn thành phố Trùng Khánh, nằm sát Vu Hạp.

Ở đây thịnh hành nghề hái yến sào, đây không phải yến nuôi nhân tạo mà là yến sào thiên nhiên, giá cả đắt đỏ.

Không ít dân làng quanh đó vì khoản thù lao cao ngất mà mạo hiểm leo lên vách đá cheo leo ở Vu Hạp để hái tổ yến.

Những người này bình thường dầm mưa dãi gió, nhưng phàm tay nghề kém chút thôi là dễ trượt chân rơi xuống.

Vu Hạp cao như vậy, một khi xảy ra chuyện thì đúng là khó giữ cái mạng nhỏ.

Hơn nữa, kể cả hái được tổ yến, chỉ cần người bên trên buông tay là phải đi gặp Diêm Vương.

Cuối cùng thành ra người mất của cũng mất.

Cho nên, cái nghề hái yến sào này, hoặc là hai cha con, con leo xuống cha ở trên.

Hoặc là hai vợ chồng, còn phải là tình sâu nghĩa nặng, tuyệt đối không phải kiểu tai vạ đến nơi mạnh ai nấy bay.

Tóm lại, nghề này cực kỳ nguy hiểm, dùng lời của Đại Kim Nha thì là "nguy hiểm nó mẹ mở cửa cho nguy hiểm, nguy hiểm đến tận nhà rồi".

Lại nói về miếng ngọc cổ này, chính là do một đôi vợ chồng trẻ nhặt được từ một cỗ quan tài treo (huyền quan) trên vách đá khi đi hái yến sào ở Vu Hạp.

Nghề hái yến sào leo trèo vách núi cheo leo, khó tránh khỏi gặp phải quan quách trên vách đá.

Theo quy tắc trong nghề, người hái yến không được lấy minh khí trong quan tài, nếu không rất dễ xảy ra chuyện ly kỳ.

Chương 314

Đây đều là quy tắc truyền đời trong nghề, gặp minh khí ngàn vạn lần đừng nảy sinh tà tâm.

Nhưng đôi vợ chồng trẻ này lại không tin tà, lén lút lấy miếng ngọc cổ này từ một cỗ quan tài mục nát ra.

Ngay trong ngày, hai người cùng nhau xuống núi, đợi đi đến chân núi thì trời đã tối.

Vu Hạp nhiều sông nước, hai người muốn về trấn thì phải đi qua một đoạn đường thủy.

May là con đường thủy này đôi vợ chồng trẻ đã đi vô số lần, bật đèn pin lên thuyền, chèo về phía trấn.

Trên đường đi, hai người hưng phấn bàn luận về thu hoạch hôm nay, đặc biệt người vợ còn cầm món minh khí lấy được từ trong quan tài, đặt trong tay không ngừng ngắm nghía, lại hồn nhiên không biết nguy hiểm sắp ập đến.

Đêm sắc mông lung, khi con thuyền nhỏ của hai vợ chồng dần đi xa, mặt sông sau lưng họ sinh ra một làn sương trắng nhàn nhạt.

Trên mặt hồ, sương trắng như sa mỏng lượn lờ bốc lên, như mộng như ảo.

Tuýt...

Đột nhiên, một tiếng kèn xona cao vút lảnh lót vang lên, tựa như một tiếng tù và kích động, trong nháy mắt xé toạc mặt sông tĩnh lặng.

Người chồng đang chèo thuyền nghe thấy tiếng này, lập tức sợ đến dựng tóc gáy, nửa đêm nửa hôm thế này sao lại có tiếng kèn xona. "Á..." Người vợ nghe tiếng nhìn sang, chỉ thấy phía trước bên trái thấp

thoáng bóng dáng một con thuyền lớn, treo đầy phướn đỏ.

Trên thuyền truyền đến tiếng nhạc đón dâu vui vẻ, kèn trống tề minh, cô gái hơi sững sờ, trong lòng lập tức dâng lên một luồng khí lạnh.

Dùng đôi tay run rẩy bịt chặt miệng mình.

Người chồng phía sau cô cũng bị cảnh tượng trước mắt dọa cho hai chân mềm nhũn, toàn thân cứng đờ không dám động đậy.

Đợi thuyền lớn đến gần, hai người mới nhìn rõ tình hình trên thuyền.

Trên thuyền có khoảng hơn mười người, trang điểm lòe loẹt vô cùng.

Mặt bôi màu sắc sặc sỡ, mặc trang phục tươi tắn nhưng toát lên vẻ quái dị, nhảy múa những điệu quỷ dị trên thuyền.

Chính giữa con thuyền lớn đặt một chiếc kiệu hoa lệ nhưng lại mang cảm giác quái gở khó tả. "Ực!" Người vợ nhìn thấy chiếc kiệu này, cơ thể lập tức mềm nhũn, chỉ cảm thấy miếng ngọc cổ trong tay đang âm ỉ nóng lên.

Ngay khi cô rơi vào tuyệt vọng, đột nhiên từ phía sau lại trôi tới tiếng nhạc đám ma, trầm thấp bi thương, như khóc như than.

Lập tức, không khí trên mặt sông phảng phất như ngưng đọng.

Người vợ giãy giụa quay đầu nhìn lại, hãi hùng thay lại là một con thuyền lớn nữa, là một chiếc thuyền tang lễ treo phướn trắng.

Trên thuyền tang, bóng dáng dăm ba người thấp thoáng, bọn họ đeo mặt nạ dữ tợn, mặc áo bào đen, khiêng một cỗ quan tài cũ kỹ.

Đột nhiên, một trận gió âm thổi qua, trong đội ngũ tang lễ truyền ra tiếng nức nở trầm thấp, trong đội đón dâu cũng có người phát ra tiếng

cười lanh lảnh.

Hai loại âm thanh đan xen vào nhau khiến người ta nổi da gà.

Ngay khi hai con thuyền lớn kẹp con thuyền nhỏ của đôi vợ chồng vào giữa, chúng cũng dừng lại.

Đám người trên thuyền đồng loạt nhìn xuống hai vợ chồng trên mặt sông.

Đón dâu, đưa tang, hai loại âm thanh hoàn toàn trái ngược đan xen, va chạm, quấn quýt trong không khí. "Ma a!" Người chồng chèo thuyền không chịu nổi nữa, sợ hãi hét toáng lên. "Sinh tử hữu biệt, hỉ tang đồng đồ!" (Sống chết có khác, cưới ma cùng đường!) Một giọng nói lanh lảnh đột nhiên vang vọng bên tai hai vợ chồng, lập tức cả thiên địa như tĩnh chỉ.

Khi người vợ phản ứng lại lần nữa, lại phát hiện mình đang nằm ở một nơi chật hẹp, trước mắt tối đen một mảnh.

Giơ tay không thấy năm ngón, nhưng quái dị là cô cảm giác mình đang mặc một bộ quần áo dày cộp.

Đột nhiên, trước mắt cô lóe lên một tia sáng, người đàn bà lúc này mới nhìn rõ tình cảnh của mình, lập tức phát ra một tiếng kinh hô. "Á!!!

Cứu mạng!" Không biết từ lúc nào, người vợ lại đang mặc một bộ áo cưới hoa lệ, trang điểm lộng lẫy nằm trong một cỗ quan tài!

Nỗi sợ hãi không gian kín khiến cô ta theo bản năng đập vào quan quách.

Đột nhiên, một cảm giác ôn nhuận từ tay truyền đến, định thần nhìn lại, hãi hùng thay chính là miếng ngọc cổ cô lấy từ trong quan tài treo!

Nhớ lại sự quái dị khi đội ngũ đón dâu và đưa tang giao nhau lúc nãy, người đàn bà đột nhiên nhớ tới chuyện lạ người già từng kể.

Mình e là đã gặp phải truyền thuyết "Hồng Bạch Trùng Sát".

Cái gọi là "Hồng Bạch Trùng Sát", trong đó Hồng Sát chỉ cô dâu chết khi kết hôn, còn Bạch Sát chỉ thủy quỷ.

Hai bên nếu gặp nhau chính là Tràng Sát (xung khắc)!

Người vợ lấy miếng ngọc cổ kia, chính là Quỷ Sính trong truyền thuyết, kết xuống nhân quả nên mới gặp phải chuyện này.

Bởi vì Quỷ Sính này vừa là tín vật định tình, cũng là sính lễ đối phương đưa ra.

Bạch Sát đại biểu cho chủ nhân Quỷ Sính.

Hồng Sát chính là quỷ tân nương trong minh hôn, người vợ cầm ngọc cổ, tương đương nhận sính lễ ma, liền trở thành cô dâu.

Cuối cùng, đôi vợ chồng trẻ mất tích ly kỳ, ngược lại người nhà cô gái phát hiện miếng ngọc cổ này trên thuyền, bèn mang về.

Mọi người đều lo miếng ngọc này cổ quái, tùy tiện tìm một cửa hàng thu mua đồ cổ bán đi.

Qua mấy lần sang tay, cuối cùng rơi vào tay Đại Kim Nha.

Trong phòng bao, mọi người nghe Đại Kim Nha kể chuyện đâu ra đấy, không khỏi đưa mắt nhìn nhau, không biết nên đáp lời thế nào.

Bàn Tử nghe từ đầu đến cuối, không chút khách khí, lập tức bĩu môi nhìn Đại Kim Nha, cười nhạo: "Kim gia, ông cũng lớn tuổi rồi, sao mồm miệng vẫn như tàu chạy, chẳng có câu nào đáng tin thế." Lời thô nhưng lý không thô, câu nói này của Bàn Tử hiếm khi nhận được sự đồng tình của mọi người, dù sao cách làm này của Đại Kim Nha cũng không đàng hoàng.

Đây rõ ràng là chiêu trò trong giới đồ cổ, để khoe khoang lai lịch bảo bối nhà mình mà bịa đặt thêm chút chuyện kỳ nhân dị sự ly kỳ vào.

Một là tăng thêm mánh lới, hai là để bảo vật có sức thuyết phục hơn, tiện cho việc bán giá cao sau này.

Nếu đi dạo phố đồ cổ xem thử, cửa tiệm nào chẳng có vài món trấn điệm chi bảo, câu chuyện chém gió về nó cái sau ly kỳ hơn cái trước.

Hiển nhiên, chuyện Đại Kim Nha kể đều bị mọi người coi là thủ đoạn tiếp thị ngọc cổ.

Thế nên mọi người chẳng ai cho Đại Kim Nha sắc mặt tốt.

Giáo sư Trần cũng vẻ mặt không vui nhìn Đại Kim Nha, thời đại nào rồi, ông ấy già thế này còn chẳng tin quỷ thần.

Đại Kim Nha đang độ tráng niên, lại là dân thu đồ cổ, chuyện thật giả trong nghề này hắn phải rõ hơn ai hết. "Tiểu Kim à, cậu cứ nghe đâu tin đó, sau này ấy mà, giao du với người ta phải để thêm chút tâm nhãn." Giáo sư Trần lắc đầu, thấm thía khuyên nhủ.

Cách làm này của Đại Kim Nha khiến ông hơi giận.

Tôn giáo sư và Phong Vu Tu đều là người của viện khảo cổ, khảo cổ học kỵ nhất là thuyết quỷ thần, tự nhiên cũng không có sắc mặt tốt.

Chương 315

Đại Kim Nha thấy mọi người không tin mình nói, lập tức cuống lên, cả người "bật" dậy đứng phắt lên. "Các vị, người thu ngọc cổ cũng là tay có máu mặt trong giới cổ ngoạn Ba Thục, đây là chính tai đối phương nghe được mà." Thấy Đại Kim Nha bộ dạng này, Bàn Tử trực tiếp đưa tay ấn hắn ngồi lại xuống ghế, cười nhạo: "Lão Kim, ông cứ nghe hơi nồi chõ là tin, cái trình của ông, đúng là rùa đen càng sống càng thụt lùi." Đối mặt với sự nghi ngờ của Bàn Tử, Đại Kim Nha nghẹn đỏ mặt, sau đó lấy miếng ngọc cổ ra, lớn tiếng nói: "Hôm nay, để tôi cho các người mở rộng tầm mắt!" Nói xong, chỉ thấy Đại Kim Nha cẩn thận từng li từng tí lấy ra một miếng ngọc cổ hình tròn.

Ngọc cổ này ôn nhuận trơn bóng, tỏa ra ánh sáng thần bí, dưới ánh đèn ẩn ẩn lưu động vận trí khác biệt.

Đại Kim Nha mắt nhìn chằm chằm vào miếng ngọc, hít sâu một hơi, từ từ đưa miếng ngọc lại gần miệng.

Ánh mắt mọi người không khỏi tụ lại trên người hắn, muốn xem xem Đại Kim Nha này còn định giở trò gì.

Đại Kim Nha nhìn mọi người, sau đó thè lưỡi, nhẹ nhàng liếm lên bề mặt miếng ngọc cổ một cái.

Trong nháy mắt, mắt hắn hơi trợn to, biểu cảm trên mặt khá là hưởng thụ, phảng phất như miếng ngọc này là món ngon vật lạ khiến người ta say mê. "Hít hà!" Nhìn bộ dạng liếm ngọc này của Đại Kim Nha, mọi người không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, ông nội này có tởm không chứ.

Bàn Tử viết thẳng vẻ ghét bỏ lên mặt, lúc này hận không thể lao lên tẩn cho Lão Kim một trận, cái thằng cha này đang ám chỉ mình đây

mà.

Cảnh tượng quen thuộc này không khỏi khiến Bàn Tử nhớ lại lúc ở Hiến Vương Mộ, hắn cũng liếm miếng ngọc cổ trong lưỡi cái xác nữ y hệt.

Đại Kim Nha, bà nội ông chứ, biết thế đã không kể mấy chuyện xấu hổ này cho cái thằng cháu này nghe.

Mẹ kiếp, không ngờ đòn hồi mã thương lại đánh vào chính mình, lại là cái cảm giác này! "Phụt!" Sở Viễn nhìn động tác liếm ngọc của Đại Kim Nha, lập tức nhớ đến thao tác thần thánh của Bàn Tử, hai anh em này đúng là người một nhà.

Phong Vu Tu biểu cảm càng khoa trương, trợn to hai mắt nhìn Đại Kim Nha, cả người ngây ra như phỏng.

Giám định bảo vật còn có thể chơi thế này à? "Hề hề, các vị, cái này gọi là Thiệt Thiểm Pháp (pháp liếm lưỡi), liếm một cái là biết ngay, ngọc cổ thật, liếm vào có cảm giác mát lạnh, còn hơi chan chát.

Cái ngọc này á, chất cảm đúng rồi, là đồ cổ không sai!" Đại Kim Nha tặc tặc lưỡi, đặt miếng ngọc xuống, hắng giọng, hơi khoe khoang nói.

Phương pháp này không phải hắn chém gió đâu, là có lai lịch thật sự, thủ pháp giám định của một môn phái phương Bắc, hắn cũng là nghe nói mà học được.

Bàn Tử nghe Lão Kim nói giọng bất cần đời, khóe miệng hơi co giật, vẻ mặt cạn lời.

Lão Kim này, không hổ là dân buôn đồ cổ, cái bản lĩnh nói hươu nói vượn một cách nghiêm túc này đúng là không ai bằng.

Ngược lại Tôn giáo sư bên cạnh, thấy phương pháp giám định độc đáo này của Đại Kim Nha, mỉm cười giải thích: "Thiệt Thiểm Pháp,

coi như một thủ đoạn giám định độc đáo, có điều phần lớn là phương thức dùng để giám định đồ sứ cổ ngoạn." Như mọi người đều biết, phần không tráng men trên bề mặt đồ sứ rất dễ bị làm giả, vì vậy có người tài có thể dùng lưỡi liếm một cái là có thể phán đoán lớp men bề mặt đồ sứ có mùi lạ hay không.

Nếu có mùi lạ, lưỡi sẽ xuất hiện hiện tượng hơi "tê", phán đoán ra đồ sứ đã bị ngâm qua hóa chất axit.

Mọi người nghe Tôn giáo sư nói vậy mới vỡ lẽ, hóa ra lại có phương thức giám định kỳ lạ như thế thật. "Tiểu Kim à, vân ngọc và màu thấm của miếng ngọc này đều thuộc hàng thượng đẳng, rất đáng để sưu tầm!" Tôn giáo sư nhìn Đại Kim Nha một cái, định ra cái giá trị cơ bản cho miếng ngọc, sau đó liền nhìn về phía Sở Viễn.

Thực ra mấy người ngồi đây đều biết, bữa cơm hôm nay do Tôn giáo sư tổ chức, chính là để mời Sở Viễn. "Tiểu Sở, cho cậu xem thứ này trước." Nói xong, Tôn giáo sư ra hiệu cho Phong Vu Tu, đặt một chiếc hộp bảo vật màu đen lên bàn trước mặt mọi người.

Sau đó, ông cẩn thận mở hộp, thuận tay chỉ, mời mọi người lên xem. "Tần Vương Chiếu Cốt Kính?

Cái này... cái này không phải nộp lên trên rồi sao?" Đối với bảo vật, Bàn Tử là tích cực nhất, khi hắn chồm người nhìn thấy bảo vật trong hộp, lập tức kinh hô.

Vạn vạn không ngờ tới, cái vị Tôn giáo sư mày rậm mắt to này, lại dám quang minh chính đại trộm quốc bảo a!

Hắn nhớ rõ rành rành, chiếc Tần Vương Chiếu Cốt Kính này đã bị Sở Viễn giao nộp cho chính phủ, không ngờ lại nằm trong tay Tôn giáo sư.

Sở Viễn bất động thanh sắc liếc nhìn cái hộp, tò mò đánh giá Tôn

giáo sư, dám trắng trợn thế này, quả thực thần thông quảng đại. "Mọi người không cần lo, Tần Vương Chiếu Cốt Kính là Tôn giáo sư xin viện khảo cổ mang về nghiên cứu, đã được phía trên đồng ý." Nhìn ra sự nghi hoặc của Bàn Tử, Giáo sư Trần chủ động mở miệng giải thích nguyên do thay Tôn giáo sư.

Hóa ra từ khi Sở Viễn giao Tần Vương Chiếu Cốt Kính cho Giáo sư Trần mang về nước, nộp lên viện khảo cổ, người trong viện nghiên cứu một thời gian, tịnh không phát hiện ra chỗ thần kỳ của chiếc gương này, khác xa so với sử sách ghi chép.

Liền giao chiếc gương này cho Tôn giáo sư chủ động xin nghiên cứu, mới có cảnh tượng hiện tại.

Bàn Tử nghe vậy, lại quay về chỗ ngồi, chỉ lén lút ra hiệu bằng mắt cho Sở Viễn.

Hắn có thể nhìn ra, Tôn giáo sư và Giáo sư Trần tổ chức kèo này là có chuẩn bị mà đến, chẳng lẽ cái gương này là giả không chừng. "Tôi nói thật lòng nhé, chiếc này căn bản không phải Tần Vương Chiếu Cốt Kính gì cả, mà là Quy Khư Cổ Kính do bộ tộc Hận Thiên đúc ra!" "Cái gì?

Quy Khư Cổ Kính?" Nghe Tôn giáo sư vẻ mặt trịnh trọng tuyên bố, trong lòng Bàn Tử phảng phất như dấy lên một trận sóng to gió lớn, kinh hãi nhìn Tôn giáo sư.

Càng lúc càng cảm thấy trong ánh mắt Tôn giáo sư dường như tràn đầy ác ý nồng đậm.

Lão già này, không phải lại chuẩn bị bắt bọn mình đi tham mộ nữa chứ.

Giáo sư Trần là bạn của Tôn giáo sư, lúc này nghe ông nói những lời "hoang đường" như vậy, lập tức chấn kinh đầy mặt. "Lão Tôn,

khảo cổ không thể tùy tiện nói đùa, cổ kính này viện lý đã có kết luận, chính là Tần Vương Chiếu Cốt Kính mà!" Hồi đó Giáo sư Trần nộp gương lên viện, đã qua mấy chục vị chuyên gia khảo cổ họp bàn suy xét chứng minh.

Chiếc gương này đích đích xác xác chính là một trong Tần Vương Bát Kính được sử sách ghi chép - Tần Vương Chiếu Cốt Kính!

Tuyệt đối hàng thật giá thật! "Sử hải câu trầm (biển sử chìm sâu), mấy ngàn năm lịch sử, ai mà nói rõ được chứ, có lẽ thứ Tần Vương lấy được năm xưa vốn không phải Chiếu Cốt Kính gì cả!" Tôn giáo sư nghiêm túc nhìn Giáo sư Trần, thần thái thản nhiên, bộ dạng tính trước kỹ càng.

Rất hiển nhiên, ông vô cùng chắc chắn về nghiên cứu mấy chục năm của mình! "Cái này..." Thực lực và uy vọng của Tôn giáo sư, trong lòng Giáo sư Trần rất rõ, nhất thời nửa khắc lại không biết nên nói gì.

Chỉ là đối với việc chiếc Tần Vương Chiếu Cốt Kính này đột nhiên biến thành cái gì mà Quy Khư Cổ Kính, ông cảm thấy vô cùng ly kỳ.

Nhìn quanh một vòng, ánh mắt Tôn giáo sư dừng lại trên khuôn mặt vô cảm của Sở Viễn thêm một lúc.

Thấy mọi người đầy vẻ nghi hoặc, ông mới từ từ mở miệng giải thích bí mật liên quan đến chuyện này.

Quy Khư Cổ Kính là một chiếc Chu Thiên Quái Kính hiếm thấy trên đời, khác với quái kính thông thường, nó vô cùng đặc thù.

Nó là do bộ tộc Hận Thiên lấy không khí dưới đáy biển, dùng lửa rồng tôi luyện, đem sinh khí của hải nhãn Nam Hải hun đúc vào trong chất đồng.

Khiến cho màu đồng của Quy Khư Cổ Kính giống như ngọc phỉ thúy già, sinh khí trong gương có thể giữ vạn năm không tan, có kỳ hiệu đối với việc bói toán thôi diễn.

Tôn giáo sư đối với loại quái tượng thôi diễn này không hiểu lắm, nhưng ông biết thời Tây Chu rất nhiều thiên văn địa lý đều là lợi dụng chiếc cổ kính này.

Luận các triều đại, bói toán thôi diễn thì triều Chu là nhất lịch sử, cũng là triều đại mà học thuyết quái thuật thịnh hành nhất.

Thông qua nghiên cứu sử sách cổ kim và dã sử, Tôn giáo sư phát hiện chiếc Quy Khư Cổ Kính này đóng vai trò quan trọng trong đó.

Chiếc cổ kính này qua bao thăng trầm, cũng không biết đã qua tay bao nhiêu con buôn văn vật, những người này căn bản không biết bảo quản thế nào cho thỏa đáng.

Hiển nhiên đối phương cũng là người biết hàng, lo lắng bảo khí trong gương tiêu tán, lại dùng xi lửa bịt kín lưng gương, dẫn đến lợn lành chữa thành lợn què.

Giữa hai thứ xảy ra phản ứng hóa học kỳ lạ, dẫn đến đồng tính của Quy Khư Cổ Kính gần như bị ăn mòn hết.

Chương 316

Với sinh khí còn sót lại trong gương đồng hiện nay, e rằng chỉ có thể chịu được một hai lần thôi diễn! "Cái gì?

Bảo bối này không bao lâu nữa sẽ biến thành một món đồ đồng bình thường sao?" Bàn Tử kinh động rồi.

Cái Tần Vương...

à không, Quy Khư Cổ Kính này là bảo vật hiếm có mà mọi người vào sinh ra tử mới lấy được.

Không ngờ mới qua bao lâu, vậy mà sắp biến thành món đồ bình thường, khiến trong lòng Bàn Tử có chút không cam lòng.

Tôn giáo sư khẽ gật đầu, ánh mắt tiếc nuối nhìn Quy Khư Cổ Kính trên bàn, thở dài: "Một khi gương đồng mất đi đồng tính, e rằng sinh khí trong gương sẽ dần dần tiêu tán, muốn lợi dụng nó bói toán nữa thì khó như lên trời." Nghĩ đến đây, Tôn giáo sư chỉ vào quái phù bằng đồng hình cá trên Quy Khư Cổ Kính, hỏi Sở Viễn: "Tiểu Sở, cổ phù này có thể thôi diễn ra nửa bức quái tượng, có kỳ hiệu đối với việc Mạc Kim Hiệu Úy thi triển Sưu Sơn Tầm Long, tra xét mạch lạc phong thủy.

Năm xưa, tôi tình cờ biết được từ chỗ bạn bè là có một chiếc Vô Nhãn Long Phù lưu lạc vào tay chủ tịch một công ty khoáng sản Hoàn Cầu.

Tháng trước, chủ tịch công ty này mất tích ly kỳ, nghe nói ông ta từng giao du với cậu." Nghe đến đây, Sở Viễn đâu còn không biết ý của Tôn giáo sư, đối phương đây là đã điều tra mình đến tận gốc rễ rồi.

Không sai, chiếc Vô Nhãn Long Phù kia chính là thù lao mà tập đoàn khoáng sản Hoàn Cầu đưa cho cậu lúc xuống Nữ Thần Mộ.

Không ngờ chuyện kín đáo như vậy mà Tôn giáo sư cũng tra ra được, quả thực không đơn giản. "À à, Tôn giáo sư, ngài cũng không cần thăm dò, trên tay tôi tàng phẩm rất nhiều, quả thực có chiếc Vô Nhãn Long Phù này." Nói đến đây, giọng Sở Viễn khựng lại, thấy Tôn giáo sư lộ vẻ kích động, mới tiếp tục: "Không chỉ có vậy, Quy Khư Tứ Phù, tôi đã được ba cái!" Bộp!

Nghe Sở Viễn nói một câu nhẹ tênh, Tôn giáo sư kích động đến mức cả người đứng bật dậy, chén trà trước mặt rơi xuống đất cũng không hay biết. "Cái gì, hai chiếc cổ phù còn lại cũng ở trong tay cậu!" Tôn giáo sư nhìn chằm chằm Sở Viễn, dường như muốn phân biệt thật giả trong lời nói của đối phương, đây chính là truy cầu cả đời của ông. "Ách, Tôn giáo sư, xin lỗi nha, tôi xen ngang một câu, Sở gia tập hợp đủ bốn cái phù văn thì chúng ta dùng cái Quy Khư Cổ Kính này làm gì!" Đại Kim Nha nghe hai người nói chuyện như đánh đố, đầu óc mơ hồ, giơ tay đặt câu hỏi.

Sau khi quan sát biểu cảm thản nhiên tự nhược của Sở Viễn, Tôn giáo sư hít sâu một hơi.

Thông qua mấy lần tham mộ, ông biết rõ con người Sở Viễn, ba chiếc cổ phù còn lại của Quy Khư Cổ Kính chắc chắn đang ở trong tay cậu.

Nghĩ đến đây, Tôn giáo sư thản nhiên ngồi xuống, đối mặt với biểu cảm nghi hoặc của mọi người, lúc này mới từ từ giới thiệu.

Hóa ra, khi Tôn giáo sư còn trẻ, vì hưởng ứng chính sách nhà nước, bị điều về vùng nông thôn hẻo lánh, hoài tài bất ngộ.

Trong hoàn cảnh khắc nghiệt, Tôn giáo sư đã chịu khổ rất nhiều, nếu không nhờ một vị quý nhân giúp đỡ năm đó thì ông vĩnh viễn

không về được thủ đô.

Đợi sau khi ông về thủ đô không lâu, nhận được một lá thư nặc danh, báo cho ông biết tin tức về một ngôi cổ mộ.

Người viết lá thư này chính là quý nhân năm xưa của Tôn giáo sư.

Ông chỉ biết đối phương họ Phong, tính cách vô cùng cô tịch nhưng lại tinh thông phong thủy.

Nghe nói sau khi Tôn giáo sư về thủ đô không lâu, vị đại sư phong thủy này cũng biến mất một cách thần bí, ai cũng không biết ông ta đi đâu.

Chỉ có Tôn giáo sư nhận được thư nặc danh là biết, ông ta khẳng định đi tìm ngôi cổ mộ trong truyền thuyết, theo đuổi cái pháp trường sinh hư vô mờ mịt kia.

Bàn Tử nghe Tôn giáo sư nhắc đến pháp trường sinh, không khỏi lo lắng nhìn Sở Viễn một cái.

Theo hắn thấy, mấy ông đại sư tinh thông phong thủy này về già đều sẽ theo đuổi trường sinh, hy vọng Tiểu Ca có thể lý trí một chút!

Sở Viễn: "....." Nhìn cái biểu cảm lo bò trắng răng của mấy người Bàn Tử, Sở Viễn tức đến mức muốn sút cho ông bạn này một cước, cái đầu nhỏ kia nghĩ cái gì không biết.

Như nhớ ra điều gì, Tôn giáo sư lấy từ trong cặp công văn tùy thân ra một cuốn sách đóng chỉ ố vàng, đưa cho Sở Viễn.

Nhận lấy cuốn sách, bốn chữ lớn trên bìa đập vào mắt: "Ba Thục Tạp Lục".

Đây là một cuốn du ký do người Ba Thục triều Thanh viết, ghi chép rất nhiều phong vật dật sự ở Ba Thục, nội dung khá đáng tin. "Tính chân thực của cuốn du ký này tôi đã khảo sát qua, trong này có

ghi chép về một ngôi cổ mộ, thậm chí còn có bản đồ phong thủy!" Tôn giáo sư chỉ vào phía sau cuốn sách, dùng giọng điệu chắc nịch nói.

Sở Viễn lật sách ra phía sau, quả nhiên là một bức bản đồ phong thủy đơn giản, niên đại quá lâu đời, đã sớm không nhìn ra là nơi nào. "Tôn giáo sư, ngài đang đùa đấy à, thế này mà là bản đồ phong thủy?" Bàn Tử nhìn cái hình vẽ mờ mờ ảo ảo, tức đến mức suýt bật cười, vẻ mặt không vui nhìn Tôn giáo sư.

Tôn giáo sư lờ đi nghi vấn của Bàn Tử, nhớ lại một đoạn văn tự ghi chép trong sách, chậm rãi đọc: "Thời Minh mạt Thanh sơ, lưu khấu nhập Xuyên, đại cử đạo quật cổ mộ, dục cầu thủ Địa Tiên mộ trung Đan Đỉnh Thiên Thư." Sở Viễn nghe mấy chữ "Địa Tiên mộ", tim đập thót một cái.

Quả nhiên, mục tiêu từ đầu đến cuối của Tôn giáo sư chính là đi đến Địa Tiên Thôn. "Đan Đỉnh Thiên Thư?" Giáo sư Trần nghiền ngẫm mấy chữ này.

Từ "Đan Đỉnh" trong học thuyết Đạo gia thường chỉ nội đan.

Điều này khiến ông lập tức nhớ đến "Xích Đan Châu" từng được nhắc đến ở Nam Hải, một trong ba đại thần châu trong truyền thuyết.

Chí bảo có thể làm người chết sống lại, đắp thịt cho xương trắng! "Lão Tôn, ý ông là trong Địa Tiên mộ này có Xích Đan Châu trong lời đồn?" Giáo sư Trần thần tình kích động, đầy vẻ mong chờ nhìn Tôn giáo sư.

Đa Linh trúng độc, là người khởi xướng hoạt động, ông cũng phải chịu trách nhiệm.

Bàn Tử nghe vậy, kích động đến toàn thân run rẩy, ánh mắt nhiệt thiết nhìn Tôn giáo sư.

Cổ mộ sở hữu Xích Đan Châu tất nhiên là phi đồng tầm thường,

đặc biệt là ba chữ "Địa Tiên Thôn", nghe cái là biết kèo thơm rồi! "Địa Tiên Thôn, Bàn gia tôi đi là cái chắc!" Nhắc đến cổ mộ Địa Tiên Thôn, Tôn Giáo sư lập tức thần thái phấn chấn hẳn lên, vẻ mặt đầy nhiệt huyết giới thiệu cho mọi người về lai lịch của nó.

Địa Tiên Thôn là do Quan Sơn Thái Bảo đời Minh tạo ra, mà vị Quan Sơn Thái Bảo này chính là người xây dựng hoàng lăng triều Minh.

Cũng chính do đề xuất của Quan Sơn Thái Bảo mà tứ phái Mạc Kim đương thời bị thanh trừng quy mô lớn, đứt đoạn không ít truyền thừa.

Phải mất cả trăm năm, tứ phái Mạc Kim mới hồi phục lại nguyên khí, mãi đến cuối thời Thanh được Trương Tam Liên Tử phát dương quang đại.

Ngay cả Trương Tam Liên Tử đang lúc như mặt trời ban trưa, đối với Quan Sơn Thái Bảo cũng kiêng dè như vực sâu, chưa bao giờ nguyện ý nói nhiều.

Mà ngôi cổ mộ Địa Tiên Thôn này, chính là do vị đại năng Quan Sơn Thái Bảo kia kiến tạo, giấu cực sâu, nằm ngay trong dãy núi Vu Sơn.

Nghe đồn, Quan Sơn Thái Bảo từng đào được Long Cốt Thiên Thư trong cổ mộ Địa Tiên Thôn, sau khi tham thấu huyền cơ thiên thư liền thành tiên tại chỗ.

Ông ta lấy đó làm cơ sở, chế tạo ra một tòa Địa Tiên Thôn, làm nơi ẩn náu sau trăm năm.

Lúc trước Tôn Giáo sư từng nghe một vị quý nhân họ Phong giới thiệu, ai tìm được tòa Địa Tiên Thôn này, bái qua Địa Tiên Quan Sơn Thái Bảo thì sẽ được trường sinh bất tử.

Nhưng ngôi mộ cổ Địa Tiên này giấu quá sâu, không dấu vết để tìm, từ khi nhà Minh diệt vong đến nay, đều chưa có bất kỳ ai tìm thấy.

Cho dù là thời cuối nhà Thanh lưu khấu nhập xuyên, phát động mấy chục vạn người cũng không đào được nó ra.

Càng đừng nói cự ly hiện tại, lại qua mấy chục năm, muốn tìm được vị trí của nó càng là thiên nan vạn nan.

Cũng chính vì vậy, căn bản không ai tin Địa Tiên Thôn tồn tại, Tôn Giáo sư cũng là hao tổn tâm huyết cả đời mới chứng thực được.

Nhìn Tôn Giáo sư mày rậm mắt to, Sở Viễn thầm cười trong lòng, nếu không phải sớm biết thân phận thực sự của đối phương, hắn suýt chút nữa cũng tin.

Tuy nhiên, đúng như lời Tôn Giáo sư nói, trong cổ mộ này ẩn chứa quan quách minh khí của các triều đại mà Quan Sơn Thái Bảo đã thu thập.

Nếu thực sự có thể tiến vào cổ mộ Địa Tiên Thôn, thu hoạch sẽ vượt xa những ngôi mộ cổ mà Sở Viễn từng trải qua.

Nhưng hiện tại manh mối duy nhất chính là tấm bản đồ phong thủy trong cuốn du ký này.

Chương 317

Thế này cũng quá sơ sài rồi!

Dù Sở Viễn từng thấy không ít bản đồ cổ đại, nhưng bức vẽ trước mắt này không nghi ngờ gì còn trừu tượng hơn, khiến hắn khó mà ra tay. "Lão Sở, nhìn ra manh mối gì không?" Thấy Sở Viễn cau mày, Bàn Tử nghiêng người, cẩn thận hỏi.

Tôn Giáo sư và những người khác cũng đều vẻ mặt mong đợi nhìn Sở Viễn, ông ta sở dĩ muốn tìm Sở Viễn chính là vì nhìn trúng năng lực của hắn.

Mạc Kim Hiệu Úy sưu sơn tầm long, trên xem thiên tinh, dưới xem địa mạch, đều là thủ đoạn sở trường của bọn họ.

Nhìn biểu cảm của mọi người, Sở Viễn thầm thở dài, hồi lâu sau mới trầm ngâm nói: "Bức bản đồ phong thủy này thủ pháp tuy đơn giản, nhưng cũng có thể nhìn ra mạch núi nơi này tung hoành, đầu rồng lộ quân ở phía dưới.

Từ trên mạch núi nhìn xuống, đảo lại có chút giống quẻ Tốn trong sáu mươi tư quẻ của 'Kinh Dịch'." Nói đến đây, Sở Viễn móc la bàn từ trong túi ra, đặt bên cạnh bản đồ phong thủy.

Tốn quái là quẻ thứ năm mươi bảy trong sáu mươi tư quẻ, tượng quẻ xã hội đại biểu cho quyền lực, văn hóa, văn minh.

Nếu Sở Viễn đoán không sai, tấm bản đồ này rất có khả năng chính là bản thảo của cổ mộ Địa Tiên Thôn. "Quẻ Tốn thuộc gió, nơi này lại là địa phận Vu Sơn, lối vào cổ mộ cực có khả năng nằm ở một đoạn vách núi cheo leo nào đó tại Vu Hạp." Bản đồ này thực sự mờ mịt không rõ, Sở Viễn cũng là kết hợp phong thủy bí thuật trong đầu, miễn cưỡng mới nhìn ra được chút manh mối này.

Dù sao từ lúc hắn xuyên việt, phần phim Quỷ Thổi Đèn về nội dung này vẫn chưa được quay, nội dung tiểu thuyết đã sớm mơ hồ không rõ.

Trần Giáo sư vẻ mặt chợt hiểu, không ngờ cổ mộ Địa Tiên Thôn lại ở địa phận Vu Hạp, thế thì phiền phức to rồi.

Tôn Giáo sư cũng thần tình lược hiển ảm đạm, địa phận Vu Hạp vốn dĩ vách núi cheo leo chiếm đa số, nằm ở ven bờ Trường Giang trên núi Vu Sơn.

Vu Sơn là nơi ở của Vu Hàm và cũng là nơi đặt lăng mộ, địa danh dùng mãi đến nay, vốn có thuyết Vu Sơn triêu vân mộ vũ, Thần Nữ phong mông lung phiêu miểu.

Vị này chính là nhân vật nổi tiếng trong truyền thuyết thời viễn cổ, tương truyền bà phát minh ra Cổ, là người sáng tạo ra thuật dùng cỏ thi bói toán, lại là một nhà chiêm tinh.

Điều khiến Tôn Giáo sư cảm thấy tuyệt vọng nhất là, địa phận Vu Sơn tuy cổ mộ đông đảo, nhưng nơi này quanh năm mây che sương phủ.

Thậm chí, đại bộ phận thế núi đều bị mây mù che khuất, thủ đoạn sưu sơn tầm long của Mạc Kim Hiệu Úy rất khó triển khai.

Nếu không có vị trí cụ thể, chỉ dựa vào bức bản đồ phong thủy này, mọi người rất khó tìm được vị trí cổ mộ Địa Tiên Thôn.

Đại Kim Nha lúc này lại sáng mắt lên, vội vàng chen miệng nói: "Sở gia, Địa Tiên Thôn tôi chưa nghe qua, nhưng Vu Sơn thì tôi thục, tôi có ông bạn chuyên thu bảo hối ở Vu Sơn, từng nghe hắn nhắc tới một miệng." Bàn Tử nghe vậy lập tức hứng thú, lớn tiếng truy vấn: "Lão Kim, ông có manh mối gì hả?

Mau triển khai nói xem nào, lúc này rồi đừng có úp úp mở mở

nữa!" Đại Kim Nha vỗ trán, hết cách, thói quen cũ nhiều năm rất khó sửa, vội vàng giải thích: "Địa giới Vu Sơn chịu ảnh hưởng sâu sắc của văn hóa Vu Sở, địa phương có rất nhiều phong tục truyền thuyết cổ xưa, các vị xem miếng ngọc cổ trong tay tôi này.

Chính là thu từ huyện Vu Sơn, trấn Thanh Khê bên dưới, về truyền thuyết Địa Tiên Thôn, bạn tôi khẳng định từng nghe qua.

Chúng ta có thể trực tiếp đi Vu Sơn, hiện trường tham tra một phen, rồi so sánh với bản đồ phong thủy này chẳng phải xong sao?" Đại Kim Nha càng nói mắt càng sáng, chút tâm tư nhỏ này của hắn, Sở Viễn ngược lại nhìn rất rõ ràng.

Vô phi là muốn để Sở Viễn và mọi người đi một chuyến trấn Thanh Khê, thử vận khí, xem xét có ngôi mộ lớn nào không.

Dù sao, miếng ngọc cổ Đại Kim Nha thu được quả thực là đồ cổ hàng thật giá thật, mười phần thì tám chín phần là minh khí từ mộ lớn.

Trần Giáo sư vẻ mặt tán thưởng nhìn Đại Kim Nha, ông không nghe ra thâm ý của hắn, chỉ cảm thấy chủ ý này rất tốt. "Tiểu Sở, theo tôi biết Vu Sơn thuộc mạch Trung Long, cậu hẳn phải rõ, cái này trong Thanh Ô phong thủy xưa nay có thuyết 'quần long vô thủ'.

Căn cứ bản đồ tham tra thế núi, là thứ khiến người ta khó nắm bắt nhất, theo ý tôi, chi bằng đi hiện trường một chuyến." Tôn Giáo sư nghe vậy, không khỏi gật đầu, vừa rồi Sở Viễn thông qua bát quái giải đọc bản đồ, chỉ định khu vực Vu Sơn thực sự quá lớn.

Phạm vi lớn như vậy đi tìm kiếm tung tích một ngôi cổ mộ, chẳng khác nào mò kim đáy biển! "Tiểu Sở, nếu ở Vu Sơn, mượn nhờ năng lực suy diễn của cổ kính Quy Khư, liệu có thể nhân cơ hội bói ra phong thủy mạch lạc của cổ mộ Địa Tiên Thôn không?" Tôn Giáo sư mở lời ngược lại làm khó Sở Viễn, hắn suýt chút nữa quên mất tác

dụng của cổ kính Quy Khư.

Nếu mượn nhờ cổ kính Quy Khư, dùng tự quyết "Vấn" của Mạc Kim Hiệu Úy, sử dụng sinh khí trong cổ kính để thôi diễn quái tượng, còn thực sự có vài phần khả năng.

Quái tượng trên cổ kính Quy Khư sắp xếp tổ hợp phân loạn, nguyên bản Sở Viễn không có nắm chắc lắm.

Nhưng nếu có thể lợi dụng mười sáu chiếc nhẫn lấy được từ mộ Hiến Vương, hoặc giả có thể giải ra quái tượng phồn tạp.

Thấy Sở Viễn không mở miệng, Tôn Giáo sư theo bản năng lấy ra cổ kính Quy Khư trong hộp bảo vật, ra hiệu cho mọi người xem.

Bàn Tử thấy mặt kính cổ hướng lên trên, theo bản năng tưởng là Tần Vương Chiếu Cốt Kính, vội vàng né tránh, miễn cho bị chiếu phải.

Hắn vẫn nhớ kỹ tấm cổ kính kia, dính không ít thi khí ẩn hối, ảnh hưởng đến vận số của mình.

Nhưng khi nhìn thấy những người khác cũng không có dị dạng, lúc này mới nhớ ra tấm gương này gọi là cổ kính Quy Khư, không khỏi hú vía một phen. "Mọi người xem, cổ kính này là Quy Khư Long Hỏa đúc tạo, đã bảo tồn không được bao lâu, xem ra cũng chỉ có thể duy trì một hai lần bói toán!" Sở Viễn nhìn rõ xong, trong lòng hắn hiểu, chuyến đi cổ mộ Địa Tiên Thôn này là không đi không được.

Tôn Giáo sư đều trực tiếp đem quốc bảo ra, hiệp trợ mọi người thăm dò cổ mộ Địa Tiên Thôn, điều này khiến nhóm Sở Viễn rất khó mở miệng từ chối.

Lại thêm Bàn Tử vẻ mặt đầy ý động, Sở Viễn cũng muốn xem liệu có thể tìm được "Xích Đan Châu" hay không, Đa Linh còn đang chờ tỉnh lại đây.

Chuyến đi Lan Thương Giang tổ nguyên Kim Thang, không có chút tung tích nào của Xích Đan Châu, hắn cũng không khí nỗi.

Chỉ có điều, trong lòng hắn ẩn ẩn có loại dự cảm, Xích Đan Châu này khẳng định là ở trong cổ mộ trên lục địa. "Tôn Giáo sư, chuyến đi Vu Sơn này, tôi với Bàn Tử tham gia!" Sở Viễn đứng dậy, vẻ mặt trịnh trọng nói với Tôn Giáo sư.

Bàn Tử nghe được lời này của Sở Viễn, mạnh mẽ rùng mình một cái, cũng đi theo đứng lên, tùy thanh phụ họa nói: "Không sai, Tôn Giáo sư ngài cứ nhìn cho kỹ, anh em Mạc Kim Hiệu Úy chúng tôi bảo đảm tìm ra vị trí cổ mộ Địa Tiên Thôn cho ngài." Sau khi nhận được lời hứa của Sở Viễn và Bàn Tử, khuôn mặt đang cau mày của Tôn Giáo sư lập tức trở nên tươi cười hớn hở.

Ông ta vỗ ngực ngay tại chỗ, biểu thị chuyến xuất hành này ông ta phụ trách xuất người, xuất tiền, xuất trang bị.

Phong Vu Tu vội vàng đứng ra, cùng Bàn Tử nhiệt tình bàn bạc, để Bàn Tử có yêu cầu gì cứ việc mở miệng.

Bàn Tử trực tiếp vung bút lớn, liệt kê một danh sách trang bị, nhìn Phong Vu Tu thái dương giật giật.

Cuối cùng, vẫn là Tôn Giáo sư quyết định, đáp ứng trong vòng ba ngày sẽ chuyển toàn bộ trang bị đến địa phận Vu Sơn.

Đại Kim Nha cũng chủ động xin đi giết giặc, biểu thị sẽ liên hệ bạn bè của mình, tiếp ứng nhóm Sở Viễn tại Vu Sơn, làm hướng đạo.

Bàn xong chuyện cổ mộ Địa Tiên Thôn, Tôn Giáo sư coi như giải quyết được một mối tâm sự, tâm tình cực tốt.

Theo nhân viên phục vụ quán ăn tư nhân bưng thức ăn lên, Tôn Giáo sư chủ động yêu cầu uống rượu, bầu không khí trong phòng bao lúc này mới nhiệt liệt hẳn lên.

Chén chú chén anh, dưới sự khởi hống của Đại Kim Nha và Bàn Tử, Tôn Giáo sư vốn không hay uống rượu trực tiếp bị chuốc say.

Uống nhiều, Tôn Giáo sư không còn vẻ cổ bản, đầy mồm nói nhảm, cuối cùng trực tiếp hát vang ca dao trong phòng bao: "Hảo cái Đại Vương, có thân không đầu; Nương tử không tới, quần sơn không mở; Đốt củi bắc nồi, nấu bộ gan phổi.

Đục giếng phạt muối, hỏi quỷ đòi tiền; Đường chim tung hoành, trăm bước chín hồi; Muốn thả Địa Tiên, trước tìm Ô Dương." Dứt lời, Sở Viễn phát hiện sắc mặt Phong Vu Tu đại biến, vội vàng đỡ lấy Tôn Giáo sư.

Quay người đối với nhóm Sở Viễn giải thích: "Tôn Giáo sư uống say rồi, Sở học đệ, các cậu tiếp tục uống, tôi đưa Tôn Giáo sư về trước." Trần Giáo sư xưa nay giọt rượu không dính, thấy thế chủ động yêu cầu đưa Tôn Giáo sư về.

Sở Viễn khẽ gật đầu, cũng không khách khí quá nhiều, chỉ là thần tình đạm nhiên nhìn mấy người đi ra. "Lão Sở, Tôn Giáo sư vừa rồi lẩm bẩm cái gì thi không ra thi thế?

Nghe như mật văn ấy!" Đợi mấy người Tôn Giáo sư đi khỏi, phòng bao lập tức rơi vào một mảnh trầm tịch.

Bàn Tử lập tức lắc lắc đầu, vẻ mê say đáy mắt dần dần biến mất, không một lát sau, cả người trở nên tỉnh táo lại. "Bàn gia, mấy ngày không gặp, công phu cao minh đấy!" Sở Viễn nhìn Bàn Tử mặt không đổi sắc, vẻ mặt đầy bất ngờ.

Tên này mấy ngày không gặp tiến bộ không ít, ngay cả hắn vừa rồi cũng không nhìn ra Bàn Tử là giả say.

Còn biết chuốc say Tôn Giáo sư, nếu không phải như thế, Tôn Giáo sư cũng sẽ không thất lễ như vậy, hát ra đoạn xướng từ kia.

Chương 318

"Hắc hắc, đó là đương nhiên, Bàn gia cũng là Mạc Kim Hiệu Úy, Tôn Giáo sư lão gia hỏa này tâm tư quá nhiều." Đối với việc Tôn Giáo sư hôm nay tổ chức cục, cuối cùng lôi ra chuyện cổ mộ Địa Tiên Thôn trước mặt mọi người, Bàn Tử tự nhiên nhìn ra đối phương đã sớm mưu đồ từ lâu.

Vừa định mở miệng hỏi thăm Sở Viễn, người sau hướng hắn khẽ lắc đầu, chỉ chỉ camera giám sát dưới mái hiên. "Đi thôi, đưa Lão Kim về trước đã, tên này thật không biết trời cao đất rộng, thế mà uống nhiều như vậy?" Bàn Tử lập tức tiếp thu được tín hiệu của Sở Viễn, lảo đảo đứng dậy, lớn tiếng ồn ào nói.

Đây chính là ăn ý!

Lại nhìn Đại Kim Nha đã gục xuống bàn không động đậy, Sở Viễn đầy đầu hắc tuyến, gà mờ còn chủ động cụng rượu với người ta.

Sau đó, hai người cứ thế một trái một phải kẹp lấy Đại Kim Nha, chậm rãi đi ra khỏi phòng bao.

Xuyên qua đình viện được cải tạo theo phong thủy, đưa Đại Kim Nha lên xe xong, Sở Viễn chủ động lái xe, chậm rãi rời đi.

Ngay khi Sở Viễn lái xe rời đi không lâu, thân ảnh Phong Vu Tu đột nhiên xuất hiện tại góc đường bên ngoài quán ăn tư nhân.

Cứ thế lẳng lặng nhìn nhóm Sở Viễn rời đi, trong mắt hiện lên một tia thần sắc chờ mong! "Sở Viễn, hi vọng cậu đừng làm tôi thất vọng a, thời gian lưu lại cho chúng ta không nhiều lắm!" ...

Đem xe lái về tứ hợp viện, Bàn Tử an trí Đại Kim Nha ở phòng khách trong sân xong, liền vội vàng trở lại thư phòng của Sở Viễn.

Thấy Sở Viễn đang viết chữ, Bàn Tử không khỏi ghé lại gần xem, thình lình chính là đoạn lời nói mà Tôn Giáo sư say rượu thốt ra.

Nhìn nửa ngày, Bàn Tử cảm thấy mình sắp mọc thêm não rồi, liền chủ động mở miệng hỏi: "Lão Sở, lời này của Tôn Giáo sư có thâm ý gì, có thể giải ra không?" Mấy câu nói này nửa văn nửa tục, nói là thơ văn cổ chi bằng nói giống vè thuận miệng, nội dung hoàn toàn trâu ông nọ cắm cằm bà kia.

Nhất thời, Sở Viễn cũng không biết bắt đầu từ đâu, không hiểu ý nghĩa, nhưng câu cuối cùng thì hắn có ấn tượng sâu sắc trong nguyên tác tiểu thuyết. "Muốn thả Địa Tiên, trước tìm Ô Dương." Theo hắn biết, câu này chính là ám chỉ tìm kiếm cổ mộ Địa Tiên Thôn.

Địa Tiên Thôn là do một đời kỳ nhân Quan Sơn Thái Bảo Phong Sư Cổ kiến tạo, hơn nữa là xây dựng trên cơ sở mộ Ô Dương Vương cũ.

Mấy câu này, là khẩu quyết "Quan Sơn Chỉ Bí Phú" của mạch Quan Sơn Thái Bảo.

Ngặt nỗi, nội dung trong khẩu quyết này phỏng chừng cũng chỉ Tôn Giáo sư mới xem hiểu, Sở Viễn cũng là bó tay hết cách! "Đoạn câu đố này hẳn là Tôn Giáo sư cố ý thổ lộ, ly kỳ tối nghĩa, nhất thời bán hội giải không ra." Sở Viễn nhìn đoạn khẩu quyết này, khẽ lắc đầu, tâm tư của Tôn Giáo sư, hắn ẩn ẩn có chút suy đoán.

Bàn Tử nghe vậy, lập tức chửi đổng: "Lão già này, ngoài miệng nói dễ nghe là tham tra chân tướng, trong lòng nghĩ thế nào ai biết được, sẽ không phải là lừa gạt chúng ta chứ!" Không thể không nói, Bàn Tử lúc lý trí, cảm giác rất chuẩn xác.

Đối với cổ mộ Địa Tiên Thôn, hắn cảm thấy hứng thú nhất chính là bộ sưu tập của mạch Quan Sơn Thái Bảo, không phải vàng bạc tài bảo.

Mà là ghi chép về việc bọn họ thân là Quan Sơn Thái Bảo, tu kiến các đại lăng mộ, đổ đấu các loại cổ mộ.

Những tư liệu văn hiến này, đối với hắn mà nói, mới là bảo vật vô giá thực sự. "Bàn Tử, đi nghỉ ngơi trước đi, tôi đang ngẫm nghĩ thêm." Thấy sắc trời đã tối, Sở Viễn đuổi Bàn Tử mau đi nghỉ ngơi, mình thì ngồi tĩnh tọa thêm một lát.

Ngáp một cái, Bàn Tử cũng không nghĩ nhiều, lần đổ đấu này manh mối quá ít, để Sở Viễn một mình có khi còn tìm được chút manh mối.

Hắn thì về phòng nghỉ ngơi, ngày mai còn phải cùng Phong Vu Tu trù bị sự nghi trang bị cho chuyến đi Vu Sơn này.

Hiếm khi có kim chủ tài trợ, vật tư chuẩn bị lần này phải làm cho thật đẹp đẽ.

Bàn Tử đi rồi, tư thục Sở Viễn dần dần bay xa, tuy vị trí cổ mộ Địa Tiên Thôn ẩn tế, nhưng có cổ kính Quy Khư trong tay.

Lại kết hợp với mười sáu chiếc nhẫn đoạt được từ mộ Hiến Vương, chưa hẳn không thể bói toán Vu Sơn địa mạch phong thủy.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn từ trong tủ đứng sau lưng, lấy ra một tấm bản đồ phân bố sơn mạch chi tiết, đây chính là bản đồ phong thủy Hoa Vinh tặng.

Đối ứng với tuyệt đại đa số địa hình sông núi trong nước, đối với Mạc Kim Hiệu Úy thi triển sưu sơn tầm long có tác dụng chí quan trọng.

Trải bản đồ ra, căn cứ chú thích, Sở Viễn liếc mắt liền phát hiện thế núi dãy Vu Sơn.

Vu Sơn là cửa ngõ Xuyên Đông, địa hình tổng thể bảy núi một đất hai phân nước, vô tận Trường Giang cuồn cuộn chảy.

Đặc biệt là Vu Hạp tung hoành, với thế khí nuốt núi nhạc, xé mở sùng sơn tuấn lĩnh, nước sông trong hẻm cuồn cuộn chảy về phía đông.

Giữa hẻm với hẻm có thung lũng rộng tương liên, toàn dài gần hai trăm cây số.

Trong đó Vu Hạp lấy "u thâm tú lệ" làm đặc trưng, sơn mạch miên diên, mây đằng sương chướng.

Sở Viễn nhìn Vu Hạp được khoanh tròn trên bản đồ, hắn biết, đoạn Vu Hạp này hai bờ tất định bố đầy vô số huyền quan (quan tài treo).

Muốn tìm được lối vào cổ mộ Địa Tiên Thôn, xem ra chỉ có thể đi hiện trường tra xét.

Kết hợp "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật" và quái kính Quy Khư thôi toán, hắn tin tưởng khẳng định có thể tìm được manh mối cửa vào. ...

Dưới sự vận hành của Tôn Giáo sư, mọi người lấy danh nghĩa đội khảo cổ đến Vu Hạp, từ sân bay thủ đô bay thẳng đến đất Ba Thục.

Sau hai tiếng bay, cuối cùng cũng hạ cánh an toàn xuống sân bay Ba Thục.

Sau khi xuống máy bay, thuận theo nhắc nhở, đi tới bãi đỗ xe ngầm.

Lập tức, một nhân viên công tác của cửa hàng thuê xe nhiệt tình dâng trào xông lên chào hỏi, giới thiệu chiếc xe khách hào hoa bên cạnh.

Đây chính là chiếc xe Sở Viễn thuê trước.

Sau khi giao tiếp với nhân viên công tác, Bàn Tử nhận lấy chìa

khóa, trực tiếp lên ghế lái, phụ trách lái xe.

Trên mặt Tôn Giáo sư không nhìn ra vẻ mệt mỏi, ngược lại thần tình lược hiển kích động, cũng coi như là "cận hương tình canh khiếp" (càng gần quê nhà càng hồi hộp) đi.

Sở Viễn biết rõ, tổ địa phong gia Quan Sơn Thái Bảo, chính là ở trong dãy núi Vu Sơn này.

Như vậy cũng có thể lý giải tâm tình Tôn Giáo sư lúc này, chi mạch của ông ta, coi như là Quan Sơn Thái Bảo cuối cùng.

Rời khỏi tổ địa đều đã mấy trăm năm, đây cũng coi như là lần đầu tiên trở về.

Đợi Phong Vu Tu chuyển hành lý xong, lên xe, Bàn Tử lúc này mới khởi động xe khách, đi tới huyện Vu Sơn.

Lần này thám hiểm cổ mộ Địa Tiên Thôn, nhân viên không nhiều, cộng thêm Sở Viễn và Bàn Tử, tổng cộng bốn người.

Chủ yếu là Sở Viễn rõ ràng, cổ mộ Địa Tiên Thôn khắp nơi đều là cơ quan của Quan Sơn Thái Bảo, dị thường hung hiểm.

Càng nhiều người đi vào, đều là bánh tông (người chết/cương thi), người ít, ngược lại dễ làm việc.

Đại Kim Nha vốn dĩ còn muốn đi theo góp vui, trực tiếp bị Bàn Tử đuổi về, chủ yếu là tên này còn chưa xử lý xong chuỗi hạt Nam Châu kia.

Bàn Tử đang đợi tiền dùng, đợi đến tóc cũng bạc đi không ít, vì thế, hắn trực tiếp cự tuyệt Đại Kim Nha tùy hành.

Nguyên bản Trần Giáo sư cũng muốn tham dự, dù sao có thể khai quật quy mô như cổ mộ Địa Tiên Thôn, cũng là sở cầu cả đời của ông.

Sở Viễn sau khi suy tư hồi lâu, vẫn là cự tuyệt thỉnh cầu của Trần Giáo sư, phải biết rằng, Thiết Tam Giác trong nguyên tác cũng là sau ngôi cổ mộ này liền nhao nhao rửa tay gác kiếm, không tham dự đổ đấu nữa, có thể thấy được mộ này hung hiểm.

Nếu để Trần Giáo sư đi theo, Sở Viễn rất khó hộ ông chu toàn.

Về phần Tôn Giáo sư, Sở Viễn ngược lại không lo lắng lắm, ông ta vốn là hậu nhân Quan Sơn Thái Bảo, lại có Phong Vu Tu bảo hộ.

Không cần hắn quan tâm, bất quá, lệnh hắn buồn bực chính là Phong Vu Tu, hắn luôn cảm thấy trên người đối phương ẩn ẩn có cỗ khí tức khó nói nên lời.

Chương 319

Sở Viễn đoán đối phương khẳng định là tu luyện bí thuật Quan Sơn Thái Bảo, trong lòng không khỏi đối với hắn đề cao cảnh giác.

Liệt nhật đương không, hai tay vững vàng nắm vô lăng, điều khiển ô tô chậm rãi tiến lên trên sơn lộ uốn lượn tại Vu Sơn.

Hai bên đường, núi xanh như đại, liên miên chập trùng.

Ngọn núi nơi xa mây mù lượn lờ, uyển như tiên cảnh, thỉnh thoảng có chim bay lướt qua.

Nơi đó chính là phương hướng Vu Hạp, cũng là nơi thám hiểm địa mạch của chuyến đi này.

Nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, Sở Viễn không khỏi nảy sinh vui vẻ, theo ô tô tiếp tục tiến lên, cảnh sắc không ngừng biến đổi.

Sau hơn hai tiếng xóc nảy, cuối cùng cũng đến được mục đích địa lần này.

Huyện Vu Sơn, Trấn Thanh Khê.

Đây là một thị trấn nhỏ dân số không nhiều, xây dựng dựa vào núi, kiến trúc phần lớn là hai màu hồng bạch, phòng ốc tràn đầy đặc sắc dân tộc thiểu số.

Hiển nhiên, cư dân nơi này đa số là người bản địa từ xưa.

Căn cứ địa chỉ Đại Kim Nha cung cấp, Bàn Tử theo hướng dẫn, cũng không biết chuyển bao lâu, rốt cục đến được mục đích địa lần này.

Khách sạn homestay "Bốn Mùa Như Xuân".

Vừa xuống xe, Sở Viễn liền không khỏi khóe miệng giật một cái,

nghĩ thầm đợi trở về nhất định phải cho Đại Kim Nha một bài học.

Dù Bàn Tử xưa nay da mặt khá dày, cũng bị tình huống trước mắt làm cho đầy mặt xấu hổ, lối vào homestay thế mà treo một tấm băng rôn. "Nhiệt liệt hoan nghênh Sở gia, Bàn gia ghé thăm chỉ đạo!" Nhìn thấy mấy chữ trên băng rôn, Bàn Tử và Sở Viễn không khỏi liếc nhau, hận không thể hung hăng đánh Đại Kim Nha một trận.

Mẹ bà nó, thế này cũng quá xấu hổ rồi!

Bàn Tử thấy thế, vội vàng lấy ra một chai nước, giả bộ uống nước, che giấu sự xấu hổ của mình. "Phụt, ha ha!" Tôn Giáo sư và Phong Vu Tu sau khi xuống xe, nhìn một màn trước mắt, không khỏi hai mặt nhìn nhau, cuối cùng nhịn không được cười ra tiếng.

Vị bạn bè này của Đại Kim Nha, đúng thật là một người thú vị a, phương thức hoan nghênh người cũng đặc biệt như vậy. "Ha ha, mấy vị đây chính là đội khảo cổ từ thủ đô tới nhỉ, hoan nghênh hoan nghênh, bỉ nhân Ba Dũng, mọi người cứ gọi tôi là Lão Ba." Ngay tại lúc mọi người xuất thần, đột nhiên một tiếng cười sảng khoái từ trong đình viện dân tục truyền ra.

Nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy một thanh niên thân hình đĩnh bạt, tướng mạo thanh tú từ trong viện đi ra, trên mặt dương dật nụ cười nhiệt tình. "Phụt!" Bàn Tử nghe được đối phương tự xưng "Lão Ba" (nghe giống "Bố mày"), lập tức trừng lớn hai mắt, một ngụm nước suýt chút nữa phun lên mặt người tới.

Vãi, thằng cha này, vừa lên đã chiếm tiện nghi người ta!

Sở Viễn và nhóm Tôn Giáo sư cũng đều là hai mặt nhìn nhau, loại xưng hô này cũng không biết mở miệng thế nào.

Nhất thời, không khí xung quanh mấy người đột nhiên lâm vào một loại yên tĩnh quỷ dị. "Ách, anh Ba xin chào, tôi là Tôn Học Võ từ

thủ đô tới, bọn họ đều là thành viên đội khảo cổ lần này của tôi.

Cậu chính là người hướng đạo Tiểu Kim giới thiệu nhỉ, hành động khảo cổ lần này còn phải làm phiền cậu nhiều rồi." Tôn Giáo sư chủ động mở miệng, đánh vỡ yên tĩnh tại hiện trường, vẻ mặt mỉm cười nhìn Ba Dũng.

Thấy Tôn Giáo sư - vị thoạt nhìn chính là chuyên gia đức cao vọng trọng, Ba Dũng thế mà hiếm thấy đỏ mặt, chủ động bắt tay với Tôn Giáo sư: "Đại danh Tôn Giáo sư, cho dù tôi ở quê nhà Thanh Khê Trấn, cũng là nghe danh đã lâu a!" Ba Dũng vẻ mặt đầy ý cười, thái độ nhiệt tình ngược lại làm cho Tôn Giáo sư có chút giới bị, tên này, quá nhiệt tình rồi. "Tôn Giáo sư ngài đừng hiểu lầm, tôi là làm buôn bán đồ cổ, ngài không phải là chuyên gia phương diện này sao, muốn hướng ngài cầu giáo!" Phản ứng của Tôn Giáo sư bị hắn nhìn ở trong mắt, trong nháy mắt liền đoán được ý nghĩ của đối phương, lập tức mở miệng giải thích.

Nguyên lai là nhờ mình giúp giám định bảo vật a, Tôn Giáo sư nghe vậy, trong lòng ngược lại thở phào nhẹ nhõm.

Không phải ông tự phụ, ở thủ đô, người nghĩ cách nịnh nọt ông nhiều vô kể, chính là muốn nhờ ông giúp giám định bảo vật.

Sau đó, dưới sự an bài của Ba Dũng, mọi người tiến vào homestay, nghỉ ngơi trên ghế sa lon tại đại sảnh.

Lúc này, Ba Dũng mới chậm rãi giới thiệu với mọi người, khách sạn homestay này cũng là do hắn kinh doanh, coi như là nghề phụ.

Nghề chính của hắn chính là kinh doanh đồ cổ, mười mấy cửa tiệm đồ cổ ở trấn Thanh Khê, một phần ba đều là cửa hàng của hắn.

Có thể thấy được thực lực cũng coi như là hùng hậu!

Đừng nhìn Ba Dũng tuổi không lớn, cũng chỉ hai mươi bảy hai

mươi tám tuổi, nhưng từ nhỏ đi theo phụ thân học tập văn hóa đồ cổ.

Sau khi bỏ học cấp ba, liền quanh năm chạy ở mấy chục cái thôn trang dưới trướng trấn Thanh Khê, thu chút cổ vật, kiếm tiền chênh lệch.

Bởi vậy, nếu luận độ quen thuộc đối với dãy núi Vu Sơn quanh trấn Thanh Khê, không ai có thể hơn hắn.

Nghe Ba Dũng thao thao bất tuyệt, Bàn Tử liếc hắn một cái, thằng nhóc này, hi vọng cậu không chém gió. "Ba ông chủ, đây là bản đồ địa hình Vu Sơn, làm phiền cậu chỉ điểm chút, nơi này là địa phương nào?" Đợi Ba Dũng nói xong, Sở Viễn lấy ra một tấm bản đồ địa hình dãy núi Vu Sơn, chỉ vào địa phương được khoanh tròn trên bản đồ hỏi.

Nơi này, chính là vị trí đại khái mà Sở Viễn thông qua bản đồ phong thủy trong cuốn du ký của Tôn Giáo sư, trải qua mấy ngày nay thôi toán khoanh ra. "Sở gia yên tâm, mảnh rừng núi Vu Sơn này, không có chỗ nào lão Ba tôi không biết!" Nói xong, Ba Dũng ngồi xổm xuống, ghé sát vào bản đồ trên bàn, không ngừng đánh giá.

Di, cái địa phương này, sao nhìn có chút quen mắt a! "Ai da, cái này...

đây chẳng phải là Hẻm Quan Tài (Quan Tài Hạp) sao?

Chư vị, nghe lão Ba tôi khuyên một câu, cái quỷ địa phương này không đi được đâu a!" Đợi nhìn rõ địa phương Sở Viễn vẽ, Ba Dũng làm trái lại thường thái nhảy dựng lên, thần sắc kinh hoảng nhìn mọi người, không ngừng khuyên bảo. "Vì sao không đi được?

Nơi đó là có nguy hiểm gì sao?" Tôn Giáo sư vẻ mặt nghi hoặc nhìn Ba Dũng, không hiểu lắm vì sao đối phương đối với một địa phương như vậy lại úy kỵ thế. "Tôn Giáo sư à, Hẻm Quan Tài không

đi được đâu, truyền thuyết Hẻm Quan Tài cứ vào đêm là khắp nơi đều có âm binh, bách quỷ dạ hành, không đi được!" Ba Dũng liên liên lắc đầu, trong lòng đã làm quyết định, vô luận như thế nào, Hẻm Quan Tài hắn khẳng định là sẽ không đi.

Đánh chết cũng không đi, ai nói cũng không được! "Bách quỷ dạ hành, Hẻm Quan Tài?

Núi Vu Quán Hạp sao?" Nghe được từ mấu chốt trong lời Ba Dũng, mắt Sở Viễn lập tức sáng lên, dường như nhớ ra cái gì.

Xem ra, lối vào cổ mộ Địa Tiên Thôn chính là ở trong Hẻm Quan Tài.

Về phần phương vị cụ thể, chỉ có thể đi đến nơi đó, lợi dụng năng lực quái kính Quy Khư, mới có thể thôi toán ra phương vị chính xác. ...

Mặc cho Bàn Tử cùng Ba Dũng nói hết nước hết cái, cuối cùng vẫn là Tôn Giáo sư lấy cái giá miễn phí giúp hắn giám định ba kiện bảo vật.

Ba Dũng lúc này mới "thấy thỏ thả ưng", miễn cưỡng đáp ứng, nguyện ý mang theo mọi người đi tới Hẻm Quan Tài, thăm dò địa hình.

An bài tốt hành trình ngày mai, Ba Dũng gọi hai nhân viên phục vụ giúp mấy người chuyển vận hành lý.

Tôn Giáo sư dù sao lớn tuổi, một đường đi xuống, tuy rằng không đến mức mệt ngã, nhưng cũng cảm thấy tinh thần mỏi mệt.

Phong Vu Tu chào hỏi Sở Viễn một tiếng, liền dìu Tôn Giáo sư vào phòng nghỉ ngơi.

Sở Viễn cùng Bàn Tử an bài xong xuôi, liền cảm giác được một trận đói khát, nhìn giờ, mới phát hiện đã hơn một giờ chiều.

Chương 320

Lúc đi tới đại sảnh tầng một, thấy Ba Dũng một bộ trăm nhàm chán nản, liền gọi đối phương cùng đi ra ngoài ăn cơm.

Ba Dũng cũng là người tự nhiên, thông qua Đại Kim Nha biết Sở Viễn là người có bản lĩnh, vẻ mặt vui vẻ đáp ứng. "Sở ca, Bàn ca, tôi dẫn hai vị đi nếm thử đặc sản địa phương chúng tôi!" Nói xong, Ba Dũng trực tiếp đi ra ngoài nhà lấy xe, Sở Viễn cũng không cự tuyệt ý tốt của đối phương, liền đi theo.

Bàn Tử ngược lại vui vẻ, con người hắn cũng chỉ có hai đại yêu thích, một là tiền tài, hai chính là mỹ thực.

Đất Ba Thục cũng coi như là thiên đường mỹ thực, Bàn Tử đi nam sấm bắc, nhưng Vu Sơn này vẫn là lần đầu tiên tới.

Thanh Khê Trấn không tính là thành trấn du lịch, nơi này nằm ở phía bắc huyện Vu Sơn, không phải nơi ngắm cảnh tốt nhất của Vu Hạp.

Trên trấn rất ít nhìn thấy du khách lai vãng, bởi vậy, tiệm cơm mở ra đối ngoại cũng ít đến đáng thương.

Dưới sự dẫn dắt của Ba Dũng, sau khi xuống xe, dọc theo đầu ngõ phố xá đi đi dạo dạo, ba người đi tới một quán cũ hẻo lánh.

Chỉ thấy biển hiệu của quán lâu đời này lắc lư qua lại trong gió.

Quả nhiên là rượu ngon không sợ ngõ sâu, vừa bước vào cửa tiệm, Sở Viễn liền ngửi thấy một cỗ mùi rượu hương thuần. "Anh Dũng, anh tới lạp, lại tới đong rượu à?

Hôm nay rượu lâu năm hết rồi nha!" Đây là một quán rượu trang hoàng kiểu cũ, trung ương đại đường bày biện ba năm cái bàn, nhìn

thấy ba người tiến vào, một cô nương tuổi chừng hai mươi lập tức mắt sáng lên, vẻ mặt mỉm cười chào hỏi Ba Dũng.

Đồng thời một đôi mắt to, không ngừng đảo quanh trên người Sở Viễn và Bàn Tử.

Cô nương này sinh ra mày thanh mục tú, một giọng Xuyên nồng đậm nghe rất sướng tai, tết hai bím tóc, càng lộ vẻ thủy linh.

Bàn Tử nhìn thấy em gái toàn thân trên dưới lộ ra vẻ sạch sẽ lanh lợi này, lập tức mắt sáng lên, nhìn đối phương cười ngây ngô.

Thấy Bàn Tử cái dạng "trư ca" này, Sở Viễn lập tức đầy đầu hắc tuyến, quả thực là không nỡ nhìn. "Yêu Muội, hai vị này là chuyên gia khảo cổ từ thủ đô tới, lấy cho anh chút rượu lâu năm, chiêu đãi thật tốt tắc!" Hiển nhiên Ba Dũng rất quen thuộc với đối phương, cũng không khách khí, tìm cái chỗ ngồi xuống xong, liền chủ động bàn giao với Yêu Muội.

Biết Sở Viễn và Bàn Tử là quý khách của Ba Dũng, nhưng rượu trong tiệm đã bán hết, Yêu Muội vừa định mở miệng giải thích.

Bỗng nhiên, tại một góc lệch trong đại đường, truyền đến một giọng nói thản nhiên: "Yêu Muội, đem bình rượu ngon ta trân tàng kia ra chiêu đãi khách nhân." Nghe tiếng nhìn lại, Sở Viễn lúc này mới phát hiện người nói chuyện là một vị lão đại gia, nhìn khoảng bảy tám chục tuổi, đầu đầy tóc trắng, coi như tinh thần.

Lúc này, lão nhân đang nằm trên một chiếc ghế tre, dường như là nhận ra nhóm Sở Viễn, lúc này mới mở miệng bảo Yêu Muội dâng rượu ngon. "A, Lý sư phụ, ngài ở trong tiệm a, thất lễ." Nhìn thấy lão nhân, Ba Dũng tỏ ra rất cục súc, lập tức đứng dậy, khách khí chào hỏi với lão nhân.

Bất quá, đối phương cũng không để ý tới hắn, ánh mắt rơi trên

người Sở Viễn vài giây, lúc này mới nhắm mắt lại.

Nửa ngủ nửa tỉnh, theo ghế tre nhẹ nhàng lắc lư, khoái hoạt biết bao tự tại!

Yêu Muội là người tay chân lanh lẹ, không một hồi công phu liền bưng một bình rượu ngon hương thuần lên.

Chào hỏi mấy người một tiếng, liền đi vào bếp sau, chuẩn bị xào mấy món cho mấy người nhắm rượu. "Hoắc, rượu này thật không tệ nha, rượu ngon a!" Ba Dũng chủ động rót rượu cho Sở Viễn và Bàn Tử, Bàn Tử nhìn rượu ngon trong chén, ngửi mùi rượu, vẻ mặt tán thán nói.

Nói xong, liền không kịp chờ đợi nếm thử một ngụm, lập tức lâm vào hồi vị vô cùng.

Sở Viễn thấy thế, bưng chén rượu lên nhẹ nhàng nếm thử một ngụm, vào miệng hương thuần, quả thực là rượu ngon.

Ba Dũng cũng vừa tán thán vừa nhẹ nhàng nếm thử, theo thức ăn Yêu Muội bưng lên, không khí trên bàn rượu đang nồng, Sở Viễn liền chủ động hỏi thăm về truyền thuyết Vô Đầu Chi Vương (Vua Không Đầu) ở phụ cận trấn Thanh Khê.

Thân là thổ trứ bản địa trấn Thanh Khê, Ba Dũng khổ tư hồi lâu, vẻ mặt bất đắc dĩ lắc đầu với Sở Viễn.

Tuy rằng rất thất vọng, nhưng Sở Viễn cũng lý giải, dù sao Ba Dũng cũng mới hơn hai mươi tuổi.

Dã sử truyền thuyết niên đại cửu viễn này, không biết cũng rất bình thường. "Tuy rằng tôi không biết, nhưng Lý sư phụ ở trên trấn mấy chục năm, ông ấy khẳng định rõ." Ba Dũng lắc lắc đầu, chỉ chỉ lão nhân nằm trong góc, mắt say lờ đờ nói.

Sở Viễn nhìn chằm chằm lão nhân phảng phất như đang ngủ, hai

mắt khẽ híp, kỳ thật khi hắn tiến vào, đã phát hiện người này không tầm thường. "Lão Sở, có gì không ổn sao?" Bàn Tử tâm tư linh hoạt, hắn nhìn ra thần tình của Sở Viễn, không khỏi chủ động mở miệng hỏi.

Sở Viễn không có lập tức trả lời Bàn Tử, ngược lại chỉ vào một cái "hộp đen" trên quầy thu ngân đại đường quán rượu.

Thuận theo hướng ngón tay hắn nhìn lại, tinh thần Bàn Tử chấn động, tuy rằng hắn không biết đây cụ thể là cái gì, nhưng vẫn có thể nhìn ra cái hộp gỗ tử đàn đen thông thể này, niên đại cửu viễn, là kiện cổ vật không thể cầu được.

Vậy thì vấn đề đến rồi, một bảo bối như vậy, thế mà quang minh chính đại đặt trong đại đường.

Có thể thấy được, ông chủ quán rượu cũ này, không phải người thường!

Nghĩ đến đây, Bàn Tử thấy Yêu Muội không ở phụ cận, liền bưng chén rượu đi tới trước quầy thu ngân, đoan tường hộp gỗ tử đàn.

Chỉ thấy trên cái hộp này, bố đầy lỗ thủng dạng tổ ong, giống như dùng dao chọc ra, hào vô quy tắc.

Nhìn Bàn Tử không khỏi lộ ra vài phần vẻ đau lòng, kẻ nào tay lại ngứa như vậy, thực sự là đáng tiếc.

Sở Viễn nhìn ra thân phận lai lịch lão đầu này khẳng định không nhỏ, cái hộp gỗ tử đàn này giống như thùng ong của người nuôi ong vậy.

E rằng lão đầu này là nguyên lương (người trong nghề) đến từ đỉnh Phong Oa Sơn, đồng thời là người trong bảy mươi hai nghề thủ nghệ.

Hắn đoán chừng vừa rồi lão đầu nghe thấy mình là chuyên gia

khảo cổ, phỏng chừng mới nảy sinh tâm tư dâng rượu ngon, thành tâm chiêu đãi.

Đã có thể ở địa phương hẻo lánh như vậy gặp được người trong đồng đạo, Sở Viễn tự nhiên cũng không giấu giấu diếm diếm, lớn tiếng đọc mật ngữ: "Đường qua núi cao ngẩng đầu nhìn, trên núi một tấm bài chữ kim; Sau bài chữ kim là bài bạc, bài nào cũng đều là chữ Phong." Đây là thiết khẩu (tiếng lóng cứng) đổ đấu, ý tứ chính là tôi đã nhìn ra thân phận ngài rồi, không cần thiết phải giấu.

Lão đầu vốn đang nghỉ ngơi, nghe được lời này của Sở Viễn, mạnh mẽ mở mắt, ngồi dậy, trên dưới đánh giá Sở Viễn.

Sau đó, liền bán tín bán nghi hỏi ngược lại: "Một tấm gương soi chiếu hai núi, chiếu ra gió vàng thổi đầy mặt; Không biết đi qua núi gió nào, nhận được bài chữ Phong kim bạc?" Lão đầu này cũng là dẫn dụng hắc thoại sơn kinh, đang hỏi lại thân phận của Sở Viễn.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn trực tiếp mở miệng trả lời: "Diều hâu trong gió theo núi chuyển, đánh ngựa quất roi đuổi lộ trình; Đội ngũ không đều đừng kiến quái, lễ mạo hoang sơ vật quải hoài." Lão đầu nghe đến đó, thần sắc càng là kinh dị, chậm rãi đi đến trước mặt Sở Viễn, lại hỏi: "Trên núi dưới núi vì sao mà đến?" "Không trên không dưới, muốn thỉnh hòm ong." Sở Viễn thần tình tự nhiên trả lời, hai người một hỏi một đáp, phản ứng đều cực nhanh.

Nói đến đây, lão nhân đã cơ bản đoán được thân phận của Sở Viễn, thần tình trên mặt cũng yên tâm không ít.

Thấy Sở Viễn và Bàn Tử tuổi còn trẻ, ông theo bản năng hỏi: "Nhà ong dễ gặp, hòm ong khó thỉnh, không biết thỉnh đi rồi có tác vi ra sao?" Nghe được lời này, Sở Viễn lập tức mày hơi nhíu, chuyện tham tra cổ mộ Địa Tiên Thôn tự nhiên không thể tùy tiện tiết lộ, liền qua loa nói: "Trà lưu danh sơn khách, môn nghênh ngũ hồ tân.

Giai thị sơn trung nhân, hà tất vấn miêu căn." Lão nhân thấy sắc mặt Sở Viễn khẽ biến, không khỏi nhẹ giọng cười nói: "Quả nhiên là quý khách đăng môn, tiểu ca cậu, là người trong đồng đạo đầu tiên đăng môn trong hai mươi năm qua." Nghĩ đến đây, lão nhân vội vàng hướng về phía bếp sau hô to một tiếng: "Yêu Muội, đừng làm nữa, thu dọn chút, mau đưa quý khách vào trong phòng quý tân." Nói xong, lão nhân áy náy cười với ba người Sở Viễn, đi đầu vào nhà sau quán rượu cũ.

Bàn Tử và Ba Dũng liếc nhau, hai người biểu tình đầy vẻ mông lung, một phen nói chuyện vừa rồi càng là nghe như lọt vào trong sương mù, không biết ý gì.

Bất quá, tròng mắt Bàn Tử xoay chuyển, hắn biết Sở Viễn và lão đầu nói khẳng định là hắc thoại trong nghề Mạc Kim.

Xem ra, là tra được manh mối!

Dưới sự dẫn dắt của Yêu Muội, ba người Sở Viễn tiến vào nhà sau quán rượu cũ.

Vừa mới tiến vào, Bàn Tử liền lập tức kinh hô lên, đây đâu phải là quán rượu a, rõ ràng là một cái xưởng thủ công!

Chỉ thấy trên giá ở hai mặt tường trong phòng, đặt đầy các loại tác phẩm thủ công.

Giống như tụ tiễn (tên giấu trong tay áo), phi tiêu, thậm chí phi hổ trảo, Bàn Tử đều nhìn thấy một đống lớn ở góc tường, lập tức líu lưỡi.

Cái này mẹ nó, rõ ràng chính là một cái kho trang bị khí giới đổ đấu a, ngũ hoa bát môn, cái gì cũng có.

Bất quá, Ba Dũng thần sắc bình thường, hiển nhiên là biết kho trang bị phía sau quán rượu này.

Chương 321

Sở Viễn không khỏi nhìn thật sâu hắn một cái, xem ra đối phương cũng là cố ý dẫn mình tới.

Đối mặt với cái nhìn chăm chú của Sở Viễn, Ba Dũng thản nhiên khẽ gật đầu, coi như bán cho Sở Viễn một cái nhân tình.

Hắn đã sớm nghe Đại Kim Nha nói qua, nhóm Sở Viễn tới Vu Sơn tìm kiếm cổ mộ, là người trong nghề đồ cổ, ai có thể không bị một ngôi cổ mộ chưa từng được khai phá hấp dẫn chứ.

Đối với việc này, hắn cố ý bán cho Sở Viễn một cái nhân tình, chính là vì không muốn đơn giản làm một người hướng đạo, hắn cũng muốn tiến vào cổ mộ.

Lúc này, trải qua Yêu Muội chủ động giới thiệu, Bàn Tử mới biết lão đầu này tên gọi Lý Định Quốc, thế mà còn là đồng môn.

Tổ tiên cũng từng xuất hiện Mạc Kim Hiệu Úy, bất quá sau khi đánh mất Mạc Kim Phù tại khu vực Vu Sơn, gia tộc liền đi theo chuyển nghề.

Lý Định Quốc bèn bái sư thợ thủ công Phong Oa Sơn, học được một thân thủ đoạn chế tạo ám khí, ẩn cư tại khu vực Ba Thục.

Vừa rồi mọi người nhìn thấy hộp đen tử đàn ở phía trước, chính là ký hiệu ám trung giao dịch của lão nhân nghề này.

Chỉ có người trong nghề tinh mắt, mới có thể nhìn ra đồ vật cửa hàng chân thực bán ra, nói ra hành thoại, là có thể giao dịch.

Hơn hai mươi năm trước, Lý Định Quốc tra được Mạc Kim Phù của tổ tiên biến mất tại phụ cận Hẻm Quan Tài, liền ẩn cư tại đây.

Ngày bình thường, cũng chỉ làm một ít ám khí chơi chơi, không để

cho mình tay nghề bị lụt.

Sở Viễn là người đầu tiên hơn hai mươi năm nay có thể đối được hành thoại, tiến hành giao dịch.

Về phần Ba Dũng, đó là nửa cái đồ đệ lão nhân thu nhận, tự nhiên biết lai lịch lão nhân.

Bàn Tử vừa nghe, lão nhân trước mắt lại còn là hậu duệ Mạc Kim Hiệu Úy, lập tức nhiệt thiết hẳn lên, vội vàng làm quen.

Nghe Yêu Muội nói như vậy, Sở Viễn nhớ tới cấm kỵ của Mạc Kim Hiệu Úy, nghe đồn có sáu chiếc Mạc Kim Phù nằm trong tay Quan Sơn Thái Bảo.

Nghĩ đến chiếc Mạc Kim Phù của tổ tiên lão nhân, khả năng chính là rơi vào trong cổ mộ Địa Tiên Thôn, đây cũng là cao nhân a.

Năm đó Quan Sơn Thái Bảo tu kiến cổ mộ Địa Tiên Thôn, hào xưng bất kỳ ai cũng không thể đi vào, Mạc Kim Hiệu Úy cũng không được.

Có thể mò vào, định nhiên đều là cao thủ trong cao thủ. "Ai da, đại gia, cái này chẳng lẽ là Kim Cương Tán của Mạc Kim Hiệu Úy sao!" Bàn Tử đột nhiên nhìn thấy trên mặt tường treo một món bảo vật hình cái ô, thần tình nhất động, kinh hô lên.

Đây là một món bảo vật dùng gấm vóc bao bọc, chỉ nhìn ngoại hình, xác thực có vài phần tương tự với Kim Cương Tán của Sở Viễn. "Ha ha, tiểu bối nhà cậu, nhãn quang ngược lại độc đáo, không sai, đây chính là bảo bối áp đáy hòm của lão phu!" Nói xong, lão nhân ra hiệu Ba Dũng động thủ lấy bảo vật này xuống, để mọi người giám thưởng. "Được thôi!" Ba Dũng đi đến trước vách tường, vươn tay lấy bảo vật trên tường xuống, trên mặt tràn đầy thần tình mong đợi.

Hắn kết thức cùng lão nhân mười mấy năm, từ nhỏ đã đi theo sau

lưng lão đầu học tập tri thức cổ ngoạn, bảo vật này thấy lão đầu trân tàng hơn mười năm.

Chưa từng thấy ông lấy xuống bao giờ, không ngờ lần này ngược lại hưởng sái hào quang của nhóm Sở Viễn, thế mà hữu hạnh kiến thức một phen. "Mở ra đi." Lão đầu mặt mang đắc ý cười ha ha, có thể hiển thánh trước mặt một đám tiểu bối, cũng có một phen tư vị khác a.

Đợi Ba Dũng lật lớp gấm vóc bao bọc ra, Bàn Tử lập tức kinh hô nói: "Ngọa tào, Kim Cương Tán." Sở Viễn tuy rằng đã sớm đoán được vật này, nhưng chợt thấy, cũng là pha chút kinh ngạc.

Kim Cương Tán là hộ thân thần khí của Mạc Kim Hiệu Úy, năm đó Chá Cô Tiếu từ chỗ Mạc Kim Hiệu Úy Trần đại sư hoạch được một kiện.

Cây Kim Cương Tán này, hắn từng nghe Bàn Sơn Đạo Nhân Dương Vân U giới thiệu qua, trong một lần mạo hiểm vô ý đánh mất.

Kim Cương Tán của chính Sở Viễn, thì là hệ thống thưởng cho.

Cây trước mắt này cũng không giống, hoàn toàn là vị lão nhân không bắt mắt trước mắt này tự mình chế tác.

Tiếng kinh hô của mấy người, nằm ngoài dự liệu của lão nhân, chỉ nghe ông cười ha ha một tiếng, chủ động giới thiệu nói: "Không sai, đây chính là tác phẩm đắc ý bình sinh của lão phu chế tạo ra căn cứ theo thủ trát tổ tiên, Kim Cương Tán.

Ta thấy hai vị tiểu huynh đệ cũng là người trong đồng đạo, còn xin chưởng nhãn!" Sở Viễn cũng không khách khí, trực tiếp một tay xách Kim Cương Tán lên, cầm trong tay phản phục đoan tường, mặc kệ là xúc cảm hay là tài chất, xác thực giống như đúc với Kim Cương Tán mà hệ thống thưởng, xem ra đúng là hộ thân thần khí một mạch Mạc

Kim Hiệu Úy.

Chỉ riêng bản sự phục khắc Kim Cương Tán này, lão nhân cũng xứng đáng là một vị đại sư, quá giỏi rồi.

Thiết trí cơ quan phồn tạp như vậy, thế mà đều có thể hoàn nguyên ra, trong lòng Sở Viễn thực sự là bội phục không thôi. "Tôi xem chút, a, thật là bảo bối!" Bàn Tử cấp khó dẫn nổi từ trong tay Sở Viễn một phen đoạt lấy Kim Cương Tán, cẩn thận từng li từng tí vuốt ve.

Thảo, Bàn Tử vẻ mặt si mê, nhìn Sở Viễn chỉ thấy gai mắt. "Đại gia, ngài ra cái giá đi, bảo bối này tôi muốn." Bàn Tử ôm Kim Cương Tán, ánh mắt sáng rực nhìn lão nhân, đây chính là bảo bối khả ngộ bất khả cầu.

Mỗi lần hạ mộ, nhìn thấy Sở Viễn sử dụng Kim Cương Tán hiển thánh trước người khác, nhưng làm Bàn Tử hâm mộ chết đi được. "Ha ha, tương phùng tức là có duyên, lão phu thấy hai vị cũng không phải người bình thường, khí giới có tinh xảo nữa, nếu là không có quy túc của nó, cuối cùng dưới sự xâm thực của thời gian, cũng chẳng qua là sắt vụn rỉ sét mà thôi, hậu sinh cậu tâm tính còn không tệ, tặng cậu." Bàn Tử nghe được tin tức vui từ trên trời rơi xuống này, lập tức vui hỏng rồi, ai ngờ câu tiếp theo của lão nhân, liền kéo hắn xuống vực sâu địa ngục. "Bất quá..." Mọi người đều biết, vừa nghe đến từ này, chính là biết chuyện này mười phần thì tám chín phần sẽ hỏng, Bàn Tử lập tức nảy sinh ủ rũ. "Chỉ cần các cậu có thể mang Mạc Kim Phù của tổ tiên lão phu về, cây Kim Cương Tán này là của các cậu!" Lão đầu vẻ mặt nhiệt thiết nhìn Sở Viễn, ông biết sâu sắc thân phận người thanh niên này, nếu muốn từ cái quỷ địa phương kia mang Mạc Kim Phù ra, tất nhiên chỉ có Sở Viễn đồng dạng là xuất thân Mạc Kim Hiệu Úy mới có thể làm được.

Ông đã già rồi, lúc còn trẻ đã không có dũng khí tiến vào, càng đừng nói hiện tại đã già nua.

Mạc Kim Phù Lý gia hồi quy, đây là túc nguyện cả đời của ông!

Di, Sở Viễn thần tình kinh nghi bất định nhìn lão đầu, lão đầu này cư nhiên biết mục tiêu của hắn.

Cũng đúng, đối phương cũng coi như là truyền nhân Mạc Kim Hiệu Úy, thủ pháp thẩm thị sơn xuyên địa mạch vẫn là có. "Hảo cái Đại Vương, có thân không đầu, tiền bối nghe qua truyền thuyết cổ đại này chưa?" Ôm thái độ ngựa chết chữa thành ngựa sống, sau khi Sở Viễn hỏi xong, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm lão nhân.

Lão nhân nhẹ nhàng vê chùm râu hoa râm, khẽ gật đầu, nhẹ giọng cười nói: "A a, người trẻ tuổi, cậu không cần thăm dò, cổ mộ Địa Tiên Thôn này, toàn bộ trấn Thanh Khê, không ai hiểu rõ hơn ta!" Cái gì?

Lão đầu này thế mà thật sự biết cổ mộ Địa Tiên Thôn!

Sở Viễn và Bàn Tử không khỏi liếc nhau, quả nhiên là đạp phá giày sắt không tìm được, đến khi đạt được chẳng tốn công phu. "Được, vụ mua bán này chúng tôi nhận, còn xin tiền bối tứ giáo." Sở Viễn trực tiếp thay Bàn Tử thừa nặc, lấy Kim Cương Tán, đổi một chiếc Mạc Kim Phù, cũng coi như là đáng giá.

Huống chi, đối phương còn có thể phụ gia manh mối cổ mộ Địa Tiên Thôn, cũng coi như là mua một tặng một.

Sau khi giải quyết việc tìm kiếm Mạc Kim Phù, lão đầu Lý Định Quốc từ mi thiện mục chiêu đãi mọi người ngồi xuống.

Lúc này mới mặt đầy thổn thức đem tình hình cổ mộ Địa Tiên Thôn, cặn kẽ báo cho mọi người.

Đây cũng là bí tân ông ở trấn Thanh Khê hai mươi năm, không

ngừng gõ sườn, lật xem điển tịch, luận chứng mà đến.

Bởi vì liên lụy cực rộng, nếu không phải tự mình tìm về Mạc Kim Phù vô vọng, lại trùng hợp gặp được Sở Viễn và Bàn Tử cùng là truyền nhân Mạc Kim.

E rằng, bí tân về Quan Sơn Thái Bảo, cuối cùng sẽ đi theo ông trường miên dưới lòng đất, vĩnh viễn không được người đời biết đến.

Lão nhân Lý Định Quốc nhìn hai người ngồi nghiêm chỉnh, lộ ra mỉm cười, nhẹ giọng cười nói: "Đã các cậu có thể tìm tới Vu Sơn, tưởng tất là hướng về phía cổ mộ Địa Tiên Thôn trong núi Quan Hạp mà đến, Quan Sơn Thái Bảo tự không cần nói nhiều.

Thân là túc địch của Mạc Kim Hiệu Úy chúng ta, không thể không nói thủ đoạn của người nhà họ Phong vẫn là rất giỏi.

Cổ mộ Địa Tiên Thôn này chính là do Quan Sơn Thái Bảo Phong Sư Cổ cải tạo mộ Ô Dương Vương, tu kiến mà thành." Cải tạo lăng tẩm người khác, chiếm làm của riêng, làm cho Sở Viễn nhớ tới Mộ U Linh ở Long Lĩnh năm xưa.

Chẳng phải là Lý Thuần Phong cải tạo lăng tẩm Chu Văn Vương, tu kiến mà thành sao?

Kỳ thực, đối với cao nhân phong thủy mà nói, sửa chữa phong thủy mộ thất viễn so với tìm phong thủy mới, còn khó hơn nhiều.

Chương 322

Giống như Lý Thuần Phong, đem lăng tẩm Chu Văn Vương cải tạo thành một ngôi mộ U Linh, loại người này vạn người không được một.

Rất hiển nhiên, Quan Sơn Thái Bảo Phong Sư Cổ không phải người như vậy, còn chưa có năng lực lớn như thế.

Ông ta sở dĩ có thể cải tạo mộ Ô Dương Vương, căn cứ theo cách nói của lão nhân, dựa vào là "Quan Sơn Chỉ Mê Phú" của Quan Sơn Thái Bảo.

Trong này ghi lại kỳ môn dị thuật, trận pháp quỷ dị của lịch đại Quan Sơn Thái Bảo, đối với tu kiến, cải tạo lăng tẩm có trợ giúp cực lớn. "Mà hai câu xướng từ trong miệng cậu vừa rồi, hẳn là bí truyền khẩu quyết của người nhà họ Phong Quan Sơn Thái Bảo.

Nghe đồn là chìa khóa bí mật dẫn đạo hậu nhân tiến vào Địa Tiên Thôn!" Lão nhân lược đái kinh nghi nhìn về phía Sở Viễn, loại khẩu quyết này luôn luôn là bí mật bất truyền của Phong gia, ông cũng là dưới cơ duyên xảo hợp mới biết được.

Xem ra nhóm Sở Viễn tới nơi này tìm kiếm cổ mộ Địa Tiên Thôn, không phải bắn tên không đích, là có kế hoạch mà đến a.

Bất quá, câu nói này của lão nhân, nổ vang trong tai Bàn Tử, làm cho hắn thần tình hoảng sợ nhìn Sở Viễn.

Hiển nhiên là nghĩ đến Tôn Giáo sư, câu từ này là do ông ta sau khi uống rượu thổ lộ ra, thân phận Tôn Giáo sư có vấn đề.

Sở Viễn khẽ lắc đầu, hắn biết tâm tư Bàn Tử, thân phận Tôn Giáo sư hắn rất rõ ràng.

Hiện tại giữa bọn họ chẳng qua là lợi dụng lẫn nhau mà thôi.

Lão nhân thu hết biểu tình của Sở Viễn và Bàn Tử vào trong mắt, cũng không truy vấn, ngược lại đem bí văn mình điều tra, từ từ nói ra.

Nguyên lai trong dãy núi Vu Sơn, đã từng có một mảnh bảo địa tàng phong tụ khí phi thường quỷ dị, sau bị Quan Sơn Thái Bảo chiếm lĩnh.

Vì tránh né triều đình nhà Minh truy sát, Quan Sơn Thái Bảo dẫn tộc nhân trốn vào trong dãy núi Vu Sơn, thỉnh thoảng sẽ đi ra ngoài tìm kiếm cổ mộ, theo đuổi dị thuật.

Căn cứ suy đoán của ông, người nhà họ Phong khẳng định là đào được bảo vật gì đó trên khối bảo địa này.

Từ đó tìm được mộ Ô Dương Vương, cuối cùng bị Quan Sơn Thái Bảo tu kiến thành Địa Tiên Thôn, cũng mang theo toàn tộc nhân cư trú nơi này.

Quan trọng nhất là phong thủy nơi đó tương đương quỷ dị, người bình thường không thể nào tra được tung tích người nhà họ Phong.

Lại thêm nhiều năm như vậy, sông núi cải tạo, tuế nguyệt biến hóa, nơi ẩn thân của người nhà họ Phong năm xưa, đã sớm không dấu vết để tìm.

Bất quá, trong dãy núi Vu Sơn không thiếu một ít thôn lạc cổ xưa, có lẽ có thể tra được một ít truyền thuyết về người nhà họ Phong.

Giảng đến đây, lão nhân chú trọng giới thiệu lai lịch Yêu Muội, cô là do lão nhân nhặt về lúc ông du lịch Vu Sơn năm cô lên năm tuổi.

Những năm trước, lúc chân cẳng còn tiện, lão nhân cũng lợi dụng thủ đoạn của Mạc Kim Hiệu Úy, sưu tầm qua Vu Sơn.

Có lẽ là truyền thừa không đủ, sau khi dùng hết thủ đoạn lại

không thu hoạch được gì, cuối cùng mới từ bỏ tìm kiếm cổ mộ Địa Tiên Thôn.

Hai câu xướng từ mà Sở Viễn vừa nói, chính là ông phát hiện trong thôn lạc cổ xưa rách nát ở sâu trong Vu Sơn.

Sau khi nghe xong lão nhân giới thiệu tương quan về cổ mộ Địa Tiên Thôn, Sở Viễn cũng coi như là có thu hoạch nhỏ, nhìn sắc trời dần tối, liền chủ động đứng dậy, đề xuất cáo từ.

Chính lúc chuẩn bị rời đi, lão nhân ngăn Sở Viễn lại nhẹ giọng cười nói: "Dãy núi Vu Sơn các cậu lạ nước lạ cái, để Yêu Muội nhà ta đi theo cùng đi, nó làm người lanh lợi, gan lại lớn.

Bình thường lúc có rảnh, liền về Hẻm Quan Tài hái tổ yến, địa hình đường xá một dải này, nó quen thuộc nhất." Ba Dũng nghe được lời này, mắt lập tức sáng lên, gật đầu lia lịa phụ họa nói: "Sở gia, Lý sư phụ nói không sai, Yêu Muội quen thuộc địa hình hơn tôi, theo Lý sư phụ học nghệ nhiều năm, có thể giúp được chúng ta." Sở Viễn nhìn về phía Yêu Muội đang cười đứng bên cạnh, người sau lập tức ưỡn thẳng lưng, mắt không nhìn ngang, phảng phất là binh sĩ chờ kiểm duyệt. "Sở đại ca, em theo bên cạnh ông nội, cũng học được một ít ngón nghề, tầm thường ba năm gã to con cũng không tới gần được người em.

Hơn nữa ở quê em vẫn luôn có truyền thuyết mộ Yêu Tiên, lại được truyền là mộ Phong Vương, mộ chủ nhân xác thực họ Phong." Yêu Muội thấy Sở Viễn không có lập tức đồng ý, sau khi lược tác tư tác, liền tích cực bắt đầu chào hàng chính mình.

Bộ dạng chủ động này, nhìn Ba Dũng ở một bên mắt đều đăm đăm.

Nghĩ đến đây, tròng mắt Ba Dũng xoay chuyển, nhẹ nhàng đụng Sở Viễn, hạ thấp thanh âm nói: "Sở gia, đường tầm thường Hẻm

Quan Tài lên không nổi, Yêu Muội thường xuyên hái tổ yến, biết một con đường sạn đạo cổ, có thể đi lên." Kỳ thực lúc Yêu Muội nói đến mộ Phong Vương, Sở Viễn đã có lòng muốn dẫn cô theo, chỉ là cổ mộ Địa Tiên Thôn hung hiểm.

Vạn nhất xảy ra chuyện gì, mình coi như là hủy hoại Lý Định Quốc và Yêu Muội hai người, thế thì thật là tội lỗi.

Lão nhân Lý Định Quốc là lão giang hồ, thần sắc chần chờ trong mắt Sở Viễn, ông nhìn rõ ràng rành mạch, liền chủ động mở miệng: "Tiểu huynh đệ, cậu yên tâm, Yêu Muội sẽ không tiến vào cổ mộ, sau khi tìm được cổ mộ, nó sẽ trở về." Thấy Lý Định Quốc nói như vậy, Sở Viễn lập tức yên tâm không ít, liền đồng ý Yêu Muội đồng hành.

Thế là, Sở Viễn liền hướng về phía Yêu Muội khẽ gật đầu, ước định xong thời gian ngày mai hội họp, liền chắp tay nói lời cảm tạ với lão nhân Lý Định Quốc.

Rời khỏi quán rượu cũ, Bàn Tử ước lượng Kim Cương Tán trong tay, không khỏi cảm khái chuyến đi này coi như là không uổng công.

Đợi ba người trở lại homestay, vừa lúc nhìn thấy Phong Vu Tu ở cửa, đang chỉ huy một chiếc xe tải thùng lùi xe. "Sở học đệ, các cậu đã về, đây là trang bị tôi kiếm được từ chỗ bạn bè, kiểm kê chút đi." Xe tải dừng ở vị trí tốt xong, Phong Vu Tu vừa nói vừa mở thùng xe, tình huống trong xe tải lập tức đập vào mắt mấy người.

Bàn Tử chủ động nhảy lên xe, nhìn một xe đầy ắp trang bị, lập tức hít ngược một hơi khí lạnh.

Con bà nó, nhiều trang bị đổ đấu như vậy, đủ trang bị cho một cái đại đội tăng cường rồi, Tôn Giáo sư hảo đại thủ bút a!

Nghĩ đến những trang bị này, là toàn bộ ỷ trượng để bọn họ thâm nhập cổ mộ thám hiểm mấy ngày tiếp theo.

Bàn Tử liền bắt đầu cẩn thận kiểm kê, khi nhìn thấy một bộ xẻng Lạc Dương mới toanh, mắt Bàn Tử lập tức sáng lên.

Nhìn lại vào bên trong, là thùng đựng đầy các loại thiết bị chiếu sáng, có đèn pin cường quang, ánh đèn có thể xuyên thấu hắc ám.

Còn có que phát sáng đặc chế, trong mộ đạo u thâm hoặc là có thể phái thượng đại dụng tràng.

Trong hòm thuốc bên cạnh, băng vải, thuốc cầm máu, tiêu viêm...

đầy đủ mọi thứ, để phòng ngừa trong quá trình đổ đấu có người bị thương.

Mà trong góc xe, còn có một ít công cụ đặc thù, như gạo nếp, móng lừa đen các vật tịch tà. "Ngoan ngoãn, đây mới là phong phạm Mạc Kim chính tông a!" Ba Dũng nhìn một xe đầy ắp trang bị, lập tức trợn mắt há hốc mồm, hiển nhiên là bị thiết bị Mạc Kim chuyên nghiệp này làm cho chấn hám. "Được rồi, đừng chảy nước miếng nữa, giúp một tay khuân đi!" Bàn Tử thu hết thần tình hâm mộ của Ba Dũng vào mắt, tức giận nói, chỉ lo nhìn, cũng không biết giúp một tay.

Sở Viễn cũng đi lên trước, giúp một tay kiểm kê trang bị, đồ Tôn Giáo sư chuẩn bị ngược lại đầy đủ, nhưng cũng không phải mỗi một dạng đều mang theo.

Cổ mộ Địa Tiên Thôn rất hiển nhiên tồn tại ở sâu trong Vu Sơn, trang bị đổ đấu cũng cần tùy theo địa thế mà chọn lựa.

Một mạch kiểm kê hơn hai tiếng đồng hồ, mọi người mới kiểm kê hoàn thành, Sở Viễn liệt ra một bản danh sách, để Bàn Tử giúp một tay đóng gói.

Đến buổi tối, Sở Viễn, Bàn Tử, Phong Vu Tu và Tôn Giáo sư dùng một bữa tối đơn giản tại cửa hàng homestay của Ba Dũng.

Chuyện dò la được từ Lý Định Quốc ban chiều, Sở Viễn sớm đã

giao đại Ba Dũng giấu giếm việc này.

Ăn cơm xong, Tôn Giáo sư đơn giản mở một cuộc họp ngắn với mấy người, giao đại hành trình và công tác chuẩn bị ngày mai.

Một đêm không lời.

Sáng sớm ngày thứ hai, Yêu Muội thân mặc thường phục giản khiết, bộ dáng lanh lợi kia trong nháy mắt hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Chỉ thấy tóc Yêu Muội búi cao, mấy lọn tóc con tinh nghịch tán lạc bên gò má, cười tủm tỉm đứng ở cửa. "Sở đại ca, Bàn ca, anh Dũng, chào buổi sáng." Yêu Muội hướng về phía mấy người tinh nghịch nháy mắt, nhiệt tình chào hỏi, thanh âm của cô thanh thúy dễ nghe, mang theo một tia sái thoát.

Bàn Tử trực tiếp ngẩn người, sau đó khóe miệng giương lên, lộ ra mỉm cười, chủ động sáp lại gần hỏi thăm.

Sau khi nghe Yêu Muội giới thiệu, rồi đợi Phong Vu Tu chỉnh đốn xong xuôi, Sở Viễn liền kéo Ba Dũng bắt đầu chuyển vật tư đạo mộ lên xe.

Chuyến đi này của bọn họ, nếu không mất dăm ba bữa nửa tháng thì e rằng khó mà quay về được.

Sau khi thu dọn trang bị, cả đoàn người lái hai chiếc xe việt dã, men theo đường núi, hướng về phía Hẻm Quan Tài mà tiến.

Chương 323

Ngồi trên xe, Sở Viễn cầm bản đồ địa hình dãy núi Vu Sơn, liên tục nghiên cứu sự biến hóa trập trùng của thế núi.

Anh hy vọng có thể tìm ra địa điểm tương đồng với bản đồ phong thủy trong cuốn du ký của Giáo sư Tôn, nhưng tìm kiếm hồi lâu vẫn không phát hiện được gì.

Dường như đoạn phong thủy đồ được đánh dấu trong du ký đã hoàn toàn biến mất, ẩn giấu đâu đó giữa dãy Vu Sơn.

Theo lời Yêu Muội, Thanh Khê Trấn có ba con đường để ra vào Vu Sơn, trong đó đường thủy là nhanh nhất.

Tuy nhiên, hiện tại đang là mùa nước lũ, sóng lớn dữ dội, không thuận lợi cho việc di chuyển.

Con đường thứ hai là đi qua ngọn núi phía sau trấn, có một lối mòn quanh co cũng dẫn đến Vu Sơn, nhưng chỉ có thể đi bộ, tốn rất nhiều thời gian.

Chỉ còn lại cách đi theo đường quốc lộ quanh núi, vòng đến chân núi Vu Sơn, sau đó men theo sạn đạo cổ (đường lát ván men theo vách núi) để leo lên.

Đây cũng là con đường mà dân hái tổ yến ở Thanh Khê Trấn hay đi nhất.

Tuy nhiên, do sạn đạo đã lâu năm không tu sửa, dần dần người đi cũng ít, chỉ có những kẻ tay nghề cao, gan to bằng trời mới dám đi lối này.

Bàn Tử vừa nghe nói phải leo sạn đạo cổ lên Vu Sơn, sắc mặt lập tức trắng bệch, lầm bầm rằng thà đi bộ còn hơn.

Đặc biệt là khi nghe Yêu Muội nói con sạn đạo này được xây dựng từ thời Tần, trải qua ngàn năm, chiều rộng chỉ gần năm thước, nên gọi là "Ngũ Xước Đạo".

Phản ứng này của Bàn Tử khiến Yêu Muội được một trận cười ngất.

Thấy không tra được thông tin gì trên bản đồ, Sở Viễn đành cất nó đi, chậm rãi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ánh mặt trời dần lên cao, mây mù giữa núi non dưới ánh nắng vàng kim lập tức tan ra, để lộ một ngọn núi xanh thẫm, sừng sững uy nghiêm. "Sở đại ca, anh nhìn xem, phía trước chính là đỉnh Nữ Thần, danh lam thắng cảnh nổi tiếng nhất Vu Sơn chúng em đấy." Yêu Muội tỏ ra rất tự nhiên, chỉ vào ngọn núi mông lung trong mây mù phía trước, tự hào giới thiệu.

Giáo sư Tôn chỉnh lại gọng kính, đầy cảm khái tán thán: "Đỉnh Nữ Thần Vu Sơn, hay còn gọi là Vọng Hà Phong, tên gọi bắt nguồn từ truyền thuyết Đại Vũ trị thủy, tương truyền có nữ thần giúp đỡ.

Dưới sự chỉ dẫn của nữ thần, Đại Vũ cuối cùng cũng hoàn thành việc trị thủy, nên đặt tên ngọn núi cao nhất Vu Sơn là đỉnh Nữ Thần." Có lẽ vì đã đến chân núi Vu Sơn, khoảng cách đến cổ mộ Địa Tiên Thôn không còn xa, nên thần tình của Giáo sư Tôn lúc này vô cùng phức tạp.

Giống như người con xa xứ nhiều năm nay mới được trở về quê hương, tâm thần kích động, ông lẩm bẩm: "Nương tử bất lai, quần sơn bất khai, điểu đạo tung hoành, bách bộ cửu hồi." (Vợ hiền không đến, núi non không mở, đường chim bay ngang dọc, trăm bước chín vòng).

Sở Viễn thính lực kinh người, tự nhiên nghe rõ ràng lời thì thầm của Giáo sư Tôn, xem ra cổ mộ Địa Tiên Thôn thực sự nằm trong Vu

Sơn.

Thấy biểu cảm của Sở Viễn có chút khác lạ, Giáo sư Tôn vội vàng lảng sang chuyện khác, hỏi Yêu Muội về chuyện Hẻm Quan Tài.

Hẻm Quan Tài ở huyện Vu Sơn là một vùng cấm kỵ, ngoại trừ gia đình nào có tang sự, rất ít người qua lại.

Thậm chí ngay cả những người hái tổ yến ưa mạo hiểm như Yêu Muội cũng hiếm khi đến gần khu vực này.

Thực sự là do địa thế quanh Hẻm Quan Tài trập trùng bất định, khắp nơi đều là vách núi dựng đứng, dưới vực lại là dòng sông chảy xiết.

Những năm trước, huyện Vu Sơn và các huyện lân cận thịnh hành văn hóa Vu Sở, lưu hành tục táng treo trên vách núi ở Hẻm Quan Tài.

Tuy nhiên, theo đà tiến bộ của xã hội, văn hóa Vu Sở suy tàn, nơi này lại quá nguy hiểm nên người đến cũng dần thưa thớt.

Đúng như Yêu Muội nói, Hẻm Quan Tài rải rác vô số quan tài cổ, được đặt lộ thiên theo văn hóa Vu Sở.

Hai bên vách núi của Hẻm Quan Tài sắc lẹm, dù nhìn thế nào cũng không giống nơi tàng phong tụ khí (giấu gió tụ khí), bất luận là xét theo địa hình hay phong thủy.

Loại địa phương này không có khả năng tồn tại đại mộ, càng đừng nói đến nơi chôn cất của những bậc thầy như Quan Sơn Thái Bảo.

Nghe Yêu Muội nói, Sở Viễn chỉ khẽ lắc đầu.

Tuy nói Mạc Kim Hiệu Úy đều biết ngắm sao trên trời (quan thiên tinh), xem mạch dưới đất (thẩm địa mạch), nhưng năng lực cũng chia làm ba bảy loại.

Có những nơi nhìn qua tưởng phong thủy xấu, nhưng chưa biết chừng lại là bảo huyệt.

Không nói đâu xa, cứ nhìn Nội Tạng Uyên ở Long Lĩnh do Lý Thuần Phong cải tạo, đó chính là tác phẩm của bậc thầy phong thủy đỉnh cấp.

Một ngôi cổ mộ vốn rất bình thường, lại bị ông ta cải tạo thành phong thủy bảo địa ngàn năm khó gặp.

Càng chưa nói đến Hiến Vương, vị đại sư phong thủy này đã lợi dụng địa thế thủy mạch ở Trùng Cốc - cái nơi quỷ quái đầy độc trùng tư sinh ấy - để cải tạo thành thần tiên bảo huyệt "Thủy Long Vựng".

Quan Sơn Thái Bảo là người chủ trì xây dựng lăng mộ cho Chu Nguyên Chương, đại mộ do ông ta xây dựng há lại để thầy phong thủy bình thường có thể nhìn thấu.

Với năng lực hiện tại của Sở Viễn, cũng phải nhờ đến sự hỗ trợ của gương quái Quy Khư, may ra mới có thể lợi dụng Tầm Long Phân Kim để tìm ra vị trí.

Tuy nhiên, hiện giờ gương Quy Khư chỉ còn cơ hội sử dụng tối đa một hai lần, nhất định phải dùng thật cẩn thận. ...

Ba Dũng lái xe men theo đường núi gần một tiếng đồng hồ mới đến được lưng chừng núi Vu Sơn.

Lên cao nữa thì xe cộ không còn đường đi, đành phải đi bộ.

Sau khi dừng xe, mọi người lần lượt bước xuống, nhìn quanh bốn phía mới phát hiện mình đã thân ở giữa làn mây mù phiêu miểu của Vu Sơn. "Sở đại ca, chúng ta đi thôi, qua khỏi rừng cây phía trước là nhìn thấy vách núi, Ngũ Xước Đạo ở ngay đó." Yêu Muội đeo ba lô, vẻ mặt hấn hở dẫn đường cho mọi người, vui vẻ đi đầu hàng ngũ.

Ba Dũng thấy vậy, vội vàng rảo bước đuổi theo, lấy cớ là để bảo

vệ cô nàng.

Sở Viễn gật đầu với Giáo sư Tôn, chỉnh lại ba lô của mình, cắm Kim Cương Tán (ô kim cương) và Hắc Kim Cổ Đao vào hai bên hông ba lô.

Sau đó anh gọi Bàn Tử, men theo con đường mòn nhỏ hẹp quanh núi mà đi.

Bàn Tử nhìn mặt trời chói chang trên đầu, trực tiếp bung Kim Cương Tán ra che, vẻ mặt đắc ý, điệu đà đi theo sau Sở Viễn.

Hành động này khiến Phong Vu Tu trợn trắng mắt, cái đệch, đi đổ đấu hay đi du lịch bằng công quỹ thế này?

Hơn mười phút sau, mọi người xuyên qua một cánh rừng thấp, đến bên một vách núi xanh biếc.

Quả nhiên, bên vách núi hiện ra một con sạn đạo cổ ngoằn ngoèo đi thẳng lên trên.

Sạn đạo này được làm bằng những cọc gỗ to bằng cánh tay cắm vào vách đá, bên trên lót một lớp gỗ đơn sơ, tạo thành con đường treo lơ lửng giữa không trung.

Quan trọng là sạn đạo đứt quãng, cao thấp mấp mô.

Đừng nói là Bàn Tử, ngay cả Sở Viễn khi nhìn thấy con đường này cũng không nhịn được mà toát mồ hôi lạnh. "Vãi, đừng nói với tôi là đi đường này nhé!" Bàn Tử nhoài người nhìn xuống vực sâu vạn trượng bên dưới, bắp chân bắt đầu run lẩy bẩy.

Cũng may người dẫn đường là Yêu Muội, nếu đổi là người khác thì đã bị Vương Bàn Tử chửi cho vuốt mặt không kịp rồi.

Yêu Muội nhìn phản ứng của mọi người, không kìm được che miệng cười khẽ.

Cô quanh năm leo vách hái tổ yến, con sạn đạo cổ này tuy rách nát nhưng đối với cô mà nói thì chẳng có chút áp lực nào.

Giáo sư Tôn nhìn con đường ván gỗ khúc khuỷu, trên mặt không hề có vẻ sợ hãi, ngược lại còn tán thán: "Thật không thể tin nổi, thứ này lại được dựng lên bằng sức người, xem ra chắc là để vận chuyển muối ngày xưa." Xây dựng sạn đạo treo trên vách núi dựng đứng thế này, nếu là thời hiện đại thì độ khó thi công cũng không thể tưởng tượng nổi.

Phải nói trí tuệ xây dựng của người xưa thật phi thường. "Sao rồi Lão Sở, nhìn ra gì không?" Bàn Tử thấy Sở Viễn liên tục quan sát xung quanh, bèn tiến lên hỏi. "Không được, thế núi ở đây hơi thấp, không quan sát được toàn cục, còn phải tiếp tục đi lên." Nghe Sở Viễn nói vậy, mặt Bàn Tử lập tức xị xuống, lộ vẻ không tình nguyện.

Yêu Muội kinh nghiệm phong phú, đề nghị dùng dây thừng buộc vào thắt lưng mọi người, người này nối với người kia để dễ bề hỗ trợ.

Chương 324

Như vậy tính an toàn tăng lên nhiều, Bàn Tử cũng chỉ đành cắn răng, theo sau mọi người bắt đầu leo lên sạn đạo.

Đi trên sạn đạo cổ treo leo, mọi người cảm giác mỗi bước chân đều như đang đi dạo trên mây.

Mỗi khi đặt chân xuống, gỗ dưới chân lại rung lên, trong đoàn liên tục truyền đến tiếng kinh hô và tiếng cười lanh lảnh.

Ngay khi mọi người vừa bước lên sạn đạo, họ không hề hay biết tại nơi đỗ xe ban nãy bỗng nhiên xuất hiện hai chiếc ô tô. "Đại ca, bọn chúng đi về hướng Hẻm Quan Tài rồi, có cần đuổi theo chặn lại không!" Một gã đàn ông xăm trổ kín tay (Hoa tí nam), thân hình khôi ngô bước xuống xe, nhìn về phía Hẻm Quan Tài.

Nghe đàn em nói vậy, gã cầm đầu trừng mắt, chửi đổng: "Mày biết cái đếch gì, đấy là chuyên gia khảo cổ đến từ thủ đô, đợi bọn họ tìm ra cổ mộ rồi tính, chúng ta cứ đi sau xem kịch." "Dạ dạ, vẫn là đại ca anh minh!" Mấy tên xung quanh nghe vậy lập tức vỗ mông ngựa gã xăm trổ, khiến hắn đắc ý vô cùng. "Hừ, lần này nếu thực sự tìm được mộ Yêu Tiên, các chú cứ yên tâm, đại ca sẽ dẫn các chú đi ăn chia sòng phẳng!" Gã xăm trổ thấy sĩ khí đang lên, lập tức đảo mắt, bắt đầu vẽ ra viễn cảnh tươi đẹp cho đám đàn em, khiến cả bọn hò reo ầm ĩ.

Sau một tiếng đồng hồ đi trên sạn đạo đầy thót tim, dưới sự dẫn đường của Yêu Muội, cả đoàn đến được một cái bục phẳng cách đỉnh núi không xa.

Dấu vết đục đẽo nhân tạo rất rõ ràng, nơi này khá rộng rãi.

Sau khi leo lên bục, mọi người phát hiện phía trong cùng còn có

một cái lán dựng bằng gỗ tròn.

Yêu Muội cười giới thiệu, đây là nơi nghỉ ngơi tạm thời của dân hái tổ yến để tránh thời tiết xấu.

Bàn Tử nhìn Yêu Muội không chút sợ hãi, trong lòng có chút bội phục, chỉ riêng sự gan dạ này hắn mới chỉ thấy ở Dương Vân U (Shirley Dương).

Đúng là phận nữ nhi không kém gì đấng mày râu.

Bàn Tử không có cái gan của Yêu Muội, chỉ đành dán chặt người vào vách núi, chậm rãi di chuyển mò về phía cái lán.

Lúc này hắn cảm giác hai chân mình mềm nhũn, như đeo chì ngàn cân, nhấc không nổi. "Phụt!" Yêu Muội đứng ở mép bục, tỉnh bơ, thấy bộ dạng Bàn Tử liền phì cười. "Đi lâu thế, Bàn gia đây là mỏi chân thôi, chứ tôi đâu có sợ!" Bàn Tử cứng mồm giải thích.

Sau đó, thấy mọi người không còn chú ý đến mình nữa, hắn mới mò được đến cái lán, ngồi phịch xuống bên cạnh.

Giáo sư Tôn tuy cũng rất mệt nhưng vừa nghĩ đến cổ mộ Địa Tiên Thôn liền bảo Phong Vu Tu dìu mình đến bên cạnh Sở Viễn.

Thấy Sở Viễn đang ung dung quan sát hoàn cảnh xung quanh, Giáo sư Tôn không nhịn được nữa, gấp gáp hỏi: "Tiểu Sở, thế nào rồi, có nhìn ra gì không?" Sở Viễn khẽ gật đầu với Giáo sư Tôn, sau đó lấy la bàn ra, nhìn quanh bốn phía để xác định phương vị.

Giáo sư Tôn thấy Sở Viễn đang thực hiện Tầm Long Phân Kim, tự nhiên không dám làm phiền, vội kéo Phong Vu Tu sang một bên.

Sau khi xác định phương vị, Sở Viễn cất la bàn, ghi nhớ kỹ địa thế xung quanh vào trong lòng.

Sau đó anh đối chiếu phong thủy địa thế nơi này với bản đồ dãy

núi Vu Sơn trong đầu và tấm bản đồ phong thủy cổ mộ dưới đáy hòm, hy vọng tìm ra chút manh mối.

Lúc này, mọi người đã đến khu vực bên ngoài Hẻm Quan Tài.

Nhìn ra xa, những cỗ quan tài treo chi chít trên vách núi dựng đứng hai bên đã có thể nhìn thấy rõ ràng.

Những quan quách này lớn nhỏ không đều, kiểu dáng cũng khác nhau, vị trí đặt tùy ý và lộn xộn.

Hơn nữa đa phần quan quách đều có dấu vết hư hại, không biết là do lâu năm không tu sửa hay đã bị người ta trộm qua.

Hai bên bục đá nơi mọi người đang đứng là vách núi dựng đứng trên dưới, dưới chân là dòng sông chảy xiết, ẩn ẩn nghe thấy tiếng nước gầm thét.

Ngẩng đầu nhìn về phương xa, nơi đó núi non trùng điệp, nhấp nhô có thế, ẩn hiện dưới làn mây mù bao phủ đỉnh núi.

Nhìn thế núi nơi này, Sở Viễn nhíu mày chặt chẽ.

Muốn thi triển thuật Sưu Sơn Tầm Long trong địa hình thế này là vô cùng khó khăn.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn đặt ba lô xuống, lấy chiếc gương cổ Quy Khư ra, cẩn thận nâng trên tay.

Lúc này, trên mặt gương Quy Khư có bốn đạo phù văn nạm xung quanh, tỏa ra khí tức cổ xưa thần bí.

Thấy Sở Viễn lấy gương quái Quy Khư ra, mắt Giáo sư Tôn sáng lên, vội vàng đi tới, ánh mắt rực lửa nhìn chằm chằm vào nó. "Cái gương đồng này là bảo bối gì vậy?

Chắc chắn đáng giá lắm!" Bảo kính trong tay Sở Viễn khiến Ba Dũng kinh ngạc, loại bảo vật này hiếm thấy, hắn nhìn đến mức mắt

đờ đẫn.

Yêu Muội cũng tấm tắc khen lạ, loại bảo vật này ngay cả sư phụ Lý Định Quốc của cô cũng chưa từng thấy qua, đủ biết độ trân quý của nó.

Bàn Tử thấy cơ hội thể hiện đến rồi, chân cẳng cũng hết mềm, vội vàng đứng dậy, lớn tiếng giới thiệu: "Hèm hèm, em gái, đây là gương cổ Quy Khư, sản xuất từ thời Tây Chu, là bảo vật vô giá đấy!" Sau đó Bàn Tử thao thao bất tuyệt về lai lịch và tác dụng của gương Quy Khư, đặc biệt là khi nghe nói nó đến từ Quy Khư ở Nam Hải, Yêu Muội kinh hô không ngớt, đôi mắt nhìn chằm chằm vào chiếc gương.

Trong lúc Bàn Tử nói chuyện, Sở Viễn đã điều chỉnh xong vị trí gương Quy Khư, tìm một chỗ bằng phẳng đặt xuống.

Sau đó, anh lấy cuốn du ký của Giáo sư Tôn ra, đối chiếu với bản đồ phong thủy, không ngừng xác định tình hình núi non xung quanh.

Mấy phút sau, thần tình Sở Viễn không khỏi có chút ủ rũ.

Thế núi Hẻm Quan Tài này quỷ dị, sông nước chảy xiết, nhìn thế nào cũng không giống nơi bảo khí tàng phong tụ khí.

Nhưng khi Sở Viễn quan sát vị trí các quan tài treo (huyền quan) xung quanh, rồi đối chiếu với bản vẽ trong tay, lúc này mới phát hiện ra một số đầu mối.

Những cỗ quan tài treo chi chít, như sao sa dày đặc, tuy nhìn qua có vẻ không hề có quy tắc, nhưng nhìn kỹ lại, Sở Viễn phát hiện sự tồn tại của chúng ẩn chứa huyền cơ.

Giữa muôn vàn manh mối rối rắm, anh dường như đã nắm được đầu sợi chỉ.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn tùy ý chọn một khu vực nhỏ, quan sát kỹ sự thay đổi vị trí giữa các huyền quan.

Quả nhiên anh phát hiện ra một tia quy luật, những cỗ quan tài nhìn như lộn xộn này lại có thể tương ứng với Ngũ Thiên Tinh Nguyên trên trời.

Chỉ tiếc hiện tại đang là ban ngày, muốn trực tiếp nhìn ra sự biến hóa của tinh tượng chẳng khác nào chuyện viển vông.

Xem ra chỉ có thể mượn sức gương cổ Quy Khư, nếu không, để mọi người đợi ở đây đến đêm khuya, anh dự cảm nhất định sẽ sinh biến. "Tiểu Sở, thế nào rồi, có nhìn ra hình thế phong thủy nơi này không?" Giáo sư Tôn thấy Sở Viễn chần chừ mãi không động, lo lắng hỏi.

Ông tuy không hiểu phong thủy nhưng cũng biết muốn tìm ra vị trí cổ mộ Địa Tiên Thôn trong Hẻm Quan Tài mênh mông này khó như lên trời.

Dù Giáo sư Tôn thuộc lòng bài vè chỉ đường của gia tộc, nhưng bảo ông đi tìm lối vào thì cũng bó tay chịu chết. "Giáo sư Tôn, phong thủy nơi này quả thực có dấu vết cải tạo, ở đây hẳn phải có một nơi phong thủy bảo địa đỉnh cấp.

Nhưng nó đã bị người ta dùng bí thuật che giấu, nếu muốn tìm ra, bắt buộc phải dùng bí thuật Thiên Tinh Phong Thủy." Nói đến đây, Sở Viễn chỉ vào gương cổ Quy Khư, rất hiển nhiên, lượng tính toán tinh tượng quá lớn, phải nhờ đến nó hỗ trợ.

Giáo sư Tôn thấy vậy lập tức hiểu ý Sở Viễn.

Ông không chút chần chừ, gật đầu đồng ý ngay. "Chỉ cần tìm được cổ mộ Địa Tiên Thôn, dựa vào 'Quan Sơn Chỉ Mê Phú' để vượt qua cổ mộ chắc không khó!" Sau khi được Giáo sư Tôn đồng ý, Sở Viễn cũng không chần chừ nữa, gọi Bàn Tử lại canh chừng bên cạnh gương Quy Khư. "Đoạt tiên chi khí tá thiên chi cơ, đại đạo hạnh long tự hữu chân, tinh phong lỗi lạc thị long thân." (Đoạt khí tiên mượn cơ

trời, đại đạo rồng đi tự có chân, ngọn sao rực rỡ là thân rồng).

Sở Viễn đứng từ trên cao nhìn xuống toàn bộ Hẻm Quan Tài, trong lòng thầm niệm khẩu quyết, thi triển bí thuật Thiên Tinh Phong Thủy. "Thượng viên Thái Vi, Trung viên Tử Vi, Hạ viên Thiên Thị.

Giác Mộc Giao, Cang Kim Long, Đê Thổ Lạc, Phòng Nhật Thố!

Chương 325

Chiếu theo Tam Viên Nhị Thập Bát Tú, lấy Tứ Linh của trời đất để định chính tứ phương, từ đó hình thành một quẻ tượng hoàn chỉnh." Thông qua quan sát vị trí quan tài treo xung quanh, Sở Viễn phát hiện toàn bộ Hẻm Quan Tài hệt như một đại trận Chu Thiên Tinh Đẩu.

Đây là trận pháp cao thâm nhất trong phong thủy bí thuật, đã thất truyền từ lâu, ngay cả "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật" cũng không ghi chép.

Dựa vào Thiên Tinh Phong Thủy Thuật, Sở Viễn tuy có thể nhìn ra trận pháp Chu Thiên Tinh Đẩu ở đây, thậm chí dùng pháp Tam Viên Nhị Thập Bát Tú để tìm ra quẻ tượng cốt lõi nhất của trận pháp, nhưng làm thế nào để giải quẻ tượng này mới là chỗ khó khăn thực sự.

Ai cũng biết, đụng đến quẻ tượng Chu Thiên Tinh Đẩu thì Tiên Thiên Bát Quái thông thường rất khó giải khai.

Điều này khiến Sở Viễn nhớ lại lúc ở Quy Khư Nam Hải, Cổ Sai từng nói ra đoạn tổ hợp quái số kia.

Đó chính là Thập Lục Tự Chu Thiên Cổ Quái trong truyền thuyết, ảo diệu vô cùng, đương thế hiếm người biết.

Chủ yếu là lợi dụng quái số để thôi diễn quẻ tượng, rồi dùng quái từ để giải đọc quẻ tượng, ba thứ này thiếu một không được.

Hiện giờ Sở Viễn đã có quẻ tượng, cái thiếu chính là quái từ để giải đọc, cái này bắt buộc phải dùng đến gương quái Quy Khư.

Quyết định dùng gương Quy Khư giải đọc quẻ tượng, Sở Viễn

không do dự, đến bên cạnh Bàn Tử, nhìn xuống mặt gương.

Trên gương có tổng cộng bốn phù văn, lần lượt là Ngư, Long, Nhân, Quỷ, đại biểu cho phương vị và không gian của địa thế này.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn ra tay xoay chuyển phù văn hình con cá (Ngư phù) trên gương.

Trong khoảnh khắc, vòng đồng quỹ đạo chu thiên của cổ kính bắt đầu chậm rãi chuyển động.

Dù nhóm Giáo sư Tôn đã sớm biết tác dụng của gương Quy Khư, nhưng khi thấy các ký hiệu trên gương di chuyển, họ vẫn cảm thấy vô cùng chấn động.

Phải biết rằng, đây là chiếc gương quái dị do hậu duệ bộ tộc Hận Thiên thiết kế từ mấy ngàn năm trước, không ngờ sau bao nhiêu năm vẫn còn vận hành được!

Có thể thấy sự phát triển của xã hội thời đó tuy không nhanh như hiện tại, nhưng ở một số lĩnh vực thần bí thì vượt xa nhận thức của người thường.

Sở Viễn không để ý đến sự kinh ngạc của người khác, dồn toàn bộ tâm thần vào gương Quy Khư.

Đặc biệt là các ký hiệu mà Ngư phù lướt qua đều được trí nhớ siêu phàm của anh khắc ghi vào trong đầu.

Thập Lục Tự Chu Thiên Cổ Quái khác với Tiên Thiên Bát Quái mà Sở Viễn tinh thông, bùa chú Chu Thiên này có mười sáu cái.

Nhưng phù văn đại biểu cho ý nghĩa bùa chú chỉ có bốn cái, vô tình làm tăng độ khó của việc suy diễn lên rất nhiều.

Bởi vì trong các cách suy diễn khác nhau, bốn cổ phù đại diện cho ý nghĩa ký hiệu cũng khác biệt.

Mà mỗi khi Ngư, Long, Nhân, Quỷ chỉ ra ký hiệu đại biểu, thì biểu thị một tiểu chu thiên đã hoàn thành tuần hoàn.

Một vòng tiểu tuần hoàn có thể tương ứng với một phần quái từ.

Mà những tiểu tuần hoàn như vậy cần phải đi qua chín lần mới hình thành được một đại chu thiên tuần hoàn.

Sở Viễn thông qua bí thuật Thiên Tinh Phong Thủy tìm ra quẻ tượng tinh tượng Tam Viên Nhị Thập Bát Tú, ít nhất cần bốn đại chu thiên mới có thể giải đọc.

Vừa nghĩ đến sự biến hóa phù hiệu phức tạp này, Sở Viễn đã cảm thấy da đầu tê dại.

Tuy nhiên, việc đã đến nước này, gương Quy Khư đã khởi động thì không còn đường lui, chỉ có thể tiếp tục.

Tiếp tục nhìn chằm chằm vào gương, Sở Viễn từ từ xoay chuyển "Long" phù.

Dưới sự thúc đẩy của hải khí trong gương, Long phù cũng bắt đầu di chuyển chậm rãi.

Lập tức, vô số ký hiệu hỗn loạn ùa vào não bộ Sở Viễn, tự động sắp xếp thành từng bức tinh tượng đồ, treo cao trong sâu thẳm tâm trí.

Khi Sở Viễn bắt đầu xoay chuyển hai phù văn còn lại, các bản đồ sao trong đầu anh không ngừng sắp xếp tổ hợp lại.

Khi anh phát hiện tinh tượng sau khi tổ hợp hoàn toàn không phù hợp với quy định của quái từ, liền cho yên diệt bản đồ sao đó trong đầu.

Công việc tuần hoàn lặp đi lặp lại như vậy không ngừng diễn ra trong não Sở Viễn, mãi đến hơn nửa tiếng sau mới từ từ dừng lại.

Bàn Tử, Giáo sư Tôn và những người khác cứ thế đứng nhìn Sở

Viễn, thở mạnh cũng không dám, sợ làm phiền anh.

Đột nhiên, Sở Viễn mở bừng mắt, hai tay nhanh như chớp ấn vào bốn phù văn.

Vòng đồng quỹ đạo chu thiên vốn đang quay chậm rãi lập tức dừng lại, lúc này các ký hiệu mà bốn phù văn chỉ vào hiện lên rõ mồn một. "Bàn Tử, thắp nến!" Nghe Sở Viễn phân phó, Bàn Tử rùng mình một cái, nhanh chóng lôi từ trong ba lô ra một cây nến đen dài bằng ngón tay.

Đây không phải nến thường, mà là nến mỡ người cá (Giao nhân du cao) được tinh luyện từ biển Nam Hải, chính là thuật "Chúc Chiếu Quy Bốc" (Soi nến bói rùa) trong thuật Vấn Thiên Quái.

Có thể căn cứ vào quái từ trên gương Quy Khư, lợi dụng ngọn lửa đặc thù để chiêm nghiệm phương vị cổ mộ bị bí thuật che giấu.

Sau khi Bàn Tử thắp nến, Sở Viễn đưa tay nâng gương cổ Quy Khư lên.

Trên gương có bốn quái phù, cái lỗ trong mắt quái phù chính là quái nhãn (mắt quẻ).

Vì đặc tính của nến mỡ người cá, ánh nến có thể xuyên qua quái nhãn, hình thành một bức quái đồ mới phía sau gương.

Bức quái đồ này hoàn toàn do hải khí trong cổ kính chống đỡ, một khi hải khí cạn kiệt sẽ không hiển thị bóng nến nữa.

Lúc đó gương Quy Khư cũng mất tác dụng chiêm bốc, chỉ còn là một cái gương đồng bình thường, giá trị có hạn.

Tuy đang là ban ngày, nhưng bóng nến đốt từ mỡ người cá lại hiện rõ mồn một phía sau gương cổ.

Trong số những người có mặt, Giáo sư Tôn là người nghiên cứu

sâu nhất về Dịch Kinh Bát Quái, Thiên Can Địa Chi sau lưng gương đều lọt vào mắt ông. "Đây là Khôn, Cấn.

Tiểu Sở, lẽ nào đây chính là phương vị của cổ mộ Địa Tiên Thôn sao?" Giáo sư Tôn nhìn quái đồ bóng nến, kết hợp kiến thức của mình thử giải đọc.

Nghe Giáo sư Tôn giải thích, Sở Viễn khẽ gật đầu: "Quẻ tượng này là Cấn tại Khôn nội.

Khôn là đất, Cấn là núi.

Trong đất có núi, núi cũng có nghĩa là lăng mộ.

Xem ra, cổ mộ Địa Tiên Thôn chúng ta cần tìm nằm ngay phía sau vách đá Hẻm Quan Tài này!" Mọi người nghe vậy liền nhìn nhau ngơ ngác.

Phía sau Hẻm Quan Tài có cổ mộ, phạm vi này cũng quá rộng rồi.

Chỉ đứng đây nhìn thôi đã thấy vách núi dựng đứng liên miên bất tuyệt.

Chỉ dựa vào chút manh mối này mà đi tìm lối vào, tuyệt đối khiến người ta tuyệt vọng.

Sở Viễn lo gương Quy Khư tiêu hao quá nhiều hải khí, bảo Bàn Tử tắt nến, đồng thời đưa bốn quái phù trên gương về vị trí cũ, sau đó cất vào ba lô.

Anh ước chừng gương này e là chỉ còn dùng được một lần thôi diễn cuối cùng.

Giáo sư Tôn nhíu mày nhìn xa xăm về phía Hẻm Quan Tài, ông biết độ khó của việc Tầm Long Phân Kim nơi này.

Nếu không, nó cũng chẳng làm khó ông suốt mấy chục năm qua. "Sở gia, Hẻm Quan Tài này thực sự có đại mộ sao?" Ba Dũng tuy ít

đến Hẻm Quan Tài nhưng các hương thôn lân cận hắn đều đã chạy qua, thu mua không ít đồ cổ.

Chưa từng nghe nói ai phát hiện dấu vết cổ mộ lớn nào ở đây.

Kiểu bố trí treo lơ lửng ở Hẻm Quan Tài này bắt nguồn từ phong cách "Treo quan tài đón cát, rụng gỗ làm tường" của nước Sở, điển hình cho phong tục phi chính thống.

Chương 326

Phong tục này thịnh hành một thời, nhưng hiện tại nhìn lại thì không hẳn vậy.

Dù sao để tiên nhân phơi mưa dầm nắng dưới liệt nhật thế này, làm âm trạch là đại bất kính với người xưa, thậm chí còn ảnh hưởng đến vận thế con cháu.

Nếu không phải nhóm Sở Viễn được Đại Kim Nha giới thiệu thì còn lâu hắn mới theo đến đây tìm đại mộ.

Nghe Ba Dũng nghi vấn, mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía Sở Viễn.

Có đại mộ hay không chưa rõ, nhưng chỉ riêng việc Sở Viễn vừa cầm gương cổ soi nến hỏi bóng, đó tuyệt đối là phong thủy bí thuật chân chính.

Đối mặt với sự nghi hoặc của mọi người, Sở Viễn khẽ gật đầu, chỉ vào Hẻm Quan Tài cách đó không xa, trầm giọng nói: "Giáo sư Tôn, ông nhìn xem, cách bố trí quan tài treo trên vách đá kia tuy nhìn có vẻ lộn xộn, nhưng lại có thể tạo thành tinh tượng, đủ thấy sự thần bí của nơi này.

Tầm Long Quyết có câu: Sơn thế như môn thủy như long, sơn cao thủy trách long dục khứ; Trường môn chi nội tu trấn phục, bất phóng nhất sơn nhất thủy tẩu. (Thế núi như cửa, nước như rồng, núi cao nước hẹp rồng muốn đi; Trong cửa dài phải trấn phục, không thả một núi một sông đi).

Cả mảng quan tài treo này bố trí ám hợp với Thập Lục Tự Chu Thiên Cổ Quái, đủ để chứng minh cổ mộ Địa Tiên Thôn nằm ngay tại đây." Giáo sư Tôn tuy không hiểu Tầm Long Quyết nhưng ông cũng

từng nghiên cứu "Quan Sơn Chỉ Mê Phú" của Phong gia.

Đặc biệt sau khi được Sở Viễn điểm hóa, cái Hẻm Quan Tài giống như tòa nhà chọc trời này thực chất do mười mấy ngọn núi tạo thành.

Chênh lệch độ cao trên dưới không dưới ngàn mét.

Theo ông quan sát con đường cổ bên mép Hẻm Quan Tài, bên trong có nhiều hang động nông, hệt như đường chim bay (điểu đạo).

Tung hoành giao thoa, chẳng phải ứng với câu "Điểu đạo tung hoành, bách bộ cửu hồi" trong "Quan Sơn Chỉ Mê Phú" sao?

Nghĩ đến đây, cả người Giáo sư Tôn đột nhiên kích động, chỉ vào Hẻm Quan Tài hét lớn: "Không sai, cổ mộ Địa Tiên Thôn nằm trong đám quan tài treo này.

Chỉ cần tìm được Bách Bộ Điểu Đạo là có thể đến được lối vào cổ mộ." Yêu Muội nghe thấy từ "điểu đạo", mắt sáng lên.

Lối vào cổ mộ ở đâu cô không biết, nhưng điểu đạo thì cô rành lắm. "Sở đại ca, em quanh năm hái tổ yến trong điểu đạo này, địa hình ở đây em quen thuộc lắm." Nghe Yêu Muội tự tiến cử, Giáo sư Tôn cả mừng.

Vốn ông còn thấy thế núi nơi này mông lung, điểu đạo khó tìm, không ngờ ngoảnh đi ngoảnh lại Yêu Muội đã cho ông bất ngờ lớn thế này.

Sở Viễn nheo mắt, chỉ về hướng chính Bắc của vách núi Hẻm Quan Tài, khẽ nói: "Vừa rồi soi nến hỏi bóng, ngoài quái đồ Khôn Cấn dự báo vị trí không gian cổ mộ, còn có giải thích phương vị ẩn giấu.

Nó còn đại biểu cho hướng Tây Nam và Đông Bắc, lấy phương Bắc làm hung vị, tôi nghĩ Bách Điểu Đạo có khả năng nằm ngay trên hung vị." Sau đó Sở Viễn lấy la bàn, đối chuẩn hướng Đông Bắc rồi nhìn Yêu Muội, hỏi: "Yêu Muội, hướng Đông Bắc có tồn tại Bách

Điểu Đạo không?" Nhìn theo hướng tay Sở Viễn chỉ, Yêu Muội giật mình, kinh nghi bất định nhìn anh: "Sở đại ca, sao anh biết chỗ đó là Bách Điểu Đạo?" Giáo sư Tôn nghe Yêu Muội nói vậy, kích động suýt nhảy cẫng lên, ha ha, trời xanh có mắt, cuối cùng cũng tìm được rồi.

Đối mặt với sự nghi hoặc của Yêu Muội, Sở Viễn không giải thích nhiều, chỉ bảo mọi người nghỉ ngơi một chút, bổ sung thể lực rồi tiếp tục xuất phát.

Những thứ liên quan đến quẻ tượng, suy diễn quái từ quá phức tạp, dù Sở Viễn có giải thích thì e rằng mọi người cũng chẳng hiểu gì, chi bằng giữ vẻ thần bí.

Hành động này của Sở Viễn ngược lại càng khiến Ba Dũng và Yêu Muội thêm kính nể.

Mạc Kim Hiệu Úy mà, phải có phong thái thế này chứ.

Nửa tiếng sau, mọi người nghỉ ngơi xong xuôi.

Yêu Muội đứng bên mép vực, ra hiệu lộ trình một lúc, vẫn phải tiếp tục leo vách đá.

Bàn Tử kiễng chân nhìn vách đá phía xa, mặt tái mét.

Cái đệch này mà cũng gọi là sạn đạo à?

Chẳng qua là mấy cọc gỗ mục cắm vào vách đá xếp hàng, đứt quãng lung tung.

Những chỗ sạn đạo gỗ bị trống chính là "điểu đạo" mà Yêu Muội nói, nhìn qua chỉ miễn cưỡng đủ một người dán mình vào vách đá mà đi. "Đừng nhìn nữa Bàn gia, đây là con đường duy nhất rồi, cậu đi trước tôi!" Sở Viễn nhìn thấu tâm tư chán nản của Bàn Tử, vỗ vai bảo hắn đi trước mình.

Dù xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn anh cũng kịp thời ra tay.

Nhìn con sạn đạo nguy hiểm như không có điểm cuối này, Bàn Tử tự trấn an bản thân, cắn răng đi theo sau Ba Dũng. "Bàn ca, đừng lo, mắt đừng nhìn xuống dưới, nhìn về phía trước ấy." Yêu Muội siết lại dây thừng bên hông, thấy Bàn Tử căng thẳng liền cười tươi, bảo hắn thả lỏng.

Còn phải nói, nghe Yêu Muội nói vậy hiệu quả ra phết, Bàn Tử lập tức thần thái hẳn lên.

Cười khẽ một tiếng, Yêu Muội leo lên vách đá trước tiên, dẫn mọi người men theo vách mà đi.

Mọi người cẩn thận từng li từng tí theo sau cô.

Càng đi về hướng Sở Viễn chỉ định, sạn đạo càng sơ sài.

Thậm chí còn xuất hiện một đoạn điểu đạo hẹp dài mười mấy mét, không thấy bất kỳ thanh gỗ nào.

Mắt thấy sạn đạo ngày càng nguy hiểm, Yêu Muội đi đầu cũng bất giác đi chậm lại.

Lúc này độ cao của mọi người trên vách đá so với mặt nước sông dưới đáy ít nhất cũng ngàn mét.

Ngay cả kẻ mạnh như Sở Viễn giờ cũng phải tập trung cao độ, cẩn thận từng bước. "Mọi người chú ý, khúc ngoặt phía trước có một chỗ điểu đạo rộng rãi có thể nghỉ ngơi tạm." Mọi người vốn đang căng thẳng đi đường, nghe Yêu Muội nói thế tinh thần phấn chấn hẳn.

Đừng thấy họ mới đi hơn nửa tiếng, nhưng con đường này thực sự khó đi, gần như là điểu đạo trên vách đá thẳng đứng.

Cúi đầu là vực sâu vạn trượng, có thể gọi là tuyệt địa.

Nếu không phải Yêu Muội quanh năm lăn lộn ở đây, e rằng nhóm Sở Viễn đã sớm lạc đường. "Phù phù, cái chỗ khỉ ho cò gáy này lần

sau Bàn gia có cho tiền cũng không đến, cao quá!" Bàn Tử dán chặt lưng vào vách đá, mắt nhìn thẳng phía trước, hắn cảm giác giờ chỉ cần cúi đầu là chóng mặt. "Ủa, Tiểu Sở, cậu nhìn kìa, tình hình chỗ này hơi lạ!" Giáo sư Tôn nóng lòng tìm cổ mộ, lúc này gan lại to ra, chủ động tháo dây thừng, men theo điểu đạo đi về phía khúc ngoặt.

Không ngờ vừa ra khỏi khúc ngoặt, cảnh sắc trước mắt quả thực là "biệt hữu động thiên" (một vùng trời khác), vội gọi Sở Viễn.

Chỉ thấy trước mắt là một vùng mây mù lượn lờ, trên đầu không thấy chút ánh nắng nào, chỉ toàn sương trắng xóa. "Vãi chưởng, đây là ảo ảnh hải thị thần lâu à?

Ban ngày ban mặt mà gặp ma." Bàn Tử nhìn cảnh tượng trước mắt liền kinh hô, vừa rồi ở ngoài đâu có thấy cảnh này. "Mây khí mượn địa thế trong núi bốc lên, che giấu long mạch giao thoa trong núi, đây là thế 'Ẩn nạp, tàng tiên' trong phong thủy." Sở Viễn nhìn sương mù nồng đậm bốc lên trong khe núi, linh thiêng phiêu miểu, trong tiềm thức liền nghĩ đến cổ mộ Địa Tiên Thôn. "Bốp!" Giáo sư Tôn nghe vậy vỗ đùi đánh đét một cái, mày râu hớn hở nói: "Ha ha, cuối cùng cũng tìm được vị trí cổ mộ Địa Tiên Thôn rồi, bao nhiêu năm rồi, không ngờ nó lại trốn trong Hẻm Quan Tài." Yêu Muội lại nhíu mày, cô đến đây nhiều lần rồi nhưng là lần đầu tiên thấy cảnh tượng kinh người này.

Không phải là bị say nắng sinh ảo giác đấy chứ.

Nghĩ vậy, Yêu Muội vẫn nói ra nghi hoặc trong lòng.

Ai ngờ Giáo sư Tôn phất tay, tự tin cười nói: "Không cần lo, đây là mê vụ đại trận bảo vệ cổ mộ Địa Tiên Thôn, nghe nói mười hai năm mới mở ra một lần.

Tôi nghĩ năm nay chính là năm trận pháp mở ra, nếu bỏ lỡ lần này thì chỉ có nước đợi mười hai năm sau!" Sở Viễn nhìn đồng hồ, thấy

trời đã không còn sớm, gọi mọi người tranh thủ nghỉ ngơi, mười phút sau xuất phát.

Càng đi, điểu đạo ngang dọc càng nhiều, khoảng cách có thể đi lại càng hẹp, buộc phải dán người vào vách đá.

Nhìn sương trắng mênh mông bốn phía, đừng nói Bàn Tử sợ tái mặt, những người khác cũng chẳng khá hơn là bao.

Cảm giác như đi sâu vào trong mây, không phân biệt được phương hướng, tầm nhìn xung quanh cũng dần thu hẹp.

Chương 327

Thậm chí Sở Viễn đi ở giữa cũng không nhìn thấy Yêu Muội cách đó năm mét, nếu không phải dây thừng bên hông rung động, anh chỉ có thể cảm ứng được Bàn Tử phía trước và Giáo sư Tôn phía sau.

Hẻm Quan Tài này quả thực quỷ dị. "Đến rồi." Cả đoàn không biết đi bao xa, mãi đến khi trong sương mù truyền đến tiếng nói lanh lảnh của Yêu Muội, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngay khi mọi người dừng bước, tụ lại gần nhau, Sở Viễn lấy la bàn ra liên tục xác nhận phương vị.

Cũng may nơi này tuy tầm nhìn kém nhưng từ trường trong núi bình thường, la bàn vẫn dùng tốt. "Bàn Tử, tìm xem các quan tài treo gần đây, chỗ này chắc chắn có cơ quan." Sở Viễn vỗ vai Bàn Tử, ra hiệu hắn kiểm tra tình hình bên trong các quan tài treo xung quanh. "Em cũng giúp một tay." Yêu Muội tay chân lanh lẹ, trước mặt cô vừa khéo có một cái quan tài treo nên chủ động xung phong.

Sở Viễn khẽ gật đầu, khu vực này là khu sao Tử Vi Viên trong Tam Viên, chính là cốt lõi của đại trận bên ngoài cổ mộ Địa Tiên Thôn.

Tử Vi Viên được Tứ Tượng bao quanh, trong đó vị trí phương Bắc đại biểu cho Bắc Cung Huyền Vũ trong Nhị Thập Bát Tinh Tú.

Tinh tú Huyền Vũ còn được gọi là Nam Đẩu Thất Tinh, nói cách khác, cơ quan ở đây hẳn là bảy cỗ quan tài treo.

Khi Sở Viễn nói suy nghĩ của mình cho mọi người, cả nhóm liền tản ra kiểm tra quan quách bên cạnh mình. "Sở gia, bên tôi có một cái quan tài bên trong có nút bấm hình tròn." Phía trước bên phải Ba Dũng có một cỗ quan tài treo nhỏ, hắn vô thức liếc qua, xuyên qua nắp quan

tài vỡ nát nhìn thấy cơ quan.

Đó là một phù điêu hình tròn to bằng bàn tay, khảm chặt vào quan tài, trên mặt phù điêu khắc chữ "Đẩu". "Đó là Đẩu tú trong Nam Đẩu Thất Tinh.

Mọi người chú ý, còn thiếu sáu tú là Ngưu, Nữ, Hư, Nguy, Thất, Bích.

Tìm thấy xong đừng manh động mở cơ quan, phải theo thứ tự tôi vừa nói mà lần lượt ấn xuống." Sở Viễn dặn dò mọi người chú ý xong, quay người kiểm tra quan quách bên cạnh.

Liên tiếp hai cỗ quan tài bên trong đều trống không. "Lão Sở, tình hình gì thế, bên tôi cũng không thấy cơ quan nào!" Bàn Tử lật ba cỗ quan tài treo, ngoài thi cốt mục nát ra thì ngay cả đồ tùy táng cũng không có, nói gì đến cơ quan. "Kìa, mây mù bên trên tan rồi.

Mau nhìn xem, bên trên có quan tài treo." Giáo sư Tôn nhìn quanh, cảm thấy tầm nhìn khôi phục, ngẩng đầu lên thì phát hiện mây mù trên đầu đang bắt đầu tiêu tán.

Sở Viễn nghe tiếng nhìn theo, quả nhiên quan tài treo trên đầu hiện ra rõ ràng, phân bố cao thấp so le.

Lúc nãy tầm nhìn hạn chế, đi trên điểu đạo tuy thấy quan tài bên cạnh nhưng mọi người không để ý.

Khi những cỗ quan tài chi chít trên đầu lọt vào tầm mắt, mọi người đều kinh hãi.

Tình cảnh này có thể gọi là kỳ quan lộ thiên táng, quy mô lớn đến mức khiến người ta than thầm.

Những cỗ quan tài treo này trải qua mưa gió, đa phần đã mục nát không chịu nổi, vật liệu cực kỳ sơ sài.

Dù vậy, trong quần thể quan tài vẫn thấy được vài cỗ bảo quản hoàn hảo.

Giáo sư Tôn vuốt cằm quan sát đám quan tài trên đầu, đột nhiên linh quang lóe lên, hô lớn: "Những cỗ quan tài bảo quản hoàn hảo kia chắc chắn là vị trí đặt cơ quan!" Sở Viễn mắt sáng lên, nhìn khoảng cách trên đầu, thân thể mạnh mẽ tung lên không trung.

Hai tay bám vào mép điểu đạo trên vách đá, liên tục leo lên, trong nháy mắt đã đến giữa đám quan tài treo. "Bốp!" Sở Viễn ổn định thân hình, mở một cỗ quan tài bảo quản hoàn hảo ra, quả nhiên thấy một cơ quan khắc chữ "Nữ".

Sau khi tìm thấy cơ quan này, Sở Viễn lại liên tục mở những cỗ quan tài hoàn hảo còn lại, mấy cơ quan kia lần lượt được tìm ra.

Xác định xong cơ quan Nam Đẩu Thất Tinh, Sở Viễn theo thứ tự lần lượt mở cơ quan. "Ầm ầm ầm!" Ngay sau khi tất cả cơ quan được mở, trên vách núi lập tức truyền đến tiếng nổ ầm ầm cực lớn.

Mọi người cảm thấy vách núi dưới chân rung chuyển kịch liệt, như thể vách đá bị ai đó đục ra một lỗ hổng. "Lối vào cổ mộ Địa Tiên Thôn xuất hiện rồi!" Nhìn đá vụn dưới chân sụp xuống, lộ ra một cái hang tối om, Giáo sư Tôn đột nhiên hét lớn.

Nghe giọng nói kích động của ông, mọi người nhìn xuống dưới chân, quả nhiên sau một trận bụi mù mịt, một cái hang đen ngòm xuất hiện trong tầm mắt.

Bàn Tử kinh hãi, thủ đoạn cơ quan này trong mắt hắn quả thực không thể tin nổi.

Quan Sơn Thái Bảo này chẳng lẽ thực sự có bản lĩnh di sơn (dời núi), xây lăng mộ trong lòng núi sao?

Tuy Bình Sơn cổ mộ trước kia cũng xây địa cung luyện đan trong

núi, nhưng Bình Sơn cao bao nhiêu chứ.

Hẻm Quan Tài này cách mặt đất ít nhất ngàn mét, đừng nói xây lăng mộ, chỉ đi ra khỏi núi cũng khó.

Càng chưa nói đến việc Quan Sơn Thái Bảo xây dựng cổ mộ Địa Tiên Thôn ở đây phải tốn bao nhiêu nhân lực tài lực.

Trong lúc mọi người còn đang kinh hãi, Sở Viễn đã từ đám quan tài phía trên đáp xuống.

Cố định dây thừng vào sạn đạo, Sở Viễn từ từ thả dây xuống, nói với mọi người: "Mọi người đợi một chút, tôi xuống thám thính trước!" Nói xong, Sở Viễn bật đèn pin, theo dây thừng từ từ tụt xuống. "Lão Sở, cẩn thận đấy, có biến thì lắc dây làm tín hiệu." Bàn Tử quan tâm dặn dò, sau đó nắm chặt dây thừng đề phòng tuột.

Nhìn động tác của Bàn Tử, Sở Viễn cảm động, khẽ gật đầu rồi trượt xuống lối vào dưới chân.

Mọi người nhao nhao nhoài người ra xem cho rõ, ngặt nỗi điểu đạo chật hẹp, góc độ cơ thể cong có hạn nên chỉ nhìn thấy cái miệng hang. "Xuống đi, chỗ này có một đường hầm mộ." Hai phút sau, trong hang vọng ra tiếng Sở Viễn, lọt vào tai mọi người như tiếng tiên nhạc từ chín tầng trời.

Lập tức, tâm trạng mấy người bên ngoài cao hứng hẳn lên, đặc biệt là Giáo sư Tôn, ông chẳng sợ độ cao, trực tiếp giành lấy dây thừng.

Dưới sự giúp đỡ của Phong Vu Tu, ông trượt vào trong hang. "Hầy, cái lão già này, tìm được lối vào cổ mộ cái là hăng hái hẳn lên!" Nhìn bộ dạng bán mạng của Giáo sư Tôn, Bàn Tử không nhịn được cà khịa vài câu, khiến Phong Vu Tu lườm cho một cái.

Bàn Tử cũng chẳng ngán, trực tiếp chen người qua Phong Vu Tu,

đắc ý liếc đối phương một cái rồi nắm chặt dây thừng, theo sau Giáo sư Tôn trượt nhanh xuống hang.

Phong Vu Tu nhìn Bàn Tử xuống rồi, sắc mặt biến đổi trong nháy mắt, nhìn theo bóng dáng Bàn Tử đầy ẩn ý.

Có lẽ do nhận ra còn người ngoài, Phong Vu Tu nặn ra một nụ cười, nhìn Yêu Muội và Ba Dũng, làm động tác mời đi trước.

Ba Dũng vốn định nói gì đó thì bị Yêu Muội kéo mạnh một cái, thì thầm vào tai: "Khí tức trên người gã này quái lắm, đừng chọc vào, mau xuống đi." Nói xong, cô cũng chẳng quản vẻ mặt Ba Dũng, đu dây nhẹ nhàng vào hang.

Ba Dũng liếc nhìn Phong Vu Tu đầy vẻ khép nép, thấy nụ cười cứng đờ trên mặt đối phương thì trong lòng phát hoảng, vội vàng túm lấy sợi dây đang đung đưa, tay chân luống cuống trượt xuống.

Có lẽ do vội vàng, lúc tiếp đất hắn đứng không vững, trượt chân ngã ngửa ra sau. "A!" Đột nhiên một bàn tay từ trong bóng tối thò ra, nắm chặt lấy hắn, giữ cho hắn không bị rơi xuống vực. "Hộc hộc!" Bàn tay dùng lực kéo Ba Dũng trở lại trong hang, Ba Dũng sợ hãi dựa vào vách tường thở hổn hển, vừa rồi nguy hiểm thật.

Nhờ ánh sáng tím trong hang, Ba Dũng mới thấy người vừa cứu mình chính là Sở Viễn. "Cảm ơn Sở gia, ơn cứu mạng không lời nào tạ hết." Sở Viễn khẽ gật đầu, đưa cho đối phương hai cây đèn pin cường lực, ra hiệu đeo lên vai.

Lúc này Ba Dũng mới phát hiện ánh sáng tím trong hang phát ra từ vai Sở Viễn, đó là hai cây lân đồng đang tỏa sáng nhàn nhạt.

Một lát sau, bóng dáng Phong Vu Tu cũng xuất hiện ở cửa hang.

Chương 328

Thấy đông đủ người, Sở Viễn vượt lên trước mọi người, đi đầu trong đường hầm mộ, đồng thời giơ đèn pin cường lực lên thăm dò tình hình phía trước.

Dưới ánh sáng của nhiều công cụ chiếu sáng, đường hầm mộ vốn tối đen như mực được soi rõ mồn một, đỡ đi bao phiền toái. "Haizz, tiếc đống quan tài treo bên ngoài quá, không biết bên trong có bảo bối gì không, dù là ngọc cổ kiểu Đại Kim Nha cũng được mà." Bàn Tử đi sau Sở Viễn, nhìn đường hầm trống trơn, tiếc rẻ nói.

Vách núi vừa rồi nhiều quan tài treo thế kia, chắc chắn có cái chứa minh khí (đồ tùy táng), ngặt nỗi Sở Viễn phá giải cơ quan nhanh quá, làm Bàn Tử chưa kịp kiểm tra đã phải chui vào đây, mất trắng cơ hội phát tài. "Phụt!" Yêu Muội nhìn Bàn Tử vẻ mặt thâm trầm không nhịn được cười.

Lúc này Ba Dũng cũng chủ động chen vào: "Bàn gia, quan tài ở Hẻm Quan Tài này không có phong tục nhập thổ vi an, vật liệu đều lấy từ gỗ thường trong rừng núi gần đó.

Người táng ở đây đa phần là dân nghèo tin theo văn hóa Vu Sở, lấy đâu ra đồ tùy táng gì." Từ xưa vùng Ba Sở nhiều cổ mộ, trước kia trộm mộ thành phong trào, nhưng rất ít người đến Hẻm Quan Tài vì hoàn toàn không có chút béo bở nào.

Nếu ai mà may mắn vớ được bảo bối từ trong quan tài treo thì đúng là vạn người có một.

Sở Viễn quay lại nhìn Bàn Tử từ đầu đến chân rồi nói mát: "Bàn gia, cậu còn phải học hỏi nhiều lắm.

Quan tài treo cũng như mộ táng, xưa nay có phân chia cao thấp

sang hèn.

Loại quan tài kiểu đóng cọc vào đá thế này chắc chắn không có đồ tùy táng, nếu tìm được quan tài đặt trong hốc đá (nham động thức) thì cậu mới phát tài." Bàn Tử nghe vậy mắt sáng rực, vội kéo Sở Viễn hỏi gấp: "Hả, thế đi đâu tìm được quan tài trong hốc đá?

Đợi ra khỏi cổ mộ Địa Tiên Thôn, Bàn gia kiểu gì cũng phải làm một chuyến." Yêu Muội nhìn Bàn Tử trêu chọc: "Ha ha, Bàn ca, quan tài trong hốc đá đều ở trên vách núi nơi rừng sâu núi thẳm, Hẻm Quan Tài chỗ chúng em lại không thường thấy đâu." "Ủa, Giáo sư Tôn đâu rồi?" Bàn Tử bị mọi người trêu, bực mình quay đầu đi thì phát hiện không thấy bóng dáng Giáo sư Tôn.

Lúc này mọi người mới nhận ra ông giáo sư đã đi trước một đoạn, dừng lại trước một bức tường đá nhẵn bóng.

Mắt Sở Viễn động đậy, lập tức rảo bước đến bên cạnh Giáo sư Tôn.

Ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên trên vách tường là một bức bích họa khổng lồ, trên đó vẽ vô số ký hiệu hình quan tài. "Quen mắt thế nhỉ, đây chẳng phải là sơ đồ phân bố quan tài treo ở Hẻm Quan Tài bên ngoài sao?" Bàn Tử thấy ký hiệu quan tài chi chít trên bích họa liền nhớ tới Hẻm Quan Tài, thấy có vài phần tương tự. "Tiểu Sở, cậu nhìn vị trí những quan tài này xem, rườm rà nhưng không loạn, nếu quan sát từ trên cao, cậu thấy đồ án này giống cái gì?" Giáo sư Tôn nhìn chằm chằm vào bích họa, cảm nhận được Sở Viễn đến gần liền chủ động hỏi.

Sở Viễn nghe vậy trong lòng khẽ động, ngưng thần nhìn kỹ.

Anh nhìn theo những quan tài ở vòng ngoài cùng trên bích họa, quả nhiên phát hiện ra điều gì đó.

Chỉ thấy những cỗ quan tài dày đặc, nhìn từ trên xuống dưới, dường như tạo thành hình dáng một người khổng lồ, cao lớn nguy nga.

Càng nhìn lâu, Sở Viễn càng thấy hình dáng người khổng lồ rõ nét, sống động như thật.

Điều khiến người ta kinh ngạc nhất là hình dáng này dường như thiếu một thứ gì đó, mãi đến khi nhìn tiếp lên trên, Sở Viễn mới phát hiện ra là thiếu cái đầu.

Cứ như một vị thần linh khổng lồ cao ngàn mét, tuy không đầu nhưng vẫn sừng sững đứng đó ngàn năm. "Hảo một cái Đại Vương, có thân không đầu, tổ tông phù hộ, cuối cùng cũng cho tôi tìm thấy cổ mộ Địa Tiên Thôn rồi!" Giáo sư Tôn dường như đã hiểu nội dung bích họa, vội vàng quỳ rạp xuống, vái lạy bức vẽ trước mặt. "Chậc chậc, còn là giáo sư viện khảo cổ nữa chứ, lại tin cái trò này." Bàn Tử khoanh tay, há hốc mồm, cạn lời nhìn Giáo sư Tôn đang quỳ lạy.

Giáo sư à, chủ nghĩa duy vật bao nhiêu năm rồi, ông lại đi làm trò phong kiến mê tín này.

Nghe Giáo sư Tôn nói vậy, mọi người quan sát lại bích họa, quả nhiên lờ mờ nhận ra hình tượng người khổng lồ uy vũ cổ đại.

Quỷ dị ở chỗ vị người khổng lồ này chỉ có thân thể, không thấy cái đầu trên cổ, đúng ứng với câu "có thân không đầu" của Giáo sư Tôn.

Sở Viễn lại nhíu mày.

Quan Sơn Thái Bảo là túc địch của Mạc Kim Hiệu Úy, bất kể là phong thủy bí thuật hay bố trí cơ quan đều là cao thủ nhất đẳng, huống hồ cổ mộ Địa Tiên Thôn này là do Quan Sơn Thái Bảo dốc toàn lực cả gia tộc để chế tạo.

Một ngôi cổ mộ như vậy sao có thể bị phá giải dễ dàng thế được.

Kìm nén nghi hoặc trong lòng, Sở Viễn soi đèn pin tiếp tục đi sâu vào trong đường hầm.

Những người khác thấy vậy cũng lần lượt đi theo.

Giáo sư Tôn đang quỳ dưới đất cũng vội đứng dậy, được Phong Vu Tu dìu, đi theo sau.

Đường hầm mộ dài chừng trăm mét, qua hai khúc ngoặt, cuối cùng mọi người cũng đến cuối đường hầm.

Khác với tưởng tượng của mọi người về cổ mộ, cuối đường hầm lại là một hang động cửa đá thiên nhiên, gần cửa hang chất đầy đá loạn.

Những tia sáng từ ngoài hang truyền vào, trong không khí ẩn ẩn tiếng gió rít.

Điều này khiến mọi người động lòng, bất giác rảo bước nhanh hơn, muốn xem cho rõ. "Ủa, sao tượng đá này lại là con lợn?

Chẳng lẽ đây là mộ Ô Dương Vương gì đó à?" Vừa đến gần hang động, hai pho tượng đá đầu lợn khổng lồ ở cửa hang đã thu hút sự chú ý của Bàn Tử, hắn tò mò hỏi.

Nghe Bàn Tử hỏi, Giáo sư Tôn giơ đèn pin soi lên thân tượng đá.

Chỉ thấy tượng đá đầu lợn thân người, mặt mũi hung ác dữ tợn, cao hơn hai mét, trông rất uy vũ. "Đây là linh thú trấn mộ sao?

Nhưng tại sao chỉ có hai pho tượng, cái này không phù hợp với phong thủy lăng tẩm mộ táng!" Giáo sư Tôn nhìn hồi lâu mới chậm rãi nói.

Yêu Muội từng theo Lý Định Quốc học chút kiến thức Mạc Kim, kết hợp với phong tục địa phương ở Vu Sơn, bỗng cười nói: "A, Sở

đại ca, em biết rồi, ở Ba Thục, 'Ô Dương' chính là chỉ con lợn, đây chắc là tượng đá Ô Dương cực hiếm thấy." Tượng đá Ô Dương trong văn hóa Vu Sở có tác dụng đặc thù, thường dùng làm vật tổ cổ xưa, nhưng rất ít khi dùng làm thú trấn lăng.

Giáo sư Tôn nghe đến đây, bất giác đẩy gọng kính, trầm giọng nói: "Tôi từng tra cứu địa phương chí của Thanh Khê Trấn, từ mấy trăm năm trước, nơi này thịnh sản mỏ muối, từng đào được thứ gì đó ghê gớm lắm.

Tuy địa phương chí không ghi cụ thể là gì, nhưng tôi đoán chắc chắn có liên quan đến tượng đá Ô Dương này." Sở Viễn khẽ gật đầu, xem ra muốn tìm được cổ mộ Địa Tiên Thôn thực sự, còn phải dựa vào câu hát của Giáo sư Tôn: "Dục phóng Địa Tiên, tiên hoa Ô Dương" (Muốn tìm Địa Tiên, trước tìm Ô Dương), chỉ khi tìm được mộ Ô Dương Vương trong truyền thuyết mới tìm ra Địa Tiên Thôn.

Xác định mục tiêu tiếp theo, mọi người xuyên qua hai pho tượng đá, trước mắt lập tức bừng sáng.

Chỉ thấy lối ra lại là một vách núi dựng đứng, thế núi gần như thẳng tắp, tựa như rãnh trời, vô cùng hiểm trở.

Hẻm núi ở đây cực kỳ giống Hẻm Quan Tài bên ngoài, điểm khác biệt là trên vách núi không có quan tài treo.

Chỉ có dây leo xanh biếc phủ đầy núi, bên dưới tối đen như mực, không thấy chút ánh sáng nào.

Đối diện hẻm núi là một ngọn núi cao mây mù bao phủ, mây vờn sương lượn, thế núi bay lên, khí tượng vạn thiên, không biết cao bao nhiêu.

Nhìn kỹ, hẻm núi này như bị kiếm của trời chém xuống, chẻ đôi ngọn núi làm hai.

Mọi người đứng ở lối ra có thể nhìn rõ một cửa đá tương tự ở phía đối diện.

Hai pho tượng đá Ô Dương khổng lồ canh giữ hai bên cửa đá, đối mặt với mọi người qua hẻm núi.

Giáo sư Tôn nhìn thấy cửa hang đối diện, trong lòng kích động, ông biết phía đối diện tất nhiên là mộ Ô Dương Vương!

Bàn Tử tấm tắc khen lạ, cự ly gần mộ cổ Ô Dương Vương thế này, hắn cũng quên cả sợ độ cao. "Em gái, ông Ô Dương Vương này cũng được đấy chứ, nhìn cái thế này, quy mô cổ mộ phía trước chắc chắn rất hoành tráng, chuyến này trúng mánh rồi." Yêu Muội chẳng hứng thú gì với mộ Ô Dương Vương, cô chỉ quan tâm đến tấm bùa Mạc Kim gia truyền của sư phụ, cô muốn thay sư phụ hoàn thành tâm nguyện.

Sở Viễn đi đến mép vực, anh phát hiện dưới chân chỗ mình đứng đáng lẽ là một cây cầu treo nối liền hai nơi.

Nhưng rõ ràng cây cầu này đã bị người ta cố ý phá hủy, muốn khôi phục gần như là không thể.

Huống hồ khoảng cách giữa hẻm núi ít nhất năm mươi mét, dù có Phi Hổ Trảo (móng vuốt bay), muốn đu qua hẻm núi cũng cực kỳ khó khăn.

Chương 329

"Giáo sư Tôn, cầu bị người ta chặt đứt rồi, bên dưới sâu không thấy đáy, phải nghĩ cách qua cầu mới được." Sở Viễn thấy Giáo sư Tôn lẩm bẩm trong miệng, biết đối phương đang niệm "Quan Sơn Chỉ Mê Phú", bèn nhắc nhở.

Là người của dòng dõi Quan Sơn Thái Bảo, Giáo sư Tôn cũng biết chuyến đi này đã đến giai đoạn quan trọng nhất, không định giấu giếm nữa.

Thế là ông chủ động nói: "Qua nhiều năm nghiên cứu, thiên hiểm nơi này quỷ phủ thần công, nhất định phải dùng biện pháp phi thường mới qua cầu được." Nghe ông nói vậy, Bàn Tử trợn trắng mắt.

Cái đệch, thế chẳng phải nói thừa à?

Ông nói toẹt ra dùng cách gì đi chứ! "Bộp, bộp, bộp..." Đột nhiên một tràng vỗ tay vang lên từ phía sau mọi người, kèm theo đó là tiếng bước chân lộn xộn. "Không hổ là Mạc Kim Hiệu Úy, quả nhiên tìm được mộ Ô Dương Vương trong truyền thuyết, bố mày cứ tưởng chỉ là chuyện cổ tích chứ." Trong bóng tối, một gã đàn ông dáng người khôi ngô vừa vỗ tay vừa nói, xuyên qua hang động, đi đến trước mặt nhóm Sở Viễn.

Chỉ thấy kẻ này mặc áo gile da màu nâu, lộ ra hai cánh tay xăm trổ thô kệch, cười cười với vẻ mặt không có ý tốt. "Lão Trần, ông có ý gì đây?

Các người đi theo bằng cách nào?" Ba Dũng vừa thấy người tới, trong lòng thót một cái, thầm kêu không ổn.

Đám người trước mặt chính là lũ thổ phu tử (đạo mộ tặc) hoạt động ở địa phận Vu Sơn.

Đều là dân ngoại lai, suốt ngày lượn lờ quanh Hẻm Quan Tài, hết tiền thì đi cạy quan tài treo trên vách núi kiếm chút tiền còm.

Thực sự do Hẻm Quan Tài ở nơi hẻo lánh, đa phần quan tài đều vô chủ, ít người lai vãng nên chẳng ai tố cáo bọn chúng.

Ba Dũng quen biết đối phương cũng vì từng thu mua hàng của hắn vài lần, coi như biết chút lai lịch. "Phì, tôn trọng đại ca tao chút đi, đừng có coi bọn tao là trộm vặt, bọn tao chuyên đến tìm cổ mộ Ô Dương Vương đấy." Một gã đàn ông gầy gò, thấp bé thấy Ba Dũng bất kính với đại ca mình liền nhảy ra giải thích. "Ý gì đây?" Sắc mặt Ba Dũng biến đổi, nhìn gã xăm trổ mặt không cảm xúc, cứng đầu hỏi.

Gã xăm trổ không nói gì, chậm rãi châm một điếu thuốc, sau đó ánh mắt nhìn chằm chằm vào Sở Viễn, trầm giọng nói: "Mạc Kim Hiệu Úy, dẫn đường đi!" Bàn Tử nhìn cái bộ dạng làm màu của gã, trong lòng khó chịu.

Bị người ta bám đuôi đã đành, giờ lại còn muốn đến hớt tay trên. "Mày bảo dẫn đường là dẫn đường à, tao không dẫn thì sao?" Lời vừa dứt, một tên sau lưng gã xăm trổ giương khẩu súng săn cũ kỹ lên, chĩa thẳng vào ngực Bàn Tử.

Thấy đối phương động hàng nóng, Bàn Tử lập tức nặn ra nụ cười cầu tài: "Ách, thế thì có vẻ hơi bất lịch sự nhỉ!" Nói xong, Bàn Tử từ từ lùi lại, sắc mặt khó coi nhìn đám người gã xăm trổ.

Hắn vừa đếm kỹ, đám này tổng cộng mười ba tên, ba tên có súng, những tên còn lại cầm dụng cụ đạo mộ.

Gã xăm trổ chậm rãi đi đến bên cạnh Sở Viễn, nhìn tượng đá bên kia hẻm núi, lộ vẻ hân hoan. "Mạc Kim Hiệu Úy, xem bản lĩnh của mày đấy, làm thế nào qua được?" Sở Viễn thần tình bất biến, ánh mắt tĩnh lặng như nước nhìn lướt qua gã xăm trổ và đám người kia.

Cổ mộ Địa Tiên Thôn đâu phải chỗ để đùa giỡn.

Mạc Kim Hiệu Úy lựa chọn đơn đả độc đấu, một là vì độ tin cậy giữa các đồng bạn, hai là vì rủi ro khi xuống mộ cực kỳ cao.

Người càng nhiều, càng dễ phá vỡ quy củ, càng đông người xuống mộ thì rủi ro càng lớn.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn lấy la bàn ra, nhìn quanh bốn phía, lại phát hiện kim la bàn đang điên cuồng dao động qua lại. "Từ trường ở đây loạn quá, Lão Sở, cậu nghe thấy tiếng gì không?" Bàn Tử nhìn kim la bàn rung lắc không ngừng, biết là do nguyên nhân từ trường.

Đột nhiên, tai hắn khẽ động, một âm thanh vi tế truyền vào trong tai.

Sở Viễn nghe vậy, lập tức nghiêng tai lắng nghe.

Quả nhiên, từ dưới đáy hẻm núi ẩn ước vọng lên từng luồng tiếng gió.

Tiếng gió này, nghe như oan hồn dưới địa ngục đang khóc than, càng lúc càng lớn, cuối cùng mạnh mẽ xông thẳng lên trời.

Nhìn hòn đá bên chân, Sở Viễn trong lòng khẽ động, chân hơi gạt nhẹ, hòn đá liền rơi xuống hẻm núi.

Còn chưa đợi mọi người kịp nghi hoặc, đột nhiên, cả đám đều trợn mắt há hốc mồm nhìn cảnh tượng trước mắt.

Chỉ thấy hòn đá Sở Viễn vừa đá xuống đáy hẻm núi, thế mà lại lơ lửng giữa không trung, dừng lại bất động.

Ngay sau đó, lại một luồng gió từ đáy cốc rít gào ập đến, hòn đá đang lơ lửng bỗng rung động dữ dội.

Nó nhanh chóng bay vút lên cao, biến mất vào trong mây mù trên đỉnh núi, không còn thấy tăm hơi đâu nữa. "Âm hà hoành không!" Nhìn

luồng khí lưu quỷ dị trong hẻm núi, Sở Viễn ánh mắt ngưng trọng mở miệng nói. "Đó là môn đạo gì thế?" Bàn Tử nghe vậy, lập tức cảm thấy đau đầu, nghe không hiểu gì cả: "Chúng ta không thể giảm bớt độ khó về kiến thức được sao?" "Thần long triết thủy đoạn phủ nhai, Quan thành tụ khí thủy giáp sa.

Bất vi giao long vi quỷ huyệt, Định tác âm hà độn phong hạ." Đợi Sở Viễn đọc xong bốn câu thơ này, không khí đột nhiên rơi vào trầm mặc. "Ách, Lão Sở có thể hạ thấp kho tàng kiến thức xuống chút nữa không?" Bàn Tử do dự nửa ngày, vẫn là kiên trì hỏi, mấy câu thuật ngữ này hắn thật sự nghe không thủng. "Trong địa cung này tồn tại một lượng lớn khí khổng (lỗ thông khí), khi luồng khí xuyên qua khí khổng, sẽ không hẹn mà cùng tụ lên phía trên.

Cộng thêm địa hình hẻm núi ở đây đặc thù, khiến gió núi tụ lại giữa hẻm núi, hình thành một vùng xoáy lưu vô ảnh vô hình.

Đây chính là truyền thuyết Âm hà hoành độ (Sông âm vắt ngang trời)!" Sở Viễn vừa dứt lời, mọi người lập tức kinh hãi, không ngờ trên thế gian lại có chuyện thần kỳ như vậy.

Tôn giáo sư nghe xong, sắc mặt liền có chút không tốt, lo lắng nói: "Nơi này vốn đã là vùng đất thiên hiểm, hiện tại giữa hẻm núi lại tồn tại luồng khí lưu này, xem ra đường này không đi được rồi, phải làm sao bây giờ?" Sở Viễn lại lắc đầu, căn cứ theo ghi chép của Thanh Ô phong thủy thuật, Đoạn Đầu Nhai - Âm hà hoành không này tuy lợi hại, nhưng ngoài việc liên quan đến hoàn cảnh hiện tại, chủ yếu vẫn là vì nơi đây là chốn "tàng phong tụ khí".

Suốt dọc đường đi, mọi người đều không phát hiện thi thể nào, căn cứ theo suy đoán của Lý Định Quốc, tổ tiên ông ta đã thành công tiến vào cổ mộ Địa Tiên Thôn.

Điều đó chứng minh, cây cầu gãy này có thể đi qua bình thường,

chỉ là cần tìm được mật mã thông quan.

Nghĩ đến đây, hắn xoay người nhìn gã xăm trổ bên kia, hai mắt khẽ híp lại: "Trần lão đại phải không, chuyến đi cổ mộ lần này của chúng tôi chỉ vì cứu người mà đến, cầu là Đan Đỉnh trong mộ, còn tiền tài vật chất khác một cái cũng không lấy." Bàn Tử bộ dạng muốn nói lại thôi, trực tiếp bị Sở Viễn lờ đi, hắn cứ thế lẳng lặng nhìn gã xăm trổ.

Trần lão đại tuy chỉ là thổ phu tử (kẻ trộm mộ), nhưng kiến thức vẫn có, hiện tượng quỷ quái trong mộ này, dựa vào người khác chắc chắn không qua được.

Đã Mạc Kim Hiệu Úy cho bậc thang đi xuống, tiền tài trong mộ một cái cũng không lấy, điều này ngược lại phù hợp với lợi ích của hắn. "Được, không hổ là Mạc Kim Hiệu Úy, rất sảng khoái.

Đã như vậy, phía sau cần giúp đỡ cứ việc mở miệng.

Trần mỗ nhân định nhiên sẽ toàn lực phối hợp, nhưng hy vọng các người đừng giở trò!" Trần lão đại trước tiên đáp ứng yêu cầu của Sở Viễn, sau đó ánh mắt hung ác nhìn mọi người, nhắc nhở đừng giở thói khôn lỏi. "Trần lão đại, bảo người của ông bắn một phát súng xuống đáy cốc!" Đối mặt với sự uy hiếp của Trần lão đại, Sở Viễn không để trong lòng, hiện tại quan trọng nhất là vượt qua cây cầu gãy trước mắt.

Hắn nhớ hộ sơn đại trận của Quan Sơn Thái Bảo cứ mười hai năm mới mở một lần, nếu bỏ lỡ thời cơ, muốn vào lại cổ mộ Địa Tiên Thôn, đó thật là khó càng thêm khó. "Lão Tứ, lấy hàng nóng ra." Trần lão đại quay sang phân phó một gã đàn ông trung niên phía sau.

Gã kia nghe lời Trần lão đại, bưng một cây súng săn nòng dài đi tới, thấy đại ca khẽ gật đầu, liền chĩa súng xuống đáy cốc bóp cò. "Đoàng!" "Bắn thêm một phát ở bên này." "Đoàng!" Dưới sự chỉ đạo

của Sở Viễn, gã đàn ông trung niên liên tục bắn năm phát súng xuống đáy cốc.

Đám người phía sau bị một loạt hành động này của Sở Viễn làm cho ngơ ngác, nhao nhao khó hiểu nhìn xuống đáy cốc.

Nhưng đáy cốc xám xịt, không nhìn rõ bất cứ thứ gì, chỉ có tiếng súng vang vọng trong thâm cốc.

Lúc này đáy cốc không hề xảy ra bất cứ dị thường nào, càng đừng nói kích hoạt cơ quan gì.

Chương 330

Cả nhóm không kìm được nhìn nhau, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, mờ mịt không biết làm sao.

Đám người Trần lão đại mang theo nhao nhao dùng ánh mắt hung ác nhìn Sở Viễn, đầy vẻ bỉ di.

Cái gì mà Mạc Kim Hiệu Úy, chỉ có trình độ này thôi sao?

Giả thần giả quỷ làm một tràng rõ to, còn tưởng thật sự có bản lĩnh gì, hóa ra cũng chỉ là thùng rỗng kêu to.

Ba Dũng lại thần tình khẽ động, mắt sáng lên, nhỏ giọng hỏi Bàn Tử bên cạnh: "Bàn gia, đây chẳng lẽ là Văn Tự Quyết trong tứ pháp trộm mộ truyền thuyết sao, tôi nghe sư phụ nhắc tới, không phải người thường có thể làm được đâu!" Thấy tên nhóc này vẻ mặt mê muội, Bàn Tử đắc ý nói: "Cậu thì hiểu cái gì, đây gọi là Thính phong thính lôi - Văn sơn biện long chi pháp, là bí thuật bất truyền của Mạc Kim Hiệu Úy, Bàn gia tôi cũng hiểu sơ sơ." Ngay khi Bàn Tử còn định khoác lác, đột nhiên cảm thấy dưới chân chấn động, không khỏi kinh hãi nhìn xuống đáy cốc.

Sở Viễn và Trần lão đại bọn họ phía trên cầu gãy cũng nhận ra tình huống có biến, nhao nhao lùi lại.

Chỉ thấy sỏi đá trên mặt đất bắt đầu rung chuyển, đáy hẻm núi sâu không thấy đáy phảng phất như nước sôi sùng sục.

Lượng lớn tiếng khí lưu, kèm theo tiếng vỗ cánh chói tai, xông thẳng lên trời, kích thích khiến mặt mũi mọi người đau rát.

Vô số viên đá nhỏ vỡ vụn phảng phất như đảo chuyển thiên cương, hướng về phía trên hẻm núi hung hãn bay lên.

Còn chưa đợi mọi người hết kinh ngạc, chỉ thấy đáy cốc mịt mù sương khói, đột nhiên một bóng đen như hắc long giáng thế, bay vút lên không trung, cuốn theo từng trận khí lưu, khuấy động không khí trong hẻm núi, mang theo tiếng rít gào trầm thấp.

Tích tượng kinh dị này dọa mọi người sợ đến mức không dám thở mạnh, tâm tinh thần dao động, thân thể dán chặt vào vách tường.

Sinh sợ sơ sẩy một cái là bị khí lưu trong cốc cuốn đi. "Vãi chưởng, cái con mẹ nó thế mà lại là chim yến!" Trần lão đại đứng gần, miễn cưỡng mở mắt, muốn nhìn xem diện mạo thật sự của 'Hắc long' trước mắt, ai ngờ lại là chim yến?

Mọi người nghe tiếng Trần lão đại kinh hô, vội vàng cẩn thận từng li từng tí nhìn về phía trung tâm hẻm núi, lập tức giật nảy mình.

Chỉ thấy vô số con yến kim ti (yến tơ vàng) kích thước cỡ bàn tay, không ngừng vỗ cánh, bị cuốn lên trong luồng loạn lưu của hẻm núi.

Thần kỳ là, dưới luồng khí lưu kỳ dị, đám yến kim ti này thế mà không cách nào bay đi, chỉ có thể không ngừng lượn vòng giữa không trung.

Nhìn đám yến kim ti mật mật ma ma hỗn tạp thành một đoàn giữa không trung, Sở Viễn trong lòng khẽ động, chẳng lẽ đây chính là Vô Ảnh Tiên Kiều?

Yến kim ti vốn thích làm tổ dưới những vách núi cheo leo thế này, hơn nữa chúng là sinh vật sống theo bầy đàn.

Nghe nói, trong một hang động có thể cùng lúc cư trú hàng chục ngàn con yến, tổ yến của giống này cực kỳ trân quý.

Yến sào mà Yêu Muội bình thường thu thập ở Quan Tài Hạp chính là yến sào kim ti. "Tiểu Sở, mau nhìn kìa, Vô Ảnh Tiên Kiều xuất thế rồi!" Ngay lúc Sở Viễn đang suy nghĩ miên man, đột nhiên nghe thấy

tiếng Tôn giáo sư tay múa chân khoái hét lớn.

Nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy đám yến kim ti vốn đang lượn vòng giữa không trung, dưới tác động của khí lưu "Âm hà hoành không", vô số con bị cuốn chặt thành một đoàn, không thể thoát thân.

Theo sự giãy giụa của chúng, đội hình chim yến cũng biến hóa.

Cuối cùng thế mà hóa thành một cây cầu, nối liền hai bên vách núi ngay chỗ cầu gãy, trở thành một cây cầu chim yến không thể tin nổi. "Hóa ra đây chính là Vô Ảnh Tiên Kiều, thủ đoạn của Quan Sơn Thái Bảo tuyệt thật." Thấy tình hình này, Sở Viễn hít sâu một hơi khí lạnh, không ngờ Quan Sơn Thái Bảo lại có bản lĩnh như vậy.

Điều này khiến hắn đối với con đường phía sau không khỏi sinh ra một tia ngưng trọng.

Theo khí lưu trong hẻm núi xoay chuyển càng lúc càng kịch liệt, yến kim ti từ đáy cốc liên tục gia nhập vào, cây cầu tạo thành càng lúc càng ngưng thực.

Đây chính là Vô Ảnh Tiên Kiều trong miệng Tôn giáo sư.

Sở Viễn ánh mắt chớp động, hét lớn với Bàn Tử phía sau: "Bàn Tử, đến lúc làm việc rồi, bắc dây thừng." Nghe Sở Viễn phân phó, Bàn Tử cũng chẳng màng độ cao, lấy từ trong ba lô ra hai cuộn dây thừng gai to, đi đến bên cầu gãy, nhanh chóng thắt nút.

Nhìn Bàn Tử nửa ngồi thắt nút, Yêu Muội tự cáo phấn dũng tiến lên, khom lưng hỗ trợ Bàn Tử cố định dây thừng. "Được rồi." Theo tiếng quát của Bàn Tử, hắn ném mạnh hai đầu dây thừng về phía Sở Viễn.

Vững vàng chụp lấy dây thừng bay tới, Sở Viễn thân hình nhảy lên, trong tiếng kinh hô của mọi người, thế mà lăng không nhảy vào trong hẻm núi. "Sở đại ca, cẩn thận!" Yêu Muội nhìn thân hình Sở

Viễn theo khí lưu liên tục nhào lộn trên không trung, sợ đến mức thất sắc.

Người ở giữa không trung, Sở Viễn chỉ cần một chút sơ sẩy, thân thể sẽ bị khí lưu hút lấy ngay tức khắc, bắt đầu rơi xuống mạnh, khiến mọi người la hét liên hồi.

Chỉ thấy cơ thể Sở Viễn phảng phất như mất đi sự trói buộc của trọng lực, không chịu khống chế mà dao động lên xuống.

Tuy nhiên, khi Sở Viễn đã quen thuộc quy luật thổi của khí lưu, thân thể bắt đầu chủ động bay về hướng khí lưu.

Thừa cơ mượn lực nâng của khí lưu sông âm, trong chớp mắt, Sở Viễn đã tới giữa hẻm núi.

Đợi nhìn thấy tượng đá con dê đen (ô dương) ở bờ bên kia, tay phải Sở Viễn rung lên mạnh mẽ, phi hổ trảo bên hông như mũi tên rời cung, lao vun vút về phía tượng đá ô dương và quấn chặt lấy. "Cơ hội tốt!" Tay phải phát lực, kéo động phi hổ trảo, thân hình Sở Viễn di chuyển nhanh chóng.

Tuy rằng khí lưu trong hẻm núi làm cơ thể hắn lệch đi, nhưng dưới tác dụng của phi hổ trảo, cuối cùng hắn thực hiện một cú lộn ngược soái khí, đáp xuống chuẩn xác bên cạnh tượng đá ô dương ở bờ đối diện.

Ngay sau đó hắn xoay người, quấn hai sợi dây thừng thô to lên tượng đá và thắt nút chết.

Cứ như vậy, Sở Viễn lợi dụng hai sợi dây thừng, bắc thành một cây cầu đơn giản trên hẻm núi.

Vô số yến kim ti giữa không trung tạo thành 'mặt cầu' cho cây cầu dây thừng, có thể để một người qua lại an toàn. "Bàn Tử, bảo họ qua đây hết đi!" Mãi đến khi Sở Viễn lên tiếng, đám người bên kia mới từ

trạng thái trợn mắt há mồm phản ứng lại. "Người bay giữa trời à!" Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Ba Dũng tuyệt đối sẽ không tin có người lại có thể vượt qua vách núi rộng hơn năm mươi mét, thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Bàn Tử không rảnh quan tâm Ba Dũng đang ngẩn người, hét với Yêu Muội bên cạnh: "Yêu Muội, nhanh lên, em qua trước đi." Lời còn chưa dứt, đã bị Trần lão đại phía sau cắt ngang: "Khoan đã, cây cầu này để chúng tôi qua trước, các người chịu trách nhiệm bọc hậu!" Nghe câu này Bàn Tử lập tức nổi cáu, ai mẹ nó to gan thế, lại dám nói chuyện với Bàn gia như vậy.

Nhưng khi hắn xoay người nhìn thấy họng súng đen ngòm, Bàn Tử lập tức nở một nụ cười, kéo Yêu Muội ra sau lưng, nhường vị trí. "Coi như thằng nhóc nhà cậu có mắt nhìn!" Trần lão đại cười lạnh nhìn Bàn Tử một cái, vung tay lớn, hô hào đám thủ hạ phía sau men theo dây thừng leo qua.

Là kẻ gia nhập đội ngũ giữa chừng, hắn đương nhiên không yên tâm giao lưng cho đám người Bàn Tử.

Tuy nhiên, do khí lưu trong hẻm núi biến hóa phức tạp, lúc thì hướng lên, lúc thì lắc lư trái phải, khiến cả đám đi trên dây thừng tim đập chân run.

Giữa hẻm núi không có chỗ đặt chân, chỉ có thể nắm chặt dây thừng, tránh sơ sẩy bị khí lưu cuốn bay đi.

Tuy dưới chân là lớp yến kim ti tạo thành mặt cầu đen kịt, nhưng ai cũng không biết chúng có thể chịu được trọng lượng một người hay không.

Ai cũng không dám tùy tiện thử, chỉ có thể cắn răng, cong người, men theo dây thừng cẩn thận từng li từng tí bò qua.

Mãi đến khi thuận lợi đến bờ bên kia, chân đạp lên nền đá, cả nhóm mới hoàn hồn, mặt lộ vẻ vui mừng.

Sở Viễn không để ý đám người Trần lão đại, thấy yến kim ti giữa không trung có không ít con bắt đầu giãy thoát khỏi sự trói buộc của khí lưu sông âm, sắc mặt hắn đại biến, quát lớn với Bàn Tử vẫn còn lề mề bên kia: "Bàn Tử, qua đây mau lên, thời gian không còn nhiều đâu." Bàn Tử nhìn hẻm núi sâu không thấy đáy dưới chân, can đảm nứt toác, dưới sự vừa dỗ vừa lừa của Yêu Muội mới chịu leo lên dây thừng.

Vừa cật lực bò, vừa tức tối chửi đổng: "Cái lão Quan Sơn Thái Bảo này tà môn thật, lại còn bày đặt trò Ngưu Lang Chức Nữ gặp nhau trên cầu thước kiều, không phải là não yêu đương đấy chứ!" "Người đi đường người, chim đi cầu chim, Quan Sơn Thái Bảo cái thằng cháu này, không phải là đang tìm cách chửi xéo chúng ta chứ." Bò phía trước Bàn Tử là Tôn giáo sư, lại khác hẳn thường ngày, không hề có chút sợ hãi nào, trong mắt đầy vẻ hưng phấn: "Cậu thì hiểu cái gì, đây là thần tích trong lịch sử khảo cổ, loại tuyệt địa yến kim ti thành cầu này, trăm năm khó gặp một lần." Bàn Tử nghe vậy vừa định phản bác mấy câu, liền bị luồng khí lưu sông âm đột nhiên thổi tới làm thân hình lắc lư trái phải.

Dọa Bàn Tử nắm chặt dây thừng, la hét oai oái.

Dường như nhận ra sắp đến bờ bên kia, Tôn giáo sư vội vàng tăng tốc, dưới sự trợ lực của khí lưu, thế mà dẫn đầu xông lên bờ đối diện, thành công qua Vô Ảnh Tiên Kiều, khiến Bàn Tử nhìn đến ngây người. "Mẹ kiếp, cái lão già này, không phải là giả heo ăn thịt hổ đấy chứ!" Nhìn Tôn giáo sư đến đích trước tiên, lần đầu tiên Bàn Tử sinh nghi ngờ về thân phận thật của ông ta. "Ái ui!" Hành động của Tôn giáo sư làm Bàn Tử phân tâm nhất thời, tay chộp trượt, cả người đột nhiên rơi xuống.

Kinh đến mức Bàn Tử hai tay múa loạn, gào khóc thảm thiết, nhưng qua hồi lâu cũng không thấy đau đớn gì.

Chương 331

Chỉ cảm thấy mình như đang nằm trên một đám mây bông khổng lồ, mềm mềm, còn biết động đậy.

Khi hắn cúi đầu kiểm tra, mới phát hiện mình thế mà rơi trên Vô Ảnh Tiên Kiều do yến kim ti tạo thành.

Quan trọng là, mặt cầu này dưới tác dụng khí lưu lại vô cùng chắc chắn, đến cả thể trọng của Bàn Tử cũng chịu được. "Yêu Muội, xuống đây mau, cầu thước kiều này đi được!" Thấy yến kim ti chịu được trọng lượng của mình, Bàn Tử mừng rỡ, hét lớn với Yêu Muội phía sau.

Tuy tiếng chim kêu trong hẻm núi ồn ào chói tai, nhưng Yêu Muội và Ba Dũng vẫn nghe rõ tiếng Bàn Tử.

Đặc biệt là thấy hắn đi lại như bay trên cầu thước kiều, lập tức bắt chước nhảy xuống.

Quả nhiên, cầu thước kiều hoàn toàn chống đỡ được trọng lượng ba người. "Bàn Tử, mở Kim Cương Tán ra, tình huống có biến!" Giọng nói lo lắng của Sở Viễn đột nhiên truyền vào tai Bàn Tử.

Nghe vậy, Bàn Tử theo bản năng lấy Kim Cương Tán ra, bung dù.

Còn chưa kịp phản ứng, đã cảm nhận được từng trận lực lượng cường đại va vào ô.

Thế mà là từng con yến kim ti, phảng phất như bị thế lực thần bí nào đó dẫn dắt, nhao nhao lao vào húc đám người Bàn Tử.

Yêu Muội và Ba Dũng thấy thế, không màng tình hình dưới chân, vội vàng dùng tay che mặt, chạy về phía sau lưng Bàn Tử.

Dù vậy, yến kim ti như những kẻ liều chết, lao thẳng vào người

họ, số lượng cực nhiều.

Chỗ nào bị đâm trúng đều đau điếng.

Ba Dũng đứng sau cùng, cả tấm lưng bị mấy chục con yến lao vào, đau đến nhe răng trợn mắt.

Bàn Tử thấy thế cuối cùng cũng phản ứng lại, mượn tác dụng khí lưu, lộn một vòng ra phía trước, chắn trước mặt mọi người.

Hai tay chống Kim Cương Tán, gắng gượng đỡ đòn tấn công liều chết của bầy yến. "Bùng bùng!" Ngay cả mặt dù cứng như sắt của Kim Cương Tán cũng bị va chạm dày đặc như mưa rào, kêu lên những tiếng đinh tai nhức óc. "Ái chà, chuyện gì thế này?" Bàn Tử vừa đỡ đòn tấn công, vừa lùi về phía đối diện hẻm núi, đang đi đột nhiên chân đứng không vững.

Hắn lảo đảo mạnh, nếu không nhờ Kim Cương Tán chống đỡ thì cả người suýt ngã sấp mặt.

Ngã xuống đất, Bàn Tử mới nhìn thấy tình hình phía sau cầu thước kiều, dọa hắn không màng đến yến kim ti tấn công nữa.

Bò dậy, vác Kim Cương Tán lên lưng, quay đầu bỏ chạy, không chút do dự. "Cứu mạng với, Lão Sở!" Theo tiếng kêu thảm thiết của Bàn Tử, lúc này mọi người mới chú ý đến sự biến hóa của mặt cầu yến kim ti sau lưng hắn.

Chỉ thấy loạn lưu sông âm ở trung tâm hẻm núi bắt đầu yếu đi, trở nên lúc có lúc không, khiến bức tường yến kim ti thế mà lúc lên lúc xuống.

Phảng phất như một đường sóng lượn, dao động lên xuống ở trung tâm hẻm núi, vô cùng quỷ dị.

Mỗi khi yến kim ti dao động, đám yến ở đuôi dưới tác dụng khí lưu lại lao mạnh về phía trung tâm.

Lặp lại vài lần tuần hoàn, dẫn đến mặt cầu yến kim ti không ngừng rút ngắn, Bàn Tử cũng cảm thấy lực dưới chân ngày càng nhẹ.

Chính vì thế mới hình thành cảnh tượng Bàn Tử bị tập kích vừa rồi.

May mắn là đám chim yến này thân hình nhỏ bé, lực công kích yếu ớt.

Nếu không, ba người Bàn Tử thật chưa chắc đã toàn thân trở ra.

Dù thỉnh thoảng bị vài con yến đâm trúng, Bàn Tử cũng cố nén đau, che chở cho Yêu Muội phía sau.

Nhưng điều này cũng làm Bàn Tử lạnh toát sống lưng, hai hàm răng đánh vào nhau, hận không thể mọc thêm hai cái chân để bay ngay lên vách đá đối diện. "Bàn Tử, nhanh lên!" Mắt thấy Bàn Tử ngày càng gần mình, Sở Viễn vội vàng hét lớn, đồng thời phi hổ trảo trong tay đã chuẩn bị sẵn sàng.

Một khi đám Bàn Tử xảy ra chuyện, hắn cũng có thể ra tay ngay lập tức.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thì bất ngờ đã xảy ra.

Mắt thấy sắp đến chỗ cầu gãy trước mặt Sở Viễn, chân đám người Bàn Tử đột nhiên hẫng một cái, đầy trời yến kim ti rung động kịch liệt.

Chạy ở phía trước nhất là Yêu Muội thấy tình hình không ổn, sau khi nhắc nhở Ba Dũng và Bàn Tử một tiếng, lợi dụng lực nâng của khí lưu, phấn lực nhảy một cái.

Chuẩn xác nhảy về hướng Sở Viễn, ưu thế thân thể nữ giới của Yêu Muội giờ khắc này phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.

Chỉ thấy thân thể cô nhẹ nhàng, mượn khí lưu, thế mà hư không

điểm vài bước trên không trung, phảng phất như đang lăng không phi độ. "Đậu má, con bé này biết khinh công à!" Một tên tóc vàng trẻ tuổi sau lưng Trần lão đại thấy Yêu Muội bay qua hư không, lập tức kinh hô.

Đừng nói đám Trần lão đại, ngay cả Sở Viễn thấy cô nhóc này gan lớn như vậy cũng giật mình trong lòng.

Lúc này tình huống không đợi người, nhìn Yêu Muội nhảy vọt lên cao lao về phía mình. "Dang hai tay ra!" Quát lớn một tiếng, Sở Viễn đạp hai chân lên thanh ngang cầu gãy, mượn lực phản chấn, thân thể nhảy vọt lên cao.

Chỉ thấy Sở Viễn rời mặt đất chừng nửa mét, vươn hai tay, trực tiếp nắm lấy mười ngón tay Yêu Muội đang lao tới.

Mượn lực quán tính, khiến thân thể Yêu Muội xoay một vòng trên không rồi an nhiên đáp xuống lưng Sở Viễn.

Yêu Muội đỏ mặt nhảy xuống khỏi người Sở Viễn, cúi đầu, vẻ mặt xấu hổ nhìn hắn: "Cảm ơn anh, Sở đại ca." Phong Vu Tu nhìn Sở Viễn động tác dứt khoát, lại dùng phương thức này đỡ lấy Yêu Muội, không thể không nói, quả thực rất ngầu.

Bàn Tử đang chạy thục mạng nhìn thấy cảnh này tức muốn nổ phổi, giờ nào rồi hả đại ca, còn mải làm màu.

Lúc này, đám yến kim ti chống đỡ Vô Ảnh Tiên Kiều cuối cùng cũng thoát khỏi ảnh hưởng của khí lưu hẻm núi, trong tiếng kêu vang trời, chúng nhao nhao vỗ cánh bay cao, như một con hắc long uốn lượn bay lên từ giữa hẻm núi.

Sở Viễn trong lòng kinh hãi, buông Yêu Muội ra, hắn đã đến bên cầu gãy, phi hổ trảo trong tay bắn mạnh ra.

Nhắm ngay người Bàn Tử quấn lấy, trong tiếng la hét của Bàn

Tử, ổn định lại thân thể hắn.

Ba Dũng thì vận khí không tệ, ở bước cuối cùng khi cầu thước kiều tan rã, rốt cuộc cũng kịp đến bên cầu gãy, mệt đến mức mồ hôi đầy đầu. "Lão Sở, nghĩa khí lắm, mau kéo tôi lên." Bàn Tử đại nạn không chết, lập tức giơ ngón tay cái với Sở Viễn, lớn tiếng hô.

Sở Viễn khẽ gật đầu, hai cánh tay dùng sức cuộn phi hổ trảo, từ từ kéo Bàn Tử về phía mình.

Do khí lưu sông âm ở trung tâm hẻm núi vẫn còn, nên Sở Viễn kéo Bàn Tử lên cũng coi như nhẹ nhàng.

Mắt thấy Bàn Tử sắp đến mép hẻm núi, Sở Viễn mới thở phào một hơi.

Vô Ảnh Tiên Kiều này thực sự quá mạo hiểm, tính bất khả kháng của loại cơ quan này quá nhiều.

Mấu chốt lớn nhất của khí lưu trong hẻm núi nằm ở các lỗ gió (phong nhãn) trên vách đá hai bên, loại phong nhãn thiên nhiên này ai biết kiên trì được bao lâu.

Tuy nhiên, chỉ riêng thủ đoạn Vô Ảnh Tiên Kiều này cũng đủ để chứng minh Quan Sơn Thái Bảo nhà họ Phong quả thực rất lợi hại.

Ít nhất, ở giai đoạn này Sở Viễn còn lâu mới làm được như vậy.

Cùng lúc đó, ngay khi Sở Viễn ra tay cứu Bàn Tử, đám người Trần lão đại đang nhỏ to bàn bạc gì đó. "Đại ca, có cần xử đám người này không, nhất là tên Mạc Kim Hiệu Úy kia, thủ đoạn cao siêu quá, giữ hắn lại là một mầm họa." "Đúng đấy, lỡ đến lúc đó hắn tùy tiện lộng cái cơ quan gì đó, đều có thể giết chết chúng ta." Nhìn đám thủ hạ kẻ xướng người họa, Trần lão đại cảm thấy hơi phiền toái.

Chương 332

Biểu hiện cường đại của Sở Viễn hắn đều nhìn thấy, loại người này giữ bên cạnh đúng là rủi ro rất cao.

Nhưng đây là cổ mộ Địa Tiên Thôn trong truyền thuyết, nghe nói trong mộ tàng chứa rất nhiều trân bảo, thậm chí còn có thuật trường sinh.

Cổ mộ khủng như vậy, một đám thủ hạ của hắn có thể xông qua được sao?

Chẳng khác nào nằm mơ giữa ban ngày.

Mạc Kim Hiệu Úy tuy khó khống chế, nhưng hành trình cổ mộ phía sau cần bản lĩnh của hắn.

Nghĩ đến đây, Trần lão đại chuẩn bị sắp xếp một tên thủ hạ lúc nào cũng để mắt tới Sở Viễn. "Đinh Lão Nhị, mày cầm súng săn, đi theo sau lưng Sở Viễn, chỉ cần hắn giở trò, giết không tha." Phân phó xong, Trần lão đại thấy không ai trả lời mình, có chút tò mò nhìn quanh. "Ủa, tụi bay ai thấy Đinh Lão Nhị đâu không?

Cái thằng ngốc này chạy đâu rồi?" Nghe tiếng Trần lão đại hỏi, mọi người mới quay người lại, phát hiện thế mà không thấy bóng dáng Đinh Lão Nhị đâu.

Ngay lúc Trần lão đại chuẩn bị nổi giận, đột nhiên nghe thấy một tràng tiếng rít ngắn ngủi, gấp gáp. "A!" "Ai?

Động tĩnh gì thế?" Trần lão đại quay người nhìn lại, phát hiện âm thanh này phát ra từ trong hang động phía sau.

Đang lúc hắn tò mò chuẩn bị kiểm tra, đột nhiên thấy thủ hạ Đinh Lão Nhị đang lảo đảo bước về phía mình. "Đinh Lão Nhị, cái thằng

nhát cáy này chạy đi đâu thế, hại đại ca lo lắng!" Một thanh niên có quan hệ tốt với Đinh Lão Nhị thấy hắn liền vội vàng chạy tới nhắc nhở. "Cứu... tôi...

ọc..." Đinh Lão Nhị không trả lời, chỉ sắc mặt trắng bệch nhìn người tới, trong miệng yếu ớt nói.

Lời còn chưa dứt, cả người ầm ầm ngã xuống đất, co giật vài cái rồi không còn động tĩnh. "Chết rồi?

Chuyện này là sao?" "Không phải có ma thật đấy chứ, chúng ta đổ đấu mạo phạm đối phương rồi." Trần lão đại mặt âm trầm, nghe đám thủ hạ càng nói càng ly kỳ, lập tức ngắt lời bọn họ, quát: "Câm miệng hết cho ông, Trụ Tử, mày đi kiểm tra thi thể Đinh Lão Nhị xem, tao muốn xem rốt cuộc là yêu nghiệt phương nào tác quái." Trụ Tử, kẻ vừa chủ động đón Đinh Lão Nhị, nghe đại ca phân phó liền nuốt nước miếng, ánh mắt gần như cầu xin nhìn Trần lão đại.

Trần lão đại phảng phất như không thấy, vẫy tay ra hiệu hắn tiến lên.

Không còn cách nào khác, Trụ Tử chỉ đành lề mề đi tới, dùng gậy sắt trong tay vén áo sau lưng Đinh Lão Nhị lên. "Oa!

Ọe!" Đợi nhìn rõ lưng Đinh Lão Nhị, Trụ Tử lập tức cảm thấy dạ dày cuộn trào, vịn tường cúi đầu nôn thốc nôn tháo. "Vãi, cái quỷ gì thế này?

Châu chấu à?" Hóa ra, ngay khi áo sau lưng Đinh Lão Nhị bị vén lên, chỉ thấy cả tấm lưng hắn phảng phất có thứ gì đó đang chậm rãi nhúc nhích.

Thế mà lại ánh lên màu vàng kim nhàn nhạt quỷ dị.

Nhìn kỹ mới phát hiện đó là vô số con châu chấu màu vàng kim đang bám chặt lấy lưng hắn, ngạnh sinh sinh nuốt chửng từng mảng

thịt lớn sau lưng Đinh Lão Nhị, bám chết vào đó, không ngừng chui vào trong cơ thể hắn.

Ọe!

Mọi người nhao nhao khom lưng nôn mửa, bao gồm cả Trần lão đại đứng đầu, cảnh tượng này thực sự quá máu me!

Ong ong ong!

Dường như tiếng nôn mửa của mọi người kinh động đến lũ châu chấu sau lưng Đinh Lão Nhị, lượng lớn châu chấu vỗ cánh bay lên.

Lúc này Trụ Tử ở gần nhất mới phát hiện lũ châu chấu này toàn thân đều mang răng nhọn sắc bén.

Còn chưa kịp kêu lên, một đám lớn châu chấu dính đầy vết máu xông thẳng lên trời, tạo thành thế bổ nhào, lao mạnh vào Trụ Tử.

Trụ Tử không kịp phản ứng ứng thanh ngã xuống, nằm trên mặt đất không ngừng thống khổ gào thét.

Mặc cho những chiếc răng cưa sắc bén của châu chấu điên cuồng cắt xé trên người, hắn lại bất lực không thể ngăn cản.

Trần lão đại lúc này cũng phản ứng lại, việc đầu tiên hắn làm không phải cứu người, mà là quay người chạy về phía Sở Viễn.

Còn đám thủ hạ hắn mang theo, không ai tiến lên giúp đỡ, toàn bộ đều khóc cha gọi mẹ chạy trốn tứ phía.

Trong nhất thời, tiếng kinh hô, tiếng thảm thiết trong hang động vang lên liên hồi.

Khi Sở Viễn dùng phi hổ trảo cứu Bàn Tử về, hai người còn chưa kịp hàn huyên đã bị động tĩnh phía sau làm kinh động.

Quay người nhìn lại, lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Chỉ thấy châu chấu tụ lại càng lúc càng nhiều, hình thành một cơn lốc đen kịt, chuyên nhắm vào chỗ có người mà bay tới.

Chỉ cần ai bị cơn lốc vây khốn, vô số con châu chấu to bằng quả trứng gà liền liều mạng chui vào trong cơ thể người đó.

Lập tức, máu tươi như nước lũ vỡ đê, ồng ộc chảy ra, trong khoảnh khắc nhuộm đỏ mặt đất dưới chân.

Chỉ trong một cái chớp mắt ngắn ngủi, thủ hạ Trần lão đại mang theo, bao gồm cả Đinh Lão Nhị và Trụ Tử đã chết trước đó, tổng cộng đã có bốn người gặp nạn. "Đoàng!" Nhìn đám châu chấu lượn vòng trên không, Trần lão đại trực tiếp ra lệnh cho thủ hạ nổ súng vào đàn châu chấu.

Trong nháy mắt, tiếng súng vang lên không ngớt trong hang động chật hẹp, không khí tràn ngập mùi thuốc súng. "Mẹ kiếp, Lão Sở, đây chẳng phải là Hưởng Đạo Hoàng Trùng đã tuyệt chủng sao, cái nơi quỷ quái này sao lại có thứ này tồn tại?" Thừa dịp kẽ hở, Bàn Tử chỉ vào đám châu chấu đang bay lượn, mặt đầy kinh hãi hét lớn.

Sở Viễn ánh mắt ngưng trọng, hắn nghi ngờ đây chính là hậu thủ của Quan Sơn Thái Bảo, loại Hưởng Đạo Hoàng Trùng này hắn cũng từng nghe nói.

Đây là loại châu chấu biến dị, dưới bụng và trên chân mọc đầy răng cưa sắc bén, cộng thêm đặc tính sinh vật quần cư.

Loại châu chấu bay này đi qua chỗ nào, lưỡi dao trên người sẽ xoay tròn tốc độ cao bắn ra, có thể trong nháy mắt xé toạc vết thương trên cơ thể người.

Lại được người trong nghề gọi là Đao Giáp Phi Hoàng, sớm từ những năm sáu mươi thế kỷ trước, trong nước đã triển khai vận động diệt châu chấu.

Chủ yếu chính là tiêu diệt loại châu chấu nguy hại cực lớn này, không ngờ hôm nay cư nhiên lại có thể kiến thức được Đao Giáp Phi Hoàng tại nơi này. "Bàn Tử, lên, dẫn dụ châu chấu ra ngoài!" Sở Viễn bung Kim Cương Tán, hô Bàn Tử một tiếng, thân hình chuyển động, trong nháy mắt xông vào đám thủ hạ của Trần lão đại.

Một cước đá văng đối phương, dùng Kim Cương Tán trực tiếp đối đầu chính diện với đám Đao Giáp Phi Hoàng cuồng bạo khát máu.

Lập tức, những chiếc răng cưa sắc bén như tiếng gõ chiêng đánh trống, dày đặc gõ lên mặt dù, phát ra từng trận tiếng kim loại va chạm.

Bàn Tử vốn không muốn tiến lên, nhưng thấy Sở Viễn cô thân đối mặt với châu chấu tập kích: "Mẹ kiếp, xả thân bồi quân tử, Bàn gia tới đây!" Lập tức cắn răng, kiên trì bung Kim Cương Tán tiến lên chi viện.

Có hai chiếc Kim Cương Tán phòng ngự, lập tức thu hút toàn bộ sự chú ý của lũ châu chấu bay.

Đám người Trần lão đại lúc này mới thoát thân, đứng ở mép hang động, mặt đầy vẻ sợ hãi nhìn lũ châu chấu giữa không trung.

Sở Viễn giấu người sau Kim Cương Tán, ra hiệu cho Bàn Tử, hai người lập tức vừa phòng ngự vừa lùi lại.

Dẫn dụ đám Đao Giáp Phi Hoàng này từ từ ra khỏi hang động, đến tận rìa ngoài cùng của hẻm núi.

Chương 333

"Chiếp chiếp!" Dường như cảm ứng được điều gì, yến kim ti trong hẻm núi đột nhiên phát ra từng tiếng kêu chói tai. "Tiêu rồi, lũ chim này cũng phát điên, lao tới rồi." Bàn Tử nghe động tĩnh phía sau, quay người nhìn lại, suýt chút nữa dọa hắn hồn bay phách lạc.

Đám yến kim ti vốn lục tục bay lên mây, dường như có một bộ phận từ từ bay trở lại, hướng về phía hắn và Sở Viễn.

Sở Viễn tuy là Mạc Kim Hiệu Úy, nhưng cũng từng nhận được phần thưởng Bàn Sơn Điền Hải Thuật từ hệ thống, đối với "sinh khắc chế hóa" khá có nghiên cứu.

Lúc này thấy hành vi của yến kim ti như vậy, đâu còn không đoán ra, yến kim ti chính là khắc tinh của Đao Giáp Phi Hoàng.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn căn chuẩn thời gian, ngay khi yến kim ti sắp ập đến, nhanh chóng kéo Bàn Tử nấp sang một bên. "Oanh!" Hai chủng quần sinh vật yến kim ti và Đao Giáp Phi Hoàng đâm mạnh vào nhau giữa không trung, phát ra tiếng ô ô yết yết.

Đám Đao Giáp Phi Hoàng vốn còn tụ thành một đoàn phảng phất như gặp thiên địch, kịch liệt vỗ cánh bỏ chạy tứ tán.

Những con bay chậm trực tiếp bị yến kim ti há mồm nuốt vào bụng.

Rất khó tưởng tượng, loại châu chấu mình khoác giáp vàng, vỏ ngoài cứng rắn như Đao Giáp Phi Hoàng lại bị yến kim ti nuốt chửng như thế nào.

Do số lượng yến kim ti thực sự quá khổng lồ, đối mặt với bầy yến hung hãn, Đao Giáp Phi Hoàng chỉ đành bất lực ôm đầu chạy trốn,

loạn thành một bầy, đâm đầu tứ tung.

Cứ như vậy, dưới sự càn quét của yến kim ti, những con Đao Giáp Phi Hoàng lạc đàn bị tiêu diệt từng con một.

Mãi đến khi con châu chấu cuối cùng bị nuốt chửng, bầy yến kim ti mới từ từ bay khỏi hẻm núi.

Theo sự rời đi của chúng, luồng khí lưu sông âm trong hẻm núi cũng dần biến mất, khôi phục lại sự yên tĩnh ngày thường.

Trong hoàn cảnh tĩnh mịch, cả nhóm nhìn nhau, trong lòng không khỏi sinh ra một tia hàn khí.

Nếu không phải không khí còn nồng nặc mùi máu tanh, cùng với tàn thi của bốn tên thủ hạ Trần lão đại nằm trên mặt đất, mọi người còn tưởng những gì vừa xảy ra chỉ là ảo giác.

Sở Viễn trong lòng cũng cảm khái vạn phần, không ngờ loài yến kim ti tưởng chừng yếu ớt lại trở thành ân nhân cứu mạng của mọi người.

Vừa rồi nếu không nhờ chúng nuốt chửng Đao Giáp Phi Hoàng, e rằng số người hy sinh không chỉ dừng lại ở bốn người. "Đờ mờ, ông đây chịu đủ rồi, đều là do tụi mày hại chết em tao, tao phải báo thù cho nó." Đột nhiên, phía sau Trần lão đại lao ra một gã trọc đầu to con, xách một cây súng săn, xông về phía Sở Viễn, chĩa thẳng vào ngực hắn. "Trần lão đại, ông có ý gì?

Vừa rồi nếu không có Sở gia, chúng ta đều phải bỏ mạng ở đây." Ba Dũng cũng coi như giảng nghĩa khí, thấy gã trọc mặt đầy sát khí, kiên trì đứng ra giải thích. "Mày câm miệng cho ông, nếu không phải hắn bảo chúng tao qua đây, em trai tao cũng không chết." Gã trọc đầu dữ tợn nhìn Sở Viễn, trong bốn kẻ xui xẻo vừa bị châu chấu giết chết có em trai hắn.

Sở Viễn mặt vô cảm nhìn gã trọc.

Đợi gã vừa dứt lời, Sở Viễn trực tiếp bung Kim Cương Tán, mặt dù quét về phía gã trọc.

Chân phải đá nhanh như chớp, nhắm chuẩn cổ tay gã trọc lăng không đá một cái.

Chỉ nghe đối phương "ái ui" một tiếng, cổ tay buông lỏng.

Cây súng săn rơi xuống, Sở Viễn hạ thấp người vươn tay, nhanh chóng đỡ lấy cây súng đang rơi.

Cổ tay hắn khẽ động, súng săn nhanh chóng lên đạn, Sở Viễn trực tiếp chĩa súng vào giữa trán gã trọc.

Màn biến hóa này chỉ xảy ra trong nháy mắt.

Mọi người trong hang động trợn mắt há hốc mồm nhìn Sở Viễn, không khí như ngưng đọng lại.

Đặc biệt là Trần lão đại và đám thủ hạ, bị thân thủ gọn gàng sắc bén của Sở Viễn làm chấn kinh, lập tức không dám khinh cử vọng động. "Đã dám ra ngoài hạ mộ thì phải chuẩn bị sẵn tinh thần hy sinh, đổ đấu đâu phải trò đùa, không ai chiều chuộng các người đâu." Sở Viễn dùng nòng súng vỗ vỗ lên má gã trọc, thản nhiên nói.

Gã trọc đầu ôm cổ tay bị thương, bị Sở Viễn huấn thị, sợ tới mức một câu cũng không dám phản bác, chỉ biết cúi gằm mặt.

Trần lão đại đứng cách đó không xa nhìn Sở Viễn, trong mắt lóe lên tia kiêng kỵ, sau đó nặn ra nụ cười, nói lớn: "Sở tiên sinh, tất cả chỉ là hiểu lầm.

Hai anh em nhà Thôi gia này từ nhỏ đã như hình với bóng, đột nhiên em trai chết, Thôi Đại tự nhiên có chút nóng nảy.

Vừa rồi mạo phạm, tôi thay mặt xin lỗi Sở tiên sinh, mong ngài

đại nhân đại lượng, giơ cao đánh khẽ." Không hổ là thổ phu tử lăn lộn nhiều năm, Trần lão đại nói chuyện vô cùng lọt tai, cho Sở Viễn đủ mặt mũi.

Đối với tâm tư của Trần lão đại, Sở Viễn biết rõ trong lòng, đối phương chỉ muốn lợi dụng mình để vào cổ mộ.

Đợi đến khi thực sự tới chủ mộ thất, e rằng cũng là lúc Trần lão đại trở mặt.

Đã các người bất nhân, thì đừng trách tôi không giảng đạo nghĩa.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn hạ súng xuống, từ từ lùi lại, trực tiếp ném cây súng săn cho Bàn Tử.

Hắn hân hoan đón lấy khẩu súng lạnh lẽo, cầm trên tay không ngừng mân mê.

Gã trọc đầu lập tức nghiến răng nghiến lợi, đây là cây súng hai anh em tốn bao nhiêu cái giá lớn mới mua được, giờ lại hời cho tên Bàn Tử.

Một nỗi phẫn hận dâng lên trong lòng, hắn nhất định phải báo thù Sở Viễn.

Tuy nhiên, vừa nghĩ đến sự cường đại của Sở Viễn, gã trọc lập tức cúi đầu, ủ rũ lùi về đội ngũ của Trần lão đại. "Hừ, hy vọng các người đừng gây thêm phiền phức, nếu không thì tự tìm đường chết." Nhìn gã trọc rời đi, Sở Viễn cười lạnh trong lòng, ngũ cảm của hắn cường đại bực nào.

Gã trọc đầu tuy cúi mặt nhưng sự thay đổi biểu cảm đều bị Sở Viễn thu vào trong mắt. "Thôi Đại, chú yên tâm, đợi chia được tài bảo sẽ chia cho chú nhiều hơn một chút, nhớ kỹ, em trai chú sẽ không chết vô ích đâu," Trần lão đại thấy hắn thần tình ủ rũ, lập tức vỗ vai nói nhỏ.

Nghe đại ca cam kết, gã trọc chấn động trong lòng, lập tức vẻ mặt cảm kích nhìn Trần lão đại.

Đợi đám người Trần lão đại yên tĩnh lại, Sở Viễn triệu tập mọi người vào hang động, nghỉ ngơi ngắn hạn và kiểm tra tình hình.

Mười phút sau, dưới sự dẫn đầu của Sở Viễn, mọi người xuyên qua hang động, men theo mộ đạo bên trong tiếp tục đi vào.

Theo đội ngũ tiến sâu vào trong, bỗng nhiên có luồng gió nhẹ truyền đến, phía trước dường như là một không gian ngầm cực lớn.

Cả nhóm rảo bước nhanh về phía có gió, một lát sau liền ra khỏi hang.

Lập tức, một không gian khổng lồ bên trong lòng núi đập vào mắt.

Không gian trong lòng núi này phảng phất vô biên vô tế, cực kỳ trống trải.

Cách đó không xa dường như là một ngôi làng hoang phế.

Những ngôi nhà kiến trúc cũ nát phân bố so le hai bên, ở giữa là một con đường nhỏ lát gạch đá xanh uốn lượn.

Cuối con đường là một vùng sương trắng bao phủ, ẩn ước có thể thấy vài thực vật xanh biếc, giống như một khu rừng rậm rạp.

Chỉ tiếc tầm nhìn bị sương trắng xâm nhiễu, nhìn không rõ lắm.

Sở Viễn nhìn ngôi làng hoang phế, trong lòng không khỏi nghi hoặc, chẳng lẽ đây chính là Địa Tiên Thôn của Quan Sơn Thái Bảo?

Nhưng nhìn quy mô kiến trúc nhà cửa thì không giống lắm, nơi này tối đa cũng chỉ hơn mười hộ dân cư trú.

Thôn lạc hoang phế này không biết đã ẩn tàng trong núi bao nhiêu năm, kiến trúc sớm đã rách nát không chịu nổi, cỏ dại cao đến nửa người.

Chương 334

Nhìn địa cung to lớn, Sở Viễn lấy la bàn ra, phát hiện kim chỉ nam không ngừng xoay chuyển, từ trường ở đây dị thường hỗn loạn. "Tiểu Sở, nơi này không phải Địa Tiên Thôn, nhưng có liên quan đến Địa Tiên Thôn.

Chi bằng tìm kiếm kỹ lưỡng một phen, biết đâu phát hiện được manh mối gì." Tôn giáo sư cũng không đợi Sở Viễn đồng ý, dẫn Phong Vu Tu đi đầu hướng về phía thôn trang phế tích.

Đám người Trần lão đại thấy thế, tưởng Tôn giáo sư phát hiện bảo bối gì, vội vàng quát lớn mấy tiếng rồi dẫn thủ hạ chạy theo.

Sở Viễn thì thần tình phức tạp nhìn bóng lưng Tôn giáo sư, đối phương khẳng định nơi này không phải Địa Tiên Thôn như vậy, xem ra nơi này rất có thể là nghi trủng mà Quan Sơn Thái Bảo dùng để che mắt người đời.

Yêu Muội nhìn quanh bốn phía, mày liễu khẽ nhíu, nói khẽ với Sở Viễn: "Sở đại ca, nơi này bỏ hoang rất lâu rồi, mặt đất bị cố ý phá hoại, rất khó nhìn ra phong thủy hình thế nơi này." Yêu Muội tuy là nữ nhi nhưng cũng nhận được chân truyền của Lý Định Quốc, đối với phép xem phong thủy tầm long tróc mạch cũng khá có tâm đắc.

Vì vậy khi thấy nơi này không thể quan sát phong thủy, liền vội vàng cầu cứu Sở Viễn.

Nhìn sâu vào mắt Yêu Muội, Sở Viễn chỉ tay về con đường nhỏ uốn lượn trong thôn, trầm giọng nói: "Tầm Long Quyết có nói: Sơn thế như môn thủy như long, sơn cao thủy trách long dục khứ, trường môn chi nội tu trấn phục, bất phóng nhất sơn nhất thủy tẩu.

Vừa rồi qua được Âm hà hoành độ đã chứng minh nơi này là chốn

tàng phong tụ khí, rất có thể ẩn tàng một thế cục phong thủy thần kỳ.

Nơi này hẳn là 'Trường Môn Không Khí', nơi trấn áp phong thủy." Nói xong, Sở Viễn liền phát hiện Yêu Muội đang dùng ánh mắt sùng bái nhìn mình, đôi mắt long lanh nhìn đến mức Sở Viễn có chút ngượng ngùng. "Khụ khụ, Yêu Muội, phong thủy một đạo bác đại tinh thâm, sau này xem nhiều bút ký của tiền bối Lý vào, có lợi cho cô đấy." Sở Viễn vừa dứt lời, liền nghe thấy phía trước truyền đến tiếng tranh cãi kịch liệt, sắc mặt lập tức biến đổi.

Thân hình mạnh mẽ chuyển động, động như thỏ chạy, nhanh chóng phi bên về phía phát ra tiếng tranh cãi. "Muội tử, cái bút ký gì đó của sư phụ em, hôm nào cho tôi chiêm ngưỡng chút nhé." Bàn Tử nghe Lý Định Quốc thế mà còn có bút ký phong thủy, lập tức muốn cầu tiến bộ, mở miệng thử hỏi. "Bàn ca, chiêm ngưỡng cái gì, sư phụ tôi còn sống sờ sờ ra đấy, anh muốn xem, lát nữa về tôi mượn cho anh." Yêu Muội cạn lời nhìn Bàn Tử, gã này toàn dùng từ sai bét.

Hơn nữa bút ký của Lý Định Quốc cô xem qua nhiều lần rồi, bên trong toàn các loại cổ mộ ly kỳ, Yêu Muội có lý do nghi ngờ là Lý Định Quốc dựa theo truyền thuyết tổ tiên mà bịa ra.

Dù sao cũng bao nhiêu năm rồi, cổ mộ trong cuốn sổ đó cô chưa nghe nói qua cái nào. "Muội tử, hào phóng!" Thấy Yêu Muội đồng ý sảng khoái như vậy, Bàn Tử đại hỉ, không nhịn được khen ngợi đối phương. "Bàn gia, đừng có mồm mép nữa, chúng ta mau đuổi theo xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" ...

Cùng lúc đó, Tôn giáo sư và Phong Vu Tu chưa đi được bao xa thì phát hiện trung tâm thôn lạc phế tích thế mà còn một tòa tháp chuông.

Liền định leo lên tháp chuông, đứng trên cao tuần tra tình huống bốn phía.

Lại không ngờ, khi leo lên đỉnh tháp, lại phát hiện trên vách tường

có một bức bích họa, phong cách vẽ cực kỳ trừu tượng khoa trương.

Điều khiến người ta không thể tin nổi là bức bích họa này thế mà được điêu khắc trên một khối ngọc bích dương chi bạch ngọc (ngọc mỡ dê trắng) nguyên vẹn.

Nhìn sơ qua, bức tường bạch ngọc này ít nhất cũng mười mét vuông, có thể xưng là bích họa khổng lồ.

Chưa nói cái khác, chỉ riêng nguyên bức tường ngọc này cũng đủ cho đám người Trần lão đại ăn cả đời.

Vì vậy, Trần lão đại đi theo sau lưng Tôn giáo sư khi nhìn thấy bức tường bạch ngọc này liền nảy sinh lòng tham.

Vội vàng hô hào thủ hạ chuẩn bị tháo dỡ bức bích họa xuống, như vậy vừa tiện mang theo, cũng không ảnh hưởng mỹ quan.

Nhưng hành vi trộm mộ trắng trợn này khiến chuyên gia khảo cổ như Tôn giáo sư cực kỳ bất mãn, trách mắng đối phương ngay tại chỗ.

Thế mới dẫn đến cuộc tranh cãi đôi bên, không ai nhường ai.

Khi đám người Sở Viễn chạy tới hiện trường, không khí hai bên đã đạt đến giai đoạn kiếm bạt nỗ trương.

Nhìn Tôn giáo sư mặt đỏ tía tai và Trần lão đại bình chân như vại, Sở Viễn không khỏi cảm thán, đúng là vỏ quýt dày có móng tay nhọn.

Tôn giáo sư tự xưng là tiên phong đạo đức, gặp phải loại người bất chấp như Trần lão đại thì bó tay toàn tập.

Ông nói đạo lý nhiều đến mấy, người ta chỉ một câu: Ông đây có súng, phải nghe ông đây.

Tức đến nỗi Tôn giáo sư toàn thân phát run, miệng lẩm bẩm: Hữu nhục tư văn. ...

Tuy nhiên, Sở Viễn lại bị nội dung trên bích họa thu hút, bức bích họa này có chút thú vị.

Đối với cuộc tranh cãi của hai bên, Sở Viễn tịnh không để trong lòng, nhất là loại người như Trần lão đại càng dễ đối phó. "Trần lão đại bình tĩnh chớ nóng, bức bích họa bạch ngọc này một khi tháo rời ra sẽ không còn giá trị nữa, mang theo đống đồ này vào mộ cũng không hợp lý." Sở Viễn buông một câu nhẹ tênh, khiến đám người Trần lão đại trong nháy mắt yên tĩnh lại.

Nghĩ kỹ lại, càng thấy lời Sở Viễn nói có lý.

Còn chưa vào đến cổ mộ đã gặp bích họa dương chi bạch ngọc, vậy bảo vật trân tàng trong cổ mộ chẳng phải càng trân quý hơn sao?

Huống hồ mang theo nhiều bạch ngọc thế này, ảnh hưởng nặng nề, đối với việc đổ đấu mà nói tuyệt đối là gánh nặng.

Trần lão đại xoa cằm trầm tư một lúc rồi đồng ý với quan điểm của Sở Viễn, tạm thời không động vào bức bích họa này. "Chỉ đợi lúc đi ra, lại tháo dỡ bích họa xuống, cũng bán được khối tiền." Trần lão đại thầm tính toán, lúc này hắn không tiện trở mặt với Sở Viễn, còn cần Mạc Kim Hiệu Úy dẫn mình vào cổ mộ.

Thấy đám người Trần lão đại không động thủ nữa, Tôn giáo sư cũng thở phào nhẹ nhõm, cầm kính lúp bắt đầu nghiên cứu kỹ lưỡng bức bích họa.

Ánh mắt mọi người cũng đều bị nội dung trên đó hấp dẫn.

Bức bích họa dương chi bạch ngọc này sử dụng thuốc màu đặc thù vẽ thành, có thể giữ ngàn năm không bị ăn mòn, khiến nội dung đến nay vẫn rõ ràng rành mạch.

Bích họa đại khái chia làm ba phần.

Phần trên cùng nội dung không nhìn ra xảy ra vào niên đại nào,

chủ yếu miêu tả thiên tai, như châu chấu che trời, lũ lụt tràn lan, lửa rừng thiêu đốt, núi lở đất sụt...

Cả nhóm nhìn những tai nạn sống động như thật trên bích họa, không khỏi tê da đầu.

Bên dưới những thiên tai này là một số ghi chép bằng văn tự cổ đại.

Chỉ là những văn tự này nhìn rất quái dị, giống như "Oa thiền cổ triện", đây là một loại văn tự rất cổ xưa.

Sở Viễn so sánh chừng mười phút vẫn lắc đầu, thứ này nhìn như sách trời vậy.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn nhìn Tôn giáo sư bên cạnh, chỉ thấy ông đang lấy giấy bút ghi chép lại văn tự trên bích họa.

Tôn giáo sư là một trong những giáo sư hàng đầu của viện khảo cổ, am hiểu nhất là giải mã ký hiệu văn tự cổ đại.

Hồi đó Sở Viễn lấy được Long Cốt Thiên Thư từ Long Lĩnh cũng là do Tôn giáo sư giải đọc.

Đối với đám văn tự hoa điểu ngư trùng trước mắt, chắc hẳn cũng không thành vấn đề.

Phần dưới cùng của bích họa miêu tả một đám người đang khí thế ngất trời xây dựng trong cổ mộ.

Sở Viễn đoán, phần nội dung này rất có thể là cảnh tượng Quan Sơn Thái Bảo xây dựng cổ mộ Địa Tiên Thôn.

Trần lão đại thấy Tôn giáo sư đang sao chép phù hiệu, cũng nhìn không ra manh mối gì, liền chủ động dẫn người đi tuần tra xung quanh.

Tuy nhiên, Sở Viễn nhắc nhở hắn đừng đến gần vùng sương trắng

ở cuối con đường, nơi đó có chút quỷ dị.

Trần lão đại ậm ừ qua loa rồi dẫn người rời đi. "Lời hay khó khuyên con ma đáng chết!" Nhìn bóng lưng đám người Trần lão đại, Sở Viễn lắc đầu, không thèm quan tâm nữa.

Chương 335

Lúc này thời gian đã là bốn giờ chiều, Sở Viễn chủ động gọi Bàn Tử và Yêu Muội, sắp xếp mọi người tìm một chỗ khuất gió gần đây dựng trại tạm thời.

Hắn định nghỉ ngơi một đêm rồi mới tiếp tục xuất phát.

Sắp xếp này được mọi người nhất trí tán thành. ...

Quan Tài Hạp, giữa lòng núi, không phân biệt ngày đêm.

Sau hơn hai tiếng đồng hồ phiên dịch, Tôn giáo sư cơm cũng chưa kịp ăn, vẫn luôn bận rộn dịch thuật những ký hiệu thần bí trên bích họa.

Mọi người ngồi bên đống lửa, vừa nghe Tôn giáo sư kết hợp nghiên cứu của mình và nội dung bích họa, đem đoạn bí mật không ai biết này đứt quãng kể lại cho mọi người.

Đám người Trần lão đại vốn kiêu ngạo bất tuân, nghe Tôn giáo sư muốn kể lại lai lịch cổ mộ, cũng nhao nhao vểnh tai lên nghe.

Lai lịch của Quan Tài Hạp thần bí này đã không thể khảo cứu sâu hơn, nhưng văn tự bên trên lại nói ra nguồn gốc cái tên "Quan Tài Hạp", khiến mọi người kinh ngạc.

Nghe nói thuở trời đất sơ khai, dãy núi Vu Sơn hình thành một mạch Bàn Cổ thần bí.

Mạch thần này thế mà ẩn chứa hai nơi phong thủy cực tốt, một nơi hình dáng như cái đầu lâu, nơi còn lại giống như một cỗ quan tài đá không nắp.

Hai nơi phong thủy bảo địa này bảo khí lộ ra ngoài, tự nhiên cũng bị cao nhân đắc đạo phát hiện vị trí.

Chính là cao nhân thuộc văn hóa Ba Thục - Vu Sở thịnh hành thời bấy giờ, thế là liền xây dựng đại tu huyền không quan quách xung quanh hai nơi phong thủy bảo địa này.

Dần dần, nơi này được hậu nhân gọi là Vu Hạp Quan Sơn, hay còn gọi là Quan Tài Hạp.

Căn cứ theo bản dịch của Tôn giáo sư, chủ nhân của phong thủy bảo địa này - Vu Lăng Di Sơn Đại Vương, cũng chính là Ô Dương Vương, có lai lịch rất lạ.

Truyền thuyết vị Vu Lăng Di Sơn Đại Vương này không phải con người, mà là một con dê đen (ô dương) toàn thân đen tuyền, nặng cả ngàn cân.

Trong văn hóa Ba Sở, "ô dương" không phải chỉ con dê, mà là chỉ một con lợn đen.

Nghe nói vị Ô Dương Vương này không chỉ mang trong mình thuật Di Sơn Điền Hải, thậm chí còn có thể khu sử âm binh.

Từ thời thượng cổ, địa hình dãy núi Vu Sơn phức tạp nên thường xuyên xảy ra lũ lụt.

Ngay lúc dân làng địa phương bó tay hết cách, Ô Dương Vương hóa thành một người đàn ông xuất hiện, nguyện ý giúp dân làng giải quyết lũ lụt.

Khi Ô Dương Vương thi pháp lại đưa ra điều kiện, yêu cầu tất cả dân làng phải tránh mặt, và mỗi ngày cúng tế lượng lớn rượu thịt cơm canh.

Sau khi dân làng đồng ý điều kiện, thế là vị Ô Dương Vương này bắt đầu khu sử âm binh tu sửa đường sông, dần dần cải thiện được nạn lụt.

Mãi đến một hôm, Ô Dương Vương bận thanh lý đường sông,

chưa kịp xuống núi ăn cơm, dân làng sốt ruột liền chủ động vào núi tìm kiếm.

Lần tìm kiếm này thế mà khiến dân làng phát hiện ra chân diện mục của Ô Dương Vương: một con lợn đen khổng lồ.

Con lợn đen này dùng cái mõm lớn của mình để ủi núi, sau lưng nó là vô số âm binh đang bận rộn vận chuyển đất đá.

Cảnh tượng này dọa dân làng sợ chết khiếp, nhao nhao bỏ chạy khỏi nơi đó.

Điều này khiến Ô Dương Vương rất tủi thân, nhưng cuối cùng vẫn chủ động giúp dân làng tu sửa xong đường sông rồi mới rời đi.

Đợi dân làng biết nạn lụt đã được giải quyết triệt để, trịnh trọng mời Ô Dương Vương về thôn làm khách, rượu ngon thịt tốt chiêu đãi.

Không ngờ uống rượu xong, Ô Dương Vương lảo đảo đi về dãy núi Vu Lăng, thế mà say rượu ngã ra giữa đường, hiện nguyên hình.

Thấy trên đường nằm một con lợn đen, đám thợ săn không biết gì liền đem Ô Dương Vương về làng, trực tiếp làm thịt.

Đợi dân làng tìm tới nơi, cả con Ô Dương Vương chỉ còn lại mỗi cái đầu lợn là bảo tồn hoàn hảo.

Sau đó, dãy núi Tây Lăng xảy ra biến lớn, xuất hiện châu chấu che trời, lũ lụt, cháy rừng, sạt lở đất...

đủ loại thiên tai.

Chính là hình ảnh tai nạn được ghi chép ngay đầu bức bích họa.

Đủ loại thiên tai khiến bá tánh địa phương dân chúng lầm than, mọi người đều nói là âm hồn Ô Dương Vương chết oan đang tác quái.

Thế là những người này liền ở ngay Quan Tài Hạp tu xây một ngôi mộ lớn cho Ô Dương Vương, đem thi hài còn sót lại an táng tại đây,

đồng thời còn dùng một viên Hoạt Đan hiếm có, chờ đợi nó cải tử hoàn sinh.

Bàn Tử vừa nghe thấy lại là kịch bản trường sinh bất tử, cải tử hoàn sinh, lập tức đầy đầu hắc tuyến.

Nhưng nói thật, cuộc đời Ô Dương Vương này đúng là thảm, cuối cùng chết một cách lãng xẹt, trở thành món ăn cho người ta.

Nghe Tôn giáo sư giải đọc xong, mọi người không hẹn mà cùng nhìn nhau.

Thậm chí người bản địa như Ba Dũng và Yêu Muội cũng chưa từng nghe qua thần thoại này. "Tôn giáo sư, bên dưới bích họa này có phải là manh mối về cổ mộ Địa Tiên Thôn không?" Bàn Tử ánh mắt rực lửa nhìn Tôn giáo sư, hy vọng có thể từ lời giải của đối phương tìm được chút manh mối.

Tôn giáo sư trước tiên thở dài một hơi, sau đó thần tình phức tạp nhìn bức bích họa cách đó không xa.

Dường như bên trong bức bích họa ẩn chứa một đoạn sự cố mà ông không muốn hồi ức lại.

Sự cố về Quan Sơn Thái Bảo, về người nhà họ Phong.

Sở Viễn biết Giáo sư Tôn không muốn nhắc lại chuyện cũ, lúc này mọi người đã tiến sâu vào cổ mộ Địa Tiên Thôn, không còn đường quay lại.

May thay, hắn dang hai tay, kể sơ lược cho mọi người nghe về lai lịch của Quan Sơn Thái Bảo Phong gia.

Tương truyền vào đầu thời nhà Minh, Minh Thái Tổ vì để phòng ngừa lăng mộ của mình bị người đời sau trộm quật, đã đặc biệt mời cao nhân đến xây lăng.

Dưới sự đề cử của Lưu Bá Ôn, Minh Thái Tổ bổ nhiệm Phong Vương Lễ làm Quan Sơn Thái Bảo, chuyên chức xây dựng lăng mộ hoàng gia.

Đương thời, vị Phong Vương Lễ này cũng là một kỳ nhân lừng lẫy.

Thế thế đại đại nhà họ đều cư trú tại Quan Tài Hạp ở Vu Sơn, chính ông ta đã dẫn người trộm vô số cốt giáp trong các huyền quan (quan tài treo) ở vùng lân cận.

Từ đó học được rất nhiều vu thuật thất truyền, sở trường nhất chính là xây dựng lăng phổ và thuật Kỳ Môn Độn Giáp.

Mãi cho đến vài trăm năm sau, trong dòng dõi Quan Sơn Thái Bảo lại xuất hiện một kỳ nhân thần thông quảng đại tên là Phong Sư Cổ.

Người này cả đời say mê các loại kỳ trân dị bảo và kỳ môn dị thuật bồi táng trong cổ mộ.

Hơn nữa, ông ta còn phát hiện ra một quyển Độn Giáp Thiên Thư trong điển tịch của Phong gia.

Bên trong thiên thư có ghi chép một lời tổ huấn, rằng ngay tại Quan Tài Hạp này có ẩn giấu một ngôi cổ mộ quy mô hoành tráng.

Đó chính là cổ mộ Ô Dương Vương mà Giáo sư Tôn đã kể chi tiết trước đó.

Tổ huấn ghi rõ: Ngôi mộ này tuyệt đối không được trộm, nếu không sẽ mang lại tai họa diệt tộc cho tộc nhân.

Nhưng Phong Sư Cổ là người thế nào?

Đương thời hắn tự phụ kỳ môn dị thuật của mình là thiên hạ đệ nhất.

Hắn tự đánh giá mình rất cao, cho rằng với bản lĩnh của mình thì

trong thiên hạ không có ngôi mộ nào là không trộm được.

Thế là Phong Sư Cổ dẫn theo lượng lớn nhân viên tinh nhuệ của Phong gia, thông qua gợi ý, tìm được cái gọi là mộ Ô Dương Vương.

Chương 336

Hơn nữa, sau khi mở quan quách, hắn cũng phát hiện Ô Dương Vương đã thi biến, bằng vào bản lĩnh của mình cuối cùng đã chém giết được Ô Dương Vương.

Nhưng Phong Sư Cổ lại phát hiện sự dị thường của Ô Dương Vương và Hoạt Đan trong cơ thể nó.

Chính cảnh tượng này đã kích phát dục vọng trường sinh sâu thẳm trong lòng hắn.

Sau khi trở về nhà, Phong Sư Cổ bế quan nghiên cứu, bắt đầu nghiền ngẫm cổ tịch lấy từ mộ Ô Dương Vương.

Đồng thời ép buộc thổ dân Vu Sơn lúc bấy giờ tiến hành bói toán quẻ Chu Thiên Cổ Quái cho hắn.

Chính quẻ bói này đã khiến Phong Sư Cổ nhìn thấy một góc của tương lai, từ đó về sau tính tình đại biến.

Hắn dẫn theo tộc nhân, không tiếc hao tổn toàn bộ sức lực cả tộc, xây dựng cổ mộ Địa Tiên Thôn trên nền móng cũ của mộ Ô Dương Vương.

Đợi sau khi Địa Tiên Thôn xây xong, Phong Sư Cổ kêu gọi tộc nhân, xưng rằng mình đại đạo sắp thành, sắp tu luyện thành Địa Tiên Chân Quân.

Chỉ cần ai nguyện ý theo hắn vào cổ mộ thì sẽ cùng hưởng trường sinh đại đạo, và vài trăm năm sau sẽ trọng phản nhân gian.

Không ngờ rằng, tuyệt đại đa số tộc nhân đều tin vào lời quỷ thoại của hắn, tiến vào trong cổ mộ Địa Tiên Thôn.

Cuối cùng, Phong Sư Cổ để bảo mật, đã thiết lập Thượng Cổ Chu

Thiên Đại Trận ở ngoại vi Quan Tài Hạp, che giấu phong thủy nơi này.

Sở Viễn đoán chắc rằng hắn ta khẳng định còn bố trí những hậu thủ khác và các cơ quan tinh diệu.

Nghe Sở Viễn nói đến đây, mọi người lập tức nhớ lại những hình ảnh đã trải qua không lâu trước đó, đến giờ vẫn còn cảm thấy tim đập chân run.

Kim Ti Vũ Yến dựng thành Vô Ảnh Tiên Kiều, còn có Đao Giáp Phi Hoàng - loài châu chấu ăn thịt người cực kỳ khủng bố.

Chỉ nghĩ thôi cũng khiến người ta rùng mình ớn lạnh.

Sở Viễn nói xong, Giáo sư Tôn không khỏi nhìn hắn với vẻ kinh nghi, không ngờ Sở Viễn lại biết rõ đoạn bí sử này của Phong gia như vậy.

Nghĩ đến đây, Giáo sư Tôn theo bản năng hỏi ngược lại Sở Viễn: "Tiểu Sở, cậu cũng là cao thủ am hiểu âm dương phong thủy bí thuật, cậu có tin trên thế giới này thật sự có thuật trường sinh không?" Bàn Tử và những người khác không ngờ Giáo sư Tôn là trí thức lại hỏi như vậy, lập tức dỏng tai lên nghe ngóng. "Ha ha, theo tôi được biết thì 'Quan Sơn Chỉ Mê Phú' của Quan Sơn Thái Bảo bắt nguồn từ một khối Long Cốt Thiên Thư ở khu vực Ba Sở.

Từ trong thiên thư nghiên cứu ra rất nhiều kỳ môn dị thuật, duy chỉ có thuật trường sinh bất lão là không có.

Có thể thấy luận về thuật trường sinh còn phải xem các loại bí tàng của Đạo gia, nhưng sự thật chứng minh, cái gọi là thoát luyện hình hài, phi thăng vũ hóa... toàn bộ đều là truyền thuyết hư vô phiêu miêu, căn bản không có bất kỳ căn cứ nào.

Thế gian này không có thuật trường sinh bất lão!" Nghe Sở Viễn

nói vậy, Giáo sư Tôn cũng thở dài thườn thượt, là một nhà giám định theo chủ nghĩa duy vật, ông cũng tin là thế.

Nhưng năm xưa Phong Sư Cổ thiên tư bất phàm lại không tin tà, vọng tưởng thông qua Hoạt Đan để trường sinh bất lão.

Rất hiển nhiên, qua bao nhiêu năm cũng không có tin tức gì từ cổ mộ Địa Tiên Thôn, Phong Sư Cổ khẳng định là đã thất bại.

Điều ông lo lắng duy nhất hiện tại là, liệu đối phương có thay thế Ô Dương Vương, trở thành một thế hệ Thi Tiên mới hay không, nếu vậy thì phiền toái to. "Bộp bộp bộp bộp!" Đột nhiên, sau lưng mọi người truyền đến một tràng pháo tay.

Quay người nhìn lại, hóa ra là Trần lão đại dẫn theo đám đàn em, lố nhố đi về phía này. "Không hổ là người có chữ nghĩa, câu chuyện kể thật là đặc sắc.

Cái gì Quan Sơn Thái Bảo, cái gì trường sinh bất lão, ông đây chỉ cần bảo bối." Trần lão đại nhìn chằm chằm Sở Viễn, gằn từng chữ, rất hiển nhiên gã này dẫn người tìm kiếm một vòng nhưng chẳng phát hiện được gì. "Bảo bối?

Mau nằm xuống ngủ một giấc đi, ngủ rồi thì cái gì cũng có!" Bàn Tử ghét bỏ liếc nhìn đám người họ Trần, trong mắt đầy vẻ khinh thường. "Mày nói cái gì hả, thằng béo kia!" Một tên sau lưng Trần lão đại thấy giọng điệu Bàn Tử như vậy thì khó chịu, lớn tiếng quát tháo.

Đáp lại hắn là một nòng súng đen ngòm, chính là khẩu súng săn mà Sở Viễn vừa cướp được từ tay đàn em của Trần lão đại lúc trước. "Bàn Tử, bình tĩnh chút, thu súng lại." Nghe Sở Viễn nói vậy, Bàn Tử mới tâm không cam tình không nguyện thu súng về.

Nếu không phải vì cố toàn đại cục, nể mặt Sở Viễn, thì với cái tính khí của hắn, tuyệt đối đã phang cho tên kia một báng súng rồi.

Thấy Bàn Tử thu súng, Sở Viễn lại quay đầu nhìn Trần lão đại, chỉ vào bãi đất trống phế tích bên cạnh, nhàn nhạt nói: "Muốn vào cổ mộ Địa Tiên Thôn thì bắt buộc phải nghe tôi.

Hôm nay nghỉ ngơi một đêm, sáng mai tám giờ đúng giờ xuất phát." Nói xong, hắn nheo mắt nhìn chằm chằm Trần lão đại.

Trần lão đại bị ánh mắt này của Sở Viễn nhìn đến cực kỳ không tự nhiên, nhưng nghĩ đến thân phận Mạc Kim Hiệu Úy của đối phương, chỉ đành cố tỏ ra hào sảng cười vài tiếng.

Sau đó gã chủ động dẫn thủ hạ tìm một chỗ sạch sẽ gần chỗ Sở Viễn để an doanh trát trại.

Để đề phòng nhóm Sở Viễn giở trò hoặc bỏ trốn trong đêm, Trần lão đại lại sắp xếp hai người một tổ canh gác.

Tiểu tâm tư của Trần lão đại bị Sở Viễn nhìn thấu, nhưng hắn cũng không vạch trần.

Thấy thời gian còn sớm, Sở Viễn gọi Bàn Tử một tiếng, chuẩn bị đi đến cuối con đường trong hoang thôn để thám thính một phen.

Trần lão đại thấy thế, vội vàng mặt dày mày dạn dẫn theo vài tên đàn em đi theo sau Sở Viễn.

Việc này khiến Bàn Tử lại được một phen càm ràm, hận không thể trực tiếp xông lên "tặng" cho mấy gã đó vài băng đạn.

Đối với sự sắp xếp của Trần lão đại, Sở Viễn không có phản ứng gì, hắn thực sự muốn xem xem sâu trong màn sương trắng phía trước rốt cuộc có thứ gì.

Men theo con đường nhỏ quanh co, đoàn người đi chừng hơn mười phút, cuối cùng cũng đến trước một màn sương mù dày đặc. "Cẩn thận, có độc, đây là chướng khí!" Nói xong, Sở Viễn liền bịt mũi miệng, vẻ mặt trầm trọng nhìn cảnh tượng trước mắt. "Mẹ kiếp, đám

Quan Sơn Thái Bảo này đúng là biết bày trò.

Lão Sở, chỗ này sương trắng trùng điệp, không phải lại bố trí trận pháp gì nữa chứ?" Sở Viễn khẽ lắc đầu, sau đó thiên phú Dạ Nhãn mở ra, lập tức cảnh tượng phía sau màn sương trắng hiện lên rõ mồn một.

Chỉ thấy sau làn sương là một không gian ngầm khổng lồ, nhưng bên trong mọc đầy những rễ cây to nhỏ dài ngắn không đều, to cỡ cánh tay.

Rễ cây chằng chịt, đan xen phức tạp, quả thực giống như cấu thành một mê cung dưới lòng đất.

Sau khi quan sát xong màn sương cuối đường, Sở Viễn cùng Bàn Tử và mọi người mang theo tâm trạng hơi nặng nề trở về doanh trại tạm thời.

Bàn Tử nhỏ giọng hỏi Sở Viễn về lai lịch màn sương này, hắn lo lắng đây là loại chướng khí giống ở mộ Hiến Vương.

Nếu thật sự như vậy thì phiền toái to, lần này đi gấp, mặt nạ phòng độc mà Giáo sư Tôn chuẩn bị chỉ là loại phổ thông.

Nếu gặp phải chướng khí cấp độ như mộ Hiến Vương thì mặt nạ thường chẳng có tác dụng gì.

Tuy nhiên, Sở Viễn lại có cái nhìn khác, loại sương trắng này giống tuyệt kỹ của Quan Sơn Thái Bảo hơn - Mê Yên Thuật.

Đây là một môn dị thuật chủ yếu gây ảo giác và ảnh hưởng thị giác.

An ủi Bàn Tử và nhóm Trần lão đại xong, Sở Viễn dặn dò mọi người nghỉ ngơi sớm, đợi tám giờ sáng hôm sau xuất phát.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Ngày hôm sau, mọi người ăn sáng đơn giản, đến giờ liền bắt đầu

thu dọn đồ đạc chuẩn bị lên đường.

Khi nhóm Sở Viễn một lần nữa đi đến cuối con đường, cảnh tượng lúc này lại hoàn toàn khác biệt so với hôm qua.

Chương 337

Sương mù dày đặc trong không khí đã tiêu tan, chỉ còn một tầng sương trắng mỏng như sa treo lơ lửng giữa không trung. "Tình huống gì thế này?" Trần lão đại há hốc mồm nhìn cảnh tượng trước mắt, tối qua gã còn tận mắt thấy sương trắng ngập trời mà. "Bàn Tử!" Nghe Sở Viễn gọi, Bàn Tử vội vàng thả lỏng vai, đặt ba lô sau lưng xuống đất.

Mở ba lô, lấy ra mười mấy chiếc mặt nạ phòng độc, lần lượt giao cho những người có mặt. "Mọi người đeo mặt nạ vào phòng ngừa chướng khí có độc.

Đều cẩn thận chút, đừng đi quá tản mát kẻo lạc đường." Thông qua thiên phú gia trì, Sở Viễn có thể nhìn ra tình hình rừng rễ cây bên trong đan xen phức tạp, chỉ một chút sơ sẩy là rất dễ bị lạc.

Sau khi phân phát mặt nạ phòng độc, đoàn người đeo cẩn thận, dè dặt đi theo sau Sở Viễn.

Thấy vậy, Sở Viễn cũng không để ý, rút Kim Cương Tán ra, đi đầu tiên phong bước vào rừng cây phía sau ngôi làng phế tích.

Đây là một con đường nhỏ hẹp dài chừng hơn mười mét do dây leo tạo thành, chỉ đủ cho một người đi lọt.

Xuyên qua lối đi dây leo chật hẹp, một không gian ngầm khổng lồ hiện ra trước mắt mọi người.

Chỉ thấy bên trong này bố trí vô số rễ cây khổng lồ, treo ngược dưới tán cây, mật mật ma ma, bàn căn thác tiết.

Trên mặt đất cũng rải rác những rễ cây quấn lấy nhau khiến mọi người di chuyển khó khăn, phải thử đổi đường nhiều lần.

Nhưng đi vài vòng xong, thế mà vẫn ở nguyên tại chỗ.

Giữa không trung trôi nổi sương trắng, chúng như có sinh mệnh lượn lờ giữa các rễ cây.

Như mộng như ảo lại toát lên vẻ quỷ dị khó tả, cảnh tượng này khiến mọi người không nhịn được mà rùng mình.

Sở Viễn nhìn la bàn thất linh trong tay, tâm trạng có chút trầm trọng, đây e rằng lại là thủ đoạn của Quan Sơn Thái Bảo. "Soạt!" Đột nhiên, một tiếng "xào xạc" trầm thấp truyền đến từ xa, nghe cực kỳ rõ ràng trong không gian ngầm tĩnh mịch này.

Tim mọi người trong nháy mắt nhảy lên tận cổ họng, căng thẳng siết chặt vũ khí trong tay, cảnh giác nhìn quanh.

Theo tiếng động ngày càng gần, một bóng đen mờ ảo thoắt ẩn thoắt hiện trong sương trắng. "Gào!" Ngay khi mọi người đang quan sát hoàn cảnh xung quanh, một bóng đen từ giữa các thân cây mãnh liệt lao ra, vươn móng vuốt sắc nhọn, mang theo tiếng gió rít vồ về phía đám người.

Biến cố bất ngờ khiến mọi người phản ứng không kịp, chỉ nghe thấy một tiếng kinh hô gấp gáp.

Một tên thủ hạ của Trần lão đại đi cuối hàng bỗng nhiên bị bóng đen cuốn lấy, di chuyển cực nhanh về hướng ngọn cây. "A, là Đại Nhãn Tử!" "Đại Nhãn Tử bị quái vật bắt đi rồi." "Nổ súng đi!" Trong đám người không biết ai hét lên một câu nổ súng, chỉ nghe thấy một tiếng nổ kinh thiên.

Hóa ra là Bàn Tử, sau khi ngắm bắn bóng đen đang di chuyển nhanh trên không, hắn theo bản năng bóp cò.

Trong nháy mắt bắn bốn phát, nhưng với thương pháp tinh chuẩn của hắn mà vẫn không bắn trúng đối phương.

Bắn trượt xong, mọi người chỉ đành trơ mắt nhìn thủ hạ của Trần lão đại bị bắt đi.

Biến hóa trong chớp mắt khiến mọi người tại hiện trường không ai dám đuổi theo, càng đừng nói đến chuyện cứu người.

Trên mặt Trần lão đại thoáng qua một tia sợ hãi, sau đó lạnh lùng phân phó mọi người cẩn thận đề phòng, tuyệt nhiên không nhắc đến chuyện cứu người. "Sở gia, vừa rồi là cái thứ quỷ gì vậy?" Ba Dũng nuốt nước bọt, dè dặt hỏi.

Sớm biết xuống mộ nguy hiểm thế này thì gã thà chọn ở ngoài tiếp ứng còn hơn.

Đối với loại quái vật thần bí chưa biết này, cứ như thanh kiếm treo trên đầu, không biết lần sau sẽ đến lượt ai. "Cánh tay rất dài, cũng rất nhỏ, còn có đuôi, cao nửa người nhưng thân hình rất linh hoạt." Bàn Tử thu súng, đi đến bên cạnh Sở Viễn, kể lại tình huống mình vừa nhìn thấy khi nổ súng. "Ơ, Bàn ca, anh nói đó là Ba Sơn Viên Dữu, đây là loài khỉ thường gặp ở Vu Sơn." Yêu Muội nhớ lại tình huống vừa rồi, kết hợp với miêu tả của Bàn Tử, lập tức nhớ ra loài vượn bản địa là Ba Sơn Viên Dữu. "Giáo sư Tôn, Giáo sư Tôn, ông sao thế?" Sở Viễn thấy Giáo sư Tôn mang vẻ mặt như gặp ma nhìn về hướng con Ba Sơn Viên Dữu vừa biến mất, không khỏi tò mò hỏi. "Trời ơi, Tiểu Sở, con vừa rồi chính là người bạn cũ Ba Sơn Viên Dữu của tôi đó, y hệt luôn." Giáo sư Tôn suýt chút nữa thì hét lên.

Chuyện đã qua mấy chục năm rồi, nhưng ông vẫn nhớ rất rõ con vượn người bạn kia.

Lão bạn già này năm xưa vì mọi người mà trộm gà bắt chó, trong cái thời đại thiếu ăn thiếu mặc ấy đã giúp đỡ nhóm Giáo sư Tôn không ít.

Vì thế, khi mấy chục năm sau nhìn thấy lại con Ba Sơn Viên Dữu

này, Giáo sư Tôn kích động đến mức không nói nên lời. "Đây không phải là yêu quái sao?

Vượn nào mà sống lâu thế được, điên rồi." Bàn Tử nhớ lại thời trẻ của Giáo sư Tôn, đến giờ ít nhất cũng bốn mươi mấy năm, con khỉ nào sống lâu thế được.

Sở Viễn lại lắc đầu, đăm chiêu giải thích: "Dữu, hay còn gọi là hắc viên, loài sinh vật này vốn dĩ linh tính rất cao, tuổi thọ cao hơn xa các loài khỉ thông thường, cộng thêm phong thủy long mạch ở nơi này.

Con Ba Sơn Viên Dữu này có thể tồn tại bao nhiêu năm nay cũng không có gì lạ, nói không chừng đúng là con vượn mà Giáo sư Tôn quen biết thật." Trải qua màn náo loạn của Ba Sơn Viên Dữu, mọi người buộc phải cảnh giác hơn.

Trong khoảnh khắc, khu rừng rễ cây u thâm, bốn phía tĩnh mịch đến đáng sợ, thậm chí ngay cả một tiếng côn trùng chim chóc kêu cũng không có. "Này, Mạc Kim Hiệu Úy, lề mề lâu như vậy, tìm thấy lối ra chưa, đừng có mà giở trò." Trần lão đại thấy đi lâu như vậy vẫn chưa thấy cổ mộ, trong lòng bắt đầu sốt ruột, mở miệng hối thúc. "Chi chi!

Chi chi!" Ngay lúc này, đột nhiên trên đầu mọi người lại vang lên tiếng sột soạt. "Bàn Tử, Ba Sơn Viên Dữu lại tới rồi, chú ý cảnh giới!" Bàn Tử nghe Sở Viễn nói vậy, lập tức giơ cao súng săn, liên tục ngắm về phía trên.

Dưới sự che giấu của sương trắng trên không trung, Ba Sơn Viên Dữu như quỷ mị lao ra từ mật lâm, tốc độ nhanh đến mức khiến người ta không kịp phản ứng.

Chỉ thấy thân hình nó lóe lên, liền đến trước mặt một tên thủ hạ của Trần lão đại. "Phập" một tiếng.

Móng vuốt sắc bén của Ba Sơn Viên Dữu trong nháy mắt xé đứt cánh tay kẻ đó.

Người này kinh hãi trừng lớn hai mắt, còn chưa kịp phát ra tiếng kêu cứu.

Máu tươi trên người như suối phun trào, thảm thiết kêu lên một tiếng, ôm lấy cánh tay đứt lìa, đau đớn ngã xuống đất.

Trần lão đại và đám người bị cảnh tượng đột ngột này dọa cho ngây như phỗng, lát sau mới phản ứng lại, nhao nhao rút vũ khí.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy con Ba Sơn Viên Dữu cao nửa người đứng thẳng dậy, khuôn mặt đầy lông lá xấu xí như sơn quỷ, ánh mắt xanh lè như ác quỷ bước ra từ trong sách, vô cùng khủng bố dữ tợn. "Yêu quái đến rồi, chạy mau!" Đám thủ hạ của Trần lão đại thấy thế, sợ đến mức vứt bỏ vũ khí.

Ôm đầu chạy trốn như chuột, phảng phất như lũ ruồi không đầu, chạy loạn xạ trong rừng rậm.

Sở Viễn nhìn đám Trần lão đại chạy trốn tứ tung, lập tức cạn lời.

Đây chính là nguyên nhân vì sao Mạc Kim Hiệu Úy thường đơn đả độc đấu.

Trước kia hắn tham gia livestream xuống mộ của chính phủ là để nhận thưởng hệ thống nên đành chịu.

Bạn đồng hành xuống mộ hiện tại, Sở Viễn chỉ tin tưởng Bàn Tử và Cổ Sai, giống như Dịch Táp hắn cũng không thể hoàn toàn tin tưởng.

Chương 338

"Bàn Tử, bắn chỉ thiên cảnh cáo!" Bàn Tử nghe xong lập tức bắn một phát súng lên trời.

Trong hoàn cảnh tĩnh mịch, tiếng súng nổ vang rền lập tức khiến đám Trần lão đại bình tĩnh lại.

Sắc mặt Trần lão đại đen sì, vừa rồi hoảng sợ, nhóm Sở Viễn thế mà vẫn ngồi vững như Thái Sơn, không động đậy chút nào.

Ngược lại là đám thủ hạ của mình, từng thằng một chạy còn nhanh hơn thỏ. "Đồ phế vật!" Ánh mắt Trần lão đại quét qua, đám thủ hạ cúi gằm mặt, không dám nhìn gã. "Á!

Nhị cữu, cậu sao thế?" Ngay khi Trần lão đại định mở miệng huấn thoại, đột nhiên trong đám người có một tên thủ hạ trừng lớn hai mắt đầy kinh hãi hét lớn.

Mọi người nghe tiếng nhìn sang, hình ảnh máu me lập tức khiến bụng dạ cồn cào, quay người bắt đầu nôn thốc nôn tháo.

Ngay cả kẻ mạnh mẽ như Sở Viễn khi nhìn thấy cảnh này cũng không nhịn được mà khan cổ họng.

Trong sát na, hàn quang lấp loé, những sợi dây cước sắc bén như lưỡi hái tử thần xoay chuyển cực nhanh, trong nháy mắt cắt người kia thành mảnh vụn.

Máu tươi bắn tung toé, vương vãi lên dây leo và mặt đất xung quanh, thịt nát rơi lả tả, thảm không nỡ nhìn.

Nơi này lại là một cạm bẫy dây cước ám tàng sát cơ, nhìn thì có vẻ bình thường.

Tên thủ hạ của Trần lão đại vì hoảng hốt không chọn đường, đâm

đầu chạy vào, bị chia thành mấy chục phần thịt nát, không còn ra hình người.

Chỉ còn lại đôi cẳng chân vẫn đứng tại chỗ.

Nhìn kỹ lại, giữa không trung lờ mờ thấy những sợi dây cước dính máu thanh mảnh.

Chứng kiến cảnh này, sắc mặt mọi người trong nháy mắt trắng bệch như giấy, dạ dày đảo lộn tùng phèo.

Có người không nhịn được bịt miệng, trong ánh mắt tràn ngập sợ hãi và chấn kinh, phát ra từng trận nôn khan.

Ba Dũng nhìn thấy thế thì hồn xiêu phách lạc, vừa rồi nếu không phải Yêu Muội kéo hắn lại, hắn cũng định chạy về hướng đó.

Hắn sợ đến toát mồ hôi lạnh đầy đầu, cả người quay ngoắt đi, hai tay chống vào gốc cây lớn, nôn sạch sành sanh thứ trong bụng ra.

Sắc mặt Trần lão đại cũng trở nên thập phần khó coi, gã nghiến răng, cố nén sự khó chịu trong lòng, gầm lên: "Đều trấn định lại cho tao, đều là ăn cơm nghề này, sống chết có số!" Tuy nhiên, trong ánh mắt của những tên thủ hạ gã mang theo đã lộ ra một tia sợ hãi và dao động.

Trước kia theo Trần lão đại xuống mộ, cùng lắm là gặp đá lăn, tên bắn, dầu sôi...

Nhưng từ khi vào Quan Tài Sơn, hết Vô Ảnh Tiên Kiều lại đến Phi Hoàng Trùng, giờ lại xuất hiện quái vật.

Ở cái nơi đầy rẫy nguy hiểm này, ai cũng không biết kẻ tiếp theo gặp nạn sẽ là ai.

Sở Viễn nhàn nhạt liếc Trần lão đại một cái, lúc này gã ta cũng coi như là người hiểu chuyện.

Có điều, đao trận này quả thực tà môn, kiểu chết này cũng quá thảm.

May mắn là không gian ngầm này đủ lớn, cũng thông gió, nếu không cái mùi chua loét tanh nồng này thực sự chịu không nổi. "Lão Sở, cơ quan này e rằng cũng là thủ bút của Quan Sơn Thái Bảo nhỉ." Bàn Tử miễn cưỡng kìm nén sự buồn nôn trong lòng, vừa đi về phía Sở Viễn vừa nghi hoặc hỏi. "Chỗ này đúng là quỷ quái, tiếp theo làm sao đây?" Liếc nhìn đống thịt nát cách đó không xa, suy nghĩ duy nhất của Bàn Tử hiện giờ là mau chóng rời khỏi đây.

Sở Viễn lắc đầu, quét mắt nhìn xung quanh, thần tình trầm trọng: "Nơi này đâu đâu cũng bố trí dây cước, không thể tùy tiện đi về phía trước nữa." Nghĩ đến đây, Sở Viễn đặt ánh mắt lên những cái cây lớn bên cạnh, hắn phát hiện những cây này đều không cao, thân cây vừa rộng vừa thô.

Cơ bản mọc khắp không gian ngầm, hơn nữa bên trên không bố trí trận dây cước, là một tuyến đường an toàn.

Thế là Sở Viễn bèn nói dự tính trong lòng cho mọi người, ai nấy đều không có cách nào khác, chỉ đành nghe theo sự sắp xếp của hắn.

Sở Viễn cầm đèn pin cường lực, tìm một thân cây dễ đặt chân, khẽ nhún người nhảy lên.

Những người khác thấy thế cũng học theo hắn nhảy lên thân cây. "Lão đại, anh nói xem đường này có đi được không?" Một gã đàn ông trung niên đi bên cạnh Trần lão đại lớn tiếng hỏi gã, nhưng mắt lại nhìn Sở Viễn, ý tứ rất rõ ràng.

Sở Viễn còn chưa nói gì, Bàn Tử đã cáu trước, lớn tiếng mắng: "Đâu ra lắm lời thừa thế, không muốn đi đường này thì tự mình xuống dưới mà đi dạo." Hắn hiện tại súng dài trong tay, đối với đám Trần lão đại hoàn toàn không ngán, cùng lắm là tốn thêm mấy viên đạn.

Tên đàn ông trung niên còn định mắng lại thì đột nhiên bị Trần lão đại kéo lại, thuận tiện còn cười xin lỗi với Bàn Tử: "Huynh đệ này của tôi tính khí xấu, mong anh em lượng thứ nhé!" Nói xong gã rảo bước nhanh, đi theo sau Sở Viễn, những người khác cũng lần lượt nối gót.

Còn phải nói, từ lúc mọi người men theo thân cây mà đi, trong địa cung này con Ba Sơn Viên Dữu thật sự không xuất hiện thêm lần nào.

Có điều, đường trên thân cây cũng không dễ đi, mọi người loanh quanh bên trên mười mấy phút, thế mà đi vào ngõ cụt ba lần.

Lần cuối cùng càng khoa trương hơn, men theo thân cây đi, thế mà lại đi đến mép một vách núi dựng đứng.

Dưới chân bị sương trắng mờ nhạt che phủ, không nhìn thấy đáy, nhưng rễ cây khổng lồ rải rác khắp nơi. "Đây không phải là Thụ Yêu Mỗ Mỗ chứ!" Bàn Tử kiễng chân nhìn xuống vách núi, thấy rễ cây khổng lồ cuộn xoắn, lẩm bẩm trong miệng. "Giáo sư Tôn, ngài đức cao vọng trọng, học thức uyên bác, có nhìn ra manh mối gì không?" Thấy Giáo sư Tôn vẻ mặt trầm tư, Bàn Tử không nhịn được châm chọc một câu, muốn xem chuyên gia giáo sư có đáng tin không.

Trên mặt Giáo sư Tôn thoáng qua một ý vị không rõ tên, thấy mọi người đều nhìn về phía mình, vội vàng xua tay chối từ: "Vách núi này rõ ràng là được người ta thiết kế, cơ quan tinh mật thế này phải dựa vào Mạc Kim Hiệu Úy, tôi không phá giải được." "Lão hồ ly, giấu nghề cũng kỹ thật." Sở Viễn thầm mắng Giáo sư Tôn một câu, đều đến lúc này rồi còn giấu giấu giếm giếm, tâm tư đúng là thâm trầm.

Hắn biết Giáo sư Tôn có truyền thừa của Quan Sơn Thái Bảo, những cơ quan này ông ta ít nhiều cũng biết chút ít, chỉ là không muốn chia sẻ mà thôi.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn khẽ ho một tiếng, sau khi thu hút ánh mắt

của mọi người mới chậm rãi mở miệng: "Mọi người nhìn cành cây trong này xem, nhìn thì như sinh trưởng bình thường, nhưng kỳ thực đều từ lỗ hổng trên vòm hang vươn xuống." Mọi người nhìn theo ánh đèn pin của Sở Viễn, lúc này mới vỡ lẽ, quả nhiên trên vòm hang lục tục xuất hiện mấy cái lỗ có thể nhìn rõ.

Vô số cành cây theo lỗ hổng lan tràn xuống, mới tạo nên sự quỷ dị của địa cung này.

Quy luật của cành cây khó tìm, nhưng vị trí lỗ hổng là cố định, quy luật cũng rõ ràng ngay trước mắt.

Những lỗ hổng trên vòm hang này được xây theo hình Cửu Cung Bát Quái, rễ cây cứ theo lỗ hổng mọc xuống, tự nhiên hình thành mê cung.

Sở Viễn lấy la bàn ra, thấy la bàn vẫn trong trạng thái mất linh, suy nghĩ một chút rồi lấy ra mười sáu chiếc nhẫn của Hiến Vương.

Tuy không có la bàn định vị, nhưng mười sáu chiếc nhẫn của lão già Hiến Vương tượng trưng cho mười sáu phù văn Chu Thiên Cổ Quái, có chỗ dị khúc đồng công. "Tầm long phân kim khán triền sơn, nhất trọng triền thị nhất trọng quan, quan môn như hữu bát trọng hiểm, bất xuất âm dương bát quái hình." "Khảm Ly Chấn Đoái phân tứ tượng, Càn Khôn Cấn Tốn hàm bát pháp, bát phương hữu sinh hữu tử môn, sinh môn tử môn quyết trung tầm." Theo Sở Viễn thi triển Tầm Long Quyết, trong đầu hắn lập tức lấy lỗ hổng trên vòm làm hạch tâm, phác họa ra một bức Bát Quái Đồ hoàn chỉnh!

Mọi người nhìn Sở Viễn ngẩng đầu lẩm bẩm trong miệng, biết hắn đang thi triển bí thuật Tầm Long Quyết.

Nhất thời không khí rơi vào tĩnh lặng, để không làm phiền Sở Viễn, mọi người thở mạnh cũng không dám.

Cùng lúc đó, mười sáu chiếc nhẫn trên tay Sở Viễn cũng xoay chuyển nhanh chóng.

Cho đến khi Sở Viễn đột nhiên xoay người nhìn về chính phía trước, đó là hướng Cấn cung.

Sinh môn thuộc Thổ, ở Đông Bắc phương Cấn cung, chính đương lúc Lập Xuân, vạn vật phục hồi, Thổ sinh vạn vật.

Đồng tử Sở Viễn co rút, bởi lẽ Sinh Môn mà hắn tính ra lại nằm ngay dưới vách núi trước mặt.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn khom người, thiên phú Dạ Nhãn mở hết cỡ, xuyên qua làn sương trắng mờ nhạt dưới vực, nhìn xuống đáy.

Ngặt nỗi khoảng cách quá xa, dù ngũ quan hắn siêu cường cũng không nhìn rõ tình hình bên dưới.

Nếu theo quẻ tượng, dưới đáy vách núi là Sinh Môn, Tử Môn đối diện với Sinh Môn Cấn cung, vậy chỗ mình đang đứng chính là Tử Môn.

Chính cái gọi là "vạn vật xuân sinh thu tử", cái chết của tên đàn em Trần lão đại vừa rồi chẳng phải ứng với việc nơi này là Tử Môn sao.

Chương 339

Ở lại chỗ này sẽ bị kẹt trong mê cung rễ cây, huống hồ còn có cạm bẫy dây cước, Ba Sơn Viên Dữu đánh lén.

Người thường đối mặt với những khốn cảnh này, e rằng không trụ nổi ba ngày sẽ chết vì thiếu nước thiếu ăn.

Xem ra chỉ có thể nhảy xuống thử Sinh Môn tìm lối thoát. "Cái gì?

Nhảy xuống vực?

Đùa kiểu gì vậy?" Quả nhiên, khi Sở Viễn nói suy đoán của mình cho mọi người, lập tức gây ra sóng to gió lớn.

Tên thủ hạ sau lưng Trần lão đại không kìm nén được sự phẫn nộ trong lòng, trực tiếp mở miệng chửi: "Mày ở đây giả thần giả quỷ làm cái trò gì, đường đâu, chơi bố mày à?" Trần lão đại cũng vẻ mặt bất thiện nhìn Sở Viễn, ra chiều mày không tìm ra đường thì tao giết mày. "Đường, lối ra ở ngay đó!" Sở Viễn chỉ xuống Sinh Môn dưới vực, thần thái lạnh lùng nói.

Hắn nói cũng không sai, nhảy hay không là tùy gan dạ đám người này.

Nói xong, hắn mỉm cười nhẹ với Bàn Tử và nhóm người phía sau, sau đó không chút do dự tung mình nhảy xuống vực. "Sở gia!" "Sở đại ca!" "Lão Sở!" Thấy Sở Viễn nhảy xuống dứt khoát như vậy, Bàn Tử và mọi người không khỏi kinh hãi thất sắc, hoảng hốt gọi to.

Đám Trần lão đại cũng hít ngược một hơi khí lạnh, bị sự quả đoán của Sở Viễn dọa sợ.

Người ngợm kiểu gì thế này, vực sâu thế kia nói nhảy là nhảy, nhỡ mày tính sai thì sao.

Ngay khi Sở Viễn nhảy xuống vực, người còn trên không trung, hắn đã cảm nhận rõ ràng từng luồng khí lưu trong không khí.

Cảm giác quen thuộc này y hệt luồng khí lưu Âm Hà Hoành Không hắn gặp ở cầu gãy hẻm núi lúc trước.

Dưới tác dụng của những luồng khí này, Sở Viễn như được mở dù sau lưng, nhẹ nhàng tiếp đất an toàn.

Đến khi hắn tiếp đất, gọi lớn vọng lên cho Bàn Tử và mọi người, đám người trên kia mới phản ứng lại. "Bốp!" Trần lão đại tát thằng đàn em một cú đau điếng, gấp gáp hỏi: "Đau không?" Tên kia mặt ngơ ngác nhìn đại ca, ôm má, theo bản năng gật đầu. "Xem ra không phải ảo giác, không hổ là Mạc Kim Hiệu Úy, đúng là có vài phần bản sự." Trần lão đại nhìn Sở Viễn bình an vô sự dưới đáy vực, trong lòng không khỏi sinh ra một luồng khâm phục.

Gã đi nam về bắc, đổ đấu lớn nhỏ mấy chục vụ, chưa từng gặp ai dựa vào la bàn và bát quái mà phá giải được cơ quan.

Nghĩ đến đây, gã dặn dò đám đàn em một câu rồi cũng học theo dáng vẻ của Sở Viễn tung mình nhảy xuống.

Cũng không biết lộn mấy vòng trên không, khi gã sắp chạm đất, dưới chân đột nhiên dâng lên một luồng khí lưu, nâng đỡ gã, giúp gã tiếp đất vững vàng. "Vãi cái nồi!" Tiếp đất xong, Trần lão đại hơi ngẩng đầu, nhìn thấy rất rõ mọi người trên đỉnh đầu, không khỏi buột miệng chửi thề.

Không gian nơi này dường như đã qua cải tạo từ trường đặc thù, thế mà hình thành một nơi càn khôn điên đảo.

Hai không gian trên dưới đảo lộn mang lại cho gã một loại ảo giác, phảng phất như mình chỉ cần vươn tay là chạm được vào vách núi bên trên.

Quả thực là nghe rợn cả người!

Theo sau Trần lão đại, đám thủ hạ của gã cũng lần lượt nhảy xuống, nhóm Bàn Tử cũng bám sát gót.

Khi tất cả mọi người đã tiếp đất, Giáo sư Tôn mới vẻ mặt kinh kỳ đi đến trước mặt Sở Viễn, hỏi thăm ảo diệu trong đó.

Đối mặt với nghi hoặc của Giáo sư Tôn, Sở Viễn mỉm cười, ra hiệu cho ông giơ tay qua đầu cảm nhận. "Đây là khí lưu, Âm Hà Hoành Không!" Giáo sư Tôn cảm nhận luồng khí trong tay, lại nhớ đến khí lưu nâng đỡ mình khi rơi xuống vừa rồi, lập tức hiểu ra.

Trong lòng núi này, từ lúc mọi người bước vào, từ trường trong không gian đã bị vặn vẹo hỗn loạn.

Đặc biệt là nơi họ đang đứng, cộng thêm sương mù thoắt ẩn thoắt hiện giữa không trung, hiện ra cảm giác không gian giao thoa.

Đừng nói Giáo sư Tôn mặt đầy vẻ khó tin, chính Sở Viễn quay đầu nhìn lại cả không gian lòng núi cũng thấy bất khả tư nghị.

Không gian thần kỳ này hắn cũng chỉ có thể quy nạp vào trận thế lợi hại của Quan Sơn Thái Bảo.

Không hổ là môn phái được xưng là gần với pháp thuật nhất, cải sơn hoán thế vốn là cửa ải khó nhất trong phong thủy.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn không khỏi càng thêm hứng thú với "Quan Sơn Chỉ Mê Phú" của Quan Sơn Thái Bảo, nhất định phải tham khảo một phen. ... "Mau nhìn kìa, phía trước có một di tích!" Bàn Tử mắt tinh, nhìn thấy bãi đá lởm chởm cách đó không xa lộ ra đường nét kiến trúc, vội vàng hô lên.

Đối với sự thần kỳ của không gian trong núi này, hắn chẳng mảy may hứng thú, đã xuống mộ thì tìm thấy quan quách mới là điều hắn quan tâm nhất.

Thế nên vừa đứng vững chân, hắn đã bắt đầu quan sát hoàn cảnh xung quanh và thấy di tích phía xa. "Đi, cùng qua đó xem sao!" Mắt đám Trần lão đại sáng rực, cười quái dị một trận, gọi đàn em chạy về phía di tích.

Đợi mọi người lại gần mới phát hiện đây là một kiến trúc đổ nát, không giống nhà dân mà giống nơi tế tự hơn.

Do kiến trúc đã hoang phế từ lâu, chỉ có thể thông qua những mảnh vỡ linh tinh, Giáo sư Tôn đoán đây là phong cách kiến trúc thời Minh.

Nhóm Trần lão đại tự giác tản ra, lần lượt lấy công cụ đổ đấu, thế mà lại là những cây kim loại thô to - thuổng sắt.

Chỉ nhìn độ dài đã thấy túc tắc hơn một mét.

Cả bọn cầm thuổng sắt, bắt đầu gõ gõ đào đào quanh di tích, nhìn có vẻ không quy luật nhưng lại có chút môn đạo. "Lão Sở, đám thổ phu tử của Trần lão đại có chút lai lịch đấy, thủ pháp thăm đất này nhìn quen mắt lắm!" Bàn Tử xoa cằm, nhìn Trần lão đại cúi đầu ngửi mùi đất trên thuổng sắt, ghé tai Sở Viễn nói nhỏ.

Sao lại không quen chứ, thủ pháp này hai người đã thấy Tá Lĩnh Lực Sĩ dùng rất nhiều lần ở cổ mộ Bình Sơn. "Đây là phép 'Văn Thổ' (ngửi đất) bằng thuổng sắt độc hữu của Tá Lĩnh, xem ra đám người này không phải thổ phu tử đơn giản đâu!" Giáo sư Tôn hiển nhiên rất quen thuộc với tứ đại môn phái trộm mộ, liếc mắt liền nhận ra thủ pháp của Tá Lĩnh Lực Sĩ.

Điều này khiến Bàn Tử nhìn ông với vẻ kinh nghi, rõ ràng không ngờ Giáo sư Tôn lại hiểu biết những mánh khóe này.

Sở Viễn nghe vậy xong, đi quanh di tích xem xét.

Kiến trúc này bị phá hoại nghiêm trọng, dấu vết trên mặt đất cũng

bị vùi lấp.

Muốn thi triển Tầm Long Quyết vẫn có chút khó khăn, xem ra đành phải xem bản lĩnh thổ phu tử của Trần lão đại. "Đinh!" Đột nhiên một tiếng kim loại va chạm vang lên thu hút sự chú ý của mọi người. "Lão đại, dưới này đào trúng đồ rồi!" Một tên thủ hạ của Trần lão đại cảm nhận được thuổng sắt trong tay chạm vào thứ gì đó trong đất, lập tức hưng phấn hét lớn.

Nghe tiếng hô, Trần lão đại bước nhanh tới, nhấc thuổng sắt lên quan sát màu đất bên trên.

Mắt gã sáng rực: "Chính là chỗ này, mau, từ đây đào xuống!" Sau khi nhóm Trần lão đại khí thế ngất trời khai quật sâu hơn hai mét, bên dưới di tích dần hiện ra đường nét của một cánh cửa đá.

Mặt mọi người đầy vẻ hưng phấn và mong chờ, xem ra đây chính là lối vào cổ mộ Địa Tiên Thôn trong truyền thuyết.

Theo việc khai quật hoàn tất, một cánh cửa đá cổ xưa cao hai mét lọt vào tầm mắt mọi người.

Nhóm Trần lão đại định mở cửa đá, nhưng nghĩ đến nhỡ đâu kích hoạt cơ quan, bèn đồng loạt nhìn về phía Sở Viễn.

Ý tứ không cần nói cũng rõ.

Chương 340

Sở Viễn cũng không từ chối, chủ động bước lên, hai ngón tay phải chậm rãi lướt trên cửa đá, không phát hiện bất kỳ cơ quan nào.

Xem ra đây chỉ là một cánh cửa đá bình thường.

Thế là Sở Viễn gọi Bàn Tử một tiếng, hai người hợp lực đẩy mạnh cửa đá. "Ầm!" Cùng với tiếng ầm ầm vang dội, cửa đá từ từ mở ra, một lối đi u thâm thẳng tắp hiện ra trước mắt.

Trong mộ đạo tràn ngập mùi vị trần cũ mà thần bí, trên tường lấp lóe ánh sáng yếu ớt, nhìn kỹ thì hóa ra là bích họa.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn vặn một ống lân quang (pháo sáng lạnh), ném mạnh vào mộ đạo u ám.

Ống lân quang vẽ một đường hồ quang giữa không trung, mang theo ánh sáng xanh lam nhạt chiếu rõ tình hình bên trong.

Đây là một mộ đạo dài chừng trăm mét, rộng khoảng hai mét, hai bên là tường gạch xanh xây nên.

Chỉ thấy trên tường dùng loại sơn dạ quang đặc thù vẽ bích họa, tỏa ra ánh sáng trắng yếu ớt.

Tuy nhiên do khoảng cách hơi xa, Sở Viễn nhất thời cũng không nhìn rõ nội dung cụ thể.

Tin tốt là khi ống lân quang rơi xuống đất, mộ đạo không kích hoạt bất kỳ cơ quan nào, xem ra vẫn tính là an toàn.

Nhóm Trần lão đại thấy không nguy hiểm liền mang tâm trạng thấp thỏm vừa kích động, dè dặt bước vào mộ đạo.

Đợi mọi người đều vào hết, Sở Viễn mới chậm rãi đi vào sau

cùng.

Ngay khi hắn vừa bước vào, cửa đá sau lưng đột nhiên phát ra tiếng vang trầm đục, ngay sau đó nặng nề rơi xuống, nhốt họ trong mộ đạo.

Trong nháy mắt, bầu không khí căng thẳng lan tràn, có người không nhịn được thét lên.

Trần lão đại ở gần nhất vội chạy đến bên cửa đá, muốn đẩy cửa ra nhưng nó vẫn trơ trơ bất động. "Đây là Đoạn Long Thạch thường thấy trong mộ đạo, không đẩy được đâu, một khi rơi xuống thì cửa này không mở được nữa.

Xem ra chúng ta chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước, đường lui duy nhất này đã mất rồi." Sở Viễn mặt không đổi sắc đánh giá cửa đá đã đóng, Trần lão đại làm vậy chỉ tốn công vô ích.

Nghe vậy, thần tình Trần lão đại biến đổi dữ dội, ác độc nhìn chằm chằm Sở Viễn, từng câu từng chữ cảnh cáo: "Nghe đây, mày tốt nhất đừng có giở trò với tao, nếu không, dù bọn tao không ra được thì bọn mày cũng đừng hòng sống yên!" Bàn Tử nghe gã nói vậy, biểu cảm lập tức thay đổi, trực tiếp giơ súng dí vào đầu Trần lão đại, quát: "Sống yên cái bà nội mày ấy, muốn sống mà đi ra thì ngoan ngoãn với Bàn gia chút đi." "Mày là cái thằng ngốc, sao lại nói chuyện với Trần lão đại như thế." "Thằng ranh con, bỏ súng xuống, nếu không bố mày không khách khí đâu!" Hành động của Bàn Tử lập tức khiến đám đàn em của Trần lão đại bất mãn, nhao nhao giơ súng săn chĩa vào nhóm Sở Viễn.

Đồng thời ngoài mạnh trong yếu cảnh cáo Bàn Tử bỏ súng.

Bàn gia là người thế nào?

Từng "thịt" Tống Tử, diệt Thi Vương, há có thể để mấy tên thổ

phu tử này dọa sợ.

Hắn không nói gì mà trực tiếp đặt ngón tay lên cò súng, cứ thế lạnh lùng nhìn Trần lão đại. "Ực!" Nhìn họng súng ngay gang tấc, Trần lão đại không nhịn được nuốt nước bọt, ra hiệu cho đàn em bỏ súng xuống.

Gã cố nặn ra một nụ cười với Bàn Tử: "Đại gia hòa khí sinh tài, đừng gây đối lập mà.

Yên tâm, đường phía sau đều nghe theo chỉ huy của các anh." Trần lão đại chủ động yếu thế, biểu cảm Bàn Tử cũng giãn ra vài phần, khẽ gật đầu rồi lẳng lặng thu hồi súng săn, đi theo sau Sở Viễn thận trọng tiến về phía sâu trong mộ đạo.

Thấy hắn thu súng, Trần lão đại cũng thở phào, đám thủ hạ lập tức vây lại. "Mẹ kiếp, cái gì mà Mạc Kim Hiệu Úy, cũng quá không nể mặt lão đại rồi!" Trần lão đại ngăn đám đàn em đang xì xào lại, lúc này thần tình gã âm ngoan, hệt như đã động sát cơ. "Đợi ông đây tìm được minh khí (đồ tùy táng), đứa đầu tiên tao xử chính là thằng béo chết tiệt này." Nếu không phải chưa tìm thấy chủ mộ thất, theo tính khí của Trần mỗ gã thì đã sớm "làm thịt" nhóm Bàn Tử rồi. ...

Khi mọi người đi đến cuối mộ đạo mới phát hiện hóa ra là một cánh cửa đá hai cánh.

Giữa hai cánh cửa đá, mỗi bên có một bàn bát quái chế tác từ đá xanh, mặt bàn phân chia âm dương rõ rệt, nhìn có vài phần huyền diệu. "Rầm!" Bàn Tử chỉ vào bàn bát quái trên cửa định mở miệng thì bị tiếng vang lớn phía sau thu hút sự chú ý.

Mọi người cũng cảm thấy dưới chân chấn động, cả cơ thể không tự chủ được mà lắc lư trái phải, đứng không vững. "Vãi nồi, đây mẹ nó là cơ quan 'tuyệt hộ' à!" Đợi Bàn Tử nhìn rõ cát vàng cuồn cuộn ập đến từ phía sau mộ đạo, cả người hắn chết trân tại chỗ.

Đám cháu chắt Quan Sơn Thái Bảo này thiết kế phản nhân loại quá, chẳng phải mở cửa mới kích hoạt cơ quan tuyệt hộ sao?

Bọn ông đây còn chưa vào mộ thất cơ mà, thiết kế này đúng là âm hiểm.

Đừng nói Bàn Tử, Sở Viễn cũng biến sắc mặt.

Mới đi đến đâu mà cơ quan tuyệt hộ đã lòi ra rồi.

Thông thường cổ mộ dùng nghi trủng làm cơ quan tuyệt hộ, không ngoài độc yên, thủy ngân hay cát vàng này.

Nhìn cát vàng đang tịch quyển tới từ phía sau, Sở Viễn tính toán theo tốc độ này thì có khả năng ba phút nữa mộ đạo sẽ bị cát lấp đầy.

Kiểu chết này vô nghi là tuyệt vọng, khiến trộm mộ tặc và mộ thất cùng quy về hư vô, vì thế mới gọi là cơ quan tuyệt hộ. "Lão Sở, mau nghĩ cách đi, cứ thế này anh em mình tèo ở đây thật đấy." Bàn Tử lấy khẩu trang bịt mũi miệng, đồng thời vẻ mặt gấp gáp hét lớn.

Sở Viễn nhíu mày, đột nhiên đặt ánh mắt lên bàn bát quái trên hai cánh cửa đá trước mặt.

Ai cũng biết bát quái bàn chia làm nội bát quái và ngoại bát quái, xem ra hai cái bàn này chính là cơ quan mở cửa.

Chỉ cần xoay đúng thứ tự thì cửa đá sẽ mở.

Nhưng một khi xoay sai thì thật sự không ra được nữa, bởi lối vào đã bị Đoạn Long Thạch chặn đứng. "Là quẻ tượng, tìm được quẻ tượng là mở được!" Sở Viễn chợt nhớ đến bích họa hai bên mộ đạo, trên đó khẳng định có manh mối quẻ tượng mở cửa.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn bịt mũi miệng, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, lao về phía giữa mộ đạo.

Lúc này cát vàng cuồn cuộn phía sau đã lan tràn tới, toàn bộ mặt

đất mộ đạo đã bị phủ một lớp cát mỏng.

Đợi Sở Viễn đến trước bức bích họa mới phát hiện trên đó vẽ một con rồng vàng năm móng (ngũ trảo kim long) và một con dê vàng (kim dương).

Tuy chỉ vài nét phác thảo nhưng dáng vẻ sống động như thật, cực kỳ truyền thần. "Hóa ra đây là đáp án." Nhìn thấy hình rồng và dê trên bích họa, Sở Viễn trong nháy mắt đã hiểu mật mã bàn bát quái trên cửa đá. "Chấn vi Long, Chấn ngưỡng mạnh Đông phương tứ lôi." "Đoái vi Dương, Đoái thượng khuyết Tây phương song trạch." Biết được mật mã bát quái, Sở Viễn bịt mũi miệng, bước nhanh về phía cửa đá.

Nhìn biểu cảm nghiêm túc của hắn, mọi người không khỏi dạt ra nhường chỗ.

Sở Viễn đến trước cửa đá, đánh giá bàn bát quái, vị trí Cửu Cung trên bàn hiện lên rõ ràng trong đầu hắn.

Nghĩ là làm, Sở Viễn trực tiếp ra tay với bàn bát quái trên cánh cửa bên trái.

Bàn này phương vị chính Đông, Tiên Thiên số là 4, ứng với xoay phải.

Chỉ thấy hai tay Sở Viễn khẽ chạm vào ngoại bàn, xoay về bên phải một vòng.

Sau đó lại xoay nội bàn liên tiếp về bên phải bốn lần.

Đợi bàn bát quái bên trái xoay xong, Sở Viễn lại bắt đầu thao tác với bàn bên phải.

Chương 341

"Đoái vi Dương, chính Tây vị, ứng hướng tả chuyển (xoay trái), Tiên Thiên số là 2!" Một phen thao tác này khiến mọi người nhìn đến há hốc mồm. "Cạch cạch!" Theo việc hai cơ quan bát quái trên cửa đá được giải khai, kèm theo tiếng máy móc vận hành, cửa đá từ từ mở ra. "Mau chạy đi!" Nhìn cát vàng phía sau ngày càng gần, Sở Viễn hét lớn với đám người còn đang ngẩn tò te bên cạnh.

Nghe tiếng Sở Viễn, mọi người mới tỉnh lại, mặt lộ vẻ mừng rỡ, chạy biến vào trong cửa đá.

Khi mọi người xuyên qua cửa đá vào trong mộ thất, lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Dù Giáo sư Tôn khảo cổ mấy chục năm, từng thấy vô số cổ mộ cũng cảm thấy không thể tin nổi trước cảnh này.

Nói đây là một gian mộ thất thì thà nói là một hang động đá vôi thiên nhiên tích tụ còn hơn.

Chỉ thấy không gian trong động lớn vượt xa tưởng tượng, đá lởm chởm, nhũ đá từ đỉnh động rủ xuống.

Theo ánh đèn pin cực mạnh của mọi người chiếu qua, phát hiện bốn phía hang động vẫn bảo tồn địa hình nguyên thủy.

Nhưng vị trí trung tâm lại được nhân tạo cải tạo thành một mặt đất bằng phẳng, trên đó hách nhiên đặt một cỗ quan quách khổng lồ. "Lão đại, thấy quan quách rồi, phát tài rồi!" Một tên thổ phu tử thấy quan tài khổng lồ ở giữa, theo bản năng hô lên, vớ lấy công cụ trên tay định xông tới. "Chờ đã, cẩn thận có cơ quan!" Nghe tiếng hét lớn của Sở Viễn, người này lập tức dừng bước, ánh mắt lại nhìn về phía Trần lão đại.

Sở Viễn vừa dứt lời, hang động vốn đang tối đen như mực bỗng nhiên sáng lên từng ngọn nến.

Ánh nến đột ngột sáng lên dọa mọi người đồng loạt lùi lại, không dám tiến lên. "Sao đèn dầu lại sáng thế này?

Không phải mộ chủ nhân không hoan nghênh chúng ta đấy chứ!" Cơ quan dọc đường khiến đám Trần lão đại vốn lỗ mãng cũng trở nên nghi thần nghi quỷ. "Mọi người không cần lo, đèn này chắc có trộn bạch lân (photpho trắng), vừa rồi mở cửa làm không khí lưu thông, bạch lân gặp không khí tự nhiên sẽ bốc cháy." Giáo sư Tôn giải thích một câu rồi chủ động đi về phía quan quách trung tâm với vẻ mặt ham học hỏi.

Theo đèn dầu trong động sáng lên, cả hoàn cảnh hang động được chiếu rọi.

Lúc này mọi người mới phát hiện hóa ra bốn phía hang động có hàng chục đôi tượng đá nam nữ đứng cầm đèn. "Giáo sư Tôn, chỗ này có bức tượng điêu khắc, đây chính là Ô Dương Vương mà ông nói nhỉ!" Ngay khi mọi người vây quanh quan quách khổng lồ, Yêu Muội đi về phía sâu trong động vài bước, đột nhiên phát hiện một bức tượng.

Bức tượng này được chế tác từ chất liệu phi kim phi thạch, cao hơn hai mét, là tượng một người thân hình thập phần khôi ngô, đầu to như cái đấu.

Người này khoác mãng bào câu đái, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ cùng màu đồng, đoan tọa trên bảo tọa làm bằng đá xanh lớn.

Xuyên qua hai cái lỗ trên mặt nạ, mọi người phảng phất cảm thấy ánh mắt kẻ này vẫn luôn nhìn chằm chằm vào những người bước vào mộ thất.

Giáo sư Tôn thấy bức tượng này, thần tình trở nên kích động, bước nhanh tới bên cạnh.

Từ trong ngực lấy ra kính lúp, tỉ mỉ quan sát chất liệu tượng cũng như kết cấu y phục.

Sau đó ông ngẩng đầu nhìn mặt nạ che kín mít, không thấy rõ dung mạo đối phương. "Cộc cộc!" Dùng ngón tay gõ lên mặt nạ, tiếng kêu vang lên, nghe âm thanh thì biết mặt nạ này làm bằng chất liệu thanh đồng. "Kỳ lạ, thật là kỳ lạ!" Giáo sư Tôn lắc đầu, lẩm bẩm: "Chẳng lẽ là táng pháp thời thượng cổ nào đó?" Nghĩ đến đây, Giáo sư Tôn bật đèn pin, đi quanh bức tượng hai vòng, nhìn trên nhìn dưới không ngừng, đi đi lại lại.

Thấy vậy, trong lòng Bàn Tử nảy sinh một tia phiền toái, không vui nói: "Giáo sư Tôn, rốt cuộc ông có được không đấy, không nhìn ra thì nói thẳng, bọn tôi lại chẳng coi thường ông đâu." Nói xong câu này, Bàn Tử cũng không khách sáo, chủ động tiến lên định lật mặt nạ tượng ra, không ngờ lôi kéo mãi mà nó vẫn trơ ra đó. "Bàn Tử, cậu làm cái gì đấy?

Đây là văn vật đó, đừng có tùy tiện đụng vào!" Giáo sư Tôn thấy Bàn Tử thô bạo ra tay thì cuống lên, vội vàng kéo tay hắn, lớn tiếng trách cứ.

Cổ vật ở đây đều có giá trị nghiên cứu khảo cổ cực cao, ngàn vạn lần không thể để Bàn Tử làm hỏng.

Tiếng tranh cãi của hai người lập tức thu hút sự chú ý của Trần lão đại.

Vừa nghe thấy mặt nạ của tượng này lại là đồ cổ bằng thanh đồng, gã thấy ghê gớm rồi.

Lăn lộn trong giới đổ đấu đều biết, phàm là đào được đồ thanh

đồng thì giá trị ít nhất cũng bằng một căn biệt thự nhỏ.

Nghĩ đến đây, Trần lão đại ra hiệu bằng mắt cho người kéo Giáo sư Tôn và Bàn Tử đang tranh cãi ra.

Chính gã đi đến trước bức tượng, vươn hai tay giật mặt nạ, dùng sức giật mạnh, thế mà lấy xuống được thật. "Á, yêu quái!" Trần lão đại còn chưa kịp đánh giá chiếc mặt nạ trên tay thì đã bị "khuôn mặt người" dưới mặt nạ dọa cho toát mồ hôi lạnh.

Loạng choạng lùi lại vài bước, Trần lão đại sợ đến mức suýt ném luôn mặt nạ thanh đồng trong tay đi.

Nghe tiếng gã hét, mọi người nhìn sang cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Đây nào phải tượng người, rõ ràng là một cái mặt lợn đen - Ô Dương!

Quả nhiên bị Yêu Muội nói trúng, bức tượng này tám phần là Ô Dương Vương trong truyền thuyết, đúng là tướng mạo khiến người ta rùng mình.

Lại thêm đối phương khoác mãng bào, đây chẳng phải sống sượng như hình tượng yêu quái trong truyện thần thoại sao.

Thảo nào Trần lão đại bị dọa cho ra nông nỗi này.

Bàn Tử lại kích động hẳn lên, cao giọng nói: "Tượng Ô Dương Vương ở đây, trong quan quách này không phải là thi thể hắn chứ!" Vừa nghĩ đến minh khí bồi táng của Ô Dương Vương, Bàn Tử liền hưng phấn, thân là Vu Lăng Đại Vương, chắc cũng phải có chút của nả chứ.

Lời này khiến đám người xung quanh hứng thú, nhao nhao động thủ, nhìn dáng vẻ là muốn trực tiếp mở quan tài khổng lồ. "Ấy, làm gì đấy, làm gì đấy, mở trực tiếp à, có hiểu không đấy, đúng là lũ chó nhà

quê!" Thấy đám thổ phu tử định mở quan tài luôn, Bàn Tử tức giận chửi ầm lên, thế này cũng quá không tôn trọng tổ sư gia rồi. "Quy củ gì?

Mở quan tài không phải cứ thế mà làm à?" "Đã đến lúc nào rồi còn giảng quy củ, tưởng mình là Mạc Kim Hiệu Úy thật chắc!" Trần lão đại lúc này cũng phản ứng lại, không thèm để ý lời Bàn Tử, trực tiếp hét với đàn em: "Mở ra cho tao!" Đã tìm thấy quan quách rồi, lời nhóm Sở Viễn cũng không cần nghe nữa, việc cấp bách là lấy minh khí rồi tính sau. "Nghe khẩu lệnh của tao, một, hai, ba, dùng sức!" Dưới sự phấn lực đến đỏ mặt tía tai của đám thổ phu tử, nắp quan tài đá khổng lồ thế mà thực sự bị bọn họ từ từ đẩy ra.

Thấy vậy, Sở Viễn lắc đầu, đúng là tìm chết mà. "Phập!" Ngay khoảnh khắc quan quách mở ra, ba mũi tên màu đen đột ngột bắn ra từ bên trong, nhanh như tia chớp.

Ba tên thổ phu tử đang mải mở quan tài hoàn toàn không phòng bị, trực tiếp bị ba mũi tên xuyên thấu cơ thể, cắm đầu ngã xuống. "Bịch!" Biến cố bất ngờ dọa những tên còn lại chạy tán loạn, nhao nhao rời xa quan quách.

Nhìn đồng bọn ngã xuống đất, cơ thể vẫn còn co giật không ngừng, trong lòng nảy sinh một luồng hàn khí.

Giáo sư Tôn tuy trong lòng không nỡ nhưng vẫn không nhịn được mở miệng: "Trần lão đại, đây là thủ đoạn phòng trộm cơ bản nhất của quan quách, không trúng chỗ hiểm vẫn còn cứu được, mau cứu người đi." Thấy nhóm Trần lão đại dửng dưng, Giáo sư Tôn còn định truy vấn tiếp thì bị Phong Vu Tu kéo lại, lắc đầu với ông. "Trên tên có độc!" Phong Vu Tu chỉ vào dòng máu đen chảy ồ ạt trước ngực ba người kia, mặt vô biểu tình giải thích. "Chuyện này... haiz, tuổi còn trẻ, tại sao lại liều lĩnh đi làm trộm mộ chứ." Nhìn ba người thở ra thì

nhiều mà hít vào thì ít, Giáo sư Tôn cảm khái, dọc đường đi người chết đã đủ nhiều rồi. "Lão Tạ, tìm cái hố chôn bọn nó đi!" Trần lão đại lạnh lùng phân phó, dáng vẻ máu lạnh này phảng phất như ba người vừa chết không phải thủ hạ của gã vậy.

Yêu Muội nhìn ba người vẫn còn chút hơi tàn, vừa định nói gì đó thì bị Ba Dũng kịp thời bịt miệng.

Chương 342

"Cô nãi nãi của tôi ơi, không muốn sống nữa à, chúng ta vẫn nên khiêm tốn chút đi, đừng để lơ đễnh cái là mất mạng!" Ba Dũng kéo Yêu Muội dặn dò nhỏ, hắn giờ coi như đã hiểu rõ.

Trần lão đại và Sở Viễn đều nhắm vào cổ mộ Địa Tiên Thôn, sớm muộn gì cũng có tranh chấp, mình và Yêu Muội tốt nhất đừng dính vào.

Nhìn đám đàn em đi xử lý thi thể, Trần lão đại dẫn người mở nắp quan tài lần nữa.

Để đề phòng cơ quan lại phát sinh, nhóm Trần lão đại cẩn thận từng li từng tí đẩy nắp quan tài ra, khiến quan quách hoàn toàn lộ diện. "Ủa, sao lại là một cái xác nữ?

Đây không phải mộ Ô Dương đại vương sao?" "Vãi, sao chẳng có lấy một món đồ bồi táng nào cả, làm cái trò gì vậy?" Trần lão đại nghe đám thủ hạ tranh luận, lập tức lộ vẻ sốt ruột, bước tới trước quan quách kiểm tra tình hình.

Chỉ thấy bên trong quan quách có một thi thể nữ giới gầy gò, đỉnh đầu lưa thưa vài cọng tóc khô như rơm, nhìn qua thì đúng là người bình thường.

Nữ thi này mặt mày trắng bệch, mũi miệng rỉ máu, trong miệng dường như đang ngậm một viên bảo châu.

Đó hẳn là Định Thi Đan, một loại đan dược vô cùng thần kỳ có khả năng giữ cho thi thể người thường ngàn năm không rữa.

Thứ này tuy giá trị không bằng mặt nạ thanh đồng, nhưng rất nhiều kẻ có tiền đều sẵn sàng trả giá cao để cầu mua.

Giấc mộng trường sinh bất tử từ cổ chí kim đã khiến vô số người điên cuồng, ngay cả ở xã hội hiện đại cũng vậy.

Rất nhiều đại gia vì tham luyến của cải khi còn sống mà không tiếc bỏ ra cái giá trên trời để nghiên cứu các thủ đoạn khoa học kỹ thuật nhằm trường sinh.

Ví dụ như thay máu, đông lạnh, bảo tồn ký ức, vân vân.

Tuy nhiên, không có phương pháp nào là không thất bại.

Chính vì thế, loại đan dược thần kỳ có thể giữ cho thất thân bất hủ này đã lọt vào mắt xanh của họ.

Họ ảo tưởng rằng chỉ cần bảo quản tốt thân xác, biết đâu chừng vài năm sau sẽ có thủ đoạn cải tử hoàn sinh.

Phải nói rằng, cái ý tưởng thiên mã hành không này, dù cho Mạc Kim tổ sư gia có sống lại cũng phải vỗ tay khen ngợi, quá ảo diệu.

Nghĩ đến đây, Trần lão đại theo bản năng vươn tay, chuẩn bị lấy Định Thi Đan trong miệng nữ thi!

Chỉ thấy Trần lão đại cẩn thận cạy miệng nữ thi, lấy ra một viên đan hoàn màu trắng thuần. "Lão đại, cẩn thận!" Trần lão đại còn chưa kịp thưởng thức kỹ Định Thi Đan thì đã cảm thấy trước mắt có một luồng kình phong lóe lên.

Thân thể gã bị một tên thủ hạ bên cạnh mạnh mẽ nhào tới đẩy ngã xuống đất. "Vút!" Một mũi tên đen dài như chiếc đũa bắn mạnh ra từ miệng nữ thi.

Nếu không phải Trần lão đại bị người đẩy ngã, e rằng mũi tên này đã đủ sức xuyên qua mi tâm gã! "Tách!" Nhìn vết máu trên mặt đất, Trần lão đại sờ sờ gò má, quả nhiên đã bị rạch một đường thương khẩu.

Bàn Tử nhìn mũi tên đen găm trên tường phía sau, cũng bị dọa cho hết hồn, đúng là tai bay vạ gió.

Tuy nhiên, nói thật lòng, mức độ hung hiểm của ngôi mộ này vượt xa những cổ mộ mà cậu và Sở Viễn từng xuống trước đây.

Mới đi đến đây mà cơ quan bố trí đã liên miên không dứt, không chỉnh chết người ta thì không chịu thôi.

Quan Sơn Thái Bảo cũng thật sự quá thâm độc, để phòng Mạc Kim Hiệu Úy mà ngay cả cái trò giấu cơ quan trong thi thể âm hiểm như vậy cũng làm được. "Mẹ kiếp, lão tử chịu đủ rồi." Trần lão đại cất Định Thi Đan, lồm cồm bò dậy từ dưới đất.

Từ lúc đi đổ đấu đến nay, gã chưa từng gặp chuyện tà môn như hôm nay.

Hôm nay không đem cái xác nữ này tỏa cốt dương hôi thì khó mà giải được mối hận trong lòng.

Ngay khi gã vừa đứng dậy, đột nhiên bên tai truyền đến từng trận âm thanh cơ quan khởi động. "Cạch cạch!" Trước sự trợn mắt há mồm của mọi người, xung quanh quan quách ban đầu, từ dưới đất lại từ từ nhô lên sáu cái "ghế" quái dị.

Đợi đến khi mọi người nhìn rõ những cái "ghế" vừa mọc lên, lập tức cảm thấy một luồng hàn khí chạy dọc sống lưng, toàn thân lông tóc dựng đứng.

Cái này đách phải là "ghế", rõ ràng là lưng của sáu thi thể trần truồng đang quỳ rạp trên mặt đất.

Chỉ thấy sáu nữ thi này đều cúi gằm đầu, không nhìn rõ dung mạo, nhưng phần lưng trần trụi lại vô cùng bằng phẳng.

Nếu không nhìn kỹ, thật sự sẽ tưởng là sáu cái "ghế"!

Yêu Muội theo bản năng bịt chặt miệng, cảnh tượng quỷ dị nhường này quả thực là chưa từng nghe thấy.

Trong nhất thời, tất cả mọi người trong hang động đều ngẩn ra nhìn sáu nữ thi, không khí rơi vào một mảng tĩnh mịch.

Trong đám người, Tôn giáo sư định thần lại, hít sâu một hơi, chậm rãi bước lên.

Ông ta làm khảo cổ nhiều năm, từng đến không ít cổ mộ thời Thương Chu, những vụ tế tự người sống quy mô lớn ông ta đều đã thấy qua.

Tình huống trước mắt đối với ông ta mà nói cũng chẳng tính là gì.

Đi đến gần thi thể, Tôn giáo sư đeo găng tay trắng, nhẹ nhàng phủi bụi đất trên lưng nữ thi, cảm giác rất trơn nhẵn.

Sờ vào cảm giác như một loại da thuộc cao cấp, mang theo một luồng khí tức mát lạnh.

Nhìn sáu nữ thi trước mặt, Tôn giáo sư sờ sờ mắt, thần tình trên mặt biến ảo một hồi, than thở: "Tạo nghiệt a, đây là Nhân Đăng (đèn người) được ghi chép trong sử sách, không ngờ lại thực sự tồn tại trên đời, thật là ác độc." Thông qua một hồi giảng giải của Tôn giáo sư, mọi người mới hiểu được, đây là một phương thức hưởng lạc chỉ tồn tại trong xã hội chiếm hữu nô lệ.

Bắt nữ nô bò rạp dưới đất làm ghế người, thậm chí bắt nô lệ nam làm ngựa người cho chủ nhân cưỡi, vân vân, những chuyện thảm vô nhân đạo.

Nghe nói là do vị quốc quân cuối cùng của nhà Hạ phát minh ra, vị bạo chúa được sử sách ghi chép này cùng xa cực dục (xa hoa dâm dật tột cùng).

Cái kiểu sau khi chết dùng Thi Đăng (đèn xác chết) thay thế cho

Nhân Đăng này, cũng chỉ có loại bạo chúa đó mới nghĩ ra được.

Còn sáu nữ thi trước mắt này là do bị rót đan sa đặc thù vào trong bụng để duy trì da thịt cứng hóa.

Sau khi nghe Tôn giáo sư giải thích, mọi người không hẹn mà cùng nhao nhao lùi xa khỏi sáu nữ thi, trên người cũng toát một thân mồ hôi lạnh.

Cái xã hội chiếm hữu nô lệ này thật sự không coi người ra gì, đến loại Nhân Đăng quái gở này cũng có.

Sở Viễn nghe xong cũng nhíu mày, đây rõ ràng là mộ Ô Dương Vương, nhưng mộ chủ lại là một nữ thi.

Lại thêm sáu cái Nhân Đăng bên cạnh quan quách, mà bên trong quan quách cũng chẳng thấy bất kỳ minh khí nào, thật sự khiến người ta kỳ quái.

Lại nhìn kiến trúc lăng mộ bốn phía cực kỳ tùy ý, phảng phất như tùy tiện tìm một cái hang động rồi cải tạo lại.

Sở Viễn cảm thấy chỗ này nhìn kiểu gì cũng không giống minh điện của cổ mộ, ngược lại giống như có người cố ý thiết kế cơ quan ở đây.

Đối mặt với nghi hoặc của Sở Viễn, Tôn giáo sư lại đưa ra một lời giải thích: "Đây hẳn chính là mộ của Ô Dương Vương, thi thể của ông ta chắc chắn đã bị Quan Sơn Thái Bảo trộm đi, đồng thời nơi này đã bị cải tạo lại." Nghe câu này, Sở Viễn chợt nhớ tới một câu nói của Tôn giáo sư: "Dục phỏng Địa Tiên, tiên hoa Ô Dương" (Muốn tìm Địa Tiên, trước tìm Ô Dương).

Xem ra chỉ có phá giải được cơ quan ở chỗ này mới có thể tiến vào cổ mộ Địa Tiên Thôn chân chính.

Nghĩ đến đây, hắn bỗng cảm thấy đau đầu, ý thức phòng trộm của

Quan Sơn Thái Bảo thực sự quá mạnh, cơ quan cứ lồng vào nhau liên tiếp.

Ngay khi mọi người đang thảo luận, đột nhiên nghe thấy một tiếng nổ lớn.

Nghe tiếng nhìn lại, mọi người lập tức kinh hô liên hồi, hóa ra thạch môn của hang động đã bị dòng cát lưu động bên ngoài mộ đạo phá vỡ. "Khụ khụ!" Lập tức, lượng lớn cát chảy kèm theo bụi mù tràn vào trong toàn bộ hang động, làm cả nhóm người sặc đến mức có chút không mở nổi mắt.

Chương 343

"Lão Sở, cát chảy lại đến rồi, mau nhanh chóng nghĩ cách đi!" Bàn Tử nhìn lượng lớn cát chảy cuồn cuộn tràn vào từ ngoài cửa, gấp đến độ nhảy dựng lên, lớn tiếng thúc giục Sở Viễn.

Trần lão đại và đám người cũng như ruồi bọ mất đầu, chạy loạn khắp nơi trong hang động tìm kiếm lối ra.

Tôn giáo sư nhìn tình huống trước mắt, dường như nhớ ra điều gì, trong mắt lóe lên một tia dị sắc.

Sau đó liền mở miệng nói với mọi người: "Loại mộ cát chảy này đã tồn tại từ cuối thời Đông Kinh, nói ngắn gọn là cát chảy sẽ rất nhanh chóng lấp đầy hang động này." Trần lão đại nghe vậy lập tức nổi trận lôi đình.

Gã đi theo nhóm Sở Viễn xuống mộ một đường này chỉ vớ được mỗi viên Định Thi Đan.

Những minh khí khác chẳng thấy đâu, thủ hạ thì đi tong bảy tám người, trong đám người thì tổn thất của gã là lớn nhất.

Đột nhiên nghe Tôn giáo sư nói thế, Trần lão đại lập tức nhảy dựng lên, giật lấy khẩu súng săn của đàn em, dí vào trán Tôn giáo sư, thần tình dữ tợn gào lên: "Lão già kia, mau nói, làm sao mới có thể thoát ra ngoài?

Nếu không, lão tử bây giờ sẽ bắn bỏ ông!" Nhìn Trần lão đại mặt đầy máu, Tôn giáo sư sợ đến mức run rẩy, không cẩn thận đặt mông ngồi phịch xuống cái Nhân Đăng. "Cạch!" Một tiếng cơ quan khởi động nhẹ vang lên.

Chỉ thấy quan quách khổng lồ ở trung tâm mộ thất đột nhiên

chuyển động.

Theo sự di chuyển của quan quách khổng lồ, trong lòng Sở Viễn kinh hãi, khi nhìn lại vị trí quan quách thì bất ngờ có phát hiện mới.

Chỉ thấy quan quách khổng lồ đặt nghiêng, vừa vặn cùng hai dãy Nhân Đăng hai bên tạo thành một đường thẳng. "Đây là...

Bắc Đẩu Thất Tinh Tuyền Cơ Trận!" Sở Viễn kinh ngạc nhìn sự biến hóa của quan quách, chỉ thấy vị trí quan quách vậy mà đang từ từ dâng lên, lên cao khoảng một mét mới dừng lại.

Tôn giáo sư ngồi trên Nhân Đăng nghe Sở Viễn nói vậy, trong ánh mắt lập tức lóe lên một tia dị sắc.

Lúc này ông ta mới giả vờ hoảng hốt thất thố, lớn tiếng kêu lên: "Chuyện gì thế này, tôi không cử động được." Tiếng kêu của Tôn giáo sư lập tức thu hút ánh mắt mọi người.

Chỉ thấy sau khi Tôn giáo sư ngồi lên Nhân Đăng, lại xuất hiện những sợi dây thừng được bện từ tóc, trói chặt hai chân ông ta, khiến ông ta không thể động đậy, chỉ có thể ngồi yên trên đó.

Phong Vu Tu thấy vậy, thần tình lo lắng, rút ra một con dao găm sắc bén cứa qua cứa lại trên dây thừng bằng tóc.

Quỷ dị là dao không hề cắt đứt được tóc, biến hóa này khiến Phong Vu Tu sững sờ. "Vô dụng thôi, loại tóc này đã qua tẩm ngâm đan sa và dược vật đặc thù, sớm đã đao thương bất nhập, các ngươi đi trước đi!" Tôn giáo sư nói với Phong Vu Tu xong, bỗng nhiên quay sang Sở Viễn, nghi hoặc hỏi: "Tiểu Sở, cậu vừa nói Tuyền Cơ Trận gì đó, có thuyết pháp gì không?" Thấy Tôn giáo sư đến lúc này rồi còn quan tâm trận pháp, Sở Viễn đành phải giải thích nhanh: "Cái Nhân Đăng ông ngồi vừa vặn phù hợp với sáu vị trí: Thiên Xu, Thiên Tuyền, Thiên Cơ, Ngọc Hành, Khai Dương và Dao Quang.

Lại thêm quan quách đang dâng lên kia, vừa khéo nằm ở vị trí Thiên Quyền, tổng cộng đúng bảy vị trí.

Đây chính là Bắc Đẩu Thất Tinh Tuyền Cơ Trận, chỉ cần có người ngồi lên, quan quách sẽ có thể dâng lên, cuối cùng thoát ra ngoài." Mọi người nghe Sở Viễn nói thế, nhao nhao ngẩng đầu nhìn lên, lập tức lộ vẻ vui mừng.

Chỉ thấy ngay phía trên quan quách khổng lồ rõ ràng là một cánh cửa đá hình tròn, chính là lối ra trong miệng Sở Viễn.

Trần lão đại nghe vậy, ánh mắt lập tức trở nên lăng lệ, trực tiếp giương súng nhắm vào nhóm Bàn Tử. "Ông làm cái gì đấy?" Bàn Tử cũng không cam chịu yếu thế, giương súng đối diện Trần lão đại, lớn tiếng quát. "Xin lỗi nhé, sáu vị trí bên dưới này, các người vừa vặn có sáu người, tổng tốt hơn là để anh em chúng tôi đi chết." "Ha ha, thằng béo chết tiệt, bọn tao bây giờ là bốn khẩu súng đấu với một khẩu của mày!" "Đáng đời sáu đứa tụi bây phải ngồi lên đó, anh em tao bị cơ quan hại chết đều tại tụi bây!" Thấy Trần lão đại giương súng trở mặt với nhóm Sở Viễn, đám thủ hạ của gã vui vẻ ra mặt, nhao nhao phối hợp với lão đại mình. "Mẹ kiếp, một lũ sói mắt trắng, nếu không phải bọn ông đây thì lũ khốn các người đã sớm đi gặp Diêm Vương rồi." Trên mặt Bàn Tử lóe lên lệ khí, cho dù có chết, gã thề cũng phải kéo theo tên khốn Trần lão đại đệm lưng. "Mạc Kim Hiệu Úy, cậu là người hiểu chuyện.

Hiện tại tôi súng nhiều, chiếm ưu thế, cậu cũng không muốn tất cả đều chết ở đây chứ." Trần lão đại chuyển họng súng chỉ vào Sở Viễn, cười như không cười khuyên bảo.

Sở Viễn chậm rãi đưa tay ra sau lưng, lũ sói mắt trắng này quả thực là chán sống rồi.

Ngay khi hắn chuẩn bị ra tay, khóe mắt liếc thấy Phong Vu Tu vậy

mà cũng lựa chọn ngồi xuống, sát ngay bên cạnh Tôn giáo sư. "Hả?" Trong lòng hắn không khỏi lóe lên một tia nghi hoặc, hai người nhà họ Phong này sợ chết đến thế sao?

Nghĩ đến đây, Sở Viễn lựa chọn buông tha ý định ra tay, thần tình buông lỏng, nói với Bàn Tử: "Bàn Tử, bỏ súng xuống, chặng đường này là tôi dẫn mọi người qua ải, ải này lý nên do tôi gánh chịu hậu quả." Nói xong, cũng không đợi Bàn Tử phản ứng gì, cứ thế dứt khoát lựa chọn ngồi xuống.

Hành động này khiến Trần lão đại vốn còn định uy hiếp Sở Viễn ngồi xuống lập tức ngẩn tò te: *Tao còn chưa nói hết câu mà.* Không hổ là người có độ ăn ý max level với Sở Viễn, thấy Sở Viễn nói ra những lời "cải lương" như vậy, Bàn Tử liền cảm thấy không bình thường.

Tuy nhiên, để tránh cho Trần lão đại nghi ngờ, Bàn Tử chỉ đành cố làm ra vẻ ủ rũ, quyết định phối hợp với Sở Viễn diễn một vở. "Thôi được, tổ sư gia từng nói, Mạc Kim Hiệu Úy hợp tắc sinh, phân tắc tử.

Có thể cùng cậu chết ở đây, Bàn gia tôi cũng coi như vinh quang." Nói xong còn không quên cố nặn ra vài giọt nước mắt, ai ngờ ấp ủ nửa ngày cũng chả có giọt nào, lập tức xấu hổ không thôi.

Sở Viễn lập tức ôm trán, đã lúc nào rồi mà tên Bàn Tử chết tiệt còn muốn diễn sâu thêm nữa.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn ra hiệu kín đáo cho Yêu Muội ở cách đó không xa.

Cô nàng lập tức hiểu ý, kéo theo Ba Dũng đang ngơ ngác ngồi xuống hai cái Nhân Đăng còn trống cuối cùng.

Ba Dũng kinh hãi suýt chút nữa thì chửi thề, nhưng khi thấy Yêu Muội sầm mặt lại thì vội nuốt ngược trở vào. "Đại Kim Nha cái thằng

cháu rùa này, nếu có kiếp sau, lão tử thề không bao giờ nghe mày lừa phỉnh nữa, xuống cái mộ mà hại chết lão tử rồi!" Ba Dũng phát hiện người mình hận nhất bây giờ không phải Yêu Muội lôi mình ngồi xuống, cũng không phải Sở Viễn dẫn mình xuống mộ, mà lại là tên Đại Kim Nha đã dụ dỗ mình đi theo Sở Viễn!

Haizz, nếu có kiếp sau, mình cứ thành thật làm một con buôn đồ cổ thôi vậy.

Biểu hiện của nhóm Sở Viễn khiến Trần lão đại rất hài lòng, lớn tiếng hô hào đám thủ hạ tiến vào trong quan quách khổng lồ.

Khi sáu chiếc Nhân Đăng đã có người ngồi, đế của quan quách khổng lồ phát ra từng trận tiếng nổ vang ầm ầm, vậy mà thực sự đang từ từ dâng lên. "Ha ha, đồ ngu!" Nhìn Bàn Tử mặt đầy vẻ khẳng khái đi chết, nhóm Trần lão đại trực tiếp cười phá lên.

Trong sát na, mộ thất đột nhiên cuồng phong đại tác, cát vàng đầy trời trong mộ đạo như thủy triều hung hãn cuốn tới.

Cát vàng che khuất bầu trời, trong nháy mắt cắn nuốt hoàn toàn tầm mắt của bọn họ.

Tiếng gió rít gào như ác quỷ khóc than, điên cuồng tàn phá bên tai mọi người.

Bên tai nhóm Sở Viễn chỉ còn nghe thấy tiếng gió rít cuốn theo cát sỏi chói tai, và tiếng cười nhạo báng lạnh lùng của đám Trần lão đại trong quan quách khổng lồ.

Trần lão đại nhe răng cười, phát ra một tràng cười ngạo nghễ: "Ha ha, lũ ngu xuẩn các người còn muốn tranh với lão tử à?

Lần này thì hay rồi, cứ chờ bị chôn sống đi!" Mấy tên còn lại cũng hùa theo, những lời chế giễu vang lên đặc biệt chói tai trong bão cát.

Bàn Tử cảm nhận cát vàng trên đầu không ngừng trút xuống, trong

lòng cũng hoảng hốt, không tự chủ được lấy cái Mạc Kim Phù trên cổ ra, không ngừng vuốt ve.

Phảng phất như Mạc Kim Phù có thể đem lại sức mạnh của tổ sư gia, giúp gã qua được kiếp nạn này.

Khi gã nhìn sang Sở Viễn bên cạnh, chỉ thấy Sở Viễn hai mắt nhìn chằm chằm vào Tôn giáo sư và Phong Vu Tu.

Đối mặt với cái nhìn chăm chú của Sở Viễn, Tôn giáo sư không nói lời nào, chỉ cười nhẹ một cái, sau đó liền nhắm hai mắt lại.

Cái bộ dạng bình tĩnh như vậy, người tinh ý nhìn qua là biết không bình thường.

Chỉ tiếc là lúc này đám Trần lão đại đã theo quan quách dâng lên cao, cát vàng che khuất tầm mắt gã, không nhìn thấy được màn này.

Nếu không, với tính đa nghi của gã, tuyệt đối sẽ không cứ thế mà leo lên quan quách khổng lồ. "Soạt soạt!" Không bao lâu, cát vàng đã ngập qua eo mọi người, mức cát vẫn đang không ngừng dâng lên.

Thế nhưng, tốc độ dòng chảy của cát rõ ràng đã giảm đi không ít.

Chương 344

Quả nhiên, sinh lộ chân chính của Bắc Đẩu Thất Tinh Tuyền Cơ Trận không nằm ở cái quan quách tại vị trí Thiên Quyền, mà là sự lựa chọn ngồi lên Nhân Đăng của nhóm Sở Viễn.

Đây chính là "đặt vào chỗ chết để tìm đường sống", là hạt nhân của trận pháp.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn mạc danh thở phào nhẹ nhõm, xem ra phỏng đoán của mình là chính xác.

Tôn giáo sư này, quả nhiên là một "lão âm bỉ" (kẻ thâm độc) chính hiệu!

Ngay khi Sở Viễn đang trầm tư, bỗng nghe thấy từ trong quan quách truyền đến từng trận tiếng la hét chói tai. "Á, trá thi rồi, đừng cắn tao!" "Cứu mạng với, lão đại, cứu em!" "Đoàng, đoàng, đoàng!" Đi kèm với tiếng súng và tiếng la hét liên tục, Sở Viễn đột nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm, trời đất quay cuồng! ...

Trong không gian ngầm dưới lòng đất tối tăm, khắp nơi đều là tường đổ vách xiêu, kiến trúc rách nát, tràn ngập một mùi hủ bại cổ xưa.

Sương mù trắng xóa bao phủ không gian, che khuất phần lớn tầm nhìn, loáng thoáng có thể thấy sáu cái chum nước khổng lồ.

Quỷ dị là trong chum lại đầy cát vàng, trong đó có hai cái chum trống không.

Phụt!

Đột nhiên, một bàn tay mạnh mẽ vươn ra từ trong cái chum đầy cát, hươ loạn xạ.

Đi kèm với từng trận ho khan, một cái đầu người bỗng chui ra từ trong chum, tiếp đó là cả thân thể giãy giụa trườn ra.

Men theo mép chum, người nọ chật vật lăn ra ngoài, hất tung một trận cát vàng.

Bò được vài mét mới nỗ lực mở mắt, quệt cát trên mặt, thở hồng hộc.

Còn chưa đợi gã phản ứng xem đang ở đâu, bỗng lại nghe thấy mấy cái chum bên cạnh vang lên tiếng ho khan. "Lão Sở, là cậu hả?" Nghe tiếng ho, Bàn Tử tinh thần chấn động, giãy giụa đứng dậy, đi đến bên cái chum, mạnh mẽ lôi đối phương ra.

Nhìn kỹ lại, hóa ra là Ba Dũng.

Gã này mặt đỏ bừng, thấy có người lôi mình thì sợ hãi khua tay loạn xạ.

Bàn Tử tức mình gạt tay gã ra, vận cơ bắp toàn thân, xách cổ lôi tuột Ba Dũng ra ngoài.

Nhìn bóng dáng vạm vỡ trước mặt, Ba Dũng kinh hãi!

Thấy gã không sao, Bàn Tử an ủi vài câu rồi định quay người đi tìm mấy cái chum khác.

Một bàn tay mạnh mẽ vỗ lên vai Bàn Tử khiến gã giật mình thon thót. "Bàn Tử, cậu không sao chứ?" Nghe thấy giọng Sở Viễn, Bàn Tử mới thở phào, quay lại nhìn, rõ ràng là Sở Viễn và Yêu Muội đang đứng sau lưng.

Mấy người bước ra khỏi chum, cảm nhận cát vàng bám đầy người liền liên tục phủi quần áo.

Sau khi phủi sạch cát, mọi người mới có thời gian quan sát tình hình xung quanh.

Do không gian đâu đâu cũng có sương trắng, tầm nhìn của mấy người chỉ thấy được trong phạm vi ba năm mét, xa hơn chút nữa thì chịu chết.

Dù Sở Viễn đã bật thiên phú Dạ Nhãn, thị lực tăng cường đáng kể nhưng hiệu quả cũng chẳng ăn thua, Dạ Nhãn cũng không xuyên thấu được sương trắng.

Điều này khiến Sở Viễn lập tức nghĩ đến pháp thuật quỷ dị của Quan Sơn Thái Bảo, xem ra lần này mười phần thì đến tám chín phần là đã vào Địa Tiên Thôn. "Hú hồn, vừa rồi Bàn gia tao cứ tưởng lần này thật sự phải 'quang vinh' ở đây chứ!" Bàn Tử vẻ mặt còn sợ hãi nhìn mấy người.

Lần này gã thật sự hết chiêu, cuối cùng chỉ có thể chọn tin tưởng tuyệt đối vào Sở Viễn. "Bàn gia, chúng ta đây là đại nạn không chết tất có hậu phúc a, chúng ta đến Địa Tiên Thôn rồi sao!" Cảnh tượng tuyệt vọng vừa rồi Ba Dũng giờ nghĩ lại còn thấy tim đập chân run, may mà Yêu Muội phản ứng nhanh, nếu không mình tiêu đời rồi. "Cơ mà nói đi cũng phải nói lại, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Lão Sở, sao cậu biết ngồi lên người sẽ không sao?" Bàn Tử vừa nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi, đặc biệt là biểu hiện của Sở Viễn, đến giờ vẫn thấy hơi mông lung.

Thật ra đừng nói là Bàn Tử, Yêu Muội và Ba Dũng cũng là nhờ Sở Viễn nhắc nhở mới ngồi lên.

Nếu không như vậy, thật sự mà giống đám Trần lão đại ngồi quan quách thăng thiên, chưa biết chừng sẽ gặp phải cái gì.

Trước khi bị cát vàng nhấn chìm, bọn họ rõ ràng đã nghe thấy tiếng kinh hô và kêu cứu của đám Trần lão đại.

Nghĩ đến đây, mấy người không khỏi rùng mình, khẳng định là

Trần lão đại lấy mất Định Thi Đan, cái xác nữ kia thi biến rồi! "Ủa, Tôn giáo sư và Phong Vu Tu đâu?

Vừa nãy tỉnh lại chẳng thấy hai người đó!" Bàn Tử nhìn quanh, chợt nhớ ra không thấy bóng dáng Tôn giáo sư và Phong Vu Tu, tò mò hỏi. "Hừ, đừng tìm nữa, hai người đó chắc chắn là chạy sớm rồi!" Sở Viễn đẩy Bàn Tử một cái, bực bội nói. "Hả?

Hai người đó làm gì, chạy cái gì?" Thấy Bàn Tử và nhóm Yêu Muội ngơ ngác nhìn mình, Sở Viễn mới đem nghi hoặc trong lòng nói cho họ biết. "Mẹ kiếp, Tôn giáo sư cái lão già này, hóa ra lão chính là Quan Sơn Thái Bảo, còn cả tên nhãi Phong Vu Tu kia nữa, đúng là mẹ nó diễn sâu thật!" Bàn Tử vừa nghĩ đến chuyện hai người này lại chính là Quan Sơn Thái Bảo, lừa gạt mình suốt dọc đường, tức đến nổ phổi tại chỗ.

Đủ loại câu chửi thề tuôn ra từ miệng gã, chửi liền tù tì ba phút không trùng lặp câu nào!

Yêu Muội và Ba Dũng cạn lời nhìn Bàn Tử, thân thể không tự chủ được lùi lại vài bước.

Đối với thân phận hai người kia, trong lòng Sở Viễn rất rõ, nhưng điều khiến hắn tức giận là cái Bắc Đẩu Thất Tinh Tuyền Cơ Trận.

Tôn giáo sư rõ ràng biết tư duy của cơ quan này, nhưng lại nhất quyết không chủ động nhắc nhở mọi người.

Nếu không phải Sở Viễn lưu tâm cử động của Tôn giáo sư, suýt chút nữa hắn đã dẫn mọi người leo lên quan quách khổng lồ, đó e rằng mới là tử lộ thực sự.

Cho dù thi thể trong quan quách không thi biến, chắc chắn cũng sẽ có cơ quan chết người khác chờ đợi bọn họ.

Đợi Bàn Tử chửi mệt rồi, Sở Viễn mới hô hào mọi người tìm chỗ

sạch sẽ ngồi nghỉ, ăn chút đồ, rồi tiếp tục lên đường. ...

Nửa tiếng sau, bốn người ăn uống no say, tinh lực hoàn toàn khôi phục, bắt đầu thu dọn trang bị, chuẩn bị xuất phát.

Bật đèn pin, chiếu vào sương mù, trong phạm vi tầm nhìn hạn hẹp, bốn người bước đi cẩn trọng, ánh mắt dò xét trong mông lung.

Đột nhiên, Sở Viễn đi đầu dừng bước.

Một tòa bài lâu cũ nát sừng sững trước mặt mọi người.

Dưới ánh đèn pin chiếu tới, ba chữ lớn loang lổ "ĐỊA TIÊN THÔN" phía trên bài lâu hiện ra rõ mồn một.

Tuy trải qua vô số năm tháng xâm thực, nhưng nhóm Sở Viễn vẫn miễn cưỡng đọc được ba chữ này. "Hóa ra đây chính là Địa Tiên Thôn à, sương trắng mênh mông, Bàn gia còn tưởng đây là bãi tha ma chứ." Bàn Tử nhìn bài lâu, cuối cùng cũng tìm được Địa Tiên Thôn, trong lòng nhẹ nhõm hẳn.

Nghĩ đến đây, mấy người nhìn nhau.

Sở Viễn chủ động đi trước, Yêu Muội và Ba Dũng phụ trách cảnh giới hai cánh, Bàn Tử đi đoạn hậu.

Chương 345

Theo đà tiến sâu của nhóm Sở Viễn, tính cảnh giác của mấy người càng tăng thêm vài phần, cái Địa Tiên Thôn này quả thực quá yên tĩnh.

Lúc này, mấy người đã đến vị trí giữa Địa Tiên Thôn, đối với thôn lạc do Quan Sơn Thái Bảo chế tạo này cũng có chút nhận thức.

Chỉ thấy xung quanh Địa Tiên Thôn có rất nhiều nhà cửa các lâu cao thấp đan xen, ẩn hiện chập chờn trong sương trắng.

Hơn nữa những kiến trúc này sớm đã rách nát không chịu nổi, tường đổ vách xiêu lung lay sắp đổ, phảng phất tùy thời sẽ bị một trận gió thổi bay.

Bốn phía tịch mịch đến đáng sợ, thỉnh thoảng truyền đến vài tiếng gió quỷ dị, tựa như có những con mắt vô hình đang rình rập họ trong bóng tối.

Sở Viễn đi lại gần một kiến trúc đổ nát, nhìn đống gạch vụn trên đất, khẽ nói: "Bàn Tử, xem ra chúng ta đến đúng chỗ rồi, những kiến trúc này mang phong cách kiến trúc thời Minh rõ rệt." Bàn Tử liếc mắt nhìn, cũng lắc đầu cảm thán: "Quan Sơn Thái Bảo này đúng là chơi lớn, cải tạo mộ Ô Dương Vương không nói, lại còn xây cả một thôn lạc hoàn chỉnh trong lòng núi thế này.

Không hổ là người xây lăng tẩm cho hoàng đế, thủ pháp cao siêu, quả thực kham xưng là kiến trúc đại sư thời cổ đại!" Sở Viễn nghe vậy hiếm khi đồng ý với cách nói của Bàn Tử.

Hắn ẩn ẩn có suy đoán, huyệt mộ trong núi này e rằng có ít nhất ba tầng mộ.

Mộ trong mộ Sở Viễn gặp không ít, nhưng kiểu như Quan Sơn

Thái Bảo, ít nhất ba tầng mộ lồng nhau thế này thì đúng là chưa từng nghe thấy.

Đặc biệt là hiện tại Tôn giáo sư và Phong Vu Tu cũng mất tích, điều này khiến Sở Viễn có chút lo lắng, chỉ sợ hai kẻ đó âm thầm giở trò! "Tách tách tách!" Đột nhiên, từ trong sương mù trắng xóa cách mọi người không xa, ở nơi ngoài tầm mắt truyền đến một trận tiếng bước chân hỗn loạn.

Người bên cạnh nghe không rõ, nhưng Sở Viễn nhờ ngũ cảm siêu cường lại nghe rành rọt, lập tức trở tay rút Hắc Kim Cổ Đao.

Hắn lớn tiếng nhắc nhở nhóm Bàn Tử: "Mọi người cẩn thận, trong sương mù có thứ gì đó đang tới!" Bàn Tử và mọi người nghe Sở Viễn nhắc nhở, lập tức dựa sát vào người hắn, nhao nhao rút vũ khí, đứng xoay lưng vào nhau.

Nghĩ đến đại chiến sắp tới, Sở Viễn cũng không thèm giấu nghề, trực tiếp từ trong ba lô lấy ra bốn khẩu "Máy đánh chữ Chicago" (Tiểu liên Tommy). "Vãi chưởng, lão Sở, cái ba lô của cậu là túi bảo bối à, thế mà còn giấu cả loại hàng nóng này!" Nhìn thấy khẩu súng tiểu liên quen thuộc của Mỹ, Bàn Tử trực tiếp vứt khẩu súng săn trong tay đi, thành thạo lên đạn.

Từ hồi ở mộ Hiến Vương, Bàn Tử đã thấy qua thủ đoạn "gia tăng" đồ đạc của Sở Viễn, nhưng gã biết mỗi người đều có bí mật riêng.

Chỉ cần Sở Viễn không nói, Bàn Tử cũng lười hỏi, thời buổi này ai mà chẳng có chút bí mật trong người.

Phải nói rằng, Bàn Tử lăn lộn giang hồ bao năm nay, dựa vào không phải bản lĩnh tày trời mà là nhân tình thế thái.

Biết chuyện gì nên hỏi, chuyện gì không nên hỏi.

Người như vậy mới là cộng sự tốt nhất để đi đổ đấu.

Nhìn Bàn Tử đầy ẩn ý, trong lòng Sở Viễn rất hài lòng.

Hắn cũng chẳng buồn giải thích, trực tiếp chia hai khẩu súng cho Yêu Muội và Ba Dũng, rồi đơn giản dạy hai người cách dùng.

Bàn Tử cũng chẳng khách sáo, xin thêm Sở Viễn mấy băng đạn.

Là hỏa lực chủ lực trong nhóm bốn người, Sở Viễn cũng không keo kiệt, trực tiếp đưa cho Bàn Tử cả một cái đai chiến thuật treo đầy băng đạn, thậm chí còn có vài quả lựu đạn.

Bàn Tử sướng rơn, suýt chút nữa là muốn xông thẳng vào sương mù nơi có tiếng bước chân để chém giết cho sướng tay!

Khác với Bàn Tử đang hưng phấn, Yêu Muội và Ba Dũng bình thường hơn nhiều, thần tình vô cùng căng thẳng.

Hai người họ đâu có gặp qua trường diện như thế này.

Dù cho Ba Dũng lăn lộn trên núi, đi thu đồ cổ khắp nơi, cũng là lần đầu tiên sờ vào súng, huống chi là Yêu Muội.

Lúc này tay cô nàng cầm súng tiểu liên còn đang run rẩy, trên trán mồ hôi lạnh tuôn không ngừng. "Đừng căng thẳng, họng súng đừng chĩa vào đồng đội, còn lại cứ bóp cò là được!" Sở Viễn tự nhiên sẽ không trông cậy hai người này có thể giúp được gì nhiều, đưa súng cho họ chỉ là để tự vệ mà thôi.

Tránh để lát nữa xảy ra đại chiến, nếu hai người họ tự loạn trận cước sẽ ảnh hưởng đến hắn và Bàn Tử.

Yêu Muội nghe Sở Viễn nói vậy cũng thả lỏng được không ít, nhưng mắt vẫn nhìn chằm chằm vào màn sương phía trước. "Cạch!" Nghe tiếng bước chân ngày càng gần, Bàn Tử và Sở Viễn đồng thời lên đạn. "Cứu mạng!" "Lão Tạ, mày đứng lại đợi lão đại mày với,

mày chạy nhanh thế có tác dụng quái gì!" "Lão đại, xin lỗi nhé, nhưng chỉ cần tôi chạy thắng ông là tôi có thêm một phần cơ hội sống sót!" "Đệt mợ mày!" Ngay khi nhóm Sở Viễn đang nghiêm trận chờ đợi, trong sương mù bỗng truyền đến một tràng tiếng chửi bới quen thuộc. "Trần lão đại, cái thứ chó má này, vẫn chưa chết cơ à!" Bàn Tử nghe thấy giọng nói này, cơn giận lập tức bốc lên đầu, chĩa súng định bắn! "Nguy to, mau chạy đi, lùi lại!" Sở Viễn đột nhiên sắc mặt biến đổi kịch liệt, ấn họng súng của Bàn Tử xuống, lớn tiếng hét với mọi người. "Vo vo vo!" Chưa kịp giải thích, một trận tiếng ong ong do cánh rung động đột nhiên truyền vào tai mọi người, nghe đến mức màng nhĩ rung lên bần bật.

Mọi người đều đã trải qua cầu Vô Ảnh ở hạp cốc năm xưa, e rằng Đao Giáp Hoàng Trùng (châu chấu giáp đao) cũng chính là âm thanh này chứ đâu?

Chẳng lẽ?

Không kịp nhìn kỹ, mấy người theo bản năng chạy theo sau Sở Viễn về hướng cũ. "Vương lão đệ, là cậu sao, cứu mạng với!" Đám Trần lão đại đã rơi vào tuyệt vọng, đều đã chuẩn bị tinh thần đồng quy vu tận, không ngờ lại nghe thấy giọng Bàn Tử.

Tuy gã nhìn Bàn Tử rất ngứa mắt, nhưng vào lúc này, âm thanh đó phảng phất như cứu tinh.

Cũng khó trách gã nghĩ như vậy.

Không lâu trước đó, gã dẫn tám tên đàn em ngồi quan quách khổng lồ rời đi.

Sắp đến lối ra thì đột nhiên gặp phải nữ thi trong quan quách thi biến, cắn chết ngay hai tên đàn em tại chỗ.

Kẻ bị cắn chỉ trong vài giây ngắn ngủi liền hóa thành xác khô.

Nữ thi được máu tươi tưới nhuộm lại khôi phục vài phần dung mạo, không còn là bộ dạng xác khô nữa.

Tình huống quỷ dị này dọa đám Trần lão đại kinh hồn bạt vía, nhưng rồi sáu tên còn lại cậy mạnh, hợp lực mới miễn cưỡng chế ngự được nữ thi.

Kết quả vừa đến lối ra thì nghe thấy tiếng ong ong rợp trời, châu chấu che kín bầu trời, dọa mấy người sợ đến mức chân mềm nhũn.

Mấy tên xung phong đi đầu lập tức bị châu chấu quét qua như cơn lốc, gặm nhấm sạch sành sanh.

Cũng chính nhờ cơ hội đó, gã và hai tên đàn em cuối cùng trong cơn hoảng loạn mới thoát khỏi vòng vây châu chấu.

Sau đó là bị châu chấu truy sát thẳng đến tận bây giờ.

Vốn dĩ gã đã định bỏ cuộc, không ngờ lại gặp nhóm Sở Viễn và Bàn Tử, đúng là trời giúp! "Tao cứu ông nội mày ấy!" Đoàng, đoàng!

Bàn Tử vừa chạy vừa chĩa về phía âm thanh vo vo trong không trung mà xả nguyên một băng đạn.

Khẩu "Máy đánh chữ Chicago" như một con hỏa long phẫn nộ, khạc ra một chuỗi tia lửa, bắn thẳng vào đám âm thanh rung cánh trong hư không.

Nghe tiếng súng nổ lớn, ba người Trần lão đại sợ đến suýt tè ra quần, đối phương vậy mà có hỏa lực mạnh thế này.

Còn chưa đợi ba người hết kinh ngạc, đã thấy giữa không trung phía sau bắn lên vô số huyết hoa, mười mấy con châu chấu rơi lả tả xuống đất.

Lúc này, mọi người mới nhìn rõ hàng chục con Đao Giáp Hoàng Trùng vàng óng ánh, biểu tình dữ tợn lao ra từ màn sương trắng xóa.

Sở Viễn thấy số lượng không nhiều, trực tiếp giương tiểu liên lên quét một vòng.

Dù pháp bắn có không chuẩn đi nữa thì ở cự ly gần thế này cũng khiến không ít châu chấu điệp huyết đương trường.

Chương 346

"Sở lão đệ, thương pháp tốt!" Trần lão đại cũng là kẻ có mắt nhìn, da mặt cũng đủ dày, hoàn toàn lờ đi chuyện trước đó bức bách nhóm Sở Viễn, cứ một mực cười làm lành, khen ngợi thương pháp của Sở Viễn.

Nói thì nói vậy, nhưng chân đám Trần lão đại không hề dừng, ngược lại còn chạy nhanh hơn về phía sau lưng Sở Viễn.

Sở Viễn cũng chẳng thèm để ý mấy kẻ này.

Ở đây nếu muốn chỉnh chết đám người này, đối với hắn chỉ là chuyện nhỏ như con thỏ. "Vo vo vo!" Ngay khi Sở Viễn thay băng đạn, một đàn Đao Giáp Hoàng Trùng không sợ chết lao tới, số lượng nhiều đến mức che khuất bầu trời. "Vãi!" Dù là người luôn trầm ổn như Sở Viễn, nhìn thấy cảnh này cũng phải buột miệng chửi thề.

Số lượng này còn nhiều hơn cả đám Đao Giáp Hoàng Trùng trên cầu Vô Ảnh trước kia.

Đám người Trần lão đại này có phải chọc vào tổ châu chấu rồi không, chỗ nào cũng thấy rợp trời, quả thực kinh hãi!

Lo có châu chấu áp sát, Sở Viễn đành phải rút Kim Cương Tán ra, bung dù che chắn thân thể, vừa lùi vừa bắn. "Bộp bộp!" Lúc này có mấy con Đao Giáp Hoàng Trùng đuổi tới, đập mạnh vào bề mặt Kim Cương Tán, bị bật văng ra ngoài.

Trong vài phút sau đó, Kim Cương Tán liên tục phát ra tiếng va chạm trầm đục.

Rất nhanh, mặt đất trước mặt Sở Viễn đã phủ đầy một lớp xác châu chấu cháy đen, không khí tản ra mùi máu tanh nồng nặc và gay

mũi!

Vo ~ Dù Sở Viễn chặn được đại bộ phận Đao Giáp Hoàng Trùng, nhưng vẫn có thiểu số châu chấu bay vượt qua Kim Cương Tán, lao nhanh về phía đám người phía sau.

Đám Trần lão đại nghe động tĩnh phía sau, lập tức sợ đến lạnh toát cả người!

Đám Đao Giáp Hoàng Trùng này như thể bị ai đó thi pháp chú, mang bộ dạng không đạt mục đích thề không bỏ qua. "Á, đau quá, lão đại, cứu em..." Tên thủ hạ chạy cuối cùng của Trần lão đại bỗng bị một con Đao Giáp Hoàng Trùng nhắm trúng, vỗ cánh lao tới.

Con châu chấu này bay lượn cực nhanh ở tầm thấp, đầu cứng như đá, bộ hàm sắc nhọn sau hai cánh cửa miệng phân hợp lại càng lợi hại.

Nhanh như tia chớp, trong tiếng kêu thất thanh, nó khoan thẳng vào lưng tên đàn em, không ngừng phá phách lung tung bên trong.

Chỉ trong vài nhịp thở, kẻ này lập tức thổ huyết, hiển nhiên lục phủ ngũ tạng đã bị Đao Giáp Hoàng Trùng trọng thương!

Thấy cảnh này, sắc mặt Bàn Tử biến đổi lớn, nghiến răng dừng bước, chĩa súng lên trời bắn vào đàn châu chấu.

Vô số đạn tóe lửa găm vào bầy châu chấu, phát ra tiếng nổ lách tách liên hồi. "Chết đi!" Bàn Tử cũng nổi máu liều, cầm súng không lùi mà tiến, điên cuồng xả đạn lên không trung!

Theo số lượng Đao Giáp Hoàng Trùng không ngừng tăng lên, Sở Viễn đột nhiên phát hiện sương mù trắng trong không khí vậy mà đang từ từ tiêu tán.

Tầm nhìn vốn chỉ thấy được ngoài năm mét giờ cũng dần khôi phục.

Nhưng đàn châu chấu trên không thì chẳng thấy giảm đi chút nào, như mây đen áp thành, nhanh chóng áp sát mọi người.

Đám châu chấu này vốn là biến dị chủng, qua sự bồi dục tinh tâm của Quan Sơn Thái Bảo, tính khát máu vượt xa quái vật thông thường.

Nhìn bộ dạng thề không bỏ qua của đám châu chấu, sắc mặt Sở Viễn cực kỳ trầm trọng, phải tốc chiến tốc thắng.

Nếu không, theo xu thế này, hắn cũng không kiên trì được bao lâu. "Lão Sở, mau nghĩ cách đi, mấy thứ quỷ này sao càng giết càng nhiều thế!" Bàn Tử chống Kim Cương Tán, gian nan lùi về phía sau Sở Viễn, biểu tình trên mặt vô cùng khó coi.

Cho dù họ cứ chạy lùi mãi, nhưng chỗ đó cũng là ngõ cụt, chỉ có sáu cái chum nước là thông.

Nhưng ai mà biết mấy cái chum giờ thông đi đâu.

Giờ phút nguy cấp, Sở Viễn trầm tư một chút, từ trong ba lô lấy ra một chai rượu trắng nồng độ cao dùng để sát trùng.

Dường như đoán được ý định của Sở Viễn, mắt Bàn Tử sáng lên, giương súng tiểu liên nhắm lên trời.

Sở Viễn hiểu ý, ném mạnh chai rượu trong tay về phía đàn Đao Giáp Hoàng Trùng giữa không trung.

Chai rượu mỏng manh khi tiếp xúc với châu chấu liền bị những lưỡi dao sắc bén cứa vỡ, rượu bắn tung tóe khắp trời. "Đoàng!" Theo một tiếng súng thanh thúy, một viên đạn chuẩn xác bắn ra, kéo theo một chuỗi tia lửa chói mắt.

Tựa như sao băng xé toạc bầu trời ảm đạm, nhanh như chớp giật.

Trong nháy mắt, viên đạn bắn trúng nửa chai rượu trắng. "Bùm!!!" Trong sát na, tiếng nổ kịch liệt vang vọng bốn phía.

Ngọn lửa rợp trời như một con mãnh thú phẫn nộ cuộn trào, sóng nhiệt hừng hực ập vào mặt, thiêu đốt mọi thứ xung quanh.

Ngọn lửa đỏ rực men theo rượu cháy lan, như một thác nước lửa treo giữa không trung, nuốt chửng bầy châu chấu xung quanh.

Đao Giáp Hoàng Trùng vốn là côn trùng máu lạnh, cực kỳ sợ lửa, qua trận đại hỏa này lập tức tổn thất ít nhất một nửa.

Trong khoảnh khắc, vô số châu chấu như gãy cánh, rào rào rơi xuống đất.

Trước mặt Sở Viễn rất nhanh đã tích đầy một lớp xác châu chấu cháy đen, không khí nồng nặc mùi khét. "Đỉnh!" Nhìn lượng lớn Đao Giáp Hoàng Trùng chết đi, Bàn Tử giơ ngón cái với Sở Viễn, chiêu hỏa công này đúng là tuyệt. "Mau đi thôi." Dù trận lửa lớn của Sở Viễn đã tiêu diệt không ít châu chấu, nhưng châu chấu từ bốn phương tám hướng vẫn ùn ùn kéo đến khiến hắn tê cả da đầu.

Quả đoán gọi Bàn Tử một tiếng, hắn chọn rút lui.

Bàn Tử chửi thầm một câu, rút luôn hai quả lựu đạn, giật chốt, ném mạnh lên trời. "Bùm!" Vài giây sau, sóng nhiệt từ vụ nổ mạnh mẽ hất Sở Viễn lảo đảo. "Bịch!" Bàn Tử càng thê thảm hơn, rõ ràng tính sai phạm vi nổ, bị hất văng úp mặt xuống đất.

Tuy nhiên, hiệu quả vụ nổ cũng rất rõ rệt, tốc độ của đám Đao Giáp Hoàng Trùng trên không trung chậm lại thấy rõ.

Dưới sự cắn nuốt của ngọn lửa, vô số châu chấu trong cơn sinh tử, theo bản năng chen chúc vào nhau.

Hơn nữa càng tích càng nhiều, giống như một cái đĩa vàng khổng lồ lơ lửng giữa không trung.

Vô số tiếng cánh rung hòa lẫn vào nhau, như tiếng âm phong gào thét đòi mạng.

Bầy châu chấu lúc này có thể coi là cái máy xay thịt, một khi bị cuốn vào trong đó, chắc chắn tính mạng khó bảo toàn.

Thấy tình hình này, trong lòng Sở Viễn khựng lại, sau đó sực nhớ ra điều gì, từ trong ba lô lấy ra một ống Thanh Long Huyết!

Trước ánh mắt sững sờ của Bàn Tử, Thanh Long Huyết nhanh chóng bị ném vào trung tâm bầy châu chấu trên không.

Khi ống nghiệm thủy tinh vỡ nát, máu trong ống tức thì bắn tung tóe vào trung tâm đàn châu chấu.

Những con Đao Giáp Hoàng Trùng dính phải Thanh Long Huyết phảng phất như trúng phải lời nguyền khủng bố nào đó.

Lớp giáp xác vốn cứng rắn phát ra tiếng xèo xèo ăn mòn, vừa chói tai vừa ghê rợn.

Trong khoảnh khắc, châu chấu dính Thanh Long Huyết nhanh chóng bị ăn mòn, vỏ ngoài vỡ vụn, dịch thể màu xanh bắn tung tóe.

Chương 347

Những con châu chấu khác dính phải dịch thể này, thân thể cũng không ngừng bị ăn mòn, lây lan như "bệnh truyền nhiễm".

Tốc độ lây lan cực nhanh, bầy châu chấu vốn đang tụ tập lập tức loạn thành một đoàn.

Đi kèm với tiếng "xèo xèo" ăn mòn, vô số con đập cánh hoảng loạn bay múa trong không trung.

Châu chấu càng bay loạn, tốc độ truyền nhiễm càng nhanh, nhất thời cả đàn châu chấu vang lên vô số tiếng "o o".

Tựa như tiếng những con châu chấu dính Thanh Long Huyết đang đau đớn kêu gào.

Tiếng cánh rung của Đao Giáp Hoàng Trùng dày đặc đến mức khiến người ta tê dại da đầu, lông tóc dựng đứng.

Một số con châu chấu cố gắng đào thoát khỏi "vùng chết chóc" khủng khiếp này, nhưng Thanh Long Huyết như có khả năng truy tung, không ngừng khuếch tán ra xung quanh, cuốn luôn cả những kẻ đào tẩu vào trong.

Chẳng mấy chốc, tiền phương bầy châu chấu đã có từng mảng lớn ngã xuống, chất đống như núi, bốc mùi gay mũi.

Mà châu chấu phía sau vẫn không ngừng ùa tới, nhưng đón chờ chúng cũng là vận mệnh tương tự.

Theo thời gian trôi qua, quy mô đàn châu chấu kịch liệt thu nhỏ lại, cảnh tượng rồng bay che khuất bầu trời dần biến mất.

Cuối cùng chỉ còn lác đác vài con đang giãy giụa vô lực, thân thể đã tàn khuyết không toàn vẹn.

Uy lực của Thanh Long Huyết hiển lộ hết mức, triệt để phá giải mối đe dọa từ Đao Giáp Hoàng Trùng.

Đừng nói Bàn Tử và đám Trần lão đại kinh ngạc, ngay cả Sở Viễn cũng không ngờ Thanh Long Huyết ở đây lại có hiệu quả kỳ diệu đến vậy.

Sớm biết thế này, hắn đã lôi Thanh Long Huyết ra diệt đám châu chấu này từ sớm.

Khi con Đao Giáp Hoàng Trùng cuối cùng rơi xuống đất, bị Bàn Tử dùng Kim Cương Tán đập chết, cả bầu trời lập tức trở nên quang đãng.

Thậm chí sương mù trong không khí cũng dần tan đi. "Á!" Đột nhiên, cách Sở Viễn không xa vang lên một tiếng kêu thảm thiết run rẩy, phá vỡ sự yên tĩnh.

Khi Sở Viễn nhìn sang, chỉ thấy hai bóng người mơ hồ nhanh chóng biến mất trong đống kiến trúc phế thải.

Là Tôn giáo sư và Phong Vu Tu!

Phải rồi, vừa nãy đàn Đao Giáp Hoàng Trùng này bị nhóm Sở Viễn chặn đánh ba đợt.

Dù là côn trùng máu lạnh, đối mặt với công kích như vậy cũng nên chọn tứ tán mà chạy, chứ không phải không sợ chết mà lao vào!

Ngay cả khi đối mặt với lửa thiêu, cũng chỉ theo bản năng sinh vật chạy thoát một đoạn rồi lại tụ vào nhau.

Hành vi trái với thiên tính côn trùng này rõ ràng là bất hợp lý.

Tiếng thảm thiết vừa rồi, trong lòng Sở Viễn hiểu rõ, hẳn là giọng Tôn giáo sư.

Chắc là do Tôn giáo sư thi pháp thất bại, bị kỳ môn dị thuật phản

phệ.

Nói như vậy, suy đoán của Sở Viễn là chính xác, đàn Đao Giáp Hoàng Trùng này chính là do Khôi Lỗi Thuật của Tôn giáo sư thao túng. "Lão Sở, cái máu thần thánh của cậu còn có năng lực này à, hay là cho tôi thêm chút nữa đi?" Bàn Tử bịt mũi, cố nén cơn buồn nôn, đi đến bên cạnh Sở Viễn, vẻ mặt nịnh nọt hỏi.

Không phải gã thiếu kiến thức, mà thực sự năng lực của loại máu này quá nghịch thiên.

Đối với yêu cầu của Bàn Tử, Sở Viễn cũng không keo kiệt, trực tiếp đưa cho gã một bình, lúc nguy cấp biết đâu có thể bảo mạng. "Thành thật chút, đi mau!" Cùng lúc đó, Yêu Muội và Ba Dũng cầm súng tiểu liên, thu vũ khí của Trần lão đại, áp giải hai người đi về phía Sở Viễn.

Đối mặt với họng súng đen ngòm, hai người Trần lão đại đành bất lực chọn đầu hàng, ủ rũ cúi đầu đi tới.

Bàn Tử nhìn thấy kẻ tiểu nhân Trần lão đại, tức khí xông lên đá cho gã một cước, chửi đổng: "Bà nội cha mày, dám uy hiếp Bàn gia, nếu không phải lão Sở cản lại thì vừa rồi Bàn gia đã phế bỏ mày rồi!" Đối mặt với sự ức hiếp của Bàn Tử, Trần lão đại một câu cũng không dám ho he, chỉ biết một mực cười làm lành. "Nói đi, làm sao mà chọc vào đám Đao Giáp Hoàng Trùng này?" Sở Viễn thu lại Kim Cương Tán và trang bị, khoanh tay, cười như không cười hỏi cung Trần lão đại.

Trần lão đại nhìn xác châu chấu đầy đất, không tự chủ được nuốt nước miếng, tay chân lạnh toát.

Đặc biệt là đối mặt với sát ý không hề che giấu của Bàn Tử, Trần lão đại nào còn dám giấu giếm.

Gã vội vàng kể lại toàn bộ chi tiết từ lúc lên quan quách đến lúc gặp nạn, tuốt tuồn tuột như đổ hạt đậu cho Sở Viễn nghe.

Thì ra ngay sau khi nhóm Trần lão đại ép nhóm Sở Viễn ngồi lên Nhân Đăng, quan quách khổng lồ bắt đầu không ngừng dâng lên.

Mắt thấy độ cao sắp chạm đích, cửa đá hình tròn trên đỉnh hang động hiện ra, nếu không có gì bất ngờ thì có thể thoát ra ngoài.

Nhưng cái không bất ngờ lại xảy ra bất ngờ.

Nữ thi trong quan quách vì mất Định Thi Đan nên đã thi biến.

Nhân quả luân hồi, nữ thi biến đổi trong nháy mắt hóa thành Cương Nhân (người cứng/cương thi), lập tức cắn chết một tên thổ phu tử đứng gần.

Kẻ bị cắn chỉ trong vài giây ngắn ngủi liền hóa thành một cái xác khô.

Nữ thi được máu tươi tưới nhuộm lại khôi phục vài phần dung mạo, không còn là bộ dạng xác khô nữa.

Tình huống quỷ dị này dọa nhóm Trần lão đại sợ hãi, nhưng cũng chẳng màng kinh khủng, nhìn nhau một cái rồi ùa lên khống chế nữ thi.

Cũng may đám thổ phu tử này nhất thời dũng cảm, nếu không trong cái quan quách chật hẹp đó, e rằng cả đám sẽ bị hút máu mà chết.

Đúng lúc này, cửa đá trên đỉnh động mở toang, nhóm Trần lão đại vui mừng khôn xiết.

Tại thời khắc mấu chốt này, Trần lão đại lại làm ra một việc khiến người ta líu lưỡi.

Thấy lối ra, Trần lão đại vậy mà mặc kệ đám người đang khống

chế nữ thi, dẫn đầu nhảy ra khỏi miệng động, chọn cách một mình đào tẩu.

Hành động này khiến đám thổ phu tử còn lại chửi bới ầm ĩ, cuối cùng có người không nhịn được buông nữ thi ra, định liều chết chạy trốn.

Kết quả hiển nhiên, chín người cuối cùng chỉ còn sống sót hai người, cộng thêm Trần lão đại chạy trước là ba.

Hai người kia vừa định tìm Trần lão đại tính sổ thì ngay ngoài cửa động nhìn thấy từng mảng người rơm mặc đạo bào!

Đi kèm tiếng tranh cãi của ba người, từ trên người rơm lục tục chui ra Đao Giáp Hoàng Trùng.

Cuối cùng, dưới ánh mắt kinh khủng của ba người, châu chấu tụ lại thành mây đen, dọa ba người quay đầu bỏ chạy.

Thế mới có chuyện nhóm Sở Viễn tiêu diệt châu chấu vừa rồi.

Nghe Trần lão đại kể một hơi, Sở Viễn không khỏi nhìn gã thêm cái nữa, bát tự tên này cũng cứng thật đấy.

Cương thi biến dị cũng không giết được gã, tuy gặp phải bầy châu chấu rợp trời nhưng nhờ sự giúp đỡ gián tiếp của mình mà thoát chết.

Phải nói rằng, tên này sinh ra để ăn bát cơm đổ đấu.

Chả trách thời đại này vẫn lôi kéo được một đội ngũ nguyện ý bán mạng cho gã, cũng là kẻ có năng lực.

Tuy nhiên nghĩ đến chuyện Trần lão đại nhắc tới người rơm mặc đạo bào, trong lòng Sở Viễn khẽ động.

Chuyện này trong "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật" có ghi chép.

Ở vùng phụ cận Ân Khư thời cổ, người dân địa phương có truyền

thống cúng bái người rơm đạo nhân.

Chương 348

Tương truyền vào cuối thời Minh, khi bước vào thời kỳ Tiểu Băng Hà, khí hậu biến đổi kịch liệt, thiên hạ đại hạn, nạn châu chấu hoành hành.

Dân làng quanh vùng Ân Khư không biết nghe ở đâu, đem châu chấu tôn lên làm Hoàng Tiên, tục xưng Mao Thảo Yêu Tiên.

Mà cái Mao Thảo Yêu Tiên này chính là dùng rơm rạ ngũ cốc tết thành hình người để thờ cúng, mặc một bộ đạo bào, ngụ ý cầu xin trời cao cho nạn châu chấu bình ổn.

Còn đám Đao Giáp Hoàng Trùng này khẳng định là do Quan Sơn Thái Bảo bồi dục mà thành, bình thường ẩn nấp trong cơ thể những Mao Thảo Yêu Tiên này, giả thần giả quỷ.

Còn phải nói, chỉ riêng thủ đoạn bố trí này đã đủ khiến 99% bọn trộm mộ xui xẻo bỏ mạng ngoài mộ.

Dù vậy, Đao Giáp Hoàng Trùng cũng là loài cực kỳ hiếm thấy, có thể được Quan Sơn Thái Bảo an bài canh giữ, chắc chắn phụ cận ắt có đại mộ! "Trần lão đại, phiền ông dẫn đường, tôi muốn đi xem cái đạo nhân người rơm trong miệng ông." Sở Viễn cười như không cười nhìn gã, thản nhiên nói.

Trần lão đại vốn định từ chối, dù sao đó cũng là sào huyệt châu chấu, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của Sở Viễn thì sợ run cả người.

Vội vàng gật đầu, tỏ ý nguyện ý dẫn đường.

Đối với đề nghị của Sở Viễn, nhóm Bàn Tử tuy trong lòng có nghi vấn nhưng trước mặt bọn Trần lão đại cũng không tiện mở miệng.

Chỉ đành mang theo thắc mắc đi theo sau Sở Viễn, do Trần lão đại

dẫn đường. ...

Dưới sự dẫn dắt của Trần lão đại, cả nhóm cẩn thận xuyên qua phế tích kiến trúc Địa Tiên Thôn.

Bàn Tử cầm súng đi cuối cùng, vẻ mặt cảnh giác, thực sự bị đám Đao Giáp Hoàng Trùng dọa sợ, chỉ sợ lại xuất hiện cơ quan tương tự.

Khi sương trắng trong Địa Tiên Thôn tan đi, tầm nhìn khôi phục, mọi người mới phát hiện địa thế nơi này cao thấp đan xen.

Khắp nơi là tường đổ vách nát, không thấy chút dấu vết đường đi nào, hơn nữa không gian không thấy mặt trời, ánh sáng hơi u ám.

Dưới sắc trời hôn hoàng, Địa Tiên Thôn hiện lên vẻ âm sâm lạ thường, đá vụn dưới chân thỉnh thoảng phát ra tiếng lạo xạo, tăng thêm vài phần kinh dị.

Sau hơn mười phút dẫn đường, Trần lão đại cùng tên đàn em Lão Tạ cuối cùng cũng dựa vào cảm giác mà tìm đến lối ra của mộ cát chảy.

Vừa bước vào nơi này, cả nhóm liền cảm nhận một luồng hàn ý mạc danh ập tới, khiến ai nấy đều rùng mình.

Đúng lúc này, một trận gió thổi qua, cỏ tranh xào xạc, phảng phất như có vô số đôi mắt đang chăm chú nhìn bọn họ trong bóng tối.

Lại gần nhìn kỹ, rõ ràng là từng hàng người rơm mặc đạo bào, nhìn mức độ mục nát của quần áo thì ít nhất đã trải qua hơn trăm năm.

Quỷ dị là những người rơm này đều bị bịt mặt bằng túi vải, dùng thuốc màu đặc thù vẽ ra mắt mũi, trông sống động như người thật.

Hơn nữa đám người rơm này thân hình cực kỳ gầy gò, nhìn như da bọc xương, giống như một đám yêu tà tu luyện trong rừng sâu!

Trang phục kỳ dị, đầy tà khí, trên tay còn cắm các loại cờ phướn

đen kỳ quái, nhìn vô cùng quỷ dị.

Trần lão đại nhìn đám người rơm tà khí trước mặt, lập tức không dám tiến lên nữa.

Mặc cho Bàn Tử xua đuổi thế nào cũng sống chết không dám qua.

Sở Viễn cũng không miễn cưỡng, để Ba Dũng và Yêu Muội cầm súng canh chừng hai người họ tại chỗ, hắn quyết định cùng Bàn Tử vào trong thám thính.

Quan Sơn Thái Bảo tuy giỏi Khôi Lỗi Thuật, nhưng điều kiện luyện chế vô cùng hà khắc.

Những con Đao Giáp Hoàng Trùng này có thể trở thành khôi lỗi tất nhiên đã tiêu tốn rất nhiều tài nguyên của Quan Sơn Thái Bảo.

Khôi lỗi trấn mộ quan trọng như vậy sao lại chỉ canh giữ cái mộ cát chảy cỏn con?

Hai người cảnh giác đi vào giữa đám người rơm.

Quỷ dị là lại không thấy bóng dáng một con Đao Giáp Hoàng Trùng nào, khiến người ta cảm thấy khó tin.

Bàn Tử đến gần một người rơm, lấy xẻng công binh đập mạnh một cái, rơm rạ lập tức bay tứ tung.

Cho đến khi nửa thân trên của người rơm bị chém đứt cũng không phát hiện tung tích con châu chấu nào. "Lão Sở, không phải châu chấu bị cậu diệt sạch rồi chứ!" Bàn Tử không thu hoạch được gì, nghi hoặc hỏi.

Trận thế châu chấu vừa rồi ít nhất cũng vài vạn con, biết đâu bị diệt sạch một lần rồi.

Sở Viễn khẽ gật đầu, sau đó vẻ mặt đầy bất ngờ nhìn đám người rơm này.

Cách sắp xếp của đám người rơm này dường như là một quẻ tượng! "Bàn Tử, không ổn rồi, vị trí đứng của đám người rơm này có chút vấn đề!" Vừa dứt lời, Sở Viễn theo bản năng lấy la bàn ra quan sát, tiếc là từ trường trong lòng núi hỗn loạn, la bàn vẫn trong tình trạng mất hiệu lực.

Sở Viễn liền lấy ra Quy Khư Quái Kính, vì trong gương tồn tại Hải Khí (khí biển), không chịu ảnh hưởng của từ trường.

Vừa khéo có thể dùng để giải mã quái tượng trước mắt.

Chỉ tiếc là Hải Khí trong gương có hạn, trong tình huống không động dụng Hải Khí cũng không biết có thể căn cứ phương vị mà suy diễn ra quái tượng trước mắt hay không.

Bàn Tử biết Sở Viễn sẽ không bắn tên không đích, lẳng lặng đứng bên cạnh hắn, thở mạnh cũng không dám.

Cứ như vậy, dưới sự chăm chú không chớp mắt của Bàn Tử, Sở Viễn tay nâng cổ kính Quy Khư, không ngừng điều chỉnh phương hướng.

Trong miệng lẩm bẩm những từ ngữ, toàn là những quẻ từ trong "Kinh Dịch" mà Bàn Tử nghe không hiểu, khiến gã cảm thấy đầu to như cái đấu. "Hóa ra là thế!" Hồi lâu sau, Sở Viễn hít sâu một hơi, dừng suy diễn, trong mắt lóe lên một tia vỡ lẽ. "Lão Sở, rốt cuộc là đường lối gì?" Nhìn bộ dạng bừng tỉnh đại ngộ của Sở Viễn, Bàn Tử sốt ruột vò đầu bứt tai, kéo cánh tay Sở Viễn hỏi dồn.

Kể từ khi đến bãi cỏ tranh Hoàng Tiên này, Sở Viễn đã lờ mờ cảm thấy vị trí sắp xếp của những con bù nhìn rơm có chút quái dị.

Không ngang không dọc, vừa không chỉnh tề lại vừa không đồng nhất, mang theo sự biến hóa của một loại trận thế nhất định.

Thông qua kính cổ Quy Khư, Sở Viễn dựa theo Tiên Thiên Bát

Quái thôi diễn một hồi, phát hiện bãi cỏ tranh Hoàng Tiên này lại ẩn giấu hai quẻ tượng.

Hơn nữa lại là hai quẻ tương phản, một hung một cát, thiết kế cực kỳ xảo diệu, giống như đang che giấu thứ gì đó.

Dựa theo kính cổ Quy Khư hiển thị, Quan Sơn Thái Bảo lấy nhà tranh ngụ ý là Thủy (nước), đất đá xung quanh ngụ ý là Sơn (núi), quẻ ngoài là Thủy, quẻ trong là Sơn.

Thủy ở trong Sơn, tức là quẻ Thủy Sơn Kiển.

Quẻ này là một trong bốn đại hung quái của Tiên Thiên Bát Quái, quẻ tượng bên trong là Cấn (dừng lại), bên ngoài là Khảm (nguy hiểm).

Tức là nhìn thấy nguy hiểm mà có thể dừng lại, nên dừng thì dừng.

Đây là Quan Sơn Thái Bảo đang cảnh cáo người ngoài không được tự ý xông vào nơi này, nếu không ắt gặp đại họa.

Bàn Tử nghe Sở Viễn giải thích thông tục như vậy, lập tức hiểu ra, Quan Sơn Thái Bảo thiết kế như thế, chắc chắn là có đồ tốt!

Nghĩ đến đây, ánh mắt Bàn Tử sáng rực nhìn chằm chằm Sở Viễn, đã có thể nhận ra hung quái, nhất định sẽ có thủ đoạn giải quyết.

Sở Viễn khẽ gật đầu, đúng như Bàn Tử suy đoán, quẻ phân âm dương, có hung quái tất có cát quái.

Cát quái này ẩn giấu rất sâu, thầy phong thủy bình thường chưa chắc đã thôi diễn ra được, Sở Viễn cũng là nhờ vào kính cổ Quy Khư mới nhìn ra.

Liên quan đến phép Tàng Quái trong Tiên Thiên Bát Quái, trong hung quái này còn ẩn chứa một quẻ Khiêm.

Chương 349

Căn cứ vào hoàn cảnh xung quanh, nơi này tuy có núi, nhưng rõ ràng nằm dưới lòng đất, tức quẻ thượng là Khôn Địa, quẻ hạ là Cấn Sơn.

Đây chính là Địa Sơn Khiêm, một trong bốn đại cát quái của Tiên Thiên Bát Quái, được xưng là một trong những quẻ hoàn mỹ nhất.

Tượng trưng cho việc bất kể làm gì cũng đều thuận lợi hoàn thành, sự nghiệp suôn sẻ, không xuất hiện biến cố bất ngờ. "Vị trí cát lợi nằm ở hướng chính Nam, đi, qua đó xem thử!" Bàn Tử nghe Sở Viễn nói vậy, tinh thần lập tức phấn chấn, sau đó vẫy tay gọi đám Yêu Muội, ra hiệu cho mấy người đi theo.

Cả nhóm đi theo sau lưng Sở Viễn, xuyên qua bãi cỏ tranh Hoàng Tiên, đi thẳng về hướng chính Nam.

Mãi cho đến khi xung quanh mọi người không còn một con bù nhìn rơm nào nữa, Sở Viễn mới dừng bước.

Mọi người định thần nhìn lại, phía trước lại là một đoạn vách núi, tiếng gió rít gào thổi qua người khiến ai nấy đều cảm thấy một tia lạnh lẽo.

Yêu Muội gan lớn, hoàn toàn không sợ độ cao của vách núi, đi lại gần cúi người nhìn xuống, dưới vực sương mù lượn lờ, không nhìn rõ tình huống đáy vực. "A, Sở đại ca, chỗ này có một cỗ quan tài treo (Huyền không quan quách)!" Thói quen hái yến sào quanh năm khiến cô bé liếc mắt cái đã quét qua vách đá dựng đứng, bất ngờ nhìn thấy một cỗ quan tài. "Đâu đâu, để tôi xem." Nghe tiếng Yêu Muội kinh hô, Bàn Tử cũng chẳng sợ độ cao nữa, đi thẳng ra mép vực.

Khoảnh khắc nhìn thấy quan tài treo, cả người Bàn Tử mắt đều đỏ

lên, nhìn thấy trên nắp quan tài dường như điêu khắc đồ án sơn xuyên tinh tế, thứ này nhất định là hàng cao cấp.

Sở Viễn khẽ gật đầu, cỗ quan tài này lộ ra ngoài vách núi dựng đứng, lại là một cỗ quan tài đá hiếm thấy, hình thức vô cùng kỳ lạ. "Bàn Tử, động thủ, kéo quan tài lên, bên trong chắc chắn có manh mối." Địa thế Địa Tiên Thôn phức tạp, muốn tìm được Thiên Niên Thi Đan chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Sở Viễn tin rằng, viên Thi Đan này chắc chắn đã bị Phong Sư Cổ mang vào trong quan tài, vọng tưởng trường sinh bất lão.

Là nhân vật lĩnh quân của Quan Sơn Thái Bảo, Sở Viễn trong lòng hiểu rõ, muốn tìm được mộ huyệt của hắn chắc chắn vô cùng khó khăn.

Cỗ quan tài đá này ẩn trong quẻ tượng của bãi cỏ tranh Hoàng Tiên, nhìn qua đã biết không phải vật đơn giản.

Hơn nữa, theo quan sát của hắn, vách núi nơi này tuy không giống hẻm núi Vô Ảnh Tiên Kiều có Âm hà vắt ngang, nhưng cũng là bảo địa 'tàng phong tụ khí' hiếm có, người có thể táng ở đây chắc chắn không đơn giản.

Cho nên, cỗ quan tài này bắt buộc phải mở!

Bàn Tử nghe vậy, thần tình kích động, bắt đầu lục lọi ba lô, lấy ra hai sợi dây thừng to.

Sở Viễn cũng lấy ròng rọc trong túi ra, dặn dò Bàn Tử dựng một cái đòn bẩy đơn giản để kéo thi thể lên.

Cỗ quan tài đá này nhìn qua là biết trọng lượng mười phần.

Ba Dũng và Yêu Muội thấy thế cũng chủ động tiến lên giúp đỡ, rất nhanh, một thiết bị đòn bẩy đơn giản đã được dựng xong.

Nhìn vách núi không tính là quá dốc, Sở Viễn không chút do dự, trực tiếp tung người nhảy xuống.

Trong tiếng kinh hô của mọi người, thân thể hắn nhẹ như tơ liễu tùy gió, nhẹ nhàng đứng trên quan tài.

Trần lão đại nhìn chiêu này của Sở Viễn, cứ như gặp quỷ sống, lúc này mới biết mình rốt cuộc đã chọc phải người nào.

Thân thủ này mà ở thời Dân quốc, thỏa thỏa là cao thủ quốc thuật.

Không để ý sự kinh ngạc của mọi người, Sở Viễn buộc dây thừng vào hai đầu quan tài đá, thắt thật chặt. "Bàn Tử, bắt đầu đi!" Theo tiếng nói của Sở Viễn vừa dứt, dây thừng kéo quan tài đá lập tức căng thẳng, trong từng tiếng 'kẽo kẹt', quan tài đá từ từ bay lên.

Năm phút sau, dưới sự hiệp trợ của mọi người, quan tài đá vững vàng tiếp đất.

Thấy vậy, mọi người không kìm được xúm lại, Bàn Tử lại càng trực tiếp đưa tay sờ soạng những vết tích trên nắp quan tài.

Đây là một cỗ quan tài đá lớn hơn bình thường một chút, trên nắp là một lớp phù điêu tinh xảo.

Nhìn kỹ, hệt như một bức tranh sơn xuyên tùng bách, thế núi hùng tráng kinh kỳ, dưới sương mù lượn lờ khá có tiên ý.

Phù điêu ở mặt bên kia nắp quan tài khắc họa nhật nguyệt tinh tú trên trời, tứ phương thần thú.

Nhìn qua có vẻ giống một bức Trấn Lăng Đồ, tuy rằng vô cùng trừu tượng, ít nhất mọi người nhìn vào đều ngơ ngác. "Ồ, đây là Cửu Cung Ly Hổ Tỏa, thứ này hiếm thấy nha!" Yêu Muội chỉ vào chín con Ly Hổ bằng thanh đồng khóa chặt ở đoạn giữa nắp quan tài, kinh ngạc mở miệng. "Hả, đây là khóa, mở quan tài còn phải có chìa khóa à?" Bàn Tử nhìn ổ khóa này, sắc mặt đầy vẻ kinh nghi bất định, đây là lần

đầu tiên hắn tiếp xúc với loại quan tài này.

Sở Viễn gật đầu, gõ vài cái lên nắp quan tài, nhàn nhạt giải thích: "Cổ tịch có ghi chép, loại quan tài có cơ quan Cửu Cung Ly Hổ Tỏa này, thường là chỉ bên trong có hai lớp quan quách, cơ quan trùng trùng.

Bên trong chứa nước cường toan, lửa độc, một khi mở sai thứ tự khóa này, hoặc dùng bạo lực phá khóa, sẽ kích hoạt cơ quan.

Nhẹ thì vật phẩm trong quan tài bị thiêu hủy, nặng thì người mở quan tài bị cơ quan phản phệ, trúng độc thân vong.

Là thiết bị chống trộm mộ hiếm thấy trên quan tài, cũng chỉ có Quan Sơn Thái Bảo nghiêm phòng Mạc Kim Hiệu Úy mới có tâm tư này." Bàn Tử vừa nghe mở khóa còn liên quan đến lý lẽ Cửu Cung, thứ tự còn không được sai, lập tức cảm thấy đau đầu.

Loại cơ quan tốn não này thực sự không phải sở trường của Bàn gia!

Nghĩ đến đây, Bàn Tử nhìn sang Sở Viễn, người sau trực tiếp lắc đầu, loại khóa này Sở Viễn cũng là lần đầu tiên gặp. "Vừa nãy, là ai nhận ra cái khóa Cửu Cung khỉ gió gì đó?" Bàn Tử nhìn quanh bốn phía, vẻ mặt lo lắng hỏi.

Chỉ thấy Yêu Muội nhìn một vòng, im lặng giơ tay phải lên.

Mọi người thấy thế, lập tức dồn ánh mắt vào cô gái trẻ, thấy vẻ mặt cô bé căng thẳng, đầy vẻ đề phòng.

Sở Viễn lập tức đỡ trán, cười khổ hỏi: "Yêu Muội, đừng căng thẳng, cô đi theo tiền bối Lý học tập, chắc hẳn cũng rất hiểu bản lĩnh của Phong Oa Sơn, khóa này hẳn là không khó chứ!" Cái "Cửu Cung Ly Hổ Tỏa" này là cơ quan liên hoàn, tầng tầng lớp lớp, Sở Viễn cũng không rõ Yêu Muội học được mấy thành bản lĩnh của Lý Định Quốc.

Loại cơ quan này, một khi thứ tự sai lệch sẽ tự hủy, muốn tìm manh mối trong quan tài lúc đó sẽ khó như lên trời.

Yêu Muội nghe vậy, khẽ gật đầu, cô từ nhỏ đi theo Lý Định Quốc học tập, mở khóa đối với cô mà nói đơn giản như ăn kẹo.

Nghĩ đến đây, Yêu Muội đi tới gần nắp quan tài, cúi người xuống, quan sát kỹ vị trí ổ khóa và lỗ khóa.

Hồi lâu, Yêu Muội đứng dậy, nhìn Bàn Tử và Sở Viễn, vẻ mặt tự tin cười nói: "Khóa này, tôi có thể mở!" Yêu Muội thấy mọi người vẻ mặt nghi hoặc, khóe miệng lập tức bĩu môi, trong lòng có chút không vui.

Sau đó liền chỉ vào 'Cửu Cung Ly Hổ Tỏa' trên nắp quan tài đá, tính trước kỹ càng giải thích nguyên nhân cho mọi người.

Nguyên lai 'Cửu Cung Ly Hổ Tỏa' này thực chất là dựa vào vị trí khác nhau mà sắp xếp chín cái ổ khóa.

Chỉ cần một sợi dây thép, chọc vào đúng tâm khóa là có thể mở được một ổ.

Khó nhất là thứ tự của chín cái khóa, giống như khóa mật mã vậy, bắt buộc phải giải đúng thứ tự mới có thể hoàn thành.

Yêu Muội sư thừa Phong Oa Sơn, loại khóa tinh mật thế này cũng là xuất từ thủ bút Phong Oa Sơn, cô tự nhiên rất quen thuộc.

Khẩu quyết thứ tự để giải 'Cửu Cung Ly Hổ Tỏa' nằm ngay trên nắp quan tài đá này.

Đó là một ngọn núi cao trên bức phù điêu, thứ tự sắp xếp mật mã của khóa này ứng với bức tranh sơn thủy đó.

Nghe Yêu Muội nói vậy, Sở Viễn lập tức kinh ngạc trong lòng, xem ra Phong Oa Sơn này không hổ là dân trong nghề, thủ đoạn cũng

khá lắm.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn ghé sát vào xem, quả nhiên trên ngọn núi cao mà Yêu Muội nói có điêu khắc chín đóa tường vân.

Theo lời Yêu Muội, chín đóa tường vân này chính là ứng với Cửu Cung Lăng Sơn trong "Lỗ Ban Kinh".

Trong kinh thư có nói: Thuyết cửu cung, đạo cửu cung, tuần hoàn vãng phục hữu vô gian; hựu nhân vô nhân thức cửu cung, tài thác tiên sơn tố độ lượng.

Chương 350

Mọi người tuy không hiểu rõ lắm những thứ này, nhưng nhìn dáng vẻ tự tin thao thao bất tuyệt của Yêu Muội, liền để cô tiến hành mở khóa.

Sau đó, Yêu Muội liền cho mọi người thấy thế nào là cao đồ Phong Oa Sơn.

Chỉ thấy cô không hoảng không vội, rút một sợi kẹp tóc từ mái tóc ra, bẻ thẳng, trực tiếp cắm vào ổ khóa Ly Hổ thứ hai.

Sau đó dựa theo khẩu quyết, theo thứ tự lần lượt khêu mở cơ quan của chín ổ khóa Ly Hổ. "Cạch!" Chỉ nghe một tiếng "Cạch", Cửu Cung Ly Hổ Tỏa lừng lẫy danh tiếng cứ như vậy bị một cô gái dễ dàng mở ra.

Cùng với tiếng cơ quan vận chuyển, mấy người không kìm được lùi lại phía sau.

Chỉ thấy sau khi chín con Ly Hổ trên nắp quan tài được giải khai, nắp quan tài đá rốt cuộc cũng lộ ra một khe hở.

Bàn Tử kích động giơ ngón tay cái với Yêu Muội: "Muội tử này chơi được, đúng là tay mở khóa cừ khôi." Sở Viễn ngược lại cho rằng Yêu Muội là một Mạc Kim Hiệu Úy không tồi, phải biết Phong Oa Sơn giỏi về chế tạo khí cụ và giải trừ khí cụ.

Đối mặt với cơ quan cổ mộ càng thêm sở trường, nha đầu này chẳng qua là chưa xuống mộ bao giờ, nếu không tiềm lực của cô rất cao.

Trong khoảnh khắc này, Sở Viễn nhìn Yêu Muội ánh mắt không khỏi nhu hòa vài phần, hắn lại nảy sinh ý định thu đồ đệ.

Không còn cách nào, cơ sở của Yêu Muội được Lý Định Quốc rèn giũa quá tốt, là một hạt giống chuyên gia khảo cổ ưu tú.

Thấy quan tài đã mở được một khe hở, Bàn Tử vội vàng lấy ra một cây nến sáp, châm lửa ở góc Đông Nam.

Yêu Muội nhìn thấy nến được thắp lên, mắt sáng lên, nhớ tới quy tắc Mạc Kim mà sư phụ dạy: Gà gáy đèn tắt không sờ vàng.

Ba Dũng cũng nhịn không được bước tới vài bước, dường như muốn xem trong quan tài đá rốt cuộc có bảo bối gì.

Nhìn ngọn lửa nến ổn định, Sở Viễn đi tới bên cạnh quan tài, lấy ra một lá bùa vàng, đóng dấu Phát Khâu lên.

Trực tiếp dán lên nắp quan tài, cảm giác nghi thức mười phần.

Một lúc lâu sau, quan tài đá không xuất hiện bất kỳ dị trạng nào, Sở Viễn mới gật đầu với Bàn Tử.

Bàn Tử cúi đầu nhìn Mạc Kim Phù trên cổ, trong lòng thầm niệm "Tổ sư gia phù hộ!", sau đó cùng Sở Viễn hai tay đẩy vào cạnh nắp quan tài, quát khẽ một tiếng, dùng sức bình sinh đẩy mạnh. "Két... két...!" Trong tiếng ma sát chói tai, nắp quan tài đá từ từ bị đẩy ra, tình hình bên trong lập tức hiện rõ mồn một.

Kỳ lạ là, trong quá trình mở quan tài lại không kích hoạt chút tai nạn nào, khiến Sở Viễn có chút bất ngờ.

Bàn Tử thì không nghĩ nhiều như thế, thấy quan tài mở ra, là người đầu tiên sấn tới.

Vừa định nhoài người lên mép quan tài xem xét, Bàn Tử đã bị một mùi thi xú nồng nặc hun cho đầu váng mắt hoa.

Trong quan tài nằm một cái xác khô lâu năm, da dẻ khô quắt như giấy nhăn, dán chặt vào xương cốt, tóc thưa thớt và rối bời.

Lờ mờ có thể nhận ra là một người đàn ông thân hình cao lớn, trước ngực hắn có một món trang sức, lấp lánh ánh sáng thần bí. "Mạc Kim Phù!!!" Bàn Tử nhìn thấy món đồ trang sức quen thuộc này, lập tức kinh hô, thứ này giống hệt cái đang đeo trên cổ hắn.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử lấy Mạc Kim Phù ra, đặt trên tay không ngừng ma sát quan sát. "Vị tiền bối này chắc hẳn là vị Mạc Kim Hiệu Úy kia của Lý gia, không ngờ lại ngã xuống ở ải này." Sở Viễn nhớ lại không lâu trước đây, Lý Gia Quốc kể chuyện tiên tổ nhà mình tham tìm cổ mộ Địa Tiên Thôn, cuối cùng không trở ra, làm thất lạc một chiếc Mạc Kim Phù của dòng họ Lý, quả thực đã để mọi người tìm thấy rồi.

Người vui nhất không ai khác ngoài Yêu Muội, cuối cùng có thể hoàn thành nguyện vọng của sư phụ.

Nghĩ đến đây, cô bé nhìn Bàn Tử với vẻ mặt thiết tha.

Bàn Tử cũng rất tự giác đưa Mạc Kim Phù trong tay cho Yêu Muội, đây cũng coi như hắn hoàn thành nhiệm vụ của Lý Định Quốc.

Nói như vậy, chiếc Kim Cương Tán đặc chế của Lý Định Quốc kia, chính là của hắn rồi.

Sờ sờ chiếc Kim Cương Tán sau lưng, Bàn Tử lập tức kích động, từ hôm nay trở đi, chiếc ô này là của hắn. "Ồ, lão Sở, chỗ này lại có một tấm lệnh bài Quan Sơn Thái Bảo, không có độc chứ!" Bàn Tử thấy bên hông xác khô có giắt một tấm kim bài, nhìn kỹ chính là ngự tứ kim bài từng thấy ở địa cung Bình Sơn.

Vốn còn định lấy ra ngắm nghía một chút, nhưng nhớ tới tấm kim bài Quan Sơn Thái Bảo có độc kia, động tác lập tức khựng lại.

Hắn vẫn chưa quên tấm kim bài độc hại chết bao nhiêu người đó.

Sở Viễn biết nỗi lo của Bàn Tử, bèn từ trong túi áo lấy ra hai đôi

găng tay, ném cho Bàn Tử một đôi, chính mình đeo vào.

Đây là găng tay làm từ tơ Tuyết Tàm đặc chế, công nghệ vô cùng đặc thù, là một trong những pháp bảo phòng thân độc môn của Bàn Sơn Đạo Nhân khi xuống mộ.

Lúc trước ở mộ Hiến Vương, Sở Viễn thấy Dương Vân U từng dùng, lúc này mới mặt dày xin hai đôi mang về.

Tác dụng trực quan nhất là có thể phòng độc, chịu được ăn mòn, có thể đối phó với một phần cơ quan trong cổ mộ.

Sau khi đeo găng tay, Sở Viễn trực tiếp cầm kim bài 'Quan Sơn Thái Bảo' lên ngắm nghía.

Kim bài này tạo hình cổ phác, y hệt tấm ở Bình Sơn, mặt sau khắc mấy chữ lớn "Quan Sơn Thái Bảo".

Nghĩ đến đây, Sở Viễn dùng một cái túi chân không cất kim bài vào, đây là vật tiêu chuẩn của Quan Sơn Thái Bảo.

Nghe nói, năm xưa Minh Thái Tổ ban cho Phong gia mười tám tấm kim bài Quan Sơn Thái Bảo.

Mấy trăm năm trôi qua, cũng không biết trên đời này còn sót lại mấy tấm, biết đâu tìm kiếm mộ huyệt Phong Sư Cổ sẽ dùng đến.

Ngay khi Sở Viễn quan sát kim bài, Bàn Tử lại đánh giá thi thể trong quan tài đá.

Quần áo trên người này đã rách nát không chịu nổi, lờ mờ có thể thấy là nam giới, xương cốt trên người gãy vỡ nhiều chỗ.

Xem ra khi còn sống tham tra cổ mộ Địa Tiên Thôn, đến được chỗ này thì đã trọng thương.

Hai tay hắn đan chéo trước bụng, trong tay nâng một cái hộp vàng dài hai thước, lập tức thu hút sự chú ý của Bàn Tử.

Bàn Tử bật đèn pin, chùm sáng chiếu vào chiếc hộp vàng, lập tức kim quang lấp lánh, tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Động tĩnh này lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Nhìn thấy ánh vàng chói lòa này, cả người Bàn Tử đều hưng phấn hẳn lên: "Ha ha, Bàn gia ta phát tài rồi!" Nghĩ đến đây, Bàn Tử không do dự nữa, hít sâu một hơi, đeo găng tay tơ Tuyết Tàm vào, định đi lấy hộp vàng trong quan tài đá.

Theo việc Bàn Tử di chuyển hộp vàng ra khỏi quan tài, mọi người không hẹn mà cùng ùa tới vây xem.

Ngay cả hai người đi lại bất tiện như Trần lão đại cũng không kìm nén được sự tò mò trong lòng, kiễng chân muốn xem cho rõ. "Ha ha, Bàn gia phen này phát tài rồi, hộp này tuyệt đối là vàng ròng chế tạo, đại thủ bút a!" Cảm nhận phân lượng và xúc cảm của hộp vàng trong tay, Bàn Tử hưng phấn, khoan nói đến bảo bối bên trong hộp.

Chỉ riêng cái hộp vàng này thôi, chuyến đi cổ mộ Địa Tiên Thôn này đã là lãi to, hiện tại giá vàng đang tăng mạnh!

Chiếc hộp vàng này bốn phía khắc đầy hoa văn rậm rạp, trong ngoài thông nhau, nhìn qua đã biết không phải vật phàm.

Khi Bàn Tử đặt hộp vàng xuống đất, Yêu Muội lập tức nghi hoặc hỏi: "Kỳ lạ, bảo hộp tinh xảo như vậy mà lại không khóa." Cô là chuyên gia chế tạo khí cụ mở khóa, liếc mắt cái đã nhìn ra nắp hộp vàng khép không chặt, không có khóa.

Nghe vậy, Bàn Tử tuy trong lòng nghi hoặc nhưng vẫn cẩn thận từng li từng tí chọn mở hộp vàng ra. "Đây là cái gì?" Sau khi mở hộp, cả người Bàn Tử ngây ngốc, hắn có nghĩ qua trong hộp vàng chứa thiên thư bí sách.

Tệ nhất cũng là đan dược, châu báu vàng bạc các loại, không ngờ

lại là một cây bút lông làm bằng vàng ròng!

Chương 351

Nhìn cây bút lông vàng trong hộp, mọi người không khỏi ngẩn ngơ, quả thực không dám tin vào mắt mình.

Trải qua muôn vàn khó khăn, vượt qua vô số cơ quan, khó khăn lắm mới lấy được một cái hộp bảo vật bằng vàng.

Chẳng ngờ lại mở ra một bảo vật bình thường như vậy, một cây bút lông, cái này cũng quá tầm thường rồi.

Thậm chí, mọi người đều cho rằng cây bút này còn không xứng với cái hộp vàng, thực sự là quá ly kỳ.

Bàn Tử nhìn cây bút lông vàng óng ánh, biểu cảm vốn hưng phấn lập tức trở nên kinh ngạc, trong đầu càng rơi vào một mảng mê mang.

Giấc mộng phát tài tan vỡ, cảm giác này ai có thể hiểu đây! "Ách, Sở đại ca, cây bút này có lai lịch gì không?

Liệu có phải là chìa khóa mở cửa chỗ nào đó không?" Yêu Muội nhìn ra sự ủ rũ của Bàn Tử, lập tức chuyển chủ đề, hỏi Sở Viễn.

Trong số mấy người có mặt, nếu luận về nhãn quang kiến thức, Sở Viễn tuyệt đối xếp hạng nhất.

Nghe vậy, mọi người đều nhìn về phía Sở Viễn.

Sở Viễn khẽ gật đầu, cây bút này tuyệt đối không đơn giản như vẻ bề ngoài, chắc chắn có huyền cơ gì đó bên trong.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn cất kỹ kim bài Quan Sơn Thái Bảo, cầm cây bút lông trong hộp lên, đặt trước mắt quan sát kỹ.

Xuyên qua ánh sáng, Sở Viễn phát hiện trên cán bút bằng vàng dường như có khắc hai dòng chữ nhỏ.

Hắn đọc từng chữ: "Quan Sơn Thần Bút, họa địa vi môn...

Quả nhiên bị Yêu Muội nói trúng rồi, cây bút lông này thật sự là một chiếc chìa khóa!" Bàn Tử nghe vậy sắc mặt liền xụ xuống, chẳng lẽ trên đời này thật sự có thể vẽ đất thành cửa sao?

Đây chẳng phải là chém gió sao, làm cả nửa ngày, chỉ kiếm được tiền vàng vụn, điều này làm tâm trạng Bàn Tử có chút không sảng khoái.

Yêu Muội dù sao cũng còn trẻ, suy nghĩ có chút thiên mã hành không, nhìn cây bút lông cười nói: "Sở đại ca, anh nói xem cây bút này có khi nào là cây bút thần của Thần Bút Mã Lương không a!" Nói ra lời này, chính cô cũng cảm thấy rất buồn cười.

Sở Viễn lại khác thường, thần tình nghiêm túc gật đầu nói: "Nói không chừng, cây bút này chính là bút thần.

Vị Mạc Kim Hiệu Úy trong quan tài đá này có thể tìm đến đây cũng coi như là cao thủ." Nhìn mức độ tổn thương xương cốt của thi thể, Sở Viễn biết người này đơn thương độc mã, có thể tìm đến đây đã là rất lợi hại rồi.

Hắn khẳng định là khi phá giải Bắc Đẩu Thất Tinh Tuyền Cơ Trận, leo lên quan tài, trốn đến đây thì gặp phải Đao Giáp Hoàng Trùng tập kích.

Có thể từ trong đầy trời Đao Giáp Hoàng Trùng giết ra một đường máu, cuối cùng còn tự táng mình trong quan tài đá trên vách núi.

Sở Viễn bắt đầu có chút bội phục vị tiền bối này rồi!

Quả nhiên, từ xưa Mạc Kim Hiệu Úy xuất cao thủ, vị Mạc Kim Hiệu Úy Lý gia này là có bản lĩnh thật sự, chỉ là đáng tiếc.

Hắn trước khi chết vẫn phải nâng niu cái hộp vàng này, khẳng định là thứ cực kỳ quan trọng.

Nói không chừng, chính là thứ vị tiền bối này muốn để lại cho hậu nhân, muốn mượn tay đồng nghiệp phá trừ đại mộ Quan Sơn Thái Bảo.

Mọi người nghe Sở Viễn giải thích như vậy, lập tức như được khai sáng, bắt đầu coi trọng cây bút lông vàng ròng này.

Được Sở Viễn nhắc nhở, Yêu Muội chủ động xin đi giết giặc, kiểm tra bút vàng và hộp vàng xem có cơ quan ngầm gì không.

Yêu Muội xuất thân Phong Oa Sơn, đối với loại cơ quan ngầm này rất quen thuộc, chỉ thấy cô trong ngắn ngủi vài phút đã tra ra manh mối.

Qua kiểm tra của cô, bút vàng và hộp vàng tạo hình thiết kế đơn giản, không tồn tại ngăn ngầm rỗng ruột.

Tuy nhiên, đồ án trên bề mặt hộp vàng lại thu hút sự chú ý của cô, vẽ là cao sơn lưu thủy, còn có một vị tiên nhân!

Vị tiên nhân này tay cầm bút vàng, phảng phất đang tác họa trước mặt một ngọn núi lớn, nhìn hình vẽ, hệt như dáng vẻ một cánh cửa lớn.

Mọi người nhìn ngón tay Yêu Muội chỉ vào đồ án, lập tức hít một ngụm khí lạnh, vẻ mặt kính sợ nhìn cây bút vàng trong tay cô.

Hóa ra, đây thực sự là một cây bút thần!

Khác với sự kính sợ của người ngoài, Sở Viễn sờ cằm, thần tình đăm chiêu.

Yêu Muội phát hiện đồ họa trên hộp vàng, rất rõ ràng, cây bút vàng này chính là chìa khóa mở một cửa mộ nào đó.

Lại nhìn vị trí vách núi trong tranh, có chút tương tự với hẻm núi Vô Ảnh Tiên Kiều ở Quan Tài Hạp, đều là nơi tàng phong tụ khí.

Nói cách khác, bọn họ bắt buộc phải tìm được một vị trí 'tàng phong tụ khí' trên di tích Địa Tiên Thôn này.

Nơi đó rất có khả năng là vị trí Phong Sư Cổ vũ hóa thành tiên, theo đuổi trường sinh.

Sau đó, Sở Viễn đem suy đoán trong lòng nói cho mọi người, Bàn Tử nghe xong liền mày dạn mặt cười.

Theo hắn thấy, muốn tìm một chỗ phong thủy bảo huyệt trên di tích Địa Tiên Thôn này, đối với Sở Viễn mà nói vẫn là rất đơn giản.

Sở Viễn cũng không nói nhiều, chỉ phân phó Bàn Tử cất kỹ hộp vàng và bút vàng, hai thứ này chính là mấu chốt để xuống mộ sau này.

Bàn Tử lập tức biểu tình vui vẻ, lon ton cất hai món bảo vật vào ba lô sau lưng, động tác vô cùng thành thục.

Nhìn Trần lão đại hai người khóe mắt giật giật, mẹ nó, tên Bàn Tử này mới thật sự là trộm mộ, thủ pháp lão luyện!

Tiếc là Trần lão đại mất đi súng ống và thủ hạ, lúc này đối mặt đám người Sở Viễn chỉ có thể thúc thủ chịu trói.

Thấy Sở Viễn chuẩn bị thả quan tài đá về lại vách núi, Yêu Muội lại đột nhiên thỉnh cầu, muốn để vị Mạc Kim Hiệu Úy Lý gia này nhập thổ vi an.

Vị tiền bối này cũng đến từ Thăng Long, phụng hành nhập thổ vi an.

Lúc trước sở dĩ chui vào quan tài treo này, chắc hẳn cũng là bị trọng thương, bất đắc dĩ mới nằm vào đó.

Nghĩ đến đây, cùng là Mạc Kim Hiệu Úy, Sở Viễn khẽ gật đầu, tỏ vẻ nguyện ý để vị tiền bối này nhập thổ vi an.

Trong tiếng cảm ơn không ngớt của Yêu Muội, Bàn Tử lôi Trần

lão đại và tên thủ hạ lại, bắt đào huyệt mộ tại vị trí đại cát.

Dưới sự uy hiếp của súng tiểu liên, hai người Trần lão đại chỉ có thể khổ sở làm việc, không còn cách nào, tên Bàn Tử này thật sự sẽ nổ súng!

Sở Viễn thì tìm một vị trí cao, quan sát thế núi xung quanh Địa Tiên Thôn, liền dùng bút ghi lại, vẽ thành một bản phác thảo.

Muốn tìm được bảo huyệt tàng phong tụ khí ở nơi từ trường hỗn loạn này không phải chuyện dễ dàng.

Hắn cần phải vô cùng quen thuộc với địa hình xung quanh mới được, xem ra vẫn phải đi một chuyến đến khu trung tâm Địa Tiên Thôn!

Nhìn về phương xa hôn ám, những ngôi nhà hoang phế ẩn nấp trong bóng tối, Sở Viễn phảng phất cảm ứng được vô số nguy hiểm đang ẩn tàng.

Dưới sự uy hiếp của súng tiểu liên trong tay Bàn Tử, Trần lão đại cùng tên thủ hạ tiềm lực bộc phát dữ dội.

Chưa đến nửa giờ, đã đào xong một cái hố lớn dài rộng ba mét, sâu chưa đến một mét.

Bàn Tử nhìn hai người mệt lả nằm vật ra đất thở hồng hộc, tỏ vẻ rất hài lòng.

Sau đó ném cho hai người một chai nước, hắn chuẩn bị đi giúp Sở Viễn di chuyển quan tài đá.

Dưới tác dụng của đòn bẩy đơn giản, quan tài đá được đặt vững vàng vào trong mộ.

Mọi người đồng tâm hiệp lực lấp đất lại, một nấm mồ tròn, ngôi mộ đơn sơ liền hình thành.

Cũng không biết Yêu Muội tìm đâu ra một tấm ván gỗ, trên ván viết mấy chữ lớn "Lý Thị Tiên Tổ", làm thành bia mộ.

Chương 352

Sau khi an táng xong vị tiền bối Mạc Kim Hiệu Úy, mọi người thu dọn sơ qua, chuẩn bị thâm nhập Địa Tiên Thôn, tìm kiếm phong thủy bảo huyệt.

Lúc này, ánh sáng trong hang động càng trở nên hôn ám, cho dù không có sương trắng, tầm nhìn xa cũng bị ảnh hưởng.

Mà vị trí mọi người đang đứng nằm ở phía Nam Địa Tiên Thôn, là dựa vào rìa ngoài thôn.

Đột nhiên, mọi người chỉ cảm thấy trước mắt sáng lên, ở phía xa lại xuất hiện một luồng sáng đứt quãng.

Phải biết rằng, nơi này là không gian bên trong lòng núi Quan Tài Hạp, ánh sáng bên ngoài không thể nào chiếu vào được. "Nhanh, lên chỗ cao xem thử!" Sở Viễn vội vàng phân phó một tiếng, dẫn đầu chạy về hướng vừa rồi quan sát địa thế, những người khác cũng vội vàng đuổi theo.

Đến chỗ cao nhìn ra xa, mọi người mới phát hiện tia sáng này vậy mà bao trùm cả hang động phía xa.

Cũng nhờ luồng sáng này giúp đỡ, mọi người mới nhìn rõ toàn cảnh Địa Tiên Thôn.

Chỉ thấy đó là từng tràng từng tràng nhà cửa các lâu, tuy rằng không ít đều rách nát không chịu nổi, nhưng địa thế cao thấp sai biệt.

Cộng thêm kết cấu quần thể kiến trúc quy mô khổng lồ, mọi người lờ mờ vẫn có thể nhìn ra sự phồn hoa và náo nhiệt ngày xưa của nơi này. "Lão Sở, mau nhìn, kia là cái gì?" Bỗng nhiên, Bàn Tử chỉ vào thôn lạc phía xa lớn tiếng kinh hô.

Sở Viễn theo bản năng nhìn theo hướng ngón tay hắn, mượn nhờ ánh sáng lúc này, hai mắt khẽ híp lại, trong nháy mắt mở ra thiên phú 'Dạ Nhãn'.

Chỉ thấy phía sau phế tích nhà cửa, lại sừng sững mấy tòa bài lâu cổ kính, cao hơn nhà cửa xung quanh không chỉ một đoạn.

Quan trọng nhất là mấy tòa bài lâu này, chỉ nhìn bề ngoài đã biết bảo tồn vô cùng hoàn hảo.

Trong một đám kiến trúc hoang phế, nó đặc biệt bắt mắt, cũng khó trách Bàn Tử liếc mắt cái đã nhìn thấy. "Đó hẳn là khu trung tâm Địa Tiên Thôn, nhìn dáng vẻ bài lâu, chắc chắn là Phong gia tổ trạch!" Mấy tòa bài lâu này bảo tồn hoàn hảo như vậy, khẳng định là do Quan Sơn Thái Bảo lợi dụng thủ pháp đặc thù mới có thể giữ được đến nay.

Hơn nữa, là Quan Sơn Thái Bảo hiểu phong thủy, đất tổ trạch nhất định phải nằm ở nơi tàng phong tụ khí! "Lão Sở, Phong gia tổ trạch này bảo tồn hoàn hảo như vậy, vốn đã không bình thường, nhân lúc ánh sáng tốt, chúng ta qua đó xem thử đi!" Bàn Tử ánh mắt lấp lóe, nhịn không được mở miệng nhắc nhở, dọc đường đi này chưa tìm thấy bộ sưu tập gì của người Phong gia.

Nói không chừng, đều bị giấu trong tổ trạch của gia tộc, nếu thực sự là như vậy, nhất định phải đi một chuyến.

Sở Viễn khẽ gật đầu, vừa định mở miệng, đột nhiên, ánh trời lại trở nên ảm đạm.

Tia sáng bao trùm phía trên Địa Tiên Thôn khắc này lại đột nhiên biến mất.

Cứ như vậy, cả Địa Tiên Thôn chìm vào bóng tối, Địa Tiên Thôn vốn còn tính là rõ ràng giờ chỉ có thể nhìn thấy từng tia hình dáng.

Giờ phút này, nhà nhà hộ hộ trong Địa Tiên Thôn cứ như từng tòa quỷ trạch, yên tĩnh đến lạ kỳ. "Mẹ kiếp, cái Địa Tiên Thôn này nhìn cứ như một vùng âm trạch, thật đen đủi." Nhìn Địa Tiên Thôn bao trùm trong hắc tuyến, giống hệt âm trạch trong truyền thuyết, không có một tia hơi người.

Không khỏi khiến người ta cảm thấy một tia hàn ý, phảng phất Địa Tiên Thôn to lớn này chính là một minh trạch hoàn chỉnh, chuyên dùng cho người chết. "Đi thôi, chúng ta hiện tại chỉ có thể tiếp tục tiến lên, đã không có đường lui!" Sở Viễn nhìn mấy người sắc mặt trầm trọng, chậm rãi mở miệng.

Trước đó, Đoạn Long Thạch ở mộ Ô Dương đã khởi động, lối vào cuối cùng đều bị bịt chết, chỉ có thể tiến lên, không thể lùi bước.

Mọi người nhìn nhau một cái rồi gật đầu, tỏ thái độ nguyện ý đi theo bên cạnh Sở Viễn, tiếp tục tiến lên.

Sau khi xác định mục tiêu, mọi người bắt đầu đi về hướng trung tâm Địa Tiên Thôn.

Bàn Tử lấy ra sợi dây thừng, dưới ánh mắt oán hận của Trần lão đại, trói hai tay hai người bọn họ trước người, đề phòng gây chuyện.

Bức bách dưới áp lực của mấy người, Trần lão đại chỉ có thể cắn nát răng, chấp nhận sự sắp xếp.

Thấy biểu tình này của hắn, Bàn Tử lập tức cảm thấy trong lòng sướng rơn.

Những người khác cũng thấy lạ không trách, phân phân cầm vũ khí, cẩn thận đi theo sau lưng Sở Viễn, cảnh giác đề phòng xung quanh. ...

Xuyên qua một mảnh di tích Địa Tiên Thôn hỗn loạn, mọi người không tự chủ được bịt mũi miệng.

Nguyên lai là trong không khí phía trước, một luồng âm khí nồng nặc kẹp theo mùi hủ bại phả vào mặt.

Nhưng đi một quãng đường xa như vậy lại không nhìn thấy chút thi thể nào, cũng không ngửi thấy mùi xác chết.

Hai bên nhà cửa như quỷ trạch trong truyền thuyết, không có chút âm thanh, chỉ có tiếng bước chân và tiếng hít thở của mọi người.

Đặt mình vào giữa Địa Tiên Thôn, Sở Viễn có một loại cảm giác âm lãnh như rơi vào địa phủ, phảng phất kiến trúc nơi này đều không phải chân thực.

Giống như những kiến trúc được người ta dùng giấy vàng dán lên, chuyên dùng để đốt cho người chết.

Không trách Sở Viễn lo lắng, hắn biết rõ Quan Sơn Thái Bảo giỏi về bí thuật cắt giấy, vô cùng quỷ dị.

Mang theo cảm giác không chân thực này, Sở Viễn lợi dụng thiên phú Dạ Nhãn, không nhanh không chậm dẫn mọi người đi về phía khu vực trung tâm.

Cứ như vậy, dưới sự dẫn dắt của Sở Viễn, mọi người rất nhanh đã xuyên qua cả thôn lạc, cuối cùng đến chỗ bài lâu ở khu trung tâm.

Đây là một khuôn viên khổng lồ, bảo tồn vô cùng hoàn hảo, trong viện ba tòa bài lâu lớn tạo hình cổ phác sừng sững.

Sở Viễn nhìn chính môn của đình viện, là cửa sơn son thếp vàng hiển hách thời Minh Thanh, treo tấm biển khắc hai chữ lớn "Phong Phủ". "Vãi, người nhà họ Phong này đúng là đại hộ nhân gia a." Khoan nói tình huống bên trong đình viện thế nào, chỉ riêng cái cổng lớn hiển hách này đã khiến Bàn Tử hâm mộ không ít.

Quy mô này mà đặt ở cổ đại ít nhất cũng là phủ đệ của quan tam phẩm, khí tượng phi phàm. "Đừng nói nhảm nữa, mau tìm manh mối."

Sở Viễn vỗ vai Bàn Tử một cái, không vui nói.

Hai tay đặt lên cổng lớn, Sở Viễn hơi phát lực, quái lạ, cổng lớn vậy mà không chút sứt mẻ.

Yêu Muội ở phía sau thấy thế khẽ cười một tiếng, chủ động bước ra, cũng không biết cô làm động tác gì.

Mọi người chỉ thấy hoa cả mắt, hai tay Yêu Muội như bướm vờn hoa, ấn lên những đinh đồng trên mặt cửa.

Tròn mười mấy giây sau, Yêu Muội mới dừng tay, còn chưa đợi mọi người mở miệng hỏi, chỉ nghe một tiếng "Két".

Cánh cửa sơn son vốn nặng nề vậy mà từ từ mở ra một khe hở khá lớn, theo cái đẩy nhẹ của Yêu Muội, cửa đã mở toang. "Lợi hại a muội tử, thủ pháp này đẹp mắt thật." Bàn Tử cười híp mắt nhìn Yêu Muội, trong lòng không khỏi đánh giá cao cô em này vài phần.

Sở Viễn trực tiếp giơ ngón cái với cô, nha đầu này thực sự quá tuấn tú, mở cửa mở khóa đối với cô mà nói dễ như trở bàn tay.

Sở Viễn nhìn Phong gia tổ trạch mở toang cửa lớn, biểu tình khựng lại, khẽ ho một tiếng rồi chậm rãi mở miệng nói: "Phong Sư Cổ thân là Quan Sơn Thái Bảo mạnh nhất các đời, đối với tổ trạch nhà mình chắc chắn sẽ bố trí cơ quan tinh mật, mọi người cẩn thận một chút!" Nói xong, Sở Viễn trở tay rút Kim Cương Tán sau lưng ra, đầu cũng không ngoảnh đi trước vào Phong gia tổ trạch.

Yêu Muội khẽ cười một tiếng, kéo Bàn Tử đang ngẩn người, đi sát theo sau lưng Sở Viễn.

Trần lão đại nhìn không khí âm u khủng bố xung quanh, phản ứng đầu tiên là muốn quay đầu bỏ chạy, chỗ này quả thực không phải nơi cho người ở.

Vừa quay đầu đã thấy họng súng đen ngòm của Ba Dũng chĩa

thẳng vào trán mình. "Muộn thế này rồi, Trần lão đại định đi đâu đấy?" Ba Dũng cười như không cười nhìn hắn, ý tứ trong mắt không cần nói cũng rõ: Bắt buộc phải đi vào cho tao.

Trần lão đại bất lực nhìn Phong gia tổ trạch mở toang cửa, tòa nhà tối om như yêu ma đang đợi nuốt chửng người trong bóng đêm.

Chương 353

Thấy Ba Dũng vẻ mặt mất kiên nhẫn, Trần lão đại chỉ có thể nén sợ hãi, bước chân tập tễnh tiến vào.

Từ chính môn đình viện đi vào, bên trong là một khoảng sân rộng rãi, hoa cỏ cây cối bên trong vậy mà nhìn xanh ngắt, rực rỡ mê người. "Đậu má, Quan Sơn Thái Bảo đúng là mẹ nó phá gia chi tử a!" Bàn Tử đi đến trước cây cỏ, cúi người quan sát kỹ càng, lập tức biểu tình có chút nghiến răng nghiến lợi.

Nguyên lai, đám cây cỏ nhìn tươi tắn vô cùng này, vậy mà đều là do mảnh vụn đá quý lưu ly và bạch ngọc mỡ cừu tổ hợp mà thành.

Không hổ là Địa Tiên Thôn được chế tạo từ việc tiêu tốn tất cả tàng bảo của các đời Quan Sơn Thái Bảo, chỉ riêng đám 'cây cỏ nhân tạo' này ít nhất cũng trị giá vài cái mục tiêu nhỏ (vài trăm triệu).

Xuyên suốt cổ kim, có khả năng những đế vương xa xỉ nhất các triều đại cũng không có đãi ngộ như vậy.

Cấp bậc xa hoa này, có lẽ cũng chỉ có loại gia tộc như Quan Sơn Thái Bảo, tích lũy mấy chục đời, khai quật sơn lăng mộ lớn mới có được.

Đám người Ba Dũng vào sau đều mắt chữ A mồm chữ O nhìn 'cây cỏ nhân tạo' trong sân, hận không thể mang hết đống này đi. "Từ từ, đừng động." Sở Viễn thấy Bàn Tử đưa tay định chạm vào 'cây cỏ nhân tạo', lập tức lên tiếng ngăn cản.

Nghe vậy, động tác Bàn Tử khựng lại, những người khác cũng vẻ mặt nghi hoặc nhìn Sở Viễn.

Sở Viễn chỉ vào ba tòa bài lâu cổ phía xa trong viện, nhìn quanh

bốn phía, tâm tình ngưng trọng mở miệng nói: "Phong thủy nơi này khác biệt với những nơi khác trong Địa Tiên Thôn, ba tòa bài lâu này mấy trăm năm đều không hư hại, hẳn là đã bị thi triển trận pháp.

Những trân bảo thảo mộc này chính là mắt trận cải địa hoán thế trong trận pháp, một khi tự tiện động vào, cực có khả năng tạo thành địa long phiên thân (động đất)." Mọi người vừa nghe nơi này bị thi triển trận pháp, còn có khả năng gây ra động đất, lập tức sắc mặt đại biến, thần tình bất an nhìn xung quanh.

Bàn Tử mắt thấy trân bảo như vậy, chỉ có thể nhìn không thể sờ, tức đến dậm chân, liên tục than tiếc. "Đi thôi, đến bài lâu cổ xem có manh mối gì không, trước mắt vẫn là tìm mộ huyệt Phong Sư Cổ quan trọng hơn." Nói xong, Sở Viễn men theo đường nhỏ trong viện, đi về phía bài lâu ở hậu viện, không chút do dự.

Phảng phất những tài bảo trong đình viện này, trong mắt hắn chẳng đáng một xu.

Bàn Tử và mọi người còn lâu mới có sự khoáng đạt của Sở Viễn, biểu tình trên mặt không ngừng biến đổi, cuối cùng chỉ có thể ánh mắt luyến tiếc chọn rời đi.

So với vàng bạc châu báu, hiển nhiên mạng sống giá trị cao hơn.

Hơn nữa, Bàn Tử lại nghĩ nhiều hơn, đây mới chỉ là vòng ngoài đã nhiều bảo bối như vậy, nếu thực sự vào được trong mộ huyệt, tuyệt đối là mở hội!

Nghĩ đến đây, cả nhóm đi theo sau lưng Sở Viễn, nhanh chóng xuyên qua bụi 'cây cỏ nhân tạo', đuổi kịp bước chân Sở Viễn.

Không ngờ, vừa vào hậu viện, mọi người đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động.

Chỉ thấy phía trước ba tòa bài lâu cổ, lại là một ngôi mộ hình vòng

cung, bên ngoài được xây bằng đá quý màu trắng.

Mà phía trên ngôi mộ này, lại dùng các loại trang sức vàng ròng dựng thành một tòa Minh Lâu màu vàng kim, cao hơn nửa mét.

Chỉ riêng tòa Minh Lâu vàng ròng cao nửa mét này, luận về độ xa hoa, chủ nhân ngôi mộ này đã có thể miểu sát tuyệt đại đa số lăng mộ trên thế gian.

Cho dù là Sở Viễn đã xuống cổ mộ nhiều lần, nhìn thấy Phong gia tổ trạch này cũng phải than thở không thôi.

Khoan nói đến trận pháp phong thủy của tòa nhà này, chỉ riêng khí tượng phong thủy đã khiến người ta cảm thấy vô cùng cao thâm, khó mà lý giải.

Có thể gọi là: Trong đất có núi, trong núi có trạch, trong trạch có mộ, trên mộ có lầu, vòng vòng đan xen.

Khí tượng phong thủy này, có lúc khiến Sở Viễn cảm thấy nơi mình đang đứng là một tòa âm trạch cỡ lớn. "Táng Kinh" ghi chép, cách bố trí này là âm trạch, nơi cung cấp cho người chết cư trú mới có bố trí liên hoàn tương khấu như vậy.

Đối mặt với loại bí thuật phong thủy không nói đạo lý này, cho dù Sở Viễn thân kiêm truyền thừa của Mạc Kim Hiệu Úy, Bàn Sơn Đạo Nhân và Phát Khâu Trung Lang Tướng cũng cảm thấy bó tay hết cách.

Còn về "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật", từ khi vào di tích Địa Tiên Thôn, thậm chí còn chưa phát huy tác dụng gì.

Cũng không biết Quan Sơn Thái Bảo này đi theo lộ số nào, bố trí cổ mộ Địa Tiên Thôn như vậy rốt cuộc là vì cái gì?

Chẳng lẽ thật sự là vì cái gọi là trường sinh bất tử?

Thật không biết Phong Sư Cổ này nghĩ thế nào.

Bàn Tử đi quanh ngôi mộ một vòng, ngay cả một tấm bia đá cũng không phát hiện, cũng không biết nơi này rốt cuộc chôn ai. "Lão Sở, đây không phải là mộ huyệt của Phong Sư Cổ, Quan Sơn Thái Bảo đấy chứ?" Sở Viễn trực tiếp ghét bỏ nhìn Bàn Tử, cái đầu thông minh to tướng cỡ nào mới có suy nghĩ này.

Cái này rõ ràng chính là vị trí Trấn Tinh của trận pháp phong thủy trấn áp, giống hệt vị trí quan tài Đại Tế Tư ở vòng ngoài mộ Hiến Vương.

Loại vị trí Trấn Tinh này thường chỉ tồn tại trong phong thủy đại trận đỉnh cấp mới có, xem ra bọn họ đã tìm đúng rồi. "Vào trong bài lâu trước, xem có manh mối gì không.

Ba huynh đệ, làm phiền cậu ở lại canh chừng hai người kia, đừng để bọn họ chạy loạn." Sở Viễn phân phó một tiếng, đi về phía ba tòa bài lâu sau ngôi mộ.

Đây là ba tòa bài lâu tạo hình cổ phác, một cao hai thấp, tòa bài lâu ở giữa cao khoảng ba tầng lầu, khí thế càng thêm khôi hoằng, được hai tòa bài lâu cổ thấp hơn ở hai bên vây quanh, nhìn vị trí này phảng phất là thế Tam Tài kiến tạo mà thành.

Cả ba tòa lầu đều dùng kết cấu gỗ kiến tạo, ngói biếc rèm chu, chạm trổ rồng phượng, công nghệ thủ pháp thập phần cao siêu.

Phía trên chính môn tòa bài lâu giữa khắc năm chữ lớn "Quan Sơn Tàng Cốt Lâu".

Lập tức, mọi người cảm giác như có một loại khí tức thương mang cổ phác phả vào mặt.

Trong lòng không khỏi sinh ra một tia kính sợ, hiển nhiên, đồ vật giấu trong lầu này rất không tầm thường.

Sở Viễn còn phát hiện, vị trí đối diện của chính môn ba tòa bài lâu

này lại ám hợp bố cục bên trong Phong gia tổ trạch, quả thực cao minh. "Lão Sở, cậu nói xem mộ Quan Sơn Thái Bảo có khi nào ở trong bài lâu này không?" Bàn Tử cảm nhận được khí tức thương mang của bài lâu, lập tức rút Kim Cương Tán ra nắm chặt trong tay, miệng tò mò hỏi.

Sở Viễn khẽ lắc đầu, hiển nhiên bị trận pháp nơi này làm cho có chút mơ hồ, căn cứ theo suy đoán trước đó của hắn, Phong Sư Cổ vì muốn ngậm đan trường sinh bất tử, nhất định sẽ tìm một phong thủy bảo địa có tượng nạp khí, ví dụ như bảo huyệt Long Hấp Thủy ở mộ Hiến Vương.

Vì vậy, với tài tình của Phong Sư Cổ tuyệt đối không thể táng ở đây, nhưng cũng không loại trừ khả năng Phong Sư Cổ làm trái lẽ thường.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn vẫn lên tiếng dặn dò Bàn Tử và Yêu Muội đi theo sau lưng mình, cẩn thận hành sự. "Nhớ kỹ, ngàn vạn lần đừng chạm lung tung vào đồ vật bên trong, nhất là cậu đấy Bàn Tử!" Vừa nghĩ đến thói xấu của Bàn Tử, Sở Viễn không khỏi dặn dò thêm vài câu, nơi này không so được với cổ mộ tầm thường, Sở Viễn không nắm chắc lắm.

Nghe Sở Viễn nhắm vào mình như vậy, Bàn Tử trực tiếp lườm hắn một cái: "Lão Sở, cậu cũng quá nhắm vào tôi rồi đấy, Bàn gia tôi là loại người như vậy sao?" "Hê hê." Sở Viễn cười lạnh một tiếng, sải bước đi về phía chính môn của bài lâu.

Sau khi vào chính môn Tàng Cốt Lâu, Sở Viễn cẩn thận từng li từng tí đi sát tường, sau khi thăm dò xung quanh không có gì khác thường mới chọn tiếp tục tiến lên.

Quả nhiên bị một cánh cửa gỗ dày nặng chặn mất đường đi.

Đây là thiết kế cơ quan cửa gỗ ba tầng, cửa lớn bị ba cái khóa gỗ

khóa chặt nghiêm ngặt, muốn giải khai cần tốn một phen công sức.

Mọi người thời gian cẩn thận, không có thì giờ ở đây từ từ mở khóa, nghĩ đến đây, tay phải Sở Viễn rút Hắc Kim Cổ Đao sau lưng ra.

Định một đao chém đứt khóa gỗ, dùng thủ đoạn bạo lực vào cửa. "Sở đại ca, từ từ, đây là phương pháp kiến trúc Lương Phương (xà nhà) đã thất truyền từ lâu, khóa gỗ bên trong và rường, cột, xà, gạch cắn khớp với nhau.

Nếu dùng thủ đoạn bạo lực phá cửa xông vào, e rằng sẽ dẫn đến sụp đổ cả tòa lầu gỗ." Yêu Muội thấy Sở Viễn cầm đao định phá cửa, vội vàng lớn tiếng ngăn cản.

Thấy Bàn Tử và Sở Viễn vẻ mặt không hiểu, Yêu Muội cũng không chê phiền phức, giới thiệu sơ lược về thủ pháp kiến trúc Lương Phương cho hai người.

Đây là một loại thủ pháp kiến trúc cổ xưa, sử dụng công nghệ ghép mộng cực kỳ nghiêm mật, thiết kế cực kỳ chính xác, kín kẽ không kẽ hở.

Thường chỉ lưu truyền trong hoàng cung đại nội, ngoài hoàng thất rất ít có thủ pháp công nghệ này lưu truyền.

Chương 354

Cũng không biết Quan Sơn Thái Bảo trộm được thủ pháp cao siêu này từ ngôi cổ mộ nào.

Một khi dùng phương pháp này xây thành bài lâu, lầu này có thể nước lửa khó xâm, côn trùng mối mọt không lại gần, bảo tồn mấy trăm năm cũng không thành vấn đề.

Nghe Yêu Muội giải thích, Bàn Tử cảm thấy đau đầu, trực tiếp kiến nghị từ bên ngoài dùng móng vuốt phi hổ leo lên.

Sở Viễn lắc đầu, e rằng Tàng Cốt Lâu này mỗi tầng đều sẽ có một cơ quan cửa nẻo như vậy để phòng ngừa người ngoài xâm nhập.

Hơn nữa Quan Sơn Thái Bảo dùng thủ pháp này làm cửa, rất rõ ràng là để phòng Mạc Kim Hiệu Úy.

Dù sao, nếu dùng cơ quan kiểu Âm Dương Bát Quái, e rằng sẽ dễ dàng bị Mạc Kim Hiệu Úy phá giải.

Chỉ có loại cổ pháp thất truyền này mới có thể khiến Mạc Kim Hiệu Úy bó tay.

Có điều, cho dù Phong Sư Cổ tài tình trác tuyệt, e rằng cũng không ngờ nhóm người Sở Viễn lại có một đệ tử cao nhân Phong Oa Sơn đi cùng.

Sở Viễn không thể không cảm thán, chuyến đi cổ mộ Địa Tiên Thôn lần này, thu hoạch lớn nhất chính là quen biết cao thủ Phong Oa Sơn Yêu Muội.

Chỉ thấy Yêu Muội từ ba lô sau lưng lấy ra một chùm chìa khóa tạo hình đặc biệt, theo lời cô nói đây là bảo bối của Lý Định Quốc.

Nhớ năm xưa, Lý Định Quốc danh động giang hồ, bản lĩnh lớn

nhất không phải là có thể chế tạo các loại ám khí, mà nghe đồn ông ta có một chiếc chìa khóa vạn năng, có thể mở mọi loại khóa trên thế gian.

Bàn Tử lập tức trừng lớn hai mắt, chỉ mấy cái chìa khóa cổ quái này mà mở được bất kỳ khóa nào ư, chém gió à.

Nếu người nói câu này không phải là Yêu Muội, có lẽ Bàn Tử đã sớm mở miệng trào phúng đối phương rồi.

Yêu Muội toàn thần quán chú quan sát khóa gỗ, dùng chìa khóa vạn năng nhắm vào lỗ khóa, không ngừng thử nghiệm.

Chỉ nghe một tiếng "Cạch", khóa gỗ đầu tiên liền ứng thanh mà mở, cửa gỗ cũng lộ ra một tia khe hở.

Sau đó liền bắt đầu mở khóa gỗ thứ hai, cứ như vậy, dưới sự chú ý của Sở Viễn và Bàn Tử.

Trong thời gian năm phút, Yêu Muội liên tiếp mở khóa gỗ thứ hai và thứ ba, không tốn chút sức lực, có thể gọi là đại sư mở khóa. "Sở đại ca, cửa mở rồi, cái này còn đơn giản hơn nhiều so với sư phụ bắt em luyện tập khóa Lỗ Ban bình thường." Nhìn Yêu Muội cười tươi như hoa khoe khoang, Sở Viễn mỉm cười, tay nghề nha đầu này đúng là không phải dạng vừa, tiềm lực cực lớn.

Đẩy cánh cửa gỗ dày nặng ra, trong phòng tối đen một mảnh, tĩnh mịch như chết. "Tạch!" Bàn Tử bật đèn pin chiếu vào trong phòng, sau đó nhìn thấy bên cửa có hai ngọn đèn dầu liền chủ động thắp lên.

Lập tức, dưới ánh đèn vàng nhạt, cả gian phòng tầng một được chiếu sáng trưng.

Ngay lúc này, trong phòng đột nhiên truyền đến một mùi dược hương đặc thù, khiến người ta ngửi thấy thân thể lập tức thả lỏng.

Sở Viễn nhíu mày, hắn biết đây là một loại đàn hương đặc thù,

thường dùng để phòng chim bay côn trùng, có thể giữ ngàn năm không tan.

Nhưng thứ này ngửi nhiều dễ kích thích thần kinh đại não con người, gây rối loạn thần kinh, sinh ra ảo giác.

Vì vậy còn được người ta gọi là 'Tiêu Dao Thần Tiên Tán', thường chỉ tồn tại ở nơi tàng thư của hoàng gia, hôm nay mấy người coi như mở rộng kiến thức.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn lập tức lấy ra một cái khẩu trang bịt mũi miệng lại, sau đó lấy hai viên giải độc hoàn đưa cho Bàn Tử và Yêu Muội.

Yêu Muội và Bàn Tử tuy không hiểu, nhưng thấy Sở Viễn làm vậy tự nhiên cũng học theo, chủ động nuốt đan dược.

Yêu Muội quả đoán khiến Sở Viễn có chút bất ngờ, xem ra về tâm lý phòng người, nha đầu này còn phải nâng cao a.

Thông qua ánh sáng đèn dầu, ba người mới nhìn rõ gian phòng này rộng khoảng hơn ba mươi mét vuông, chỗ tuy không lớn.

Nhưng xung quanh toàn bộ bày biện giá gỗ đàn hương, bên trên lại đặt vô số sách mai rùa (Quy giáp thiên thư), từng mảng từng mảng, cực kỳ chấn hám. "Vãi, nhiều Long Cốt Thiên Thư thế này!" Nhìn Quy Giáp Thiên Thư có chút giống Long Cốt Thiên Thư, Bàn Tử không nhịn được chửi thề.

Nhớ năm xưa, mấy người liều sống liều chết mới mang được một mảnh Long Cốt Thiên Thư từ mộ Tây Hạ ra, đã chấn động cả viện khảo cổ.

Cái này mẹ nó mà để đám lão già kia biết, ở đây có nhiều Quy Giáp Thiên Thư như vậy, chắc sướng đến điên mất. "Đây chắc là những thứ Quan Sơn Thái Bảo khai quật từ quan tài treo ở Quan Tài Hạp,

những thứ trộm được e rằng đều ở đây cả." Sở Viễn vẻ mặt chấn kinh giải thích, hắn đi đến gần một mặt mai rùa, phát hiện trên đó đều là ký hiệu các loại nhật nguyệt tinh tú.

Nhìn qua cực kỳ phức tạp, vừa nhìn đã biết là ghi chép bí thuật cổ xưa hoặc phong thủy.

Những mai rùa này nếu được giải mã, e rằng phong thủy dịch học sẽ đón nhận một đợt bùng nổ lớn.

Sở Viễn đoán, Quan Sơn Thái Bảo biết nhiều bí thuật hiếm lạ cổ quái như vậy, e rằng đều bắt nguồn từ những Quy Giáp Thiên Thư này.

Những thiên thư này chủng loại phồn đa, bao la vạn tượng, ảo diệu vô cùng, hắn đoán chừng "Quan Sơn Chỉ Mê Phú" của Quan Sơn Thái Bảo chính là dựa trên cơ sở những Quy Giáp Thiên Thư này mà sáng tạo ra.

Ba người nhìn những ký hiệu cổ quái này, sau sự tò mò và chấn động ban đầu thì lập tức mất hứng thú.

Chuyển sang men theo cầu thang trong phòng, đi lên tầng hai.

Quả nhiên, lại là một cánh cửa gỗ dày nặng, cũng được gia trì cơ quan ba tầng khóa gỗ.

Lần này, Sở Viễn chủ động tránh ra, Yêu Muội cũng hiểu ý chủ động tiến lên, lấy chìa khóa vạn năng mở khóa.

Cứ như vậy, dưới một loạt thao tác mở khóa điêu luyện chưa đến năm phút của Yêu Muội, ba người thành công tiến vào tầng hai.

Sau khi thắp đèn, ba người mới phát hiện tầng hai này lại là một nơi tàng kinh, trên giá cổ đổng chi chít Đạo tàng.

Sở Viễn tùy ý lật vài cuốn, không ngoài những thứ như đạo kinh,

thuật luyện đan...

Trên tầng giá thấp nhất lại bày một hàng cổ vật quý giá, trong đó đồ sứ thời Minh Thanh chiếm đa số.

Bàn Tử thấy thế trong lòng ngứa ngáy khó nhịn, chọn nửa ngày, tuyển một cái ấm rượu bằng sứ tinh xảo và trang sức vàng, bỏ vào ba lô.

Sở Viễn cũng không nói nhiều, người ta dù sao cũng vất vả đi một chuyến như vậy, không cho chút ngon ngọt thì sau này ai còn đi xuống mộ cùng cậu nữa!

Tùy ý dạo khoảng mười phút, Sở Viễn nhìn cánh cửa gỗ thứ ba, lập tức gọi Yêu Muội.

Chỉ thấy trong đôi tay Yêu Muội trên dưới tung bay, không phụ sự mong đợi đã mở ra cánh cửa thứ ba.

Sau đó, ba người trước sau tiến vào gian phòng tầng ba.

Khác với tầng một và tầng hai, gian phòng tầng này rất nhỏ, thiết bị bài trí bên trong cũng rất đơn giản.

Ở trung tâm căn phòng chỉ đặt một cái tủ đá sậm màu, trong tủ đặt một cái bảo hộp gỗ đàn hương cổ phác.

Mà bên cạnh bảo hộp còn đặt một cuộn tranh cuộn lại, nhìn chất liệu cũng là một vật kiện rất cổ xưa. "Yêu Muội, làm phiền em rồi, mở cái bảo hộp này ra." Khi Yêu muội mở hộp báu ra, Sở Viễn cầm lấy bức tranh cổ xưa kia lên ngắm nghía. "Cái này chắc đáng giá lắm nhỉ!" Bàn Tử đột nhiên ghé sát lại, trừng lớn hai mắt, vẻ mặt thèm thuồng nhìn chằm chằm vào bức tranh trong tay Sở Viễn.

Không thèm để ý đến tên tài mê này, Sở Viễn từ từ mở bức tranh ra.

Họa quyển được làm bằng dược liệu đặc biệt, tuy đã trải qua mấy trăm năm nhưng nội dung bên trong vẫn rõ nét.

Đó là cảnh tượng một đám trộm mộ đang treo mình trên vách núi dựng đứng để trộm quan tài treo (huyền không quan), nét vẽ cực kỳ tinh tế. "Vãi, chất lượng tranh này, chẳng lẽ là quốc bảo sao?" Bàn Tử cùng Đại Kim Nha quanh năm lăn lộn ở phố đồ cổ, nghiên cứu rất sâu về thư họa và gốm sứ.

Hắn vừa nhìn thấy bút pháp này liền biết lai lịch bức cổ họa này tuyệt đối không đơn giản, phẩm chất này xứng đáng gọi là quốc bảo.

Chương 355

Sở Viễn khẽ gật đầu, bức tranh này danh tiếng rất lớn, hắn cũng là nghe được khi thỉnh giáo Trần Ngọc Lâu về sự tích Quan Sơn Thái Bảo. "Đây là Quan Sơn Đạo Cốt Đồ trong truyền thuyết, nghe nói có liên quan đến hoàng lăng nhà Minh, đích xác là quốc bảo." Nghe Sở Viễn nói vậy, Bàn Tử híp mắt lại, nhìn quanh bốn phía rồi nói nhỏ: "Lão Sở, chúng ta mang bức tranh này đi đi, để ở đây nhỡ đâu ngày nào đó bị hỏng thì tiếc lắm!" Hắn rất rõ suy nghĩ của Bàn Tử, nhưng bức đồ này dính dáng đến rất nhiều thông tin lịch sử, đối với hắn mà nói là củ khoai lang nóng bỏng tay.

Một khi bị người ngoài biết được, tất nhiên sẽ dấy lên sóng to gió lớn, thuần túy là tự tìm rắc rối. "Bàn Tử, tôi nhắc cậu, thứ này bên trong tàng chứa bí sử hoàng lăng, tốt nhất đừng có đánh chủ ý lên nó." Nói xong, Sở Viễn cũng không đợi Bàn Tử mở miệng, trực tiếp ném Quan Sơn Đạo Cốt Đồ sang một bên, không thèm quan tâm nữa.

Bàn Tử cúi đầu nhìn bức cổ họa một cái, lầm bầm vài câu, tuy trong lòng không cam tâm nhưng vẫn nhịn xuống.

Hắn rõ ràng trọng lượng của mình, đối phó rắc rối của người thường còn được, nếu phải ứng đối yêu cầu từ phía chính quyền thì chỉ có nước chịu chết.

Thấy Bàn Tử bỏ ý định, Sở Viễn cũng thở phào nhẹ nhõm, hắn thật sự lo Bàn Tử sẽ xúc động. "Ca!" "Sở đại ca, hộp mở rồi." Yêu muội vẻ mặt nhẹ nhõm nhìn Sở Viễn, cười tươi như hoa, khiến Sở Viễn cũng có chút hâm mộ năng lực của nha đầu này.

Một tay mở khóa này phối hợp với nghề đổ đấu thì tuyệt đối hoàn hảo!

Nhận lấy hộp báu từ tay Yêu muội, Sở Viễn mở ra xem, mắt lập tức sáng lên.

Chỉ thấy trong hộp báu này lại là một cuốn sách dày cộp, bìa đề mấy chữ lớn "Quan Sơn Quật Tàng Lục". "Á, chỉ là một quyển sách rách thôi à, còn tưởng là bảo bối gì ghê gớm lắm." Bàn Tử vừa thấy trong hộp là sách, lập tức mất hứng, vô lực phàn nàn.

Sau đó hắn liền đi loanh quanh trong phòng ở tầng ba, bộ sưu tập ở tầng này theo lý thuyết chắc chắn phải vượt qua tầng một và tầng hai.

Bàn Tử kiên định tin rằng tầng ba này chắc chắn có huyền cơ khác, biết đâu có ngăn ngầm hay mật thất gì đó.

Sở Viễn không để ý đến sự thất vọng của Bàn Tử, cầm cuốn sách trong hộp lên xem.

Quả nhiên, giống như hắn suy đoán, đây là cuốn sách do chính tay Quan Sơn Thái Bảo Phong Sư Cổ viết, chuyên dùng để ghi chép lại các loại sự tích gặp phải trong cuộc đời đổ đấu của mình.

Quan trọng nhất là, ông ta còn ghi chép chi tiết về các ngôi cổ mộ mà các đời Quan Sơn Thái Bảo đã khai quật, điều này làm cho Sở Viễn như vớ được bảo vật.

Trong mắt hắn, cuốn sách này coi như là một trong những bảo vật trân quý nhất của cả cổ mộ Địa Tiên Thôn.

Thậm chí thông tin về cổ mộ Địa Tiên Thôn cũng được ghi chép chi tiết trong sách, khiến Sở Viễn thở phào nhẹ nhõm.

Gọi Bàn Tử và Yêu muội một tiếng, mấy người lúc này mới trong ánh mắt lưu luyến không nỡ của Bàn Tử mà rút lui khỏi Quan Sơn Tàng Cốt Lâu.

Xuống đến dưới lầu, Bàn Tử xem thời gian, phát hiện đã đến đêm

khuya.

Sự kinh hiểm ban ngày khiến mọi người tinh thần tập trung cao độ, tâm thần tổn hao khá lớn.

Dưới đề nghị của Bàn Tử, mấy người quyết định nghỉ ngơi tại chỗ một đêm, ngày mai lại lên đường.

Trong lòng Sở Viễn ẩn ẩn có chút bất an, nhưng xét thấy manh mối tiếp theo vẫn chưa tra ra, liền đồng ý.

Tìm một nơi yên tĩnh, Sở Viễn nương theo ánh đèn pin, bắt đầu đọc cuốn "Quan Sơn Quật Tàng Lục".

Lật xem sách, trang đầu tiên là một bức chân dung tinh xảo, nhìn hình dáng chắc là phác họa dãy núi Quan Tài Sơn.

Trang thứ hai chính là bản đồ Địa Tiên Thôn, miêu tả toàn bộ các kiến trúc nhà cửa trong thôn, ám hợp Cửu Cung Bát Quái.

Góc dưới bên phải bản đồ có mấy chữ nhỏ "Quan Sơn Tương Trạch Đồ" đập vào mắt Sở Viễn.

Một đường kẻ màu đỏ trên bản đồ khiến Sở Viễn không khỏi thấy quen mắt, dường như đã gặp ở đâu đó.

Sau khi so sánh kỹ lưỡng, Sở Viễn mới chợt hiểu ra, đường đỏ này lại chính là lộ tuyến đồ mà bọn họ tiến vào Địa Tiên Thôn.

Xem ra suy đoán và lộ tuyến trước đó của Sở Viễn đều chính xác.

Khi hắn mở sang trang thứ ba, lại là một bức họa khác, Sở Viễn lập tức ngây người, trong lòng như có vạn ngựa chồm lên.

Bức họa này cực kỳ giống bức thứ hai, điểm khác biệt nằm ở chỗ dưới lòng đất Địa Tiên Thôn trong tranh lại là một quần thể cổ mộ cực lớn.

Quy mô của quần thể mộ này gần như to bằng cả Địa Tiên Thôn.

"Mẹ kiếp, Quan Sơn Thái Bảo quá tà môn rồi, lại dám an trí dương trạch ngay trên đầu âm trạch cổ mộ, đây là chê mình mệnh dài à!" Nhìn mộ đạo chằng chịt, tung hoành giao thác trên bản đồ, Sở Viễn cả người đều tê dại.

Kiểu thiết kế âm dương nhị trạch này bình sinh hắn mới thấy lần đầu, thực sự là trái với thường lý.

Thảo nào từ khi hắn bước vào Địa Tiên Thôn cứ cảm thấy cả cái thôn này mười phần cổ quái, phảng phất như đồ vàng mã vậy.

Hóa ra đây là một thôn trang âm trạch.

Không thể không nói, Phong Sư Cổ thực sự rất lợi hại, lại có thể thuyết phục tộc nhân làm như vậy.

Dưới góc nhìn phong thủy học, việc này quả thực là đại nghịch bất đạo.

Bức đồ thứ tư khiến Sở Viễn có chút không hiểu, vẽ một nhóm người hình hình sắc sắc, giơ đuốc đi trên đường núi.

Đó là một nơi địa thế dốc đứng hiểm yếu, một đám người xếp hàng, không thấy đầu đuôi đội ngũ.

Do hạn chế về bút pháp, thần tình những người này nhìn không rõ, nhưng có thể thấy trong đám người có cả nam nữ già trẻ.

Bức họa quyển này mang lại cho Sở Viễn một cảm giác quỷ dị khó tả, lộ ra một tia thần bí.

Sở Viễn đoán, cái này có lẽ liên quan đến cái gọi là "pháp trường sinh" của Phong Sư Cổ.

Lật đến trang tiếp theo là phần tự thuật của Quan Sơn Thái Bảo Phong Sư Cổ, mở đầu liền giới thiệu lai lịch Phong gia.

Theo nội dung Sở Viễn đọc được càng nhiều, hắn đối với phái

Quan Sơn Thái Bảo đã có nhận thức rõ ràng.

Khác với các môn phái đổ đấu khác, Quan Sơn Thái Bảo có chút tương tự Bàn Sơn Đạo Nhân, môn nhân đều là người trong cùng tộc.

Tuy nhiên Bàn Sơn Đạo Nhân khai quật cổ mộ chỉ vì cầu Mộc Trần Châu, còn Quan Sơn Thái Bảo thì khác, đổ đấu vừa vì tiền tài, cũng cầu kỳ môn dị thuật.

Tộc này bắt nguồn từ cuối đời Nguyên, vào đầu đời Minh hiệp trợ Minh Thái Tổ tu kiến hoàng lăng, văn danh thiên hạ, được hoàng thất ban ngự tứ kim bài.

Được phong làm Quan Sơn Thái Bảo, thời kỳ hưng thịnh nhất được hoàng đế ban cho 18 tấm kim bài, có thể nói là vô hạn phong quang.

Đến khi Phong Sư Cổ đảm nhiệm Quan Sơn Thái Bảo, gia chủ Phong gia thì đã là cuối triều đại, hoàng đế đã vô tâm chính sự, liền sai Phong Sư Cổ tìm kiếm manh mối trường sinh bất tử.

Lúc này Phong Sư Cổ mới phát hiện trong tộc có một quyển Độn Giáp Thiên Thư, dẫn người khai quật mộ Ô Dương Vương, từ đó đoạt được một tia manh mối trường sinh bất tử.

Thế mới có chuyện về cổ mộ Địa Tiên Thôn sau này.

Tiếc nuối duy nhất là trong sách không hề ghi chép phương pháp trường sinh của Phong Sư Cổ cũng như vị trí mộ táng của ông ta.

Điều này làm cho Sở Viễn thầm mắng lão già này thực sự là cẩn thận, viết truyện ký cho mình, viết đến đoạn quan trọng lại "đoạn chương".

Thông qua cuốn sách, Sở Viễn đối với bí tân nội bộ Quan Sơn Thái Bảo cũng coi như có sự hiểu biết triệt để. "Đoàng!" Ngay khi Sở Viễn đang xem "Quan Sơn Quật Tàng Lục", đột nhiên một tiếng súng

vang dội xé toạc màn đêm tịch mịch, phá vỡ sự yên tĩnh bên trong tổ trạch Phong gia tại Địa Tiên Thôn.

Sở Viễn bật dậy khỏi mặt đất, thuận tay thu cuốn sách vào balo hệ thống, trong mắt đầy vẻ nghi hoặc.

Khi hắn đi tới gần cổng chính của bài lâu mới phát hiện Bàn Tử và Ba Dũng đang giơ súng, vẻ mặt đầy giới bị.

Dưới đất là một người toàn thân đầy máu, là Trần lão đại!

Chương 356

Chỉ thấy ánh mắt gã tràn ngập sợ hãi và tuyệt vọng, ngực trúng đạn, gã cũng tự biết mình khó thoát kiếp nạn. "Có chuyện gì vậy?" Sở Viễn khom người, đi tới bên cạnh Bàn Tử, kinh nghi hỏi. "Là Phong Vu Tu, cái thứ chó chết này lại dám bắn lén Yêu muội, cuối cùng bắn trúng người Trần lão đại!" Bàn Tử vẻ mặt căm hận nói, nếu vừa rồi phát súng kia nhắm vào mình thì hậu quả không dám tưởng tượng. "Phong Vu Tu, Tôn giáo sư!" Sở Viễn lúc này mới nhớ ra đã một thời gian không thấy bóng dáng hai người này, không ngờ bọn họ cũng đã đến gần tổ trạch Phong gia.

Nhìn Yêu muội đang kinh hồn chưa định, Sở Viễn không khỏi nhíu mày, chẳng lẽ Tôn giáo sư kiêng kị bản lĩnh Phong Oa Sơn của Yêu muội? "Bàn Tử, cậu canh chừng ở đây, tôi ra ngoài xem sao!" Sở Viễn tay cầm Kim Cương Tán, phân phó Bàn Tử một tiếng rồi lao nhanh ra ngoài viện tổ trạch Phong gia.

Hai kẻ này hiện đang ở trong tối, không biết chừng có thể làm ra chuyện gì, phải tìm được bọn họ để triệt để giải quyết ẩn họa này.

Cứ mãi phòng thủ không phải phong cách làm việc của Sở Viễn!

Sau khi Sở Viễn rời đi, Bàn Tử cũng chỉ huy mấy người ẩn nấp kỹ vào vị trí của mình, cẩn thận từng li từng tí giới bị.

Mà Trần lão đại nằm trên mặt đất hơi thở ngày càng yếu, máu chảy ra ngày càng nhiều, dần dần tắt thở.

Không ai chú ý tới, máu dưới thân thể gã lại quỷ dị chảy chậm rãi theo một hướng, thấm xuống lòng đất...

Mười phút sau, Sở Viễn vẻ mặt trầm trọng đi vào.

Hóa ra ngay khi hắn đuổi ra khỏi tổ trạch, quả nhiên nhìn thấy bóng dáng Phong Vu Tu ở phía xa, liền vội vàng đuổi theo.

Khi Phong Vu Tu chạy vào một kiến trúc bỏ hoang, Sở Viễn cũng đuổi vào nhưng lại không phát hiện được gì.

Sở Viễn biết Phong Vu Tu chắc chắn đã thông qua mộ đạo chẳng chịt dưới Địa Tiên Thôn để đào thoát.

Nơi này là sân nhà của người Phong gia, đối với Sở Viễn mà nói thực sự là quá bị động. "Trần lão đại không qua khỏi.

Vừa rồi là Phong Vu Tu sao?

Tên kia nhắm vào Yêu muội à?" Bàn Tử nhìn thấy sắc mặt trầm trọng của Sở Viễn, thần tình phức tạp nhìn thi thể Trần lão đại cách đó không xa, vẻ mặt đầy căm phẫn.

Uổng công hắn bình thường xưng huynh gọi đệ với Phong Vu Tu, không ngờ đối phương lại đúng là truyền nhân Quan Sơn Thái Bảo, thậm chí uy hiếp đến tính mạng mọi người! "Bàn Tử, từ bây giờ bảo vệ tốt Yêu muội, tuyệt kỹ Phong Oa Sơn của cô ấy chắc chắn có trợ giúp rất lớn cho việc tìm kiếm Phong Sư Cổ." Sở Viễn vỗ vai Bàn Tử, biểu tình mười phần nghiêm túc.

Thấy Sở Viễn coi trọng như vậy, Bàn Tử nhìn sâu vào Yêu muội vẫn còn đang hoảng hốt, ngưng trọng gật đầu.

Dọc đường đi này, năng lực giải quyết các cơ quan khóa phức tạp của Yêu muội đều là thứ mà hắn không theo kịp. "Sở đại ca, Bàn ca, mọi người mau nhìn xem, kia là cái gì?" Đột nhiên, một giọng nói run rẩy vang lên.

Sở Viễn nghe tiếng nhìn sang, chỉ thấy Yêu muội thần tình căng thẳng, trong mắt đầy sợ hãi nhìn chằm chằm Trần lão đại, kinh hô.

Mọi người nhìn theo hướng mắt Yêu muội, chỉ thấy vũng máu lớn

dưới thân Trần lão đại ban nãy lại biến mất không còn tăm tích.

Ngay lúc mọi người đang nghi hoặc, xung quanh phần mộ trước Quan Sơn Tàng Cốt Lâu đột nhiên rỉ ra từng tia máu đen kịt.

Lập tức, một mùi tanh tưởi nồng nặc di mạn xung quanh, xộc lên khiến mọi người không thể không bịt mũi, thần tình khẩn trương đứng dậy lùi ra xa. "Đây là thi huyết?" Nhìn phần mộ cuồn cuộn rỉ máu, Bàn Tử thấy thế không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh, cảm thấy sau lưng dâng lên một luồng hàn khí âm lãnh.

Phàm là dân đổ đấu đều biết, ở trong mộ một khi gặp phải loại thi huyết này, khẳng định là thi thể trong mộ phát sinh thi biến, là đại hung chi mộ.

Cấp bậc thi biến này còn kinh khủng hơn cương thi nhiều, gặp phải thứ này chắc chắn cửu tử nhất sinh.

Mười năm đổ đấu, Bàn Tử chưa từng nghe nói ai có thể từ trong loại huyết thi mộ này toàn thân trở ra, đủ thấy sự hung hiểm của nó.

Sở Viễn nghe Bàn Tử nghi vấn lại trực tiếp lắc đầu phủ nhận.

Tin đồn về huyết thi mộ hắn cũng từng nghe qua, nhưng tình huống trước mắt rõ ràng không giống.

Máu tươi của Trần lão đại chắc chắn là bị thứ dưới lòng đất hấp thu, vì thế mới phát sinh thi biến, không thể nào là huyết thi trong truyền thuyết. "Rốt cuộc là cái gì?

Đào lên rồi sẽ biết!" Sở Viễn nghệ cao nhân đảm đại, cho dù thật sự là huyết thi, hắn cũng có thể khiến đối phương hồn phi phách tán.

Hiện tại tất cả manh mối đã đứt, nơi Quan Sơn Thần Bút chỉ đến cũng không có chút đầu mối nào.

Phần mộ này, bất kể là về phong thủy hay phong tục đều không

nên xây dựng ở đây, chắc chắn có tác dụng gì đó. "Hả?" Bàn Tử vẻ mặt kinh ngạc nhìn Sở Viễn, trong lòng rất là cạn lời: Đại ca, anh đang nói lời thoại của tôi đấy à!

Xưa nay Sở Viễn cho hắn ấn tượng đều là không gì không biết, kiểu bạo lực đào mộ tìm lời giải thế này vẫn là lần đầu tiên thấy.

Ngay lúc Bàn Tử còn đang kinh ngạc, Sở Viễn đã lấy từ trong balo ra lợi khí đào mộ: Toàn Phong Sạn. "Rắc rắc!" Sở Viễn động tác dứt khoát, nhanh chóng lắp ráp Toàn Phong Sạn.

Một loạt thao tác lưu loát của hắn khiến mọi người xung quanh đều ném tới ánh mắt kinh ngạc và kính phục.

Đeo khẩu trang lên, hắn cũng mặc kệ biểu tình của mọi người, đo đạc vị trí, bắt đầu hạ xẻng ở vị trí chính Đông cách phần mộ hai mét.

Chỉ thấy hắn hai tay nắm chắc Toàn Phong Sạn, hơi dùng sức, nhát xẻng đầu tiên liền cắm phập vào trong đất.

Ngay sau đó, hắn phát lực nhấc lên, xúc ra một xẻng đất.

Mọi người định thần nhìn lại, màu sắc đất bình thường, không có chút dấu vết máu đen nào. "Đây là vị trí tốt nhất để đào đạo động!" Yêu muội cũng từng học qua kỹ năng Mạc Kim Hiệu Úy, thấy Sở Viễn tìm được vị trí tối ưu nhanh như vậy, trong giọng nói tràn đầy kinh thán.

Ai cũng biết, chọn vị trí đào đạo động cực kỳ quan trọng, hơi có sai sót có thể sẽ rơi vào nguy hiểm.

Thấy Sở Viễn tìm được vị trí tốt, nhóm Bàn Tử nhao nhao vây lại, ánh mắt đầy mong chờ.

Sở Viễn không màng ánh mắt mọi người, gọi Bàn Tử một tiếng, người sau lập tức lấy xẻng công binh ra, bắt đầu đâu vào đấy tiếp tục khai quật.

Không thể không nói, hai người làm Mạc Kim Hiệu Úy, kỹ năng đào đạo động tuyệt đối là max cấp, phối hợp cũng cực kỳ ăn ý.

Cứ như vậy, từng xẻng từng xẻng đất được xúc ra, rất nhanh đạo động dần hình thành.

Đạo động càng ngày càng sâu, một luồng khí tức thần bí từ miệng hang tỏa ra khiến người ta vừa hưng phấn vừa căng thẳng.

Nhìn theo miệng hang, đường nét của một gian chủ mộ thất cổ phác nhược ẩn nhược hiện! "Phù!" Bàn Tử châm một cây đuốc giản dị, khom lưng đi ở đầu đạo động, khua đuốc thăm dò thành phần không khí.

Thấy đuốc cháy bình thường, Bàn Tử mới thở phào, đi ra khỏi đạo động, bước vào bên trong một gian chủ mộ thất cực kỳ cổ xưa. "Lão Sở, xuống đi, tất cả bình thường!" Bàn Tử khua cây đuốc, lớn tiếng gọi vọng lên cho Sở Viễn ở đầu kia đạo động.

Nghe tiếng Bàn Tử gọi, Sở Viễn nhìn Yêu muội một cái, khẽ gật đầu, hai người lần lượt theo miệng hang nối đuôi nhau đi xuống.

Ba Dũng thì núp ở quanh Quan Sơn Tàng Cốt Lâu, một là phụ trách trông coi Lão Tạ - thủ hạ của Trần lão đại, hai là đề phòng Phong Vu Tu đột kích.

Chương 357

Cũng may đạo động này chỉ sâu hơn bốn mét, cho dù trên mặt đất có biến cố gì, Sở Viễn cũng có thể kịp thời chi viện.

Khi hai người tiến vào chủ mộ thất, lập tức một mùi hôi thối kèm theo mùi máu tanh nhàn nhạt ập vào mặt.

Mọi người nhìn theo hướng mùi hôi, lúc này mới phát hiện gian cổ mộ này chỉ rộng chừng mười mấy mét vuông, phong cách cực kỳ quỷ dị.

Trên vách tường khắc đầy hoa văn kỳ lạ, dưới ánh lửa yếu ớt lấp lánh ánh sáng thần bí.

Quan quách đầy vết máu ở giữa mộ lập tức thu hút ánh mắt mọi người.

Vết máu đã khô cạn từ lâu, hiện ra một màu nâu đen quỷ dị, giống như từng dây leo vặn vẹo quấn quanh quan quách.

Bàn Tử lập tức hít một ngụm khí lạnh, lầm bầm: "Máu này... không phải thật sự là mộ huyết thi chứ, đây là điềm chẳng lành." Không để ý Bàn Tử lải nhải, Sở Viễn đi vòng quanh quan quách quan sát một vòng, mày nhíu chặt, từ từ tiến lại gần.

Sau đó, hắn ngẩng đầu nhìn lên vòm mộ thất, quỷ dị là đỉnh mộ thất lại được cấu tạo từ đất tơi xốp.

Cũng không biết dùng công nghệ gì mà lại có thể giữ vững bao nhiêu năm nay không sập.

Lúc này, bề mặt đất trên đỉnh mộ đang không ngừng tỏa ra mùi máu tanh, một giọt máu nhớp nháp trực tiếp nhỏ xuống quan quách.

Khi vết máu khô cạn trên bề mặt quan quách tiếp xúc với máu

tươi, dưới cái nhìn chằm chằm của mọi người, nó lại chậm rãi lưu động. "Hít, thứ này là đồ sống sao?

Lại còn có thể hút máu!" Yêu muội tuy học qua không ít quy tắc và kiến thức Mạc Kim Hiệu Úy nhưng xuống mộ thì đây vẫn là lần đầu.

Nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị này lập tức sợ đến mặt mày trắng bệch, run rẩy hỏi. "Bàn Tử, trong mộ rỉ máu là điềm chẳng lành, hơn nữa thi huyết chắc chắn có thi độc, rắc bột vôi!" Sở Viễn nhíu mày, đưa cho Yêu muội một cái khẩu trang, ra hiệu cô đeo vào.

Bàn Tử nghe vậy, học theo Sở Viễn bịt mặt lại, sau đó lấy từ sau thắt lưng ra một túi vải trắng.

Mở ra, bên trong là một túi bột vôi, chính là lợi khí để tránh các loài độc vật thông thường khi đổ đấu. "Phù!" Theo động tác vung tay rắc bột vôi của Bàn Tử, máu chảy trên đỉnh mộ quả nhiên không lan rộng ra nữa.

Thấy bột vôi hiệu quả, Bàn Tử trong lòng vui vẻ, vội vàng rắc đầy bột vôi dọc theo xung quanh chủ mộ thất và trên quan quách.

Trong chốc lát, mộ thất tràn ngập mùi hăng hắc, hỗn hợp với mùi tanh của máu khiến người ta buồn nôn.

Đột nhiên, vách tường mộ thất bắt đầu rung động nhẹ, từng vết nứt như mạng nhện nhanh chóng lan ra. "Không ổn, chạm vào cơ quan rồi!" Bàn Tử thấy biến hóa này, theo bản năng nghĩ là đã kích hoạt cơ quan, vội vàng nhắc nhở.

Sở Viễn cũng trong nháy mắt lấy ra Kim Cương Tán, bật mở che chắn cho Yêu muội ở phía sau.

Chỉ thấy nương theo tiếng chấn động, quan quách trong mộ bỗng nhiên phát ra một tiếng trầm đục, nắp quan tài trực tiếp bay lên không trung.

Sau khi lộn vài vòng trên không thì rơi xuống đất, giữa bụi đất mù mịt, một mùi hôi thối nồng nặc xộc tới.

Nhóm Sở Viễn đều bịt mũi, mặt lộ vẻ kinh hãi. "Ai?" Bàn Tử cảnh giác quát lớn một tiếng, âm thanh vang vọng trong mộ thất trống trải.

Chỉ thấy một bóng đen từ trong quan quách từ từ ngồi dậy, một luồng khí huyết tanh nồng nặc hơn phun trào ra.

Bàn Tử chĩa đuốc vào bóng đen, mọi người định thần nhìn lại, cảnh tượng trong quan tài khiến bọn họ tê da đầu, sợ hãi lùi lại.

Trong mộ thất hôn ám, ánh nến chập chờn, chỉ thấy ngồi trong quan tài là một nữ thi mặc lễ phục phượng quan màu đỏ hoa lệ.

Tuy đã trải qua năm tháng nhưng thi thể vẫn bảo tồn tương đối hoàn hảo, làn da hiện ra một màu xanh xám quỷ dị.

Hai mắt ả nhắm nghiền, khóe miệng hơi nhếch lên, phảng phất mang theo một nụ cười thần bí. "Vãi, tà môn rồi, cái này con mẹ nó không phải là nữ thi áo đỏ trong mộ Ô Dương Vương sao?

Mẹ kiếp, sao lại chạy tới đây rồi?" Đợi nhìn rõ dung mạo nữ thi, Bàn Tử sợ đến mức chửi ầm lên, trên mặt đầy vẻ kinh hãi.

Đừng nói là Bàn Tử, ngay cả Sở Viễn cũng không kìm được nuốt nước bọt.

Không phải nữ thi khó đối phó, mà là chuyện này cực kỳ quỷ dị.

Cho dù là thi biến, cũng không nên tự mình tìm lại một cái quan quách mà nằm xuống chứ.

Yêu muội vội vàng nhìn thoáng qua rồi sợ quá nấp ngay sau lưng Sở Viễn, túm chặt lấy áo hắn.

Vị cao thủ Bình Sơn trèo đèo lội suối, tung hoành hái yến sào trên vách đá quan tài này nhìn thấy cảnh tượng đó cũng bị dọa cho chết

khiếp. "Bàn Tử, nâng cao cảnh giác, chỗ này lộ ra sự quỷ dị, theo tôi thấy giống thủ bút của Tôn giáo sư hơn." Là Mạc Kim Hiệu Úy, Sở Viễn chắc chắn không tin nữ thi còn có thể tự mình tìm quan tài nằm xuống.

Hiện tại ở Địa Tiên Thôn này, người có thể đem nữ thi áo đỏ đến đây ngay dưới mắt Sở Viễn chỉ có Tôn giáo sư.

Hắn tin rằng Tôn giáo sư đã dùng bí pháp nào đó để lộng nữ thi từ mộ Ô Dương Vương tới đây.

Xem ra là dùng để đối phó hắn, chắc chắn trên tay hắn có thứ Tôn giáo sư muốn.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn lập tức nghĩ đến Quan Sơn Thần Bút, chìa khóa liên quan đến phần mộ Phong Sư Cổ.

Đột nhiên, một trận gió âm thổi qua, ngọn đuốc trên tay Bàn Tử vụt tắt, bốn phía chìm vào bóng tối đưa tay không thấy ngón. "Chuyện... chuyện gì xảy ra vậy?" Yêu muội run giọng hỏi. "Yêu muội, nấp sau lưng tôi, là thi biến!" Lời Sở Viễn vừa dứt, nữ thi đang ngồi kia đột nhiên phát ra một tiếng gầm nhẹ trầm thấp, đứng thẳng dậy.

Khi thi thể đứng lên, nhiệt độ trong mộ thất tụt xuống đột ngột, ba người lập tức cảm thấy sau lưng dâng lên một luồng hàn khí. "Hừ!" Sở Viễn mở toàn bộ thiên phú dạ nhãn, nhìn thấy nữ thi vung móng tay nhọn hoắt cào về phía mình, lập tức dùng Kim Cương Tán đỡ phía trước.

Lúc này Bàn Tử cũng bật đèn pin mang theo người, nhìn thấy bộ dạng dữ tợn của nữ thi, sợ quá vung xẻng công binh phang tới tấp. "Keng!" Ai ngờ cú đập mạnh mẽ đó nện lên người nữ thi lại phát ra tiếng kim loại vang rền. "Mẹ kiếp, con cương thi này sao cứng thế!" Bàn Tử quái kêu một tiếng, trong lòng đầy hối hận, sớm biết thế đã

mang theo mấy cái móng lừa đen, tuyệt đối có thể chế trụ hung vật này. "Tránh ra!" Nghe thấy tiếng Sở Viễn bên tai, Bàn Tử theo bản năng nghiêng người né sang.

Chỉ thấy một đạo bùa vàng nhạt bay nhẹ qua trước mắt hắn, lao nhanh về phía trán nữ thi. "Vãi, thế cũng được à!" Trong ánh mắt kinh ngạc của Bàn Tử, lá bùa kia dán thẳng vào giữa trán nữ thi.

Ngay khoảnh khắc dính bùa, nữ thi liền ngừng gầm rú, phảng phất như chịu đả kích thần bí nào đó, tứ chi buông lỏng, đứng ngây ra một bên, bất động!

Bàn Tử cứng ngắc quay đầu lại, chỉ thấy Sở Viễn đang cầm Phát Khâu Ấn, thần tình lạnh lùng nhìn nữ thi. "Cái Phát Khâu Ấn này dùng tốt thật đấy, đối phó với yêu ma quỷ quái cứ gọi là một phát ăn ngay!" Nhìn hào quang ẩn hiện dưới đáy Phát Khâu Ấn, Bàn Tử không khỏi hâm mộ.

Nói đi cũng phải nói lại, cùng là Mạc Kim Hiệu Úy, mấy món trang bị này của Sở Viễn thực sự khiến Bàn Tử món nào cũng thèm rỏ dãi.

Chương 358

"Đừng có bần nữa, lá bùa này không chịu được bao lâu đâu, chỗ này nhất định còn lối thoát khác, mọi người mau tìm đi!" Sở Viễn lườm Bàn Tử một cái, trịnh trọng dặn dò hai người.

Bàn Tử và Yêu muội nghe vậy nhìn nhau, lập tức bắt đầu tìm kiếm kiểu thảm tráng khắp chủ mộ thất.

Thấy hai người bận rộn, Sở Viễn đặt ánh mắt lên nữ thi trước mặt.

Ban đầu nhìn thấy dị trạng hút máu trước mộ, ý nghĩ đầu tiên của Sở Viễn không phải là huyết thi, mà là "pháp trường sinh" của Phong Sư Cổ.

Thật ra căn cứ theo những gì Sở Viễn đọc trong "Quan Sơn Quật Tàng Lục", tuy không ghi chép rõ ràng pháp trường sinh, nhưng từ những mô tả về Bàn Cổ Thần Mạch và lăng mộ Ô Dương Vương, hắn biết được sự tồn tại của Thi Đan.

Mà Phong Sư Cổ muốn trường sinh, chắc chắn là đã nhìn thấy Thi Đan, nghiên cứu ra một bộ pháp thuật lấy Thi Đan làm hạt nhân để trường sinh cửu tử.

Sơ kiến tình huống này, Sở Viễn theo bản năng nghĩ ngay đến pháp trường sinh của Phong Sư Cổ, có lẽ táng trong mộ này chính là "Thi Tiên".

Tuy nhiên nhìn cách ăn mặc của nữ thi này, rất khó để liên hệ với Quan Sơn Thái Bảo.

Theo ghi chép, Quan Sơn Thái Bảo rất khác biệt so với các phái đạo mộ thông thường, ngoài kỹ nghệ đổ đấu, còn có phong cách ăn

mặc.

Bọn họ khi đổ đấu luôn thích hóa trang thành Hắc Bạch Vô Thường, Thập Bát Điện Diêm La Vương, Đầu Trâu Mặt Ngựa v.v...

Cả một dàn nhân viên âm ty, trông cực kỳ thần bí và quỷ dị, khiến người ta nhìn thấy đã lạnh gáy.

Cộng thêm việc Quan Sơn Thái Bảo trộm được Quy Giáp Thiên Thư từ cổ mộ hẻm núi quan tài, học được không ít thuật pháp kỳ quái như yên thuật, thuật che mắt, người giấy vận chuyển, sai khiến thi trùng...

đều chương hiển sự quỷ dị của Quan Sơn Thái Bảo.

Nhìn qua lá bùa, Sở Viễn phát hiện nữ thi này đang há to miệng, dung mạo đã trở nên vô cùng vặn vẹo và dữ tợn, khiến người ta nhìn mà sợ hãi.

Tuy nhiên, tấm bài đồng bên hông nữ thi lại thu hút sự chú ý của Sở Viễn.

Nhìn thấy nó, trong lòng Sở Viễn khẽ động, lấy găng tay tơ tằm tuyết ra đeo vào, cầm tấm bài đồng lên ngắm nghía kỹ lưỡng.

Trên mặt bài hiện lên bốn chữ lớn "Quan Sơn Sư Nương".

Xem ra người này là đồng bọn của Phong Sư Cổ, cũng không biết vì nguyên nhân gì mà bị biến thành tế phẩm, an trí tại quan quách của Ô Dương Vương.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn vô cùng xác định, Thi Đan vốn là đồ bồi táng của Ô Dương Vương chắc chắn đã bị Phong Sư Cổ lấy đi.

Nhìn bộ dạng thê thảm của nữ thi, Sở Viễn suy đoán cái gọi là mượn Thi Đan trường sinh của Phong Sư Cổ đa phần là lấy tế tự làm chủ.

Sở Viễn không khỏi bỉ thị Phong Sư Cổ một phen, pháp trường sinh bằng tế tự là không đáng tin nhất, thua xa Tam Thế Thân của Hiến Vương lão nhi. "Lão Sở, cậu nói trúng phóc rồi, trong mộ này thật sự có lối đi!" Bàn Tử không biết từ lúc nào, vẻ mặt hưng phấn chạy lại bên cạnh Sở Viễn, lớn tiếng nói.

Sau đó, hắn chỉ vào quan quách nữ thi, thần thái nghiêm túc giới thiệu: "Dưới đáy quan quách này có ngăn ngầm, là một cái hang sâu hoắm, nhìn tứ thông bát đạt, cũng không biết thông đi đâu." Nghe vậy, Sở Viễn trong lòng khẽ động, xem ra nữ thi này đúng là do bọn Tôn giáo sư chuyên môn tống tới để đối phó mình.

Hiển nhiên lão không ngờ tới Phát Khâu Ấn của Sở Viễn khi đối mặt với loại nữ thi ngàn năm này lại có thể phát huy tác dụng không tưởng. "Yêu muội, đi gọi Ba Dũng xuống đây, còn tên thổ phu tử kia thì tha cho hắn đi." Yêu muội nghe Sở Viễn phân phó, vội vàng gật đầu, sau đó nghĩ đến tên thổ phu tử duy nhất còn sống sót, lời định nói lại nuốt xuống.

Cô rất rõ, cho dù mình cầu xin thì Sở Viễn và Bàn Tử cũng sẽ không chiếu cố tên đó.

Tại cái nơi Địa Tiên Thôn nguy cơ tứ phía này, thả hắn ra thực chất cũng chẳng khác gì bảo hắn đi chết.

Tuy nhiên, vừa nghĩ đến thân phận đám người này, nỗi áy náy trong lòng Yêu muội cũng vơi đi vài phần.

Đợi khi quay lại phía trên phần mộ tìm Ba Dũng, mới biết tên thổ phu tử kia đã nhân lúc Ba Dũng không chú ý mà tự mình bỏ chạy.

Nghĩ đến tên thổ phu tử đã chạy thoát, trong lòng Yêu muội mạc danh nhẹ nhõm!

Sau khi hai người thu dọn sơ qua rồi xuống chủ mộ thất, phát hiện

quan quách trong mộ đã bị Sở Viễn di sang một bên.

Một cái hang sâu hoắm đập vào mắt hai người, đây chính là lối ra mà Bàn Tử nói.

Khi Ba Dũng kể lại tình hình tên thổ phu tử cho Sở Viễn, hắn cũng không trách tội Ba Dũng, sống chết của kẻ đó hắn căn bản không để trong lòng.

Thấy người đã đông đủ, Sở Viễn đơn giản giao đại vài câu, để mọi người lần lượt theo cửa hang đi xuống. "Lão Sở, nữ thi này xử lý thế nào?" Nghe Bàn Tử hỏi, Yêu muội và Ba Dũng cũng vẻ mặt nghi hoặc nhìn Sở Viễn.

Sở Viễn trực tiếp phất tay, ra hiệu mấy người đi trước, hắn trực tiếp đi tới trước mặt nữ thi, lấy ra một sợi dây thừng gai thô.

Dùng phép trói xác độc môn của phái Bàn Sơn, hắn trói chặt hai tay nữ thi một cách phức tạp để phòng ngừa nó biến dị lần nữa.

Sau đó bỏ nữ thi vào trong quan quách, miệng không ngừng nói lời xin lỗi, rồi bật bật lửa chống gió, châm lửa vào lễ phục của nữ thi.

Nữ thi này cũng không biết đã tồn tại bao nhiêu năm, gặp lửa liền cháy.

Trong khoảnh khắc, lửa lớn bùng lên, trong quan quách vang lên tiếng lách tách, lửa càng cháy càng to.

Cho đến khi toàn bộ quan quách bị ngọn lửa bao trùm, Sở Viễn mới yên tâm.

Sau đó, Sở Viễn xoay người, hướng về cái hang dưới đáy quan quách cũ, tung người nhảy xuống đuổi theo nhóm Bàn Tử.

Ngay khi Sở Viễn rời đi không lâu, trong đám lửa đang thiêu đốt nữ thi bỗng nhiên phiêu tán ra một làn khói đen hình người.

Bóng đen bay lơ lửng giữa không trung một lát, dường như nghĩ ra điều gì, đột ngột lao đầu vào cửa hang sâu hoắm, biến mất không thấy...

Địa Tiên Thôn, mộ đạo dưới lòng đất.

Trong cái hang tối đen như mực, Bàn Tử đột nhiên phát hiện đèn pin không dùng được, tình thế cấp bách bèn thắp một cây nến sáp.

Yêu muội và Ba Dũng phía sau thấy thế cũng phát hiện đồ điện tử trên người đều bị ảnh hưởng.

Xem ra từ trường ở không gian dưới lòng đất này cực kỳ hỗn loạn, thậm chí ảnh hưởng đến cả việc phân biệt phương hướng.

Nương theo ánh nến yếu ớt, Bàn Tử đi tới trước một ngã ba, lập tức cả người đều ngớ ra, không biết nên làm thế nào. "Đi theo cửa có ánh sáng." Ngay lúc hắn đang do dự, phía sau đột nhiên vang lên giọng nói của Sở Viễn, khiến Bàn Tử lên tinh thần hẳn.

Hắn không chút do dự chọn cửa hang bên trái có chút ánh sáng.

Bốn người cứ thế đi theo cửa hang le lói sáng, đi suốt mười mấy phút, phía trước trời quang mây tạnh, lúc này mới dừng bước.

Ở lâu trong bóng tối đột nhiên gặp ánh sáng khiến mấy người cảm thấy hơi khó chịu.

Phải mất vài phút sau bọn họ mới hoàn hồn, quan sát tình huống xung quanh.

Đây là một nơi biệt lập với thế giới, ba mặt đều là vách núi trơn nhẵn dốc đứng, cao không thể chạm, cách đó không xa điểm xuyết màu xanh biếc.

Phía trên đỉnh đầu là bầu trời xa tít tắp, loáng thoáng thấy một tia nắng mang lại chút ánh sáng cho hẻm núi.

Dưới chân bọn họ là một hẻm núi trũng thấp, đứng ở đây ngỡ như lạc vào chốn đào nguyên!

Sở Viễn đánh giá vách núi phía trước, mày nhíu chặt.

Nơi này nhìn như đáy một hẻm núi tương đối rộng rãi, ba mặt vách đá sừng sững.

Có thể thấy nơi này quanh năm không thấy mặt trời, không khí phảng phất như chìm vào sự trầm tịch chết chóc.

Một hàng cổ thụ không biết tên mọc trước vách đá, gió nhẹ thổi qua, cổ thụ khẽ đung đưa.

Chương 359

Thấy tình hình này, Bàn Tử đột nhiên trong lòng khẽ động, não hải lóe lên linh quang, lấy cái hộp đựng Quan Sơn Thần Bút ban nãy ra. "Lão Sở, chỗ này nhìn quen mắt lắm, giống hệt trên cái hộp này nè!" Bàn Tử chỉ mấy cây cổ thụ cách đó không xa, vẻ mặt kinh kỳ mở miệng.

Sở Viễn khẽ gật đầu, địa thế nơi này bán phong bế, chỉ có mộ đạo bọn họ vừa đi tới là lối vào duy nhất.

Ngoài ra, nhìn quanh bốn phía, trong hoàn cảnh này không thể tồn tại lối ra vào nào khác.

Chẳng lẽ thực sự cần dùng cây Quan Sơn Thần Bút này vẽ ra một cánh cửa?

Nghĩ đến đây, Sở Viễn bảo Bàn Tử lấy Quan Sơn Thần Bút ra, mọi người theo bức họa trên hộp vàng đi tới trước cây quái thụ.

Đây là một vách đá trơn nhẵn, nhìn dấu vết trên vách đá thì chắc là một thác nước đã khô cạn, tiếc là không còn nguồn nước.

Hiện tại chỉ còn lại một vách đá trơn tuột, bề mặt lại vô cùng nhẵn nhụi, cộng thêm năm cây quái thụ rậm rạp bên cạnh.

Cảnh tượng này quả thực giống hệt hình ảnh hiển thị trên hộp vàng! "Chẳng lẽ thật sự phải vẽ ra một cánh cửa?" Bàn Tử nhìn bộ dạng cầm bút của Sở Viễn, lẳng lặng đánh giá vách đá trơn nhẵn trước mắt, không khỏi tò mò hỏi.

Tuy hắn cảm thấy không đáng tin, nhưng với tình huống hiện tại, mọi người cũng không còn lựa chọn nào tốt hơn. "Sở đại ca, trên vách đá này liệu có cơ quan ẩn tàng nào không?" Yêu muội quan sát vách đá

trơn như gương, trong lòng đầy nghi hoặc, cô cứ cảm thấy sau vách đá này nhất định là biệt hữu động thiên.

Nhưng ngay lập tức cô lại gạt bỏ suy nghĩ này, chủ yếu vì thế núi trước mắt hồn nhiên nhất thể, tuyệt không có nửa phần dấu vết nhân công tu kiến. "Quản nhiều thế làm gì?

Theo Bàn gia tôi thấy, chúng ta cứ thử xem, vẽ một cánh cửa thử xem sao!" Bàn Tử gãi đầu, nóng lòng muốn thử đề nghị.

Sở Viễn lập tức đồng ý với suy nghĩ của Bàn Tử, thà rằng đứng đây lo trước lo sau, chi bằng thử một lần.

Ba Dũng và Yêu muội hai người không khỏi đưa mắt nhìn nhau, nhưng cũng biết mình người nhẹ lời non, tự nhiên không dám nói nhiều.

Xác nhận việc vẽ tranh, Bàn Tử lập tức lấy thỏi mực trong hộp vàng ra, Yêu muội tự cáo phấn dũng mài mực.

Sở Viễn cầm Quan Sơn Thần Bút, đầu bút chấm vào mực nước mấy lần. "Lão Sở, cẩn thận chút, chúng ta cố gắng vẽ giống một chút, vị trí to một chút." Thấy Sở Viễn sắp hạ bút, Bàn Tử vội vàng lớn tiếng dặn dò.

Nói xong, Bàn Tử hai mắt nhìn chằm chằm Sở Viễn, miệng lầm bầm tự nói: "Bồ Tát phù hộ, vừng ơi mở ra." Sở Viễn không để ý động tác nhỏ của Bàn Tử, chỉ thấy ánh mắt hắn ngưng trọng, tay cầm bút dị thường ổn định.

Hắn đi tới trước vách đá, giơ tay vẽ khung vuông trước, độ cao cỡ một người, sau đó lại thêm một nét dọc ở giữa.

Cuối cùng, Sở Viễn vẽ hai vòng tròn ở hai bên khung vuông làm "tay nắm cửa", cánh sơn môn này coi như vẽ xong.

Tuy Sở Viễn vẽ có chút qua loa, nhưng xét từ góc độ cánh cửa thì

cũng tính là tác phẩm của đại gia.

Khi Sở Viễn thu bút, ánh mắt mọi người rực lửa nhìn chằm chằm cánh cửa trên vách đá trơn nhẵn, trong lòng rất thấp thỏm.

Thế nhưng, cho đến khi mấy người nhìn mỏi cả mắt, đợi mực trên vách đá khô đi, vẫn không có chút biến hóa nào.

Cánh cửa trên vách đá vẫn chỉ là một bức họa, không hề phát sinh biến hóa gì.

Sự thay đổi mà Quan Sơn Thần Bút mang lại tịnh không thực hiện, nó chỉ là một cây bút lông bình thường.

Nhìn cánh cửa vô dụng trên vách đá, Bàn Tử không khỏi cảm thấy thất vọng, trong lòng đầy ủ rũ. "Sở đại ca, chúng ta hay là đi thử các mộ đạo khác xem, biết đâu có lối ra vào." Yêu muội nhìn vách đá không chút sứt mẻ, cẩn thận từng li từng tí nói, trong mộ đạo rõ ràng có ngã rẽ, biết đâu là lối ra.

Sở Viễn lại lắc đầu, Quan Sơn Tàng Cốt Lâu là tổ trạch Phong gia, là hạch tâm của Địa Tiên Thôn.

Tuy mộ đạo dưới Địa Tiên Thôn chằng chịt, nhưng nếu hắn đoán không sai, đích đến cuối cùng của những mộ đạo này đều là nơi đây.

Do đó, muốn tìm được mộ thất Phong Sư Cổ, bắt buộc phải phá giải hàm nghĩa thực sự của việc "họa địa vi môn" bằng Quan Sơn Thần Bút.

Nếu có thể tham thấu huyền bí trong đó, sẽ giải khai được mê cục Phong Sư Cổ để lại, tìm được nơi tàng thi của ông ta. "Suỵt, giữ yên lặng!" Tai Sở Viễn khẽ động, một tiếng vỗ cánh khe khẽ đột nhiên truyền vào tai, hắn lập tức ra hiệu mọi người im lặng.

Tiếng động càng lúc càng lớn, mọi người không khỏi nhìn quanh bốn phía tìm kiếm nguồn gốc âm thanh. "Lão Sở, mau nhìn, là ong

mật!" Bàn Tử chỉ bầy ong đang lượn vòng trên đỉnh đầu, không thể tin nổi hét lớn.

Chỉ thấy trong bụi cây hẻm núi, từ các khe hở trên vách đá phía trên, đột nhiên dũng xuất vô số ong mật, thành đàn kết đội bay lượn.

Chỉ chốc lát sau, giữa không trung đâu đâu cũng là tiếng vỗ cánh vo vo.

Dưới ánh đèn pin, mọi người mới phát hiện ra đó là từng con ong mật kỳ dị bay ra từ các ngóc ngách trong sơn cốc.

Ngay lúc mọi người còn đang kinh ngạc, bầy ong giữa không trung dường như cảm ứng được điều gì, đồng loạt chuyển hướng, bay về phía vách đá.

Đó chính là cánh sơn môn mà Sở Viễn vừa dùng Quan Sơn Thần Bút vẽ lên.

Thấy tình hình này, Sở Viễn chợt hiểu ra, hóa ra là vấn đề ở mực nước, thứ này chắc được chế tạo từ dược liệu đặc thù.

Nó có sức hấp dẫn chí mạng đối với đám ong đầy trời này, khiến chúng nhao nhao bâu vào những vết mực đặc chế trên vách đá.

Nhìn bầy ong bay rợp trời, mọi người sợ đến tê da đầu, chỗ này nhiều ong quá rồi. "Mọi người đừng hoảng, từ từ lùi lại, bình thường chỉ khi tổ ong bị uy hiếp thì ong mật mới tấn công người, đều cẩn thận chút." Sở Viễn hạ thấp giọng, dặn dò mấy người bên cạnh.

Tuy ong mật đốt người không đau lắm nhưng không chịu nổi số lượng nhiều, trong tình huống quần ong hung hãn thế này vẫn cần cẩn thận.

Trong sự chờ đợi nôn nóng của mọi người, trên cánh cửa do Quan Sơn Thần Bút vẽ ngày càng nhiều ong mật, chi chít chồng chất lên nhau.

Bỗng nhiên, trên vách đá lóe lên một tia sáng trắng, cánh cửa trên vách đá dưới sự ma sát qua lại của bầy ong, dường như ong mật tiết ra một loại dịch thể thần kỳ, trực tiếp ăn mòn tường đá tạo thành từng lỗ thủng lớn nhỏ không đều.

Theo dịch thể càng ngày càng nhiều phủ kín vách đá, khu vực "cánh cửa" bị ăn mòn thành một cái lỗ hổng vừa sâu vừa lớn!

Nhìn đến đây, mọi người mới vỡ lẽ, hóa ra đây chính là "họa địa vi môn" mà Quan Sơn Thái Bảo nói.

Không thể không nói, thủ đoạn của Phong Sư Cổ rất cao minh, ngay cả tập tính khắc chế của sinh vật này cũng được ông ta thiết kế vào trong cơ quan.

Đối mặt với Quan Sơn Thái Bảo cường thế như vậy, thảo nào tứ phái đổ đấu bị đánh cho không còn sức hoàn thủ, phải đến mấy trăm năm sau mới hồi phục lại được. "Quan Sơn Thái Bảo đúng là đủ tà môn, phương pháp quỷ dị thế này cũng nghĩ ra được?" Bàn Tử nhìn cảnh tượng bầy ong phá cửa, trên mặt đầy vẻ kinh ngạc, đối với Quan Sơn Thái Bảo lại thêm vài phần cố kỵ.

Sở Viễn cũng thần tình ngưng trọng, vừa nghĩ đến vô số Quy Giáp Thiên Thư ở tầng một Quan Sơn Tàng Cốt Lâu là hắn lại đau đầu.

Tuy nhiên "họa địa vi môn" trước mắt, nói là kỳ môn dị thuật của Quan Sơn Thái Bảo, chi bằng nói là phương pháp sinh hóa khắc chế của Bàn Sơn Đạo Nhân, hai bên tồn tại điểm tương tự cao độ.

Sở Viễn lúc này mới nhớ ra, trong cuốn Bàn Sơn Điền Hải Thư mà hệ thống thưởng trước đó có ghi chép biện pháp "phong nịch xuyên sơn" này.

Nghĩ lại cũng tiếc, thời gian qua hắn trải qua nhiều cổ mộ như vậy, cơ quan, phong thủy trong mộ đều khiến người ta mở rộng tầm

mắt, thậm chí còn có rất nhiều kỳ môn dị thuật trong lời đồn.

Đáng tiếc duy nhất là những tri thức và truyền thừa cổ xưa này đại đa số đều đã biến mất.

Đừng nhìn Quan Sơn Thái Bảo đoạt được nhiều kỳ môn dị thuật như vậy, cuối cùng chẳng phải cũng đem toàn bộ vào trong âm trạch hay sao.

Truyền thừa đến đời Tôn giáo sư và Phong Vu Tu, e rằng cũng chỉ còn lại vài môn dị thuật, nếu không Tôn giáo sư đã sớm trở mặt với hắn, cũng không đến mức bây giờ chỉ có thể trốn trong bóng tối tìm thời cơ đối phó Sở Viễn.

Chương 360

Mười phút sau, trên vách đá trơn nhẵn đột nhiên xuất hiện một cái lỗ hổng sâu không thấy đáy.

Đám "cửa ong" trên tường sau khi mất đi sự hấp dẫn của mực nước bắt đầu từ từ tản đi.

Cho đến khi Bàn Tử đứng dậy, đi tuần tra một vòng quanh đó không phát hiện dấu vết ong mật nữa mới gọi mọi người.

Nhìn cái lỗ sâu hun hút trên vách đá, Sở Viễn lấy từ balo ra một cây lân đồng (ống phát sáng), vặn mở rồi thả xuống.

Lân đồng xanh nhạt rơi thẳng xuống theo chiều sâu của hang, cho đến khi chỉ còn lại một đốm sáng nhỏ mới chạm đất. "Nhìn cự ly này, ít nhất cũng hơn hai trăm mét, mộ gì mà xây ở nơi sâu thế này." Bàn Tử ước lượng độ sâu hang động, nhịn không được lớn tiếng phàn nàn. "Đừng lải nhải nữa, mau giúp một tay." Sở Viễn lôi hai cuộn dây thừng từ balo ra, nói với Bàn Tử vẻ không vui.

Bàn Tử cười xòa, bắt đầu giúp dựng giá cố định, cổ mộ dưới hang động này dù thế nào cũng phải đi một chuyến.

Một lát sau, giá cố định đơn giản đã dựng xong, Sở Viễn quyết định xuống trước thăm dò.

Móc khóa an toàn ở thắt lưng vào dây thừng gai, Sở Viễn đeo mặt nạ, vừa từ từ trượt xuống vừa rắc bột vôi.

Trượt khoảng ba phút, Sở Viễn mới chạm đáy hang, tháo khóa an toàn ra hiệu cho nhóm Bàn Tử.

Sở Viễn tay trái cầm dao, tay phải giơ đèn pin, bắt đầu quan sát bốn phía.

Đây là một hang động thiên nhiên rộng chừng trăm mét vuông, địa hình chật hẹp, không khí rất ẩm ướt, ở đây cảm thấy hơi áp lực.

Thấy không có nguy hiểm gì, Sở Viễn thu dao dài lại, thắp một cây nến sáp, thấy lửa nến bình thường mới tháo mặt nạ ra.

Ngay khi Sở Viễn đang tra xét hoàn cảnh xung quanh, ba người Bàn Tử, Yêu muội và Ba Dũng phía trên cũng lục tục trượt xuống.

Đợi nhìn rõ hoàn cảnh, Bàn Tử lập tức nhổ toẹt một bãi nước bọt: "Phi, làm cả buổi, chỗ này đâu phải cổ mộ, Phong Sư Cổ lão già này trốn cũng kỹ thật." Nói xong, Bàn Tử rọi đèn pin, chuẩn bị lục soát kiểu thảm tráng cái hang lớn này, hắn không tin không tìm ra thứ gì.

Yêu muội lại không đi theo sau Bàn Tử, ngược lại bị bích họa bên cạnh thu hút.

Chỉ thấy trên một mặt tường đá trong hang này lại vẽ bốn bức bích họa, màu sắc rất tươi tắn, bảo tồn mười phần hoàn hảo. "A!" Đợi nhìn rõ nội dung bích họa, Yêu muội sợ tới mức lùi lại một bước, tim đập thình thịch nhìn bức vẽ.

Bức thứ nhất vẽ một bà phu nhân mặt không biểu cảm, tay nâng một ông lão chỉ to bằng nắm tay trẻ con.

Tuy không nhìn ra danh đường trong tranh, nhưng nét vẽ khiến người xem toàn thân khó chịu, tỏ ra cực kỳ quỷ dị.

Bức thứ hai nhìn càng quỷ dị hơn, phu nhân trong tranh há miệng thè ra một đoạn lưỡi, trên lưỡi lại có một ông lão ngồi xếp bằng.

Ông lão này giống hệt người trong bức thứ nhất, nhìn mà trong lòng phát hoảng!

Còn hai bức tranh kia, Yêu muội chỉ nhìn lướt qua liền thu hồi ánh mắt.

Vẽ đều là một vị quý phu nhân, nhưng trên các bộ phận cơ thể bà ta luôn mọc ra một ông già cực nhỏ, vô cùng quỷ dị.

Sở Viễn nghe thấy động tĩnh của Yêu muội, nhẹ nhàng đi tới, chắn tầm mắt của cô, từ từ nói: "Đây là phu nhân đời Đường, ông già trong tranh tượng trưng cho ác ma, xem ra nơi này là một ngôi mộ thời Đường được cải tạo lại." Nghe Sở Viễn nhắc nhở, Yêu muội mới hiểu ra, ông lão trong tranh kia diện mục khả tăng, hóa ra đại biểu cho lệ quỷ bò lên từ mười tám tầng địa ngục!

Đơn thuần xét về phong thủy, giảng cứu hình thế lý khí, hạ táng ở nơi này tỏ ra cực kỳ bất hợp lý. "Đây là một ngôi yêu mộ thời Đường." Nhìn mấy bức bích họa này, Sở Viễn chợt nhớ tới trước đó đọc "Quan Sơn Quật Tàng Lục" có nhắc Phong Sư Cổ từng trộm một ngôi yêu mộ đời Đường.

Vạn vạn không ngờ tới, Phong Sư Cổ lại chuyển ngôi yêu mộ này xuống dưới âm trạch của Địa Tiên Thôn, đây rốt cuộc là đường lối gì?

Nghĩ đến đây, Sở Viễn lập tức cảm thấy đau đầu, đối với loại phong thủy bí thuật khác thường này của Phong Sư Cổ rất khó lý giải.

Thông qua chặng đường này, hắn lờ mờ cảm thấy Phong Sư Cổ làm tất cả những chuyện này đều liên quan đến pháp trường sinh của ông ta. "Lão Sở, cậu nói rõ chút đi, yêu mộ gì?" Bàn Tử nghe Sở Viễn nói thế, trong lòng mạc danh run lên, cứ cảm thấy có gì đó không ổn.

Sở Viễn không trả lời Bàn Tử, mà tay trái bung Kim Cương Tán, tay phải cầm Phát Khâu Ấn, thần tình giới bị nhìn quanh hang động. "Cậu làm cái..." Bàn Tử nói chưa hết câu, liền nghe bên tai bỗng vang lên tiếng phụ nữ khóc lóc đứt quãng.

Điều này khiến hắn theo bản năng nhìn về phía Yêu muội, lại thấy Yêu muội đang đứng sau lưng Sở Viễn, mặt đầy nghiêm túc. "Ô ô ~~"

Trong mộ tổng cộng có bốn người, nếu không phải tiếng Yêu muội, vậy thì...

Bàn Tử thậm chí không dám nghĩ tiếp, chân hắn không chậm, từ từ di chuyển về phía Sở Viễn.

Loại tà túy, quỷ dị này chỉ có thể dựa vào Phát Khâu Ấn.

Tai Sở Viễn khẽ rung, muốn phân biệt hướng âm thanh.

Chính Nam!

Nghĩ đến đây, Sở Viễn giơ cao Phát Khâu Ấn tay phải, hướng về phía chính Nam cao giọng quát: "Tôn, vong giả tại thượng, vô ý thao nhiễu, kính, vong giả bình sinh, vô quý vô kỵ." "Thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ!" Theo tiếng quát của Sở Viễn, tiếng khóc đứt quãng trong không trung lập tức dừng lại, hang động một lần nữa chìm vào trầm tịch.

Hồi lâu, thấy bốn phía không có động tĩnh, Bàn Tử mới thở phào, đưa mắt nhìn về phía Sở Viễn.

Đột nhiên, một luồng hàn ý từ lòng bàn chân xộc thẳng lên đỉnh đầu, Bàn Tử trừng lớn hai mắt, da đầu tê dại, chỉ vào sau lưng Sở Viễn, khóe miệng giật giật.

Hắn lại không thốt lên được câu nào, trong mắt đầy vẻ kinh khủng, phảng phất như sau lưng Sở Viễn có thứ gì đó vô cùng khủng khiếp!

Cảm giác của Sở Viễn nhạy bén đến nhường nào, thấy thần tình này của Bàn Tử, chắc chắn là cậu ta đã nhìn thấy thứ gì đó sau lưng mình.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn ra hiệu cho mấy người lui lại, tự mình chậm rãi lấy ra Cổ kính Quy Khư, mặt kính hướng thẳng về phía sau lưng.

Lập tức, chút Hải khí ít ỏi còn sót lại trong gương Quy Khư sôi trào, phát ra một đạo hào quang, chiếu thẳng vào sau lưng Sở Viễn. "A!" Chỉ thấy sau lưng Sở Viễn là một quý phụ thời Đường trang điểm diễm lệ, đôi mắt đan phượng hơi xếch lên, hệt như nhân vật trong bức bích họa.

Lúc này, quý phụ kia đang ôm lấy đôi mắt, điên cuồng lăn lộn và gào thét trên mặt đất, phát ra những âm thanh chói tai nhức óc. "Quỷ a!" Bàn Tử thấy vậy, vội vàng bung chiếc Ô Kim Cương, chắn trước mặt quý phụ.

Mặt ô Kim Cương có khắc bát quái, cũng có sức mạnh trấn áp tà túy. "Đoàng!" Ba Dũng nghe tiếng Bàn Tử kinh hô, theo bản năng nổ súng.

Tiếng súng chói tai vang lên, nhưng lại không thể gây thương tổn chút nào cho quý phu nhân kia!

Đợi đến khi Sở Viễn chuẩn bị dùng gương Quy Khư chiếu vào quý phụ lần nữa, xoay người lại thì phát hiện không thấy tung tích bà ta đâu.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn chợt quay đầu, nhìn về phía bức tường bên cạnh, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm.

Chỉ thấy, bức bích họa quý phụ trên tường lúc này trong đôi mắt lại chảy ra một dòng máu loãng.

Khuôn mặt vốn viên nhuận, giờ phút này cũng trở nên cực kỳ dữ tợn, khóe miệng khẽ động, như đang phát ra tràng cười âm sâm về phía mọi người. "Mẹ kiếp!" Bàn Tử cũng phản ứng lại, giơ lên Ô Kim Cương, dùng mũi nhọn sắc bén ở đầu ô đập mạnh vào bức bích họa trên tường.

Lập tức, một vết nứt xuất hiện trên bích họa, từng làn khói xanh

từ bên trong bích họa bay ra, tiêu tán trong không khí. "Cót két." Theo bức tường vỡ vụn, đột nhiên trong hang động vang lên tiếng cơ quan khởi động.

Chỉ thấy trung tâm hang động vốn trống không, lại chậm rãi dâng lên một tòa đài cao, một cỗ quan quách tinh xảo hệt như hiện ra trước mắt.

Chương 361

Mọi người còn chưa từ trong sự quỷ dị của quý phụ vừa rồi tỉnh táo lại, lúc này nhìn thấy quan quách đột nhiên dâng lên, lại không có chút phản ứng nào. "Hô hô!" Nhìn quanh bốn phía, sau khi không còn phát hiện bóng dáng quý phụ nữa, Yêu Muội lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Cô cảm giác đôi chân mình như bị đóng đinh trên mặt đất, tim đập điên cuồng trong lồng ngực, mỗi nhịp đập đều như muốn phá vỡ lồng ngực mà ra.

Ba Dũng sau khi nổ súng xong, lúc này đã tê liệt ngã xuống đất, hai chân không khống chế được mà run lẩy bẩy, trong miệng phát ra những âm thanh hàm hồ không rõ.

Bàn Tử lập công xong, không có chút hưng phấn nào, ngược lại nỗ lực để bản thân trấn định lại.

Muốn mở miệng nói chuyện, nhưng cổ họng lại khô khốc, chỉ có thể phát ra âm thanh khàn khàn. "Lão Sở, cái bóng vừa rồi, là quỷ sao?" Giờ khắc này, tiếng thét chói tai của quý phụ kia trước khi biến mất vẫn còn in đậm trong đầu cậu ta.

Thấy nguy cơ giải trừ, Sở Viễn và Bàn Tử ngồi bệt xuống đất, há miệng thở dốc.

Hồi lâu, Yêu Muội mới lắp bắp hỏi: "Cái... cái đó rốt cuộc là thứ gì vậy?" Sở Viễn khẽ động mũi, anh phát hiện trong không khí bay qua một làn hương thơm, rất nhạt, nếu không phải người nhạy cảm thì rất khó ngửi thấy. "Là ảo giác!" Thấy mọi người vẻ mặt mê hoặc, Sở Viễn lập tức vỗ trán, giải thích cặn kẽ cho ba người.

Thì ra ngay lúc Bàn Tử phá vỡ bích họa trên tường, làn khói xanh

bay ra từ trong tranh lúc đó, hẳn chính là dị thuật Yên thuật (thuật dùng khói) của Quan Sơn Thái Bảo.

Trong khói này chắc chắn có chứa dược vật gây ảo giác, coi như là một trong những cơ quan thường gặp nhất trong mộ cổ.

Lúc ấy tình huống khẩn cấp, Sở Viễn nhất thời không nghĩ tới, lại để người ta dùi vào chỗ hổng.

Trong lòng anh rõ ràng, người có năng lực thi triển thuật này ở Thôn Địa Tiên, chắc chắn là hai người Giáo sư Tôn và Phong Vu Tu.

Xem ra, trên người đám bọn họ có thứ mà Giáo sư Tôn muốn.

Sở Viễn cúi đầu nhìn Cổ kính Quy Khư trong tay, lập tức trong lòng hiểu rõ.

Giáo sư Tôn khẳng định là muốn lấy lại gương Quy Khư.

Muốn dùng thứ này để tìm ra nơi chứa thi thể Phong Sư Cổ.

Đáng tiếc, vừa rồi một lần chiếu cổ kính vào quý phu nhân, đã tiêu hao hết Hải khí trong gương.

Cổ kính Quy Khư, hiện tại chỉ là một món đồ đồng có giá trị khá cao mà thôi.

Mấy người nghe Sở Viễn nói vậy, lập tức bừng tỉnh đại ngộ.

Đã bảo mà, nếu thật sự nhìn thấy bích họa sống lại, thì đúng là quá kinh khủng. "Đi thôi, đi xem thử cỗ quan quách này có tình huống gì?" Đợi mọi người bình ổn lại dao động trong lòng, Sở Viễn hô hào mọi người, chậm rãi đi về phía mép quan quách ở trung tâm hang động.

Đây là một cỗ quan tài sơn mài thời Minh, bình thường đều chôn cất trong mộ thất theo hình thức "áp tàng".

Đi một vòng quanh quan tài, Sở Viễn quyết định mở quan tài, hy vọng có thể tìm ra chút tin tức mấu chốt.

Dù sao, hiện tại vị trí mộ của Phong Sư Cổ vẫn mù tịt, không chút đầu mối.

Nửa bài hát mà Giáo sư Tôn tiết lộ, manh mối đã tra rõ ràng hết rồi, còn về nửa sau, hiện tại vẫn bặt vô âm tín.

Nghĩ lại, cũng chỉ có Giáo sư Tôn mới có thể biết được nội dung trong đó.

Đây cũng là lý do vì sao Giáo sư Tôn có thể đi trước Sở Viễn bọn họ một bước, bố trí sẵn cơ quan chờ Sở Viễn, đều là đã có kế hoạch cả rồi. "Bàn Tử, chuẩn bị đồ nghề, mở quan tài!" Nghe thấy lời Sở Viễn, Bàn Tử lập tức vui vẻ, cười tít mắt đáp một tiếng, rồi lấy từ trong ba lô ra một cây nến sáp.

Tên này đúng là coi nến sáp là nhu yếu phẩm, lúc nào cũng mang theo bên người.

Xác định hướng Đông Nam xong, Bàn Tử thắp nến.

Ngọn lửa nhỏ nhẹ nhàng lay động trong không gian ngầm rộng lớn. "Lão Sở, cầm lấy." Bàn Tử ném một cái móng vuốt dò âm cho Sở Viễn, còn mình thì cầm xẻng công binh, bắt đầu dọn dẹp dọc theo miệng nắp quan tài.

Thấy động tác Bàn Tử nhanh nhẹn, Sở Viễn cũng găm móng vuốt dò âm vào nắp quan tài, bắt đầu hơi dùng lực ấn xuống. "Cạch" một tiếng, nắp của cỗ quan tài sơn mài thời Minh này bắt đầu tách rời khỏi quan quách. "Sở đại ca, cẩn thận, nến sắp tắt rồi!" Ngay khi Sở Viễn chuẩn bị mở quan quách, Yêu Muội đột nhiên mở miệng nhắc nhở hai người về sự bất thường của ngọn lửa nến.

Nó ánh lên từng tia màu xanh biếc, cực kỳ quỷ dị. "Bàn Tử, người thắp nến, ma thổi đèn, gà gáy đèn tắt không sờ vàng, tăng tốc độ, mở cho tôi!" Theo tiếng hét lớn của Sở Viễn, nắp quan tài vốn dày nặng bị

anh mạnh mẽ hất tung.

Còn chưa đợi anh kiểm tra tình huống trong quan quách, đã thấy một đạo bạch quang chói mắt, lập tức bao trùm cả gian mộ thất.

Chói đến mức mấy người đều không mở nổi mắt. "Mọi người cẩn thận, đây là đạn thiểm quang (bom choáng), là Phong Vu Tu đến!" Bị đánh bất ngờ, dù Sở Viễn mạnh mẽ đến đâu cũng trúng chiêu, hai mắt không ngừng chảy nước mắt, căn bản không thể mở ra.

Ngay trong lúc mấy người hỗn loạn, Sở Viễn nghe rõ ràng một trận tiếng bước chân hỗn loạn, đang lao về phía ba lô của mình. "Phong Vu Tu, chạy đi đâu?" Lúc này, tầm mắt Sở Viễn bị cản trở, anh cũng không tiện trực tiếp dùng đao, để tránh làm bị thương người vô tội khác.

Do đó, khi nghe thấy tiếng bước chân linh hoạt của Phong Vu Tu, Sở Viễn trực tiếp vung Ô Kim Cương, hướng về phía tiếng bước chân mà phang tới. "Vù!" Ngũ cảm nhạy bén giúp Sở Viễn định vị rõ ràng vị trí của Phong Vu Tu.

Tuy nhiên, đối mặt với đòn phản kích lăng lệ của Sở Viễn, phản ứng của Phong Vu Tu cũng không chậm, nhìn thấy Ô Kim Cương đánh tới, hắn trực tiếp vung đao đỡ.

Xác định là Phong Vu Tu, Sở Viễn không còn nương tay, Ô Kim Cương múa lên vun vút, phát ra những âm thanh xé gió chói tai giữa không trung.

Nghe đến mức mấy người khác phải bịt chặt tai. "Keng!" Lập tức, giữa không trung không thấy bóng người đâu, chỉ có từng đạo đao quang lăng lệ, không ngừng chém vào Ô Kim Cương.

Đối mặt với sự phản kích của Phong Vu Tu, Sở Viễn lâm nguy không loạn, đồng thời với việc bung dù Kim Cương, tay phải rút Hắc

Kim Cổ Đao sau lưng ra. 'Keng', Sở Viễn không nói hai lời, Hắc Kim Cổ Đao nháy mắt xuất khiếu, nhắm vào bóng người giữa không trung, bổ thẳng xuống đầu.

Xuyên qua từng trận đao quang, Sở Viễn lúc này mới nhìn rõ bộ dạng người tới, chính là Phong Vu Tu vừa mất tích không lâu trước đó.

Phong Vu Tu thần tình đạm nhiên nhìn Sở Viễn, thanh Ô Kim Đao trong tay hàn quang lẫm liệt, phản chiếu ánh lửa u vi, tản ra khí tức nhiếp người.

Cuối cùng hắn hất ngược trường đao trong tay lên, hoành ngang trước eo.

Sở Viễn cũng không cam lòng yếu thế, nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, chỉ thẳng vào Phong Vu Tu, thân đao ẩn ẩn có hoa văn màu đen lưu chuyển. "Sở học đệ, đã lâu không gặp!" Lời còn chưa dứt, thân hình Phong Vu Tu mạnh mẽ chuyển động, hai tay xoay chuyển thân đao, một cú chém lăng lệ bổ về phía Sở Viễn.

Ánh mắt Sở Viễn ngưng lại, hiển nhiên không ngờ Phong Vu Tu lại còn có đao pháp thuần thục như vậy, khá là bất ngờ.

Thấy đối phương đao nào cũng hạ tử thủ, Sở Viễn trực tiếp chọn cách giơ đao quá đỉnh đầu, nghênh diện đỡ đòn.

Keng!

Chương 362

Song đao va chạm, tia lửa bắn tứ tung, phát ra một tiếng kim loại va chạm chói tai.

Với độ dẻo dai và cường độ của Hắc Kim Cổ Đao, Sở Viễn sợ nhất là loại chiêu thức đại khai đại hợp này, trực tiếp chọn cách cứng đối cứng!

Đao pháp của Phong Vu Tu lăng lệ, Ô Kim Đao mang theo tiếng gió rít gào, như tia chớp bổ về phía Sở Viễn.

Sở Viễn nghiêng người tránh né, Hắc Kim Cổ Đao vẽ ra một đường vòng cung, tinh chuẩn gạt phăng đòn tấn công.

Đao quang kiếm ảnh giao thoa, mỗi lần va chạm đều bắn ra hoa lửa chói mắt.

Thế công của Phong Vu Tu như thủy triều, Ô Kim Đao lên xuống tung bay, phảng phất hóa thành vô số lưỡi dao sắc bén, từ mọi góc độ đâm về phía Sở Viễn.

Sở Viễn trầm tĩnh ứng đối, bước chân trầm ổn, Hắc Kim Cổ Đao trong tay anh vận chuyển tự như, lấy thủ làm công, chờ cơ hội phản kích.

Chiến đấu càng phát ra kịch liệt, gạch đá trong mộ thất bị đao phong chấn đắc phấn toái, bắn tứ tung.

Phong Vu Tu canh chuẩn một thời cơ, đột ngột tăng tốc, Ô Kim Đao đâm thẳng vào yết hầu Sở Viễn.

Đồng tử Sở Viễn co lại, cấp tốc ngửa ra sau, đồng thời huy đao chém về phía cổ tay Phong Vu Tu.

Phong Vu Tu nhanh chóng lùi lại, một cái lộn mình, lần nữa phát

động tấn công.

Hai người kẻ đến người đi, hung hiểm dị thường.

Mỗi một chiêu mỗi một thức đều ẩn chứa uy hiếp trí mạng, sơ sẩy một chút liền sẽ bỏ mạng dưới đao.

Nhất thời, trên sân hai người không ngừng công thủ giao thoa, trình diễn một màn đại chiến công phòng binh khí lạnh của thế kỷ mới.

Những chiêu số hung hiểm khiến mấy người đứng xem bên cạnh trực tiếp trợn mắt há hốc mồm.

Bàn Tử lại càng kinh nghi bất định nhìn Phong Vu Tu, tên này thân thủ thế mà lại ngang ngửa với Sở Viễn?

Mẹ kiếp, giả heo ăn thịt hổ a, lúc đầu ở mộ Hiến Vương, Bàn Tử đã nhìn ra Phong Vu Tu không đơn giản.

Không ngờ ngoại trừ thương pháp tốt, hắn lại còn tinh thông binh khí lạnh.

Không hổ là truyền nhân Quan Sơn Thái Bảo, đều thuộc họ chó, quá âm hiểm.

Theo hai người không ngừng giao thủ, thời gian kéo dài, động tác của Phong Vu Tu rõ ràng chậm lại, nhìn qua là biết khí lực không đủ.

Sở Viễn trong lòng khẽ động, xoay người quét đao, kéo giãn khoảng cách hai người.

Sau đó đổi thành hai tay cầm đao, trái phải gạt đao thuận thế súc lực, nhân lúc Phong Vu Tu huy đao liên tiếp không thuận, thân hình mạnh mẽ chuyển động, nhảy lên thật cao, một cú lăng không bổ xuống, lực quán trường hồng, hung hăng chém về phía đỉnh đầu Phong Vu Tu.

Một chém này, đao phong lăng lệ sát khí đằng đằng, sắc mặt Phong Vu Tu đại biến, gần như không thể tránh né.

Trong lúc vội vàng, chỉ có thể tận lực múa may Ô Kim trường đao, hai tay nâng đao, đỡ đòn ngay trên đỉnh đầu. "Bịch!" Đối mặt với một kích toàn lực của Sở Viễn, Phong Vu Tu ánh mắt ngưng trọng, hai tay nắm chặt trường đao, mạnh mẽ vung về phía trước, ý đồ đỡ đòn.

Tuy nhiên, sức mạnh của Sở Viễn quá mức cường đại.

Phong Vu Tu chỉ cảm thấy một cỗ cự lực ập tới, thân thể không tự chủ được mà lùi lại phía sau.

Đầu gối hắn mềm nhũn, quỳ một chân xuống đất, trường đao trong tay cũng suýt chút nữa tuột tay bay ra.

Cùng lúc đó, Phong Vu Tu cảm thấy một trận kịch đau, cúi đầu nhìn, bả vai thấm ra một mảng đỏ thẫm, máu tươi chảy dọc theo cánh tay.

Bị trọng thương như vậy, trên mặt Phong Vu Tu không có chút vẻ đau đớn nào, ngược lại lộ ra một trận thần sắc kinh hỉ.

Chỉ thấy Phong Vu Tu bất chấp thương thế trên người, thân thể trực tiếp lăn ra sau, vớ lấy đồ vật trên mặt đất, liền chạy về phía sâu trong hang động.

Còn chưa đợi mọi người lấy lại tinh thần, chỉ thấy một bức tường trước mặt Phong Vu Tu đột nhiên mở ra, lộ ra một cánh cửa đá.

Trong nháy mắt, bóng dáng Phong Vu Tu liền biến mất sau cửa đá, sau đó, cửa đá nhanh chóng khép lại, biến mất không còn tăm hơi.

Mọi người vẻ mặt kinh ngạc, nếu không phải vừa rồi đao quang kiếm ảnh là thật, bọn họ thậm chí còn tưởng mình sinh ra ảo giác!

Phảng phất như chưa có chuyện gì xảy ra vậy! "Nhanh, Lão Sở,

kiểm tra xem có mất thứ gì không?

Tôn tử này tay cũng nhanh quá đi!" Bàn Tử là người đầu tiên hoàn hồn, vội vàng đi kiểm tra cái ba lô vứt trên mặt đất lúc mở quan tài.

Sau khi phát hiện mình không mất thứ gì, lúc này mới quay đầu nhắc nhở Sở Viễn. "Không cần xem, Cổ kính Quy Khư bị hắn cướp đi rồi." Phong Vu Tu mạo hiểm động thủ với anh, xem ra chính là nhắm vào Cổ kính Quy Khư mà đến.

Nghĩ lại chắc là Giáo sư Tôn sau đó gặp phải khó khăn gì, cần mượn Cổ kính Quy Khư mới có thể mở ra cơ quan.

Đáng tiếc, người tính không bằng trời tính.

Chút Hải khí ít ỏi còn sót lại trong tấm gương Quy Khư này đã bị Sở Viễn dùng hết sạch, không còn cái gọi là 'không khí' (năng lượng) để điều khiển, tấm gương này chính là một phế vật! "Ai da, đó chính là bảo vật thanh đồng a, tiếc quá!" Tuy rằng Cổ kính Quy Khư không còn năng lượng, nhưng cũng là tinh phẩm trong đồ đồng, giá trị liên thành a.

Trong nháy mắt, Bàn Tử cảm thấy lòng mình đau như dao cắt, cứ như thể mình vừa bỏ lỡ mấy trăm triệu vậy.

Sở Viễn không để ý đến sự tiếc của của Bàn Tử, thần tình trên mặt có chút ngưng trọng.

Không có bút thần Quan Sơn, Giáo sư Tôn và Phong Vu Tu làm sao tiến vào được nơi này?

Nghĩ đến đây, Sở Viễn thu vũ khí, lấy đèn pin ra, đi về phía cửa đá mà Phong Vu Tu để lại.

Mò mẫm trên tường một lúc, nhìn thấy một khối đá nhô ra, lập tức ấn xuống. "Ầm!" Một cánh cửa đá cao bằng một người trên vách tường chậm rãi từ bên trong mở ra. "Tà môn thật, chỗ này thế mà còn

có đường thứ hai.

Hóa ra Phong Sư Cổ lão tặc này là đang đề phòng đám Mạc Kim Giáo Úy chúng ta đây mà!" "Đối với người nhà thì không đề phòng, đợi Bàn gia tìm được mộ của hắn, nhất định phải dọn sạch sành sanh tất cả đồ bồi táng." Thấy Sở Viễn kiểm tra cửa đá, Bàn Tử vừa đi tới vừa chửi đổng, trong lòng rất khó chịu.

Đừng nói là cậu ta, ngay cả Sở Viễn lúc này cũng hận không thể chửi thề trong lòng.

Giáo sư Tôn - cái tên tôn tử này cung cấp một nửa lời hát, hại đám bọn anh đi lòng vòng một vòng lớn ở Thôn Địa Tiên, vất vả lắm mới tìm được đường, kết quả vẫn bị Giáo sư Tôn nẫng tay trên.

Sở Viễn khẽ lắc đầu, phân phó mọi người một tiếng, bảo mọi người đều lấy vũ khí ra, cẩn thận ứng đối.

Là Quan Sơn Thái Bảo, Giáo sư Tôn và Phong Vu Tu lúc này đã đi trước mọi người, khó bảo đảm bọn họ sẽ không thiết kế cơ quan.

Suốt dọc đường đi này, vì manh mối mà Giáo sư Tôn giấu giếm, khiến mọi người nếm không ít khổ sở.

Lão âm bức này không chừng còn thiết kế thứ gì hi kỳ cổ quái để đối phó anh nữa.

Thu thập xong ba lô, mọi người chỉnh lý vũ khí trong tay, thắp đuốc, rón rén đi theo sau lưng Sở Viễn.

Phía sau cửa đá là một con đường mộ đạo uốn lượn, không có ngã rẽ.

Ngón tay phát khâu của Sở Viễn dò xét dọc theo mép mộ đạo, cũng không phát hiện cơ quan ẩn tàng bên trong.

Xem ra đây là một con đường mà Phong Sư Cổ dự lưu cho hậu

nhân của mình.

Chương 363

Lạo xạo lạo xạo. Đi trong mộ đạo tối tăm, Bàn Tử đi cuối cùng, bỗng nhiên lỗ tai khẽ rung động, hình như nghe thấy một tia âm thanh di chuyển.

Xem nguồn gốc âm thanh này, hẳn là đến từ phía sau lưng mình!

Bàn Tử cầm súng nhìn ba người Sở Viễn đang đi phía trước, lập tức da đầu tê dại! "Mẹ kiếp, chẳng lẽ là tà túy trong mộ yêu đời Đường vừa rồi đuổi theo sao." Nghĩ đến đây, Bàn Tử vội vàng nói nhỏ với đám người Sở Viễn phía trước: "Lão Sở, phía sau có thứ bẩn thỉu, máu thần của cậu còn không, cho tôi xin thêm một ống nữa." Không biết từ lúc nào, tay trái Bàn Tử đã nắm một ống máu Thanh Long xin từ chỗ Sở Viễn trước đó, vẫn không quên mở miệng xin thêm lần nữa.

Sở Viễn nghe tiếng đi tới, trực tiếp lườm cậu ta một cái, tức giận nói: "Cậu tưởng cái này là hàng bán buôn à, còn dám mở miệng xin." Bàn Tử bị mắng chỉ có thể sờ sờ gáy, vẻ mặt xấu hổ.

Thứ này chính là đồ cứu mạng, tự nhiên là càng nhiều càng tốt. "Khụ khụ, động tĩnh gì vậy?

Không phải là quý phụ đời Đường vừa rồi luyến tiếc Bàn gia, đuổi theo đấy chứ." Thấy Bàn Tử còn có tâm tình nói đùa, Sở Viễn lập tức đưa ngón tay lên miệng, ra hiệu Bàn Tử ngậm miệng lại.

Vốn dĩ Bàn Tử trong lòng không phục, còn muốn há mồm, nhưng nhìn thấy biểu tình ánh mắt của Sở Viễn, liền thành thật hơn nhiều.

Ông đây có mồm mép tép nhảy cũng không thể lấy cái mạng nhỏ của mình ra đùa được, điểm này Bàn gia tôi vẫn phân biệt rõ.

Khi mộ đạo yên tĩnh trở lại, lập tức âm thanh phía sau rõ ràng hơn nhiều.

Giống như một loại sinh vật sống theo bầy đàn, có rất nhiều, nghe âm thanh hẳn là từ ngôi mộ yêu đời Đường vừa rồi tràn qua.

Âm thanh dày đặc nhưng lại vô cùng hỗn loạn, hệt như một loại côn trùng nào đó đang chậm rãi nhúc nhích trên mặt đất mà đến. "Không ổn, đây là Trùng Quan Tài, chạy mau!" Khi âm thanh càng lúc càng gần, dạ nhãn toàn khai, Sở Viễn rốt cuộc nhìn rõ bộ mặt thật của sinh vật bí ẩn trong mộ đạo phía sau.

Trùng tử chi chít chồng chất lên nhau, bộ dáng thập phần kỳ lạ.

Loại trùng này thế mà lại mọc đôi cánh thịt, màu sắc thân thể hệt như vỏ cây tùng.

Như thủy triều cuồn cuộn, chúng ùa tới, thậm chí Sở Viễn còn có thể nhìn thấy răng nanh trong miệng trùng, ánh lên ánh sáng xanh sắc bén.

Đợi nhìn rõ đám trùng phía sau là Trùng Quan Tài được ghi chép trong "Quan Sơn Quật Tàng Lục" của Phong Sư Cổ, Sở Viễn vội vàng hô hào mọi người bỏ chạy.

Anh cũng mới xem qua không lâu trước đó, thấy Hẻm Quan Tài (Quan Tài Hạp) thế mà lại có loại trùng hiếm thấy này, nên đặc biệt nhìn kỹ vài lần.

Không ngờ lại thực sự kiến thức được loại trùng này.

Căn cứ "Quan Sơn Quật Tàng Lục" miêu tả, loại trùng này chuyên sinh trưởng ở những phong thủy bảo huyệt tàng phong nạp khí, đặc biệt là vị trí phong thủy đỉnh cấp.

Thứ này còn được gọi là Chỉ Trùng, là do thư trùng (mọt sách) sinh sôi trong quan tài biến hóa mà thành, đại đa số đều chỉ to cỡ hạt

gạo.

Nhưng đám Trùng Quan Tài sau lưng Sở Viễn này, nhìn kích thước to bằng nắm tay, hơn nữa nghe nói Trùng Quan Tài thích nhất là gặm nhấm vật thối rữa.

Cho nên bọn chúng rất hứng thú với xác thối, nhưng loại biến dị này, không chừng cũng hứng thú với thịt tươi a! "Lão Sở, mấy con sâu này sao cứ đuổi theo chúng ta mãi thế, không phải là Giáo sư Tôn - cái lão già khú đế này thi triển tà môn pháp thuật gì chứ?" Bàn Tử vừa chạy vừa quay đầu kiểm tra vị trí Trùng Quan Tài, thấy đám trùng này bám riết không tha, lập tức nghĩ đến tà thuật của Quan Sơn Thái Bảo. "Là Khôi lỗi thuật, đám này khẳng định là do Giáo sư Tôn khống chế." Bàn Tử phảng phất nghĩ tới điều gì, lớn tiếng kinh hô.

Sở Viễn nghe xong lắc đầu, cho dù Giáo sư Tôn thực sự biết Khôi lỗi thuật gì đó, cũng không có khả năng khống chế được quần thể Trùng Quan Tài số lượng khổng lồ như vậy.

Số lượng Trùng Quan Tài vốn dĩ hiếm có, nhưng tình huống ở Hẻm Quan Tài này đặc thù, phương viên trăm dặm thiếu gì nhất chứ không thiếu quan quách, bởi vậy mới có thể sinh sôi nhiều Trùng Quan Tài như vậy.

Phải biết hoàn cảnh nơi này thiên nhiên đã thích hợp cho Trùng Quan Tài sinh tồn, trên vách núi cheo leo xung quanh có rất nhiều dây leo, đài đất, thi hài.

Dựa vào những vật thối rữa này, Trùng Quan Tài không nhiều mới là lạ, cũng là do cơ quan phong thủy ở Thôn Địa Tiên này quá nhiều.

Nếu không thật sự để đám trùng này ra ngoài, cũng là một rắc rối rất lớn. "Ầm!" Còn chưa đợi Sở Viễn mở miệng giải thích, mọi người liền nghe thấy một tiếng nổ kinh thiên động địa, chấn đến lỗ tai phát đau. "Vãi, đây là địa long xoay người (động đất) sao?

Trong núi còn có động đất a, thật là tà môn!" Bàn Tử dưới chân không vững, cảm giác cả ngọn núi đều đang rung động, phảng phất thật sự xảy ra động đất vậy. "Chạy mau, xem ra là thứ gì đó khủng bố ở Thôn Địa Tiên bị kích hoạt rồi." Thật đúng là nhà dột còn gặp mưa rào, Sở Viễn đoán, khẳng định là Giáo sư Tôn xúc phát cơ quan gì đó mới có thể gây ra động tĩnh này.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn liền nhịn không được chửi thầm: Ông nội này nhận truyền thừa Quan Sơn Thái Bảo nửa mùa, rốt cuộc có được việc hay không đây.

Đám Bàn Tử không hiểu gì, chỉ biết cắm đầu chạy thật nhanh theo sau lưng Sở Viễn, xuyên hành trong mộ đạo.

Cũng không biết đã quẹo bao nhiêu khúc cua, Sở Viễn rốt cuộc nhìn thấy phía trước đèn đuốc sáng trưng, lập tức tăng tốc độ.

Đây là một cánh cửa đá hai cánh mở ra, lúc này cửa đá đang mở toang, bốn người Sở Viễn cũng thuận lợi tiến vào trong môn.

Không kịp đánh giá tình huống bên trong, Sở Viễn trực tiếp lấy ra một ống máu Thanh Long, tạt dọc theo chu vi cửa đá.

Mãi đến khi máu tươi tạt hết mới dừng lại.

Đợi Sở Viễn vào trong cửa đá, lúc này mới gọi Bàn Tử, hai người hợp lực cưỡng ép đóng cánh cửa đá lại. "Rầm!" Theo tiếng cửa đá đóng lại, âm thanh Trùng Quan Tài trong mộ đạo lúc này mới nhỏ đi rất nhiều.

Tiếng trùng nhúc nhích cũng lập tức nhỏ đi, xem ra là máu Thanh Long đã phát huy tác dụng, chấn nhiếp được đám trùng này.

Chỉ là không biết có thể chống đỡ được bao lâu. "Lão Sở, lần này Trùng Quan Tài không vào được nữa đâu nhỉ, sớm biết như thế thì nên mang theo nhiều thuốc sát trùng một chút!" Bàn Tử tì lưng vào cửa đá,

thở hồng hộc nói. "A a, tên béo chết tiệt quá ngây thơ rồi, cho dù đưa cho cậu một bao thạch tín, cậu cũng không độc chết nổi một con Trùng Quan Tài đâu." Bỗng nhiên, một giọng nói lơ đãng từ cách đó không xa truyền đến.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc này, Sở Viễn và Bàn Tử lập tức ngẩng đầu nhìn sang, hách nhiên là Phong Vu Tu, đang dựa vào bên cạnh một cái cây lớn.

Mà bên cạnh hắn, chính là Tôn Học Võ - Giáo sư Tôn, đang chuyên tâm trí chí mân mê chiếc Cổ kính Quy Khư.

Mà lúc này, ông ta dường như gặp phải nan đề gì vô giải, vò đầu bứt tai, trong miệng lại lẩm bẩm một mình: "Sao lại không đúng chứ, rốt cuộc sai ở đâu?" Bàn Tử vừa thấy Phong Vu Tu và Giáo sư Tôn, lập tức một ngọn lửa giận từ trong lòng bốc lên, giơ súng tiểu liên lên mắng: "Đù má, đám tôn tử còn dám xuất hiện trước mặt Bàn gia, hôm nay Bàn gia ta nhất định phải bắn chết cụ chúng mày." Đối mặt với những lời lẽ thô tục của Bàn Tử, Phong Vu Tu trực tiếp lãnh đạm liếc cậu ta một cái, sau đó đầy hứng thú nhìn Sở Viễn. "Học đệ, có hứng thú hợp tác một lần không, Trùng Quan Tài không phải đối phó như vậy đâu." Nói thật, gặp được Giáo sư Tôn và Phong Vu Tu ở chỗ này, Sở Viễn vẫn khá bất ngờ, nhưng nhìn trạng thái quái dị của Phong Vu Tu, lập tức sinh nghi, tên này trong hồ lô rốt cuộc bán thuốc gì. "Chi chi!" Còn chưa đợi Sở Viễn mở miệng, đột nhiên từng tiếng kêu chói tai 'chi chi' từ trong mộ đạo sau cửa truyền đến.

Nhìn qua khe cửa, Sở Viễn thấy cảnh tượng Trùng Quan Tài hãn không sợ chết, thà bị máu Thanh Long làm cho tan xương nát thịt cũng muốn phấn lực tiến lên.

Chỉ thấy đám Trùng Quan Tài này khi chạm vào vết máu, phát ra tiếng kêu thảm thiết trước khi chết, như trẻ con khóc ra máu, vang lên

liên tiếp.

Đặc biệt là ở trong ngôi mộ cổ u ám âm lãnh này, âm thanh này nghe khiến mọi người lập tức tim đập chân run. "Đám Trùng Quan Tài này mượn âm khí của Thôn Địa Tiên để sinh sôi, sớm đã xảy ra biến dị, loại máu thần kỳ của cậu không chống đỡ được bao lâu đâu." "Cậu và tôi hợp tác một lần, giúp tôi mở ra một cánh cửa, tôi giúp các người giải quyết đám Trùng Quan Tài này!" Phong Vu Tu khoanh tay trước ngực, thần tình lãnh đạm, từ trên cao nhìn xuống đề nghị. "Hừ, Bàn gia dựa vào cái gì mà tin tưởng anh?" Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, đối với đề nghị của Phong Vu Tu, trong lòng cậu ta đầy sự nghi ngờ.

Tên nhóc này từ khi tiến vào Hẻm Quan Tài, cậu ta đã cảm thấy có chút không thích hợp, thực sự là quá yên tĩnh.

Hiện tại bộ dạng này khác hẳn với Phong Vu Tu mà Bàn Tử quen biết trước đó.

Sở Viễn không lập tức trả lời Phong Vu Tu, ngược lại hứng thú bừng bừng đánh giá hoàn cảnh chung quanh.

Chỉ thấy sau lưng mọi người thế mà lại là một ngọn núi cao tầm nhìn khoáng đạt, ngọn núi này cao chọc trời, giữa sườn núi mây mù lượn lờ.

Chương 364

Vách núi thác nước như ngân hà rơi xuống chín tầng mây, rõ ràng có thể cảm nhận được từng tia hơi nước trong không khí, quả đúng là chốn bồng lai tiên cảnh.

Giữa sườn núi, loáng thoáng có thể nhìn thấy từng khe núi hình thành nên những khe rãnh sâu, trên vách khảm sạn đạo, nhìn vô cùng hùng vĩ.

Và trên sườn núi gần sạn đạo, còn có thể nhìn thấy vài chỗ bài lâu (cổng chào) tạo hình độc đáo, mái cong cột đấu, cao thấp đan xen.

Nhìn từ xa, không giống kiến trúc phàm trần tục thế, khá có vài phần không linh phiêu miểu, khí tượng bất phàm.

Nhìn đến đây, Sở Viễn không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh: "Thượng phong thượng thủy, hình thế lý khí, nơi này thế núi giao thoa, giữa núi mây mù lượn lờ, là nơi ẩn nạp, tàng tiên hiếm có khó tìm." Chỉ nhìn bề ngoài, liền có thể suy đoán ra hình thế lý khí nơi này, long sa huyệt thủy, Phong Sư Cổ tất định tàng tại huyệt bảo phong thủy tuyệt giai này. "Lão Sở, tính sao đây, động tĩnh sau cánh cửa càng lúc càng lớn rồi?" Bàn Tử cảm nhận động tĩnh trong mộ đạo phía sau, da mặt khẽ rung, đối mặt với số lượng Trùng Quan Tài khổng lồ, ai mà không rén chứ.

Sở Viễn ngẩng đầu nhìn Phong Vu Tu thần tình đạm nhiên, anh biết rõ trong lòng, nơi này dù sao cũng là địa bàn của Quan Sơn Thái Bảo.

Nhìn thần tình đạm nhiên này của Phong Vu Tu, khẳng định là đối phương trong tay có át chủ bài có thể đối phó Trùng Quan Tài.

Nghĩ cũng phải, kỳ môn dị thuật của Quan Sơn Thái Bảo hạo như

yên hải (mênh mông như biển khói), vốn là hành gia chơi trùng, có thể đối phó Trùng Quan Tài cũng không có gì lạ.

Anh từng xem qua nhật ký của Phong Sư Cổ, loại Trùng Quan Tài này năm đó người nhà họ Phong đều không thể diệt trừ tận gốc, ngược lại càng ngày càng nhiều.

Loại trùng này thập phần khó chơi, quan trọng nhất là số lượng đông đảo, nếu không kịp thời thanh trừ, mọi người đều sẽ táng thân trong bụng trùng.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn khẽ gật đầu, ra hiệu Bàn Tử bỏ súng xuống, nhìn Phong Vu Tu nhàn nhạt nói: "Mộ cổ Thôn Địa Tiên cơ quan phồn tạp, biến hóa đa đoan, đơn đả độc đấu không phải kế sách lâu dài, hợp tác mới có thể xông ra ngoài." Phong Vu Tu nghe thấy lời này của Sở Viễn, khẽ gật đầu, liếc mắt nhìn Giáo sư Tôn vẫn đang giải đề, liền tung người nhảy một cái, đi đến bên cạnh Bàn Tử. "Mở ra đi!" Bàn Tử vẻ mặt kinh ngạc nhìn Phong Vu Tu, suýt chút nữa tưởng mình nghe nhầm, mở ra cái gì, đây không phải là tìm chết sao.

Thấy Phong Vu Tu vẻ mặt bình tĩnh, Bàn Tử hơi chần chờ, nhưng vẫn mở cửa đá ra.

Sau đó, thân hình nhanh chóng lùi lại, đến bên cạnh Sở Viễn, thần tình khẩn trương nhìn mộ đạo sau cửa đá.

Phong Vu Tu thấy vậy cũng không để ý, khi cảm nhận được Trùng Quan Tài hung hãn trong mộ đạo, chỉ thấy hắn hai tay nhanh chóng bấm thủ quyết.

Khá có vài phần phong phạm của cao nhân Đạo gia. "Xí, khoe khoang cái gì, giả thần giả quỷ!" Bàn Tử vẻ mặt bỉ di, cái gọi là kỳ môn pháp thuật của Quan Sơn Thái Bảo, theo cậu ta thấy chính là một số tà thuật bàng môn tả đạo.

Là Bàn Tử xuất thân Mạc Kim Giáo Úy chính thống, đối với Quan Sơn Thái Bảo có một loại đề phòng bẩm sinh, hận không thể trừ khử cho sướng.

Sở Viễn lại có thần tình hơi ngưng trọng, anh có thể cảm ứng được sự biến hóa của năng lượng du ly trong không khí xung quanh, phảng phất nhận được sự lôi kéo thần bí.

Chậm rãi bay về phía vị trí Phong Vu Tu đang đứng, loại thủ đoạn có thể khiên động năng lượng này, ngoại trừ Thôi lão đạo ra, Phong Vu Tu là người thứ hai anh từng gặp, xem ra Quan Sơn Thái Bảo này vẫn có chút bản lĩnh. "Khôi lỗi thuật, xuất!" Cũng không biết Phong Vu Tu thi triển thủ đoạn gì, thế mà mạc danh kỳ diệu khống chế được mấy con Trùng Quan Tài.

Chúng nhao nhao quay đầu, ra sức cắn xé đồng loại bên cạnh, lập tức khiến đội ngũ Trùng Quan Tài đại loạn.

Trùng Quan Tài chi chít chồng chất lên nhau! "Cơ hội tốt!" Nhìn thấy cảnh tượng này, Phong Vu Tu thần tình nhất động, mạnh mẽ móc từ sau lưng ra một nắm đạn hoàn màu trắng, ném về phía bầy Trùng Quan Tài. "Bụp!" Đạn hoàn giữa không trung bay đến ngay phía trên Trùng Quan Tài, nhao nhao nổ tung, từng làn khói trắng từ trong đó nhanh chóng bay ra.

Đây là bản lĩnh giữ nhà của Quan Sơn Thái Bảo, độc môn Yên thuật.

Theo Phong Vu Tu phát động Yên thuật, những làn khói trắng này phảng phất chịu sự lôi kéo của sức mạnh thần bí, phi tốc lan tràn ra.

Chỉ thấy từng sợi từng sợi khói từ trong mộ đạo lan tỏa, như thủy triều hung hãn dũng mãnh lao về phía bầy Trùng Quan Tài.

Do khói mù không ngừng khuếch tán, rất nhanh liền hình thành

một đám khói đặc lớn, bao bọc toàn bộ quần thể Trùng Quan Tài vào trong đó.

Ngay sau đó, Phong Vu Tu thần sắc lạnh lùng, hai tay nhanh chóng kết ấn, rút ra một lá bùa, nhanh chóng ném vào trung tâm đám khói. "Phù!" Lá bùa giữa không trung bỗng nhiên tự bốc cháy, hóa thành một đoàn hỏa diễm, chui vào trong khói đặc. "Oanh" một tiếng vang thật lớn.

Khói đặc trong mộ đạo nháy mắt bị đốt cháy, ngọn lửa hừng hực nháy mắt nuốt chửng đám khói đặc và bầy Trùng Quan Tài trong đó.

Ngọn lửa thiêu đốt cực kỳ mãnh liệt, phát ra tiếng "lách tách".

Mọi người bên ngoài mộ đạo nhìn thấy ngọn lửa uy lực như thế, nhao nhao không tự chủ được mà lùi lại phía sau.

Nhìn về phía Phong Vu Tu với ánh mắt mang theo một tia ngưng trọng!

Bàn Tử lại vẻ mặt ghét bỏ bĩu môi, cái tư thế này chẳng phải là làm bộ làm tịch, trò bịp bợm lừa người sao.

Bất quá là cậy vào chất liệu khói đặc thù, có thể nhanh chóng thiêu đốt, gây sát thương khá lớn cho Trùng Quan Tài.

Chỉ có thể nói Phong Vu Tu thập phần quen thuộc đặc tính của Trùng Quan Tài, nắm đạn hoàn màu trắng này e rằng chính là chuẩn bị cho Trùng Quan Tài.

Sở Viễn lại đặt ánh mắt vào trong ngọn lửa trong mộ đạo, cũng không biết trong khói này hỗn hợp dược liệu gì.

Không chỉ có thể bắt lửa nhanh chóng, mà còn thập phần khắc chế Trùng Quan Tài, hoàn toàn giống như khắc tinh vậy.

Nơi tầm mắt nhìn đến, vô số Trùng Quan Tài đang giãy giụa, thảm

thiết kêu gào trong biển lửa, mùi khét lẹt gay mũi lan tràn trong không khí.

Lửa cháy hừng hực tàn phá trong mộ đạo chật hẹp, ngọn lửa bị khói đặc thôi hóa giống như ác ma dữ tợn, trương nanh múa vuốt nuốt chửng tất cả.

Trùng Quan Tài vốn dĩ chi chít nhúc nhích, giờ phút này dưới sự tập kích của lửa mạnh, nháy mắt loạn trận tuyến.

Chúng điên cuồng vặn vẹo thân thể, ý đồ thoát khỏi biển lửa đoạt mệnh này, nhưng thế lửa lan tràn cực nhanh, nơi nào đi qua, xác trùng chồng chất.

Phong Vu Tu đứng ở một bên mộ đạo, ngọn lửa chiếu sáng khuôn mặt hắn, ánh mắt lạnh lùng chăm chú nhìn tất cả những thứ này.

Tiếng thiêu đốt lách tách và tiếng kêu ai oán trước khi chết của Trùng Quan Tài đan xen vào nhau, phảng phất một bản nhạc tử vong tàn khốc.

Theo thế lửa dần yếu đi, trong mộ đạo tràn ngập mùi khét lẹt gay mũi, trên mặt đất đầy rẫy tàn hài Trùng Quan Tài bị thiêu cháy.

Thấy dược tính của khói đã phát huy tác dụng, Phong Vu Tu rốt cuộc thần tình thả lỏng, trong lòng cũng thở phào một hơi, thu hồi thuật pháp.

Mọi người nhìn màn thảm liệt này, cùng với mùi vị khó ngửi cực điểm trong mộ đạo, vẫn còn sợ hãi.

Bàn Tử vốn dĩ không thèm để ý, thấy tình hình này cũng nhíu mày chặt chẽ, hiển nhiên là thủ đoạn của Quan Sơn Thái Bảo nằm ngoài dự liệu của cậu ta. "Cái tên này, thật đúng là không đơn giản nhỉ." Nhìn Phong Vu Tu trước mặt, đặc biệt là chiêu Yên thuật tê li này, khiến Bàn Tử không khỏi trong lòng đề cao vạn phần cảnh giác với

hắn.

Dường như cảm ứng được ánh mắt của Bàn Tử, Phong Vu Tu chợt quay đầu, vẻ mặt âm sâm nhìn chằm chằm Bàn Tử!

Theo động tĩnh Trùng Quan Tài trong mộ đạo càng lúc càng nhỏ, đám người Sở Viễn lúc này mới yên tâm, tổng coi như là thở phào nhẹ nhõm.

Bàn Tử cẩn thận từng li từng tí đi vào trong mộ đạo, lấy ra Ô Kim Cương, chọc chọc qua lại trên mặt đất.

Dường như là đang kiểm tra xem có cá lọt lưới hay không, loại đồ vật như Trùng Quan Tài tốc độ sinh sôi cực nhanh, phải đuổi tận giết tuyệt.

Sau khi chọc chết mấy con Trùng Quan Tài tàn tồn, Bàn Tử lúc này mới từ trong mộ đạo tối tăm đi ra, hít sâu một hơi.

Yêu Muội một bên thấy thế, vội đưa cho Bàn Tử một chai nước, đồng thời mở miệng dò hỏi tình huống trong mộ đạo. "Mộ đạo bị phá hủy, mặt đất cứ như trâu cày, không lùi được, xem ra chỉ có thể đi về phía trước!" Bàn Tử sắc mặt có chút khó coi, loại tình huống bị chặn đường lui này, đối với mọi người mà nói, thập phần bị động.

Đây là đến đường lui cuối cùng cũng không chừa cho bọn họ, cũng không biết Phong Sư Cổ còn tâm tư gì, ép người ta vào đường cùng.

Chương 365

"Ha ha, ta rốt cuộc đã giải được rồi, hóa ra là như vậy, Quan Sơn Chỉ Mê Phú, là thật, tất cả những thứ này đều là thật!" Đột nhiên, Giáo sư Tôn vốn đang mân mê Cổ kính Quy Khư, mạnh mẽ đứng bật dậy, vung tay hô cao.

Giống như đã giải được câu đố gì ghê gớm lắm, cao hứng vừa nhảy vừa nhót, nhìn khiến mấy người Sở Viễn hai mặt nhìn nhau. "Lão Sở, cái gương này không phải hết năng lượng rồi sao?

Sao còn có thể tiến hành chúc chiếu quy bặc (soi gương bói rùa)?

Lừa người à." Bàn Tử nhớ tới không lâu trước đó, Sở Viễn từng nhắc tới Hải khí của Cổ kính Quy Khư đã cạn kiệt, trở thành một cái gương đồng cổ bình thường.

Nhưng nhìn bộ dạng Giáo sư Tôn trước mắt, cứ như phát điên vậy, không phải là Cổ kính Quy Khư còn có thể tiếp tục sử dụng chứ.

Lúc này trong lòng mới nghi hoặc, vẻ mặt đầy ham học hỏi nhìn về phía Sở Viễn. "Hừ!" Tuy rằng không rõ Giáo sư Tôn rốt cuộc đã giải được nan đề gì, nhưng Sở Viễn đối với lời này của Bàn Tử rất là khinh thường.

Chỉ bằng đạo hạnh bí thuật phong thủy mèo cào của Giáo sư Tôn, còn vọng tưởng khu sử Cổ kính Quy Khư, quả thực là si nhân nằm mộng.

Càng đừng nói lợi dụng cổ kính tiến hành chiêm bốc, hỏi quẻ các loại thao tác cao cấp.

Đương kim thế giới, nói câu không khách khí, người có thể sử dụng tấm cổ kính thần kỳ này, cũng chỉ có cao thủ Mạc Kim nhất

mạch mới có thể.

Ai cũng biết, Mạc Kim Giáo Úy am hiểu bí thuật phong thủy, cốt lõi chính là Mạc Kim Giáo Úy tinh thông Chu Dịch Bát Quái.

Có nghiên cứu rất thâm hậu đối với thiên nhân cảm ứng, có thể phát hiện và lợi dụng "khí" được nói đến trong phong thủy.

Nơi nào "khí" càng sung túc, càng là phong thủy bảo địa, loại địa phương này liền có thể khu sử các loại bí khí phong thủy.

Trên có thể thay đổi phong thủy, di tinh hoán đấu, dưới có thể tầm long phân kim, thẩm thị địa mạch.

Đây mới là mấu chốt của Mạc Kim Giáo Úy, đừng nhìn Bàn Tử đeo Mạc Kim Phù, nhưng khoảng cách để trở thành Mạc Kim Giáo Úy chân chính, cậu ta còn kém xa lắm.

Chính là với các loại năng lực hiện tại của Sở Viễn, cũng chỉ đỉnh đa tính là nửa cái Mạc Kim Giáo Úy.

Dù sao, thiệp cập đến bố trí phong thủy, cải trận hoán thế các loại bí thuật phong thủy cao thâm, vẫn biết rất ít.

Do đó, đối với việc Giáo sư Tôn có thể lợi dụng Cổ kính Quy Khư giải mã câu đố, thuần túy là thao tác lung tung.

Xa không nói, cứ nói các loại đồ hình quẻ tượng Chu Thiên trên Cổ kính Quy Khư này, cũng đủ cho ông ta giải quyết nửa ngày rồi.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn vội vàng nhìn về phía Phong Vu Tu, người sau thấy thế, đưa tay chỉ vào một chỗ kiến trúc ở lưng chừng núi.

Thuận theo hướng ngón tay Phong Vu Tu nhìn lại, một tòa cung điện to lớn hiện ra trước mắt, nhìn hình thế phong thủy, quy mô bên trong tất nhiên không nhỏ.

Đây là một ngọn núi cao chọc trời, Sở Viễn không ngờ nơi này lại

ẩn tàng một ngọn núi lớn, khiến anh cảm thấy không thể tin nổi.

Phải biết, nơi anh đang đứng hiện tại, chính là nằm dưới lòng đất của Thôn Địa Tiên, không ngờ nơi này lại còn là quần thể mộ điệp táng (mộ chồng mộ).

Đây là một loại phương thức mộ táng cực kỳ hiếm thấy, thông qua việc chồng chất hai đến ba tầng mộ thất, để cường hóa phong thủy chủ mộ thất.

Thậm chí, nếu gặp phải cao nhân phong thủy, có thể dựa vào điệp táng tụ tập khí của long địa mạch, hậu thiên hình thành nơi tàng phong tụ khí.

Khi nhìn thấy ngọn núi cao trước mắt, Sở Viễn đại khái đoán được một số thủ đoạn của Quan Sơn Thái Bảo Phong Sư Cổ.

Bao gồm mộ Ô Dương Vương gặp ở phía trên không lâu trước đó, âm trạch Thôn Địa Tiên, bao gồm cả mộ đạo dưới lòng đất hiện tại, v.v.

Những thứ này đều là do Phong Sư Cổ chế tạo mộ huyệt cho chính mình, tích súc sức mạnh, nơi này khẳng định là bao trùm dưới một đại trận.

Chỉ tiếc, đối với trận pháp phong thủy, Sở Viễn nghiên cứu không nhiều, vẫn chưa nhìn ra đại trận phong thủy ở nơi này.

Bất quá, anh luôn cảm thấy ngọn núi cao trước mắt, hình như đã từng gặp ở đâu rồi.

Mọi người đi lên sườn núi, chậm rãi đi đến vị trí Giáo sư Tôn, kiểm tra tình huống cung điện, lập tức hít sâu một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy tại lưng chừng núi mây mù lượn lờ kia, một tòa cửa cung cỡ lớn lẳng lặng sừng sững, toàn thân tản ra khí tức thần bí mà trang nghiêm.

Tình huống sau cửa cung mọi người không biết, nhưng chỉ từ khí thế đại môn là có thể nhìn ra nơi này không bình thường.

Cửa cung cao lớn, hai cây cột trụ chọc thẳng lên trời, điêu khắc hoa văn tinh mỹ, trải qua năm tháng gột rửa, vẫn rõ ràng có thể thấy được.

Tạo hình cửa cung cực kỳ độc đáo, mái cong góc hếch như Côn Bằng dang cánh muốn bay, ẩn hiện trong mây mù.

Ngói lưu ly trên đỉnh dưới ánh mặt trời chiếu rọi lấp lánh hào quang ngũ sắc, giống như đầy sao trong đêm.

Một cánh cửa đồng thau khổng lồ đứng sừng sững trước cửa cung, chắn tầm mắt mọi người muốn thám hiểm bên trong.

Từng cái đinh tán khổng lồ lạnh lẽo trên cửa đồng thau, không gì không hiển thị sự trang nghiêm túc mục và thần bí của nơi này.

Trên vách núi hai bên cửa cung, vẽ những bức bích họa màu sắc sặc sỡ, miêu tả hình ảnh một đám người đang triều phụng.

Dù Bàn Tử đã gặp không ít đại mộ, khi nhìn thấy cánh cửa đại điện này, cả người đều kinh ngạc đến ngẩn ngơ.

Nếu không phải sớm biết nơi này là mộ huyệt Quan Sơn Thái Bảo, cậu ta thậm chí còn tưởng mình đi lạc vào hoàng lăng nào đó.

Cửa cung trước mắt, bất kể là từ tạo hình và khí thế, đã không kém cạnh gì so với hoàng lăng tầm thường.

Sở Viễn cũng ngẩng đầu đánh giá cửa cung, Phong Sư Cổ này quả đúng là người tài tình trác tuyệt, đây là "Chúng Diệu Chi Môn" trong truyền thuyết a!

Xem ra dã tâm thành tiên của Phong Sư Cổ là thật, thật sự chế tạo ra một cánh cửa Chúng Diệu, không khỏi khiến Sở Viễn trong lòng

sinh ra bội phục. "Anh cũng tin Phong Sư Cổ có thể thành tiên?" Ngay lúc mọi người đánh giá cửa cung khí thế to lớn trước mắt, Sở Viễn đi đến bên cạnh Phong Vu Tu, chỉ vào cửa cung nhàn nhạt hỏi. "Anh không phải chưa từng thấy Tam Thế Thân của Hiến Vương, đó là bí pháp tiếp cận trường sinh nhất, cuối cùng cũng là dã tràng xe cát." Thấy Phong Vu Tu im lặng không nói, Sở Viễn tự mình nói tiếp, Hiến Vương là người hiểu phong thủy nhất mà anh từng gặp.

Lý thuyết trường sinh bất tử của ông ta, là phương pháp theo đuổi trường sinh đáng tin cậy nhất mà Sở Viễn từng thấy. "Đó là chuyện của riêng tôi.

Mạc Kim Giáo Úy, bắt đầu đi!" Phong Vu Tu nói xong, ra hiệu Sở Viễn gật đầu tiến lên, phá giải cơ quan đại môn.

Sở Viễn không lập tức trả lời, mà là cẩn thận từng li từng tí đi tới cửa lớn bằng đồng thau, khẽ đánh giá bốn phía đại môn.

Hai cây cột trụ trái phải, hồn nhiên thiên thành, không giống hậu thiên cải tạo, chứng tỏ cơ quan mở cửa nằm ngay trên đại môn. "Sở đại ca, anh nhìn đinh tán trên cửa lớn này xem, số lượng hai bên cũng không đối xứng.

Ơ, trên này thế mà lại là ký hiệu." Yêu Muội kéo Sở Viễn, chỉ vào ký hiệu đinh tán trên cửa, vẻ mặt kinh kỳ hỏi.

Cô vốn định quan sát xem trên cửa có ổ khóa hay không, không ngờ lại vô tình phát hiện ký hiệu trên cửa, lúc này mới vội vàng nhắc nhở Sở Viễn.

Nghe Yêu Muội nhắc nhở, Sở Viễn trong lòng khẽ động, ghé sát vào nhìn, đúng thật là đủ loại ký hiệu. "Đây là Bát Quái???" Đợi nhìn rõ ký hiệu trên đinh tán, Sở Viễn theo bản năng thốt ra.

Đợi nhìn rõ ký hiệu Bát Quái trên cửa cung, Sở Viễn xoay người

nhìn Giáo sư Tôn một cái, thảo nào Phong Vu Tu lại đến cướp Cổ kính Quy Khư.

Hóa ra đúng là để phá giải cơ quan.

Sở Viễn nhìn Giáo sư Tôn mặt đỏ bừng, hồi lâu, lúc này mới mở miệng hỏi: "Giáo sư Tôn, ngài đã giải ra quẻ tượng gì chưa?" Đợi nhìn rõ là Sở Viễn đang hỏi mình, Giáo sư Tôn sắc mặt khẽ biến, hồi lâu, mới cười gượng gạo nói: "Không hổ là Mạc Kim Giáo Úy, thế mà nhanh như vậy đã tìm được đến đây, Tiểu Sở, cậu quả nhiên không làm lão phu thất vọng a!" Sở Viễn khoanh tay trước ngực, cười lạnh một tiếng, đáp trả: "Nếu không phải ngài cố ý giấu giếm, e rằng chúng tôi đã sớm tìm được đến đây rồi, hà tất gì phải đi một đường nguy hiểm như vậy." Nghe Sở Viễn chỉ trích, Giáo sư Tôn có chút không vui.

Đoàn người này của ông ta đều là một người cũng không thiếu a.

Chương 366

Người chết cũng đều là thủ hạ do Thổ phu tử Trần lão đại mang đến, đám trộm mộ này, chết ở đây, cũng coi như là tội hữu ứng đắc.

Âm trạch Thôn Địa Tiên đầy đất, ngay cả hậu sự của đám người này cũng miễn, trực tiếp có thể một bước đến nơi đến chốn!

Thấy Bàn Tử và những người khác cũng quá phận, nhao nhao vẻ mặt phẫn hận nhìn Giáo sư Tôn.

Thấy tình hình này, Giáo sư Tôn tròng mắt xoay chuyển, biểu tình trên mặt trở nên khổ sở, nói thẳng mình cũng là có nỗi khổ tâm.

Đối mặt với sự nghi ngờ của mọi người, Giáo sư Tôn do dự một lát, lúc này mới chậm rãi mở miệng giải thích.

Vốn dĩ ông ta muốn dựa vào sức mình tiến vào chủ mộ thất, không ngờ bị cửa cung này của Phong Sư Cổ chặn lại bên ngoài điện.

Vừa rồi thao tác lung tung phù văn trên Cổ kính Quy Khư, tra xét quy luật sắp xếp, suýt chút nữa khiến ông ta tẩu hỏa nhập ma, thất tâm phong phát tác.

Cũng chính lúc này, ông ta rốt cuộc hiểu ra, muốn tiến vào mộ huyệt Phong Sư Cổ, vẫn cần phải có Mạc Kim Giáo Úy như Sở Viễn.

Nghĩ đến đây, Giáo sư Tôn thần tình phức tạp nhìn Sở Viễn, lúc này mới thở dài thật sâu, giới thiệu lai lịch của mình cho mọi người.

Chính như Sở Viễn suy nghĩ, Giáo sư Tôn tên thật là Tôn Học Võ, tên thật là Phong Học Vũ, là anh em ruột với Phong đoàn trưởng năm đó.

Theo ông ta nói, khi truyền thừa Quan Sơn Thái Bảo đến tay Phong Sư Cổ, người nhà họ Phong đã tích lũy tài phú mấy đời.

Đồng thời từ trong Thiên Thư mai rùa trộm được đã học được không ít bí thuật phong thủy, thậm chí kỳ môn dị thuật, thủ đoạn hành sự rất thần bí.

Đặc biệt là thủ lĩnh Quan Sơn Thái Bảo những năm Vạn Lịch thời Minh - Phong Sư Cổ, tài tình trác tuyệt, tinh thông bí thuật phong thủy.

Nghe nói có bản lĩnh thông thiên triệt địa, đặc biệt tinh thông tinh tượng phong thủy, danh tiếng quan tuyệt thiên hạ.

Thông qua quan sát hoàng lăng Minh Thái Tổ, nhìn ra "khí" xảy ra vấn đề, kiến nghị triều đình di dời tổ lăng.

Bị triều đình đương thời khiển trách, cho là lao dân thương tài, hoang đường chi ngôn, tức đến nỗi Phong Sư Cổ trực tiếp cáo bệnh về quê.

Dẫn theo tộc nhân trở lại đất tổ Hẻm Quan Tài ở Ba Thục.

Trở lại Hẻm Quan Tài, Phong Sư Cổ khi xem di huấn tổ tiên để lại, thế mà biết được bên trong Hẻm Quan Tài ẩn tàng một ngôi mộ lớn.

Phong Sư Cổ là nhân vật thế nào, phớt lờ lời răn dạy của di huấn, suất lĩnh một bộ phận tộc nhân trộm ngôi mộ cổ Ô Dương Vương này.

Lại ngoài ý muốn thu hoạch được một viên 'Thi Đan' ghê gớm, thậm chí còn tìm được không ít văn hiến ghi chép về trường sinh trong mộ Ô Dương Vương.

Từ đó về sau, Phong Sư Cổ cứ như bị mê hoặc, sau khi bế quan ở nhà ba tháng, bỗng nhiên hô to mình đã đắc đại đạo.

Sau đó, Phong Sư Cổ triệu tập tất cả tộc nhân, tự xưng 'Địa Tiên', cảnh báo tộc nhân bên ngoài sắp thiên hạ đại loạn.

Chỉ có trốn vào trong Hẻm Quan Tài, mới có thể tránh khỏi bị cuốn vào phân tranh, được tiêu dao tự tại.

Ngại vì thành tựu lúc đó của Phong Sư Cổ, thế mà tuyệt đại đa số tộc nhân đều tin vào lời nói nhảm của hắn, phối hợp với hắn hưng kiến thổ mộc.

Trước sau hao phí vô số tài lực và nhân lực, dùng thời gian hơn mười năm, kiến tạo ra âm trạch Thôn Địa Tiên.

Đồng thời đem tài bảo và văn hiến tổ tiên đoạt được, đều giấu vào trong âm trạch.

Điên cuồng nhất là, ngay ngày công thành, Phong Sư Cổ thế mà kêu gọi tộc nhân cùng hắn tiến vào phần mộ trong âm trạch.

Tham dự 'hoạt tuẫn' (chôn sống), vứt bỏ nhục thân của mình, mới có thể trở thành Địa Tiên, đợi chiến tranh bên ngoài kết thúc, hắn sẽ dẫn dắt tộc nhân trở lại thế gian, đắc đại đạo trường sinh chân chính.

Chỉ với những lời lẽ này, đặt ở hiện tại khẳng định là chó cũng không tin, nhưng ở niên đại đó, thế mà đại bộ phận tộc nhân đều tin.

Một là Phong Sư Cổ xác thực kỳ nhân, am hiểu rất nhiều kỳ môn dị thuật thần bí, uy vọng cực cao.

Người nhà họ Phong đời đời làm Quan Sơn Thái Bảo, học tập Quan Sơn Chỉ Mê Phú, tự nhiên tin tưởng lời nói của hắn, nhất thời người nghe theo như mây.

Đương nhiên, cũng có người không muốn tiến vào Thôn Địa Tiên, Phong Sư Cổ cũng không làm khó những người này, cứ để bọn họ trấn thủ Hẻm Quan Tài.

Thậm chí, còn chủ động báo cho những người này, đặc biệt lưu lại một con đường đi thẳng đến Thôn Địa Tiên, cho con cháu đời sau dùng để tránh họa.

Cuối cùng, Phong Sư Cổ thi triển bí pháp, đem toàn bộ Thôn Địa Tiên ẩn tàng trong Hẻm Quan Tài, mà nơi này chính là núi Quan Tài chân chính.

Sau khi Phong Sư Cổ thi triển mây mù phong tỏa long mạch, núi Quan Tài chân chính liền chính thức biến mất trên bản đồ.

Nếu không phải Sở Viễn cơ duyên xảo hợp, dưới sự giúp đỡ của bí khí phong thủy như Cổ kính Quy Khư, e rằng mọi người cũng không tìm thấy lối vào.

Thủ đoạn trên đường đi này, tự nhiên đều là Phong Sư Cổ dùng để đối phó Mạc Kim Giáo Úy.

Nói đến đây, trong mắt Giáo sư Tôn lóe lên vài phần dị sắc, thấy đám người Sở Viễn không có phản ứng gì, lúc này mới lại giải thích tiếp.

Thì ra tổ tiên mạch này của ông ta, là anh em họ với Phong Sư Cổ, cũng có một tấm eo bài Quan Sơn Thái Bảo ngự ban.

Người này năm đó chọn ở lại ngoài núi, là Quan Sơn Thái Bảo, đối với lời nói nhảm của Phong Sư Cổ, ông ta một chút cũng không tin.

Người sống thiện nhập âm trạch của người chết, xét về phong thủy, đây không phải là tìm chết sao.

Đương nhiên, lời nói của ông ta thấp cổ bé họng, không có bao nhiêu tộc nhân nguyện ý tin tưởng, trực tiếp dẫn đến mạch Quan Sơn Thái Bảo chỉ còn lại duy nhất một nhánh này.

Sau đó, ông ta liền mang theo người nhà rời khỏi đất Ba Thục.

Người này cũng rất có kiến thức, ông ta lờ mờ đoán được thủ đoạn của Phong Sư Cổ.

Đoán rằng hắn muốn mượn dùng Thi Đan của Ô Dương Vương, tu luyện thành Thi Tiên, tất sẽ gây họa cho thế gian.

Cho nên giao đại cho hậu nhân, nhất định phải tìm cơ hội tiến vào mộ cổ Thôn Địa Tiên, xem Phong Sư Cổ có trở thành Thi Tiên hay không.

Nếu là thành thi biến, nhất định phải tiêu diệt hắn trong núi Quan Tài, để tránh thiên hạ đại loạn.

Về sau, thời đại phát triển, gia tộc của ông ta cũng thăng trầm, hậu nhân điêu linh tán lạc, qua cả trăm năm.

Tay nghề truyền thừa của tổ tiên Quan Sơn Thái Bảo đã sớm biến mất trong dòng sông lịch sử, đối với bí thuật phong thủy cũng là biết một hiểu mười.

Càng đừng nói tiến vào mộ cổ Thôn Địa Tiên, tìm cái lối vào đã là chuyện khó nhất trần đời.

Mãi cho đến khi truyền đến đời Giáo sư Tôn, Quan Sơn Thái Bảo cũng chỉ còn lại hai người cuối cùng, một văn một võ.

Cũng là vì niên đại chiến loạn, khi còn trẻ đã lạc nhau, nhiều năm sau gặp lại, đã là cảnh ngộ khác biệt một trời một vực.

Anh trai của Giáo sư Tôn là Phong Học Văn, sau khi để lại con nối dõi, một mình vào núi thám hiểm mộ cổ Thôn Địa Tiên, từ đó không còn đi ra nữa.

Thấy ánh mắt Giáo sư Tôn nhu hòa nhìn về phía Phong Vu Tu, Sở Viễn đoán Phong Vu Tu có khả năng chính là hậu nhân của Phong Học Văn.

Đám người Bàn Tử vẻ mặt ngạc nhiên nhìn Giáo sư Tôn, không ngờ Quan Sơn Thái Bảo thế mà còn có một đoạn truyền thuyết ly kỳ như vậy.

Không sai, trong mắt bọn họ cái gọi là trường sinh, đó chính là chuyện ly kỳ hoang đường.

Nhưng ở cái niên đại đó, trường sinh xác thực là thứ mà vô số người tu đạo, hạng người tinh thông bí thuật phong thủy cả đời cầu mong.

Sở Viễn khẽ gật đầu, trong lòng anh rõ ràng, Giáo sư Tôn khẳng định là có che giấu, nhưng đối với anh mà nói, những tin tức này đã đủ.

Kết hợp với những gì Giáo sư Tôn nói, cộng thêm nội dung ghi chép trong "Quan Sơn Quật Tàng Lục" trước đó.

Anh suy đoán, pháp trường sinh của Phong Sư Cổ khẳng định không đơn giản, năm đó nhiều tộc nhân bị hắn tế sống như vậy, đều đã đi đâu?

Sau đó, anh lại đặt tầm mắt lên cửa cung hùng vĩ trước mắt, có lẽ, tất cả bí mật đều nằm sau cánh cửa đồng thau này.

Chương 367

Trong ngôi cổ mộ sâu thẳm tĩnh mịch, một cánh cửa đồng xanh cổ kính cao lớn sừng sững trước mắt.

Hai cánh cửa chi chít những chiếc đinh tán to bằng nắm tay, mỗi chiếc lại được khắc phù hiệu bát quái, vừa cổ xưa vừa thần bí, tỏa ra ánh sáng âm u.

Sở Viễn chậm rãi bước đến gần cánh cửa đồng, nhìn những phù hiệu bát quái quen thuộc này, tim bất giác đập nhanh hơn.

Kiểu dáng của những phù hiệu này giống hệt với các ký tự trên gương cổ Quy Khư, khiến tôi không khỏi nghi ngờ liệu có mối liên hệ nào giữa chúng hay không.

Giáo sư Tôn thấy Sở Viễn đang tập trung suy nghĩ, vội vàng đưa chiếc gương cổ Quy Khư trong tay cho anh.

Bàn Tử nhìn chằm chằm vào các phù hiệu được vài giây thì đã thấy hoa mắt chóng mặt, vội dụi mắt rồi kiếm cớ đi loanh quanh gần đó.

Yêu muội sau khi kiểm tra kỹ lưỡng thì phát hiện cửa đồng xanh này không có bất kỳ cơ quan khóa nào, chỉ đành bất lực nhìn Sở Viễn.

Nhìn chiếc gương cổ Quy Khư trong tay, Sở Viễn khôi phục lại nó, sau đó nhìn những phù hiệu thần bí trên cửa.

Xem ra phải dựa vào những phù hiệu này để sắp xếp lại quẻ tượng trên cửa, giải mã được ý nghĩa của chúng thì chính là vị trí cơ quan.

Nói thì đơn giản, nhưng khi bắt tay vào làm, Sở Viễn mới thấy nó vô cùng khó khăn.

Trên cửa có đến mấy trăm phù hiệu, không có cái nào giống cái nào, chúng hoàn toàn tương ứng với các quẻ trong Kinh Dịch.

Sở Viễn xoa cằm, đánh giá những phù hiệu trước mắt.

Chẳng trách giáo sư Tôn không giải được, ngay cả một Mạc Kim Hiệu Úy như Sở Viễn cũng cảm thấy rất vất vả.

Ai cũng biết, Mạc Kim Hiệu Úy giỏi nhất là phong thủy bí thuật để đạo mộ, quy tụ lại thì có hai phương pháp chính là Tầm Long Quyết và Phân Kim Định Huyệt.

Trong đó, Tầm Long Quyết lấy Hà Đồ Lạc Thư làm cốt lõi, còn Phân Kim Định Huyệt thì vận dụng lý lẽ Càn Nguyên trong Kinh Dịch để xác định vị trí.

Hai phương pháp này thường được kết hợp với nhau, mới giúp Mạc Kim Hiệu Úy thi triển được thuật tìm rồng khắp núi, xác định vị trí cổ mộ.

Do đó, muốn vận dụng tốt Tầm Long Quyết thì trước hết phải thông thạo Kinh Dịch.

Khẩu quyết của Phân Kim Định Huyệt giống như một bản mật mã tổng hợp nhiều loại thông tin, các phương vị trong khẩu quyết đều được thay thế bằng các từ ngữ trong Kinh Dịch.

Thường thấy nhất là bát quái và vị trí tám phương, ngoài ra còn có học thuyết ngũ hành, phong thủy hình thế cũng rất chú trọng đến lý lẽ ngũ hành.

Chu Thiên Cổ Quái tuy chỉ có mười sáu chữ, nhưng truyền đến đời sau chỉ còn lại bát quái, lại chia thành tiên thiên bát quái và hậu thiên bát quái.

Theo dã sử ghi lại, tiên thiên bát quái do Phục Hy đại đế luận ra từ hình vẽ trên mai rùa, còn hậu thiên bát quái do Chu Văn Vương diễn

giải.

Cả hai đều lấy "long" làm tượng cho số của quẻ, nên Kinh Dịch dùng để giải quẻ hẳn phải là long quái.

Loại quái thuật cao siêu này, nhờ có Vấn Thiên Quái Thuật mà hệ thống thưởng cho, Sở Viễn mới có thể hiểu được một phần, đủ thấy sự thâm sâu của nó.

Nếu thật sự có người thông thạo và nắm vững Chu Thiên Thập Lục Quái, thì đừng nói là cổ mộ Địa Tiên Thôn, mà bất cứ đâu trong thiên hạ này cũng có thể đi được.

Tuy nhiên, với trình độ hiện tại của Sở Viễn, cộng thêm sức mạnh của gương cổ Quy Khư, việc giải cơ quan trên cửa đồng xanh không khó.

Giáo sư Tôn làm sao hiểu được những đạo lý phong thủy này, cứ tưởng cướp được gương cổ Quy Khư là có thể tự mình thao tác.

Không ngờ, sau khi thử rất nhiều tổ hợp, cửa không mở được mà ông ta suýt chút nữa tẩu hỏa nhập ma.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn trong lòng khẽ động, cúi đầu nhìn chiếc gương cổ Quy Khư trong tay, mặc kệ đúng sai, bắt đầu thao tác.

Chiếc gương cổ Quy Khư này tuy đã mất đi hải khí, nhưng ở thế giới hiện tại, nó vẫn là công cụ bói toán, suy diễn tốt nhất.

So với la bàn của chính Sở Viễn, tốc độ và độ chính xác của nó đều cao hơn không ít.

Hơn nữa, các phù quái trên chiếc gương này đều được sắp xếp theo số của Chu Thiên Quái, người thường cũng không biết cách sử dụng thứ này.

Sau khi suy nghĩ một lát, Sở Viễn bắt đầu từ từ di chuyển bốn phù

quái trên mặt gương.

Trong đầu anh bắt đầu lóe lên toàn bộ nội dung của mười sáu chữ Chu Thiên Cổ Quái, đặc biệt là quẻ tượng, quẻ từ và số quẻ.

Trong chốc lát, vô số phù hiệu lướt qua tâm trí Sở Viễn, việc anh cần làm bây giờ là tìm ra sinh môn giữa những phù hiệu này.

Thực ra cũng có thể dùng khẩu quyết trong "Quan Sơn Chỉ Mê Phú" để tìm sinh môn, nhưng khổ nỗi giáo sư Tôn cũng chỉ biết lơ mơ về nó.

“Sao rồi, Lão Sở, giải được không?” Bàn Tử thấy Sở Viễn không ngừng xoay vần chiếc gương cổ Quy Khư, mình đi một vòng quay lại mà vẫn chưa xong, không nhịn được liền ghé sát lại hỏi.

Giáo sư Tôn và những người khác cũng đầy mong đợi nhìn Sở Viễn, anh đã mất quá nhiều thời gian ở đây rồi.

Thấy mọi người trông chờ, Sở Viễn khẽ gật đầu, nhẹ giọng nói: “Cửa đồng xanh này có đinh tán ở hai bên, tôi đếm sơ qua thì có khoảng 384 cái, vừa đúng với 384 hào trong bát quái.” “Cứ sáu hào có thể tạo thành một quẻ, chỉ cần tìm ra quẻ tượng thích hợp trên mỗi cánh cửa là có thể giải được cơ quan của cung môn này!” Mọi người nghe xong lập tức đau đầu, tức là phải chọn ra hai quẻ trong sáu mươi tư quẻ, lại còn phải sắp xếp đúng thứ tự các hào.

Bàn Tử chỉ hận mình sao không mang theo ít thuốc nổ, cứ học theo đám Tá Lĩnh Lực Sĩ mà làm, cho nổ tung là xong hết.

Cái loại cơ quan phải dùng não mới giải được này thực sự không hợp với Bàn gia!

Sau khi chứng kiến phong cách của đám Tá Lĩnh Lực Sĩ dưới trướng Hoa Vinh, Bàn Tử thật sự có chút thôi thúc muốn đổi môn phái.

Sở Viễn tiện tay chỉ vào mấy chiếc đinh tán có phù hiệu, giải thích: "Những phù hiệu đặc biệt này, thông qua gương cổ Quy Khư có thể suy ra là hào âm hay hào dương, từ hào âm dương có thể tạo thành quẻ tượng.

Ví dụ như vòng phù hiệu này, có thể tạo thành quẻ Bĩ, chính là 'Bĩ chi phỉ nhân, bất lợi quân tử trinh', tượng trưng cho sinh cơ bị tuyệt diệt!" Mọi người tuy không hiểu ý nghĩa của các phù hiệu mà Sở Viễn chỉ, nhưng thấy anh chỉ trong thời gian ngắn đã tạo được một quẻ tượng, lập tức lòng tin tràn đầy, vẻ mặt kích động nhìn cánh cung môn hùng vĩ trước mắt.

Nhìn những phù hiệu phức tạp trên cửa, Sở Viễn lại có chút lo lắng, nếu theo suy luận của anh, cơ quan này có phải quá đơn giản không.

Độ khó về bát quái này, đối với người mới nhập môn quả thực có chút khó khăn.

Nhưng với người hơi am hiểu bát quái, cơ quan này không khó, chỉ cần bỏ thời gian chắc chắn có thể suy ra được vị trí sinh môn.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn nhắm đúng vị trí, nhanh chóng tìm ra hai hào dương ở trên và một hào âm ở dưới trên cánh cửa đồng bên trái.

Đây là quẻ Cấn trong bát quái, và nó tương ứng với chính là sinh môn!

Khi Sở Viễn đưa tay ấn theo thứ tự vào hai hào dương và một hào âm của quẻ Cấn, bề mặt cánh cửa đồng bên trái lập tức phát ra một tiếng động.

Nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy những chiếc đinh tán trên cửa đồng bắt đầu từ từ di chuyển.

"Ầm!" Cùng với một tiếng vang lớn, cánh cửa đồng khổng lồ sừng

sững cả trăm năm này lập tức từ từ mở ra.

Giáo sư Tôn thấy vậy, hai mắt sáng rực, chỉ hận không thể là người đầu tiên xông vào.

Sở Viễn lại có vẻ nghi hoặc, Phong Sư Cổ là người tinh thông phong thủy, dựng nên một cánh cung môn hùng vĩ thế này.

Cơ quan mở cửa lại đơn giản như vậy, khiến Sở Viễn không khỏi nghi ngờ, độ khó của cơ quan này so với Địa Tiên Thôn quả thực không đáng nhắc tới.

Ngược lại không giống cơ quan để nhốt người, mà giống như đang khuyến khích người ta đi vào cánh cửa này.

Khi cánh cửa đồng khổng lồ từ từ mở ra, một luồng khí tức cổ xưa ập vào mặt.

Từ khe cửa hắt ra ánh sáng xanh lục lờ mờ, như đôi mắt của quỷ mị, khiến người ta không rét mà run.

Qua khe cửa không lớn, có thể thấy không gian phía sau rất rộng, bốn bức tường xung quanh khắc đầy những phù văn và đồ án kỳ lạ.

Dưới ánh sáng yếu ớt, chúng trông càng thêm quỷ dị.

"Ực." Bàn Tử nuốt nước bọt, hắn đổ đấu hơn mười năm, đây là lần đầu tiên cảm thấy một áp lực nặng nề đến vậy.

Dường như phía sau cánh cửa đồng khổng lồ, thứ đang chờ đợi mọi người là một sự tồn tại kinh hoàng sắp thức tỉnh!

Chương 368

Bên ngoài cung môn bằng đồng, mọi người nhìn cánh cửa đang mở rộng, trên mặt ai nấy đều lộ vẻ háo hức muốn thử.

Nhưng vừa nghĩ đến đây là mộ huyệt của thủ lĩnh Quan Sơn Thái Bảo, Phong Sư Cổ, họ bất giác dừng bước, cùng nhìn về phía Sở Viễn.

"Giáo sư Tôn, cửa đã mở rồi, phiền ngài giải thích một chút đi, rốt cuộc bên trong là tình hình thế nào?" Sở Viễn thấy ánh mắt của mọi người, trong lòng khẽ động, chủ động lên tiếng hỏi giáo sư Tôn bên cạnh.

Là truyền nhân cuối cùng của Quan Sơn Thái Bảo, giáo sư Tôn chắc chắn biết ít nhiều về mộ huyệt của Phong Sư Cổ.

Nhất là khi nghĩ đến việc trong "Quan Sơn Quật Tàng Lục", Phong Sư Cổ không hề nhắc đến mộ của mình, có lẽ đã ghi chép ở nơi khác.

Có lẽ, đây chính là lý do khiến giáo sư Tôn dám tiến vào cổ mộ Địa Tiên Thôn.

Đối với Phong Sư Cổ và cổ mộ Địa Tiên Thôn, ông ta chắc chắn biết nhiều hơn tất cả mọi người ở đây.

Nghe vậy, giáo sư Tôn sững người, đột nhiên cúi đầu nhìn đồng hồ, sắc mặt lập tức đại biến: "Thôi rồi, chết tiệt, sao lại thức tỉnh nhanh như vậy, không kịp nữa rồi, mọi người mau vào trong đi." Nói xong, không đợi những người khác phản ứng, giáo sư Tôn gọi Phong Vu Tu một tiếng rồi dẫn đầu đi vào sau cánh cửa đồng khổng lồ.

Hành động không chút do dự, theo sát phía sau là Phong Vu Tu, đối với lời của giáo sư Tôn, anh ta tin tưởng một trăm phần trăm.

Bàn Tử và những người khác thấy vậy, mặt mày ngơ ngác, nhìn bóng lưng của giáo sư Tôn và Phong Vu Tu rời đi, chẳng hiểu mô tê gì.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy ánh mắt sợ hãi của giáo sư Tôn, Bàn Tử rất tò mò, rốt cuộc thứ gì đã khiến vị Quan Sơn Thái Bảo này kinh hãi đến vậy.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử quay người, nhìn về phía sau mình.

Chỉ thấy lối vào mộ đạo nơi lúc nãy bị quan tài trùng truy đuổi đang rung nhẹ, lớp đá xung quanh phát ra những tiếng nứt vỡ.

Dường như bên trong lớp đá có một con quái vật đáng sợ nào đó, đang nghiền nát lớp đá vốn cứng như bàn thạch.

Cùng với tiếng rung động ngày càng dữ dội, chuỗi âm thanh nứt vỡ này liên miên không dứt, khiến Bàn Tử và những người khác phải bịt tai lại, mặt đầy kinh ngạc.

"Mẹ ơi, thứ gì thế này?" Ba Dũng nuốt nước bọt, hai tay cầm súng trường tấn công cũng run lên bần bật, mắt chữ A mồm chữ O nhìn về phía lối vào mộ đạo.

Bàn Tử không nói gì, hai mắt anh ta đanh lại, cơ thể vô thức vào trạng thái cảnh giác, giơ súng trường lên, nhắm vào lối vào mộ đạo.

"Rầm!" Lập tức, một tiếng chấn động vang lên trong không gian.

Hóa ra là những tảng đá gần lối vào mộ đạo không chịu nổi lực từ bên trong, đồng loạt vỡ vụn.

Nhờ vậy, thứ bí ẩn bên trong lớp đá cuối cùng cũng lộ ra một phần chân dung.

Mọi người nghe tiếng nhìn lại, khi thấy cảnh tượng bên trong, ai nấy đều hít một hơi khí lạnh, như thể nhìn thấy thứ gì đó không thể

tin nổi.

Chỉ thấy từng nhánh san hô gai góc to bằng cánh tay, toàn thân là một loài thực vật màu xanh lục, đang từ từ chui ra khỏi lớp đá của mộ đạo.

Thứ này trông như kim loại mà không phải kim loại, trên thân mọc đầy gai ngược, trông hơi giống bộ rễ cây cổ thụ mà mọi người gặp phải khi mới vào núi Quan Tài.

Khi thứ đó từ từ duỗi ra, nó đã bao phủ toàn bộ bề mặt tường đá của mộ đạo, trông như một con hổ trèo núi.

Nó bao bọc toàn bộ vách đá trong những nhánh san hô gai của mình, và những nhánh san hô xanh này vẫn đang không ngừng phát triển.

Chỉ trong chốc lát, mọi người đã có cảm giác như trời long đất lở, những nhánh san hô dài trông như những xúc tu của một con bạch tuộc khổng lồ!

"Mẹ kiếp, con quái vật quái quỷ gì thế này?" Bàn Tử cuối cùng cũng phản ứng lại, bất giác văng tục, tay bóp cò, xả nguyên một băng đạn vào con quái vật màu xanh.

Rầm, rầm, rầm!

Theo tiếng gầm giận dữ của khẩu súng trường, những viên đạn liên tiếp bay ra như một con rồng lửa, phun ra từ nòng súng.

Dưới kỹ thuật điêu luyện của Bàn Tử, chúng bắn chính xác vào từng nhánh cây đó.

Khi cả hai va chạm, một cảnh tượng đáng kinh ngạc đã xảy ra.

Những viên đạn sắc bén bắn vào xúc tu của con quái vật lại phát ra tiếng kim loại va chạm giòn tan, cứ như bắn vào tấm thép vậy.

Bàn Tử kinh ngạc nhìn những thực vật này, cảm nhận nòng súng nóng ran, anh ta suýt nữa tưởng mình bắn ra toàn đạn lép.

Thế giới này rốt cuộc bị sao vậy, một cái cây cỏ quèn mà cũng đao thương bất nhập, còn có thiên lý không!

"Đi, mau đi!" Lúc này Sở Viễn cũng đã nhìn rõ chân thân của con quái vật, sắc mặt lập tức đại biến, mạnh mẽ đẩy Bàn Tử một cái, lớn tiếng hét lên.

Bàn Tử và Yêu muội lúc này mới nhận ra có chuyện không ổn, cũng không nghĩ nhiều, vội vàng chạy vào bên trong cánh cửa đồng.

Đợi tất cả mọi người vào trong, Sở Viễn hai mắt dán chặt vào con quái vật hình san hô gai đang từ từ di chuyển bên ngoài.

Dường như sau khi bao bọc vách đá, tốc độ tiến lên của con quái vật san hô gai chậm lại, nó dừng lại ở một nơi không xa cửa đồng.

Chỉ có Sở Viễn trong lòng biết rõ, đối phương đang tiêu hóa vật chất trong cơ thể, chẳng bao lâu nữa sẽ tiếp tục tiến lên.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn bật đèn pin nhìn lên xà ngang trên đầu, một tảng đá khổng lồ sừng sững ở đó.

Đây là một phiến đá Đoạn Long khổng lồ, trọng lượng không dưới mấy chục tấn, có lẽ có thể chặn được con quái vật bên ngoài một lát.

"Bàn Tử, Ba Dũng, mau đến giúp một tay, đóng cửa lại." Sở Viễn vội vàng lớn tiếng gọi Bàn Tử và những người khác, hai tay đẩy vào cánh cửa đồng, huy động mấy người cùng dùng sức, cố gắng đóng chặt cánh cửa lại.

Ba phút sau, cả nhóm mất hết sức chín trâu hai hổ, cuối cùng cũng đóng được cánh cửa đồng khổng lồ lại, kín không một kẽ hở.

Sau khi kiệt sức, ba người dựa vào sau cánh cửa, thở hổn hển.

"Lão Sở, rốt cuộc đây là thứ gì, trông cậu có vẻ sợ nó lắm." Nhân lúc nghỉ ngơi, Bàn Tử đến bên cạnh Sở Viễn, mặt đầy khó hiểu hỏi.

Thứ này, hắn lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng nhìn sắc mặt của Sở Viễn, có lẽ anh biết nó là gì.

Sở Viễn khẽ gật đầu, không trả lời Bàn Tử ngay, mà ra hiệu cho mấy người đi ra xa một chút.

Lúc này, mọi người mới nhận ra, Sở Viễn định thả phiến đá Đoạn Long khổng lồ trên đầu xuống để chặn con quái vật bên ngoài.

Bàn Tử ngẩng đầu, nhìn tảng đá lớn trên đỉnh, giật mình một cái, thứ này mà rơi xuống, chắc chắn là chết bẹp tại chỗ.

Sau đó liền chủ động gọi hai người kia, đi ra xa hơn một chút.

Khi Bàn Tử và mấy người rời đi, Sở Viễn quả nhiên phát hiện một lỗ hổng to bằng nắm tay sau cánh cửa đồng, đây là cơ quan của đá Đoạn Long.

"Ầm!" Không chút do dự, Sở Viễn lập tức đưa tay vào trong, ấn mạnh vào cơ quan.

Sau đó liền co cẳng chạy, thân hình như mũi tên rời cung, nhanh chóng rời khỏi nơi đó.

Ngay khi Sở Viễn vừa rời đi, xà ngang sau cánh cửa đồng đột nhiên gãy đôi, một phiến đá Đoạn Long khổng lồ từ trên trời rơi xuống!

Nó rơi mạnh xuống đất, khiến bụi đất bay mù mịt, khói bụi cuồn cuộn, ngay cả Bàn Tử cũng cảm nhận được mặt đất dưới chân rung chuyển dữ dội.

Có thể thấy, trọng lượng của phiến đá Đoạn Long khổng lồ này.

Cùng với việc đá Đoạn Long hoàn toàn chặn kín cửa đồng, bây giờ mọi người chỉ có thể đi một con đường duy nhất, chắc chắn không thể quay lại được nữa.

"Khụ khụ, Lão Sở, có cần phải làm quá lên thế không, chúng ta đang tự cắt đường lui của mình đấy!" Bàn Tử phủi bụi trên người, vừa khó hiểu hỏi Sở Viễn, đây là điều mà hắn nghĩ mãi không ra.

Theo như hắn biết về Sở Viễn, dù gặp phải yêu ma quỷ quái gì, cũng đứng dậy, rút đao là khô máu.

Chuyện chủ động rút lui như hôm nay, hắn là lần đầu tiên nhìn thấy, thật sự kỳ lạ.

"Hừ, cậu biết cái gì, cậu có biết con quái vật bên ngoài là gì không?" Thấy Bàn Tử có vẻ không quan tâm, Sở Viễn hừ lạnh một tiếng, chỉ ra ngoài cửa đồng, trầm giọng hỏi.

Chương 369

Không đợi Bàn Tử trả lời, Sở Viễn lại tiếp tục nói: "Đó là Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, cơ quan khó giải nhất trong giới đạo mộ!" "Cửu Tử Kinh Lăng Giáp?" Lời của Sở Viễn như tiếng chuông lớn, không ngừng vang vọng trong lòng mọi người.

Bàn Tử, Yêu muội và những người khác không khỏi nhìn nhau, trong mắt là sự kinh hãi không thể che giấu, cùng với một tia lo lắng.

Chủ yếu là vì danh tiếng của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp quá lớn, đặc biệt là đối với Mạc Kim Hiệu Úy.

Theo nghiên cứu, lăng mộ của tổ sư gia Mạc Kim Hiệu Úy là Tào Tháo, đến nay vẫn chưa tìm thấy.

Nguyên nhân sâu xa chính là có Cửu Tử Kinh Lăng Giáp trấn giữ, dù có qua thêm mấy trăm, mấy nghìn năm nữa, cũng chưa chắc đã tìm được mộ của ông ta.

Phương pháp chống trộm mộ này, Mạc Kim Hiệu Úy từ xưa đã có tương truyền, thứ này nghe nói là chuyên dùng để phòng bị Mạc Kim Hiệu Úy.

Và trong thời hiện đại, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp cũng đã từng xuất hiện một lần, lúc đó đã gây chấn động toàn bộ giới khảo cổ.

Đây cũng là lần đầu tiên người đời biết đến, hóa ra còn có thứ thần kỳ như vậy tồn tại.

Những năm đầu, quân khởi nghĩa Xích Mi khi đào Mậu Lăng của Hán Vũ Đế, đã gặp phải loại giáp này bảo vệ hoàng đế, mấy chục vạn người thương vong vô số.

Cuối cùng mất hơn nửa tháng mới phá được Cửu Tử Kinh Lăng

Giáp.

Dù vậy, hơn một trăm năm sau, khi quan phương khai quật Mậu Lăng, vẫn đào được loại giáp này ở sâu trong lòng đất.

Sở Viễn đoán chắc hẳn Phong Sư Cổ lo lắng Mạc Kim Hiệu Úy sẽ đạo mộ, nên đã đặt Cửu Tử Kinh Lăng Giáp ở vị trí sinh môn của Địa Tiên Thôn.

Đây là một loại bí pháp tuần hoàn của đất, cứ mười hai năm, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp sẽ chìm vào giấc ngủ sâu, sinh môn sẽ có thể mở ra.

Vừa có thể đối phó hiệu quả với Mạc Kim Hiệu Úy, vừa có thể để lại một con đường sống cho hậu nhân Quan Sơn Thái Bảo, thủ đoạn này không thể không nói là cao tay.

Là một cơ quan chống trộm mộ vô giải, phương pháp chế tạo nó cũng vô cùng phức tạp, công nghệ này đã sớm thất truyền.

Có lẽ Phong Sư Cổ cũng học được thuật này từ trên quyển thiên thư mai rùa đó, không thể không khiến người ta khâm phục, quả thật là kỳ tài thiên bẩm.

Nói cho cùng, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp là một loại công cụ đặc biệt, và dược liệu làm ra nó là đặc biệt nhất, được chế tạo bằng bí pháp Vu thuật.

Tương truyền phải dùng ba loại đồ đồng lớn để chế tạo, mà cái gọi là ba loại đồ đồng lớn là chỉ đồ đồng được chế tạo trong ba thời kỳ lịch sử là Hạ, Thương, Chu.

Trong những đồ đồng này thêm vào rễ cây Cửu Tử Hoàn Hồn, và ngâm trong máu thịt của người.

Sẽ hình thành một loại thực vật bằng đồng đặc biệt, bề mặt nổi lên lớp gỉ đồng màu xanh lục, vô cùng quỷ dị.

Cuối cùng, lại đem loại giáp này chôn dưới đất ở nơi có long mạch, sau một thời gian, nó sẽ nhờ vào không khí mà sinh ra biến dị.

Biến thành một loại yêu giáp nửa kim loại nửa thực vật, mọc thành dạng san hô gai hoặc mạng nhện, và không ngừng khuếch tán xung quanh lăng mộ đầy âm khí.

Cho đến khi bao vây toàn bộ lăng mộ mới thôi.

Thứ này một khi đã phát triển, tốc độ khuếch tán sẽ rất nhanh, những lớp gỉ đồng đó, giống như rễ cây của thực vật.

Bản năng cắm rễ vào đất bùn hoặc tầng đá, bình thường thì ẩn náu trong đó, chỉ cần gặp người sống là sẽ tấn công.

Giết chết bất kỳ sinh vật nào đến gần lăng mộ, cuối cùng hút máu thịt, vô cùng đáng sợ.

Điều quan trọng nhất là thứ này căn bản không có cách nào phòng thủ, dù là dùng dao chém hay nước ngâm, hoặc là dùng lửa đốt.

Đối với Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, đều không có tác dụng.

Hơn nữa trong cơ thể thứ này còn phun ra độc thi huyết, đâm trúng người sống lập tức thấy máu là chết, khiến người ta nghe mà mất mật!

Có thể nói, chỉ cần trong mộ có chôn loại giáp này, thì không ai có thể vào được, dù có vào được, cũng không ra được.

Đặc biệt là Cửu Tử Kinh Lăng Giáp do Phong Sư Cổ chế tạo, chỉ nhìn bề ngoài lúc nãy, đã hình thành yêu giáp nửa là đồng thực nửa là máu thịt.

Loại yêu giáp cấp bậc này, càng khó đối phó hơn.

Sở Viễn đoán, chắc chắn là do lượng không khí khổng lồ lưu chuyển dưới lòng đất núi Quan Tài, đã bị loại giáp này hấp thụ không

ít, mới trở nên đáng sợ như vậy.

Cũng chẳng trách, giáo sư Tôn vừa nghe thấy chút động tĩnh của loại giáp này, đã không do dự quay đầu bỏ chạy.

Không ai rõ tác dụng của loại yêu giáp này hơn ông ta.

Tuy nhiên, theo ghi chép trong quyển 'Vật' của "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật" thì có ghi chép liên quan: "Cổ hữu thiên khí địa vận chi thuyết, địa vận hữu thôi di, nhi thiên khí tòng chi; thiên vận hữu toàn chuyển, địa khí nhi ứng chi." (Xưa có thuyết thiên khí địa vận, địa vận có dịch chuyển thì thiên khí theo đó; thiên vận có xoay chuyển thì địa khí ứng theo).

Loại yêu giáp như Cửu Tử Kinh Lăng Giáp này dựa vào khí mạch của đất mà sinh ra, muốn diệt trừ nó, phải cắt đứt khí mạch của nó.

Nói cách khác, trừ phi cả ngọn núi Quan Tài nổ thành tro bụi, khí mạch tiêu tan, mới có thể ngăn chặn nó.

"Bốp bốp!" "Không hổ là Mạc Kim Hiệu Úy, ngay cả Cửu Tử Kinh Lăng Giáp cũng hiểu rõ như vậy, Tiểu Sở, không uổng công viện nghiên cứu khổ công bồi dưỡng cậu!" Giáo sư Tôn ở cách đó không xa nghe Sở Viễn thuật lại về Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, sắc mặt đại biến, cuối cùng cố gượng cười nói.

Không khó để nhận ra, giáo sư Tôn sớm đã biết sự tồn tại của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, có thể thấy tâm địa độc ác của ông ta, căn bản không hề nghĩ đến việc mấy người có thể ra ngoài.

Thấy giáo sư Tôn chậm rãi đi tới, Sở Viễn mặt lạnh tanh, cứ thế im lặng nhìn ông ta.

"Ha ha, không cần nhìn tôi như vậy, bây giờ chúng ta là châu chấu trên cùng một sợi dây, Kinh Lăng Giáp một khi đã bị kinh động, tôi cũng không ra được." Giáo sư Tôn nói ra những lời này, giọng điệu

lại bình tĩnh đến lạ thường.

Rầm!

Ngay lúc mọi người đang đối đầu, đột nhiên, bên ngoài cửa đồng truyền đến một tiếng va chạm mạnh.

Bàn Tử nhìn qua khe cửa, vội vàng liếc một cái, lập tức hít một hơi khí lạnh, không nhịn được giơ súng trường lên.

Chỉ thấy Cửu Tử Kinh Lăng Giáp vốn đang bao bọc mộ đạo đã bị nó nuốt chửng hoàn toàn, tiếng huyết giáp bằng đồng đang giãy giụa, ngọ nguậy trong tầng đá.

Cứ như là bùa đòi mạng của Diêm Vương dưới địa phủ, mỗi khi nghe thấy tiếng nứt vỡ, mọi người bên trong không khỏi tim đập chân run.

Một luồng hàn ý không tên, từ sâu trong lòng dâng lên, xộc thẳng lên đỉnh đầu.

"Vô dụng thôi, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp này thuộc về đồ bồi táng hộ lăng, phát triển đến nay đã là một loại thực vật hút máu sống dưới lòng đất." Giáo sư Tôn đột nhiên ngập ngừng, suy nghĩ một lát rồi nói tiếp, "Thứ này có thể không ngừng sinh sôi nảy nở, gặp vật sống là uống máu." "Theo ghi chép trong điển tịch của tổ tiên, chỉ cần để yêu giáp rời khỏi địa mạch, nó sẽ lập tức khô héo mà chết." Nghe những lời này, Sở Viễn không khỏi cảm thấy cạn lời, phương pháp anh đã sớm đoán ra, vấn đề là làm thế nào mới được.

Để yêu giáp thoát khỏi địa mạch, căn bản là không thể.

Nếu để địa mạch biến mất, nhìn ngọn núi lớn sừng sững trước mắt, Sở Viễn lập tức cảm thấy bất lực.

"Ha ha, các người không cần lo lắng, chỉ cần các người giúp tôi tìm được thi thể của Phong Sư Cổ, và tiêu diệt ông ta, tôi sẽ đưa các

người ra ngoài.” Bàn Tử nghe giáo sư Tôn nói vậy, mắt sáng lên, quả nhiên Lão Sở đã đoán đúng.

Phong Sư Cổ này lúc lâm chung, quả nhiên đã để lại một lối thoát cho gia tộc mình.

Sở Viễn trong mắt lóe lên vẻ nghi ngờ, lúc này cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể đi thẳng về phía trước.

Dù sao, đá Đoạn Long trong cổ mộ này đã bị chính Sở Viễn khởi động, đóng kín cửa đồng, tự mình cắt đứt đường lui.

“Hy vọng lời của ông là thật!” Ánh mắt Sở Viễn lóe lên, chủ động đến gần giáo sư Tôn, hạ thấp giọng, đồng ý với đề nghị của đối phương.

Trên mặt giáo sư Tôn lóe lên vẻ ngưng trọng, sau đó liền gật đầu lia lịa.

Sau khi nhận được sự xác nhận của giáo sư Tôn, Sở Viễn gọi Bàn Tử một tiếng, đốt mấy ngọn đuốc, rồi chậm rãi tiến vào trong hang động tối tăm.

“Ái ui!” Bàn Tử đang đi phía trước đột nhiên mất thăng bằng, cả người loạng choạng, suýt nữa ngã xuống đất.

“Mau đến xem, đây là cái gì?” Đợi Bàn Tử nhìn rõ thứ dưới chân mình, cả người đột nhiên kinh hô, giọng điệu đầy phấn khích.

Trong môi trường tối tăm, Bàn Tử loạng choạng một cái, giật mình la lên “Ái ui”, vội vàng giữ vững thân hình.

Chương 370

Khi hắn lẩm bẩm chửi bới, bật đèn pin lên, luồng sáng quét qua, chỉ thấy một cái hố không lớn, đột nhiên xuất hiện trước mắt.

Dưới ánh đèn pin yếu ớt, Bàn Tử nheo mắt lại, đột nhiên một tia sáng vàng lóe lên, khiến hắn lập tức kinh hô.

Sở Viễn và những người khác nghe thấy động tĩnh, lũ lượt vây quanh lại, bật đèn pin chiếu vào, tình hình ở đây khiến mấy người kinh ngạc.

Chỉ thấy thứ khiến Bàn Tử loạng choạng chính là một cái hố hình tròn, sâu khoảng nửa mét, tạo thành một vòng tròn lớn.

Trong hố rải rác vô số đồ minh khí, những đồ minh khí này có hình thù khác nhau, có những chiếc vò gốm cổ xưa, vẽ những hoa văn quỷ dị thần bí.

Có những miếng ngọc bội tinh xảo, ánh sáng ôn nhuận lấp lánh trong bóng tối, còn có những chiếc đỉnh đồng hình thù kỳ lạ.

Hấp dẫn sự chú ý nhất chính là những trang sức bằng vàng tỏa ra ánh sáng chói lòa trong hố, ánh sáng rực rỡ, trải khắp cả cái hố.

"Vãi, lần này phát tài thật rồi, hóa ra bảo bối của Địa Tiên Thôn đều ở đây!" Bàn Tử mắt sáng rực, trong lòng vui như mở cờ, cuối cùng cũng không uổng công, vừa định đưa tay ra lấy một cái bát vàng gần nhất.

Đột nhiên, một tiếng "leng keng" từ phía trên cái hố truyền đến, tiếng chuông trong trẻo, vang vọng trong hang động tĩnh lặng, đặc biệt chói tai.

Trong hoàn cảnh này, tiếng chuông vang lên, khiến tay Bàn Tử

đang lơ lửng giữa không trung, da đầu lập tức tê dại, trán vã mồ hôi lạnh.

Bàn Tử ở gần nhất, tiếng chuông này dường như có thể nhiếp hồn người ta, Bàn Tử muốn lùi lại, nhưng hai chân lại như bị đóng đinh.

"Thôi rồi, Bàn gia ta trúng tà rồi!" Tuy thân thể không thể cử động, nhưng lúc này đầu óc Bàn Tử lại rất tỉnh táo, biết mình đã trúng chiêu.

Ngay lúc hắn đang vô cùng lo lắng, một tiếng súng, đột nhiên vang lên bên tai, khiến hắn lập tức bừng tỉnh.

Pằng!

Một tiếng súng vang dội, đột nhiên vang vọng khắp hang động, át đi tiếng chuông trong trẻo.

Bàn Tử cuối cùng cũng phản ứng lại, khó khăn di chuyển bước chân, toàn thân như vừa tắm xong, mồ hôi đầm đìa.

"Lão Sở, có ma, tôi vừa thấy vô số oan hồn…" Chưa đợi Bàn Tử nói xong, hắn kinh ngạc phát hiện mình đã cử động được, mọi người cũng đều đang kinh nghi bất định nhìn hắn.

"Cậu trúng chiêu rồi, làm gì có ma quỷ nào, rõ ràng là tiếng chuông lúc nãy có vấn đề." Sở Viễn vỗ vai Bàn Tử, nhẹ giọng nói, tiếng chuông này rất quỷ dị, trong số mọi người dường như chỉ có Bàn Tử trúng chiêu.

"Mọi người cẩn thận, nơi này có gì đó không ổn!" Sở Viễn lớn tiếng nhắc nhở mọi người, sau đó giơ đèn pin lên, bắt đầu quan sát kỹ lưỡng cái hố và hang động trước mắt.

"Ồ, đây là dầu đèn." Giáo sư Tôn men theo vách tường sờ soạng một hồi, phát hiện trên vách tường có một rãnh sâu, bên trong đầy dầu mỡ.

Dường như nhớ ra điều gì đó, giáo sư Tôn lấy ra một chiếc bật lửa, vô thức bắt đầu châm lửa dọc theo rãnh.

"Phụt!" Cùng với tiếng lửa bùng lên, chỉ thấy những ngọn lửa dọc theo bốn bức tường trong hang động đột nhiên được thắp sáng.

Khi những rãnh dầu này được đốt lên, ánh sáng lan tỏa như những gợn sóng, dần dần soi sáng toàn bộ hang động.

Lập tức, hang động vốn tối tăm, trở nên sáng như ban ngày, tình hình bên trong nhìn rõ mồn một.

Hóa ra, đây là một hang động hình tròn khổng lồ, trên đỉnh hang, có vô số thạch nhũ lấp lánh rủ xuống.

Trên mặt đất, trải một lớp sỏi vụn, dưới ánh đèn lấp lánh ánh sáng yếu ớt.

Xung quanh là những pho tượng thần, chúng hoặc trang nghiêm, hoặc trừng mắt giận dữ, đều được điêu khắc từ những tảng đá khổng lồ không rõ tên.

Những đường vân trên tượng thần tinh xảo và phức tạp, dưới ánh đèn dầu trên tường, đường nét của các pho tượng càng trở nên rõ ràng hơn.

Điều quỷ dị nhất là trên các bức tường xung quanh, cứ cách ba năm mét, lại có một chiếc quan tài nhỏ tinh xảo.

Sở Viễn nhìn lướt qua, những chiếc quan tài này chồng chất lên nhau, không dưới mấy trăm chiếc.

Nhìn những chiếc quan tài xung quanh vách tường, mọi người lập tức cảm thấy một luồng khí lạnh ập đến, khiến người ta không khỏi rùng mình.

Cách bố trí quan tài ở đây, giống hệt như cách bố trí huyền quan

trên hai bờ vách đá của Hạp Quan Tài bên ngoài.

Sở Viễn nhíu mày, không hiểu rõ lai lịch của những chiếc quan tài này, liền chủ động đi đến bên chiếc quan tài gần nhất, quan sát.

Những chiếc quan tài này có hình thù kỳ lạ, tuy có vài phần tinh xảo, nhưng cũng không thể che giấu được khí tức quỷ dị tỏa ra từ bên trong.

Đặc biệt là trên quan tài còn bị xích sắt quấn chặt, như những chiếc cùm, khóa chặt một thứ gì đó bên trong quan tài.

Và bên cạnh quan tài, một ngọn nến Trường Sinh hình hài đồng, khiến Sở Viễn trong lòng rùng mình, mẹ kiếp, tà thuật gì thế này.

Đây là một giá nến hình đứa trẻ, thân thể vặn vẹo thành hình giá nến, làn da trắng bệch dưới ánh sáng yếu ớt trông càng thêm âm u.

Ánh nến chập chờn chiếu lên khuôn mặt nó những mảng sáng tối lốm đốm, phảng phất như linh hồn bị giam cầm trong bóng tối vô tận, đau đớn giãy giụa.

"Ọe!" Yêu muội đứng sau lưng Sở Viễn sau khi nhìn rõ hình dáng giá nến, lập tức cảm thấy trong bụng mình như sông cuộn biển gầm.

Vội vàng quay người đi, vịn vào bức tường bên cạnh, cúi đầu nôn khan liên tục.

Thấy động tĩnh này, mấy người khác ùa lại, sau khi nhìn thấy giá nến hình hài đồng, ai nấy đều văng tục.

Chỉ có giáo sư Tôn mặt mày bình tĩnh, vẻ mặt của ông ta dưới ánh nến quỷ dị này, trông càng thêm kỳ quái!

"Đây là nến Trường Sinh, được làm từ những đứa trẻ này khi còn sống, bị người ta dùng bí pháp mở nắp thiên linh cái.

Sau đó bị rót dầu sôi vào, rồi dùng một khuôn đặc biệt, tạo thành

nến Trường Sinh, có thể cháy ngàn năm!" Mọi người nghe giáo sư Tôn nói với giọng điệu vô cùng bình tĩnh, đều cảm thấy ngọn lửa giận trong lòng đang bùng cháy, phảng phất như sắp phá tung lồng ngực.

"Mọi người xem, tiếng chuông phát ra từ đây." Ngay lúc mọi người đang bị ngọn nến Trường Sinh trước mắt kích động, phía trước đột nhiên truyền đến tiếng kinh hô của Ba Dũng.

"Đi thôi, những ngọn nến Trường Sinh này hẳn đều do Phong Sư Cổ dùng bí pháp đặc chế mà thành, nếu ông ta thật sự thành tiên, càng phải tiêu diệt." Giáo sư Tôn thấy ánh mắt mọi người phẫn nộ, vội vàng nhỏ thuốc mắt cho mọi người, muốn củng cố quyết tâm tiêu diệt Phong Sư Cổ của họ.

Sở Viễn trực tiếp cho giáo sư Tôn một cái nhìn vào gáy, gọi Bàn Tử và Yêu muội đi về phía Ba Dũng, tra xét tình hình.

Đối với cái ý tưởng trừ ma vệ đạo của giáo sư Tôn, anh trong lòng rất khinh thường, mục đích của chuyến đi này là vì viên thi đan thần kỳ kia.

Lấy nó để cứu nhiều mạng người, chứ không có thời gian rảnh rỗi chơi trò cứu thế giới với giáo sư Tôn.

Ai biết được giáo sư Tôn muốn mượn sức mạnh của mình và mọi người để trừ khử Phong Sư Cổ, đang có ý đồ gì.

Nếu không phải bị Cửu Tử Kinh Lăng Giáp nhốt ở đây, Sở Viễn thật sự không muốn giao du với loại người tâm cơ sâu nặng này.

Ngay sau khi Sở Viễn rời đi, vẻ mặt của giáo sư Tôn trở nên âm trầm, rõ ràng Sở Viễn không mắc bẫy, khiến ông ta rất thất vọng.

Tuy nhiên, bây giờ mọi người đều bị nhốt trong mộ huyệt của Phong Sư Cổ, không có sự giúp đỡ của tôi thì không ai ra được.

"Hừ, lão phu có nhiều cơ hội để các ngươi ngoan ngoãn hợp tác!"

Phong Vu Tu đứng sau lưng giáo sư Tôn, nhìn vẻ mặt âm u bất định của ông ta, anh ta không biểu cảm, phảng phất như một vệ sĩ trung thành.

Ngay khi Sở Viễn và những người khác nghe tiếng mà đi, vừa đến gần Ba Dũng, đột nhiên cảm thấy một luồng khí lạnh thấu xương ập đến.

Đợi Yêu muội nhìn rõ tình hình trước mặt Ba Dũng, sợ hãi hét lên một tiếng, Sở Viễn thấy vậy, đưa tay kéo cô ra sau lưng mình.

Yêu muội nấp sau lưng anh, bịt miệng mũi, vẻ mặt cảm kích nhìn Sở Viễn.

Bàn Tử cũng khẽ nhíu mày, bịt miệng mũi, dần dần đi chậm lại, thật sự là mùi hôi thối quá nồng nặc.

Ba Dũng thì có vẻ đã quen, mắt đầy nghi hoặc ngước nhìn dị vật trên đầu.

Chỉ thấy vị trí mọi người đang đứng, chính là trung tâm của hang động này, một cái giếng sâu hun hút hiện ra trước mắt.

Tầm mắt nhìn tới, phía trên giếng khoảng hai mét, treo lơ lửng một đứa trẻ sơ sinh được bọc trong một viên tinh thạch ngũ sắc.

Chương 371

Lúc này đứa trẻ nhắm chặt hai mắt, thân hình nhỏ bé, co ro lại, giống như đang bơi trong nước ối của mẹ, yên bình.

Rất khó tưởng tượng một sinh mệnh đáng yêu như vậy, lại phải chịu sự dày vò tàn nhẫn.

Chỉ thấy viên tinh thạch bọc lấy đứa trẻ lại bị bốn sợi xích sắt to bằng cánh tay, trói chặt lại, trên xích sắt treo rất nhiều chuông nhỏ.

Tiếng động khiến Bàn Tử ngạc nhiên lúc nãy, chính là phát ra từ những chiếc chuông này.

Đột nhiên, trong hang động nổi lên một trận gió lạnh, thân thể nhỏ bé của đứa trẻ lơ lửng giữa không trung khẽ đung đưa, toát lên một vẻ quỷ dị vô cùng.

Cùng với gió nổi lên, những chiếc chuông sắt vốn được buộc phía dưới xích sắt, cũng bắt đầu rung lắc, phát ra những âm thanh trong trẻo.

Tuy nhiên, lúc này, âm thanh đó, đối với mọi người nghe thấy lại hết sức bình thường, không có bất kỳ tình huống quỷ dị nào xảy ra.

Điều này khiến Sở Viễn yên tâm hơn không ít, xem ra, tiếng chuông quỷ dị mà Bàn Tử nghe thấy lúc nãy, cũng là sự trùng hợp của nhiều hiện tượng giao thoa.

"Quan Sơn Thái Bảo này thật độc ác, lại dùng cả trẻ sơ sinh còn sống để tế tự, đúng là mất hết nhân tính!" Đến lúc này, Bàn Tử nhìn cảnh tượng trước mắt, mới biết được sự tác động của những loại tà thuật kỳ môn của Quan Sơn Thái Bảo lớn đến mức nào.

Sở Viễn sau khi quan sát đứa trẻ trên đầu một lượt, trong lòng có

chút suy tư, sau đó liền dời tầm mắt xuống cái giếng sâu bên cạnh.

Thò đầu nhìn xuống, quả nhiên không ngoài dự đoán, đây nào phải giếng sâu gì, rõ ràng là một cái hố chôn người, bên trong toàn là xương trắng.

Trong giếng chồng chất những bộ xương trắng, dưới ánh sáng yếu ớt phát ra ánh sáng quỷ dị, tỏa ra khí tức khiến người ta lạnh gáy.

"Lão Sở, có gì đó không ổn, chúng ta không phải đang tìm mộ huyệt của Phong Sư Cổ sao?

Nhìn tình hình này, sao lại là một cái hố chôn người." Dù Bàn Tử đã từng trải qua không ít sóng to gió lớn, nhưng nhìn thấy hài cốt trẻ em đầy hang động, trong lòng rất khó chịu.

Nếu hắn đoán không sai, mấy trăm chiếc quan tài nhỏ trên vách tường này, có lẽ bên trong đều chôn thi thể của trẻ em.

Có thể, chỉ là mộ chôn quần áo, dù sao bên cạnh mỗi chiếc quan tài đều đặt một ngọn nến Trường Sinh hình hài đồng màu đỏ sẫm.

Chỉ không biết đám người Quan Sơn Thái Bảo này, làm sao có thể nhẫn tâm, ra tay với con cháu của mình, đúng là không phải người.

Những đứa trẻ đã chết này, rất có thể đều là tộc nhân đã theo ông ta vào Địa Tiên Thôn năm đó.

Có lẽ những tộc nhân này cuối cùng cũng không ngờ, đi theo Phong Sư Cổ vốn là để cầu trường sinh đại đạo.

Không ngờ, chào đón họ lại là một con đường địa ngục tuyệt vọng.

"Phì, Phong Sư Cổ này uổng là Quan Sơn Thái Bảo, nơi này rõ ràng là trận pháp tà ác do ông ta bố trí, chỉ mong được trường sinh bất tử mà thôi." Sở Viễn lắc đầu cười lạnh, tuy Phong Sư Cổ tài hoa xuất

chúng, nhưng khi ông ta chìm vào ảo tưởng trường sinh, cả con người sẽ trở nên cực đoan.

Thậm chí, ngay cả những dị thuật tà ác như vậy cũng có thể sử dụng.

Quả thật là vì để đạt được nguyện vọng trường sinh của mình, cái gì cũng có thể hy sinh, bất cứ chuyện gì táng tận lương tâm ông ta cũng có thể làm ra.

Hồi tưởng lại những cơ quan mà Phong Sư Cổ đã bố trí phía trước, ông ta căn bản không hề có ý định để một người sống nào rời khỏi cổ mộ Địa Tiên Thôn.

Loại người có thể hy sinh tính mạng cả tộc, chỉ vì con đường trường sinh hư vô mờ mịt của mình.

Nhìn lại lịch sử từ xưa đến nay, quả thật không có mấy kẻ tàn nhẫn có thể làm được.

Gạt bỏ những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, Sở Viễn chuyển tầm mắt lên đứa trẻ bị xích sắt trói trên đầu, trầm giọng nói: "Địa ngục mười tám tầng, đồng tử chiếu hoàng tuyền, đây là một loại táng pháp cực kỳ tà ác trong bảy mươi hai thức táng pháp, gọi là Hoài Trung Bão Tử." Nghe Sở Viễn nói vậy, giáo sư Tôn ở cách đó không xa mắt khẽ động, vẻ mặt bừng tỉnh, vội vàng chen vào nói: "Tôi hiểu rồi, đây chắc chắn là tà thuật do Phong Sư Cổ thi triển, muốn tập trung oán khí thành long sát, cường hóa sức mạnh của long mạch nơi đây." Nói đến đây, giáo sư Tôn ngừng lại một chút, chỉ vào đống xương trắng sắp tràn ra khỏi giếng sâu, tiếp tục nói: "Những bộ xương này hẳn là cha mẹ của những đứa trẻ trong mộ, họ chắc chắn đã trúng tà thuật của Phong Sư Cổ, giết hại chính con của mình.

Những đứa trẻ đã chết này, oán niệm sẽ trở nên vô cùng sâu nặng, nghe nói có thể dùng để tiếp dẫn vong linh vãng sinh thế giới cực lạc."

Bàn Tử nghe giáo sư Tôn nói vậy, lập tức tức giận, nhổ nước bọt xuống đất, rồi mới lẩm bẩm chửi bới: "Phong Sư Cổ lão tặc này không xuống địa ngục đã là may rồi, còn muốn vãng sinh cái con khỉ, tổ cha nhà nó." Thấy Phong Sư Cổ bỏ ra cái giá lớn như vậy, bất chấp sống chết của tộc nhân, chỉ để xây dựng một trận pháp tiếp dẫn vong linh.

Đừng nói là Bàn Tử, ngay cả Yêu muội nghe vậy, cũng hận Phong Sư Cổ đến nghiến răng nghiến lợi.

Sở Viễn cũng chỉ có thể lắc đầu, nhìn đống xương cốt chết oan trên đất, rất tiếc nuối, anh lờ mờ hiểu được phương pháp trường sinh của Phong Sư Cổ.

Nhưng dựa vào việc hiến tế sinh mạng của cả tộc để đổi lấy trường sinh, chắc chắn sẽ không có kết cục tốt đẹp.

"Đừng nhìn nữa, Sở đại ca, nơi này thật sự đáng sợ quá!" Yêu muội thấy Sở Viễn vẫn đang nhìn chằm chằm vào tử anh trên đầu, vội vàng kéo tay anh, khuyên nhủ.

Sở Viễn khẽ gật đầu, thở dài một hơi, chuẩn bị rời đi, đột nhiên, khóe mắt anh dường như phát hiện ra điều gì đó.

"Cử động rồi!" Nghĩ đến đây, Sở Viễn vô thức lớn tiếng nói, ngay lúc nãy, anh đã nhìn thấy tử anh trong viên tinh thạch treo lơ lửng giữa không trung cử động!

"Đừng đùa nữa, sao có thể chứ, đã chết mấy trăm năm rồi, có cương thi cũng thành khô quắt rồi." Bàn Tử hiếm khi thấy Sở Viễn giật mình, vội vàng lên tiếng trêu chọc, cơ hội này không có nhiều đâu.

"Mẹ kiếp, cử động thật!" Sở Viễn tin vào thị lực của mình, thấy Bàn Tử vẻ mặt không tin, liền văng tục với hắn.

"Soạt!" Chỉ thấy Sở Viễn rút Hắc Kim Cổ Đao ra, chắn trước

ngực, vẻ mặt cảnh giác nhìn đứa trẻ giữa không trung.

Mọi người thấy tư thế phòng thủ của Sở Viễn, trong lòng lập tức kinh ngạc, đây không giống đang đùa.

Bàn Tử phản ứng nhanh nhất, nhanh chóng giơ súng, kéo giãn khoảng cách, ánh mắt dán chặt vào tử anh trên không trung.

"Vụt vụt" Đột nhiên, hai bóng đen từ vách tường bên trái nhảy ra, linh hoạt tiếp đất, sau đó nhanh chóng chạy vào sâu trong hang động.

"Vãi, lúc nãy có hai đứa trẻ chạy qua." Lần này Bàn Tử sợ đến mức suýt nhảy dựng lên, hắn vừa nhìn rất rõ, tận mắt thấy hai ngọn nến Trường Sinh đã tắt nhảy xuống.

Hóa thành hai đứa trẻ thấp bé, nhanh chóng chạy qua chân mọi người.

Mọi người nghe vậy, lập tức sợ đến hồn bay phách lạc, vội vàng dùng đèn pin chiếu xuống đất, muốn tìm tung tích đứa trẻ trong lời Bàn Tử.

"Đâu rồi?" "Tiểu đệ đi ngang qua đây, xin đại tiên đừng trách tội, thượng đế phù hộ!" Ba Dũng là lần đầu tiên xuống mộ, làm sao đã từng thấy trong cổ mộ thật sự có ma quỷ, sợ đến mức nói năng lảm nhảm cầu nguyện.

Ngay lúc anh ta đang nhảy loạn xạ tại chỗ, Ba Dũng đột nhiên phát hiện Sở Viễn, Bàn Tử và những người khác đang vẻ mặt kinh hoàng nhìn về phía sau mình.

Đặc biệt là Bàn Tử còn trực tiếp giơ súng trường về phía anh ta, nòng súng đen ngòm, khiến cả người Ba Dũng run lên.

Khi anh ta thấy Yêu muội đang dùng khẩu hình nói chuyện với mình, cả người Ba Dũng trực tiếp ngây ra, anh ta đã đọc được khẩu hình của Yêu muội.

“Sau lưng anh có ma!!!” Ba Dũng thấy ánh mắt của mọi người như vậy, sao còn không biết, phía sau mình có thể thật sự có thứ gì đó bẩn thỉu.

Nói không chừng, chính là hai con quỷ anh vừa chạy qua, tạo nghiệt, sao chuyện này lại cứ rơi vào đầu mình.

“Ực” Căng thẳng nuốt nước bọt, lấy hết can đảm, cứng ngắc quay đầu nhìn qua vai mình.

“A, ma!” Cái nhìn này, suýt chút nữa không làm Ba Dũng sợ chết khiếp.

Chỉ thấy một con quỷ anh không có nắp thiên linh cái, toàn thân bóng loáng dầu mỡ, mặt dính đầy dầu, vẻ mặt âm u nhìn mình.

Khi anh ta quay đầu lại, quỷ anh đang bám trên vai anh ta, đột nhiên há to miệng, lộ ra hai hàm răng sắc nhọn.

Nó hung hăng cắn về phía Ba Dũng, sợ đến mức Ba Dũng điên cuồng lắc người, báng súng trên tay đập mạnh vào quỷ anh.

“A!!!” Bị báng súng đập ngã xuống đất, biểu cảm của quỷ anh lập tức trở nên hung tợn, nó hét lên một tiếng quái dị về phía Ba Dũng.

Âm thanh này như một mũi tên sắc bén xuyên qua màng nhĩ của mọi người, Ba Dũng chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, hai chân mềm nhũn suýt nữa ngã ngồi xuống đất.

Lúc này, thân thể quỷ anh bắt đầu phồng lên, xung quanh tỏa ra ánh sáng u ám quỷ dị.

Chỉ thấy nó giơ ra đôi tay nhỏ sắc như móc câu, vồ về phía Ba Dũng, Ba Dũng vô thức chọn cách nổ súng.

Pằng, pằng, pằng.

Một loạt tiếng súng, loạn xạ bắn về phía quỷ anh, nhưng dưới

thân hình linh hoạt của đối phương, lại không một phát nào trúng.

Chuỗi phản ứng này, xảy ra trong khoảnh khắc, mấy người khác cũng bị cảnh tượng kinh hoàng này dọa cho mặt cắt không còn giọt máu.

Chương 372

Ngay cả giáo sư Tôn thấy tình hình này, cũng không khỏi trừng lớn hai mắt, rõ ràng sự thay đổi này nằm ngoài dự liệu của ông ta.

Quỷ anh dường như nghe thấy động tĩnh của mọi người, từ dưới đất nhảy lên, vặn vẹo thân thể trên không, như quỷ mị lao vào đám đông.

"Pằng!" Đột nhiên, một tiếng súng sắc bén, bắn trúng quỷ anh đang lao tới, lực giật mạnh mẽ, trực tiếp bắn nổ quỷ anh.

Hóa thành một vũng bột dầu mỡ màu đỏ máu, bay lơ lửng giữa không trung.

Chính là Bàn Tử, lúc này anh ta đang đứng trong góc, ánh mắt lạnh lùng và chuyên chú, thân thể vẫn giữ tư thế giơ súng trường.

"Bàn gia, đỉnh!" Ba Dũng thấy vào thời khắc quan trọng, chính tài bắn súng chính xác của Bàn Tử đã cứu mạng mình, lập tức kích động vung tay hô lớn.

"Leng, keng, leng, keng." Đúng lúc này, những chiếc chuông trên xích sắt trong hang động đột nhiên vang lên.

Tiếng chuông trong trẻo vang vọng trong hang động tĩnh lặng, nhưng lại toát lên vẻ quỷ dị khó tả.

Ngay sau đó, toàn bộ hang động dường như bị một lớp màn máu bao phủ, biến thành một thế giới màu đỏ máu.

Màu sắc đó tươi đến mức như máu tươi vừa chảy ra, khiến người ta không rét mà run.

Chưa đợi mọi người phản ứng lại với sự thay đổi kinh người này, đột nhiên từ hai bên vách tường xuất hiện rất nhiều quỷ anh màu đỏ.

Những con quỷ anh này tràn đầy oán khí, thân thể chúng bán trong suốt, mặt đầy oán hận và đau khổ méo mó.

Một đôi mắt trở nên đỏ như máu, ánh mắt đầy ác ý nhìn chằm chằm vào mọi người, tay chân nhỏ bé vung loạn xạ trên không.

Đồng thời, những đứa trẻ này phát ra tiếng khóc a thé, âm thanh đó xé rách màng nhĩ, mọi người chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ.

Thấy tình hình này, mọi người chỉ có thể chọn cách phản công, ngay cả Yêu muội cũng giơ súng trường lên phản công.

Trong chốc lát, trong hang động đầy màu đỏ máu, tiếng súng vang lên, rất nhanh, không gian đã tràn ngập mùi thuốc súng.

Đối mặt với những con quỷ anh rợp trời dậy đất, tài bắn súng chính xác của Bàn Tử lập tức tỏa sáng, chỉ thấy khẩu súng trong tay anh ta giơ lên ổn định.

Mỗi lần bóp cò, đạn lại như sao băng đoạt mệnh bắn về phía những con quỷ anh đang giương nanh múa vuốt trên không.

Tài bắn súng của anh ta chính xác đến đáng sợ, những con quỷ anh còn chưa kịp đến gần đã lần lượt bị bắn trúng, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Cùng lúc đó, Sở Viễn và Phong Vu Tu tay cầm vũ khí sắc bén, thân hình nhanh nhẹn luồn lách giữa bầy quỷ anh.

Trường đao trong tay vung lên vù vù, mỗi nhát đao đều mang theo sức mạnh ngàn cân, lập tức chém đôi những con quỷ anh đến gần.

Dưới sự phản công quyết liệt của ba người, những con quỷ anh giữa không trung bắt đầu thất thế.

Nhưng những con quỷ anh này dường như vô tận, hết đợt này đến đợt khác ùa đến.

Dù ba người thân thủ cao siêu, đối mặt với sự tấn công liên miên không dứt như vậy, vẫn cảm thấy có chút mệt mỏi.

"Tiểu Sở, tinh thạch quỷ anh phía trên giếng sâu là trung tâm của trận pháp." Giáo sư Tôn, người vẫn luôn di chuyển ở vòng ngoài cùng, đột nhiên phát hiện ra điều gì đó, vội vàng lớn tiếng hét về phía Sở Viễn.

Nghe thấy tiếng của giáo sư Tôn, Sở Viễn trong lòng khẽ động, quả nhiên, trong toàn bộ hang động chỉ có xung quanh giếng sâu là không có bóng dáng quỷ anh.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn vung trường đao trong tay, mạnh mẽ đánh văng những con quỷ anh đang vây quanh, thân hình khẽ động, nhanh chóng chạy về phía giếng sâu.

Dường như cảm nhận được hành động của Sở Viễn, ngày càng nhiều quỷ anh hợp sức tấn công anh.

Đối mặt với thế công như vậy, Sở Viễn cũng không sợ hãi, trực tiếp lấy ra nửa ống máu thanh long, mạnh mẽ vẩy về phía trước.

"Xèo!" Như thể là axit mạnh, quỷ anh tiếp xúc với máu thanh long, lần lượt bị thiêu đốt kêu la thảm thiết, cuối cùng đồng loạt hóa thành bột màu đỏ.

"Cơ hội tốt!" Nhân cơ hội này, Sở Viễn nhảy lên, Hắc Kim Cổ Đao trong tay giơ cao, nhắm vào tinh thạch quỷ anh giữa không trung mà chém một nhát.

"Choang!" Lưỡi Hắc Kim Cổ Đao sắc bén trực tiếp chém trúng viên tinh thạch bọc lấy đứa trẻ giữa không trung, tinh thạch vỡ tan, phát ra tiếng vang trong trẻo.

Ánh sáng lóe lên, viên tinh thạch vỡ vụn hóa thành những đốm sáng li ti tan biến trong không khí.

Ánh sáng máu vốn đặc như sương mù nhanh chóng tan đi, hang động trở lại dáng vẻ cổ xưa, u ám.

Những con quỷ anh bay lượn khắp nơi như quỷ mị, cũng trong khoảnh khắc này vỡ tan như bong bóng, biến mất không dấu vết.

Thấy tình hình này, mọi người không khỏi thở phào nhẹ nhõm, thần kinh căng thẳng cuối cùng cũng được thả lỏng một chút, đều nhìn quanh.

Cùng với ánh sáng máu tan biến, những con quỷ anh đáng sợ cũng không còn thấy đâu, phảng phất như cảnh tượng kinh hoàng vừa rồi thật sự chỉ là một ảo giác đáng sợ.

"Thật là gặp ma!" Bàn Tử cất súng trường, kiểm tra toàn thân không có vết thương nào, lúc này mới thả lỏng vỗ vỗ ngực.

Nhưng tim vẫn còn đập thình thịch vì sợ hãi lúc nãy.

Sở Viễn từ từ thu lại Hắc Kim Cổ Đao, nhíu mày nhìn những mảnh vỡ tinh thạch còn sót lại trên đất.

Những con quỷ anh mà mọi người vừa thấy lại là một ảo giác, điều quỷ dị là loại ảo giác này, huyết mạch trong cơ thể anh lại không hề có bất kỳ cảnh báo nào.

"Đây là Kinh Long trận pháp trong Quan Sơn Chỉ Mê Phú, lấy đứa trẻ chưa chào đời này làm trận nhãn, dẫn động long mạch của nơi này từ từ." Giáo sư Tôn lúc này mới bước ra, đến bên cạnh Sở Viễn, dường như nhớ ra điều gì đó, vẻ mặt bừng tỉnh giải thích.

"Lại có thể dựa vào trận pháp, chuyển hóa long mạch thành long sát, gây ra ảo giác, loại huyễn trận âm thầm này, quả thật đáng sợ." Nghe giáo sư Tôn giải thích, Sở Viễn lúc này mới hiểu được ý đồ bố trận của Phong Sư Cổ, trên mặt lóe lên vẻ phức tạp.

Loại trận pháp vừa có thể giải quyết ác sát khí trong núi Quan Tài,

vừa có thể tiếp dẫn vong linh, quả thật là một mũi tên trúng hai đích.

Đột nhiên, một tiếng ma sát trầm đục vang lên, phá vỡ sự tĩnh lặng trong hang động, từ phía trên đầu mọi người truyền đến.

Theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy bốn sợi xích sắt vốn trói tinh thạch bắt đầu từ từ di chuyển, phát ra âm thanh chói tai.

Ánh mắt của mọi người dán chặt vào những sợi xích sắt đang dần di chuyển, đúng lúc này, những tảng đá trên vách tường bắt đầu lỏng ra.

Ầm!

Cùng với một tiếng nổ lớn, một cánh cửa đá đen ngòm từ trên vách tường nhẵn bóng từ từ lộ ra.

Trên cửa đá khắc đầy những phù văn thần bí, lấp lánh ánh sáng quỷ dị, từ từ mở ra trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Cùng với việc cửa đá mở ra, một luồng khí lạnh ập đến, khiến Sở Viễn và những người khác không khỏi rùng mình.

Ngay khoảnh khắc cánh cửa đá trên vách tường hiện ra, mắt giáo sư Tôn sáng rực lên, ông ta vội vàng chạy tới đó.

"Hầy, lão già này, vừa nãy chẳng biết trốn ở xó xỉnh nào, giờ thì chạy nhanh thật, da mặt cũng đủ dày!" Bàn Tử thấy giáo sư Tôn nhanh như bay, tức không chịu nổi, miệng không chút khách khí buông lời chế giễu.

Nào ngờ giáo sư Tôn chẳng thèm quay đầu lại đáp lời Bàn Tử, cứ thế đi thẳng vào cánh cửa đá tối om.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, thân hình Phong Vu Tu đã loé lên, nhanh chóng bám theo sau.

Bàn Tử đảo mắt một vòng, cúi xuống vơ vội mấy món đồ vàng

vào ba lô rồi cũng vội vàng đuổi theo giáo sư Tôn.

Gã sợ sau cánh cửa đá có bảo bối gì lợi hại hơn, không thể để rơi vào tay giáo sư Tôn một cách vô ích được.

Ba Dũng thấy vậy vội kéo Yêu Muội theo sát nút.

Đối với anh ta, chỗ nào đông người thì chỗ đó an toàn hơn.

Yêu Muội vội nhìn Sở Viễn một cái, thấy anh khẽ gật đầu, cô mới yên tâm bước vào cửa đá.

Sau khi mọi người đều đã vào cửa đá, Sở Viễn nhìn những món minh khí trong đường hầm gần đó, khẽ trầm tư.

Chương 373

Anh vung tay áo, thu hết những gì có thể mang đi vào ba lô hệ thống, đến khi không thể nhét thêm được nữa mới thôi.

Dù vậy, số minh khí còn lại trong đường hầm vẫn chiếm ít nhất một phần ba, đủ thấy gia sản của Quan Sơn Thái Bảo quả thực vô cùng đồ sộ.

Nghĩ đến những bậc tiền bối Mạc Kim Hiệu Úy đã chết dưới tay Quan Sơn Thái Bảo, Sở Viễn cảm thấy lấy chút bảo bối của đối phương cũng không có gì cắn rứt lương tâm.

Tự an ủi mình một phen, Sở Viễn đặt hài nhi chưa ra đời trong tinh thạch vào bên trong bộ hài cốt ở giếng sâu, để cả gia đình họ được chôn cất cùng nhau.

Sau đó, anh cúi người, chui thẳng vào cửa đá, rời khỏi động quật Quỷ Anh Đại Trận này.

Sau khi vào cửa đá, tầm mắt Sở Viễn tối sầm lại.

Sau một lúc thích ứng, anh mới phát hiện bên trong là một con đường sàn hẹp.

Hai bên đều là vách tường nhẵn bóng, cứ cách vài mét lại thắp một ngọn Trường Minh Đăng, miễn cưỡng có thể nhìn rõ tình hình bên trong.

Sở Viễn ghé sát một ngọn Trường Minh Đăng để xem xét, may mà lần này là loại đèn bình thường, không phải thứ đồ kỳ quái gì nữa.

Đi dọc theo con đường hẹp chừng hơn mười mét, anh đã nghe thấy tiếng của Bàn Tử ở phía trước.

Khi Sở Viễn lại gần hơn, anh đã nghe rõ tình hình.

Hóa ra Bàn Tử và giáo sư Tôn đang cãi nhau.

Chẳng qua là Bàn Tử chỉ trích hành vi nhát gan của giáo sư Tôn trong động huyệt lúc nãy, bắt ông ta giao ra bản đồ của ngôi mộ cổ này.

Bản đồ?

Nhìn qua đám đông, Sở Viễn thấy giáo sư Tôn đang nắm chặt một cuộn tranh trong tay, sắc mặt vô cùng khó coi nhìn Bàn Tử.

Chắc là lúc giáo sư Tôn đi đường xem bản đồ, không cẩn thận bị Bàn Tử bắt gặp nên mới nảy sinh tranh cãi.

Sở Viễn lại không cho là vậy.

Dấu vết kiến trúc ở đây ít nhất đã vài trăm năm không có ai vào được, lấy đâu ra bản đồ chứ.

Có lẽ chỉ là do Phong Sư Cổ tiện tay làm ra để mê hoặc hậu nhân mà thôi.

Với tâm tư cẩn mật của lão, sao có thể để lại bản đồ được.

Thậm chí, trong cuốn «Quan Sơn Quật Tàng Lục» do chính lão biên soạn, ghi chép về ngôi mộ cổ ở Địa Tiên Thôn cũng rất ít, nói gì đến việc để lại bản đồ.

Lỡ như bị Mạc Kim Hiệu Úy lấy được, e rằng chính Phong Sư Cổ cũng không yên tâm, lão sẽ không tự để lại cho mình một sơ hở lớn như vậy.

"Ê, Yêu Muội, em xem đây có phải là ngọc cổ không?" Đúng lúc hai người đang tranh cãi, Ba Dũng đứng sau Bàn Tử nhàm chán nhìn vách tường hai bên, bỗng dán mắt vào đó không rời.

Dường như phát hiện ra điều gì, anh ta dùng báng súng gõ nhẹ vào vách tường vài cái, tức thì lộ ra một khối ngọc cổ trong suốt lấp lánh.

Nghe thấy vậy, Bàn Tử và giáo sư Tôn đang cãi nhau liền im bặt, cùng nhau xem xét tình hình trên vách tường.

Bàn Tử trong lòng khẽ động, vớ lấy xẻng công binh, đập mạnh vào vách tường.

Khi những mảnh đá trên tường rơi lả tả, thứ bên trong lớp đá cũng lộ ra.

Đó lại là một khối ngọc cổ hoàn chỉnh.

Dùng cả một khối ngọc cổ hoàn chỉnh để xây tường, Quan Sơn Thái Bảo này ra tay cũng quá hào phóng rồi.

Đừng nói Bàn Tử và những người khác đang kinh ngạc đến chết lặng, ngay cả giáo sư Tôn cũng trợn tròn mắt, ngơ ngác nhìn khối ngọc cổ trên tường.

"Đừng động vào, trong ngọc hình như có thứ gì đó!" Giáo sư Tôn lấy kính lúp ra, ghé sát vào quan sát, dường như phát hiện ra thứ gì đó kinh người, vội vàng hét lớn.

Qua kính lúp, ông ta vừa thấy một bóng đen quỷ dị bên trong vách ngọc, thậm chí còn có thể nhìn rõ cả đường nét của nó.

"Vãi, đây là một người mà." Bàn Tử bật đèn pin, soi gần vào, lập tức kinh hãi thất sắc, cái bóng đen này rõ ràng là một người.

Một người bị khảm trong ngọc cổ.

Kỳ quái là khi ánh đèn chiếu vào, bóng người đó lại di chuyển theo ánh đèn.

Thấy bóng đen này có hình mà không có chất, lại di chuyển theo ánh sáng, mấy người sợ hãi lùi lại, người dán chặt vào phía bên kia của con đường.

Khi Bàn Tử còn đang nhìn kỹ, bóng đen trong vách ngọc đột nhiên

động đậy, dường như muốn thoát ra khỏi đó.

Mọi người chỉ cảm thấy một luồng gió lạnh lướt qua trước mắt, mắt tối sầm lại, một cơn ớn lạnh đột nhiên dâng lên từ sau lưng.

"Cẩn thận, có thứ gì đó." Sở Viễn theo phản xạ rút Hắc Kim Cổ Đao ra, hét lớn với mấy người phía trước.

"Phụt!" Một bóng đen liều mạng đập vào vách ngọc, như thể sắp bò ra ngoài.

Nhưng khi quay đầu nhìn kỹ, bóng đen đó lại biến mất, dường như chưa có chuyện gì xảy ra.

Sở Viễn đứng sau mọi người lại thấy rõ mồn một, anh căng thẳng nuốt nước bọt, trán không ngừng đổ mồ hôi lạnh.

Khuôn mặt vừa lướt qua chính là khuôn mặt của một người trẻ tuổi, ngũ quan méo mó, vô cùng đáng sợ.

"Bốp!" Nhìn thấy khuôn mặt gần trong gang tấc, Bàn Tử theo phản xạ vung xẻng đập xuống, nện mạnh vào vách ngọc.

Cùng lúc đó, mọi người cuối cùng cũng nhìn rõ bóng đen trong vách ngọc rốt cuộc là gì, đó là một khuôn mặt người vô cùng khủng khiếp.

Sau cú đập mạnh của Bàn Tử, bóng đen trong vách ngọc như bị kích thích, nhe nanh múa vuốt, ngũ quan méo mó lao về phía Bàn Tử.

Vút!

Một bóng đen lướt qua cực nhanh, tựa như một bóng ma bí ẩn, mang theo từng cơn gió lạnh buốt thấu xương.

"Mẹ kiếp, tổ sư nhà mày!" Bàn Tử theo bản năng chửi một tiếng, vung xẻng công binh kín như bưng, nhắm vào bóng đen trong vách ngọc mà đập tới.

Nhưng lại chẳng đập trúng gì cả, ngược lại lực phản chấn mạnh mẽ từ vách ngọc khiến lòng bàn tay Bàn Tử đau rát.

Đồng thời, gã cảm thấy tim mình đập nhanh hơn, xem ra tình huống vừa rồi cũng đã dọa gã sợ hết hồn.

Đến khi Ba Dũng tự mình nhìn, anh phát hiện bóng đen đã biến mất không một dấu vết.

Mọi chuyện diễn ra rất nhanh, Yêu Muội ở phía sau thậm chí còn chưa kịp phản ứng, đã thấy Bàn Tử la hét ầm ĩ.

Lúc này giáo sư Tôn đột nhiên bước tới, vuốt cằm trầm ngâm nói: "Các cậu hẳn đều đã đến Quan Sơn Tàng Cốt Lâu, cũng đã xem qua bức hoạ Phong Sư Cổ Bỉnh Chúc Dạ Hành Đồ.

Thứ bên trong này rất có thể là tộc nhân đã cùng Phong Sư Cổ xuống mộ năm xưa." Nghe vậy, Sở Viễn nhớ lại bức họa đã thấy ở Quan Sơn Tàng Cốt Lâu, quả thực có một nhóm người cầm đuốc đi dọc theo con đường sàn vào núi.

Lẽ nào những người này cuối cùng đều bị Phong Sư Cổ chôn ở đây?

Sở Viễn thậm chí không dám nghĩ, rốt cuộc là mối thù hận lớn đến mức nào mà có thể chôn sống tộc nhân của mình ở đây.

Nhìn con đường mộ dài vô tận không thấy điểm cuối, lòng mọi người không khỏi trĩu nặng.

Nếu thật sự như lời giáo sư Tôn, chẳng phải trong vách ngọc hai bên lối đi này đều chôn đầy thi thể sao.

Vừa nghĩ đến những "thi tiên" chi chít, Bàn Tử rùng mình, không nói hai lời thúc giục mọi người nhanh chóng rời khỏi mộ đạo.

Bàn Tử không muốn ở lại một con đường mộ "tuẫn táng", vừa

không may mắn, lại dễ ảnh hưởng đến âm đức của mình.

Chương 374

Giáo sư Tôn hiếm khi gật đầu đồng ý với quan điểm của Bàn Tử.

Là một Quan Sơn Thái Bảo, ông ta không biết Phong Sư Cổ đã làm thế nào.

Nhưng loại hành vi hiến tế cả tộc nhân để đổi lấy sự trường sinh bất tử cho một mình mình, ông ta vô cùng khinh bỉ.

Sở Viễn cũng nhíu chặt mày, lúc nãy anh nhìn rất rõ, cái bóng đen giống người kia rất giống với âm binh, u linh trong truyền thuyết.

Ấn Phát Khâu trong tay anh, tương truyền có thể sai khiến âm binh, thực ra là vì chất liệu của ấn Phát Khâu rất đặc biệt.

Bên trong nó tồn tại một từ trường đặc thù, có thể tái hiện lại cảnh tượng đã xảy ra trong một môi trường đặc biệt, nên bị cho là có thể sai khiến âm binh.

Thứ trong vách ngọc lúc nãy, Sở Viễn đoán là có liên quan đến từ trường, dù sao ở đây, la bàn thông thường cũng không thể sử dụng.

Trải qua nhiều ngôi mộ cổ như vậy, anh không tin Phong Sư Cổ thật sự có thể trở thành địa tiên, thậm chí những kẻ đi theo lão cũng có thể thành tiên.

Những người khác thấy không ai phản đối đề nghị của Bàn Tử, liền đi theo sau gã, bất giác tăng tốc bước chân.

Mọi người bước nhanh hơn, chỉ có thể men theo ánh nến mờ ảo, đi sâu vào trong mộ đạo.

Suốt đường đi không ai nói lời nào, cho đến hơn mười phút sau, phía trước cửa mộ đạo cuối cùng cũng le lói một tia sáng.

Bàn Tử thấy vậy, mừng rỡ, không khỏi tăng tốc bước chân.

Càng gần lối ra mộ đạo, Sở Viễn phát hiện vách ngọc hai bên tường càng thêm bắt mắt, bóng đen bên trong cũng càng rõ ràng hơn.

Điều này khiến Sở Viễn lập tức cẩn thận, đề phòng bóng đen trong vách ngọc đột nhiên bò ra.

Ngọn núi Quan Tài này trông không lớn lắm, nhưng sâu không biết bao nhiêu mét, không còn đường lui, chỉ có thể đi một mạch đến cuối cùng.

Những người còn lại cũng chạy nhanh, không ai dám nhìn những vách ngọc đáng sợ hai bên, chỉ muốn mau chóng thoát khỏi nơi này.

"Phù!" Sau khi tất cả mọi người rời khỏi mộ đạo u ám, bước vào một không gian sáng sủa, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm.

Khi mọi người quay người nhìn lại vách đá nơi có mộ đạo, ai nấy đều kinh hãi.

Chỉ thấy ngọn núi vốn là những lớp đá chồng chất, giờ đây trông lại như một vách đá ngọc thạch hình thành tự nhiên.

Nó cao ít nhất năm mét so với mặt đất, kéo dài lên tận đỉnh của không gian họ đang đứng, lấp lánh sắc ngọc, ánh sáng chói mắt.

Trên vách ngọc bị người ta đục vô số hang động chi chít, bên trong đặt những chiếc quan tài lớn nhỏ khác nhau.

Hầu hết những chiếc quan tài này đã bị hư hại không còn nguyên vẹn, thi thể bên trong có lẽ đã không còn tung tích, không biết đã đi đâu.

Bàn Tử không để ý đến những chiếc quan tài, nhìn cả một bức tường bằng ngọc tự nhiên mà nước miếng chảy ròng ròng.

"Phát tài rồi, đây lại là cả một bức tường ngọc tự nhiên, phải đào

ra bao nhiêu ngọc thạch đây?" Lúc này, Bàn Tử hối hận nhất là ba lô mình mang theo quá nhỏ, nhiều ngọc tự nhiên như vậy mà không mang đi được, đau lòng quá đi.

Ba Dũng cúi xuống, nhặt một viên gạch ngọc dày trên mặt đất, mắt anh ta trợn tròn, trong lòng vui như hoa nở.

"Bảo bối tốt!" Nói xong, anh ta không nói hai lời nhét viên gạch ngọc dày cộp vào ba lô sau lưng.

Giáo sư Tôn thấy hành động của anh ta, cũng không nói gì nhiều, ngược lại hứng thú quan sát môi trường xung quanh.

Một tấm bia đá khổng lồ, văn bia dường như được viết bằng chữ tiểu triện, ba chữ lớn "Linh Tinh Điện" ở giữa lúc ẩn lúc hiện.

Nhìn ba chữ lớn với bút pháp mạnh mẽ, Sở Viễn đoán rằng nơi này hẳn không còn xa phòng mộ chính của Phong Sư Cổ.

Tầm mắt lướt qua bia đá, anh phát hiện phía sau là một khoảng đất nhô cao, rộng chừng mười mét vuông.

Ba hướng của khu đất nhô cao là ba hang đá tự nhiên, nhưng trên bề mặt hang đá có thể thấy rõ ba cánh cửa đá.

Mỗi cánh cửa đá đều được vẽ những bức bích họa với phong cách khác nhau, trông vô cùng kỳ dị.

Sau khi quan sát xung quanh, sắc mặt Sở Viễn có phần nghiêm trọng.

Căn phòng này thoạt nhìn không có gì đặc biệt.

Nhưng kết hợp với vách ngọc của mộ đạo phía sau, cộng thêm những chiếc huyền quan chi chít trên vách ngọc, đây rõ ràng là tướng mệnh "phúc trung ngọc tủy".

Giống như luyện khí sĩ dùng kim thủy, ngưng luyện thành ngọc

đan trong bụng mình, đây là công trình kỳ diệu của tự nhiên, là tạo hóa thần kỳ.

Xem ra núi Quan Tài này mới là nơi thực sự của thần mạch Bàn Cổ, chỉ một động huyệt bình thường đã có khí tượng như vậy.

"Lão Sở, mau đến xem, vách ngọc này quả nhiên tà môn, bên trong toàn là bóng ma!" Qua đèn pin, Bàn Tử phát hiện bên trong vách ngọc có thể thấy từng mảng bóng ma mờ ảo, liền kinh hãi kêu lên.

Nhìn theo tiếng gọi, quả nhiên bên trong vách ngọc, những bóng đen lúc ẩn lúc hiện, dường như muốn xông ra khỏi đó.

Mọi người thấy cảnh tượng kỳ dị như vậy, nhất thời nhìn nhau ngơ ngác, không biết nên ứng phó thế nào.

"Mọi người đi xung quanh xem sao, ở đây có ba cánh cửa, hẳn là có một cửa là lối ra chính xác, tìm manh mối đi!" Đúng lúc mọi người đang lúng túng, Sở Viễn vội lên tiếng nhắc nhở, bây giờ thời gian gấp rút, phải tốc chiến tốc thắng.

Lúc này Bàn Tử và Ba Dũng mới phản ứng lại, vội nhìn về phía bia đá và không gian bên trong.

"Giáo sư Tôn, có đọc được nội dung trên bia đá không?" Sở Viễn thấy giáo sư Tôn đang giải mã văn bia trên bia đá, vội tiến lên hỏi, anh chỉ nhận ra ba chữ lớn ở giữa.

Những ký hiệu bí ẩn khác, không giống chữ tiểu triện, mà giống chữ tượng hình từ thời trước cả triều đại Thương Chu.

Giáo sư Tôn khẽ lắc đầu, những ký hiệu này đã bị hư hại nghiêm trọng, không có thiết bị chuyên dụng thì rất khó phục hồi và giải mã.

Thấy vẻ mặt giáo sư Tôn không giống giả vờ, Sở Viễn có chút tiếc nuối, liền đi vào sâu trong đại điện.

Vòng qua khu đất nhô cao ở giữa đại điện, Sở Viễn bị một con thú đá trấn lăng ở cách đó không xa thu hút sự chú ý.

Qua ánh sáng mạnh của đèn pin, Sở Viễn phát hiện đó lại là một con kỳ lân bằng sắt màu đen, có vảy và sừng.

Đây là vật bằng sắt dùng để chiếu sáng trong lăng mộ hoàng gia, tên khoa học là Kỳ Lân Tỏa Long Đăng, giống như trường sinh chúc, có thể chiếu sáng lâu dài.

Cũng là một loại công cụ chiếu sáng thiết kế tinh xảo, cơ quan cũng tương đối đơn giản, không làm khó được Sở Viễn.

Nghĩ vậy, Sở Viễn trực tiếp đưa tay sờ vào đầu con kỳ lân sắt, tìm thấy vòng mũi của nó, dùng sức kéo ra ngoài.

"Cạch cạch!" Trong bụng con kỳ lân sắt trước mặt Sở Viễn, đột nhiên bùng lên một tia lửa, rồi nhanh chóng lan ra khắp cơ thể nó.

Ánh sáng tạo ra nhanh chóng khuếch tán, chiếu sáng không gian càng thêm rực rỡ.

Khi Sở Viễn thắp sáng Kỳ Lân Tỏa Long Đăng, chỉ nghe một tiếng "ầm", mặt đất nhô cao ở giữa không gian lại từ từ dâng lên.

Chưa đợi mọi người kinh hô, mặt đất vốn đang dâng lên bỗng lật ngược lại, chỉ thấy trên đó bày la liệt vô số bàn Bát Quái nhỏ.

Đây là cơ quan!

Chắc chắn là cái bẫy mà Phong Sư Cổ đặt ra cho Mạc Kim Hiệu Úy!

Nhìn sự thay đổi trước mắt, trong lòng Sở Viễn rất rõ ràng, đây chính là thứ được chuẩn bị đặc biệt cho Mạc Kim Hiệu Úy.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn không khỏi toát mồ hôi lạnh, lẽ nào Phong Sư Cổ thật sự có năng lực của địa tiên?

Thậm chí có thể dự đoán được tương lai, sẽ có Mạc Kim Hiệu Úy chuyên đến đạo mộ sao?

Hay chỉ là để đề phòng bất trắc, tiện tay bố trí cơ quan.

Chương 375

"Hy vọng, là mình nghĩ nhiều rồi." Dưới ánh lân tinh lạnh lẽo của Kỳ Lân Tỏa Long Đăng, khu đất nhô cao biến thành từng bàn Bát Quái nhỏ, càng thêm vài phần quỷ dị.

Nhìn từ trên xuống, đây là một Cửu Cung Cách tiêu chuẩn, ba hàng ngang ba hàng dọc, mỗi ô lại có mấy bàn Bát Quái nhỏ.

Như vậy tạo thành một Cửu Cung Cách lớn, được ghép từ tám mươi mốt bàn Bát Quái nhỏ.

Bốn hướng của bàn Bát Quái này tương ứng với một cánh cửa đá, lúc này có ba cánh cửa đang đóng.

Nhìn theo ánh đèn, những cánh cửa trên ba bức tường còn lại trong không gian đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Đặc biệt là cánh cửa đá ở chính giữa, đóng chặt, mặt trái khảm đầy đinh đồng, chín hàng dọc mười hàng ngang, dường như ứng với một loại số mệnh tinh tú nào đó.

Cửa đá bên phải lại là một bức bích họa, người trong tranh là một vị quý phu nhân thời Đường, chính là người mà Sở Viễn và những người khác đã gặp cách đây không lâu!

Lúc này bà ta đang mặt mày rầu rĩ, đứng im nhìn thẳng về phía trước, dường như đã phát hiện ra điều gì.

"Ôi trời, có thôi đi không, lại gặp phải thứ quỷ quái này?" Bàn Tử nhìn thấy bức bích họa quý phụ thời Đường, sắc mặt liền tái nhợt, miệng không khách khí lẩm bẩm chửi thề.

Ba Dũng đứng sau nghe vậy, vội nhỏ giọng hùa theo: "Bàn gia, cánh cửa này tuyệt đối không được mở, lỡ như lại thả con nữ quỷ này

ra thì làm sao?" "Đúng, cậu nói đúng, cánh cửa này chắc chắn không phải lối ra." Ánh lân tinh của Tỏa Long Đăng chiếu lên người quý phu nhân, dường như người trong tranh sắp sống lại, trông có một vẻ quỷ dị khó tả.

Còn hai cánh cửa đá còn lại, trông thì rất bình thường, chỉ là trên cửa có khắc những bức bích họa tinh xảo, đặc biệt thu hút sự chú ý.

Trong đó, bên trái là một bức tự họa của một vị tướng quân không đầu, Sở Viễn thấy vậy liền nghĩ đến truyền thuyết về Ô Dương Vương.

Không ngờ, trong mộ huyệt của Phong Sư Cổ lại có thể thấy tự họa của Ô Dương Vương, xem ra giữa hai người có tồn tại một mối liên hệ nào đó.

Còn cửa đá bên phải, vẽ cảnh một nhóm người xây dựng Địa Tiên Thôn, phong cách vẽ rất chân thực, độ tái hiện cực cao.

Giáo sư Tôn vốn còn muốn quan sát kỹ mấy bức bích họa, vừa chìm vào suy tư đã bị cuộc đối thoại của hai người làm gián đoạn.

Nhìn bóng lưng Bàn Tử và Ba Dũng, giáo sư Tôn liếc xéo họ một cái, lúc nào rồi mà còn thảo luận về nữ quỷ.

Tuy nhiên, lúc này ông ta cũng biết tình hình không ổn, từ khi bước vào đây, tài liệu của gia tộc không còn ghi chép gì thêm nữa.

Chặng đường tiếp theo, giáo sư Tôn muốn tìm được Phong Sư Cổ, chỉ có thể phá giải những cơ quan này.

Năng lực tiên tri đã trở nên vô dụng, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Nhìn ba cánh cửa đá đóng chặt trên tường, giáo sư Tôn trong lòng cũng thở phào một hơi, ba chọn một, cũng không quá khó.

“Yêu Muội, kiểm tra cửa đá đi.” Sở Viễn nhìn bàn Bát Quái giữa phòng, dường như nhớ ra điều gì, quay lại dặn dò Yêu Muội.

Yêu Muội nghe vậy gật đầu, chủ động bước lên bắt đầu kiểm tra kỹ lưỡng các cánh cửa đá.

Cô xuất thân từ Phong Oa Sơn, Sở Viễn hy vọng thông qua cô có thể phát hiện ra một số manh mối.

Còn Sở Viễn thì đi đến bên cạnh giáo sư Tôn, quan sát bàn Bát Quái trước mặt.

Xem ra Phong Sư Cổ muốn so tài với Mạc Kim Hiệu Úy đây mà!

Thấy Sở Viễn đến gần, giáo sư Tôn trong lòng khẽ động, Mạc Kim Hiệu Úy chính là bậc thầy về Cửu Cung.

Nghĩ đến đây, giáo sư Tôn chủ động lên tiếng: “Tiểu Sở, cậu xem, những ô vuông nhỏ này được phân bố theo Cửu Cung Bát Quái, Cửu Cung phục Cửu Cung, đây chính là Cửu Cung Dịch Số.” Nghe vậy, Bàn Tử ở cách đó không xa đột nhiên giật mình, lập tức hứng thú, vội xen vào: “Cửu Cung Dịch Số, Bàn gia tôi đây cũng biết đôi chút, những ô trống nhỏ này, tương ứng với những con số cần điền vào.

Hẳn là hàng ngang, hàng dọc, hàng chéo, ba hàng ngang ba hàng dọc cộng lại đều phải là mười lăm, Lão Sở, tôi nói không sai chứ!” Thấy Bàn Tử cũng có chút kiến thức, giáo sư Tôn không khỏi dụi mắt, nhìn lại Bàn Tử từ đầu đến chân.

Dường như đây là lần đầu tiên ông ta quen biết Bàn Tử, không ngờ tên mập này lại hiểu về Cửu Cung Bát Quái, đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong!

“Này, giáo sư Tôn, ông có ánh mắt gì thế hả, Bàn gia tôi dù sao cũng là Mạc Kim Hiệu Úy chính tông đấy.” Thấy ánh mắt coi thường của giáo sư Tôn, Bàn Tử tức giận bừng bừng, mặt mày bất bình nhìn

chằm chằm ông ta.

Nói xong, không đợi mọi người phản ứng, Bàn Tử đi thẳng lên bàn Cửu Cung Bát Quái.

Giáo sư Tôn định lên tiếng ngăn cản, nhưng đã không kịp, sắc mặt ông ta đại biến, nhìn Bàn Tử với vẻ không vui: "Bàn Tử, cậu…." Sở Viễn cũng á khẩu nhìn Bàn Tử, huynh đệ à, đây là bố cục của Phong Sư Cổ đấy, làm gì có chuyện đơn giản như vậy.

Bàn Tử lúc này đã ở trên bàn Cửu Cung Bát Quái, cũng biết tình hình không ổn, vội ngẩng đầu nhìn Sở Viễn cầu cứu.

Thấy tình hình này, Sở Viễn đành lên tiếng, đọc khẩu quyết Cửu Cung Bát Quái: "Nhị tứ vi kiên, lục bát vi túc, tả tam hữu thất, đái cửu lý nhất, trung ương cư ngũ." Lúc này Bàn Tử chỉ có thể nhắm mắt làm liều, men theo khe hở của bàn Bát Quái đi đến ô Cửu Cung ở giữa.

Gã bắt đầu giẫm lên các bàn Bát Quái trong ô Cửu Cung ở giữa theo khẩu quyết của Sở Viễn, cuối cùng đứng vững trên bàn Bát Quái ở trung tâm.

"Cạch cạch." Theo bước chân của Bàn Tử dừng lại, không gian yên tĩnh đột nhiên vang lên tiếng cơ quan khởi động.

Nhìn theo tiếng động, hóa ra là cánh cửa đá đối diện đang từ từ mở ra từ chính giữa, để lộ một lối vào tối om.

Mọi người thấy vậy, cả khán trường lập tức im phăng phắc, chết lặng nhìn Bàn Tử.

Không phải chứ, Bàn gia cậu thật sự làm được à, lại thành công rồi, thật không thể tin được.

"Mở rồi, mở rồi, Bàn gia, đỉnh quá!" Thấy Bàn Tử thật sự mở được cửa lớn, Ba Dũng lập tức biến thành đội cổ vũ, không ngừng

vẫy tay hò reo cho Bàn Tử.

Giáo sư Tôn cũng ngẩng đầu lên, giơ ngón tay cái với Bàn Tử, rồi khen ngợi: "Xa ba ngày phải nhìn bằng con mắt khác, Bàn Tử, bản lĩnh không tồi, cao tay." Bàn Tử nghe mọi người khen ngợi, miệng cười toe toét, chính gã cũng không ngờ mình lại thật sự thành công.

Từ đầu đến cuối, chỉ có một mình Sở Viễn là bình thản, lặng lẽ rút Hắc Kim Cổ Đao ra, nghiêm trận chờ đợi.

Bàn Tử vừa định mở miệng hỏi, bỗng nghe thấy một tiếng hét kinh hãi, liền phát hiện bên trong cánh cửa đá phía trước, một bóng đen quỷ dị lướt qua.

Chỉ thấy bóng đen này tựa như một đám mây đen, bay lượn trong không gian, cuối cùng đột ngột rơi mạnh xuống đất.

Khi đám mây tan ra, một lão già gầy gò với khuôn mặt tái nhợt, toàn thân đầy vết thi ban từ từ bước ra.

Nhìn thấy lão già quỷ dị, Sở Viễn theo phản xạ liếc nhìn giáo sư Tôn, người luôn không tin vào ma quỷ và chỉ tin vào khoa học.

"Vãi, Lão Sở, chẳng lẽ đây là thi tiên sau vách ngọc?

Mẹ kiếp, đây chẳng phải là cương thi sao?" Bàn Tử rút Ô Kim Cương ra, mở ô, đối mặt với lão già quỷ dị từ xa.

Mặt chiếc Ô Kim Cương của gã được khắc những phù hiệu liên quan đến Bát Quái, mở ô ra chính là một trận Bát Quái nhỏ.

Biểu tượng Bát Quái hoàn chỉnh, ở một mức độ nào đó, có thể đạt được công năng trừ tà, xua đuổi ma quỷ.

Bóng đen hóa thành lão già toàn thân đầy vết thi ban, cứng đờ nghiêng đầu, ngũ quan méo mó nhìn chằm chằm vào mọi người.

Mỗi bước đi của lão đều chậm chạp và nặng nề, phát ra tiếng "két

kẹt".

Hốc mắt sâu hoắm, đôi mắt đục ngầu vô hồn, khóe miệng rách đến tận mang tai, để lộ hàm răng vàng ố và lởm chởm.

Hai tay cong queo, móng tay dài như những con dao găm sắc bén, lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo dưới ánh đèn mờ ảo.

Lão dường như cảm nhận được động tĩnh ở gần đó, cổ họng phát ra tiếng gầm gừ "hừ hừ", kéo lê thân thể cứng đờ di chuyển chậm rãi.

Nhìn con Tống Tử chính hiệu trước mặt, Bàn Tử không kiềm được nuốt nước bọt.

Phản ứng của gã cũng cực nhanh, vội dùng Ô Kim Cương che chắn cho mình.

Đồng thời, gã quay đầu nhìn Sở Viễn và những người khác với vẻ mặt oán trách, đây đâu phải u linh gì, rõ ràng là một con Tống Tử!

Nghĩ đến đây, gã vội mở Ô Kim Cương, để lộ trận đồ Bát Quái hoàn chỉnh trên mặt ô.

Ban đầu khi Trần lão gia tử giao Ô Kim Cương cho gã, đã dặn dò, mặt ô được cao nhân đạo gia khắc bùa chú trừ ma.

Hy vọng bùa chú của cao nhân đạo gia có thể bảo vệ được mình.

Chương 376

Đợi khi Bàn gia tai qua nạn khỏi, có thời gian, nhất định sẽ dâng hương cho Tam Thanh tổ sư để tỏ lòng biết ơn.

"Hừ hừ!" Lão già thi ban cảm nhận được hành động của Bàn Tử, mở to cái miệng máu, phát ra những âm thanh quái dị như vịt đực.

"Mẹ kiếp, đúng là Tống Tử thật." Bàn Tử thấy vậy kinh hãi kêu lên, vừa định lùi lại thì phát hiện con Tống Tử đối diện đã nhanh chóng lao tới.

Đôi tay đen kịt, với những móng vuốt sắc bén, hung hăng cào về phía ngực Bàn Tử.

Bàn Tử lóe lên một tia sáng, theo phản xạ giơ ô lên, chắn ngang ngực, chặn được đòn tấn công của đối phương.

"Keng!" Cảm nhận được Ô Kim Cương trước mặt, con Tống Tử hung hăng cào vào mặt ô, phát ra tiếng ma sát chói tai, tia lửa bắn tung tóe.

Bàn Tử nghiến răng nghiến lợi, vừa lùi lại vừa hét lớn: "Lão Sở, mau nghĩ cách đi!

Thứ này khỏe quá!" Sở Viễn không chọn dùng đao, anh còn muốn nghiên cứu con cương thi này, xem rốt cuộc năm đó những người nhà họ Phong đã xảy ra chuyện gì.

Anh nhanh chóng nhìn quanh, nảy ra một ý, từ trong túi lôi ra mấy lá bùa, ra vẻ lẩm bẩm trong miệng.

Sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của giáo sư Tôn và những người khác, anh ném mạnh lá bùa về phía con Tống Tử.

Lá bùa màu vàng, như mũi tên bay dán lên người con Tống Tử,

nhưng nó chỉ khựng lại một chút, rồi lại điên cuồng tấn công Bàn Tử.

"Chà!

Xem ra lá bùa có ấn Phát Khâu cũng không ăn thua!" Sở Viễn thầm chửi thầm một câu, lại từ trong ba lô lấy ra một nắm gạo nếp lớn, vung từng vốc về phía con Tống Tử.

Gạo nếp tiếp xúc với cơ thể con Tống Tử, lập tức bốc lên khói trắng, con Tống Tử đau đớn gầm rống, động tác có phần chậm lại.

Bàn Tử đảo mắt một vòng, nhân cơ hội này, lập tức rút xẻng công binh, lao lên, nhắm thẳng vào đầu con Tống Tử mà chém tới.

Nào ngờ, đầu con Tống Tử này lại hơi nghiêng đi, xẻng công binh chém thẳng vào vai nó, chất lỏng màu đen bắn tung tóe.

Một mùi tanh hôi nồng nặc lập tức lan ra khắp không gian.

Ba Dũng vừa định vỗ tay tán thưởng sự dũng mãnh của Bàn Tử, ai ngờ giây tiếp theo, con Tống Tử lại mặc kệ vết thương lao tới.

Chỉ thấy con Tống Tử ngửa mặt lên trời gào thét, khiến mọi người chấn động, nó đột nhiên lao tới, sức mạnh khủng khiếp hất văng Bàn Tử ra xa.

Bàn Tử ngã xuống đất, Ô Kim Cương cũng tuột khỏi tay, lăn một vòng rồi rơi xuống đất.

Con Tống Tử cũng nhân cơ hội lao về phía Bàn Tử, mắt thấy Bàn Tử sắp mất mạng dưới móng vuốt của đối phương, ngay trong gang tấc.

Sở Viễn bay người lên, một cước đá vào mặt con Tống Tử, trực tiếp đá văng nó ngã xuống đất không dậy nổi.

Chính là tuyệt chiêu của Bàn Sơn Đạo Nhân, Khôi Tinh Thích Đấu.

Thấy con Tống Tử không đứng dậy, Yêu Muội mới dám lại gần, xem xét kỹ lưỡng, lập tức sững sờ.

Hóa ra cú đá hiểm hóc của Sở Viễn đã trực tiếp làm gãy cả cột sống của đối phương, khiến nó không thể động đậy được nữa.

Yêu Muội thấy vậy, thở phào nhẹ nhõm, cúi xuống nhặt Ô Kim Cương dưới đất, đưa cho Bàn Tử.

Bàn Tử lúc này mới từ từ đứng dậy, phủi bụi trên quần áo, mặt mày khó chịu đi đến trước mặt con Tống Tử.

Thấy nó vẫn còn đang co giật nhẹ, Bàn Tử tức giận vung xẻng công binh đập vào cổ đối phương.

Lão già thi ban Tống Tử, chết!

Mọi người thấy con Tống Tử bị tiêu diệt, đều thở phào nhẹ nhõm, may mà chỉ có một con.

Nếu như những bóng đen trong vách ngọc đều bị kinh động, thì thật sự là rơi vào tuyệt địa.

Sở Viễn lạnh nhạt liếc nhìn Bàn Tử, gã lập tức giơ xẻng công binh lên, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Bàn gia tao sẽ không bao giờ khoác lác nữa." Nghĩ đến việc mình vừa rồi cố tỏ ra ngầu mà thất bại, Bàn Tử chỉ muốn tự tát mình một cái, đây không phải là tự tìm khổ sao.

"Vút vút" Ngay lúc mọi người thả lỏng tinh thần, tai Sở Viễn khẽ động, dường như nghe thấy bên trong cánh cửa đá tối om lại có tiếng động!

"Vù!" Đúng lúc mọi người đang nghi hoặc, đột nhiên, sau cánh cửa đá lại xuất hiện hơn chục bóng đen.

Những bóng đen lượn một vòng trên không, rồi lần lượt rơi xuống đất, hóa thành những con Tống Tử.

“Hừ hừ!” Cùng lúc đó, ba con Tống Tử mặt mày dữ tợn, nhe nanh múa vuốt, miệng phát ra những tiếng gầm rống khiến người ta rợn tóc gáy.

Chúng vung những móng vuốt sắc bén, tranh nhau lao về phía Bàn Tử.

Bàn Tử trợn tròn mắt, theo phản xạ lùi lại, xẻng công binh trong tay cũng cầm không vững.

Ngay trong gang tấc, Yêu Muội nhanh tay lẹ mắt, giật lấy Ô Kim Cương của Bàn Tử, nhanh chóng mở ra, chặn đám Tống Tử lại.

Bàn Tử hoàn hồn, vội vung xẻng công binh chống trả quyết liệt ba con Tống Tử trước mặt.

Khóe mắt liếc thấy trên không lại có mấy đám mây đen rơi xuống, trán Bàn Tử lập tức lấm tấm mồ hôi.

“Phong Vu Tu, Ba Dũng, mau giúp một tay, tôi đi mở cơ quan!” Sở Viễn nhìn thấy ngày càng nhiều Tống Tử, vẻ mặt căng thẳng, vội hét lớn với Phong Vu Tu và Ba Dũng đang đứng xem náo nhiệt.

Nghe lệnh, Ba Dũng trực tiếp nổ súng vào đám Tống Tử đang ồ ạt kéo đến.

Trong khoảnh khắc, những viên đạn dày đặc từ khẩu súng tiểu liên Chicago như một con rồng lửa, trút hết lên người con Tống Tử đi đầu.

Dù hỏa lực mạnh như vậy, con Tống Tử người đầy vết rách nhưng vẫn không ngã xuống, loạng choạng tiến về phía trước.

Ba Dũng thấy vậy há hốc mồm, vẻ mặt như không còn gì để luyến tiếc.

“Tránh ra, để tôi!” Một giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên bên

tai Ba Dũng, anh ta theo phản xạ lùi lại vài bước, nhường vị trí!

Chỉ thấy một bóng người nhanh chóng lướt qua bên cạnh, tay cầm một thanh trường đao màu vàng đen, xông thẳng vào đám Tống Tử.

"Hít!" Đừng nói là Ba Dũng, ngay cả Bàn Tử cũng hít một hơi khí lạnh, nhìn Phong Vu Tu với đao quang loang loáng, theo phản xạ nhìn về phía Sở Viễn.

Trong mắt gã, đao pháp của hai người này mạnh ngang ngửa nhau!

Nhìn Phong Vu Tu càng đánh càng hăng, trong lòng Bàn Tử không khỏi dấy lên một nỗi u ám.

Gã không quên, gã trai trước mặt này, là Quan Sơn Thái Bảo chính tông, là kẻ thù không đội trời chung của Mạc Kim Hiệu Úy!

Sở Viễn không để ý đến suy nghĩ của Bàn Tử, sự chú ý của anh đều bị bàn Cửu Cung Bát Quái trước mắt thu hút.

Phương pháp mở cửa lần đầu của Bàn Tử là đúng, ở vị trí Sinh Môn, theo đúng Cửu Cung Dịch Số.

Trong Cửu Cung Cách, các cơ quan được giẫm lên đều chính xác, nhưng lại mở ra cánh cửa sai lầm.

Sinh tức tử, tử tức sinh, đặt mình vào chỗ chết để tìm đường sống, thủ đoạn của Quan Sơn Thái Bảo quả thật phi thường.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn hai mắt khẽ nheo lại, nhìn về hướng Tây Nam của bàn Cửu Cung Bát Quái.

Đó là vị trí của quẻ Khôn, cũng là lối ra chính xác, vị trí của Tử Môn.

Sở Viễn dùng sức bật nhảy, thân thể nhẹ nhàng lướt qua bàn Bát Quái, hai chân giẫm mạnh lên bàn Bát Quái ở vị trí Tử Môn.

"Ầm!" Cùng với một loạt tiếng cơ quan khởi động, trên vách

tường bên trái địa quật, một cánh cửa đá khổng lồ từ từ mở ra.

Phía sau cánh cửa đá, một tia sáng le lói, đây mới là lối ra chính xác của địa quật này.

Chương 377

"Cửa mở rồi, mọi người mau đi!" Sở Viễn hét lớn với mọi người, đồng thời nhanh chóng đến bên cạnh Yêu Muội, nhận lấy Ô Kim Cương từ tay cô.

Yêu Muội đoán được ý đồ của Sở Viễn, vội kéo Ba Dũng đang ngơ ngác, nhanh chóng chạy về phía cửa đá.

Sau khi thay thế vị trí của Yêu Muội, Sở Viễn vung mấy vốc gạo nếp về phía đám Tống Tử.

"Xèo xèo!" Cơ thể của Tống Tử khi chạm vào gạo nếp, lập tức bốc lên khói trắng, phát ra những tiếng gầm rống.

Trong khoảnh khắc, nhờ vào công hiệu của gạo nếp, Sở Viễn tạm thời đẩy lùi được đám Tống Tử đang lao tới.

Phong Vu Tu thấy vậy, thân hình khựng lại, thấy giáo sư Tôn đã vào cửa đá, anh ta lập tức thu lại trường đao, chọn cách rút lui.

Bàn Tử sau khi tung ra một cú đập mạnh, thấy Phong Vu Tu dứt khoát rút lui, lập tức chửi ầm lên.

"Đi!" Sở Viễn thấy đám Tống Tử lùi lại, liền thu lại Ô Kim Cương trong tay, kéo Bàn Tử, quát khẽ.

Sau đó, hai người nhanh chóng chạy về phía cánh cửa đá bên trái đã mở.

Đám Tống Tử gầm lên giận dữ, bám theo sau hai người, truy đuổi không tha.

Khi Sở Viễn và Bàn Tử vào cửa đá, cánh cửa lập tức đóng lại, đám Tống Tử không giảm tốc độ, lần lượt đâm vào vách đá, phát ra những tiếng động trầm đục.

Chúng giận dữ dùng móng vuốt cào cấu vách đá, trên tường bị cào ra những vết hằn sâu.

Lúc này, mọi người đã hoàn toàn thoát khỏi nơi này.

Bàn Tử dựa vào sau cánh cửa đá, cảm nhận tiếng cào cấu của đám Tống Tử ở phía bên kia, thở hổn hển, vỗ ngực nói: "May quá, nhờ có cậu, không thì Bàn gia hôm nay phải bỏ mạng ở đây rồi!" Sở Viễn không kịp trả lời, thấy nguy hiểm tạm thời được giải trừ, Bàn Tử và Sở Viễn nhìn nhau một cái, men theo đường hầm tiếp tục đi về phía trước. … Ba phút sau, Sở Viễn và Bàn Tử tìm thấy giáo sư Tôn và những người khác ở cuối đường hầm.

Chỉ thấy giáo sư Tôn mặt mày nghiêm nghị nhìn chằm chằm vào cuối lối đi, như thể có hồng thủy mãnh thú gì đó đang chờ đợi mọi người.

"Giáo sư Tôn, sao vậy, phía trước có cơ quan gì à?" Sở Viễn bước tới, quan sát một hồi rồi chủ động hỏi.

Cuối đường hầm là một không gian phòng vuông tiêu chuẩn, nhưng kỳ lạ là trong phòng lại có ba cánh cửa đá quỷ dị.

Cảnh tượng này không khỏi khiến mọi người nhớ lại những gì đã trải qua trong căn phòng có bàn Cửu Cung Bát Quái lúc nãy.

"Hù!" Giáo sư Tôn hít một hơi thật sâu, rồi nhìn chằm chằm vào Sở Viễn.

Những cửa ải phía sau, phải dựa vào Mạc Kim Hiệu Úy, chỉ dựa vào sức của ông ta và Phong Vu Tu thì không thể nào vượt qua được.

Nhận ra sự do dự trong lòng giáo sư Tôn, Sở Viễn không nhanh không chậm nói: "Giáo sư Tôn, đã đến bước này rồi, bên ngoài còn có Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đang rình rập, giữa chúng ta không có gì phải giấu giếm cả." Giáo sư Tôn mặt không biểu cảm gật đầu, suy nghĩ

một lát rồi quyết định nói thẳng ra, không có gì phải do dự.

"Được, tôi cũng không giấu cậu, tôi đã có được bản đồ mộ huyệt của Phong Sư Cổ." Nói xong, giáo sư Tôn từ trong áo lấy ra một tấm da thú không rõ chất liệu, trên đó vẽ vô số hoa văn chi tiết.

Khi Sở Viễn còn muốn nhìn kỹ, tấm da thú đã bị giáo sư Tôn thu lại, rõ ràng là vẫn rất đề phòng Sở Viễn.

Bàn Tử thấy vậy liền tỏ vẻ không hài lòng, châm chọc: "Giáo sư Tôn, ông làm thế này là không thành ý rồi, đến xem cũng không cho, nói gì đến hợp tác, mọi người tự thân vận động đi!" Sở Viễn khoanh tay, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn giáo sư Tôn, anh đồng ý với Bàn Tử, có hay không có bản đồ đối với anh cũng không sao.

Cùng lắm thì học theo phong cách thám mộ của Bàn Sơn Đạo Nhân và Tá Lĩnh Lực Sĩ, cứ thế xông thẳng qua là xong!

Dường như nhận ra vẻ không quan tâm của Sở Viễn, giáo sư Tôn lập tức có chút sốt ruột, vội giải thích: "Tiểu Sở, Bàn Tử, hai cậu đừng vội, phía sau là một chuỗi mộ đạo liên hoàn mà Phong Sư Cổ đã tham khảo các ngôi mộ cổ trước đây để xây dựng.

Trong mộ đạo này chứa vô số cơ quan tinh xảo, phong cách đa dạng, nếu không có bản đồ, e là khó mà toàn thây trở ra!" Để thuyết phục Sở Viễn và những người khác hợp tác, giáo sư Tôn không còn giấu giếm, đặt bản đồ mộ huyệt của Phong Sư Cổ xuống đất trống.

Sau khi nhìn rõ bản đồ địa hình của ngôi mộ cổ này, Sở Viễn mới vỡ lẽ.

Hóa ra, tên của ngôi mộ cổ này chính là Linh Tinh Điện, Phong Sư Cổ đã tham khảo độn giáp thiên thư của nhà họ Phong, lấy chu thiên tinh thần làm cốt lõi.

Nó ứng với chu thiên dịch số, hao tổn vô số tài nguyên của nhà họ

Phong để tạo ra một tòa Linh Tinh Điện, phải nói là tham vọng của Phong Sư Cổ rất lớn.

Ai cũng biết, người xưa cho rằng: Sao Thiên Trấn là chủ về điềm lành cho sĩ tử, dưới sao đó là thần Linh Tinh.

Lấy Linh Tinh đặt tên cho cổng lớn của Khổng Miếu, tượng trưng cho việc Khổng Tử có thể sánh ngang với sao Thiên Trấn trên trời, thực hành giáo hóa, đào tạo nhân tài.

Nó cũng có nghĩa là các văn nhân học sĩ trong thiên hạ đều tụ hội về đây, thống nhất dưới trướng Nho học.

Vì vậy, Linh Tinh được coi là văn tinh trên trời, lấy tên này có nghĩa là Khổng Tử là tinh tú trên trời hạ phàm.

Còn có thuyết cho rằng, hoàng đế cổ đại khi tế trời, thường phải tế Linh Tinh trước, đủ thấy địa vị quan trọng của nó.

Qua điểm này, Sở Viễn có phần hiểu được cái gọi là đại đạo trường sinh của Phong Sư Cổ rốt cuộc là chuyện gì.

Trước đó đã nói núi Quan Tài ở đây là do thần mạch Bàn Cổ hóa thành, là nơi long mạch, nhưng cũng ẩn chứa nơi hung sát.

Khi Phong Sư Cổ gặp được thi đan của Ô Dương Vương, e là đã bị khí hung sát ô nhiễm, thần trí không còn minh mẫn.

Lão đã nghiên cứu ra một bộ pháp thuật "sống tế" để thành tiên, từ bỏ thân xác phàm trần huyết nhục ô uế của mình mới có thể chứng đại đạo.

Sau khi tộc nhân "sống tế", khí ô uế trong ngôi mộ cổ ở Địa Tiên Thôn càng thêm nồng nặc, thi đan có lẽ đã xảy ra biến dị gì đó.

Phong Sư Cổ chắc chắn đã dùng khí hung sát hội tụ để hiến tế, muốn mình trở thành chủ nhân của Linh Tinh, hoàn thành nền tảng

của đại đạo thành địa tiên.

Tuy không biết Phong Sư Cổ lấy đâu ra tự tin, Sở Viễn lại mơ hồ đoán rằng đó chính là nhục thể hoặc thi đan của Ô Dương Vương.

Nó đã cho Phong Sư Cổ thấy được năng lực thần quỷ khó lường, mới khiến một kỳ nhân như lão làm ra hành động hoang đường ly kỳ như vậy.

Có lẽ, khi nhìn thấy khu thể và thi đan thật sự của Ô Dương Vương, Sở Viễn mới có thể nhìn ra duyên cớ trong đó.

"Thế nào, chỉ cần đến được phòng mộ chính của Phong Sư Cổ, thi đan sẽ thuộc về các cậu, lão phu quyết không nuốt lời!" Giáo sư Tôn thấy Sở Viễn mãi không tỏ thái độ, liền có chút sốt ruột, ông ta có thể cảm nhận được bước chân của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Nếu còn kéo dài, e rằng mình chưa đến được phòng mộ chính đã bị Cửu Tử Kinh Lăng Giáp hấp thụ làm chất dinh dưỡng.

"Được, tôi đồng ý, nhưng bản đồ này phải đưa cho tôi trước." Sở Viễn bình tĩnh lại, mặt không biểu cảm đề nghị.

Anh không sợ đối phương không đồng ý, bây giờ người sốt ruột nhất là giáo sư Tôn.

Nghe vậy, sắc mặt giáo sư Tôn thay đổi mấy lần, cuối cùng nghiến răng, giao bản đồ trong tay cho Sở Viễn.

Nhận được bản đồ, Sở Viễn cầm trên tay quan sát kỹ lưỡng, liền hít một hơi khí lạnh: "Mẹ kiếp, Phong Sư Cổ này có tật xấu gì vậy, thu thập nhiều cơ quan mộ đạo như thế để làm gì?" Nhìn những ký hiệu chi chít trên bản đồ, Bách Trùng Đạo, Độc Yên Đạo, Hồng Thủy Đạo, Binh Giáp Đạo, Hoàng Sa Đạo… Sở Viễn trực tiếp da đầu tê dại, Quan Sơn Thái Bảo này đúng là không phải người, quá nhằm vào Mạc Kim Hiệu Úy rồi!

Nếu không phải phía sau có đám Tống Tử và Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, Sở Viễn chỉ muốn vứt ngay thứ này đi, quay người rời khỏi.

Nhìn phía trước là một nơi có thể so sánh với bảo tàng cơ quan mộ cổ, vẻ mặt Sở Viễn vô cùng nghiêm trọng, chuỗi cơ quan liên hoàn này làm sao để phá đây.

Bàn Tử đứng bên cạnh thấy Sở Viễn hiếm khi mất bình tĩnh, sắc mặt đại biến, lập tức tò mò trên bản đồ có huyền cơ gì.

Khi gã ghé đầu qua, nhìn thấy trên bản đồ có một đoạn được đánh dấu với đủ loại cửa ải mộ đạo, gã lập tức chết lặng.

"Đây là ý gì?

Chủ mộ muốn bọn mình qua năm ải chém sáu tướng à, chẳng phải mình đến để tìm thi đan sao, đây là cái quái gì vậy?" "Trò chơi mạo hiểm à?" Sau khi hiểu được ý nghĩa của bản đồ, Bàn Tử không nhịn được nữa buột miệng chửi thề, Quan Sơn Thái Bảo Phong Sư Cổ này cũng quá chó rồi.

Từ khi tiến vào hẻm Quan Tài, từ việc leo trèo trên con đường sàn cổ của hẻm Quan Tài, trải qua Vô Ảnh Tiên Kiều, Thất Tinh Toàn Cơ Trận, Ngân Hà Hoành Không… Trải qua muôn vàn khổ cực mới đến được nơi Phong Sư Cổ trường sinh thành đạo, Linh Tinh Điện.

Kết quả lại là những cơ quan xuất hiện không ngừng, mà còn là những cơ quan Bàn Tử chưa từng nghe, chưa từng thấy, kích thích vô cùng.

Bây giờ thì hay rồi, nghe ý của giáo sư Tôn, phía trước còn có mộ đạo liên hoàn đang chờ mọi người.

Phong Sư Cổ này phải sợ chết đến mức nào, hay lo lắng có người phá hoại pháp thuật trường sinh của mình, mà thiết kế nhiều cơ quan như vậy.

Chương 378

Thật sự khiến người ta không thể tin được, theo Bàn Tử, với cường độ cấp bậc này, đủ để đi mấy vòng lăng mộ đế vương rồi.

Thực ra cũng không thể trách Phong Sư Cổ, lão già Hiến Vương vì muốn thành tiên, cũng đã thiết kế ba thế thân, ba thế giới.

Chính là để che giấu thi thể của mình, chờ ngày mình thật sự có thể sống lại.

Phải nói, về thuật trường sinh này, người xưa thật sự là trí tưởng tượng bay bổng!

Ly kỳ hơn là Hận Thiên Bộ Hằng Nga Bôn Nguyệt, phải nói, đặt ở thời đại đó, đây đã là một thiết kế rất đỉnh, có thể sánh với thần thoại.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn lại hiểu cho thiết kế của Phong Sư Cổ, lão không chỉ phải đề phòng người nhà họ Phong, mà còn phải đề phòng Mạc Kim Hiệu Úy.

Nhiều năm trước, Sở Viễn đã nghe qua những lời đồn tương tự, chín tấm Mạc Kim Phù chỉ riêng ở núi Quan Tài đã chôn vùi mất ba.

Tấm trên cổ Yêu Muội bây giờ, cũng là tìm thấy từ hài cốt của tổ tiên nhà họ Lý ở phía trước, đề phòng Mạc Kim Hiệu Úy như vậy cũng không sai.

Nhưng rõ ràng, Phong Sư Cổ không tính đến việc mấy trăm năm sau Sở Viễn và những người khác xâm nhập, trực tiếp phá vỡ rất nhiều thiết kế mà lão lấy làm tự hào.

Có lẽ không bao lâu nữa, Mạc Kim Hiệu Úy mạnh nhất trong lịch sử sẽ trực tiếp đối mặt với Quan Sơn Thái Bảo mạnh nhất trong lịch sử.

“Giáo sư Tôn, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp nhất thời cũng chưa đến được đây, cứ để mọi người nghỉ ngơi tại chỗ, bổ sung thể lực đã.” Nói đến đây, Sở Viễn bất giác nhìn vào ba lối đi trong động huyệt phía trước, “Phía trước còn có thử thách lớn hơn đang chờ chúng ta.” Giáo sư Tôn khẽ gật đầu, ông ta nhìn mấy người mặt mày mệt mỏi, đồng ý với đề nghị của Sở Viễn.

Sau một thời gian dài đi đường, thử thách sắp tới ông ta là người rõ nhất, cơ thể cần được nghỉ ngơi và bổ sung thể lực.

Dưới sự sắp xếp của Sở Viễn, cả nhóm tìm một chỗ dựa vào tường ngồi xuống nghỉ ngơi, Bàn Tử từ trong ba lô lấy ra lương khô và nước uống, để mọi người bổ sung thể lực.

Dù sao thì sắp tới mọi người sẽ phải đối mặt với một trận chiến khó khăn.

Sở Viễn cũng lấy ba lô của mình ra, sắp xếp lại trang bị bên trong, những cửa ải tiếp theo sẽ lấy phòng ngự làm chính.

Phi Hổ Trảo, có thể công có thể thủ, phải mang theo.

Ô Kim Cương thì không cần phải nói, là trang bị cốt lõi sắp tới.

Hắc Kim Cổ Đao cũng phải mang theo, đôi khi lấy công làm thủ, sẽ có tác dụng bất ngờ.

Thậm chí, Sở Viễn còn tìm thấy hai chiếc áo chống đạn tinh xảo, anh lặng lẽ đưa cho Yêu Muội và Bàn Tử.

Sau khi thu dọn xong trang bị, Sở Viễn vừa bổ sung thể lực, vừa xem bản đồ của giáo sư Tôn, hy vọng có thể tìm ra một số manh mối.

“Tiểu Sở, chuỗi cơ quan liên hoàn tiếp theo rất khó đối phó, theo ghi chép là được xây dựng dựa trên Cửu Cung Bát Môn chu thiên dịch số.

Chỉ riêng mỗi phòng mộ đã tương ứng với ba mộ đạo, trong đó chỉ có một là đúng, cuối mộ đạo sai hoặc là ngõ cụt, hoặc là một mộ đạo nhánh mới, cứ thế lặp đi lặp lại, chỉ khi chọn đúng mộ đạo mới có thể vào được phòng mộ chính thật sự.

Nếu không, sẽ bị mắc kẹt vĩnh viễn trong mộ đạo, đối mặt với vô số cơ quan cạm bẫy, cho đến chết." Không gian phòng không lớn, dù giọng giáo sư Tôn rất nhỏ, nhưng cả nhóm vẫn nghe rất rõ.

Khi nghe rằng sắp phải đối mặt với vô số cơ quan mộ đạo, Bàn Tử và Yêu Muội mấy người đều ngơ ngác, đây là cơ quan gì vậy.

Cứ như búp bê Matryoshka của Nga, một mộ đạo nối tiếp một mộ đạo, đây là muốn chơi chết họ à!

Nghĩ đến đây, Bàn Tử nhìn Sở Viễn với vẻ mặt đầy mong đợi.

Trong số mọi người, chỉ có Sở Viễn là có thể giải được, mấy cái Cửu Cung Bát Quái này, anh chính là chuyên gia.

Sở Viễn sau khi nghe giáo sư Tôn giới thiệu xong bố trí cơ quan phía sau, khẽ gật đầu, dùng Ô Kim Cương làm bút, vẽ một sơ đồ đơn giản trên đất.

Đó là một Cửu Cung Đồ ba hàng ngang ba hàng dọc.

"Phong Sư Cổ có thể biên soạn «Quan Sơn Chỉ Mê Phú», bố trí ở Địa Tiên Thôn phần lớn đều liên quan đến Bát Quái, xem ra lão là một cao thủ tinh thông Bát Quái.

Hơn nữa, Phong Sư Cổ tự cho mình là chủ nhân của Linh Tinh, từ đó suy luận, phòng mộ chính của lão chắc chắn là vị trí trung tâm của Cửu Cung Cách!

Được Bát Môn bảo vệ, do đó, chỉ cần tìm ra thứ tự đi qua Bát Môn, cuối cùng sẽ đến được vị trí Trung Cung." Ô Kim Cương của Sở Viễn chỉ thẳng vào vị trí trung tâm của Cửu Cung Cách trên đất, đó

chính là mộ huyệt chính của Phong Sư Cổ.

Giáo sư Tôn nghe đến đây liền đập vào đùi mình, kích động đứng dậy, vỗ tay khen hay.

Hóa ra bí ẩn nằm ở đây, thảo nào ông ta có được bản đồ lâu như vậy mà vẫn không thể hiểu được huyền bí trong đó.

Sau đó, Sở Viễn liền nói chi tiết lộ trình và thứ tự đi qua Cửu Cung cho mọi người, yêu cầu mọi người phải ghi nhớ kỹ.

Bởi vì trong mộ đạo, một khi cơ quan khởi động, Sở Viễn chắc chắn sẽ phải đảm nhận nhiệm vụ phòng ngự, lúc đó cần những người khác tìm đường.

Mọi người nghe vậy, lập tức bắt đầu ghi nhớ bí quyết của Sở Viễn: đi từ cung một, rẽ trái đến cung hai rồi đổi thành rẽ phải, đi đến cung ba lại đổi thành rẽ trái, đi đến cung bốn đổi thành rẽ phải; đi đến cung sáu đổi thành rẽ phải đến cung bảy đổi thành rẽ trái, đi qua cung tám từ cung chín đổi thành rẽ trái, cuối cùng đi đến vị trí Trung Cung.

Tức là phải đi từ Hưu Môn, vào Tử Môn, rồi đến Thương Môn, vào Đỗ Môn, lần lượt vào Khai, Kinh, Sinh, Cảnh Môn.

Cuối cùng từ Cảnh Môn, vào vị trí chính giữa của Cửu Cung Cách, mới có thể kết thúc.

Để mọi người dễ nhớ hơn, Sở Viễn trực tiếp đánh dấu phương vị của mỗi cửa, để mọi người tiện nhận đường.

Đi về hướng chính Bắc, Tây Nam, chính Đông, Đông Nam, Tây Bắc, chính Tây, chuyển sang Đông Bắc, đến chính Nam, cuối cùng hướng về chính Bắc.

Như vậy là có thể đến được vị trí trung tâm Cửu Cung, cũng chính là phòng mộ chính của Phong Sư Cổ.

Nghe xong giải thích của Sở Viễn, mọi người càng thêm mơ hồ, Sở Viễn cũng không giới thiệu nhiều, chỉ bảo mọi người học thuộc lòng là được.

Cứ như vậy, cả nhóm chăm chỉ học trong "lớp học nhỏ" của Sở Viễn hơn mười phút, mới có thể nhớ thành thạo phương vị di chuyển.

Vì vậy, Sở Viễn đặc biệt giao la bàn cho Yêu Muội.

Là con gái, lại là truyền nhân của Phong Oa Sơn, Yêu Muội gan dạ cẩn thận, để cô dẫn mọi người phân biệt phương hướng là thích hợp nhất.

Đối mặt với trọng trách của Sở Viễn, Yêu Muội cũng không hề lùi bước, trực tiếp nhận lấy gánh nặng này.

Hành động này, thậm chí khiến giáo sư Tôn và Phong Vu Tu cũng không nhịn được nhìn Yêu Muội thêm mấy lần.

Bàn Tử càng khen Yêu Muội không ngớt lời, khen cô là nữ anh hùng, cuối cùng khiến chính Yêu Muội cũng phải ngại ngùng.

Xác định xong người, Sở Viễn kéo Yêu Muội lại "dạy kèm" thêm năm phút, mới gọi mọi người, chuẩn bị hành động.

Cả nhóm, dưới sự trang bị và chỉ đạo của Sở Viễn và Bàn Tử, ai nấy đều vũ trang đầy đủ.

"Xuất phát, hành động, đi về hướng chính Bắc!" Theo hiệu lệnh của Sở Viễn, anh đi đầu rút ra Ô Kim Cương, cẩn thận lựa chọn mộ đạo ở hướng chính Bắc.

Những người còn lại căng thẳng đứng ngoài mộ đạo, chờ đợi tín hiệu cuối cùng của Sở Viễn.

Đây là một mộ đạo hẹp và dài, nhìn về phía trước không thấy điểm cuối.

Thiết kế này không khỏi khiến lòng Sở Viễn trĩu xuống, ải đầu tiên đã tăng độ khó rồi.

Chỉ không rõ mộ đạo này thuộc loại cơ quan gì.

Anh cẩn thận tiến lên, đi được hơn mười mét mà vẫn chưa kích hoạt bất kỳ cơ quan nào.

Điều này làm Sở Viễn có chút bất an, đây là muốn đẩy mình vào thế tiến thoái lưỡng nan đây mà.

"Cạch!" Đột nhiên, Sở Viễn cảm thấy chân phải lún mạnh xuống, đã giẫm phải cơ quan trong mộ đạo!

Cùng với tiếng cơ quan vận hành vang lên, Sở Viễn phát hiện sâu trong mộ đạo đột nhiên bùng lên một ngọn đèn sáng rực.

Hai đốm lửa màu xanh lục sẫm bất ngờ được thắp lên trong mộ đạo u tối, nhìn kỹ lại, chúng giống như đôi mắt trên một chiếc đầu rồng.

Chương 379

Khi ánh đèn chiếu sáng, Sở Viễn mới thấy rõ cuối mộ đạo lại là một mái hiên được thiết kế theo kiểu vòm đá.

Điều kỳ lạ là phía trên mái hiên có một đầu rồng bằng gỗ khổng lồ đang quấn quanh, đôi mắt nó đang lóe sáng nhìn về phía Sở Viễn.

Thì ra, hai đốm lửa vừa sáng lên chính là đôi mắt của đầu rồng!

Tiếng cơ quan liên tục vang lên, ngọn đuốc trong đôi mắt rồng bắt đầu lan vào thân, đây là ám khí tên lửa!

Nhận ra thiết kế cơ quan ở cuối mộ đạo, Sở Viễn vội vàng bung ô Kim Cương ra, ám khí tên lửa này không hề đơn giản.

Chúng có hình dạng của các loài động vật thần thú, nổi tiếng nhất là Phi Hỏa Thần Nha thời Nam Tống.

Đây là vũ khí lợi hại dùng để diệt địch trên chiến trường, trông giống một chiếc hộp gỗ dài nhưng thực chất là dùng thuốc súng để bắn.

Giống như nỏ tên, khi bắn ra thì như bầy ong vỡ tổ, tốc độ cực nhanh khiến người ta không kịp phòng bị, nên còn có tên là Nhất Oa Phong.

Loại Nhất Oa Phong tạo hình phi long như trước mắt khá hiếm thấy.

Nếu mũi tên có lửa hoặc tẩm độc thì sức sát thương còn lớn hơn nhiều, dùng để chống trộm mộ đúng là phí của trời.

"Vút vút!" Khi lân tinh bên trong thân rồng cháy hết, Nhất Oa Phong hình rồng bay lập tức khởi động.

Trong khoảnh khắc, hàng trăm mũi tên lửa, dưới sự điều khiển của cơ quan, nhanh như chớp bắn về phía Sở Viễn.

Tốc độ nhanh đến mức Sở Viễn không kịp suy nghĩ, chỉ có thể theo bản năng lộn người né tránh, tay không ngừng vung ô Kim Cương.

"Keng keng……" Trong phút chốc, ngọn lửa trong mộ đạo chật hẹp lúc sáng lúc tắt, tựa như đom đóm bay lượn, chiếu sáng cả một vùng.

Vô số mũi tên lửa ồ ạt tấn công Sở Viễn, tiếng rít trong không trung không ngớt khiến người nghe phải tê cả da đầu.

Ngay cả Bàn Tử và những người khác đứng ngoài mộ đạo cũng phải vào thế phòng thủ, thỉnh thoảng có vài mũi tên bắn lạc ra ngoài.

Rất may, ô Kim Cương của Sở Viễn mở hết cỡ, trong thông đạo chật hẹp, vừa vặn có thể phòng ngự hoàn hảo những mũi tên đột kích.

Toàn bộ trận mưa tên như châu chấu này đều bị chặn lại bên ngoài ô Kim Cương.

Vài mũi tên lọt lưới cũng bị Bàn Tử chặn lại từ bên ngoài.

Dù vậy, động tĩnh kinh thiên trong mộ đạo cũng khiến mấy người bên ngoài trố mắt chết lặng, hai chân mềm nhũn.

Đây đâu phải đổ đấu, cảm giác như mơ về chiến trường cổ đại, đối mặt với cảnh vạn tiễn tề phát.

Sau mấy lượt bắn tên lửa, dù công thế dữ dội, mũi tên mang lửa, nhưng chúng không gây tổn hại gì cho ô Kim Cương của Sở Viễn.

Là thần khí đổ đấu của Mạc Kim Hiệu Úy, ô Kim Cương không chỉ chống nước lửa, mà còn chống ăn mòn, độc axit, khả năng phòng ngự vật lý cũng thuộc hàng đầu.

Thêm vào đó, mộ đạo lại hẹp, sau khi ô Kim Cương bung ra hoàn toàn, vừa hay có thể bảo vệ toàn bộ cơ thể Sở Viễn.

Nhờ vậy mà đối mặt với thế công của Nhất Oa Phong, Sở Viễn mới có thể một mình chống vạn quân.

Không lâu sau, Sở Viễn cảm nhận rõ số lượng tên lửa giảm đi đáng kể, đây cũng là nhược điểm trong thiết kế của loại tên lửa hộp gỗ này.

Dù sao không gian hộp gỗ có hạn, chứa được vài trăm mũi nỏ đã là thiết kế tối đa rồi.

"Keng!" Khi mũi tên cuối cùng bị ô Kim Cương chặn lại, Sở Viễn thở hổn hển dựa vào tường nghỉ ngơi.

Sau đó, anh dập tắt ngọn lửa trên đất, thu ô Kim Cương lại, rồi chậm rãi đi đến cuối mộ đạo.

Chỉ thấy cơ quan phi long trên cửa đá, lân tinh bên trong đã tắt ngấm, rõ ràng là đã hết đạn, cơ quan cũng mất tác dụng.

"Vào đi!" Giọng Sở Viễn có vài phần mệt mỏi, anh khẽ gọi Bàn Tử và những người khác bên ngoài.

"Lão Sở, cậu không sao chứ, hay là ải tiếp theo để tôi!" Bàn Tử vào trong, thấy vẻ mệt mỏi trên mặt Sở Viễn, liền giơ giơ chiếc ô Kim Cương trong tay, vội vàng xung phong.

Sở Viễn biết cậu ta quan tâm mình, lòng chợt ấm lại, cũng không từ chối ý tốt của Bàn Tử, trầm ngâm nói: "Để xem ải tiếp theo là gì đã." Tôn Giáo sư quan sát tình hình trong mộ đạo xong, lúc này đột nhiên lên tiếng: "Đây là Lôi Hỏa Đạo thời Bắc Tống, loại Phi Thiên Thần Nha này trong lịch sử cũng rất nổi danh, ải tiếp theo chắc chắn có liên quan đến sấm sét." Nghe Tôn Giáo sư nói vậy, Bàn Tử lập tức nổi máu hơn thua, lão Tôn này có ý gì, xem thường mình à!

“Hừ, Lôi Hỏa Đạo gì chứ, Bàn gia ta có thần khí của tổ sư gia đây, mọi cơ quan ám khí trước mặt Bàn gia đều là hổ giấy.” Bàn Tử giơ cao ô Kim Cương trong tay, mặt mày đắc ý, đặc biệt là màn trình diễn vừa rồi của Sở Viễn khiến cậu ta vô cùng tự tin.

Nói xong, không đợi mọi người phản ứng, Bàn Tử trực tiếp bước một bước dài, tiến vào khu vực sau cửa vòm đá.

Quả nhiên, ở cuối mộ đạo lại có ba con đường tối om hiện ra trước mắt.

“Bàn ca, đi hướng tây nam, vào Thương Môn mộ đạo.” Ngay lúc Bàn Tử đang tính toán nên chọn con đường nào, sau lưng đột nhiên vang lên tiếng nhắc nhở trong trẻo của Yêu Muội.

Sở Viễn thấy Bàn Tử quay lại nhìn mình, bèn khẽ gật đầu, thản nhiên nói: “Mộ đạo đầu tiên là Tử Môn, vừa rồi có uy thế vạn tiễn tề phát, đây là Thương Môn, cơ quan chắc không quá lợi hại đâu.” Bàn Tử nghe Sở Viễn nói vậy, trong lòng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, từ từ bung ô Kim Cương ra, vào thế phòng thủ.

Dưới ánh mắt cổ vũ của mọi người, Bàn Tử dứt khoát chọn mộ đạo hướng tây nam, không ngoảnh đầu lại mà bước vào.

Sở Viễn có chút không yên tâm, cũng đi theo sau cậu ta vào trong mộ đạo.

Ngay khi Bàn Tử vừa bước vào, hai bên mộ đạo đột nhiên sáng lên từng ngọn đuốc, chiếu sáng cả con đường như ban ngày.

Bàn Tử thấy vậy, lòng nhẹ nhõm hẳn, may quá, không phải mò mẫm trong bóng tối, xem ra độ khó đúng là đã giảm đi.

Đồng thời, điều này cũng khiến Bàn Tử bớt cảnh giác đi một chút.

“Ầm!” Khi Bàn Tử đi đến giữa mộ đạo, đột nhiên một tiếng gầm trầm đục vang lên, như sấm sét giao tranh.

Âm thanh chói tai làm Bàn Tử đau nhói lỗ tai, cậu ta ngơ ngác nhìn quanh.

"Mẹ kiếp, không lẽ bị Tôn Giáo sư nói trúng rồi chứ, đúng là sấm sét thật, đúng là mồm quạ!" Chưa kịp nhìn rõ thứ gì, Bàn Tử đã nghe thấy phía trước mộ đạo vang lên một tràng tiếng ầm ầm liên miên bất tuyệt.

"Bàn Tử, đưa ô đây, cẩn thận dưới chân." Sở Viễn ở phía sau tuy không thấy rõ là thứ gì, nhưng có thể cảm nhận rõ ràng chúng đang lăn tới từ mặt đất.

Nghe Sở Viễn nhắc nhở, Bàn Tử giơ ô Kim Cương lên, lúc này mới nhìn rõ thứ đang lăn tới phía trước rốt cuộc là gì.

"Tổ sư nhà nó, mẹ nó đây là Phục Hỏa Lôi trong truyền thuyết à." Bàn Tử nhìn những vật thể hình cầu đen sì, to như quả bóng đá, cả người liền thấy không ổn.

Quan Sơn Thái Bảo Phong Sư Cổ chết không yên thân à, lại thật sự dùng vũ khí chiến tranh để đối phó Mạc Kim Hiệu Úy, chó má quá đi!

Dưới ánh mắt tuyệt vọng của Bàn Tử, những quả cầu đen sì trên mặt đất đột nhiên phát nổ, tia lửa bắn ra tứ tung trong nháy mắt.

May mà Bàn Tử phản ứng kịp, dùng ô Kim Cương che chắn phần lớn ngọn lửa, không để tia lửa lan ra phía sau.

"Tôn Giáo sư, Yêu Muội, mọi người mau vào đây, cùng tôi xông qua." Nhìn những quả Phục Hỏa Lôi phát nổ, sắc mặt Sở Viễn đột ngột thay đổi, anh quay lại hét lớn với những người phía sau.

Phục Hỏa Lôi là một loại quân nhu phẩm dùng để thủ thành của binh lính thời Nam Tống.

Bản thân nó tuy chứa thuốc súng, nhưng bên trong chủ yếu là lân

trắng, mùn cưa và một ít dầu hỏa.

Loại Phục Hỏa Lôi này, một khi va phải dị vật sẽ phát nổ, nhưng do vấn đề chế tác, không thể trực tiếp gây thương tích cho người.

Nó chủ yếu dựa vào đặc tính ngọn lửa không thể dập tắt để làm bỏng, gây chấn động, là một phương pháp thủ thành cực kỳ hiệu quả.

Phong Sư Cổ tuy tinh thông âm dương phong thủy, nhưng nghiên cứu về thuốc súng cũng chỉ tầm thường.

Vì vậy, Phục Hỏa Lôi mà mọi người đối mặt tuy nổ vang trời, nhưng uy lực của vụ nổ gần như có thể bỏ qua.

Rắc rối nhất là thế lửa lan tràn không dứt, nhưng may là ngọn lửa chủ yếu từ lân trắng, nhiệt độ không quá cao.

Dựa vào sự bảo vệ của hai chiếc ô Kim Cương, Sở Viễn và mọi người trực tiếp xông qua vùng nổ và lửa của Phục Hỏa Lôi, vượt qua mộ đạo.

Chương 380

Ngoài Ba Dũng chạy chậm bị bỏng nhẹ ở chân, những người khác đều an toàn vượt qua Thương Môn mộ đạo.

"Không hổ là Lôi Hỏa Đạo, nếu không có ô Kim Cương của Mạc Kim Hiệu Úy, e là tất cả chúng ta đều phải bỏ mạng ở đây." Tôn Giáo sư quay đầu lại cảm nhận nhiệt độ cao của ngọn lửa, vẻ mặt phức tạp cảm thán.

"Tôi nói này Tôn Giáo sư, ngài đừng có mồm quạ nữa, cứ yên tâm đi sau Bàn gia là được, cơ quan cứ giao cho hai anh em chúng tôi!" Bàn Tử thấy Tôn Giáo sư lại định mở miệng, vội vàng bước lên, mặt mày không khách khí cảnh cáo.

Sở Viễn vỗ vai Bàn Tử, ra hiệu cậu ta bình tĩnh, sau đó nhìn về ba con đường phía trước, lớn tiếng nói: "Đi chính đông, vào Đỗ Môn!" Nói xong, anh liền đi đầu vào Đỗ Môn.

Vừa vào trong mộ đạo, mũi Sở Viễn khẽ động, ngửi thấy một mùi kỳ lạ, sau đó trong mộ đạo xuất hiện từng làn khói trắng.

"Mọi người đeo mặt nạ phòng độc vào, đây là đạo khói độc." Sở Viễn dặn mọi người đeo mặt nạ phòng độc, còn mình thì nuốt một viên giải độc hoàn, rồi men theo vách tường chậm rãi bước đi.

Làn khói trắng dày đặc này khiến tầm nhìn của mọi người giảm xuống mức thấp nhất, nếu không phải mộ đạo chật hẹp, có lẽ họ đã lạc nhau từ lâu.

Thấy tình hình này, Sở Viễn không do dự nữa, trực tiếp mở thiên phú Dạ Nhãn, xuyên qua làn khói dày, nhìn rõ lối ra phía trước.

Đúng là một thiên phú tốt, ngoài việc nhìn trong đêm, nó còn có thể

nhìn xuyên qua chướng khí, độc vụ, khiến Sở Viễn có chút bất ngờ.

Thế là, dưới sự dẫn dắt bá đạo của Sở Viễn, cả nhóm men theo mộ đạo chậm rãi tiến lên, tay nắm tay.

Theo sau Sở Viễn, cuối cùng họ đã an toàn rời khỏi mộ đạo khói độc.

Tháo mặt nạ phòng độc, Bàn Tử thầm thở phào nhẹ nhõm, ải này xem như là ải dễ dàng nhất đối với họ.

Cứ như vậy, với việc Sở Viễn và Bàn Tử gánh phần lớn các cơ quan trong mộ đạo.

Cả nhóm liên tiếp vượt qua ba cửa ải là Khai Môn, Kinh Môn và Sinh Môn, lần lượt là Bách Trùng Đạo, Lưu Sa Đạo và Kinh Cức Đạo.

Trong đó, ở Bách Trùng Đạo, dưới sự trấn áp của Thanh Long huyết, cả nhóm dễ dàng đi qua.

Nhìn bộ dạng muốn nói lại thôi của Tôn Giáo sư, Bàn Tử cảm thấy trong lòng sảng khoái vô cùng, nhưng lại không nói gì thêm.

Điều này làm Tôn Giáo sư suốt đường đi sốt ruột không yên, cứ lẽo đẽo theo sau Bàn Tử hỏi đông hỏi tây, phiền không chịu nổi.

Lưu Sa Đạo không có gì đáng nói, cứ bung ô Kim Cương ra, xông thẳng qua là được, chẳng qua là trên người dính thêm ít cát.

Cả nhóm trông khá nhếch nhác, nhưng cuối cùng cũng hữu kinh vô hiểm.

Kinh Cức Đạo có phần khó nhằn hơn, mọi người gặp phải một loại gai biến dị, dây leo mọc um tùm, theo quan sát của Tôn Giáo sư.

Thứ này có lẽ có liên quan rất lớn đến Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đang truy đuổi họ bên ngoài mộ đạo.

Cuối cùng, nhờ Sở Viễn và Phong Vu Tu dùng hai thanh đao sắc bén mở đường, cả nhóm mới an toàn đi qua.

"Nghỉ tại chỗ mười phút, Cảnh Môn cuối cùng này chắc chắn không đơn giản, mọi người dưỡng sức, chuẩn bị tử chiến đến cùng." Nhìn về phía Cảnh Môn mộ đạo ở hướng chính bắc, Sở Viễn có thể cảm nhận được một luồng khí tức nguy hiểm tràn ngập bên trong.

Mười phút sau, thấy thể trạng mọi người đã hồi phục khá tốt, Sở Viễn đứng dậy.

"Đây là mộ đạo cuối cùng, tất nhiên vô cùng hung hiểm, tôi đi trước, Phong Vu Tu theo sau tôi, Bàn Tử bọc hậu." Giọng Sở Viễn ngập ngừng, nhìn Phong Vu Tu một cái rồi nói tiếp: "Những người khác, nếu thấy mộ đạo có dấu hiệu sụp lở, phải lập tức vào trong, xông ra khỏi mộ đạo." Yêu Muội và những người khác thấy vẻ mặt nghiêm túc của Sở Viễn, liền răm rắp gật đầu, tập trung cao độ.

Sau đó, Sở Viễn bật đèn pin, rút Hắc Kim Cổ Đao, đi đầu vào mộ đạo hướng Cảnh Môn.

Phong Vu Tu khẽ gật đầu với Tôn Giáo sư, cầm trường đao ô kim, bám sát theo sau Sở Viễn.

Bàn Tử siết chặt đèn rọi trên vai, tay trái cầm ô Kim Cương, tay phải cầm xẻng công binh, vẻ mặt ngưng trọng bước vào mộ đạo.

Sau khi ba người vào trong, mới phát hiện mộ đạo này không sáng đèn đuốc như những mộ đạo trước, tầm nhìn lập tức bị cản trở.

May mà đèn rọi trên vai Bàn Tử có công suất cực mạnh, giúp ba người nhìn rõ cảnh tượng bên trong.

Thấy mình sắp đi đến giữa mộ đạo, Sở Viễn vội giơ tay phải, ra hiệu cho Phong Vu Tu và Bàn Tử dừng lại.

Anh định một mình tiến lên trước để thử xem bên trong mộ đạo

này có loại cơ quan gì.

"Ầm!" Ngay khi Sở Viễn đang quan sát xung quanh, đột nhiên, sâu trong mộ đạo truyền đến từng tràng tiếng bước chân nặng nề, nghe rất hỗn loạn.

Khi âm thanh ngày càng gần, dưới ánh đèn, một vệt vàng kim sáng nhàn nhạt đột nhiên lọt vào tầm mắt Sở Viễn.

Chỉ thấy phía trước mộ đạo, một con trâu vàng thân hình béo mập chui ra, màu vàng chói mắt làm Sở Viễn ngẩn người.

"Vãi, là trâu vàng." Bàn Tử ở phía sau thấy con trâu vàng toàn thân lấp lánh, đã sớm ném nguy hiểm ra sau đầu, trong lòng chỉ nghĩ đến phát tài.

Cả người kích động đến run rẩy, nhìn con trâu vàng lao tới, hai mắt sáng rực, khóe miệng thậm chí còn chảy nước miếng.

"Bảo bối tốt a." Khác với Bàn Tử mê tiền, Sở Viễn đứng gần nhất lại biến sắc, anh đã cảm nhận được một luồng thế công sắc bén.

Đầu trâu to như cái đấu, thân rộng gần như chật kín mộ đạo, vô cùng cường tráng, đặc biệt là cặp sừng nhọn trên đầu.

Chúng ánh lên sắc vàng lạnh lẽo, vừa nhìn đã biết vô cùng sắc bén, bị thứ này đâm phải thì sẽ có hai cái lỗ máu.

Ở trong ngôi mộ cổ dưới lòng đất này, bị thương nặng như vậy, với điều kiện hiện tại, chắc chắn chỉ có chết chứ không có sống.

"Cạch cạch!" Khi con trâu vàng đến gần, Sở Viễn mới nghe thấy tiếng cơ quan vận hành trong bụng nó, lòng chợt động.

Xem ra đây chính là điểm yếu của con trâu vàng, chỉ cần phá hủy cơ quan trong bụng nó, chắc chắn có thể khống chế được nó.

Thấy con trâu vàng sắp va vào mình, Sở Viễn lâm nguy không sợ,

ngay khoảnh khắc nó đến gần, hai chân anh trực tiếp bật lên không trung, tay phải nắm chặt sừng trâu, thực hiện một động tác lộn người về phía trước cực khó.

Anh nhảy vọt một cái, trong nháy mắt đã ở sau lưng con trâu, hoàn hảo né được cú húc của nó.

Con trâu vàng này tuy được chế tạo tinh xảo, nhưng dù sao cũng là vật chết, hoàn toàn không nhận ra động tác của Sở Viễn, vẫn tiếp tục lao về phía trước.

Phong Vu Tu cũng là cao thủ võ cổ, đối mặt với con trâu vàng hung hãn, anh ta không hề để tâm, hai chân trực tiếp chống vào hai bên mộ đạo.

Cả người nhanh chóng di chuyển lên đỉnh mộ đạo, cho đến khi lưng áp sát vào nóc.

Sừng trâu nhọn chỉ cách vạt áo anh ta chừng mười centimet, hiểm hóc né được đòn tấn công.

"Mẹ kiếp!" Bàn Tử ở cuối cùng thấy cảnh này thì đơ người, may mà phản ứng đủ nhanh, bung ô Kim Cương ra.

Miệng không ngừng chửi bới, trong mộ đạo ồn ào, Sở Viễn ở xa nhất nên cũng không nghe rõ Bàn Tử đang lẩm bẩm gì.

Bàn Tử lúc này cũng chỉ có thể chửi thầm trong bụng, tốc độ của con trâu vàng quá nhanh, cậu ta đã không còn chỗ để né tránh.

Chỉ có thể chọn cách dùng ô Kim Cương đỡ đòn, bây giờ cậu ta đặt hết hy vọng vào chiếc ô Kim Cương bí chế của Phong Oa Sơn.

"Ầm!" Sừng trâu húc thẳng vào ô Kim Cương, tức thì trong mộ đạo tia lửa tóe ra, phát ra một tiếng kim loại va chạm chói tai.

Trong nháy mắt, Bàn Tử cảm thấy hai tay tê dại, một luồng sức

mạnh khổng lồ đến đáng sợ bùng phát.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Bàn Tử như một chiếc lá bị cuồng phong cuốn đi, cả người lẫn ô bị hất bay ra ngoài.

Cậu ta vẽ một đường cong thảm hại trên không, rồi "bịch" một tiếng rơi mạnh xuống bên ngoài mộ đạo, làm tung lên một đám bụi.

May mắn là, chất liệu của ô Kim Cương quá tốt, đã giúp cậu ta triệt tiêu phần lớn sức mạnh của con trâu vàng.

Nếu không, trúng phải đòn này trực diện, người thường đã sớm không chết cũng bị thương nặng.

"Khụ khụ!" Bàn Tử khẽ xoa ngực, nhe răng nhếch mép đứng dậy, lòng vẫn còn sợ hãi nhìn con trâu vàng đang tỏa sáng.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử vội nhìn chiếc ô Kim Cương trong tay, chỉ sợ nó bị hỏng.

Chương 381

Quả nhiên, trên mặt ô có một vết móp rõ ràng, khiến Bàn Tử nhìn mà đau lòng khôn xiết.

Đây là bảo bối vừa mới có được, không ngờ mới theo mình xuống ngôi mộ đầu tiên đã bị trọng thương.

Cũng không biết lão già ở Phong Oa Sơn sau này có sửa được không, đây là bí bảo của Mạc Kim Hiệu Úy mà!

"Bàn ca, anh không sao chứ!" Thấy Bàn Tử mặt mày khổ sở, Yêu Muội tưởng cậu bị thương nặng, liền lo lắng bước tới đỡ, hỏi han.

Đồng thời, cô cũng lo lắng nhìn con trâu vàng trong mộ đạo, uy thế vừa rồi của nó khiến mặt cô thoáng vẻ sợ hãi.

Nhìn ánh mắt lo lắng của Yêu Muội, Bàn Tử có chút cảm động, cậu thu ô Kim Cương lại, vừa định mở miệng chém gió một phen.

Thì lại cảm thấy ngực âm ỉ đau, đành phải ngậm miệng, dựa vào tường nghỉ ngơi dưới sự dìu dắt của Yêu Muội.

"Ai, đều tại Phong Vu Tu, né tránh cũng không báo một tiếng, hại mình sơ ý không kịp né." Vừa nghĩ đến tình huống vừa xảy ra trong mộ đạo, Bàn Tử lại thấy căm tức Phong Vu Tu.

Thấy Bàn gia dũng mãnh cũng không chịu nổi một cú húc của trâu vàng, Ba Dũng mặt mày tái mét, căng thẳng nuốt nước bọt, sợ hãi nhìn con trâu vàng.

May thay, con trâu vàng dường như bị một loại cơ quan nào đó khống chế, không thể rời khỏi mộ đạo.

Nếu không, thêm một cú húc nữa, mấy người bên ngoài mộ đạo đều sẽ gặp họa.

Cùng lúc đó, trên mặt Phong Vu Tu chợt lóe lên một tia khác lạ, anh ta đang quay lưng về phía con trâu vàng, có lẽ đây là một cơ hội tốt.

Nghĩ vậy, anh ta mượn lực từ hai chân, cả người nhẹ nhàng đáp xuống mộ đạo mà không phát ra một tiếng động.

"Cạch cạch!" Ngay khi anh ta chuẩn bị ra tay, con trâu vàng phía trước dường như cảm nhận được điều gì, đột nhiên bên trong phát ra tiếng cơ quan khởi động.

Trong chớp mắt, đầu trâu ban đầu biến thành đuôi trâu, đuôi trâu hóa thành đầu trâu, cặp sừng nhọn hoắt chĩa thẳng vào Phong Vu Tu.

Sự thay đổi quỷ dị này khiến tất cả mọi người trong và ngoài mộ đạo đều kinh ngạc, còn có thể như vậy sao?

Lúc này, con trâu vàng đã biến đổi như được tiếp thêm động lực mới, lại một lần nữa hung hãn lao về phía Phong Vu Tu.

Thân thể cứng rắn của nó lấp lánh ánh vàng lạnh lẽo, mang theo khí tức hủy diệt vô tận, không ngừng tiến gần đến anh ta.

Khi Phong Vu Tu phản ứng lại, con trâu vàng đã ở ngay trước mắt, cặp sừng sắc bén như sấm sét vạn quân đâm tới.

Thời khắc mấu chốt, ánh mắt anh ta lạnh đi, định liều một phen, đổi sang hai tay cầm đao, ghì chặt chuôi đao, vung thanh trường đao ô kim lên.

Với một cú bổ núi đầy uy lực, anh ta dồn toàn bộ sức mạnh vào đó, chém mạnh vào đầu con trâu vàng.

"Keng!" Cùng với những tia lửa tóe ra, cái đầu trâu cứng rắn vô cùng lại bị Phong Vu Tu chém ra một vết xước sâu.

Nếu là đầu trâu bằng chất liệu thông thường, e là đã bị một nhát

đao toàn lực này chém làm đôi.

Dù vậy, lực xung kích mạnh mẽ của con trâu vàng vẫn khiến sắc mặt Phong Vu Tu đại biến, hổ khẩu hai tay nứt ra, cả hai cánh tay đều tê dại.

Sở Viễn thấy vậy, hét lớn: "Mau né ra!" Nghe tiếng Sở Viễn phía sau, Phong Vu Tu cảm thấy hai tay run rẩy, vội vàng nhảy vọt lên cao, bay qua con trâu vàng.

Anh ta để lại khoảng trống tấn công phía sau cho Sở Viễn, anh ta cũng giống Bàn Tử, đã dùng hết sức lực.

Khi Phong Vu Tu rời đi, Sở Viễn phát hiện tốc độ của con trâu vàng đã giảm đi rất nhiều, anh từ từ nâng Hắc Kim Cổ Đao lên.

Chuẩn bị nhắm vào vị trí Phong Vu Tu vừa tấn công, tung thêm một đòn chí mạng, chắc chắn sẽ phá hủy được thiết kế cơ quan của con trâu vàng.

Đúng lúc này, đôi mắt vốn mờ mịt của con trâu vàng đột nhiên bốc ra từng làn khói xanh lục nhạt.

Một mùi lạ xộc vào mũi Sở Viễn, cảm giác choáng váng lập tức xuất hiện trong đầu anh.

Chưa kịp phản ứng, một luồng khí mát lạnh đã chảy qua cơ thể, cảm giác choáng váng lập tức biến mất không dấu vết.

Sở Viễn sững sờ, anh hiểu rằng chắc chắn là huyết mạch Thanh Long trong cơ thể đang phát huy tác dụng, giúp anh giải độc.

Độc yên thuật của Quan Sơn Thái Bảo tuy bất ngờ, nhưng đối với thể chất được huyết mạch Thanh Long gia trì của Sở Viễn, chút độc yên này thực sự không có tác dụng gì.

Nhân lúc con trâu vàng đang bốc khói, Sở Viễn xoay Hắc Kim Cổ

Đao, người hơi nghiêng, trường đao với một góc độ quỷ dị.

Anh đâm mạnh vào bụng con trâu vàng, lưỡi đao sắc bén lập tức rạch bụng con trâu, lộ ra một khe hở to bằng ngón tay.

Những người bên ngoài mộ đạo, sau khi con trâu vàng phun khói độc làm ảnh hưởng tầm nhìn, đều hoảng loạn, vẻ mặt căng thẳng, lo lắng cho Sở Viễn.

Đúng lúc này, mọi người đột nhiên nghe thấy tiếng "keng keng" vang lên từ trong mộ đạo.

Âm thanh kéo dài hơn mười giây, dường như là tiếng Hắc Kim Cổ Đao của Sở Viễn liên tục chém vào thân con trâu vàng.

"Ầm!" Cùng với một tiếng nổ lớn từ trong mộ đạo, vô số bóng đen đột nhiên bay ra từ làn khói, rơi xuống đất.

Bàn Tử từ từ tiến lên, cúi xuống nhặt một mảnh, nhìn kỹ, kinh ngạc nhận ra đó là một mảnh vàng vỡ to bằng lòng bàn tay, khá nặng!

Trong lúc mọi người còn đang kinh ngạc, khói trong mộ đạo bắt đầu tan dần, Sở Viễn tay cầm Hắc Kim Cổ Đao từ từ bước ra.

"Con trâu vàng đã bị phá, có thể vào rồi!" Nhìn mọi người đang trố mắt kinh ngạc, Sở Viễn xoay đao một vòng rồi tra lại vào sau lưng, thản nhiên nói.

Nghe Sở Viễn nói vậy, mọi người lập tức thở phào nhẹ nhõm, đi theo sau anh vào trong mộ đạo.

Bàn Tử vội nhét miếng vàng trong tay vào túi, sau đó lại nhặt bừa vài miếng nữa rồi mới đuổi theo Sở Viễn.

Ba Dũng đi cuối cùng, nhìn động tác của Bàn Tử, vẻ mặt lóe lên, cũng học theo nhặt bừa vài miếng vàng vỡ.

Khi mọi người vào trong mộ đạo, nhờ ánh đèn mới nhìn rõ hình

dạng con trâu vàng, lập tức hít một hơi khí lạnh.

Con trâu vàng vốn cường tráng, lại bị Sở Viễn trong lúc hỗn chiến chém thành mười mấy mảnh, nằm tan tác trong mộ đạo.

Cơ quan tinh vi phức tạp bên trong bụng trâu khiến Tôn Giáo sư không ngớt lời tán thưởng.

Nếu mang ra ngoài, thiết kế cơ quan tinh xảo như con rối này tuyệt đối là một kỳ tích trong lịch sử khảo cổ.

Bàn Tử thấy vậy cũng thở phào, lòng vẫn còn sợ hãi nhìn con trâu suýt nữa lấy mạng mình.

Ngay khi mọi người thả lỏng tinh thần, mộ đạo đột nhiên rung chuyển dữ dội, cả nhóm bị chấn động ngã nghiêng ngã ngửa.

"Chết rồi, chắc chắn là Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đuổi tới rồi, mau đi!" Cảm nhận được động tĩnh từ bức tường phía sau, Tôn Giáo sư biến sắc, hoảng hốt la lên.

Tiếng nói vừa dứt, gạch trên nóc mộ đạo bắt đầu vỡ vụn, vô số mảnh vỡ rơi xuống.

"Mau đi, phía trước là lối ra, đến đó mới có một tia hy vọng sống." Sở Viễn ở phía trước nhất, nhìn bộ dạng của mọi người phía sau, thầm kêu khổ, vội vàng gọi mọi người chạy trốn.

Nhưng mộ đạo quá hẹp, không thể để cả nhóm đi trước, Sở Viễn chỉ có thể nhanh chóng dẫn mọi người chạy về phía lối ra.

"Rào rào!" Chưa chạy được bao xa, anh đã nghe thấy tiếng nóc mộ đạo phía sau sụp đổ, và tình hình ngày càng nghiêm trọng.

Cả nhóm không khỏi biến sắc, dưới áp lực của cái chết, ai nấy đều bộc phát tiềm năng lớn nhất của mình.

Trong mộ đạo Cảnh Môn tối tăm, bụi đất bay mù mịt, tiếng sụp

đổ ầm ầm vang lên từ bốn phương tám hướng không dứt.

Bàn Tử chau mày, nghiến chặt răng, cố sức chạy về phía trước, lúc này cậu chỉ ước mình có thêm hai cái chân nữa.

Đôi chân cậu thay nhau guồng lên, làm tung lên từng lớp bụi trong mộ đạo, tốc độ nhanh như tên rời cung.

Ba Dũng ở phía sau nhìn mà sững sờ, vung tay, cố sống cố chết đuổi theo Bàn Tử.

Chương 382

Cùng lúc đó, Sở Viễn đã chạy ra khỏi mộ đạo, lúc này anh đang lo lắng hét lớn vào trong: "Nhanh lên nữa, chú ý dưới chân!" Tôn Giáo sư và Phong Vu Tu theo ngay sau nghe vậy, vội vàng tăng tốc, nín thở nhanh chóng xông ra.

Yêu Muội ở phía sau thấy vậy, hít một hơi thật sâu, tần suất bước chân tăng nhanh, cố sức đuổi theo.

Cuối cùng cô cũng loạng choạng thoát khỏi mộ đạo đang sụp đổ, ngã quỵ xuống đất, thở hổn hển.

Sở Viễn thấy tim cô đập nhanh, vội lấy ra một viên Diệu Tâm Hoàn cho Yêu Muội uống.

Sau đó, anh bắt đầu thúc giục Bàn Tử trong mộ đạo, bảo cậu ta tăng tốc.

Ba Dũng ở cuối hàng cũng bám sát sau Bàn Tử, ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ.

Hắn đã nghe rất rõ tiếng sụp đổ sau gáy, thậm chí trên người còn rơi xuống từng lớp bụi đất.

Cùng với hơi thở ngày càng nặng nề, Ba Dũng phát hiện mình chạy ngày càng chậm, khoảng cách với Bàn Tử cũng ngày càng xa.

"Mẹ kiếp, mau vứt thứ trên tay đi!" Bàn Tử cảm thấy bước chân của Ba Dũng phía sau chậm lại, vội quay đầu nhìn, lập tức sợ hãi hét lớn.

Chỉ thấy Ba Dũng không biết từ lúc nào, trong quá trình chạy trốn, lại nhặt cái đầu trâu vàng vỡ nát lên, ôm vào lòng.

Cái đầu trâu nặng trịch lấp lánh ánh vàng, nhưng lại vô hình trung

tăng thêm gánh nặng cho hắn, làm tốc độ của hắn giảm đi đáng kể.

Điều này khiến mỗi bước chạy của hắn, sức nặng của đầu trâu đều làm bước chân trở nên nặng nề hơn vài phần.

Thấy tình hình này, Bàn Tử chỉ muốn quay lại tát cho hắn mấy cái thật mạnh, mẹ nó, tìm chết à.

"Ầm!" Ngay lúc Bàn Tử sững sờ, một tảng đá khổng lồ từ nóc mộ đạo sụp xuống, rơi ngay giữa cậu và Ba Dũng.

Giây phút này, cậu có thể nhìn thấy rõ vẻ mặt không thể tin nổi và tuyệt vọng của Ba Dũng.

"Cứu tôi..." Ba Dũng còn chưa nói hết câu, đã bị những tảng đá vỡ từ nóc mộ đạo sập xuống đè trúng!

Chưa kịp kêu lên một tiếng đau đớn, những tảng đá từ trên cao rơi xuống như mưa, mặt đất cũng bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Mộ đạo chật hẹp phía sau Ba Dũng đã sụp đổ hoàn toàn, thậm chí mặt đất cũng đang nhanh chóng lún xuống.

Mặt đất lún xuống, sắp lan đến chân Bàn Tử, ngay trong lúc ngàn cân treo sợi tóc. (Câu này không dịch được vì thiếu nội dung tiếng Việt) Mặt đất lún xuống, sắp lan đến chân Bàn Tử, vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này.

Một tiếng hét giận dữ, xuyên qua âm thanh hỗn tạp của đá vỡ, đột nhiên vang lên bên tai Bàn Tử.

"Bàn Tử!!!" Chính là tiếng gọi của Sở Viễn vào thời khắc quan trọng, khiến Bàn Tử cuối cùng cũng tỉnh táo lại, cậu hận thù liếc nhìn về phía Ba Dũng lần cuối.

Bàn Tử hét lớn một tiếng, lập tức tăng tốc, vào giây phút cuối cùng trước khi mộ đạo hoàn toàn sụp đổ, cậu cố sức nhảy vọt ra

ngoài.

“Phịch!” Thân thể Bàn Tử nặng nề rơi xuống đất, cậu không để ý đến cơn đau, theo bản năng quay đầu nhìn lại.

Sức mạnh của vụ sụp đổ quá lớn, các bức tường xung quanh mộ đạo Cảnh Môn bắt đầu đổ sập, đá tảng lập tức chôn vùi mộ đạo.

Người tiểu đệ Ba Dũng vẫn luôn theo sau cậu, giờ đây đã không còn thấy bóng dáng.

“Hu hu...” Cho đến khi tiếng khóc của Yêu Muội vang lên, mọi người mới hoàn hồn, vẻ mặt phức tạp nhìn về phía mộ đạo.

Nhìn Yêu Muội mặt đầy nước mắt, Bàn Tử cũng thở dài một hơi, lắc đầu, rất tiếc cho Ba Dũng.

Tính đi tính lại, không ngờ vào phút cuối, đối phương lại vì cái đầu trâu vàng, một phút tham lam mà chôn vùi chính mình.

Ba Dũng vốn có thể thoát ra được, chỉ tiếc là hắn đã nhặt cái đầu trâu lên, hành động tham lam này lại trở thành gánh nặng của hắn.

Sở Viễn cũng đầy tiếc nuối và bất lực, loại nhân tính tham lam gây ra tai họa này, anh cũng đã chứng kiến không ít.

Sự lựa chọn của nhân tính, là do bản thân hắn, người khác không giúp được...

Sau khi an ủi Yêu Muội, cả nhóm nghỉ ngơi một lát rồi mới lấy lại tinh thần quan sát gian mộ thất trước mắt.

Đây là một gian mộ thất trống trải, bốn phía đều là tường đá kín mít, chỉ có một lối vào vừa rồi.

Giữa mộ thất dường như là một nơi tế tự, tám cây cột đá to bằng miệng bát thông thẳng lên đỉnh mộ thất.

Trên mỗi cây cột đều điêu khắc một con quái thú có hình thù kỳ lạ,

ngoại hình của tám con quái thú đều khác nhau.

Trung tâm của tám cây cột đá quấn quanh quái thú là một bệ đá tròn cao nửa mét, trên bệ đá đặt một lư hương cổ kính.

Tôn Giáo sư thấy vậy, vội vàng bước đến trước lư hương, nhẹ nhàng lau chùi.

"Khụ khụ!" Lập tức, lớp bụi dày trên lư hương bay lơ lửng trong không trung, sặc vào mũi Tôn Giáo sư khiến ông phải bịt mũi ho sặc sụa.

Sở Viễn nhìn chằm chằm vào tám cây cột trước mắt, đặc biệt là hình tượng quái thú trên cột, trông rất quen thuộc.

"Lão Sở, mấy con vật điêu khắc này kỳ quái thật, tôi thấy con nào cũng xấu!" Bàn Tử cầm xẻng công binh gõ mấy cái vào cây cột bên cạnh, nhìn bộ dạng nhe nanh múa vuốt của quái thú, bực bội nói.

Không để ý đến sự vô tri của Bàn Tử, Sở Viễn lại phát hiện những bức tượng trên cột đá này đều không đơn giản.

Ví dụ như cây cột đá trước mặt anh, quái thú đứng trên đỉnh cột, mắt tròn trợn ngược, khóe miệng hơi nhếch lộ ra hàm răng nanh sắc bén.

Bốn chi thô tráng bám chặt vào thân cột, vảy trên người lấp lánh dưới ánh sáng, đây rõ ràng là Nhai Tí trong chín đứa con của rồng!

Cột đá bên tay phải, quái thú duỗi thân hình khỏe khoắn, đuôi dài hơi vểnh lên, cánh dang một nửa, đây là Trào Phong.

Còn quái thú bên cạnh cuộn tròn người, miệng há to như đang gầm thét, đó là Bồ Lao.

"Đây là 《Cửu Tử Đồ》, truyền thuyết kể rằng rồng sinh chín con, mỗi con một vẻ, con thiện thì trừ tà tránh hung, con ác thì tai họa

giáng xuống!

Hình tượng những quái thú này sống động như thật, xem ra chính là chín đứa con của rồng, đều là quái thú thượng cổ." Sau khi nhìn rõ hình tượng quái thú trên tám cây cột đá, Sở Viễn chỉ vào chúng, giọng điệu chắc chắn nói.

"Ủa, Sở đại ca, số lượng không đúng, rồng sinh chín con, nhưng ở đây tổng cộng chỉ có tám cây cột." Yêu Muội đếm lại những cây cột bao quanh bệ đá, nghi hoặc hỏi.

Nghe vậy, ánh mắt Sở Viễn lóe lên, sau khi đi một vòng, anh đột nhiên nhìn vào lư hương ở trung tâm, nói từng chữ: "Không sai, chín con ở đây thiếu mất con thứ năm là Toan Nghê, hình tượng Toan Nghê thường được ứng dụng trên lư hương." Nói xong, anh bước lên bệ đá, đến bên cạnh Tôn Giáo sư, quan sát lư hương trước mắt.

Bàn Tử nghe vậy, lập tức hứng thú, bước tới sờ vào lư hương, hoa văn chạm trổ trên bề mặt rất tinh xảo.

"Lư hương tốt quá!" Nhìn lư hương cổ kính trước mắt, Bàn Tử khen không ngớt lời, cái lư này trông rất có giá, nói thật, khiến cậu rất động lòng.

Thứ này nếu mang đến Phan Gia Viên, tuyệt đối có thể gây chấn động, ít nhất cũng đổi được chiếc Cullinan của Sở Viễn!

Sở Viễn liếc Bàn Tử một cái, đi quanh lư hương quan sát một vòng rồi từ từ ngồi xổm xuống, cúi đầu nhìn.

Quả nhiên, ở vị trí cửa ra tro dưới đáy lư hương, chính là một nắp lò hình đầu thú Toan Nghê.

Thấy vậy, Sở Viễn không do dự, đưa tay phải ra, ấn vào nắp lò Toan Nghê, dùng sức xoay mạnh sang phải!

"Ầm!" Cùng với tiếng cơ quan vận hành, bệ đá dưới chân mọi

người đột nhiên bắt đầu rung chuyển dữ dội.

“Mọi người mau tản ra!” Sở Viễn nhìn động tĩnh trên mặt đất, vội vàng hét lớn với mọi người.

Khi mọi người rời khỏi bệ đá, chỉ thấy trong tiếng ầm ầm, vòng trong của bệ đá bắt đầu lún xuống từng đoạn liên tiếp.

Khi mặt đất vòng trong của bệ đá hoàn toàn lún xuống, một cầu thang xoắn ốc tối tăm hướng xuống đột nhiên xuất hiện trước mắt mọi người.

Trong chốc lát, tất cả mọi người đều trố mắt kinh ngạc nhìn cảnh này, ánh mắt nhìn Sở Viễn đầy vẻ khâm phục.

Chương 383

Quan sát cầu thang xoắn ốc trước mắt, Sở Viễn lấy từ ba lô ra một ống lân tinh, mở ra rồi ném xuống.

Ánh sáng tím nhạt chiếu sáng cầu thang tối tăm, ước chừng có khoảng ba mươi bậc.

Bàn Tử rọi đèn pin, nhìn chằm chằm vào cầu thang xoắn ốc, gãi đầu, vẻ mặt khó hiểu hỏi: "Lại phải đi xuống à, các người nói xem mộ của Quan Sơn Thái Bảo này kỳ quái quá, sao cứ đi xuống mãi thế, đã bao nhiêu tầng rồi!" Từ lúc vào con đường mòn cổ trong vách đá ở Hạp Quan Tài, Bàn Tử đã đếm sơ qua, đoạn đường đi xuống này có lẽ đã gần bảy tám tầng.

Vốn tưởng Linh Tinh Điện này đã là tầng cuối cùng, không ngờ sau khi qua Quỷ Ảnh Trận và các mộ đạo ở phía trước, lại còn một tầng nữa, cần phải tiếp tục đi xuống, huyệt mộ quỷ dị như vậy, cậu vẫn là lần đầu gặp.

Trước đây cùng Sở Viễn thám hiểm mộ cổ Bình Sơn, địa cung luyện đan ở dưới cùng, cộng thêm mộ đại tướng quân thời Nguyên ở trên đỉnh, nhiều nhất cũng chỉ có ba tầng.

Trời ạ, Quan Sơn Thái Bảo Phong Sư Cổ này giấu còn sâu hơn, đi đến bây giờ vẫn chưa vào được chủ mộ thất, thật không thể tin nổi!

Nghe Bàn Tử thắc mắc, Tôn Giáo sư cũng sờ cằm, hiếm khi đồng tình với cách nói của Bàn Tử, hình thức mai táng này rất không phổ biến.

Tuy nhiên, khi nghĩ đến việc Hạp Quan Tài nằm ở đất Ba Thục, khó tránh khỏi bị ảnh hưởng bởi văn hóa vu thuật địa phương.

Sở Viễn cũng chìm vào suy tư, trong đầu không ngừng lướt qua những ghi chép về chế độ mai táng cổ đại trong 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thư》.

Cấu trúc mộ táng tầng tầng lớp lớp đi xuống như của Phong Sư Cổ, thường không quá ba tầng, đúng như Bàn Tử nói, bây giờ đã là bảy tám tầng.

Mà vẫn chưa thấy dấu vết của chủ mộ thất, quả thực rất bất thường, tuy nhiên, cũng không loại trừ khả năng là do thuật trường sinh mà Phong Sư Cổ thi triển.

Dù sao, loại thuật trường sinh này thường có những điều kiện tiên quyết hoặc yêu cầu kiến trúc kỳ lạ.

"Tôi hiểu rồi, thì ra là vậy!" Ngay khi mọi người đang suy nghĩ, Tôn Giáo sư đột nhiên kích động múa tay múa chân, hét lớn lên.

Chỉ thấy ông vội vàng mở chiếc túi đeo bên hông, lấy bản vẽ mộ cổ Địa Tiên Thôn ra, đặt bên mép bệ đá cho mọi người xem.

Tôn Giáo sư đẩy gọng kính, chỉ vào bản vẽ, vui vẻ giới thiệu: "Các người xem, đây là cấu trúc mộ táng kiểu chủ tòng điệp áp trong truyền thuyết, nghe nói đây là chế độ mai táng cổ lưu truyền ở vùng Ba Thục - Vu Sở.

Tức là xung quanh hoặc trên dưới chủ mộ thất, sẽ thiết lập rất nhiều mộ bồi táng hoặc tuẫn táng rải rác, ví dụ như nô lệ, thợ thủ công, v.v.

Phong Sư Cổ để che giấu mộ thất của mình, chắc chắn đã đem toàn bộ tộc nhân và thợ thủ công ra tuẫn táng, đây là một động loạn táng!" Sở Viễn nghe Tôn Giáo sư giải thích, lúc này mới vỡ lẽ.

Cách nói về động loạn táng anh có biết, thường có mười tám động huyệt hỗn táng cùng nhau, còn được gọi là "thập bát loạn táng".

Đây thường là chế độ mai táng được hoàng thất hoặc quý tộc cổ đại áp dụng, sau thời Minh Thanh, chế độ này cơ bản đã bị bãi bỏ.

Chỉ cần là người bồi táng, bất kể là nô lệ, thợ thủ công, hay là tội đồ, việc chôn sống bồi táng này vô cùng tàn nhẫn và đẫm máu.

Nhiều người lo lắng chế độ mai táng này trái với âm đức, dễ ảnh hưởng đến phong thủy của mộ huyệt, dần dần bị hậu thế lãng quên.

Phong Sư Cổ không hổ là thủ lĩnh của Quan Sơn Thái Bảo, lại dùng kiểu mộ táng điệp áp này để che giấu chủ mộ thất của mình.

Hắn đã dùng các loại cơ quan, âm trạch, mộ đạo, mộ cổ Ô Dương Vương, v.v., làm mộ bồi táng cho chủ mộ thất của mình.

Những nơi này cũng đều là những nơi có địa mạch phong thủy cực tốt, còn mộ thất của hắn thì ẩn giấu ở tầng dưới cùng của các mộ bồi táng.

Tầng tầng lớp lớp, một mộ đè lên một mộ, chồng chất lên nhau, ngay cả một Mạc Kim Hiệu Úy chính tông như Sở Viễn cũng không nhận ra.

Huống chi là người khác, có lẽ cuối cùng cũng giống như vị tổ sư họ Lý kia, lạc lối trong mộ cổ Địa Tiên Thôn.

Tương truyền từng có sáu vị Mạc Kim Hiệu Úy đã vào mộ cổ Địa Tiên Thôn, trên đường đi Sở Viễn và mọi người cũng chỉ gặp vị họ Lý kia.

Các Mạc Kim Hiệu Úy khác, rất có thể đã ngã xuống trong một ngôi mộ bồi táng nào đó do Phong Sư Cổ thiết kế.

Ngôi mộ cổ của Quan Sơn Thái Bảo này quả thực hung hiểm, đặc biệt là đối với Mạc Kim Hiệu Úy.

Ai cũng biết, thế cục phong thủy biến hóa vạn thiên, cốt lõi của

mộ táng kiểu chủ tòng điệp áp là phải có một con sông ngầm xuyên qua từ dưới lên.

Lợi dụng sông ngầm, ảnh hưởng đến thế cục phong thủy, có thể làm thay đổi không khí trong địa mạch.

Mà mười tám động táng vốn đều là mộ đại hung, dưới ảnh hưởng của không khí, rất dễ bị Mạc Kim Hiệu Úy nhận nhầm là Long Lâu Bảo Điện!

Khi đã vào trong, đối mặt sẽ là những nguy hiểm vô tận, đây chính là chỗ cao minh của Quan Sơn Thái Bảo Phong Sư Cổ.

"Cấu trúc mộ cổ điệp áp và thế cục phong thủy độc đáo, biến hóa đa đoan, mọi người phải hết sức cẩn thận." Sở Viễn sau khi hiểu rõ thủ đoạn của Phong Sư Cổ, lòng thắt lại, vội vàng nghiêm nghị nhắc nhở mọi người.

Ngay khi Sở Viễn chuẩn bị dẫn người vào cầu thang xoắn ốc, Tôn Giáo sư đột nhiên đưa tay cản lại.

"Tiểu Sở, trước khi vào chủ mộ thất, lão phu có vài lời muốn nói với cậu." Tôn Giáo sư nhìn Sở Viễn một cách nghiêm túc, để có thể khiến Sở Viễn đồng tâm hiệp lực đối phó Thi Tiên, ông cũng không quản được nhiều nữa.

"Tôi biết cậu là người xuất thân Mạc Kim Hiệu Úy chính tông, tinh thông gia học Thập Lục Tự Phong Thủy, tôi tuy là người Quan Sơn Thái Bảo.

Nhưng Quan Sơn Chỉ Mê Phú của chúng tôi, nội dung phần lớn đến từ thuật phong thủy cổ, hai phái chúng ta cũng coi như là truyền nhân của thuật phong thủy Thanh Ô.

Lát nữa nếu Phong Sư Cổ thật sự trở thành Thi Tiên, hy vọng cậu có thể hiệp trợ chúng tôi trừ bỏ Thi Tiên, để tránh sau này hắn gây họa

cho nhân gian.” Nghe xong những lời này, Sở Viễn do dự một lát rồi mới khẽ gật đầu, thấy anh đồng ý, Tôn Giáo sư không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Thực ra ân oán giữa Mạc Kim Hiệu Úy và Quan Sơn Thái Bảo, đó đều là chuyện cũ mấy trăm năm trước, ông cũng không muốn lật lại.

Thời xưa, dân gian đều có câu nói “bảy mươi hai nghề, Mô Kim làm vua”, chủ yếu là vì Mạc Kim Hiệu Úy tinh thông Chu Dịch bát quái.

Giỏi nhất là dùng “Vọng” tự quyết để trên quan sát thiên tinh, dưới xem xét địa mạch, vì vậy mới bị Quan Sơn Thái Bảo đương thời đố kỵ.

Thậm chí không tiếc mượn sức mạnh của quan phủ, muốn triệt để thanh lý Mạc Kim Hiệu Úy, ngay vào đầu thời Minh.

Người xưa coi trọng danh chính ngôn thuận, vì vậy đã trực tiếp tiêu hủy Phát Khâu Ấn và Mô Kim Phù, tức “cửu phù nhất ấn”.

Khi Phát Khâu và Mô Kim mất đi biểu tượng văn hóa của mình, họ đã phải chịu đòn tấn công hủy diệt.

Thậm chí, truyền thừa của phái Phát Khâu trực tiếp bị cắt đứt, Mạc Kim Hiệu Úy cũng suýt bị tuyệt tự.

Có thể thấy mối thù hận giữa hai bên lớn đến mức nào, chính vì lý do này, Tôn Giáo sư mới lo lắng Sở Viễn sẽ không hết sức trong việc đối phó Thi Tiên.

Sở Viễn không biết suy nghĩ trong lòng Tôn Giáo sư, lúc này anh đối với mối thù môn phái không có cảm giác gì.

Điều cấp bách nhất của anh bây giờ là lấy được Thi Đan mà Phong Sư Cổ cất giấu, anh không có thời gian nghĩ đến những hận thù mấy trăm năm trước.

Lấy được Thi Đan, giải độc cho Đa Linh, mới là chuyện quan trọng nhất hiện tại.

Còn về việc báo thù Quan Sơn Thái Bảo, Sở Viễn thật sự không có tâm tư, lãng phí tinh lực vào những chuyện vô nghĩa như vậy.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn không nghĩ nhiều nữa, bật đèn pin, gọi mọi người, bắt đầu men theo cầu thang xoắn ốc đi xuống.

Bàn Tử và những người khác cũng cầm đèn pin, cẩn thận đi theo sau Sở Viễn.

Dưới ánh sáng xanh lam yếu ớt bao trùm, Sở Viễn, Bàn Tử và những người khác lòng đầy lo lắng, men theo cầu thang xoắn ốc khúc khuỷu đi xuống.

Chuyến đi lần này của họ, trải qua muôn vàn khó khăn, có thể nói là lần gian nan nhất trong sự nghiệp đổ đấu.

Khác với các loại thuật dây leo, độc trùng của mộ Hiến Vương, hay thời tiết khắc nghiệt, quái thú ở Thần cung Côn Luân, Địa Tiên Thôn xứng đáng là trần nhà của giới đổ đấu.

Suốt đường vượt ải chém tướng, hoàn toàn dựa vào kiến thức phong thủy bí thuật vững chắc, chỉ có thân thủ giỏi giang thôi chưa chắc đã qua được.

Lần đổ đấu này, đột nhiên khiến Sở Viễn có chút nhớ nhung mộ cổ Bình Sơn và Quy Khư Nam Hải, cả quá trình chỉ cần một thanh đao là có thể thông quan.

Lần này đấu pháp với Quan Sơn Thái Bảo, Sở Viễn cảm thấy tế bào não của mình đã chết đi không ít, đường chân tóc cũng có dấu hiệu lùi về sau.

Không hổ là tồn tại có thể hạ gục sáu vị Mạc Kim Hiệu Úy, Vu Hạp Quan Sơn, thật đáng sợ!

Trong không gian u ám, mỗi bước chân của mọi người đều như gõ vào tim, phát ra những tiếng vang trầm đục.

Chương 384

Hơn nữa, không khí xung quanh ngày càng ẩm ướt và lạnh lẽo, thoang thoảng một mùi mục nát.

Càng đi sâu vào, mọi người cẩn thận cuối cùng cũng đến cuối cầu thang, tầm nhìn cũng đột nhiên rộng mở.

Chỉ thấy cuối con đường là một bức tường cửa cao lớn, hai cánh cửa mộ nặng nề trên tường đóng chặt.

Trên cửa đá nạm đầy những chiếc đinh đồng chi chít, chín hàng dọc, mười hàng ngang, xếp ngay ngắn, tạo thành con số của Minh Điện Linh Tinh Diệu Túc.

Sở Viễn giơ đèn pin lên, nhìn cánh cửa đá quen thuộc trước mắt, đây chẳng phải rất giống với cánh cửa đồng ở tầng trên sao.

Chỉ là một cái là cửa đồng, một cái là cửa đá thôi, thậm chí số lượng đinh đồng trên cửa cũng giống hệt.

Chỉ có điều, so ra thì kiểu dáng của cánh cửa đá trước mắt cổ xưa hơn, đinh đồng trên cửa cũng đầy những vết rỉ sét loang lổ.

Vừa nhìn đã biết đã trải qua vô số năm tháng bào mòn, thoạt nhìn lại ẩn chứa vài phần khí tức thần bí.

Nhìn dáng vẻ đóng chặt của cửa đá, Sở Viễn trong lòng chắc chắn, sau cửa nhất định là mộ thất của Phong Sư Cổ.

Khi mọi người lần lượt đến cuối cầu thang, đột nhiên một tiếng "phụt" vang lên, nghe như tiếng đuốc được thắp lên.

Nhìn theo tiếng động, hai bên trái phải trước cửa đá, mỗi bên bùng lên một ngọn đuốc, ánh sáng như thủy triều lan nhanh về phía cửa đá.

Trong khoảnh khắc, xung quanh cửa đá được đuốc thắp sáng, chiếu rọi như ban ngày.

Tình hình vốn ẩn nấp trong bóng tối, lúc này đã lộ rõ trước mắt.

Lúc này, mọi người mới phát hiện, hai hàng đuốc được thắp sáng, lại chính là những bức tượng linh thú trấn mộ ở hai bên cửa đá.

"Bên trong này chắc là có thêm lân trắng, vừa rồi cơ quan ở cầu thang mở ra, không khí tràn vào, nên mới bốc cháy." Tôn Giáo sư đến gần một bức tượng thần, nhìn ngọn đuốc màu xanh biếc bên trong, khẽ giải thích.

Dưới ánh đèn, mọi người mới nhìn rõ hình dạng các tượng thần hai bên cửa đá.

Chỉ thấy hai hàng tượng linh thú trấn mộ đứng trang nghiêm, uyển chuyển như những vệ sĩ trung thành, tượng linh thú được điêu khắc từ đá nặng.

Trải qua năm tháng gột rửa, dưới ánh đèn xanh biếc, bề mặt đã hơi nhuốm màu thời gian.

Chúng có hình thái khác nhau, nhưng đều toát lên một vẻ uy nghiêm không giận mà uy.

Có con tựa sư tử, nhe nanh múa vuốt, có con như kỳ lân, dáng vẻ khỏe khoắn, vân vảy tinh xảo, tỏa ra khí tức uy nghiêm.

Còn có con tựa như thần thú trong thần thoại, tạo hình kỳ lạ, một sừng chọc trời, cho người ta cảm giác thần bí khó lường.

"Khỉ thật, Phong Sư Cổ lão lừa đảo này, khoe khoang quá đi, kiểu kiến trúc này, có thể so với Thập Tam Lăng rồi!" Bàn Tử nhìn những bức tượng linh thú trấn mộ thần bí, cả người ngây ra, cấp bậc gì mà lại bày ra trò này.

Sở Viễn vỗ vai Bàn Tử, khẽ cười nói: "Bàn gia, cậu đừng quên, nghề chính của Quan Sơn Thái Bảo là xây dựng hoàng lăng, sau khi chết tự xây mộ cho mình.

Dùng quy chế của hoàng lăng, cũng coi như bình thường, lúc sống không được hưởng, không có nghĩa là sau khi chết không được hưởng!" Thực ra Sở Viễn thầm nghĩ, may mà Phong Sư Cổ xây mộ của mình ở núi Quan Tài, một nơi không có trên bản đồ.

Nếu xây ở bên ngoài, chưa nói đến việc bị bọn trộm mộ chú ý, hành vi tiếm việt này, hoàng thất cũng không tha cho hắn.

Nhẹ thì lưu đày, nặng thì tru di cửu tộc, đều có khả năng.

Đối mặt với sự trêu chọc của hai vị Mạc Kim Hiệu Úy, sắc mặt Tôn Giáo sư hơi khó xử, nhưng ông cũng không nói gì nhiều.

Dù sao, đối phương nói có lý, Phong Sư Cổ người này đúng là điên rồi, dám tự xây hoàng lăng cho mình, đó là tội tru di cửu tộc.

Đi qua những bức tượng linh thú trước cửa đá, Tôn Giáo sư nhanh chóng đến trước cửa đá, đưa hai tay ra, nhẹ nhàng chạm vào nó.

"Ủa, Tiểu Sở, các cậu mau lại đây xem, cửa đá này mở ra rồi." Tôn Giáo sư nhìn khe hở giữa hai cánh cửa, cảm nhận từng cơn gió lạnh thổi ra từ bên trong, vội vàng lớn tiếng gọi.

Mọi người nghe tiếng gọi của Tôn Giáo sư, vội vàng cùng nhau bước tới, chuẩn bị xem xét.

Quả nhiên, cánh cửa đá này tuy trông khí thế hùng vĩ, dưới ánh lân tinh màu xanh biếc, lấp lánh ánh sáng kỳ lạ.

Nhưng giữa hai cánh cửa lại có một khe hở không nhỏ, Bàn Tử cảm thấy, một bàn tay của mình cũng có thể lọt vào.

Lúc này, một cơn gió lạnh từ trong cửa thổi ra, mang theo một

chút hơi lạnh, khiến người ta không khỏi rùng mình.

Sở Viễn lại lòng chợt động, trong gió có hơi nước, lẽ nào sau cửa có nước, chỉ cần có nước, có nghĩa là có đường sống.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn vội kéo Bàn Tử, hai người chống tay lên cửa đá, cùng lúc dùng sức.

Cơ thể họ hơi run lên, mỗi một thớ cơ đều căng cứng, dường như muốn dồn toàn bộ sức mạnh của cơ thể vào hai bàn tay.

Cùng với sức lực của họ, cửa đá phát ra một tiếng "cọt kẹt" trầm đục, bắt đầu từ từ rung chuyển.

Sắc mặt Bàn Tử đỏ bừng, gân xanh trên trán nổi lên, nghiến chặt răng, cố sức đẩy cửa đá, từng bước một di chuyển về phía trước.

Cuối cùng, dưới sự nỗ lực hết mình của hai người, cửa đá từ từ được đẩy ra một khe hở.

Một luồng khí cũ kỹ ập vào mặt, mang theo sự tang thương của năm tháng và khí tức thần bí.

Sở Viễn và Bàn Tử nhìn nhau, trong mắt đều lóe lên ánh sáng phấn khích, sau đó hít một hơi thật sâu, tiếp tục dùng sức.

Cho đến khi, cánh cửa đá nặng nề được đẩy ra hoàn toàn, thế giới sau cánh cửa lập tức hiện ra trong tầm mắt của mọi người.

Khi cửa đá mở ra, trên đỉnh mộ thất đột nhiên thắp lên từng ngọn đèn, lập tức chiếu sáng cả gian mộ.

Mọi người theo ánh đèn ngẩng đầu nhìn lên, lập tức trố mắt kinh ngạc, mái vòm này cao hơn mười mét, địa cung dường như đã khoét rỗng cả một sườn núi.

Đặc biệt là mái vòm dùng mấy sợi xích đồng, treo chín ngọn đèn lưu ly bát giác, dầu đèn ngưng kết như hổ phách, tựa như quỷ hỏa.

Mà ba mặt của mộ thất đều được điêu khắc từ một khối ngọc xanh nguyên vẹn, bề mặt khắc âm những phù chú vu văn chi chít, nhìn mà da đầu tê dại.

Bức tường phía chính diện, bị một tấm bia ngọc xanh cao hơn ba mét che khuất tầm nhìn, không thể nhìn rõ tình hình cụ thể.

Nhưng trong lòng mọi người đều rõ, đây là một không gian trống, không có bất kỳ vật cản nào.

Thậm chí, Sở Viễn có thính giác mạnh mẽ, có thể nghe thấy loáng thoáng tiếng nước chảy xiết dưới lòng đất đối diện.

"Lão Sở, thật là tà môn, nhà ai lại xây mộ thất bên vách đá chứ!" Lúc này Bàn Tử cũng phản ứng lại, nghiêng người nhìn, quả nhiên, phía sau tấm bia ngọc xanh không có bất kỳ bức tường nào, tựa như vách núi.

Phong Sư Cổ là Quan Sơn Thái Bảo, lại xây mộ huyệt của mình thành một mộ thất không hợp lẽ thường như vậy, thật đúng là khác người.

Nghe Bàn Tử nói vậy, Tôn Giáo sư trầm tư một lát rồi phản bác: "Mộ thất này là một khối thống nhất, không giống như xây sau này, chắc là Phong Sư Cổ đã cải tạo mộ cổ của người khác!" Đột nhiên, trong đầu Sở Viễn lóe lên một tia sáng, lẽ nào đây mới là mộ cổ Ô Dương Vương thật sự, Phong Sư Cổ cưu chiếm thước sào!

Mọi người nghe giáo sư Tôn nói vậy, ai nấy đều kinh ngạc không thôi, là thủ lĩnh của Quan Sơn Thái Bảo, Phong Sư Cổ lại làm ra chuyện thất đức đến thế.

Đặc biệt là Bàn Tử, không nói hai lời, chửi thẳng vào mặt Phong Sư Cổ!

Mặc dù trước đó ở Mê Quật Long Lĩnh, cậu ta đã chứng kiến Lý

Thuần Phong chiếm tổ chim khách, nhưng người ta cũng chỉ cải tạo lại ngôi mộ cổ để cất giữ Long Cốt Thiên Thư.

Chiếm tổ chim khách, bất kể là xét theo phong thuỷ hay hình thức mộ táng, đều là đại kỵ tổn hại âm đức!

Người bình thường sẽ không làm như vậy, cũng không biết Phong Sư Cổ có phải muốn thành tiên đến lú lẫn rồi không.

Lại có thể làm ra chuyện thất đức như vậy, quả thực là làm tổn hại hình tượng của Quan Sơn Thái Bảo.

Đối với lời chửi vòng vo của Bàn Tử, giáo sư Tôn không hề để trong lòng, ngược lại còn tỏ ra rất hứng thú với những phù hiệu trên tấm ngọc bích trước mắt.

Ngay lúc mọi người đang phỉ báng Phong Sư Cổ, Sở Viễn lại khẽ động lòng, xem ra rất có khả năng huyệt mộ của Vu Lăng Vương này còn có huyền cơ khác.

Chương 385

Nghĩ đến đây, anh không khỏi tiến lên mấy bước, đi qua tấm bia ngọc xanh, quan sát cả gian mộ thất.

Chỉ thấy chính giữa mộ thất lại là một chiếc huyền quan bằng đồng xanh được treo lơ lửng, cách mặt đất khoảng hơn bốn mét.

Thân quách đồng xanh này được quấn quanh bởi tám sợi xích sắt to bằng miệng bát, đầu kia của xích sắt được cố định trên tám cây cột Bàn Long thông suốt.

Nhìn vào bố cục này, ánh mắt Sở Viễn có chút nặng nề, tám cây cột Bàn Long chia đều tám hướng, bao bọc chiếc quách đồng xanh ở giữa.

Nếu nhìn từ trên xuống, vị trí phân bố của những cột Bàn Long này rất có khả năng tương tự với hình thái của Tiên Thiên Bát Quái.

Hơn nữa, Sở Viễn còn chú ý thấy mắt rồng trên mỗi cây cột Bàn Long đều được khảm một viên dạ minh châu to bằng nắm tay, vừa nhìn đã biết là Nam Châu thượng hạng.

Vảy rồng được tô bằng chu sa, trong bóng tối trông như vật sống đang chuyển động.

Bệ của các cột đồng đều trấn giữ một pho tượng thần Phương Tương bằng đồng xanh, mắt hổ mày ngài, tay cầm đoạn kích tàn qua, trên mũi kích còn lưu lại vết tích màu nâu sẫm.

Sở Viễn cảm thấy chiếc huyền quan đồng xanh lơ lửng trước mắt này, bên trong chắc chắn là Phong Sư Cổ của Quan Sơn Thái Bảo, đây rõ ràng là một loại trận pháp.

Thấy vậy, Sở Viễn vội vàng lớn tiếng nhắc nhở mọi người không

nên đi lại lung tung, để tránh kích hoạt cơ quan nào đó.

Bàn Tử vốn còn định đi dạo lung tung, cũng biết được tính cấp bách của tình hình, hiếm khi ngoan ngoãn một lần, quay trở lại bên cạnh giáo sư Tôn và Phong Vu Tu, buồn chán nhìn những phù hiệu thần bí trên văn bia ngọc xanh.

Nhìn quanh mặt đất, Sở Viễn phát hiện lấy quách đồng xanh làm trung tâm, gạch lát nền trong mộ thất này vừa nhìn đã biết không tầm thường.

Đó là một bàn cờ sao được mài từ nguyên khối đá hắc diệu thạch, dùng chỉ bạc khảm thành hình Nhị Thập Bát Tú, trông vô cùng huyền ảo.

Lúc này, Sở Viễn đột nhiên phát hiện phía sau tám cây cột Bàn Long còn có mấy chục pho tượng gỗ sơn đỏ son nằm rải rác, cao bằng nửa người.

Nếu không phải Sở Viễn nhìn kỹ, thật sự rất dễ bỏ qua những pho tượng gỗ này.

Chỉ thấy những pho tượng gỗ này đều bị gọt mất khuôn mặt, xếp thành hàng, hai tay giơ cao quá đầu làm tư thế nâng đỡ, kéo dài đến tận mép vách đá.

"Keng keng..." Đột nhiên một cơn gió lạnh thổi qua, trong mộ thất bỗng vang lên từng hồi chuông trong trẻo, dọa mọi người giật nảy mình.

Nghe tiếng nhìn lại, Sở Viễn lúc này mới phát hiện ra bên dưới chiếc quách, dường như được bao bọc bởi một lớp quách vuông tạc từ ngọc xanh.

Bên dưới buộc bảy chiếc chuông đồng, khẽ rung lên trong gió lạnh, phát ra âm thanh trong trẻo.

Cùng với tiếng chuông vang lên, Sở Viễn chú ý thấy chín ngọn đèn lưu ly trên đỉnh đầu không có gió mà tự xoay.

"Sở đại ca, mau nhìn kìa, trên ngọc bích có hình chiếu của ánh đèn, trông kỳ quái quá." Yêu Muội là người đầu tiên chú ý đến sự thay đổi của bóng ảnh trên ngọc bích, thấy tình hình này, cô vội vàng nhắc nhở Sở Viễn.

Nhìn theo hướng tay Yêu Muội chỉ, lòng Sở Viễn khẽ động, bóng ảnh do đèn lưu ly chiếu ra lại là những bức tinh đồ cổ quái.

Thấy dị tượng này, Sở Viễn vội vàng đến gần, quan sát kỹ lưỡng.

"Một, hai, ba...

Đây là bản đồ Nhị Thập Bát Tú!" Nhìn hình chiếu mờ ảo trên ngọc bích, kết hợp với Chu Thiên Tinh Đồ, anh phát hiện trên ngọc bích lại toàn là những mảnh đồ hình còn sót lại của Nhị Thập Bát Tú.

Rõ ràng là bản đồ Nhị Thập Bát Tú, mà vị trí của huyền quan đồng xanh lại nằm ngay tại vị trí Tử Vi Viên chính giữa.

"Sở đại ca, đây không phải lại là cơ quan gì đó chứ." Yêu Muội ngẩng đầu nhìn huyền quan lơ lửng, nghi hoặc hỏi, cách bố trí quách này, cô vẫn là lần đầu tiên thấy.

Lý Định Quốc cũng xuất thân Mạc Kim Hiệu Úy, cũng từng ghi chép không ít ngôi mộ cổ kỳ lạ, nhưng cách bố trí này cô chưa từng nghe sư phụ giới thiệu qua.

Sở Viễn khẽ gật đầu, bản đồ các vì sao trên ngọc bích này hẳn là nơi cất giấu bí mật của cơ quan đại trận thần bí của Phong Sư Cổ.

Tiếc là, với phong thủy bí thuật hiện tại của anh, thứ liên quan đến trận thế này lại là thứ Sở Viễn không giỏi nhất.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn quan sát chiếc huyền quan bị tám sợi xích

sắt đen xuyên qua thân quách, đầu cuối xích khóa chìm vào trong các cột đồng xung quanh.

Hy vọng có thể tìm ra chút manh mối, nhưng tiếc là bề mặt quách này đầy rẫy chú văn, không nhìn ra được điểm kỳ quái ở đâu.

Chỉ có ở khe hở dưới đáy nắp quan tài, thỉnh thoảng lại rỉ ra một giọt dịch nhầy màu xanh sẫm, ăn mòn mặt đất bốc lên từng làn khói xanh, có chút kỳ lạ.

"Hít!" Sở Viễn có một dự cảm, thứ bên trong quách này tuyệt đối không phải địa tiên gì cả, rất có khả năng chính là thi tiên mà giáo sư Tôn đã nói.

Mọi cách bố trí và dị tượng trong chủ mộ thất khiến Sở Viễn cảm thấy một áp lực chưa từng có!

Cảm giác như có gai sau lưng này khiến Sở Viễn bất giác rút Hắc Kim Cổ Đao ra, vẻ mặt đầy cảnh giác.

"Lão Sở, làm gì đấy, mau qua đây, giáo sư Tôn có phát hiện mới rồi!" Ngay lúc này, tiếng gọi của Bàn Tử đột nhiên cắt đứt cảm giác kỳ quái trong lòng Sở Viễn, khiến anh bừng tỉnh...

Theo Bàn Tử đến bên tấm bia ngọc xanh, Sở Viễn không nhịn được quay đầu lại nhìn chiếc huyền quan treo lơ lửng giữa không trung.

Thứ bên trong quách này rất nguy hiểm, lại có thể khiến Sở Viễn sinh ra phản ứng căng thẳng, có thể thấy không hề tầm thường.

Nếu không phải Bàn Tử đột nhiên ngắt lời, có lẽ khoảnh khắc tiếp theo, Sở Viễn đã cầm Hắc Kim Cổ Đao chém chiếc quách đồng xanh rồi.

"Giáo sư Tôn, trên văn bia này nói gì vậy, có phát hiện gì không?" Sở Viễn thấy giáo sư Tôn dùng bút chỉ trên tấm bảng, không ngừng

viết lia lịa, liền lên tiếng hỏi.

Điều anh quan tâm nhất lúc này là trận pháp phong thủy của quách Phong Sư Cổ rốt cuộc có lai lịch và huyền diệu gì.

Hy vọng trên văn bia ngọc xanh này có thể ghi lại điều gì đó.

Giáo sư Tôn đang viết, nghe Sở Viễn hỏi, liền ngẩng đầu, bực bội đáp: "Tiểu Sở, thân là Mạc Kim Hiệu Úy, cậu cũng đừng cả ngày nghiên cứu phong thủy bát quái, đừng quên, cậu cũng là chuyên gia khảo cổ.

Những loại tự phù cổ đại này, vẫn phải học cách giải mã, trong những văn tự này có liên quan đến rất nhiều bí mật, cậu đừng bỏ gốc lấy ngọn." Nghe giáo sư Tôn còn đang dạy dỗ mình, Sở Viễn có chút bực bội, đây là lúc nào rồi chứ.

"Giáo sư Tôn, thầy dừng lại đã, chữ cổ sau này tôi nhất định sẽ học hành chăm chỉ, phiền thầy giải đọc một chút." Sở Viễn thấy giáo sư Tôn còn muốn nói một tràng dài, vội vàng lên tiếng đối phó vài câu, thúc giục ông cho biết nội dung chữ cổ trên văn bia.

Thấy Sở Viễn có giác ngộ cao như vậy, giáo sư Tôn cũng khẽ gật đầu, lật giở sổ tay của mình, giới thiệu lai lịch văn bia cho mọi người.

Hóa ra, tấm bia ngọc xanh này lại là một tấm bia cáo tế từ thời viễn cổ.

Tức là văn bia mà người xưa chuyên dùng để ghi lại các hoạt động tế lễ của đế vương hoặc quan viên đối với thần minh hoặc tổ tiên.

Những văn bia này thường bao gồm thời gian, địa điểm, người tham gia cũng như mục đích và ý nghĩa của lễ tế.

Đây cũng chính là nội dung mà Sở Viễn đang muốn tìm hiểu rõ nhất.

Qua sự kiểm chứng và phiên dịch nhiều lần của giáo sư Tôn, nội dung chữ cổ trên bia cáo tế đã được dịch ra bảy tám phần.

Chủ nhân ngôi mộ này, đúng như Sở Viễn đã đoán, chính là lăng tẩm của Vu Lăng Vương, ghi chép chi tiết về bộ mặt thật của Di Sơn Vu Lăng Vương.

Sự tích về Vu Lăng Vương, thực ra chỉ là sự diễn hóa từ những truyền thuyết cổ xưa của vùng đất Ba Thục thời viễn cổ, đã bị phóng đại lên.

Cái gọi là vị vua không đầu, thực chất là một đại vu có thâm niên ở đất Sở thời đó.

Khi ấy vẫn chưa có sự phân chia vương triều thống nhất, ở vùng đất Ba Thục, văn minh vốn đã chậm, đại vu thực chất chính là vua của một quốc gia.

Theo ghi chép trên bia cáo tế, chủ nhân ngôi mộ thực chất là tổ tiên của thị tộc Khai Minh ở đất Thục thời Tây Chu, từ đó có thể thấy niên đại xa xưa đến mức nào.

Mà Vu Lăng Vương chính là thân phận thật sự của vị đại vu này, chỉ bị người đời sau thần tiên hóa mà thôi.

Sở Viễn nghe nói chủ nhân ngôi mộ này còn sớm hơn cả nhà Chu, không khỏi hít một hơi khí lạnh, cách đây đã mấy nghìn năm.

Ngôi mộ này tuyệt đối là ngôi mộ có niên đại xa xưa nhất mà Sở Viễn từng trải qua, lại có thể bảo tồn hoàn chỉnh đến vậy, có thể thấy phong thủy của núi Quan Tài tốt đến mức nào.

Mạch cổ thần này, bất kể là từ hướng đi phong thủy hay hình dáng bên ngoài của núi Quan Tài, đều là một bảo mạch phong thủy độc nhất vô nhị.

Chương 386

Cũng chính vì khí tượng phong thủy đặc biệt này mà ngôi mộ này mấy nghìn năm qua không bị ai phát hiện.

Không ngờ, cuối cùng lại bị Quan Sơn Thái Bảo vô tình phát hiện ra.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn không nhịn được lắc đầu, đáng tiếc, sau khi bị Phong Sư Cổ cải tạo, mạch cổ thần này đã trở thành đại hung chi mạch.

Lúc này, bên ngoài ngôi mộ, Cửu Tử Kinh Lân Giáp vẫn đang từ từ di chuyển.

Cứ theo đà này, cả ngọn núi Quan Tài cuối cùng rất có thể sẽ bị nó nuốt chửng, nghĩ đến đây Sở Viễn đã thấy da đầu tê dại.

Tuy nhiên, điều khiến Sở Viễn cảm thấy tiếc nuối là bia cáo tế này không ghi lại bí mật về việc Phong Sư Cổ vũ hóa thành tiên.

Dù vậy, Sở Viễn cũng có thể dựa vào sự giải đọc của giáo sư Tôn, kết hợp với suy đoán của mình, để suy ra ý đồ của Phong Sư Cổ.

Ban đầu Phong Sư Cổ bất chấp tổ huấn của nhà họ Phong, dẫn người cưỡng ép khai quật lăng mộ Vu Lăng Vương, đã nhìn thấy hiện tượng trường sinh.

Vì vậy mới nảy sinh tham vọng trường sinh, không tiếc trở về nhà khổ công nghiên cứu tất cả Quy Giáp Thiên Thư của Quan Sơn Thái Bảo.

Cuối cùng đã hình thành một bộ phương pháp vũ hóa thành tiên, trường sinh bất lão của riêng mình.

Dốc toàn lực của cả tộc, xây dựng nên âm dương trạch làng Địa

Tiên nguy nga tráng lệ, đặc biệt là mộ đạo dưới lòng đất, có thể nói là đã hao tổn tâm tư.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn khẽ ngẩng đầu, nhìn chiếc huyền quan giữa không trung, theo tình hình hiện tại, hắn ta vẫn thất bại rồi.

Phong Sư Cổ hao hết tâm tư nghĩ ra phương pháp trường sinh, cuối cùng cũng chỉ là một giấc mộng hão huyền.

Cái giá phải trả là dòng dõi Quan Sơn Thái Bảo, tộc nhân gần như chết sạch, chỉ còn lại giáo sư Tôn và Phong Vu Tu hai người, không có người kế tục.

Mặc dù bia cáo tế không nói đến bí mật vũ hóa thành tiên của Phong Sư Cổ, nhưng lại nhiều lần nhắc đến một loại vật chất đặc biệt.

Đó chính là 'linh vật' ẩn giấu trong mạch cổ thần, có lẽ đây chính là cơ duyên để Phong Sư Cổ theo đuổi phương pháp trường sinh.

Mọi người nghe giáo sư Tôn nhắc đến 'linh vật', bất giác nghĩ đến bóng đen bên trong ngọc bích, thứ có thể hóa thành cương thi đặc biệt kia.

Dù sao thì, hiện tượng cương thi chạm đất hóa thành hình người này là điều khoa học không thể giải thích, Sở Viễn cũng không nói rõ được.

Ít nhất, theo gợi ý từ huyết mạch Thanh Long trong cơ thể anh, đây tuyệt đối không phải là ảo giác, mà là tình huống thật sự đã xảy ra!

Sau khi giáo sư Tôn kể cho Sở Viễn toàn bộ nội dung trên bia cáo tế, mọi người mới hiểu được phần nào lai lịch của núi Quan Tài.

Việc cấp bách nhất bây giờ là phải nhanh chóng tìm được thi thể của Phong Sư Cổ, nghĩ đến đây, mọi người đồng loạt nhìn về phía

chiếc huyền quan giữa không trung.

“Lão Sở, cậu nói xem nên ra tay thế nào, tôi nghe cậu hết!” Bàn Tử vác xẻng công binh lên nhìn chiếc huyền quan trên không, trong mắt lóe lên một tia khác thường, hăm hở nói.

Giáo sư Tôn lần này cũng ngoan ngoãn hơn nhiều, gật đầu nói: “Khai quan sờ vàng, là nghề của các Mạc Kim Hiệu Úy các cậu, lão già này tuổi đã cao, không tham gia nữa.” Thực ra, đây cũng là điều giáo sư Tôn tiếc nuối nhất, gia học của ông uyên thâm, nhưng hồi trẻ lại bận lo cơm áo.

Cuốn «Quan Sơn Chỉ Mê Phú» gia truyền cũng chỉ thuộc lòng được vài loại kỳ môn dị thuật, còn về trận thế phong thủy, khai quan đào mộ, thì chỉ biết sơ sài.

Phong Vu Tu là học trò của ông, lại càng không hiểu gì về cuốn «Quan Sơn Chỉ Mê Phú» uyên thâm, huống chi là phong thủy bí thuật.

Còn Yêu Muội, bảo cô mở khóa thì tuyệt đối là cao thủ, nhưng bảo cô khai quan, thật sự là làm khó người ta.

Vì vậy, đối với giáo sư Tôn mà nói, bây giờ ông cũng chỉ có thể trông cậy vào Sở Viễn và Bàn Tử.

Sở Viễn nghe vậy, khẽ gật đầu, gọi Bàn Tử đến bên cạnh, chỉ vào sợi xích sắt giữa không trung khẽ nói: “Bàn Tử, cậu ở đây quan sát động tĩnh của huyền quan và xích sắt, tôi đi kiểm tra cơ quan ở hai bên ngọc bích.” Tám cây cột Bàn Long dưới huyền quan, Sở Viễn đã dùng Phát Khâu Chỉ âm thầm thăm dò qua, không có cơ quan.

Thứ duy nhất đáng ngờ trong mộ thất là tinh đồ trên ngọc bích và Nhị Thập Bát Tú trên mặt đất, có lẽ đây chính là mấu chốt để khởi động cơ quan.

Thấy Bàn Tử gật đầu, Sở Viễn từ từ đi đến trước ngọc bích xanh

bên trái, tay phải dùng Phát Khâu Chỉ liên tục lướt qua trên ngọc bích.

"Cốc cốc!" Sau khi gõ mấy cái lên ngọc bích, rõ ràng cảm thấy âm thanh xung quanh không đồng nhất, xem ra sau ngọc bích là một không gian không nhỏ.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn lấy ra Chu Thiên Cổ Kính, từ trường trong núi này phức tạp, cũng chỉ có thần vật như Chu Thiên Cổ Kính mới không bị ảnh hưởng.

La bàn bát quái hoàng kim của Sở Viễn, từ lúc vào núi đến giờ, chưa từng dùng lại lần nào, do từ trường nên đã mất tác dụng.

Thấy Sở Viễn đang loay hoay với Chu Thiên Cổ Kính, giáo sư Tôn ánh mắt khẽ động, từ từ đi tới, đứng bên cạnh quan sát.

Liếc nhìn giáo sư Tôn một cái, Sở Viễn không nói gì, mà cúi đầu, bắt đầu thao tác Chu Thiên Cổ Kính trong tay.

Lúc này, giáo sư Tôn cũng nhìn thấy đường nét của tinh đồ trên ngọc bích, thấy vậy, ông lại nhìn xuống gạch lát nền dưới chân.

Lập tức, ông bừng tỉnh ngộ, hóa ra giữa các viên gạch lát nền có những khe hở sáng tối khác nhau, nhìn kỹ lại.

Rõ ràng cũng là tinh đồ, nghĩ đến đây, giáo sư Tôn không còn kìm nén được sự kích động trong lòng, buột miệng nói: "Đây là Nhị Thập Bát Tú?" Mãi đến khi thấy Sở Viễn gật đầu, giáo sư Tôn không khỏi đắc ý, phong thủy bí thuật ông không hiểu, nhưng tinh tú thì ông rành mà.

"Tiểu Sở, có phải chỉ cần chúng ta chọn đúng tinh đồ dưới chân, là có thể phá giải cơ quan của huyền quan không?" Giáo sư Tôn dường như nghĩ ra điều gì, vội vàng lên tiếng hỏi.

"Đúng vậy, tôi nghĩ tinh đồ chính xác, chính là ở trên ngọc bích." Thấy giáo sư Tôn có thể nghĩ đến điểm này, Sở Viễn cũng không ngạc

nhiên, bèn nói thẳng cho đối phương biết đáp án.

Nghe Sở Viễn nói vậy, giáo sư Tôn đột nhiên kích động hẳn lên, vội vàng nhìn ảnh tượng trên ngọc bích, lập tức có chút mơ hồ.

Chỉ thấy tinh đồ trên ngọc bích mờ mờ ảo ảo, đều bị phân tán ra, chỉ có thể dựa vào trí nhớ của mình để ghép lại.

Sau khi nhìn chằm chằm vào tinh đồ lộn xộn mấy phút, giáo sư Tôn mới cười gượng, người già rồi, trí nhớ cũng kém đi nhiều.

Thấy giáo sư Tôn không công mà lui, Sở Viễn cũng không ngạc nhiên, anh cũng phải dựa vào Chu Thiên Cổ Kính mới có thể miễn cưỡng ghép lại được tinh đồ.

Cùng với hai tay Sở Viễn không ngừng thao tác trên Chu Thiên Cổ Kính, các loại tinh đồ lộn xộn trên ngọc bích lần lượt được khắc vào trong đầu anh.

Dựa vào trí nhớ siêu phàm, Sở Viễn không ngừng đối chiếu các phù hiệu tàn khuyết của tinh đồ trong đầu với các phù hiệu trên Chu Thiên Cổ Kính.

Sau đó tiến hành chuyển đổi, cuối cùng tính toán ra quẻ tượng mà tinh đồ đại diện, từ quẻ tượng suy ngược lại, giải tích phương vị, từ đó xác định Nhị Thập Bát Tú.

Cuối cùng, các phù hiệu trên Chu Thiên Cổ Kính sau khi không ngừng sắp xếp và tách rời, cuối cùng định vị tại vị trí chữ cổ "Quỷ".

"Tìm thấy rồi, đây là hướng chính nam, đại diện cho bảy tú của Chu Tước phương Nam!" Giáo sư Tôn thấy Sở Viễn trong thời gian ngắn như vậy đã tính toán ra được tinh tú trên ngọc bích, lập tức vẻ mặt kinh hãi.

Thấy Sở Viễn vẻ mặt chắc chắn, giáo sư Tôn lại nhìn tinh tú lộn xộn trên ngọc bích, trong lòng thoáng qua một tia phức tạp.

Ai cũng biết, một bản đồ tinh tú hoàn chỉnh, chỉ cần là người am hiểu thiên văn tinh tượng, liếc mắt là có thể nhận ra manh mối, rất dễ xác nhận.

Nhưng, hình chiếu trên ngọc bích của mộ thất này, lại đều là một nửa của phù hiệu đồ án tinh tú, điều này càng thêm khó khăn.

Phải biết rằng, mỗi tinh tú đều được tạo thành bởi sự kết nối giữa các vì sao, nói một cách trực quan chính là biểu đồ đoạn thẳng giữa hai điểm.

Đơn giản nhất là Giác Mộc Giao, một trong bảy tú phương Đông, được tạo thành bởi sự kết nối của hai ngôi sao.

Mà phần lớn các tinh tú khác đều do ba, bốn ngôi sao tạo thành, phổ biến nhất là Bắc Đẩu Thất Tinh được kết nối bởi bảy ngôi sao.

Phức tạp nhất chính là Dực Hỏa Xà, một trong bảy tú phương Nam, toàn bộ tinh đồ được tạo thành từ hai mươi ba ngôi sao, vô cùng phức tạp.

Nếu tách rời hình ảnh kết nối giữa mỗi hai ngôi sao, riêng Dực Hỏa Xà đã có ít nhất bốn mươi bốn mảnh tinh đồ tàn khuyết.

Có thể tưởng tượng, số lượng tinh đồ tàn khuyết trong ngọc bích này nhiều như biển khơi, muốn khôi phục lại nguyên dạng, quả thực khó như lên trời.

Việc Sở Viễn có thể hoàn thành việc ghép hình trong vài phút ngắn ngủi, tìm ra tinh đồ ẩn giấu, khiến giáo sư Tôn vô cùng kinh ngạc.

Còn những người khác trong mộ thất, họ vốn không hiểu nhiều về Nhị Thập Bát Tú, tự nhiên không biết độ khó của nó.

Khi thấy Sở Viễn dễ dàng giải mã cơ quan như vậy, cũng không quá ngạc nhiên.

Chương 387

"Tốt, không hổ danh Mạc Kim Hiệu Úy, thế hệ trẻ bây giờ thật là đáng gờm!" Giáo sư Tôn nhìn dáng vẻ trẻ trung của Sở Viễn, trong lòng không khỏi cảm khái vạn phần.

Phát Khâu, Mạc Kim, Bàn Sơn và Tá Lĩnh là bốn đại môn phái được giới đổ đấu công nhận, cộng thêm Quan Sơn Thái Bảo lánh đời.

Đây chính là những môn phái đổ đấu nổi tiếng nhất đương thời, tuy nhiên, sự phát triển của mỗi phái lại khiến người ta không khỏi thổn thức.

Trong đó Phát Khâu Trung Lang Tướng đã sớm biến mất trong dòng sông lịch sử, Bàn Sơn Đạo Nhân lại càng đơn độc, hiếm khi xuất hiện.

Bắc Cực Sơn của Hoa Vinh, có thể xem là một nửa của Tá Lĩnh, nhưng bát pháp đổ đấu gia truyền, e rằng cũng đã đứt đoạn kế thừa.

Còn Quan Sơn Thái Bảo, thì khỏi phải nói, hiện tại chỉ có giáo sư Tôn và Phong Vu Tu hai người, không có người kế tục.

Hiện tại, trong ngũ đại môn phái đổ đấu, cũng chỉ có Mạc Kim Hiệu Úy của Sở Viễn là còn đang hoạt động.

Theo giáo sư Tôn được biết, Hồ Bát Nhất của gia tộc quân đội, Mạc Kim Hiệu Úy Vương Bàn Tử, thậm chí cả Mạc Kim Phù trên cổ Yêu Muội.

Tất cả đều cho thấy, giới đổ đấu hiện tại, chẳng bao lâu nữa, e rằng sẽ là Mạc Kim Hiệu Úy một nhà độc bá.

Sở Viễn không biết tâm tư phức tạp của giáo sư Tôn, sau khi tìm được phương vị và tinh đồ chính xác, vội vàng gọi Bàn Tử qua.

“Bàn Tử, giữa các viên gạch lát nền này, chính là đại diện cho vị trí của tinh tú, cậu đi theo sau tôi.” Chỉ vào gạch lát nền trên đất, Sở Viễn khẽ nói với Bàn Tử, còn những người khác, cứ ở nguyên tại chỗ là được.

Sở dĩ để Bàn Tử đi theo, Sở Viễn cũng lo lắng dưới đất còn có những thiết kế khác, Bàn Tử có Kim Cương Tán hộ thân, anh cũng yên tâm.

Hiểu được ý của Sở Viễn, Bàn Tử lấy ra Kim Cương Tán, mở ô ra, che chắn cho hai người.

Hành động của cậu ta lọt vào mắt Sở Viễn, Sở Viễn khẽ gật đầu, đây chính là sự ăn ý giữa hai người.

“Bảy tú phương Nam, lần lượt là Tỉnh tú, Quỷ tú, Liễu tú, Tinh tú, Trương tú, Dực tú, Chẩn tú.” Vừa nói câu này, hai mắt Sở Viễn khẽ nheo lại, đột nhiên nhìn về một viên gạch lát nền không xa trước mặt, nhẹ nhàng bước lên.

“Tỉnh tú, Tỉnh Mộc Ngạn.” Cùng với hai chân bước lên vị trí Tỉnh tú, cơ thể khẽ rung lên, rõ ràng cảm nhận được viên gạch dưới chân từ từ lún xuống.

“Rắc!” Chỉ thấy trong tám cây cột Bàn Long bao quanh quách trong mộ thất, một cây cột theo vị trí Tỉnh tú dưới chân Sở Viễn mà từ từ hạ xuống.

“Lão Sở, giỏi quá, cơ quan đúng rồi.” Bàn Tử thấy sự thay đổi này, lập tức giơ ngón tay cái lên với Sở Viễn, không ngớt lời khen ngợi.

Thấy phán đoán của mình không sai, Sở Viễn không còn do dự nữa, theo thứ tự của bảy tú phương Nam, lần lượt bước qua sáu tú còn lại.

Quỷ tú, Quỷ Kim Dương.

Liễu tú, Liễu Thổ Chương.

Tinh tú, Tinh Nhật Mã.

Trương tú, Trương Nguyệt Lộc.

Dực tú, Dực Hỏa Xà.

Chẩn tú, Chẩn Thủy Dẫn.

Khi Sở Viễn lần lượt hoàn thành cơ quan của bảy tú Nam Đẩu, lúc này huyền quan bằng đồng xanh ở chính giữa mộ thất đã hoàn toàn thay đổi.

Chỉ thấy chiếc quách đồng xanh vốn treo lơ lửng đã an toàn đáp xuống mặt đất, những cột Bàn Long bao quanh cũng lần lượt hạ xuống.

Cuối cùng ngang bằng với mặt đất.

Nhìn đống xích sắt trên đất, Bàn Tử rất phấn khích, vội vàng bước một bước lớn đi qua.

"Mẹ kiếp, quách gì thế này?" Khi Bàn Tử nhìn thấy nắp quan tài, cả người đều ngây ra, nắp quan tài kỳ quái như vậy, cậu ta vẫn là lần đầu tiên thấy.

Mọi người nghe tiếng kêu kinh ngạc của Bàn Tử, lần lượt vây lại, sau khi nhìn thấy mặt chính của quách, ai nấy đều mặt mày kinh ngạc.

Chỉ thấy phía trên của chiếc quách đồng xanh, lại đặt mười chiếc giá nến cao hơn mười centimet, toàn thân đen bóng, trên hẹp dưới rộng.

Khiến cho chiếc quách vốn đã rất lớn, sau khi đến gần, trông lại càng lớn hơn, dài đến hơn hai mét.

Sở Viễn đến bên cạnh quách, cẩn thận quan sát bố trí cơ quan phía trên quách, ánh mắt vô cùng nặng nề.

Nắp quan tài dài hơn hai mét, bị người ta nâng cao thêm ít nhất ba mươi centimet, xem ra cơ quan nằm ở trên những giá đèn này.

Hơn nữa, bên dưới những giá nến này được khắc những hoa văn tinh xảo, cũng đặc biệt thu hút sự chú ý.

Hai bên của mười giá nến trên nắp quan tài, lần lượt là hình khắc đầu trâu và mặt ngựa, trông sống động như thật.

Vừa nhìn, một luồng khí tức âm u đáng sợ ập đến.

"Xem ra, phải thắp đèn rồi!" Nhìn mười giá đèn trên nắp quan tài, Bàn Tử không nén được tò mò, hỏi: "Lão Sở, thắp đèn này là có ý gì?" Theo Bàn Tử, theo quy tắc của Mạc Kim Hiệu Úy, trước khi khai quan mới liên quan đến việc thắp đèn.

Chiếc quách trước mắt, nắp quan tài được che đậy kín mít, cơ quan còn chưa phá giải, lúc này thắp đèn gì chứ.

Yêu Muội ở bên cạnh, sau khi quan sát một lúc, đột nhiên trong mắt lóe lên một tia sáng, xen vào: "Bàn ca, đây là khóa Thiên Đăng thắp nến, chuyên dùng để che giấu vị trí ổ khóa." Yêu Muội đến từ Phong Oa Sơn, cô khá quen thuộc với nhiều loại cơ quan giấu ổ khóa, khóa Thiên Đăng thắp nến chính là một trong số đó.

Sở Viễn nghe vậy, khẽ gật đầu, giải thích cho Bàn Tử đang mặt mày nghi hoặc: "Loại cơ quan này, cần phải thắp cùng lúc hai ngọn đèn, mới có thể mở được vị trí lõi khóa ẩn giấu bên trong." "Chỉ cần có thể lộ ra vị trí ổ khóa, với tay nghề của Yêu Muội, muốn mở ra lần nữa, vẫn rất dễ dàng." Yêu Muội cũng ở bên cạnh, vẻ mặt tự tin gật gật đầu, xem như thừa nhận lời nói của Sở Viễn.

"Nhưng trên này có tổng cộng mười ngọn đèn, lẽ nào mỗi ngọn

đèn đều phải thắp sao?" Bàn Tử chỉ vào vô số giá đèn trên nắp quan tài, mặt mày nghi hoặc hỏi.

Nhìn theo hướng tay Bàn Tử chỉ, Sở Viễn phát hiện hai bức tượng đầu trâu mặt ngựa ở hai đầu nắp quan tài.

Hướng về bát quái đầu trâu mặt ngựa, trong lòng Sở Viễn đã rõ, xem ra vẫn phải lợi dụng đặc tính của bát quái để tìm ra giá đèn thích hợp.

"Đầu trâu mặt ngựa, đều thuộc chức âm, ngựa là dương hỏa, trâu là tử thổ, Tốn Khảm Càn Ly, đèn thứ năm thứ bảy nối nhau." Dù không có la bàn trong tay, Sở Viễn vẫn tính toán thông thạo ra được quẻ tượng mà đầu trâu mặt ngựa đại diện.

Nói xong, Sở Viễn mò ra một chiếc bật lửa, lần lượt châm lửa trên giá đèn thứ năm và thứ bảy trên nắp quan tài.

Mọi người thấy lửa nến được thắp lên, không khỏi nín thở tập trung, vẻ mặt căng thẳng nhìn về phía ngọn lửa.

"Phụt!" Đúng lúc này, bức tượng mặt ngựa gần giá đèn thứ năm, đột nhiên từ lỗ mũi phun ra một luồng sương trắng nhàn nhạt.

Dưới sự bất ngờ của mọi người, nó lại trực tiếp thổi tắt hai ngọn đèn.

"Lão Sở, đây là trò gì vậy?" Bàn Tử không tin, cầm lấy bật lửa trong tay Sở Viễn, một lần nữa thắp sáng ngọn đèn thứ năm và thứ bảy trên nắp quan tài.

Sau khi thắp đèn, Bàn Tử vội vàng dùng tay che chắn ngọn lửa.

"Phụt!" Không ngờ, lại là cái đầu trâu ở đầu kia, từ lỗ mũi phun ra một luồng gió âm, trực tiếp thổi tắt ngọn đèn mà Bàn Tử đang che chắn.

Bàn Tử ngơ ngác nhìn hai ngọn đèn đã tắt, cơ quan gì thế này, Phong Sư Cổ cũng quá chó đi.

Biết rõ Mạc Kim Hiệu Úy có quy tắc thắp đèn, lại còn thiết kế ra thiết bị tự động dập lửa, không hổ là một kỳ nhân.

"Người thắp nến, ma thổi đèn, xem ra, chúng ta phải nghĩ cách thắp lên hai ngọn quỷ hỏa." Nhìn ngọn đèn bị dập tắt lần thứ hai, lòng Sở Viễn khẽ động, anh biết quẻ tượng bát quái mình suy diễn là chính xác.

Vậy thì vấn đề chắc chắn nằm ở ngọn đèn được thắp, là vấn đề của ngọn lửa.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn lớn tiếng hỏi Bàn Tử: "Bàn Tử, cho một ít phốt pho trắng vào hai giá đèn này." Nghe Sở Viễn nói vậy, Bàn Tử vội vàng đáp một tiếng, lật ba lô của mình ra bắt đầu tìm phốt pho trắng, mơ hồ hiểu ra điều gì đó.

Sau khi Bàn Tử tìm thấy phốt pho trắng, từ từ đổ vào giá đèn thứ năm và thứ bảy, rồi thuận tay châm lửa cho hai ngọn đèn.

Mọi người nhìn ngọn nến lại bùng cháy, tỏa ra ánh sáng xanh leo lét, lập tức nín thở, hy vọng lần này có thể thành công.

Cùng với ngọn lửa màu xanh biếc bốc lên, đầu trâu và mặt ngựa hai bên nắp quan tài không còn phun khí nữa.

Chương 388

"Rắc rắc!" Đột nhiên, trong quách vang lên một trận âm thanh vận hành của cơ quan, mười giá đèn vốn đang đặt ở đó đột nhiên tách ra hai bên trái phải.

Lộ ra một không gian trũng ở giữa.

Mọi người cúi người nhìn, rõ ràng là một bộ lõi khóa còn phức tạp hơn.

Đây là một lõi khóa phức tạp to bằng cái chậu rửa mặt, ở giữa là một lỗ khóa to bằng viên bi, bên ngoài là từng vòng phù hiệu bát quái.

Đếm kỹ lại, có tới tám vòng tròn, trên mỗi vòng tròn có mấy chục phù hiệu, nhiều đến mức khiến người mắc chứng sợ lỗ cũng phải phát bệnh.

"Hay thật, đầu trâu mặt ngựa đều là sứ giả của âm phủ, chỉ thổi lửa người, không thổi đèn ma, cũng có nguyên tắc phết." Bàn Tử nghĩ đến việc vừa rồi thắp lửa phốt pho mà không xảy ra chuyện nến tắt, khiến cậu ta nhất thời cảm khái vạn phần.

Yêu Muội nghe Bàn Tử trêu chọc, trực tiếp tặng cậu ta một cái lườm xinh đẹp, sau đó cười giới thiệu với Sở Viễn: "Sở đại ca, đây là Khóa Liên Hoàn Bát Bảo, đặt ở Phong Oa Sơn cũng là loại khóa tốt nhất, công nghệ đã sớm thất truyền rồi." Nghe Yêu Muội nói vậy, sắc mặt Bàn Tử lập tức sững sờ, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Không mở được à, hay là để Bàn gia tôi một xẻng, mở cửa bằng vật lý luôn, dù sao cũng chẳng có gì khác biệt." Yêu Muội vội vàng cản Bàn Tử lại, trong mắt cô, sự khác biệt giữa mở khóa bằng kỹ thuật và mở khóa bằng bạo lực, lớn lắm đấy.

Sở Viễn không để ý đến Bàn Tử, nhìn chằm chằm Yêu Muội mặt

mày căng thẳng, khẽ hỏi: "Thế nào, Yêu Muội, có chắc mở được khóa không?" Trong số mọi người, cũng chỉ có Yêu Muội là cao đồ của Phong Oa Sơn, giỏi nhất về giải khóa, những người khác cơ bản không có cơ hội.

Ngay cả Sở Viễn, đối với kỹ năng mở khóa, cũng là một chữ bẻ đôi không biết.

Giáo sư Tôn thấy Sở Viễn giao trọng trách như vậy cho Yêu Muội, khiến ông không khỏi liếc nhìn cô một cái.

Đặc biệt là khi nhìn thấy Mạc Kim Phù treo trên cổ Yêu Muội, trong lòng ông lại càng thêm vài phần kiêng dè đối với đám người Sở Viễn.

Ánh mắt của giáo sư Tôn khiến Yêu Muội toàn thân run lên, cảm thấy vô cùng khó chịu, liền dời tầm mắt sang nơi khác...

Không giống như phản ứng của mọi người, Sở Viễn cảm thấy với kỹ thuật khóa thần sầu của Yêu Muội, nhất định có thể mở được ổ khóa này.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn làm một động tác mời với Yêu Muội, chủ động mời đối phương phá giải cơ quan này.

Yêu Muội thần tình trấn định, không hề có chút sợ hãi, chỉ riêng điểm này thôi đã khiến những người còn lại phải nhìn cô bằng con mắt khác.

Cô giơ tay lên, thành thạo tháo dây buộc của chiếc hộp bách bảo bên hông, chiếc hộp đó trông không lớn, nhưng dường như chứa đựng cả càn khôn vô tận.

Ngón tay thon dài thò vào trong hộp mò mẫm một lúc, sau đó lấy ra chính xác hai chiếc chìa khóa Kỳ Môn.

Đây là một đôi chìa khóa có hình thù kỳ lạ, chỉ dài bằng chiếc đũa,

thân chìa nhô ra những nhánh dài ngắn khác nhau, trông khá thần bí.

Nhìn vào ổ khóa Liên Hoàn Bát Bảo, Yêu Muội hít một hơi thật sâu, ánh mắt kiên định, hai tay cầm chìa khóa Kỳ Môn, từ từ cắm vào ổ khóa.

Khi chìa khóa Kỳ Môn cắm vào ổ khóa, trong đầu Yêu Muội lóe lên những kinh nghiệm sư phụ dạy mình mở khóa trước đây.

Trong đó có Khóa Liên Hoàn Bát Bảo này, lấy Cửu Cung Bát Quái làm cốt lõi, phụ trợ bằng Ngũ Hành, vòng trong vòng ngoài, giống như một cơ quan dạng lưới.

Chỉ khi tìm được cửa vào chính xác, mới có thể phá giải được cơ quan liên hoàn này.

"Rắc!" Tay trái Yêu Muội bắt đầu khẽ xoay, đi kèm với tiếng ma sát nhẹ của bánh răng bên trong cơ quan, sau vài vòng qua lại, cuối cùng cũng tìm được cửa vào.

"Đây là quẻ Khôn, tương ứng với Thổ trong Ngũ Hành." Cùng với việc cửa vào của vòng ngoài cùng của cơ quan dạng lưới Khóa Liên Hoàn Bát Bảo bị Yêu Muội phát hiện, cơ quan vận hành dừng lại một chút.

Phù văn bát quái trên bề mặt Khóa Liên Hoàn Bát Bảo, dường như sống lại, bắt đầu không ngừng chuyển động lên xuống.

Thành công rồi!

Yêu Muội nhìn quẻ tượng của vòng ngoài cùng không còn động đậy, liền hiểu ý, biết rằng bước đầu tiên giải khóa của mình đã thành công.

Cứ như vậy, đôi mắt Yêu Muội càng thêm sáng ngời, dựa theo khẩu quyết trong lòng: "Khôn là Thổ, Ly là Hỏa, Tốn là Mộc, Chấn là Kim, Khảm là Thủy, Thủy sinh vạn vật." Cô lần lượt giải quyết tất

cả Ngũ Hành trong Khóa Liên Hoàn Bát Bảo, và cuối cùng hướng cửa vào về phía quẻ Khảm của ổ khóa.

Cuối cùng, dưới sự nỗ lực không ngừng của cô, Khóa Liên Hoàn Bát Bảo phát ra một tiếng động trầm đục.

Ngay lập tức, các phù hiệu bát quái trên Khóa Liên Hoàn Bát Bảo bắt đầu xoay chuyển điên cuồng, cứ thế lặp đi lặp lại ba lần.

Các phù hiệu bát quái lúc này mới từ từ dừng lại, vị trí ổ khóa lập tức truyền đến một tiếng rung nhẹ.

Chỉ thấy ổ khóa to bằng viên bi, dưới sự điều khiển của lực vận hành cơ quan, bắt đầu từ từ nâng lên.

Thấy tình hình này, vẻ kích động trong mắt Yêu Muội lóe lên, cô đã thành công mở được Khóa Liên Hoàn Bát Bảo trong truyền thuyết!

Nghĩ đến đây, cô nhanh chóng thu lại hai chiếc chìa khóa Kỳ Môn, đặt vào lòng bàn tay, tay phải vặn mạnh ổ khóa đang nâng lên.

"Vút vút!" Cơ quan trong tưởng tượng không mở ra, ngay khi cô tưởng mình sắp thành công, đột nhiên, cơ quan phát ra một tiếng rít chói tai.

Ba mũi tên độc bắn ra từ lỗ nhỏ bên dưới ổ khóa, lao thẳng về phía mặt cô!

Nghe thấy động tĩnh này, Sở Viễn đứng bên cạnh cô mắt nhanh tay lẹ, tay phải nhanh chóng rút đao, Hắc Kim Cổ Đao lóe lên.

Mũi tên đang lao tới đâm thẳng vào lưỡi đao sắc bén, gãy làm đôi, rơi xuống đất, phát ra âm thanh trong trẻo.

Nhìn mũi tên gãy đen thui, trán Yêu Muội lập tức túa ra một lớp mồ hôi lạnh, vẻ mặt đầy sợ hãi!

"Tổ sư nhà nó, Phong Sư Cổ này không phải người mà, cơ quan

đã phá giải rồi mà còn giấu tên độc!" Bàn Tử đến bên cạnh Yêu Muội, vẻ mặt cũng một trận hoảng sợ, Phong Sư Cổ này thật độc ác, giải khai cơ quan rồi mà vẫn còn tên độc.

Có thể tưởng tượng, nếu mở khóa sai, sẽ phải đối mặt với thiết kế cơ quan còn hung hiểm hơn.

Sở Viễn lặng lẽ thu lại Hắc Kim Cổ Đao, mày cũng nhíu chặt, Quan Sơn Thái Bảo này để phòng bị Mạc Kim Hiệu Úy, đúng là không đi đường thường.

Vẫn không biết, trong chiếc quách đồng xanh này rốt cuộc cất giấu thứ gì?

"Lão Sở, tôi đi thắp nến, chuẩn bị khai quan, hôm nay Bàn gia phải xem cho kỹ trong cái quách này rốt cuộc có cái gì." Bàn Tử lấy ra một cây nến, vừa chửi vừa nói, sau đó trừng lớn hai mắt, vẻ mặt ngơ ngác nhìn Sở Viễn.

"Ờ, Lão Sở, hướng đông bắc ở đâu vậy?" Sở Viễn: "..." Dưới sự nhắc nhở của Sở Viễn, Bàn Tử lúc này mới bừng tỉnh ngộ, nơi mình đang đứng là bảy tú phương Nam, thuộc hướng chính Nam.

Bàn Tử gãi đầu, đi đến góc đông bắc, lấy ra ba cây nến chống gió từ trong túi, chuẩn bị thắp.

Đột nhiên, Bàn Tử lóe lên một ý nghĩ, nhớ lại không lâu trước đây Sở Viễn đã thắp đèn phốt pho, thay thế cho đèn ma.

Cậu ta ma xui quỷ khiến rắc đầy bột phốt pho trắng lên nến, sau đó ba ngọn lửa ma màu xanh biếc từ từ được thắp lên.

Người thắp nến, ma thổi đèn, đèn ma ngoại lệ!

Nhìn thành quả của mình, Bàn Tử mặt mày đắc ý, lần này Phong Sư Cổ sẽ không giở trò nữa chứ, đây là quỷ hỏa, không thổi được đâu.

Mọi người trong mộ thất, nhìn thao tác thiên mã hành không của Bàn Tử, suýt nữa thì kinh ngạc đến rớt cằm, ai nấy đều ngạc nhiên nhìn cậu ta.

Ánh mắt đột ngột khiến chính Bàn Tử cũng có chút ngại ngùng.

"He he, thao tác cơ bản thôi, không cần phải ngạc nhiên...

Vãi... ma!" Bàn Tử vốn còn định khiêm tốn vài câu, lúc cậu ta đứng dậy ra vẻ khiêm tốn, vừa mở miệng nói, ánh mắt đã không nhịn được nhìn về phía ngọc bích.

Cũng không biết từ lúc nào, tấm ngọc bích vốn mờ ảo, lúc này lại giống như một tấm kính trong suốt.

Hiển thị rõ ràng tình hình bên trong ngọc bích cho người ngoài xem, Bàn Tử liếc mắt một cái, lập tức sợ đến nhảy dựng lên kinh hô.

Mấy người thấy sắc mặt Bàn Tử đại biến, không giống như đang đùa, lần lượt đi tới, nhìn về phía hai bên ngọc bích của mộ thất.

Quả nhiên, hai bên ngọc bích lúc này đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, trở nên giống như một tấm kính trong suốt.

Bên trong ngọc bích, đúng như Sở Viễn đã đoán, là một không gian không nhỏ, đó là những khe hở giữa các cột đá.

Lúc này, những khe hở này nghiễm nhiên bị coi như những mộ thất hang động tự nhiên, cả bức tường đá này, không nhìn thấy được độ cao.

Chương 389

Vượt xa độ cao mười mét của mộ thất, còn tiếp tục kéo dài lên trên, một cái liếc mắt không thấy được điểm cuối.

Có thể tưởng tượng, số lượng khe hở lớn nhỏ như vậy trên tường ít nhất cũng phải mấy trăm cái.

Theo quan sát của mọi người, trong những mộ thất hang động tự nhiên này, gần như mỗi mộ thất đều có một thi thể ngồi xếp bằng.

Quần áo của những thi thể này tuy đã bị thời gian ăn mòn mục nát, nhưng vẫn có thể nhìn ra một chút dấu vết của trang phục thời nhà Minh.

Hơn nữa, những thi thể này có cả nam nữ già trẻ, trong tay họ đều cầm một ngọn đèn dầu, vừa nhìn đã biết đã tắt từ lâu.

Sở Viễn trong lòng suy đoán, những người này rất có thể là người nhà họ Phong đã theo Phong Sư Cổ tiến vào làng Địa Tiên.

Quy mô hiến tế người sống như vậy, dù là Sở Viễn kiến thức rộng rãi cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh, Phong Sư Cổ này quá độc ác.

Ngay cả tộc nhân của mình cũng có thể ra tay, muốn trở thành địa tiên, e rằng đã thành ma.

Môi giáo sư Tôn mấp máy, cuối cùng hai gối quỳ xuống đất, nhìn những vị tiên nhân đầy trên vách tường, không khỏi đau lòng rơi lệ.

Bàn Tử vốn không ưa giáo sư Tôn, lúc này cũng thay đổi thái độ thường ngày, chủ động vái lạy người nhà họ Phong sau bức tường.

Phong Vu Tu thấy vậy, lấy ra một lư hương tinh xảo từ trong túi, đặt trước ngọc bích, tựa như không có ai mà thắp ba nén hương.

Sở Viễn liếc nhìn đối phương một cái, rồi lại quét mắt về phía trong ngọc bích trước mặt.

Loại mộ thất hình thành từ khe đá này, bên trong ngay cả một cỗ quan tài cũng không có, rõ ràng là không bình thường.

Thông thường trước khi những người này chết, trong lòng đều ôm một ngọn đèn, truyền thuyết kể rằng, đây là dùng để tiếp dẫn vong linh.

Xem ra, những người nhà họ Phong này đều bị Phong Sư Cổ mê hoặc, tự nguyện tuẫn táng tọa hóa ở đây.

Mong rằng sau khi Phong Sư Cổ trở thành địa tiên, có thể tiếp dẫn linh hồn của họ, đầu thai chuyển thế, trở thành người của tiên đạo.

"Lão Sở, cậu nói xem cái gã Phong Sư Cổ này có khi nào trốn trong một gian nào đó ở đây không!" Sau khi xác nhận phía sau ngọc bích là người nhà họ Phong bị hiến tế, Bàn Tử mới yên tâm, đi vào, đột nhiên nảy ra ý nghĩ hỏi.

Sở Viễn nghe vậy, lập tức vỗ trán, nhỏ giọng trêu chọc: "Cậu tưởng Phong Sư Cổ là đồ ngốc à, biết rõ tọa hóa là đường chết, với sự thông minh của hắn ta liệu có trốn ở đây không?" Hơn nữa, trong núi Quan Tài này, loại mộ thất hình thành từ khe đá như vậy, trên vách đá như sao giăng đầy trời, ít nhất cũng phải có hơn vạn cái.

Nếu thật sự phải tìm từng cái một, cũng không biết phải tìm bao nhiêu năm mới xong.

"Không, Phong Sư Cổ không thể trốn ở đây, hắn ta nhất định ở trong chiếc quách này." Giáo sư Tôn nghe hai người thảo luận, vội vàng đứng dậy, lớn tiếng sửa lại suy đoán của Bàn Tử.

Thấy mọi người đều nghi hoặc nhìn mình, giáo sư Tôn mới từ tốn giải thích.

Nguyên nhân sâu xa là do Phong Sư Cổ là một người tài năng xuất chúng, nhưng lại rất tự phụ, hắn ta tin chắc mình có thể trở thành địa tiên.

Sở Viễn nghe vậy, lập tức nhớ lại một câu tự giới thiệu của Phong Sư Cổ trong cuốn «Quan Sơn Quật Tàng Lục» mà hắn ta biên soạn.

"Nhìn thấu lý lẽ âm dương, dò hết cơ trời quỷ thần." Một kỳ nhân phong thủy như vậy, sao có thể cam chịu bình thường, an táng một cách tầm thường.

Tuy nhiên, cũng chính vì sự kiêu ngạo này của hắn ta mà đã hại cả nhà họ Phong.

Nếu không phải dòng dõi của giáo sư Tôn vẫn còn, e rằng Quan Sơn Thái Bảo đến ngày nay đã trở thành một truyền thuyết vĩnh viễn rồi.

"Tôi nói này giáo sư Tôn, ông cũng đừng có lúc nào cũng giật mình như thế, Phong Sư Cổ này dù có biến thành thi thể, Bàn gia tôi cũng có thể đập chết hắn!" Nói xong câu này, Bàn Tử còn không quên giơ giơ chiếc xẻng công binh sắc bén trong tay.

"Cậu nhóc thì biết cái gì, theo ghi chép của tổ tiên, một khi làng Địa Tiên bị sương máu xâm nhập, chính là lúc Phong Sư Cổ dẫn dắt bầy thi thể xuất sơn." Giáo sư Tôn biết rõ lời nói của mình kinh thế hãi tục đến mức nào, vội vàng lấy ra một cuốn sổ tay mang theo bên mình, cho mọi người xem.

Hai mắt Sở Viễn khẽ nheo lại, nhìn thấy mấy câu thơ trong sổ tay, chính là những câu thơ mà giáo sư Tôn đã ngâm khi say rượu hôm đó.

Quả nhiên, đây là một cuốn bút ký ghi chép về thi tiên, đại ý là thi tiên hình thành như thế nào, cũng như sự nguy hại của chúng.

Chỉ vào một dòng chữ trên sổ tay, giáo sư Tôn thần tình kích động nói: "Các cậu xem, chỉ cần thi tiên xuất thế, sẽ âm hồn không tan, thi thể không mục, giết người càng nhiều, sát khí càng nặng, càng mạnh mẽ!" Đối với suy nghĩ kỳ lạ của giáo sư Tôn, Sở Viễn trong lòng tuy không đồng tình, nhưng, anh biết giáo sư Tôn nói là sự thật.

Một khi mở quách, thả Phong Sư Cổ ra, vậy thì những thi thể tọa hóa sau ngọc bích, những bóng đen hóa thành cương thi trong mộ đạo, v.v.

Những thứ này đều sẽ tự động trở thành thuộc hạ của Phong Sư Cổ, nếu thật sự không cẩn thận để chúng ra ngoài, thật sự có khả năng gây họa cho chúng sinh.

Nghĩ đến đây, trong đầu Sở Viễn không khỏi nảy sinh một tia do dự, nếu mình thật sự thả Phong Sư Cổ ra.

Nói không chừng sẽ giúp Phong Sư Cổ chủ động trở thành thi tiên, điều này sẽ gây ra sai lầm lớn, hậu quả khôn lường.

"Rắc rắc!" Giáo sư Tôn nghe thấy âm thanh này, sắc mặt lập tức đại biến, lớn tiếng hét lên: "Tiểu Sở, đây là tiếng của Cửu Tử Kinh Lân Giáp, chúng ta phải đẩy nhanh việc khai quan, nếu không, sớm muộn gì cũng sẽ chết trong tay nó." Sở Viễn nghe giáo sư Tôn nói vậy, trong lòng lập tức kinh hãi, đặc biệt là khi thấy giáo sư Tôn hiếm khi lộ ra vẻ sợ hãi, càng thêm bất an.

"Bàn Tử, lấy đồ nghề ra, chuẩn bị khai quan!" Thấy tình hình ngày càng nguy cấp, Sở Viễn cũng không nghĩ được nhiều nữa, trực tiếp gọi Bàn Tử chuẩn bị khai quan.

Bàn Tử đáp một tiếng, liền chủ động đi sang một bên, bắt đầu lôi trang bị trong ba lô ra ngoài.

Đặc biệt là cái móng lừa đen kịt kia, cũng không biết gã này kiếm

được ở đâu, vừa nhìn đã biết là đồ có tuổi.

Sở Viễn rút Hắc Kim Cổ Đao, sau khi khống chế được lực đạo, nhẹ nhàng vài nhát, đã chém đứt từng sợi xích sắt trên bề mặt quách đồng xanh.

"Đao tốt!" Phong Vu Tu đứng cách đó không xa không nói một lời, hai mắt ngưỡng mộ nhìn Hắc Kim Cổ Đao trong tay Sở Viễn, không ngớt lời khen ngợi.

"Của cậu cũng không tệ!" Sở Viễn nhìn trường đao ô kim của Phong Vu Tu, trong mắt lóe lên một tia khác thường, lẽ nào thanh đao này chính là thanh đao mà Phong Sư Cổ đã dùng để chém giết Vu Lăng Vương?

Trong mộ thất tối tăm, tràn ngập mùi mục nát hăng hắc, ánh lửa chập chờn trên vách tường kéo dài bóng của mọi người.

Không bao lâu, Bàn Tử và Yêu Muội mỗi người cầm một chiếc móng dò âm đen kịt, từ từ đi đến trước mặt quan tài đồng xanh.

Sở Viễn hít một hơi thật sâu, đưa tay phải ra, hai ngón tay thon dài, dùng thủ pháp Phát Khâu Chỉ nhẹ nhàng lướt qua xung quanh nắp quan tài.

Cùng với Phát Khâu Chỉ nhẹ nhàng lướt qua, Sở Viễn không hề phát hiện ra bất kỳ cơ quan nào, xem ra ở đây đã đủ điều kiện để khai quan.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử bất giác nhìn Sở Viễn, cùng là Mạc Kim Hiệu Úy, Sở Viễn là người rành nhất những quy tắc này.

Thấy Sở Viễn gật đầu với mình, Bàn Tử ra hiệu đã nhận được, liền cúi người xuống, cẩn thận quan sát chiếc quách đồng xanh trước mắt.

Một lúc lâu sau, Bàn Tử nhấc móng dò âm lên, quan sát chiếc

quách đồng xanh, đầu móng dò âm dẹt và sắc bén lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

Sau đó, trong ánh mắt lo lắng của mọi người, móng dò âm từ từ lướt qua theo khe hở giữa nắp quan tài và quách.

Hai tay Bàn Tử nắm chặt móng dò âm, mỗi lần di chuyển, tiếng ma sát giữa móng dò âm và quan tài lại phát ra âm thanh "két két".

Âm thanh này, trong mộ thất yên tĩnh, lại càng thêm chói tai.

Không còn sự bảo vệ của khóa trên quách đồng xanh, chiếc quách này trong mắt Mạc Kim Hiệu Úy, chẳng khác nào lấy đồ trong túi.

Cùng với móng dò âm trong tay Bàn Tử lướt qua cả chiếc quách đồng xanh, mọi người có thể thấy rõ khe hở ngày càng lớn.

Dường như qua khe hở, có thể lờ mờ nhìn thấy tình hình bên trong quách.

"Két." Bàn Tử nghe thấy động tĩnh liền dừng lại, cậu ta có thể cảm nhận được lúc này nắp quan tài và quách đã có thể mở ra.

Chỉ cần dùng một chút sức, là có thể mở được chiếc quách đồng xanh thần bí này, nghi là quách của Phong Sư Cổ!

Bàn Tử trong lòng vui mừng, động tác trên tay càng thêm nhanh nhẹn, muốn một hơi đẩy nắp quan tài ra, mở chiếc quách đồng xanh!

Tuy nhiên, ngay lúc cậu ta đang toàn tâm toàn ý, đột nhiên một bàn tay vỗ vào vai cậu ta, ngăn cản động tác của cậu ta.

Hành động đột ngột này, dọa Bàn Tử cả người không ổn, nụ cười trên mặt lập tức biến mất, thay vào đó là một tia kinh hãi.

Đợi cậu ta cứng ngắc quay cổ lại, đột nhiên nhìn thấy chủ nhân của bàn tay là Sở Viễn, vừa định mở miệng trách mắng vài câu.

Chương 390

Cậu ta liền liếc thấy, hóa ra Sở Viễn lúc này, đang vẻ mặt nghiêm túc nhìn về phía góc đông bắc của mộ thất.

"Chết rồi, ma thổi đèn!" Thấy vậy, Bàn Tử làm sao mà không hiểu, chắc chắn là ngọn nến được thắp ở góc đông bắc đã xảy ra vấn đề.

Nhìn theo ánh mắt của Sở Viễn, dù là Bàn Tử luôn can đảm, lúc này cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Những người khác trong mộ thất cũng bị dị tượng của ngọn nến thu hút, ngây người nhìn về phía góc đông bắc.

Chỉ thấy ngọn nến vốn đang cháy bình thường, sau khi bột phốt pho trắng cháy hết, ngọn nến chống gió của Bàn Tử bắt đầu cháy bình thường.

Kết quả, vừa chuyển thành ngọn lửa bình thường, liền lập tức tắt một cây nến, điều này không gây ra sự chú ý của mọi người.

Khi Bàn Tử dùng móng dò âm cạy mở khe hở dọc theo quách đồng xanh, ngọn lửa của cây nến thứ hai cũng đột nhiên tắt.

Mãi đến vừa rồi, khi Bàn Tử chuẩn bị mở quách, ngọn lửa trắng của cây nến cuối cùng đột nhiên bùng cao.

Màu sắc cũng biến thành màu xanh thẳm, chiếu rọi xung quanh mộ thất, đều chìm trong một vùng ánh sáng xanh thẳm, vô cùng quỷ dị.

Thấy tình hình này, trên trán Bàn Tử mồ hôi đổ như hạt đậu, cậu ta nuốt nước bọt, hai chân bất giác bắt đầu run rẩy.

"Tình hình gì thế này, còn chưa khai quan mà đèn đã bị dập gần hết, điềm đại hung à!" Bàn Tử theo bản năng thu lại móng dò âm, bất

giác lùi xa khỏi chiếc quách đồng xanh, dường như bên trong cất giấu thứ gì đó kinh khủng.

“Phụt!” Khi ánh sáng yếu ớt của ngọn nến cuối cùng từ từ tắt, Yêu Muội bất giác kêu lên một tiếng khe khẽ, sự tĩnh lặng bao trùm trong không khí.

Tiếng hít thở của mọi người đều bị khuếch đại vô hạn trong sự tĩnh lặng, ngay sau đó là sự im lặng chết chóc, dường như cả không khí cũng đông cứng lại.

“Đừng hoảng!” Một giọng nói có phần trấn định phá vỡ bầu không khí ngột ngạt này, mọi người nghe tiếng nhìn lại, chính là Sở Viễn.

“Gà gáy đèn tắt không sờ vàng, chúng ta còn chưa khai quan mà, chủ nhân ngôi mộ này không chào đón chúng ta à.” Bàn Tử sau khi hồi phục, nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Sở Viễn, hạ thấp giọng nói.

Sở Viễn lại không đồng ý mà khẽ lắc đầu, sau đó vẻ mặt thâm ý nhìn mọi người, thản nhiên nói: “Người thắp nến, ma thổi đèn, còn chưa khai quan, đã tắt trước hai ngọn nến, chỉ có thể nói rằng trong chúng ta đã trà trộn vào một con 'quỷ'!” Câu nói này, như sét đánh ngang tai, lập tức gây ra tiếng kinh hô của Yêu Muội và những người khác.

Thậm chí, Bàn Tử cũng ngây người nhìn Sở Viễn, dường như là lần đầu tiên thấy Sở Viễn nói nhảm.

Nghĩ đến đây, cậu ta đưa tay phải lên trán Sở Viễn nhẹ nhàng sờ sờ, xem anh có phải bị sốt, nói lời hồ đồ gì không.

“Đừng quậy, tôi không sao.” Sở Viễn đẩy tay phải của Bàn Tử ra, vẻ mặt cạn lời nhìn Bàn Tử, Bàn Tử này còn tưởng mình đang đùa với cậu ta.

Giáo sư Tôn thấy Sở Viễn có vẻ làm quá lên, khóe miệng khẽ nhếch, cười khẽ nói: "Tiểu Sở, ở trong mộ cổ dưới lòng đất, trên người có âm khí là chuyện rất bình thường, nếu có phải là do gặp phải âm khí, nên mới tắt không!" Đừng nói là giáo sư Tôn, ngay cả Bàn Tử cũng kinh hãi nhìn Sở Viễn, đây là lần đầu tiên cậu ta thấy Sở Viễn có vẻ mặt nghiêm túc như vậy.

"Lẽ nào thật sự có 'quỷ' tồn tại?" Mặc dù Bàn Tử sợ ma, nhưng từ khi đổ đấu đến nay, ngoài nữ thi áo đỏ trong mộ Hiến Vương ra, thật sự chưa gặp con ma nào.

Cho nên cậu ta là người kiên định theo chủ nghĩa duy vật, cậu ta luôn nghĩ Sở Viễn cũng là người như vậy, lúc này anh cũng không giống đang đùa.

Đột nhiên nghe Sở Viễn nói ra những lời như vậy, đủ để khiến cả người Bàn Tử chấn động, đây hình như là lời thoại của mình mà!

Sở Viễn không để ý đến lời giải thích của giáo sư Tôn, mà lấy Mạc Kim Phù từ trên cổ ra, treo bên ngoài áo, tay phải cầm Phát Khâu Ấn.

"Có quỷ hay không, thử là biết, xin mời các vị xắn tay áo lên?" Giáo sư Tôn nghe Sở Viễn nói vậy, trong mắt âm thầm lóe lên một tia hoảng loạn, liền lớn tiếng chất vấn: "Tiểu Sở, bây giờ việc cấp bách nhất là khai quan trước, tìm được thi thể của Phong Sư Cổ rồi nói, những chuyện khác đều không quan trọng!" Nghe lời nói có phần hoảng loạn của giáo sư Tôn, mắt Sở Viễn khẽ động, đáp: "Giáo sư Tôn, lát nữa khai quan, khó tránh khỏi sẽ có một trận đại chiến với đối phương, tôi không yên tâm giao lưng cho một con quỷ, thầy nói xem có đúng không!" Bàn Tử và Yêu Muội ở bên cạnh cuối cùng cũng phản ứng lại, lặng lẽ đi đến sau lưng Sở Viễn.

Hành động này, không nghi ngờ gì là đang thể hiện với giáo sư

Tôn và những người khác, rằng mình đứng về phía Sở Viễn.

Bàn Tử rất hiểu Sở Viễn, bình thường rất ít khi thấy Sở Viễn dồn người quá đáng như vậy, giáo sư Tôn này chắc chắn có vấn đề.

Nghĩ đến đây, ánh mắt cậu ta ngưng lại, nhìn chằm chằm vào giáo sư Tôn, hóa ra nãy giờ, giáo sư Tôn mới là con quỷ trong đám người.

Nhưng giáo sư Tôn trước mắt, giống như người bình thường, có hệ thống ngôn ngữ của riêng mình, còn có thể hành động và suy nghĩ độc lập.

Nhìn thế nào cũng không liên quan gì đến cái chết, điều này khiến Bàn Tử không khỏi vò đầu bứt tai, đau đầu.

Bất kể giáo sư Tôn giải thích thế nào, Sở Viễn cũng không tin, anh rất tò mò về tình trạng cơ thể hiện tại của giáo sư Tôn.

Có lẽ, đây chính là mấu chốt để đối phó với thi tiên Phong Sư Cổ này.

Thấy Sở Viễn mạnh mẽ như vậy, cơ mặt của giáo sư Tôn đột nhiên giật mấy cái, Sở Viễn trong lòng kinh hãi, đây là thi ban.

"Keng!" Phong Vu Tu đứng sau lưng giáo sư Tôn, không nói một lời, che chắn giáo sư Tôn sau lưng, rút trường đao ô kim ra, chĩa về phía Sở Viễn.

Thấy Phong Vu Tu bên cạnh rút đao đối đầu với Sở Viễn và mọi người, giáo sư Tôn cười khổ, đưa tay đè thanh trường đao của Phong Vu Tu xuống.

"Tiểu Sở, cậu bắt đầu nghi ngờ tôi từ khi nào?

Không hổ là Mạc Kim Hiệu Úy, tâm tư kín đáo, vậy mà lại bị cậu nhìn thấu." Giáo sư Tôn lắc đầu, rõ ràng là bị Sở Viễn vạch trần thân phận, sắc mặt vô cùng khó coi.

Thôi thì, ông ta cũng không che giấu nữa, trực tiếp trước mặt mọi người, xắn tay áo bên trái lên!

"Hít!" Không khí trong mộ thất dường như ngưng đọng lại, rơi vào một sự im lặng kỳ quái.

Mọi người nhìn những mảng thi ban chi chít đáng sợ trên cánh tay giáo sư Tôn, bất giác hít một hơi khí lạnh.

Bàn Tử càng lùi lại mấy bước, mồ hôi lạnh túa ra đầy người vì kinh hãi.

Trời ạ, ở cùng giáo sư Tôn lâu như vậy, không ngờ ông ta lại là một người chết.

Vương Bàn Tử cũng là cao thủ đổ đấu, từng trải qua không ít lăng mộ và thi thể, loại thi ban có màu sậm, hình dạng bất quy tắc này không thể nào xuất hiện trên người một người còn sống.

Mức độ đậm đặc của thi ban như vậy có nghĩa là cái chết đã đến từ rất lâu rồi.

Nhưng giáo sư Tôn trước mắt vẫn sắc mặt như thường, hơi thở ổn định, đứng bên cạnh mọi người như không có chuyện gì xảy ra.

Mẹ kiếp!

Vừa nghĩ đến đây, Bàn Tử đã cảm thấy toàn thân gai ốc, cổ họng nghẹn lại, giọng run rẩy hỏi: "Giáo sư Tôn, cánh tay… cánh tay của ông…" Giáo sư Tôn lúc này ngược lại rất bình thản, cúi đầu nhìn một cái rồi chỉ cười nhạt.

Chỉ có điều, nụ cười này lại khiến Bàn Tử lạnh sống lưng.

"Thôi vậy, thật ra tôi cũng không rõ mình bị làm sao nữa, lúc đầu từ trận Thất Tinh Toàn Cơ ra, tôi liền dựa theo bản đồ đến thôn Địa Tiên." "Không ngờ, nhất thời bất cẩn, cùng Phong Vu Tu rơi vào một

cái Bách Trùng Đạo, có lẽ là đã trúng một loại thi độc nào đó!" Cơ mặt giáo sư Tôn đột nhiên co giật hai cái, lúc này mới kể lại chi tiết bị thương.

"Thi độc?" Bàn Tử nghe giáo sư Tôn nói vậy, không nhịn được cao giọng, thi độc nhà ai mà giống thi ban thế này, lừa trẻ con à.

Thấy Bàn Tử công khai nghi ngờ mình, giáo sư Tôn lập tức có chút không vui, lắc đầu nói: "Ván quan tài này thi khí ngút trời, có lẽ trên người các cậu cũng sẽ có thi ban, nhưng loại độc này không gây chết người, không sao đâu." Nghe vậy, Bàn Tử lập tức cuống lên, cũng chẳng để ý có Yêu Muội ở đây, theo phản xạ vén áo và tay áo của mình lên.

Sau khi quan sát một vòng, đồng thời cũng để Sở Viễn kiểm tra lại, phát hiện trên người mình không có thi ban, lúc này mới yên tâm phần nào.

Giáo sư Tôn thấy vậy, sắc mặt đột nhiên đại biến, sao có thể, không trúng thi độc, điều này là không thể!

"Giáo sư Tôn, thi độc mà ông nói, không phải là nén hương đặc biệt sắp cháy hết này chứ." Sở Viễn vẻ mặt bình thản đi đến bên lư hương trước bức ngọc bích, trực tiếp đá văng lư hương, tro hương vãi đầy đất.

Bàn Tử ngửi thấy mùi hương thoang thoảng trong không khí, lòng kinh hãi, mẹ nó vậy mà lại trộn lẫn thi độc!

Chẳng cần biết ba bảy hai mốt, hắn lập tức nổi giận, trực tiếp vác khẩu súng tiểu liên sau lưng lên, chĩa vào đầu giáo sư Tôn.

"Các người..." Giáo sư Tôn nhìn ba người vẫn bình an vô sự, trong lòng dấy lên một tia không ổn, những người này vậy mà có thể miễn dịch với thi độc.

Đáp lại ông ta là một họng súng đen ngòm, giáo sư Tôn thấy vậy, vội giơ hai tay lên, ra vẻ đầu hàng.

Lão già này, công phu lật mặt đúng là thượng thừa.

"Vương Bàn Tử, cậu nghe cho kỹ đây, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp bên ngoài ngọn núi này sắp đóng lại, lần sau mở ra là mười hai năm nữa." "Không có tôi dẫn đường, các người không ai ra ngoài được, chỉ có một con đường chết!" Giáo sư Tôn hai mắt nhìn chằm chằm Bàn Tử, giọng nói trầm thấp đầy vẻ uy hiếp.

Thế nhưng, Bàn gia là hạng người nào, kẻ liều mạng số một giới đổ đấu, làm sao chịu được sự uy hiếp của giáo sư Tôn, trực tiếp bóp cò!

Chương 391

"Tiểu Sở, cậu là người thông minh, nên biết rõ uy lực của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, năm đó khi quân Xích Mi đạo phạt Mậu Lăng, thương vong vô số.

Cuối cùng mấy chục vạn người đó, phải mất nửa tháng mới phá giải được Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, không có sự giúp đỡ của tôi, cậu rất khó thoát ra ngoài." Nắm trong tay bản đồ núi Quan Tài, giáo sư Tôn vô cùng quen thuộc với đường sống và đường chết trong mộ thất.

Đây cũng là lý do ông ta chắc chắn Sở Viễn sẽ đồng ý hợp tác, bởi vì, muốn sống sót, chỉ có thể dựa vào ông ta!

Sự tự tin của giáo sư Tôn khiến Sở Viễn có chút khó chịu, lạnh giọng nói: "Dựa vào thủ đoạn của Tá Lĩnh tự nhiên không thể đột phá Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, nhưng với thủ đoạn của tôi, muốn đưa hai người thoát ra ngoài, không khó." Quân Xích Mi năm đó gặp phải Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, chỉ biết dùng đao thương gậy gộc đâm đầu vào một cách vô tri, tự nhiên thương vong vô số.

Mạc Kim Hiệu Úy thì khác, chúng tôi chơi theo trường phái kỹ thuật, cho dù đối mặt với Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, cũng có thể phá cục.

Vừa rồi tranh thủ lúc rảnh rỗi, Sở Viễn đã dùng Vấn Thiên Quái Thuật mà hệ thống thưởng, tự bói cho mình một quẻ, gặp nạn hóa lành, là quẻ tốt.

Nghe Sở Viễn nói vậy, giáo sư Tôn ngơ ngác nhìn cậu, nói rất có lý, nhất thời không biết nói gì để đáp lại.

Cũng không thể trách Sở Viễn lúc này đột nhiên vạch trần chuyện giáo sư Tôn trúng độc, thật sự là cậu không yên tâm giao sau lưng

mình cho hai người này.

"Người thắp nến, ma thổi đèn." Đây là quy tắc lưu truyền đến nay của Mạc Kim Hiệu Úy, còn chưa mở quan tài, ba ngọn nến đã tắt hết, đủ để nói rõ thứ trong quan tài rất lợi hại.

Rất có thể đây là đối thủ mạnh nhất mà Sở Viễn từng gặp trong sự nghiệp đổ đấu, điều này khiến cậu không thể không cẩn thận.

Huống chi, tình trạng cơ thể của giáo sư Tôn lúc này, nói ông ta là một cái xác không hồn cũng không quá đáng.

Lỡ như trong lúc đại chiến, cơ thể ông ta cũng xảy ra biến dị, thì đối với Sở Viễn và mọi người, đó tuyệt đối là một thảm họa chí mạng.

Giáo sư Tôn nhìn tác phong của Sở Viễn, ông ta biết rõ, Sở Viễn căn bản là không tin tưởng mình, điều này khiến ông ta rất khó xử.

Nghĩ đến đây, giáo sư Tôn cúi đầu trầm tư một lát, rồi cởi cúc áo trước ngực, một mảng da thịt lớn lập tức hiện ra.

Khi nhìn rõ tình trạng trước ngực giáo sư Tôn, Sở Viễn và Bàn Tử đều hít một hơi khí lạnh.

Yêu Muội thấy vậy, trực tiếp cúi gập người, vịn vào bức ngọc bích bên cạnh nôn khan không ngừng.

Chỉ thấy trên da ngực của giáo sư Tôn, là từng cái lỗ thủng to bằng viên bi, không ít thi trùng màu đen chui ra chui vào.

Nhìn những con thi trùng không ngừng bò qua bò lại, giống như một cái xác mục bị mọt sách gặm nhấm, vô cùng kinh khủng!

"Thật không dám giấu, tôi cũng không biết mình chết như thế nào, nhưng ngay lúc này, đầu óc tôi rất tỉnh táo!" Sở Viễn ánh mắt thất thần nhìn cơ thể giáo sư Tôn, giây phút này, cậu cảm thấy thế giới

quan và nhận thức của mình đều đang sụp đổ.

Giáo sư Tôn trước mắt rốt cuộc là ai?

Chẳng lẽ đã bị thi tiên trong cổ mộ thôn Địa Tiên nhập vào rồi?

Tình huống trước mắt, thật sự đã lật đổ nhận thức của Sở Viễn, không thể dùng kiến thức hiện có để giải thích hiện tượng này.

Dường như nhìn ra suy nghĩ của Sở Viễn, giáo sư Tôn lúc này bình tĩnh giải thích: "Thật ra lúc tiến vào trận Thất Tinh Toàn Cơ, tôi đã cảm thấy cơ thể không ổn, cho đến khi vào Bách Trùng Đạo, tôi cũng không biết nguyên nhân." "Tôi chỉ biết trong đầu mình, có một nguyện vọng mãnh liệt đang chống đỡ, nhất định phải tìm được Phong Sư Cổ, hủy diệt Thi Tiên!" Đối với mục tiêu hư vô mờ mịt mà mấy đời nhà giáo sư Tôn theo đuổi, Sở Viễn từng nghi ngờ mục đích của ông ta.

Có phải là mang danh tiêu diệt Thi Tiên, nhưng thực chất là để tìm kiếm phương pháp trường sinh của Phong Sư Cổ.

Nhưng mà, sau khi thấy vẻ mặt thanh thản của giáo sư Tôn lúc này, Sở Viễn vẫn vô cùng khâm phục mục tiêu của ông ta.

Theo lời giải thích của giáo sư Tôn, Phong Vu Tu bên cạnh cũng từ từ hạ trường đao xuống, mặt lạnh tanh đứng sang một bên.

Thấy vậy, Sở Viễn trong lòng thầm than, e rằng Phong Vu Tu cũng giống giáo sư Tôn, đã trúng chiêu rồi.

Điều kỳ lạ là, loại lây nhiễm hoặc chiếm xác thần bí này, dường như chỉ có hiệu quả với người nhà họ Phong, còn bọn họ thì không sao.

Nhìn bộ dạng của hai người, Sở Viễn trong lòng bừng tỉnh, cậu bây giờ đã hiểu tại sao năm đó người nhà họ Phong lại nguyện ý đi theo Phong Sư Cổ.

Dù phải tuẫn táng sống cũng không tiếc, e rằng đều đã trúng chiêu này, nghĩ đến đây, Sở Viễn trong lòng chợt lạnh!

Cuộc thú nhận của giáo sư Tôn lập tức khiến Sở Viễn và mọi người vơi đi không ít lo ngại.

Xét thấy Cửu Tử Kinh Lăng Giáp phía sau truy đuổi ngày càng gấp, Sở Viễn và Bàn Tử trao đổi ánh mắt, vẫn quyết định mở quan tài.

Bất kể bên trong quách đồng là thứ gì, Thi Tiên cũng được, cương thi cũng thế, cũng phải mở ra xem cho rõ.

"Yêu Muội, phiền cô thắp lại nến, chúng ta mở quan tài lần nữa." Nghe Sở Viễn phân phó, Yêu Muội khẽ gật đầu, bắt chước dáng vẻ của Sở Viễn, lấy Mạc Kim Phù ra bên ngoài áo, đi về góc đông bắc.

Bàn Tử thấy vậy, im lặng đi đến bên cạnh Sở Viễn, chuẩn bị phối hợp mở quan tài.

Giáo sư Tôn thấy tình hình này, thở phào nhẹ nhõm, vội gọi Phong Vu Tu, đứng bên cạnh cảnh giới, phòng ngừa thứ bên trong quan tài làm loạn.

Sau khi Yêu Muội thắp ba ngọn nến, lửa nến lần này không có bất kỳ dị thường nào, ngược lại khiến Sở Viễn có chút không hiểu.

"Quy tắc của lão tổ tông đúng là thần kỳ, chúng ta tìm thấy quỷ thật rồi, ngược lại không hiển linh!" Bàn Tử thấy vậy, bĩu môi, nhỏ giọng nói thầm với Sở Viễn.

Sở Viễn không giải thích nhiều, quy tắc này của Mạc Kim Hiệu Úy, cái gọi là ma thổi đèn, thực chất là để kiểm tra xem trong quan quách có hung sát chi khí hay không.

Phàm là đại mộ, nếu phong thủy không tốt, thi thể trong mộ xảy ra dị biến, đều sẽ sản sinh ra lượng lớn hung sát chi khí, cũng chính là âm khí.

Đây là một loại khí tức thần kỳ, không gió tự động, âm khí mạnh mẽ có thể thổi tắt nến.

Vừa rồi nến lần lượt tắt, rất có thể là do hung sát chi khí toát ra từ người giáo sư Tôn và Phong Vu Tu.

Bộ quách đồng này, Sở Viễn ngay từ cái nhìn đầu tiên đã không có cảm giác tim đập nhanh, khiến cậu một phen kinh ngạc.

Ban đầu, ở cổ mộ Bình Sơn, quan tài của vị đại tướng quân nhà Nguyên còn chưa mở, Sở Viễn đã có thể cảm ứng được hung sát chi khí ngút trời.

Bộ quách đồng trước mắt, ngược lại cho Sở Viễn một cảm giác bình thường không có gì lạ.

Vì vậy, sau khi suy nghĩ hồi lâu, cậu kiên trì tiếp tục mở quan tài, có lẽ, bên trong ẩn giấu bí mật gì đó!

Sở Viễn khẽ gật đầu với Bàn Tử, Bàn Tử đáp một tiếng, đứng bên cạnh quách đồng, người hơi nghiêng về phía trước, thấp giọng nói: "Nhất sinh nhị hề nhị sinh tam, tam sinh vạn vật thị huyền quan, phụ âm bão dương lưỡng tương nan, mạc kim mạc cốt mạc dung chiêm, đắc tội rồi!" Bàn Tử hai mắt nhìn chằm chằm vào tấm ván quan tài nặng trịch, mặt đầy vẻ phấn khích và mong đợi, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Tổ sư gia ở trên, phù hộ đệ tử, lần này mở quan tài thuận buồm xuôi gió!" Vòng ra phía trước quan tài, hai người Sở Viễn đặt hai tay lên ván quan tài, nghiến chặt răng, đồng thanh phát lực.

Tấm ván quan tài nặng trịch dưới lực đẩy của họ, từ từ di chuyển, phát ra tiếng "két kẹt kẹt".

Cùng với khe hở dần lớn ra, một luồng khí tức hôi thối nồng nặc hơn ập vào mặt, khiến người ta gần như nghẹt thở.

"Khụ khụ!" Bàn Tử ở gần nhất bị mùi này xộc vào mũi, là người

chịu trận đầu tiên, không nhịn được ho nhẹ mấy tiếng, nín thở, tiếp tục mở quan tài.

Cuối cùng, nắp quan tài được từ từ đẩy đến hai phần ba quách đồng, tình hình bên trong quách đã hiện ra rõ ràng trước mắt.

"Cẩn thận." Giáo sư Tôn bên cạnh lo lắng thi thể Phong Sư Cổ trong quách dị biến, vội lớn tiếng nhắc nhở.

Bàn Tử cũng vô cùng cẩn thận, không chọn đi xem xét quách ngay lập tức.

Sở Viễn cũng lựa chọn, người hơi lùi lại.

Đợi nửa phút, thấy trong quách không có dị tượng gì xảy ra, mọi người lúc này mới nhìn nhau, lựa chọn từ từ tiến lên.

Cúi người nhìn, Bàn Tử lập tức hai mắt sáng rực, kinh hô lên.

"Ha ha, tổ sư gia hiển linh rồi, nhiều bảo bối quá!" Mấy người nghe tiếng kinh hô của Bàn Tử, ghé sát vào xem, một cái đầu lâu đeo mặt nạ tinh xảo đập vào mắt.

Mặt nạ này tạo hình cổ xưa, giống như mặt nạ của đại tế ti khu vực tây nam cổ đại, điêu khắc sống động như thật.

Sở Viễn thấy chiếc mặt nạ này, không nhịn được nhìn Bàn Tử, chiếc mặt nạ này cực kỳ giống mặt nạ đại tế ti trong mộ Hiến Vương.

Tiếc là, Bàn Tử lúc này hoàn toàn chìm trong kinh hỉ, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt của Sở Viễn.

Thì ra, xung quanh đầu lâu, đặt đủ loại đồ tùy táng.

Chương 392

Có ngọc bội lấp lánh ánh sáng u tối, có đồ đồng tạo hình kỳ lạ, còn có đồ vàng bạc tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Mắt Bàn Tử trong nháy mắt sáng như bóng đèn, nóng lòng muốn đưa tay ra lấy những bảo bối đó.

Giáo sư Tôn bên cạnh nhanh tay lẹ mắt, một tay kéo hắn lại, cảnh giác nói: "Bàn Tử, cậu đừng vội, đây đều là văn vật, cậu đừng phá hỏng, trong cổ mộ nhiều chuyện tà môn lắm, cẩn thận có cơ quan." Bàn Tử bĩu môi, ông là Quan Sơn Thái Bảo, còn có mặt mũi nói với tôi chuyện bảo vệ văn vật.

Theo hắn thấy, những đồ tùy táng này, mười phần thì có đến tám chín phần là bảo vật mà Quan Sơn Thái Bảo trộm từ các cổ mộ khác.

Tuy nhiên, lời này của giáo sư Tôn lại nhắc nhở Bàn Tử, thi thể của Phong Sư Cổ đâu rồi?

Chẳng lẽ thật sự đã vũ hóa thành tiên, còn sót lại một cái đầu lâu lưu lạc nhân gian?

"Giáo sư Tôn, ông xem chiếc mặt nạ này, là của triều đại nào, nếu tôi không đoán sai, đây hẳn là một ngôi mộ giả." Nói đến đây, Sở Viễn nhìn về phía hai bức tường ngọc hai bên, nhàn nhạt nói: "Tôi nghĩ, chân thân của Quan Sơn Thái Bảo Phong Sư Cổ, rất có khả năng ẩn giấu bên trong quan tài đá tự nhiên phía sau bức tường ngọc này!" "Cái gì?

Đây không phải chân thân của Phong Sư Cổ?" Bàn Tử kinh ngạc nhìn Sở Viễn, làm cả buổi trời, hóa ra lần này mình mở không phải là quan tài của Phong Sư Cổ.

Sắp đặt nhiều cơ quan như vậy, vậy mà lại là một ngôi mộ giả, điều này khiến Bàn Tử tức đến suýt phát điên.

"Sở đại ca, thi thể sau bức tường ngọc nhiều như sao trên trời, trong thời gian ngắn làm sao có thể tìm được chân thân của Phong Sư Cổ chứ." Yêu Muội nhìn thoáng qua những căn mộ trong khe đá sau bức tường ngọc, dày đặc, không biết bắt đầu từ đâu, lập tức cảm thấy đau đầu.

"Đừng vội, để giáo sư Tôn xem cái đầu lâu này trước đã, có lẽ ẩn giấu bí mật gì đó." Sở Viễn lên tiếng an ủi mọi người, đi đến trước mặt giáo sư Tôn, lúc này, giáo sư Tôn đã đang kiểm tra tình hình trong quan tài.

Thấy Sở Viễn nhìn mình, giáo sư Tôn lúc này mới từ từ giải thích: "Cái đầu lâu đeo mặt nạ này, hẳn là đầu lâu của vua Ô Dương, mặt nạ này mang đậm đặc sắc văn hóa Ba Thục." Tinh thông khảo cổ học, giáo sư Tôn sau khi kiểm tra hoa văn trên mặt nạ đầu lâu, đã nhận ra ngay thân phận thật của nó.

Về phần vàng bạc ngọc khí trong quách, đều là một số đồ cổ bảo vật thời Lưỡng Tống bình thường, không có manh mối nghiên cứu gì.

Thấy manh mối bị gián đoạn, vẻ mặt Sở Viễn không khỏi có chút ngưng trọng, Phong Sư Cổ là một đại sư phong thủy đương thời.

Dựa vào kỳ môn dị thuật cao siêu, đã mê hoặc vô số tộc nhân tiến vào cổ mộ thôn Địa Tiên, cùng ông ta tiến hành tuẫn táng sống.

Chân thân của Phong Sư Cổ, chắc chắn ở trong những ngôi mộ trong khe đá sau bức tường ngọc này, nhưng nhìn qua, có đến hàng ngàn ngôi mộ.

Quan trọng nhất là chúng được sắp xếp không có quy luật, trông lại cực kỳ giống nhau, muốn tìm được chân thân của đối phương, nói

dễ hơn làm.

Giáo sư Tôn thấy Sở Viễn không nói gì, liền ngẩng đầu, nhìn Sở Viễn đang lộ vẻ khó xử, vội khuyên: "Tiểu Sở, tôi biết điều này rất khó, nhưng chúng ta vẫn phải tìm chân thân của ông ta, nếu không thật sự đợi đến lúc huyết vụ nhập địa.

Phong Sư Cổ sẽ trở thành Thi Tiên, dẫn dắt bầy thi xuất sơn, đó sẽ là một tai nạn vô tận!" Bàn Tử nghe đến đây, trong lòng lại có chút không cho là đúng, thật sự coi Phong Sư Cổ là thần tiên sao, chết rồi còn có thể hiệu lệnh bầy thi.

Sở Viễn không lập tức trả lời giáo sư Tôn, mà đi vòng quanh quách không ngừng kiểm tra, ngay cả bản đồ sao trên mặt đất.

Cũng được Sở Viễn khắc ghi chi tiết vào đầu mình, theo cậu thấy, cái đầu lâu trong quách đồng này chắc chắn có tác dụng.

"Cái đầu lâu này nằm trong quách đồng, được đặt ở vị trí Trung Thiên Tử Vi Tinh, ngụ ý trấn áp Chu Thiên Tinh Đẩu, thống lĩnh quần tinh." "Phong Sư Cổ tinh thông phong thủy đại trận, chắc là muốn lợi dụng sát khí của vua Ô Dương, để trấn áp oán khí do tuẫn táng sống mang lại." Càng nghĩ kỹ, Sở Viễn càng cảm thấy mình rất gần với chân tướng, nước cờ nghịch chuyển long mạch chi khí này của Phong Sư Cổ.

Khiến da đầu Sở Viễn tê dại.

Lời của Sở Viễn vừa dứt, mấy người trong mộ thất lập tức kinh ngạc, đặc biệt là giáo sư Tôn, sắc mặt vô cùng khó coi.

Bàn Tử mắt tinh, thấy sắc mặt giáo sư Tôn đại biến, đảo mắt một vòng, tò mò hỏi: "Giáo sư Tôn, bây giờ chúng ta cũng là người cùng thuyền, tổ tiên không có ghi chép gì liên quan sao?" Không trách Bàn Tử nghi ngờ, trước đó Sở Viễn cũng luôn nghi ngờ giáo sư Tôn biết vị

trí chân thân của Phong Sư Cổ, đã hỏi mấy lần.

Nhưng đều bị giáo sư Tôn ba câu hai lời cho qua chuyện, vòng vo một hồi lớn, cuối cùng vẫn phải quay lại chủ đề này.

Giáo sư Tôn ngay cả bản đồ địa cung mộ thất cũng có, nếu không biết nơi ở của chân thân Phong Sư Cổ, ông ta lấy đâu ra tự tin để tiêu diệt đối phương.

Thấy mọi người đều vẻ mặt mong đợi nhìn mình, giáo sư Tôn cũng cuống lên, lập tức xòe hai tay, bất đắc dĩ nói: "Các vị, đã lúc nào rồi, nếu tôi thật sự biết thì sao phải che giấu." Nói đến đây, giáo sư Tôn trong lòng cũng ấm ức, chuyến đi đến thôn Địa Tiên này, Phong Sư Cổ có thành Thi Tiên hay không, còn chưa biết.

Nhưng, với tư cách là truyền nhân của Quan Sơn Thái Bảo, ông ta và Phong Vu Tu ngược lại đã đi tong trước, biến thành cái xác không hồn một cách khó hiểu.

Ông ta từng đọc qua văn thư do tổ tiên để lại, trong đó ghi chép nhiều nhất chính là quá trình xây dựng và cấu tạo của thôn Địa Tiên.

Đây cũng là lý do ông ta tự tin xuống mộ, kiểm tra xem Phong Sư Cổ có trở thành Thi Tiên hay không.

Về phần phương pháp trường sinh và vị trí chân thân của Phong Sư Cổ, trong văn thư chỉ có vài dòng, không ghi chép rõ ràng.

Tổ tiên của dòng họ giáo sư Tôn là Phong Sư Kỳ, vừa là anh em họ của Phong Sư Cổ, cũng là một trong những Quan Sơn Thái Bảo được ban kim bài ngự tứ.

Ban đầu khi thấy thôn Địa Tiên âm dương trạch do Phong Sư Cổ thiết kế, ông đã phát giác có điều không ổn.

Mặc dù không rõ chi tiết phương pháp trường sinh của Phong Sư Cổ, nhưng dựa vào thiết kế âm dương trạch, cũng có thể đoán được

một hai phần.

Cuối cùng mới đề xuất canh giữ hòm quan tài, lập làng bên ngoài hòm quan tài, đời đời canh giữ thôn Địa Tiên.

Sau khi Phong Sư Cổ dẫn người vào thôn Địa Tiên, Phong Sư Kỳ cũng là người có năng lực, trực tiếp đưa gia đình đi xa xứ, rời khỏi nơi này.

Chính vì ông ta suy đoán phương pháp trường sinh của Phong Sư Cổ, chắc chắn có liên quan đến thi đan trong cơ thể vua Ô Dương, nghi ngờ ông ta muốn trở thành Thi Tiên.

Vì vậy, mới lập lời thề với con cháu đời sau, phải vào cổ mộ thôn Địa Tiên xem cho rõ.

Đến đời giáo sư Tôn, đã sớm không còn sự kế thừa của đại sư phong thủy ngày xưa, 《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》 cũng chỉ biết sơ qua.

Vì vậy mới phải mượn tay của Mạc Kim Hiệu Úy Sở Viễn, tiến vào cổ mộ thôn Địa Tiên.

Ban đầu chuyện cổ kính ở Quy Khư Nam Hải, cũng là do ông ta giật dây, giáo sư Trần mới khẩn khoản mời Sở Viễn đến Nam Hải tìm cổ kính.

Chính là để có thể, tìm được lối vào chính xác của cổ mộ thôn Địa Tiên trong hòm quan tài.

Bàn Tử nghe giáo sư Tôn vậy mà đã âm thầm tính kế mình hai lần, tức đến nỗi chửi ầm lên.

Nếu không phải vì thanh Ô Kim Đao của Phong Vu Tu đủ sáng, có lẽ hắn đã trực tiếp động tay động chân với giáo sư Tôn rồi.

"Giáo sư Tôn, tình hình bây giờ khẩn cấp, nhất thời cũng không có

manh mối, tôi cần xem 《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》." Sở Viễn nghe xong lời của giáo sư Tôn, nghi ngờ manh mối nằm trong 《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》, liền không khách khí mở lời.

"Không được, đây là bí truyền của Quan Sơn Thái Bảo, sao có thể cho người ngoài xem, đặc biệt là Mạc Kim Hiệu Úy." Không ngờ đã biến thành cái xác không hồn, giáo sư Tôn lúc này lại không hồ đồ, ngược lại tư duy rất rõ ràng.

"Tổ sư, sắp chết đến nơi rồi, còn giữ cái định kiến môn phái rách nát gì nữa, giáo sư Tôn, vì mọi người, mau lấy ra đi!" Sự trợ giúp thần sầu của Bàn Tử khiến Sở Viễn không nhịn được lén giơ ngón tay cái với hắn.

"Đúng vậy, giáo sư Tôn, làm như vậy đều là để có thể tìm được chân thân của Phong Sư Cổ, tiêu diệt Thi Tiên, cứu vớt thế giới." "Tất cả đều vì nhân loại, đây không thể coi là vi phạm tổ huấn được!" Được Sở Viễn cổ vũ, Bàn Tử lập tức vẻ mặt chính nghĩa khẳng khái khuyên nhủ giáo sư Tôn, một tay chơi trò bắt cóc đạo đức cực kỳ điêu luyện.

Nghe những lời này từ miệng Bàn Tử, suýt nữa khiến Sở Viễn bật cười, may mà đã uống trước Diệu Tâm Hoàn nên mới bình tĩnh lại được.

Có lẽ là do giáo sư Tôn đã trúng tà thuật của Phong Sư Cổ, thần trí đã trở nên có chút mơ hồ.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Sở Viễn, giáo sư Tôn vậy mà thật sự lấy 《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》 từ trong túi ra, giao cho Sở Viễn.

Niềm vui bất ngờ!

Nhận lấy cuốn sách từ tay giáo sư Tôn, Sở Viễn cố gắng giữ vẻ mặt bình tĩnh, bắt đầu chuyên tâm đọc lướt qua.

Đối với hành động giao ra 《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》 của giáo sư Tôn, Phong Vu Tu bên cạnh vậy mà không có phản ứng gì.

Bàn Tử thấy vậy không khỏi tấm tắc lấy làm lạ, tà thuật của Phong Sư Cổ này thật đáng sợ, vậy mà có thể tiêu diệt ý chí của con người.

Cuối cùng khiến người ta trở nên mơ màng mụ mị, tồn tại như một cái xác không hồn...

Lật xem 《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》 mười mấy trang trong tay, Sở Viễn mới phát hiện ra những câu hát trước đây của giáo sư Tôn chỉ là một phần.

Toàn bộ bài hát có tổng cộng bảy mươi hai câu, mấy câu giáo sư Tôn đọc trước đây, chỉ là lời gợi ý về lối vào cổ mộ thôn Địa Tiên.

Phần sau ghi lại đều là một số cổ pháp xem phong thủy, có chút tương tự với Âm Dương Phong Thủy Bí Thư mà hệ thống thưởng cho Sở Viễn.

Hơn nữa, 《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》 này, chỉ từ bốn phương diện "hình, thế, lý, khí" để luận giải các bí thuật liên quan đến phong thủy.

Chương 393

Sau khi đọc lướt qua, theo Sở Viễn thấy, 《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》 của Quan Sơn Thái Bảo, cực kỳ giống với Bàn Sơn Đạo Nhân.

Tóm lại, là tám chữ, sinh, khắc, chế, hóa, hình, trùng, hợp, hại, gọi là Quan Sơn Bát Tự Quyết.

Từ đó có thể thấy, 《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》 tuy không tầm thường, nhưng so với 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 thì kém xa.

Chỉ riêng số quyển, đã gấp đôi của Quan Sơn Thái Bảo, đây cũng là nguyên nhân Quan Sơn Thái Bảo đối với Mạc Kim Hiệu Úy kiêng kỵ như vậy.

Bốn chữ đầu tiên này, thực chất là lợi dụng sức mạnh của tự nhiên, tương tự như Bàn Sơn Điền Hải Thư của Bàn Sơn Đạo Nhân.

Rốt cuộc, Quan Sơn Thái Bảo chính là chuyên trộm sách trong mộ, đa số kỳ môn dị thuật đều đến từ ghi chép của đạo thuật.

Mà Quan Sơn Thái Bảo, sở dĩ có thể được hoàng gia coi trọng để tu sửa hoàng lăng, lợi hại nhất chính là bốn chữ cuối cùng.

Hình, trùng, hợp, hại.

Quan Sơn Thái Bảo lợi dụng sức mạnh của tự nhiên là sinh, khắc, chế, hóa, biến sức mạnh thành thuật, cuối cùng trở thành trận pháp.

Bốn chữ sau chính là hiệu quả sinh ra do sự tương ứng của bốn chữ trước.

Đây là một loại hiệu quả có thể thao tác nhân tạo, muốn có kết quả gì, chỉ trong một ý niệm của Quan Sơn Thái Bảo.

Chính phương thức thần kỳ này, mới khiến Quan Sơn Thái Bảo ổn định vị thế trong hoàng thất nhà Minh, hưng thịnh kéo dài cả trăm năm.

Đọc xong toàn bộ cuốn sách, Sở Viễn không khỏi hít sâu một hơi, từ sau khi nửa sau của Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật bị tiêu hủy.

Chỉ nửa cuốn Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, trong việc ứng dụng phong thủy trận thế, rõ ràng là kém hơn một chút.

Với tư cách là Mạc Kim Hiệu Úy, sau khi xem hết toàn bộ 《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》, đây là nhận định của Sở Viễn.

Về phần ứng dụng cụ thể và sự thành thạo Quan Sơn Bát Tự Quyết, Sở Viễn vẫn cần thời gian để nắm bắt.

"Thế nào, Lão Sở, bên trong có manh mối gì không?" Bàn Tử nhìn vẻ trầm ngâm của Sở Viễn, lại nhìn thời gian, không nhịn được tiến lên cắt ngang.

Đọc sách thì có khối thời gian, bây giờ giải quyết vấn đề trước mắt, tìm được Phong Sư Cổ mới là việc cấp bách nhất!

Sở Viễn khẽ gật đầu, sau khi đọc xong 《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》, cậu vẫn có thu hoạch.

"Dựa vào các cửa ải chúng ta gặp phải khi tiến vào hòm quan tài, thực chất đều là do Phong Sư Cổ bố trí dựa theo Quan Sơn Bát Tự Quyết.

Chính là để kích hoạt, cơ quan đại trận cuối cùng, Âm Dương Nghịch Biến Trận, đây cũng chính là phương pháp trường sinh của ông ta!" Nghe vậy, giáo sư Tôn kinh ngạc nhìn Sở Viễn, như thể lần đầu tiên quen biết cậu.

Mới bao lâu chứ, hơn mười phút thôi, Sở Viễn chỉ dựa vào việc

lật sách, đã có thể nhìn ra bố trí cuối cùng của Phong Sư Cổ?

"Âm Dương Nghịch Biến Trận?" Bàn Tử lẩm bẩm cái tên trận pháp trong miệng Sở Viễn, nhiều hơn là nghi ngờ, trên đời này thật sự có trận pháp thần kỳ như vậy sao?

Nhưng khi ánh mắt hắn chuyển hướng đến những ngôi mộ trong khe đá sau bức tường ngọc, nhìn từng cỗ thi thể, lập tức dập tắt suy nghĩ.

Nếu thật sự có thể nghịch chuyển sinh tử, triều Minh đã không vong quốc rồi.

Thấy mọi người vẻ mặt mờ mịt, Sở Viễn suy nghĩ một chút, dựa vào 《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》 giới thiệu đơn giản về bộ trận pháp này.

Trong hẻm núi, nơi đường cùng, hẻm núi sinh gió, là sinh.

Trận rễ cây, dây tơ giết người, quyết đoán, là khắc.

Trận cát lún, Thất Tinh Toàn Cơ, khống chế lòng người, là chế.

Thôn Địa Tiên, âm dương lưỡng trạch, mộ đạo sinh tử, là hóa.

Theo ghi chép trong 《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》, chỉ cần tập hợp đủ bốn trận pháp, là có thể kích hoạt Âm Dương Nghịch Biến Trận ẩn giấu.

Lấy cả ngọn núi Quan Tài làm trung tâm, hấp thu bàn cổ thần mạch chi khí, đảo ngược âm dương ngũ hành, mới là nghịch biến, thần hồn phi thăng.

Cách nói thu thập bốn phương vị, dùng người sống tế lễ, có thể được kim thạch, có thể thoát phàm thai này, cũng bắt nguồn từ đạo gia.

Điều duy nhất đáng tiếc là, trong sách không giới thiệu chi tiết

cách bố trận, chỉ nhắc qua.

Xem ra, Quan Sơn Thái Bảo vẫn giữ lại một tay về sự truyền thừa bố trận, chẳng trách giáo sư Tôn chỉ học được lớp da lông.

Ngay cả người mình cũng đề phòng, tổ sư!

Mọi người nghe xong một phen giới thiệu của Sở Viễn, lập tức cạn lời, Phong Sư Cổ bế quan mấy tháng, hóa ra là nghiên cứu ra thứ này.

Sở Viễn cũng lắc đầu, Phong Sư Cổ lấy bàn cổ thần mạch làm trung tâm, thiết lập bốn loại kỳ môn trận pháp, có thể coi là kỳ tài trời cho.

Nhưng mà, một thân bản lĩnh thông thiên, không dùng vào chính đạo, lại ký thác vào thuật trường sinh hư vô mờ mịt.

Cuối cùng, chỉ có thể là thân tử đạo tiêu, còn liên lụy cả tộc họ Phong.

Thật là, đáng buồn, đáng than, đáng tiếc!

Chỉ luận nửa đời trước, Phong Sư Cổ tuyệt đối là tinh anh tài giỏi, mắt nhìn độc đáo.

Nhìn ra triều Minh sắp nghênh đón thời đại hỗn loạn, có thể từ bỏ một thân phú quý kịp thời rút lui, đã vượt xa rất nhiều người đương thời.

Ai ngờ, sau khi khai quật mộ vua Ô Dương liền trở nên điên cuồng vô cùng, thật đúng với câu tổ huấn của nhà họ Phong.

Đạo phạt Ô Dương, e gặp đại họa!

"Không thể nào, tuyệt đối không đơn giản như vậy, tiên tổ từng nói, Phong Sư Cổ sẽ tu luyện thành Thi Tiên, dẫn dắt bầy thi xuất sơn." Giáo sư Tôn vẻ mặt kích động, múa tay múa chân đi tới đi lui,

điên cuồng lắc đầu, lớn tiếng biện bác.

Theo đuổi cả đời của người nhà họ Phong, chính là tiến vào cổ mộ thôn Địa Tiên, xem xét Phong Sư Cổ có tu luyện thành Thi Tiên hay không.

Nếu thật sự như Sở Viễn nói, Phong Sư Cổ thật sự làm như vậy, tuyệt đối đã sớm trở thành một cái xác khô.

Căn bản không thể tu luyện thành Thi Tiên đáng sợ, vậy thì lời của tiên tổ đều sẽ trở thành trò cười, cú đả kích này quá lớn.

"Nếu thật sự như vậy, cái đầu lâu này giải thích thế nào, tuẫn táng nhiều người như vậy, kim thạch ở đâu?" Giáo sư Tôn chỉ vào tình hình xung quanh, lớn tiếng chất vấn Sở Viễn, sự tìm kiếm cả đời của mình, kết quả không thể đơn giản như vậy.

"À, giáo sư Tôn, ông đừng vội, bất kể Phong Sư Cổ thành Thi Tiên hay xác khô, chúng ta không phải phải tìm thi thể của ông ta trước sao?

Đợi chúng ta tìm được thi thể của ông ta, Phong Sư Cổ rốt cuộc là xác khô hay Thi Tiên, nhìn là biết ngay!" Bàn Tử nhìn giáo sư Tôn vẻ mặt dữ tợn, vội ngăn ông ta lại, sợ ông ta nóng vội, thần trí tiêu tan nhanh hơn.

Hắn còn trông mong moi được phương pháp thoát khỏi Cửu Tử Kinh Lăng Giáp từ miệng giáo sư Tôn, hắn không hy vọng đối phương chết ngay bây giờ.

Quả nhiên, nghe đến đây, giáo sư Tôn lúc này mới dịu lại, miệng thấp giọng lẩm bẩm.

"Bảo Yêu Muội, đều chú ý giáo sư Tôn và Phong Vu Tu, tình huống không ổn, quả quyết nổ súng tự vệ!" Kéo Bàn Tử qua, Sở Viễn nhìn chằm chằm giáo sư Tôn, thì thầm vào tai Bàn Tử dặn dò.

Đối mặt với giáo sư Tôn cảm xúc không ổn định, còn có nguy cơ thi hóa bất cứ lúc nào, Sở Viễn và mọi người chỉ có thể cẩn thận đối phó.

"Hiểu rồi, thật sự đến lúc đó, tôi tuyệt đối sẽ không nương tay, đúng rồi, Lão Sở, chân thân của Phong Sư Cổ rốt cuộc ở đâu?

Thằng cháu này chết rồi cũng không yên, học theo lão già Hiến Vương trốn trong đám thi thể, cũng quá âm hiểm rồi!" Bàn Tử quét mắt nhìn đám thi thể trong bức tường ngọc trước mắt, dày đặc như sao, nghĩ đến việc phải tìm Phong Sư Cổ trong đám thi thể này, liền cảm thấy đau đầu.

Sở Viễn hừ lạnh một tiếng, sau đó nhìn đầu lâu vua Ô Dương trong quách, từ từ nói: "Phong Sư Cổ này tuy là một kỳ nhân, phương pháp trường sinh có cao minh đến đâu cũng không thoát khỏi ảnh hưởng của học thuyết đạo gia, cái đầu lâu này chính là manh mối." Nghe Sở Viễn nói vậy, Bàn Tử lập tức hai mắt sáng rực, ánh mắt nóng bỏng nhìn Sở Viễn: "Lão Sở, nói rõ hơn xem nào, sao thế?" Sở Viễn đi vòng quanh quách một vòng nhỏ, chỉ vào bản đồ sao dưới chân, giải thích cho Bàn Tử đang nghi hoặc.

Thì ra, Phong Sư Cổ đặt đầu lâu vua Ô Dương vào vị trí Trung Cực Tử Vi Thiên, hấp thu long mạch của bốn phương đông nam tây bắc.

Dưới sự khống chế của Âm Dương Nghịch Biến Trận, chuyển hóa long mạch chi khí thành thiên địa chi khí, ôn dưỡng nhục thân của ông ta.

Chương 394

Đồng thời, còn có thể chuyển hóa đại hung chi khí trong hòm quan tài, nghịch chuyển thành thiên địa chi khí, để thần hồn của ông ta phi thiên thành tiên.

Mặc dù Sở Viễn không hiểu nguyên lý của trận pháp này, nhưng cậu biết, Phong Sư Cổ chắc chắn đã thành công.

Rốt cuộc, bốn cửa sinh hóa khắc chế phía trước, thật sự là hoàn mỹ không tì vết, nếu không phải cậu thân kiêm truyền thừa của nhiều phái, cũng rất khó đi ra.

Vì vậy, để hấp thu linh khí được chuyển hóa từ nơi này, Phong Sư Cổ bắt buộc phải mượn một vật chứa, một vật thể có thể dung nạp linh khí.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn liền nhìn về phía hai bức tường ngọc thanh hai bên mộ thất.

Lúc này nơi này, không có gì thích hợp hơn ngọc thanh để làm vật chứa thiên địa chi khí, hơn nữa đây còn là một khối ngọc thanh nguyên vẹn.

Đủ để chứa đựng thiên địa chi khí được chuyển hóa từ cả ngọn núi Quan Tài.

Mà thi thể của Phong Sư Cổ muốn hấp thu thiên địa chi khí, cũng bắt buộc phải ở vị trí Trung Cực Tử Vi Thiên mới được.

"Cho nên, vị trí chân thân của Phong Sư Cổ, chính là ở đó!" Sở Viễn đưa tay chỉ về phía một ngôi mộ trong khe đá sau bức tường ngọc, đó chính là vị trí trung tâm nhất của toàn bộ vách mộ trong khe đá.

Bàn Tử nhìn theo hướng tay Sở Viễn chỉ, lập tức hít một hơi khí lạnh, độ cao này, ít nhất cũng phải hai mươi mét.

Lão tặc Phong Sư Cổ này, thật biết cách trốn, Bàn Tử trước đây còn chê lão già Hiến Vương biết trốn.

Bây giờ xem ra, có lẽ Hiến Vương thấy vị trí ẩn nấp của Phong Sư Cổ, cũng phải cam bái hạ phong.

Phong Vu Tu nghe hai người nói chuyện, cũng nhìn về phía vị trí mộ trong khe đá, nghĩ đến việc bị bức tường ngọc thanh trước mắt cản trở.

"Keng!" Bụp, bụp, bụp!

Mọi người chỉ nghe thấy tiếng trường đao ra khỏi vỏ, sau đó là vài tiếng cào xé, rồi đến một trận ầm ầm.

Từng luồng sương trắng, đột nhiên từ sau bức tường ngọc thanh tràn ra, lập tức một luồng khí tức mát lạnh tiến vào cơ thể mọi người.

Cảm nhận khí tức trong cơ thể, mọi người lập tức cảm thấy cơ thể chấn động, cả người có một cảm giác thoải mái chưa từng có!

"Hít, Lão Sở, sao tôi cảm thấy như có người đang làm tôi rùng mình thế nhỉ, sướng quá đi mất!" Bàn Tử mặt đỏ bừng, vẻ mặt kích động hét lên, ánh mắt tha thiết nhìn chằm chằm vào làn sương trắng đang từ từ tràn ra.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, còn có khí tức tiến vào cơ thể, Sở Viễn cũng kinh ngạc đến ngây người.

Thứ này chẳng lẽ chính là thiên địa chi khí mà Phong Sư Cổ đã tốn bao tâm cơ để chuyển hóa, đã sắp ngưng tụ thành sương mù.

Đây là đã tích lũy bao nhiêu năm rồi, cậu thậm chí còn có ảo giác, những làn sương mù này chính là linh khí trong tiểu thuyết.

Điều duy nhất đáng tiếc là, sau khi hấp thu một luồng sương mù, Sở Viễn rõ ràng có thể cảm nhận được sự kháng cự của cơ thể.

"Lão Sở, sương mù này lợi hại như vậy, Phong Sư Cổ không phải thật sự đã chuyển hóa thành Thi Tiên rồi chứ!" Sau khi cảm nhận được sự bất thường của luồng sương mù này, Bàn Tử lập tức nghĩ đến thi thể của Phong Sư Cổ ở lưng chừng núi, quanh năm suốt tháng hấp thu thứ này.

Nói không chừng thật sự có khả năng biến thành Thi Tiên trong miệng giáo sư Tôn!

Nghĩ đến đây, Bàn Tử và Sở Viễn nhìn nhau, rõ ràng có thể nhìn thấy sự lo lắng trong mắt đối phương.

Cùng với việc ngọc bích vỡ tan, thiên địa chi khí tích tụ nhiều năm bên trong tuôn ra, rất nhanh sương mù đã bao trùm cả mộ thất.

Giáo sư Tôn không quan tâm, chen qua vị trí của Phong Vu Tu, bật đèn pin đi đầu vào bên trong vách mộ trong khe đá sau ngọc bích.

Thấy vẻ mặt lo lắng của ông ta, Sở Viễn trong lòng cũng có thể hiểu được, cũng không nói nhiều, gọi Bàn Tử và Yêu Muội hai người.

Theo sau giáo sư Tôn, cẩn thận tiến vào vách mộ trong khe đá.

Khi mọi người đến trước vách đá của vách mộ trong khe đá, lập tức bị cảnh tượng hùng vĩ trước mắt làm chấn động, tim đập "thình thịch".

Dưới ánh sáng mờ ảo, vách mộ trong khe đá cao cả trăm mét sừng sững như một con quái vật khổng lồ đang ngủ say, đỉnh bị mây mù bao phủ.

Nhìn vách đá cao chót vót trước mắt, Bàn Tử nuốt nước bọt, không nhịn được đưa tay nhẹ nhàng sờ vào tường, một mảng lạnh buốt.

Hắn ước chừng, nhiệt độ ở đây ít nhất thấp hơn bên ngoài mười mấy độ.

Vốn là mùa hè nắng gắt, lúc này, Bàn Tử thậm chí còn cảm thấy một chút lạnh lẽo, khiến hắn không nhịn được rùng mình.

Rồi ngẩng đầu lên, nhìn vách đá trước mặt, từng gian mộ trong khe đá xếp san sát, toát ra một khí tức thần bí và quỷ dị.

Những ngôi mộ trong khe đá này quy tắc không đồng nhất, hoàn toàn tự nhiên, giữa các ngôi mộ liền kề có rãnh nối, không gian có lớn có nhỏ.

Trong mộ thất, từng cỗ thi thể khô ngồi ngay ngắn, như những bóng ma bị đông cứng trong thời gian, hốc mắt trống rỗng nhìn chằm chằm vào những kẻ xâm nhập.

Yêu Muội thấy tình huống này, không nhịn được lùi lại mấy bước, mày hơi nhíu, ánh mắt lộ ra một tia cảnh giác.

Sở Viễn nhìn vách đá cao như vậy, nghĩ đến vị trí Trung Cực Tử Vi Thiên cách mặt đất ít nhất ba mươi mét, làm sao lên được đây.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn khoanh tay, cẩn thận quan sát môi trường xung quanh, xem có điểm bám cho phi hổ trảo không.

Quan sát một vòng, Sở Viễn có chút thất vọng, xem ra chỉ có thể thử leo lên từng chút một bằng tay, không còn cách nào khác.

Khi Sở Viễn nói ý tưởng của mình cho Bàn Tử và Yêu Muội, chưa đợi Bàn Tử lên tiếng, Yêu Muội đã chủ động đứng ra.

"Sở đại ca, hay là để em, chín tuổi, em đã theo ba đi hái yến sào trong hòm quan tài, leo vách đá là sở trường của em." Yêu Muội vỗ ngực, ánh mắt kiên định, chủ động xin đi.

Bàn Tử thấy vậy, trực tiếp giơ ngón tay cái, mặt cười tươi tán

thưởng: "Không hổ là truyền nhân Mạc Kim Hiệu Úy của chúng ta, nữ trung hào kiệt!" Thật ra leo lên vách đá này, đối với Sở Viễn cũng không phải chuyện gì khó, nhưng cậu còn phải đề phòng Phong Vu Tu.

Lỡ như, trong lúc này, Phong Vu Tu và giáo sư Tôn phát điên, Bàn Tử và Yêu Muội không thể cản được hai người.

Hơn nữa, cậu cũng rất tin tưởng vào khả năng leo trèo của Yêu Muội, ban đầu, khi leo lên đường sạn đạo cổ ở hòm quan tài, cậu đã được chứng kiến.

Có thể hái yến sào trong hòm quan tài, quanh năm leo lên leo xuống, độ cao này, đối với Yêu Muội mà nói, không khó.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn ánh mắt khẽ động, từ trong ba lô lấy ra một đôi giáp tay màu đen, đưa cho Yêu Muội.

"Yêu Muội, đây là Quật Tử Phàn Sơn Giáp, đeo ở khuỷu tay, bên trong có Bách Tử Câu, có thể giúp cô leo núi." Nói xong, Sở Viễn cũng không đợi Yêu Muội từ chối, trực tiếp kéo tay cô, đeo giáp tay cho cô.

Đôi Quật Tử Phàn Sơn Giáp này, chính là trang bị mà hệ thống thưởng cho Sở Viễn lúc đầu, là một trong những trang bị cốt lõi của Bàn Sơn Đạo Nhân.

Toàn thân dùng da giao nhân đặc chế mà thành, dùng gân giao nối liền, giáp tay Sở Viễn đưa cho Yêu Muội, mặt trong có rất nhiều móc câu nhỏ li ti.

Bình thường nằm trong rãnh giáp, cơ quan thiết kế ở mặt trong giáp, khi dùng thì hai tay dùng lực, là có thể đẩy động gân tác bên trong.

Phàn Sơn Bách Tử Câu sẽ lập tức từ trong rãnh giáp bật ra, đây là một loại móc thép tinh luyện vừa nhỏ vừa bền, số lượng lại cực

nhiều.

Đối với việc leo vách đá cheo leo, khi tình huống nguy cấp, có thể bám chặt vào vách đá, bảo toàn tính mạng!

Với tư cách là người quanh năm leo vách đá hái yến sào, không ai hiểu rõ giá trị và công dụng của món trang bị này hơn Yêu Muội.

"Sở đại ca, cảm ơn anh, có đôi giáp tay này, em chắc chắn có thể thành công!" Yêu Muội khi thấy Phàn Sơn Bách Tử Câu xuất hiện, trong lòng lập tức vui như hoa nở, khóe miệng không kìm được mà cong lên.

Thấy cô có tự tin, Sở Viễn khẽ gật đầu, sau đó lấy ra hai cuộn dây thừng mảnh, đây là Toản Thiên Tác.

Đừng thấy dây thừng này mảnh, nhưng đã được ngâm qua bí dược đặc biệt, một sợi dây đủ để chịu được trọng lượng hai trăm cân.

Đây còn là do Sở Viễn nhân lúc giúp Dương Vân U tìm được Hộc Trần Châu, mới đòi được bảo vật của Bàn Sơn Đạo Nhân.

Bàn Tử đối với thứ này, thèm nhỏ dãi đã lâu, Sở Viễn đều không nỡ cho hắn.

Yêu Muội sư thừa Phong Oa Sơn, giỏi nhất là chế tạo sao khí, tự nhiên liếc mắt một cái đã nhận ra Toản Thiên Tác không tầm thường, lập tức mắt sáng lên.

Chương 395

Vắt dây thừng qua người, Yêu Muội chỉnh lại trang bị, chuẩn bị bắt đầu leo lên vách mộ trong khe đá.

"Yêu Muội, khi gần đến vị trí mộ trung tâm, anh sẽ ở dưới này ra tín hiệu đèn cho em." Bàn Tử giơ chiếc đèn pin công suất lớn trong tay, lớn tiếng nói.

"Yên tâm đi, Tử Vi Cung là vị trí trung tâm của Chu Thiên Tinh Thần, mộ trong khe đá chắc chắn khác với những ngôi mộ bên cạnh, nhìn là biết ngay." Sở Viễn không lo Yêu Muội nhận sai vị trí, Tử Vi Cung trong Chu Thiên Tinh Thần là cao quý nhất, chắc chắn không tầm thường.

Yêu Muội gật đầu, cô khởi động cổ tay và mắt cá chân, ánh mắt khóa chặt vào khe hở giữa các ngôi mộ phía trên.

Chính vì các rãnh giữa các ngôi mộ đan xen, mới khiến cô có điểm bám và vị trí để leo.

Chỉ thấy cô tung người nhảy lên, hai tay vững vàng bám vào một khe đá gần nhất, hai chân linh hoạt tìm điểm tựa.

Như một con vượn nhanh nhẹn, nhanh chóng và vững vàng leo lên trên, tốc độ vô cùng kinh người.

Bề mặt vách đá thô ráp không bằng phẳng, mỗi một khe đá đều như một tay nắm mà thiên nhiên đặc biệt chuẩn bị cho cô.

Ngón tay Yêu Muội bám chặt vào khe đá, đốt ngón tay vì dùng lực mà trắng bệch.

Hai chân cô cẩn thận di chuyển trong những rãnh hẹp, tìm kiếm điểm đặt chân tiếp theo.

Cùng với độ cao tăng lên, gió cũng dần lớn hơn, thổi tóc cô bay tứ tung.

Yêu Muội tập trung cao độ nhìn chằm chằm vào ngôi mộ phía trên, lợi dụng rãnh giữa các ngôi mộ, từng chút một di chuyển lên trên.

"Rắc!" "Cẩn thận!" Khi cô leo được một nửa, một khe đá đột nhiên lỏng ra, cơ thể cô trong nháy mắt mất thăng bằng, trượt xuống một đoạn ngắn.

Sở Viễn và Bàn Tử dưới vách đá thấy vậy, không nhịn được kinh hô lên, lo lắng cho Yêu Muội đến toát mồ hôi lạnh.

May mà cô phản ứng cực nhanh, hai khuỷu tay nhanh chóng phát lực, Bách Tử Câu mạnh mẽ bật ra, hung hăng bám vào vách đá.

Trong chốc lát, đất đá vụn trên vách đá rơi lả tả xuống dưới.

Cả người Yêu Muội như treo lơ lửng giữa không trung, chỉ dựa vào hai cánh tay để chống đỡ, Bàn Tử nhìn mà cũng thấy run chân.

Thật sự là quá cao.

Yêu Muội là người gan lớn, thấy Bách Tử Câu lập công, nhanh chóng dùng tay còn lại bám vào rãnh bên cạnh, ổn định thân hình.

Sau sự cố ngắn ngủi, tay Yêu Muội hơi run một chút, cô lại điều chỉnh hơi thở và trạng thái, tiếp tục leo lên trên.

Thân thủ điêu luyện này, khiến Sở Viễn cũng phải nín thở, căng thẳng theo dõi từng cử động của Yêu Muội.

Cuối cùng, sau một phen nỗ lực gian nan, Yêu Muội cuối cùng cũng phát hiện ra một ngôi mộ trong khe đá khác thường.

Đây là một gian có diện tích khoảng hơn hai mươi mét vuông, vách đá ngay ngắn, hai bên có dấu vết cải tạo nhân tạo rõ ràng.

Đặc biệt là một cỗ quan tài bằng vàng ở trung tâm mộ thất, dưới

ánh đèn hiện lên ánh vàng lấp lánh, hình dạng quỷ dị, thu hút sự chú ý của Yêu Muội.

Hơn nữa qua vị trí phía sau quan tài vàng, Yêu Muội mơ hồ phát hiện phía sau còn ẩn giấu không gian.

Xem ra, đây chính là mộ thất ở vị trí Tử Vi Cung mà Sở đại ca nói.

Nghĩ đến đây, Yêu Muội nghiến chặt răng, hai tay dùng sức đẩy một cái, cả người lật vào trong mộ thất.

Cô ngồi phịch xuống đất, thở hổn hển, nhưng trong mắt lại lấp lánh ánh sáng rực rỡ, lấp lánh sinh huy.

"Chậc chậc, cô em gái Ba Thục này không hổ là nữ trung hào kiệt, Bàn gia tôi ngó chừng cũng phải bốn mươi mấy mét, cứ thế mà leo lên, bái phục!" Bàn Tử nhìn Yêu Muội tiến vào mộ thất ở vị trí Sở Viễn chỉ định, mặt đầy kinh ngạc, trong lòng vô cùng cảm khái.

Yêu Muội này tuy xuất thân từ đất Ba Thục, nhưng thân kiêm truyền thừa của Phong Oa Sơn và Mạc Kim Hiệu Úy, đã rất lợi hại.

Nếu không phải thân thủ của cô bình thường, chưa học qua công phu, nếu không thì chính là một Dương Vân U thứ hai sống sờ sờ.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử lập tức đảo mắt, nếu sau này đổ đấu cũng mang theo Yêu Muội, hắc hắc.

Lão Sở phân kim định huyệt, Yêu Muội leo núi mở khóa, Bàn gia tôi yểm trợ hỏa lực, đội hình này đúng là đỉnh của chóp, Đạo mộ Thiết Tam Giác, đủ bộ.

Nghĩ đến sau này tổ hợp này tất sẽ vang danh cả giới đổ đấu, tất cả cổ mộ gặp phải bọn họ, đều sẽ nghe danh mà khiếp sợ.

Ha ha, Bàn gia ta phát tài rồi, làm lớn làm mạnh, ngay tại hôm nay!

"Bốp!" Đột nhiên, một đầu dây Toản Thiên Tác trúng ngay trán

hắn, đánh thức Bàn Tử khỏi ảo tưởng, đau đến nỗi hắn 'ai u' kêu lên.

"Ai to gan vậy, dám đánh vào đầu Bàn gia?" Bàn Tử ôm trán, tức giận nhìn xung quanh, một ngọn lửa giận bùng lên trong lòng.

"Nhìn cái bộ dạng ngốc nghếch của cậu kìa, lau nước miếng đi." Sở Viễn thấy Bàn Tử vẻ mặt muốn ăn thịt người, đưa tay chỉ lên trên, sợi dây này rõ ràng là từ trên vách đá thả xuống.

Bàn Tử nghe vậy ngẩng đầu nhìn lên, xa xa có thể thấy Yêu Muội đang bận rộn cố định dây thừng ở cửa mộ thất.

Lúc này, đã có một sợi Toản Thiên Tác từ độ cao mấy chục mét được thả xuống, chính là sợi đã đập vào trán hắn.

Thế mà cũng trúng được, vận khí của Bàn gia cũng quá bá đạo rồi.

"Đi chết đi, cậu mới chảy nước miếng ấy, tôi đây không phải đang nghĩ đến đại sự tương lai của chúng ta sao, chỉ là phân tâm thôi." Thấy bộ dạng hả hê của Sở Viễn, Bàn Tử lập tức trợn trắng mắt, bực bội nói.

Về khoản mồm mép, Bàn Tử cả đời này chưa từng thua ai.

"Dẹp cái ý nghĩ nhỏ nhen của cậu đi, người ta là con gái, có thể cùng cậu làm cái nghề nguy hiểm tứ phía này, mau chuẩn bị trang bị, leo núi." "A!" Nghe đến đây, Bàn Tử lập tức kinh ngạc, quay người lại, trừng lớn mắt nhìn Sở Viễn, chỉ vào chính mình.

"Tôi cũng phải leo?

Cái này, cái này cao quá rồi." Hiếm khi thấy Bàn Tử bộ dạng ngượng ngùng, Sở Viễn trong lòng buồn cười, tên này cứ đến lúc quan trọng là lại sợ độ cao.

"Được, tôi lên trước xem sao, Phong Sư Cổ này muốn kích hoạt Âm Dương Nghịch Biến Trận, bắt buộc phải dùng bảo vật trấn áp

thiên địa để trấn trận.

Bàn gia cậu cả đường cũng vất vả rồi, cậu ở dưới này canh chừng, nếu Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đến, ra tín hiệu nhé." Sở Viễn thấy sợi Toản Thiên Tác còn lại đã được cố định xong, bị Yêu Muội ném xuống, vừa quấn vào eo vừa nói.

"Cái gì?

Còn có bảo vật trấn trận?" Nghe đến từ khóa này, Bàn Tử tim đập thình thịch, không nhịn được cao giọng hỏi lại.

Đúng lúc này, giáo sư Tôn bên cạnh tung ra một đòn hỗ trợ thần sầu: "Không sai, đại trận cần thần khí cấp trấn quốc mới có thể trấn áp, nếu không, đức không xứng vị, Phong Sư Cổ không thể hấp thu được thiên địa chi địa." Một câu nói của giáo sư Tôn, khiến Bàn Tử trong lòng lập tức nảy sinh một ý niệm, nghĩ đến đây, hắn vội lớn tiếng hét lên: "Giáo sư Tôn nói đúng, Phong Sư Cổ này một khi thành Thi Tiên, cực kỳ khó đối phó, Lão Sở, tôi đến giúp cậu!" Giọng nói vừa dứt, Bàn Tử đã chủ động đi đến trước sợi Toản Thiên Tác, lồng vào vòng tròn, đầu cuối quấn quanh người mình.

"Không sợ độ cao nữa à?" Nhìn Sở Viễn cười như không cười nhìn mình, Bàn Tử lập tức mặt nghiêm lại, vỗ ngực nói: "Sợ độ cao gì chứ, tất cả là vì thiên hạ chúng sinh!" Thấy Bàn Tử hiếm khi có bộ dạng chính khí, Sở Viễn trực tiếp giơ ngón tay cái với hắn, cảnh giới của Bàn gia thật là cao!

"Đúng rồi, Lão Sở, cậu nói thần khí cấp trấn quốc này sẽ là gì?

Đỉnh đồng?

Hay là chân tích của danh gia, hoặc là bảo ngọc?" Mẹ kiếp, ba câu không rời nghề cũ, không hổ là Bàn gia!

Giác ngộ tư tưởng vĩnh viễn không quá một phút.

Sở Viễn lắc đầu, không để ý đến Bàn Tử, tự mình kéo Toản Thiên Tác, men theo vách mộ trong khe đá, leo thẳng lên trên.

"Lão Sở, đợi tôi với, cậu rốt cuộc có biết không." Thấy Sở Viễn đi xa, Bàn Tử lập tức sốt ruột, cũng không quản cao hay không, kéo dây thừng nhanh chóng đuổi theo.

Quả nhiên, trước mặt của cải, Bàn gia chính là chiến sĩ hình lục giác, ngọc cổ trong miệng nữ quỷ còn dám chớp lấy, đúng là mãnh!

Bàn Tử: "……" … Mười phút sau, Sở Viễn và Bàn Tử trước sau đã đến được mộ thất trong khe đá ở trung tâm vách đá.

Thấy hai người lên, Yêu Muội lập tức cười tươi chào đón, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chương 396

Nói thật, một cô gái đơn độc ở cùng với quan tài, lại còn trong không gian chật hẹp như vậy, cảm giác đó không dễ chịu chút nào.

"Sở đại ca, anh xem mộ thất này có dấu vết xây sửa nhân tạo, trên tường còn có bích họa và cổ tự." Yêu Muội đưa tay chỉ vào bích họa trên tường, giới thiệu với Sở Viễn, cô cũng đã nghiên cứu một hồi, không có đầu mối gì.

Sở Viễn đến gần một bức tường, nhìn kỹ, nội dung bích họa này rõ ràng là một thế ngoại đào nguyên tiên khí lượn lờ.

Cây cối sum suê, rừng núi xanh biếc, bị những đám mây mù bao phủ, tiên khí lượn lờ, không giống chốn nhân gian.

Thấy bức bích họa này, Sở Viễn đoán, nội dung trong tranh có phải đang nhắc nhở hậu nhân, phía sau mộ thất này, còn có không gian.

Ánh mắt chuyển sang phía khác, bức tường này thì vẽ một số nhân vật và hoa lá chim thú, tựa như phong cách Tây Vực.

Nét vẽ này bất kể là màu sắc nồng đậm, hay là bút pháp thô cuồng, thậm chí còn mơ hồ toát ra một tia yêu dị.

Rất rõ ràng, phong cách bích họa này, khác với bút pháp thời Minh triều đương thời, lập tức, khiến Sở Viễn trong lòng dấy lên nghi ngờ.

"Bàn Tử, ra tín hiệu cho giáo sư Tôn, bảo họ cũng lên đây, nội dung những bức bích họa này vẫn cần giáo sư Tôn giải đọc." Hết cách, những thứ này liên quan đến nhân vật cổ đại, lịch sử hội họa và ẩn dụ, không phải là thứ mà một nhà khảo cổ trẻ tuổi như Sở Viễn nắm bắt được.

Lúc này, cần đến nền tảng văn hóa khảo cổ sâu sắc của giáo sư Tôn.

Nghe Sở Viễn giao phó, Bàn Tử khẽ gật đầu, giơ đèn pin lên, ra tín hiệu cho giáo sư Tôn ở dưới vách đá.

Sở Viễn nhân cơ hội này, bắt đầu cẩn thận kiểm tra gian mộ thất rộng hai mươi mét vuông này.

Theo sự chỉ dẫn của Yêu Muội, Sở Viễn đến không gian phía sau mộ thất, đây là hai gian mộ nhỏ khác.

Gian mộ nhỏ gần chủ mộ, ở chỗ nối liền vậy mà lại thiết kế một cổng vòm bằng ngọc, trên đó khắc sáu chữ lớn cổ kính.

"Linh...

Tinh...

Điện...

Địa Tiên...

Mộ." Yêu Muội nhỏ giọng đọc ra, sau đó vẻ mặt kinh hỉ nhìn Sở Viễn, thật đúng như Sở Viễn nói.

Mộ thất ở đây, chính là nơi ở chân thân của Phong Sư Cổ, vị chủ nhân tự phong Địa Tiên!

Thấy Yêu Muội hai mắt sáng long lanh, Sở Viễn trực tiếp khẽ lắc đầu, được rồi, thu hoạch một cô em gái hâm mộ.

Ánh mắt của cậu thì đặt trên hai cột trụ hai bên cổng vòm bằng ngọc, điêu khắc không ít cổ tự, miễn cưỡng có thể nhận ra mấy chữ.

Phượng, lân, long, quy.

Đây hẳn là ngụ ý bốn phương vị, Chu Tước, Bạch Hổ, Huyền Vũ, Thanh Long, tất cả đều giống hệt như Sở Viễn suy đoán.

Gian mộ còn lại có vẻ nhỏ hơn một chút, bị một cánh cửa đá cổ xưa che khuất tầm nhìn, nhưng có thể mơ hồ ngửi thấy một mùi hôi thối.

Hắn đoán gian mộ này hẳn là một động bồi táng, về phần bên trong có gì, Bàn Tử hẳn là quan tâm nhất.

Đi một vòng, cách bố trí kỳ quái của mộ thất này, khiến Sở Viễn trong lòng không khỏi có chút nghi hoặc.

Thủ lĩnh Quan Sơn Thái Bảo đường đường, tự xưng là chủ nhân Địa Tiên Phong Sư Cổ, vậy mà lại chôn ở một nơi bình thường như vậy?

Mang theo nỗi nghi hoặc trong lòng, Sở Viễn bảo Bàn Tử và Yêu Muội nghỉ ngơi tại chỗ, vừa ăn chút đồ vừa đợi giáo sư Tôn.

Dù sao cũng đã lớn tuổi, dù có Toản Thiên Tác hỗ trợ, việc leo trèo vách đá đối với giáo sư Tôn vẫn quá gian nan.

Ông chỉ dựa vào một hơi kiên trì trong lòng, muốn tận mắt chứng kiến chân thân của Phong Sư Cổ, dưới sự khích lệ của mục tiêu này, giáo sư Tôn đã cắn răng kiên trì.

Cuối cùng, phải nhờ Phong Vu Tu dìu đỡ, leo trèo mất hơn bốn mươi phút mới vào được trong mộ thất.

Vừa bước vào, giáo sư Tôn còn chưa kịp nghỉ ngơi đã lao đầu vào việc khảo cổ, nghiên cứu sâu hơn về các bức bích họa trên hai vách tường.

"Giáo sư Tôn, ông phân tích thử xem, trong quách vàng này có phải là hài cốt của Phong Sư Cổ không, nó có phải được làm bằng vàng thật không?" Bàn Tử hau háu nhìn quách vàng ở giữa mộ thất, vẻ mặt say mê, chỉ thiếu điều chảy nước miếng.

"Thu liễm cái vẻ mặt của cậu lại đi, trông như một thằng ngốc."

Thấy bộ dạng này của cậu ta, Sở Viễn không nhịn được mà đá cho một phát, vẻ mặt đầy ghét bỏ, hạ giọng nói.

Lúc này Bàn Tử mới phát hiện mọi người đang nhìn mình bằng ánh mắt kỳ quái, sợ tới mức vội lau nước miếng ở khóe miệng, cười gượng.

Thật sự là cả khối quách làm bằng vàng, toàn là tiền cả, khiến Bàn Tử nhất thời không kiềm chế được.

Nghe câu hỏi của Bàn Tử, giáo sư Tôn đầu cũng không ngoảnh lại, vừa quan sát bích họa vừa trả lời: "Các cậu xem, trong bức bích họa này mây lành lượn lờ, đình đài lầu các san sát, trông như thiên cung trên mây, một khung cảnh thần tiên.

Theo tôi được biết, lúc sinh thời Phong Sư Cổ rất thích nghiên cứu thuyết thần tiên, đặc biệt là sau khi trộm mộ Ô Dương Vương, ông ta đã tự cho mình là địa tiên.

Lão già này thấy, bích họa và cách bài trí ở đây tuy có chút không ăn nhập, nhưng chân thân của ông ta chắc chắn nằm trong quách vàng này!" Thấy giáo sư Tôn quả quyết như vậy, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng đã tìm được chân thân của Phong Sư Cổ.

Nghe những lời này của giáo sư Tôn, Sở Viễn cũng phần nào hiểu ra, người xưa khi theo đuổi trường sinh bất lão, thành tiên đắc đạo.

Ra ngoài xã hội, hình tượng và thân phận đều do mình tự tạo.

Cách dùng nhiều nhất, không gì hơn là tuyên truyền mình từng tham gia đại hội bàn đào của Vương Mẫu Nương Nương, tự xưng là người trong hội.

Quả nhiên, người xưa cũng rất biết marketing.

Ý tứ của bức bích họa này của Phong Sư Cổ chính là ẩn dụ mình thuộc dòng dõi thần tiên, tăng thêm sức thuyết phục cho việc mình là

địa tiên.

Tuy nhiên, cuối cùng muốn biết người trong quách vàng có phải là Phong Sư Cổ hay không, thì phải mở quan tài mới biết được.

"Bàn Tử, thắp nến, chuẩn bị hành động." Nghĩ đến đây, Sở Viễn cũng không lề mề, trực tiếp gọi Bàn Tử chuẩn bị mở quan tài.

Đối với hành động này của Sở Viễn, giáo sư Tôn cũng không phản đối, ngược lại còn nhường chỗ để đi nghiên cứu hai mộ thất nhỏ phía sau.

Sau hơn nửa giờ nghỉ ngơi, Bàn Tử và Yêu Muội lúc này cũng đã tràn đầy tinh thần, vừa nghe đến mở quan tài liền lập tức hành động.

Thám Âm Trảo, xẻng công binh, nến, bột vôi, móng lừa đen, bùa trấn thi...

đầy đủ cả.

Về trang bị mở quan tài, bạn vĩnh viễn có thể tin tưởng Bàn Tử, trang bị đầy đủ đến mức mở một viện bảo tàng cũng không thành vấn đề.

"Khoan đã, bùa trấn thi là cái quái gì vậy?" Sở Viễn chỉ vào một chồng giấy bùa màu vàng trong đống dụng cụ, đầu đầy vạch đen hỏi.

"Vẫn là Lão Sở cậu có mắt nhìn, đây là lá bùa trấn thi mà tôi nhờ Đại Kim Nha trả giá cao mới xin được từ Bạch Vân Quán đấy, chuyên dùng để đối phó với cương thi." Nói đến đây, Bàn Tử cầm lá bùa lên, tiện tay rút một tờ đưa cho Sở Viễn, rồi lại đưa cho Yêu Muội một tờ.

"Ờm, lá bùa này ngoài việc trấn áp cương thi, còn có thể trừ tà ma, bảo bình an." Thấy Yêu Muội có vẻ ngập ngừng, Bàn Tử vội vàng nói ra công dụng khác của lá bùa.

Sở Viễn cạn lời nhìn Bàn Tử, tên này trông thì tinh ranh mà lại hồ

đồ đến lạ, lời của Đại Kim Nha mà cậu cũng dám tin là thật.

Hai tên này, đúng là một kẻ dám bán dám nổ, kẻ còn lại thì dám mua dám tin, đều là nhân tài.

"Ầm!" Ngay khi mấy người chuẩn bị mở quan tài, đột nhiên cảm thấy dưới chân rung chuyển một trận, dữ dội hơn lần trước rất nhiều.

Giáo sư Tôn lập tức biến sắc, gấp gáp thúc giục: "Không ổn rồi, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp ngày càng gần chúng ta, mau mở quan tài đi, chúng ta không còn nhiều thời gian nữa." Sở Viễn và Bàn Tử nhìn nhau, Bàn Tử lập tức hiểu ý, đè nén sự bất an trong lòng, lấy ra một cây nến.

Dưới sự chỉ dẫn của Sở Viễn, cậu ta thắp nến ở góc đông bắc của mộ thất.

Yêu Muội tự biết năng lực có hạn, lúc mở quan tài cũng không giúp được gì, liền chủ động đi đến bên cạnh cây nến trông chừng.

Chương 397

Để tránh đêm dài lắm mộng, Sở Viễn còn lười đọc khẩu quyết mở quan tài, trực tiếp cầm Thám Âm Trảo chuẩn bị cưỡng ép mở.

Bàn Tử vòng ra sau lưng Sở Viễn, dùng cùi chỏ huých nhẹ vào người anh, ra hiệu cho anh nhìn về phía trước bên trái.

Nghi hoặc nhìn qua, ánh mắt Sở Viễn lập tức sững lại, lúc này giáo sư Tôn đang đứng ngay ở hướng đông bắc của mộ thất.

Dưới ánh nến le lói, sắc mặt giáo sư Tôn xám xịt như tử thi, ánh mắt đục ngầu.

Phải biết rằng, theo quy củ của Mạc Kim Hiệu Úy, nến tuy bình thường nhưng chỉ cần đặt ở góc đông bắc.

Ngọn lửa này sẽ có tác dụng bói toán hung cát, trước đó lửa nến bị dập tắt chính là do bị ảnh hưởng bởi thi khí trên người giáo sư Tôn.

Nhưng lúc này, lửa nến lại không tắt, xem ra giáo sư Tôn đúng là đã trúng thi độc, chứ không phải là ác quỷ như lời Bàn Tử nói.

Nhìn thấy bộ dạng toát mồ hôi lạnh của Bàn Tử, Sở Viễn vỗ vỗ vai cậu ta, cố gắng để cậu ta bình tĩnh lại.

"Cẩn thận hành sự!" Sau khi thì thầm bên tai Bàn Tử một câu, Sở Viễn liền bắt đầu dùng Thám Âm Trảo với quách vàng, chuẩn bị mở nắp.

Bàn Tử khẽ gật đầu, vẻ mặt cảnh giác với giáo sư Tôn, cậu ta đứng lệch về phía lối vào mộ thất, đảm bảo một khi có chuyện bất trắc xảy ra.

Mọi người vẫn còn đường lui, chủ yếu là sự thay đổi của giáo sư Tôn khiến cậu ta không thể không cẩn thận.

Nhìn thấy hành động của Bàn Tử, Sở Viễn cũng yên tâm hơn không ít, chủ yếu là lo lắng giáo sư Tôn sẽ ra tay hạ thủ lúc mình mở quan tài.

Ai cũng biết, từ trước đến nay mở quan tài luôn là khâu nguy hiểm nhất, một chút sơ sẩy sẽ thua cả ván cờ, phải hết sức cẩn thận.

Sở Viễn đầu tiên kiểm tra một vòng khe hở ở nắp quách, phát hiện không có khóa, không có đinh, dường như chỉ cần đẩy nhẹ là có thể mở ra.

"Lão Sở, tình hình gì thế này, quách của Phong Sư Cổ không hề phòng bị, ông ta tự tin không ai tìm được quách của mình à!" Bàn Tử nhìn quách không hề có phòng bị trước mắt, không nhịn được mà buột miệng châm chọc.

Cậu ta thừa nhận thủ lĩnh Quan Sơn Thái Bảo Phong Sư Cổ là một nhân vật lợi hại, nhưng thế này thì cũng quá coi thường người khác rồi.

Sở Viễn cũng có chút kinh ngạc, loại quách gần như không phòng bị này đúng là không thường thấy, thật sự khiến người ta bất ngờ.

Nghe Bàn Tử thắc mắc, Yêu Muội lập tức cảm thấy có lý, liền lên tiếng phụ họa: "Cổ mộ Địa Tiên Thôn này mấy trăm năm nay không ai tìm được, mấy lần Mạc Kim Hiệu Úy trước đây đều thất bại.

Có lẽ, đây chính là sự tự tin của Quan Sơn Thái Bảo, ông ta chắc chắn không ai có thể tìm thấy chân thân của mình." Bàn Tử nghe xong liên tục gật đầu, rõ ràng là nghĩ cùng một hướng với Yêu Muội.

Hít sâu một hơi, Sở Viễn dùng hai tay đẩy nắp quách vàng, quả nhiên, còn chưa dùng hết sức, quách đã mở ra.

"Két!" Cùng với tiếng nắp quan tài trượt ra, mộ địa tiên của Phong Sư Cổ hoàn toàn hiện ra trước mắt Sở Viễn và mọi người.

Thấy quách đã mở, giáo sư Tôn vội vàng ghé sát lại, cẩn thận xem xét tình hình bên trong.

Rõ ràng, ông ta muốn kiểm tra xem Phong Sư Cổ có trở thành Thi Tiên hay không.

"Cẩn thận, giáo sư Tôn." Sở Viễn mắt nhanh tay lẹ, vội vàng kéo giáo sư Tôn lại, quách vừa mở, không chừng bên trong sẽ có cơ quan tên bắn.

Chưa đợi mọi người tiến lên xem xét, một mùi xác thối rữa nồng nặc từ trong quách vàng bay ra.

Ngay lập tức, mùi hôi thối kích thích khiến mọi người cảm thấy bụng dạ cồn cào.

"Tôi nói này giáo sư Tôn, thi thể của Phong Sư Cổ đã thối rữa đến mức này, còn có thể tu luyện thành Thi Tiên được không?" Ngửi thấy mùi hôi thối từng đợt từ trong quách bốc ra, Bàn Tử bịt mũi miệng, ghét bỏ hỏi giáo sư Tôn bên cạnh.

Mùi hôi thối đến mức này, sắp thành một đống thịt nát rồi, thứ này thật sự là Thi Tiên trong miệng giáo sư Tôn sao.

Đối mặt với sự nghi ngờ của Bàn Tử, giáo sư Tôn làm như không thấy, chỉ giơ đèn pin chiếu vào trong quách.

Mùi hôi thối từ trong quách dường như không ảnh hưởng gì đến ông ta, thật khiến người ta kinh ngạc.

Thấy giáo sư Tôn có vẻ sốt ruột, Bàn Tử cũng không hỏi tiếp nữa.

Xem ra, giáo sư Tôn muốn kiểm tra tình hình chân thân của Phong Sư Cổ, xem ông ta có tu luyện thành Thi Tiên không.

Dù sao, đây cũng là chấp niệm của dòng dõi hậu nhân họ Phong của giáo sư Tôn qua nhiều thế hệ.

Thế nhưng khi ông ta nhìn rõ thi thể trong quách, cả người lập tức sững sờ, nhất thời có chút luống cuống tay chân.

Sở Viễn thấy vậy, trong lòng "lộp bộp" một tiếng, thầm kêu không hay, chẳng lẽ thi thể bên trong không phải là Phong Sư Cổ.

Nếu không, giáo sư Tôn cũng sẽ không có vẻ mặt này, nếu đúng là như vậy thì phiền to rồi.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn cố nén mùi hôi thối trong quách, ghé sát lại nhìn kỹ.

Chỉ thấy trong quách có một thi thể vóc dáng cao lớn khác thường, cực kỳ cường tráng.

Nhìn sơ qua, thi thể này cao ít nhất cũng phải hơn hai mét, chiều cao này ở thời cổ đại, chắc chắn là một người khổng lồ.

Đặc biệt là thi thể này toàn thân được khoác một bộ áo giáp tạo thành từ những sợi chỉ vàng và miếng ngọc tinh xảo, chính là Kim lũ ngọc y.

Chỉ thấy Kim lũ ngọc y bao bọc kín mít toàn thân thi thể, mùi hôi thối chính là từ khe hở giữa các miếng ngọc bay ra.

Đó là khe hở ở các khớp xương của thi thể, được nối với nhau bằng những miếng ngọc nhỏ, có thể đảm bảo cơ thể hoạt động linh hoạt.

"Vãi, đây là Kim lũ ngọc y phải không." Khi nhìn thấy bộ Kim lũ ngọc y trên người thi thể, Bàn Tử lập tức kinh hô, trong đầu thoáng qua một ý nghĩ.

Nghe tiếng kinh hô của Bàn Tử, Yêu Muội và Phong Vu Tu cũng không nén được sự tò mò trong lòng, đều vây lại.

Dưới ánh đèn, thi thể mặc áo giáp ngọc được mọi người nhìn thấy

rõ mồn một, đặc biệt là ánh vàng lấp lóe ở phần đầu.

"Ủa, đây không phải là cái đầu lâu bằng vàng chứ!" Thấy ánh vàng lóe lên, Bàn Tử nhanh nhạy phát hiện đầu lâu của thi thể dường như được gắn vào sau, chất liệu đặc biệt.

Nghĩ đến đây, cậu ta vô thức cầm xẻng công binh gõ mấy cái, phát ra âm thanh trong trẻo vui tai.

Cùng với tiếng gõ của xẻng, những vật trang trí trên đầu lâu đều rơi lả tả, một cái đầu lâu vàng óng hiện ra.

"Đây...

đây không phải là thi thể của Ô Dương Vương sao?

Tại sao không phải là chân thân của Phong Sư Cổ?

Rốt cuộc là chuyện gì thế này?" Giáo sư Tôn nhìn cái đầu lâu bằng vàng rõ ràng được lắp vào sau, cảm xúc bắt đầu có chút điên cuồng, khoa tay múa chân hét lớn.

Bộ dạng điên cuồng này khiến Sở Viễn nheo mắt lại, khẽ ra hiệu cho Bàn Tử và Yêu Muội.

Nhận được ánh mắt của Sở Viễn, hai người lặng lẽ tránh xa giáo sư Tôn, dần dần tiến lại gần Sở Viễn.

"Sở đại ca, anh xem, máu!" Yêu Muội đột nhiên chỉ vào chỗ nối giữa đầu lâu và thân thể, mặt mày kinh hãi hô lên.

Nghe thấy lời này, ánh mắt Sở Viễn lập tức dán chặt vào vị trí vết máu, quả nhiên, là máu tươi màu đỏ.

Chỉ có điều, máu này không có mùi tanh mà lại có một mùi hôi nồng nặc!

"Không thể nào, Ô Dương Vương đã chết mấy nghìn năm rồi, không thể nào còn chảy máu tươi được." Bàn Tử nghe lời Yêu Muội,

phản ứng đầu tiên là không thể nào, thi thể mấy nghìn năm đã khô quắt thành cái gì rồi.

Còn có thể chảy máu, không phải đùa chứ.

Vốn dĩ Bàn Tử không thèm để ý, nhưng khi thấy Sở Viễn cau mày, lập tức cảm thấy có gì đó không ổn.

Thế là cậu ta nghiêng đầu, cẩn thận xem xét vị trí cổ của thi thể, vừa nhìn một cái, Bàn Tử liền sợ đến toát mồ hôi lạnh, trong lòng rét run.

Chương 398

Màu đỏ tươi đó, chính là máu tươi!

"Giáo sư Tôn, rốt cuộc là chuyện gì thế này?" Sở Viễn đè nén sự kinh hãi trong lòng, chỉ vào thi thể trong quách, quát khẽ với giáo sư Tôn.

Thi thể mấy nghìn năm trước, trong người lại là máu tươi, điều này khiến Sở Viễn lập tức nghĩ đến các loại dị thuật của Quan Sơn Thái Bảo.

Đối mặt với sự chất vấn của Sở Viễn, giáo sư Tôn cũng vẻ mặt mờ mịt, khẽ lắc đầu, hoàn toàn không biết tình hình hiện tại.

Tuy nhiên, khi ánh mắt ông ta dừng lại trên cái đầu lâu bằng vàng của thi thể, đột nhiên nhớ ra điều gì đó, vội vàng nói: "Thi thể này đúng là Ô Dương Vương, chắc hẳn ông ta đã tu luyện thành Thi Tiên, cuối cùng bị Phong Sư Cổ trừ khử, đoạt được thi đan.

Nếu thật sự như vậy, chứng tỏ chân thân của Phong Sư Cổ chắc chắn ở đây, chúng ta tìm kỹ lại xem." Sở Viễn đồng ý với cách nói này của giáo sư Tôn, vì trước đó anh đã đọc qua 《Quan Sơn Quật Tàng Lục》.

Trong đó có nhắc đến việc Phong Sư Cổ khi trộm mộ Ô Dương Vương đã gặp phải thi biến, liền dùng bảo đao phân thây Ô Dương Vương.

Không ngờ, đầu lâu của Ô Dương Vương bị Phong Sư Cổ dùng để trấn áp hung sát khí trong mộ thất, còn chân thân thì lại bị ông ta mang đến đây.

"Lão Sở, theo quan điểm của giáo sư Tôn, cậu nói xem Phong Sư

Cổ có khi nào trốn sau cánh cửa đá này không." Thấy giáo sư Tôn nói chắc như đinh đóng cột, Bàn Tử lập tức đảo mắt, chỉ vào cánh cửa đá của một động chôn cùng khác, phỏng đoán.

Nhìn theo hướng tay Bàn Tử chỉ, Sở Viễn khẽ lắc đầu, nếu thi thể của Phong Sư Cổ thật sự giấu trong động chôn cùng.

Thì trong mộ thất này sớm đã bốc mùi hôi thối ngút trời, tuyệt đối không thể là mùi như hiện tại.

"Mở ra xem trước đã, chúng ta sắp không kịp nữa rồi." Bàn Tử nghe ra sự thúc giục trong lời nói của giáo sư Tôn, lập tức tinh thần phấn chấn, nhanh chân đi đến bên cánh cửa đá của động chôn cùng.

Sở Viễn vừa định lên tiếng ngăn cản, nhưng thấy Bàn Tử vẻ mặt vui vẻ, suy nghĩ một chút liền thôi.

Anh bắt đầu kiểm tra thi thể của Ô Dương Vương, anh luôn cảm thấy thi thể này có gì đó khác thường.

Rất đặc biệt.

"Đi nào!" Ngay khi Sở Viễn đang kiểm tra thi thể Ô Dương Vương trong quách, Bàn Tử đã dùng hai tay phát lực, gắng sức đẩy mở cánh cửa đá của động chôn cùng.

"Kẹt." Cùng với một tiếng ma sát của cửa đá, cánh cửa đá nặng nề bị Bàn Tử từ từ đẩy ra, để lộ mộ thất phía sau cánh cửa.

Đây là một mộ thất nhỏ, nhìn sơ qua chưa đến năm mét vuông, trên mặt đất bừa bộn một đống tạp vật.

"Bốp!" Cùng với ánh đèn pin chiếu qua, mộ thất không lớn lập tức được chiếu sáng đến mức bảo khí ngút trời.

Khi nhìn rõ tình hình trong mộ thất, cái gì mà Phong Sư Cổ, cái gì mà Thi Tiên, sớm đã bị Bàn Tử ném lên chín tầng mây.

Lúc này, Bàn Tử hưng phấn đến hai mắt sáng rực, miệng há to đến mức có thể nuốt cả một quả trứng gà.

Chỉ thấy trong mộ thất đầy ắp đồ tùy táng, kỳ trân dị bảo của các triều đại la liệt.

Mặc dù những bảo vật này phủ đầy bụi bẩn, nhưng vẫn có thể thấy những chiếc sừng ngọc trong suốt lấp lánh, tỏa ra ánh sáng ấm áp.

Thậm chí, còn có những món trang sức bằng vàng lấp lánh, trong bóng tối rực rỡ như những vì sao.

"Ha ha, Lão Sở, đúng như cậu nói, Phong Sư Cổ lại dùng nhiều bảo bối như vậy để chôn cùng, phát tài rồi." Yêu Muội bên cạnh đứng nhìn lạnh lùng, thấy Bàn Tử hưng phấn như vậy, lập tức dội một gáo nước lạnh: "Bàn ca, không tìm thấy chân thân của Phong Sư Cổ, chúng ta còn không biết lối thoát ở đâu, cần nhiều bảo vật như vậy để làm gì?" Đối mặt với những bảo vật vô giá, trên mặt giáo sư Tôn không một gợn sóng, ngược lại còn có chút thất vọng.

Vì chân thân của Phong Sư Cổ không ở trong mộ thất này, ông ta đã tìm khắp mộ thất mà không thấy, tự nhiên vô cùng thất vọng.

Ngay khi giáo sư Tôn đang mờ mịt không biết làm gì, khóe mắt ông ta đột nhiên nhìn thấy Sở Viễn đang trầm tư bên cạnh quách, trong lòng lập tức lóe lên một ý.

Thân là Mạc Kim Hiệu Úy, bản lĩnh của Sở Viễn khiến giáo sư Tôn từ tận đáy lòng vô cùng thán phục.

Nếu không, ông ta cũng sẽ không tốn công tốn sức thiết kế Sở Viễn, để anh tự nguyện vào cổ mộ Địa Tiên Thôn tìm thi đan ngàn năm giải độc.

Nghĩ đến đây, giáo sư Tôn nhìn Sở Viễn chăm chú, trầm giọng

hỏi: “Tiểu Sở, có thể dùng lại phong thủy bí thuật của Mạc Kim Hiệu Úy, tìm kiếm chân thân của Phong Sư Cổ được không?” Sở Viễn biết giáo sư Tôn đang sốt ruột, nhưng vẫn kiên nhẫn giải thích: “Giáo sư Tôn, có điều ông không biết, từ xưa đến nay phong thủy bí thuật của Mạc Kim Hiệu Úy, bí thuật thực dụng nhất không ngoài hai loại.

Thứ nhất là Tầm Long Quyết, lấy Hà Đồ Lạc Thư làm cốt lõi, thứ hai là Phân Kim Định Huyệt, lợi dụng lý Càn Nguyên của Chu Dịch để định vị.

Tìm được quách vàng hiện tại, đã là dùng thuật Tầm Long Phân Kim Định Huyệt rồi, hiện giờ, không còn bất kỳ manh mối nào có thể dùng.” Nếu không có manh mối như Cửu Cung Bát Quái hay tinh đồ, dù có là tổ sư gia của Mạc Kim Hiệu Úy đến đây cũng đành bó tay.

Thấy giáo sư Tôn vẻ mặt mờ mịt và bối rối, Sở Viễn liền giải thích sơ lược về diệu dụng của thuật Phân Kim Định Huyệt.

Đó là một loại thuật có thể dựa vào âm dương, phân biệt các quẻ, sau đó tìm ra vị trí của cửu cung bát môn, dùng để suy diễn huyệt vị phong thủy.

Nói cho cùng chính là vận dụng 《Chu Dịch》 lật đi lật lại, không ngừng tách rời và kết hợp, có thể đạt đến chỗ thông thấu biến hóa của trời đất.

Vì vậy, đối với cao thủ phong thủy, phải có manh mối tương ứng, nếu không, Phân Kim Định Huyệt chỉ là một thứ vô dụng.

Đương nhiên, từ xưa đến nay, đại sư phong thủy có rất nhiều, như cơ quan Chu Dịch mà Lý Thuần Phong thiết kế ở Long Lĩnh là rất rõ ràng.

Đến mộ Vua Hiến, có thể thấy trình độ của tiền nhân siêu phàm, trong mộ Vua Hiến bất kể là âm dương bát quái hay ngũ hành...

Các ghi chép liên quan trong mộ vô cùng ít ỏi, kết hợp với cổ phù mười sáu chữ của Vua Hiến, có thể thấy ông ta rõ ràng đã thoát ly khỏi Chu Dịch và Hà Đồ Lạc Thư.

Nhưng cao nhân như vậy, e rằng trăm năm khó gặp.

Bây giờ xem ra, thủ lĩnh Quan Sơn Thái Bảo Phong Sư Cổ, chắc chắn cũng là một người có tạo nghệ phong thủy không thua kém Vua Hiến.

Suốt chặng đường này, sự vất vả và khó khăn trong đó, e rằng chỉ có Sở Viễn và mọi người mới có thể cảm nhận được thật sự.

Nghe Sở Viễn giải thích cặn kẽ như vậy, giáo sư Tôn vẻ mặt nhẹ nhõm, ngơ ngác nhìn thi thể Ô Dương Vương trước mặt, không nói thêm lời nào.

Bàn Tử thấy Sở Viễn và giáo sư Tôn đều không lên tiếng, vội vàng nói chen vào: "Chúng ta cứ đứng đây cũng không phải là cách, hay là đào một cái đạo động trong mộ thất xem sao, không lẽ trong cái quách này lại giấu hai cái xác!" Ầm!

Sở Viễn đang trầm tư, nghe thấy lời này của Bàn Tử, như thể một quả bom bị ném xuống mặt nước tĩnh lặng!

Lập tức, một ý nghĩ kinh người đột nhiên xuất hiện trong đầu Sở Viễn, khiến anh vô thức đi đến trước mặt Bàn Tử.

"Bàn Tử, cậu vừa nói gì?" Sở Viễn lắc vai Bàn Tử, người sau bị lắc đến suýt nữa lảo đảo, sau đó lộ ra vẻ mặt mờ mịt và có chút đau đớn.

"Tôi chỉ tiện miệng nói một câu là tiếp tục đào một cái đạo động trong mộ thất này, sao thế?" Bàn Tử ngơ ngác, hai mắt mờ mịt nhìn Sở Viễn nói.

Sở Viễn buông vai Bàn Tử ra, bắt đầu đi đi lại lại tại chỗ, miệng

lẩm bẩm: “Quách... chân thân Ô Dương Vương...

đúng rồi, tôi biết chân thân của Phong Sư Cổ giấu ở đâu rồi!” Bàn Tử vẻ mặt không hiểu gì, gãi gãi đầu, hỏi: “Lão Sở, đừng có úp mở với tôi ở đây nữa, biết ở đâu thì nói thẳng ra đi.” Giáo sư Tôn và những người khác cũng đều trợn tròn mắt, vẻ mặt đầy mong đợi nhìn Sở Viễn, muốn biết vị trí giấu xác của Phong Sư Cổ.

Đối mặt với sự kinh ngạc của mọi người, Sở Viễn quét mắt một vòng, cuối cùng chỉ vào quách vàng, nói: “Chân thân của Phong Sư Cổ, xa tận chân trời, gần ngay trước mắt.” “A, chẳng lẽ dưới đáy quách này thật sự có cơ quan, giấu thi thể ở đây đúng là một nơi tốt.” Nghe Sở Viễn nói vậy, Bàn Tử vô thức cho rằng đáy quách có cơ quan, là một nơi tốt để giấu xác.

Mọi người nghe vậy đều nhìn về phía quách, giáo sư Tôn suy nghĩ một lúc, giậm chân tại chỗ, cảm nhận một phen rồi nói: “Không thể nào, mặt đất này không đủ dày để giấu xác, đáy quách không có cơ quan.” Nói xong, ông ta liền vẻ mặt nghi hoặc nhìn về phía Sở Viễn, ông ta tin rằng đối phương không thể nào nói bừa!

“Không phải ở đáy quách, mà là bên trong thi thể của Ô Dương Vương này, cưu chiếm thước sào.” Mọi người nghe Sở Viễn nói vậy, không ai không kinh hãi, đều nhìn anh với vẻ không thể tin được.

Giáo sư Tôn càng khó tin mà lắc đầu, không thể nào, trên đời này làm sao có người dùng thi thể làm quách, đùa à.

Ngược lại là Bàn Tử, người không đứng đắn nhất, lại lập tức sáng mắt lên, chiêu này cậu ta quen mà, chẳng phải là phương pháp của lão già Vua Hiến sao.

Năm đó khi cả nhóm xông vào mộ Vua Hiến, lão già này đã chơi với Sở Viễn và mọi người một màn giấu xác, có thể nói là thiên y vô phùng.

Ông ta đã thiết kế ba tầng không gian nghi trủng trời đất người trong mộ thất, cuối cùng còn giấu mình trong bụng của tiên nhục chi vạn năm.

Nếu không phải Sở Viễn cao tay hơn một bậc, tính toán được nơi ở của chân thân Vua Hiến, e rằng thi thể của lão ta vĩnh viễn không bị ai tìm thấy.

Bây giờ xem ra, bản lĩnh giấu xác của Quan Sơn Thái Bảo Phong Sư Cổ này, không thua kém lão già Vua Hiến, hai lão bất tử này thật quá cẩu.

Sở Viễn nhìn phản ứng của mọi người, chiêu này của Phong Sư Cổ ban đầu anh cũng không nghĩ tới.

Chương 399

Chính lời nhắc nhở của Bàn Tử đã khiến anh chuyển sự chú ý trở lại thi thể của Ô Dương Vương, thi thể mấy nghìn năm mà vẫn có thể duy trì được sự đầy đặn như vậy.

Điểm này vốn đã không bình thường, cộng thêm máu tươi chảy ra, rất có thể là máu của cơ thể Phong Sư Cổ.

Phong Sư Cổ xây dựng cổ mộ Địa Tiên Thôn đến nay đã gần sáu trăm năm, trận Âm Dương Nghịch Biến của ông ta tuy không thể đạt đến phục sinh chuyển thế.

Nhưng muốn giữ cho nhục thân bất hoại, Sở Viễn tin rằng với thiên địa chi khí hấp thụ không lâu trước đó, vẫn có thể làm được điều này.

Như vậy, chân tướng chỉ có một, chân thân của Phong Sư Cổ giấu trong cơ thể của Ô Dương Vương!

"Chậc chậc, thằng cháu này ác thật, chiếm mộ của người ta chưa đủ, còn chiếm cả thân xác người ta, thật là tà môn!" Vừa nghĩ đến cách làm tà môn của Phong Sư Cổ, Bàn Tử liền cảm thấy sau lưng lạnh toát, thật sự quá âm độc.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử kín đáo liếc nhìn giáo sư Tôn và Phong Vu Tu, trong lòng thầm lẩm bẩm: "Chẳng trách, Quan Sơn Thái Bảo cuối cùng một đời không bằng một đời, đứt đoạn truyền thừa, đây là do tổ tiên không tích âm đức, thật đáng thương." Sở Viễn khẽ đẩy Bàn Tử một cái, xắn tay áo lên, nhẹ giọng nói: "Đừng nói nhảm nữa, lấy đồ nghề ra làm việc, hôm nay chúng ta làm một việc tốt, đào Phong Sư Cổ ra." Bàn Tử ngẩn ra, sau đó lấy xẻng công binh ra, lăm lăm mấy cái, định xúc vào ngực bụng của Ô Dương Vương.

“Khoan đã, Bàn Tử, cậu định làm gì, cứ thế mà ra tay thô bạo vậy sao?

Uổng cho các cậu còn là Mạc Kim Hiệu Úy, lại xử lý thi thể như vậy?” Bàn Tử cầm xẻng công binh, vẻ mặt đầy dấu hỏi nhìn giáo sư Tôn, sao vậy, Bàn gia tôi chính là phong cách này mà.

Giáo sư Tôn vội vàng tiến lên, đẩy cả người lẫn xẻng của Bàn Tử sang một bên, râu ria dựng ngược, mắt trợn trừng giải thích.

Hóa ra giáo sư Tôn lo lắng hài cốt của Phong Sư Cổ đã thành Thi Tiên, phải tính toán vẹn toàn, ông ta biết Mạc Kim có một môn pháp là Khổn Tiên Thằng.

Cái gọi là Khổn Tiên Thằng, thực chất là một loại dây trói dùng để trói buộc cương thi cao cấp, khác với dây trói thông thường.

Khổn Tiên Thằng dùng một sợi dây, thiết kế ra mười sáu nút thòng lọng, ném ra như thiên la địa võng, cho dù là hành thi phi cương cũng khó thoát.

Nhưng đáng tiếc, môn thủ nghệ hiếm thấy này đã sớm thất truyền, Sở Viễn và Bàn Tử đều không biết.

Giáo sư Tôn ngẩng đầu nhìn vẻ mặt của Sở Viễn và Bàn Tử, mày hơi nhíu lại, biết hai vị Mạc Kim Hiệu Úy này không giỏi thủ nghệ Khổn Tiên Thằng.

Tuy nhiên, ông ta cũng không để ý, trước đó ông ta đã điều tra kỹ phong cách đổ đấu của hai người, vốn cũng không trông mong hai người họ biết thủ nghệ này.

Đặc biệt là lúc đầu khi mọi người xông vào Thất Tinh Toàn Cơ Trận, lúc chạy trốn, ông ta đã bắt đầu chú ý đến Yêu Muội.

Nhất là chiếc hộp bách bảo treo bên hông cô, trên đó có thể thấy rõ thủ pháp buộc dây chín nút bảy khóa, không phải người thường có thể

làm được.

Đây hẳn là một tuyệt kỹ của Phong Oa Sơn, gần như đã thất truyền, đạo lý và tác dụng giống như thủ pháp Khổn Tiên Thằng của Mạc Kim Hiệu Úy.

Với thủ pháp chín nút bảy khóa, đối phó với cương thi trong cổ mộ, có thể phát huy tác dụng không ngờ, vô cùng quan trọng.

"Thứ tôi nói là thủ pháp dây thừng của Yêu Muội ở Phong Oa Sơn, không thua kém gì bí thuật đã thất truyền của Mạc Kim Hiệu Úy." Giáo sư Tôn nhìn Yêu Muội với vẻ tha thiết, trong ánh mắt lộ ra sự kỳ vọng vô hạn.

Mọi người thấy giáo sư Tôn lại có nhãn lực lợi hại như vậy, đều kinh ngạc nhìn Yêu Muội đang ngơ ngác.

Rõ ràng, Yêu Muội cũng không ngờ giáo sư Tôn lại coi trọng mình như vậy.

"Khổn Tiên Thằng cháu không biết, sư phụ không dạy, nhưng sư phụ có truyền cho cháu một môn thủ nghệ đả tiêu khí nhi thằng, không biết có được không?" Yêu Muội thấy mọi người đặt hy vọng vào mình, lập tức cảm thấy áp lực trong lòng nặng trĩu, vội vàng giải thích.

Thủ nghệ của Phong Oa Sơn, so với kỹ nghệ của Mạc Kim Hiệu Úy, xét cho cùng vẫn có sự khác biệt rất lớn.

Lỡ như thủ nghệ đả tiêu khí của mình không đạt được yêu cầu của giáo sư Tôn, chẳng phải là giúp ngược sao.

Nghe hai người đối thoại, Sở Viễn lại nhớ ra điều gì đó, liền càng thêm coi trọng Yêu Muội, cô gái này đúng là một cô gái kho báu.

Từ xưa đến nay trong xã hội, lưu truyền các cách nói về các ngành nghề, từ "tam giáo cửu lưu" thời đầu, đến "thất thập nhị hành" thời

nhà Minh.

Dần dần đến cuối Thanh đầu Dân quốc, thời thiên hạ đại loạn, lại xuất hiện cách nói "nhất bách đơn bát sơn", mỗi nơi gọi một khác.

Trong những cách gọi này, đều chỉ những người thợ thủ công của các ngành nghề trong xã hội đương thời, những người này đều có những tuyệt chiêu riêng.

Nhưng trong đó liên quan đến chế tạo khí vật, trang bị tinh vi..., đa số đều là từ bút pháp của Phong Oa Sơn.

Vì vậy kỹ nghệ dây thừng của Phong Oa Sơn, Sở Viễn trong lòng vẫn khá chắc chắn, tin rằng nhất định không tầm thường.

Hơn nữa, Yêu Muội suốt chặng đường này, bất kể là thân pháp leo trèo, hay kỹ nghệ mở khóa tinh xảo, đều khiến người ta tin phục.

Vì giáo sư Tôn đã chỉ ra cô có thủ pháp buộc dây độc môn, Sở Viễn tự nhiên tin rằng cô có thể làm được.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn cũng không do dự, trực tiếp từ không gian hệ thống lấy ra một sợi dây thừng chất lượng thượng hạng, giao cho Yêu Muội.

Sau khi nhận được sự khẳng định của Sở Viễn, Yêu Muội lập tức mỉm cười, nhận lấy sợi dây thừng trong tay Sở Viễn, bắt đầu thiết kế thòng lọng.

Suy nghĩ một chút, Sở Viễn lại lấy ra một bình Thanh Long huyết, bôi lên thòng lọng mà Yêu Muội đã làm xong, thêm một lớp bảo hiểm nữa.

Giáo sư Tôn nhìn thứ máu thần kỳ trong tay Sở Viễn, không khỏi nheo mắt, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Thanh Long huyết.

"Bắt đầu đi, có hai lớp bảo hiểm thế này, cho dù Phong Sư Cổ thật

sự tu luyện thành Thi Tiên, cũng sẽ khó thoát khỏi kiếp nạn." Bàn Tử nhìn sợi Khổn Tiên Thằng cuối cùng đã thành hình, lập tức yên tâm hơn không ít, lớn tiếng đòi xử lý chân thân của Phong Sư Cổ.

Yêu Muội hít sâu một hơi, từ từ đi đến trước quách, ánh mắt cô dán chặt vào thi thể của Ô Dương Vương, như đang quan sát cơ thể hắn.

"Vút!" Chỉ thấy cổ tay Yêu Muội khẽ rung lên, mọi người chỉ cảm thấy trước mắt đột nhiên hoa lên.

Sợi Khổn Tiên Thằng giữa không trung đột nhiên bung ra, như thiên la địa võng, trúng ngay vào nửa trên thân của Ô Dương Vương, trói chặt hắn.

Thấy thân thể Ô Dương Vương bị Khổn Tiên Thằng trói lại, Bàn Tử thấy vậy vội vàng cúi xuống giúp Yêu Muội kéo sợi dây còn lại của Khổn Tiên Thằng.

Lập tức, các nút thòng lọng của Khổn Tiên Thằng đột nhiên siết chặt, Ô Dương Vương cao lớn uy vũ bị Yêu Muội trói chặt như trói bánh tét.

"Bàn Tử, giúp một tay, khiêng thi thể ra khỏi quách." Sở Viễn thấy Ô Dương Vương đã bị trói chặt, đưa hai tay nắm lấy một đoạn dây của Khổn Tiên Thằng, quát khẽ với Bàn Tử.

"Không được!" Ngay khi Bàn Tử nắm lấy đầu kia của Khổn Tiên Thằng, phối hợp với Sở Viễn khiêng thi thể Ô Dương Vương ra khỏi quách, giáo sư Tôn đột nhiên lên tiếng ngăn cản.

"Giáo sư Tôn, lại làm sao nữa, chẳng lẽ trực tiếp giải phẫu thi thể trong quách à?

Không thể phá vỡ quy củ của Mạc Kim Hiệu Úy được." Bàn Tử quay đầu, vẻ mặt không kiên nhẫn nhìn giáo sư Tôn, tưởng ông ta bảo

xử lý thi thể ngay trong quách, lập tức phản đối.

Mạc Kim Hiệu Úy sờ vàng dò xương, đều có quy tắc riêng của mình, khi mở quan tài đều rất tôn trọng thi thể của chủ mộ.

Đương nhiên, nếu chủ mộ xảy ra thi biến, vậy thì Mạc Kim Hiệu Úy chỉ có thể cưỡng ép siêu độ cho chủ mộ.

Trong tứ đại môn phái Mạc Kim, chỉ có Tá Lĩnh Lực Sĩ là không có chút tôn trọng nào với chủ mộ, đó là do văn hóa truyền thừa của các môn phái khác nhau.

Nghe nói Tá Lĩnh Lực Sĩ khi đạo mộ, sẽ lôi thi thể của chủ mộ ra nhổ nước bọt, tát vào mặt.

Thực ra đây là vì Tá Lĩnh Lực Sĩ tôn thờ Xích Mi Quân, năm đó Xích Mi Quân tạo phản chuyên đào mộ của các nhà quyền quý.

Để hả giận, họ sẽ lôi thi thể của những người này ra trút giận, từ đó mới có sự truyền thừa như vậy.

Vì vậy, đối với hành vi ngăn cản của giáo sư Tôn, mới khiến Bàn Tử trong lòng nghi hoặc, cảm thấy vô cùng bất mãn.

Giáo sư Tôn không để ý đến sự phản đối của Bàn Tử, nói với Sở Viễn từng chữ một: "Phong Sư Cổ thủ đoạn cao siêu, phong thủy ở đây vô cùng quỷ dị, để tránh ông ta trở thành Thi Tiên, tốt nhất là thiêu ngay tại đây." "Để tránh đêm dài lắm mộng!" Thấy giáo sư Tôn kiên quyết như vậy, Sở Viễn khẽ gật đầu, trong lòng anh hiểu rõ nếu thi thể của Phong Sư Cổ thật sự trở thành Thi Tiên.

Sẽ mang đến đòn chí mạng cho cả nhóm, lúc này tuyệt đối không thể do dự.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn liếc nhìn bình dầu hỏa ở rìa mộ thất, trực tiếp lấy qua, đổ dầu lên thi thể Ô Dương Vương.

“Bốp!” Bật một chiếc bật lửa, Sở Viễn ra hiệu cho mọi người lùi lại một chút, trực tiếp ném vào cổ thi trong quách vàng.

“Phừng phừng!” Ngọn lửa đỏ rực đột nhiên bùng lên, ngọn lửa nóng rực nhanh chóng lan ra trên thi thể Ô Dương Vương.

Ngọn lửa nhảy múa, lượn lờ trên thi thể, cuối cùng bao trùm toàn bộ bên trong quách.

Chương 400

Nhiệt độ trong quách tăng vọt, không khí bị đốt nóng đến méo mó biến dạng, phát ra tiếng "tí tách" nhẹ.

Ánh lửa chiếu sáng cả mộ thất tối tăm, sắc mặt mọi người dưới ánh lửa lúc tỏ lúc mờ.

"Lão Sở, hỏa công này có thật sự hữu dụng không, đây không phải là thi thể bình thường đâu." Bàn Tử thấy ngọn lửa này một lúc cũng không tắt, liền hạ giọng hỏi, cậu ta cảm thấy trong lòng luôn có chút áp lực.

Đối với sự lo lắng của Bàn Tử, Sở Viễn lại có chút không đồng ý, với ngọn lửa thế này, dù là cương thi hành thi, chắc chắn gặp lửa sẽ hóa thành tro.

Cuối cùng chắc chắn sẽ bị thiêu thành tro bụi, nói gì là trở thành Thi Tiên, hồn phách cũng có thể bị hóa giải.

"Yên tâm đi, Phong Sư Cổ này chắc là định mượn xác Ô Dương Vương để hoàn thành trận Âm Dương Nghịch Biến, hòng tu luyện thành Thi Tiên.

Ngọn lửa hừng hực này đủ để thiêu rụi mọi tội nghiệt của ông ta, chúng ta cũng coi như là vì dân trừ hại." Đối với cách xử lý thi thể của Mạc Kim Hiệu Úy, anh cũng không quan tâm lắm, dù sao anh cũng là Mạc Kim Hiệu Úy nửa đường.

Thấy lửa càng lúc càng lớn, Sở Viễn vội ra hiệu cho mọi người lùi về phía sau, đợi lửa tắt rồi mới kiểm tra tình hình thi thể của Phong Sư Cổ.

Mấy người giáo sư Tôn bị đẩy đến một góc mộ thất, tuy mặt mày

tái mét, nhưng cũng chỉ có thể chờ lửa tắt.

Chỉ có Bàn Tử, vẫn còn hau háu nhìn quách vàng, có lẽ là đối với cái đầu lâu bằng vàng kia, vẫn còn quyến luyến.

Nghĩ cũng phải, trên đường đi mọi người đã bỏ lỡ vô số bảo vật, xem ra Bàn Tử đã quyết tâm phải thu thập cái đầu lâu vàng này.

Đã đến lúc này, Sở Viễn thấy Bàn Tử vẫn còn tâm tư đó, thầm nghĩ ý chí chiến đấu của Bàn Tử lúc này vẫn rất tốt.

Tiếp theo, nếu thật sự xảy ra dị biến gì, sẽ phải dựa vào Bàn Tử, dù sao suốt chặng đường này, anh đã hao tổn vô số tâm thần.

Anh bây giờ chỉ có một ý nghĩ, sau khi xử lý xong thi thể của Phong Sư Cổ, làm thế nào để thoát khỏi đại trận phong thủy này.

Với tình trạng hiện tại của giáo sư Tôn, Sở Viễn rất khó phân biệt lời ông ta nói là thật hay giả.

Chẳng lẽ thật sự phải tìm đường ra từ vách đá ở nghi trủng kia, anh loáng thoáng nghe thấy có tiếng nước, đã là nước chảy, ắt có đường sống.

Việc cấp bách nhất hiện tại, vẫn là phải xem giáo sư Tôn có phương pháp gì để phá giải Cửu Tử Kinh Lăng Giáp của cổ mộ Địa Tiên Thôn không.

Bây giờ bên ngoài cổ mộ, e rằng đều đã bị Cửu Tử Kinh Lăng Giáp bao vây, muốn đột phá, quả thực là độ khó ác mộng.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn thấy lửa dần yếu đi, lúc này mới vẻ mặt nghiêm trọng nhìn về phía giáo sư Tôn, nói: “Giáo sư Tôn, thi thể của Phong Sư Cổ đã được hỏa táng, truyền thuyết về Thi Tiên cũng đã kết thúc, phương pháp tránh né Cửu Tử Kinh Lăng Giáp có thể nói được rồi chứ.” Yêu Muội và Bàn Tử nghe thấy lời này, cũng đều vẻ mặt mong đợi nhìn giáo sư Tôn, hy vọng có thể nhận được câu trả lời hài

lòng.

Giáo sư Tôn lại trái với thường lệ lắc đầu, chỉ vào cổ thi Ô Dương Vương đang cháy, vẻ mặt nghi hoặc hỏi ngược lại: "Phong Sư Cổ đã hao hết sức lực của cả tộc để thăng tiên, không thể nào dễ dàng bị hủy diệt như vậy, tôi phải nhìn thấy chân thân của ông ta." Bàn Tử nghe thấy lời này, lập tức không vui, giáo sư Tôn này không tin tưởng mọi người sao.

"Này, lão Tôn, lớn tuổi rồi có thể nói chút đạo lý không, lửa lớn như vậy, đừng nói là chưa thành Thi Tiên.

Cho dù Phong Sư Cổ đã thành Thi Tiên, cũng sớm đã bị thiêu đến không còn một mẩu xương, chỉ là một cái xác thôi mà." Đối với lời nói của Bàn Tử, giáo sư Tôn trực tiếp lên tiếng phản bác, hừ lạnh nói: "Hừ, cậu biết cái gì, nơi này bố trí trận Âm Dương Nghịch Biến thần bí khó lường nhất của Quan Sơn Thái Bảo, sao có thể dễ dàng bị phá hủy như vậy?" Bàn Tử trực tiếp lườm giáo sư Tôn một cái, lơ đãng đáp lại: "Sợ cái quái gì, không phải vẫn còn Khổn Tiên Thằng sao?

Cho dù Phong Sư Cổ có thành Thi Tiên, cũng không thể thoát ra được." Ầm!

Đột nhiên, một tiếng rung động nhẹ, đột nhiên truyền đến từ dưới chân mọi người.

"Đây là Cửu Tử Kinh Lăng Giáp?" Sở Viễn cảm nhận được động tĩnh dưới chân, trong lòng có chút kinh hãi, phải biết rằng mọi người đang ở độ cao mấy chục mét.

Lại có thể cảm nhận trực quan được động tĩnh của địa mạch như vậy, có thể thấy hoạt tính của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp lúc này cực kỳ cao.

Giống như Cửu Tử Kinh Lăng Giáp vốn vừa mới tỉnh ngủ, đột

nhiên bị một ngoại lực nào đó kích thích, trở nên càng thêm kịch liệt.

"Bàn Tử, thu dọn đồ đạc, nơi này không phải là nơi ở lâu, chúng ta phải nhanh chóng rút lui." Dù sao, theo tốc độ hiện tại của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, e rằng không bao lâu nữa, nó sẽ đến đây.

Đến lúc đó, toàn bộ địa mạch của núi Quan Tài rất có thể sẽ bị nó nuốt chửng, đến lúc đó, nơi này chính là địa ngục trần gian.

Bàn Tử trước nay luôn cùng một lòng với Sở Viễn, lúc này lại trái với thường lệ lắc đầu, cười khổ nói: "Lão Sở, chúng ta còn không biết đường sống ở đâu, lại có thể chạy đi đâu, hay là, đợi thêm một lát?" Sở Viễn: .....

"Dẹp cái tâm tư của cậu đi, không phải chỉ là một cái đầu lâu vàng sao, ra ngoài rồi, tôi đền cho cậu!" "Ai, được rồi, rút lui ngay." Chết tiệt, thằng Bàn Tử này đúng là chó thật, lúc có tiền, nói gì cũng dễ.

Sớm muộn gì mình cũng có một ngày bị cái tính tham tiền của thằng Bàn Tử này hại chết.

Nào ngờ, Sở Viễn lại một lời thành sấm, trong hành động đổ đấu lần sau, vì Vương Bàn Tử, suýt nữa đã rơi vào tử địa. .....

Ngay khi hai người đang thu dọn, chuẩn bị rời khỏi mộ thất, Yêu Muội đột nhiên níu lấy ba lô của Sở Viễn, vẻ mặt run rẩy kinh hô: "Sở đại ca, anh mau nhìn, nến đổi màu rồi!" Sở Viễn nghe tiếng nhìn qua, quả nhiên thấy cây nến ở góc đông nam mộ thất, ngọn lửa lúc tỏ lúc mờ, không ngừng lay động.

Giống như bị một lực vô hình nào đó kéo giật, khiến ngọn lửa của nó không ngừng bị kéo dài ra, và cuối cùng biến thành màu xanh biếc.

"Phụt!" Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, ngọn lửa nến đột nhiên bị dập tắt, một làn khói xanh còn sót lại bay thẳng lên, cuối cùng từ từ tan biến.

Thấy tình hình này, Sở Viễn và Bàn Tử trong đám người lập tức biến sắc, Sở Viễn ngay lập tức rút ra Hắc Kim Cổ Đao.

Phản ứng của Bàn Tử cũng không chậm, từ từ mở chiếc ô kim cương trong tay ra, quan sát xung quanh.

Thân là Mạc Kim Hiệu Úy, hai người trong lòng vô cùng rõ ràng, nến ở góc đông nam mộ thất bị dập tắt đại biểu cho ý nghĩa gì.

Từ xưa phong thủy bí thuật, thường dùng cửu cung bát kỳ môn đại biểu cho tám phương vị, phương vị góc đông nam, chính là nơi Đỗ Môn trong bát môn tọa lạc.

Đỗ Môn, đại biểu cho việc nhà không thuận lợi, một khi mệnh đăng tắt, điều này ngụ ý chuyến đi này ắt gặp bất thuận, có ý nghĩa sâu xa là nguy cơ tứ phía.

Hơn nữa hướng đông bắc vốn là nơi mệnh đăng của con người tọa lạc, nó tắt đi, chính là ám chỉ sắp có tai họa ngút trời xuất hiện.

Trong mộ thất, tai họa ngút trời, thường là thi thể của chủ mộ xảy ra thi biến, hóa thành cương thi hành thi, hại người tính mạng.

Chứng kiến nến tắt dưới con mắt của mọi người, Bàn Tử toát mồ hôi lạnh nhìn Sở Viễn, ánh mắt hỏi ý định tiếp theo.

Sở Viễn trong lòng cũng muốn chửi thề, đây là lần thứ mấy đèn tắt rồi, Quan Sơn Thái Bảo Phong Sư Cổ quả nhiên không hổ là khắc tinh của Mạc Kim Hiệu Úy.

Từ khi vào cổ mộ Địa Tiên Thôn, việc nhà không thuận lợi, thậm chí cả cái la bàn, công cụ kiếm ăn, cũng không dùng được.

Lần này nến tắt, e rằng lại gặp phải hậu thủ mà Phong Sư Cổ để lại.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Sở Viễn đột nhiên nhìn về phía quách vàng

đang thiêu xác, chậc, Phong Sư Cổ này không phải là định chơi trò dục hỏa trùng sinh chứ.

Cùng lúc đó, trong mộ thất nham phùng, trong quách vàng.

Lúc này, ngọn lửa tuy đã dần yếu đi, nhưng nhiệt độ nóng rực vẫn khiến mọi người khó có thể lại gần.

Chỉ có thể quan sát từ xa sự thay đổi của cổ thi Ô Dương Vương, dưới nhiệt độ cao bỏng rát, sợi Khổn Tiên Thằng vốn trói trên thi thể Ô Dương Vương đã bị thiêu hủy.

"Phịch!" Đột nhiên, thi thể đang cháy phừng phừng lại bật dậy, nửa người ngồi thẳng lên, chiếc đầu lâu bằng vàng hướng thẳng ra cửa mộ.

"Mẹ kiếp, đã mấy nghìn năm rồi, thằng cha này còn bật dậy, điên rồi!" Nhìn phản ứng của cổ thi, Bàn Tử đột nhiên sợ đến suýt nhảy dựng lên, lùi lại sau lưng Sở Viễn, trực tiếp mất bình tĩnh, văng tục.

Sở Viễn không để ý đến lời châm chọc của Bàn Tử, ngược lại mày nhíu chặt, bởi vì ánh mắt của anh hoàn toàn đặt trên thi thể Ô Dương Vương.

Mặc dù lửa trong quách đang cháy hừng hực, nhiệt độ nóng rát, không ngờ lại không hề làm tổn hại đến Kim lũ ngọc y trên người Ô Dương Vương.

May mà những sợi chỉ vàng nối trong Kim lũ ngọc y, dưới nhiệt độ cao đã lần lượt đứt ra, khiến hai lớp áo giáp ngọc lần lượt rơi ra.

Chứng kiến bảo y của Ô Dương Vương bị hư hại, Bàn Tử ở cách đó không xa sốt ruột giậm chân, tiếc quá, tự do tài chính không còn nữa rồi.

Thân là chí bảo thời Tần Hán, Kim lũ ngọc y không phải vương công quý tộc thì không được mặc, sau thời Hán đã rất ít xuất hiện.

Hơn nữa Bàn Tử biết trong viện bảo tàng hoàng cung có một bộ Kim lũ ngọc y, giá trị liên thành, không thể dùng tiền bạc để đo lường.

Một bộ bảo y quý giá như vậy, Bàn Tử trơ mắt nhìn nó bị hư hại, nỗi đau trong lòng, không ai có thể hiểu.

Chương 401

Giây phút này, cậu ta cảm thấy mình như thể đã bỏ lỡ mấy chục tỷ!

Khác với Bàn Tử chỉ thấy tiền, ngũ quan siêu cường của Sở Viễn đã giúp anh nhìn thấy những vết thương chi chít trên người cổ thi.

Thấy tình hình này, Sở Viễn biết, đây chắc chắn là do Phong Sư Cổ sai người khâu mình vào trong cơ thể của Ô Dương Vương.

Mẹ nó, cũng không thấy ghê tởm à.

Trong mộ thất nham phùng, cùng với việc nến ở góc đông nam bị dập tắt, không bao lâu sau, ngọn lửa trong quách vàng cũng dần tắt.

Kim lũ ngọc y của Ô Dương Vương, dưới ngọn lửa thiêu đốt những sợi chỉ vàng, đã rơi ra theo ngọn lửa, để lộ những vết sẹo do đường chỉ khâu gớm ghiếc.

Nhìn thi thể Ô Dương Vương nửa ngồi dậy và những miếng ngọc rơi vãi xung quanh, cả nhóm Bàn Tử không khỏi kinh ngạc, lũ lượt lùi lại.

Sở Viễn thấy vậy, hai mắt nheo lại, không chút do dự mà cầm ngang đao trước ngực, cẩn thận đi về phía quách vàng, định xem xét cho ra nhẽ.

Trong mắt Bàn Tử thoáng qua một tia lo lắng, cậu ta lo Sở Viễn có chuyện gì bất trắc, cắn chặt răng, cầm ô kim cương cũng đi tới.

"Tiểu Sở, Bàn Tử, tuy các cậu là Mạc Kim Hiệu Úy, nhưng vẫn phải cẩn thận một chút, Phong Sư Cổ rất có thể đã thật sự trở thành Thi Tiên." Nhìn chân thân Ô Dương Vương đã ngồi dậy, giáo sư Tôn trong lòng có chút kinh hãi, khi thấy hai người không chút sợ hãi tiến

lên, vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

Nghe vậy Sở Viễn khẽ gật đầu, siết chặt Hắc Kim Cổ Đao trong tay, đến cách quách vàng một mét mới dừng bước.

Ánh lửa trong mộ thất lúc ẩn lúc hiện, dưới ánh đèn giao thoa, cả gian mộ thất nham phùng được ánh đèn tô điểm trông như mười tám điện địa phủ.

Đặc biệt là thi thể trong quách còn ngồi dậy, càng khiến mộ thất thêm phần quỷ dị.

"Quách vàng này rất kỳ quái, tuyệt đối không thể để Thi Tiên thoát ra khỏi đây, nếu không hậu họa vô cùng." Nghĩ đến đây, giáo sư Tôn ra hiệu cho Phong Vu Tu ở phía sau, người sau nghe vậy gật đầu, sải bước đi đến rìa mộ thất.

Chỉ thấy Phong Vu Tu tay cầm trường đao ô kim, nghiêm trận chờ đợi, như một người lính gác thời cổ đại, canh giữ lối ra duy nhất của mộ thất.

Qua chút ánh sáng, Sở Viễn đột nhiên ngẩng đầu liếc nhìn Phong Vu Tu, lập tức sững người, mày nhíu lại.

Cũng không biết từ lúc nào, sắc mặt Phong Vu Tu đã trở nên không còn chút huyết sắc, dưới ánh sáng mờ ảo, gân xanh trên trán nổi lên.

Sâu trong ánh mắt còn ánh lên một tia đỏ tươi, trông vô cùng quỷ dị, ngày càng giống với bộ dạng sau khi thi thể biến dị.

Trước đó, Phong Vu Tu khi phá vỡ ngọc bích đã trải qua sự tẩy lễ của thiên địa chi khí, thi khí nồng nặc trên người cũng đã được rửa sạch không ít.

Lúc này, Sở Viễn phát hiện thi khí trên người hắn, lại bắt đầu có dấu hiệu tro tàn lại cháy.

Thu hồi ánh mắt, Sở Viễn không nói nhiều về sự thay đổi của Phong Vu Tu, chỉ là trong lòng càng thêm cảnh giác với hai người này.

Tạm thời gác lại chuyện của Phong Vu Tu, Sở Viễn cố nén mùi khét lẹt từ trong quách bay ra, ánh mắt di chuyển qua lại trên thân thể Ô Dương Vương.

"Xem ra thi đan chắc chắn đã bị Phong Sư Cổ đặt vào trong cơ thể của mình, vẫn phải mổ thi thể của hắn ra." Kim lũ ngọc y chống lửa khiến ngọn lửa lớn vừa rồi của Sở Viễn trở nên vô ích, không gây tổn hại lớn cho nhục thân của Ô Dương Vương.

Càng đừng nói đến, chân thân của Phong Sư Cổ giấu trong cơ thể hắn, vẫn phải dựa vào mình ra tay.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn giơ Hắc Kim Cổ Đao lên, chuẩn bị trước mặt mọi người cho Ô Dương Vương một màn mổ bụng tại chỗ.

Ngay khi Sở Viễn chuẩn bị ra tay, sâu trong mộ thất đột nhiên truyền đến một trận gió lạnh thấu xương, khiến mọi người không khỏi rùng mình.

Đột nhiên, bên ngoài mộ thất nham phùng đột nhiên vang lên một tiếng sấm chớp, một tia chớp cực dài, như rồng kinh hoàng xuất hiện xé toang bầu trời.

Lập tức, tia chớp chói lòa trên không trung, ngay lập tức chiếu sáng cả núi Quan Tài sáng như ban ngày, không sót một chi tiết.

Chưa đợi mọi người kịp phản ứng, tia chớp vừa rồi lại thoáng qua rồi biến mất.

Núi Quan Tài vừa rồi còn sáng như ban ngày, trong chốc lát, lại chìm vào bóng tối.

Mọi người trong mộ thất không khỏi kinh hồn bạt vía, mắt tròn miệng dẹt nhìn cảnh tượng trước mắt, nhất thời nhìn nhau không nói

nên lời.

Hồi lâu, Bàn Tử nuốt nước bọt, run rẩy hỏi: "Lão Sở, tia chớp vừa rồi..." Nhìn Bàn Tử vẻ mặt đầy nghi hoặc, Sở Viễn khẽ lắc đầu, vừa định mở miệng, thì đột nhiên nghe thấy bên ngoài bầu trời vang lên một trận sấm rền.

Ầm!

Trong khoảnh khắc, tiếng sấm ầm ầm, như tiếng vọng từ trời cao, vang vọng khắp núi Quan Tài, vang vọng khắp nơi.

Những người khác trong mộ thất không kìm được mà hét lên, cuống quýt bịt tai, như thể tai bị tiếng sấm bất ngờ làm hỏng.

Sau tiếng sấm, trong núi truyền đến từng trận gió gào thét, Sở Viễn lắng tai nghe, lại là tiếng than khóc ai oán hận thù thê lương dị thường.

Sở Viễn lập tức hiểu ra, chắc chắn là những bóng đen bí ẩn trong mộ đạo, dưới tiếng sấm vang dội này đã hồn phi phách tán.

"Đây là Phá sơn thấu huyệt, quần long kinh trập chi tượng, xem ra địa mạch nơi đây đã bị tổn hại không thể lường trước, không khí bị tổn hại nghiêm trọng." Người am hiểu phong thủy đều biết, loại tiếng sấm rền này được gọi là quần long kinh trập, có thể xuyên núi thấu huyệt, tiêu diệt hung sát khí trong địa huyệt.

Giáo sư Tôn hiển nhiên cũng đã nghe qua điểm báo này, gật đầu tán thành, phụ họa nói: "Đây là sinh tử quyết trong 《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》, khi không khí trong địa mạch bị ngoại lực ép phá hoại, có thể phát ra tiếng động lớn như vậy.

Từ đó dẫn đến những biến hóa khác, đúng là bút tích của Quan Sơn Thái Bảo." Lại là do Phong Sư Cổ bố trí!

Nghĩ đến đây, Bàn Tử liền tức giận, chuyến đổ đấu này, mọi

người dường như mỗi bước đều rơi vào tính toán của Phong Sư Cổ.

Cửa ải này nối tiếp cửa ải kia, manh mối cũng vòng trong vòng ngoài cài vào nhau.

Có lúc Sở Viễn cũng thắc mắc, Phong Sư Cổ làm nhiều thiết kế như vậy, lúc nguy nan, cho ngươi một đường sống, rồi lại rơi vào nguy nan.

Mọi người như những quân cờ trên bàn cờ, dưới một đôi bàn tay vô hình, cuối cùng đến trước mặt Phong Sư Cổ.

Nếu không phải Quan Sơn Thái Bảo và Mạc Kim Hiệu Úy là kẻ thù truyền kiếp, Sở Viễn suýt nữa đã tưởng Phong Sư Cổ cũng sẽ như Lý Thuần Phong, thử thách hậu nhân.

"Mẹ nó, theo tôi thấy, Phong Sư Cổ chỉ là khoe khoang, dẫn Mạc Kim Hiệu Úy đến đây, chính là để thể hiện mình cao tay hơn." Bàn Tử nhìn dị tượng trời đất kinh người bên ngoài mộ thất, rồi lại nhìn cổ thi gớm ghiếc trước mặt, không nhịn được mà thấp giọng chửi rủa.

"Chân tướng ra sao, thử là biết!" Sở Viễn vẻ mặt nghiêm trọng nhìn cổ thi Ô Dương Vương, đi nhanh hai bước, đến trước quách vàng, trở tay chém một nhát.

Ầm, lại một tiếng sấm chớp nữa vang lên.

Trong mộ thất nham phùng, lập tức được chiếu sáng như sương trắng, đột nhiên một tiếng kêu quái dị vang lên trong mộ thất.

"Xoẹt!" Chỉ thấy một luồng đao quang sắc bén, từ trên xuống dưới, như sao băng xẹt qua đêm tối, trong nháy mắt đã chém cổ thi từ đỉnh đầu đến bụng thành hai nửa.

Đúng như Sở Viễn dự liệu, cổ thi Ô Dương Vương này chỉ là một cái túi da, bên trong sớm đã bị khoét rỗng, nhưng trên da thịt lại dính đầy máu.

Chưa đợi Sở Viễn quan sát kỹ, đã nghe thấy sau lưng có động tĩnh, chính là tiếng kinh hô của Bàn Tử và mọi người.

"Mẹ kiếp, trong cơ thể Ô Dương Vương thật sự có một người!" "Đây chính là Thi Tiên Phong Sư Cổ, mau, Tiểu Tu, giết hắn!" Giáo sư Tôn vẻ mặt kinh hãi chỉ vào bụng cổ thi, mặt mày đầy vẻ tức giận, gào thét với Phong Vu Tu.

Qua phản ứng của mọi người, Sở Viễn trở tay chuyển đao, vẩy sạch vết máu trên lưỡi đao, tập trung nhìn lại.

Đập vào mắt, chính là một khuôn mặt người tóc đen râu đen!

Chính là sau khi Sở Viễn chém rách da thịt của cổ thi Ô Dương Vương, từ trong bụng rỗng của hắn lộ ra một thi thể nam giới có hình dạng rõ ràng.

Khi nhìn rõ trang phục của đối phương, Sở Viễn ngay lập tức nhớ đến bức tự họa của Phong Sư Cổ trong lầu Quan Sơn Tàng Cốt, kinh hô: "Quan Sơn Thái Bảo Phong Sư Cổ!" Nghe thấy tiếng Sở Viễn, mọi người trong mộ thất liền giơ đèn pin lên chiếu qua, quan sát kỹ lưỡng.

Rõ ràng cỗ thi thể này đã chết mấy trăm năm, nhưng trông vẫn sống động như thật, phảng phất chỉ đang ngủ say mà thôi.

Đặc biệt là giữa hai hàng lông mày của hắn có một luồng duệ khí ngưng tụ mà chưa tan, đầu hắn đội ngọc quan đạo gia trân quý, mình khoác hắc bào.

Lúc này, nam thi này hai mắt nhắm nghiền, mặt mày trắng trẻo hồng hào, hoàn toàn không giống một người đã chết mấy trăm năm.

Thoạt nhìn, hắn có vài phần phong thái của thần tiên cao sĩ, nhất là tay hắn cầm phất trần, ẩn hiện ý vị thoát tục, ra dáng tiên nhân.

Chương 402

Thi thể này chắc chắn là thủ lĩnh Quan Sơn Thái Bảo, Phong Sư Cổ.

Bởi vì trong cơ thể hắn đang bao trùm một luồng thi khí âm u nồng đậm, phảng phất như không khí xung quanh đều bị đóng băng.

Chỉ riêng luồng thi khí này cũng đủ để nói lên trạng thái cơ thể của Phong Sư Cổ lúc này.

Thành tiên nhập đạo, phi thăng tiên giới, đó chỉ là những ảo tưởng không thực tế.

Lúc này thi thể của Phong Sư Cổ, dù có thể bảo tồn tương đối hoàn hảo, nhưng suy cho cùng, hắn chỉ là một cỗ cương thi chết mà không phân hủy.

Thật đáng thương khi bố cục phức tạp như vậy, dốc hết tâm tư xây dựng thôn Địa Tiên, mưu đồ hiến tế tộc nhân để thành tiên, cuối cùng chẳng qua chỉ là mộng ảo bong bóng mà thôi.

"Khoan đã, Lão Sở, cậu nhìn ra ngoài xem, có phải trời mưa không?" Ngay lúc Sở Viễn chuẩn bị chém thử vài nhát vào thi thể Phong Sư Cổ để xem độ cứng, thì đột nhiên nghe thấy tiếng kêu kinh ngạc của Bàn Tử từ phía sau.

Nghe vậy, phản ứng đầu tiên của Sở Viễn là không thể nào, vị trí của họ đang ở bên dưới thôn Địa Tiên.

Hơn nữa, núi Quan Tài nằm sâu trong núi lớn, được dãy Ba Sơn bao quanh, thuộc loại núi trong núi độc đáo, cực kỳ hiếm thấy.

Loại núi nằm trong lòng núi thế này, quanh năm không thấy ánh mặt trời hay mưa gió, sao có thể có chuyện trời mưa như lời Bàn Tử

nói được.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn hơi ngẩng đầu nhìn ra ngoài mộ thất, lập tức, cả người bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Những người khác trong mộ thất cũng đều sững sờ chết lặng nhìn biến hóa bên ngoài.

Chỉ thấy, núi Quan Tài sau khi bị sấm chớp thay nhau oanh tạc, bầu trời lúc này lại sinh ra từng cụm sương mù màu đỏ, lan tỏa ra xung quanh.

Theo những đám sương mù đỏ này dần dần dâng cao, lại bắt đầu có mưa phùn lất phất, điều kỳ dị là màu của nước mưa lại là màu đỏ rợn người.

Đây là mưa máu trong truyền thuyết!

Sở Viễn thấy cảnh tượng này, lòng liền giật thót, đây chính là điềm báo đại hung, xem ra sắp có nguy cơ ập đến.

Vừa nghĩ tới đây, Sở Viễn bất giác nhìn về phía thi thể Phong Sư Cổ trong thân xác vua Ô Dương.

Lúc này, thứ có thể khiến Sở Viễn cảm thấy nguy hiểm, không gì khác ngoài Phong Sư Cổ trước mắt.

Anh cũng chưa bao giờ hiểu được, Phong Sư Cổ bố trí cục diện cho hậu nhân, để lại manh mối, cuối cùng dẫn họ đến trước mộ thất của hắn, rốt cuộc là để làm gì.

Nhìn mưa máu đang chầm chậm rơi xuống từ không trung, Sở Viễn bất giác trầm tư.

"Đây là máu của thi thể, máu của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, tuyệt đối không được chạm vào, độc tính vô cùng, chạm máu chết ngay, vô cùng nguy hiểm.

Mọi người phải cẩn thận, thứ này một khi dính phải sẽ trúng thi độc.” Giáo sư Tôn đẩy gọng kính, cẩn thận nhìn trận mưa máu gần như sền sệt bên ngoài, sau đó quay người nói với mọi người với vẻ mặt đầy sợ hãi.

“Ồ!” Nghe vậy, Sở Viễn đầy kinh ngạc nhìn giáo sư Tôn và Phong Vu Tu, chẳng lẽ hai người này trúng phải loại thi độc đặc biệt đó.

“Vậy chẳng phải là nói, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đã ở rất gần đây rồi sao, mau nghĩ cách tìm đường sống đi!” Bàn Tử nghe thấy Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, lập tức nghĩ đến việc đối phương ngày càng gần, vẻ mặt đầy lo lắng.

Nếu đối đầu trực diện với Cửu Tử Kinh Lăng Giáp này, thì đúng là đi tìm cái chết.

“Bàn Tử, chuẩn bị nổ súng đi, dị tượng vừa rồi, chính là ứng với một câu trong 《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》.

Sương mù đỏ vào ao, bầy tiên xuất sơn, nơi chúng ta đang ở, được thanh ngọc bao bọc, đây chính là cái ao tốt nhất.

Phong Sư Cổ, đã trở thành Thi Tiên.” Giáo sư Tôn nói với vẻ mặt đưa đám, trong mắt ông, Phong Sư Cổ đã trở thành Thi Tiên.

Theo ghi chép của Quan Sơn Thái Bảo, bước tiếp theo chính là hắn sẽ dẫn dắt những tộc nhân bị hiến tế trở thành Thi Tiên, đi ra khỏi núi Quan Tài.

“Sương mù máu này rốt cuộc là thứ gì, mà có uy lực lớn đến vậy, lại có thể đánh thức cả bầy thi thể.” Đối với sương mù đỏ mà giáo sư Tôn liên tục nhắc đến, Bàn Tử nhất thời có chút không hiểu, thứ gì mà lợi hại đến thế.

Nghe như thể có thể khiến thi thể chết đi sống lại, quả thực là chưa từng nghe thấy.

Nghe Bàn Tử nói vậy, trong lòng Sở Viễn khẽ động, anh lập tức nghĩ đến 《Quan Sơn Quật Tàng Lục》 phát hiện được trong lầu giấu xương Quan Sơn.

Phong Sư Cổ từng giới thiệu trong đó về thần mạch Bàn Cổ của núi Quan Tài, trong thần mạch này ẩn chứa lượng lớn linh khí địa mạch.

Cái gọi là một âm một dương là tồn tại, có linh khí địa mạch, thì gần đó ắt có hung sát thi khí tồn tại.

Các đại sư phong thủy lợi hại ở chỗ sau khi tìm được bảo huyệt tàng phong tụ khí, còn có thể phong ấn hoặc thay đổi hung sát chi huyệt.

Mà mặt âm của sơn mạch Bàn Cổ này lại tồn tại một thi mạch, ẩn chứa lượng lớn hung sát chi khí, vô cùng tà ác.

Phong Sư Cổ chính là muốn lợi dụng thuật Quan Sơn, chuyển hóa hung sát chi khí thành khí của trời đất, cuối cùng cung dưỡng cho bản thân để được liệt vào hàng tiên.

Rõ ràng hắn đã đánh giá quá cao tác dụng của linh khí địa mạch, linh khí địa mạch có thể giúp người ta dưỡng nhục thân, phúc ấm liên miên, khí vận hanh thông.

Nhưng muốn dựa vào nó để trường sinh, thì đúng là si tâm vọng tưởng, cho dù là linh khí tu tiên, cũng rất khó trường sinh bất lão.

Còn sương mù máu trong miệng giáo sư Tôn, thực ra chính là máu huyết trong cơ thể động thực vật bị Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đâm thủng trong địa mạch.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp trong cổ mộ thôn Địa Tiên bây giờ, rõ ràng đã mất kiểm soát, bắt đầu phát triển vô hạn.

Nó bắt đầu cắn nuốt địa mạch Bàn Cổ một cách không kiêng dè,

từng luồng máu huyết trong cơ thể bắt đầu thẩm thấu vào toàn bộ núi Quan Tài.

Đối với việc máu huyết này có thể kích hoạt bầy thi thể trong núi Quan Tài hay không, ít nhất Sở Viễn vẫn giữ thái độ hoài nghi.

Khi mọi người đã hiểu rõ quan hệ lợi hại trong đó, Sở Viễn còn chưa kịp phản ứng, đã thấy một bóng người lướt qua trước mắt.

Lại là Phong Vu Tu đang canh giữ ở cửa mộ thất.

Hắn trước tiên dùng trường đao hất bay cái xác rỗng của vua Ô Dương, sau đó, thi thể Phong Sư Cổ hoàn toàn lộ ra trước mắt mọi người.

Nhìn Phong Sư Cổ đang ngồi ngay ngắn giữa quan tài, trong mắt Phong Vu Tu lóe lên vẻ tàn nhẫn, giơ thanh trường đao ô kim trong tay lên.

Dồn toàn bộ sức lực vào, ánh mắt Phong Vu Tu kiên định, chém mạnh về phía đầu lâu của Phong Sư Cổ, tốc độ trường đao nhanh như chớp.

"Keng!" Một ánh đao chói mắt lóe lên, lập tức tóe ra từng đốm lửa, sau đó, vang lên một tiếng kim loại va chạm vang dội.

Tuy nhiên, điều đáng kinh ngạc là, một đao ẩn chứa toàn lực của Phong Vu Tu, lại không thể làm tổn thương thi thể Phong Sư Cổ dù chỉ một chút.

"Cái này... không thể nào!" Một đòn vô ích khiến sắc mặt Phong Vu Tu đại biến, hắn cúi đầu nhìn thanh trường đao ô kim trong tay, vẻ mặt kinh ngạc.

Rõ ràng, thi thể của Phong Sư Cổ đao thương bất nhập, nằm ngoài dự liệu của hắn.

Thất bại này, khiến Bàn Tử và những người khác ở bên cạnh đột nhiên trở nên căng thẳng.

Sở Viễn thấy vậy, trong mắt lóe lên một tia sáng, sau khi suy nghĩ một chút, liền lấy ra một ống máu Thanh Long.

Chỉ thấy anh nhẹ nhàng bôi máu lên lưỡi Hắc Kim Cổ Đao.

Thân đao sắc bén lập tức xảy ra biến hóa, một luồng ánh sáng u ám không ngừng lưu chuyển trên thân đao, trông vô cùng thần dị.

Sự biến hóa này của Hắc Kim Cổ Đao, khiến giáo sư Tôn và những người khác lập tức phấn chấn tinh thần, họ đều đã từng chứng kiến uy lực của máu Thanh Long.

Thần huyết này khi đối phó với cương thi, quỷ quái, độc vật, luôn có thể phát huy hiệu quả không ngờ tới.

Nhất thời, lòng tin của mọi người tăng lên rất nhiều, ánh mắt nhiệt liệt nhìn Sở Viễn, hy vọng nhát đao này có thể tiêu diệt vĩnh viễn Thi Tiên Phong Sư Cổ.

Cùng với sương mù máu và mưa máu thay nhau xuất hiện bên ngoài mộ thất, từng sợi sương máu nhàn nhạt bay lượn đến trước mặt Phong Sư Cổ.

Chương 403

Dưới ánh đèn mờ ảo, nhục thân của Phong Sư Cổ lại đang từ từ hấp thu sương máu, thi thể của hắn cũng đang xảy ra biến hóa kinh người.

Đặc biệt là móng tay màu xám xanh của hắn, sau khi hít vào sương máu, đang phát triển điên cuồng với tốc độ kỳ dị.

Làn da trắng bệch vốn lộ ra ngoài không khí, cũng dần trở nên đen sạm, trông như bị một lớp mực đặc thấm vào.

Ngay sau đó, cơ thể bắt đầu vặn vẹo, khớp xương phát ra tiếng "rắc rắc" giòn tan, phảng phất như có một sức mạnh vô hình đang tùy ý kéo giật xương cốt của hắn.

Trong vòng vài phút ngắn ngủi, dưới sự chứng kiến của mọi người, Phong Sư Cổ đã hắc hóa.

Đột nhiên, thi thể Phong Sư Cổ bật mạnh dậy từ trong quan tài đá, phát ra một tiếng kêu quái dị a thé và khàn khàn.

"Gàoooo!" Một tiếng gầm khàn khàn đột ngột phát ra từ miệng Phong Sư Cổ, âm thanh này tuy trầm thấp, nhưng lại nổ vang trong tai mọi người.

Âm thanh đó phảng phất đến từ Cửu U địa ngục, chấn động đến mức màng nhĩ đau nhức, khiến mấy người trong mộ thất phải vội vàng bịt tai lại.

Bàn Tử là người phản ứng đầu tiên, theo bản năng bung ô Kim Cương ra chắn trước người, bày ra tư thế phòng ngự, kinh ngạc nhìn về phía trước.

Tình hình này hắn quá quen thuộc rồi, thi thể của Quan Sơn Thái

Bảo Phong Sư Cổ, đang thi biến!

Lúc này, quách vàng lấp lánh ánh sáng u u, nhục thân của Phong Sư Cổ quả nhiên bất hủ như lời đồn, nghiễm nhiên đã trở thành Thi Tiên.

Lúc này, giáo sư Tôn cũng phát hiện ra sự bất thường, sắc mặt lập tức đại biến, cơ thể đột ngột lùi về sau, nhưng lại loạng choạng ngã xuống đất.

Ánh mắt ông tràn đầy tuyệt vọng, miệng không ngừng lẩm bẩm: "Xong rồi, đây là Thi Tiên, quần tiên xuất sơn...

Chúng ta đều không thoát được đâu, thiên mệnh, tất cả đều phải ở lại." Bàn Tử thấy giáo sư Tôn run rẩy không kiểm soát, vì hoảng loạn mà ngã xuống, trong mắt đầy vẻ khinh bỉ.

"Nói nhảm gì thế, không phải chỉ là cương thi thôi sao, lát nữa Bàn gia sẽ cho Quan Sơn Thái Bảo ăn một quả móng lừa đen năm 98, cho nó toi đời." Ngay lúc Bàn Tử đang ba hoa, Phong Sư Cổ trong quách vàng dường như nghe thấy động tĩnh, quay cái đầu cứng đờ về phía Bàn Tử.

Đột nhiên, đôi mắt vốn nhắm nghiền hé ra một khe, lộ ra con ngươi đục ngầu và lóe lên ánh sáng u u, âm u nhìn chằm chằm vào Bàn Tử.

"Vãi chưởng!" Cái nhìn đột ngột này, khiến Bàn Tử rùng mình một cái, suýt chút nữa đã ném bay cái ô Kim Cương trong tay.

Dáng vẻ của Phong Sư Cổ sau khi thi biến, thực sự quá quỷ dị, đặc biệt là đôi mắt trông rất giống người sống, hoàn toàn không giống một cổ thi đã chết nhiều năm.

Âm u như quỷ hỏa, khiến Bàn Tử và những người khác kinh hãi không thôi.

Trong khoảnh khắc, một luồng thi khí mạnh mẽ, từ cơ thể Phong Sư Cổ lan tỏa ra, khiến mọi người trong mộ thất lạnh cả sống lưng. "Lui lại!" Sự đột biến của Phong Sư Cổ khiến Sở Viễn kinh hãi, hai tay siết chặt Hắc Kim Cổ Đao, quát lớn một tiếng, rồi định xông lên.

Phong Vu Tu bên cạnh quan tài nghe vậy, ngón tay cầm đao đột nhiên siết chặt, thấy Phong Sư Cổ quỷ dị như vậy, vẻ mặt không cam lòng lùi lại nửa bước.

Thấy trường đao của Sở Viễn lao tới, Phong Sư Cổ đột nhiên nhảy ra khỏi quách, phát ra một tiếng gầm trầm thấp, lại chủ động lao về phía Sở Viễn.

Thi Tiên lại chọn cách ra tay trước, lao về phía Sở Viễn như quỷ mị, tốc độ nhanh đến kinh người.

"Sở đại ca, cẩn thận." "Lão Sở, cẩn thận bị đánh lén." Yêu muội và Bàn Tử thấy Thi Tiên chủ động ra tay, vội vàng lớn tiếng nhắc nhở Sở Viễn chú ý.

"Xoẹt!" Chỉ thấy móng tay của Thi Tiên Phong Sư Cổ lướt qua cổ họng Sở Viễn, trên vách đá bên cạnh cào ra năm vệt lửa tóe lên.

Thấy vậy, Sở Viễn ngửa cả người ra sau để tránh móng vuốt sắc nhọn của Thi Tiên, nhìn những vách đá trong mộ thất bị cào ra những vết sâu như đậu phụ.

Trong lòng kinh hãi, móng vuốt sắc nhọn này nếu chạm vào cơ thể mình, thì kết cục, tuyệt đối là không chết cũng bị thương!

Nghĩ đến đây, Sở Viễn quyết định bung hết sức, Hắc Kim Cổ Đao trong tay lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, vung lên từ dưới lên trên.

Đối mặt với nhát đao này, phản ứng cơ bắp của Phong Sư Cổ khiến hắn giơ cánh tay lên, trực tiếp chặn lại đòn tấn công này.

"Keng!" Trong tiếng va chạm giòn tan của kim loại, lưỡi đao lại

tóe lửa trên xương cổ tay của Phong Sư Cổ, nhưng chỉ để lại một vết xước nông.

Ngược lại, Phong Sư Cổ mặt không biểu cảm phát ra một tiếng kêu quái dị, hai cánh tay như rắn mãng xà quấn lấy Sở Viễn, tốc độ cực nhanh.

Đặc biệt là mười móng tay đã dài tới ba tấc, đầu móng ngưng tụ thi độc màu xanh đen, vừa nhìn đã biết là cực kỳ độc ác. "Cẩn thận thi độc!" Tiếng của Phong Vu Tu còn chưa dứt, chỉ thấy móng tay của Phong Sư Cổ đột nhiên lại biến đổi, hơn nữa còn há mồm phun ra một luồng sương đen hôi thối.

Mắt thấy luồng sương đen hôi thối sắp chạm vào mình, Sở Viễn mũi chân điểm đất lùi gấp, Hắc Kim Cổ Đao chắn trước người vẽ ra một đường cong bán nguyệt.

Sương đen chạm vào lưỡi Hắc Kim Cổ Đao, lại phát ra tiếng xèo xèo ăn mòn, khi rơi xuống đất còn ăn mòn nền đá trong mộ thất thành hình tổ ong.

Rõ ràng là máu Thanh Long đã phát huy tác dụng, trực tiếp thanh tẩy độc khí trong miệng Phong Sư Cổ. "Đánh vào ngực nó!" Thấy tình hình này, Phong Vu Tu tung người nhảy vào vòng chiến, đao ô kim trong tay múa thành một vòng tròn bạc, không ngừng tiếp cận ngực bụng của Thi Tiên.

Sở Viễn hiểu ý, Hắc Kim Cổ Đao đang đâm thẳng đột nhiên biến chiêu, lách qua cánh tay Phong Sư Cổ, sống đao đập mạnh vào ngực hắn.

Trong tiếng va chạm trầm đục, hắc bào trên người Thi Tiên Phong Sư Cổ nổ tung, để lộ ra một tấm gương bát quái bằng đồng khảm vào da thịt trước ngực.

“Đây là gương gì mà cứng thế.” Cú đập toàn lực của Sở Viễn mạnh đến mức nào, Bàn Tử rất rõ, không ngờ lại bị một tấm gương đồng chặn lại.

Lúc này Bàn Tử cũng không dám dễ dàng tiến lên, hai người Phong Vu Tu và Sở Viễn múa hai thanh đao kín như bưng, không thể chen vào được.

Giáo sư Tôn lúc này cũng đã hoàn hồn, nghe thấy thắc mắc của Bàn Tử, cười khổ nói: “Đây là Pháp Gia Đồng Kính trong Tần Vương Bát Kính, nghe nói có thể khắc chế tà ma ngoại đạo, là một trong những bảo vật gia truyền của Phong gia chúng tôi.

Từ trước đến nay đều là một trong những pháp khí truyền thừa của thủ lĩnh Quan Sơn Thái Bảo!” Ai có thể ngờ được chí bảo của Pháp gia chuyên khắc chế tà ma lại trở thành tấm gương hộ thân cho Thi Tiên, thật không thể tin được.

Bàn Tử nghe thấy Tần Vương Bát Kính thì lập tức trợn tròn mắt, truyền thuyết về tấm gương này hắn quen lắm.

Chính là một trong tám tấm bảo kính mà giáo sư Tôn đã dụ dỗ mọi người đi tìm Tần Vương Chiếu Cốt Kính ở Nam Hải san hô loa toàn.

Vừa nghĩ đến tấm bảo kính vô giá này, Bàn Tử liền thấy ngứa ngáy trong lòng.

Thời buổi này, phàm là người trộm mộ, không lấy chút đồ tùy táng của chủ mộ, thì đúng là sỉ nhục nghề nghiệp của mình.

Cùng lúc đó, Phong Vu Tu thấy trường đao của Sở Viễn đánh trúng tấm gương bát quái trên ngực Thi Tiên Phong Sư Cổ, khiến thân thể hắn hơi khựng lại.

Mắt Phong Vu Tu sáng lên, chớp lấy cơ hội trong nháy mắt, trường đao ô kim bị hắn vung bằng một tay, hóa thành sao băng đâm

vào yết hầu của Phong Sư Cổ.

Tiếng kim loại vỡ nát vang lên, nhưng lưỡi đao chỉ đâm vào ba tấc rồi không thể tiến thêm được nữa, có thể thấy Thi Tiên đã trở thành tồn tại đao thương bất nhập.

Cúi đầu nhìn thanh trường đao ở yết hầu, con ngươi màu máu của Thi Tiên đột nhiên co rút lại, thân hình lóe lên, nhanh chóng xuất hiện trước mặt Phong Vu Tu.

Khi Phong Vu Tu còn chưa kịp phản ứng, hai tay năm ngón như móc câu, siết chặt lấy vai hắn.

Lập tức, một tiếng xương quai xanh gãy vụn vang lên, từ hai vai Phong Vu Tu từ từ chảy ra một vệt máu.

Điều kỳ lạ là đối mặt với cơn đau dữ dội như vậy, Phong Vu Tu lại không có chút biểu cảm đau đớn nào, phảng phất như người bị thương không phải là mình.

Sở Viễn ở cách đó không xa, nhìn cảnh tượng quỷ dị trước mắt, nhất thời lại có chút không phân biệt được, rốt cuộc ai mới là Thi Tiên.

Phong Vu Tu biết trường đao không còn trong tay, căn bản không đối phó được Thi Tiên, dứt khoát cúi người né tránh, lăn về phía bên phải mộ thất.

Khi Phong Vu Tu lui lại, trung tâm mộ thất đá chỉ còn lại Sở Viễn và Thi Tiên Phong Sư Cổ, giao đấu một chọi một.

Không còn gì phải lo ngại, Sở Viễn lập tức áp dụng phương thức linh hoạt, tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, hết lần này đến lần khác đâm vào yếu hại của Phong Sư Cổ.

Nhưng mà, Phong Sư Cổ sau khi thi biến dường như đã thực sự trở thành Thi Tiên, không chỉ nhục thân cứng như đồng tường sắt

vách, mà tốc độ di chuyển cũng không chậm.

Hàng loạt đòn tấn công vào yếu hại của Sở Viễn, hiệu quả rất nhỏ.

Chương 404

Nếu đổi lại là người thường, bị đâm mấy lỗ, sớm đã mất máu mà chết.

Đối mặt với đao pháp liên miên, Phong Sư Cổ vung hai tay, cánh tay to khỏe vung lên, tạo ra một luồng kình phong, quét bay Sở Viễn ra ngoài.

Sở Viễn đang ở giữa không trung, thân hình đột ngột hạ xuống, vững vàng đáp đất điều chỉnh tư thế, Hắc Kim Cổ Đao trong tay thuận thế vẽ ra một đường hàn quang.

Hắc Kim Cổ Đao với tốc độ cực nhanh, chém về phía cánh tay Thi Tiên.

"Keng!" Một đòn vô hiệu, Sở Viễn dứt khoát cúi người, lướt trên mặt đất, vừa vặn tránh được hai tay của Thi Tiên, vòng ra sau lưng hắn.

Lần này, anh chọn tấn công từ bên hông, trường đao trong tay lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, chém mạnh vào eo của Thi Tiên.

Không đợi Thi Tiên phản công, Sở Viễn tiếp tục nâng đao qua đầu, một đao bổ thẳng vào đầu lâu Thi Tiên.

Keng!

Thi Tiên lập tức giơ hai tay lên, cứng rắn đỡ lấy nhát đao bổ xuống của Sở Viễn, hai bên va chạm, tia lửa bắn ra, phát ra một tiếng kim loại chói tai.

Không hổ là thủ lĩnh Quan Sơn Thái Bảo năm xưa, khi đó trộm mộ vua Ô Dương đối mặt với hành thi, chính là Phong Sư Cổ một đao chém đầu.

Dùng bảo đao ô kim chém đứt tay vua Ô Dương, tạo nên câu mở đầu của 《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》: Hay cho một đại vương, có thân không có tay.

Từ đó có thể thấy, Phong Sư Cổ cũng là một cao thủ võ đạo, đã chết mấy trăm năm.

Chỉ dựa vào thân thể cứng như đồng tường sắt vách và ký ức võ đạo của nhục thân, đã có thể đánh ngang tay với Sở Viễn, quả là không tầm thường.

Sau khi cứng rắn đỡ một đao, Thi Tiên gắng sức vung hai tay, sức mạnh cường đại chấn động khiến hổ khẩu của Sở Viễn tê dại, liên tục lùi lại mấy bước.

Sở Viễn cúi đầu nhìn lưỡi Hắc Kim Cổ Đao đã tối đi, xem ra máu Thanh Long đối với cương thi cấp bậc như Phong Sư Cổ, sát thương không lớn.

Sau khi hít một hơi thật sâu, Sở Viễn lấy ra một viên Diệu Tâm Hoàn nuốt xuống, tay phải dùng thế Tàng Đao súc lực, ánh mắt chăm chú nhìn đối phương.

Nếu đã như vậy, thì chỉ có thể chọn cách dùng sức phá vỡ, một đao phá vạn pháp!

Nghĩ đến đây, anh liền bước tới, mượn thế lao về phía trước, như Lực Phách Hoa Sơn, nhắm thẳng vào đầu Thi Tiên mà bổ xuống.

Nhát đao này vừa nhanh vừa chuẩn, lực đạo rất lớn, chém thẳng vào cổ Thi Tiên, để lại một vết xước nhàn nhạt.

"Gàooo!" Thi Tiên rõ ràng cảm thấy có chút khó chịu, gầm lên một tiếng rồi nhảy vọt lên cao, năm móng vuốt hung hăng cào về phía mặt Sở Viễn.

Ánh mắt Sở Viễn lóe lên, nghiêng người cúi eo, đồng thời tay phải

run lên, keng, khi hai bên giao nhau, lưỡi đao chém xéo qua.

Lại một lần nữa chém vào cùng một vị trí trên cổ Thi Tiên, lần này vết xước trông rõ ràng hơn, đã đổi màu.

Thi Tiên đột ngột quay người lại, nhe răng trợn mắt phát ra một tiếng kêu quái dị chói tai, chấn động khiến mộ thất vang lên ong ong.

Nhân cơ hội này, cơ thể Thi Tiên đột nhiên tăng tốc, hung hăng đâm vào người Sở Viễn.

"Bịch!" Sở Viễn lăn một vòng để ổn định thân hình, tay phải chuyển đao, nhìn vào đường di chuyển của Thi Tiên, nắm chắc cơ hội, lại ra đao lần nữa.

Hắc Kim Cổ Đao múa nhanh, nhanh chóng dùng đao từ trên xuống dưới bổ mạnh, như Thái Sơn áp đỉnh, bùng nổ sức mạnh và khí thế cường đại.

Nhát đao này, Sở Viễn cố gắng ngay lập tức có thể bổ trúng cổ Thi Tiên một lần nữa, hy vọng có thể làm hắn bị thương nặng.

"Keng!" Hắc Kim Cổ Đao lần thứ ba chém trúng cổ Thi Tiên, đã có thể nhìn thấy xung quanh vết xước ánh lên màu đỏ của máu.

Nghĩ đến đây, thế đao của Sở Viễn không ngừng, chỉ thấy ánh đao lấp loáng, hàn khí bức người, liên tiếp ba đao, một đao nhanh hơn một đao.

Như mây bay nước chảy, không có chút nào ngưng trệ.

"Gàooo!" Liên tục chém vào cổ Thi Tiên, lưỡi đao lướt qua cổ hắn, lại tóe ra một tia máu tươi.

Nhát đao cuối cùng không chí mạng, khiến Thi Tiên Phong Sư Cổ phát ra tiếng hét thảm thiết, bước chân loạng choạng, cơ thể bắt đầu lung lay.

“Thừa lúc mày ốm, lấy mạng mày!” Đây là một cơ hội tuyệt vời, Sở Viễn hai tay siết chặt Hắc Kim Cổ Đao, xoay eo, toàn thân dùng lực, gắng sức chém về phía đầu Thi Tiên.

Anh muốn học theo Phong Sư Cổ mấy trăm năm trước, dùng trường đao trong tay, một đao chém đầu thi thể trong quách vàng, vĩnh viễn lưu lại ở núi Quan Tài.

Trong khoảnh khắc, Hắc Kim Cổ Đao tỏa ra ánh sáng u lạnh, xuất hiện ngay trước mắt Thi Tiên Phong Sư Cổ.

Cơ thể Phong Sư Cổ đột nhiên run lên, hai hốc mắt trống rỗng đột nhiên sáng lên hai đốm lửa xanh lục, phát ra tiếng rít a thé như rắn độc.

Hai lòng bàn tay của hắn nhanh chóng khép lại, tốc độ nhanh đến kinh người, lại kẹp chặt được Hắc Kim Cổ Đao.

Đôi tay với các đốt ngón tay ánh lên màu xanh đen, lúc này lại có sức mạnh kinh người.

Lưỡi đao tiếp xúc với lòng bàn tay hắn, bắn ra những tia lửa, phát ra tiếng “xèo xèo”.

Trên mặt hắn lộ ra vẻ vặn vẹo và điên cuồng, trong cổ họng hắn phát ra tiếng gầm trầm thấp, cơ thể đột nhiên chấn động, cố gắng cướp đao.

Thân đao bị kẹp đến mức “ong ong” vang lên, như đang kháng cự lại sức mạnh cường đại này.

Thấy tình hình này, Sở Viễn cũng không hề yếu thế, hai tay siết chặt chuôi đao, toàn thân cơ bắp căng cứng.

Một luồng sức mạnh hùng hồn không ngừng được truyền vào thân đao.

Nhất thời, hai bên rơi vào thế giằng co, không khí tràn ngập sự căng thẳng, bầu không khí ngột ngạt đến mức khiến người ta không thở nổi.

Cuộc đối đầu giữa người và thi này, chỉ diễn ra trong chốc lát, nhưng lại khiến những người đứng xem trong mộ thất toàn thân run rẩy, trán và lòng bàn tay đều đổ mồ hôi lạnh.

Lại là ngang tài ngang sức!

Phong Vu Tu ở cách đó không xa, ánh mắt đột nhiên sáng lên, sau khi nhặt lại bảo đao ô kim của mình, nhanh chóng tiến lại gần.

"Vù vù!" Cùng với một tiếng rít, bảo đao ô kim mang theo sức mạnh ngàn cân, hung hăng chém về phía cổ của Thi Tiên Phong Sư Cổ.

Chính là vị trí mà Sở Viễn đã liên tục ra đao tấn công, rõ ràng, đây là đột phá khẩu tốt nhất hiện tại.

"Chết!" Phong Vu Tu khàn khàn nói, nhát đao này đã ngưng tụ toàn bộ thực lực hiện tại của hắn.

"Phụt!" Trong khoảnh khắc, ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, đầu của Thi Tiên Phong Sư Cổ lại quay ngoắt 180 độ một cách quỷ dị.

Một đôi mắt vô hồn nhìn chằm chằm vào Phong Vu Tu, toát ra vẻ âm u lạnh người.

Ngay sau đó, miệng Thi Tiên đột nhiên phun ra một luồng khí đen đặc như mực, mang theo mùi hôi thối nồng nặc, bắn về phía mặt Phong Vu Tu.

Phong Vu Tu chỉ cảm thấy một luồng hàn khí ập đến, theo bản năng muốn nghiêng người né tránh, nhưng tốc độ khí đen cực nhanh, trong nháy mắt đã đến trước mặt.

Khí đen chạm vào mặt hắn, như giòi trong xương nhanh chóng lan ra.

"A!" Phong Vu Tu vốn không sợ đau đớn, sau khi bị khí đen trùm lên mặt, lại đột nhiên hét lên thảm thiết.

Phảng phất như cảm thấy có vô số mũi kim sắc nhọn đang đâm vào thần kinh của mình, trước mắt bắt đầu trở nên mơ hồ.

Cơ thể cũng không kiểm soát được mà lung lay, khi loạng choạng lùi lại thì đao ô kim tuột khỏi tay rơi xuống đất.

"Tiểu Tu, mau tránh ra." Khi giáo sư Tôn ở bên cạnh lo lắng nhắc nhở, thì rõ ràng đã không kịp nữa rồi, sương mù màu đen đã xâm nhập vào cơ thể Phong Vu Tu.

Lúc này, trán Phong Vu Tu đầy mồ hôi to như hạt đậu, gân xanh nổi lên, từng tấc cơ bắp trên người đều đang gồng lên.

"Gàoooo!" Đột nhiên, mọi người trong mộ thất toàn thân chấn động, liền nghe thấy một tiếng kêu quái dị a thé chói tai, chính là do Thi Tiên Phong Sư Cổ phát ra.

Chương 405

Nghe tiếng nhìn lại, thì không biết từ lúc nào Sở Viễn đã rút được Hắc Kim Cổ Đao ra.

Anh đang dùng một chiêu Đại Phá Phong thế mạnh lực trầm bổ thẳng vào mặt, ánh đao lóe lên, sắc bén như sấm sét.

Hắc Kim Cổ Đao mang theo uy thế vô tận, chém thẳng về phía cái đầu đang xoay của Thi Tiên Phong Sư Cổ.

Do đầu lâu bị xoay, dù Thi Tiên muốn né tránh, nhưng thế đao đó thực sự quá nhanh, căn bản không kịp phản ứng.

Chỉ nghe một tiếng "cắc", ánh đao hạ xuống, đầu lâu của Phong Sư Cổ lập tức bị chém lìa, máu tươi phun ra, văng tung tóe khắp nơi.

"Ầm!" Bên ngoài mộ thất đá, đột nhiên vang lên một tiếng sấm trầm đục, lập tức vang dội khắp mọi nơi trong núi Quan Tài.

Phảng phất như một đòn này của Sở Viễn thành công, cả thế giới núi Quan Tài đều chấn động theo.

Mọi người trong mộ thất, đều kinh ngạc nhìn cảnh này, trong lòng dâng lên một cảm xúc khó tả.

"Phịch" một tiếng.

Cùng với việc đầu lâu của Thi Tiên Phong Sư Cổ rơi xuống đất, thi thể của hắn cũng lập tức ngã xuống.

Cổ có một vết cắt lớn, máu tươi phun ra, vương vãi xung quanh quách vàng, càng thêm vài phần quỷ dị.

Sở Viễn quay lưng về phía mọi người, vung tay vẩy sạch máu dính trên lưỡi Hắc Kim Cổ Đao, sau đó thu đao vào vỏ, động tác như

mây bay nước chảy.

Theo nhát chém dứt khoát của thanh Hắc Kim Cổ Đao tỏa ra khí tức thần bí trong tay Sở Viễn, đầu lâu của Phong Sư Cổ rơi xuống đất.

Giáo sư Tôn, người vẫn luôn căng thẳng thần kinh, như được đại xá, cơ thể mềm nhũn suýt nữa ngồi bệt xuống đất, vẻ mặt như trút được gánh nặng.

Vận mệnh đè nặng lên dòng dõi Phong gia của ông mấy trăm năm qua, cuối cùng hôm nay, trong nhát đao rực rỡ vừa rồi đã hạ màn.

Sấm ngôn "Quần tiên xuất sơn" được ghi lại trong tộc, giống như một ngọn núi lớn vô hình, đè nặng lên từng thế hệ tộc nhân khiến họ không thở nổi.

Vì ngày này, biết bao tiền bối đã hy sinh tính mạng, giờ đây, vận mệnh như ác mộng này cuối cùng cũng kết thúc.

Nghĩ đến đây, giáo sư Tôn thở phào nhẹ nhõm, phảng phất như đã gỡ bỏ tảng đá nặng trĩu đè nặng trên vai gia tộc mấy trăm năm.

Mấy trăm năm qua, trọng trách diệt trừ Thi Tiên được truyền miệng trong gia tộc, không ngờ lại hoàn thành trong lúc ông còn sống.

Thấy vậy, giáo sư Tôn từ từ đi đến bên cạnh thi thể Phong Sư Cổ, ánh mắt vô cùng phức tạp, vừa có hận thù, vừa có cảm khái.

"Cuối cùng cũng kết thúc rồi." Giọng giáo sư Tôn khàn khàn, phảng phất như đã dùng hết toàn bộ sức lực.

Sau đó, dường như nhớ ra điều gì đó, ông đi nhanh mấy bước đến trước mặt Phong Vu Tu, lo lắng hỏi: "Tiểu Tu, cậu bây giờ cảm thấy thế nào?" Phong Vu Tu gắng gượng đứng dậy, cảm nhận cơ thể mình xong, liền lắc đầu nhẹ với giáo sư Tôn, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh.

Nói cũng lạ, vốn dĩ sau khi trúng phải khí đen trong miệng Thi Tiên Phong Sư Cổ, lúc đầu Phong Vu Tu đau đớn đến chết đi sống lại.

Nhưng mà, sau khi Phong Sư Cổ bị Sở Viễn một đao chém đầu, sương mù đen trong cơ thể hắn phảng phất như đã lắng xuống, không biết trốn ở đâu.

Cuộc trò chuyện của hai người, không hề để ý đến những người khác trong mộ thất.

Sở Viễn nghe thấy vậy, chỉ sâu sắc nhìn Phong Vu Tu một cái, đám sương mù đen đó có thể bị máu Thanh Long khắc chế, ắt hẳn là một loại kỳ độc.

Bàn Tử thì không có vẻ mặt gì tốt đẹp, liếc nhìn hai người từ xa, nhíu mày, lặng lẽ đi ra chỗ khác.

Cảnh Phong Vu Tu trúng chiêu vừa rồi, cậu ta đã thấy rất rõ, sương mù đen đó rốt cuộc là gì, bây giờ còn chưa nói chắc được.

Lỡ như nó giống như trong mộ đạo, có thể hóa thành cương thi hình người, thì Phong Vu Tu bây giờ chính là người nguy hiểm nhất.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử quyết định vẫn nên ít giao du với đối phương thì hơn, không biết từ lúc nào, cậu ta đã đứng trước thi thể của Phong Sư Cổ.

Quan sát từ trên xuống dưới trạng thái nhục thân của Thi Tiên Phong Sư Cổ, giống hệt như người thật, đặc biệt là máu tươi lênh láng trên đất.

Nhìn thế nào cũng không giống một người đã chết mấy trăm năm, thật là quỷ dị.

Khi ánh mắt của Bàn Tử nhìn về phía tấm gương bát quái trên ngực Phong Sư Cổ, mắt cậu ta liền sáng lên, vẻ mặt khao khát nhìn tấm gương này.

Là Pháp Gia Đồng Kính, một trong Tần Vương Bát Kính, cổ kính trang nhã, chất liệu đồng rất giống với Quy Khư Cổ Kính trong tay Sở Viễn.

“Bàn gia ta lần này, cuối cùng cũng đến lúc đổi vận rồi!” Bàn Tử không hề khách sáo đưa tay ra, trực tiếp giật tấm gương đồng từ trên người Thi Tiên Phong Sư Cổ xuống, đặt trong tay ngắm nghía.

Giáo sư Tôn lúc này đang chìm trong cảm xúc phức tạp, thấy hành động này, cũng không nói gì nhiều, mặc cho Bàn Tử lấy đi Pháp Gia Đồng Kính.

Thấy nửa chủ nhân là giáo sư Tôn cũng không có ý kiến gì, Bàn Tử mặt dày, vui vẻ cất tấm gương vào ba lô.

Chỉ riêng món đồ cổ này thôi, chuyến đi Ba Thục này, đối với Bàn Tử mà nói, cũng là đại thắng.

Thấy Bàn Tử mắt lanh tay lẹ cất Pháp Gia Đồng Kính vào ba lô, Sở Viễn liền ôm trán, không hổ là Bàn gia.

Giây trước còn đang vô cùng căng thẳng, lúc nói chuyện bảo bối, giây sau đã trở nên không hề sợ hãi.

Chỉ xét về độ lật mặt, Bàn gia chỉ đứng sau Đại Kim Nha.

“Lão Sở, cậu xem tấm gương này...” Bàn Tử vừa mở miệng định khoe khoang với Sở Viễn, nào ngờ cả mộ thất đột nhiên vang lên một tiếng ma sát chói tai.

Chưa đợi mọi người phản ứng lại, cả tòa mộ thất đột nhiên rung chuyển, trên đỉnh mái rơi xuống những mảnh vụn lẫn với đá khối. "Két két két..." Đột nhiên, một tiếng ma sát kim loại quỷ dị từ bốn phương tám hướng ập đến, những bức tường bích họa loang lổ bắt đầu nứt ra.

Dưới ánh mắt không thể tin nổi của mọi người, những dây leo

màu đỏ sẫm như những con rắn sống chui ra từ các vết nứt, bám chặt vào tường và di chuyển từ từ.

Đến lúc này, mọi người mới nhìn rõ hình dạng của dây leo, lập tức hít một hơi khí lạnh.

Bề mặt nó phủ đầy gai nhọn màu xanh đen, trên đầu gai nhỏ giọt dịch sệt, dịch rơi xuống đất, lập tức bốc lên khói trắng hôi thối. "Đây là Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, đừng đến gần những dịch đó, có tính ăn mòn cực mạnh!" Giáo sư Tôn đẩy gọng kính lên, trong lòng không khỏi chùng xuống, sắc mặt khó coi giới thiệu.

Ông không ngờ tốc độ truy đuổi của đối phương lại nhanh đến vậy, đặc biệt là độc tính lợi hại này, khiến người ta sinh lòng tuyệt vọng.

Thì ra đây chính là Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Sở Viễn vung tay rút Hắc Kim Cổ Đao ra, vẻ mặt đầy nghiêm trọng, đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy thứ trong truyền thuyết này.

“Bàn Tử, cẩn thận!” Đột nhiên, những dây leo vốn đang bám tường di chuyển chậm rãi, bỗng nhiên chiều dài tăng vọt, giữa các gai nhọn lại nứt ra những răng cưa dày đặc.

Nhanh như chớp, nó truy kích về phía Bàn Tử, dọa Bàn Tử phải lăn một vòng như lừa vằn, tránh được đòn tấn công đâm này.

Ngay lúc Bàn Tử né được, dây leo đột nhiên chuyển hướng, lao mạnh về phía thi thể Phong Sư Cổ trên mặt đất. "Xoẹt..." Bên trong dây leo truyền ra tiếng ma sát làm người ta ê răng, không đợi mọi người phản ứng, nó lại tách ra mấy sợi dây leo khác, quấn chặt lấy thi thể.

Những gai đen chi chít trên bề mặt dây leo, lần lượt đâm vào nhục thân của Thi Tiên Phong Sư Cổ, lập tức, toàn thân hắn máu chảy như

suối.

Dưới ánh mắt sững sờ của mọi người, thi thể của Phong Sư Cổ lại bị Cửu Tử Kinh Lăng Giáp hút cạn máu tủy trong cơ thể chỉ trong nháy mắt.

Chỉ còn lại một cái xác rỗng, phảng phất như bị người ta dùng thủ pháp cao siêu lột da, bên trong đã không còn gì.

Ngay khi mọi người tưởng rằng mọi chuyện đã kết thúc, thì lại xảy ra chuyện kinh khủng hơn.

Chỉ thấy Phong Sư Cổ đã trở thành cái xác rỗng, đột nhiên đứng dậy, từ khoang rỗng ở cổ đột nhiên vọt ra một bóng đen mờ ảo.

Bóng đen này, chính là thứ mà Phong Vu Tu đã trúng phải không lâu trước đó, vô cùng quỷ dị.

Chương 406

Mắt thấy bóng đen này lao vào trong mộ thất, Sở Viễn mạnh mẽ vặn mở một ống máu Thanh Long, nhanh chóng bôi lên lưỡi Hắc Kim Cổ Đao.

Keng!

Gió tanh ập vào mặt, Sở Viễn trực tiếp cầm đao nhắm vào trung tâm bóng đen, chém một nhát.

"Xèo xèo!" Lập tức, giữa không trung vang lên một tiếng "xèo xèo", bóng đen gặp phải máu Thanh Long, phảng phất như gặp phải khắc tinh, lần lượt tan biến.

Máu Thanh Long còn sót lại cũng văng không ít lên dây leo, khiến dây leo kinh hãi như bị điện giật, nhanh chóng co rút lại vào khe đá.

Cuối cùng biến mất khỏi tầm mắt của mọi người, thấy Cửu Tử Kinh Lăng Giáp chủ động rút lui, mọi người không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn bóng đen đã tan biến sạch sẽ, Sở Viễn cũng thả lỏng vẻ mặt, thật không dễ dàng, máu Thanh Long đã phát huy tác dụng.

"Mẹ kiếp, thứ này thật là ghê tởm, rốt cuộc là cái quái gì vậy." Nhìn một ít tro tàn trên mặt đất, Bàn Tử kinh nghi bất định hỏi, bóng đen này tựa quái mà không phải quái, thực sự quỷ dị.

"Đây là một loại độc tố hiếm thấy, cụ thể là gì thì không rõ lắm, chắc là có liên quan đến địa hình của núi Quan Tài." Sở Viễn dùng trường đao trong tay gạt gạt tro tàn trên đất, nhàn nhạt đáp.

"Ủa, Lão Sở, đây là gì, bảo châu à?" Cửu Tử Kinh Lăng Giáp rút lui, cái xác rỗng của Phong Sư Cổ ngã xuống đất, một viên châu tỏa ra

ánh sáng vàng kim, lăn đến chân Bàn Tử.

Bàn Tử cúi người, cũng không ngại bẩn, trực tiếp nhặt lên, đặt trong lòng bàn tay ngắm nghía.

Viên châu này trông to bằng viên bi, bề mặt lồi lõm, bên trong tỏa ra một tia hào quang màu vàng kim, cực kỳ hấp dẫn.

Nhận lấy viên châu từ tay Bàn Tử, vừa chạm vào, Sở Viễn liền cảm thấy trong lòng căng thẳng.

Thông qua ngũ quan siêu cường, anh có thể cảm nhận rõ ràng bên trong viên châu đang hoạt động một luồng năng lượng tinh thuần.

Mặc dù không bằng năng lượng bên trong Nguyệt Trần Châu, nhưng cũng mạnh hơn nội đan của yêu quái một bậc.

Xem ra, đây chính là một viên Thiên Niên Thi Đan cực kỳ hiếm thấy, chính vì hiếm thấy, nên công hiệu mới được đồn thổi thần kỳ như vậy.

Nghĩ đến việc Đa Linh bây giờ vẫn còn hôn mê bất tỉnh, Sở Viễn cúi đầu nhìn viên Thi Đan, có lẽ thật sự có thể phát huy tác dụng không ngờ tới.

Dĩ độc trị độc, đôi khi chưa chắc không phải là một phương pháp tốt, phương thức này trong y học dược lý là có thể thực hiện được.

Nếu Đa Linh cứ mãi không tỉnh lại, Sở Viễn có lẽ thật sự chỉ còn con đường này để thử nghiệm.

Đây chính là số mệnh của việc xuống mộ trộm đấu, âm đức bị tổn hại, lúc nào cũng có thể mất mạng.

Nếu không phải Sở Viễn trên đường thám mộ này, đã giết không ít yêu nghiệt hại người, tích cho mình không ít công đức, e rằng cũng sẽ bị phản phệ.

Còn về Vương Bàn Tử, gã này chỉ dựa vào một lá Mạc Kim Phù đã dám xuống mộ trộm đấu, mà vẫn không sao, hoàn toàn là do bát tự quá cứng!

Sau khi cất Thiên Niên Nội Đan, Sở Viễn đi đến gần cái xác rỗng của Phong Sư Cổ để quan sát, cuối cùng từ từ đến chỗ khe hở mà dây leo đã rời đi.

Sở Viễn vẻ mặt nghiêm trọng nhìn về hướng mà dây leo của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đã rời đi, thứ này độc tính mạnh, lại linh hoạt.

Quan trọng nhất là thân hình khổng lồ, cho dù chém đứt xúc tu của nó, vẫn sẽ có vô số xúc tu khác mọc ra.

Liên miên không dứt, cho đến khi vắt kiệt thể lực của bạn, cuối cùng khi bạn kiệt sức, sẽ nuốt chửng người sống.

Nếu không nghĩ cách tiêu diệt thứ này, nhóm người của mình muốn thoát khỏi sự truy đuổi của nó, sẽ vô cùng bị động.

Theo ghi chép sử sách, năm xưa quân Xích Mi đã dùng hơn mười vạn quân lực, dưới sự yểm trợ của hỏa lực mạnh.

Dựa vào chiến thuật biển người để tiêu hao, cuối cùng mới tiêu diệt được một Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Cuối cùng cũng phải trả giá bằng thương vong mấy vạn người mới giành được thắng lợi, chiến thuật biển người này, lúc này rõ ràng không phù hợp.

Hiện tại, với sức mạnh của mấy người Sở Viễn, muốn tiêu diệt Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, không khác gì người si nói mộng.

Nghĩ đến mức độ khó nhằn của thứ này, Sở Viễn bất giác nhìn về phía giáo sư Tôn.

“Giáo sư Tôn, Phong Sư Cổ hóa thành Thi Tiên, đã bị tiêu diệt triệt

để, bây giờ có thể nói ra phương pháp đối phó Cửu Tử Kinh Lăng Giáp rồi chứ.” Ánh mắt Sở Viễn sáng rực nhìn giáo sư Tôn, năm xưa giáo sư Tôn đã thề thốt chắc nịch rằng mình có cách đối phó với con quái vật này.

Hy vọng lần này giáo sư Tôn không lừa mình, nếu không, lần này, e rằng thật sự là khó thoát kiếp nạn.

Nghe thấy tiếng chất vấn của Sở Viễn, giáo sư Tôn mặt không biểu cảm nhìn anh, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên đầu lâu của Phong Sư Cổ trên mặt đất.

“Muốn đối phó Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, chỉ có một phương pháp, phá vỡ linh khí trong địa mạch của núi Quan Tài, mất đi sự nuôi dưỡng của linh khí.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp sẽ rơi vào giấc ngủ vĩnh hằng, thậm chí cuối cùng sẽ từ từ tiêu vong.” Sau một hồi suy nghĩ, giáo sư Tôn không giấu giếm, quyết định nói toàn bộ những gì mình biết cho Sở Viễn và mọi người.

“Cái gì?

Lão già chết tiệt nhà ông, ông đang chơi Bàn gia đấy à!” “Phá hoại địa mạch núi Quan Tài là sao, chẳng lẽ bảo chúng ta đi cho nổ tung ngọn núi này à, đúng là đùa.” “Bàn gia biết ngay là ông đang lừa chúng tôi mà, còn không thành thật, Bàn gia thật sự sẽ nổ súng đấy!” Những lời của giáo sư Tôn, khiến Bàn Tử không thể nhịn được nữa, trực tiếp chửi ầm lên.

Chửi xong, có lẽ cảm thấy vẫn chưa hả giận, liền giơ súng trường chỉ vào giáo sư Tôn, tiến hành uy hiếp bằng vũ lực.

Có lẽ giáo sư Tôn cũng biết phương pháp của mình không đáng tin cậy, đối mặt với Bàn Tử hùng hổ doạ người cũng không giải thích gì.

Sở Viễn cũng không nhịn được mà xoa xoa thái dương của mình, phương pháp này của giáo sư Tôn không có vấn đề gì, nhưng không thể thực hiện được.

"Giáo sư Tôn, đây là phương pháp của ông sao?

Không phải đang đùa đấy chứ?" Mặc dù đã nghe rõ câu trả lời của giáo sư Tôn, nhưng Sở Viễn vẫn không nhịn được mà nghi ngờ tính khả thi của phương pháp này.

"Ầm!" Ngay lúc giáo sư Tôn mở miệng định giải thích, đột nhiên không gian dưới chân truyền đến những tiếng rung chuyển.

"Chết rồi, là Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, lại quay lại rồi!" Cảm nhận được sự rung chuyển dưới chân, Sở Viễn cảm thấy thái dương mình giật thình thịch, thứ này không lẽ còn thù dai nữa.

"Két két..." Trụ đỡ phía sau bên trái mộ thất truyền đến tiếng kim loại vặn vẹo, dây leo chính màu đồng thau to bằng miệng bát phá tường mà ra.

Trên gai nhọn còn dính máu tươi đỏ rực, lao thẳng về phía Sở Viễn.

Trong lúc nguy cấp, Sở Viễn giơ Hắc Kim Cổ Đao lên đỡ, bảo đao sắc bén va chạm với dây leo, lại tóe ra một chuỗi tia lửa. "Cạch!" Cổ tay Sở Viễn khẽ run, trường đao xoay tròn, mang theo sức mạnh ngàn cân gắng sức bổ xuống, lập tức chém đứt một đoạn dây leo.

Chưa kịp thở phào, đoạn dây leo bị đứt, tại chỗ vết cắt, đột nhiên mọc ra nhiều dây leo nhỏ hơn, nhanh chóng quấn về phía anh.

Những dây leo nhỏ này nhanh như chớp, mạnh như Sở Viễn, cũng không kịp phản ứng.

Trực tiếp dẫn đến việc cánh tay phải của anh bị hơn chục sợi dây leo nhỏ quấn chặt, may mắn là những dây leo nhỏ này không có gai

ngược có độc.

Nếu không, lần này Sở Viễn chắc chắn phải đối phó với loại độc tố quỷ dị này rồi.

"Lão Sở, Bàn gia đến giúp cậu đây, xem chiêu!" Thấy cánh tay Sở Viễn bị dây leo nhỏ quấn chặt, lo lắng anh sẽ bị thiệt, Bàn Tử không do dự vung xẻng công binh lên chém một nhát.

"Xoẹt." Trong khoảnh khắc, xẻng công binh sắc bén lập tức chém đứt hết hơn mười sợi dây leo nhỏ này, khiến dây leo mẹ lập tức thu hồi dây leo nhỏ lại.

Nhân cơ hội này, tay trái Sở Viễn từ hệ thống lấy ra một chai cồn, ném thẳng vào dây leo của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

"Choang!" Cùng với tiếng thủy tinh vỡ vang lên, cồn trong chai văng ra, toàn bộ đều dính lên bề mặt dây leo.

Sở Viễn mắt lanh tay lẹ, dứt khoát ném ra một cái bật lửa chống gió, nhắm chuẩn xác về phía trên dây leo.

Sau đó một ngọn lửa sáng rực đột nhiên bùng lên từ dây leo, như một con rắn lửa nhanh chóng lan dọc theo dây leo.

"Phụt" một tiếng.

Chương 407

Ngọn lửa nhanh chóng lan ra, phát ra tiếng "lách tách", nhiệt độ nóng bỏng khiến không khí xung quanh trở nên nóng hổi.

Nhưng dù bị ngọn lửa mạnh như vậy thiêu đốt, dây leo của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp lại không hề bị ảnh hưởng.

Nó vung cao lên, mang theo ngọn lửa hừng hực, đập mạnh về phía Sở Viễn.

Thấy đòn boomerang của mình đang bay về phía mình, Sở Viễn trong lòng không nói nên lời, nhất thời sơ suất, lại quên mất thứ này không sợ lửa.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp không phát ra tiếng hét thảm thiết như kim loại cọ xát, ngược lại những dây leo bị thiêu đốt lại điên cuồng tấn công Sở Viễn.

Có rất nhiều lần nó đập thẳng vào vách mộ thất, những mảnh đá vỡ bắn tung tóe khắp nơi.

"Aiyo, chết Bàn gia mất, Lão Sở, mau nghĩ cách đi!" Những ngọn lửa bay tung tóe, bay loạn xạ trong không trung của mộ thất, một chút bất cẩn lại bay đến người Bàn Tử, khiến cậu ta la hét om sòm.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp tuy đáng sợ, nhưng nói trắng ra nó chỉ là một loại sinh vật vô cùng tà ác, trong lòng Sở Viễn đột nhiên nảy ra một ý tưởng.

Chỉ thấy anh lùi lại mấy bước, tránh đòn tấn công của dây leo lửa, từ trong ba lô lấy ra Chu Thiên Quái Kính, đồng thời lật ngược mặt gương lại.

"Chiếu chết mày!" Chỉ thấy, trong mộ thất u ám, đột nhiên phát ra

một luồng ánh sáng trắng, chính là phát ra từ mặt gương Chu Thiên Quái Kính.

Cùng lúc ánh sáng trắng phát ra, bốn cổ phù trên bề mặt quái kính, cũng tỏa ra một tia sáng nhàn nhạt.

Thấy vậy, Sở Viễn hiểu ý, liền xoay Chu Thiên Quái Kính đối diện với dây leo lửa trong mộ thất, ánh sáng trắng chiếu thẳng vào nó.

"Oa!" Đột nhiên, dây leo lửa bị ánh sáng trắng chiếu vào, lại quỷ dị phát ra một tiếng kêu ai oán trầm thấp.

Khi Sở Viễn dỏng tai lên, định nghe lại lần nữa, thì âm thanh này lại quỷ dị biến mất.

Dây leo bị chiếu trúng, như gặp phải thiên địch mạnh mẽ, nhanh chóng co rút lại vào trong khe đá trên vách tường, lại một lần nữa biến mất không dấu vết.

"Lão Sở, chúng ta coi như an toàn rồi chứ?" Bàn Tử vịn vào tường, vẻ mặt vẫn còn kinh hãi hỏi, rõ ràng là uy thế của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp khiến cậu ta kinh hãi không thôi.

Thứ này lớn đến mức không thấy được bản thể, chỉ một sợi dây leo xúc tu thôi, đã suýt nữa khiến cả nhóm người trong mộ thất toàn quân bị diệt.

Không sợ lửa, không sợ đao thương chém giết, đúng là tồn tại siêu cấp vô giải.

Nếu không phải vừa rồi Sở Viễn tâm huyết dâng trào, dùng Chu Thiên Quái Kính chiếu vào đối phương, khiến nó bị thương nặng, nếu không mấy người đều bị kẹt chết ở đây rồi.

"Cạch!" Nghe thấy tiếng động từ Chu Thiên Quái Kính trong tay, Sở Viễn cúi đầu nhìn, kinh ngạc thấy mặt gương xuất hiện những vết nứt.

Tia sinh khí cuối cùng bên trong Chu Thiên Quái Kính, khi chiếu vào dây leo của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp vừa rồi, đã cạn kiệt.

Bây giờ nó chỉ là một tấm gương đồng bình thường, chỉ có bốn lá bùa đồng to bằng lòng bàn tay ở mặt trước gương, vẫn đang tỏa ra ánh sáng yếu ớt.

"Nói sớm không được đâu, Bàn Tử, cậu trông chừng mọi người, tôi ra ngoài xem xét tình hình, tiếng súng làm hiệu, nghe tôi thông báo." Nhìn Chu Thiên Quái Kính ngày càng mờ đi và hư hỏng, Sở Viễn lấy ra bốn lá bùa đồng, cất quái kính vào ba lô.

Sau đó lớn tiếng dặn dò Bàn Tử bên cạnh, anh phải ra ngoài xem Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đã đi đến đâu rồi.

Sợi dây leo vừa rồi, rất có thể chỉ là quân tiên phong của nó mà thôi.

"Được, tiếng súng làm hiệu." Bàn Tử mắt tinh, cũng đã nhìn thấy Chu Thiên Quái Kính bị hư hỏng, nhưng không quá khoa trương, chỉ gật đầu thật mạnh với Sở Viễn.

Sở Viễn một mình đi đến rìa mộ thất, đứng nhìn ra xa, thấy tình hình bên ngoài, lập tức hít một hơi khí lạnh.

Những người khác trong mộ thất thấy phản ứng của anh, đều kinh ngạc không thôi, không kìm được mà đi đến rìa mộ thất.

Sau khi nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài mộ thất, mọi người đều sững sờ, sợ đến mức chỉ có thể dựa vào vách tường mộ thất, kinh hãi không thôi.

Chỉ thấy vách đá vốn dĩ sau bức tường ngọc bích, vẫn còn không ít khí của trời đất, bây giờ lại tỏa ra mùi máu tanh nhàn nhạt.

Trong không khí còn có một lớp sương mù màu đỏ nhàn nhạt, bao trùm toàn bộ vách đá bên trong, thậm chí một cái liếc mắt cũng không

thể nhìn rõ đáy vực.

Những mộ thất vốn chi chít như sao trên trời, dưới sự tàn phá điên cuồng của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp không lâu trước đó, đã sớm bị phá hủy không còn nhận ra.

Sức phá hoại mạnh mẽ khiến những mộ thất vốn đã bị năm tháng ăn mòn không thể chịu nổi.

Từng ngôi mộ thất giống như những vỏ trứng mỏng manh, lần lượt vỡ nát.

Trên vách tường, những vết nứt khổng lồ nhanh chóng lan rộng, phân bố trên toàn bộ vách đá, đen ngòm, một cái liếc mắt không thấy đáy.

Bên trong những khe nứt khổng lồ, toát ra một tia quỷ dị và âm u vô tận, khiến mọi người da đầu tê dại.

Cùng với sự mở rộng của các vết nứt, những thi thể vốn được đặt trong mộ thất, trong cơn chấn động đã lung lay sắp đổ.

Ngay sau đó, từng cỗ thi thể bắt đầu trượt xuống, mang theo tiếng động trầm đục rơi vào trong động huyệt.

Mỗi một tiếng rơi xuống, đều giống như một nhát búa nặng, đập vào lòng mọi người.

Mọi người trợn to mắt, kinh hãi nhìn cảnh tượng này, trong lòng đầy sợ hãi và bất an.

“Mọi người lùi lại, tuyệt đối không được đến gần những khe nứt này, tôi đi rồi sẽ về ngay.” Nói xong, Sở Viễn móc dây thừng vào người, nhắm chuẩn chỗ hạ xuống, kéo chặt dây, nhanh chóng trượt xuống.

“Yêu muội, chúng ta vào trong đó ngồi đi, nhìn thấy hơi ghê.” Bàn

Tử liếc nhìn những thi thể rơi vào khe nứt như sủi cảo, nói chuyện cũng cảm thấy mình đang run rẩy.

Yêu muội nghe vậy, vội vàng gật đầu, đi vào trong mộ thất, cảnh tượng này khiến cô cũng chóng mặt hoa mắt.

Trở lại trong mộ thất, Bàn Tử nhìn những khe nứt trên vách tường, đột nhiên ánh mắt dừng lại ở trong các mộ thất chôn cất theo.

Đặc biệt là những món đồ tùy táng lấp lánh trong mộ thất, khiến Bàn Tử ngứa ngáy, hai mắt sáng lên, huống hồ ba lô của mình vẫn còn chỗ.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử thấy giáo sư Tôn và những người khác đều không chú ý đến mình, mắt đảo một vòng, liền lén lút mò đến mộ thất chôn cất theo… Men theo các mộ thất trên vách đá, Sở Viễn trượt xuống, phát hiện vách đá bị hư hại vô cùng nghiêm trọng, trên vách đá đầy những vết nứt.

Giống như một cái vực sâu đen ngòm, không ngừng có thi thể trong mộ thất rơi xuống, cảnh tượng rất quỷ dị.

Nhìn những thi thể không ngừng rơi xuống trước mặt, trong đầu Sở Viễn đột nhiên lóe lên, những gì giáo sư Tôn nói về quần tiên xuất sơn.

Sở Viễn trong lòng hiểu rõ, đây chắc chắn là Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, đang ở dưới đáy vách đá nuốt chửng linh khí của sơn mạch, gặm nhấm cả ngọn núi Quan Tài.

Đúng là cách đấu pháp đồng quy vu tận, theo xu thế này, một khi long mạch của núi Quan Tài bị phá hủy.

Thì, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp sống dựa vào linh khí, cũng sẽ không còn tồn tại.

Có lẽ, đây chính là số mệnh của nó với tư cách là người canh giữ

lăng mộ mạnh nhất.

Nhưng hiện tại điều duy nhất Sở Viễn lo lắng là, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp nuốt chửng sơn mạch, có nuốt cả những bóng đen trong mộ đạo hay không.

Những thứ quỷ dị này, rất có thể chính là mấu chốt để những thi thể này trở thành Thi Tiên.

Tình hình khẩn cấp, Sở Viễn bây giờ cũng không quản được nhiều như vậy, anh phải xuống đáy vực, xem xét tình hình bên trong nghi trủng.

Nơi đó có khả năng tồn tại cửa thoát hiểm.

Không bao lâu, Sở Viễn men theo dây thừng đến đáy vách đá, tháo dây, bật đèn pin, đi về phía con đường lúc đến.

Quả nhiên, trên mặt đất cũng đã xuất hiện không ít vết nứt, trong vết nứt mơ hồ có thể nhìn thấy những dây leo sắc nhọn đang từ từ ngọ nguậy.

Sở Viễn trong lòng căng thẳng, phải biết rằng tầng đá này đã trải qua mấy trăm năm phong hóa, rất chắc chắn.

Không ngờ, cũng không thể chống lại được máu đồng ăn mòn của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, độ cứng của gai đồng trên người nó nằm ngoài sức tưởng tượng của anh.

Nhờ ánh đèn, Sở Viễn phát hiện trên một dây leo trong vết nứt dưới chân lại treo đầy những thi thể chi chít.

Chương 408

Nhìn thấy cảnh này, cho dù mạnh như Sở Viễn, thấy vậy cũng không nhịn được mà rùng mình, sinh lòng sợ hãi.

Chính là những thi thể rơi xuống từ các mộ thất trên vách đá trong lúc chấn động vừa rồi, không ngờ đều bị nó nuốt chửng.

Cũng không biết Cửu Tử Kinh Lăng Giáp này hoạt động như thế nào, không chỉ có thể nuốt chửng khí của địa mạch, nghiền nát tầng đá cứng.

Bây giờ ngay cả thi thể cũng có thể nuốt chửng, với tư cách là vật bồi táng canh giữ lăng mộ, mức độ phức tạp vượt xa sự hiểu biết của người thường.

Trước đây giáo sư Tôn đã nói, thứ này gặp phải vật sống sẽ nuốt chửng khí huyết, để rễ của mình phát triển tươi tốt hơn.

Không ngờ, bây giờ ngay cả thi thể cũng không tha, mười phần thì có đến tám chín phần là do được thần mạch Bàn Cổ khổng lồ nuôi dưỡng, đã xảy ra biến dị.

Vừa nghĩ đến việc, nhóm người của mình phải đối phó với một con Cửu Tử Kinh Lăng Giáp biến dị, Sở Viễn trong lòng càng thêm không chắc chắn.

Lối thoát duy nhất hiện tại, vẫn là phải tìm được cửa thoát hiểm ẩn giấu trong mộ thất của Phong Sư Cổ.

Chuyện xảy ra trong mộ thất của Phong Sư Cổ vừa rồi, vẫn còn rõ mồn một, Phong Sư Cổ chắc chắn đã nhìn thấy nhục thân biến dị của vua Ô Dương.

Đặc biệt là máu tươi trong cơ thể, không khác gì người thường,

điều này mới khiến Phong Sư Cổ kiên định quyết tâm muốn tu luyện thành tiên.

Một người kiên quyết tin rằng mình có thể nhục thân thành tiên như vậy, thiết kế một đại trận phức tạp như thế, chính là để trở thành Thi Tiên.

Nếu hắn phát hiện sau khi mình tỉnh lại, địa mạch bị Cửu Tử Kinh Lăng Giáp phá hoại, há lại không chừa cho mình một đường lui.

Sức phá hoại của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, không ai rõ hơn Phong Sư Cổ, hắn chắc chắn sẽ chừa cho mình một đường sống.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn không khỏi tăng nhanh bước chân, khi anh đến lối ra ngọc bích, lập tức cảm thấy không ổn, thầm kêu chết rồi.

Thì ra, lối vào ngọc bích lại bị một tảng đá khổng lồ chặn lại, căn bản không thể tự do ra vào.

Qua khe hở của tảng đá, Sở Viễn phát hiện mộ thất nghi trủng mà Phong Sư Cổ bố trí đã hoàn toàn sụp đổ, trong phòng chất đầy vô số tảng đá.

"Bằng, bằng, bằng." Ngay lúc Sở Viễn đang tuyệt vọng, đột nhiên nghe thấy một tràng tiếng súng từ phía trên vách đá vọng lại.

"Tiếng súng làm hiệu, là Bàn Tử!" Trong mộ thất khe đá, bên trong lăng mộ của Phong Sư Cổ, tại hố tuẫn táng.

Trong căn mộ thất tối tăm, Bàn Tử dựa vào ánh đèn pin, lựa tới lựa lui mấy lần rồi mới chọn một pho tượng Quan Âm bằng ngọc trắng.

Ngắm nghía hồi lâu, Bàn Tử mới vui vẻ cất pho tượng Quan Âm vào ba lô, gã tin vào con mắt của mình.

Pho tượng Quan Âm tinh xảo này, nếu mang ra chợ đồ cổ bên

ngoài, chắc chắn sẽ là hàng hot!

"Bàn Tử, cậu đang làm gì đấy!" Ngay lúc Bàn Tử vừa có được bảo vật ưng ý, đang hí hửng thì đột nhiên nghe một tiếng quát lạnh sau lưng.

Gã giật mình run cả tay, chiếc ba lô suýt nữa thì văng ra ngoài.

"Thầy Tôn, thầy đừng có lúc nào cũng hù người như vậy, ở cái chốn này chưa bị Cửu Tử Kinh Lăng Giáp ăn mất, thì cũng bị thầy dọa chết trước." Thấy là thầy Tôn, Bàn Tử không khỏi vỗ ngực thở phào, vẻ mặt căng thẳng cũng giãn ra không ít.

Nghĩ vậy, Bàn Tử cũng chẳng để ý, thuận tay vơ thêm một món đồ trang sức bằng vàng to bằng lòng bàn tay, đặt lên mân mê.

"Bàn Tử, lúc nào rồi mà còn lo mấy thứ vật ngoài thân này, đúng là đồ cổ hủ!" Câu nói này của thầy Tôn khiến Bàn Tử ngẩn người, gã theo Sở Viễn xuống mộ cũng gặp không ít chuyên gia giáo sư.

Lần nào gã chỉ cần sờ mó mấy món đồ minh khí này một chút là y như rằng bị các vị chuyên gia giáo sư thuyết giáo cho nửa ngày trời.

Không ngờ thầy Tôn này lại khác người, hoàn toàn không để tâm đến hành vi của gã, điều này khiến Bàn Tử phải nhìn ông bằng con mắt khác.

Tuy nhiên, khi nghĩ đến một thân phận khác của thầy Tôn, Bàn Tử liền thông suốt, đều là người trong nghề cả.

"Ủa, cái gì đây?" Ngay lúc Bàn Tử đang nghĩ cách giải thích với thầy Tôn thì đột nhiên thấy đối phương tinh thần phấn chấn, giơ đèn pin đi về phía mình.

Bàn Tử nhìn theo hướng đèn pin của thầy Tôn, mặt đầy kinh ngạc, cũng không biết thầy Tôn đã nhìn thấy cái gì.

Chỉ thấy bức tường vốn trắng trơn, sau khi bị Cửu Tử Kinh Lăng Giáp tàn phá và chấn động, đã hơi nứt ra.

Dưới ánh đèn pin, vậy mà lại lộ ra một chút ánh sáng le lói từ phía sau bức tường.

"Phía sau này còn có không gian!" Bàn Tử nhìn vào khe nứt lốm đốm ánh sáng trên tường, kinh ngạc kêu lên như bừng tỉnh ngộ, không ngờ lại có phát hiện bất ngờ.

Thầy Tôn vội vàng tiến lên, ghé sát quan sát không gian phía sau khe nứt, kích động hét lên: "Mau, Bàn Tử, đập vỡ bức tường ra, không khí phía sau lưu thông, là một không gian không nhỏ, có lẽ chính là lối ra." "Tôi biết rồi, ra là vậy, đây chính là lối thoát mà Phong Sư Cổ đã chừa sẵn cho mình sau khi tưởng rằng đã thành tiên." Những chuyện xảy ra trên đường đi, mỗi một cửa ải, mỗi một mộ đạo, đều diễn ra theo sự sắp đặt từ trước của Phong Sư Cổ.

Hành vi này dường như là để cố ý thu hút bọn họ tìm đến gian chủ mộ thất này, thật sự có chút kỳ quái.

Không kịp nghĩ nhiều, Bàn Tử lùi lại vài bước, hét lớn với Yêu Muội ở ngoài mộ thất: "Yêu Muội, ra cửa mộ thất bắn ba phát súng, đây là tín hiệu tôi đã hẹn với Lão Sở." Dặn dò Yêu Muội xong, Bàn Tử đeo ba lô lên, rút xẻng công binh ra, trong ánh mắt mong đợi của thầy Tôn, gã đập mạnh vào bức tường. ...

"Ầm!" Sở Viễn nghe thấy tiếng súng hiệu, liền men theo dây Toản Thiên leo xuống mộ thất của Phong Sư Cổ, vừa hay nghe thấy tiếng tường sập.

Chưa kịp mở miệng hỏi, anh đã thấy sâu trong mộ thất, bụi đá bay mù mịt.

"Khụ khụ!" Trong mộ thất truyền ra tiếng ho của Bàn Tử và mọi

người, nhìn qua ánh đèn mờ ảo, Sở Viễn phát hiện phía sau hố tuẫn táng lại có một thế giới khác!

"Bàn gia, lợi hại nha, mật đạo ẩn giấu kỹ như vậy mà cũng tìm ra được." Nhìn bức tường bị phá vỡ để lộ ra một mộ đạo sâu hun hút, anh không khỏi khen ngợi Bàn Tử.

Phong Sư Cổ này cũng khá gian manh, giấu lối thoát hiểm trong hố tuẫn táng, đúng là làm ngược lại với lẽ thường.

Ai cũng biết, khi xây dựng lăng mộ, hố tuẫn táng thường là nơi chôn cất nô lệ hoặc đồ minh khí.

Nó thường nằm ở vị trí đại hung trong mộ thất, dùng để trấn áp hung vị, bảo vệ quan quách của chủ mộ.

Cho dù có gặp phải trộm mộ, bọn chúng cũng thường chỉ lấy hết đồ minh khí, làm gì có ai để ý đến các cơ quan khác bên trong.

Huống hồ, bức tường đá này lại vô cùng cứng rắn, người thường rất khó phát hiện ra sự tồn tại của nó.

Nếu không phải Cửu Tử Kinh Lăng Giáp khuấy động vách đá, khiến bức tường chi chít vết nứt, thì chỉ bằng sức của Bàn Tử, căn bản không thể đập vỡ được.

Nghe thấy tiếng Sở Viễn, Bàn Tử phủi bụi trên người, đắc ý đáp lớn: "Lão Sở, bên này, Bàn gia đây chỉ hơi động tay động chân một chút là phát hiện ra có cơ quan, cuối cùng hoàng thiên không phụ lòng người, để tôi phát hiện ra." Thầy Tôn đứng bên cạnh nghe Bàn Tử khoác lác, mặt liền cạn lời, cái tên mập chết tiệt này mặt dày thật.

Tuy nhiên, ông cũng không để ý, gọi Phong Vu Tu một tiếng rồi vội vã đi vào mộ đạo.

Đợi bụi mù tan hết, Sở Viễn đầu tiên là thu lại dây Toản Thiên ở cửa mộ thất, sau đó bảo Bàn Tử và Yêu Muội vũ trang cảnh giới.

Hai người họ đi theo sau thầy Tôn, còn Sở Viễn đi cuối cùng để bọc hậu.

Vừa định quay người rời đi, Sở Viễn liếc nhìn đống đồ bồi táng dưới chân, vung tay một cái, thu hết vào ba lô hệ thống.

Lúc này anh mới hài lòng rời khỏi nơi đây.

Sau khi vào mộ đạo, Sở Viễn men theo những bậc thang chật hẹp bên trong, đi thẳng về phía trước, đây là một con đường nhỏ không thấy điểm cuối.

Sải bước đi khoảng ba phút, anh mới nghe thấy loáng thoáng tiếng nói chuyện của Bàn Tử ở phía trước.

Đi nhanh vài bước, quả nhiên, anh thấy Bàn Tử và Yêu Muội đang thắp sáng những ngọn đuốc trên giá nến hai bên mộ đạo.

Hóa ra trên đường đi, Sở Viễn chỉ mải miết đi mà không để ý rằng cứ cách vài mét, trên tường lại có giá nến được thắp sáng.

"Bàn gia, đi nhanh lên, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp có lẽ sắp tấn công tới rồi." Cảm nhận được sự bất an từ phía sau, Sở Viễn đi nhanh vài bước, hét lớn với Bàn Tử.

Bàn Tử lập tức vẻ mặt nghiêm trọng, gã biết giác quan thứ sáu của Sở Viễn luôn rất chuẩn, vội vàng kéo Yêu Muội, nhanh chóng đi tiếp.

Cứ như vậy, cả nhóm đi khoảng hơn mười phút, cuối cùng cũng nhìn thấy ánh sáng ở cuối mộ đạo.

Chương 409

Sở Viễn thầm tính toán, theo thiết kế của Phong Sư Cổ, chủ mộ thất của lão ta hẳn là nằm ở trung tâm núi Quan Tài, cũng chính là khu vực lõi của thần mạch Bàn Cổ trong truyền thuyết.

Cộng thêm con đường hầm chật hẹp này đi thẳng một mạch, cuối con đường rất có thể chính là khu vực rìa ngoài của núi Quan Tài, khả năng cao là lối thoát mà Phong Sư Cổ đã để lại.

"Két!" Đi đến cuối con đường là một cánh cửa đá có thể di chuyển, Phong Vu Tu dùng hai tay đẩy mạnh, từ từ đẩy cánh cửa ra.

Thấy cửa đá hé ra một khe hở, Sở Viễn và Bàn Tử nhìn nhau một cái rồi nhanh chóng đến bên cạnh anh ta, cùng nhau đẩy cửa đá.

"Mở!" Cả ba cùng hét lớn, đồng thời dùng sức, cuối cùng cũng mở được cánh cửa đá đã bị phong ấn hàng trăm năm nay.

Dưới ánh đèn pin mờ ảo, Sở Viễn giật mình, phát hiện phía sau cửa đá là một mật thất rộng chừng hai mươi mét vuông.

Nhìn kỹ lại, chỉ thấy trên mặt đất trong mật thất có đặt một trụ đá nặng, phía trên có khóa những sợi xích sắt.

Sở Viễn trong lòng khẽ động, thứ này trông giống như một loại hình cụ để giam cầm tù nhân thời cổ đại.

Nghĩ vậy, Sở Viễn nghệ cao gan lớn, liền đi đầu vào trong mật thất nghi là nơi giam giữ tù nhân này.

Mọi người thấy vậy, vội vàng đi theo sau Sở Viễn, nối đuôi nhau đi vào.

Bàn Tử từ sau lưng lấy ra mấy cây nến, lần lượt thắp lên rồi đưa cho Yêu Muội bên cạnh, đặt trong mật thất.

Lập tức, ánh nến làm mật thất tối tăm sáng lên không ít, mọi người lúc này mới nhìn rõ tình hình chi tiết bên trong.

Bàn Tử cũng mệt lử, nhẹ nhàng dựa vào một bức tường, không ngừng thở hổn hển.

Thầy Tôn cũng được Phong Vu Tu dìu, dựa vào một góc tường, thở không ra hơi, ngồi nghỉ tại chỗ.

Ngay lúc mọi người đang nghỉ ngơi, Sở Viễn theo ánh đèn phát hiện ra các giá nến xung quanh mật thất.

Anh lần lượt thắp chúng lên, dưới ánh nến rực rỡ, mật thất lập tức sáng như ban ngày, tình hình bên trong có thể nhìn rõ bằng mắt thường.

"Thầy Tôn, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp là bảo vật của Quan Sơn Thái Bảo, theo tốc độ này, khoảng bao lâu nữa nó sẽ đến đây?" Là truyền nhân trực hệ của Quan Sơn Thái Bảo, thầy Tôn không nghi ngờ gì là người hiểu rõ Cửu Tử Kinh Lăng Giáp nhất.

Thầy Tôn ngồi trên đất, không ngừng xoa bóp cơ bắp chân, nghe Sở Viễn nói vậy, thở dài một tiếng: "Những gì tôi biết về Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đều là ghi chép trong sách cổ của gia đình, rất ít ỏi, điều duy nhất có thể khẳng định là, một khi được kích hoạt, hoạt tính của nó sẽ trở nên rất mạnh, cho đến khi nuốt chửng hết địa mạch linh khí, cuối cùng ngọc đá cùng tan." Dù không nhận được câu trả lời chắc chắn từ thầy Tôn, nhưng điều đó cũng đã chứng thực từ chính diện những suy đoán của anh về Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Với năng lực hiện tại của nhóm, không ai có thể tiêu diệt nó, chỉ có thể để nó cùng thần mạch Bàn Cổ biến mất.

Vì vậy, anh phải đưa mọi người rời khỏi đây trước khi núi Quan Tài bị nghiền nát.

“Bàn Tử, tranh thủ thời gian, xem xem trong mật thất này có cơ quan nào khác không.” Sở Viễn dùng đèn pin chiếu vào Bàn Tử, lớn tiếng sắp xếp, sau đó bắt đầu cẩn thận kiểm tra mật thất này.

Theo suy đoán của anh, đây là một mật đạo dẫn đến con đường sống, cơ quan chắc chắn nằm trong mật thất này.

Bàn Tử vừa nghe không lâu nữa núi Quan Tài sẽ sụp đổ, liền không ngồi yên được nữa, vội vàng đứng dậy giúp đỡ.

Yêu Muội cũng tự mình xung phong, cầm đèn pin, cẩn thận rà soát xung quanh mật thất.

Ngay lúc ba người đang tìm lối ra, thầy Tôn ngồi trên đất dường như nhớ ra điều gì đó, hỏi Sở Viễn: “Tiểu Sở, cậu có phát hiện ra cái bóng đen bay ra từ trong cơ thể Thi Tiên Phong Sư Cổ rốt cuộc là thứ gì không?” Ông hiện đang trúng một loại thi độc không tên, là hậu duệ của Quan Sơn Thái Bảo, ông rất rõ độc tố này mạnh mẽ và nguy hiểm đến mức nào.

Cho dù ông có thể may mắn thoát khỏi núi Quan Tài, với kỹ thuật y học hiện tại, e rằng cũng rất khó chữa khỏi.

Hiện tại, thứ duy nhất chống đỡ cho thầy Tôn sống tiếp chính là khảo cổ học mà ông đã học cả đời.

Trong ngôi mộ Địa Tiên này, thứ duy nhất khiến ông không thể buông bỏ chính là cái bóng đen trong cơ thể Phong Sư Cổ.

Rõ ràng, thầy Tôn lo lắng cái bóng đen chính là thủ phạm gây ra việc thành Thi Tiên, điều này khiến ông nhớ lại cái bóng đen đã thấy khi vừa vào cửa Linh Tinh.

Những cái bóng đen dày đặc khiến ông tê cả da đầu, lỡ như, thứ này chính là điều kiện để trở thành Thi Tiên, thì phiền toái rồi.

Nghe thầy Tôn hỏi vấn đề này, mọi người không khỏi nghĩ đến cái

bóng đen trong cơ thể Phong Sư Cổ trước khi chết, lòng vẫn còn sợ hãi.

Nếu nói ai có thể nhìn rõ thứ này, thì chỉ có Sở Viễn, người đã đối đầu trực diện với Thi Tiên.

Thấy ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía mình, với vẻ mong đợi, Sở Viễn khẽ gật đầu, nhẹ giọng nói: "Đúng vậy, tôi quả thực đã nhìn thấy một chút, thứ đó dường như toàn thân được bao bọc bởi một lớp lông xác chết màu đen đã bị mốc.

Rốt cuộc là thứ gì, tôi cũng không nhìn rõ bản thể của nó, chỉ biết rằng thứ này độc tính rất mạnh, âm khí rất nặng!" Thứ này gặp phải máu Thanh Long liền tự động bị ăn mòn tan chảy, rõ ràng không phải độc vật thì cũng là vật âm tà.

Thế giới rộng lớn, không gì là không có, thứ này trong "Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật" của Sở Viễn cũng chưa từng được ghi lại.

Có thể thấy, thứ này hẳn là được hình thành từ rất lâu đời, và chỉ tồn tại trong thần mạch Bàn Cổ của núi Quan Tài này.

Nếu không, nếu nó lưu truyền ra ngoài, Mạc Kim Hiệu Úy chắc chắn sẽ ghi chép về một thứ quỷ dị như vậy.

Hơn nữa, Thi Tiên, một loài rõ ràng khác biệt với các loại cương thi, hành thi thông thường, Sở Viễn cũng là lần đầu tiên gặp phải.

Thứ này không sợ nước lửa, rõ ràng vi phạm nguyên lý ngũ hành tương sinh tương khắc, nhảy ra ngoài ngũ hành, nói là Thi Tiên, cũng khá hợp lý.

Điều duy nhất đáng tiếc là, cuối cùng lại bị Cửu Tử Kinh Lăng Giáp nuốt chửng huyết nhục, cũng không biết đối với Phong Sư Cổ mà nói, là bi hay hỉ.

"Thầy Tôn, những pho tượng đồng này là ai, cũng là người nhà họ

Phong sao, tại sao lại ở đây, kỳ lạ thật." Chuyện về cái bóng đen tạm thời không giải thích được, Sở Viễn liền đi vào sâu trong mật thất, đột nhiên phát hiện một pho tượng đồng cao lớn.

Nghe thấy tiếng Sở Viễn, thầy Tôn lòng đầy nghi vấn, được Phong Vu Tu dìu, mới đi tới.

Hóa ra sâu nhất trong mật thất, lại có rất nhiều tượng đồng cao lớn đang quỳ, dáng vẻ vô cùng hung dữ, tóc tai bù xù, mắt lồi, mặt xanh nanh vàng.

"A, quỷ!" Yêu Muội nhìn một hàng tượng đồng giống như Tu La ác quỷ, tay ôm vũ khí sắc bén, sợ đến nỗi hét lên.

Nghe Yêu Muội hét, Sở Viễn tiến lên một bước che trước mặt cô, nhìn những pho tượng đồng ăn mặc kỳ quái, khẽ nhíu mày.

Thầy Tôn đẩy kính, cẩn thận quan sát kỹ thuật điêu khắc của tượng đồng, trang phục trên người, hình dạng vũ khí, v.v.

Quan sát vài phút, người có nền tảng văn hóa uyên thâm như thầy Tôn cũng không thể nhìn ra bối cảnh văn hóa và niên đại của những thứ này.

Điều kỳ lạ là, trên người những pho tượng đồng này đều bị xiềng xích, dường như những người này đều là tù nhân.

Bàn Tử đột nhiên nhớ lại lời Đại Kim Nha từng nhắc nhở, trong những ngôi mộ cổ từ thời Tống trở đi, đồng rất có thể là vàng.

Nghĩ vậy, gã cầm xẻng công binh cẩn thận gõ vài cái lên pho tượng đồng trước mặt, âm thanh rất trầm đục.

Không phải rỗng ruột, hẳn là không có cơ quan.

Thế là dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Bàn Tử cầm xẻng công binh cạo cạo trên người tượng đồng, cạo đi cạo lại một lúc lâu

mới dừng tay.

"Phì, chó má Đại Kim Nha, lại dám chơi Bàn gia, vàng cái gì, chỉ là một pho tượng đồng thuần túy!" Thấy bộ dạng ngốc nghếch của Bàn Tử, Sở Viễn lập tức cạn lời, xoa trán cười khổ: "Bàn gia, cái cậu nói là mộ sau thời Tống, chủ mộ mới làm vậy, vì công nghệ đúc đồ đồng xanh cao, giá cả đắt đỏ." "Mật thất này rõ ràng là mộ cổ trước thời Hán Đường, tượng đồng lúc đó là đồ bồi táng phổ biến nhất!" Bàn Tử: "..." Hành động kỳ quặc của Bàn Tử lập tức khiến mọi người bật cười, không khí căng thẳng trong mật thất thoáng chốc nhẹ nhõm đi không ít.

Lúc này, mắt thầy Tôn đột nhiên sáng lên, nhanh chóng đi vào sâu trong mật thất.

Chỉ thấy đó là một bệ đá cao bằng nửa người, trên bệ có một xác khô, hình dạng vô cùng kỳ lạ, nửa thân trên trần trụi.

Hơn nữa mức độ phân hủy của cơ thể khá cao, trông như đã chết không dưới ngàn năm.

"Kỳ lạ, thần mạch Bàn Cổ này là bảo huyệt tàng phong tụ khí, có tác dụng đặc biệt trong việc nuôi dưỡng nhục thân, sao thi thể này lại có bộ dạng như vậy?" Thầy Tôn nhớ lại những thi thể gặp trên đường đi, đặc biệt là những thi thể trong mộ thất khe đá, đều được bảo quản rất tốt.

Có thể thấy sự đặc biệt của thần mạch Bàn Cổ trong núi Quan Tài, nhưng thi thể này rõ ràng là một xác khô ngàn năm, thực sự kỳ quái.

Theo lý mà nói, một nơi linh mạch tràn đầy linh khí như vậy, không thể tồn tại xác khô, thật không bình thường.

Hơn nữa, tay chân của xác khô này đều bị người ta khóa xích sắt, xem ra là một tù nhân bị Phong Sư Cổ bí mật giam giữ ở đây.

Nhìn nó khô quắt, gầy trơ xương như ác quỷ, vừa nhìn đã biết là bị bỏ đói đến chết, rõ ràng là lúc còn sống đã bị Phong Sư Cổ hành hạ dã man.

Chương 410

Bàn Tử thì không thấy lạ, liếc mắt một cái rồi mất hứng, nói lớn: "Có gì lạ đâu, chắc chắn là hắn phản đối Phong Sư Cổ tu Địa Tiên Thôn, bị Phong Sư Cổ bí mật giam ở đây, bỏ đói cho chết!" Nghe Bàn Tử nói vậy, thầy Tôn liền lắc đầu, giải thích: "Không thể nào, trang phục của thi thể này rõ ràng không phải phong cách nhà Minh, người này hẳn không phải người nhà họ Phong.

Nhưng có thể bị Phong Sư Cổ giam cầm ở đây, chắc hẳn cũng là một nhân vật có thân phận không đơn giản." Chỉ dựa vào những manh mối vụn vặt này mà muốn phán đoán thân phận của thi thể, lập tức khiến người ta cảm thấy đau đầu.

Mọi người càng đi sâu vào trong mật thất, cách bài trí và thiết bị bên trong càng khiến người ta kinh hãi.

Đây đâu phải là lối thoát hiểm gì, trông càng giống một phòng tra tấn, hành hình phạm nhân thời cổ đại.

Trên mặt đất rải rác những chiếc cùm sắt gỉ sét, đầu kia của những chiếc cùm này là một cái hố lớn rộng khoảng ba mét.

Miệng hố đen ngòm, không biết sâu bao nhiêu, nhưng có thể cảm nhận được một luồng âm khí nồng nặc từ trong hố, khiến người ta cảm thấy cực kỳ khó chịu.

"Cẩn thận dưới chân, phía trước có một cái hố." Sở Viễn nhìn cái hố sâu phía trước, trong lòng đột nhiên có cảm giác không lành, ánh đèn pin dịu nhẹ chiếu qua.

"Ọe!" Yêu Muội liếc nhìn tình hình trong hố, quay người cúi xuống nôn khan một trận.

Dù là Bàn Tử đã từng thấy không ít hố chôn tập thể, hố tuẫn táng, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, bụng gã cũng cuộn lên từng cơn.

Trong lòng càng thêm căm ghét Quan Sơn Thái Bảo, đặc biệt là cái thằng chó Phong Sư Cổ, hận không thể nghiền xương hắn ra tro.

Sở Viễn không biết suy nghĩ trong lòng Bàn Tử, nếu không chắc chắn sẽ đáp lại một câu: Phong Sư Cổ đã bị Cửu Tử Kinh Lăng Giáp nghiền thành tro rồi.

Thi Tiên Phong Sư Cổ trước tiên bị Sở Viễn một đao chém đầu, sau đó bị dây leo hút cạn máu thịt toàn thân, cuối cùng còn bị lột da hoàn toàn.

Chết rồi còn bị trừng phạt thảm khốc vô nhân đạo như vậy, Phong Sư Cổ này cũng coi như là người đầu tiên từ xưa đến nay.

Nghiền xương ra tro, đối với lão ta, vẫn còn là quá hời.

Đây là một cái thi động cực kỳ hiếm thấy, là một hình thức tuẫn táng bằng người sống của người cổ đại trước thời Tần Hán.

Thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn, khóa cùm vào tay chân nô lệ, đào một cái hố cực sâu trong mộ thất.

Đường kính của cái hố này thường chỉ khoảng một mét, bên trong tối đen như mực, vô cùng chật chẹp, môi trường càng tệ không thể tả.

Khi chủ mộ hạ táng, sẽ ép những nô lệ này tự mình nhảy xuống hố tuẫn táng.

Trong môi trường cực kỳ khắc nghiệt này, các nô lệ chỉ có thể chen chúc nhau, người này đè lên người kia, tuyệt vọng chờ chết trong thi động.

Không quá hai ngày, những nô lệ sống này, cuối cùng chỉ có thể

chết trong oán hận và đau khổ.

Điều này tạo ra âm khí cực kỳ mạnh mẽ trong thi động, dùng để trấn áp vị trí đại hung trong mộ thất, có thể ổn định phong thủy long mạch của mộ thất.

Cái thi động này được xây dựng phía sau mộ thất của Thi Tiên Phong Sư Cổ, nếu nói tình hình ở đây không liên quan đến Phong Sư Cổ, Sở Viễn tuyệt đối không tin.

Nhìn một đám xác khô trong thi động, già trẻ gái trai đều có, hơn nữa thân thể đều gầy trơ xương, nét mặt đều là vẻ kinh hoàng.

Thậm chí, Sở Viễn còn thấy không ít xác khô bị cụt tay chân, trên xương cốt đầy vết thương, chết một cách thảm khốc vô nhân đạo.

Thầy Tôn sắc mặt khó coi nhìn cảnh tượng trước mắt, rất khó tưởng tượng thủ lĩnh Quan Sơn Thái Bảo là Phong Sư Cổ lại làm ra hành vi ác độc như vậy.

Khác với thầy Tôn, Sở Viễn lại cảm thấy Phong Sư Cổ đến cả người trong tộc mình cũng lừa, để tộc nhân của mình tiến hành hoạt tuẫn tọa hóa.

Huống hồ là những người ngoài này trong hố, gặp phải Phong Sư Cổ cũng coi như xui xẻo, bị giam cầm ở đây.

"Thầy Tôn, thầy xem đây là gì?" Sở Viễn ngồi xổm xuống, dùng đèn pin chiếu vào một thi thể, chỉ thấy trên ngực người đó có một hình xăm trông giống biểu tượng của Vua Ô Dương.

Nghe vậy, thầy Tôn vội bảo Phong Vu Tu và Sở Viễn kéo thi thể này trong thi động lên, để kiểm tra kỹ lưỡng.

Dưới sự hợp sức của hai người, rất nhanh xác khô này đã được đặt trên khoảng đất trống trước mặt thầy Tôn.

Lúc này mới phát hiện, thi thể này mặc quần áo chỉnh tề, trang phục khác biệt với những người khác, không giống một người tuẫn táng bình thường.

Thấy vậy, Sở Viễn trong lòng khẽ động, liền lục lọi trong quần áo của thi thể này, không ngờ lại thật sự có phát hiện.

Hóa ra, mặt trong quần áo của thi thể này lại được vẽ rất nhiều chữ và ký hiệu kỳ lạ khiến Sở Viễn ngơ ngác.

Xem ra những ký hiệu này chỉ có thể dựa vào thầy Tôn để giải mã, nếu là văn tự ký hiệu sau thời Chiến Quốc, anh còn biết một chút.

Cổ văn tự xa hơn nữa, thì đây không phải là lĩnh vực sở trường của Sở Viễn.

Thầy Tôn lấy ra một cuốn sổ và bút từ trong túi, đối chiếu với quần áo khắc đầy chữ, cẩn thận nghiên cứu.

Hơn mười phút sau, thầy Tôn vẽ một lúc lâu trong sổ ghi chép, cuối cùng cũng có một chút manh mối, vội vàng gọi mọi người.

"Người này lại là một thành viên của một bộ tộc cổ xưa, đời đời sống trong núi Quan Tài, lại còn là hậu duệ của Vua Ô Dương.

Những người này chuyên phụ trách bảo vệ bí mật của núi Quan Tài, Phong Sư Cổ khi trộm mộ cổ của Vua Ô Dương đã gặp phải những người này.

Dưới sự dẫn dắt của Phong Sư Cổ, Quan Sơn Thái Bảo đã tấn công dữ dội những người này, tàn nhẫn giết hại rất nhiều hậu duệ của Vua Ô Dương.

Cuối cùng Phong Sư Cổ lại phát hiện ra bộ tộc di dân này lại nắm giữ một loại thuật bói toán thượng cổ thần kỳ, càng khiến lão ta vui mừng như điên.

Cuối cùng đã giam cầm những người còn sót lại của bộ tộc này, ngày đêm tra tấn bằng những hình phạt tàn khốc, ép họ xem quẻ, đoán vận mệnh cho lão ta." Thầy Tôn giải mã đến đây, mọi người không khỏi buông lời chửi rủa lão tặc Phong Sư Cổ, thậm chí cả Phong Vu Tu cũng mắng mấy câu.

Theo nghiên cứu của thầy Tôn, viên thi đan mà Bàn Tử nhặt được không lâu trước đây, lại là một kỳ vật được hình thành qua năm tháng trong núi Quan Tài.

Hóa ra, núi Quan Tài này ẩn sâu dưới dãy núi Vu Sơn, vô cùng thần bí, là nơi tế tự của tộc Vu thời thượng cổ.

Vì vậy, nơi này chôn cất vô số quan tài của người Vu thời đó, năm tháng lâu dài, âm khí tích tụ, từ từ hình thành nên thi đan.

Được người Vu thời đó tôn là chí bảo, phàm là người được chôn cùng thi đan, đều có thể giữ cho thi thể không bị mục nát, không bị cương cứng.

Cho dù chôn sâu mấy trăm năm, thân thể cũng sẽ giống như người sống, vô cùng thần kỳ.

Đừng nói ở thời kỳ đó, chuyện này nếu đặt ở xã hội hiện đại cũng sẽ gây chấn động, khoa học cũng không thể giải thích được.

Cứ như vậy, danh tiếng của thi đan ngày càng lớn, vào thời đại đó được ghi nhận là thần vật trường sinh bất lão.

Người Vu cũng vì bảo vật này mà vô cùng phồn thịnh và hùng mạnh vào thời đại đó.

Đúng là thành cũng vì thi đan, bại cũng vì thi đan.

Qua hai đời Vu Vương được chôn cùng thi đan, người ta phát hiện ra rằng chỉ cần thi thể được đào lên, sẽ dễ dàng gây ra bệnh tật trên diện rộng, thậm chí là ôn dịch.

Mang đến vô số tai nạn, một lượng lớn người và gia súc chết vì điều này, từ đó thời đại của tộc Vu rơi vào suy tàn, dần bị thay thế.

Vua Ô Dương chính là Vu Vương cuối cùng, khi hạ táng đã phong tỏa toàn bộ núi Quan Tài thành cấm địa, mọi thông tin đều bị phong tỏa.

Đây cũng là nguồn gốc của truyền thuyết Vua Ô Dương trị thủy sau này, nhưng những ghi chép liên quan đến thân phận thực sự của ông ta đều không có.

Cho đến khi Phong Sư Cổ trộm mộ Vua Ô Dương, phá vỡ sự tĩnh lặng hàng ngàn năm của núi Quan Tài.

Đặc biệt là khi lão ta chém đầu Vua Ô Dương, phát hiện nó giống hệt người sống, điều này mới kích phát dã tâm của Phong Sư Cổ.

Và trong quá trình nghiên cứu sau đó, lão ta đã phát hiện ra sự huyền diệu của thần mạch Bàn Cổ, mở ra chiếc hộp Pandora, nảy sinh tà niệm.

Cuối cùng dẫn đến kết cục Quan Sơn Thái Bảo bị tuyệt tự, người nhà họ Phong bị diệt sạch, bản thân lão ta cũng bị lột da hút tủy.

Dốc hết tích lũy của mấy đời Quan Sơn Thái Bảo, dốc toàn lực của cả tộc, tạo ra ngôi mộ cổ Địa Tiên Thôn chưa từng có này.

Đúng là thương hải tang điền, thời thế đổi thay, vạn vật trên thế gian này đều có quy luật tự tại của nó, giống như hoa nở hoa tàn, triều lên triều xuống.

Chương 411

Kẻ như Phong Sư Cổ, bất chấp quy luật tự nhiên, vọng tưởng thông qua thi đan và thần mạch Bàn Cổ tu luyện, cuối cùng phi thăng thành tiên, liệt vào hàng tiên ban.

Bây giờ nghĩ lại, Phong Sư Cổ đã bị lòng tham che mờ đôi mắt, vọng tưởng dùng sức người chống lại tự nhiên, coi thường vạn vật thế gian đều có quy luật của nó.

Sự điên cuồng của lão ta cuối cùng đổi lại là một thất bại thảm hại, hiến tế cả tộc người trong hành động điên cuồng, cuối cùng cũng phải chịu báo ứng.

Bị Cửu Tử Kinh Lăng Giáp lột da hút tủy, cũng coi như hại người cuối cùng hại mình, tội đáng đời.

"Lằng nhằng cả buổi, Phong Sư Cổ thấy cái thi đan và máu tươi này liền ảo tưởng mình có thể trường sinh bất tử, không phải bị thiểu năng à?

Uổng công còn là thủ lĩnh Quan Sơn Thái Bảo, ở triều đình cũng là đại quan có phẩm hàm, quá không chịu nổi cám dỗ rồi." Nghe một hồi, Bàn Tử cuối cùng cũng rõ ngọn ngành của Thi Tiên, đối với hành vi của Phong Sư Cổ, gã rất không hiểu.

Dù sao cũng là nhân vật cấp quốc sư của triều Minh, đối mặt với manh mối trường sinh, lại bị giảm trí tuệ như vậy.

Thật sự quá vô lý, Quan Sơn Thái Bảo tinh thông kỳ môn dị thuật, lẽ nào không nghĩ đến nhục thân bất hoại là một loại dị thuật sao.

Thầy Tôn nghe Bàn Tử nói bậy, tức đến mặt đỏ bừng, không nhịn được đá gã một cái.

Mặc dù bản thân ông cũng hận Phong Sư Cổ đến chết, nhưng nghe Bàn Tử nói vậy, ông lại muốn dạy dỗ tên mập này một trận.

Phải biết tình hình của Phong Sư Cổ lúc đó, cũng giống như người mới vào quan trường trong xã hội hiện đại, trước mặt có một miếng thịt béo, liệu có không ăn không?

Huống hồ, người càng tinh thông phong thủy bí thuật và kỳ môn dị thuật, lại càng cố chấp với việc trường sinh, đắc đạo thành tiên.

Chẳng phải đã thấy Hiến Vương lão già dốc toàn lực quốc gia, tự cho rằng pháp thuật trường sinh của mình hoàn hảo không tì vết, tiếp dẫn tiên nhân, vọng tưởng đắc đạo phi thăng hay sao.

Từ xưa đến nay, những nhân vật như vậy thực sự quá nhiều.

"Bàn Tử, đừng có bép xép nữa, vào thời đó nhục thân thành thánh cũng là một cách theo đuổi đại đạo trường sinh." Nói đến đây, Sở Viễn nhìn quanh một vòng rồi nói tiếp, "Phong Sư Cổ xây dựng trận Âm Dương Nghịch Biến, hẳn là để có thể thần hồn phi thăng." "Như vậy, chính là bảo hiểm kép trên con đường trường sinh, lão ta không ngốc, ngược lại tâm tư rất sâu xa." Thầy Tôn cũng khẽ gật đầu, ông rất đồng tình với lời của Sở Viễn, vì theo ghi chép của hậu duệ Vua Ô Dương, Phong Sư Cổ giam cầm những hậu duệ Ô Dương giỏi thuật bói toán thượng cổ này ở đây chính là để suy diễn xem việc trở thành Thi Tiên của lão ta có thành công hay không.

Huống hồ Quan Sơn Thái Bảo từng có được rất nhiều mai rùa về phương diện bói toán tinh tượng, là thủ lĩnh, Phong Sư Cổ cũng tinh thông thuật này.

Tuy nhiên, thuật bói toán của lão ta coi như là tự học, so với loại bói toán được truyền thừa lâu đời của hậu duệ Vua Ô Dương, thì còn kém xa.

Dù Phong Sư Cổ si mê thuật trường sinh, nhưng lão ta cũng sẽ không đánh một trận không có sự chuẩn bị, tự nhiên cần phải có sự chuẩn bị.

Đó là để những hậu duệ Ô Dương này suy diễn sự biến hóa tinh tượng và vận số trên con đường trường sinh của lão ta.

Dưới sự uy hiếp tính mạng của tộc nhân, họ đã lợi dụng mai rùa để bói toán, nghiên cứu các điềm báo thiên tinh, suy diễn vận mệnh của Phong Sư Cổ.

Kết quả cuối cùng là Phong Sư Cổ muốn thành tiên, phải trải qua ba tai tám nạn, tương ứng với các cơ quan trong mộ cổ Địa Tiên Thôn.

Nạn cuối cùng chính là Cửu Tử Kinh Lăng Giáp nuốt chửng núi Quan Tài, đến lúc đó Phong Sư Cổ kiếp nạn đã mãn, có thể dẫn những người tuẫn táng ra khỏi núi.

"Phụt!" Thấy thầy Tôn dịch một cách nghiêm túc, Sở Viễn không nhịn được bật cười.

Phong Sư Cổ này có lẽ thật sự như Bàn gia nói, thiểu năng, vận mệnh do kẻ thù bói toán mà cũng dám tin?

Đối với sự nghi ngờ của Sở Viễn, thầy Tôn lại nghiêm mặt, giải thích: "Phong Sư Cổ vốn là cao thủ tinh thông phong thủy, am hiểu thuyết tinh tượng, hẳn là bản thân lão ta cũng đã tự suy diễn vận mệnh, thấy không khác biệt nhiều." Cách nói của thầy Tôn cũng phù hợp với tình hình thực tế, suy cho cùng, Phong Sư Cổ đã bị di dân của Vua Ô Dương chơi một vố đau.

Cuối cùng bị di dân của Vua Ô Dương phản sát cả tộc Quan Sơn Thái Bảo, cũng coi như gieo gió gặt bão.

Sau khi giải mã xong cổ văn, mặc dù đã hiểu rõ ngọn ngành của núi Quan Tài, nhưng đối với việc tìm lối ra, lại không có một chút

manh mối nào.

Sở Viễn chỉ có thể gọi Bàn Tử và những người khác, tiếp tục tìm kiếm trong mật thất.

Theo thiết kế của Phong Sư Cổ, nơi này chắc chắn là lối ra của sinh môn, chỉ không biết lão ta giấu nó ở đâu.

"Sở đại ca, mau qua đây, ở đây có một bức bích họa." Nghe tiếng Yêu Muội gọi, Sở Viễn sải bước đi tới, hóa ra là bức tường phía nam sâu nhất trong mộ thất này.

Chỉ thấy trên tường là một bức bích họa khá lớn, một góc rìa của bức bích họa đầy những ký hiệu giống như quẻ số.

Càng vào trung tâm, nhân vật, sông núi càng nhiều, thậm chí còn có không ít người đang xem quẻ.

Trung tâm bức bích họa mây tiên lượn lờ, thiên cung ẩn hiện trong tầng mây, một cánh cổng Chúng Diệu lơ lửng ở phía trên cùng bức bích họa.

Dưới cổng Chúng Diệu, là Thi Tiên Phong Sư Cổ ngồi trên tầng mây, dưới chân là sông núi địa mạch trải dài.

Xuống nữa là bản đồ phác thảo của Địa Tiên Thôn, bên cạnh Địa Tiên Thôn là xương cốt chất thành núi, đây là một vùng biển máu núi xương.

Chỉ thấy vô số người chết từ trong núi xương thoát ra, chạy trốn về bốn phương tám hướng, như thể thế giới tận thế.

Nội dung bức bích họa rất đơn giản, hẳn là di dân của Vua Ô Dương thông qua bói toán, đã vẽ lại thiên tượng suy diễn được thành bích họa.

"Đây hẳn là vận số thành tiên của Phong Sư Cổ, vẽ cũng đẹp

thật.” Bàn Tử cũng là người biết hàng, nhìn bức bích họa mấy trăm năm màu sắc vẫn không phai, không khỏi khen ngợi.

“Đúng vậy, đây là tinh tượng mà di dân của Vua Ô Dương dùng thuật bói toán thượng cổ suy diễn ra, cũng có thể hiểu là lời tiên tri!” Thầy Tôn dụi dụi mắt, vẻ mặt nghiêm trọng nhìn nội dung trên bức bích họa, trong lòng đột nhiên nhanh chóng thay đổi cách giải mã cổ văn lúc nãy.

Nhất thời, vẻ mặt ông có chút âm u bất định.

Nghe thầy Tôn nói vậy, Sở Viễn đột nhiên hứng thú, nếu thật sự là lời tiên tri của Phong Sư Cổ, chắc chắn có gợi ý về con đường sống.

Nếu di dân của Vua Ô Dương này thật sự lợi hại như Phong Sư Cổ sùng bái, vậy chắc chắn cũng sẽ để lại manh mối về sinh môn.

Theo Sở Viễn, cái gọi là thuật bói toán, thực ra là một loại thuật thông linh cực kỳ cổ xưa.

Giống như A Hương, con gái nuôi của Minh Thúc, cô ta có thể thông qua mắt làm môi giới, tiến hành thông linh.

Nhìn thấy những thứ người thường không thấy được, thậm chí có thể tiếp nhận được suy nghĩ của họ.

Loại thuật suy diễn huyền ảo cao siêu này đã sớm thất truyền, nhưng đặt ở thời cổ đại, đúng là một môn thần thuật.

Nói trắng ra là thông qua quan sát sự biến đổi của các vì sao, nghiên cứu quy luật phát triển của sự vật, thời gian và sự thống nhất giữa trời và người.

Thông qua những quy luật này, để phán đoán một sự việc nào đó, một người nào đó ở những thời kỳ khác nhau sẽ có những điểm báo trời đất khác nhau.

Cuối cùng thông qua một phương pháp tính toán cổ xưa nào đó, giải mã những điềm báo khác nhau này, hoàn thành việc suy diễn thiên tượng, hình thành nên những lời tiên tri.

Tất nhiên, bây giờ xem ra, những phương pháp suy diễn này tuy có chỗ hay, nhưng cũng rất khó chính xác, còn kém xa.

Nhưng, đặt ở thời đại của Phong Sư Cổ, đủ để kinh thiên động địa, hẳn đây cũng là niềm tin vững chắc để Phong Sư Cổ thành tiên.

Đặc biệt là khi Phong Sư Cổ nhìn thấy bức chân dung của mình ngự trên cửu thiên, lão ta cũng đã rơi vào kế hoạch của di dân Vua Ô Dương.

Sự thật cũng đúng như di dân Vua Ô Dương dự liệu, thân là Quan Sơn Thái Bảo, Phong Sư Cổ đã tự mình hủy hoại cả nhà họ Phong.

Ngay cả bản thân Phong Sư Cổ cũng có kết cục không còn xương cốt.

Có thể thấy, tuyệt đối đừng chọc vào những người chơi huyền học này, rất tà môn.

Ngay lúc mấy người đang nghiên cứu lời tiên tri trên bức bích họa, Yêu Muội lại không kìm được mà đi đến dưới cổng Chúng Diệu trên bức họa.

Chỉ thấy cổng Chúng Diệu này nằm giữa sương mù lượn lờ, cánh cửa trong suốt, dường như có thể nhìn thấy những vị tiên mặc áo dài phiêu dật bên trong.

Xung quanh những người này tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ, tư thái tao nhã mà linh động, cưỡi mây lành, bay lượn trên bầu trời.

Thật là một cảnh tiên giới khiến người ta say đắm.

Nghĩ vậy, Yêu Muội không nhịn được mà vuốt ve những phù văn

kỳ dị trên bức bích họa, dường như bên trong ẩn chứa vô tận huyền bí.

"Muội tử, em đang làm gì vậy?" Bàn Tử thấy Yêu Muội vẻ mặt si mê, ngơ ngác nhìn cô làm ra hành động kỳ quái như vậy.

Chương 412

"A!" Yêu Muội bị Bàn Tử làm cho giật mình tỉnh lại, vừa định mở miệng giải thích, đột nhiên phù văn trên cổng Chúng Diệu của bức bích họa lóe lên một tia sáng kỳ dị.

Một lực lượng vô hình, đột nhiên truyền đến từ trong bức bích họa, một lực hút khó có thể chống cự, trực tiếp kéo Yêu Muội vào trong bức bích họa.

"Vãi!!!" Thấy tình hình này, Bàn Tử trực tiếp nhảy dựng lên hét lớn, bích họa thành tinh rồi, ăn thịt người rồi!

"Cái... cái..." Bàn Tử nhìn Yêu Muội bị hút vào trong bức bích họa, chỉ vào nơi cô biến mất, lắp ba lắp bắp không nói được câu hoàn chỉnh.

Rõ ràng, cảnh tượng vừa rồi đã dọa Bàn Tử sợ chết khiếp, trong đầu gã lập tức nghĩ đến câu chuyện Họa Bích trong Liêu Trai!

Yêu Muội không lẽ bị hút vào thế giới trong tranh rồi chứ, bức bích họa này thực ra là một món bảo bối thần kỳ, bên trong có động thiên.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử không nhịn được giơ đèn pin lên, cẩn thận xem xét nội dung bức bích họa, xem có tìm được Yêu Muội không.

Đừng nói là Bàn Tử ngơ ngác, ngay cả Sở Viễn và thầy Tôn, những người có truyền thừa đặc biệt, cũng phải chết lặng.

Thầy Tôn vuốt râu, lực tay không khỏi siết chặt mấy phần, thậm chí bứt đứt mấy sợi râu cũng không để ý.

Thật sự là cảnh tượng một người sống sờ sờ như Yêu Muội bị hút vào tranh vừa rồi đã khiến ông chấn kinh.

Mặc dù người nhà họ Phong là Quan Sơn Thái Bảo, giỏi không ít kỳ môn dị thuật, nhưng bức bích họa quỷ dị như vậy ông chưa từng nghe nói qua.

Bên cạnh, Sở Viễn hít một hơi thật sâu, cố nén sự bất an trong lòng, từ từ đi đến nơi Yêu Muội vừa biến mất.

Khi ngón tay anh chạm vào bức bích họa, bức tường lạnh băng cho anh biết, đây chỉ là một bức bích họa bình thường.

Ngoài màu sắc có hơi sặc sỡ, không nhìn ra đã dùng loại màu vẽ gì ra, thì không có gì đặc biệt.

"Kỳ lạ, lẽ nào lại là loại cơ quan phức hợp giống như Vạch đất làm cửa?" Bàn Tử thấy Sở Viễn vẻ mặt nghiêm túc suy nghĩ, từ từ đi tới, cũng bắt chước anh sờ sờ bức bích họa.

"Sao lại thế này, vừa rồi rõ ràng là ở đây mà." Nhìn bức bích họa không có gì thay đổi, Bàn Tử lập tức mơ hồ, vừa rồi bức bích họa rõ ràng hiện ra hình dạng một cánh cửa.

Giống hệt như Họa Bích thần kỳ trong Liêu Trai.

"Lão Sở, là cái cổng Chúng Diệu trên đầu Thi Tiên, vừa rồi Yêu Muội như bị ma nhập, cứ sờ vào phù hiệu trên cánh cổng đó." Bàn Tử nhớ lại tất cả các chi tiết vừa rồi, vội vàng nói cho Sở Viễn biết.

Nghe Bàn Tử nói vậy, Sở Viễn trong lòng kinh ngạc, cổng Chúng Diệu?

Nghĩ đến đây, ánh mắt anh lập tức bị thu hút bởi cổng Chúng Diệu huyền ảo trên bức bích họa.

Cổng Chúng Diệu, xuất phát từ "Đạo Đức Kinh" của Lão Tử, dùng để giải thích sự ảo diệu của trời đất.

Vô, danh thiên địa chi thủy, hữu, danh vạn vật chi mẫu.

Cố, thường vô, dục dĩ quan kỳ diệu, thường hữu, dục dĩ quan kỳ kiếu.

Thử lưỡng giả, đồng xuất nhi dị danh, đồng vị chi huyền.

Huyền chi hựu huyền, chúng diệu chi môn.

Nếu thật sự như Bàn Tử nói, cổng Chúng Diệu này chính là lối ra của sinh môn, vậy tài năng của Phong Sư Cổ quả thực lợi hại.

Cũng không biết đối phương đã dùng thuật pháp kỳ quái gì để tạo ra cảnh tượng thần kỳ như vậy, có thể sánh với sự tồn tại của Họa Bích.

Khi Sở Viễn đưa tay chạm vào cổng Chúng Diệu trên bức bích họa, lập tức, những phù văn thần bí trên cổng tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ.

Một luồng khí tức thần bí lóe qua, Sở Viễn cảm thấy bức bích họa trước mắt trở nên khác lạ, dường như có thể chạm tới.

Chưa kịp đưa tay ra, anh đã cảm nhận được một lực hút mạnh mẽ từ phía sau cổng Chúng Diệu, dường như muốn hút anh vào trong tranh.

Nghĩ đến Bàn Tử còn chưa vào, Sở Viễn toàn thân cơ bắp căng cứng, bộc phát ra một luồng sức mạnh to lớn, chủ động thoát khỏi lực hút này.

"Bàn Tử, cánh cổng này hẳn là con đường lui mà Phong Sư Cổ để lại cho mình, cậu vào trước đi." Sở Viễn kín đáo liếc nhìn Phong Vu Tu, sau đó khẽ gật đầu với Bàn Tử.

Bàn Tử thông minh cỡ nào, vừa nhìn thấy ánh mắt của Sở Viễn, liền hiểu ý anh.

Phong Vu Tu và thầy Tôn, hai truyền nhân còn sót lại của Quan Sơn Thái Bảo, chính là một quả bom nổ chậm, một mình gã chắc chắn

không đối phó được.

Lão Sở thân thủ tốt, người lại lanh lợi, đối phó hai người này chắc chắn không vấn đề.

Sắp xếp lại suy nghĩ, Bàn Tử khẽ gật đầu với Sở Viễn, chuẩn bị chủ động đặt tay lên cổng Chúng Diệu, định vào trong bức bích họa.

"Keng!" Chỉ thấy một bóng người như quỷ mị, lặng lẽ đến sau lưng Bàn Tử, đột ngột rút đao tấn công.

Lưỡi đao lạnh lẽo tỏa ra hàn khí kinh khủng, như con rắn độc ẩn nấp trong bóng tối, lặng lẽ ra đòn với Bàn Tử.

Trong mộ thất, về đao pháp, có thể đạt đến trình độ này, ngoài Sở Viễn, chỉ có Phong Vu Tu.

Sở Viễn là huynh đệ sinh tử của Bàn Tử, lại cùng là truyền nhân của Mạc Kim Hiệu Úy, chắc chắn sẽ không ra tay với gã.

Đặc biệt là chiêu thức hiểm độc, không hề có ý định nương tay.

Keng!

Hai thanh đao va vào nhau, tóe lửa, phát ra một tiếng kim loại chói tai.

Nhìn thấy thanh trường đao quen thuộc chặn trước mặt mình, Bàn Tử kích động suýt nữa hét lên.

Nhìn theo hướng Hắc Kim Cổ Đao, chính là Sở Viễn cầm đao, trong gang tấc đã chặn được Phong Vu Tu.

"Thầy Tôn, hai người có ý gì?" Sở Viễn phản ứng cực nhanh, ngay khoảnh khắc Phong Vu Tu đánh lén, anh đã phản ứng lại, rút đao chặn được một đòn hiểm hóc này.

Bàn Tử thấy vậy, lập tức chĩa súng tiểu liên, sợ hãi nhìn Phong Vu Tu, bày ra thế phòng thủ, mặt đầy phẫn nộ.

“Đồ chó, lại dám đánh lén, Bàn gia hôm nay bắn chết chúng mày!” Nếu không phải Sở Viễn vừa rồi chặn lại, e rằng Bàn Tử lần này thật sự phải về gặp tổ sư gia rồi, nghĩ đến đây gã lại thấy sợ hãi.

“Rắc rắc” Tiếng lên đạn của súng tiểu liên vang lên, Bàn Tử không do dự chĩa nòng súng về phía Phong Vu Tu, trong mắt sát khí đằng đằng.

Đối mặt với sự uy hiếp của Bàn Tử, thầy Tôn đứng một bên, trên mặt đầy vẻ điên cuồng, biểu cảm méo mó như bị ác quỷ nhập.

“Tất cả các người đều không được đi,” trong hầm mộ tối tăm, thầy Tôn hai mắt đỏ ngầu, hét lên khản giọng: “Bất kỳ ai cũng không được rời khỏi đây, nếu không bầy thi sẽ ra khỏi núi, tất sẽ làm loạn thiên hạ, tất cả mọi người đều phải chết ở đây!” Giọng nói đó vang vọng trong hang động, mang theo một sự quyết tuyệt bệnh hoạn.

Bàn Tử vừa nghe, mắt trợn tròn như chuông đồng, gân xanh trên cổ nổi lên, lập tức chửi ầm lên: “Mẹ kiếp, ông điên rồi à!

Cái gì mà bầy thi ra khỏi núi, Phong Sư Cổ đã hóa thành tro rồi, lão tử đây không tin cái lời ma quỷ của ông.” Sở Viễn cầm ngang đao trước ngực, cảnh giác nhìn thầy Tôn, cũng không biết lão già này đột nhiên lên cơn gì.

“Lẽ nào liên quan đến việc giải mã cổ văn trên người hậu duệ Vua Ô Dương lúc nãy?

Lão già này lại giấu bài.” Dường như đọc được suy nghĩ của Sở Viễn, thầy Tôn đột nhiên cười lớn, tiếng cười vừa sắc nhọn vừa đáng sợ: “Ha ha ha ha, các người đều không thoát được đâu, đây đều là lời tiên tri, không ai có thể sống sót rời khỏi đây, đây là thiên khải.” Bàn Tử ngơ ngác nhìn Sở Viễn một cái, thầy Tôn này không phải là độc phát rồi chứ, nói toàn những lời linh tinh gì không.

Thấy bộ dạng của ông ta, Bàn Tử tức quá hóa cười, "Tôi muốn nghe xem cái thiên khải của ông rốt cuộc là cái quái gì." Nghe những lời nói hồ đồ của thầy Tôn, Bàn Tử trong lòng hiểu rõ, cái thiên khải này chắc chắn có liên quan đến lời tiên tri bói toán của hậu duệ Vua Ô Dương.

Lão già này lúc nào rồi mà còn giấu giếm, không phải người tốt!

Thầy Tôn nhìn Sở Viễn và Bàn Tử đầy cảnh giác, vẻ mặt có chút âm u bất định, nếu hai bên thật sự đánh nhau, súng tiểu liên của Bàn Tử chắc chắn chiếm ưu thế.

Ông đã có tuổi, chỉ dựa vào võ lực, đối mặt với vũ khí nóng của Bàn Tử, không có một chút ưu thế nào.

Huống hồ còn có Sở Viễn võ lực cao cường đang đứng bên cạnh như hổ rình mồi, muốn giữ chân hai người, phải dựa vào trí tuệ.

Chương 413

Mặc dù ông và Tiểu Tu không hiểu sao lại trúng thi độc, không cảm nhận được nỗi đau bị thể xác gặm nhấm, nhưng cũng chưa chắc có thể chống đỡ được loại vũ khí chúng sinh bình đẳng này.

Lúc này, thầy Tôn cân nhắc lợi hại, vẻ mặt biến đổi liên tục, cuối cùng thở dài một tiếng: "Thiên khải về Thi Tiên ta đã nói thiếu một câu: Khi đạo mộ giả vào Địa Tiên Thôn, Thi Tiên sẽ hóa thành đạo tinh, nhập vào người đạo mộ giả để trốn thoát." "Tiểu Sở, cậu thân mang truyền thừa Mạc Kim Hiệu Úy, thông hiểu phong thủy âm dương biến hóa, hẳn là biết độ tin cậy của thiên khải này." Thấy Bàn Tử vẻ mặt không tin, Sở Viễn cũng không có biểu cảm gì, thầy Tôn trong lòng thầm kêu không ổn, vội vàng giải thích.

Hóa ra di dân của Vua Ô Dương thông qua bói toán, đã sớm dự đoán được Cửu Tử Kinh Lăng Giáp cuối cùng chắc chắn sẽ nuốt chửng toàn bộ núi Quan Tài.

Và khi có đạo mộ giả tiến vào mộ cổ Địa Tiên Thôn, sẽ kích hoạt các loại cơ quan mà Phong Sư Cổ để lại.

Dụ dỗ đạo mộ giả đến tận ngôi mộ thật sự của Phong Sư Cổ, nhân cơ hội này giúp Phong Sư Cổ trải qua kiếp số, thành tựu truyền thuyết Thi Tiên.

Khi mộ cổ Địa Tiên Thôn sụp đổ, Thi Tiên sẽ nhập vào người đạo mộ giả, dẫn dắt tất cả những người hoạt tuẫn, trốn thoát khỏi núi Quan Tài.

Trong số những người còn sống sót, theo thầy Tôn, người dễ bị nhập nhất chính là Bàn Tử.

Sở Viễn bản lĩnh siêu phàm nhập thánh, tinh thần lại vô cùng

mạnh mẽ, Yêu Muội lại là một cô gái, không thể chịu đựng được việc bị nhập.

Ngược lại Bàn Tử một thân đầy tật xấu, lại còn coi tiền tài quan trọng hơn cả tính mạng, Thi Tiên Phong Sư Cổ có lẽ đã nhập vào người gã rồi.

"Tôn Lão Cửu, tôi đ*t cả lò nhà ông, ông dựa vào cái gì mà nói Bàn gia bị nhập, Bàn gia tôi bây giờ bình thường lắm." Bàn Tử thấy thầy Tôn ánh mắt âm u nhìn mình, làm sao mà không biết ý đồ của ông ta, không chút khách khí mà chửi thề.

"Đừng nói Phong Sư Cổ bị thiêu thành tro rồi, cho dù thật sự có tồn tại việc bị nhập, thì cũng là nhập vào cái thằng Phong Vu Tu kia.

Các người đừng quên, lúc đầu cái bóng đen trong cơ thể Phong Sư Cổ đã phun thẳng vào mặt Phong Vu Tu, tôi thấy là hắn bị nhập rồi." Nói đến đây, Bàn Tử không do dự chuyển hướng nòng súng, chĩa nòng súng đen ngòm vào Phong Vu Tu, như thể giây tiếp theo sẽ nổ súng.

Phong Vu Tu vốn từ đầu đến cuối cảm xúc không hề dao động, nghe thấy lời này, sắc mặt lập tức đại biến, rõ ràng là đã nhớ ra điều gì đó.

Thầy Tôn nghe Bàn Tử nói vậy lập tức cứng họng, đồng thời cũng khẽ nhíu mày, vẻ mặt phức tạp nhìn Bàn Tử.

Nghĩ đến đây, thầy Tôn đột nhiên quay người nhẹ giọng khuyên Sở Viễn: "Tiểu Sở, loại Thi Tiên phá núi xuất sát này, trong các loại tinh tượng của thiên triệu là chuẩn xác nhất, tuyệt đối đừng vì cái nhỏ mà mất cái lớn nhé!" Nhìn thầy Tôn khổ tâm khuyên nhủ, Sở Viễn không nhịn được thầm mắng trong lòng: Lão già này lại còn chơi trò bắt cóc đạo đức.

Tuy nhiên, những lời của thầy Tôn cũng không phải không có lý,

những điềm báo hiển thị trong bức bích họa trước đó đều là thật.

Thiên triệu của bói toán cực kỳ chính xác, hơn nữa nghĩ đến cái bóng đen mà Phong Sư Cổ phun ra trước khi chết, Sở Viễn lại thấy kinh hãi.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn không nhịn được liếc nhìn Phong Vu Tu một cái, trong số mấy người ở đây, chỉ có hắn và thầy Tôn là bất thường nhất.

Nếu thật sự như lời thầy Tôn nói, Thi Tiên có một loại thủ đoạn thần kỳ nào đó để nhập xác, chắc chắn sẽ nhập vào một trong hai người Phong Sư Cổ và thầy Tôn.

Rốt cuộc, đều là Quan Sơn Thái Bảo, huyết mạch tương đồng, nhập vào hậu duệ của tộc nhân, tỷ lệ thành công chắc chắn rất cao.

"Thầy Tôn, thuật bói toán thiên cơ của di dân Vua Ô Dương thần bí khó lường, cho dù thiên khải này là thật, với tình trạng của ông và Phong Vu Tu, ngược lại càng dễ bị Thi Tiên nhập.

Theo những gì vừa nói, người nên ở lại nhất là hai người, đây là đất tổ của Quan Sơn Thái Bảo." Câu nói này của Sở Viễn càng thẳng thắn hơn, hai người này vừa là hậu duệ của Quan Sơn Thái Bảo, lại vừa trúng thi độc.

Nói một câu khó nghe, cho dù may mắn thoát khỏi mộ cổ Địa Tiên Thôn, ra ngoài rồi, lại có thể sống được bao lâu.

Cổ độc hàng đầu của Đa Linh ở Nam Hải đã khiến Sở Viễn đủ đau đầu, thử bao nhiêu phương pháp, hiện tại vẫn chưa hoàn toàn hồi phục.

Huống hồ hai người thầy Tôn trúng thi độc, thân thể lại bị độc trùng gặm nhấm, có thể kiên trì đến bây giờ, đã là một kỳ tích.

Thực ra, trên đường đi Sở Viễn cũng đã suy nghĩ rất lâu, hai người

này sở dĩ sống sót đến bây giờ, cũng là nhờ vào địa mạch chi khí.

Cùng với trận Âm Dương Nghịch Biến mà Phong Sư Cổ đã bố trí cẩn thận, rất có thể đã khiến cơ thể hai người sinh ra những biến hóa huyền diệu.

Đặc biệt là sau khi nghe thầy Tôn nói về chuyện Thi Tiên nhập vào người đạo mộ giả, chắc chắn là chỉ nhóm người của mình.

Theo anh, Phong Sư Cổ là hậu duệ của Quan Sơn Thái Bảo, không nghi ngờ gì cũng có thể coi là đạo mộ giả, ông ta hiện tại tinh thần rất không ổn.

Nếu cái bóng đen thần bí trong cơ thể Thi Tiên thật sự có thể đoạt xá, Phong Vu Tu không nghi ngờ gì là người được chọn tốt nhất.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn đã hạ quyết tâm, con đường phía sau không cần đến bản đồ trong tay thầy Tôn nữa.

Có lẽ là sát khí trong khoảnh khắc của Sở Viễn, đột nhiên khiến Phong Vu Tu toàn thân cơ bắp căng cứng, thân hình đột ngột động.

Lưỡi đao Ô Kim lóe lên ánh sáng lạnh lẽo trong bóng tối, với thế sét đánh không kịp bưng tai tấn công về phía Sở Viễn.

"Đến hay lắm!" Đối mặt với đòn tấn công trước của Phong Vu Tu, Sở Viễn trong lòng không kinh mà còn mừng, cuối cùng cũng tìm được lý do để thuyết phục mình, mình là tự vệ.

Hơn nữa phản ứng của anh cực nhanh, ngay khoảnh khắc Phong Vu Tu ra đòn, anh đã nghiêng người né tránh, vừa vặn né được một đòn chí mạng.

Sau đó nhanh chóng xoay người, bày ra thế phòng thủ.

Phong Vu Tu như phát điên, đao Ô Kim vung vẩy không kẽ hở, lưỡi đao vù vù, nơi nào đi qua đều mang theo một luồng sát khí bức

người.

Trong chốc lát, với thế công cực nhanh này, Sở Viễn nhất thời có chút khó chống đỡ, không tìm được cơ hội phản công, chỉ có thể phòng thủ.

"Chết!" Một tiếng khàn khàn trầm thấp từ miệng Phong Vu Tu phát ra, giọng nói lạnh lẽo như oán linh đến từ vực sâu.

Chỉ thấy Phong Vu Tu tung người lên, thân thể xoay tròn giữa không trung, dùng một cú bổ mạnh như Lực Phách Hoa Sơn, chém mạnh vào đầu Sở Viễn.

Cú đao này chứa đựng toàn bộ sức mạnh của Phong Vu Tu, trong đao pháp càng thêm sát khí đằng đằng, dường như không khí xung quanh cũng bị kích thích đến sôi trào.

Sở Viễn có được kỹ năng Tinh thông vũ khí lạnh do hệ thống ban thưởng, chỉ riêng về kỹ thuật đao pháp siêu việt, e rằng không ai có thể sánh bằng.

Đối mặt với cú đòn hung mãnh này của Phong Vu Tu, Sở Viễn ánh mắt lạnh lùng, đặt mình vào chỗ chết để tìm đường sống, đột ngột lao tới.

Trước khi đao Ô Kim rơi xuống đỉnh đầu mình, một cú đá vô cùng chính xác đã đá vào cánh tay cầm đao của Phong Vu Tu.

Đây là cách vận dụng của cước pháp Khôi Tinh Thích Đấu của Bàn Sơn Đạo Nhân, thế mạnh lực trầm, trực tiếp khiến cánh tay Phong Vu Tu run lên, đao Ô Kim suýt nữa tuột khỏi tay.

Chính cú đá này đã khiến động tác của Phong Vu Tu khựng lại, Sở Viễn thấy vậy trong mắt lóe lên một tia sáng, sau đó thân hình hạ thấp, lướt trên mặt đất.

Dựa vào quán tính của cơ thể, vừa vặn né được cú đao toàn lực

của Phong Vu Tu, tức khắc vòng ra sau lưng hắn.

Chưa đợi Phong Vu Tu phản ứng lại, hai chân Sở Viễn đột ngột bật lên, thân thể tức khắc bay lên không, lợi dụng thế năng của cơ thể trên không trung, hai chân liên tục đá vào đại huyệt trên sống lưng của Phong Vu Tu.

"Ngầu quá, đây là Khôi Tinh Thích Đấu!" Bàn Tử nhìn cước pháp trên không của Sở Viễn, mắt nóng lên, không khỏi thốt lên.

Bị Sở Viễn đá liên tục, Phong Vu Tu lại đột nhiên người run lên, mặt trắng bệch như giấy, mồ hôi to như hạt đậu lăn xuống trán.

"Phụt!" Hắn há miệng định nói gì đó, nhưng lại phun ra một ngụm máu đen trước, hai chân mềm nhũn như núi vàng đổ, cột ngọc sập, ngã sấp mặt xuống đất!

"Tiểu Tu!" Thấy Phong Vu Tu hộc máu tươi, sắc mặt giáo sư Tôn đại biến, cũng chẳng thèm để ý đến Bàn Tử đang cầm súng bên cạnh mà lao thẳng tới.

Ông ta quỳ xuống bên cạnh Phong Vu Tu, nhìn hắn mấy lần giãy giụa muốn đứng dậy nhưng cuối cùng vẫn bất lực, vẻ mặt lập tức trở nên âm trầm.

"Sở Viễn, cậu làm cái gì vậy?

Ra tay nặng như thế, các cậu là bạn bè cùng sinh cộng tử cơ mà." Giáo sư Tôn nhìn Sở Viễn với vẻ căm hận, giọng run run, lớn tiếng trách mắng.

"Phụt!" Sở Viễn còn chưa kịp đáp lời, Bàn Tử bên cạnh đã bật cười thành tiếng.

Mẹ kiếp, đúng là giỏi dát vàng lên mặt mình.

Bạn bè cùng sinh cộng tử cái con khỉ, chuyến đi lăng mộ Hiến

Vương dạo trước, rõ ràng Phong Vu Tu là do giáo sư Tôn ép nhét vào đội.

Nếu không phải nể nang mối quan hệ với viện khảo cổ, Bàn Tử đã sớm xử lý Phong Vu Tu rồi.

Cậu ta là chuyên gia khảo cổ, lại tinh thông súng pháp và võ thuật, cứ nằng nặc đòi xuống mộ, không phải gian thì cũng là tặc.

"Giáo sư Tôn, ông nói sai rồi, các người là Quan Sơn Thái Bảo, chúng tôi là Mạc Kim Hiệu Úy, hai phái chúng ta có thù truyền kiếp!" Nhìn Phong Vu Tu ngã gục dưới đất, tâm trạng Bàn Tử thoải mái không tả xiết, nếu không phải còn cần bản đồ Địa Tiên Thôn và đường ra của giáo sư Tôn, nửa đường hắn đã chuẩn bị liên thủ với Sở Viễn để giết chết ông ta rồi, đâu có đợi đến bây giờ.

Chương 414

Rốt cuộc thì cả hai người này đều trúng thi độc, Phong Vu Tu còn bị bóng đen trong cơ thể Thi Tiên đánh trúng, lại thêm việc giáo sư Tôn nhắc đến cha mình.

Rất dễ khiến người ta liên tưởng đến ông ta, đặc biệt là nửa chặng đường sau, gã này không nói một lời, ánh mắt đôi lúc còn đờ đẫn, chắc chắn có vấn đề.

Vì thế, khi thấy Phong Vu Tu bị Sở Viễn tung một cú Khôi Tinh Thích Đấu trúng đích, Bàn Tử không hề che giấu sự sung sướng của mình.

"Sở Viễn, cậu cứu Tiểu Tu đi, nó còn trẻ, không thể chết ở đây được!" Nghe Bàn Tử nói về mối thù truyền kiếp giữa hai phái, giáo sư Tôn biết tình cảnh của mình hiện giờ đã vô cùng nguy hiểm.

Bản thân ông ta đã lớn tuổi, cũng đã gián tiếp giết chết Thi Tiên, hoàn thành di nguyện của tổ tiên, coi như chết không hối tiếc.

Nhưng nhìn Phong Vu Tu không thể cử động, cơ thể ông ta không ngừng run rẩy, đây chính là truyền nhân cuối cùng của Quan Sơn Thái Bảo.

Nếu Quan Sơn Thái Bảo thật sự bị đứt đoạn truyền thừa ở thế hệ của mình, không còn hậu nhân, thì đúng là có lỗi với liệt tổ liệt tông họ Phong.

"Lão Tôn, hắn hết cứu được rồi, cú Khôi Tinh Thích Đấu này ngay cả xương sống của cương thi cũng đá gãy được, huống hồ là người thường." Nhìn giáo sư Tôn đang nổi điên bất lực, Bàn Tử khinh bỉ liếc đối phương, đúng là đạo đức giả.

Vừa mới đây còn khăng khăng không để bất kỳ ai rời khỏi núi Quan Tài, bây giờ lại kêu người cứu Phong Vu Tu.

Theo suy nghĩ của hắn, dù sao mọi người cũng không ra ngoài được, cứu hay không thì có ý nghĩa gì đâu.

"Ngươi!" Dường như đọc được ý nghĩa trong ánh mắt khinh bỉ của Bàn Tử, mặt giáo sư Tôn đỏ bừng như bị táo bón.

Cảm giác bị gậy ông đập lưng ông này thật khó chịu.

"Ầm!" Cùng lúc đó, cả ngọn núi Quan Tài đột nhiên rung chuyển dữ dội, như thể gặp phải địa long lật mình, có cảm giác trời long đất lở.

Cảm nhận được mặt đất dưới chân chấn động, Sở Viễn giật mình, anh biết Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đã tấn công tới đây.

"Lão Sở, mau đi thôi, không thì không kịp nữa." Bàn Tử cảm nhận động tĩnh dưới chân, nghĩ đến Cửu Tử Kinh Lăng Giáp có thể nuốt chửng cả ngọn núi là lại thấy kinh hồn bạt vía.

Hắn bây giờ chỉ có một suy nghĩ duy nhất, mau chóng tiến vào Chúng Diệu Chi Môn, chạy trốn là quan trọng nhất.

Sở Viễn khẽ gật đầu, ánh mắt phức tạp nhìn giáo sư Tôn và Phong Vu Tu, có lẽ đây chính là số mệnh của Quan Sơn Thái Bảo.

Phong Sư Cổ vì để trở thành Thi Tiên mà đã đánh cược tính mạng của mình và toàn bộ tộc nhân họ Phong của Quan Sơn Thái Bảo.

Hi sinh nhiều người như vậy chỉ vì con đường trường sinh hư vô mờ mịt, Quan Sơn Thái Bảo từ nay tuyệt tích giang hồ cũng là số mệnh.

Còn về giáo sư Tôn, Sở Viễn đã dập tắt ý định cứu giúp.

Suốt chặng đường này ông ta không ngừng tính kế bọn anh.

Cuối cùng lại vì lời tiên tri Thiên Khải mà muốn tất cả mọi người chôn cùng, đây chính là con đường tự tìm đến cái chết của ông ta.

Xét về đạo nghĩa, đối với giáo sư Tôn, Sở Viễn không tự mình ra tay đã là tận tình tận nghĩa.

"Ha ha, vô dụng thôi, hai người các cậu chắc chắn có một người đã bị Thi Tiên nhập rồi, không thoát được đâu." Có lẽ vì thấy không còn hy vọng sống, cũng có lẽ vì không cam tâm truyền thừa Quan Sơn bị cắt đứt, giáo sư Tôn đột nhiên phá lên cười điên dại.

Bàn Tử nghe vậy, lửa giận trong lòng bùng lên, tiến lên một bước, dí thẳng súng vào đầu giáo sư Tôn: "Tổ sư nhà ông, lão Tôn, mẹ nó sắp chết rồi còn muốn ly gián, ông có tin Bàn gia đây phanh thây ông ra không!" Đối mặt với sự uy hiếp của Bàn Tử, sắc mặt giáo sư Tôn lạnh băng, lạnh lùng nói: "Lời tiên tri Thiên Khải là chuyện đã định sẵn, chắc chắn sẽ xảy ra, một khi có người trốn thoát ra ngoài, bên trong chắc chắn có người là Thi Tiên." Rõ ràng, lúc này giáo sư Tôn đã vạn niệm tro tàn, điên cuồng rồi.

Vì một lời tiên tri không biết thật giả, ông ta thà hy sinh tất cả mọi người.

Dường như trong mắt ông ta, tính mạng của mọi người như cỏ rác, vì để đạt được mục đích của mình mà có thể vứt bỏ không chút do dự.

Thấy ông ta nói những lời coi thường tính mạng mọi người như vậy, Bàn Tử tức giận ra tay, dùng báng súng tiểu liên đập mạnh vào mặt giáo sư Tôn.

Trong cơn thịnh nộ, lực của Bàn Tử mạnh đến mức nào, cú đập này trực tiếp đánh ngã giáo sư Tôn xuống đất, mặt mày đau đớn.

"Các người là tội nhân của lịch sử, bầy thi xuất sơn, kẻ chết đầu

tiên chính là các ngươi.” Bị đòn nặng, giáo sư Tôn ngã xuống đất không dậy nổi, mặt đầy oán hận nhìn Sở Viễn và Bàn Tử, ánh mắt găm chặt vào hai người, lớn tiếng nguyền rủa.

“Yên tâm, tôi dám chắc, hai người chết tiếp theo chắc chắn là các người.” Sở Viễn lạnh lùng buông một câu, rồi quay người đi về phía bức bích họa, chạm vào những phù văn thần bí trên cột của Chúng Diệu Chi Môn.

Lập tức, những phù văn trên bích họa tỏa ra ánh sáng mờ ảo, cả tòa Chúng Diệu Chi Môn như sống lại.

Bàn Tử cảm nhận được lực hút từ trong tranh, vừa định mở miệng thì đột nhiên bị một cánh tay từ trong tranh thò ra kéo vào.

“Ái ui, vãi, ma...” Tiếng kêu la của Bàn Tử đột ngột tắt lịm, cả người hắn đã hoàn toàn tiến vào trong bích họa, mà bức họa không hề có chút tổn hại nào.

Sở Viễn đứng cạnh Bàn Tử cũng bị cánh tay thò ra bất ngờ này dọa cho giật nảy mình.

Nhưng khi nhìn rõ dải lụa bảy màu trên cổ tay đó, Sở Viễn mới yên tâm.

Chủ nhân của cánh tay này hẳn là Yêu Muội đã đi qua trước, dải lụa đó Sở Viễn từng thấy cô đeo trên tay.

Chúng Diệu Chi Môn này quả thật thần kỳ, sau khi khởi động công tắc, lại còn là một cánh cổng dịch chuyển hai chiều.

Thủ đoạn này thật khiến người ta không thể tin nổi.

Đặc biệt là những phù văn trên hai cột của Chúng Diệu Chi Môn chính là mật mã để mở cổng.

Một khi khởi động, dường như thật sự có thể phi thăng tiên giới,

liệt vào hàng tiên, tiến vào một thế giới huyền diệu.

"Bảo trọng!" Thấy Sở Viễn sắp xuyên qua Chúng Diệu Chi Môn, giáo sư Tôn cười thảm, ánh mắt trong sáng, trong khoảnh khắc dường như đã khôi phục lại thần trí.

Chỉ thấy ông ta khó khăn giơ tay phải lên, vẫy tay tiễn biệt Sở Viễn.

Sở Viễn quay người nhìn giáo sư Tôn một cái, vẻ mặt bình thản.

Lúc này Phong Vu Tu đã hôn mê, cơ thể cũng không còn động đậy.

"Vút!" Dưới ánh mắt phức tạp của giáo sư Tôn, Sở Viễn chạm vào cơ quan của Chúng Diệu Chi Môn, vừa cảm nhận được sức mạnh thần kỳ bên trong.

Thân hình Sở Viễn khẽ động, liền bị sức mạnh cường đại từ trong cổng hút vào.

Khi thân thể Sở Viễn từ từ biến mất trước bức bích họa, giáo sư Tôn lộ vẻ thanh thản, tất cả mọi chuyện cuối cùng cũng sắp kết thúc.

"Ầm!" Trong mật thất tối tăm, khí tức âm u lượn lờ như quỷ mị.

Động tĩnh phía sau khiến giáo sư Tôn đột ngột quay người, hàng chục sợi dây leo bằng đồng từ các khe tường xung quanh điên cuồng tuôn ra.

Chính là Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đã nuốt chửng linh khí của núi Quan Tài.

Vô số dây leo từ bốn phương tám hướng cuộn trào, như những con mãng xà khổng lồ nhe nanh múa vuốt, ào ạt xông về phía giáo sư Tôn.

Những tảng đá lớn trên tường và trần mật thất lần lượt rơi xuống, bụi bay mù mịt khiến người ta nghẹt thở.

Một sợi dây leo to khỏe đầu tiên quấn lấy mắt cá chân của giáo sư Tôn, ông ta loạng choạng ngã xuống đất.

Ngay sau đó, càng nhiều dây leo hơn như thủy triều ập đến, quấn chặt lấy ông ta.

Giáo sư Tôn dùng hai tay cố sức giằng co với đám dây leo, miệng phát ra tiếng gào thét đau đớn, nhưng tất cả đều là vô ích.

"Ực..." Khi dây leo ngày càng nhiều, giáo sư Tôn như bị quấn thành một xác ướp, toàn thân đều là dây leo.

Dây leo càng siết càng chặt, cơ thể ông ta bị siết từng vết máu.

Từ trung tâm của đám dây leo quấn quanh giáo sư Tôn, mơ hồ truyền ra tiếng rên rỉ đau đớn, không dứt.

Thời gian trôi qua, sự giãy giụa của giáo sư Tôn dần yếu đi, ánh mắt ông ta cũng dần ảm đạm.

Những sợi dây leo đó như có ma lực, không ngừng siết chặt, nuốt chửng từng chút sinh khí của ông ta.

Chương 415

Cuối cùng, giáo sư Tôn ngừng giãy giụa, bị dây leo trói chặt, từ từ trút hơi thở cuối cùng.

Truyền nhân cuối cùng của Quan Sơn Thái Bảo, Phong Học Vũ, chết!

Từ nay thế gian, không còn Quan Sơn Thái Bảo nữa.

Lúc này, mật thất vẫn tiếp tục sụp đổ, các bức tường xung quanh rung chuyển dữ dội, vô số tảng đá từ trên trần rơi xuống.

Vô số vết nứt xuất hiện trên ba bức tường và trần của mật thất, chỉ có bức tường có bích họa là tạm thời chưa bị tấn công.

Dường như có một luồng khí tức huyền diệu lóe lên trên bức bích họa, khiến Cửu Tử Kinh Lăng Giáp lại sinh ra cảm giác sợ hãi không dám tiếp xúc.

Đúng lúc này, mặt đất trong mật thất chôn cất này dường như bị lật tung lên, mặt đất ầm ầm nghiêng đi.

Trong cả mật thất, chỉ còn lại một bức tường bích họa sừng sững không động, vẫn còn nguyên vẹn.

"Bùm!" Đột nhiên, ở khu vực không xa trước bức bích họa, một nơi bị đá phủ kín, một bàn tay với làn da trắng bệch đột ngột thò ra từ đống đá.

Các ngón tay cong như móc câu, móng tay đen kịt đến rợn người, còn dính vết đất, run rẩy trong không khí.

Kỳ lạ là đám dây leo Cửu Tử Kinh Lăng Giáp xung quanh, đối với chủ nhân của bàn tay này lại không hề tấn công, ngược lại còn có vẻ như đang bảo vệ bên cạnh!

Đúng lúc này, bàn tay đó bắt đầu dùng sức bới đá.

Ngay sau đó, một cái đầu trắng bệch từ từ nhô ra khỏi đống đá, mái tóc rối bù che nửa khuôn mặt, lờ mờ có thể nhận ra vài phần dung mạo.

Chính là Phong Vu Tu, người vừa bị Sở Viễn dùng Khôi Tinh Thích Đấu đánh trọng thương ngã gục không lâu trước đó!

Chỉ thấy "hắn" lộ ra đôi mắt đầy tơ máu, vô hồn, dung mạo méo mó, nghiêng đầu âm u nhìn chằm chằm vào bức bích họa phía trước.

Dường như có thể nhìn thấu cảnh tượng phía sau bức bích họa, dường như cảm ứng được điều gì đó… … Khi Chúng Diệu Chi Môn khởi động, Sở Viễn cảm nhận được sức mạnh thần bí bên trong bức bích họa, lập tức chỉ thấy trời đất quay cuồng, đầu óc choáng váng.

Đợi khi ý thức Sở Viễn hơi hồi phục, nhìn quanh bốn phía, anh phát hiện mình đã ở trong một không gian cực kỳ xa lạ.

Trước mắt là những di tích cổ xưa đổ nát.

Những cột đá khổng lồ ngã nghiêng ngã ngửa trên mặt đất, khắc đầy những phù văn kỳ dị và thần bí, sự bào mòn của năm tháng đã khiến những phù văn trở nên mờ mịt.

Không khí tràn ngập một mùi mục nát, hòa lẫn với mùi bụi đất, khiến người ta có chút khó thở.

"Lão Sở, sao giờ cậu mới qua, có chuyện gì xảy ra à?" Sở Viễn còn chưa kịp quan sát kỹ môi trường xung quanh, đã nghe thấy một giọng nói lo lắng vang lên bên cạnh.

Quay đầu nhìn lại, chính là Bàn Tử và Yêu Muội đã vào Chúng Diệu Chi Môn trước anh một bước.

Thấy hai người đang lo lắng nhìn mình, Sở Viễn cảm thấy ấm

lòng, quả nhiên, vẫn là người của mình đáng tin cậy.

Anh xua tay với hai người, siết chặt ba lô trên người, nhìn Bàn Tử khẽ hỏi: "Bàn gia, có manh mối gì không, đây là đâu, phía trước có phải là lối ra không?" Chưa đợi Bàn Tử trả lời, Yêu Muội đã nhanh nhảu nói: "Sở đại ca, phía trước có một cửa mộ đạo dẫn thẳng ra vách núi bên ngoài, bên ngoài vách núi có nhiều lối mòn chim bay chằng chịt, có thể đi ra ngoài được." Nghe vậy, trái tim đang treo lơ lửng của Sở Viễn cuối cùng cũng thả lỏng, xem ra những suy đoán của anh suốt chặng đường đều là chính xác.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn gọi hai người một tiếng, định đi về phía lối ra ở cuối mộ đạo.

Ba người Sở Viễn tâm trạng thả lỏng đi về phía trước, đá vụn dưới chân phát ra tiếng "cọt kẹt cọt kẹt", trong không gian tĩnh lặng nghe đặc biệt rõ ràng.

Đột nhiên, một cơn gió lạnh thổi qua, mang theo chút hơi lạnh, khiến ba người lập tức dừng bước, không khỏi rùng mình.

Dường như cảm ứng được điều gì, Sở Viễn đột ngột quay đầu lại, nhìn bức tường có bích họa phía sau, trong lòng dâng lên một cảm giác bất an không tên.

Dường như ở phía đối diện của bức tường bích họa, có một thứ gì đó kinh khủng đang thức tỉnh.

"Ầm!" Một tiếng nổ vang trời dậy đất đột nhiên vang lên, không gian ba người đang đứng dường như bị một lực ngoại lai mạnh mẽ ép lại.

Các bức tường xung quanh lần lượt nứt vỡ biến dạng, cả không gian thần bí đều không ngừng rung chuyển, chực chờ sụp đổ.

Trong cơn rung chuyển và sụp đổ dữ dội của ngọn núi, ba người

Sở Viễn loạng choạng, đứng cũng không vững, chỉ có thể dìu nhau.

"Mẹ kiếp, động đất rồi." Bàn Tử nắm lấy cánh tay Sở Viễn, mặt đầy vẻ hoảng sợ.

"Mau đi, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp tới rồi, núi Quan Tài này chắc không trụ được bao lâu đâu." Lời vừa dứt, Sở Viễn bộc phát toàn bộ sức lực, cưỡng ép kéo hai người nhanh chóng đi về phía cuối mộ đạo.

Ngay khi ba người vừa rời đi, nơi họ đứng lúc trước lập tức bị đá từ trên trần rơi xuống vùi lấp.

Chỉ cần ba người Sở Viễn chậm một bước, sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Chưa đi được bao xa, cả ngọn núi Quan Tài lại một lần nữa rung chuyển dữ dội, trong mật thất toàn là tiếng ầm ầm vang dội.

Vô số mảnh đá vỡ từ trên đầu mọi người rơi xuống, đập xuống đất kêu vang.

Vút!

Giây phút nguy cấp, Sở Viễn nhanh tay lẹ mắt bung ô Kim Cương Tán, lập tức che cho ba người dưới ô, đội những tảng đá rơi xuống tiếp tục tiến lên.

Khó khăn lắm mới đến được cuối con đường, hiện ra trước mắt là vách núi dựng đứng của núi Quan Tài, trên vách núi xung quanh có đầy những vết nứt và hang động.

Vô số quan tài treo lớn nhỏ khác nhau, được treo một cách lộn xộn trên vách núi.

"Đây là Quan Tài Hạp!" Nhìn cảnh tượng quen thuộc trước mắt, Yêu Muội lập tức trợn tròn mắt, kinh ngạc thốt lên.

Sở Viễn nghe vậy, nhanh chóng quét mắt nhìn xung quanh, khẽ lắc

đầu: “Đây không phải là Quan Tài Hạp chúng ta vào.

Vạn vật có âm ắt có dương, nơi đây hẳn là Quan Tài Hạp ở mặt cực âm của núi Quan Tài.” Theo ghi chép trong «Quan Sơn Quật Tàng Lục» của Phong Sư Cổ, núi Quan Tài vốn là một ngọn núi trong núi, hình dáng giống như một cỗ quan tài đá không nắp.

Trên bốn vách núi của núi Quan Tài đều ẩn giấu vô số quan tài treo, những quan tài này có lớn có nhỏ, phần lớn là quan tài nhỏ.

Kích thước vừa vặn có thể khảm vào các khe hở hoặc hang động trên vách đá, có thể bảo tồn ngàn năm.

Sau khi nhìn rõ môi trường xung quanh, ánh mắt Sở Viễn đột nhiên lóe lên, quan sát thấy một hang động có giấu quan tài treo.

Anh vội vàng đưa Bàn Tử và Yêu Muội vào đó, vách núi của hang động này rất dày, có thể tránh được đá rơi từ đỉnh núi sụp xuống.

Men theo phía bên kia của hang động là một lối mòn chim bay chật hẹp, có thể đi vòng lên trên.

Sau khi tạm thời ổn định, Sở Viễn nhìn quanh, trên đỉnh núi liên tục có đá vụn rơi xuống, con đường mòn trên vách đá không đi được.

Đá vụn rơi xuống như mưa, nếu bị trúng, quán tính cực lớn có thể trực tiếp khiến người ta rơi xuống vực sâu không đáy.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn lại nhìn quanh, phát hiện các lối mòn chim bay trên vách núi chằng chịt, tuy nhỏ hẹp nhưng cũng là một lối thoát.

“Yêu Muội, cô có nhìn ra được đường đi của những lối mòn này không, có biết chúng dẫn đến đâu không?” Trong ba người, người hiểu rõ về những lối mòn chim bay phức tạp này nhất chính là Yêu Muội, cao thủ leo vách núi của phái Thải Yến Oa.

Yêu Muội nghe vậy vội vàng gật đầu, cẩn thận đi đến đầu kia của

hang động, thò người ra men theo lối mòn chim bay trên vách đá nhìn ra xa.

Do nơi đây là vách núi khuất nắng của núi Quan Tài, mấy trăm năm nay không có ai khám phá, nên dấu vết của lối mòn chim bay để lại không rõ ràng.

Quan sát một hồi, Yêu Muội cũng rất khó phán đoán lối mòn có thể dẫn đến đâu, may mà đoạn lối mòn trước mắt rõ ràng là đi lên.

Sở Viễn tuy có chút lo lắng, nhưng lúc này cũng chỉ có thể nhắm mắt đi tiếp.

Nếu lối mòn đi xuống, ngọn núi Quan Tài đang sụp đổ chắc chắn sẽ chôn sống cả nhóm, vì vậy con đường sống chỉ có thể là đi lên.

Lối mòn chim bay nối liền trong vách đá này tuy trông chật hẹp, nhưng miễn cưỡng vẫn có thể đi một người.

Ngược lại, trên vách đá còn có những con đường mòn bằng gỗ treo lơ lửng còn sót lại, những con đường mòn có kết cấu cột đá và ván gỗ đó phần lớn đã sụp đổ trong trận động đất.

Chương 416

Xem ra bước tiếp theo, chỉ có thể đi trong những lối mòn chim bay đứt quãng, vòng qua từng hang động, tìm kiếm lối ra.

"Sở đại ca, nơi này hiếm có dấu chân người, lối mòn chim bay phức tạp, thật sự khó phân biệt, làm Sở đại ca thất vọng rồi." Yêu Muội quan sát nửa ngày, men theo lối mòn rõ hơn chục khúc cua, do dấu vết lối mòn bị che khuất, phía sau không nhìn rõ lắm.

Nhìn Yêu Muội mặt mày ủ rũ, Sở Viễn vội vàng an ủi vài câu.

Theo anh thấy, Yêu Muội thân mang truyền thừa của Phong Oa Sơn, tinh thông thuật khóa khí.

Những thứ này đều có yêu cầu nghiêm ngặt về thị lực, nếu chỉ xét về khả năng nhìn lối mòn chim bay, thị lực này, Sở Viễn cũng phải chịu thua.

Đặc biệt là những lối mòn này quanh co khúc khuỷu, như một tấm mạng nhện khổng lồ, khảm trên vách đá nghìn trượng, dễ lạc lối.

Muốn thông qua lối mòn này, tìm được một con đường chính xác nhất, nhất thời nhìn đến hoa mắt, không phân biệt được đầu đuôi.

Nhìn lối mòn chim bay quen thuộc trước mắt, Sở Viễn lập tức nhớ lại lối mòn trăm bước của Quan Sơn Thái Bảo khi mới vào núi Quan Tài.

Cái gọi là mộ táng của người xưa, về cơ bản đều ngầm hợp với số "chín", thậm chí Tầm Long Quyết cũng từng đề cập đến quan điểm tương tự.

Tầm Long Quyết có câu: "Quần long triền xuyên tố cửu khúc, khúc khúc tẫn thị cửu hồi hoàn; cửu hồi chi ngoại phục cửu chuyển,

cửu chuyển cửu trọng nhiễu long lâu; cửu cửu bàn toàn chung quy nhất, tam tam lưỡng lưỡng nhập linh sơn." Theo truyền thừa của Mạc Kim Hiệu Úy, thực ra câu này cũng có thể coi là khẩu quyết tìm lối mòn chim bay, cũng là phương pháp điểm huyệt của Mạc Kim, vô cùng cao minh.

Lối mòn chim bay trên núi Quan Tài này dày đặc như mạng nhện, hư hư thực thực, thực ra chỉ có một con đường là thật, tám đường còn lại đều là giả.

Muốn tìm được con đường thật này, phải tuân theo Tầm Long Quyết, đi lên từ lối mòn chim bay thứ mười dưới lòng đất.

Mỗi ngã ba thứ ba, cần phải rẽ một khúc cua, sau khi rẽ hai lần, cách ba ngã rẽ lại tiếp tục rẽ.

Cứ như vậy, đi xuống không đi lên, đi trái không đi phải, lặp đi lặp lại chín lần như vậy, là có thể rời khỏi núi Quan Tài thực sự, thoát khỏi vòng vây.

Nghe Sở Viễn giải thích như thiên thư, Yêu Muội và Bàn Tử trợn tròn đôi mắt trong veo, ngơ ngác nhìn Sở Viễn.

Lối mòn chim bay hình thành tự nhiên này lại còn có khẩu quyết, thủ đoạn của Mạc Kim Hiệu Úy thật sự quá huyền diệu.

Thấy hai người vẻ mặt kinh ngạc, Sở Viễn lập tức cạn lời, không còn cách nào khác đành phải giải thích sơ lược lại cho hai người.

Một lúc lâu sau, qua lời giải thích cặn kẽ của Sở Viễn, Yêu Muội lập tức hiểu ra, nội dung khẩu quyết cũng nhớ được bảy tám phần.

Sau khi xác định được phương pháp đi qua lối mòn chim bay, Sở Viễn vội vàng gọi Bàn Tử và Yêu Muội, chuẩn bị rời khỏi nơi này.

"Lão Sở, cậu xem mấy cái quan tài treo xung quanh trông hơi rợn người, mấy cái đen thùi lùi kia là cái quái gì vậy, bám vào quan tài."

Đúng lúc này, Bàn Tử chỉ vào quan tài trên vách núi, đột nhiên hỏi với vẻ mặt khó hiểu.

Theo thói quen nghề nghiệp, vừa mới ổn định, Bàn Tử đã lập tức quan sát xung quanh, và bị những quan tài treo trên vách núi thu hút.

Hắn đã quan sát những quan tài này một lúc, đối với những thứ trông như rêu bám trên quan tài, hắn cảm thấy có chút khó hiểu.

Nhìn theo hướng tay Bàn Tử chỉ, chỉ thấy trong các kẽ đá trên vách núi mọc ra rất nhiều loại rêu đã mục nát nghiêm trọng, tỏa ra mùi hôi thối.

Nhìn từ xa, những lớp rêu bám quanh quan tài này trông như những hoa văn rồng bay phượng múa trên quan tài, kết hợp chặt chẽ với nhau.

Điều kỳ dị nhất là, theo như Sở Viễn thấy, rất nhiều thứ này lại mọc ra từ bên trong quan tài.

Khi ánh mắt Sở Viễn nhìn chằm chằm vào đám rêu để quan sát, anh đột nhiên cảm thấy một cảm giác tim đập nhanh.

Cảm giác này rất quen thuộc, chính là lúc anh đơn đấu với thi thể của Phong Sư Cổ, đối phương lúc đó cũng cho người ta cảm giác y như vậy.

Nhìn đám rêu dày đặc trên vách núi, ánh mắt Sở Viễn đột nhiên ngưng lại, anh cảm giác những đám rêu này dường như đang khẽ động.

Ngay khi Sở Viễn đang kinh ngạc, đột nhiên từ trong mật thất phía sau truyền đến một tiếng rung động kịch liệt, thu hút sự chú ý của anh.

“Bùm!” Đột nhiên một tiếng va chạm dữ dội, như một cỗ máy công thành, phá nát những tảng đá vốn đang chặn trong mật thất.

Lập tức vô số đá vụn bay ra, một lượng lớn khói bụi từ chỗ va chạm phun ra, trong nháy mắt bao trùm cả mật thất.

Mọi thứ xung quanh đều bị làn khói bụi cuồn cuộn này che phủ, những di tích cổ trong mật thất vốn rõ ràng đều trở nên mờ ảo.

Chỉ thấy một gã có thân hình méo mó kỳ dị lao ra từ trong khói bụi, đứng lại ở một nơi không xa ba người.

Nhìn kỹ, chính là Phong Vu Tu bị Sở Viễn trọng thương không lâu trước đó, không ngờ hắn lại không chết, thật sự khiến người ta bất ngờ.

Nhưng khi Sở Viễn nhìn rõ khuôn mặt của đối phương, anh lập tức sững sờ, xem ra mình không sai, Phong Vu Tu chính là đã bị nhập.

Hoặc có thể nói hắn đã trúng độc tố của bóng đen trong cơ thể Phong Sư Cổ, khiến độc tố ký sinh trong cơ thể hắn, mới có thể đuổi theo tới đây.

Lúc này, Phong Vu Tu hai mắt trợn trắng, miệng phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp, động tác cứng ngắc nhưng toàn thân lại tỏa ra khí tức âm u quỷ dị.

Hắn đứng cách hang động không xa, bốn mắt nhìn nhau với Sở Viễn, ngọn lửa thù hận lập tức lan tỏa trong không khí.

“Vãi, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp cũng không giết được gã này, hack à!” Bàn Tử nhìn rõ mặt Phong Vu Tu, vội vàng kinh hô.

Hắn đã thấy rất rõ Phong Vu Tu bị Sở Viễn đánh trúng huyệt Đại Chùy, không chết cũng phải liệt cả đời.

Mới qua bao lâu đâu, mà Phong Vu Tu vốn đã liệt lại đứng dậy được, chỉ là trạng thái hiện tại của hắn rất không ổn.

Sở Viễn bước tới, trực tiếp đứng trước mặt Bàn Tử, khẽ nhắc

nhở: “Còn nhớ Thiên Khải mà giáo sư Tôn nói không?

Người đạo sĩ bị nhập, bây giờ xem ra, chính là Phong Vu Tu không sai.” Thấy toàn thân Phong Vu Tu tỏa ra khí tức âm u kinh khủng, trên mặt có ánh sáng đen lóe lên, điều này khiến Sở Viễn lập tức cẩn thận.

Anh trực tiếp rút đao, múa một vòng, cảm nhận Hắc Kim Cổ Đao một lúc, rồi bày ra thế Dạ Chiến Bát Phương, nhìn chằm chằm Phong Vu Tu.

“Gào!” Cảm nhận được sát khí của Hắc Kim Cổ Đao, Phong Vu Tu gầm lên một tiếng, thi khí toàn thân lan tỏa, như một làn sương mù đen bao bọc lấy hắn.

“Tổ sư, lại còn chơi trò mặc giáp!” Nhìn Phong Vu Tu dùng thi khí ngưng tụ bên người làm phòng ngự, Bàn Tử thấy vậy không khỏi nghiến răng nghiến lợi, chửi ầm lên.

Sở Viễn thấy vậy, mày nhíu chặt, nhìn làn sương mù đen bao quanh, ánh mắt ngưng trọng, rõ ràng sự biến hóa thần kỳ này nằm ngoài dự liệu.

Lớp sương mù đen mỏng manh này, âm u kinh khủng, tỏa ra mùi hôi thối, dường như hóa thành một lớp áo giáp đen bao bọc Phong Vu Tu.

Năng lực rõ ràng siêu thoát hiện thực này khiến Sở Viễn không nhịn được siết chặt Hắc Kim Cổ Đao trong tay.

Nếu không phải trên đỉnh núi Quan Tài liên tục có đá vụn rơi xuống, Sở Viễn còn tưởng mình bị trúng ảo giác gì.

Điều này quá khoa trương, hóa thân thành Thi Tiên Phong Vu Tu, chỉ bằng bộ dạng này, quả thực thuộc hàng tiên gia.

“Bàn ca, không cần lo lắng, đây hẳn là Yên Thuật trong kỳ môn dị thuật của Quan Sơn Thái Bảo, dùng để mê hoặc người khác.” Yêu

Muội ở phía sau quan sát tỉ mỉ, cô phát hiện cái gọi là thi khí, rõ ràng là một loại khói đặc chế, lúc này mới vội vàng nhắc nhở.

Câu nói này khiến Sở Viễn tỉnh táo lại, vừa rồi anh có chút định kiến, còn tưởng đây là thủ đoạn của Thi Tiên.

Xem tình hình này, hẳn là Phong Vu Tu đã tự phát động kỹ năng đặc biệt Yên Thuật của Quan Sơn Thái Bảo theo bản năng.

Mặc dù còn chưa rõ dị thuật này có năng lực gì, nhưng bộ dạng hiện tại của Thi Tiên quả thực rất dọa người.

Bàn Tử, người vốn luôn dám thách thức những con Tống Tử lớn, thấy sự biến hóa quỷ dị này, mặt mày cảnh giác, bất giác lùi lại vài bước.

"Gào!" Phong Vu Tu, không, Thi Tiên thân hình lóe lên, như quỷ mị lao về phía Sở Viễn, móng vuốt sắc nhọn chĩa thẳng vào mặt, ra tay sắc bén tàn độc.

"Lão Sở, né ra, Thi Tiên cái con khỉ, xem Bàn gia đây có bắn chết mày không!" Nghe tiếng hét của Bàn Tử, Sở Viễn trong lòng khẽ động, thu lại trường đao, nghiêng người né tránh, chừa chỗ cho Bàn Tử nổ súng.

Chỉ thấy Bàn Tử hai mắt trợn tròn, trán nổi gân xanh, hai tay nắm chặt súng tiểu liên, ngón tay điên cuồng bóp cò.

"Đoàng đoàng." Tiếng súng chói tai vang vọng bên tai mọi người, vô số viên đạn như mưa bão trút xuống người Thi Tiên.

Cả hang động lập tức vang lên tiếng gầm giận dữ của Bàn Tử, không khí cũng tràn ngập mùi khói thuốc súng nồng nặc.

Chương 417

Đối mặt với cơn mưa đạn của Bàn Tử, Thi Tiên gầm lên một tiếng rồi không lùi mà tiến, vung vẩy đôi tay móng vuốt đen kịt lóe lên những tia sáng u ám.

Chỉ thấy Yên Thuật quỷ dị bao quanh thân Thi Tiên, như thể có thực chất, đạn va vào đều bị bật ra, rơi lách cách xuống đất.

"Mẹ kiếp, hack à!" Bàn Tử nhìn đống đạn dưới đất, lập tức chửi thầm, đúng là bị hắn nói trúng, làn sương đen này đúng là một lớp áo giáp.

Thi Tiên thân hình khẽ động, đột ngột lao đến trước mặt Bàn Tử, hoàn toàn không màng đến an nguy của bản thân, duỗi ra đôi tay gầy như que củi.

Đôi tay như móc câu, chiêu thức tàn nhẫn, hung hăng cào về phía cổ họng Bàn Tử.

Bàn Tử thấy vậy, mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh lập tức ướt đẫm lưng, hoảng loạn lùi về sau, nhưng không cẩn thận bị một tảng đá vấp ngã.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn móng vuốt của Thi Tiên tấn công tới, tốc độ nhanh đến mức hắn đã không kịp né tránh.

Đúng vào lúc ngàn cân treo sợi tóc, một bóng đen từ bên cạnh lao tới, chính là Sở Viễn thân thủ nhanh nhẹn.

Sở Viễn tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, nhanh như chớp đâm vào cánh tay Thi Tiên, không chút do dự tung ra một nhát chém chéo hiểm hóc.

Nhát đao cực nhanh, trúng ngay cánh tay Thi Tiên, sức mạnh cường đại lập tức khiến cơ thể Thi Tiên loạng choạng, lùi về sau.

Bàn Tử thoát chết trong gang tấc, liền thay băng đạn mới, chửi thầm một câu rồi tức giận bắn về phía Thi Tiên.

Thi Tiên gầm lên một tiếng, co tay lại, không tấn công Bàn Tử nữa, vẻ mặt âm hiểm chuyển mục tiêu tấn công sang Sở Viễn.

Bàn Tử đứng dậy, thấy Thi Tiên không còn tấn công mình nữa, cảm thấy mất mặt, lại giơ súng tiểu liên lên, một lần nữa bắn về phía Thi Tiên.

Tuy nhiên Yên Thuật của Thi Tiên vẫn lợi hại như cũ, phần lớn đạn đều bị chặn lại.

Nhưng hai loạt bắn liên tiếp của Bàn Tử cũng chỉ khiến động tác của Thi Tiên chậm lại một chút.

"Lão Sở, không phá được phòng ngự, khí đen này quỷ dị quá." Bắn liên tục mà Thi Tiên không hề hấn gì, Bàn Tử lập tức sốt ruột, lớn tiếng gọi Sở Viễn.

Nếu không giải quyết được làn sương mù hộ thân của hắn, đừng nói là súng tiểu liên của mình, ngay cả Hắc Kim Cổ Đao cũng không đâm vào được.

Sở Viễn nhân lúc Bàn Tử bắn, chớp thời cơ, một bước lao lên, Hắc Kim Cổ Đao chém thẳng vào đầu Thi Tiên.

Thi Tiên nhập vào thân thể Phong Vu Tu có thể khiến người liệt đứng dậy, không biết mất đầu có đứng dậy được không.

Phản xạ cơ bắp của Phong Vu Tu cực nhanh, đầu nghiêng đi, né được nhát đao chí mạng, sau đó tay như kìm kẹp chặt lấy cổ tay Sở Viễn.

Sức mạnh hai người giằng co, cơ bắp căng cứng, đất dưới chân cũng bị giẫm ra những dấu chân sâu hoắm.

Gào!

Phong Vu Tu mượn sức mạnh của Thi Tiên, hai tay đột ngột dùng sức quăng Sở Viễn ra.

Sở Viễn lộn một vòng trên không, chân đạp vào tường, bay lên, vững vàng đáp đất.

Anh hít một hơi thật sâu, tung một cú đá ngang uy lực trúng vào bụng Thi Tiên, sau đó không ngừng nghỉ, liên tục đá.

Mặc dù mấy cú đá này không trúng vào da thịt Thi Tiên, bị làn sương đen quanh người hắn chặn lại.

Nhưng sức mạnh chấn động lan ra, suýt nữa đã đá tan làn sương đen bao quanh, Thi Tiên rên lên một tiếng.

Cơ thể bị chấn động hơi loạng choạng, lùi lại mấy bước.

"Khôi Tinh Thích Đấu, có hiệu quả!" Mặc dù Khôi Tinh Thích Đấu là công pháp cốt lõi của Bàn Sơn Đạo Nhân, nhưng nguyên lý của nó lại đến từ thân pháp hàng ma của đạo gia.

Không ngờ, đối mặt với Yên Thuật phòng ngự cực mạnh của Thi Tiên, cú đá này lại có phần khắc chế!

Sở Viễn thấy vậy, mũi chân khẽ điểm xuống đất, nghiêng người tung một cú đá về phía sườn Thi Tiên, chính là cước pháp trong Khôi Tinh Thích Đấu.

Cú đá này nhanh như chớp, mang theo tiếng xé gió.

Thi Tiên gầm lên một tiếng, không né không tránh, cứ thế hứng chịu cú đá này, ngược lại còn đá một cú về phía bụng Sở Viễn.

Sở Viễn phản ứng nhanh chóng, hóp bụng vận khí, đồng thời đá một cú vào đầu gối Phong Vu Tu.

"Bốp!" Cú đá này trúng thẳng vào da thịt Thi Tiên, đá cho đối

phương thân hình khựng lại, vội vàng lùi lại né tránh cước pháp của Sở Viễn.

Quan trọng nhất là, sau khi liên tục bị cước pháp Khôi Tinh Thích Đấu tấn công, Yên Thuật quanh thân Thi Tiên đã tan đi vài phần có thể thấy bằng mắt thường.

"Lão Sở, né ra chút, để tôi!" Bàn Tử thấy vậy, vội vàng bóp cò, súng tiểu liên lập tức gầm lên, đạn như mãnh thú thoát cương, phun ra.

Từng viên đạn, trong không khí vẽ ra những quỹ đạo nóng rực, như những con rắn lửa linh hoạt mà lại chí mạng.

Mưa đạn dày đặc tạo thành một tấm lưới tử vong vô hình, bao trùm cả một vùng trời.

Mất đi một phần Yên Thuật hộ thân, Thi Tiên theo bản năng che đầu, một phần da thịt bị mưa đạn bắn trúng.

Nhất thời, nhờ vào khẩu súng công bằng chúng sinh trong tay Bàn Tử, lại có thể áp chế được Thi Tiên, đánh cho hắn liên tục lùi lại, nhe răng trợn mắt.

Trong trận chiến kịch liệt, không ít viên đạn bắn vào vách đá của hang động làm bắn ra những mảnh đá vụn.

Cho đến khi đạn của súng tiểu liên hết, thân thể chi chít lỗ đạn của Thi Tiên tuy chưa ngã xuống, nhưng những lỗ đạn dày đặc đã khiến hắn rất chậm chạp.

Sở Viễn thấy tình hình này, vội vàng rạch ngang lòng bàn tay, máu Thanh Long như một con rắn đỏ uốn lượn, nhanh chóng lan theo thân đao.

Nhuộm đỏ Hắc Kim Cổ Đao, tỏa ra khí tức khiến người ta lạnh gáy.

Anh hai chân mạnh mẽ đạp một cái, thân hình như mũi tên rời cung lao về phía Thi Tiên, trường đao nhuốm máu trong tay hung hăng chém về phía đầu Thi Tiên.

Lưỡi đao chạm vào đầu Thi Tiên trong khoảnh khắc, phát ra một tiếng ma sát chói tai, bắn ra vô số tia lửa.

Thi Tiên đau đớn, phát ra một tiếng gầm giận dữ, chấn động đến mức không khí xung quanh cũng rung lên.

Lúc này, máu Thanh Long trên cổ đao lóe lên ánh sáng càng thêm chói mắt, dường như bị ý chí chiến đấu của Sở Viễn đốt cháy.

Lưỡi đao cắm sâu vào, trên đầu Thi Tiên xuất hiện một vết nứt sâu.

Sau đó, đầu Thi Tiên bay lên trời, máu tươi như suối phun từ cổ phun ra.

Cái xác không đầu đó lại chưa lập tức ngã xuống, khi máu tươi bay tung tóe, hai tay múa loạn trong không trung, mang theo từng trận gió tanh.

Bàn Tử lập tức trợn tròn mắt, khẩu súng tiểu liên trong tay còn bốc khói, thấy vậy vội vàng kinh hô: "Vãi, cái thứ này mất đầu rồi còn động được!" Thi Tiên dường như nghe hiểu được lời của Bàn Tử, khi máu tươi trong cổ chảy hết, cơ thể hắn đột nhiên rung lên dữ dội.

Cuối cùng từ từ ngã xuống, không còn động đậy, Thi Tiên của Địa Tiên Thôn, một lần nữa chết!

"Hy vọng thật sự, đây là lần cuối cùng." Bàn Tử thầm lẩm bẩm trong lòng.

Không khí xung quanh dường như đều yên tĩnh lại, ba người Sở Viễn không khỏi thở phào một hơi dài.

“Sở đại ca, anh không sao chứ!” Vì để tiêu diệt triệt để Thi Tiên, Sở Viễn không chỉ hao hết tâm lực, mà ngay cả việc mất máu trong lòng bàn tay cũng khiến sắc mặt anh có chút tái nhợt.

Yêu Muội thấy vậy, vội vàng bước tới, dìu Sở Viễn dựa vào vách hang nghỉ ngơi.

Sau đó, lục tìm trong túi bách bảo bên hông, do thường xuyên leo trèo ở Quan Tài Hạp để hái yến sào, Yêu Muội luôn mang theo đồ sơ cứu y tế bên mình.

“Cẩn thận, Bàn Tử!” Ngay khi Yêu Muội đang tìm đồ, Sở Viễn lập tức đứng dậy, tay trái mạnh mẽ vung ra, vài giọt máu trong lòng bàn tay nhanh chóng bay ra.

Chỉ thấy Thi Tiên vốn đã ngã xuống đất không còn động tĩnh, đột nhiên toàn thân run rẩy, một đám sương mù đen hôi thối từ trong cơ thể lao ra.

Chương 418

Sau khi lượn một vòng trên không, dường như cảm ứng được điều gì, nhanh như sao băng lao về phía Bàn Tử đang đứng không xa.

Cảnh tượng này giống hệt như cảnh bóng đen của Thi Tiên Phong Sư Cổ mà Sở Viễn đã chém giết, nhập vào người Phong Vu Tu.

Rõ ràng, thứ này muốn nhập vào người Bàn Tử!

Khi làn sương đen sắp đến trước mặt Bàn Tử, máu tươi từ lòng bàn tay Sở Viễn nhanh chóng bay tới, trúng ngay trung tâm làn sương đen.

Đám sương mù đen hôi thối đó sau khi bị máu của Sở Viễn đánh trúng, phát ra tiếng "xèo xèo" khiến người ta ê răng, như thể bị đốt cháy.

Làn sương đen lập tức méo mó, trung tâm truyền ra tiếng kêu quái dị sắc nhọn, ngay khi làn sương đen sắp tan biến, đột nhiên phân thành hai.

Nó kêu lên những tiếng quái dị, một phần tiếp tục lao về phía Bàn Tử, phần còn lại bay về phía Sở Viễn, như thể để trả thù kẻ đã phá hỏng chuyện tốt của nó.

Bàn Tử sợ đến mặt trắng bệch, chân run lẩy bẩy, hoảng loạn lùi lại, suýt nữa thì ngã.

Ngay khoảnh khắc làn sương đen sắp bao trùm lấy hắn, Sở Viễn hét lớn một tiếng, Hắc Kim Cổ Đao nhuốm máu trong tay lập tức bay ra.

Trường đao mang theo tiếng gió rít gào, chính xác đâm vào đám sương đen đang lao về phía Bàn Tử.

Làn sương đen lại một lần nữa phát ra tiếng kêu thảm thiết, sau khi bị máu Thanh Long trên lưỡi Hắc Kim Cổ Đao đâm trúng, phần sương đen này nhanh chóng tan biến.

Mà làn sương đen cuốn về phía Sở Viễn đã bay đến trước mặt anh, một luồng khí lạnh thấu xương ập đến, khiến Sở Viễn không khỏi rùng mình.

Giây phút ngàn cân treo sợi tóc, Sở Viễn duỗi lòng bàn tay đã dính máu Thanh Long ra, trực tiếp đánh về phía làn sương đen đang bay tới.

"Chí chí!" Lập tức, làn sương đen phát ra một tiếng kêu quái dị, dường như bị máu Thanh Long ăn mòn sôi lên, hóa thành những làn khói nhẹ, tan biến.

"Phịch!" Cuối cùng, một vật thể màu đen to bằng nắm tay, từ trong làn sương đen rơi xuống, rơi ngay trước mặt Sở Viễn.

Sự biến hóa này khiến Yêu Muội kinh ngạc đến ngẩn người, khi thấy thân hình Sở Viễn hơi lảo đảo, cô mới phản ứng lại.

Cô dìu Sở Viễn ngồi xuống nghỉ ngơi, lấy băng gạc và cồn y tế lau vết thương trong lòng bàn tay anh, tiến hành cầm máu băng bó.

Bàn Tử bên cạnh thấy vậy, lòng còn sợ hãi đi tới, thấy máu Thanh Long trong lòng bàn tay Sở Viễn, lập tức nảy ra ý nghĩ.

"Em gái, đừng lãng phí, máu này là bảo bối đấy, cho anh một ống đầy!" Nhìn Bàn Tử cầm một cái ống nghiệm, vẻ mặt khao khát nhìn vào lòng bàn tay Sở Viễn, Yêu Muội lập tức vạch đen đầy đầu.

Vừa định mở miệng từ chối Bàn Tử, nhưng nghĩ đến cảnh máu tươi của Sở Viễn vừa rồi đại phát thần uy, cô theo bản năng nhận lấy ống nghiệm.

Đợi cô ngẩng đầu lên, thấy Sở Viễn đang cười như không cười nhìn mình, Yêu Muội sợ đến mức vội vàng ném ống nghiệm đi,

chuyên tâm băng bó.

Gương mặt xinh đẹp đỏ bừng, còn hung hăng lườm Bàn Tử một cái, đều tại Bàn Tử làm cô xấu hổ.

Biểu cảm này của Yêu Muội, lọt vào mắt Bàn Tử, khiến hắn gãi đầu, cảm thấy có chút khó hiểu.

"Ai, tiếc quá, đây là bảo bối mà." Tiếc nuối nhìn bàn tay trái đã được băng bó, Bàn Tử cảm thán, lượng máu vừa rồi bị lau đi, ít nhất cũng phải được nửa bình.

"Đừng nhảm nữa, Bàn gia, đi xem vật thể màu đen kia, kiểm tra xem nó là cái gì." Sở Viễn bực mình lườm Bàn Tử một cái, ra hiệu cho đối phương đi xem thứ mà bóng đen trong cơ thể Thi Tiên vừa rơi ra rốt cuộc là gì.

Trực giác mách bảo anh, thứ này tuyệt đối không đơn giản, rất có thể là mấu chốt để Thi Tiên thành đạo.

Rốt cuộc từ khi xuống mộ đến nay, thứ này anh đã thấy ít nhất bốn năm lần.

Bóng đen trong tường của Linh Tinh Điện, bóng đen trong cơ quan mộ đạo có thể hóa thành cương thi, và cả bóng đen trong cơ thể Phong Sư Cổ.

Lại còn có khả năng biến hóa, bóng đen vừa rồi, sức mạnh huyết mạch trong cơ thể Sở Viễn theo bản năng cảm thấy một chút chán ghét và chống cự.

Xem ra, thứ này còn có khả năng nhập vào người, trong số những thứ quỷ dị mà Sở Viễn từng thấy, thứ này là khó đối phó và kinh khủng nhất.

Nghe Sở Viễn phân phó, Bàn Tử đã đeo găng tay da nhặt vật thể màu đen trên mặt đất lên, trông như một loại thực vật rêu.

Toàn thân tỏa ra mùi hôi thối, suýt nữa thì khiến Bàn Tử nôn ra cả bữa tối hôm qua, đúng là hôi vãi!

"Đây, tôi nói này Lão Sở, từ lúc nào cậu lại có sở thích quái dị này, lại còn sưu tầm thứ này." Bàn Tử vẻ mặt ghét bỏ ném vật thể trong tay xuống trước mặt Sở Viễn, vội vàng tránh xa.

"Sở đại ca, đây là cái gì, sao lại hôi thế?" Yêu Muội sau khi băng bó xong lòng bàn tay của Sở Viễn, thấy Bàn Tử cầm một thứ kỳ quái như vậy, bịt mũi tò mò hỏi.

Sở Viễn thấy vậy, sắc mặt đột nhiên thay đổi, không trả lời ngay, bật đèn pin, chiếu thẳng vào vật thể màu đen.

Đây là một vật thể to bằng nắm tay, toàn thân đen kịt, bề mặt phủ đầy những lớp lông thi đen vừa ngắn vừa mịn.

"Ể, nhìn kỹ thế này, sao tôi thấy quen thế nhỉ." Nhìn chằm chằm vào vật thể màu đen một lúc, trên mặt Yêu Muội lóe lên vẻ kinh ngạc không chắc chắn, cô luôn cảm thấy đã từng thấy ở đâu đó.

"Là trong bức tranh 'Đốt đuốc đi đêm'!" Sở Viễn kịp thời giải thích, vật thể màu đen này giống hệt thứ mà mọi người đã thấy trong bức tranh "Đốt đuốc đi đêm" ở lầu giấu xương của Quan Sơn.

Nguồn gốc của thứ này rất thần bí, dường như có thể bám vào tường, còn có thể di chuyển nhanh chóng, đồng thời tỏa ra mùi hôi thối của xác chết.

Quan trọng nhất là hình dạng của nó không cố định, hơn nữa không sợ dao súng lửa đốt, thi thể bị vật này nhập vào có thể không mục không cứng.

Thậm chí còn giữ cho cơ thể bị nhập, máu tươi trong cơ thể cũng không bị đông lại, bị người ta hiểu lầm là dấu hiệu thi thể thành tiên.

Nếu không phải là máu Thanh Long trong cơ thể Sở Viễn, cả

nhóm muốn chế ngự thứ này, còn phải tốn không ít sức lực.

"Lão Sở, cậu đừng úp mở nữa, nói thẳng đi, thứ này rốt cuộc là cái gì?" Bàn Tử lúc xem bức tranh "Đốt đuốc đi đêm", chỉ chú ý đến niên đại và giá trị của bức tranh, còn về tranh vẽ cái gì, sớm đã không nhớ.

Sở Viễn nhìn hai người vẻ mặt mờ mịt, liền mở miệng giải thích: "Đây là Thi Tiển trong truyền thuyết, nửa cuốn «Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật» của tôi có ghi lại, tôi còn tưởng đều là bịa đặt.

Suốt chặng đường này, hoàn toàn không liên tưởng đến, không ngờ nơi cực âm của núi Quan Tài này lại có kỳ vật như vậy tồn tại." Bàn Tử và Yêu Muội nhìn nhau, rõ ràng là lần đầu tiên nghe đến từ này, không khỏi nghi hoặc nhìn Sở Viễn.

Nhìn những tảng đá vẫn đang không ngừng lăn xuống bên ngoài vách núi, Sở Viễn định tạm hoãn hành động, nghỉ ngơi một lát.

Bàn Tử ra vẻ cầu học, không ngừng hỏi dò Sở Viễn về lai lịch của Thi Tiển.

Dưới ánh mắt mong đợi của hai người, Sở Viễn tìm một chỗ trống ngồi xuống, chỉ vào Thi Tiển, từ tốn giới thiệu.

Thứ này, ngay cả Mạc Kim Hiệu Úy bình thường cũng chưa chắc đã từng thấy, môi trường hình thành vô cùng khắc nghiệt, hiếm thấy trên đời.

Trong quyển "Vật" của «Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật», có ghi lại các loại vật thể kỳ quái mà Mạc Kim Hiệu Úy gặp phải trong các ngôi mộ cổ.

Từ các loại minh khí, vật cổ, cho đến các loại sinh vật và thực vật có tác dụng khác nhau trong mộ cổ, nhiều không kể xiết.

Trong đó có ghi chép về một loại rêu thi cực kỳ hiếm gặp, Thi Tiển.

Khi Sở Viễn tiếp nhận truyền thừa từ hệ thống, cũng không để ý lắm, coi như là những truyền thuyết thú vị để xem.

Cũng không để trong lòng, cho đến khi làn sương đen hóa thành rêu, lại thêm toàn thân mọc đầy lông thi, rõ ràng là một loại rêu kỳ lạ.

Điều này khiến anh toàn thân chấn động, trong đầu lập tức lướt qua các nội dung trong quyển "Vật", ngay lập tức nghĩ đến ghi chép về rêu thi, Thi Tiển.

"Ác mạch chi hạ vô sở cát, thi đài lão nhi sinh nhục, niên cửu kết vi nhân hình, truy phệ hoạt nhân dương khí nhi động, ly phần thế gian đại dịch." Đây chính là mô tả về loại rêu thần kỳ này trong «Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật».

Nói trắng ra, đây là sản vật chuyên mọc trong môi trường phong thủy đại hung, có thể khiến thân xác người không mục, còn có thể hóa thành hình người.

Khi gặp người sống, sẽ chủ động nuốt chửng dương khí của người sống, tiến hành nhập vào, một khi rời khỏi nơi chôn cất, sẽ mang đến ôn dịch.

Loại rêu thần kỳ này, trong phong thủy học còn được gọi là "Thi Tiển", là một loại rêu tồn tại trong môi trường âm u.

Núi Quan Tài nơi Sở Viễn và mọi người đang ở, bốn phía hẻm núi treo vô số các loại quan tài treo khác nhau, đã tạo ra âm khí ở nơi đây.

Lại thêm bản thân núi Quan Tài là thần mạch Bàn Cổ, vốn là nơi cực âm tàng phong tụ khí, những quan tài treo ở đây quanh năm đặt ở nơi này.

Chương 419

Thi thể trong quan tài cực kỳ dễ sinh biến, bề mặt mọc ra một lớp rêu màu xanh đen, có thể ký sinh trong cơ thể người sống hoặc người chết.

Thứ này chính là "Hoạt đan" mà các pháp sư thời Ô Dương Vương dùng để chống mục và giữ gìn nhan sắc cho thi thể.

Các pháp sư đời sau dần dần phát hiện, thứ này tồn tại một nhược điểm cực lớn, đó là không thể rời khỏi nơi cực âm của núi Quan Tài.

Một khi rời khỏi nơi tàng phong nạp thủy này, cái gọi là Thi Tiển sẽ mượn cơ thể vật chủ để sinh sôi lan truyền ôn dịch.

Biến vật chủ thành quái vật không ra người không ra quỷ, từ đó nuốt chửng sinh mệnh của người sống, gây hại cực lớn cho thế nhân.

Đây cũng là điều mà giáo sư Tôn luôn lo lắng, Thi Tiên dẫn đầu bầy thi xuất sơn, gây hại cho nhân gian.

Sở Viễn thậm chí còn nghĩ đến đây cũng là lý do tại sao tổ tiên họ Phong cấm con cháu khai quật mộ cổ ở núi Quan Tài.

Chắc chắn là khi họ đạo mộ các quan tài treo ở núi Quan Tài đã phát hiện ra sự tồn tại của loại Thi Tiển này, nên mới lập ra quy củ cho hậu nhân.

Bây giờ xem ra năng lực của Thi Tiển này cực kỳ mạnh mẽ, thậm chí có thể sánh ngang với Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, trở thành vũ khí canh giữ lăng mộ mạnh nhất.

Rốt cuộc thứ này không sợ dao súng lửa, trên thế giới có thể khắc chế nó cực kỳ ít.

Chỉ thua ở chỗ nó gặp phải Sở Viễn, huyết mạch Thanh Long

trong cơ thể anh được cho là khắc chế mọi tà ma, độc vật trên đời.

Mặc dù thỉnh thoảng cũng có lúc thất bại, nhưng may mắn là đối phó với Thi Tiển, hiệu quả vẫn rất tốt.

Thủ lĩnh Quan Sơn Thái Bảo Phong Sư Cổ học được kỳ môn dị thuật, trong đó có hơn một nửa là đến từ quy giáp thiên thư trong các quan tài treo ở núi Quan Tài.

Những quan tài treo này phần lớn đến từ văn hóa Vu Sở, vì vậy ông ta muốn mượn quy giáp thiên thư để tìm hiểu đại đạo trường sinh, cuối cùng nhìn thấy "Hoạt đan".

Lập tức coi như chí bảo, mong muốn mượn vật này tu luyện thành tiên.

Thậm chí không tiếc toàn lực của cả tộc để xây dựng Địa Tiên Thôn, khôi phục linh khí của địa mạch.

Nếu lúc đầu thật sự làm theo tính toán và bố trí của Phong Sư Cổ, lúc này, ông ta rất có thể đã thật sự trở thành Thi Tiên, dẫn đầu bầy thi xuất sơn.

"Thì ra là Thi Tiển mọc ra từ những cỗ quan tài này, đúng là ghê tởm." Nghe Sở Viễn giải thích xong, Bàn Tử mới vỡ lẽ, cúi đầu nhìn đám Thi Tiển dưới chân, trực tiếp đá bay nó đi.

"Vậy sau này xuống mộ phải cẩn thận, thật sự quá nguy hiểm, lại còn có thể nhập vào người, hóa thành hình người." Yêu Muội vẻ mặt sợ hãi lo lắng nói, lần đầu tiên xuống mộ đã gặp phải thứ kỳ lạ như vậy, cũng là do cô gan lớn.

Nếu đổi lại là người bình thường, sớm đã sợ đến chân mềm nhũn không đi nổi.

Sở Viễn lại lắc đầu, loại Thi Tiển thần kỳ này, trên đời có lẽ cũng chỉ có thần mạch Bàn Cổ của núi Quan Tài mới có thể nuôi dưỡng ra

được.

Loại phong thủy bảo địa cấp bậc này, đã vượt ra khỏi nhận thức của chính Sở Viễn, tuyệt đối là sự tồn tại hàng đầu thế gian.

"Mọi người thu dọn đồ đạc, men theo lối mòn chim bay mau đi thôi, trong lòng tôi luôn có cảm giác có chuyện gì đó sắp xảy ra." Giác quan thứ sáu của Sở Viễn luôn cực kỳ chuẩn, vấn đề Thi Tiên đã được giải quyết, bây giờ là lúc tìm lối ra. … Một nhóm ba người dưới sự dẫn dắt của Yêu Muội, men theo lối mòn chim bay chằng chịt nhanh chóng di chuyển, không ngừng leo lên trên.

Lúc này núi Quan Tài dưới sự nuốt chửng của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, thân núi lần lượt sụp đổ, mặt đất rung chuyển cũng ngày càng kịch liệt.

Sau khi rẽ ở khúc cua thứ tư, Yêu Muội đang dẫn đường phía trước đột nhiên dừng bước, mạnh mẽ chạy về phía sau lưng Sở Viễn.

Bàn Tử ngơ ngác nhìn bộ dạng nhảy cẫng lên của Yêu Muội, trong lòng cạn lời, xảy ra chuyện gì mà sợ đến thế này.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử đi đến khúc cua của lối mòn, trợn tròn mắt nhìn về phía trước, lập tức cảm thấy đầu óc choáng váng.

"Tổ sư nhà nó, ở đâu ra nhiều côn trùng thế?

Trông ghê tởm quá!" Chỉ thấy trên lối mòn chật hẹp phía trước, vô số côn trùng nhỏ như hạt mưa "rào rào" từ các kẽ hở trên vách núi rơi xuống.

Trong đó phần lớn là quan tài trùng mà Bàn Tử đã thấy trước đó, còn lẫn với không ít chuột đất, rết đen, rắn độc và các loại côn trùng khác.

Thậm chí còn có không ít côn trùng kỳ lạ có hình dáng cổ quái, phần lớn đều sinh trưởng ở những nơi âm khí nặng.

Đàn côn trùng đen kịt trong nháy mắt lấp đầy nửa lối mòn, điều này mới khiến Yêu Muội không nói một lời chạy ngược lại.

Nhìn đám côn trùng lúc nhúc, Bàn Tử cảm thấy chứng sợ lỗ của mình tái phát, toàn thân lông tóc dựng đứng.

Nghe tiếng kinh hô của Bàn Tử, Sở Viễn đi nhanh vài bước tới, thấy tình hình này, lập tức nhíu mày.

Xem ra Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đã nuốt chửng phần lớn địa mạch, nếu không cũng sẽ không kích thích đến các loại côn trùng trong núi Quan Tài phải chạy trốn.

Núi Quan Tài này tuy là một bảo huyệt tàng phong tụ khí, nhưng vì bốn phía bao quanh bởi vách đá dựng đứng, trên vách núi lại có vô số quan tài treo.

Sinh ra một lượng lớn âm khí, cũng tạo ra rất nhiều sinh vật ưa âm, cũng là một hệ sinh thái nhỏ, tuần hoàn lặp đi lặp lại.

Nhưng khi những sinh vật này gặp phải Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, thì chỉ có thể trở thành thức ăn tầng thấp nhất.

Nhìn trạng thái của những con côn trùng này, chắc hẳn Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đã nuốt chửng đến bản thể của núi Quan Tài, bản năng sinh vật khiến chúng phải chạy trốn.

Những côn trùng này có cảm ứng nhạy bén với tai nạn, vượt xa con người, xem ra núi Quan Tài sắp phải chịu một kiếp nạn lớn.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn từ trong ba lô lấy ra hai ống máu Thanh Long, lần lượt đưa cho Bàn Tử và Yêu Muội, dặn hai người bôi lên người.

Muốn trong hoàn cảnh này giết ra một con đường máu, chỉ có thể dựa vào máu Thanh Long của Sở Viễn, đó là khắc tinh tự nhiên của những con độc trùng này.

“Theo sát sau lưng tôi, nhanh chóng xông qua!” Thấy hai người đã bôi máu lên người, Sở Viễn hét lên với hai người.

Theo sự phân công của Sở Viễn, Bàn Tử và Yêu Muội không chút do dự mà cẩn thận bôi máu Thanh Long lên người.

Khác với mùi máu tanh thông thường, máu Thanh Long sau khi bôi lên lại tỏa ra một mùi hương thanh khiết thoang thoảng, khiến người ta kinh ngạc không thôi.

Sau đó, hai người theo sát sau lưng Sở Viễn, men theo điểu đạo tiếp tục tiến về phía trước.

“Soạt soạt.” Vừa bước vào điểu đạo, đã nghe thấy tiếng côn trùng trườn bò loạt soạt từ vách tường và mặt đất truyền đến, khiến người ta dựng cả tóc gáy.

Dường như cảm nhận được động tĩnh của người sống, lũ côn trùng dày đặc bám trên điểu đạo lập tức náo loạn.

Lũ côn trùng vốn đang bỏ chạy liền đồng loạt quay đầu, điên cuồng ùa về phía ba người.

Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này, sức mạnh thần kỳ của máu Thanh Long trên người họ lập tức phát huy tác dụng.

Trong chớp mắt, lũ côn trùng ùa tới liền ngửi thấy một luồng khí tức nồng đậm và bí ẩn lan tỏa ra.

Lũ côn trùng vốn đang nhe nanh múa vuốt, tấn công hung hãn, bỗng như gặp phải thiên địch đáng sợ nhất, con nào con nấy đều dừng bước.

Rồi chúng kinh hãi tháo chạy tứ tán, những con không may dính phải máu Thanh Long, cơ thể liền co giật.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Bàn Tử và Yêu Muội, chúng phát ra

tiếng “xèo xèo”, chạm vào là chết.

Lũ côn trùng lần lượt ngã rạp xuống đất, tỏa ra mùi hôi thối nồng nặc.

Bàn Tử và Yêu Muội như được một lớp màng bảo vệ bí ẩn bao bọc, côn trùng dưới chân đều tứ tán, không dám lại gần.

Thấy máu Thanh Long phát huy hiệu quả, Bàn Tử nhe miệng, để lộ hàm răng trắng bóng, xua đuổi những con côn trùng nhỏ thỉnh thoảng còn muốn đến gần.

Hắn vừa la lớn: “Hầy, máu này đúng là lợi hại thật, lũ côn trùng này cứ như gặp ma vậy!” Yêu Muội bình tĩnh đi sau hai người, ánh mắt quét nhìn xung quanh, đề phòng có con nào lọt lưới bất ngờ tấn công.

Sở Viễn thở phào một hơi, cảnh giác quan sát bốn phía, khẽ nói: “Đừng thả lỏng vội, biết đâu còn có nguy hiểm khác.” Bàn Tử không nghĩ nhiều như vậy, nhìn lũ côn trùng lần lượt rút lui, phấn khích đến mức nhảy cẫng lên: “Ôi chao, cái này còn lợi hại hơn cả thuốc diệt côn trùng nữa!” Nói xong, hắn nhìn Sở Viễn với vẻ khao khát, ánh mắt van lơn muốn xin thêm mấy bình.

Sở Viễn thẳng thừng làm lơ.

Chương 420

Đùa à, đi một chuyến vào cổ mộ Địa Tiên Thôn, máu Thanh Long tích cóp mấy tháng trời đã dùng gần hết.

Chính mình đã mất bao nhiêu máu, phải tốn bao nhiêu công sức và thời gian mới bù lại được.

Bị làm lơ, Bàn Tử cũng không để bụng, mặt dày lại sáp tới, bám sát sau lưng Sở Viễn.

Cứ như vậy, ba người đi trên con điểu đạo đầy côn trùng hơn mười phút, côn trùng trên đường mới bớt đi nhiều.

Yêu Muội đi cuối cùng không nhịn được quay đầu lại nhìn, lũ côn trùng dày đặc chất đống vào nhau khiến người ta tê cả da đầu.

Đồng thời, cô cũng thầm thở phào nhẹ nhõm, những con côn trùng từng khiến cô sợ hãi kinh hoàng, giờ đây không dám đến gần nửa bước.

"Ầm!" Một tảng đá khổng lồ đột nhiên rơi xuống, vừa vặn rơi ngay sau lưng mấy người, lập tức chia cắt điểu đạo làm hai.

"Mẹ kiếp, chuyện gì thế này, sao tảng đá này lại rơi xuống được?" Bàn Tử nhìn con điểu đạo bị chặn, chết lặng, rõ ràng cảnh tượng vật thể rơi xuống này đã vượt qua định luật vật lý mà hắn biết.

"Không ổn rồi, núi Quan Tài đang nghiêng!" Ngũ quan của Sở Viễn rất nhạy bén, ngay khoảnh khắc tảng đá lớn rơi xuống, anh cảm thấy cơ thể mình hơi nghiêng về bên trái, không phải là phi khoa học.

Mà là toàn bộ núi Quan Tài đang từ từ nghiêng đi, di chuyển với một góc độ nhỏ!

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp lại có thể làm được đến bước này, điều

này quả thực nằm ngoài dự liệu của Sở Viễn, năng lực của nó quá mức nghịch thiên.

Chỉ những người từng trải qua cổ mộ Địa Tiên Thôn mới biết núi Quan Tài rốt cuộc là một ngọn núi như thế nào, cao gần nghìn mét.

Một ngọn núi cao ngất như vậy, sau khi bị Cửu Tử Kinh Lăng Giáp làm vỡ nát thân núi, lại có thể từ từ di chuyển, quả thực là chuyện kinh thiên động địa.

"Lão Sở, nghĩ cách đi, nếu núi Quan Tài thật sự di chuyển, cứ thế này thì sớm muộn gì chúng ta cũng bị núi Quan Tài chôn sống mất!" Bàn Tử lúc này cũng cảm thấy thân núi đang khẽ rung chuyển, cơ thể vốn vững chãi của hắn cũng đang khẽ nghiêng ngả.

Sở Viễn trong lòng bực bội, không ngờ Cửu Tử Kinh Lăng Giáp sau khi phá hủy địa mạch lại có thể lay động cả một ngọn núi lớn, lúc này muốn chạy trốn.

Về mặt thời gian quả thực có chút không kịp, theo đà này, cả ngọn núi Quan Tài sẽ giống như động đất, chìm xuống lòng đất.

Điều quan trọng nhất là núi Quan Tài vốn nằm trong dãy Vu Sơn, bốn bề là núi non bao bọc, nếu thật sự sụp lún.

Những ngọn núi hùng vĩ xung quanh cũng sẽ bị liên lụy, gây ra động đất lớn hơn, tạo thành sạt lở núi quy mô lớn hơn.

Đến lúc đó, sau khi cả ngọn núi Quan Tài chìm xuống, sẽ bị các ngọn núi xung quanh vùi lấp, mọi người sẽ không còn khả năng sống sót.

Ngay lúc hai người đang vô cùng lo lắng, Yêu Muội ở phía sau đột nhiên mừng rỡ nói: "Sở đại ca, núi Quan Tài không phải đang chìm xuống, nó đang di chuyển, em nghe thấy tiếng nước, nó sắp chìm vào Trường Giang!" Chỉ thấy Yêu Muội nhoài người ra mép điểu đạo, chỉ

vào dòng sông trắng xóa dưới vách đá, vẻ mặt đầy kích động.

Sở Viễn nghe vậy nhìn sang, lòng lập tức chấn động, đúng là nước sông thật, quả nhiên là tạo hóa thần kỳ.

Không ngờ núi Quan Tài vì trận động đất do Cửu Tử Kinh Lăng Giáp gây ra, lại vô tình dẫn đến lũ lụt trong núi bùng phát.

Dòng lũ khổng lồ lại đẩy cả ngọn núi Quan Tài từ từ di chuyển, toàn bộ thân núi đang lặng lẽ chìm xuống đáy sông.

Ba người đi suốt chặng đường mà không hề cảm nhận được dấu vết liên quan, điều này quả thật vô cùng kỳ diệu.

Lúc này, Sở Viễn cũng đột nhiên nhớ lại những mô tả về địa hình xung quanh núi và Thanh Khê Sơn trong 《Quan Sơn Quật Tàng Lục》.

Núi Quan Tài tuy ẩn mình trong dãy Vu Sơn, nhưng khu vực xung quanh từng là khu mỏ muối Vu cũ từ hàng nghìn năm trước.

Bên trong các ngọn núi xung quanh đã sớm bị đào rỗng, như một tổ ong, và đã bị nước sông xâm chiếm từ lâu.

Còn núi Quan Tài thì đã bị Cửu Tử Kinh Lăng Giáp ăn mòn mấy trăm năm, địa mạch sớm đã bị nuốt chửng, bị dây leo bằng đồng chiếm giữ.

Đây cũng là lý do tại sao mấy người Sở Viễn chỉ mới vào cổ mộ Địa Tiên Thôn được vài ngày mà tốc độ lan rộng của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp lại nhanh đến vậy.

Thêm vào đó, hẻm Quan Tài từ xưa đã có lũ lụt, lượng nước trong hẻm núi vô cùng dồi dào, ẩn nấp trong các mạch nước ngầm xung quanh.

Qua một hồi náo động của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, các mạch

nước này lần lượt được kích hoạt, lúc này lại đúng vào mùa lũ của Trường Giang, trong núi tích tụ một lượng lớn nước mưa.

Dưới sự ảnh hưởng của nhiều yếu tố, mới tạo nên cảnh tượng hiếm thấy ngày hôm nay, một ngọn núi Quan Tài di động!

"Đi, đừng dừng lại, tiếp tục đi lên, lên đến đỉnh núi là an toàn!" Nghĩ đến đây, Sở Viễn lập tức lóe lên một ý nghĩ, lớn tiếng hét với Bàn Tử và Yêu Muội.

Sau đó anh dẫn đầu men theo điểu đạo, hướng về phía đỉnh núi, đó chính là nơi hy vọng sống sót của mọi người.

Bàn Tử và Yêu Muội nghe vậy, không chút do dự mà theo sát bước chân của Sở Viễn.

Nếu núi Quan Tài có thể chìm xuống đáy sông trong sức mạnh tự nhiên như chẻ tre này, thì đỉnh núi chắc chắn là nơi an toàn nhất.

Trong những cơn rung chuyển liên hồi của núi Quan Tài, ba người Sở Viễn men theo điểu đạo né tránh những tảng đá, gian nan đi lên.

Quãng đường vài trăm mét này, thời gian mấy người bỏ ra, dường như dài đằng đẵng như mấy trăm năm.

Nếu không phải tiếng nước chảy ầm ầm bên tai ngày càng rõ, cả nhóm còn tưởng mình đã rơi vào quỷ đả tường.

Sao con điểu đạo này cứ đi mãi mà không thấy điểm cuối.

"Ầm!!!" Từng tiếng động chói tai từ trong lòng núi truyền ra, giống như âm thanh của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, át cả tiếng nước sông gầm thét.

Sở Viễn đoán, đây là tiếng kháng cự của Cửu Tử Kinh Lăng, nó biết một khi núi Quan Tài di động, nơi đây sẽ không còn là nơi tàng phong tụ khí nữa.

Là một bán sinh vật, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp cũng có khát vọng sống, có lẽ nó đang dùng dây leo để kéo núi Quan Tài lại.

Nó muốn ngăn cản núi Quan Tài di chuyển theo dòng nước, mặc dù nó có thể quấn chặt lấy thân núi, tạm thời làm chậm tốc độ, nhưng vẫn không thể chống lại sức mạnh vĩ đại của tự nhiên.

Đúng là kiến còn muốn sống, huống chi là Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, một bán sinh vật thần kỳ đã tồn tại mấy trăm năm.

Bản năng sinh tồn khiến nó muốn tự cứu, nhưng bao nhiêu năm qua nó đã nuốt chửng địa mạch và huyết khí của vô số sinh vật, thật là có thương thiên hòa.

Thêm vào đó, nó vốn dựa vào địa khí để sinh tồn, nuốt chửng khí, chẳng khác nào tự sát từ từ.

Đây chính là một trong bát tự quyết của Quan Sơn Thái Bảo – khắc tự quyết, vạn vật tương sinh tương khắc.

Theo sự rung lắc của ngọn núi ngày càng dữ dội, việc đi lại trên điểu đạo của Sở Viễn và những người khác cũng ngày càng chậm chạp, chỉ có thể kéo nhau đi từng người một.

Họ gian nan tiến về phía đỉnh núi Quan Tài.

Ầm ầm ầm!

Một dòng lũ xiết từ xa lao tới, xung quanh ba người liên tục vang lên những tiếng nổ, chấn động đến ù tai.

Thân núi Quan Tài lúc này đã bị ngập đến nửa núi, tốc độ di chuyển rõ ràng nhanh hơn, chao đảo lên xuống.

Sở Viễn biết, đây là núi Quan Tài đang không ngừng xuyên qua các hang động dưới lòng đất, đồng thời liên tục va chạm vào các tầng đá của các dãy núi xung quanh.

May mà núi Quan Tài cao lớn, thân núi cứng cáp, hiện tại chỉ có phần đáy do bị Cửu Tử Kinh Lăng Giáp ăn mòn nên có nhiều lỗ hổng, đã sụp lở vỡ nát.

Nửa trên và đỉnh núi Quan Tài, sau khi được cải tạo bởi đại trận của Phong Sư Cổ, đến nay vẫn có thể miễn cưỡng duy trì nguyên vẹn.

Nhưng, không ai biết núi Quan Tài có thể chống đỡ được bao lâu, nếu không tìm được một vật che chắn vững chắc.

Dù cho Sở Viễn và những người khác có lên đến đỉnh núi, cuối cùng rơi xuống nước, cũng sẽ bị dòng lũ đá vỡ xung quanh cuốn đi.

Đến lúc đó, chào đón ba người chắc chắn là không chết cũng tàn phế!

Nghĩ đến đây, Sở Viễn không khỏi hối hận, sớm biết vậy ban đầu đã thu lấy bộ quan quách hoàng kim của Phong Sư Cổ.

Nó có thể dùng làm một vật che chắn hoàn hảo, có thể theo dòng lũ đá, xuôi theo dòng sông, an toàn thoát ra ngoài.

Chương 421

Thực ra Sở Viễn chủ yếu là có quá nhiều e ngại, lúc đó trong mộ thất có nhiều người như vậy, anh cũng không có cách nào ra tay, thật là đáng tiếc.

Cứ như vậy, Sở Viễn vừa gian nan đi, vừa quan sát xung quanh, muốn tìm một bộ quan quách cứng cáp.

Thật không may, trên đường đi, đại đa số huyền quan trên vách đá đều là quan quách gỗ thông thường, thậm chí quan quách bằng đá cũng hiếm thấy.

Loại quan quách này gặp nước cũng không chịu được bao lâu.

Để phòng ngừa bất trắc, Sở Viễn vẫn đổi khá nhiều Bế Khí Hoàn từ hệ thống, nếu không được nữa thì chỉ có thể xuống nước xem vận mệnh mỗi người.

Dù sao thì Bế Khí Hoàn của anh cũng đủ dùng, để Bàn Tử và Yêu Muội ở dưới nước vài ngày cũng được. ... ...

"Bàn Tử, lấy Kim Cương Tán ra, phía trước có đá rơi!" Trong lúc núi rung đất chuyển, Sở Viễn đột nhiên phát hiện điếu đạo phía trước lộ ra bên ngoài vách đá, bên trên vô số tảng đá lớn nhỏ đang rơi xuống.

Bàn Tử nghe nhắc nhở, theo phản xạ lấy Kim Cương Tán ra, bung mở, bảo vệ mình dưới tán ô.

Sở Viễn cũng thuận tay đưa Kim Cương Tán sau lưng mình cho Yêu Muội, dặn dò cô hãy bảo vệ bản thân.

Khi ba người đi trên điếu đạo bên ngoài vách đá, Bàn Tử như gặp đại địch, giơ Kim Cương Tán lên trên đầu, bày ra tư thế phòng ngự.

Yêu Muội cũng học theo, Sở Viễn ở giữa hai người, vừa vặn cũng

nằm trong phạm vi bảo vệ của Kim Cương Tán.

"Cẩn thận, đến rồi." Bàn Tử cảm nhận được chấn động từ mặt ô truyền đến, vội vàng lớn tiếng nhắc nhở, những mảnh đá vỡ đang rơi xuống tấn công!

Tiếng nói vừa dứt, Sở Viễn liền nghe thấy trên đầu phát ra một loạt tiếng loảng xoảng, đó chính là âm thanh đá đập vào Kim Cương Tán.

"Vãi, cái gì kia?" Trong lúc chống Kim Cương Tán tiến lên, Bàn Tử không nhịn được liếc nhìn tình hình trên vách núi Quan Tài, lập tức kinh hãi hét lên.

Lúc này núi Quan Tài tuy vẫn đang xuyên qua các hang động dưới lòng đất, nhưng rõ ràng khoảng cách đến mặt sông bên ngoài đã không còn xa.

Trên bầu trời có thể lờ mờ nhìn thấy vài tia sáng, tựa như bốn giờ sáng, trời hửng sáng.

Chỉ thấy toàn bộ vách núi Quan Tài, lại bị vô số dây leo bằng đồng của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp quấn chặt.

Nhìn qua dày đặc, quả thực đáng sợ.

Nghe vậy nhìn sang, Sở Viễn biết đây là Cửu Tử Kinh Lăng Giáp muốn liều mạng một phen, nhưng không hiểu thiên số, đã định trước sẽ không thành công.

"Bùm!" Trong lúc ba người đang quan sát, theo sự vỡ nát của thân núi, từng đoạn dây leo bằng đồng bị thân núi làm đứt, rơi xuống như mưa tên.

Nếu không phải hai chiếc Kim Cương Tán của cả nhóm đủ cứng cáp, e rằng cũng lành ít dữ nhiều.

Nhìn một đoạn dây leo đồng gai còn sót lại rơi xuống bên chân, to bằng đầu mâu, trên đó còn có không ít gai đồng.

Thứ này vô cùng sắc bén, đá thường cũng có thể xuyên thủng, nếu đâm vào người, tuyệt đối trí mạng.

Đặc biệt là nó còn rơi từ trên xuống, với lực đạo này, hoàn toàn có thể xuyên thủng cơ thể người, vô cùng nguy hiểm.

Dựa vào sự lợi hại của Kim Cương Tán, ba người không hề hấn gì mà đi qua con điểu đạo bên ngoài vách đá.

Ngay lúc sắp rời đi để rẽ vào điểu đạo trong hang đá.

Đột nhiên, tiếng dây leo bằng đồng trên đầu đứt gãy ngày càng dồn dập, ngày càng nhiều dây leo rơi xuống, đập vào Kim Cương Tán.

Tiếng gió rít vù vù, dọa Bàn Tử và Yêu Muội run lẩy bẩy, dưới sự an ủi của Sở Viễn, cuối cùng cũng vào được trong hang đá.

Dựa vào vách đá, Bàn Tử run rẩy thu lại Kim Cương Tán, sắc mặt cũng ngày càng tái nhợt.

Tuy không bị đá và dây leo đồng làm bị thương, nhưng lực phản chấn vẫn làm hai tay hắn đau nhói.

Dù Kim Cương Tán phòng ngự vô song, bị vật nặng bằng đồng như vậy đập trúng, cũng khiến Bàn Tử chịu không ít khổ sở, hai tay run không ngừng.

Chứ đừng nói đến một cô gái nhỏ như Yêu Muội, lúc này cũng quay người đi, nhe răng xoa tay, mặt đầy vẻ ái ngại.

"Đi thôi, phía trước rẽ một lần nữa là đến đỉnh núi, đó là đường sống." Nhìn con đường không xa phía trước, Sở Viễn vội vàng cổ vũ hai người, cố gắng một mạch leo lên đỉnh núi Quan Tài!

Bàn Tử cười khổ, lẩm bẩm vài câu, rồi nghiến răng, đi theo sau Sở

Viễn.

“Kiên trì là thắng lợi, ánh bình minh của thắng lợi đang ở ngay phía trước!” Men theo con điểu đạo quanh co khúc khuỷu, mọi người tay chân phối hợp, gắng sức leo lên.

Mười phút sau, cuối cùng, họ thở hổn hển leo lên đến đỉnh núi.

Khi tầm mắt của ba người vượt qua tảng đá cuối cùng, cảnh tượng trước mắt, dưới màn đêm mờ ảo hiện ra như một bức tranh kỳ ảo.

Trong khoảnh khắc, mọi người đều chấn động đến ngây người tại chỗ.

Núi Quan Tài dưới chân ba người, như một chiếc quan quách khổng lồ không nắp, lơ lửng một cách quỷ dị trên mặt sông, khuấy lên những gợn sóng ngầm.

Trong hang động xung quanh, sắc trời âm u như mực, bao trùm một sự tĩnh lặng đến rợn người, khiến ai nấy đều tê cả da đầu.

Phía trên đầu, những hóa thạch lấp lánh như những vì sao bí ẩn, thêm vài phần màu sắc kỳ ảo cho nơi u tối này.

Sự chú ý của Sở Viễn lại bị nửa phần núi Quan Tài trên mặt nước thu hút.

Núi Quan Tài chìm trong hang động, trôi theo dòng nước, trong quá trình đó không ngừng tan rã.

Núi Quan Tài vốn mây mù bao phủ, dù cho thân núi sụp lún, lớp mây mù này vẫn tồn tại, quả thực có vài phần quỷ dị.

Điều kỳ lạ hơn nữa là nó dường như có sinh mệnh, đang từ từ di chuyển, để lại một vệt gợn sóng trên mặt sông lấp lánh.

“Đây rốt cuộc là thứ gì?

Không giống sương mù bình thường!" Sự biến đổi của sương mù lập tức thu hút sự chú ý của Bàn Tử và Yêu Muội, nhìn làn sương mù quỷ dị, Bàn Tử nghi ngờ hỏi.

"Bàn Tử, cẩn thận đề phòng, sương mù này có vấn đề." Không để Sở Viễn nghi ngờ, Quan Sơn Thái Bảo là cao thủ chơi sương mù, biết đâu đây là một số hậu chiêu của Phong Sư Cổ.

Trong chốc lát, cả ba người đều trang bị đầy đủ, cảnh giác.

Gió sông lồng lộng, thổi tung quần áo của mọi người.

Đột nhiên, một tiếng gầm trầm thấp từ sâu trong hang động truyền đến, âm thanh nặng nề và đáng sợ, tựa như tiếng gào thét của một con quái vật cổ đại.

Động tĩnh này khiến Bàn Tử và Yêu Muội lập tức cứng người, mọi dây thần kinh đều căng như dây đàn.

Sở Viễn cũng nghiêm nghị nhìn về phía làn sương mù quanh núi Quan Tài, thứ này chẳng lẽ là trận pháp sương mù do Quan Sơn Thái Bảo bày bố.

Chưa kịp nhìn thấu tình hình bên trong sương mù, anh đã thấy bên trong thân núi Quan Tài đột nhiên phun ra từng dòng nước ngầm hung dữ.

Điều quỷ dị là dòng nước phun ra lại lẫn với máu tươi từ trong cơ thể Cửu Tử Kinh Lăng Giáp trong núi Quan Tài.

Nhìn những con sóng trộn lẫn máu tươi cuồn cuộn, một lúc sau, xung quanh núi Quan Tài đầy mùi hôi thối, khiến người ta buồn nôn.

Thấy tình hình này, Sở Viễn cau mày, từ từ rút Hắc Kim Cổ Đao sau lưng, nhìn quanh bốn phía, cẩn thận đề phòng.

Anh sợ sẽ xảy ra chuyện gì quỷ dị, đối với kỳ môn dị thuật và thi

tiên quỷ dị của Quan Sơn Thái Bảo, anh có nhận thức sâu sắc.

Cùng với việc nước ngầm trong núi Quan Tài tuôn ra, dòng sông bên ngoài không ngừng dâng lên, đồng thời vô số vật phẩm bên trong núi Quan Tài bị cuốn trôi ra ngoài.

Chương 422

Đầu tiên phải kể đến vô số thi thể trong Linh Tinh Điện, dưới tác dụng của nước ngầm, từ từ nổi lềnh bềnh trên mặt nước máu.

Bàn Tử chê ánh đèn quá tối, bật đèn pin rọi mạnh, chỉ thấy nơi ánh đèn chiếu tới, toàn là những xác cổ khô quắt.

Cảnh tượng này dọa mọi người toát mồ hôi lạnh, Bàn Tử suýt chút nữa không cầm vững đèn pin.

Cảnh tượng trước mắt quá kinh hãi, vô số thi thể trôi nổi xung quanh núi Quan Tài, hệt như biển máu núi thây trong truyền thuyết.

Mạnh như Sở Viễn thấy cảnh này cũng không khỏi cảm thấy một luồng khí lạnh thấu xương, không khí xung quanh dường như cũng đông cứng lại.

Phiền phức nhất vẫn là những thi thể này trong nước, ngâm trong nước, trên người mang vô số mầm bệnh, có lẽ không thể ở dưới nước này được.

Muốn ở nơi tuyệt địa này, tìm được một công cụ giống thuyền có thể chứa được ba người, chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Tuy nhiên, nhìn những thi thể trôi nổi trên mặt sông, Sở Viễn trong lòng đột nhiên nảy ra một ý nghĩ.

Quan quách thông thường trên vách đá này không thể xuống nước, nhưng nếu dùng quan quách hoàng kim của Phong Sư Cổ xuống nước, tuyệt đối là một phương tiện hoàn hảo.

"Bàn Tử, Yêu Muội, hai người phụ trách tìm quan quách hoàng kim của Phong Sư Cổ, có thoát được hay không là nhờ vào nó đấy!" Nghe Sở Viễn dặn dò, hai người nhìn nhau một cái, không hỏi nhiều,

vội vàng cầm đèn pin tìm kiếm xung quanh.

Nếu thi thể có thể bị nước sông ngầm đưa ra ngoài, thì quan quách hoàng kim chắc chắn cũng có thể.

"Rắc rắc!" Ngay lúc Sở Viễn và những người khác đang tìm kiếm tung tích của quan quách hoàng kim, núi Quan Tài dưới chân đột nhiên vang lên một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Cùng với tiếng nổ, thân núi dưới chân lại một trận rung chuyển, dường như bị thứ gì đó mạnh mẽ tách ra.

Chỉ thấy vô số tảng đá lớn nhỏ, từ thân núi khổng lồ của núi Quan Tài tách ra, theo dòng nước từ từ chìm xuống đáy sông.

Sở Viễn nghe tiếng nhìn lại, lúc này mới phát hiện ra là dưới sự xâm thực của nước ngầm, thân núi Quan Tài đang dần sụp lở.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp vốn quấn quanh thân núi bị tai ương đầu tiên, dưới sự va đập của dòng nước, bị xé toạc ra.

Như xé đồng đứt sắt, liên tục phát ra tiếng "rắc rắc", không ngừng nghỉ, chính là âm thanh đứt gãy của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Từng sợi dây leo bằng đồng chằng chịt, lần lượt từ vách núi Quan Tài, dưới sự va đập của dòng nước mà bong ra, rơi xuống sông.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Sở Viễn có vẻ phức tạp, trong lòng khá cảm khái.

Ai có thể ngờ rằng Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, được mệnh danh là thần khí hộ lăng mạnh nhất lịch sử, cuối cùng lại bị phá hủy bởi dòng nước sông ngầm.

Thứ không sợ đao thương lửa đốt này, không ngờ khắc tinh của nó lại là dòng nước miên man không dứt.

Sau khi mất đi lớp dây leo đồng dày đặc, núi Quan Tài theo trọng

lượng giảm nhẹ, tốc độ trôi lại tăng nhanh thêm vài phần.

Cùng với việc núi Quan Tài tiếp tục di chuyển, thân núi cũng hơi nghiêng, Sở Viễn và những người khác cũng ngày càng lo lắng.

Thực sự là tìm kiếm quan quách hoàng kim trong đám xác nổi dày đặc, không khác gì mò kim đáy bể!

Đúng lúc này, đột nhiên xung quanh vang lên tiếng nước chảy không ngớt, ầm ầm như sấm.

Chưa kịp để ba người phản ứng, một luồng ánh sáng vàng chói lóa đột nhiên chiếu vào mắt mọi người, khiến người ta theo phản xạ nhắm mắt lại.

"Đây là ánh nắng, Sở đại ca, chúng ta ra ngoài rồi." Cùng với việc núi Quan Tài cũng đột ngột ngừng di chuyển, cảm nhận được làn gió lạnh trên mặt sông, Yêu Muội là người phản ứng đầu tiên, lớn tiếng kinh hô.

Nghe tiếng, Sở Viễn từ từ mở mắt, cảm giác khó chịu vì chói mắt khiến anh hơi cau mày, quả thực là ánh nắng ấm áp của bình minh.

Lúc này mọi người đang đứng trên đỉnh núi Quan Tài, trên đầu là một khe trời hẹp, ánh bình minh le lói, hai bên vách đá cao vút, mây trôi lãng đãng rõ ràng có thể nhìn thấy.

Núi Quan Tài như một huyền quan lơ lửng, trôi trên mặt sông, theo sóng mà đi, dưới chân núi là dòng lũ hung dữ cuồn cuộn, dấy lên từng đợt sóng.

"Ha ha, thì ra không phải ảo giác, Bàn gia thật sự thoát ra rồi, tôi còn tưởng là ảo giác chứ." Cảm nhận được ánh nắng và không khí đã lâu không gặp, Bàn Tử không kìm được mà dang rộng hai tay, như thể đang ôm lấy sự tái sinh, sảng khoái cười lớn.

"Đừng mừng quá sớm, chúng ta tuy đã vào hẻm Quan Tài, nhưng

dòng nước phía trước chảy xiết quá nhanh, sẽ cuốn trôi chúng ta.” Sở Viễn lo lắng nhắc nhở hai người, núi Quan Tài dưới chân họ đã bị Cửu Tử Kinh Lăng Giáp tàn phá đến tan hoang.

Dưới sức va đập của dòng nước chảy xiết như vậy, rất có thể sẽ tan xương nát thịt, sức va đập mạnh mẽ này ngay cả Sở Viễn cũng không chịu nổi.

Chứ đừng nói đến Bàn Tử và Yêu Muội, sức mạnh thể chất của họ cũng chỉ cao hơn người thường, cũng không thể chịu được sức mạnh của tự nhiên.

Nhìn hai bên hẻm Quan Tài, Sở Viễn suy nghĩ xem có chỗ nào để đứng không, nhưng khoảng cách quá xa, không thể với tới.

“Bỏ mẹ, Lão Sở, chết rồi, thi tiên... không... thi tiển... sống lại rồi!” Sở Viễn còn đang quan sát tình hình hai bên hẻm Quan Tài, đột nhiên bị tiếng hét thất thanh của Bàn Tử làm giật mình.

Chỉ thấy Bàn Tử tay phải chỉ mạnh xuống thân núi phía dưới, hai mắt trợn tròn, giọng nói lắp bắp, kinh hãi hô lên.

Núi Quan Tài trôi theo dòng nước lúc này đã ra đến bên ngoài, trời cũng bắt đầu hửng sáng, thấy bộ dạng kinh hồn bạt vía của Bàn Tử.

Sở Viễn trong lòng “thót” một cái, vội vàng nhìn xuống thân núi.

Thì ra là những thi thể bị cuốn theo dòng lũ, sau một thời gian ngắn tiếp xúc với không khí, trên bề mặt thi thể lại mọc ra từng lớp đốm đen.

“Đây chính là hiện tượng thi biến được ghi trong 《Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật》, từ thi thể biến dị thành Hắc Hung, tục gọi là Đại Tống Tử!” Nhìn những Đại Tống Tử dày đặc trên mặt sông, Sở Viễn không khỏi hít một hơi khí lạnh, mẹ nó cũng quá khoa trương rồi.

Nhiều Đại Tống Tử như vậy, cho dù mình mỗi nhát một con, cũng phải chém mấy ngày mấy đêm mới xong!

Lúc này, trong lòng Sở Viễn chỉ có một ý niệm, mau chóng đưa Bàn Tử và Yêu Muội chạy đi.

Sức mạnh cường đại, trước số lượng tuyệt đối, cũng trở nên nhỏ bé.

Còn Bàn Tử, lúc này toàn thân hắn đã mất hết bảy phần can đảm, chân cẳng đều run lẩy bẩy, cũng không biết là do mệt hay do sợ.

"Lão Sở, chúng ta rút thôi, thứ này đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm, tay chân nhỏ bé của chúng ta không địch lại cả một đại gia đình này đâu." Nhìn những con Đại Tống Tử biến dị đang giãy giụa đứng dậy trong sông, Bàn Tử hoảng sợ nói, nơi quỷ quái này không thể ở lại được nữa, phải rút lui.

Yêu Muội tuy trong lòng vô cùng sợ hãi, nhưng là người Ba Thục, cô nhớ lại lời của giáo sư Tôn trước đó, vội vàng khuyên nhủ: "Sở đại ca, nếu không tiêu diệt những thứ này, một khi chúng chạy ra ngoài, chắc chắn sẽ mang đến tai họa diệt vong cho người dân Ba Thục." Nhìn sắc mặt âm u bất định của Sở Viễn, Yêu Muội cũng biết đây thực sự là làm khó người khác, dù sao số lượng cũng quá lớn.

Chỉ dựa vào ba người họ hiện tại, muốn tiêu diệt bầy thây ma, chẳng khác nào chuyện hoang đường!

Đi hay ở, đối với Sở Viễn, đây không chỉ là một lựa chọn.

Nhìn những con Đại Tống Tử biến dị đã bắt đầu men theo thân núi leo lên, bộ dạng tay chân linh hoạt, khiến Sở Viễn lập tức thắt lòng.

Những con Đại Tống Tử thi biến này rõ ràng khác với Thi Tiên mà ba người Sở Viễn gặp cách đây không lâu, nhưng về ngoại hình thì có sự khác biệt khá lớn.

Đại Tống Tử biến dị này toàn thân đen kịt, trên mặt là từng lớp lông đen như lông xác chết, tay chân cong vẹo dị thường.

Trừ việc tay chân sắc bén giống Thi Tiên, các phương diện khác còn kém xa so với Phong Sư Cổ.

Điều này làm Sở Viễn thở phào nhẹ nhõm, nếu bầy thây ma đều đao thương bất nhập như Phong Sư Cổ, thì nhóm mình chắc chắn có chết không có sống.

Nghĩ đến đây, 《Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật》 trong đầu Sở Viễn điên cuồng vận chuyển.

Trong đó bao hàm vạn vật, có lẽ có thể tìm được phương pháp đối phó với loại cương thi biến dị thông thường này.

"Sở đại ca, nghe sư phụ nói, loại cương thi thi biến này, một khi đến lúc gà gáy trời sáng, gặp phải dương hỏa, sẽ mất hồn ngã xuống đất.

Đợi đến lúc đó, chúng ta có thể nghĩ cách tiêu diệt hết đám cương thi này." Thấy Sở Viễn trầm tư, Yêu Muội đầu óc nhanh nhạy, đột nhiên nhớ lại nội dung về cương thi mà Lý Định Quốc từng dạy.

Chương 423

Thấy ngày càng nhiều Tống Tử bò về phía mình, khuôn mặt nhỏ nhắn sợ đến trắng bệch, lo lắng hỏi.

Lời này của Yêu Muội, chưa đợi Sở Viễn phản ứng, Bàn Tử đã lắc đầu trước, trước khi đến Địa Tiên Thôn, bài tập của Bàn gia không phải là làm không công.

Chỉ riêng việc nghe giảng từ tổng đà chủ Tá Lĩnh là Trần Hạt Tử, đã tốn không ít tiền tiết kiệm của hắn.

Tiền này tiêu thật đáng giá, không còn cách nào khác, lão mù này là cao nhân.

"Muội tử, em nói là truyền thuyết dân gian, không đáng tin." "Thi biến thông thường như Phi Cương, Hành Cương, chỉ có thể hấp thụ hung khí trong quan quách, mới có thể hóa thành túy, tiến hành thi biến." "Có lẽ theo phương pháp của em, để cương thi 'gặp ánh sáng là ngã', em xem những Đại Tống Tử kia không hề tầm thường, e rằng ánh nắng mặt trời không có tác dụng đâu!" Bàn Tử tóm tắt vài điểm chính, chỉ vào bầy thây ma mà thao thao bất tuyệt, nếu không phải bầy thây ma đang loạn vũ, bộ dạng của hắn cũng có phần ra dáng chỉ điểm giang sơn.

Thấy bộ dạng thao thao bất tuyệt của Bàn Tử, Sở Viễn trong lòng chợt động, nhìn hắn cười như không cười hỏi: "Bàn gia, ngài có cao kiến gì, xin chỉ giáo." "Khụ khụ!" "Cái... cái này..." Nghe lời này của Sở Viễn, Bàn Tử lập tức nghẹn lời, bực bội liếc Sở Viễn một cái, ấp úng nửa ngày, không nói ra được câu nào.

"Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, đợi thứ này đến gần, quan sát kỹ hơn xem sao, bây giờ tôi vẫn chưa chắc chắn." Mặc dù Sở

Viễn đã tìm ra phương pháp đối phó với bầy thây ma biến dị này, nhưng để phòng ngừa bất trắc, anh vẫn chuẩn bị đến gần quan sát một phen rồi mới quyết định.

Thấy Bàn Tử có chút lo lắng nhìn mình, Sở Viễn khẽ gật đầu, anh biết trong lòng Bàn Tử xem những thi thể biến dị này như Thi Tiên.

Thứ đó khó đối phó thế nào, mọi người đều đã chứng kiến, nếu không phải Sở Viễn hai lần xuất kỳ chiêu, một đòn chém chết Thi Tiên.

Bây giờ có lẽ mọi người vẫn còn bị mắc kẹt trong Linh Tinh Điện ở núi Quan Tài.

Những Đại Tống Tử trước mắt rõ ràng chưa đạt đến cấp độ Thi Tiên, chúng đầy những đốm đen, điều này cho thấy đây là sự biến dị thông thường.

So với Thi Tiên của Phong Sư Cổ đã luyện ra hình hài, còn kém rất xa.

Mức độ biến dị này, Sở Viễn tự tin vẫn có thể đối phó được.

"Lão Sở, cho thêm ít băng đạn đi, Bàn gia hôm nay phải khai hỏa toàn lực!" Nghe lời của Sở Viễn, Bàn Tử lặng lẽ lắp đạn vào súng tiểu liên, kéo cò, vừa cảnh giác nhìn bầy thây ma dưới núi, vừa khẽ nói với Sở Viễn.

Chỉ cần chúng không phải là Thi Tiên cấp độ của Phong Sư Cổ, cho dù là Phi Cương, Bàn gia cũng có thể trực tiếp hạ gục nó.

Nhìn bộ dạng tự tin của Bàn gia, Sở Viễn cũng không nói nhiều, đưa hết hơn mười băng đạn trên người cho hắn.

Bàn Tử thấy vậy, mặt lộ vẻ vui mừng, không khách sáo mà thu vào túi.

“Lão Sở, ông nói lão Tôn giáo sư kia nói cũng khá chuẩn đấy, bầy thây ma xuất sơn chẳng phải là đại kiếp nạn thiên khải mà ông ta nói sao?” Tranh thủ lúc rảnh, Bàn Tử nhìn những con Đại Tống Tử dày đặc đang giãy giụa bò lên bờ ở chân núi, đột nhiên nhớ lại lời tiên tri của giáo sư Tôn.

Giờ phút này, e rằng không có cảnh tượng nào khiến người ta cảm thấy đại nạn sắp đến hơn là bị vô số Đại Tống Tử bao vây.

Sở Viễn nghe vậy khẽ gật đầu, quay người lại nói nhỏ với hai người: “Hai người ở đây tìm quan quách hoàng kim, bây giờ bầy thây ma vẫn chưa hoàn toàn lộ diện, tôi xuống xem hư thực của chúng.” Cũng không đợi hai người phản ứng, Sở Viễn rút Hắc Kim Cổ Đao, thân hình lóe lên, nhanh chóng đi xuống núi.

Nhìn bóng lưng dần xa của Sở Viễn, Bàn Tử giơ tay lên, một bộ dạng muốn nói lại thôi.

Cuối cùng thở dài một hơi, nói lớn với Yêu Muội bên cạnh: “Yêu Muội, em tìm ở phía này, anh đi về phía bắc xem có tung tích của quan quách hoàng kim không.” Yêu Muội gắng sức gật đầu, sau đó nhìn bầy thây ma dưới núi, mặt lộ vẻ lo lắng. ... ...

Sau khi quyết định quan sát dấu hiệu của bầy thây ma, Sở Viễn men theo con điểu đạo lúc đến, rất nhanh đã đến vị trí cách con Tống Tử gần nhất mười mét.

Lúc này sau khi bị dòng lũ cuốn trôi, ngọn núi Quan Tài vốn dốc đứng vô cùng, sau khi thân núi rung chuyển, đã sụp lún một phần.

Hầu hết huyền quan trên vách đá đều rơi vãi trên mặt sông, vách đá chín mươi độ trực tiếp biến thành sườn dốc sáu mươi độ.

Dưới sức mạnh của tự nhiên, xung quanh bị bao bọc bởi dòng sông chảy xiết.

Ngọn núi Quan Tài, một vùng đất phong thủy bảo địa đã tồn tại hàng nghìn năm, nay đã trở thành một ngọn đồi nhỏ có thể chìm xuống đáy sông bất cứ lúc nào.

Thậm chí Sở Viễn còn có thể cảm nhận rõ ràng những tảng đá dưới chân mình dường như đã trở nên mềm đi vài phần.

Dưới dòng lũ mạnh mẽ, núi Quan Tài chỉ còn lại một cái vỏ rỗng, sự sụp lở của thân núi vẫn đang tiếp tục gia tăng.

Nhìn tình hình của núi Quan Tài lúc này, lòng Sở Viễn đã lạnh đi một nửa, rõ ràng, họ đang đứng ở một nơi vô cùng nguy hiểm.

"Gào!" Dường như ngửi thấy mùi người sống trên người Sở Viễn, con Đại Tống Tử đi đầu đột nhiên nghiêng đầu, nhìn về phía vị trí của Sở Viễn.

Sau đó, trong cổ họng của thi thể biến dị này phát ra tiếng gầm rú rợn người, nó kéo lê cơ thể cong vẹo, lảo đảo lao tới.

Nhìn con Tống Tử ngày càng gần, Sở Viễn mặt không đổi sắc, nhưng mùi hôi thối nồng nặc trên người con Tống Tử lập tức khiến anh cau mày.

Ngay lúc con Đại Tống Tử với thân hình cong vẹo sắp lao vào mặt anh, Sở Viễn nghiêng người né tránh, linh hoạt tránh được đòn tấn công.

Đồng thời Hắc Kim Cổ Đao trong tay vẽ ra một đường cong, chém mạnh vào cánh tay của con Đại Tống Tử, máu đen bắn tung tóe.

Một cánh tay phải nguyên vẹn của con Đại Tống Tử bay lên không, sau khi lộn vài vòng thì rơi xuống đất, những giọt máu đen hôi tanh chảy ra.

Tuy nhiên, đối mặt với việc bị chặt đứt cánh tay, con Đại Tống Tử dường như không biết đau, vẫn không hề sợ hãi mà lao tới.

Thấy tình hình này, Sở Viễn ánh mắt ngưng lại, sau đó hét khẽ một tiếng, mạnh mẽ vung trường đao lên, giơ cao quá đầu.

Trường đao mang theo kình phong sắc bén, lưỡi đao dưới ánh sáng lờ mờ lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, mang theo thế ngàn cân mạnh mẽ chém xuống.

"Phập!" Lưỡi đao sắc bén dễ dàng cắt vào da thịt của con Đại Tống Tử, như cắt đậu hũ, nhát đao đó thế mạnh lực trầm, chém thẳng xuống mặt đất.

Thân thể của con Đại Tống Tử lập tức tách ra hai bên, máu đen hôi thối như vòi phun ra, vương vãi trên mặt đất, tạo thành một vũng máu ghê rợn.

Cảm nhận được lực đạo của Hắc Kim Cổ Đao, Sở Viễn trong lòng lập tức thả lỏng, may quá, anh chỉ dùng ba phần lực, đã có thể chém nó làm đôi.

Xem ra độ cứng của cơ thể những con Đại Tống Tử này, còn kém xa so với thi tiên Phong Sư Cổ.

Sau khi thăm dò thực lực của Đại Tống Tử, Sở Viễn nhẹ nhàng vẩy sạch máu đen trên Hắc Kim Cổ Đao, liếc nhìn bầy thây ma trước mặt, quay đầu bỏ chạy.

Vội vàng trở lại đỉnh núi, Sở Viễn lúc này mới phát hiện không còn thấy bóng dáng Bàn Tử và Yêu Muội đâu, lập tức lộ vẻ kinh ngạc.

Sợ rằng hai người họ gặp phải chuyện không may, Sở Viễn vừa chuẩn bị lên tiếng tìm kiếm, đã nghe thấy một giọng nói quen thuộc từ phía tây bắc truyền đến.

"Lão Sở, bên này, chúng tôi tìm thấy quan quách hoàng kim rồi." Nghe tiếng, Sở Viễn mạnh mẽ cúi đầu nhìn, quả nhiên, ở sườn núi phía tây bắc, anh nhìn thấy hai bóng người rõ ràng.

Chính là Bàn Tử và Yêu Muội, thấy hai người không sao, Sở Viễn trong lòng cũng yên tâm hơn nhiều.

Đây là những người bạn đồng hành thực sự của mình, anh sẽ không giống như giáo sư Tôn, vì một lời tiên tri mà có thể hy sinh tất cả mọi người.

Dưới tiếng gọi lớn của Bàn Tử, Sở Viễn men theo vách núi không quá dốc, từ từ trượt xuống.

"Sở đại ca, anh xem, đó chính là quan quách hoàng kim của Quan Sơn Thái Bảo, chỉ là khoảng cách hơi xa, không với tới được." Vừa đến bên cạnh hai người, Sở Viễn đã thấy Yêu Muội chỉ vào một bóng đen trên mặt sông không xa, mặt lộ vẻ khó xử nói.

Nhìn theo hướng tay cô chỉ, quả nhiên, giữa những con sóng cuộn trào của dòng sông, một bóng đen khổng lồ trôi theo dòng nước, lúc ẩn lúc hiện.

Sở Viễn kích hoạt thiên phú Dạ Yến, hai mắt nhìn chằm chằm vào bóng đen này, phát hiện chính là quan quách hoàng kim của Phong Sư Cổ trước đó.

Chiếc quan tài này vô cùng khổng lồ, đủ cho ba người dùng nó làm công cụ đi thuyền.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn tiến lên vài bước, lấy Phi Hổ Trảo bên hông ra, nhắm chuẩn phương hướng, cổ tay khẽ rung lên.

Phi Hổ Trảo như một mũi tên rời cung, chính xác quấn lấy quan quách.

Thấy vậy, Sở Viễn tay phải siết chặt, từ từ gắng sức kéo về phía sau.

Chỉ thấy quan quách hoàng kim vốn đang trôi nổi trên mặt sông, từ từ tiến về phía anh.

Chương 424

Bàn Tử thấy vậy, lập tức lộ vẻ vui mừng, chủ động tiến lên giúp Sở Viễn, bắt đầu kéo lên.

Giữa những con sóng cuộn trào, quan quách hoàng kim bị hai người dần dần kéo đến gần trước mặt.

Nhìn khoảng cách, Sở Viễn trong lòng hạ quyết tâm, kiên quyết buộc một đầu Phi Hổ Trảo vào một tảng đá bên cạnh.

Nhìn hành động của Sở Viễn, Bàn Tử ngơ ngác nhìn anh, trong đầu có chút rối loạn, sao lại không đi nữa?

"Tôi đã tìm ra phương pháp đối phó với những thi thể biến dị này, Thi Tiên cũng là do chúng ta thả ra, chúng ta có lý do và trách nhiệm phải ngăn cản chúng." Sở Viễn sau khi buộc chặt Phi Hổ Trảo, ánh mắt kiên định nhìn Bàn Tử, trịnh trọng nói.

"Lão Sở, bất kể là núi đao hay biển lửa, cùng là Mạc Kim Hiệu Úy, Bàn gia tôi quyết theo cậu." Vung khẩu súng tiểu liên trong tay, Bàn Tử không hề sợ hãi mà phụ họa.

Yêu Muội không nói một lời, chỉ giơ lên tấm Mạc Kim Phù của mình.

"Mạc Kim Hiệu Úy, hợp lại thì sống, chia ra thì chết!" Sở Viễn và Bàn Tử thấy vậy, cũng lần lượt lấy ra Mạc Kim Phù của mình, ba bàn tay nắm chặt vào nhau, nhìn nhau một cái rồi đồng thanh nói.

Sau đó ba người cười ha hả, cất kỹ Mạc Kim Phù, vẻ mặt kiên định, không hề sợ hãi mà đi về phía đỉnh núi Quan Tài.

Như thể ở đó chờ đợi họ không phải là bầy thây ma biến dị!

Nếu Đại Kim Nha có ở đây, thế nào cũng phải tặng cho ba người

một câu: Gió hiu hắt chừ sông Dịch lạnh, tráng sĩ một đi không trở về.

... ...

Không lâu sau, trời dần sáng, ba người Sở Viễn đã quay trở lại đỉnh núi Quan Tài.

Nhìn về phía dưới núi, những thi thể biến dị dày đặc, cùng với những tiếng hét quái dị, đang chậm rãi tiến về phía mọi người.

Bàn Tử cầm súng tiểu liên, nhìn cảnh tượng dưới núi, lập tức hít một hơi khí lạnh, trong đầu không kìm được mà hiện lên một câu: "Cửa thành Phong Đô một khi mở, thả ra mười vạn ác quỷ." Nhìn đám Đại Tống Tử đen kịt, Yêu Muội vốn không sợ hãi, cũng không nhịn được nuốt nước bọt, trán toát mồ hôi lạnh.

Thấy đám Đại Tống Tử ngày càng gần, Sở Viễn cũng bắt đầu căng thẳng.

Ai cũng biết, phàm là đổ đấu gặp thây ma vùng dậy tấn công người, tất nhiên là bị dương khí của người sống thu hút, lúc này dương khí trên người ba người vô cùng dồi dào.

Giống như ngôi sao sáng nhất trong bóng tối, không lúc nào là không thu hút vô số Đại Tống Tử.

"Bằng!" Nhìn con Đại Tống Tử cách trăm mét, Bàn Tử không thể chịu đựng được nữa, bóp cò đầu tiên, súng tiểu liên lập tức trút giận.

Nghe tiếng súng của Bàn Tử, Sở Viễn và Yêu Muội cũng kịp thời theo sau, lần lượt nhắm vào bầy thây ma, nổ súng.

Mấy con Đại Tống Tử đi đầu lập tức bị thương nặng, những viên đạn dày đặc khiến mấy con Đại Tống Tử toàn thân lỗ chỗ, lảo đảo ngã xuống.

Thấy Đại Tống Tử có thể bị đạn bắn chết, Bàn Tử không khỏi thở phào một hơi, may mà không phải loại đao thương bất nhập như Thi

Tiên.

Thấy súng tiểu liên có hiệu quả, Bàn Tử không giữ lại nữa, cầm súng tiến lên, nhắm vào hàng đầu của Đại Tống Tử mà nã đạn liên tục.

Thi tiển Bàn Cổ tuy không dễ đối phó, nhưng chỉ cần nó mất đi thân thể ký sinh, thì cũng chỉ là một đám thực vật âm u có độc.

"Lão Sở, thứ này người không ra người, quỷ không ra quỷ, có thể dùng hỏa công không?" Bàn Tử vừa đại khai sát giới, vừa lớn tiếng hỏi.

Đạn dược của họ dù sao cũng có hạn, mà Đại Tống Tử dưới núi thì quả thực nhìn không thấy điểm cuối, ít nhất cũng phải có mấy trăm con.

Hỏa công?

Lời này của Bàn Tử đột nhiên khiến Sở Viễn rơi vào trầm tư, điều này làm anh nhớ lại ghi chép trong Thập Lục Tự Bí Thuật.

Trong đó, trong phần Thanh Ô Phong Thủy có ghi lại, lửa trên thế gian có tổng cộng bốn loại, lần lượt là Quỷ hỏa, Nhân hỏa, Long hỏa và Thiên hỏa.

Long hỏa Sở Viễn vô cùng quen thuộc, chính là loại khoáng hỏa thần kỳ có thể cháy trong nước ở Quy Khư Nam Hải.

Nhân hỏa chính là ngọn lửa mà người thường dùng trong sinh hoạt.

Còn Quỷ hỏa chính là loại lửa được đồn đại là cháy ở những nơi âm khí nặng, cũng là một loại lân tinh, có vài phần thần dị.

Còn về Thiên hỏa, chính là lôi hỏa mà mọi người thường thấy, thời cổ đại còn được gọi là lửa diệt thế.

Tương truyền, đây là lúc Lôi Công mở mắt, chuyên trừng phạt yêu tà gian ác, xử phạt những kẻ đức hạnh suy bại hoặc quái vật tổn hại âm đức trên thế gian.

Khi đó sẽ dẫn đến sự trừng phạt, trời cao sẽ giáng xuống lôi hỏa.

Tuy rằng vô cùng ly kỳ, nhưng suy cho cùng, chính là do "hình, thế, lý, khí" trong phong thủy mất cân bằng, mới gây ra sấm sét vang dội.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn lấy ra Quy Khư Cổ Kính trong ba lô, gỡ Vô Nhãn Long Phù trên gương xuống, cầm trong tay mân mê.

Là tấm phù đứng đầu trong bốn tấm cổ phù, Vô Nhãn Long Phù chứa một lượng nhỏ hải khí, cũng chính là cái gọi là khí.

Đúng như câu nói: Người không thấy gió, quỷ không thấy đất, cá không thấy nước, rồng không thấy vạn vật.

Bầy thây ma ở núi Quan Tài thực chất là bị thi tiển hóa từ thi thể mục nát trong thần mạch Bàn Cổ ký sinh, loại vật âm u hủ bại này, sợ nhất là Thiên hỏa.

Mà tấm Vô Nhãn Long Phù trong tay Sở Viễn, chính là mấu chốt có thể dẫn đến Thiên hỏa giáng lâm.

Ước lượng Vô Nhãn Long Phù trong tay, Sở Viễn thấy bầy thây ma ngày càng gần, suy nghĩ một lát, liền gắng sức ném Vô Nhãn Long Phù xuống núi.

"Vãi, Lão Sở, cậu đang làm gì thế, đó là bảo vật đấy!" Nhìn tấm cổ phù bằng đồng bay ra, Bàn Tử lập tức đau lòng nhảy cẫng lên hét.

Chuyến đi cổ mộ Địa Tiên Thôn này, tuy có nhiều bảo vật, nhưng sức mang có hạn, hắn cũng chỉ lấy được vài món.

Còn chưa ra ngoài, Sở Viễn thì hay rồi, tự mình còn ném đi một

tấm phù văn bằng đồng, không có nó, Quy Khư Cổ Kính cũng không còn hoàn chỉnh.

Sở Viễn không để ý đến Bàn Tử, Vô Nhãn Long Phù giữa không trung dường như cảm ứng được điều gì đó, bề mặt đột nhiên lóe lên một luồng sáng.

Từng luồng hải khí lan tỏa, bao bọc lấy Vô Nhãn Long Phù, rơi thẳng xuống vị trí trung tâm của bầy thây ma.

Chưa kịp rơi xuống đất, một con Tống Tử với cơ thể cong vẹo, bên trong đột nhiên chui ra một bóng đen, cuốn Long Phù vào trong cơ thể.

Cùng lúc đó, từng tiếng sấm rền vang đột nhiên vang lên trong tầng mây trên đầu.

"Mọi người nằm xuống, đây là dấu hiệu lôi hỏa giáng thế." Thấy tình hình này, Sở Viễn không nói hai lời mà ấn Bàn Tử và Yêu Muội xuống đất.

"Ầm!" Gần như ngay khoảnh khắc ba người nằm xuống, một tia chớp chói lòa vụt qua trước mắt, nhanh như giao long, chói đến mức mấy người không mở nổi mắt.

"Lại có lôi hỏa thật!" Bàn Tử mặt đầy kinh hãi nhìn Sở Viễn, kinh ngạc hét lên.

Đột nhiên, một tia chớp kinh người xé toạc cả bầu trời hẻm Quan Tài, như muốn xé nát cả trời đất.

Tia chớp đó như một con rồng bạc khổng lồ, vắt ngang cả hẻm núi, ánh sáng của nó mạnh đến mức khiến người ta gần như không thể nhìn thẳng.

Tiếp theo đó, là tiếng sấm vang trời, như một quả bom nổ bên tai, khiến màng nhĩ của người ta ù đi.

Trong một vùng trắng xóa chói mắt, tiếng sấm rền vang, lại khiến cho vạn quan tài trong các hang động của hẻm Quan Tài đồng thanh rung động.

Vô số thi tiên lao ra từ núi Quan Tài, vốn đang hung hăng lao về phía ba người Sở Viễn.

Tuy nhiên dưới uy thế của sấm sét, chúng lại như bị trúng bùa định thân, con nào con nấy đều dừng bước.

Những thi tiên này đứng tại chỗ la hét một cách bồn chồn, tiếng la của chúng trong tiếng sấm trở nên yếu ớt, như thể bị uy lực của trời đất áp chế.

Đúng lúc này, núi Quan Tài dưới sự cuốn trôi của dòng lũ bắt đầu từ từ di chuyển, chậm rãi tiến vào hẻm núi.

Chương 425

Sự di chuyển của núi Quan Tài gây ra những con sóng dữ dội trên sông, dòng nước hung dữ cuồn cuộn dưới chân nó, tạo thành một xoáy nước khổng lồ.

Nó cứ như vậy lướt qua trên dòng nước hung dữ, sự tồn tại của nó mang đến cho hẻm Quan Tài một bầu không khí quỷ dị và đáng sợ.

Lập tức, cả ngọn núi Quan Tài chìm trong vô số sương mù đen, bầu trời trong hẻm núi vốn đã hơi u ám, lại một lần nữa chìm vào bóng tối.

"Ầm!" Chỉ nghe một tiếng nổ lớn, như sét đánh giữa trời quang, khiến người ta không kịp đề phòng.

Tiếng sấm rền này như thể từ chín tầng trời giáng xuống, mang theo uy áp và sự chấn động vô tận.

Tiếng sấm còn chưa tan, dưới chân núi Quan Tài, nơi vốn là một không gian đen kịt, đột nhiên có từng ngọn lửa yếu ớt lặng lẽ bùng lên.

Những ngọn lửa này như những bóng ma, lúc ẩn lúc hiện trong bóng tối, mang lại cho người ta một cảm giác quỷ dị và bí ẩn.

Đột nhiên, những ngọn lửa không đáng kể này như được một sức mạnh nào đó gia trì, "phừng" một tiếng, ngọn lửa bỗng nhiên bùng lên dữ dội.

Chúng như những thùng thuốc súng được châm ngòi, lập tức bùng phát năng lượng kinh người, hừng hực cháy.

Ngọn lửa nhanh chóng lan rộng, trong nháy mắt đã biến thành vô số quả cầu lửa to bằng quả bóng xanh.

Những quả cầu lửa này lăn lộn, nhảy múa trên không trung, men theo làn sương mù đen giữa không trung mà lan ra.

Chỉ thấy sương mù đen khi tiếp xúc với lôi hỏa, như thể bị xăng dầu châm lửa, bỗng nhiên bùng cháy dữ dội.

Sương mù đen dưới sự thiêu đốt của lôi hỏa nhanh chóng tan biến, như thể bị một sức mạnh cường đại xua tan.

Những làn sương mù đen này thực chất đều đến từ thi tiển Bàn Cổ trong thần mạch Bàn Cổ, là thứ ô uế bậc nhất trên thế gian này.

Khi gặp phải lôi hỏa chí cương chí dương, lập tức như gặp phải chất xúc tác, cả khu vực dưới núi Quan Tài đều bị lôi hỏa bao phủ.

Bất kể là không khí xung quanh, hay là thi tiển Bàn Cổ giữa không trung, hay là những thi thể biến dị, đều bị lôi hỏa thiêu đốt.

Lôi hỏa giữa không trung như một cơn lốc xoáy, nơi nào có sương mù đen, lôi hỏa liền có thể lan đến đó.

Không lâu sau, cả hẻm Quan Tài đều bao trùm một luồng không khí nóng rực, đồng thời xen lẫn một chút khí lạnh âm u thấu xương.

Lôi hỏa bẩm sinh đã khắc chế thi tiển Bàn Cổ, dưới sự tương sinh tương khắc, thi tiển trên vách núi Quan Tài cũng bị thiêu đốt sạch sẽ.

Sở Viễn trợn tròn mắt, kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt, anh hoàn toàn không ngờ, Vô Nhãn Long Phù lại có uy lực kinh người như vậy!

Chỉ thấy những quả cầu lửa hừng hực cháy, như một con quái vật hung dữ, tàn nhẫn nuốt chửng mọi thứ.

Dưới sự thiêu đốt của nó, thi tiển Bàn Cổ vốn kiên cố không thể phá hủy, không sợ lửa đốt.

Lúc này lại như bị rút cạn sinh lực, đau đớn giãy giụa, lăn lộn,

phát ra từng tiếng kêu thảm thiết.

Âm thanh này vang vọng khắp hẻm Quan Tài, như tiếng bi thương từ địa ngục, khiến người ta dựng tóc gáy.

Sở Viễn không khỏi cảm thấy một trận tim đập nhanh, anh chưa bao giờ nghĩ rằng một lần lôi hỏa của mình, lại có thể gây ra hiệu quả đáng sợ như vậy.

Tuy nhiên, điều khiến anh kinh ngạc hơn nữa là, trận lôi hỏa này không chỉ thiêu rụi thi tiển Bàn Cổ.

Mà còn thuận tiện thiêu rụi cả khí âm u tích tụ mấy nghìn năm của núi Quan Tài.

Những khí âm u này, vốn là tinh hoa của núi Quan Tài, lại trong chớp mắt bị ngọn lửa nuốt chửng.

Trận lôi hỏa từ trời giáng này, đã thanh trừ những thứ ô uế tích tụ mấy nghìn năm của núi Quan Tài, không nghi ngờ gì là một công đức lớn.

Nếu không, một ngày nào đó trong tương lai, khi Cửu Tử Kinh Lăng Giáp nuốt chửng hết địa mạch, núi Quan Tài vẫn sẽ xảy ra dị biến.

Lời tiên tri "Quần tiên xuất sơn" rất có thể sẽ thành hiện thực, đó đối với người dân cả khu vực Ba Thục mà nói, chính là một tai nạn trời giáng!

"Thế là kết thúc rồi?

Đại Tống Tử thật sự bị thiêu chết hết rồi?" Bàn Tử mặt đầy không thể tin nổi mà từ dưới đất bò dậy.

Vừa phủi bụi trên người, vừa trợn tròn mắt, nhìn chằm chằm vào ngọn lửa vẫn đang hừng hực cháy dưới chân núi.

Giờ phút này, không khí trong cả hẻm Quan Tài đều bị bao trùm bởi một mùi hôi thối đến buồn nôn.

Mùi hôi thối này vô cùng nồng nặc, như mùi của vô số xác chết bị thiêu đốt tỏa ra, khiến người ta ngửi thấy là muốn ói.

Mùi hôi thối đó xộc thẳng vào mũi ba người, nồng đến mức họ gần như không thở nổi.

Đặc biệt là Yêu Muội, sắc mặt cô trở nên cực kỳ khó coi, mặt mày nhăn nhó, một tay bịt chặt mũi miệng, tay kia thì chống hông.

Cô cúi người, quay lưng lại với Sở Viễn và Bàn Tử, cơ thể khẽ run rẩy, dường như đang chịu đựng sự đau đớn tột cùng.

Một lúc sau, Yêu Muội cuối cùng cũng không nhịn được nữa, "ọe" một tiếng nôn ra.

Tiếng nôn của cô trong thung lũng yên tĩnh này nghe đặc biệt rõ ràng, và mùi hôi thối cũng vì tiếng nôn của cô mà trở nên nồng nặc hơn.

Sở Viễn thấy Yêu Muội khó chịu như vậy, trong lòng chợt động, vội vàng từ trong ba lô lôi ra ba chiếc mặt nạ phòng độc, nhanh chóng đưa cho Bàn Tử và Yêu Muội.

"Mau đeo vào, mùi này khó ngửi quá!" Sở Viễn hét lên.

Bàn Tử và Yêu Muội như được đại xá, vội vàng nhận lấy mặt nạ phòng độc đeo lên mặt.

Sau khi đeo mặt nạ phòng độc, tình hình của mấy người rõ ràng tốt hơn nhiều, họ thở hổn hển từng hơi.

Mà dưới núi Quan Tài, ngọn lôi hỏa hừng hực cháy như ngọn lửa địa ngục, hoành hành suốt hơn mười phút.

Cùng với việc bầu trời hẻm Quan Tài dần sáng lên, dưới ánh mắt

không thể tin nổi của ba người, ngọn lôi hỏa cuồng bạo, lửa dần nhỏ lại.

Cuối cùng, trong một sự im lặng, nó hoàn toàn tắt ngấm.

Mạch của Quan Sơn Thái Bảo hy vọng thi đan thành tiên, quần tiên xuất sơn, vào giờ khắc này, cuối cùng cũng có thể đặt một dấu chấm hết hoàn hảo.

Thấy tình hình này, Sở Viễn gỡ mặt nạ xuống, nhìn vô số tro đen bay lượn khắp nơi xung quanh núi Quan Tài, lờ mờ còn có vài đốm lửa.

Đột nhiên, một cơn gió núi se lạnh thổi qua, Sở Viễn lúc này mới thở phào một hơi, dây thần kinh căng thẳng trong đầu cũng thả lỏng vài phần.

Xem ra đại kiếp trời đất được tiên đoán trên bích họa trong mộ thất, đã chính thức kết thúc.

Không bị nhiễm phải thi tiển Bàn Cổ ký sinh, Sở Viễn và ba người muốn rời khỏi núi Quan Tài, áp lực cũng nhẹ đi không ít.

Trong ba người, người vui nhất không ai khác chính là Yêu Muội.

Phải biết rằng, trận đại kiếp nạn do "Quần tiên xuất sơn" gây ra, nơi đầu tiên bị tấn công chính là khu vực Ba Thục.

Mà giờ đây, chỉ trong một trận lôi hỏa đáng kinh ngạc.

Những thi thể biến dị đó lại lần lượt như những chiếc lá rụng bị gió cuốn đi, lập tức hồn bay phách tán, biến mất không dấu vết!

Biến cố bất ngờ này, khiến Yêu Muội vốn luôn bị sự phiền não và lo lắng bao trùm, tâm trạng lập tức trở nên nhẹ nhõm vui vẻ.

Trái tim đang treo lơ lửng cuối cùng cũng có thể tạm thời hạ xuống một chút, vì cô biết rõ, sự an toàn của quê hương lúc này đã

được đảm bảo rất nhiều.

"Sở đại ca, cảm ơn anh!" Yêu Muội vui mừng khôn xiết, cúi người hành lễ với Sở Viễn, giọng nói tràn đầy sự cảm kích chân thành.

Cô biết, nếu không có sự giúp đỡ của Sở Viễn, e rằng người dân khu vực Ba Thục sẽ phải đối mặt với một thảm họa đáng sợ.

Chương 426

Trời vừa hửng sáng, ánh bình minh dần ló dạng, những tia nắng yếu ớt rải xuống mặt sông sóng cuộn trào dâng, gợn lên một lớp sóng lăn tăn.

Gió sông gào thét, thổi tung vạt áo của ba người Sở Viễn kêu phần phật.

Bọn họ đứng trên đỉnh núi Quan Tài, nhìn quanh bốn phía, trong lòng dâng lên một cảm xúc phức tạp khó tả.

Cảnh tượng trước mắt khiến người ta kinh hồn bạt vía, phảng phất như di tích của một trận đại kiếp tận thế.

Sườn núi Quan Tài bị thiêu thành một vùng đất cháy, ngọn núi vốn xanh um tươi tốt giờ đây khắp nơi tràn ngập khói bụi và tử khí.

Hồi tưởng lại cảnh sinh tử tuyệt vọng vừa trải qua, ba người không khỏi lòng còn sợ hãi.

Đối mặt với cảnh tượng kinh hoàng "Quần tiên xuất sơn", cùng với con Thi Tiển Bàn Cổ khiến người ta rợn tóc gáy, bọn họ gần như đã tuyệt vọng.

Tuy nhiên, sau khi thoát chết trong gang tấc, điều thực sự khiến người ta thổn thức không thôi là tất cả những gì từng tưởng như vững chắc không thể phá hủy, trong nháy mắt đã hóa thành hư không.

Đặc biệt là khoảnh khắc núi Quan Tài bị Bùa rồng không mắt dẫn sét đánh trúng, bố cục thôn đan thành tiên của Phong Sư Cổ Quan Sơn Thái Bảo trong phút chốc đã tan tành, tro bay khói diệt.

Nghi lễ thần bí từng được xem là con đường dẫn đến trường sinh bất lão, giờ đây lại trở thành một trò hề, để lại một đống hoang tàn và

sự tiếc nuối vô tận.

Dưới ánh bình minh, mọi người đứng trên đỉnh núi, nhìn xuống mọi thứ xung quanh.

Trước mắt chỉ toàn là vết tích cháy đen, như thể mặt đất đã bị lửa dữ thiêu đốt.

Không trung tràn ngập tro đen từ những bộ xương bị đốt cháy, bay lơ lửng theo gió núi, tựa như tuyết đen từ trên trời rơi xuống.

"Mau đi thôi, núi Quan Tài không trụ được bao lâu nữa, nơi này không nên ở lâu." Sở Viễn nghiêm mặt hét lên, giọng nói của anh vang vọng giữa núi non trống trải, lộ ra một tia gấp gáp.

Bàn Tử và Yêu muội nghe vậy, khẽ gật đầu, vội vàng cất súng tiểu liên, bám sát sau lưng Sở Viễn.

Rõ ràng, lúc này họ đều thấy rõ, vách đá xung quanh núi Quan Tài đang nứt ra với tốc độ mắt thường có thể thấy.

Tựa như ngọn núi này đã không chịu nổi áp lực của dòng lũ, sắp sụp đổ.

Thân núi cũng không ngừng rung chuyển, mỗi lần rung chuyển đều kèm theo vô số đá tảng rơi xuống từ sườn núi, như mưa rơi xuống đáy sông.

Những tảng đá này va vào mặt sông tạo nên những bọt nước khổng lồ, rồi nhanh chóng chìm xuống đáy, biến mất không dấu vết.

Sở Viễn thầm than, ngọn núi Quan Tài tồn tại ngàn năm này, dưới dòng lũ hung hãn, cuối cùng cũng không chống lại được sự ăn mòn của thời gian.

Mà ngôi mộ cổ Địa tiên thôn trong truyền thuyết cũng sẽ theo sự chìm nghỉm của núi Quan Tài mà biến mất vĩnh viễn.

Bí mật của Địa tiên thôn Quan Sơn Thái Bảo, có lẽ cũng sẽ mãi mãi bị chôn vùi dưới đáy sông sâu thẳm, thực sự trở thành một huyền thoại.

Sở Viễn quay đầu lại nhìn ngọn núi Quan Tài đang dần chìm xuống đáy sông, trong lòng dâng lên một cảm xúc bùi ngùi khó tả.

Không lâu sau, Sở Viễn dẫn Bàn Tử và Yêu muội đến vị trí đặt cỗ quan tài vàng trước đó.

Lúc này, nước sông như một con mãnh thú hung tợn, gầm thét, cuồn cuộn, dâng lên từng lớp sóng lớn, khí thế hùng vĩ.

Tuy nhiên, dù nước sông hung dữ như vậy, cỗ quan tài vàng khổng lồ vẫn vững vàng trôi nổi trên mặt nước, dường như không bị ảnh hưởng.

Sở Viễn đi đầu, nhanh chóng đến bờ sông.

Anh hét một tiếng với Bàn Tử phía sau, rồi hai người cùng nhau nắm lấy phi hổ trảo, dùng hết sức bình sinh, bắt đầu gắng sức kéo.

Chỉ thấy cỗ quan tài vàng dưới sức của hai người, giống như một con tàu khổng lồ được kéo đi, nhanh chóng tiến lại gần ba người họ.

"Yêu muội, mau, em lên trước đi!" Thấy cỗ quan tài vàng sắp cập bờ, Sở Viễn lòng như lửa đốt hét với Yêu muội.

Yêu muội nghe thấy tiếng gọi của Sở Viễn, không chút do dự, lập tức nhảy một bước, vào trong cỗ quan tài vàng.

Ngay sau đó, Bàn Tử cũng làm theo, nhảy vào quan tài.

Khi hai người nhảy vào cỗ quan tài vàng, trọng lượng của nó lập tức tăng lên, dưới những con sóng hung dữ, bắt đầu trôi xa bờ.

Đúng lúc ngàn cân treo sợi tóc, Sở Viễn nhanh chóng thu lại phi hổ trảo, mượn thế núi, thân hình lao tới, nhảy vọt lên không trung.

Vào giây phút cuối cùng, anh cũng an toàn nhảy vào trong quan tài.

Điều may mắn là, cỗ quan tài vàng của Phong Sư Cổ này không chỉ đủ rộng mà không gian bên trong cũng khá dư dả.

Khi Sở Viễn, Bàn Tử và Yêu muội cùng nhảy vào, vẫn còn lại không ít không gian trống.

Sở Viễn đến đầu kia của quan tài, ánh mắt dán chặt vào một tảng đá khổng lồ bên bờ sông.

Anh hít một hơi thật sâu, cổ tay khẽ rung, phi hổ trảo như một con rắn linh hoạt bay ra.

Chính xác không sai sót trúng vào tảng đá ở xa, và bám chặt vào đó.

Tảng đá vốn đang trôi theo dòng nước như bị một lực vô hình kéo lại, bắt đầu từ từ thay đổi phương hướng, tiến lại gần cỗ quan tài vàng.

Cỗ quan tài vàng giống như một chiếc thuyền nhỏ xuôi dòng, dưới sự kéo của tảng đá, di chuyển ổn định, không hề chao đảo hay lệch hướng.

"Lão Sở, cái bùa đồng kỳ quái của cậu rốt cuộc là sao thế, lại có thể dẫn sét từ trên trời xuống, lợi hại quá!" Nhân lúc rảnh rỗi hiếm có, Bàn Tử hai tay nắm chặt mép quan tài vàng, mặt đầy tò mò hét với Sở Viễn.

Vấn đề này thực ra đã kìm nén trong lòng Bàn Tử rất lâu, chỉ là trước đó không có cơ hội thích hợp để hỏi.

Dù sao, cảnh sấm sét kinh hồn bạt vía vừa rồi quá chấn động, như sấm trời giáng trong thần thoại khiến người ta khó tin.

Quả nhiên, nghe thấy thắc mắc của Bàn Tử, Yêu muội bên cạnh

cũng như bị khơi dậy lòng hiếu kỳ, chớp chớp đôi mắt to.

Cô cũng đầy mong đợi nhìn về phía Sở Viễn, rõ ràng cô cũng rất hứng thú với vấn đề này.

Sở Viễn khẽ nhếch mép, nở một nụ cười nhạt, rồi nhẹ nhàng gật đầu.

Trong đầu anh bắt đầu nhanh chóng vận chuyển, giải thích lại hiện tượng bùa rồng không mắt dẫn sét.

Vừa rồi, đối mặt với vô số "quần tiên xuất sơn" ồ ạt kéo đến như thủy triều, tình thế đã có lúc rơi vào tuyệt cảnh.

Tuy nhiên, đúng lúc ngàn cân treo sợi tóc, một câu "hỏa công" của Bàn Tử như một tia chớp rạch ngang trời đêm, thu hút sự chú ý của Sở Viễn.

Dòng suy nghĩ của anh như ngựa hoang thoát cương, trong nháy mắt đã liên tưởng đến bốn loại lửa trong truyền thuyết, đặc biệt là Thiên hỏa mạnh nhất.

Mà hình ảnh của Thiên hỏa lại tự nhiên khiến anh nhớ đến bốn lá bùa đồng cổ xưa trên chiếc gương quái ở Quy Khư.

Những lá bùa này tuy đã trải qua bao thăng trầm của năm tháng nhưng vẫn tỏa ra một khí tức thần bí và cổ xưa, chúng là những pháp khí phong thủy bí mật của thời thượng cổ.

Theo Sở Viễn biết, những lá bùa đồng này ngoài công năng thần kỳ bói toán phong thủy, suy diễn quẻ tượng, còn ẩn chứa hải khí vô tận.

Loại hải khí này không phải là khí tức bình thường, mà là một loại năng lượng mạnh mẽ bắt nguồn từ địa mạch chi khí, uy lực của nó tự nhiên không tầm thường.

Khi thi thể trong quan tài xảy ra biến dị, trong cơ thể nó sẽ tỏa ra một loại khí tức dị thường, loại khí tức này còn được gọi là "lệ khí".

Nó là một sức mạnh cực kỳ tà ác và có tính lây nhiễm, ẩn chứa năng lượng của cái chết và sự mục rữa.

Khi luồng lệ khí này gặp dương khí bên ngoài, giống như âm dương hai cực va chạm vào nhau, sẽ gây ra một phản ứng kỳ diệu.

Dương khí đại diện cho sinh cơ và sức sống, còn lệ khí tượng trưng cho cái chết và sự suy tàn, chúng giao thoa tạo ra một hiện tượng âm dương giao tế độc đáo.

Trong quá trình này, hải khí không rõ trong bùa rồng không mắt cũng đóng một vai trò quan trọng.

Chương 427

Loại hải khí thần bí này dường như có sức hút đặc biệt với lệ khí, khiến chúng quấn lấy nhau.

Trong môi trường tầm thấp, độ ẩm không khí khá lớn, sự giao thoa âm dương và sức hút của hải khí khiến trường khí xung quanh trở nên vô cùng hoạt động.

Sự biến đổi dữ dội của trường khí dẫn đến sự tập trung và giải phóng điện tích, cuối cùng hình thành hiện tượng phóng điện.

Và hiện tượng phóng điện này trong thời gian cực ngắn đã nhanh chóng tích tụ năng lượng, gây ra sấm sét.

Bàn Tử nghe Sở Viễn giải thích như vậy, lập tức đầy vạch đen trên đầu, vẻ mặt sững sờ, cười gằn nói: "Lão Sở, cậu đang dạy vật lý đấy à, nói huyền ảo quá." Sở Viễn: ???

Đối với sự nghi hoặc của Bàn Tử, Sở Viễn trong lòng hiểu rõ, dù sao cũng liên quan đến nguồn gốc của bí thuật phong thủy âm dương, không rõ cũng là chuyện bình thường.

Thực ra từ thời Lưỡng Kinh, người xưa đã nghiên cứu và thảo luận sâu sắc về hiện tượng sấm sét.

Họ dùng lý thuyết âm dương nhị khí tương tác để giải thích cơ chế hình thành sấm sét, và hình thành học thuyết tinh tượng chủ lưu thời đó.

Chính cái gọi là: "Âm dương tương bác, cảm nhi vi lôi, kích nhi vi đình".

Câu này có nghĩa là, khi âm khí và dương khí tiếp xúc với nhau, sẽ sinh ra một loại cảm ứng mạnh mẽ, từ đó dẫn đến sấm sét.

Nếu loại cảm ứng này đủ mạnh, sẽ hình thành những tia sét dữ dội hơn.

Bàn Tử và Yêu muội nghe xong nửa hiểu nửa không, Bàn Tử với vẻ mặt mơ hồ còn muốn hỏi tiếp, đột nhiên bị một tiếng động lớn trên sông thu hút.

Chỉ thấy thời tiết trong hẻm núi Quan Tài, trong nháy mắt trở nên vô cùng quỷ dị.

Trời vốn đang hửng nắng, lại trong chớp mắt mây mù bao phủ, như bị một tấm màn xám dày đặc che kín.

Ngay sau đó, mưa như trút nước đổ xuống, dữ dội va đập vào mặt đất và không trung, bắn lên vô số bọt nước.

Cơn mưa bất ngờ này vô cùng hung dữ, giống như sông Ngân Hà trên trời vỡ đê, gột sạch hoàn toàn tro bụi bay trong không trung.

Sở Viễn, Yêu muội và Bàn Tử hoàn toàn không lường trước được cơn mưa lớn này ập đến, bị ướt như chuột lột, toàn thân trong nháy mắt ướt sũng.

Tệ hơn nữa, lúc này gió lạnh trên sông cũng đột ngột nổi lên, như một luồng khí lạnh thấu xương quét tới.

Luồng gió lạnh này như vô số cây kim nhỏ, xuyên qua quần áo ướt sũng của họ, đâm thẳng vào da thịt.

Ba người lập tức cảm thấy toàn thân mỏi nhừ, như bị rút cạn sức lực, ba vạn sáu ngàn lỗ chân lông trên người đều đau âm ỉ.

Đối mặt với tình hình thời tiết khắc nghiệt như vậy, Sở Viễn quyết đoán, nhanh chóng quăng phi hổ trảo ra.

Chỉ thấy phi hổ trảo như một tia chớp, chính xác không sai sót bám vào vách đá một bên của hẻm núi.

Anh dùng sức kéo một cái, cỗ quan tài vàng liền ổn định cập vào vách đá.

Yêu muội khá quen thuộc với môi trường xung quanh hẻm núi Quan Tài, sau khi cỗ quan tài vàng dừng lại, cô không do dự leo lên trước.

Thân thủ của cô nhanh nhẹn, động tác linh hoạt, di chuyển trên vách đá như đi trên đất bằng, rất nhanh đã leo lên cao.

Không lâu sau, trong tiếng mưa gió đột nhiên vang lên một tiếng gọi trong trẻo: "Sở đại ca, Bàn ca, ở đây có một hang đá rộng rãi, có thể nghỉ ngơi được đấy!" Sở Viễn nghe thấy, lập tức ra hiệu cho Bàn Tử, bảo cậu nhanh chóng leo lên.

Hẻm núi Quan Tài lúc này, cuồng phong bão tố hoành hành, rõ ràng không phải là thời điểm tốt để rời đi.

Hiện tại xem ra, lựa chọn tốt nhất là nghỉ ngơi một chút trong hang đá trên vách đá này, đợi mưa gió tan rồi tiếp tục đi.

Bàn Tử tuy có chút không tình nguyện, nhưng cũng không còn cách nào khác, đành phải cứng đầu, đội mưa gió khó khăn leo lên vách đá.

May mắn là, hang đá trên vách đá cách mặt sông không cao, chỉ khoảng ba mét, điều này khiến Bàn Tử không quá sợ độ cao.

"Bàn ca, cố lên!" Yêu muội trong hang đá không ngừng cổ vũ cho Bàn Tử.

Trong tiếng cổ vũ của cô, Bàn Tử nghiến chặt răng, từng bước một leo lên.

Sau một hồi nỗ lực, Bàn Tử cuối cùng cũng leo được đến hang đá nơi Yêu muội đang ở khi đã kiệt sức.

Vừa vào trong hang, Bàn Tử trực tiếp nằm vật ra đất, thở hổn hển.

Thấy Bàn Tử thở hồng hộc, Yêu muội thấy vậy, vội vàng lấy ra một bình nước từ trong túi, đưa qua.

Mắt Bàn Tử lập tức sáng lên, bật dậy khỏi mặt đất, nhanh như chớp, hoàn toàn không ra vẻ mệt mỏi rã rời.

Cậu không khách khí nhận lấy nước, ngửa cổ, "ùng ục ùng ục" uống từng ngụm lớn.

"Sảng khoái!" Bàn Tử uống xong hơn nửa bình nước, vẻ mặt mãn nguyện, như được uống cam lồ cứu mạng, thể lực của cậu nhanh chóng hồi phục không ít.

Cậu tinh thần phấn chấn, vội vàng đi nhanh đến mép hang, kiểm tra tình hình của Sở Viễn.

Tuy nhiên, đúng lúc Bàn Tử đi đến cửa hang, trên mặt sông đột nhiên vang lên một tiếng động lớn.

Âm thanh này như sấm sét, đinh tai nhức óc, dù trong môi trường mưa gió bão bùng vẫn nghe rất rõ.

Tiếng động bất ngờ khiến Bàn Tử và mọi người giật mình, họ nhìn nhau, không biết đã xảy ra chuyện gì.

"Bàn ca, mau nhìn kìa!" Yêu muội chỉ vào nửa ngọn núi Quan Tài giữa lòng sông, vẻ mặt sững sờ, đột nhiên kinh hô.

Cùng lúc đó, Sở Viễn đã đến không xa hang đá của Yêu muội, nghe tiếng kinh hô của cô, anh theo phản xạ quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy nửa ngọn núi Quan Tài vốn đang yên ổn trôi nổi trên mặt sông, bỗng chốc tan rã, như bị một bàn tay khổng lồ vô hình xé nát!

Ngọn núi từng khiến người ta phải kính sợ, lúc này đã hoàn toàn vỡ thành hàng chục tảng đá lớn nhỏ khác nhau.

Chúng dưới sự xói mòn của dòng nước hung dữ cuồn cuộn, lăn

lóc, va chạm, phát ra những tiếng va đập giòn tan, từ từ trôi về phía xa.

Bàn Tử và những người khác đứng trong hang đá, mắt tròn mắt dẹt nhìn cảnh này, trong lòng dâng lên một sự chấn động khó tả.

Ngọn núi Quan Tài cao hàng trăm mét, cứ thế trong nháy mắt hóa thành từng đống đá cuội chìm xuống đáy sông, biến mất không dấu vết.

Tất cả những điều này khiến người ta cảm thán sức mạnh của thiên nhiên là vô tận, núi Quan Tài của thần mạch Bàn Cổ đứng sừng sững ngàn năm không đổ, cũng mong manh không chịu nổi.

Tạo hóa trêu ngươi a!

Giờ phút này, trong lòng Sở Viễn không khỏi dâng lên sự kinh ngạc đối với người xưa.

Anh nhận ra rằng tất cả những thay đổi đang diễn ra trước mắt lại hoàn toàn trùng khớp với lời tiên tri của hậu duệ Ô Dương Vương.

Điều này khiến anh vô cùng khâm phục khả năng nhìn thấu thiên cơ vi diệu của người xưa.

Tuy nhiên, Sở Viễn cũng không khỏi suy nghĩ về những hậu quả mà khả năng này có thể mang lại.

Có lẽ chính vì những người này quá am hiểu sự ảo diệu của biến hóa trời đất, nên mới dám tùy tiện nhìn trộm thiên cơ như vậy.

Tuy nhiên, hành vi này lại rất dễ rước lấy tai họa, không chỉ làm hại người khác, mà cuối cùng cũng sẽ mang lại đau khổ vô tận cho chính mình.

Giống như Phong Sư Cổ của Quan Sơn Thái Bảo, ông ta vốn là một đại sư phong thủy tuyệt thế, tài năng và kỹ nghệ của ông ta có thể

được xem là đệ nhất trong giới phong thủy kham dư.

Tuy nhiên, một nhân vật tài ba xuất chúng như vậy lại chìm đắm trong ảo tưởng trường sinh bất tử, cầu tiên pháp mà không thể tự thoát ra.

Sự cố chấp và si tâm vọng tưởng của ông ta khiến ông ta bất chấp tất cả muốn luyện thi tiên.

Cuối cùng lại rước họa vào thân, nhận lấy kết cục bi thảm không còn mảnh xương.

Chương 428

Mà Quan Sơn Thái Bảo, một môn phái đạo mộ thần bí và cổ xưa, cũng vì quyết định sai lầm của ông ta, cuối cùng đã lặng lẽ biến mất trong dòng chảy của thời gian.

"Thật là đáng tiếc!" Sở Viễn thở dài, sau khi tìm kiếm vất vả trong lầu chứa xương Quan Sơn, cuối cùng chỉ tìm được cuốn tự truyện của Phong Sư Cổ là 《Quan Sơn Quật Tàng Lục》.

Nội dung trong cuốn sách này khiến anh nảy sinh hứng thú sâu sắc với trận thế phong thủy Quan Sơn Bát Pháp.

Tuy nhiên, sự truyền thừa của cuốn 《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》 trong truyền thuyết lại như đá chìm đáy biển, bặt vô âm tín.

Kết quả này khiến Sở Viễn cảm thấy vô cùng không cam lòng, anh không khỏi nhớ đến giáo sư Tôn và Phong Vu Tu.

Đáng tiếc hai người này bị thi tiển bám vào, chết quá sớm, có lẽ có thể từ họ mà có được manh mối về 《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn từ trong lòng lấy ra một tấm kim bài của Quan Sơn Thái Bảo, xoa xoa những đường vân thần bí trên đó.

Sau một hồi suy nghĩ, Sở Viễn đột nhiên vung mạnh tay, ném tấm kim bài đó vào giữa lòng sông.

Chỉ thấy tấm kim bài vẽ một đường cong trên không trung, cuối cùng "phõm" một tiếng rơi xuống nước, bắn lên một vạt nước nhỏ.

"Từ nay, thế gian không còn Quan Sơn Thái Bảo!" Khi tảng đá cuối cùng của núi Quan Tài từ từ chìm xuống đáy sông, tạo nên những bọt nước khổng lồ, ánh mắt của Sở Viễn cũng thu lại.

Anh hít một hơi thật sâu, rồi nhanh chóng xoay người, tay chân

phối hợp, nhanh chóng leo lên.

Không lâu sau, Sở Viễn đã thành công vào trong hang đá.

Bàn Tử và Yêu muội vừa thấy anh bình an vô sự, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống, hai người đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

"Lão Sở, cuối cùng cậu cũng về!" Bàn Tử cười toe toét nói, "Làm chúng tôi lo chết đi được." "Đúng vậy, Sở đại ca, anh không sao là tốt rồi." Yêu muội cũng phụ họa, trên mặt lộ ra vẻ nhẹ nhõm như trút được gánh nặng.

Sở Viễn gật đầu với họ, tỏ ý mình không sao, thở hổn hển một chút, tìm chỗ ngồi xuống, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Đúng lúc này, anh đột nhiên nhớ ra điều gì đó, bèn đứng dậy, đi đến lối vào hang đá, nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy bầu trời bên ngoài âm u, những hạt mưa to như hạt đậu đang tí tách rơi xuống, tạo thành một màn mưa.

"Cơn mưa này đến nhanh thật." Sở Viễn lẩm bẩm.

"Nhưng xem ra, nó cũng sẽ đi nhanh thôi.

Nhân cơ hội này, chúng ta có thể nghiên cứu bản đồ, xem tiếp theo nên đi thế nào." Nói rồi, anh lấy bản đồ từ trong ba lô ra, tìm một chỗ khô ráo, trải tấm bản đồ địa hình dãy núi xung quanh hẻm núi Quan Tài ra đất.

Nghe Sở Viễn nói vậy, Bàn Tử và Yêu muội cũng lần lượt xúm lại, cúi đầu chăm chú xem bản đồ.

Từ hẻm núi Quan Tài trở về thị trấn Thanh Khê, nếu đi đường thủy, chưa chắc đã thuận lợi đến nơi.

Bởi vì đường thủy không chỉ dòng chảy xiết, mà còn có nhiều ngã

rẽ, rất khó xác định phương hướng chính xác.

Quan trọng hơn, không ai biết cỗ quan tài vàng đó còn có thể trôi nổi trên sông được bao lâu.

Nói không chừng lúc nào đó, sông nổi sóng lớn, lật úp quan tài, lúc đó, họ e rằng sẽ rơi vào tình thế cực kỳ nguy hiểm.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn không khỏi ngẩng đầu lên, ánh mắt từ từ rơi vào người Yêu muội.

Anh thầm nghĩ, lúc này chính là lúc kiểm tra năng lực bản đồ sống của Yêu muội.

Yêu muội dường như cảm nhận được ánh mắt của Sở Viễn, cô khẽ ngẩng đầu, ánh mắt giao nhau với Sở Viễn một chút.

Rồi nhanh chóng cúi đầu, toàn tâm toàn ý nhìn vào bản đồ trong tay.

Cô cẩn thận so sánh những đường kẻ và ký hiệu trên bản đồ, miệng còn không ngừng lẩm bẩm những lời chỉ có mình cô mới hiểu.

Một lúc lâu sau, Yêu muội cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, trong mắt cô lấp lánh ánh sáng tự tin.

Cô cẩn thận nhoài người ra, trước tiên xác định phương hướng đến của núi Quan Tài, sau đó lại nhìn quanh môi trường xung quanh.

Cuối cùng, dưới ánh mắt đầy mong đợi của Sở Viễn và Bàn Tử, ngón tay Yêu muội vững vàng đặt xuống một vị trí trên bản đồ.

"Sở đại ca," giọng Yêu muội trong trẻo và kiên định, "vị trí hiện tại của chúng ta có lẽ là ở khu vực này.

Đây là nơi sâu nhất của hẻm núi Quan Tài, thường rất ít người ngoài đến, hồi nhỏ em từng cùng cha đến đây.

Lúc đó chúng em đến đây để hái tổ yến, ở đây có rất nhiều điểm

hái tổ yến, nên em có ấn tượng đặc biệt sâu sắc với nơi này!" Sở Viễn nhìn chăm chú Yêu muội, chỉ thấy vẻ mặt cô rất kiên định, giọng điệu toát lên một sự tự tin chắc chắn.

Trong lòng anh không khỏi dâng lên một cảm giác tin tưởng, đối với phán đoán của Yêu muội, anh không chút nghi ngờ là tin tưởng.

Dù sao, suốt chặng đường qua, Yêu muội đã dùng hành động thực tế để chứng minh năng lực của mình.

Dù là đối mặt với những cơ quan phức tạp, hay cung cấp thông tin quan trọng vào thời khắc mấu chốt, Yêu muội đều thể hiện rất xuất sắc.

Dù chỉ là một thành viên của Mạc Kim Hiệu Úy, cô cũng được coi là một trong những người xuất sắc nhất.

"Yêu muội, nếu em đã quen thuộc với tình hình ở đây, có thể theo đường chim bay và đường mòn trên vách đá trở về thị trấn Thanh Khê không?" Mặc dù Yêu muội rất quen thuộc với hẻm núi Quan Tài, nhưng đây là nơi sâu thẳm của hẻm núi, đó là ký ức của nhiều năm trước.

Sở Viễn vẫn phải xác nhận lại với Yêu muội.

Điều khiến anh ngạc nhiên là, đối mặt với ký ức nhiều năm trước, Yêu muội cũng tự tin gật đầu.

Sau đó Sở Viễn liền vỗ trán, phản ứng lại, suýt nữa quên mất Yêu muội là cao đồ của Phong Oa Sơn, giỏi nhất chính là khả năng ghi nhớ.

Những cơ quan phức tạp, ngoài việc kiểm tra thính lực của người mở khóa, còn kiểm tra khả năng ghi nhớ, phải ghi nhớ kỹ từng thay đổi của lõi khóa.

Sau đó, Sở Viễn mở ba lô, mò mẫm lương khô bên trong, cuối

cùng tìm được một ít bánh mì và nước, chia cho Bàn Tử và Yêu muội.

Ba người ngồi quây quần bên nhau, im lặng ăn lương khô, tận hưởng khoảnh khắc yên tĩnh này.

Ăn xong, họ tựa lưng vào tường, cơ thể mệt mỏi rã rời cuối cùng cũng được thư giãn đôi chút.

Chặng đường dài và mệt mỏi khiến cơn buồn ngủ ập đến như thủy triều, không biết tự lúc nào, họ lần lượt chìm vào giấc ngủ.

Trong hang núi yên tĩnh này, chỉ có tiếng ngáy nhẹ nhàng vang vọng.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, cũng không biết đã bao lâu, Sở Viễn từ từ mở mắt.

Ý thức của anh dần dần hồi phục, điều đầu tiên cảm nhận được là sự yên tĩnh bên ngoài hang.

Anh quay đầu nhìn ra ngoài, phát hiện mưa gió bên ngoài đã tạnh, bầu trời bắt đầu dần quang đãng.

Sở Viễn không khỏi cảm thán, thời tiết ở Vu Sơn này thật là hay thay đổi.

Đúng như câu thành ngữ lưu truyền ở vùng Vu Sơn: Triêu vân mộ vũ.

Anh nhìn đồng hồ, ngạc nhiên phát hiện đã qua hơn ba tiếng đồng hồ.

Sau khoảng thời gian nghỉ ngơi này, Sở Viễn cảm thấy thể lực trong người đã được hồi phục rất tốt.

Tiếp đó, anh đi đến bên cạnh Bàn Tử và Yêu muội, nhẹ nhàng lay họ, đánh thức họ dậy.

Lúc này, bên ngoài núi đang là giờ Ngọ, ánh nắng chan hòa, là thời

điểm tốt nhất để rời khỏi hẻm núi Quan Tài.

Sở Viễn đánh thức Bàn Tử và Yêu muội xong, ba người thu dọn ba lô, chuẩn bị tiếp tục lên đường, rời khỏi nơi đầy bí ẩn và nguy hiểm này.

"Được rồi, vậy chúng ta mau xuất phát thôi, thời gian gấp rút!" Sở Viễn thấy trời dần quang đãng, tâm trạng cũng theo đó mà vui vẻ lên, quay đầu nhìn Yêu muội và Bàn Tử, nhẹ nhàng nói.

Chương 429

Yêu muội nghe lời Sở Viễn, vội vàng đứng dậy từ mặt đất, khẽ gật đầu, đồng thời phụ họa: "Hẻm núi Quan Tài chênh lệch nhiệt độ ngày đêm lớn, ban đêm gió lạnh ẩm ướt, người bình thường không chịu nổi đâu." Lời này lập tức khiến Bàn Tử vốn còn định lề mề, cúi đầu thu dọn hành lý của mình, chuẩn bị xuất phát.

Sau đó, ba người dưới sự dẫn đường của Yêu muội, đi qua đường chim bay trong hẻm núi Quan Tài, trèo đèo lội suối, leo cao xuống thấp.

Sau cả một ngày trời đi đường, cuối cùng dưới sự chứng kiến của những vì sao lấp lánh và dải ngân hà trên bầu trời đêm, họ đã trở về thị trấn Thanh Khê.

Về đến thị trấn, Yêu muội liền dẫn Sở Viễn và Bàn Tử về nhà Lý lão gia tử ở tạm một đêm.

Dù sao, cha cô, người làm hướng dẫn viên, đã bị chôn vùi trong Địa tiên thôn, theo phong tục địa phương, tối nay Yêu muội phải đi báo tang.

Sở Viễn và những người khác quay lại nhà trọ cũng không thích hợp lắm, dù sao ông ấy cũng mất khi đang làm hướng dẫn viên cho Sở Viễn.

Tuy nhiên, Sở Viễn cũng không phải người keo kiệt, trực tiếp chuyển cho Yêu muội ba triệu, coi như tiền tuất cho cha cô.

Phong thái hào phóng này, Lý Định Quốc đứng bên cạnh cũng không khỏi nhìn anh bằng con mắt khác, dù sao quy tắc hạ mộ đều là sinh tử tự chịu.

Người như Sở Viễn còn sẵn lòng trả tiền tuất, trong nghề này thực sự là lần đầu tiên gặp.

Khi Yêu muội giao Mạc Kim Phù vào tay ông, lão gia tử cũng nước mắt lưng tròng, Mạc Kim Phù đã thất lạc hơn hai trăm năm cuối cùng cũng đã trở về.

Đồng thời, Bàn Tử cũng khoa trương kể lại chuyến đi đến mộ cổ Địa tiên thôn, thêm mắm dặm muối kể cho Lý lão gia tử nghe.

Khiến cho một vị lão gia tử cao tuổi như vậy cũng phải sững sờ, luôn miệng kêu đã ghiền, chỉ hận không thể tự mình tham gia một phen.

Nghe vậy, Bàn Tử chỉ biết trợn mắt trắng dã: Giỏi thật, lão gia tử này còn chém gió giỏi hơn cả Bàn gia ta!

Trưa ngày hôm sau, Sở Viễn và Bàn Tử mới lần lượt tỉnh giấc trong phòng khách, giấc ngủ này thật là đủ.

Sau nhiều ngày vất vả và mạo hiểm, đêm qua là đêm nghỉ ngơi tốt nhất của hai người gần đây.

Sau khi thức dậy, rửa mặt xong, cảm thấy tinh thần sảng khoái, như thể mọi mệt mỏi đều tan biến trong một đêm.

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, mở cửa ra xem, thì ra là Lý lão gia tử.

"Hai vị tiểu hữu, tối qua nghỉ ngơi có tốt không?" Lý lão gia tử mặt đầy tươi cười hỏi.

"Rất tốt ạ, lão gia tử, cảm ơn ngài đã quan tâm." Sở Viễn trả lời.

"Vậy thì tốt, vậy thì tốt." Lý lão gia tử cười gật đầu, "Hôm nay ta đặc biệt làm một bàn thịnh soạn, muốn mời hai vị tiểu hữu qua thưởng thức." Hai người nhìn nhau, đều thấy sự vui mừng trong mắt

đối phương, đặc biệt là Bàn Tử đã ăn lương khô mấy ngày liền đến mức nhạt cả mồm.

Bàn Tử nghe vậy, cả người bắt đầu phấn khích, trước đây cậu đã nghe Yêu muội nhắc đến, tay nghề nấu nướng của lão gia tử rất tốt.

Sau khi tuổi cao, mới lui về tuyến sau.

Thế là, Sở Viễn và Bàn Tử theo Lý lão gia tử đến phòng ăn, chỉ thấy trên bàn ăn bày đầy những món ăn thịnh soạn, hương thơm ngào ngạt.

Sở Viễn và Bàn Tử không thể chờ đợi được nữa, liền động đũa, thưởng thức những món ăn ngon, sắc hương vị đều tuyệt vời, khiến người ta nhớ mãi.

Trong quá trình thưởng thức mỹ thực, Lý lão gia tử bày tỏ lòng biết ơn với Sở Viễn và Bàn Tử.

"Lần này thật sự cảm ơn các cậu, đã lấy lại được Mạc Kim Phù thất lạc của tổ tiên, đối với tôi mà nói ý nghĩa phi thường!" Lý lão gia tử cảm khái nói, rồi tiếp tục: "Ngoài ra, tôi còn có một việc muốn nhờ hai vị tiểu hữu." "Tôi muốn để Yêu muội đi theo các cậu ra ngoài rèn luyện, nó còn nhỏ, cần phải trải nghiệm nhiều chuyện mới có thể trưởng thành." Sở Viễn và Bàn Tử nhìn nhau, đều hiểu ý của Lý lão gia tử.

"Lão gia tử, ngài yên tâm, chúng tôi sẽ chăm sóc tốt cho Yêu muội." Sở Viễn suy nghĩ một hồi, lúc này mới lên tiếng trả lời.

"Vậy thì nhờ hai vị tiểu hữu." Đối với sự đồng ý của Sở Viễn, Lý lão gia tử mặt đầy vẻ cảm kích.

Thông qua lời kể chi tiết của đệ tử nhà mình, Lý Định Quốc đã có nhận thức rất rõ ràng về mức độ nguy hiểm của mộ Quan Sơn Thái Bảo.

Trong môi trường khắc nghiệt như vậy mà vẫn có thể trốn thoát thành công, đây tuyệt đối không phải là chuyện người thường có thể làm được.

Chỉ riêng về năng lực đổ đấu, Lý Định Quốc cho rằng hiện tại e rằng không ai có thể sánh bằng hai người trước mắt.

Dù sao, trong những ngôi mộ cổ đầy nguy hiểm và bí ẩn, không có sự truyền thừa Mạc Kim, một khi sơ suất sẽ gây ra hậu quả chết người.

Sự truyền thừa của Mạc Kim Hiệu Úy nhà họ Lý đã kéo dài nhiều đời, Lý Định Quốc hiểu sâu sắc tầm quan trọng của sự truyền thừa này.

Ông tuyệt đối không muốn sự truyền thừa này bị đứt đoạn ở thế hệ của mình, vì vậy nhiều năm qua ông vẫn luôn tìm kiếm người thừa kế thích hợp.

Mà Yêu muội, với tư cách là đệ tử duy nhất của ông, tự nhiên gánh vác toàn bộ kỳ vọng của ông đối với sự truyền thừa Mạc Kim của nhà họ Lý.

Lý Định Quốc hy vọng Yêu muội có thể kế thừa kỹ nghệ Mạc Kim của nhà họ Lý, thuận lợi truyền thừa tay nghề Mạc Kim của họ Lý.

Lý Định Quốc thấy Sở Viễn đồng ý dứt khoát, lập tức vui ra mặt, nhất thời trên bàn ăn chén chú chén anh, vô cùng náo nhiệt.

Thực ra qua chuyến đi mộ cổ Địa tiên thôn lần này, Sở Viễn cũng rất hài lòng với năng lực của Yêu muội, đặc biệt là kỹ năng mở khóa của cô.

Đối với một số cơ quan cổ xưa trong mộ cổ, quả thực là đòn hạ gục từ chiều không gian cao hơn, không cần phải giải mã cơ quan.

Chỉ cần tìm được lõi khóa của cơ quan, Yêu muội có đủ thủ đoạn để mở nó ra.

Nếu ba người lập đội, đó chắc chắn sẽ là một tổ hợp càn quét thiên hạ, Sở Viễn trong lòng tự nhiên là vui vẻ.

Trên bàn ăn, Sở Viễn hỏi Lý lão gia tử về bí thuật của vùng Ba Thục, chính là sự tồn tại kỳ lạ của giáo sư Tôn khi trở thành nửa người nửa cương thi.

Theo ký ức của Lý lão gia tử, vùng Ba Thục thời xưa có một môn tà thuật, gọi là "châm xương đâm não".

Dùng châm xương đặc biệt đâm vào các huyệt vị đặc định, có thể làm tê liệt trung khu thần kinh cảm nhận đau đớn trong não người.

Một khi thi triển thuật này, người ta có thể không sợ đau đớn, chính là trạng thái của giáo sư Tôn sau khi bị độc trùng cắn.

Sở Viễn nghe xong, như được khai sáng, bừng tỉnh đại ngộ.

Thông qua thủ pháp đặc định kích thích những huyệt vị này, lại có thể phong bế cảm giác đau của con người, điều này thật khiến người ta kinh ngạc không thôi.

Càng khiến Sở Viễn ngạc nhiên hơn là, giáo sư Tôn lại còn nắm vững kỹ thuật châm cứu tinh xảo như vậy.

Nghe đến đây, Sở Viễn lập tức nhớ đến chuyện từng nghe Trần Hạt Tử tán gẫu, nói rằng ở vùng Tương Tây có lưu truyền một môn thủ pháp.

Tương truyền trên người sống có ba ngọn đèn, độ sáng của ba ngọn đèn này báo hiệu sự thịnh suy của khí vận và phẩm đức của người đó.

Tuy nhiên, cái gọi là lửa này, thực chất là một biểu tượng của

dương khí người sống, chỉ có quỷ hồn và cương thi mới có thể nhìn thấy.

Mắt thường của người trần là không thể nhận ra.

Những người làm nghề đổ đấu, để có thể tránh những thứ không sạch sẽ này khi trộm mộ.

Họ có thể từ phía sau gáy, nhắm chuẩn huyệt vị, đâm châm xương vào đó, từ đó dập tắt ba ngọn đèn mệnh này.

Như vậy, trong quá trình đạo mộ, có thể hiệu quả tránh được những sự kiện kinh hoàng như "gặp quỷ trá thi".

Thao tác này lại cực kỳ giống với việc giáo sư Tôn dùng châm xương đâm vào não.

Bàn Tử và Lý lão gia tử nghe trong giới Mạc Kim còn có thủ pháp thần kỳ như vậy, cũng tấm tắc khen lạ. …… Buổi chiều, ánh nắng dần dịu đi, Bàn Tử và Yêu muội cùng nhau đến nhà trọ của cha cô để lấy lại hành lý.

Còn Sở Viễn thì ở lại, gọi điện thoại cho giáo sư Trần ở tận thủ đô.

Sau vài câu chào hỏi đơn giản, liền đi vào vấn đề chính, bắt đầu kể chi tiết những chuyện xảy ra ở mộ cổ Địa tiên thôn.

Anh kể lại từng chuyện đã gặp phải của giáo sư Tôn và Phong Vu Tu, nhưng về chuyện thi tiên, anh lại không hề nhắc đến.

Chương 430

Dù sao chi tiết trong đó quá kỳ lạ, và có thể gây ra sự hoảng loạn không cần thiết.

Giáo sư Trần sau khi nghe về chuyện xảy ra với người bạn tốt của mình là giáo sư Tôn, không khỏi nghẹn ngào, một lúc không nói nên lời.

Im lặng một lát, giáo sư Trần lại cho anh một tin tức bất ngờ: từ trước khi đến mộ cổ Địa tiên thôn, giáo sư Tôn và Phong Vu Tu đã làm thủ tục bàn giao công việc ở viện khảo cổ.

Tin tức này khiến Sở Viễn vô cùng kinh ngạc, xem ra giáo sư Tôn đã sớm biết mình sẽ đối mặt với rủi ro lớn, định quyết chiến đến cùng.

Sau khi cúp điện thoại, phía giáo sư Trần sẽ phụ trách báo cáo cho viện khảo cổ, dù sao việc giáo sư Tôn qua đời là một sự việc có ảnh hưởng sâu rộng.

Nhân lúc Bàn Tử và Yêu muội về nhà trọ thu dọn hành lý, Sở Viễn trở về phòng kiểm kê lại thu hoạch của chuyến đi Địa tiên thôn.

Thu hoạch lớn nhất chính là thi đan trong miệng của Địa tiên Phong Sư Cổ, đây là thứ tốt cứu mạng, chữa cho Đa Linh phải dựa vào nó.

Thứ hai là cuốn tự truyện của Phong Sư Cổ mà Sở Viễn lấy được từ lầu chứa xương Quan Sơn, còn có mấy bức tranh cổ, đều là tác phẩm của các đại sư hội họa.

Mặc dù là do tác giả vô danh vẽ, nhưng với bút pháp tinh xảo, cũng không thể không coi là bảo vật.

Cuối cùng là Sở Viễn nhân lúc không ai để ý, đã dùng ba lô hệ thống thu thập một số đồ vàng bạc ngọc khí, không cần phải nói đều là những món đồ có giá trị.

Thậm chí lúc cỗ quan tài vàng của Phong Sư Cổ cập vào vách đá, cũng bị anh thu vào túi, tuyệt đối là vật phẩm sưu tầm thượng hạng.

Về phần thu hoạch của Bàn Tử, nhìn cái miệng không kìm được nụ cười của cậu ta, điệu bộ vênh váo đi cùng Yêu muội đến nhà trọ, là biết chuyến này Bàn Tử cũng kiếm được một món hời lớn, đặc biệt là hòm báu vàng mà tổ tiên nhà họ Lý dùng để cất Mạc Kim Phù.

Còn có chiếc đầu lâu vàng ròng của Ô Dương Vương, chỉ riêng hai món vàng nặng trịch đó, đã đủ cho Bàn Tử mua một căn tứ hợp viện.

Chưa kể cậu ta còn tiện tay vơ được mấy món đồ nhỏ trong phòng bồi táng của Phong Sư Cổ, tuyệt đối là lãi to.

Cứ như vậy, Sở Viễn và Bàn Tử ở lại thị trấn Thanh Khê nghỉ ngơi liên tục hơn mười ngày, cùng với Yêu muội đồng hành, cùng nhau lên chuyến bay về Kinh thành.

Từ đó, bộ ba Mạc Kim, chính thức thành lập.

Sở Viễn và Bàn Tử ba người vừa xuống máy bay, đã nhìn thấy Đại Kim Nha đứng ở cổng ra từ xa, mặt đầy tươi cười vẫy tay với họ.

Đại Kim Nha rõ ràng rất coi trọng lần đón máy bay này, không chỉ đặc biệt thuê một chiếc xe thương mại rộng rãi thoải mái, mà còn đích thân ra đón.

Xe từ từ rời khỏi sân bay, miệng của Đại Kim Nha như vỡ đê, nói không ngừng.

Lúc thì anh ta nói về tình hình sức khỏe của Đa Linh, lúc lại bóng

gió hỏi Sở Viễn và Bàn Tử về thu hoạch của chuyến đi này.

Bàn Tử xưa nay là người thẳng thắn, thấy Đại Kim Nha tò mò, bèn không giấu giếm nữa, trực tiếp lấy ra hòm báu vàng.

Mắt Đại Kim Nha lập tức trợn tròn như chuông đồng, anh ta dán chặt mắt vào chiếc hòm báu đó, mặt đầy vẻ không thể tin nổi.

Đúng lúc anh ta mất tập trung, chiếc xe đột nhiên rung mạnh một cái, suýt nữa đâm vào lề đường.

"Tổ sư nhà ngươi, lão Kim, mày có thể tập trung lái xe được không!" Bàn Tử bị tình huống bất ngờ này dọa cho giật mình, lớn tiếng quát.

Đại Kim Nha lúc này mới hoàn hồn, vừa nhe răng trợn mắt đáp lại, vừa vội vàng tập trung lái xe.

"Trời ơi, Sở gia và Bàn gia hạ mộ kiếm đậm rồi, chỉ riêng cái hòm báu vàng đã là chất lượng thượng thừa, chưa kể những thứ bên trong!" Sau hơn nửa giờ đi xe, chiếc xe cuối cùng cũng từ từ tiến vào tứ hợp viện của Sở Viễn.

Sở Viễn không thể chờ đợi được nữa, mở cửa xe, hít một hơi không khí trong lành, cảm nhận bầu không khí yên tĩnh độc đáo của nhà mình.

Sau đó anh quay đầu nhìn về phía Yêu muội đang ngồi ở ghế sau, cũng chính là Lý Thấm muội tử, bảo Bàn Tử sắp xếp chỗ ở cho Lý Thấm trước.

Yêu muội, cũng chính là Lý Thấm, vốn là hậu duệ của người hái tổ yến ở vùng Ba Thục, gia đình đông con, cô xếp thứ năm.

Do quan niệm trọng nam khinh nữ của cha mẹ, cộng thêm việc cô quanh năm theo Lý Định Quốc học nghề, nên không có tên chính thức.

Tuy nhiên, lần này dưới sự tấn công bằng tiền bạc của Lý Định Quốc, cha mẹ Lý Thấm lại không chút do dự mà cho cô làm con nuôi của Lý Định Quốc.

Vì vậy, Lý Định Quốc đã đặt lại cho cô một cái tên chính thức là Lý Thấm.

Sở Viễn cảm thấy cái tên này đặt khá hay, rất hợp với hình tượng của Lý Thấm.

Nụ cười của cô luôn như gió xuân phơi phới, khiến người ta cảm thấy vô cùng thoải mái, giống như tên của cô vậy, thấm vào lòng người. …… Khi Sở Viễn bước vào phòng khách của Đa Linh, Cổ Sai đã không kìm được sự kích động trong lòng, ôm chặt lấy Sở Viễn.

Cái ôm này chứa đầy lòng biết ơn của Cổ Sai đối với Sở Viễn, sau bao gian khổ, cuối cùng cũng tìm được bảo vật có thể cứu chị gái mình.

Phía sau Cổ Sai là đội ngũ y tế gồm ba người, họ mặc đồng phục trắng tinh, vẻ mặt nghiêm túc và chuyên chú.

Sở Viễn không do dự đưa viên thi đan quý giá của Phong Sư Cổ vào tay bác sĩ chính.

Bác sĩ chính cẩn thận nhận lấy, như đang nâng niu một báu vật hiếm có, đi vào phòng bên cạnh, chuẩn bị xét nghiệm chi tiết.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, cả căn phòng tràn ngập không khí căng thẳng, tất cả mọi người đều âm thầm cầu nguyện kết quả xét nghiệm sẽ như họ mong muốn.

Để đảm bảo Đa Linh được chăm sóc và điều trị tốt nhất, Sở Viễn có thể nói là đã dốc hết tâm huyết.

Anh không chỉ đích thân tìm kiếm bảo vật cứu Đa Linh, mà còn đặc biệt mời đến đội ngũ y tế chuyên nghiệp này.

Chuyên phụ trách nghiên cứu và xây dựng phác đồ điều trị dành riêng cho bệnh tình của Đa Linh.

Không còn cách nào khác, Sở Viễn hiện tại thứ không thiếu nhất chính là tiền, đối với Đa Linh, anh vẫn ưu tiên cứu chữa là chính.

Tuy nhiên, may mắn là còn có Cổ Sai, một niềm vui bất ngờ.

Cậu nhóc Cổ Sai này quả thực là một tay đổ đấu giỏi hiếm có, chỉ riêng thân thủ dưới nước của cậu ta.

Quả thực như cá gặp nước, vô cùng điêu luyện, ngay cả những tay lặn giỏi nhất Tam Giang cũng chưa chắc thắng được cậu.

Nếu có thể bồi dưỡng cậu ta tốt, tuyệt đối có thể trở thành trợ thủ đắc lực của Sở Viễn, thậm chí trở thành cánh tay phải của anh!

Đúng lúc Sở Viễn đang lo lắng chờ đợi kết quả xét nghiệm thi đan, bên ngoài tứ hợp viện đột nhiên vang lên một tràng âm thanh ồn ào.

Ngay sau đó, bóng dáng của Bàn Tử xuất hiện ở cửa phòng Đa Linh, nhìn thấy Đa Linh đang nằm trên giường, trên mặt cậu ta lộ ra một tia lo lắng. "Lão Sở, có một người bạn cũ đến, cậu ra xem đi!" Bàn Tử hạ thấp giọng nói.

Sở Viễn trong lòng căng thẳng, vội vàng đứng dậy, nhanh chân đi đến bên cạnh Bàn Tử, anh nghi hoặc nhìn Bàn Tử, hỏi: "Bạn cũ?

Ai vậy?" Ở đất Kinh thành này, người có thể được anh gọi là bạn cũ quả thực là đếm trên đầu ngón tay.

Bàn Tử lại do dự một chút, không trả lời ngay, chỉ bảo Sở Viễn tự mình ra xem.

Mang theo đầy nghi ngờ, Sở Viễn đi theo sau Bàn Tử, cùng nhau đi đến đình nghỉ mát ở sân giữa của tứ hợp viện.

Vừa đến đó, mắt anh đã bị một bóng dáng trẻ tuổi quen thuộc thu

hút.

Chính là tay chân thân tín của tổng đà chủ Tá Lĩnh Lực Sĩ Hoa Vinh - Tiểu Ngũ!

“Sở gia, Bàn gia, chào hai vị!” Thấy Sở Viễn, Tiểu Ngũ mặt đầy tươi cười tiến lên, vừa chào hỏi, vừa vội vàng đứng dậy, tỏ ra vô cùng nhiệt tình.

Đối mặt với sự nhiệt tình của Tiểu Ngũ, Sở Viễn mặt không đổi sắc khẽ gật đầu, ngồi xuống chiếc ghế trống bên cạnh.

Ngược lại, người đàn ông trung niên đứng cạnh Tiểu Ngũ, trông khoảng hơn bốn mươi tuổi, đã thu hút sự chú ý của Sở Viễn.

Ông ta thân hình vạm vỡ, mặc một bộ vest được cắt may tinh xảo, phong cách quần áo này trông rất không hợp với con người ông ta.

Chương 431

Nhìn lại khuôn mặt, lại có vài phần tương tự với Hoa Vinh.

Đặc biệt là đôi mắt dài hẹp đó, sắc bén như mắt chim ưng, khiến người ta không dám nhìn thẳng, toát ra một vẻ uy nghiêm.

"Vị huynh đệ này, trông có vẻ lạ mặt!" Bàn Tử ánh mắt rơi vào người đàn ông trung niên đó, thấy ông ta có vẻ hơi quen mặt, dường như đã gặp ở đâu đó.

Dù sao, cậu ta từ trong lòng đã cảm thấy có chút không ưa gã này, bèn dùng giọng điệu cứng rắn, mở miệng hỏi.

Sắc mặt Tiểu Ngũ lập tức thay đổi, vội vàng chạy đến, vội vàng mở miệng giới thiệu với Bàn Tử: "Bàn gia, Sở gia, đừng hiểu lầm, vị này chính là tổng giám đốc Hoa Mãnh của công ty chúng tôi ở Bắc Cực Sơn, ông ấy là trụ cột của công ty chúng ta.

Ông ấy không chỉ phụ trách toàn bộ hoạt động hàng ngày của công ty, mà còn là chú ruột của tổng đà chủ Hoa nữa!" Nghe Tiểu Ngũ giới thiệu xong, Bàn Tử lại nhìn chằm chằm Hoa Mãnh với vẻ mặt không thiện cảm, dường như đầy địch ý với ông ta.

"À à, ra là Bàn gia nổi tiếng lừng lẫy là Vương tiên sinh đây mà, quả thật là không đánh không quen biết!" Hoa Mãnh cảm nhận được địch ý trong mắt Bàn Tử, suy nghĩ một chút, liền nhớ ra người trước mắt này.

Thì ra hai người từng giao thủ vài năm trước khi thám hiểm một ngôi mộ cổ, để tranh giành một món bảo vật, Hoa Mãnh đã nhỉnh hơn một chút.

"Đúng là thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa

lại xông vào, không ngờ hôm nay ngươi lại tự tìm đến cửa.” Bàn Tử xắn tay áo lên, một bộ dạng muốn động thủ, khiến Sở Viễn trong lòng giật thót, anh thật sự cảm nhận được lửa giận của Bàn Tử.

Lời này không phải nói đùa, gã Bàn Tử này thật sự muốn ra tay với vị này.

“Hiểu lầm, Bàn gia, đây đều là hiểu lầm, đều là người nhà, có gì từ từ nói!” Nhìn Bàn Tử mặt sa sầm, Tiểu Ngũ trán lập tức đổ mồ hôi lạnh, vội vàng khuyên giải.

Sở Viễn khẽ ngẩng đầu, nhìn bộ dạng lo lắng của Tiểu Ngũ, trong lòng khẽ động, kéo Bàn Tử ngồi xuống lại, mở miệng hỏi: “Tiểu Ngũ, có phải Hoa Vinh đã xảy ra chuyện gì không?” Là tay chân thân tín của tổng đà chủ Tá Lĩnh Lực Sĩ, nếu là chuyện bình thường, cậu ta chỉ cần gọi điện thoại là được.

Sở Viễn khi xử lý vàng bạc châu báu, đều là Hoa Vinh sắp xếp Tiểu Ngũ liên lạc với anh, việc cậu ta phải đích thân đến tận nhà xem ra chuyện không nhỏ.

“Ba ngày trước, tổng đà chủ của chúng tôi bị kẹt trong một ngôi mộ cổ, mất tích!” “Ở Đại Hưng An Lĩnh, núi Đoàn Tử, Mộ Chồn Vàng!” Đại Hưng An Lĩnh?

Núi Đoàn Tử?

Mộ Chồn Vàng?

Sở Viễn mặt đầy vạch đen nhìn Tiểu Ngũ và Hoa Mãnh, trong lòng thầm kêu khổ không ngớt.

Ba từ này, bất kỳ từ nào cũng khiến anh cảm thấy khó chịu, chưa kể đến việc phải tham gia vào đó để cứu người.

Đại Hưng An Lĩnh, đó là một nơi đầy bí ẩn và kinh hoàng, bảy mươi phần trăm truyền thuyết kinh dị trong dân gian đều bắt nguồn từ

đây.

Trong khu rừng già núi sâu đó, ẩn giấu vô số thứ khiến người ta rợn tóc gáy, như thể là một nơi bị nguyền rủa.

Chỉ cần bạn có thể tưởng tượng ra bất kỳ cảnh tượng kinh hoàng nào, đều có khả năng diễn ra thật ở đó.

Mà Mộ Chồn Vàng lại càng quỷ dị đến cực điểm!

Nó là một trong năm đại tiên lừng danh của vùng Đông Bắc, nghe nói thật sự có đạo hạnh.

Sở Viễn chỉ cần nghe đến cái tên này, đã cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng.

Mặc dù câu chuyện trong nguyên tác xảy ra vào thời kỳ đầu thành lập nước, tuyến truyện của Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đã có sự thay đổi.

Nhưng dù không có trải nghiệm ở Mộ Chồn Vàng, nhiều năm trôi qua, nơi quỷ quái đó e rằng chỉ càng trở nên đáng sợ hơn!

Hoa Vinh là tổng đà chủ của Tá Lĩnh Lực Sĩ, theo lẽ thường, phạm vi hoạt động chủ yếu tập trung trong phạm vi thế lực của Tá Lĩnh Lực Sĩ.

Tuy nhiên, điều không ngờ là, anh ta lại chạy đến tận vùng Đông Bắc xa xôi, và còn mất tích một cách kỳ lạ!

Điều này thật quá kỳ quặc, Đông Bắc không phải là phạm vi thế lực truyền thống của Tá Lĩnh Lực Sĩ.

Phạm vi bao phủ của thế lực Tá Lĩnh Lực Sĩ là có hạn, họ có nền tảng sâu sắc và mạng lưới quan hệ rộng khắp ở vùng Bắc Cực Sơn, Tương Tây.

Vì vậy, việc Hoa Vinh chạy đến Đông Bắc, bản thân nó đã là một chuyện không bình thường.

Sở Viễn khi nghe tin này, bản thân đã cảm thấy có gì đó không ổn, cũng không biết gã này nổi hứng gì.

Rõ ràng anh cảm thấy rất hoang mang và lo lắng về hành tung của Hoa Vinh.

Tiểu Ngũ dường như nhận ra sự nghiêm trọng của sự việc, không giấu giếm gì, trực tiếp kể lại mọi chuyện một năm một mười.

Thì ra, lý do Hoa Vinh đến Đông Bắc là vì nhận được lời mời của bảo tàng địa phương, khai quật một di tích cổ.

Ban đầu, Hoa Vinh không mấy hứng thú với lời mời này, dù sao Đông Bắc cũng quá xa đại bản doanh của họ.

Hơn nữa, môi trường và điều kiện ở Đông Bắc rất khác với những nơi khác, đối với Tá Lĩnh mà nói, nơi đó hoàn toàn là một nơi xa lạ.

Tuy nhiên, sau khi họp bàn trong gia tộc, mọi người đều nhất trí cho rằng đây là một cơ hội hiếm có.

Mặc dù vùng Đông Bắc có nhiều thế lực lớn nhỏ phức tạp, mộ cổ cũng nhiều, nhưng điều đó cũng có nghĩa là ẩn chứa tiềm năng và cơ hội lớn.

Trước đây, Tá Lĩnh Lực Sĩ vẫn luôn muốn chen chân vào Đông Bắc, nhưng tiếc là không có cơ hội thích hợp.

Lần này, nhờ lời mời của chính quyền, họ cuối cùng cũng có cơ hội thâm nhập thị trường Đông Bắc.

Để thể hiện sự coi trọng cơ hội này, Hoa Vinh quyết định đích thân dẫn hơn ba mươi đệ tử tinh nhuệ của Tá Lĩnh đến Đông Bắc.

Những đệ tử này đều là tinh anh của Tá Lĩnh Lực Sĩ, họ có kinh nghiệm hạ mộ phong phú và kỹ năng chuyên nghiệp.

Tin rằng nhất định có thể hoàn thành thuận lợi nhiệm vụ khai quật

lần này, và đứng vững gót chân ở vùng Đông Bắc.

Điều không ngờ là, ngay đêm đầu tiên, không lâu sau khi nhóm người Tá Lĩnh cắm trại gần di tích ở khu vực Đại Hưng An Lĩnh.

Xung quanh doanh trại đột nhiên bao phủ bởi những luồng chướng khí màu trắng.

Những luồng chướng khí này như những bóng ma, lặng lẽ bốc lên, nhanh chóng bao phủ toàn bộ doanh trại.

Mọi người chưa kịp hoàn hồn, trong chướng khí vang lên một tiếng kèn suona quỷ dị, trong đêm tối yên tĩnh nghe vô cùng đột ngột và kinh hãi.

Ngay sau đó, trong doanh trại vang lên từng tràng tiếng la hét, như thể có chuyện gì đó đáng sợ đang xảy ra.

Khi Tiểu Ngũ và vài người khác cuối cùng cũng tỉnh lại sau cơn kinh ngạc, họ kinh hoàng phát hiện.

Cả doanh trại chỉ còn lại năm người bọn họ!

Tất cả những người khác đều đã mất tích một cách kỳ lạ trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, biến mất không dấu vết.

Mà trong số những người mất tích, lại còn có cả tổng đà chủ của Tá Lĩnh Lực Sĩ là Hoa Vinh!

Điều này khiến Tiểu Ngũ và những người khác vô cùng kinh ngạc, họ không thể hiểu tại sao nhiều người lại mất tích như vậy, và không để lại bất kỳ manh mối nào.

Vài người lo lắng tìm kiếm khắp nơi, hy vọng có thể tìm thấy một vài dấu vết, cuối cùng vẫn không thu được gì.

Đối mặt với tình huống quỷ dị này, Tiểu Ngũ cũng biết chỉ dựa vào sức mình đã không thể giải quyết vấn đề, bèn cầu cứu tổng bộ ở

Kinh thành.

Đúng lúc nhân mã tập kết, trong lòng cậu ta đột nhiên dâng lên một cảm giác bất an.

Sự quỷ dị của khu vực Đại Hưng An Lĩnh khiến cậu ta cảm thấy sợ hãi một cách khó hiểu, nỗi sợ hãi này như hình với bóng, không thể xua đi.

Cậu ta biết rõ tình hình ở đó phức tạp và nguy hiểm, chỉ dựa vào sức mình e rằng khó mà đối phó.

Sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, cậu ta quyết định chủ động tìm Sở Viễn nhờ giúp đỡ.

Cùng lúc đó, Hoa Mãnh với tư cách là phó thủ lĩnh của Bắc Cực Sơn, tự nhiên hiểu rõ mối quan hệ giữa Hoa Vinh và Sở Viễn.

Chương 432

Cũng không biết mục đích chuyến đi này của ông ta là gì, lại cũng theo Tiểu Ngũ đến, dường như muốn làm quen với Sở Viễn một phen.

Tuy nhiên, khi trong đầu ông ta hiện lên hình ảnh của Bàn Tử, một kẻ bại tướng dưới tay mình, khuôn mặt trẻ trung của Sở Viễn cũng theo đó hiện ra.

Trong phút chốc, trong lòng Hoa Mãnh dâng lên một cảm giác khinh thường, chỉ thế này mà cũng tự xưng là cao thủ mạnh nhất của Mạc Kim Hiệu Úy, cũng biết cách lăng xê thật.

Ông ta chỉ tùy tiện chào Tiểu Ngũ một tiếng, thậm chí còn không thèm liếc nhìn Sở Viễn một cái.

Rồi như không có chuyện gì xảy ra, quay người bỏ đi, để lại một bóng lưng lạnh lùng.

Loạt hành động này, dường như đều đang cố tình thể hiện sự coi thường và khinh miệt của ông ta đối với Sở Viễn và Bàn Tử hai người.

Còn Bàn Tử thì đứng tại chỗ, trợn mắt nhìn bóng lưng dần xa của Hoa Mãnh, mặt đầy tức giận.

Môi cậu ta khẽ run, cuối cùng không nhịn được mà thấp giọng chửi rủa: "Nhổ vào!

Cái thứ gì vậy, một chút lễ phép cũng không có, ra vẻ ta đây!

Chẳng phải là cậy đông hiếp yếu, bắt nạt Bàn gia ít người thôi sao!" Bàn Tử vừa nghĩ đến chuyện hạ mộ mấy năm trước, một mình cậu ta gặp phải Hoa Mãnh dẫn một đội mười người, ra tay đánh nhau, trong lòng lại càng tức giận.

Tiểu Ngũ nhìn Hoa Mãnh một mình bỏ đi, sắc mặt có chút không tốt, sau đó liền thành khẩn xin lỗi Bàn Tử.

Sở Viễn cũng không nói gì nhiều, bảo Tiểu Ngũ để lại địa chỉ, hai ngày sau sẽ hội hợp ở Đại Hưng An Lĩnh.

Thấy Sở Viễn đồng ý chuyện này, Tiểu Ngũ lập tức kích động vạn phần, cậu ta chính là fan cuồng số một của Mạc Kim Hiệu Úy Sở Viễn.

Nhìn Tiểu Ngũ vui mừng rời đi, Bàn Tử ngược lại mặt mày nghiêm trọng, có chút lo lắng nói: "Lão Sở, có cần chuẩn bị gì không, khu vực Đại Hưng An Lĩnh trước nay luôn là cấm địa của hai phái đổ đấu Nam Bắc." Đối với cậu ta, anh không lo lắng gì cả, bây giờ không còn như mấy chục năm trước, còn có chuyện tranh đấu bang phái gì đó.

Chỉ cần anh còn mang danh chuyên gia khảo cổ, tất cả mộ cổ trong thiên hạ, chỉ cần Sở Viễn có bản lĩnh, đều có thể tiền trảm hậu tấu!

Đây là năng lực mà Mạc Kim Hiệu Úy và các ngành đổ đấu khác không có được.

Sở Viễn khẽ gật đầu, Bàn Tử nói cũng không phải không có lý, trong nháy mắt, trong đầu anh liền hiện lên một bóng người.

Nói về những chuyện thần bí này, ai là người am hiểu nhất, không ai khác chính là Trần Ngọc Lâu.

Gã mù này đã đi nam về bắc mười mấy năm, một mình còn có thể một mình vượt biển đến Nam Dương, huống hồ gì chỉ là vùng Đông Bắc nhỏ bé.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn trực tiếp bảo Bàn Tử sắp xếp xe, đi đón Trần Ngọc Lâu đến tứ hợp viện gặp mặt.

Anh đã nghe Đại Kim Nha nói rồi, thần dược lấy được ở Nam

Dương năm đó, thật sự có hiệu quả, đã loại bỏ được chướng khí trên người Trần Ngọc Lâu.

Gần đây tinh thần tốt vô cùng, thế là, trực tiếp ở các quán trà lớn ở Kinh thành làm ông chủ.

Còn phải nói, dựa vào tài năng hậu thiên bát quái, cộng thêm tinh thông vọng văn vấn thiết, không mấy ngày đã nổi danh "Trần Bán Tiên".

Tìm ông ta để thăm dò hư thực vùng Đông Bắc, là thích hợp nhất.

Trong thế giới rộng lớn bao la, có rất nhiều ngọn núi sâu nơi dấu chân người còn ít, những nơi này thường ẩn giấu vô số thiên linh địa bảo.

Và trong dãy núi Đại Hưng An Lĩnh rộng ba mươi vạn kilômét vuông, những truyền thuyết như vậy lại càng được người ta say sưa kể lại.

Địa thế dãy Đại Hưng An Lĩnh hiểm trở, rừng rậm um tùm, tài nguyên thiên nhiên vô cùng phong phú.

Nơi đây không chỉ có các loại thảo dược quý giá mà còn có rất nhiều động vật hoang dã.

Những tài nguyên quý giá này đã thu hút vô số người hái thuốc và thợ săn đến thám hiểm.

Người ta luôn kính sợ thiên nhiên, cho rằng trong núi sâu ẩn giấu nhiều sức mạnh thần bí và những nguy hiểm chưa biết.

Tuy nhiên, có một nhóm người lại có thể tự do đi lại trong núi sâu, họ được gọi là "Tẩu Sơn Nhân".

Người ta bắt đầu đồn đoán rằng, ngoài việc thông thạo môi trường, Tẩu Sơn Nhân chắc chắn còn được sơn thần phù hộ.

Suy nghĩ này lan truyền trong dân gian, thế nên mỗi khi Tẩu Sơn Nhân chuẩn bị vào núi, mọi người đều lũ lượt đi theo.

Họ tin rằng chỉ cần đi sát gót Tẩu Sơn Nhân thì sẽ được sơn thần che chở, bình an vô sự trong núi.

Cứ như vậy, từ "Tẩu Sơn" cũng vì thế mà lưu truyền.

Những Tẩu Sơn Nhân quanh năm đi lại trong núi sâu tuân theo quy luật của trời đất và vạn vật, cũng thấu tỏ nhiều chuyện ly kỳ quỷ dị.

Đây chính là lai lịch của Tẩu Sơn Nhân.

Đặc biệt ở nơi có tài nguyên rừng nguyên sinh phong phú như Đại Hưng An Lĩnh, đây luôn là một trong những địa bàn hoạt động của họ.
... ...

Đông Bắc, khu vực Đại Hưng An Lĩnh, huyện Hô Mã, trên một con phố thương mại.

Một ngày trước, sau khi Sở Viễn và Bàn Tử nhận được thông tin về khu vực Đông Bắc từ Trần Hạt Tử, họ đã vội vã ra sân bay từ sáng sớm.

Sau một chuyến bay dài, cuối cùng họ cũng đã đến được đích, khu vực Đại Hưng An Lĩnh ở Đông Bắc.

Vừa ra khỏi sân bay, họ lập tức cảm nhận được cái lạnh và khô hanh của nơi đây.

Tuy nhiên, họ không dừng lại quá lâu mà nhanh chóng bắt một chiếc taxi, đi thẳng đến địa chỉ mà Trần Ngọc Lâu cung cấp.

Thế nhưng, khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cậu suýt nữa đã tức đến bật cười.

Trần Ngọc Lâu là một nhân vật lừng lẫy, uy trấn giang hồ từ mấy chục năm trước, lời của ông ta tự nhiên không thể là giả.

Nhưng mà, địa chỉ ông ta cho lại là của mấy chục năm trước!

Nơi này bây giờ đã thay đổi nghiêng trời lệch đất, bãi bể nương dâu, vật còn người mất.

"Tiệm quan tài Vạn Thị!?

Mẹ kiếp, đây không phải là phố thương mại sao?" Bàn Tử trợn tròn mắt, khó tin nhìn con phố xe cộ như nước, phồn hoa náo nhiệt trước mặt, đầu óc nhất thời tối sầm.

"Trần Hạt Tử sẽ không lừa chúng ta nữa chứ." Sở Viễn bất lực lắc đầu, cúi xuống nhìn mẩu giấy trong tay, trên đó ghi rõ mấy chữ "Tiệm quan tài Vạn Thị".

Cậu không khỏi day day thái dương, thầm kêu khổ trong lòng, xem ra chỉ có thể hỏi thăm người khác.

Năm phút trôi qua nhanh chóng.

Ba người vội vã đi đến cuối phố, một cửa tiệm có phần cũ kỹ hiện ra trước mắt.

Trên cửa treo một tấm biển đã phai màu, trên đó ghi năm chữ lớn "Tiệm tạp hóa Trương Tam".

"Sở đại ca, chính là tiệm này!" Lý Thấm, cũng chính là Yêu Muội sau khi đổi tên, phấn khích chỉ vào tấm biển, hạ giọng nói với Sở Viễn bên cạnh.

"Em đã cố ý hỏi thăm rồi, chủ tiệm này họ Trương, mọi người đều gọi ông ấy là Bách Sự Trương, ông ấy chính là cuốn từ điển sống của huyện Hô Mã!

Chỉ cần là chuyện liên quan đến huyện Hô Mã, không có gì là ông ấy không biết, chắc chắn ông ấy có thể cho chúng ta câu trả lời mình muốn." Sở Viễn nghe vậy, nhìn vẻ ngoài có phần cổ kính của cửa

tiệm, bên trong lại vắng tanh một cách lạ thường, không có lấy một người khách.

Trên kệ hàng trống trải chỉ bày lèo tèo vài món hàng, trông có vẻ như đã lâu không có ai ghé qua.

“Bàn gia đây nói cho mà biết, thời buổi này dại nhất là mở cửa hàng, cậu xem người qua kẻ lại tấp nập mà chẳng có ma nào vào.” Nghe Bàn Tử nói vậy, một thanh niên da ngăm đen ở quầy thu ngân ngay cửa tiệm tạp hóa liền liếc xéo cậu một cái.

Chương 433

"Lão Sở, cậu nói Trần Hạt Tử có đáng tin không, cái gì mà Tẩu Sơn Nhân ông ta nói, nghe thì có vẻ là cao nhân, sao lại mở tiệm ở đây được?" Điều quan trọng nhất là Trần Hạt Tử là nhân vật của mấy chục năm trước, thời gian dài như vậy vật đổi sao dời là chuyện thường tình.

Vị Tẩu Sơn Nhân mà ông ta quen biết khi xưa, thời gian trôi qua lâu như vậy, nói không chừng người ta đã sớm dọn nhà đi, biết tìm ở đâu bây giờ.

Lý Thấm huých nhẹ vào Bàn Tử, chỉ vào một tấm biển bên cạnh cửa tiệm, khẽ nói: "Bàn ca, tiệm này là một tiệm lâu năm trăm tuổi đó, anh nói xem có phải ông Trần nói chính là tiệm này không!" Sở Viễn không để ý đến Bàn Tử đang lải nhải, liếc nhìn người thanh niên ở quầy thu ngân trong tiệm, sau đó bước thẳng vào trong.

Cậu chủ động hỏi người thanh niên ở quầy: "Chào cậu, tiện hỏi một chuyện được không?

Cậu có biết một tiệm tên là 'Tiệm quan tài Vạn Thị', mấy chục năm trước mở ở con phố này không?" Nghe thấy mấy chữ "Tiệm quan tài Vạn Thị", người thanh niên đột ngột ngẩng đầu, ánh mắt ngưng lại, nhìn sâu vào mấy người Sở Viễn.

"Tôi thấy mấy vị là người nơi khác đến phải không, 'Tiệm quan tài Vạn Thị' là tiệm cũ ba mươi năm trước rồi, kinh doanh không tốt nên sớm đã đóng cửa!" Thấy người thanh niên xua tay với mình, trong lòng Sở Viễn lại khẽ động, xem ra người này biết chỗ đó.

Nghĩ vậy, Sở Viễn liền cất cao giọng nói: "Đại địa sơn hà tây đáo đông, xuất sa quá hạp đoạn cát hung!" Nghe thấy ám hiệu quen thuộc

này, người thanh niên vốn đang có thái độ lạnh lùng bỗng đứng bật dậy, trợn to hai mắt nhìn chằm chằm vào Sở Viễn.

Dường như nhớ ra điều gì, người thanh niên chau mày, khẽ chắp tay với Sở Viễn, lạnh nhạt nói: "Nhị thập tứ sơn phân thuận nghịch, phúc họa âm dương mịch kỳ tung, tại hạ Tẩu Sơn Nhân, Trương Bách Sự." Bàn Tử ở ngoài cửa nghe người thanh niên tự giới thiệu, liền nhướng mày, nghi ngờ hỏi: "Hả, Sở gia, thật sự có cái nghề Tẩu Sơn Nhân này à?

Thằng nhóc này không phải là giả mạo lung tung đấy chứ." Nghi vấn này hắn đã kìm nén trong lòng rất lâu, Tẩu Sơn Nhân, hắn xuôi nam ngược bắc bao nhiêu năm, đây là lần đầu tiên nghe nói đến.

Hôm qua nghe Trần Hạt Tử nói về cái nghề này với vẻ mặt đầy ngưỡng mộ, Bàn Tử đã có chút mơ hồ, trong lòng vô cùng tò mò.

"Hừ, kẻ vô tri, nếu không phải nhờ ám hiệu Tẩu Sơn Nhân của vị đại ca này, có lẽ các người cả đời cũng không gặp được Tẩu Sơn Nhân thực sự." Đối với câu hỏi lỗ mãng của Bàn Tử, Trương Bách Sự trong lòng rất khó chịu, liền lên tiếng đáp trả.

Sở Viễn vội ngăn Bàn Tử lại, liếc nhìn Trương Bách Sự rồi giải thích lai lịch của "Tẩu Sơn Nhân".

Như mọi người đều biết, thiên hạ từ xưa đến nay có thuyết Tam giáo cửu lưu, trong đó Cửu lưu chỉ chín giai tầng, lại chia ra thượng, trung, hạ.

Trong Tam giáo cửu lưu có vô số nghề nghiệp, tổng cộng hơn ba trăm sáu mươi nghề, trong đó Thượng cửu lưu tự nhiên đều là những nghề nghiệp chính đáng.

Trung cửu lưu tập trung nhiều thợ thủ công, còn Hạ cửu lưu là những nghề như đào hát, phường tuồng, ca kỹ.

Từ mấy trăm ngành nghề trong Tam giáo cửu lưu này lại phát sinh ra tám ngành nghề khác, được gọi là Ngoại Bát Hành.

Trong đó, nghề trộm mộ quen thuộc nhất chính là một trong Ngoại Bát Hành này.

Ngoại Bát Hành chủ yếu gồm có: Kim Điểm (thầy bói), Khất Cái (ăn mày), Hưởng Mã (cướp đường), Tặc Thâu (trộm cắp), Đổ Đấu (trộm mộ), Tẩu Sơn, Lĩnh Hỏa (người dẫn hồn), Thải Thủy (người mò xác).

Nếu giới thiệu chi tiết ra, trong Ngoại Bát Hành này có mấy nghề đều có thể xem là "đạo hành".

Tẩu Sơn là nghề kín tiếng nhất trong Ngoại Bát Hành, từ trước đến nay thích đơn độc hành động, chủ yếu sống bằng nghề săn bắn và hái thuốc.

Do nghề này quanh năm đi lại trong rừng sâu núi thẳm, thường gặp phải những chuyện quỷ dị nên danh tiếng vẫn luôn không nổi.

Sở Viễn và Bàn Tử sau khi nhận được lời mời của Tá Lĩnh Lực Sĩ, đã ngay lập tức tìm Trần Ngọc Lâu để tìm hiểu tình hình Đông Bắc.

Do sức khỏe của Trần Ngọc Lâu, ông cũng không quen thuộc với khu vực Đông Bắc này, thế nên đã giới thiệu một người bạn Tẩu Sơn Nhân.

Ông còn dặn Sở Viễn mang theo mấy câu ám hiệu, dựa vào giao tình thời trẻ, có lẽ sẽ dẫn họ đến dãy núi Đại Hưng An Lĩnh tìm người.

Trương Bách Sự trông khoảng hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi, khuôn mặt khá thanh tú, cho người ta cảm giác sạch sẽ gọn gàng.

Tuy nhiên, trái ngược hoàn toàn với khuôn mặt thanh tú là nước da

có phần ngăm đen, dường như đã bị ánh nắng chiếu rọi trong thời gian dài.

Trên đầu cậu ta còn tết một bím tóc nhỏ, kiểu tóc độc đáo khiến cậu ta trông giống một rapper hơn, hoàn toàn không có dáng vẻ của "Tẩu Sơn Nhân" huyền thoại ở Đại Hưng An Lĩnh trong lời kể của Trần Hạt Tử.

Ngay lúc Sở Viễn đang đánh giá Trương Bách Sự, trong lòng Trương Bách Sự không khỏi dấy lên một nỗi kinh ngạc.

Đặc biệt là khi nghe Sở Viễn hiểu rõ về lai lịch của Tẩu Sơn Nhân đến vậy.

Phải biết rằng, ngay cả những người sinh ra và lớn lên ở địa phương, người có thể hiểu rõ lai lịch của Tẩu Sơn Nhân như vậy cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Thậm chí ngay cả bản thân cậu ta, cũng phải đến lễ trưởng thành năm mười tám tuổi mới biết từ ông ngoại rằng, thứ mình học từ nhỏ chính là truyền thừa của "Tẩu Sơn Nhân".

Có thể nói không ngoa rằng, đừng nhìn Trương Bách Sự tuổi còn trẻ, vẻ ngoài miệng còn hôi sữa làm việc không xong.

Thực ra cậu ta tinh thông mọi thứ từ âm dương bát quái, sơn xuyên thủy pháp, trừ ma khu tà cho đến sinh hóa khắc chế.

Chỉ dựa vào những năm không khoe khoang bản lĩnh, cậu ta đã dễ dàng có được danh hiệu Bách Sự Thông của huyện Hô Mã.

Ám hiệu mà Sở Viễn vừa nói chính là bốn câu mở đầu được ghi trong mật lục của Tẩu Sơn Nhân, người không phải Tẩu Sơn Nhân không thể nào biết được.

Hơn nữa cậu ta cũng có chút hiểu biết về tướng thuật, liếc mắt một cái đã nhận ra tướng mạo của Sở Viễn không tầm thường, không

phải người bình thường.

Nghĩ đến đây, Trương Bách Sự đứng dậy, mặt tươi cười, vẻ mặt trông vô cùng khách sáo.

"Vị đại ca này, đã nói được ám hiệu của Tẩu Sơn Nhân thì chính là người nhà, có chuyện gì tiểu đệ có thể giúp được, cứ việc mở lời!" Nghe vậy, Bàn Tử lại lộ vẻ kinh ngạc, không phải nói Tẩu Sơn Nhân đều là cao nhân tinh thông đạo biến hóa của núi rừng sao.

Gã này trước mắt, tuy trông có vẻ lanh lợi, nhưng cũng quá trẻ, trông còn nhỏ tuổi hơn cả Sở Viễn.

"Tiền thân của tiệm tạp hóa này là tiệm quan tài Vạn Thị, trước đây là do ông ngoại tôi kinh doanh, bây giờ việc làm ăn tang lễ không tốt nên đổi nghề.

Ông ngoại tôi tuổi đã cao, sớm đã không còn đi núi, bây giờ mọi việc trong tiệm đều do tôi phụ trách!" Trương Bách Sự nhận ra sự nghi ngờ của Bàn Tử, cũng không giải thích, thản nhiên giới thiệu lai lịch của cửa tiệm.

Nghe đến đây, Sở Viễn biết muốn mời Tẩu Sơn Nhân thì chỉ có thể chọn người trước mắt, hy vọng cậu ta thật sự thần kỳ như lời Trần Hạt Tử nói.

Dù sao thì Trần Hạt Tử cũng đã vỗ ngực nói với cậu, Tẩu Sơn Nhân lợi hại, bản lĩnh không thua kém gì Bàn Sơn Đạo Nhân.

Sau đó, Sở Viễn kể chi tiết cho Trương Bách Sự về quá trình Hoa Vinh mất tích ở Mộ Hoàng Bì Tử, mỗi một chi tiết đều miêu tả vô cùng rõ ràng.

Tuy nhiên, Lý Thấm lại nhạy bén nhận ra, khi Trương Bách Sự nghe thấy sự việc ly kỳ này, cậu ta lại không hề có chút kinh ngạc nào.

Ngược lại, vẻ mặt cậu ta vô cùng bình tĩnh, dường như chuyện

này đối với cậu ta đã quá quen thuộc.

Thế nhưng, khi Trương Bách Sự nghe thấy thân phận của Hoa Vinh không bình thường, trên mặt cậu ta mới thoáng có chút thay đổi.

Lông mày cậu ta khẽ nhướng lên, dường như có chút hứng thú với thông tin này.

"Ồ, Mộ Hoàng Bì Tử à, đó không phải là nơi dễ đối phó đâu." Trương Bách Sự lẩm bẩm, "Dưới lòng đất thông tứ phía, những lối đi phức tạp như mê cung, muốn tìm người còn khó hơn lên trời." "Hơn nữa, gần Đoàn Tử Sơn mấy năm trước đã có gấu người xuất hiện, những con đó hung dữ dị thường, không dễ chọc vào đâu.

Tệ hơn nữa là, nghe nói còn có Hoàng Đại Tiên tu hành thành công trấn giữ, càng không thể đụng vào!" Trương Bách Sự vừa nói vừa đảo mắt, rõ ràng đang suy tính điều gì đó.

Sau khi nghe xong lời miêu tả của Sở Viễn, trên mặt cậu ta lộ ra vẻ khó xử, dường như có chút e ngại với chuyện này.

"Bốp!" Một tiếng giòn tan vang lên, Sở Viễn không nói hai lời, động tác gọn gàng dứt khoát rút một tấm thẻ ngân hàng từ trong túi ra, đập lên bàn trước mặt Trương Bách Sự.

"Luật lệ tôi hiểu cả, đây là một triệu tiền đặt cọc." Sở Viễn mặt không cảm xúc nói, "Đợi tìm được người, sẽ cho cậu thêm hai triệu, nếu người còn sống, thì thêm hai triệu nữa!" Mắt Trương Bách Sự tức thì sáng rực lên, cậu ta nhanh như chớp vồ lấy tấm thẻ ngân hàng, cầm lên trước mắt săm soi kỹ lưỡng.

Một lúc sau, cậu ta mặt mày tươi cười, hồng quang đầy mặt nhìn về phía Sở Viễn, giọng nói vang dội hô lên: "Đi, đến Mộ Hoàng Bì Tử thì đi, tôi sớm đã muốn so tài với gấu người và Hoàng Đại Tiên trong truyền thuyết rồi!" Lời còn chưa dứt, Trương Bách Sự sợ Sở Viễn

đổi ý, vội vàng quay người trở lại quầy thu ngân, ngón tay gõ lách cách trên bàn phím máy tính.

Không lâu sau, cậu ta cầm một bản hợp đồng đã in xong, cung kính đặt lên bàn, còn đặc biệt đưa cho Sở Viễn một cây bút.

"Hô, khá lắm, tay nghề của cậu nhanh thật đấy!" Bàn Tử nhìn một loạt động tác này, trong lòng có chút khó chịu, "Còn bày đặt hợp đồng giấy trắng mực đen, đây rõ ràng là sợ chúng ta quỵt nợ!" Trương Bách Sự dường như hoàn toàn không nghe thấy lời Bàn Tử nói, ánh mắt dán chặt vào Sở Viễn, trong mắt lộ ra vẻ mong đợi tha thiết.

Sở Viễn mặt không biểu cảm cầm bút lên, xoẹt xoẹt ký tên mình vào hợp đồng, đặt bút xuống rồi nói: "Hai tiếng sau, tập trung ở cửa khách sạn trên phố thương mại, chuẩn bị xe và trang bị, tối nay chúng ta sẽ đến Đoàn Tử Sơn." Giọng cậu tuy không lớn nhưng lại mang một khí thế không cho phép nghi ngờ.

Trương Bách Sự nghe vậy, mặt liền tươi như hoa, vội vàng gật đầu khom lưng đáp: "Được thôi, hai vị gia cứ yên tâm, cứ giao cho tôi!" Cậu ta vừa nói vừa vỗ ngực, dường như đang bảo đảm với Sở Viễn và Bàn Tử nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

Nhìn bản hợp đồng giấy trắng mực đen, tâm trạng Trương Bách Sự vô cùng vui vẻ.

Dù sao thì đây cũng là một mối làm ăn không nhỏ, chỉ cần có thể hoàn thành thuận lợi, cậu ta sẽ kiếm được một khoản tiền lớn.

Trong mắt cậu ta, Sở Viễn và Bàn Tử giống như thần tài, phải đối xử cung kính.

Chương 434

Sở Viễn nhìn bộ dạng nịnh nọt của Trương Bách Sự, khóe miệng khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười khó nhận ra.

Cậu cảm thấy Trương Bách Sự này cũng khá thú vị, tuy trông có vẻ rất kỳ quặc nhưng ít nhất làm việc cũng khá nhanh nhẹn.

Sau đó Sở Viễn quay sang nhìn Bàn Tử và Lý Thấm, gọi họ cùng đi mua sắm một ít vật tư trên phố thương mại, chuẩn bị cho việc tìm kiếm Hoa Vinh. ... ...

Hai giờ sau, khi ba người Sở Viễn bước ra khỏi khách sạn, Trương Bách Sự đã tươi cười chờ sẵn ở sảnh.

"Sở gia, Bàn gia, Thấm tỷ, bên này, xe và trang bị đều đã chuẩn bị xong." Nói xong, cậu ta dẫn ba người đến cửa hông khách sạn, bên ngoài một chiếc xe việt dã nổi tiếng trong nước còn mới toanh đang đậu sẵn.

"Tiểu huynh đệ, được đấy, thời gian ngắn như vậy đã kiếm được một chiếc xe mới." Bàn Tử nhìn thấy chiếc xe này, mắt liền sáng lên, đi đầu mở cửa ghế lái, nghiêng người chui vào, chỗ ngồi rất rộng rãi.

Sở Viễn mở cốp sau, phát hiện lương khô và nước uống được xếp ngay ngắn, còn có một số công cụ đổ đấu và dây thừng.

Trương Bách Sự này cũng khá có mắt nhìn, vật tư chuẩn bị khiến Sở Viễn khá hài lòng, cho thấy cậu ta đã nhận ra thân phận thật của mình.

Sau đó, Sở Viễn đặt hai túi đồ lớn trên tay vào cốp sau.

Lên xe, Trương Bách Sự đã cài đặt sẵn định vị điểm đến cho Bàn Tử, tổng cộng khoảng hai giờ lái xe, không quá xa.

Trương Bách Sự giải thích rằng xung quanh Đoàn Tử Sơn hoang vắng không người ở, từ hơn hai mươi năm trước khi gấu người gây loạn, các thôn làng xung quanh đã lần lượt di dời.

Khi đó chính quyền thậm chí còn tổ chức lực lượng cảnh sát vũ trang muốn săn bắt con súc sinh gây hại này, nhưng cuối cùng lại không tìm thấy tung tích của nó.

Cuối cùng đành phải bỏ dở, khu vực gần Đoàn Tử Sơn cũng trở thành khu không người.

Nghe đến gấu người, Bàn Tử lại đột nhiên có tinh thần, thi tiên Bàn gia còn xử lý được, lẽ nào lại sợ một con súc sinh nhỏ bé.

Điều hắn hứng thú là trong cơ thể con gấu người này có nội đan hay không, cho dù không có, nếu có mật gấu, thì cũng là kiếm lời lớn rồi.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử hưng phấn đạp mạnh chân ga, chiếc xe việt dã lao nhanh trên con đường vắng người!

Hai giờ trôi qua nhanh chóng, đoàn người Sở Viễn cuối cùng cũng đã đến Đoàn Tử Sơn, cách dãy núi Đại Hưng An Lĩnh mười dặm.

Ngọn núi này tuy chỉ cao ba trăm mét, ở địa phương không được xem là ngọn núi đặc biệt cao lớn.

Nhưng nó lại có ưu thế về vị trí địa lý độc đáo, là ngọn núi gần Đại Hưng An Lĩnh nhất.

Chính vì vậy, Đoàn Tử Sơn đã trở thành con đường phải đi qua để vào dãy núi Đại Hưng An Lĩnh.

Mỗi năm vào mùa lên núi, nơi đây đều thu hút người từ khắp nơi trên cả nước.

Họ hoặc là để khám phá sự huyền bí của thiên nhiên, hoặc là để

tìm kiếm dược liệu quý giá, hay là để trải nghiệm cảm giác kích thích của sự mạo hiểm.

Khi Sở Viễn đến chân núi, cậu đã nhìn thấy từ xa Tiểu Ngũ và một nhóm người đang bận rộn dựng trại tạm thời.

Quy mô khu trại khá lớn, có ít nhất cả trăm người đang làm việc.

Sở Viễn không khỏi thầm cảm thán, khả năng kêu gọi người của Tá Lĩnh Lực Sĩ thật là lợi hại!

Bàn Tử đứng bên cạnh Sở Viễn, nhìn những huynh đệ Tá Lĩnh qua lại, trên mặt lộ ra vẻ ngưỡng mộ.

Hắn vừa lắc đầu vừa cảm thán: "Tá Lĩnh Lực Sĩ đúng là khác biệt, đông anh em sướng thật!" Sở Viễn nhìn chằm chằm vào khu trại náo nhiệt phi thường, trong lòng dâng lên một nỗi lo lắng.

Cậu biết rõ tình hình ở Đông Bắc khác xa với Tương Tây, rừng sâu núi thẳm ở đây tuy cũng rộng lớn nhưng lại nguy hiểm và phức tạp hơn.

Việc ồn ào trong trại một cách phô trương như vậy chắc chắn sẽ gây ra sự chú ý không cần thiết, thậm chí có thể rước lấy phiền phức.

Điều khiến cậu lo lắng hơn là, khu trại này chỉ mới vài ngày trước vừa xảy ra vụ mất tích của Hoa Vinh và những người khác.

Mà bây giờ lại phô trương tạo ra động tĩnh lớn như vậy.

Sở Viễn không khỏi sinh lòng nghi ngờ: Lẽ nào họ không sợ đối phương lại ghé thăm sao?

Đúng lúc Sở Viễn đang trầm tư, Trương Bách Sự đã đỗ xe xong và đi tới.

Nghe thấy lời của Bàn Tử, khóe miệng cậu ta nhếch lên một nụ cười lạnh, hai tay khoanh trước ngực, thờ ơ nói: "Đoàn Tử Sơn tuy

không quỷ dị như Đại Hưng An Lĩnh, nhưng ban đêm gió lớn, nhiều người tụ tập ở đây như vậy rất dễ chọc phải những thứ không sạch sẽ." Bàn Tử trước giờ luôn tự cho mình trời không sợ đất không sợ, nhưng hễ dính đến những thứ huyền ảo như thần thánh ma quỷ thì hắn thật sự nhát gan.

Đặc biệt là nữ thi áo đỏ trong mộ Hiến Vương, đến giờ vẫn khiến hắn lòng còn sợ hãi.

Mặc dù Bàn Tử có chút coi thường Trương Bách Sự, nhưng Trần Hạt Tử đã thổi phồng thân phận và truyền thừa của Tẩu Sơn Nhân lên tận mây xanh, nào là thông hiểu âm dương, trừ tà ma, thậm chí còn có thể lập đàn làm phép, khiến Bàn Tử ít nhiều cũng có chút kiêng dè Trương Bách Sự.

Sở Viễn vỗ vỗ vai Trương Bách Sự, cẩn thận nói: "Bách Sự huynh đệ, đây là nơi bạn tôi mất tích, phiền cậu xem xét xung quanh một vòng, lát nữa đến trại tìm tôi." Trương Bách Sự nghe vậy, khẽ gật đầu, sau đó liếc nhìn Sở Viễn, do dự một lúc rồi khẽ nói: "Sở gia, còn mấy tiếng nữa trời tối, hôm nay trong trại náo nhiệt như vậy, buổi tối chắc chắn có thứ gì đó đến, không nên để lại quá nhiều người." Mặc dù không rõ thứ trong miệng Trương Bách Sự là gì, Sở Viễn vẫn trịnh trọng gật đầu, cậu cũng cảm thấy nhiều người như vậy không ổn. ... ...

Khi Trương Bách Sự rời đi, Sở Viễn dẫn Bàn Tử và Lý Thấm đi thẳng đến chiếc lều lớn nhất ở trung tâm khu trại.

Vừa bước vào trại, một đám đông mặc trang phục của Tá Lĩnh Lực Sĩ nhanh chóng tụ tập lại như thủy triều.

Họ mặt tươi cười, nhiệt tình chủ động tiến lên chào hỏi Sở Viễn và Bàn Tử.

Phần lớn trong số họ đều đã từng tham gia công việc khai quật cổ

mộ Bình Sơn, ấn tượng sâu sắc với Mạc Kim Hiệu Úy Sở Viễn.

Dù sao thì, khi một mình đấu với Lục Sí Thiên Ngô và Đại Bạch Viên, Sở Viễn đã thể hiện võ nghệ và lòng dũng cảm phi thường, khiến người ta mở rộng tầm mắt.

Rõ ràng, cổ mộ Bình Sơn đã để lại cho họ ký ức sâu sắc, cũng khiến họ có nhận thức trực quan hơn về năng lực của Mạc Kim Hiệu Úy.

Bây giờ, thấy Sở Viễn và Bàn Tử đích thân đến tìm người, trong lòng mọi người không khỏi dâng lên một niềm phấn khích.

Sau khi trò chuyện đơn giản vài câu với mọi người, đã thấy Tiểu Ngũ dẫn người từ trong lều ra, đích thân nghênh đón.

Sở Viễn không hàn huyên nhiều, trực tiếp nói cho Tiểu Ngũ đề nghị của Trương Bách Sự, người trong trại này phải rút đi toàn bộ.

Trước khi chưa điều tra rõ bí ẩn về sự mất tích của Hoa Vinh, khu trại này chắc chắn không thể ở lại, nếu không sẽ rất nguy hiểm!

"Hoang đường, từ khi nào đến lượt Mạc Kim Hiệu Úy quản chuyện của Tá Lĩnh chúng ta!" Một thanh niên mặt mày âm u gầm lên, hai mắt hắn ta dán chặt vào Sở Viễn và những người khác, trong mắt đầy vẻ khiêu khích và khinh miệt.

Người này đi hơi trước Tiểu Ngũ một chút, trông tướng mạo có phần giống với Hoa Mãnh đã gặp mấy ngày trước.

Nghe thấy lời này, Bàn Tử lập tức xù lông, lại có người dám nói chuyện như vậy trước mặt Bàn gia, thật đúng là dao nhỏ đâm mông, mở mang tầm mắt!

Chỉ thấy hắn trợn to đôi mắt to như chuông đồng, chỉ vào mũi người thanh niên kia, không chút nể nang mắng: "Này!

Thằng ranh con ở đâu ra đây sủa bậy, Bàn gia đây cho mày thể diện à!" "Mày..." Người này bị lời của Bàn Tử làm cho tức run người, vừa định xông lên động thủ thì bị Tiểu Ngũ bên cạnh đưa tay cản lại.

Chỉ thấy Tiểu Ngũ ánh mắt lạnh lùng nhìn người thanh niên kia, trầm giọng nói: "Hoa thiếu, hai vị gia này là bạn của Tổng Bả Đầu, cũng là ân nhân của Tá Lĩnh Lực Sĩ chúng ta, mong cậu ăn nói cẩn thận!" Nói xong, anh ta cũng không quan tâm đến sắc mặt của Hoa thiếu, quay sang Sở Viễn và Bàn Tử với vẻ mặt áy náy, rồi mời họ vào lều.

"Khốn kiếp..." Thấy Tiểu Ngũ phớt lờ mình, Hoa thiếu tức đến nổi gân xanh trên trán, khẽ chửi một tiếng rồi định quay người rời đi.

Nhưng nhìn thấy Tiểu Ngũ và những người khác vây quanh Sở Viễn vào lều, sau một hồi suy nghĩ, hắn ta cắn răng cũng đi theo vào.

"Sở gia, Bàn gia, xin lỗi hai vị, vị thiếu gia vừa rồi là công tử của Hoa Mãnh, không hiểu quy củ nên đã đắc tội với hai vị." Tiểu Ngũ áy náy nói, rõ ràng, anh ta cũng không ngờ Hoa thiếu vốn luôn trầm ổn lại có lúc não phát triển lần hai như vậy.

Sau khi Tổng Bả Đầu mất tích, một số yêu ma quỷ quái trong nội bộ Tá Lĩnh luôn nóng lòng nhảy ra như vậy.

Chương 435

Đầu tiên là Hoa Mãnh liên tục ngăn cản mình điều động nhân lực tìm kiếm tung tích của Hoa Vinh và những người khác, bây giờ lại đến lượt con trai ông ta.

Dã tâm muốn lên ngôi của gia đình này chỉ thiếu điều viết thẳng lên mặt, đúng là mơ mộng hão huyền.

"Tiểu Ngũ, muốn tìm được Hoa Vinh và các đệ tử Tá Lĩnh, phải nghe theo tôi, giúp tôi làm tốt hai việc, nếu không, Hoa Vinh sẽ gặp nguy hiểm." Thấy vẻ mặt Sở Viễn nghiêm trọng, Tiểu Ngũ biết sự việc nghiêm trọng, vội vàng gật đầu.

"Việc thứ nhất, sau khi trời tối, cho người của anh rút khỏi khu trại này, số người ở lại không được quá mười người." "Việc thứ hai, giúp tôi lập một pháp đàn trừ ma, vật tư đều ở trên xe của tôi, sau khi trời tối, tôi cần dùng pháp đàn làm mồi nhử." Tiểu Ngũ hai mắt nhìn chằm chằm vào Sở Viễn, biết đây không phải chuyện đùa, vội ra hiệu cho mấy người phía sau.

"Sở gia, Bàn gia, hai vị cứ nghỉ ngơi ở đây một lát, hai việc này tôi đi làm ngay." Nói xong, Tiểu Ngũ trực tiếp dẫn người vội vã rời khỏi lều, tập hợp các đệ tử Tá Lĩnh để sắp xếp công việc mà Sở Viễn đã giao.

Thấy người của Tá Lĩnh đều đã rời đi, Sở Viễn kéo Bàn Tử lại gần, hạ giọng nói: "Nội bộ Tá Lĩnh lòng người không yên, cậu đi giám sát việc bố trí pháp đàn, phải dùng vật tư của chúng ta, sắp xếp theo pháp đàn chính quy của đạo gia." Bàn Tử nghe vậy, trong lòng đã hiểu, hắn biết cậu lo lắng người của Tiểu Ngũ đầu quân cho đối thủ của Hoa Vinh, sẽ ngáng đường Sở Viễn và những người khác.

Dù sao thì, một khi Sở Viễn tìm được Hoa Vinh, thì tính toán của một số người trong nội bộ Tá Lĩnh, e là sẽ đổ sông đổ bể!

Vỗ vỗ vai Bàn Tử, ra hiệu cho hắn bắt đầu làm việc.

Còn Sở Viễn thì dẫn Lý Thấm, bắt đầu dò xét trong phạm vi ba dặm xung quanh khu trại của Tá Lĩnh Lực Sĩ.

Màn đêm như một tấm lụa đen khổng lồ, nặng trĩu đè xuống, xung quanh khu trại của Tá Lĩnh ở Đoàn Tử Sơn một mảnh tĩnh lặng chết chóc.

Dưới sự bố trí của Tá Lĩnh Lực Sĩ, tại khu đất trống trung tâm khu trại, đã sắp xếp xong một pháp đàn Đạo gia theo yêu cầu của Sở Viễn.

Pháp đàn được dựng bằng gỗ đào chắc chắn, cao hơn một người, hình bậc thang, tổng cộng ba tầng.

Tầng dưới cùng bốn góc cắm một lá cờ đen, mặt cờ tung bay trong gió, trên đó thêu hình Bắc Đẩu Thất Tinh màu bạc.

Chính giữa pháp đàn là một lư hương bằng đồng cổ, trong lư cắm ba nén đàn hương to bằng ngón tay cái, khói xanh lượn lờ bốc lên.

Bên cạnh lư hương đặt một cuốn kinh cũ, trang sách đã ngả vàng, góc sách có chút sờn, những phù văn trên đó toát lên vẻ thần bí.

Tầng thứ hai đặt một cặp chân nến bằng đồng, hai cây nến trắng lung lay ánh lửa vàng vọt.

Giữa hai chân nến là một bàn bát quái, hai con cá âm dương đen trắng quấn lấy nhau, xung quanh khắc đầy những quẻ tượng phức tạp.

Tầng trên cùng đặt một thanh kiếm gỗ đào, thân kiếm khắc những phù văn và hoa văn tinh xảo, chuôi kiếm buộc một sợi tơ đỏ.

Bên cạnh kiếm là một bình sứ nhỏ, thân bình vẽ bùa, nghe nói bên

trong chứa nước bùa trừ tà.

Bốn phía pháp đàn rắc đầy gạo nếp, dưới ánh trăng lấp lánh ánh bạc mờ ảo, tạo thành một vòng tròn không đều, bảo vệ chặt chẽ pháp đàn.

Trước đàn còn bày đồ cúng tam sinh, có cả con gà, cá và đầu heo, tỏa ra mùi tanh nhàn nhạt.

Trương Bách Sự vẻ mặt nghiêm trọng đứng trước bàn cúng, hít sâu một hơi, sau đó từ từ đưa tay phải ra, nắm lấy ba thanh gỗ.

Ba thanh gỗ này khẽ xoay trong tay cậu ta, rất nhanh đã xếp thành một hình dạng độc đáo – Tam Quân Kiều.

Trương Bách Sự cẩn thận đặt bát gạo nếp lên Tam Quân Kiều, bát gạo được đặt rất vững, không hề rung lắc.

Tiếp theo, cậu ta lại lấy một nén nhang từ bàn cúng, châm lửa.

Khói nhang lượn lờ bốc lên, lan tỏa trong không khí, mang theo một mùi hương thoang thoảng.

Trương Bách Sự tay cầm nén nhang, nhẹ nhàng cắm vào chính giữa bát gạo nếp.

Ngọn lửa nhang từ từ cháy trên gạo.

Trong suốt quá trình, động tác của Trương Bách Sự đều vô cùng cẩn thận, sợ có một chút sai sót.

“Hừ, giả thần giả quỷ.” Hoa thiếu ở phía sau đám đông, khóe miệng nhếch lên một nụ cười khinh miệt, hắn khoanh tay, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Trương Bách Sự.

Chỉ thấy Trương Bách Sự đang ra vẻ nghiêm trang bày biện pháp đàn, miệng lẩm bẩm, dường như đang tiến hành một nghi thức thần bí nào đó.

Hoa thiếu thầm cười lạnh trong lòng, hắn không tin vào những thứ gọi là quỷ thần này.

Theo hắn, đây chẳng qua chỉ là trò bịp của Trương Bách Sự để kiếm chút tiền mà thôi.

"Hoa thiếu, không được bất kính với quỷ thần!" Đúng lúc này, Tiểu Ngũ đứng bên cạnh Hoa thiếu đột nhiên lên tiếng.

Sắc mặt anh ta nghiêm trọng, ánh mắt nghiêm nghị nhìn chằm chằm Hoa thiếu, "Đây là nghi thức khai sơn của Tẩu Sơn Nhân, là để tôn kính sơn thần, không được nói bậy." Tuy nhiên, Hoa thiếu hoàn toàn không để ý đến lời khiển trách của Tiểu Ngũ.

Hắn cười lạnh một tiếng, phản bác: "Tiểu Ngũ, đừng ở đây nói mấy chuyện phong kiến mê tín, tôi không tin cái gì sơn thần, thời đại nào rồi mà còn bày mấy nghi thức vô dụng này." "Anh không phải thật sự cho rằng họ tùy tiện bày một cái pháp đàn, cúng bái thần linh là có thể tìm được anh họ tôi chứ?

Xin lỗi, thật quá nực cười!" Bàn Tử nghe vậy, khinh bỉ liếc nhìn Hoa thiếu trong đám đông, tên óc bã đậu này sớm muộn gì cũng có ngày chết vì cái miệng thối của hắn.

Sau đó hắn cúi đầu nhìn con gà trống to đang im lặng trong lòng, vẻ mặt chợt có chút thương cảm, khiến hắn nhớ đến Nộ Tình Kê.

"Gà trống!" Đúng lúc Bàn Tử đang lơ đãng, bỗng nghe thấy giọng của Trương Bách Sự, lúc này mới hoàn hồn, nhanh chân bước lên mấy bước.

Trương Bách Sự khoan thai rút từ trong lòng ra một cây bút lông đen tuyền, nhúng đầu bút vào bát máu chó mực đã chuẩn bị sẵn.

Nhẹ nhàng nhúng một cái, sau đó cẩn thận giơ tay lên, đưa cây bút lơ lửng trên mí mắt của con gà trống to.

Chỉ thấy cậu ta miệng lẩm bẩm: “Khai nhãn quang kiến tứ phương, thâm dạ tẩu lộ lượng đường đường.” Theo tiếng niệm chú của cậu ta, bút lông nhẹ nhàng điểm một cái lên mí mắt của con gà trống.

Ngay sau đó, Trương Bách Sự di chuyển bút lông đến hai tai của con gà, cũng nhẹ nhàng điểm một cái, đồng thời niệm: “Khai nhĩ quang thính bát phương, tầm kiều vấn lộ tâm bất hoảng!” Ngay khoảnh khắc cậu ta niệm xong chữ cuối cùng, giữa khu trại đột nhiên nổi lên một trận gió âm.

Trận gió âm này đến vô cùng đột ngột, không hề có dấu hiệu báo trước mà quét đến từ bốn phương tám hướng, thẳng tắp thổi mạnh về phía pháp đàn.

Hai cây nến trên pháp đàn vốn đang yên lặng cháy, dưới sự thổi của gió âm, ngọn lửa bắt đầu rung lắc dữ dội.

Ngọn lửa lúc sáng lúc tối, dường như có thể bị thổi tắt bất cứ lúc nào.

Nhìn thấy cảnh này, những người Tá Lĩnh ở phía sau pháp đàn không khỏi kinh hô thất thanh.

Họ mặt mày kinh hãi nhìn Trương Bách Sự, thầm nghĩ: “Tà ma rồi, gã này không phải chơi thật mời được sơn thần đến đấy chứ!” “Bốp!” Đột nhiên, một tiếng vang giòn giã vang lên trên Tam Quân Kiều, ánh mắt của mọi người đều bị thu hút.

Chỉ thấy nén nhang vốn đang cháy trong bát gạo nếp, lại như bị một luồng sức mạnh cường đại thổi gãy ngang.

Gãy làm đôi, rơi thẳng xuống bàn pháp đàn.

“Đây...

đây là tình huống gì?” Một người Tá Lĩnh ở phía sau đám đông

kinh ngạc kêu lên, trong giọng nói mang theo một chút sợ hãi.

"Không phải là gió âm chứ?" Một đệ tử Tá Lĩnh khác run rẩy nói, dường như ba chữ này có thể khiến người ta cảm nhận được một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng.

"Nghi thức khai sơn vừa mới kết thúc, sao lại đột nhiên chiêu đến gió âm vậy?

Lẽ nào thật sự có quỷ sao?" Mọi người nghe thấy lời này, trong đám đông bắt đầu bàn tán xôn xao, không khí vốn trang nghiêm lập tức bị sự căng thẳng và sợ hãi bao trùm.

"Vãi, mọi người mau nhìn, xung quanh trại có sương trắng!!!" Đúng lúc này, lại có người kinh hãi kêu lên.

Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong rừng núi xung quanh, không biết từ lúc nào đã bao phủ một lớp sương trắng dày đặc.

Sương mù ngày càng dày, như một tấm màn trắng, bao trùm cả khu trại.

Sắc mặt Trương Bách Sự sau khi nhìn thấy cảnh này, đột nhiên trở nên trắng bệch như giấy.

Cậu ta trợn to mắt, nhìn chằm chằm vào lớp sương trắng ngày càng dày, hét lớn với Sở Viễn: "Đêm nay không nên vào núi, Sở gia, thứ trong sương trắng rất hung dữ!" Chưa đợi Sở Viễn lên tiếng, Hoa thiếu ở bên cạnh đã không thể chịu nổi nữa, lớn tiếng hô hào: "Cái gì mà linh tinh, đệ tử Tá Lĩnh nghe lệnh, theo ta vào núi tìm Tổng Bả Đầu, tìm được người, tiểu gia ta treo thưởng một triệu!" Mười mấy đệ tử Tá Lĩnh bên cạnh hắn ta nghe vậy, lập tức kích động, bất chấp sự khuyên can của Tiểu Ngũ, đi theo sau Hoa thiếu.

Không ngoảnh đầu lại, đi thẳng vào sâu trong màn sương trắng

bên ngoài khu trại!

Chương 436

“Mẹ kiếp, còn chưa rõ sau màn sương trắng này là cái gì mà đã xông vào như vậy, tên óc bã đậu này vội đi đầu thai à.” Bàn Tử mặt mày bó tay nhìn đám Tá Lĩnh Lực Sĩ rời đi, hành động của Hoa thiếu khiến hắn đứng hình.

Mẹ nó, đến cái đạo lý cơ bản nhất là “gặp rừng không vào” cũng không hiểu, đại thiếu gia đến đây chơi trò gia đình à, đúng là đi tìm chết.

Nghe vậy, Tiểu Ngũ vội vàng chuẩn bị đuổi theo, lại bị Sở Viễn đột ngột kéo lại.

“Bách Sự huynh đệ, bước tiếp theo đi thế nào?” Cản Tiểu Ngũ lại, Sở Viễn quay sang Trương Bách Sự bên cạnh pháp đàn, trầm giọng hỏi.

“Đợi tôi một chút.” Trương Bách Sự lấy lại một nén nhang từ pháp đàn châm lửa, đặt lên trán giữa hai lông mày, miệng niệm: “Sơn trung thảo mộc giai thiên tứ, vạn vật sinh trường giai hữu linh, kim nhật tiến sơn kim nhật kính, tha niên truy nguyệt cản lưu tinh!” Nói xong, liền cắm lại nén nhang vào bát gạo nếp trên Tam Quân Kiều, nhìn chằm chằm vài giây, nén nhang cháy bình thường.

Thấy vậy, Trương Bách Sự không khỏi thở phào nhẹ nhõm, lớn tiếng nói với Sở Viễn và những người khác: “Có thể vào núi rồi, mọi người đi theo sau tôi!” Trương Bách Sự ôm con gà trống to, bước chân vững chãi mà mạnh mẽ, mỗi bước đi đều như đã được suy tính kỹ lưỡng.

Sương trắng xung quanh như một lớp lụa mỏng bao quanh núi, tạo cảm giác mông lung và thần bí.

Tuy nhiên, những lớp sương trắng này dường như không hề ảnh hưởng đến Trương Bách Sự, bước chân của cậu ta không hề có chút do dự hay dừng lại.

Năng lực này của Trương Bách Sự khiến Sở Viễn không khỏi có hứng thú sâu sắc với nghề Tẩu Sơn Nhân.

Chướng khí trong núi lan tỏa, khiến tầm nhìn cực thấp, ảnh hưởng rất lớn đến thị giác của con người.

Sở Viễn có thể nhìn rõ môi trường xung quanh hoàn toàn là nhờ vào thiên phú Dạ Nhãn được mở tối đa.

Tuy nhiên, Trương Bách Sự lại có thể trong điều kiện khắc nghiệt như vậy, tránh được chính xác những cây cối xung quanh, đi như trên đất bằng.

Sở Viễn thầm nghĩ, Trương Bách Sự này quả nhiên có chút bản lĩnh, không hổ là Tẩu Sơn Nhân.

"Lão Sở, Tẩu Sơn Nhân này có chút mánh khóe, cậu nói xem con gà trống to trên tay cậu ta không phải thật sự đã khai thiên nhãn, có thể tìm đường ban đêm chứ." Bàn Tử cố ý đi chậm lại mấy bước, thấy Sở Viễn đuổi kịp, vội vàng hạ giọng hỏi.

Là một Mạc Kim Hiệu Úy, Bàn Tử cũng đã được huấn luyện nghiêm ngặt, thị lực rất tốt, nếu không cũng không thể có tài bắn súng thần sầu như vậy.

Hắn dựa vào chính đôi mắt này, nhưng đối mặt với chướng khí trong rừng lúc này, lại là hai mắt tối đen, chẳng nhìn thấy gì.

Cho nên khi nhìn thấy Trương Bách Sự đi như bay, mới tò mò muốn tìm hiểu.

"Còn nữa, nén nhang vừa rồi đang cháy, sao lại đột nhiên gãy, không phải là bị âm khí thổi chứ." Vừa nghĩ đến đây, Bàn Tử liền

cảm thấy sau lưng mình bỗng dưng lạnh toát.

Sở Viễn suy nghĩ một lúc, trầm ngâm một lát rồi mới từ từ nói: "Hương gãy khói tan là do chướng khí trong núi nặng, gió núi lớn, Tá Lĩnh chọn khu trại quay mặt về hướng nam bắc, gió từ đông tây thổi vào không lạnh mới lạ!" Bàn Tử nghe vậy mới bừng tỉnh, thì ra âm khí là do gió núi ẩm lạnh gây ra.

Nhưng Trương Bách Sự rốt cuộc làm thế nào nhìn xuyên qua được lớp chướng khí đó?

Trong đầu Sở Viễn không ngừng suy nghĩ về vấn đề này, đột nhiên, cậu như nghĩ ra điều gì đó.

Đột ngột hướng ánh mắt về phía con gà trống to trong lòng Trương Bách Sự.

Con gà trống to này trông quả thực có chút khác biệt, lông của nó có màu vàng nhạt.

Trong màn chướng khí trắng xóa, nó lại trở nên vô cùng nổi bật.

Điều đáng kinh ngạc hơn là, con gà trống này tinh thần phấn chấn, ngẩng cao đầu, trợn to hai mắt, cảnh giác nhìn xung quanh.

"Cái gì?

Con gà này cũng là Phượng Chủng?" Chú ý đến ánh mắt của Sở Viễn, Bàn Tử nhìn theo hướng mắt của cậu, không khỏi kêu lên thất thanh.

"Chưa chắc là Phượng Chủng đâu?" Sở Viễn định thần lại, quan sát kỹ con gà trống to, rồi như có điều suy nghĩ nói: "Tôi thấy con gà này được người ta nuôi trong núi lâu năm, lấy độc trùng làm thức ăn, lâu ngày nó đã có sức miễn dịch với độc chướng, cho nên mới có thể tự tại như vậy trong chướng khí." Sở Viễn thầm tán thưởng trong lòng, cậu không ngờ ngoài Nộ Tình Kê ra, còn có thể thấy được dị

chủng tương tự như vậy.

Mặc dù con gà này không trâu bò bằng Nộ Tình Kê, nhưng nó có khả năng nhìn xuyên qua chướng khí, cũng đã là khá phi thường rồi.

"Đợi đã, có chút kỳ lạ, chướng khí phía trước càng dày hơn!" Đúng lúc Bàn Tử và Sở Viễn đang nhỏ giọng bàn luận, Trương Bách Sự phía trước đột nhiên dừng bước, trên mặt lộ ra vẻ nghiêm trọng.

"Hú hú!" Chưa đợi Bàn Tử và những người khác kịp hỏi, một trận cuồng phong đột nhiên ập đến, phát ra tiếng gào thét chói tai.

Trận cuồng phong này đến rất hung hãn, mang theo chướng khí nồng đậm, như một dòng lũ đen, cuồn cuộn tràn về phía trước.

Chướng khí nhanh chóng lan ra, bao trùm cả không gian trong một màu u ám.

Bàn Tử bị tình huống đột ngột này dọa cho một phen, sắc mặt trở nên trắng bệch, trong lòng dâng lên một cảm giác bất an mãnh liệt.

"Soạt soạt soạt soạt!" Đột nhiên, một âm thanh nhẹ nhàng mà có nhịp điệu vang lên trong chướng khí, dường như là một đám người đang đều bước tiến về phía trước.

Âm thanh này trong môi trường tĩnh lặng trở nên vô cùng đột ngột, khiến người ta không khỏi cảnh giác.

Bàn Tử đứng tại chỗ, nhìn chằm chằm vào màn chướng khí trắng xóa dày đặc, tim không tự chủ mà đập nhanh hơn.

Theo âm thanh ngày càng gần, khóe mắt hắn đột nhiên giật một cái, dường như có thứ gì đó vừa lướt qua bên rìa tầm mắt.

Hắn định thần nhìn kỹ, xuyên qua lớp chướng khí dày đặc, lờ mờ nhìn thấy một vài bóng người mờ ảo.

Mơ hồ còn có thể nghe thấy tiếng kèn xô-na yếu ớt.

Những bóng người này lúc ẩn lúc hiện, khiến người ta khó phân biệt được dung mạo thật, nhưng trực giác mách bảo hắn, đây tuyệt đối không phải người bình thường.

"Đó là một cỗ kiệu sao?

Mắt mình không hoa chứ." Bàn Tử lẩm bẩm, trong giọng nói mang theo một chút khó tin.

Hắn trợn to mắt, nhìn chằm chằm vào những bóng người đang dần đến gần, chỉ thấy mấy người đang khiêng một cỗ kiệu từ từ đi tới.

Xung quanh kiệu dường như còn có hai hàng thị tùng mặc đồ lộng lẫy, tay họ cầm từng chiếc đèn lồng đỏ.

Trong màn chướng khí dày đặc, những ánh lửa này trông vô cùng âm u đáng sợ, dường như là lửa quỷ từ địa ngục, khiến người ta dựng tóc gáy.

Ngay lúc này, Bàn Tử đột nhiên nhận ra một sự thật kinh hoàng – xung quanh hắn không có một ai!

Sở Viễn, Lý Thấm và Trương Bách Sự vốn đang ở bên cạnh hắn, giống như chưa từng tồn tại, biến mất không dấu vết.

Cảnh tượng quỷ dị này khiến Bàn Tử sợ hãi, hắn không khỏi nghi ngờ mình có phải đã rơi vào cái bẫy "quỷ đả tường" trong truyền thuyết không.

Bàn Tử trợn to mắt, nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy khu rừng rộng lớn trong sự tĩnh lặng càng thêm âm u đáng sợ.

Chiếc kiệu vốn đang dừng ở không xa, lúc này lại từ từ tiến về phía hắn, hơi thở của Bàn Tử cũng trở nên dồn dập.

Trên trán hắn lấm tấm mồ hôi, căng thẳng đứng tại chỗ, không

dám động đậy.

Sau đó, hắn nắm chặt Mạc Kim Phù trên cổ, hy vọng tấm bùa hộ mệnh này có thể mang lại cho hắn một chút cảm giác an toàn.

Một lúc lâu sau, tiếng kèn xô-na văng vẳng bên tai mới dần xa, cho đến khi hoàn toàn biến mất.

Lúc này Bàn Tử mới hoàn hồn, nhận ra chuyện gì đã xảy ra xung quanh.

Hắn từ từ mở mắt, tuy nhiên, ngay khoảnh khắc đó, hắn bị cảnh tượng trước mắt làm cho chết lặng!

Hắn kinh hãi phát hiện, những bóng người khiêng kiệu vừa rồi không biết từ lúc nào đã lặng lẽ vây quanh hắn.

Những bóng người này từng người một trợn to mắt, nhìn chằm chằm vào hắn.

"Vãi!" Bàn Tử thất thanh kinh hô, giọng nói của hắn trong không khí tĩnh lặng này trở nên vô cùng đột ngột.

Bởi vì hắn cuối cùng cũng đã nhìn rõ, đây đâu phải là người, rõ ràng là từng người giấy được trang điểm lòe loẹt!

Trên mặt họ bôi hai vệt má hồng đỏ tươi, dưới ánh sáng mờ ảo trông vô cùng quỷ dị và đáng sợ!

Chương 437

Tim Bàn Tử tức thì đập nhanh hơn, cơ thể không kiểm soát được mà lùi mạnh về phía sau.

Tuy nhiên, đúng lúc hắn muốn thoát khỏi cảnh tượng đáng sợ này, đột nhiên có một bàn tay cản đường hắn.

"Nín thở, nhắm mắt lại!" Đúng lúc Bàn Tử hoảng hốt, một giọng nói trầm thấp mà nghiêm nghị vang lên bên tai hắn.

Giọng nói này dường như có một sức mạnh ma thuật, khiến cơ thể Bàn Tử không tự chủ mà tuân theo mệnh lệnh, nhắm chặt mắt lại.

Ngay sau đó, một bóng người nhanh như chớp đứng trước mặt hắn, che khuất tầm nhìn của những người giấy.

Chính là Tẩu Sơn Nhân Trương Bách Sự.

Chỉ thấy hai tay cậu ta nắm chặt bàn bát quái gỗ đào, những đường vân trên bàn bát quái hiện rõ, dường như ẩn chứa sức mạnh thần bí vô tận.

Trương Bách Sự ánh mắt sắc bén, nhìn chằm chằm vào những người giấy phía trước, miệng khẽ niệm: "Đại địa sơn hà tây đáo đông, xuất sa quá hạp đoạn cát hung, nhị thập tứ sơn phân thuận nghịch, phúc họa âm dương mịch kỳ tung!" Theo tiếng niệm chú của cậu ta, bàn bát quái gỗ đào lại phát ra một tia sáng nhàn nhạt, dường như cộng hưởng với lời chú của cậu ta.

Ngay sau đó, Trương Bách Sự hét lớn một tiếng: "Thiên sơn thảo mộc thu nguyên khí, vạn lý thái âm nhập càn khôn, Phá!" Chỉ thấy, Trương Bách Sự đột ngột rút từ trong lòng ra một túi máu chó mực, dùng hết sức lực toàn thân ném về phía những người giấy.

Máu chó mực bay nhanh trong không trung, đột nhiên như bị một luồng sức mạnh vô hình kích nổ, phát ra một tiếng nổ lớn "phanh".

Tức thì, vô số máu chó mực như mưa rơi từ trên không trung xuống, văng lên người những người giấy phía trước.

Điều đáng kinh ngạc là, máu chó mực vừa tiếp xúc với người giấy, trên người họ liền bốc lên từng luồng khói đen.

Những luồng khói đen này dường như bị kinh hãi tột độ, liều mạng thoát ra khỏi người giấy.

Trương Bách Sự khóe miệng khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười khinh miệt, dường như đã đoán trước được cảnh tượng trước mắt.

Cậu ta hừ lạnh một tiếng, nói: "Hừ, chỉ là trò che mắt, cũng dám múa rìu qua mắt thợ trước mặt ta!" Lời vừa dứt, chỉ thấy chướng khí bao quanh mọi người như bị một luồng sức mạnh cường đại xua tan, đột ngột tan biến.

Ánh trăng sáng như lụa bạc rải xuống khu rừng, chiếu rọi mọi thứ rõ ràng.

Bàn Tử lúc này mới như tỉnh mộng, hắn kinh ngạc quay người lại, ánh mắt rơi vào Sở Viễn và những người khác ở không xa.

Sở Viễn và những người khác đều kinh ngạc nhìn Bàn Tử, dường như rất ngạc nhiên trước hành động vừa rồi của hắn.

Còn mắt Bàn Tử thì trợn tròn, hắn khó tin nhìn cảnh tượng trước mắt.

Những người giấy vốn khủng bố tột độ, lúc này lại biến thành đám Tá Lĩnh Lực Sĩ vừa vội vã xông ra theo Hoa thiếu!

Những người Tá Lĩnh Lực Sĩ này sắc mặt tái nhợt như giấy, cúi gằm đầu, đứng bất động, dường như đã mất đi sức sống.

“Lão Sở, vừa rồi là sao vậy, sao đầu óc tôi cứ ong ong, có phải tôi bị tà nhập không?” Bàn Tử lắp bắp nhìn xung quanh, sau đó tìm thấy Sở Viễn, mặt mày mờ mịt hỏi.

Thấy Bàn Tử lảo đảo bước tới, Sở Viễn và Lý Thấm như nhìn thấy thứ gì đó đáng sợ.

Họ theo bản năng che miệng mũi, loạng choạng lùi về phía sau, dường như chỉ ở lại thêm một giây nữa cũng sẽ bị mùi hôi đó làm cho ngạt thở.

Bàn Tử nhìn vẻ mặt kinh hãi của họ, trong lòng không khỏi có chút ngạc nhiên, hắn dừng bước, đưa tay lên mũi ngửi.

Trong chớp mắt, một mùi nước tiểu khai nồng nặc như một dòng lũ hung dữ xộc thẳng vào khoang mũi, khiến hắn không kịp đề phòng.

“Ọe!” Mùi vị nồng nặc này như một chiếc búa tạ đập mạnh vào dạ dày hắn, Bàn Tử chỉ cảm thấy một trận cồn cào ruột gan.

Hắn không nhịn được mà vịn vào một thân cây bên cạnh, cúi người nôn khan, âm thanh nghe vô cùng đau khổ.

“Mẹ kiếp, thằng nào đái lên người Bàn gia đây!!!” Nhìn bộ dạng xui xẻo của Bàn Tử, Tiểu Ngũ đột nhiên nghĩ đến những người Tá Lĩnh Lực Sĩ mặt mày trắng bệch như giấy, cũng không còn quan tâm đến cảm giác buồn nôn.

Anh ta đi thẳng đến chỗ Sở Viễn, mặt mày lo lắng hỏi: “Sở gia, họ bị sao vậy?

Ngài mau nghĩ cách đi!” Sở Viễn thấy vậy, đi đến bên cạnh một đệ tử Tá Lĩnh, đưa tay nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay anh ta, bắt mạch.

Một lúc sau, Sở Viễn buông tay ra, sắc mặt nghiêm trọng nói: “Chỉ là trúng độc nhẹ, không nguy hiểm đến tính mạng, anh phát tín hiệu cho người Tá Lĩnh dưới núi, chuẩn bị thêm nhiều nước không rẽ để

giải độc.” Tiểu Ngũ nghe xong, như được đại xá, anh ta liên tục gật đầu, đang chuẩn bị quay người đi truyền đạt mệnh lệnh của Sở Viễn.

Bỗng nhiên lại như nhớ ra điều gì đó, nghi ngờ hỏi: “Sở gia, nước không rễ rốt cuộc là gì vậy?

Sao trước đây tôi chưa từng nghe nói đến?” Bàn Tử đang nôn khan ở bên cạnh cuối cùng cũng đỡ hơn, nghe thấy sự nghi ngờ của Tiểu Ngũ, liền chen vào giải thích: “Chính là đồng tử niệu, anh chưa xem 《Tây Du Ký》 bản 86 à?” “A!” Tiểu Ngũ nghe vậy, lập tức trợn tròn mắt, vẻ mặt không thể tin được, thứ này thật sự có thể giải độc sao.

Bàn Tử không để ý đến sự kinh ngạc của anh ta, quay sang nhìn Trương Bách Sự đang đứng xem kịch ở bên cạnh, lo lắng hỏi: “Trương huynh đệ, mau xem giúp tôi, trên người tôi có mùi gì vậy, có phải bị tà nhập không!” Trương Bách Sự nghe Bàn Tử nói, khóe miệng khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười, tùy ý xua tay nói: “Bàn gia, anh cứ yên tâm đi, trên người anh dính phải chẳng qua chỉ là nước tiểu của hoàng bì tử mà thôi.” Cậu ta dừng lại một chút, rồi giải thích tiếp: “Nước tiểu của hoàng bì tử trong môi trường nhất định, có thể gây ảo giác cho người khác.” Bàn Tử sững sờ, hóa ra nãy giờ là do hoàng bì tử giở trò, hắn liền thầm chửi một tiếng, nhất định phải bắt mấy con lột da cho hả giận.

Trương Bách Sự dường như nhìn thấu được suy nghĩ của Bàn Tử, cười nói: “Đoàn Tử Sơn vốn là đại bản doanh của hoàng bì tử, những con này thích nhất là dùng nước tiểu để đánh dấu địa bàn, cho nên mới vô tình dính phải.” Bàn Tử gật gật đầu, nói với Trương Bách Sự: “Trương huynh đệ, máu chó mực của cậu còn không?

Cho tôi thêm chút nữa, mùi trên người nặng quá, đừng để lại trúng chiêu của hoàng bì tử.” Hắn cũng không biết làm thế nào mà dính phải thứ nước tiểu này, nhưng vừa nghĩ đến thứ này có thể gây ảo giác,

trong lòng không khỏi suy nghĩ đối sách.

Trương Bách Sự nhìn Bàn Tử, cười nói: "Được, tôi vẫn còn một ít, anh lấy mà dùng." Nói rồi, cậu ta lấy từ trong ba lô ra một chiếc bình nhỏ, đưa cho Bàn Tử.

Bàn Tử nhận lấy chiếc bình, mở nắp ra ngửi thử, một mùi tanh nồng của máu xộc vào mũi.

Hắn trong lòng có chút nghi ngờ, máu chó mực này thật sự có thể trừ tà sao?

Nhưng mà, cảnh tượng Trương Bách Sự dùng máu chó mực phá giải ảo thuật vừa rồi, hắn đã tận mắt chứng kiến, cho nên quyết định tin tưởng Trương Bách Sự.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử cũng khá hào phóng bôi một ít lên người Lý Thấm, Sở Viễn thì trực tiếp từ chối.

Trò che mắt của hoàng bì tử này, không lừa được pháp nhãn của cậu, bây giờ điều quan trọng là tìm kiếm những người Tá Lĩnh Lực Sĩ và Hoa Vinh mất tích.

Lúc này, Tiểu Ngũ đã phát tín hiệu của Tá Lĩnh đi, đang sốt ruột chờ đợi.

Sở Viễn đi tới, ghé vào tai anh ta dặn dò vài câu, còn bản thân cậu thì gọi Bàn Tử và những người khác, tiếp tục tiến về phía trước.

Sau khi từ biệt mọi người của Tá Lĩnh, Sở Viễn và Bàn Tử cầm đèn pin siêu sáng, theo sau Trương Bách Sự đi trong khu rừng đen kịt.

Đi được khoảng mười mấy phút.

Bàn Tử đột nhiên cảm thấy trên người có chút lạnh, hắn kéo chặt áo, cố gắng che chắn những cơn gió núi ập đến.

Sau đó, hắn không nhịn được mà khẽ hỏi Trương Bách Sự phía

trước: “Trương huynh đệ, chúng ta còn phải đi bao lâu nữa mới đến Mộ Hoàng Bì Tử vậy?” Trương Bách Sự bước chân không ngừng, đầu cũng không ngoảnh lại đáp: “Bàn gia, phía nam có một sườn núi, đợi chúng ta vượt qua sườn núi đó, sẽ thấy một gò đất lớn, đó chính là Mộ Hoàng Bì Tử.” “Ồ, thì ra là vậy.” Bàn Tử như có điều suy nghĩ gật gật đầu, “Hoàng bì tử ở chỗ các cậu có kiêng kỵ gì không?” Trương Bách Sự đột nhiên nghiêm túc nói: “Ở chỗ chúng tôi, hoàng bì tử còn được gọi là Hoàng Đại Tiên, giỏi trò che mắt, người bình thường không dám dễ dàng chọc vào chúng đâu.” Nghe Trương Bách Sự nói vậy, mắt Bàn Tử liền sáng lên, hắn thầm nghĩ: “Hừ, hoàng bì tử vừa rồi tè bậy lung tung, hại hắn trúng chiêu, tối nay ta phải bắt mấy con mang về làm áo choàng lông mới được!” Lý Thấm lại chú ý đến tia hung ác lóe lên trong mắt Bàn Tử, cô trong lòng thắt lại, hạ giọng khuyên: “Bàn ca, Hoàng Đại Tiên này là một trong Ngũ Tiên của vùng Đông Bắc đấy, nghe nói giết chúng sẽ bị báo ứng, anh tuyệt đối đừng làm bậy!” Sở Viễn cũng khẽ gật đầu, hoàng bì tử không đáng sợ, nhưng chúng rất dễ thù dai, tính báo thù rất mạnh.

Xem tình hình vừa rồi, e rằng Hoa Vinh và những người khác cũng đã trúng nước tiểu của hoàng bì tử, cuối cùng bị đưa vào Mộ Hoàng Bì Tử.

Đã mấy ngày rồi, với bản lĩnh của Hoa Vinh lẽ ra đã phải tỉnh lại, nhưng vẫn chưa thể trở về.

Đoàn Tử Sơn này không có cổ mộ, chỉ có Mộ Hoàng Bì Tử, nơi đó thông tứ phía như một mê cung, xem ra Hoa Vinh và những người khác đã bị mắc kẹt ở đây.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân Sở Viễn tìm đến sự giúp đỡ của Tẩu Sơn Nhân Trương Bách Sự, nơi như vậy e rằng cũng chỉ có Tẩu Sơn Nhân mới rành đường.

Trăng sáng treo cao, rắc xuống thứ ánh sáng lạnh lẽo, soi tỏ con đường phía trước cho cả đoàn.

Dưới sự dẫn dắt của Trương Bách Sự, họ đã gian nan vượt qua một sườn núi cao chót vót.

Sườn núi này dốc đứng hiểm trở, đường đi gập ghềnh khó đi, sau một hồi vạch gai mở lối, cuối cùng họ cũng đến được một khu rừng tùng đỏ rậm rạp.

Khu rừng này tĩnh mịch mà bí ẩn, tiếng thông reo vi vu.

Cả nhóm luồn lách qua rừng cây, tiến đến ngôi mộ chồn mà Trương Bách Sự đã nhắc tới.

Cảnh tượng trước mắt khiến ai nấy đều kinh ngạc, một gò đất khổng lồ sừng sững hiện ra, trông như một ngôi mộ cổ.

Trên gò đất không một cọng cỏ, trông vô cùng trơ trọi, tạo thành sự tương phản rõ rệt với khu rừng tùng đỏ tươi tốt xung quanh.

Trên những gò đất xung quanh, vô số hang hốc to bằng nắm tay chi chít, nhìn mà tê cả da đầu.

Chương 438

Trương Bách Sự chỉ vào gò đất lớn, nói với mọi người: "Các vị xem, đó chính là mộ chồn, trong những cái hang này hẳn là toàn chồn vàng." Lời ông ta vừa dứt, trong mắt Bàn Tử đã lóe lên một tia hưng phấn.

Cậu ta vội vã đi nhanh mấy bước, đến gần gò đất lớn, cẩn thận quan sát.

Chỉ thấy cậu ta vừa tấm tắc khen lạ, vừa lẩm bẩm: "Đừng nói nữa, đúng là giống mộ thật, thảo nào lại gọi là mộ chồn." Bàn Tử đi một vòng quanh gò đất lớn, rồi gãi đầu đầy nghi hoặc, miệng vẫn lầm bầm: "Chỗ bé tí thế này, lấy đâu ra mê cung dưới lòng đất chứ?

Rốt cuộc lối vào ở đâu?" Sở Viễn làm như không nghe thấy lời lẩm bẩm của Bàn Tử, anh chỉ lặng lẽ quan sát xung quanh.

Sau đó, anh tự mình trèo lên gò đất lớn, đứng trên đỉnh gò, cảm nhận cơn gió núi gào thét.

Anh lấy từ trong ngực ra một chiếc la bàn, cẩn thận xoay vần.

Đứng dưới gò đất, Trương Bách Sự nhìn thấy chiếc la bàn trong tay Sở Viễn, mắt đột nhiên trợn to, trong lòng thầm kêu lên: "Trời đất ơi!" Ông ta lập tức nhận ra, vị Sở gia này lại là một Mạc Kim Hiệu Úy!

Mạc Kim Hiệu Úy là đứng đầu trong Ngoại Bát Hành, chuyên sống bằng nghề trộm mộ.

Đổ đấu và Tẩu Sơn đều thuộc Ngoovoại Bát Hành, xem như người một nhà.

"Lão Sở, cậu có phát hiện gì không?" Mắt Bàn Tử đột nhiên sáng

lên, trong lòng không khỏi thắt lại, lẽ nào mộ chồn này thực sự là một ngôi mộ lớn sao?

Sở Viễn không lập tức trả lời câu hỏi của Bàn Tử mà tiếp tục chăm chú xoay la bàn.

Một lúc sau, anh mới chậm rãi lên tiếng: "Thuật phong thủy chú trọng đắc thủy là trên hết, tàng phong là thứ yếu.

Núi bao quanh có thể tàng phong, khiến khí tụ lại không tan, nước ôm vào thì có thể tụ khí." Bàn Tử tuy hiểu lơ mơ những gì Sở Viễn nói, nhưng cậu ta vẫn nắm được thông tin mấu chốt: nơi này bảo khí dồi dào, chắc chắn ẩn giấu một ngôi mộ cổ cực lớn, có việc để làm rồi!

Đây đúng là một niềm vui bất ngờ!

Vốn dĩ chỉ định tìm Hoa Vinh, không ngờ lại vô tình phát hiện ra một ngôi mộ lớn, Bàn Tử phấn khích đến mức suýt nhảy cẫng lên!

"Bịch!" Cậu ta kích động đặt ba lô xuống, nóng lòng xoa xoa hai tay, rồi bắt đầu thành thạo bày biện các loại trang bị trong ba lô ra.

Trang bị của Bàn Tử có thể nói là đầy đủ mọi thứ, la liệt đủ loại, khiến người ta hoa cả mắt.

Sở Viễn thấy vậy, khóe miệng khẽ nhếch lên, thân hình nhanh nhẹn khẽ động, như một con én nhẹ nhàng bay xuống khỏi gò đất.

Sau khi đứng vững, anh quay mặt về hướng đông nam, ánh mắt như đuốc, chuẩn xác rơi vào một gò đất nhỏ cách đó không xa.

Sở Viễn đưa tay chỉ về phía gò đất nhỏ, giọng bình tĩnh nói: "Lối vào ở đây, đào từ chỗ này." Giọng anh không lớn, nhưng lại như mang một sự uy nghiêm không thể nghi ngờ.

Lời còn chưa dứt, Bàn Tử đã lao tới như mũi tên rời cung.

Cậu ta nhanh chóng vớ lấy cây Toàn Phong Sạn, động tác thuần thục mà dứt khoát, chĩa xẻng vào nơi Sở Viễn chỉ, hung hăng xúc xuống.

Đối với thuật Tầm long phân kim định huyệt của Sở Viễn, Bàn Tử tin tưởng tuyệt đối.

Họ đã xông pha bấy lâu nay, chưa từng thất bại, chỉ cần Sở Viễn xác định vị trí, Bàn Tử sẽ không chút do dự tin tưởng và thực hiện.

Nhìn Bàn Tử làm việc thành thạo, động tác như mây trôi nước chảy, rõ ràng là một tay nhà nghề.

Lại nhìn chiếc la bàn quen thuộc trong tay Sở Viễn, Trương Bách Sự đột nhiên lóe lên một ý nghĩ, cuối cùng ông ta cũng nhớ ra thân phận của Sở Viễn.

Đây chẳng phải là Mạc Kim Hiệu Úy cuối cùng đã gây xôn xao trên mạng một thời gian trước sao?

Khi đó đã gây chấn động toàn mạng, sau đó không hiểu sao lại ngừng phát sóng, ai cũng nói anh ta bị chính quyền cấm sóng, sao lại xuất hiện ở đây.

Hơn nữa còn ngang nhiên trộm mộ, không thèm lén lút!

Trương Bách Sự càng nghĩ càng thấy không ổn, trong lòng không khỏi căng thẳng.

Ông ta vừa cảnh giác liếc nhìn xung quanh, sợ trong rừng đột nhiên lao ra một đám chú mặc đồng phục bắt mình đi.

Đúng lúc Trương Bách Sự đang suy nghĩ miên man, Lý Thấm đã chú ý đến sự khác thường của ông ta.

Cô đứng bên cạnh Trương Bách Sự, thấy sắc mặt ông ta căng thẳng, vội vàng cười khẽ nói: "Đừng lo, Sở đại ca không phải người

thường đâu, anh ấy là chuyên gia của Cục Khảo cổ Quốc gia, có quyền ưu tiên xử lý khi gặp mộ cổ, được chính quyền cấp phép." Trương Bách Sự nghe lời Lý Thấm nói, lập tức như bị sét đánh, chết trân tại chỗ.

Ông ta không thể nào ngờ được, một tên trộm mộ lại có thể hóa thân thành chuyên gia của Cục Khảo cổ Quốc gia, điều này thật không thể tin nổi!

"Trời đất ơi, còn có thể chơi kiểu này sao?" Trương Bách Sự lẩm bẩm, "Dân đạo mộ mà còn có thể tẩy trắng, thật quá thần kỳ!" Sau khi biết được thân phận chính thức của Sở Viễn, Trương Bách Sự tỏ ra vô cùng nhiệt tình và tích cực.

Thậm chí còn tiện tay cầm lấy cây xẻng công binh của Bàn Tử, không chút do dự chủ động tham gia vào công cuộc khai quật, cắm đầu cắm cổ làm việc.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, chưa đầy mười phút, nỗ lực của họ đã thu được kết quả rõ rệt.

Một cái hố sâu hai mét, rộng một mét hiện ra trước mắt, đất trong hố được đào gọn gàng, như thể đã được thiết kế cẩn thận.

Phải công nhận, Bàn Tử tuy bình thường có hơi lông bông, nhưng kỹ năng đào hố của một Mạc Kim Hiệu Úy thì tuyệt đối là điểm kỹ năng max cấp.

Đúng lúc này, đột nhiên có một tiếng động giòn tan vang lên.

Âm thanh này trong không gian yên tĩnh vang lên thật đột ngột, thu hút sự chú ý của mọi người.

Bàn Tử vội đưa tay ra, cẩn thận bới lớp đất mềm trong hố, sợ làm hỏng thứ gì đó quan trọng.

Khi lớp đất mềm dần được gạt đi, một viên gạch xanh dần lộ ra.

Viên gạch này tạo thành một sự tương phản rõ rệt với lớp đất xung quanh, màu sắc của nó tươi sáng, chất liệu cứng cáp, rõ ràng đã được xử lý đặc biệt.

"Lão Sở, bên dưới thật sự có mộ thất, chúng ta đào được rồi!" Bàn Tử phấn khích hét lên, sau đó khẽ gõ vào viên gạch xanh trên mặt đất, lập tức có những tiếng vang rỗng vọng lại, bên dưới có không gian.

Nghe được tin tốt này, Sở Viễn lập tức bảo Bàn Tử đi ra, còn mình thì bước vào hố sâu, chuẩn bị tự tay phá vỡ tường gạch.

Bàn Tử gật đầu, hai tay chống đất, dùng sức cánh tay bật mạnh một cái, nhẹ nhàng nhảy ra khỏi hố sâu.

Sở Viễn cẩn thận bước vào hố sâu, quan sát kỹ bề mặt tường gạch, hai tay như bướm vờn hoa lướt trên tường gạch.

Anh nhẹ nhàng chạm vào từng viên gạch, cố gắng tìm xem bên trong có ẩn giấu cơ quan bí mật nào không.

Tuy nhiên, sau một hồi tìm kiếm cẩn thận, Sở Viễn không phát hiện bất kỳ dấu vết cơ quan nào trong gạch, trong lòng không khỏi nghi ngờ: lẽ nào đây thực sự chỉ là những viên gạch mộ thông thường?

Đúng lúc Sở Viễn đang suy nghĩ, đột nhiên trong đầu lóe lên một ý, tay phải hai ngón đột nhiên dùng sức, như tia chớp nhanh chóng chọc vào một viên gạch xanh.

Chỉ nghe một tiếng "cắc" giòn tan.

Viên gạch mộ màu xanh vốn tưởng chừng cứng rắn vô cùng, lại bị anh dễ dàng lấy ra khỏi bức tường không một kẽ hở!

Đây chính là tuyệt học độc môn của Phát Khâu Trung Lang Tướng – Phát Khâu Chỉ!

Chiêu này uy lực kinh người, có thể dễ dàng phá vỡ các loại vật thể cứng rắn, được xem là một trong những tuyệt kỹ của giới đổ đấu.

“Lão Sở, bên dưới quả nhiên là một ngôi mộ cổ, phát tài rồi!” Mấy người Bàn Tử đứng trên hố sâu, qua lỗ gạch có thể lờ mờ nhìn thấy bên dưới viên gạch xanh là một không gian ngầm, lập tức kinh ngạc kêu lên. "Rầm!" Cùng với một tiếng nổ lớn, vô số viên gạch xanh như bị một lực cực mạnh va vào, tung lên một đám bụi đất.

Giữa làn bụi mịt mù, một cửa hang to bằng cái đấu hiện ra trước mắt mọi người. "Phù!

Phù!" Bàn Tử bị cảnh tượng bất ngờ này dọa giật mình, vội vàng xua tay, cố gắng xua tan lớp bụi trước mặt, miệng lẩm bẩm phàn nàn.

Đợi bụi đất tan đi một chút, Bàn Tử liền vội vàng bật đèn pin, cầm xẻng công binh, không chút do dự nhảy xuống đầu tiên.

Chương 439

Cửa hang sâu khoảng hơn một mét, Bàn Tử tiếp đất phát ra một tiếng "bịch" nhẹ.

Sau khi đứng vững, cậu ta lập tức dùng đèn pin quét quanh môi trường xung quanh.

Khi nhìn rõ cảnh tượng xung quanh, cậu ta không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Hóa ra, dưới lòng đất này lại là một mộ đạo có dấu vết nhân tạo rõ ràng!

Tường và sàn mộ đạo đều được tu sửa cẩn thận, tạo ra một không khí vừa ngay ngắn vừa bí ẩn.

Bàn Tử nhìn quanh và phát hiện có tổng cộng tám mộ đạo được xây dựng nhân tạo, chằng chịt như mạng nhện, tỏa ra các hướng.

Chiếu đèn pin ra xa, Bàn Tử cũng không thể nhìn thấy điểm cuối của mộ đạo ở đâu.

Đúng lúc này, hai pho tượng đá mặt mày hung dữ, như đột nhiên hiện ra từ trong bóng tối, thu hút toàn bộ sự chú ý của Bàn Tử.

Hai pho tượng đá này cao tới hai mét, tạo cho người ta cảm giác bị áp bức, hình dáng thú đầu người thân của chúng vô cùng hiếm thấy.

Đặc biệt là khuôn mặt thú đầu hổ, sống động như thật, tay tượng cầm một cây rìu đá khổng lồ, ánh sáng sắc bén khiến người ta không rét mà run.

Điều đáng chú ý hơn là, trên ngực pho tượng dường như có khảm một viên ngọc màu lam.

Dưới ánh đèn mờ ảo, viên ngọc này tỏa ra ánh sáng xanh nhạt, tựa như một ngôi sao trên bầu trời đêm.

Ánh sáng xanh này tuy yếu ớt, nhưng lại vô cùng nổi bật, trong môi trường tối đen xung quanh càng thêm lạc lõng.

"Đây là?" Bàn Tử trợn to mắt, nhìn chằm chằm vào viên ngọc màu lam, trong lòng tràn đầy tò mò.

Cậu ta không nhịn được đưa tay ra, muốn lại gần một chút, cẩn thận xem xét lai lịch của viên ngọc này.

Tuy nhiên, đúng lúc tay cậu ta sắp chạm vào pho tượng.

Đột nhiên một bàn tay như ma quỷ, bất ngờ từ sau vai cậu ta đưa ra, hung hăng vỗ vào vai cậu ta.

"Bốp!" Cái vỗ bất ngờ này như một tiếng sét, dọa Bàn Tử cả người suýt nhảy dựng lên.

Sắc mặt cậu ta lập tức tái nhợt, trán lấm tấm mồ hôi, tim cũng như bị búa tạ nện vào, đập thình thịch.

Bàn Tử kinh hãi quay người lại, chỉ thấy người đứng sau lưng mình lại là Sở Viễn.

Sở Viễn đang nhìn cậu ta với vẻ trêu chọc, khóe miệng còn treo một nụ cười khó nhận ra.

"Đù, Lão Sở, cậu dọa người, dọa chết người đấy!" Bàn Tử nhìn Sở Viễn với vẻ oán giận, tay vội vàng vỗ mạnh vào ngực, dường như làm vậy có thể an ủi trái tim nhỏ bé đang kinh hãi của mình.

"Đừng có động lung tung, cẩn thận cơ quan!" Sở Viễn bực bội nói với Bàn Tử, viên ngọc màu lam này rõ ràng là cơ quan, quá lộ liễu rồi!

Đứng sau, Trương Bách Sự mắt nhìn chòng chọc vào hai pho tượng đá, như thể nhìn thấy thứ gì đó cực kỳ kinh khủng, giọng nói

cũng run rẩy: “Sở gia, Bàn gia, không ổn rồi, đây tuyệt đối không phải là đường hầm của chồn vàng, đây rõ ràng là Quỷ… Quỷ Nha Môn trong núi!” Bàn Tử nghe Trương Bách Sự nói, nghi hoặc quay người lại, mặt đầy vẻ mơ hồ và khó hiểu.

Cậu ta gãi gãi đầu, thắc mắc hỏi: “Quỷ Nha Môn?

Đó là cái quái gì thế?

Nhà Thanh đã diệt vong mấy trăm năm rồi, làm gì còn nha môn nào nữa!” Sở Viễn và những người khác cũng nhìn Trương Bách Sự với vẻ mặt mờ mịt, rõ ràng không biết gì về cái gọi là “Quỷ Nha Môn” này.

Trương Bách Sự thấy vậy, hít một hơi thật sâu, cố gắng để cảm xúc của mình ổn định lại một chút, rồi chậm rãi giải thích: “Truyền thuyết về ‘Quỷ Nha Môn’ đã lưu truyền nhiều năm ở khu vực dãy núi Đại Hưng An Lĩnh, nghe nói đây là lối vào bí mật của Diêm La Điện ở dương gian.

Một khi có người vô tình lạc vào ‘Quỷ Nha Môn’, sẽ bất tri bất giác đi vào địa phủ u minh, trở thành cô hồn dã quỷ.” Trong mấy trăm năm qua, xung quanh dãy núi Đại Hưng An Lĩnh liên tục có người mất tích, số lượng nhiều đến kinh ngạc.

Những người này như thể biến mất khỏi không trung, không bao giờ xuất hiện trong tầm mắt của mọi người nữa.

Theo thời gian, truyền thuyết về “Quỷ Nha Môn” ngày càng lan rộng.

Mà trong đó, điều đáng chú ý nhất chính là pho tượng đá sơn quỷ đầu hổ mình người, nó như là người bảo vệ của dãy núi này.

Pho tượng đá bí ẩn mà Bàn Tử và mọi người vừa chứng kiến chính là hình tượng sơn quỷ trong dãy núi Đại Hưng An Lĩnh.

Về tính xác thực của truyền thuyết này, hiện tại vẫn chưa có bằng chứng xác thực nào có thể chứng minh.

Tuy nhiên, đối với những người dân bản địa như Trương Bách Sự, truyền thuyết kinh hoàng này lại là câu chuyện họ nghe từ nhỏ đến lớn.

Chính vì vậy, khi Trương Bách Sự vừa nhìn thấy pho tượng sơn quỷ đó, trong lòng không khỏi dâng lên một nỗi kính sợ.

Đặc biệt đối với một tẩu sơn nhân kiếm sống bằng việc đi lại trong rừng núi như ông ta, nỗi kính sợ này càng đạt đến cực điểm.

"Sở gia, nơi này tuyệt đối không phải là nơi có thể ở lâu!" Trương Bách Sự mặt đầy kinh hãi khuyên nhủ: "Quỷ Nha Môn đối với tẩu sơn nhân chúng tôi mà nói, chính là cấm địa tử thần, tuyệt đối không được bước vào!" Ông ta biết rõ bản lĩnh của mình có hạn, muốn tự do ra vào nơi đầy quỷ dị này, không nghi ngờ gì là tự tìm đường chết.

Sở Viễn cẩn thận bật đèn pin, ánh sáng yếu ớt lập tức chiếu sáng xung quanh.

Anh cảnh giác nhìn quanh, xác nhận không có gì bất thường, rồi nhẹ nhàng vỗ vai Trương Bách Sự, trên mặt lộ ra một nụ cười thản nhiên.

"Mộ đạo này xây dựng thật là tài tình!" Sở Viễn tán thưởng, "Dựa theo âm dương bát quái thiết kế, bố cục và bài trí đều ẩn chứa thâm ý." "Ông xem pho tượng sơn quỷ này," Sở Viễn chỉ vào một pho tượng đá khổng lồ cách đó không xa nói, "Nó hẳn là dùng để trấn mộ.

Thời cổ đại, người ta tin rằng sơn quỷ có sức mạnh thần bí, có thể bảo vệ sự an toàn cho chủ nhân ngôi mộ." Nói xong, Sở Viễn lấy từ ba lô ra một chiếc la bàn, đặt trong lòng bàn tay cẩn thận xem xét.

Kim la bàn dường như bị một lực nào đó ảnh hưởng, xoay tròn

nhanh chóng, cuối cùng từ từ dừng lại ở hướng tây nam.

"Ừm, quả nhiên là vậy." Sở Viễn lẩm bẩm, "Hướng chúng ta đang đối mặt chính là cung Khôn phía tây nam, tương ứng với vị trí Tử Môn.

Vạn vật xuân sinh thu tử, có sinh ắt có tử, đó là quy luật của tự nhiên." Anh quay đầu nhìn Trương Bách Sự, tiếp tục giải thích: "Mà cung Cấn Sinh Môn đối diện với Tử Môn, nằm ở phương đông bắc, lối vào hẳn là ở trong mộ đạo sau lưng chúng ta." Sở Viễn quay người, dùng tay chỉ về phía mộ đạo hướng đông bắc sau lưng, giọng hơi trầm xuống, như thể sợ làm kinh động ngôi mộ cổ đang say ngủ.

Trương Bách Sự nghe lời Sở Viễn nói, trong lòng đột nhiên chấn động.

Lúc này ông ta mới bắt đầu quan sát kỹ tám mộ đạo bên cạnh mình, quả nhiên phát hiện bố cục và phương vị đều khớp với nguyên lý âm dương bát quái.

Xem ra cái gọi là "Quỷ Nha Môn" này lại là một ngôi mộ cổ, những người mất tích kia chắc chắn đã gặp phải cơ quan trong mộ.

"Đi thôi, mau chóng tìm ra tung tích của Hoa Vinh, không có đồ tiếp tế cậu ta không cầm cự được lâu đâu!" Cất la bàn, Sở Viễn rút Kim Cương Tán sau lưng, đi đầu vào mộ đạo Sinh Môn.

Bàn Tử và Lý Thấm theo sát phía sau, Trương Bách Sự đứng tại chỗ suy nghĩ một lát, rồi dậm chân, nghiến chặt răng, vẫn quyết định đi theo.

Theo sự dẫn dắt của Sở Viễn, cả đoàn người cẩn thận men theo mộ đạo Sinh Môn, từ từ tiến về phía trước.

Đi được khoảng hơn một trăm mét, dọc đường đều yên bình, không gặp bất kỳ nguy hiểm nào.

Khi đến cuối mộ đạo, một luồng âm phong mạnh mẽ ập tới, như một dòng lũ lạnh lẽo, dữ dội táp vào mặt mỗi người.

Sở Viễn đột ngột giơ tay, ra hiệu cho mọi người dừng bước, anh nhạy bén nhận ra, không khí ở đây trở nên lưu thông khác thường.

Điều này có nghĩa là phía trước rất có thể là lối vào.

Tiếp tục đi về phía trước hơn mười mét, một cầu thang đá tối om đột nhiên xuất hiện trước mắt mọi người.

Cầu thang đá này kéo dài xuống dưới, dường như dẫn đến một nơi sâu thẳm không xác định.

Bậc thang rất hẹp, chỉ đủ cho một người đi qua, tạo cảm giác ngột ngạt và chật chội.

Sở Viễn nhìn chằm chằm vào cầu thang đá, quay đầu nói với những người phía sau: "Bàn Tử, các cậu ở trên đợi trước, tôi xuống dưới xem xét trước." Lời còn chưa dứt, anh đã không chút do dự cầm lấy đèn pin, bước lên cầu thang, bóng dáng dần khuất xa trong bóng tối.

Đối với hành động một mình của Sở Viễn, Bàn Tử và Lý Thấm tỏ ra khá yên tâm.

Họ hoàn toàn tin tưởng vào năng lực của Sở Viễn, tin rằng anh có thể đối phó với mọi tình huống có thể xảy ra.

Chương 440

Trương Bách Sự lại có vẻ do dự, dường như muốn nói gì đó, nhưng nhìn vẻ mặt của Bàn Tử, cuối cùng vẫn không mở lời.

"Xuống đi." Đúng lúc ba người đang chờ đợi có chút sốt ruột, đứng ngồi không yên.

Đột nhiên, một giọng nói trầm thấp từ dưới cầu thang vọng lên.

Bàn Tử vừa nghe, như bị điện giật, bật dậy, rồi nhanh chóng kéo tay Lý Thấm, nóng lòng chạy xuống cầu thang.

Lý Thấm bị Bàn Tử kéo như vậy, suýt nữa loạng choạng ngã, bước chân lảo đảo theo Bàn Tử lao xuống cầu thang.

Trương Bách Sự thấy vậy, trong lòng tuy có chút kinh ngạc, nhưng cũng không dám chậm trễ, vội vàng chạy theo sau hai người.

Khi ba người cuối cùng chạy đến cuối cầu thang, bước chân của họ đồng loạt dừng lại.

Cảnh tượng trước mắt khiến họ hoàn toàn chết lặng, họ trợn to hai mắt, như thể nhìn thấy điều không thể tin nổi nhất trên đời...

"Vù vù!" Cùng với tiếng gió gào thét, một vách đá cheo leo hiện ra trước mắt mọi người.

Vách đá này vô cùng hiểm trở, như thể bị thiên nhiên dùng rìu đục mà thành.

Đối diện cửa hang là một vách đá nhẵn bóng, dốc đứng, khoảng cách giữa hai bên khoảng hơn mười mét, ở giữa là một hẻm núi sâu thẳm.

Hẻm núi sâu không thấy đáy này, lúc này như một vực sâu không

thể vượt qua giữa hai bên.

Đúng lúc này, Bàn Tử đột nhiên kinh ngạc thốt lên: "Vãi, các cậu xem đối diện có một cánh cửa đá, đó chính là Quỷ Nha Môn trong truyền thuyết phải không!" Mọi người nghe vậy, lần lượt nhìn theo hướng tay Bàn Tử chỉ, quả nhiên trên vách đá nhẵn bóng, phát hiện một nơi khác thường.

Đó là một cánh cửa đá xanh cổ kính, cửa đá chia làm hai cánh, nửa đóng nửa mở, ở giữa để lại một khe hở rất lớn.

Phía trên cửa đá, mái cong đấu củng, công nghệ tinh xảo, như một cung điện thu nhỏ.

Hai bên cửa đá, mỗi bên có một cây cột đá khổng lồ đối xứng, tạo cảm giác trang nghiêm, túc mục.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là Quỷ Nha Môn trong truyền thuyết.

Và phía sau cửa đá, chắc hẳn là nơi ở của Diêm La mà Trương Bách Sự đã nhắc đến.

"Qua đây cả đi, chỗ này tạm thời an toàn." Sở Viễn đứng trên vách đá ngoài cửa hang, lớn tiếng gọi những người khác.

Trên vách đá này có một bệ đá nhỏ, vị trí vừa vặn, đủ cho bốn người họ đứng.

Bàn Tử nghe thấy tiếng gọi của Sở Viễn, cẩn thận đi đến mép bệ đá, cúi người nhìn xuống.

Ánh mắt đó khiến tim cậu ta thắt lại, nhịp tim lập tức tăng nhanh, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Đồng thời, một cảm giác mất trọng lượng mãnh liệt như thủy triều ập đến, khiến cơ thể cậu ta không tự chủ được nghiêng về phía

trước.

“Bàn ca, anh sao vậy?” Lý Thấm thấy cơ thể Bàn Tử mất thăng bằng, mắt thấy sắp rơi xuống vực sâu vạn trượng, vội vàng lớn tiếng gọi, đồng thời đưa tay ra kéo Bàn Tử.

Tuy nhiên, tay cô lại vồ hụt, không nắm được Bàn Tử.

Đúng vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Sở Viễn đã thể hiện tốc độ phản ứng và thân thủ kinh người của mình.

Anh nhanh tay mở Kim Cương Tán, nhanh chóng úp mặt dù xuống, chính xác đỡ lấy cơ thể Bàn Tử.

Sau đó, dùng sức một cái, kéo Bàn Tử từ mép vách đá về, ngã xuống bệ đá.

Mãi đến lúc này, Bàn Tử mới như tỉnh mộng, cơ thể cậu ta run lên, trán vã mồ hôi lạnh.

Cảnh tượng kinh hoàng vừa rồi khiến tim cậu ta đập hồi lâu không bình tĩnh lại được, trong lòng thoáng qua một tia sợ hãi.

“Mẹ kiếp, độc nước tiểu chồn vàng vẫn chưa giải hết, vừa rồi bị gió lạnh thổi, trong đầu đột nhiên một trận mơ hồ!” Bàn Tử lòng còn sợ hãi nói.

Cậu ta nhớ lại trạng thái của mình vừa rồi, không khỏi cảm thấy một trận rùng mình.

Mê hồn thuật của con chồn vàng này thật quá lợi hại, lại có thể khiến cậu ta trong nháy mắt mất đi khả năng kiểm soát cơ thể.

Sở Viễn thấy vậy, trong lòng khẽ động, lấy ra một viên Diệu Tâm Hoàn đưa qua, Bàn Tử nhận lấy cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp nuốt xuống.

“Diệu Tâm Hoàn tuy không thể giải độc, nhưng có thể làm giảm

nhịp tim, giúp cậu luôn tỉnh táo, tránh bị trúng chiêu." Khi viên thuốc vào bụng, Bàn Tử cảm thấy khá hơn nhiều, vịn tường từ từ đứng dậy, cẩn thận hỏi: "Lão Sở, chúng ta qua đó thế nào, hay là cậu dùng Phi Hổ Trảo mở đường, quăng lên cánh cửa Quỷ Nha Môn đi." Nghe vậy, cổ tay Sở Viễn đột nhiên rung lên, Phi Hổ Trảo như tia chớp lao ra, bay về phía cột đá bên cạnh Quỷ Nha Môn.

"Keng!" Chỉ nghe một tiếng vang giòn, Phi Hổ Trảo như bị một bàn tay vô hình điều khiển, chính xác quấn quanh cột đá.

Mọi người thấy cảnh này, trên mặt đều lộ ra nụ cười vui mừng, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng tìm được cách qua đó.

Tuy nhiên, đúng lúc Sở Viễn chuẩn bị dùng sức kéo Phi Hổ Trảo, anh đột nhiên cảm nhận được một lực cản bất thường.

Anh không khỏi nhíu mày, trong lòng thầm nghĩ: "Lực của cột đá này sao lại lỏng lẻo như vậy?" Nghĩ vậy, Sở Viễn hít một hơi thật sâu, rồi đột nhiên dùng sức, vận năm phần sức lực kéo mạnh.

"Rắc!" Cùng với một tiếng nổ lớn, cột đá bên cạnh cửa Quỷ Nha Môn lại như đậu hũ, dưới lực kéo, lập tức gãy thành hai đoạn!

"Vãi, cái này cũng quá không chắc chắn rồi!" Bàn Tử đứng bên cạnh chứng kiến cảnh này, kinh ngạc đến không ngậm được miệng, không nhịn được chửi thề một câu.

Cậu ta thực sự không hiểu, cây cột đá này rõ ràng trông rất to khỏe, sao lại không chịu nổi một cú kéo như vậy?

Sở Viễn lặng lẽ thu lại Phi Hổ Trảo, nhẹ nhàng lắc đầu nói: "Dấu vết xây dựng của cửa đá này rất rõ ràng, đá xung quanh bị gió thổi, mưa dầm, nắng chiếu và các yếu tố tự nhiên khác bào mòn quanh năm, đã mục nát không chịu nổi." Trương Bách Sự nghe vậy, mắt

sáng lên vội vàng nói: "Ở đây gió lại lớn, vách đá lại dốc, dù sao cũng không qua được, hay là quay về đi." "Gió?" Nghe vậy, lòng Sở Viễn khẽ động, như nhớ ra điều gì, lại lấy la bàn ra, đối chiếu liên tục với vách đá xung quanh.

"Mệnh mạch Quý sơn ngoại hữu phong khẩu, tẩm dật khoảnh dư, vọng khí giả, dĩ vi khống khí." Bàn Tử bên cạnh nghe Sở Viễn lẩm bẩm, không nhịn được lên tiếng: "Lão Sở, cậu đang lẩm bẩm cái gì đấy?

Phía trước chính là nơi phong thủy bảo địa, không cần tìm rồng phân vàng nữa đâu, chúng ta phải nghĩ cách qua đó chứ?" "Bàn Tử, đây không phải là gió, là khí rỗng, tôi có cách qua đó rồi." Nghe hai chữ "khí rỗng", Bàn Tử hít một hơi khí lạnh, mặt tái đi, vãi, không lẽ lại phải làm một lần "âm hà hoành không" nữa sao!

Trương Bách Sự ngơ ngác nhìn Bàn Tử và Sở Viễn, trong lòng đầy nghi hoặc.

Ông ta thực sự không hiểu hai người này đang úp mở chuyện gì, bèn quyết định lấy bát quái bàn trong tay ra xem xét.

Khi ông ta nhẹ nhàng xoay bát quái bàn, kim chỉ bắt đầu di chuyển chậm rãi trên bề mặt.

Trương Bách Sự nhìn chằm chằm vào kim chỉ, thấy nó lần lượt đi qua Càn, Chấn, Khảm, Cấn, Khôn, Tốn, Ly, Đoài, tám quẻ tượng này.

Cuối cùng dừng lại ở vị trí Tốn.

Trương Bách Sự không khỏi nhíu mày, cuối cùng không kìm nén được sự tò mò trong lòng, mặt đầy nghi hoặc hỏi Sở Viễn: "Sở gia, đây là vị trí Tốn, thuộc phong.

Nhưng điều này và cái mà ngài nói là khí rỗng có quan hệ gì?" Sở Viễn mỉm cười, dường như đã lường trước được câu hỏi của

Trương Bách Sự.

Anh thong thả giải thích: "Quẻ Tốn là quẻ thứ năm mươi tư trong sáu mươi tư quẻ của Kinh Dịch.

Quẻ tượng viết: 'Một lá thuyền con đậu bãi cát, có cao không nước tiến thoái khó.

Gặp mưa lớn sông hồ đầy ắp, chẳng tốn sức mặc sức đi lại.' Điều này có nghĩa là trong kim mạch nhất định ẩn giấu long huyệt, mà trong long huyệt lại chứa đựng khí rỗng, đồng thời, dưới lòng đất cũng tất nhiên tồn tại phong nhãn." Sở Viễn đứng bên bờ vực, trong đầu hiện ra cảnh tượng âm hà hoành không ở thôn Địa Tiên, khung cảnh đó và cảnh tượng trước mắt như một.

Đúng lúc này, Bàn Tử đột nhiên nghiến răng, như thể đã quyết tâm.

Cậu ta nhanh chóng lấy từ ba lô ra một khẩu súng xung kích đã chuẩn bị sẵn, động tác thành thạo lên đạn.

Khẩu súng xung kích sáng loáng ánh kim loại lạnh lẽo, dưới ánh nắng trông vô cùng chói mắt, toát ra một luồng khí tức khiến người ta kinh hãi.

Trương Bách Sự bị cảnh tượng bất ngờ này dọa không nhẹ, hai chân ông ta run như cầy sấy.

Ông ta mặt đầy kinh ngạc nhìn Bàn Tử oai phong lẫm liệt, trong lòng thầm nghĩ: "Hai vị gia này là người thế nào?

Ngay cả thứ đồ cấm này mà cũng dễ dàng vận chuyển đến Đông Bắc, thật quá không thể tin nổi!" Tuy nhiên, Bàn Tử hoàn toàn không để ý đến sự kinh ngạc của Trương Bách Sự, sự chú ý của cậu ta hoàn toàn tập trung vào đáy vực.

Chương 441

Chỉ thấy cậu ta giơ súng xung kích lên, nhắm vào vực sâu bên dưới, chờ đợi chỉ thị của Sở Viễn.

Sở Viễn hít một hơi thật sâu, ổn định cảm xúc, rồi ra hiệu cho Bàn Tử.

Nhận được tín hiệu, Bàn Tử không chút do dự, dứt khoát bóp cò.

"Đoàng!" Một tiếng súng vang trời dội lại dưới đáy thung lũng, âm thanh liên tục phản xạ trong hẻm núi, khuếch đại, dần xa rồi hoàn toàn biến mất.

Tuy nhiên, trong hẻm núi không xảy ra bất kỳ điều bất thường nào, mọi thứ đều tỏ ra vô cùng bình lặng.

Bàn Tử thấy vậy, vẻ mặt hơi thay đổi, dường như có chút bất ngờ với kết quả này.

Nhưng cậu ta không suy nghĩ nhiều, mà nhanh chóng điều chỉnh tư thế, lại nhắm vào đáy vực, không chút do dự bóp cò.

"Đoàng!" Lại một tiếng nổ lớn, tiếng súng vang vọng mãi trong hẻm núi.

Trương Bách Sự thò đầu nhìn tình hình dưới đáy vực, nhưng không có gì xảy ra, chỉ là gió trong vực có vẻ lớn hơn một chút.

"Bàn gia, ngài nổ súng là có ý gì, thử độ sâu của hẻm núi à?" Nghe Trương Bách Sự thắc mắc, Bàn Tử không trả lời ngay, mà quay đầu nhìn Sở Viễn, vị này mới là chuyên gia.

Dường như nhận ra suy nghĩ của Bàn Tử, Sở Viễn chỉ vào sâu trong hẻm núi, nhàn nhạt giải thích: "Sóng âm do tiếng súng phát ra, qua môi trường không khí, truyền đến tầng đá bên dưới, sóng âm càng

mạnh, chấn động càng mạnh." "Khi chấn động của tầng đá đạt đến một giới hạn, sẽ xảy ra biến dạng, kích thích địa mạch, dẫn ra nhiều khí rỗng hơn." "Từ đó, có thể đạt được hiệu quả mượn vàng sinh gió, âm hà hoành độ!" Cùng với lời nói của Sở Viễn, đáy vực truyền đến một trận rung động trầm thấp, như thể cả hẻm núi đang đáp lại lời anh.

Ngay sau đó, từng luồng khí rỗng tối tăm như suối phun trào ra, xộc thẳng lên trời!

Những luồng khí rỗng này như những con rồng vàng khổng lồ, nhe nanh múa vuốt lượn lờ trên không.

Điều đáng kinh ngạc hơn là, những luồng khí rỗng này lại tạo thành những xoáy nước có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Chúng như những cơn lốc xoáy khổng lồ, xoay tròn lên xuống giữa hai hẻm núi.

Những xoáy nước này không chỉ có tốc độ cực nhanh, mà còn có sức mạnh kinh người, như thể có thể nuốt chửng mọi thứ.

"Đây chính là âm hà hoành độ!" Giọng Sở Viễn vang vọng trong hẻm núi, "Khí rỗng tồn tại trong thời gian có hạn, mọi người tranh thủ thời gian qua cầu, tôi đi trước!" Lời còn chưa dứt, anh đã không chút do dự lùi lại vài bước, rồi như mũi tên rời cung lao vút đi.

Trong tiếng kinh hô của mọi người, Sở Viễn như chim bay vọt lên, lao về phía giữa hẻm núi.

Tuy nhiên, đúng lúc anh sắp đến giữa hẻm núi, điều không ngờ đã xảy ra.

Chỉ thấy cơ thể Sở Viễn đột nhiên như mất đi điểm tựa, bắt đầu rơi nhanh xuống!

"Lão Sở!" "Sở đại ca!" Những người khác thấy vậy, đều thất

thanh kinh hãi kêu lên.

Họ trợn to hai mắt, mặt đầy kinh hãi nhìn bóng dáng Sở Viễn rơi nhanh giữa không trung, cho đến cuối cùng không thấy một chút dấu vết.

"Chết tiệt, cái âm hà hoành không này không đúng rồi, mau, muội tử, lấy dây thừng ra, tôi phải xuống xem sao." Bàn Tử trợn to mắt, mặt đầy kinh hãi nhìn cảnh tượng âm hà hoành không hoàn toàn khác trước, trán đầy mồ hôi lạnh.

Tuy nhiên, chưa đợi Lý Thấm kịp lấy dây thừng từ ba lô ra, Bàn Tử đột nhiên nghe thấy bên tai có một giọng nói quen thuộc.

Khi ánh mắt cậu ta giao nhau với cảnh tượng trong hẻm núi, mắt Bàn Tử gần như lồi ra khỏi tròng, miệng cũng há to.

Lý Thấm và Trương Bách Sự bên cạnh cũng chết trân nhìn cảnh tượng trước mắt, như thể nhìn thấy điều không thể tin nổi nhất trên đời.

Chỉ thấy dưới tác dụng của xoáy khí rỗng khổng lồ, cơ thể Sở Viễn đang từ từ bay lên từ sâu trong hẻm núi, lơ lửng trước mắt mọi người.

Cơ thể anh như bị một bàn tay vô hình nâng đỡ, nhẹ nhàng lơ lửng giữa không trung.

"Đừng lo, xoáy khí rỗng này có thể chịu được người, chỉ cần mọi người giữ thăng bằng, là có thể cùng tôi bơi qua!" Nói xong câu đó, Sở Viễn hai tay hai chân đồng thời dùng sức, bơi về phía Quỷ Nha Môn đối diện.

Cơ thể anh lúc này, dưới tác dụng của xoáy khí rỗng phía trên hẻm núi, tuy không rơi xuống được, nhưng muốn tiến lên vẫn cần một chút khéo léo.

May mà thể chất của Sở Viễn cực tốt, khả năng phối hợp và thăng bằng của cơ thể rất tốt, chẳng mấy chốc đã đến trước Quỷ Nha Môn.

"Hay cho thủ đoạn!

Danh hiệu Mạc Kim Hiệu Úy quả nhiên danh bất hư truyền!" Trương Bách Sự mặt đầy kinh ngạc nhìn Sở Viễn vững vàng đáp xuống bờ bên kia hẻm núi, trong lòng không khỏi dâng lên một nỗi khâm phục từ tận đáy lòng.

Ông ta hít một hơi thật sâu, nghiến chặt răng, rồi đột nhiên nhảy vọt lên, như mũi tên rời cung lao về phía hẻm núi.

Bàn Tử và Lý Thấm thấy vậy, nhìn nhau một cái, cũng không chút do dự học theo dáng vẻ của Sở Viễn, nhanh chóng lùi lại vài bước.

Sau đó nhắm chặt hai mắt, nhảy vào trong hẻm núi.

Dưới sự giúp đỡ của Sở Viễn, Trương Bách Sự thuận lợi đến Quỷ Nha Môn đầu tiên, Lý Thấm cũng theo sát phía sau, an toàn đáp xuống.

Tuy nhiên, Bàn Tử lại có vẻ hơi chật vật.

Tay chân cậu ta dường như có chút không phối hợp, vung vẩy loạn xạ trên không, giống như một con gấu lớn vụng về.

Sở Viễn nhìn bộ dạng hài hước của Bàn Tử, không khỏi vạch đen đầy đầu, sau đó cổ tay rung lên, Phi Hổ Trảo như tia chớp bay ra.

Cơ thể Bàn Tử liền như bị một bàn tay vô hình nắm lấy, bay thẳng về phía Sở Viễn.

Mãi đến khi hai chân vững vàng đáp xuống đất, Bàn Tử mới thở phào nhẹ nhõm.

Màn âm hà hoành độ này đối với người béo như cậu ta, thực sự là một thử thách gian nan.

“Lão Sở, tôi biết ngay mà, chỉ cần có cậu ở đây, anh em đây chắc chắn không sao!” Bàn Tử thở hổn hển ôm Sở Viễn một cái, mặt đầy vẻ cảm kích.

“Đừng có lảm nhảm nữa, vào Quỷ Nha Môn xem xét trước đã.” “Két!” Cùng với một tiếng ma sát khiến người ta sởn gai ốc, cánh cửa hé mở của Quỷ Nha Môn dưới lực đẩy mạnh của Bàn Tử, từ từ được mở ra.

Khi cửa đá di chuyển, vô số bụi đất như một đàn ong bị kinh động, bay tứ tung.

“Khụ khụ!” Bàn Tử bị đám bụi mịt mù này làm cho ho sặc sụa, cậu ta vừa dùng tay che miệng mũi, vừa không nhịn được phàn nàn: “Cái cửa rách này, nhiều bụi quá, sặc chết tôi!” Mãi mới ngừng ho được, Bàn Tử vội vàng phủi bụi trên người, rồi từ trong túi lấy ra một chiếc đèn pin.

Dưới ánh đèn mờ ảo, tình hình bên trong cửa mờ mờ ảo ảo, chỉ miễn cưỡng nhìn rõ được một chút.

Sau cửa khoảng ba mét là một mật thất trông rộng khoảng ba mươi mét vuông.

Mật thất này bốn phía đều được bịt kín, không một kẽ hở, như một không gian hoàn toàn khép kín.

Sau khi vào mật thất, có thể thấy trong phòng có rất nhiều tượng thần bằng đá lớn đặt ngổn ngang, bề mặt quấn vài cành cây lưa thưa.

Tường xung quanh mật thất trông vô cùng cũ kỹ, nhiều chỗ có vết nứt, trong những vết nứt này chi chít rễ cây, quấn vào nhau.

Trên tường vẫn còn lờ mờ nhìn thấy một số bức bích họa được vẽ bằng một loại sơn đặc biệt.

Những bức bích họa này dưới sự quấn quýt của rễ cây, đã bị phá

hủy không ít, nhưng vẫn có thể nhìn ra được một số đường nét và chi tiết.

Quan sát kỹ những bức bích họa này, có thể phát hiện chúng miêu tả cảnh một đám người đang hiến tế và quỳ lạy.

Những người trong tranh mặc trang phục cổ, vẻ mặt thành kính, họ vây quanh một pho tượng thần khổng lồ, dâng lên lễ vật và quỳ lạy.

Do những bức bích họa này đã bị hư hỏng không hoàn chỉnh, tuy không nhìn rõ mặt tượng thần, nhưng vẫn có thể cảm nhận được một chút trang nghiêm và túc mục.

Sở Viễn quan sát môi trường xung quanh, càng nhìn càng thấy cách bài trí ở đây có chút quen thuộc, trông giống như từ đường tế tự của một gia tộc cổ đại.

Phía bắc nhất của từ đường là một chiếc bàn thờ khổng lồ, trên bàn đặt một chiếc bát đá lớn, đáy bát kết một lớp bùn dày.

Sở Viễn nhẹ nhàng cạo lớp bùn dưới đáy bát, đưa lên mũi ngửi, lập tức một mùi máu tanh xộc tới, giống như máu của một loài động vật nào đó.

Sau bàn thờ là một pho tượng thần cao bằng một người, mặt thú thân người, Sở Viễn lại gần xem, lại là một khuôn mặt chồn vàng.

Chương 442

"Lại là một từ đường Hoàng Đại Tiên, có chút thú vị." Nhìn những pho tượng thần bị đổ trong mật thất, Sở Viễn lúc này mới phát hiện, hóa ra đều là tượng thần mặt thú thân người, không biết vì sao lại bị xô đổ.

"Sở đại ca, ở đó có một đường hầm." Đúng lúc này, Lý Thấm phát hiện ở vị trí trung tâm từ đường lại là một cầu thang tròn rộng một mét, dẫn xuống một tầng hầm bí ẩn.

Mọi người nghe thấy tiếng Lý Thấm, lần lượt vây lại, quả nhiên là một lối vào ẩn khuất, nhưng không biết vì sao lại bị người ta mở ra.

Sở Viễn khẽ gật đầu, xem ra từ đường này chỉ là bài trí, dùng để che mắt thiên hạ, đường hầm dẫn xuống tầng tiếp theo này đã bị người ta mở ra.

Cộng thêm lúc nãy khi Bàn Tử đẩy cửa, khe hở rõ ràng trên cửa, tất cả đều cho thấy đã có người đi trước họ một bước vào nơi này.

Chỉ dựa vào dũng khí vượt qua âm hà hoành độ, Sở Viễn đã biết người xông vào đây không phải là người thường, rất có thể là đám Tá Lĩnh Lực Sĩ của Hoa Vinh.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn quay sang Lý Thấm và Bàn Tử khẽ nói: "Mọi người chuẩn bị một chút, Hoa Vinh rất có thể đã vào đây trước chúng ta một bước, chúng ta phải xuống dưới xem xét." Trương Bách Sự bên cạnh lại nhìn chăm chú, do dự một lát rồi khuyên Sở Viễn: "Sở gia, các vị cũng thấy rồi, Quỷ Nha Môn này chính là miếu Hoàng Đại Tiên, Hoàng Đại Tiên được thờ phụng ở đây chắc chắn đạo hạnh không thấp.

Nếu tiếp tục đi xuống, một khi chọc giận Hoàng Đại Tiên, tất sẽ

mang đến tai họa diệt vong!" Đối với lo lắng của Trương Bách Sự, Sở Viễn tỏ ra rất hiểu, dù sao ở Đông Bắc, Hoàng Đại Tiên là một từ cấm kỵ.

Nhưng loại yêu ma quỷ quái này, đối với Mạc Kim Hiệu Úy mà nói, chỉ là con hổ giấy cản đường, không đáng nhắc đến! ...

Cuối cùng, dưới sự yêu cầu của Sở Viễn, Trương Bách Sự chỉ có thể bất đắc dĩ đi theo sau mọi người, men theo đường hầm cầu thang tròn đi xuống.

Khi họ dần đi sâu vào lòng đất, ánh sáng ngày càng tối, không khí xung quanh cũng trở nên ẩm ướt và nặng nề hơn.

Khi họ cuối cùng đến được tầng thứ hai, cảnh tượng trước mắt khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Tình hình ở tầng hầm thứ hai này còn tồi tệ hơn tầng trên rất nhiều, mộ đạo dài dằng dặc trông vô cùng sâu thẳm.

Vô số cành cây lại chui ra từ các kẽ hở trên tường mộ đạo, như những hàng rào xanh, chắn ngang trong mộ đạo.

Những cành cây này đan xen ngang dọc, chằng chịt vào nhau, tạo thành một cảnh tượng độc đáo.

Nhìn từ xa, cả đoàn người thậm chí còn tưởng mình đang đi vào một khu rừng mưa nhiệt đới nào đó.

Bàn Tử đi cuối cùng trong đội, khi xuống đến tầng thứ hai, cậu ta liền nhìn thấy hai cây đuốc treo trên tường.

Trong lòng cậu ta khẽ động, lập tức lấy bật lửa từ trong túi ra, cẩn thận châm một cây đuốc.

Trong nháy mắt, mộ đạo tối đen như mực được ngọn đuốc cháy hừng hực chiếu sáng, không khí âm u đáng sợ ban đầu cũng dịu đi một

chút.

Bàn Tử hài lòng vỗ vỗ tay, tiếp tục bước về phía trước, vừa đi được hai bước, Bàn Tử đột nhiên như bị niệm chú định thân.

Chỉ thấy Bàn Tử đột ngột dừng bước, vẻ mặt lập tức bị kinh hoàng chiếm giữ, trong lòng đột nhiên dâng lên một nỗi bất an mãnh liệt.

Sở Viễn, Lý Thấm và Trương Bách Sự, ba người vốn nên đi cùng cậu ta, lúc này lại biến mất không một dấu vết!

Toàn bộ mộ đạo trống không, ngoài cậu ta ra, không còn bóng dáng ai khác.

"Lão Sở?

Yêu muội?" Giọng Bàn Tử vang vọng trong mộ đạo tĩnh lặng, mang theo chút run rẩy.

Không nhận được hồi âm, trán Bàn Tử lấm tấm mồ hôi, tim cũng đập ngày càng nhanh như thể có chuyện gì đó không hay xảy ra.

Cậu ta vô thức nghiêng người nhìn, lập tức bị dọa đến hồn bay phách tán.

Cây đuốc vừa châm, không biết vì sao, ngọn lửa đột nhiên biến thành màu trắng bệch, như thể đây là ngọn lửa đến từ địa phủ u minh!

Trong khoảnh khắc này, Bàn Tử cảm thấy mình như đang ở trong Diêm La Điện, xung quanh bao trùm tử khí.

"Vãi, truyền thuyết về Quỷ Nha Môn lại là thật!" Ý nghĩ này lóe lên trong đầu Bàn Tử, đột nhiên, cậu ta nhìn thấy một đốm lửa ma trơi đang bay nhanh về phía mình giữa không trung.

Đốm lửa ma đó tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã đến trước mặt cậu ta, chưa đợi Bàn Tử kịp phản ứng.

Đốm lửa ma đó đột nhiên hóa thành một đôi tay đen khổng lồ, với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, siết chặt lấy cổ Bàn Tử!

Hơi thở của Bàn Tử lập tức bị chặn lại, cậu ta liều mạng giãy giụa, muốn gạt đôi tay đó ra.

Nhưng dù cậu ta dùng sức thế nào, đôi tay đó vẫn như kìm sắt siết chặt lấy cổ họng cậu ta, khiến cậu ta không thể nào thoát ra được.

Trong cơn sợ hãi và thiếu oxy tột độ, ý thức của Bàn Tử dần mơ hồ.

Trong lúc hoảng hốt, cậu ta nhìn thấy chủ nhân của đôi tay đó lại là tượng thần Hoàng Đại Tiên!

Gương mặt tượng thần hung dữ méo mó, toát ra một luồng ác ý khiến người ta rùng mình.

"Phá!" Đột nhiên, như một tiếng sét giữa trời quang, một tiếng hét vang trời nổ tung bên tai Bàn Tử.

Âm thanh này như chuông lớn, vang vọng.

Cùng với tiếng hét giận dữ đó, một luồng khí mát lạnh như một dòng suối trong, đột ngột tràn vào cơ thể Bàn Tử.

Luồng khí mát lạnh này lập tức bao bọc lấy cơ thể Bàn Tử, khiến cậu ta lập tức tỉnh táo lại, ngơ ngác nhìn người trước mặt.

Chính là Sở Viễn!

Lúc này, Sở Viễn vẫn giữ tư thế phun nước từ miệng, Bàn Tử vô thức định mở miệng, nhưng đột nhiên cảm thấy cổ họng thắt lại.

"Chết tiệt!" Lúc này, Bàn Tử mới phản ứng lại, trên cổ đang bị một cành cây quấn chặt, hai đầu cành cây lại nằm trong tay mình!

"Bàn gia ta lại muốn tự treo cổ mình sao?

Mẹ kiếp, pháp lực của Hoàng Đại Tiên này cao quá rồi!" Trong mật thất tối tăm này, ánh sáng vô cùng yếu ớt, như bị một lớp bóng tối dày đặc bao phủ.

Ánh sáng yếu ớt đó như ngọn nến trước gió, lung lay bất định, chiếu lên những cành cây xung quanh, trông có vẻ mờ ảo lấp lánh.

Trong không khí quỷ dị này, Bàn Tử luống cuống tay chân bẻ gãy cành cây trên cổ, giành lại tự do.

Tuy nhiên, cảm giác đau nhức và ngạt thở ở cổ không lập tức biến mất, ngược lại còn khiến tinh thần Bàn Tử có chút hoảng hốt.

Cậu ta thở hổn hển, vừa định mở miệng hỏi Sở Viễn vài điều.

Đột nhiên, ánh mắt cậu ta bị cảnh tượng phía trước không xa thu hút, cả người lập tức bị chấn động đến chết trân!

Chỉ thấy Trương Bách Sự và Lý Thấm vẻ mặt vô cùng hung dữ, dường như hoàn toàn chìm đắm trong một ảo cảnh kinh hoàng.

Họ đang chiến đấu sinh tử với một loại quái vật đáng sợ nào đó.

Điều đáng kinh ngạc hơn là, trên cổ hai người lại quấn một cành cây to khỏe!

Những cành cây này siết chặt lấy cổ họ, như thể đối phương thực sự là quái vật hung dữ, khiến họ không thể thoát ra.

Cả hai đều đang liều mạng kéo cành cây, dùng hết sức lực muốn giết chết đối phương, rễ cây càng ngày càng siết chặt.

Kéo cành cây khiến mặt họ đỏ bừng, gân xanh trên trán nổi lên, trông như giây tiếp theo sẽ ngạt thở.

Đúng vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Sở Viễn đứng bên cạnh đột nhiên hành động nhanh như chớp.

Anh nhanh chóng cầm lấy chai nước trong tay, không chút do dự

hất về phía Trương Bách Sự và Lý Thấm.

Nước bắn tung tóe, chính xác rơi vào người hai người.

Chương 443

Làn nước lạnh bất ngờ khiến họ giật mình, cơ thể không tự chủ được run lên.

Nhân cơ hội này, Sở Viễn một bước lao tới, hai tay nắm chặt lấy cành cây trên cổ hai người.

Sau đó dùng sức một cái, chỉ nghe một tiếng "rắc", cành cây gãy đôi.

Thoát khỏi sự quấn chặt của cành cây, Trương Bách Sự và Lý Thấm như trút được gánh nặng, cơ thể mềm nhũn như quả bóng xì hơi.

Họ vịn vào bức tường bên cạnh, thở hổn hển, mặt đầy vẻ kinh hãi.

"Trời ơi, chúng ta bị trúng nước tiểu chồn vàng, lại sinh ra ảo giác đáng sợ như vậy!" Trương Bách Sự vừa thở hổn hển, vừa lòng còn sợ hãi nhớ lại cảnh tượng tự sát kinh hoàng vừa rồi.

Chỉ cảm thấy một trận sợ hãi ập đến, trong đầu lập tức lóe lên hình ảnh của Hoàng Đại Tiên.

Ông ta mặt đầy nghi hoặc nhìn Sở Viễn, trong lòng thầm nghĩ: "Trong cả đoàn, trừ Sở Viễn, những người khác đều trúng chiêu..." Đúng lúc Trương Bách Sự đang suy nghĩ miên man, Bàn Tử dường như đã nhìn ra sự nghi hoặc của ông ta, chủ động giải thích: "Lão Sở mang trong mình Phát Khâu Ấn, đây là bảo bối ghê gớm lắm, một ấn trong tay, quỷ thần đều tránh, yêu vật tầm thường không thể lại gần!" Trương Bách Sự nghe vậy, mặt đầy ngưỡng mộ nhìn Sở Viễn, trong lòng không khỏi cảm thán: "Đây rốt cuộc là ấn gì mà lại thần kỳ như vậy?" Đối với tẩu sơn nhân mà nói, quỷ tà không xâm nhập quả thực

là điều mơ ước, tiếc là không phải của mình, thật đáng ghen tị! ...

"Mọi người cẩn thận, vừa rồi là nước tiểu chồn vàng, cộng thêm không khí ẩm ướt xung quanh, ngửi vào sẽ sinh ra ảo giác!" Sở Viễn nghiêm túc nhắc nhở.

Lời còn chưa dứt, anh đột nhiên liếc thấy trên tay mình vẫn còn dính một ít nước vừa tiếp xúc, trong lòng không khỏi thắt lại.

Vội vàng quay đầu nhìn Lý Thấm, lớn tiếng gọi: "Lý Thấm, mau lấy khẩu trang trong túi của cô ra!" Lý Thấm nghe thấy tiếng gọi của Sở Viễn, vội vàng mở ba lô, lật tìm vài cái, cuối cùng lấy ra được mấy chiếc khẩu trang.

Sở Viễn nhận lấy khẩu trang, nhanh chóng nhúng chúng vào nước uống, đảm bảo khẩu trang hoàn toàn ướt đẫm.

Tiếp đó, anh phân phát khẩu trang ướt cho mỗi người, dặn dò: "Mau đeo vào, cái này có thể ngăn chặn hiệu quả mùi nước tiểu chồn vàng, phòng ngừa ngộ độc." Mọi người nghe vậy, không dám chậm trễ, lần lượt đeo khẩu trang vào, thấy mọi người đều đã đeo khẩu trang, Sở Viễn mới thở phào nhẹ nhõm.

Anh biết rõ độc tính của nước tiểu chồn vàng tuy không gây chết người, nhưng lại có thể khiến người ta sinh ra ảo giác cực kỳ chân thực.

Dưới ảnh hưởng của loại ảo giác này, người ta rất dễ bị lừa, có những hành vi tự làm hại bản thân thậm chí là tự sát.

"Sở gia, ngài xem đó là gì?" Giọng Trương Bách Sự đột nhiên vang lên trong mộ đạo tĩnh lặng, mang theo một tia kinh hãi.

Ông ta vừa đeo khẩu trang xong, đi được vài bước, ánh mắt liền bị một mật thất nhỏ bên cạnh mộ đạo thu hút.

Vị trí của mật thất này có chút ẩn khuất, nếu không phải Trương

Bách Sự vừa hay nhìn về hướng đó, e rằng rất khó chú ý đến sự tồn tại của nó.

Phía trên phòng có một cây xà ngang, trên xà ngang dường như treo mấy xác chết, do ánh sáng mờ ảo, không nhìn rõ lắm.

Nhưng đường nét mờ ảo đó đã đủ khiến người ta sởn gai ốc.

Trương Bách Sự là tẩu sơn nhân mới vào nghề, nghề này ông ta mới tiếp quản không lâu, chưa trải qua nhiều cảnh sinh tử.

Lúc này, đột nhiên nhìn thấy mấy xác chết treo lơ lửng, trong lòng ông ta không khỏi dâng lên một trận sợ hãi, vội vàng kinh hãi kêu lên.

Sở Viễn nghe tiếng kinh hô của Trương Bách Sự, nhìn theo hướng tay Trương Bách Sự chỉ, quả nhiên nhìn thấy mấy xác chết treo lơ lửng.

Anh rút Hắc Kim Cổ Đao bên hông, từ từ đi vào trong mật thất.

Lại gần, Sở Viễn mới phát hiện đây là một mật thất nhỏ, diện tích không lớn, tường và sàn xung quanh đều có vẻ cũ nát.

Đỉnh mật thất đầy những cành cây khô, những cành cây này rủ xuống, làm tăng thêm vài phần quỷ dị cho cả mật thất.

Trên mặt đất vương vãi vô số mảnh gạch ngói vỡ, xem ra nơi này từng bị phá hoại.

Qua ánh đèn, Sở Viễn lúc này mới nhìn rõ mấy xác chết treo lơ lửng, ai nấy đều thè lưỡi trợn mắt, chết trong tư thế vô cùng kinh khủng.

"Má ơi, đây không phải là ma treo cổ thì là cái gì!" Bàn Tử mặt đầy kinh hãi đi tới, trợn to mắt nhìn thảm cảnh trước mắt, không nhịn được thất thanh kinh hãi kêu lên.

Đặc biệt là da mặt họ có màu tím tái quỷ dị, như thể bị hút hết

nước và sức sống.

Do thời gian treo cổ đã khá lâu, từ tình trạng thi thể mà xem, ít nhất đã qua ba ngày.

Cổ họ vì treo lâu ngày, lại dài ra một đoạn, trông vô cùng đáng sợ!

"Bàn Tử, cậu đừng có la lối nữa, xem trước mấy người này là ai đã." Sở Viễn nhíu mày, ra hiệu cho Bàn Tử im lặng, sau đó cẩn thận đi đến bên cạnh thi thể, bắt đầu kiểm tra.

Khi anh lật túi áo của một người, đột nhiên phát hiện một tấm thẻ công tác.

Chữ trên thẻ tuy có chút mờ, nhưng vẫn có thể nhận ra rõ ràng mấy chữ lớn "Bắc Cực Sơn".

Lòng Sở Viễn thắt lại, xem ra họ đã tìm đúng chỗ, những người này hẳn là thuộc hạ của Hoa Vinh, những Tá Lĩnh Lực Sĩ.

Xem ra suy đoán của anh không sai, nhóm của Hoa Vinh sau khi trúng độc nước tiểu chồn vàng, rất có thể đã bị dẫn đến đây.

"Bàn Tử, nhanh lên!

Hoa Vinh bây giờ chắc chắn đang gặp nguy hiểm, tình hình nguy cấp rồi!" Sở Viễn lòng như lửa đốt, vừa vội vàng lui ra khỏi mật thất nhỏ, vừa hét về phía Bàn Tử.

Bàn Tử nghe thấy tiếng gọi của Sở Viễn, vội vàng gật đầu, trong lòng cậu ta cũng rất rõ ràng, ngôi mộ Hoàng Đại Tiên này thực sự quá quỷ dị.

Khắp nơi bao trùm mùi nước tiểu chồn vàng, khiến người ta ngửi mà buồn nôn.

Trong môi trường này, sơ suất một chút là có thể rơi vào bẫy của Hoàng Đại Tiên.

Mấy tên Tá Lĩnh Lực Sĩ trước mắt rõ ràng đã gặp phải mê hồn thuật của chồn vàng, lại tự mình treo cổ mình!

Cảnh tượng này thực sự quá đáng sợ, Bàn Tử thầm nhắc nhở mình nhất định phải cẩn thận, tuyệt đối không thể đi vào vết xe đổ.

"Khoan đã, Lão Sở, đằng sau có động tĩnh!" Ngay lúc Sở Viễn sắp rời khỏi căn mộ thất nhỏ, anh đột nhiên nghe thấy tiếng la hét kinh hãi của Bàn Tử từ phía sau.

Lòng anh thắt lại, lập tức dừng bước, quay người nhìn về phía phát ra âm thanh.

Chỉ thấy trong góc mộ thất, một bóng đen lờ mờ đang lay động, dường như đang chuẩn bị chờ thời cơ hành động.

Sở Viễn nhìn kỹ, trong lòng kinh hãi: "Lại là một con Hoàng Bì Tử màu trắng tinh cực kỳ hiếm thấy!" "Tổ sư nhà nó, cuối cùng cũng bắt được mày rồi!" Bàn Tử hưng phấn la lên, đồng thời giơ khẩu súng săn trong tay, không chút do dự bóp cò.

"Đoàng!" Một tiếng nổ lớn, âm thanh chói tai vang vọng trong mộ thất chật hẹp, dường như muốn xé toạc cả căn phòng.

"Khụ khụ!" Sở Viễn bị bụi đất bay lên làm cho ho sặc sụa, anh trừng mắt nhìn Bàn Tử, mặt đầy cạn lời.

Tên Bàn Tử này quá bốc đồng, nổ súng trong một mộ thất kín thế này không chỉ có thể gây ra những nguy hiểm khác mà còn kinh động đến đám Hoàng Bì Tử xung quanh.

"Tên Bàn Tử chết tiệt, đừng có nổ súng bừa bãi, trong mộ thất này có thứ gì còn chưa biết, hành sự kín đáo thôi." Sở Viễn vừa vung tay xua tan bụi đất trước mặt, vừa mắng Bàn Tử.

Nơi này chính là sào huyệt của Hoàng Bì Tử, ai biết được còn bao nhiêu con đang ẩn nấp trong bóng tối, phát súng này không chừng sẽ

mang lại rất nhiều phiền phức.

Đến lúc đó, đám Hoàng Bì Tử này mà tung chiêu tè tập thể thì cảnh tượng đó thật khó mà tưởng tượng!

Nước tiểu của chúng như thể bị ếm bùa, có thể trực tiếp đưa người ta vào một ảo cảnh vô tận.

Khiến người ta như lạc vào cõi mộng, sống không bằng chết!

Đây không phải Sở Viễn đang nói đùa đâu, vừa rồi nước tiểu trong mộ đạo đã được pha loãng gần hết, nhưng mọi người vẫn không ai thoát khỏi việc trúng chiêu.

Có thể tưởng tượng được, nếu gặp phải nước tiểu Hoàng Bì Tử tươi mới, lại còn số lượng lớn, thì hậu quả thật không dám nghĩ tới!

Cho dù Sở Viễn có thân mang huyết mạch Thanh Long, e rằng cũng chưa chắc chống đỡ nổi đòn tấn công bằng nước tiểu quỷ dị này.

Nghe lời Sở Viễn, Bàn Tử như bừng tỉnh khỏi cơn mê, đột nhiên nhận ra sự hiểu biết của họ về ngôi mộ cổ này vẫn còn rất hạn chế.

Chương 444

Lỡ như tiếng súng vừa rồi kinh động đến sự tồn tại không xác định nào đó, thì thật sự phiền toái to.

Bàn Tử vừa gãi đầu, vừa có chút ngượng ngùng chỉ vào cái lỗ thủng bên cạnh, hạ giọng nói: "He he, vừa rồi Bàn gia tôi bị một con Hoàng Bì Tử dọa cho giật nảy mình, trong lúc cấp bách mới nổ súng, nó trốn trong cái lỗ thủng kia rồi!" Sở Viễn nhìn theo hướng tay Bàn Tử chỉ, quả nhiên ở giữa đống cành cây phía đông mộ thất, có một cái lỗ thủng cao bằng nửa người đang ẩn hiện.

Anh lại gần vài bước, quan sát kỹ, phát hiện cái lỗ thủng này lại thông sang một gian mộ thất khác!

Ánh mắt Sở Viễn dừng lại trên những mảnh đá vụn xung quanh lỗ thủng, trong lòng không khỏi sững sờ.

Những mảnh đá này rõ ràng không phải hình thành tự nhiên, mà là có người cố tình chất chúng ở đây để bịt kín lối vào.

Xem ra, gian mộ thất này đã bị người ta cố ý bịt kín từ bên ngoài, mục đích có lẽ là để ngăn thứ gì đó bên trong chạy ra.

"Đi, vào xem thử!" Lòng hiếu kỳ của Sở Viễn hoàn toàn bị khơi dậy, anh quyết định phải tìm hiểu cho ra nhẽ.

Anh men theo lỗ thủng, khom lưng, cẩn thận bước vào trong.

Sau khi vào mộ thất, Sở Viễn nhìn theo ánh đèn pin, thấy trên đất dường như có mấy bóng người mờ ảo đang nằm bất động.

Lại gần xem, kinh hoàng thay, đó là hai thi thể của Tá Lĩnh Lực Sĩ!

"Á, mẹ ơi, có ma!" Tiếng hét thất thanh đột ngột như một lưỡi kiếm sắc bén xé toang sự tĩnh lặng trong mộ thất.

Sở Viễn đang tập trung kiểm tra thi thể trên đất, bị tiếng hét này dọa cho suýt hồn bay phách lạc.

Anh vội ngẩng đầu lên, chỉ thấy Bàn Tử như gặp ma, mặt đầy kinh hãi, cơ thể lùi nhanh về phía sau.

Sở Viễn vội chiếu đèn pin về phía Bàn Tử, muốn xem thứ gì đã dọa cậu ta thành ra thế này.

Theo ánh đèn, Sở Viễn kinh ngạc phát hiện giữa mộ thất lại có một tế đàn khổng lồ.

Và điều càng khiến người ta rợn tóc gáy là trên đỉnh tế đàn, có một bóng người đang ngồi ngay ngắn!

Bóng người đó mặc một chiếc áo lụa dài, dưới ánh sáng yếu ớt của đèn pin, trông vô cùng quỷ dị.

Kỳ lạ hơn nữa là, bóng người này dường như không có đầu!

Tiếng hét của Bàn Tử cũng thu hút Trương Bách Sự và Lý Thấm, khi nhìn thấy bóng người trên tế đàn, cả hai cũng giật nảy mình.

Khi ánh đèn pin dần tiến lại gần, mọi người cuối cùng cũng nhìn rõ tình hình bên trong chiếc áo lụa.

Vừa nhìn, họ đã bị dọa cho hết hồn!

Thì ra, bên trong thi thể này dường như đã bị khoét rỗng, hoàn toàn không thấy chút xương sọ hay huyết nhục nào.

Cả cơ thể giống như một cái túi da bị hút cạn.

Mà cái gọi là "đầu lâu" kia cũng chỉ là một lớp da mỏng dính, được dùng dây đồng miễn cưỡng căng ra để chống đỡ.

Cảnh tượng quỷ dị này khiến người ta không khỏi liên tưởng đến những con rối da người trong các vở kịch, thật quá kinh khủng!

“Trương huynh đệ, anh là người đi rừng, thứ này rốt cuộc là cái gì vậy?” Sở Viễn nhìn thi thể khô quắt, trên mặt thoáng vẻ nghi hoặc, tình huống này anh cũng là lần đầu gặp phải, vội hỏi Trương Bách Sự.

Sắc mặt Trương Bách Sự cũng trở nên vô cùng ngưng trọng, anh ta nhìn chằm chằm vào thi thể, sau đó hít sâu một hơi để trấn tĩnh lại.

Rồi anh ta từ từ đi đến bên cạnh thi thể, đưa tay phải ra, không chút do dự thò thẳng vào từ phần đầu của tấm da người.

Bên cạnh, Lý Thấm thấy cảnh này vội lấy tay che miệng mũi, quay người chạy nhanh đến góc tường, khom lưng nôn khan.

Bàn Tử cũng che miệng mũi, mặt đầy vẻ ghê tởm.

Tay phải của Trương Bách Sự mò mẫm bên trong tấm da một lúc lâu, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó quan trọng.

Cuối cùng, tay anh ta từ từ rút ra, và trong tay, lại có thêm một con Hoàng Bì Tử đã chết!

“Vãi!

Hoàng Bì Tử mượn xác hoàn hồn à!” Bàn Tử kinh ngạc đến mức suýt nhảy dựng lên, mặt đầy sững sờ nhìn con Hoàng Bì Tử đã chết, miệng không ngừng lẩm bẩm.

Cái bóng người quỷ dị mà cậu ta vừa thấy, hẳn là do con Hoàng Bì Tử này giở trò!

Bàn Tử vội ghé lại gần xem, quả nhiên, trên bộ lông trắng của con Hoàng Bì Tử có một vệt máu đỏ tươi.

Chính là vết máu do cậu ta bắn trúng nó lúc trước.

Trương Bách Sự thản nhiên ném con Hoàng Bì Tử lên tế đàn, cúi đầu trầm tư một lúc, rồi chậm rãi lên tiếng: “Trước khi lập quốc,

trong dãy núi Đại Hưng An Lĩnh rộng lớn này đâu đâu cũng có thổ phỉ chiếm cứ, chúng thờ phụng Hoàng Đại Tiên có linh tính." Anh ta dừng lại một chút, rồi nói tiếp: "Tương truyền Hoàng Đại Tiên có một năng lực thần kỳ, nó có thể biến ảo thành hình người tiên phong đạo cốt.

Chuyên dùng để giả thần giả quỷ, lừa gạt những bá tánh vô tri, từ đó chiếm đoạt tiền hương khói của họ, chính là thủ đoạn này." Nghe đến đây, Bàn Tử đứng bên cạnh lộ vẻ khinh bỉ và coi thường.

Cậu ta ghét bỏ liếc nhìn thi thể Hoàng Đại Tiên, rồi nhổ một bãi nước bọt xuống đất, lầm bầm: "Xì, chẳng qua chỉ là mấy trò che mắt thôi, trò vặt này cũng chỉ lừa được mấy người dân thường chưa từng thấy sự đời!" Sở Viễn cạn lời nhìn Bàn Tử, chính cái trò che mắt nhỏ bé này mà cái thằng cậu đã dính chưởng hai lần rồi!

Thực ra, về phong thủy âm trạch của Hoàng Đại Tiên, trong nửa cuốn «Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật» của Sở Viễn cũng có giới thiệu qua.

Cách bố trí mộ thất ở đây không phải không có quy luật, mà là do có người cố tình sắp đặt, đặc biệt là hai gian mộ thất này đối xứng với nhau.

Đây là phương pháp "Toàn Linh Tương Trạch" điển hình, còn gọi là thuật "Bát Trạch Minh Kính", mà thi thể kia e rằng đã bị người ta thi triển thuật "Yếm Thắng".

Chính loại bố trí âm trạch cao minh này mới khiến Bàn Tử và những người khác trúng chiêu, rơi vào ảo giác, đó chính là thuật "Yếm Thắng" nhiếp hồn người.

Ngay khi Sở Viễn đang quan sát kỹ túi da người trên tế đàn, sự chú ý của Lý Thấm lại bị bức tường phía sau tế đàn thu hút.

Cô cầm đèn pin, từ từ chiếu ánh sáng về phía bức tường đó, đột

nhiên, một bức bích họa sống động như thật hiện ra trước mắt cô.

Hình ảnh trong bức bích họa khiến Lý Thấm không khỏi hít một hơi khí lạnh, đó là một con quái vật đầu thú thân người.

Đầu của nó to lớn và hung tợn, như một con mãnh thú, nhưng thân thể lại mang hình dạng con người.

"A!" Lý Thấm bị hình ảnh kinh khủng này dọa cho hét thất thanh, lập tức khiến Sở Viễn và Bàn Tử cảnh giác.

Nghe tiếng hét, Sở Viễn và Bàn Tử lập tức quay người, đèn pin trong tay cũng theo động tác của họ chiếu về phía Lý Thấm.

Sở Viễn và Bàn Tử từ từ lại gần bức tường, kinh ngạc phát hiện cả ba mặt tường của mộ thất đều được vẽ đầy những bức bích họa Hoàng Đại Tiên đầu thú thân người.

Nội dung của những bức bích họa này phần lớn liên quan đến việc Hoàng Đại Tiên hiển thánh, có bức vẽ nó bay lượn trên mây, có bức thể hiện nó thi triển pháp thuật.

Mặc dù từ bút pháp của bích họa, dường như người ta muốn khắc họa Hoàng Đại Tiên này có chút tiên phong đạo cốt.

Nhưng trong mắt Sở Viễn và mọi người, tất cả chỉ là trò che mắt được tạo ra bởi ảo thuật.

"Sở gia, mau lại đây xem!" Trương Bách Sự đột nhiên thốt lên một tiếng kinh ngạc, trong giọng nói lộ ra sự hưng phấn khó kìm nén.

Chỉ thấy trên một bức tường, phía trên là bức bích họa tinh xảo về hình tượng tiên phong đạo cốt của Hoàng Đại Tiên, còn ở phía dưới bức bích họa này, lại được khắc một chiếc hộp đồng khổng lồ.

Chiếc hộp đồng này toàn thân mang một màu đồng cổ xưa, trên đó điêu khắc những hoa văn tinh mỹ, vừa nhìn đã biết không phải vật

tầm thường.

"Đây là vật gì?" Sở Viễn quan sát chiếc hộp đồng trên bích họa, không nhìn ra được manh mối gì.

"Đây… chính là hộp báu vật trong truyền thuyết của Hoàng Đại Tiên!" Trương Bách Sự trừng lớn mắt, mặt đầy vẻ không thể tin nổi nhìn chiếc hộp đồng trước mắt, kích động giới thiệu với mọi người.

Bàn Tử đứng bên cạnh nghe thấy ba chữ "hộp báu vật", lập tức có tinh thần.

Cậu ta vốn đã có chút thất vọng với ngôi mộ cổ Hoàng Đại Tiên này, dù sao ngay cả một cái quan quách cũng không tìm thấy.

Chương 445

Tuy nhiên, khi nghe nói ở đây lại có một hộp báu vật, bên trong không chừng chứa vô số bảo vật, tâm trạng của cậu ta lập tức trở nên kích động.

"Ha ha, Bàn gia tôi đã nói rồi mà, Hoàng Đại Tiên này chắc chắn sẽ không keo kiệt như vậy, sao có thể không để lại chút bảo bối nào chứ!" Bàn Tử hưng phấn xoa tay, mắt nhìn chằm chằm vào chiếc hộp đồng, dường như đã thấy được vàng bạc châu báu chất đống như núi bên trong.

Lý Thấm đứng bên cạnh thấy bộ dạng mê tiền của cậu ta, bực bội nói: "Hoàng Đại Tiên này do thổ phỉ thờ cúng, cho dù thật sự có bảo bối, e rằng cũng sớm bị thổ phỉ lấy đi rồi!" "A!" Nghe vậy, sắc mặt Bàn Tử xụ xuống, đúng là nhiều năm qua đi, e rằng ngay cả hộp báu cũng đã bị người ta lấy mất rồi.

Tiếc quá!

"Nghĩ gì thế, mau tìm người là quan trọng nhất!" Sở Viễn nhìn Bàn Tử mặt đầy thất vọng, vỗ vai cậu ta, ra hiệu rằng hiện tại tìm thấy Hoa Vinh mới là điều quan trọng nhất. … Sau khi rời khỏi gian mộ thất nhỏ, mọi người cẩn thận đeo khẩu trang, bám sát nhau đi dọc theo mộ đạo sâu thẳm.

Càng đi sâu vào trong, gạch tường ven đường càng hư hỏng nghiêm trọng, có những nơi thậm chí đã bong tróc hoàn toàn.

Điều càng khiến người ta rợn tóc gáy là, trong những khe hở của gạch tường vỡ nát, lại mọc ra không ít cành cây khô héo.

Những cành cây này quấn lấy nhau, khiến cho mộ đạo vốn đã âm u lại càng thêm vài phần quỷ dị.

“Nơi này thật sự tà môn!

Sao lại có nhiều cành cây như vậy?” Bàn Tử không nhịn được lẩm bẩm, cậu ta giơ chiếc xẻng công binh trong tay, không thương tiếc chặt đứt những cành cây cản đường.

Mỗi khi một cành cây bị chặt đứt, lại phát ra tiếng gãy giòn tan, vang vọng trong mộ đạo tĩnh lặng, khiến lòng người phát hoảng.

“Này, Bàn Tử, đừng lảm nhảm nữa, phía trước chính là chủ mộ thất!” Thiên phú Dạ Nhãn của Sở Viễn được kích hoạt, đôi mắt anh như những vì sao trên bầu trời đêm cộng thêm ánh sáng đèn pin, lờ mờ nhìn thấy cuối mộ đạo có một tòa cung điện.

Tòa cung điện này khí thế hùng vĩ, quy mô dường như khá lớn, khiến người ta không khỏi sinh lòng kính sợ.

Nghe lời Sở Viễn, tinh thần Bàn Tử lập tức phấn chấn.

Cơ thể vốn mệt mỏi trong nháy mắt tràn đầy sức mạnh, chiếc xẻng công binh trong tay múa lên như gió lốc, tốc độ nhanh đến kinh người.

Chỉ thấy cậu ta ba chân bốn cẳng đã dọn sạch sẽ những cành cây ngổn ngang trong mộ đạo.

Bốn người thấy vậy, cũng vội tăng tốc, như gió lốc lao về phía đại điện cuối mộ đạo.

Đây là một gian đại điện không có cửa, rộng khoảng trăm mét vuông, tuy không quá lớn nhưng đã được xem là mộ thất có quy cách khá cao.

Ở lối vào đại điện, sừng sững hai pho tượng đá cao lớn, chúng cao tới mấy mét, tạo cho người ta cảm giác bị áp bức mạnh mẽ.

Hình dáng hai pho tượng này rất kỳ lạ, đầu thú thân người, mà đầu

thú lại giống với Hoàng Bì Tử, khiến người ta không khỏi sinh lòng sợ hãi.

Bước vào đại điện, điều đầu tiên đập vào mắt là vòm trần khiến người ta kinh hãi.

Toàn bộ vòm trần đều được làm từ nham thạch, trên đó chi chít những lỗ hổng, trông như một cái tổ ong.

Những lỗ hổng này lớn nhỏ không đều, có cái to bằng nắm tay, có cái to bằng miệng bát, nhưng không ngoại lệ, đều khiến người ta cảm thấy sợ hãi một cách khó hiểu.

Nhìn những lỗ hổng trên vòm trần, Sở Viễn và mọi người không khỏi hít một hơi khí lạnh, thầm nghĩ: "Lẽ nào đây thật sự là sào huyệt của Hoàng Bì Tử?" Giữa đại điện, một cỗ quan tài đá khổng lồ và hiếm thấy đang yên lặng đặt ở đó.

Quan quách này có kích thước vượt xa bình thường, chỉ nhìn từ bên ngoài, ít nhất cũng có thể chứa hai người nằm cùng lúc.

"Mẹ kiếp, không lẽ đây là quan quách chôn cất Hoàng Đại Tiên sao, to quá thể!" Bàn Tử trừng lớn mắt, mặt đầy kinh ngạc nhìn cỗ quan quách khổng lồ này, không nhịn được văng tục một câu.

Cậu ta đổ đấu nhiều năm, đây là lần đầu tiên gặp phải quan quách của sinh vật phi nhân loại lớn đến vậy, trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác tò mò.

Sở Viễn đứng bên cạnh, ngưng mắt nhìn cỗ quan tài, một dự cảm mơ hồ dâng lên trong lòng: có lẽ suy đoán của Bàn Tử là đúng.

Thông thường, khi hạ táng, con người sẽ chọn quan quách có kích thước phù hợp, đây là thường thức cơ bản nhất.

Dù sao, kích thước quan quách không phải là tiêu chuẩn duy nhất để đo lường sự tôn quý, quá lớn hay quá nhỏ đều sẽ ảnh hưởng không

tốt đến phong thủy.

Nếu quan quách không phù hợp với cơ thể người đã khuất, trong phong thủy học sẽ dẫn đến âm trạch bất an.

Từ đó ảnh hưởng đến dương trạch của con cháu cũng không được yên ổn, đây là đại kỵ trong việc mai táng!

Đúng lúc này, Trương Bách Sự chỉ vào những lỗ hổng chi chít trên đỉnh đầu, cẩn thận nhắc nhở: "Sở gia, Bàn gia, hai vị phải cẩn thận một chút, đám Hoàng Bì Tử ở Đoàn Tử Sơn chắc đều ở đây cả." Giọng anh ta hơi run rẩy, rõ ràng là rất kiêng dè đám Hoàng Bì Tử này.

"Sở đại ca, Bàn ca, không ổn, ở đây có một ngách trộm!" Mấy người vốn đang quan sát cỗ quan quách khổng lồ, đột nhiên nghe thấy tiếng la kinh hãi của Lý Thấm, lập tức quay lại nhìn.

Chỉ thấy ở góc tường phía đông nam của mộ thất, cách mặt đất hơn một mét, lại có một ngách trộm!

Bàn Tử nghe vậy, sắc mặt đột biến, trong lòng thầm mắng một tiếng: "Chết tiệt!" Một dự cảm không lành dâng lên trong lòng cậu ta, lẽ nào nơi này cũng đã bị người khác nhanh chân đến trước?

Cậu ta vội chạy nhanh đến bên cạnh Lý Thấm, nhìn kỹ, quả nhiên thấy một cái hang chỉ đủ một người chui qua.

Miệng hang hướng chéo lên phía vòm trần, uốn lượn kéo dài, không biết thông đi đâu.

Bàn Tử nhíu mày, quan sát kỹ những vết xẻng và kỹ thuật đào bới xung quanh ngách trộm.

Đột nhiên, vẻ mặt cậu ta căng thẳng, lộ ra vẻ kinh ngạc, lẩm bẩm: "Không đúng, ngách trộm này… là đào từ trong ra ngoài, chứ không phải đào từ ngoài vào." Mọi người nghe vậy đều sững sờ, nhìn nhau.

“Lẽ nào… lẽ nào Hoàng Bì Tử thật sự đã hóa thành hình người, tự mình đào ngách trộm rời đi?” Giọng Bàn Tử có chút run rẩy, rõ ràng ý nghĩ này khiến cậu ta cảm thấy vô cùng kinh ngạc và khó tin.

Nhìn ngách trộm có kỹ thuật khá chuyên nghiệp trước mắt, Sở Viễn chìm vào suy tư, kỹ thuật này trông giống với phương pháp xẻng đất của Tá Lĩnh.

Ngôi mộ cổ quái này đã bị bọn họ khám phá đến chủ mộ thất cuối cùng, trên đường đi không hề thấy tung tích của Hoa Vinh.

Nhưng mấy người bị treo cổ trong gian mộ thất nhỏ phía trước đủ để chứng minh rằng Hoa Vinh và những người khác ít nhất đã ở đây một thời gian.

Cuối cùng họ đã đến chủ mộ thất, rồi thông qua việc đào ngách trộm để rời khỏi đây.

Nghĩ đến đây, tảng đá lớn trong lòng Sở Viễn cuối cùng cũng hạ xuống, anh không kìm được thở phào nhẹ nhõm.

Ít nhất sự tồn tại của ngách trộm này cho thấy Hoa Vinh hiện tại có lẽ vẫn an toàn, điều này khiến anh hơi yên tâm một chút.

“Bàn Tử, cậu xem ngách trộm này, tôi thấy nó hẳn là do người của phái Tá Lĩnh đào ra.” Sở Viễn chỉ vào ngách trộm nói với Bàn Tử.

Bàn Tử nghe lời Sở Viễn, vẻ mặt mờ mịt nhìn anh.

Dường như có chút không hiểu tại sao lại phải đào ngách trộm để rời đi, mà không trực tiếp quay lại theo lối vào.

Cậu ta bất giác hỏi: “Tại sao phải tốn công sức đào một cái ngách trộm làm gì?

Cứ đi thẳng ra từ lối vào là được rồi!” Đúng lúc này, Trương Bách Sự ở không xa xen vào giải thích: “Bàn gia, gần lối vào mộ đạo có

nước tiểu của Hoàng Bì Tử có thể khiến người ta sinh ra ảo giác, nếu không có đủ nguồn nước thì người thường không thể vượt qua được!" Bàn Tử khẽ gật đầu, vô thức sờ sờ cổ, vết hằn do cành cây gây ra đến giờ vẫn chưa biến mất.

"Lão Sở, đã đến đây rồi, cái quan quách này thì sao?" Thấy Sở Viễn muốn khám phá tình hình ở đầu kia của ngách trộm, Bàn Tử vội kéo Sở Viễn lại, chỉ vào quan quách ở giữa khẽ nói.

Nhìn ánh mắt mong đợi của Bàn Tử, Sở Viễn ngạc nhiên, nhưng nói thật, đối với quan quách của Hoàng Đại Tiên, anh cũng có chút tò mò.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn khẽ gật đầu, chỉ về hướng đông bắc của mộ thất, ra hiệu cho Bàn Tử đi thắp nến.

"Được thôi!" Nhận được chỉ thị của Sở Viễn, Bàn Tử lập tức kích động, vội vàng lục lọi ba lô tìm ra một cây nến chống gió.

Nhanh chân đi đến góc đông bắc, Bàn Tử cúi người xuống thắp nến, ngọn lửa không hề lay động, Mạc Kim Hiệu Úy chúng ta chơi là phải thật!

Thấy lửa nến không hề biến dạng, Bàn Tử lập tức đứng dậy, đi nhanh mấy bước đến gần quan tài đá, vội vàng gọi Sở Viễn.

Sở Viễn thấy vậy liền lấy ra Ấn Phát Khâu, nhẹ nhàng đóng lên giấy bùa, mấy chữ lớn "Thiên Quan Tứ Phúc, Bách Vô Cấm Kỵ" liền hiện rõ trên giấy.

Tiếp đó, Sở Viễn cẩn thận dán tờ giấy bùa này lên chính giữa phía trước quan tài đá.

Chương 446

Tất cả những điều này là để trấn áp thuật "Yếm Thắng" của Hoàng Đại Tiên.

Trương Bách Sự đứng bên cạnh nhìn hai người Sở Viễn và Bàn Tử thực hiện động tác Mạc Kim thành thạo và trang trọng như vậy, cả người đều kinh ngạc.

Anh ta không khỏi cảm thán, nghi thức của Mạc Kim Hiệu Úy cũng quá mạnh mẽ rồi!

Lý Thấm thì đứng bên cạnh che miệng cười trộm, đây là lần đầu tiên cô thấy Sở Viễn và Bàn Tử mở quan tài một cách rầm rộ như vậy.

Bàn Tử thấy Yêu muội đang cười trộm, bực bội liếc cô một cái.

Tuy nhiên, cậu ta vẫn nhanh chóng tháo chiếc Ô Kim Cương sau lưng xuống, đưa cho Lý Thấm.

"Muội tử cầm lấy, mặt ô bát quái của Ô Kim Cương có thể trừ tà!

Lỡ như bên trong có thứ gì không sạch sẽ, em cũng có cái để phòng thân." Bàn Tử nghiêm túc nói.

Lý Thấm thấy vậy, vội thu lại nụ cười, chủ động tiến lên nhận lấy Ô Kim Cương.

Cô cầm ô, từ từ bung ra, đứng thẳng tắp bên cạnh Sở Viễn và Bàn Tử, vẻ mặt kiên định. … Mọi thứ đã chuẩn bị xong, Sở Viễn đứng bên cạnh Bàn Tử, nhìn lần cuối về ngọn nến ở hướng đông bắc, rất ổn định.

Sau đó anh lấy Mạc Kim Phù trên cổ ra, để ra ngoài áo, trầm giọng nói: "Bàn Tử, mở quan tài!" Theo tiếng hô của Sở Viễn, hai người

đồng thời dùng sức, tấm nắp quan tài nặng trịch từ từ dịch chuyển, phát ra tiếng ma sát khiến người ta rợn tóc gáy.

Giữa khe hở, một mùi hôi thối xộc vào mũi, hai người không khỏi nhíu mày, cố gắng chịu đựng sự khó chịu tiếp tục dùng sức.

Khi nắp quan tài hoàn toàn bị đẩy ra, một luồng khí âm hàn ập đến, cảnh tượng bên trong quan tài hiện ra trước mắt.

Chỉ thấy đáy quan tài được lót một lớp quần áo lụa cũ dày, trên đó thêu những hoa văn tinh xảo.

Dưới ánh sáng yếu ớt, chúng lấp lánh một thứ ánh sáng quỷ dị.

Thấy tình hình này, Sở Viễn và Bàn Tử nhìn nhau, trong quan tài lại không thấy thi thể, trong mắt thoáng qua vẻ khó hiểu.

"Lão Sở, đây là mộ y quan của Hoàng Đại Tiên à?" Bàn Tử vừa mở miệng, đột nhiên cảm giác bên dưới lớp quần áo cũ dường như bị thứ gì đó chạm vào, đột ngột phồng lên.

Biến cố bất ngờ này khiến cậu ta kinh hãi, dọa cho suýt nhảy dựng lên.

Đúng lúc này, bên ngoài đại điện đột nhiên nổi lên một trận gió, trận gió gào thét thổi vào trong điện, táp thẳng vào ngọn nến ở góc đông bắc.

Ngọn nến trong gió chao đảo dữ dội, dường như có thể tắt bất cứ lúc nào.

Trương Bách Sự thấy vậy, trong lòng kinh hãi, vội chạy nhanh lên trước, dùng thân mình che chắn luồng gió âm đó, đồng thời lớn tiếng hét: "Sở gia, nến sắp tắt rồi!" Tuy nhiên, ngay khi Trương Bách Sự vừa dứt lời, một chuyện không ngờ đã xảy ra.

Chỉ thấy, bộ quần áo cũ trong quan quách bắt đầu rung lắc dữ dội,

dường như bên trong có thứ gì đó đang di chuyển rất nhanh!

Sở Viễn thấy vậy, lòng thắt lại, anh nhanh chóng ra hiệu cho Bàn Tử.

Bàn Tử hiểu ý, khẽ gật đầu.

Sau đó, cậu ta từ từ đưa tay ra, với tốc độ nhanh như chớp lật tấm áo lụa cũ lên.

Trong chốc lát, một luồng sáng trắng lóe lên trong quan quách, như một tia chớp lao ra, xông thẳng về phía lối vào đại điện.

Luồng sáng trắng này tốc độ cực nhanh, nhanh đến mức chỉ để lại một chuỗi tàn ảnh trong không trung, hoàn toàn không thể nhìn rõ nó rốt cuộc là thứ gì!

Ngay khoảnh khắc luồng sáng trắng sắp lao ra khỏi đại điện, đột nhiên, một bóng đen như tia chớp, với tốc độ kinh người xuất hiện sau nhưng lại đến trước, dường như nó đã dự đoán được quỹ đạo di chuyển của luồng sáng trắng.

Bóng đen này di chuyển linh hoạt, chính xác không sai sót quấn lấy luồng sáng trắng, tức thì trói chặt nó lại.

Bị dây thừng trói chặt, luồng sáng trắng phát ra một chuỗi tiếng kêu chói tai.

"Chít chít!" Âm thanh này vang vọng trong đại điện, khiến người nghe không khỏi cảm thấy tê dại da đầu, nổi da gà toàn thân.

Lúc này, mấy người mới như bừng tỉnh khỏi cơn mê, nhìn kỹ lại, luồng sáng trắng kia lại là một con Hoàng Bì Tử màu trắng tinh!

Thì ra, ngay lúc con Hoàng Bì Tử định trốn khỏi đại điện, Sở Viễn đã ra tay nhanh như chớp, trói chặt nó lại.

Thấy con Hoàng Bì Tử nhe răng trợn mắt, bộ dạng hung ác, mắt

Trương Bách Sự lập tức sáng lên.

Anh ta nhanh chân bước tới, dường như đã phát hiện ra bảo vật quý hiếm nào đó.

Tiếp đó, anh ta lấy từ sau lưng ra một cái túi da màu đen dài, trông có vẻ đã cũ nhưng vẫn còn chắc chắn.

Trương Bách Sự không chút do dự mở túi da ra, rồi trực tiếp quấn lấy con Hoàng Bì Tử đang bị trói.

Giống như cuốn chăn, anh ta dễ dàng nhốt con Hoàng Bì Tử vào trong túi da, toàn bộ quá trình liền mạch, dứt khoát.

Thấy con Hoàng Bì Tử đã bị nhốt thành công, Sở Viễn khẽ lắc cổ tay, nhẹ nhàng thả đầu móng của Phi Hổ Trảo ra.

Sau đó từ từ thu dây thừng về, treo lại bên hông.

Bàn Tử thấy thứ bay ra từ quan quách là Hoàng Bì Tử thì không còn chú ý nữa, sự chú ý của cậu ta đã sớm bị chiếc hộp đồng trong quan quách thu hút!

Không ngờ chiếc hộp đồng nhìn thấy trong bích họa trước đó lại được chôn trong quan quách của chủ mộ thất.

Xem ra đúng như Sở Viễn dự đoán, mộ thất này chính là một âm trạch được xây dựng riêng cho Hoàng Đại Tiên.

"Kỳ lạ." Sở Viễn nhìn chằm chằm vào con Hoàng Bì Tử bị bắt lại, mày nhíu lại, trong lòng thoáng qua một tia khó hiểu.

Sau đó, ánh mắt Sở Viễn nhìn quanh bốn phía, người xây dựng ngôi mộ cổ Hoàng Đại Tiên này rõ ràng cũng có trình độ phong thủy nhất định.

Vòng xoáy khí sôi trào bên ngoài ngôi mộ cổ đến giờ vẫn khiến Sở Viễn ấn tượng sâu sắc.

Luồng khí đậm đặc như vậy đủ để chứng minh phong thủy nơi này, rõ ràng không phải là một bảo địa bình thường.

Xét về nơi phong thủy tuyệt hảo, nơi này chỉ thua kém núi quan tài ở mộ cổ thôn Địa Tiên.

Thủy long vựng trong mộ Hiến Vương, đó còn là do tiếp xúc với dòng sông bị thay đổi, cắt đứt thủy mạch mới dưỡng ra được khí, mà đã dám tiếp tiên dẫn thánh.

Huống hồ là một bảo địa phong thủy tuyệt vời như thế này, lại là một nơi chôn cất súc sinh?

Đơn giản là không thể tưởng tượng nổi!

Cuối cùng, ánh mắt Sở Viễn dừng lại ở ngách trộm do Tá Lĩnh Lực Sĩ đào, có lẽ men theo ngách trộm truy tìm, có thể phát hiện ra điều gì đó.

"Lão Sở, mau lại đây xem, trong quan quách có một cái hộp đồng!" Tiếng la kinh hãi đột ngột này như một tia chớp xé toang không khí tĩnh lặng, đâm thẳng vào tai Sở Viễn.

Thì ra, ngay sau khi con Hoàng Bì Tử lao ra khỏi quan quách, Bàn Tử như trút được gánh nặng, đặt bộ quần áo lụa rách nát xuống.

Tuy nhiên, ngay khi ánh mắt cậu ta vô tình lướt qua cuối quan tài, một phát hiện bất ngờ khiến cậu ta lập tức trừng lớn mắt.

Ở đó lại có một cái hộp đang nằm yên, điều này khiến Bàn Tử trong lòng vui như mở cờ!

Cậu ta lại gần xem, cái hộp này lại giống hệt hộp báu vật được thờ phụng dưới chân Hoàng Đại Tiên trên bích họa trước đó!

Nghe tiếng la của Bàn Tử, Sở Viễn cũng không dám chậm trễ, vội đi nhanh mấy bước, nhìn vào bên trong quan quách.

Quả nhiên, giữa đống đổ nát, một chiếc hộp báu đang nằm yên ở đó, dường như đang chờ đợi họ phát hiện.

Sở Viễn nhìn kỹ, chỉ thấy chiếc hộp báu phủ đầy một lớp bụi dày, rõ ràng đã trải qua một thời gian dài.

Chương 447

Xem ra, Hoa Vinh và những người khác khi vội vàng trốn thoát, hoàn toàn không có thời gian để ý đến chiếc quan quách này, càng đừng nói đến việc mở nó ra.

Bàn Tử thấy vậy, sự hưng phấn hiện rõ trên mặt, đưa hai tay ra như đang nâng một món bảo vật quý hiếm, cẩn thận bưng chiếc hộp đồng ra.

Sau đó, cậu ta nhẹ nhàng đặt nó xuống sàn đại điện, dường như sợ sẽ làm hỏng chiếc hộp quý giá này.

"Bịch!" Cùng với một tiếng động trầm đục, chiếc hộp đồng nặng trịch rơi mạnh xuống đất, làm tung lên một đám bụi.

Trong đại điện trống trải, một chiếc hộp đồng cổ xưa nằm yên lặng trong góc, đó chính là hộp báu vật trong truyền thuyết của Hoàng Đại Tiên.

Chiếc hộp này được làm từ một loại hợp kim đồng, bề mặt đầy những vết tích của thời gian và những hoa văn bí ẩn.

Những hoa văn đó như những con rắn quấn quanh, dưới ánh sáng yếu ớt, ẩn hiện lấp lánh một thứ ánh sáng kỳ lạ.

Bốn góc hộp được khảm bốn viên hồng ngọc to bằng nắm tay, như máu tươi đông lại, tỏa ra một khí tức lạnh người.

Ổ khóa ở phía trên cùng được làm bằng vàng ròng, điêu khắc hình mặt chuột tinh xảo, đây là một loại khóa con giáp khá hiếm thấy.

"Bảo bối tốt, đây chính là hộp báu vật của Hoàng Đại Tiên trong truyền thuyết rồi!" Bàn Tử xoa xoa tay, nhìn những viên đá quý được khảm xung quanh hộp báu, trong lòng vui như hoa nở, bên trong chắc

chắn có bảo bối.

Nghĩ cũng phải, chỉ riêng những vật trang trí trên bề mặt chiếc hộp này đã là hồng ngọc, trị giá hàng triệu.

"Muội tử, em mau lại đây xem, cái khóa đầu chuột bằng vàng này rốt cuộc có gì đặc biệt?" Bàn Tử vừa nói, vừa nhìn về phía ổ khóa vàng trên hộp báu, trong mắt đầy vẻ tò mò và nghi hoặc.

Lý Thấm nghe tiếng gọi, vội ngồi xổm xuống, bật đèn pin, tập trung ánh sáng vào ổ khóa vàng trên bề mặt hộp đồng.

Cô cẩn thận quan sát ổ khóa nhỏ nhắn tinh xảo này, vẻ mặt dần trở nên ngưng trọng.

Sở Viễn thấy tình hình này, cũng không nén được sự tò mò trong lòng, nhanh chân bước tới, cúi người quan sát ổ khóa vàng này.

Đây là một ổ khóa to bằng nắm tay, toàn thân được đúc bằng vàng, ánh vàng lấp lánh, trông vô cùng bắt mắt.

Hình dạng của ổ khóa là một con chuột, thân nó cong lại, bám chặt vào mép nắp hộp, dường như có thể nhảy lên bất cứ lúc nào.

Đầu chuột, thân chuột và đuôi chuột đều được điêu khắc vô cùng tinh tế, sống động như thật, dường như con chuột này có sự sống.

Tuy nhiên, điều khiến Sở Viễn cảm thấy kỳ lạ nhất là đuôi của con chuột này, thông thường, đuôi chuột đều rủ xuống tự nhiên.

Nhưng đuôi con chuột này lại khác biệt, nó cong lên thành một vòng tròn tinh xảo, cùng với lưng chuột tạo thành một kết cấu khóa bán khép kín.

Vòng khóa này móc vào trục bản lề vàng nối liền nắp hộp và thân hộp, khiến cho cả ổ khóa trông vừa khéo léo vừa độc đáo.

Sở Viễn không khỏi thầm kinh ngạc: "Chỉ bằng vẻ ngoài này, cũng

biết đây tuyệt đối không phải là ổ khóa bình thường, đằng sau Hoàng Đại Tiên này chắc chắn có cao nhân chỉ điểm." Một lúc lâu sau, Lý Thấm mới ngẩng đầu lên, nhìn Sở Viễn và Bàn Tử, nhíu mày nói: "Đây là Tử Thử Khuy Tinh trong Thập Nhị Sinh Tiêu Tỏa, nghe nói đây là loại khóa cơ quan có độ khó cao do Tỏa Kim Nhân ở phương Bắc thiết kế.

Tôi theo sư phụ học nghề bao nhiêu năm, cũng chỉ mới thấy qua một ổ khóa hình đầu trâu, độ khó giải mã vô cùng cao!" Trương Bách Sự đứng bên cạnh thấy Sở Viễn và Bàn Tử vẻ mặt không hiểu, vội chủ động giải thích.

Tỏa Kim Nhân, nghề nghiệp này ở khu vực phía Bắc có lịch sử lâu đời, có thể truy ngược về thời cổ đại.

Họ có sự hiểu biết sâu sắc về thăm dò địa chất, thường là những chuyên gia hỗ trợ quan phủ tìm kiếm tài nguyên khoáng sản.

Những Tỏa Kim Nhân này đặc biệt am hiểu như lòng bàn tay về tình hình phân bố địa chất của các mỏ kim loại quý như vàng, bạc, đồng.

Điều này giúp họ có thể tìm thấy các mạch khoáng một cách chính xác trong núi sâu rừng già, do đó còn được gọi là người tìm vàng.

Một khi người tìm vàng phát hiện ra mạch khoáng, họ sẽ để lại một dấu hiệu đặc biệt: ổ khóa Thập Nhị Sinh Tiêu.

Ổ khóa này tượng trưng cho việc khoáng sản ở đây đã được tìm thấy, đồng thời cũng đóng vai trò như một dấu hiệu và sự bảo vệ.

Tuy nhiên, cùng với sự trôi đi của thời gian và sự phát triển của kỹ thuật thăm dò khoáng sản, nghề Tỏa Kim Nhân cũng dần biến mất khỏi vũ đài lịch sử.

Nghe Trương Bách Sự nói xong, trong lòng Sở Viễn chợt động, dị

tượng phong thủy ở đây cho thấy dưới lòng đất của dãy núi này là một mạch vàng quý.

Dưới lòng đất này có mỏ vàng!

Bàn Tử nghe những câu chuyện quá khứ của người tìm vàng, mặt đầy vẻ ngưỡng mộ, tìm mỏ vàng mỏ bạc, việc này kiếm được nhiều hơn Mạc Kim Hiệu Úy nhiều!

Sở Viễn lại lắc đầu, kết cục của loại người này chưa chắc đã tốt đẹp, cũng giống như thế hệ thợ mò ngọc trai của Cổ Sai sư phụ.

Mãi mãi phải đối mặt với sự bóc lột và nô dịch của quan phủ thời xưa, phàm là bị phát hiện cất giấu riêng, kết cục cực kỳ thê thảm!

Thời cổ đại, loại khoáng sản này đều là mạch máu của quan phủ, nếu thật sự tìm được mỏ vàng, khó tránh khỏi lo lắng tin tức bị lộ ra ngoài mà bị diệt khẩu!

Lý Thấm không quan tâm đến những truyền thuyết về người tìm vàng mà mấy người đang bàn luận, ngược lại dồn toàn bộ tinh lực vào việc suy diễn cách giải khóa Tử Thử Khuy Tinh.

Ổ khóa vàng Tử Thử Khuy Tinh, đây chính là "Tam Liên Hoàn" nổi tiếng của Phong Oa Sơn, độ khó có thể nói là đỉnh cấp.

Lý Thấm tự nhiên biết rõ điều này, nhưng cô không hề bị dọa sợ, ngược lại còn tỏ ra rất tự tin.

Chỉ thấy cô không vội không vàng lấy từ bên hông ra một chiếc hộp bách bảo, nhẹ nhàng mở nắp hộp, bên trong bày đủ các loại công cụ tinh xảo.

Lý Thấm từ đó chọn ra một cây kim thép mảnh dài và một chiếc kính lúp, đặt kính lúp gần vòng đuôi chuột, cẩn thận quan sát.

Đột nhiên, cô kinh ngạc phát hiện bề mặt nhẵn bóng của vòng đuôi

lại hiện ra một vạch chia mười hai thời thần!

Những chữ Tý, Sửu, Dần, Mão trên vạch chia này nhỏ đến mức gần như không thể nhận ra.

Nếu không có chiếc kính lúp này, căn bản không thể nhìn rõ chi tiết này, càng khiến người ta kinh ngạc hơn là, ở gốc còn có một cây kim chỉ cực nhỏ.

Lý Thấm trong lòng thầm vui mừng, cô biết chỉ cần nhẹ nhàng gạt cây kim chỉ này đến vị trí "Tý", là có thể giải được vòng khóa thứ nhất.

Sau đó, cô hít sâu một hơi, trấn tĩnh lại, bắt đầu dùng kim thép nhẹ nhàng gạt kim chỉ, chỉ nghe thấy một tiếng "cạch" giòn tan.

Dưới thao tác tinh tế của Lý Thấm, vòng khóa thứ nhất của Tử Thử Khuy Tinh cuối cùng đã được giải thành công, đây chính là cái gọi là "Tử Dạ Quy Vị".

Nhìn Lý Thấm giải thành công vòng khóa thứ nhất, nụ cười trên mặt Bàn Tử lập tức nở rộ.

Nhưng cậu ta vừa định mở miệng khen mấy câu, thì đột nhiên nhận ra bây giờ không phải là lúc nói chuyện.

Thế là, cậu ta vội che miệng mũi, sợ mình phát ra một chút âm thanh cũng sẽ ảnh hưởng đến Lý Thấm.

Bởi vì cậu ta biết rõ áp lực tâm lý của Lý Thấm lúc này lớn đến mức nào, bất kỳ sự can thiệp nào từ bên ngoài cũng có thể khiến công sức của cô đổ sông đổ bể.

Mà lúc này, Lý Thấm hoàn toàn chìm đắm trong thế giới mở khóa, không hề hay biết gì về thế giới bên ngoài.

Toàn bộ sự chú ý của cô đều tập trung vào phần bụng nhẵn bóng

của con chuột, dường như mọi thứ xung quanh đều không liên quan đến cô.

Dưới sự trợ giúp của kính lúp, Lý Thấm cẩn thận quan sát bụng con chuột.

Đột nhiên, cô phát hiện ở giữa phần bụng vốn nhẵn nhụi tròn trịa lại ẩn giấu một hoa văn bí ẩn nhỏ bằng hạt gạo.

Phát hiện này khiến cô vui mừng, bởi vì theo thiết kế của hoa văn này, hẳn là cần dùng một thủ pháp đặc định nào đó, ấn vào bụng con chuột, mới có thể giải được cơ quan vòng thứ hai.

Nghĩ đến đây, Lý Thấm hít sâu một hơi, ổn định lại cảm xúc, rồi tiếp tục điều khiển cây kim mảnh dài.

Cẩn thận điểm nhẹ ba lần vào bụng con chuột, sau đó dừng lại một chút.

Cuối cùng, cô lại hít sâu một hơi, dùng lực đều đặn, nhấn giữ hai nhịp.

Theo lực nhấn của cô, bên trong con chuột dường như truyền đến một âm thanh cực kỳ nhỏ.

Mặc dù âm thanh này nhỏ đến mức không thể nghe thấy, nhưng Lý Thấm vẫn nhạy bén bắt được.

Chương 448

Cô biết, mình đã thao tác thành công!

Vòng khóa thứ hai của "Tử Thử Khuy Tinh" đã được giải!

Lý Thấm nghe thấy âm thanh, tinh thần lập tức thả lỏng, hướng ánh mắt về phía đầu con chuột.

Đồng thời, dùng kính lúp trực tiếp thao tác mấy sợi râu vàng bên mép miệng con chuột, gạt chúng đến một góc độ đặc biệt.

Ổ khóa vàng trên bề mặt hộp đồng vang lên một loạt tiếng bánh răng vận hành, từ từ lỏng ra.

Cùng với tiếng "cạch" cuối cùng, ổ khóa hoàn toàn được mở, giống như một bí mật ngủ say đã lâu được vén màn.

Đứng bên cạnh, Sở Viễn chứng kiến tất cả, trong lòng không khỏi cảm thán: kỹ nghệ mở khóa này, thật khiến người ta phải trầm trồ!

Sở Viễn không khỏi nghĩ nếu là mình mở khóa, e rằng sẽ đơn giản và thô bạo hơn nhiều.

Phản ứng đầu tiên của anh chắc chắn là cầm Hắc Kim Cổ Đao lên, chém thẳng một nhát.

Loại khóa kim loại này, trong mắt anh, giống như đồ giấy, một nhát chém xuống, tuyệt đối có thể dễ dàng mở ra.

Đương nhiên, trong lòng Sở Viễn cũng hiểu rõ, cách làm này tuy trực tiếp, nhưng rất có thể sẽ kích hoạt cơ chế tự hủy bên trong hộp đồng.

Đến lúc đó thì được chẳng bù mất, anh thầm thấy may mắn, khi xưa đã đưa Lý Thấm ra khỏi vùng đất Ba Thục.

Đúng lúc này, Bàn Tử đột nhiên hưng phấn la lên: "Tuyệt vời!

Muội tử, nói về kỹ nghệ mở khóa, em là số một!" Cậu ta vừa nói, vừa giơ ngón tay cái lên với Lý Thấm, trên mặt lộ ra vẻ khâm phục không hề che giấu.

Lý Thấm bị lời khen của Bàn Tử làm cho có chút ngại ngùng, cô mỉm cười, khiêm tốn nói: "Đâu có đâu có, chỉ là quen tay hay việc thôi." Bàn Tử chẳng quan tâm đến những điều đó, cậu ta nóng lòng ghé sát lại, ngón tay nhẹ nhàng đẩy một cái, nắp hộp đồng bật mở.

Ánh sáng trong hộp tức thì tuôn ra, khiến người ta lóa mắt.

"Vãi, Hoàng Đại Tiên này lại lừa đảo được nhiều của cải của dân chúng như vậy, thật đáng hận!" Bàn Tử vừa cầm một cái bát ăn cơm bằng vàng, vừa chảy nước miếng mắng Hoàng Đại Tiên, đúng là lo lắng thái quá.

Nhìn chiếc hộp đồng lấp lánh ánh vàng, Trương Bách Sự trực tiếp hoa mắt, mẹ ơi, Mạc Kim Hiệu Úy kiếm tiền nhanh quá!

Ngoại công ơi, con bây giờ chuyển nghề còn kịp không!

Trong ánh mắt kinh ngạc của Trương Bách Sự, Bàn Tử lấy ra một cái túi chân không, trực tiếp cho cả hộp báu vào, hút hết không khí.

Sau đó, cả chiếc hộp báu như không có trọng lượng, được Bàn Tử đeo sau lưng, cả người trông vô cùng nhẹ nhõm.

Đây là món đồ tốt mà Sở Viễn đặc biệt mang về từ viện khảo cổ, chuyên dùng để vận chuyển văn vật, vừa có thể giữ chân không, lại có thể giảm trọng lượng, thật sự là một trong những vật dụng sinh hoạt hàng ngày không thể thiếu khi đi du lịch. … Sau khi cả nhóm nghỉ ngơi một lát trong đại điện, liền theo chỉ dẫn của Sở Viễn, đi theo anh, tiếp tục tiến vào ngách trộm sâu thẳm.

"Bàn Tử, nhớ kỹ, mỗi người giữ khoảng cách hai mét, tôi đi đầu,

cậu chịu trách nhiệm bọc hậu!" Sở Viễn vẻ mặt ngưng trọng vỗ vai Bàn Tử, nghiêm túc dặn dò.

Bàn Tử nghe vậy, khẽ gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

Sở Viễn lúc này mới yên tâm cúi người, linh hoạt chui vào ngách trộm chật hẹp, cầm đèn pin dẫn đường phía trước.

Không lâu sau, Lý Thấm và Trương Bách Sự cũng làm theo y hệt.

Theo lời dặn của Sở Viễn, giữ khoảng cách hai mét với anh, cẩn thận men theo ngách trộm từ từ tiến về phía trước.

Đợi mấy người đi xa dần, bóng dáng biến mất trong sâu thẳm ngách trộm, Bàn Tử lúc này mới hoàn hồn.

Cậu ta như có điều suy nghĩ liếc nhìn đại điện trống rỗng sau lưng, rồi quả quyết quay người, chui vào ngách trộm.

Không gian trong ngách trộm vô cùng chật hẹp, chỉ đủ cho một người đi qua, sau hơn mười phút bò lê gian nan, cuối cùng cũng đến được cuối ngách.

Sở Viễn đứng ở ngoài cùng, quan sát môi trường xung quanh, lập tức có chút kinh hãi!

Phía trước là một vách núi cheo leo, cao chọc trời, một cái nhìn không thấy đáy, như một vực thẳm không thể vượt qua.

Dưới chân càng là một hẻm núi sâu không thấy đáy, một mảng đen kịt, tạo cho người ta cảm giác sợ hãi vô tận.

Chỉ cần đứng ở mép vực, đã khiến người ta cảm thấy chân mềm nhũn, như thể có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Anh phát hiện địa hình ở đây hoàn toàn khác với hẻm núi mà họ gặp trên đường đến.

Hẻm núi này hiểm trở hơn, vách núi cheo leo hơn, và môi trường

xung quanh cũng có vẻ kỳ quái lạ thường.

“Thật là kỳ quái, một Đoàn Tử Sơn nhỏ bé, dưới lòng đất lại có hai hẻm núi hiểm trở như vậy!” Sở Viễn không khỏi lẩm bẩm.

Ngay lúc anh đang lẩm bẩm, Lý Thấm và Trương Bách Sự ở phía sau cũng đã đến bên cạnh anh.

Nghe thấy lời này, Trương Bách Sự dường như đột nhiên nhớ ra điều gì đó, mắt bỗng sáng lên, lớn tiếng nói với Sở Viễn: “Sở gia, tôi từng nghe trưởng bối nói, Đoàn Tử Sơn trăm năm trước có một mỏ vàng, thu hút vô số Tỏa Kim Nhân đến đây tìm vàng.” “Nghe nói lúc đó có một vị cao nhân Tỏa Kim tìm được một mỏ vàng hiếm có, ngay ngày khóa mỏ vàng, Đoàn Tử Sơn đã xảy ra sạt lở!” “Trận sạt lở đó khiến vô số người tìm vàng đào báu tử vong, cuối cùng để trừ tà, người ta đã thờ phụng Hoàng Đại Tiên, cầu xin che chở.” “Xì!” Bàn Tử đuổi theo sau cùng, người còn chưa tới, tiếng đã tới trước: “Đúng là ngốc thật, thờ phụng yêu nghiệt để trừ tà, đây không phải là tự tìm cái chết sao?

Hoàng Bì Tử chẳng lẽ còn chưa đủ tà môn à!” Lời này của Bàn Tử tuy thô nhưng không sai, Trương Bách Sự cũng không thể phản bác, quả thật Đông Bắc Ngũ Tiên, trong mắt người ngoài rất khó tin.

Đến miệng hang, Bàn Tử trực tiếp dựa vào tường, thở hổn hển quan sát tình hình bên ngoài.

Khi thấy bên ngoài lại là một vách núi cheo leo, Bàn Tử tức đến nỗi suýt chửi thề, gần đây cứ dính lấy vách núi cheo leo.

Mộ cổ thôn Địa Tiên đi đi về về mấy lần leo vách núi, suýt chút nữa đã chữa khỏi chứng sợ độ cao của Bàn Tử.

“Lão Sở, cái ngách trộm này là do thằng nhóc Hoa Vinh đào phải không, người của nó chạy đi đâu rồi?

Không lẽ đã quay về mặt đất rồi!" Trên đường đi ngoài việc thấy mấy thi thể của Tá Lĩnh Lực Sĩ, điều này khiến Bàn Tử nghi ngờ, có phải Hoa Vinh đã được cứu rồi không.

Nghe vậy, Sở Viễn lắc đầu, nói với Bàn Tử: "Hoa Vinh hẳn là đã bị mắc kẹt ở một ngôi mộ cổ nào đó, thế núi và phong thủy dưới lòng đất Đoàn Tử Sơn này, rất không ổn!" "Lại có việc rồi à?" Đoàn Tử Sơn, vách núi cheo leo bên ngoài ngôi mộ cổ Hoàng Đại Tiên dưới lòng đất, như một bức bình phong thiên nhiên, ngăn cách ngôi mộ với thế giới bên ngoài.

Sở Viễn và những người khác đứng trên vách núi, phóng tầm mắt ra xa.

Ánh trăng như nước rải lên người họ, vách núi xung quanh dưới ánh trăng chiếu rọi có vẻ hơi mờ tối.

Trong «Thiên Khung Thanh Nang Thuật» có ghi lại rằng trời có hai mươi bốn ngôi sao, những ngôi sao này đối với địa lý sông núi thiên hạ, có ảnh hưởng sâu xa.

Sao có tốt xấu, đất cũng có hung cát.

Phàm là đất thượng cát, tất sẽ tương ứng với nhật nguyệt tinh thần trên trời, hình thành một mối liên hệ vi diệu.

Ngày có hai mươi bốn giờ, trời có hai mươi bốn vì sao, năm có hai mươi bốn tiết khí, do đó phong thủy cũng được chia thành hai mươi bốn tướng vị.

Mỗi tướng vị đều đại diện cho một loại năng lượng và khí trường đặc định.

Sở Viễn giải thích cặn kẽ những kiến thức này, giọng anh vang vọng trong bầu trời đêm tĩnh lặng.

Bàn Tử chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng gật đầu tỏ vẻ đồng tình,

sau khi Sở Viễn nói xong, không nhịn được vỗ tay khen ngợi: "Nói hay lắm!" Tuy nhiên, sự nghi ngờ trong lòng Bàn Tử vẫn chưa tan biến, cậu ta gãi đầu, hỏi: "Nhưng mà, tôi có một thắc mắc, dưới lòng đất tối om thế này, cái gì cũng không thấy, thì làm sao tìm được ngôi sao tương ứng?" Sở Viễn lấy la bàn ra, miệng khẽ cười nói: "Mắt thường không thấy được, không có nghĩa là nó không tồn tại!" Khung quang chiếu lân, quy long tàng xuyên, canh tinh cư ly, khí hỉ đông phương, lạc mạch vi tức, long chỉ kết huyệt.

Sở Viễn đứng trước vách núi, tay cầm chặt la bàn, miệng lẩm nhẩm khấn.

Cùng với lời niệm của anh, kim la bàn bắt đầu quay nhanh, dường như bị một lực lượng thần bí nào đó lôi kéo.

Sở Viễn tập trung nhìn chằm chằm vào kim chỉ, sợ bỏ lỡ bất kỳ một thay đổi nhỏ nào.

Cuối cùng, kim chỉ từ từ dừng lại, chỉ về hướng đông của vách núi.

"Tìm thấy rồi!" Bàn Tử đứng bên cạnh nghe thấy tiếng gọi của Sở Viễn, vội nhón chân, vươn cổ nhìn về phía đông của vách núi.

Chương 449

Tuy nhiên, ngoài bóng tối vô tận và màn đêm tĩnh lặng, cậu ta chẳng thấy gì cả.

"Ủa, Lão Sở, Tầm Long Quyết này có sai không vậy?

Ở đó chẳng có gì cả!" Bàn Tử nghi ngờ nói.

Nhìn ánh mắt trong veo mờ mịt của Bàn Tử, Sở Viễn không trả lời ngay, trong lòng rất bất lực.

Ngược lại là Lý Thấm đứng bên cạnh, nghe vậy trong lòng chợt động, trong đầu đột nhiên lóe lên một câu nói của Lý Định Quốc từng nói: "Thiên quan địa trục lưỡng biên nghênh, dị thạch quy xà quá xử vãng, cao sơn đỉnh thượng hữu trì tí, lưỡng biên giáp khởi chân long hành." (Thiên quan địa trục hai bên đón, đá lạ rắn rùa qua lại, trên đỉnh núi cao có ao hồ, hai bên kẹp lại chính là chân long hành).

Nghĩ đến đây, Lý Thấm mới bừng tỉnh đại ngộ, chỉ vào hai bên vách núi của hẻm cốc giải thích với Bàn Tử: "Bàn ca anh xem, hẻm cốc này được hai bên vách núi che chở, giống như triền sơn vậy, mà long lâu bảo điện chính là ở dưới đáy vực này!" Bàn Tử nghe giải thích, gãi đầu, nửa hiểu nửa không gật gật đầu.

Sở Viễn tán thưởng nhìn Lý Thấm một cái, thầm nghĩ dòng dõi Mạc Kim Hiệu Úy của Lý Định Quốc này quả nhiên vẫn có chút bản lĩnh thật sự.

Còn về phần Bàn Tử, Sở Viễn bất lực lắc đầu, trong lòng thầm cảm thán, tên Bàn Tử này vẫn nên yên tâm làm một tanker thì hợp hơn.

Sở Viễn nhìn quanh bốn phía, đêm tối như mực, hít sâu một hơi,

rồi từ trong ba lô mò ra một quả pháo sáng.

Quả pháo sáng này trong bóng tối trông vô cùng bắt mắt, bề mặt nó lấp lánh ánh kim loại yếu ớt.

Sở Viễn cầm chặt quả pháo sáng, cẩn thận vặn nó ra.

Cùng với một tiếng "cách" nhẹ, quả pháo sáng được kích hoạt, các chất hóa học bên trong bắt đầu phản ứng dữ dội.

Anh không chút do dự ném mạnh quả pháo sáng về phía vách núi ở bên cạnh.

Quả pháo sáng vẽ một đường cong trong không trung, rồi nổ tung giữa trời.

Trong chốc lát, một luồng sáng trắng chói lòa như một mặt trời nhỏ đột nhiên bừng lên, xua tan bóng tối xung quanh không còn một dấu vết.

Ánh sáng trắng này như ban ngày, chiếu rọi rõ ràng tình hình trên vách núi.

Bàn Tử và những người khác lập tức trừng lớn mắt, ngưng mắt nhìn vách núi được chiếu sáng.

Trong ánh sáng rực rỡ như ban ngày này, cả nhóm kinh ngạc phát hiện, trên vách núi lại thật sự có một con đường ván nhân tạo chật hẹp!

Con đường ván này uốn lượn quanh co, kéo dài đến tận đáy hẻm núi, dường như là một con đường dẫn đến một thế giới chưa biết.

"Vãi, lại thật sự có một con đường à!" Bàn Tử không khỏi thất thanh la lên, giọng cậu ta vang vọng trong bầu trời đêm tĩnh lặng, mang theo một chút khó tin và hưng phấn.

Sở Viễn đứng trước con đường ván, hít sâu một hơi, bật đèn pin,

luồng sáng mạnh mẽ xuyên thủng bóng tối, chiếu sáng con đường phía trước.

Con đường ván bám sát vách núi, trông có vẻ hơi chật hẹp và cheo leo, nhưng Sở Viễn không chút do dự, bước lên đường ván từ từ tiến về phía trước.

Bàn Tử thấy Sở Viễn đã bắt đầu đi, cũng không còn sợ hãi nữa, tung người một cái, nhảy thẳng lên đường ván.

Cậu ta bám sát sau lưng Sở Viễn, miệng còn không ngừng lẩm bẩm: "Có gì mà sợ, chẳng phải chỉ là một con đường ván thôi sao!" Tiếp theo là Lý Thấm và Trương Bách Sự, hai người họ nhìn nhau, rồi cũng lấy hết dũng khí, bước lên đường ván.

Cứ như vậy, bốn người men theo con đường ván từ từ đi xuống, bóng dáng họ ẩn hiện, dần dần biến mất trong sâu thẳm hẻm núi tăm tối. … Cả nhóm bám sát vách núi, cẩn thận đi trên con đường ván chật hẹp.

Gió núi gào thét bên tai, mỗi người đều tập trung cao độ, bởi vì chỉ cần một chút sơ suất, là có thể rơi xuống vực sâu vạn trượng.

"Bàn Tử, theo kịp, chú ý dưới chân!" Giọng Sở Viễn truyền đến trong gió, nhắc nhở Bàn Tử đang tụt lại phía sau.

Không biết đã đi qua bao nhiêu khúc cua, cuối cùng sau khoảng một giờ đi lại gian nan, họ đã đến một cái bệ đá tương đối rộng rãi.

Đứng trên bệ đá, Sở Viễn ngẩng đầu nhìn lên, trên đỉnh đầu là vách núi như một bức tường trời, cheo leo và hiểm trở.

Anh thầm ước lượng, nơi này cách đáy hẻm núi chắc cũng không còn xa.

Đúng lúc này, Bàn Tử đột nhiên lớn tiếng hét: "Lão Sở, anh xem, ở đó có một cây cầu đá, đi thẳng đến vách núi đối diện!" Mọi người

nghe danh tiếng nhìn qua, chỉ thấy phía trước có một cây cầu đá rộng hai mét, bắc ngang qua hẻm núi, thông thẳng đến vách núi đối diện.

Hai bên cầu đá là những sợi xích sắt kim cương to khỏe.

Những sợi xích này xuyên qua hai bên vách núi, dưới làn gió núi thổi qua, nhẹ nhàng lay động, phát ra những tiếng vang giòn tan.

Lúc này, thời gian đã gần nửa đêm, nhiệt độ thấp dưới đáy cốc khiến sương mù dày đặc nổi lên, tầm nhìn cực thấp, ảnh hưởng nghiêm trọng đến thị giác.

Sở Viễn cẩn thận đi đến bên cạnh cây cầu, anh hít sâu một hơi, kích hoạt thiên phú Dạ Nhãn, rồi từ từ mở mắt.

Trong chốc lát, tầm nhìn của anh trở nên vô cùng rõ ràng, dường như mắt đêm đã được kích hoạt.

Ánh mắt anh xuyên qua lớp sương mù dày đặc, rơi thẳng vào cuối cây cầu đá.

Tuy nhiên, khi anh nhìn rõ cảnh tượng ở bờ đối diện, không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy trên vách núi đối diện, treo ngược chi chít những con dơi đen, bám chặt vào vách đá, như một biển đen.

Những con dơi này có hình thể dị thường lớn, mỗi con to bằng miệng bát, răng nhọn hoắt và sắc bén, tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo đến rợn người. "Hít!" Sở Viễn không khỏi thốt lên một tiếng kinh ngạc, anh nhận ra những con dơi này tuyệt đối không phải là dơi bình thường, e rằng là loài dơi hút máu trong truyền thuyết.

Dơi hút máu sống bằng cách hút máu động vật, nước bọt của chúng chứa độc tố mạnh, một khi bị chúng cào hoặc cắn, nạn nhân rất dễ bị nhiễm độc, hậu quả không thể lường trước được.

Và ngay bên dưới những con dơi khổng lồ này, là một cái hang sâu thẳm, trông có vẻ là một lối vào.

Qua Dạ Nhãn, Sở Viễn còn phát hiện trên cầu đá có những dấu chân lộn xộn, còn có một số ba lô và công cụ bị bỏ lại, vương vãi khắp nơi.

Xem ra, đó hẳn là nhóm của Hoa Vinh, khi qua cầu đá, đã bị đàn dơi lớn ở bờ đối diện tấn công.

Nhìn tình hình này, cuộc tấn công của đàn dơi tuy khiến họ có chút chật vật, nhưng không có ai thiệt mạng, cũng coi như là một tin tốt.

"Lão Sở, thế nào rồi?

Đối diện có phải là lối vào của Long Lâu Bảo Điện không?" Bàn Tử thấy Sở Viễn đứng bên cầu đá, không nhúc nhích nhìn chằm chằm phía trước, liền biết cậu ta đang dùng siêu thị lực để quan sát tình hình.

Mãi một lúc sau, Sở Viễn mới chậm rãi lắc đầu, rồi vẫy tay với Bàn Tử, ra hiệu cho cậu ta quay lại đây trước.

Thấy vậy, Bàn Tử vội vàng chạy về bên cạnh Sở Viễn.

Sau khi Bàn Tử quay lại, Sở Viễn lại triệu tập những người khác đến, bảo họ lại gần mình hơn một chút.

Tiếp đó, anh hạ thấp giọng, khẽ nói: "Tôi vừa quan sát một chút, đối diện cầu đá có một sơn động.

Nhưng xung quanh sơn động đó có rất nhiều dơi hút máu.

Vì vậy, lát nữa khi chúng ta qua cầu, nhất định phải hết sức cẩn thận, tuyệt đối không được kinh động đến lũ dơi đó." Mọi người nghe xong, lần lượt gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Sau đó, Sở Viễn và mấy người khác ngầm hiểu ý, tắt đèn pin,

xung quanh lập tức chìm vào bóng tối.

Tuy nhiên, nhờ vào ánh trăng mờ ảo yếu ớt, họ vẫn có thể miễn cưỡng nhìn rõ con đường phía trước.

Thế là, họ cẩn thận bước những bước chân nhẹ nhàng, chậm rãi đi trên cầu đá.

Khi họ đi đến giữa cầu, đột nhiên, một cơn rung lắc nhẹ đã thu hút sự chú ý của Trương Bách Sự.

Anh ta cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy chiếc túi da treo bên hông mình đang rung lắc dữ dội, con chồn hoàng bì tử bên trong đang giãy giụa.

Tình huống bất ngờ này khiến Trương Bách Sự kinh hãi, suýt chút nữa đã hét lên.

Chương 450

Rất may, Bàn Tử đứng bên cạnh nhanh tay lẹ mắt, kịp thời bịt miệng anh ta lại, tránh được một trận hỗn loạn có thể xảy ra.

Tuy nhiên, đúng lúc này, chỉ nghe một tiếng "bụp", chiếc túi da đựng con chồn hoàng bì tử lại rơi xuống đất.

Ngay sau đó, một con chồn hoàng bì tử trắng muốt như tia chớp từ trong túi vọt ra.

Hành động của nó nhanh nhẹn và mau lẹ, thân hình thoắt cái đã lao lên phía trước cả nhóm như một mũi tên.

Con chồn hoàng bì tử này đứng thẳng bằng hai chân, ánh mắt u uất nhìn chằm chằm vào mọi người.

Đôi mắt nó lóe lên ánh sáng kỳ dị trong bóng tối, khiến người ta không rét mà run.

Sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc và khó hiểu của mọi người, con chồn hoàng bì tử này lại có một hành động không thể ngờ tới.

Nó hướng về phía mặt trăng, cung kính chắp tay vái lạy, như một tín đồ thành kính!

"Gay go rồi!" Sở Viễn thấy vậy, trong lòng chợt trĩu nặng, tuy anh không hiểu phong tục tập quán của Hoàng Đại Tiên.

Nhưng khi thấy Hoàng Đại Tiên bái nguyệt như vậy, da đầu anh tê dại, một dự cảm không lành dâng lên trong lòng.

Anh biết, đây chắc chắn không phải là điềm tốt!

Quả nhiên, ngay khoảnh khắc bái nguyệt kết thúc.

Con chồn hoàng bì tử đột nhiên như bị một sức mạnh cường đại

nào đó kích phát, bỗng phát ra một tiếng hú dài đinh tai nhức óc.

Tiếng hú dài này như sét đánh ngang trời, vang vọng khắp hẻm núi, thanh thế lớn đến mức khiến người ta phải sững sờ.

"Vãi chưởng!

Con chồn hoàng bì tử này chẳng lẽ thành tinh rồi sao?

Lại có thể phát ra tiếng hú của mãnh thú uy mãnh như vậy!" Bàn Tử kinh ngạc nhìn chằm chằm con chồn hoàng bì tử đang gầm thét, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác bất an mãnh liệt.

Lúc này, người cảm nhận trực tiếp nhất chính là Sở Viễn.

Ngay sau khi con chồn hoàng bì tử phát ra tiếng hú dài đó, nó đã lao như điên về phía sơn động phía trước với tốc độ kinh người.

Sở Viễn thấy vậy, bản năng muốn đuổi theo, nhưng ngay khoảnh khắc anh vừa bước chân ra, lại đột nhiên như bị trúng định thân chú, dừng phắt lại.

Bởi vì ngay trong khoảnh khắc đó, anh nghe rõ một tràng âm thanh vỗ cánh từ phía trước truyền đến!

Âm thanh tuy nhỏ, nhưng trong hẻm núi tĩnh lặng này lại vang lên vô cùng đột ngột, đó là tiếng dơi hút máu vỗ cánh bay lên!

"Bàn Tử, mau mở Kim Cương Tán!

Dơi hút máu đến rồi!" Cùng với tiếng hét kinh hãi, chỉ thấy mấy con dơi hút máu như ma quỷ, từ trong sương mù dày đặc lao ra, bổ nhào thẳng vào mặt Sở Viễn!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, ngay trong khoảnh khắc kinh tâm động phách này, Sở Viễn lâm nguy không loạn, nhanh chóng rút ra Kim Cương Tán.

Trong nháy mắt, cổ tay anh rung lên, Kim Cương Tán như một đóa

hoa nở rộ bung ra ngay lập tức, vững vàng che chắn trước người.

"Bụp!

Bụp!" Chỉ nghe hai tiếng động lớn, mấy con dơi hút máu hung hãn đâm vào Kim Cương Tán, phát ra âm thanh va chạm khiến người ta rùng mình.

Qua khe hở dưới đáy Kim Cương Tán, Sở Viễn nhìn kỹ.

Chỉ thấy xác mấy con dơi đã nằm ngổn ngang trên cầu đá, máu tươi đỏ thẫm chảy lênh láng, cảnh tượng vô cùng đáng sợ.

Sau đó Sở Viễn không do dự, thân hình nhanh như chớp lùi lại, trong nháy mắt đã che chắn cho Lý Thấm sau lưng mình.

Cùng lúc đó, tiếng vỗ cánh vang dội ngày càng rõ ràng, và ngày càng gần mọi người, rõ ràng có nhiều dơi hơn đang nhanh chóng áp sát.

Bàn Tử thấy vậy, sợ đến mức toàn thân run lên, tay chân luống cuống bung chiếc Kim Cương Tán của mình ra che trước người.

Đúng lúc này, Trương Bách Sự đột nhiên nảy ra một ý, anh ta nhanh chân chạy ra sau lưng Bàn Tử, nấp sau chiếc Kim Cương Tán.

"Tổ sư nhà nó!" Bàn Tử nổi giận đùng đùng, miệng chửi bới gầm lên: "Huynh đệ, giơ ô lên cho Bàn gia, hôm nay Bàn gia sẽ đại khai sát giới, cho lũ dơi chết tiệt này nếm thử sự lợi hại của Bàn gia!" Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Bàn Tử không cho Trương Bách Sự cơ hội trả lời, đã nhét cây Kim Cương Tán vào tay anh ta.

Ngay sau đó, Bàn Tử nhanh chóng nhấc khẩu súng tiểu liên đeo trên người lên, động tác liền mạch, không chút dây dưa.

"Cạch!" Chỉ nghe một tiếng động giòn tan, đạn đã được lên nòng, khẩu súng như một con mãnh thú bị chọc giận, chuẩn bị nhe nanh múa

vuốt, tung ra đòn chí mạng về phía kẻ địch.

“Đoàng!

Đoàng!

Đoàng!” Tiếng súng đột ngột vang lên trên cây cầu đá tăm tối, như sấm sét giữa trời đêm, đinh tai nhức óc.

Từng luồng lửa rồng từ trong bóng tối phun ra, như những con rồng lửa giận dữ, nhe nanh múa vuốt lao về phía bầy dơi hút máu trên không.

Những luồng lửa này liên miên không dứt, dày đặc như một tấm lưới lửa khổng lồ, bao trùm cả cây cầu đá.

Đạn như mưa trút xuống, găm vào thân lũ dơi, phát ra những tiếng “phụp phụp phụp” trầm đục.

Giữa không trung, máu tươi đỏ thẫm bay tung tóe, như thể một trận mưa máu vừa trút xuống.

Bầy dơi phía trước không chút sức chống cự trước cơn mưa đạn dày đặc này, trong nháy mắt bị bắn tan thành một khoảng trống.

Bầy dơi vốn dĩ dày đặc trở nên thưa thớt.

Trên mặt cầu, xác hàng chục con dơi nằm ngổn ngang, thân thể chúng bị bắn nát bươm, thảm không nỡ nhìn.

Có con cánh bị bắn gãy, có con đầu bị bắn nát, có con thân thể bị bắn thủng lỗ chỗ, nội tạng đều lòi ra ngoài.

“Mẹ kiếp!” Ngay cả người luôn bình tĩnh như Sở Viễn, khi thấy cảnh điên cuồng này của Bàn Tử, trong lòng cũng không nhịn được mà chửi thề.

Bắn thì bắn, nhưng cậu có thể né ra một chút được không, máu me bay đầy trời, văng cả vào người làm bẩn hết quần áo rồi!

Lý Thấm đứng bên cạnh cũng á khẩu nhìn Bàn Tử, trên người cô còn dính nhiều máu hơn.

May mà máu dơi hút máu không có độc, chứ dính nhiều máu thế này, cũng đủ cho hai người ăn một bữa no nê rồi!

"Mau đi, xông qua!" Nhân lúc bầy dơi bị một băng đạn của Bàn Tử bắn cho tan tác, Sở Viễn hét lớn, gọi mọi người chạy về phía sơn động đối diện.

Thỉnh thoảng có vài con dơi lẻ tẻ lao tới, đều bị Sở Viễn vung Kim Cương Tán quét bay ra ngoài.

Trương Bách Sự lần đầu tiên sử dụng Kim Cương Tán, cũng học theo, đi sát sau lưng Sở Viễn, cùng nhau xông ra.

"Đoàng, đoàng." Bàn gia thay băng đạn xong, dường như vẫn chưa đã ghiền, lại xả thêm một băng đạn nữa vào bầy dơi thưa thớt trên không!

Tiếng súng đinh tai nhức óc lại một lần nữa vang vọng khắp hẻm núi tĩnh lặng.

Dưới sự yểm trợ hỏa lực của Bàn Tử, cả nhóm nhanh chóng vượt qua cầu đá, thành công tiến vào sơn động bên trong vách đá.

Vừa bước vào sơn động, một luồng khí ẩm ướt, u tối đã ập vào mặt, thậm chí còn xen lẫn một mùi hương lạ thoang thoảng.

"Kỳ lạ, sao lũ dơi hút máu này không vào được sơn động?" Dựa vào vách tường ở cửa động, Trương Bách Sự từ từ thu lại Kim Cương Tán, nhìn bầy dơi lượn lờ bên ngoài, mặt đầy nghi hoặc.

Lý Thấm nghe vậy, ánh mắt sáng lên, khẽ nói: "Lúc vào tôi có ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng trong không khí, có lẽ lũ dơi này là linh thú trấn mộ do chủ mộ nuôi, nên mới không vào được." Bàn Tử cất khẩu súng tiểu liên, nhe răng cười xen vào: "Linh thú trấn

mộ cái gì?

Chương 451

Chẳng phải chỉ là một đám dơi độc thôi sao, chẳng phải vẫn bị Bàn gia bắn cho tan tác đó thôi!" Sở Viễn không nói gì, chỉ giơ ngón tay cái lên với Bàn Tử, phải công nhận, vừa rồi Bàn Tử làm rất tốt!

Đừng thấy Bàn gia bình thường lông bông, hễ chạm vào súng là sức chiến đấu tăng vọt.

Đưa cho cậu ta một khẩu tiểu liên, là một trong những quyết định đúng đắn nhất của Sở Viễn trong chuyến đi này.

Sau khi chỉnh đốn một chút, Sở Viễn bật đèn pin đi dọc theo sơn động, vừa qua khỏi khúc cua đầu tiên, anh liền dừng bước.

Mọi người không khỏi nghi hoặc, dưới ánh sáng yếu ớt, họ kinh ngạc phát hiện, trên mặt đất sừng sững ba ngôi mộ!

Những ngôi mộ này được phủ đất màu, trông còn rất mới, như thể vừa mới được đào lên.

"Đây là đất mới!" Bàn Tử thấy vậy, vội cúi xuống, vốc một nắm đất lên xem xét kỹ lưỡng.

Cậu ta nhíu mày, có vẻ đăm chiêu nói với Sở Viễn và những người khác: "Xem ra nhóm của Hoa Vinh đã gặp phải sự tấn công dữ dội của dơi hút máu ở đây, nên mới có thương vong." Sắc mặt Sở Viễn cũng trở nên vô cùng nghiêm trọng, anh nhìn chằm chằm vào ba ngôi mộ, trong lòng dâng lên một cảm giác nặng nề khó tả.

Sau một lúc im lặng, anh hít sâu một hơi, nói với những người khác: "Đi thôi, tăng tốc lên, nhất định phải đuổi kịp bước chân của nhóm Hoa Vinh!" Lúc này, nhóm người của Tá Lĩnh đã mất tích nhiều ngày.

Trong thời gian đó, họ không chỉ đối mặt với mối đe dọa của cơn đói, mà còn trải qua thời gian dài bôn ba mệt mỏi, sớm đã kiệt sức.

Hơn nữa, lý do họ còn có thể kiên trì đi đến đây, e rằng hoàn toàn dựa vào ý chí kiên cường của bản thân! … Trong sơn động u ám này, ánh sáng rất yếu, chỉ có ánh đèn pin lay lắt trong bóng tối.

Cả nhóm cẩn thận bước đi, con đường dưới chân gập ghềnh, nhưng bước chân của họ lại nhanh lạ thường.

Đi được khoảng ba trăm mét, con đường phía trước đột nhiên trở nên rộng rãi, mọi người đã đến cuối sơn động.

Nơi đây là một vách đá khổng lồ, vách đá nhẵn bóng dưới ánh sáng yếu ớt trông có chút âm u.

Một cánh cửa đồng tinh xảo được khảm vào đó, như một rào cản không thể vượt qua, chặn bước chân của mọi người.

Cánh cửa này trông rất cổ xưa, trên đó khắc những hoa văn và họa tiết tinh xảo, toát ra một khí tức cổ kính và thần bí.

Phía trước cửa là những bậc thang ngay ngắn, dẫn thẳng lên trên.

Hai bên bậc thang, mỗi bên có một pho tượng đá đầu thú mình người khổng lồ, lặng lẽ canh giữ hai bên cửa.

Bàn Tử nhìn pho tượng quen thuộc này, trong lòng không khỏi rùng mình, quay đầu nói với Sở Viễn: "Lão Sở, đây không phải lại là mộ của Hoàng Đại Tiên đấy chứ?" Sở Viễn khẽ lắc đầu, ánh mắt anh dừng lại trên cánh cửa đồng, đăm chiêu nói: "Chưa chắc, một Hoàng Đại Tiên nhỏ nhoi làm sao có tư cách xây lăng mộ ở một nơi phong thủy bảo địa như thế này, phong thủy của cổ mộ này cực tốt.

Chỉ cần nhìn cánh cửa đồng này, cũng biết quy cách trong mộ thất chắc chắn không thấp, e rằng chỉ có vương công quý tộc thời xưa mới có đãi ngộ như vậy." Đột nhiên, những mũi tên vương vãi bên cạnh

bậc thang thu hút sự chú ý của Sở Viễn.

Anh tò mò đi tới, cúi xuống nhặt một mũi tên lên, sau khi quan sát kỹ thì phát hiện những mũi tên này đã rỉ sét.

"Xem ra bậc thang ở đây có cơ quan!" Sở Viễn thầm nghĩ.

Ánh mắt anh men theo bậc thang, ở giữa bậc thang có một viên gạch rõ ràng thấp hơn những viên khác.

"Bàn Tử, phía trước có cơ quan, tôi qua xem thử, cậu ở đây canh chừng!" Sở Viễn quay đầu dặn dò Bàn Tử, sau đó lấy Kim Cương Tán cầm trong tay, sải bước đi về phía viên gạch lún.

Đến trước viên gạch, Sở Viễn dừng lại, nhìn chằm chằm vào nó, trầm tư một lúc.

Anh hít sâu một hơi, rồi đột ngột nhấc chân lên, dẫm mạnh xuống viên gạch.

Chỉ nghe một tiếng "rắc", viên gạch vỡ tan.

Ngay sau đó, một tiếng động trầm đục của cơ quan vận hành từ dưới đất truyền lên, tim Sở Viễn đập nhanh hơn, anh cảnh giác nhìn xung quanh.

"Vút, vút, vút!" Cùng với tiếng xé gió sắc bén, hai pho tượng đầu thú mình người vốn đứng yên hai bên đột ngột chuyển động.

Chúng nhanh chóng xoay người, hướng mặt về phía Sở Viễn, và từ ngực chúng, hai tia sáng lạnh lẽo bắn ra, nhắm thẳng vào anh!

Mũi tên lao tới nhanh như chớp, tốc độ nhanh đến kinh ngạc, như thể muốn xuyên thủng Sở Viễn trong nháy mắt.

Tuy nhiên, ngay trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc, Sở Viễn đã thể hiện tốc độ phản ứng và thân thủ kinh người.

Anh nhanh chóng xoay eo hạ thấp người, như một con báo săn

khỏe mạnh, sau đó đột ngột nhảy lên, xoay người trên không.

Cùng lúc đó, Kim Cương Tán trong tay nhanh như chớp vung ra, chính xác đánh trúng mũi tên đang bay tới.

Chỉ nghe một tiếng "keng" giòn tan, mũi tên bị Kim Cương Tán đánh bay, rơi xuống đất xa xa.

Khi Sở Viễn vững vàng đáp xuống, hai mũi tên do tượng đá bắn ra cũng lần lượt rơi xuống đất.

Tất cả diễn ra quá nhanh, khiến người ta không kịp phản ứng.

Ngay khi Sở Viễn chuẩn bị đối phó với những mũi tên khác, mặt đất dưới chân đột nhiên bắt đầu rung chuyển dữ dội.

"Rầm rầm rầm rầm..." Cùng với một tiếng động trầm đục, một cột đá hình tròn từ từ nhô lên từ chỗ viên gạch bị lún, xuất hiện trước mặt Sở Viễn.

Cột đá này cao bằng nửa người, nửa dưới là cột đá tròn vững chắc, phía trên là bảy cây kim sắt phân nhánh.

Đầu mỗi cây kim đá đều khắc một chữ tiểu triện cổ, rõ ràng vật trang trí này đã tồn tại một thời gian rất dài.

Bàn Tử và những người khác thấy cảnh tượng kinh người này, đều không khỏi bị thu hút, họ chạy tới, vây quanh cột đá.

"Sở gia, đây là bát quái phải không!" Trương Bách Sự, người cũng am hiểu la bàn, nhìn cột đá từ từ nhô lên, bị Cửu cung bát môn được viết ở đầu kim sắt thu hút.

Sở Viễn nhìn những cây kim sắt hình tròn được chia thành tám tầng trên cột đá, khẽ gật đầu, đây đúng là bố cục Cửu cung bát quái.

Đầu bảy cây kim sắt này, lần lượt khắc hai chữ lớn Sinh và Tử, phía dưới là một la bàn khắc bát quái.

Qua quan sát, Sở Viễn chú ý thấy trong bảy cây kim sắt này, có ba cây khắc chữ "Sinh", bốn cây khắc chữ "Tử".

"Tam sinh tứ tử, đây là Bàn Sinh Tử!" Dứt lời, thấy ba người kia ngơ ngác nhìn mình, Sở Viễn liền xắn tay áo, miệng niệm: "Thiên Ly, Địa Khôn, nơi đây là dưới lòng đất, cần phải chuyển kim chính xác đến vị trí quẻ Khôn mới có thể mở cửa." Nghĩ đến đây, Sở Viễn lập tức ra tay, xoay bốn cây kim chữ Tử về phía bên phải đến vị trí quẻ Khôn rồi mới dừng lại.

"Cái gọi là trí chi tử địa nhi hậu sinh, vì vậy chọn chữ tử, mới có thể hướng tử nhi sinh." Sau khi Sở Viễn thao tác xong, dưới sự chú ý của mọi người, bảy cây kim sắt như một cỗ máy chính xác, nhanh chóng quay tròn.

Cho đến cuối cùng, bảy cây kim sắt từ từ dừng lại ở vị trí của mình.

"Két!" Chỉ thấy cánh cửa đồng phía sau mọi người, trong tiếng cơ quan vận hành, từ từ mở ra!

Khi cánh cửa đồng từ từ mở ra, một luồng khí tức cũ kỹ và thần bí ập đến.

Sở Viễn lòng như lửa đốt, vội vàng lớn tiếng gọi Bàn Tử và những người khác.

Sau đó như mũi tên rời cung, anh lao như điên, xông thẳng về phía cánh cửa đang mở.

Loại thiết kế cơ quan lấy Cửu cung bát quái làm cốt lõi này, thường được trang bị chức năng đếm ngược thời gian.

Thời gian cấp bách, không thể do dự dù chỉ một chút, anh vừa thúc giục mọi người tăng tốc, vừa lao về phía cánh cửa.

"Kétttt!" Cuối cùng, trong tiếng ma sát cửa chói tai, Sở Viễn và

đồng đội đã thành công tiến vào cánh cửa đồng.

Tuy nhiên, chưa kịp thở phào, cửa mộ thất như bị một bàn tay vô hình điều khiển, từ từ khép lại, cuối cùng phát ra một tiếng động trầm đục rồi đóng hẳn.

"Đây là cửa một chiều, toi rồi, không ra được nữa!" Tiếng kêu kinh hãi của Bàn Tử vang vọng trong mộ đạo trống rỗng, cậu ta nhìn chằm chằm vào cánh cửa nhẵn như gương, vẻ mặt hoảng hốt.

Sở Viễn nghe vậy, mày nhíu chặt lại, phong cách thiết kế mộ thất kiểu được ăn cả ngã về không này quả thực rất hiếm thấy.

Nói chung, người xây dựng cổ mộ đều sẽ xem xét đường lui cho người vào.

Chương 452

Nhưng ngôi mộ này rõ ràng khác biệt, điều này khiến Sở Viễn vô cùng tò mò về thân phận của chủ mộ.

Đúng lúc này, Lý Thấm đột nhiên chú ý đến giá nến trên hai vách tường trong mộ thất.

Những giá nến này tuy đã trải qua sự bào mòn của năm tháng nhưng vẫn được bảo quản tốt.

Lý Thấm cẩn thận lại gần một giá nến, rồi nhẹ nhàng châm lửa.

Khi giá nến đầu tiên được thắp sáng, như thể làm đổ quân cờ domino.

Toàn bộ giá nến hai bên như bị yểm bùa, lần lượt tự động bốc cháy.

Ánh nến sáng rực trong nháy mắt chiếu sáng cả mộ đạo vốn tối tăm, phơi bày rõ ràng cảnh tượng xung quanh trước mắt mọi người.

Đột nhiên, trong mộ thất vốn tối đen như mực, đèn đuốc bỗng sáng rực lên.

Ánh sáng đột ngột này, đối với nhóm Sở Viễn vừa mới phục hồi thị lực từ bóng tối, thực sự quá chói mắt.

Họ theo phản xạ dùng tay che mắt để giảm bớt sự khó chịu do ánh sáng mạnh gây ra.

Mất khoảng mười mấy hơi thở, mắt của Sở Viễn và những người khác mới dần thích nghi với ánh sáng.

Sở Viễn và mọi người từ từ bỏ tay xuống, bắt đầu quan sát tình hình toàn bộ mộ thất.

Mộ đạo của gian mộ thất này rộng khoảng hai mét, trông có vẻ sâu hun hút.

Trên hai vách đá, khắc đầy những hoa văn phức tạp, trông vô cùng thần bí.

Hơn nữa, cứ cách vài mét lại có thể thấy những bức bích họa trên đá tinh xảo.

Những bức bích họa này có bức miêu tả phong cảnh sơn thủy, có bức thể hiện hình ảnh tướng quân binh sĩ, sống động như thật.

"Chậc chậc, thật không ngờ, chúng ta vốn chỉ đến tìm người, kết quả lại tìm được một mộ thất thế này!" Bàn Tử vừa nhìn hoa văn khắc hai bên, vừa xoa tay phấn khích, trên mặt lộ rõ vẻ kích động không thể kìm nén.

"Chỉ cần nhìn quy mô lăng mộ này, ít nhất cũng phải là một thân vương!" Nếu chủ nhân mộ thất thực sự là một vị vương gia, vậy đối với nhóm Sở Viễn, không nghi ngờ gì là đã phát hiện ra một kho báu khổng lồ.

Trong lòng Bàn Tử không khỏi dâng lên một niềm vui khó tả, như thể đã thấy vô số vàng bạc châu báu đang vẫy gọi mình.

"Đừng có lảm nhảm nữa, tìm người quan trọng hơn!" Sở Viễn bất lực nhìn Bàn Tử, nhắc nhở cậu ta rằng họ đến đây để tìm người, không phải để trộm mộ, phải phân biệt chính phụ.

"Tôi hiểu, tìm người trước, trộm mộ sau." Sở Viễn: "…" … Đoàn Tử Sơn, minh điện trong cổ mộ dưới lòng đất.

Cung điện này quy mô hoành tráng, khí thế hùng vĩ, hai bên bày hơn mười chiếc gương đồng khổng lồ, chúng tỏa ra ánh sáng u uất.

Những chiếc gương đồng này không chỉ là vật trang trí, mà còn giống như một loại sức mạnh thần bí, bao trùm cả cung điện trong

một bầu không khí quỷ dị.

Phía trước gương là một hàng cung nữ thời cổ, họ ngồi xếp bằng, đang nhẹ nhàng gảy đàn.

Những cung nữ này ăn mặc lộng lẫy, dung mạo xinh đẹp, nhưng điều khiến người ta rùng mình là, nhục thân của họ không bị phân hủy, như thể người sống.

Hoa Vinh mặt mày mệt mỏi, tay cầm chặt một chiếc đèn pin, đứng bên cạnh các cung nữ, cẩn thận quan sát tình hình của họ.

Anh ta nhíu chặt mày, vẻ mặt ảm đạm, dường như cảm thấy vô cùng bối rối và bất an trước cảnh tượng quỷ dị này.

Ánh đèn pin lướt trên người các cung nữ, chiếu sáng khuôn mặt trắng bệch và những ngón tay cứng đờ của họ, khiến người ta không rét mà run.

"Tổng bả đầu, có một huynh đệ bị thương quá nặng, không cầm cự được nữa!" Cùng với một tiếng gọi trầm thấp, một người đàn ông trung niên mặt mày mệt mỏi, quần áo rách rưới, loạng choạng đi đến bên cạnh Hoa Vinh.

Thân thể ông ta khẽ run, khuôn mặt vốn đã tang thương giờ lại càng thêm trắng bệch, không chút huyết sắc.

Hoa Vinh nghe vậy, tim thắt lại, nắm đấm bất giác siết chặt, móng tay hằn sâu vào lòng bàn tay.

Anh ta quay đầu nhìn về phía mấy người ở góc cung điện, họ cũng đều mặt mày hốc hác, vẻ mặt ngưng trọng.

Những người này đều là các Tá Lĩnh Lực Sĩ cùng anh ta xuống mộ, cũng là những người bạn đồng hành còn sống sót sau vô số gian nan hiểm trở trên đường đi.

Trong lòng Hoa Vinh dâng lên một cảm giác tự trách và hối hận mãnh liệt, anh ta nhớ lại lúc đầu mình dẫn theo hơn ba mươi Tá Lĩnh Lực Sĩ, hùng tâm tráng chí muốn xâm nhập vào giới trộm mộ ở Đông Bắc.

Tuy nhiên, do nhất thời khinh địch và sơ suất, ngay trong đêm đó đã trúng phải âm mưu của chồn hoàng bì tử, bị đưa đến ngôi mộ cổ thần bí này một cách khó hiểu.

Nếu không phải lúc đó trong doanh trại còn có Tiểu Ngũ và những người khác ở lại, e rằng cả nhóm anh ta đã toàn quân bị diệt.

Khi Hoa Vinh tỉnh lại lần nữa, đã ở trong cổ mộ của Hoàng Đại Tiên.

Ban đầu anh ta định dẫn người rút lui, nhưng hẻm núi Quỷ Môn Quan khiến anh ta bó tay, chỉ có thể cắn răng đi tiếp.

Không ngờ, vừa bước vào tầng thứ hai của cổ mộ dưới lòng đất, họ đã không may trúng phải thuật "Yếm Thắng" của Hoàng Đại Tiên, mất đi mấy thuộc hạ mà không kịp phòng bị.

Khó khăn lắm mới thoát khỏi cơn ác mộng đó, khi đến mộ thất của Hoàng Đại Tiên, lại bị nước tiểu của Hoàng Đại Tiên tấn công, lại mất thêm mấy thuộc hạ nữa.

Dù vậy, Hoa Vinh vẫn nghiến răng tiếp tục gian nan thăm dò, cuối cùng xông vào chủ mộ thất.

Tuy nhiên, ngay khi họ chưa kịp mở quan tài, đột nhiên cảm thấy một trận sợ hãi và bất an không rõ nguyên nhân.

Thế là vội vàng đào một đường hầm, dẫn theo những người còn lại khẩn trương rời khỏi nơi đáng sợ này.

Sau khi thoát khỏi đường hầm, họ lại phát hiện con đường phía trước bị vách đá dựng đứng chặn lại, không có đường đi.

Sau ba ngày tìm kiếm gian khổ, họ cuối cùng cũng phát hiện ra một con đường mòn hẹp ẩn trên vách đá.

Bất đắc dĩ, họ chỉ có thể cắn răng đi xuống theo con đường mòn đó.

Lúc này, lương khô của Hoa Vinh và mọi người đã gần cạn, lại thiếu nước trầm trọng, ai nấy đều mệt mỏi rã rời.

Khi họ đến được đáy hẻm núi, phát hiện sơn động đối diện, cứ ngỡ sắp thoát ra được, nên nhất thời lơ là cảnh giác.

Khi đi qua cầu đá, đột nhiên bị dơi hút máu tấn công dữ dội, không kịp trở tay, khiến họ rơi vào một cuộc chém giết thảm khốc.

Cuộc tấn công bất ngờ khiến Hoa Vinh tổn thất nặng nề, hai mươi bảy Tá Lĩnh Lực Sĩ đi theo anh ta, chỉ còn lại bảy người.

Chuyến thám hiểm lần này, đối với Hoa Vinh mà nói không nghi ngờ gì là một thất bại, tổn thất nhân mạng quá lớn khiến anh ta không thể chấp nhận.

Đây là thất bại thảm hại nhất mà Hoa Vinh từng trải qua kể từ khi kế nhiệm Bắc Cực Sơn!

"Rầm!" "Ai?" Đột nhiên một tiếng động lớn từ cửa cung điện truyền đến, một luồng ánh sáng đèn pin chiếu vào mặt Hoa Vinh.

"Lão Hoa, cậu còn sống, tốt quá rồi!" Hoa Vinh hạ đèn pin xuống, nhìn Bàn Tử đang từ từ đi vào từ ngoài cửa, khoảnh khắc này, anh ta mơ hồ có cảm giác muốn khóc!

Trong cung điện tĩnh lặng không một tiếng động này, Lý Thấm đang toàn tâm toàn ý xử lý vết thương cho một đệ tử Tá Lĩnh bị thương rất nặng.

Cùng lúc đó, Bàn Tử cũng bận rộn, cậu ta lôi lương khô và nước

từ trong ba lô ra, cùng với Trương Bách Sự, phân phát những thức ăn và nước uống quý giá này cho mọi người.

Những đệ tử này đói đến mức mặt vàng như nghệ, khi thấy thức ăn và nước uống, trong mắt họ đều lóe lên ánh sáng khao khát.

Nhìn những Tá Lĩnh Lực Sĩ đang ngấu nghiến bánh mì hút chân không, Sở Viễn không khỏi lắc đầu, những người chịu đói được đến bây giờ đều là những hảo hán thực thụ.

Đối với việc Bàn Tử và Trương Bách Sự phân phát thức ăn, Sở Viễn không để trong lòng, trong ba lô hệ thống của anh có chứa một lượng lớn vật tư sinh hoạt cơ bản.

Cuối cùng, ánh mắt anh dừng lại trên người Hoa Vinh, lúc này sắc mặt Hoa Vinh trắng bệch như giấy, rõ ràng tình trạng sức khỏe rất tệ.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn không do dự lấy ra một viên Bổ Khí Hoàn từ trong ba lô, đưa qua, thời khắc mấu chốt có thể bổ sung thể lực.

Chương 453

Hoa Vinh không hỏi nhiều, cảm kích nhìn Sở Viễn, khẽ gật đầu, sau đó nhận lấy viên thuốc, không do dự nuốt xuống.

Một lát sau, Hoa Vinh cảm thấy một luồng năng lượng ấm áp lan tỏa trong cơ thể, thân thể vốn mệt mỏi rã rời dần dần hồi phục một chút sức sống.

Anh ta hít sâu một hơi, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, quay đầu nhìn Sở Viễn, trong mắt tràn đầy vẻ cảm kích: "Huynh đệ tốt, lần này may mà có cậu, nếu không phải các cậu kịp thời đến, e rằng nhóm chúng tôi lần này thật sự không ra được rồi!" Giọng điệu của Hoa Vinh vô cùng trịnh trọng, anh ta biết rõ nếu lần này có thể thoát chết, hoàn toàn là nhờ có sự xuất hiện của Sở Viễn.

Nếu không, cả nhóm họ dù không bị cơ quan trong cổ mộ giam cầm, cũng sẽ vì hết nước hết lương mà từ từ chết đói ở đây.

Thấy sức khỏe Hoa Vinh đã hồi phục không ít, Sở Viễn vỗ vai anh ta, chỉ vào một ông lão ăn mặc như người hái thuốc trong nhóm người Tá Lĩnh.

"Đây là người dẫn đường mà cậu tìm?

Lai lịch thế nào, tôi thấy người này có chút không đơn giản." Nghe Sở Viễn hỏi vậy, Hoa Vinh không khỏi ngạc nhiên, anh ta nhìn lên nhìn xuống người được gọi là "người bình thường" trước mặt, thầm nghĩ: Đây chẳng qua chỉ là một ông lão hái thuốc bình thường quanh năm ở dãy núi Đại Hưng An, có gì đặc biệt chứ?

Đây là một ông lão trông ngoài sáu mươi, ăn mặc giản dị, mái tóc hoa râm, lưng đeo một chiếc gùi nhỏ, ăn mặc như người hái thuốc.

Khác với vẻ ngấu nghiến của các Tá Lĩnh Lực Sĩ, ông ta ăn rất chậm, như thể vẫn chưa đói đến mức đó.

Đặc biệt là vẻ thản nhiên tự tại trên người, như thể không hợp với hoàn cảnh xung quanh, Sở Viễn ngay từ cái nhìn đầu tiên đã chú ý đến người này.

Hoa Vinh nghi hoặc nhìn người dẫn đường bản địa, ông ta tên là Lão Mạc, nghe nói đã hái thuốc cả đời ở Đại Hưng An, rất quen thuộc với địa hình xung quanh.

Chính vì vậy, mới được Hoa Vinh bỏ ra cái giá lớn thuê làm người dẫn đường, không ngờ Sở Viễn lại nghi ngờ người này, thật khó hiểu!

Chỉ thấy Sở Viễn hạ thấp giọng, khẽ nói: "Cậu đừng thấy người này lớn tuổi, nhưng bước đi của ông ta lại vô cùng vững chắc.

Hai cánh tay càng dài và có lực, cậu xem khớp ngón tay của ông ta toàn là vết chai dày, đây rõ ràng là dấu vết của việc luyện võ lâu năm!" Những lời này của Sở Viễn như một tia chớp xẹt qua bầu trời đêm, lóe lên trong đầu Hoa Vinh.

Anh ta đột nhiên nhận ra, suốt chặng đường đi, tuy ông lão có vẻ hơi nhếch nhác, nhưng lại luôn bình an vô sự.

Ngược lại, những thuộc hạ thân cường thể tráng của anh ta lại lần lượt ngã xuống, thương vong thảm trọng.

"Chẳng lẽ, lão tặc này cố ý hại chúng ta?" Hoa Vinh càng nghĩ càng thấy không ổn, một ngọn lửa giận bùng lên trong lòng, anh ta đột ngột đứng dậy, chuẩn bị đi thẩm vấn người dẫn đường đó.

Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc anh ta định đứng dậy, một bàn tay mạnh mẽ như gọng kìm đã đè chặt lên vai anh ta.

Hoa Vinh chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh khổng lồ ập đến,

khiến anh ta hoàn toàn không thể thoát ra.

"Hít!" Dù Hoa Vinh biết Sở Viễn là một cao thủ cổ võ có thực lực cao thâm, nhưng anh ta cũng từ nhỏ đã luyện võ, trong giới Tá Lĩnh Lực Sĩ cũng được xem là một cao thủ.

Nhưng anh ta không bao giờ ngờ rằng, Sở Viễn chỉ cần nhẹ nhàng ấn một cái, đã khiến anh ta ngay cả đứng cũng không đứng dậy nổi.

"Đừng vội, xem trong hồ lô của ông ta bán thuốc gì đã?

Đúng rồi, đại điện này tình hình thế nào?" Thấy cơ thể Hoa Vinh dần hồi phục, Sở Viễn trong lòng cũng yên tâm hơn một chút, đi về phía trung tâm cung điện, muốn tìm hiểu tình hình ở đây.

"Thắp đèn!" Hoa Vinh đột nhiên hét lớn, âm thanh vang vọng trong cung điện trống trải.

Tiếng hét này vừa dứt, các Tá Lĩnh Lực Sĩ đang nghỉ ngơi lần lượt đứng dậy, nhanh chóng đi đến mấy góc cung điện.

Đúng lúc này, một tiếng nổ trầm thấp vang lên, cùng với tia lửa bắn ra.

Chỉ thấy ở góc cung điện, bốn ngọn đèn lớn đột nhiên được thắp sáng, ngọn lửa hừng hực trong nháy mắt chiếu sáng cả cung điện dưới lòng đất!

Dưới ánh lửa sáng rực, cảnh tượng bên trong cung điện được phơi bày rõ ràng trước mắt Sở Viễn.

Tuy nhiên, khi ánh mắt anh dừng lại trên những nhạc công cổ đại bị tuẫn táng hai bên cung điện, trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Đó là những người sống sờ sờ, trải qua ngàn năm sương gió mà da thịt không hề mục nát, chỉ phủ một lớp màu xám tro mờ ảo, như ngọc cổ hảo hạng ngấm màu.

Họ mặc áo bào rộng tay, tư thế khác nhau, hoặc ngồi hoặc đứng, hai tay lơ lửng, định hình chính xác vào khoảnh khắc đang chơi nhạc cụ.

Ngón tay ngọc như sắp gảy vào dây đàn vô hình, môi khẽ hé như sắp thổi lên tiếng sênh tiêu trầm lặng.

Từng khuôn mặt sống động như thật, nhãn cầu là một loại lưu ly sẫm màu, trống rỗng nhìn vào khoảng không giữa cung điện.

Thời gian ở đây đã mất đi cảm giác trôi chảy, chỉ còn lại một sự tĩnh lặng đến nghẹt thở.

Đến gần xem xét, Sở Viễn phát hiện hai tay của các nhạc công lại mọc đầy lông trắng, trông giống như đã xảy ra thi biến!

Nhưng da mặt của họ lại vô cùng bình thường, không hề có dấu hiệu thi biến.

Ngược lại, làn da mịn màng lại lộ ra một chút màu đỏ máu bất thường, khiến khuôn mặt của các nhạc công dưới ánh lửa càng thêm quỷ dị.

“Những nhạc công này bị chế tạo từ người sống, trong cơ thể chứa đầy âm khí u uất, tôi lo sẽ xảy ra thi biến, nên ngay cả đèn cũng không dám thắp.” Giọng Hoa Vinh vang lên bên tai Sở Viễn, vẻ mặt anh ta vô cùng nghiêm trọng.

Sở Viễn gật đầu, tỏ vẻ hiểu sự lo lắng của Hoa Vinh.

Thủ pháp tuẫn táng người sống này quả thực cực kỳ âm độc, không chỉ tàn nhẫn cướp đi sinh mạng của những người phụ nữ này, mà còn khiến họ sau khi chết cũng không được yên ổn.

Sở Viễn thầm cảm thán, hành vi này thực sự vi phạm nhân đạo, khiến người ta phẫn nộ, giống như phong cách của các dân tộc thiểu số ngoài quan ải thời xưa.

“Bảo thuộc hạ của cậu cẩn thận một chút, tuyệt đối không được tùy tiện động vào những thi thể này.” Sở Viễn dặn dò, anh không muốn vì một chút sơ suất mà gây ra phiền phức không cần thiết.

Dù sao, không ai biết những thi thể này có thực sự sẽ thi biến hay không, một khi xảy ra tai nạn, hậu quả e rằng không thể lường trước được.

Hai người đang thì thầm ở đây, chỉ thấy tai của Bàn Tử dựng lên như tai thỏ, trên mặt lộ ra một nụ cười gian xảo.

“Hê, Lão Sở, Tiểu Hoa, hai người đang thì thầm gì thế?

Có phải chuẩn bị mở quan tài không?

Đừng quên gọi tôi nhé, tôi phụ trách châm nến!” Sở Viễn bất lực nhìn Bàn Tử đang cười toe toét, dùng tay chỉ vào không gian trống rỗng xung quanh, bực bội nói: “Cậu nhìn xung quanh xem, có quan tài nào không?

Đừng chỉ lo tìm bảo bối, nghĩ cách tìm đường ra, đưa huynh đệ Tá Lĩnh ra ngoài mới là chuyện chính!” Bàn Tử này hễ xuống mộ là như bị ma ám, trong đầu chỉ có mỗi chuyện mở quan tài, hoàn toàn không quan tâm đến chuyện khác.

Sở Viễn đối với điều này cũng dở khóc dở cười.

“Aiya, chẳng phải chỉ là một cái quan tài thôi sao, để Bàn gia tôi đi tìm, nó chắc chắn đang trốn ở một xó xỉnh nào đó trong đại điện này thôi!” Bàn Tử tự tin nói.

Cung điện dưới lòng đất này quy mô hoành tráng, khí thế hùng vĩ, vừa nhìn đã biết chiếm vị trí kim mạch tốt nhất dưới lòng đất.

Bàn Tử biết một chút về phong thủy, cậu ta tin chắc với phong thủy tốt như vậy, nơi đây nhất định có một ngôi mộ lớn!

Sở Viễn không chút biểu cảm nhìn chằm chằm Bàn Tử đang hăm hở trước mặt, làm như không thấy vẻ phấn khích của cậu ta.

Sự chú ý của anh hoàn toàn bị thu hút bởi thứ gì đó sau lưng Bàn Tử, mày nhíu chặt lại.

Chưa kịp để Bàn Tử hỏi, Sở Viễn như đột nhiên nhận ra điều gì đó bất thường, không do dự bước về phía sau Bàn Tử.

Bàn Tử thấy vậy, không khỏi có chút ngạc nhiên, tò mò đi theo sau, muốn xem thứ gì đã khiến Sở Viễn có phản ứng mạnh mẽ như vậy.

Hoa Vinh đứng bên cạnh thấy vậy, vội vàng đi nhanh vài bước, bám sát sau hai người, hướng về phía sau cung điện.

Đến cuối cung điện, đây là một vách đá khổng lồ, trên đó khắc những hoa văn mây và hình thú phức tạp.

Sở Viễn qua ánh lửa yếu ớt, nhìn chằm chằm vào những đường vân mờ ảo trên tường.

Sau khi quan sát kỹ, anh kinh ngạc phát hiện, những đường vân này dường như tạo thành đường viền của một cánh cửa đóng kín!

"Trên vách đá này, lại ẩn giấu một cánh cửa!" Hoa Vinh và Bàn Tử nhìn nhau, ánh mắt họ giao nhau, dường như đều nhìn thấy sự nghi hoặc giống nhau trong mắt đối phương.

Chương 454

Vách đá này rõ ràng có chút không ổn, nó trông không giống như một bức tường đá bình thường, mà giống như một cánh cửa ẩn.

"Tiểu Hoa, đây thật sự là cửa sao?

Các cậu vào đây mà không phát hiện ra cánh cửa này à?" Bàn Tử vừa nói, vừa dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve cánh cửa trên vách đá.

Ngón tay cậu ta lướt qua lại trên bề mặt cửa, điều này khiến cậu ta nhớ đến cánh cửa huyền diệu trong bức bích họa mà cậu ta đã thấy trong cổ mộ ở Địa Tiên Thôn trước đây.

Tuy nhiên, dù Bàn Tử mò mẫm hồi lâu, cánh cửa này vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Nó giống như một bức tường đá bình thường, không chút sức sống.

Bàn Tử bất lực thở dài, chỉ có thể quay người cầu cứu Hoa Vinh.

"Tôi… tôi ngay cả đèn cũng không dám thắp nhiều, làm sao thấy được cánh 'cửa' này chứ…" Hoa Vinh có chút ngượng ngùng lắc đầu, giọng nói lộ ra một chút chột dạ.

Dù sao, với tư cách là tổng bả đầu của Tá Lĩnh Lực Sĩ, anh ta lại nhút nhát như vậy khi đối mặt với tình huống này, thật có chút không thể chấp nhận được.

Bàn Tử thấy vậy, không khỏi liếc nhìn Hoa Vinh với ánh mắt khinh bỉ.

Cậu ta thầm nghĩ: "Còn là tổng bả đầu của Tá Lĩnh Lực Sĩ nữa chứ, xem cái bộ dạng nhát gan của cậu kìa!" Tuy nhiên, Bàn Tử cũng biết bây giờ không phải là lúc chế giễu Hoa Vinh, thế là cậu ta hét về

phía Lý Thấm ở không xa: "Em gái, bên này có chuyện, em mau qua xem!" Lý Thấm nghe tiếng gọi, vội vàng đặt dụng cụ y tế xuống, chạy tới, giơ đèn pin trong tay lên, cẩn thận quan sát.

Hồi lâu, Lý Thấm đứng dậy lắc đầu với Bàn Tử, rõ ràng cánh cửa không có ổ khóa này, cô cũng bó tay.

Cuối cùng, mấy người đều đồng loạt nhìn về phía Sở Viễn, dù sao liên quan đến bố trí cơ quan, không ai có thể sánh được với Mạc Kim Hiệu Úy!

Đối mặt với sự nghi hoặc của mọi người, Sở Viễn mỉm cười, giơ đèn pin lên, chiếu vào những bức tượng người sống với đủ tư thế bên dưới: "Các cậu xem hai hàng tượng người sống này, mỗi bên tám vị, tổng cộng mười sáu vị, những chiếc gương đồng sau lưng các bức tượng này, cũng là tám chiếc!" "Cánh cửa chúng ta vừa vào là Bàn Sinh Tử của Cửu Cung Bát Môn, tôi đoán nơi đây cũng là một đại trận cơ quan liên quan đến bát quái." Nghe Sở Viễn nói vậy, Bàn Tử hơi sững người, đưa mắt nhìn vào bóng tối sâu thẳm hai bên đại điện, chính là nơi đặt những chiếc gương đồng.

"Các cậu theo tôi!" Nói xong, Sở Viễn giơ đèn pin đi về phía các nhạc công, Bàn Tử và những người khác thấy vậy, cũng đi theo.

"Các cậu xem mắt của những nhạc công này!" Chỉ vào một nhạc công bên cạnh, Sở Viễn quay người khẽ nhắc nhở mọi người.

Nhìn theo hướng tay Sở Viễn chỉ, đôi mắt được khảm bằng ngọc lưu ly của bức tượng nữ đó, trống rỗng "nhìn" về phía trước.

Nhưng không biết là do ánh sáng quỷ quyệt hay do góc độ thay đổi, tim mọi người đột nhiên thót lại.

Sâu trong đôi mắt tĩnh lặng đó, dường như thực sự lướt qua một tia chế giễu lạnh lẽo, khó có thể nắm bắt.

Một luồng khí lạnh từ xương cụt xộc thẳng lên gáy mọi người, Bàn Tử còn rùng mình một cái, không dám nhìn nữa, vội vàng núp sau lưng Sở Viễn, miệng lẩm bẩm tự trấn an: "Tà ma… đúng là tà ma mà…" Sở Viễn không để ý đến tiếng la hét của Bàn Tử, tâm trí anh đã bị thu hút bởi hàng khí cụ khổng lồ phía sau các bức tượng hai bên đường hầm.

Đó là tám chiếc gương đồng cổ cao bằng một người, mặt gương được đánh bóng vô cùng nhẵn.

Dưới ánh sáng u ám, chúng phản chiếu rõ ràng dãy tượng người đối diện, bản thân chiếc gương đồng, và cả bóng dáng của mấy kẻ đột nhập là họ.

Từng lớp từng lớp, lặp đi lặp lại, tạo thành một mê cung gương vô hạn kéo dài, khiến người ta chóng mặt hoa mắt.

Toàn bộ ánh sáng trong không gian dường như đều bị những chiếc gương đồng này bắt giữ, bóp méo, tỏa ra một lớp huỳnh quang màu xanh lục u ám, không lành.

"Lão Sở, cái gương đồng quái quỷ này làm hoa cả mắt, bát quái gì chứ, để Bàn gia một xẻng đập nát cái gương quỷ này, phá cái cửa đó là xong!" Dường như để gỡ gạc lại việc vừa bị nhạc công dọa sợ, Bàn Tử vung xẻng công binh, chỉ vào gương đồng lớn tiếng la lối.

Hoa Vinh đứng bên cạnh nhìn chằm chằm vào gương đồng hồi lâu, dường như đã phát hiện ra điều gì đó, liếc nhìn Bàn Tử một cái rồi khẽ cười nói: "Bàn Tử, cậu đúng là chỉ có một thân thịt thôi nhỉ, nếu cậu mà đập vỡ cái gương này, tất cả chúng ta đều toi đời." Hoa Vinh di chuyển, đi đến sau lưng nhạc công, tay phải nhanh như chớp đưa ra, đầu ngón tay gõ vào viền khung gương lạnh lẽo, rồi bẩy một cái!

Cùng với một tiếng cơ quan trầm đục, chiếc gương đồng lại bị

anh ta dùng sức khéo léo bẩy ra một góc nhỏ, để lộ phần lưng gương dán chặt vào tường.

"Tự xem đi!" Hoa Vinh chỉ vào sau lưng gương đồng, giọng nói mang theo vẻ không thể nghi ngờ.

Sở Viễn đứng yên, khoanh tay trước ngực, cười như không cười nhìn Hoa Vinh, dường như đã đoán trước được.

Bàn Tử và Lý Thấm đồng loạt nhìn qua.

Chỉ thấy sau lưng gương đồng khắc đầy chữ triện và đường nét, vị trí trung tâm là một đồ hình Bát Quái khổng lồ, đường nét uốn lượn!

Tám phương vị được đánh dấu rõ ràng bằng chữ triện cổ: "Hưu, Sinh, Thương, Đỗ, Cảnh, Tử, Kinh, Khai"!

Bên cạnh mỗi chữ "môn", đều được khảm một ổ khóa cơ quan nhỏ có kết cấu tinh xảo, do nhiều thanh trượt và bánh răng tạo thành.

Lúc này đang khóa chặt.

"Ực!" Nhìn thấy bố cục cơ quan tinh vi như vậy, mấy người đều đồng loạt nuốt nước bọt!

"Cửu cung bát môn…" Lý Thấm nhíu mày, đầu ngón tay vô thức lướt qua chiếc hộp bách bảo bên hông, "Kết cấu ổ khóa phức tạp, phá bằng vũ lực chắc chắn sẽ bị hủy." Sở Viễn khẽ gật đầu, ánh mắt như đèn pha quét qua dãy tượng nhạc công "diễn tấu" câm lặng hai bên, não bộ vận hành với tốc độ cao.

"Mặt gương là mồi nhử, cũng là tử tuyến.

Phá gương thì trận hủy người vong.

Sinh môn, chính là ở trong tám chiếc gương này.

Manh mối…" Ánh mắt sắc bén của anh đột ngột dừng lại giữa

đám tượng nhạc công, anh lớn tiếng nói với mọi người: "Chính là ở trên người họ." "A!" Bàn Tử đột nhiên hét lên một tiếng kinh hãi, "Những thi thể này nhiều năm như vậy mà không bị phân hủy, ai biết trên người họ bị bôi chất độc gì chứ!

Tuyệt đối không thể dễ dàng đụng vào!" "Bàn Tử, cậu xem cái bộ dạng vô dụng của cậu kìa!" Hoa Vinh thấy vậy, không khách khí cười mắng.

"Có chút trí tuệ được không?

Nếu trên người họ có thể có manh mối, chúng ta không thể bỏ lỡ cơ hội này, mau tìm manh mối đi!" Sở Viễn không để ý đến hai người đang đùa giỡn, anh đi đi lại lại trong đường hầm trung tâm, ánh mắt liên tục so sánh động tác của các bức tượng hai bên.

Nhìn hai hàng nhạc công dường như đang biểu diễn, trong đầu Sở Viễn không ngừng suy diễn lại cảnh tượng biểu diễn trong cung điện lúc đó.

Ngón tay, tay áo của các nhạc công, đều đang rung động nhẹ với một biên độ cực kỳ chậm, gần như không thể nhận ra bằng mắt thường.

Họ như bị những sợi tơ vô hình điều khiển, đang thực hiện một bản hòa tấu câm lặng.

Tuy nhiên, trong "giai điệu" tĩnh lặng này, có ba bóng người lại hoàn toàn lạc lõng.

Đó là ở bên trái, một nhạc công cầm ngọc khánh, chiếc chùy đá lơ lửng trên mặt khánh, không hề nhúc nhích.

Bên phải, một nhạc công cầm huân gốm, hai môi mím chặt, lỗ huân không có hơi thở.

Chính giữa phía trước, một nhạc công ngồi bên giá biên chung,

ngón tay cứng đờ bên cạnh chiếc chuông đồng lớn nhất.

"Ngọc khánh đại diện cho Kim trong Ngũ hành, huân gốm thuộc Thổ, biên chung đồng xanh cũng thuộc Kim…" Sở Viễn lẩm bẩm, ánh mắt nhanh chóng di chuyển giữa các nhạc công bất động và đồ hình cửu cung sau lưng gương.

Ngón tay vô thức điểm vào không trung, "Chấn vi Lôi… thuộc Mộc… âm của nó là Giác… Kim khắc Mộc… Thổ sinh Kim…" Vô số mảnh kiến thức cổ xưa về Ngũ hành sinh khắc, Cửu cung phương vị, Ngũ âm thập nhị luật va chạm và tái tổ hợp dữ dội trong đầu anh.

"Không đúng… là thứ tự, thứ tự tấu nhạc, Sinh môn ở vị Chấn… tượng của nó là Lôi… âm của nó… âm của nó phải là tiên đạo!" "Bàn Tử!" Sở Viễn đột ngột quay đầu, giọng nói mang theo mệnh lệnh không thể nghi ngờ.

"Thấy cái người cầm huân không?

Đừng đụng vào người, tìm dưới chân hoặc trên huân của người đó, xem có cơ quan đặc biệt nào không, bằng ngọc, hoặc thủy tinh!" "Tuân lệnh!" Bàn Tử thấy có chỉ thị rõ ràng, cẩn thận đi đến trước mặt nhạc công cầm huân bên phải, đôi mắt ti hí trợn tròn.

Cậu ta cẩn thận tìm kiếm trên vạt áo bào xám trắng và chiếc huân gốm cổ kính.

"Ê!

Đây rồi, Lão Sở, tìm thấy rồi, giấu kỹ thật!" Bàn Tử phấn khích hét nhỏ, chỉ vào một nút ngọc tròn hơi nhô lên ở đáy huân gốm, gần như cùng màu với thân huân.

"Đừng động!" Sở Viễn nghiêm giọng ngăn cản ngón tay đang chực chờ của Bàn Tử, nói nhanh như bắn đậu.

"Sai thứ tự là tự sát đấy, nghe lệnh của tôi, bước đầu tiên, Chấn

vị Lôi âm, chủ sinh phát, phải là khởi đầu, gõ vào cái ngọc khánh đang treo lơ lửng kia." "Bàn Tử, cái bên trái, nhanh!" Bàn Tử bị giọng điệu gấp gáp của Sở Viễn dọa cho giật nảy mình, không kịp phàn nàn, vừa chạy vừa lăn đến trước mặt nhạc công cầm ngọc khánh bên trái.

Sau đó duỗi ngón tay mập mạp ra, nhắm vào một nút ngọc nhỏ tương tự ẩn dưới giá khánh, ấn mạnh xuống!

Chương 455

"Keng!" Một tiếng khánh trong trẻo du dương, như ngọc vỡ băng tan đột ngột vang lên.

Âm thanh này trong trẻo đến mức không nhiễm một chút tạp trần nào, ngay lập tức xé toạc tấm màn tĩnh lặng ngàn năm của địa cung.

Cùng lúc đó, lớp huỳnh quang màu xanh lục trên mười sáu chiếc gương đồng khổng lồ hai bên đường hầm, như mặt hồ bị ném đá, đột ngột gợn lên một vòng sóng ánh sáng màu trắng sữa mạnh mẽ, có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Vòng sáng đó nhanh chóng lan rộng, lướt qua tất cả các mặt gương, cuối cùng dừng lại trên một chiếc gương gần dãy gương đồng bên trái.

Ánh sáng trắng đột ngột ngưng tụ, độ sáng tăng vọt, gần như nhuộm cả mặt gương thành một màn sáng dịu dàng!

"Sáng rồi!

Có hi vọng rồi!" Bàn Tử kích động đến mức mỡ thừa rung lên, múa may chân tay.

Hoa Vinh đứng bên cạnh thấy vậy, cũng lập tức thở phào nhẹ nhõm, không khỏi nhìn Sở Viễn với vẻ mặt phức tạp, Mạc Kim Hiệu Úy quả nhiên danh bất hư truyền!

"Đừng vội mừng, bước thứ hai!" Ánh mắt Sở Viễn khóa chặt vào chiếc gương vừa sáng lên, trong đầu Ngũ hành sinh khắc lưu chuyển không ngừng: "Khánh âm thuộc Kim, Kim sinh Thủy, Thủy chủ Trí, âm của nó là Vũ, vị Khảm!" Ánh mắt anh như điện quét về phía các nhạc công bất động.

“Vị Khảm đối ứng Hưu môn… vô thanh vô tức… chính là nó!

Biên chung đồng xanh ở giữa, cái nút bên cạnh chiếc chuông lớn nhất, Lý Thấm!” Lý Thấm đã sẵn sàng từ lâu, lời Sở Viễn chưa dứt, bóng dáng cô đã nhẹ như chim yến lướt đến bên cạnh nhạc công ngồi bên giá biên chung.

Đầu ngón tay lướt nhanh trên giá chuông đồng lạnh lẽo, chính xác ấn vào một điểm thủy tinh hơi lõm vào bên trong núm chuông.

“Uỳnh!” Một tiếng chuông trầm hùng, như mạch đập của đại địa vang dội.

Khác hẳn với tiếng khánh trong trẻo, mang theo một sự uy nghiêm cổ xưa, nặng nề, tiếng chuông vang lên, ánh sáng trắng trên tất cả các gương đồng trong nháy mắt trở nên cuồng bạo!

Như bị một bàn tay vô hình khuấy động, dòng sáng điên cuồng xuyên qua, khúc xạ, va chạm giữa các mặt gương.

Cuối cùng, tất cả ánh sáng như trăm sông đổ về biển, đột ngột hội tụ vào một chiếc gương vốn tối tăm trong dãy gương đồng bên phải.

Chiếc gương đó trong nháy mắt bùng nổ ánh sáng trắng chói lòa gấp nhiều lần so với trước, như thể một mặt trời nhỏ đang mọc lên trong địa cung.

“Sinh môn, Sinh môn ở bên đó!” Bàn Tử chỉ vào chiếc gương đồng rực rỡ, phấn khích nhảy cẫng lên, nước bọt bay tứ tung.

“Bước thứ ba, bước thứ ba là gì?

Để Bàn gia, Bàn gia tay nhanh!” “Bước thứ ba, huân gốm, Sinh môn vị Chấn thuộc Mộc, huân gốm thuộc Thổ, Mộc khắc Thổ, đây là chương cuối, cũng là âm thanh phá cục!” Sở Viễn nói càng nhanh, ánh mắt quét về phía nhạc công cầm huân bên phải, “Bàn Tử, ấn nó!” “Xem đây!” Bàn Tử gầm lên một tiếng, với sự nhanh nhẹn không hề

tương xứng với thân hình, một cú hổ đói vồ mồi lao về phía nhạc công cầm huân bên phải.

Thân hình to lớn của cậu ta tạo ra một cơn gió mạnh, không biết bị thứ gì dưới chân vấp một cái.

"Ái da, mẹ kiếp!" Bàn Tử hét lên một tiếng quái dị, cả người như một quả bóng thịt mất kiểm soát, lao thẳng vào nhạc công cầm huân đó.

Bàn tay to như lá chuối của cậu ta, trong khoảnh khắc mất kiểm soát, theo bản năng vơ về phía trước, không lệch một ly.

"Bốp" một tiếng, đập mạnh vào thân huân gốm, lực mạnh đến mức gần như muốn đập nát chiếc huân.

"Uuuu!" Một tiếng huân u oán thê lương, như tiếng quỷ khóc, đột ngột xé toạc sự yên tĩnh của địa cung.

Âm thanh này khác hẳn với tiếng khánh trong trẻo, tiếng chuông hùng hồn trước đó, tràn ngập lệ khí không lành!

Xong rồi.

Tim Sở Viễn trong nháy mắt chìm xuống vực băng, khoảnh khắc tiếng huân vang lên, chiếc gương đồng vừa bùng nổ ánh sáng Sinh môn rực rỡ, ánh sáng như ngọn nến bị cắt đứt, đột ngột tắt ngấm.

Thay vào đó là tất cả các mặt gương hai bên, trong nháy mắt phủ đầy những vết nứt đen kịt dày đặc như mạng nhện, khiến người ta tê dại da đầu.

Một mùi hôi thối nồng nặc, kỳ dị, từ mỗi vết nứt trên gương phun ra, nhanh chóng lan tỏa!

"Rắc… rắc rắc…" Âm thanh càng khiến người ta rùng mình hơn vang lên từ bốn phương tám hướng, đó không phải là tiếng gương vỡ,

mà là tiếng xương khớp bị vặn vẹo.

Là tiếng da thịt khô cứng bị xé rách.

Các nhạc công người sống hai bên đường hầm, chiếc cổ cứng đờ phát ra tiếng ma sát làm ê răng, như then cửa rỉ sét bị vặn mạnh.

Từng cái đầu lâu phủ lớp da chết màu xám trắng, với tiếng "lộc cộc" chậm chạp, từng chút một quay về phía những kẻ đột nhập ở giữa đường hầm.

Sâu trong hốc mắt khảm ngọc lưu ly của chúng, một điểm sáng đỏ như máu đột ngột sáng lên, khóa chặt bốn người Sở Viễn.

"Hờ… hờ…" Tiếng thở dốc trầm thấp, không phải của con người, như tiếng ống bễ cũ nát, từ khoang miệng đã nhiều năm không mở của chúng ép ra.

Nhạc công ôm cổ cầm gần Bàn Tử nhất, mười ngón tay vốn đang làm tư thế sắp đàn đột ngột co lại.

Sợi dây đàn vô cùng chắc chắn lại bị đầu ngón tay như móc câu của nó giật đứt khỏi thân đàn, ngón tay xám trắng quấn quanh dây đàn, với tiếng rít xé gió, biến thành một sợi chỉ xám trắng khó có thể nhìn thấy bằng mắt thường, quất mạnh vào cột đá rồng cuộn bên cạnh Bàn Tử.

"Xoẹt!" Một tiếng động sắc bén đến rợn người, bề mặt cột đá hoa cương cứng rắn trong nháy mắt xuất hiện một vết nứt đáng sợ, bụi đá rơi lả tả.

Bàn Tử sợ đến hồn bay phách lạc, vừa lăn vừa bò chạy về phía sau, "Mẹ ơi, sống lại rồi, Lão Sở cứu mạng!" Trong khoảnh khắc, đường hầm biến thành Tu La tràng, nhạc công ôm tỳ bà vung tay, lưỡi đao âm thanh vô hình cắt không khí.

Các nhạc công khác lần lượt bắt đầu di chuyển, như dũng sĩ cầm

chùy cổ vung tay đập xuống, mang theo tiếng gió sấm trầm đục.

Nhạc công thổi sênh hé miệng, những chiếc kim độc nhỏ như lông trâu bay ra như mưa.

Biến cố đột ngột lập tức khiến các Tá Lĩnh Lực Sĩ đang nghỉ ngơi kinh hãi luống cuống, cả cung điện dưới lòng đất hỗn loạn!

"Đệ tử Tá Lĩnh kết trận, bảo vệ bản thân, rút khỏi cung điện dưới lòng đất, nhanh!" Thấy thuộc hạ hoảng loạn, Hoa Vinh lập tức hét lớn, trở tay rút ra con dao găm tinh cương giắt bên hông, chính là Tiểu Thần Phong của phái Tá Lĩnh!

Tiểu Thần Phong tỏa ra ánh sáng rực rỡ, tựa như dải lụa cuốn lấy mấy cây kim độc bắn về phía Bàn Tử, phát ra những tiếng "đinh đinh đang đang" giòn giã.

Nhờ có cú đỡ đòn then chốt của Hoa Vinh, Bàn Tử cuối cùng cũng hoàn hồn, bật mạnh dậy, rút xẻng công binh ra, gầm lên một tiếng giận dữ.

Trong cơn tuyệt vọng, Bàn Tử bộc phát ra năng lượng vô hạn, xẻng công binh múa tít thành một khối, chém bay một tượng nhạc cơ đang vung ống sáo lao tới.

Lưỡi xẻng công binh sắc bén để lại một vết sâu trên cánh tay bằng đá tinh của tượng nhạc cơ, nhưng không thể chặt đứt nó.

"Mẹ kiếp, bao nhiêu năm trôi qua rồi mà thân xác vẫn còn rắn chắc thế này." Sau khi đẩy lùi một tượng nhạc cơ, thấy thân xác đối phương cứng rắn như vậy, Bàn Tử vừa chửi bới vừa lùi về phía Hoa Vinh.

Mười hai tượng nhạc cơ bạo loạn tấn công, khiến cung điện dưới lòng đất trở nên hỗn loạn, giữa không trung đủ loại nhạc cụ bay loạn xạ.

Trong lúc hỗn loạn, Sở Viễn ném Kim Cương Tán cho Lý Thấm để phòng ngự, ánh mắt anh sắc như thước đo, xuyên qua mớ hỗn loạn giữa không trung.

Cuối cùng ghim chặt vào chiếc gương đồng duy nhất không có vết nứt, lúc này đang tỏa ra thứ ánh sáng yếu ớt nhưng ổn định.

Đó chính là chiếc gương ở hàng bên phải, đã được thắp sáng bởi âm luật của biên chung lúc trước.

Chỉ thấy trên viền khung của chiếc gương đồng này, một chữ triện cổ "Chấn" nhỏ bé ẩn hiện trong ánh sáng dịu nhẹ!

“Sinh môn vẫn còn, ở vị Chấn, Yêu muội, cô phụ trách mở khóa!” Giọng của Sở Viễn xuyên qua sự hỗn loạn, mang theo một sự quyết đoán liều mình trong cơn tuyệt vọng.

Anh đột nhiên nắm lấy cánh tay thon nhỏ nhưng đầy sức lực của Lý Thấm, dùng hết sức bình sinh, ném mạnh cô về phía chiếc gương đồng sinh môn.

“Lý Thấm, nhanh tay mở khóa, Khảm vị sinh, Chấn môn khai, nhạc luật là Lôi Âm, chìa khóa là Huân Âm cuối cùng, nhanh!” Cơ thể Lý Thấm như không có trọng lượng bị sức mạnh khổng lồ của Sở Viễn đẩy đi, cô lộn một vòng uyển chuyển trên không.

Mũi chân nhẹ nhàng điểm lên vai một tượng nhạc cơ trong lúc hỗn loạn, cả người như mũi tên rời cung, bắn thẳng đến chiếc gương đồng đang tỏa ra ánh sáng của sinh môn.

Phía sau, mấy luồng âm nhận vô hình và một cây sáo đá nặng trịch, mang theo tiếng gió tử thần truy đuổi không ngừng.

“Phá!” Thấy tình hình đó, Sở Viễn rút Hắc Kim Cổ Đao, dồn toàn lực, vung một nhát chém ngang trời sắc lẹm về phía sau Lý Thấm.

“Rắc!” Lưỡi đao sắc bén lập tức chém cây sáo đá đang truy đuổi

thành hai nửa, vô số mảnh đá vỡ bay loạn xạ giữa không trung.

Chương 456

Thấy sau lưng không còn uy hiếp, Lý Thấm không khỏi thở phào nhẹ nhõm, ngón tay cô vừa chạm vào khung gương lạnh lẽo.

Những công cụ tinh xảo như kim thăm dò bằng thép tinh luyện, móc gắp, mũi vặn ở bên hông đã trượt vào lòng bàn tay.

Chỉ thấy, ánh mắt cô sắc như điện, trong nháy mắt khóa chặt ổ khóa cơ quan phức tạp bên cạnh vị "Chấn" trong cửu cung đồ sau lưng gương.

Cấu trúc lõi khóa lập tức được phân giải, tái cấu trúc trong đầu cô.

"Lôi Âm...

Phá Thổ...

Huân vi Chung..." Môi Lý Thấm mấp máy không thành tiếng, đầu ngón tay nhanh đến mức chỉ còn lại tàn ảnh.

Kim thăm dò bằng thép tinh luyện cắm vào nơi sâu nhất của lỗ khóa, cảm nhận những mấu lồi nhỏ bên trong rãnh trượt.

Đồng thời, tay kia dùng công cụ vặn kẹp lấy một bánh xe nhỏ, với một lực và góc độ chính xác đến từng milimet.

Thuận chiều kim đồng hồ ba vòng, ngược chiều nửa vòng, rồi đột ngột nhấc lên trên.

"Cạch, cạch... cạch cạch cạch cạch." Một chuỗi âm thanh cơ quan bật nảy dày đặc như mưa rào, nhưng lại vô cùng rõ ràng, vang lên từ trong lõi khóa như tiếng bỏng ngô nổ.

Cùng lúc đó, chiếc gương đồng sinh môn khổng lồ đột nhiên rung mạnh, ánh sáng trắng dịu nhẹ trên mặt gương bỗng bùng lên dữ dội.

Cửu cung bát quái đồ sau lưng gương như sống lại, đường kẻ đại diện cho vị "Chấn" bùng lên ánh sáng vàng chói mắt.

Một cột sáng như thanh kiếm vàng sắc bén hữu hình, đột nhiên bắn ra từ trung tâm mặt gương.

Nó đâm thẳng vào trung tâm của cánh cửa đá đóng kín, khắc đầy những hình thú hung tợn ở cuối đường hầm!

"Ầm ầm ầm ầm!" Tiếng gầm nặng nề như đến từ sâu trong lòng đất vang lên, cánh cửa đá khổng lồ trên tường, dưới sự xung kích của cột sáng vàng, đột ngột mở vào trong!

Sau cánh cửa, một bóng tối sâu thẳm và đặc quánh hơn ập đến, mang theo hơi thở của đất bùn mục nát.

"Cửa mở rồi, đi!" Hoa Vinh ở cách đó không xa thấy vậy, lập tức gầm lên, Tiểu Thần Phong trong nháy mắt hất văng một tượng nhạc cơ đang vung sáo ngọc tấn công tới.

Nghe thấy tiếng của Hoa Vinh, nhóm Tá Lĩnh Lực Sĩ vốn đang đứng ở lối vào cung điện lập tức giật mình, ánh mắt kích động nhìn về phía cánh cửa lớn phía sau.

"Vòng qua đường hầm trung tâm, men theo hai bên tường, nhanh chóng xuyên qua!" Trong nhóm Tá Lĩnh Lực Sĩ, một người đàn ông trung niên có khí chất trầm ổn đã đứng ra vào thời khắc quan trọng, lớn tiếng chỉ huy mọi người.

"Rõ!" Nghe lệnh, nhóm Tá Lĩnh Lực Sĩ lập tức chia thành hai đội, dưới sự dẫn dắt của người đàn ông trung niên xông về phía cánh cửa lớn.

Hoa Vinh thấy vậy, liền tăng tần suất vung Tiểu Thần Phong, không ngừng gầm lớn, muốn thu hút sự chú ý của nhiều tượng nhạc cơ hơn.

Động thái này quả thực đã làm khổ Bàn Tử, nhìn đám tượng nhạc cơ vây quanh mà da đầu tê dại, anh ta tung ra một chiêu quét ngang ngàn quân.

Anh tạm thời đẩy lùi mấy pho tượng đang áp sát, kéo theo Hoa Vinh, vừa đánh vừa lùi về phía cánh cửa lớn trên bức tường phía sau. … Lý Thấm ngay khi cửa mở đã như một làn khói nhẹ, tay cầm Kim Cương Tán vừa đi vừa lướt về phía bóng tối sau cửa.

Sở Viễn lúc này đã tung hết hỏa lực, Hắc Kim Cổ Đao múa kín như bưng, ánh bạc lấp loáng, không một tượng nhạc cơ nào có thể đến gần.

Vô số nhạc cụ hỗn loạn, còn chưa kịp đến gần anh đã bị Hắc Kim Cổ Đao sắc bén chém thành mảnh vụn.

Thậm chí, hai tượng nhạc cơ người sống cũng bị Sở Viễn chém làm đôi, một mình anh đã chặn đứng toàn bộ cuộc tấn công của đám nhạc cơ.

Cùng lúc đó, Bàn Tử và Hoa Vinh đã đến bên cạnh Sở Viễn, thấy anh thần sắc bình tĩnh, ra vẻ vẫn còn dư sức.

Hai người nhìn nhau một cái, sau đó quyết định tin tưởng Sở Viễn, lập tức đi đầu tiến vào cánh cửa trên tường đá!

Đệ tử Tá Lĩnh thấy Hoa Vinh đã vào cửa đá, cả nhóm cũng không do dự, nhắm mắt, nghiến răng đi theo vào.

Cuối cùng, trong toàn bộ cung điện dưới lòng đất, chỉ còn lại Lý Thấm ở xa nhất là chưa vào cửa.

Sở Viễn vừa đánh vừa lùi, thân mình chặn ở cửa, trường đao múa kín không kẽ hở, tạm thời ngăn chặn đội quân nhạc cơ đang ùa đến như thủy triều.

“Yêu muội, nhanh lên!” Sở Viễn lớn tiếng gọi Lý Thấm ở cách đó

không xa.

Lúc này, Lý Thấm đã đến trước mặt Sở Viễn, giữa hai người đã chật ních những tượng nhạc cơ người sống, chặn hết mọi lối đi của Lý Thấm.

"Vút!" Ngay khi Lý Thấm đang âm thầm sốt ruột, cô đột nhiên nghe thấy một tiếng rít bên tai, dời Kim Cương Tán ra nhìn, kinh ngạc phát hiện đó là Phi Hổ Trảo.

Thì ra là Sở Viễn, vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, đã quăng Phi Hổ Trảo ra, siết chặt vào eo Lý Thấm.

Theo tiếng hét lớn của Sở Viễn, toàn bộ sức lực của anh bộc phát, thân hình nhỏ bé của Lý Thấm như một con diều giấy.

Cô bay vọt qua đám tượng nhạc cơ người sống, lao nhanh về phía Sở Viễn.

"Bịch." Sau ba hơi thở, Lý Thấm cả người đâm thẳng vào lòng Sở Viễn, cơ thể đột ngột ngã ngửa ra sau, hai người cùng nhau ngã vào trong cửa.

Ngay khi hai người vào trong, cánh cửa đá nặng trịch, như bị một lực vô hình khổng lồ kéo, đóng sầm lại với một tiếng động đinh tai nhức óc!

Khoảnh khắc khe cửa khép lại, hình ảnh cuối cùng lọt vào mắt Sở Viễn, là hàng chục cặp mắt lưu ly ánh lên tia sáng đỏ rực trong ánh huỳnh quang xanh u tối ngoài cửa, đang nhìn chằm chằm vào anh!

Bóng tối nặng nề lập tức nuốt chửng mọi thứ, sau lưng là cánh cửa đá lạnh lẽo đã cách ly tiếng gào thét của đám tượng nhạc cơ và sương độc.

Trước mặt là một mộ đạo sâu không thấy đáy, tràn ngập khí tức xa lạ, chỉ có tiếng thở hổn hển nặng nhọc của mọi người vang vọng

trong không gian tĩnh lặng chết chóc.

Bàn Tử ngã bệt xuống đất, chỉ còn lại tiếng thở dốc kịch liệt sau khi thoát chết, lồng ngực Hoa Vinh cũng phập phồng dữ dội, mồ hôi đã thấm đẫm áo anh ta.

"Mọi người không sao chứ!" Trong bóng tối, đột nhiên lóe lên một tia sáng, Sở Viễn giơ đèn pin lên, nhẹ nhàng hỏi mọi người.

Theo ánh sáng rực rỡ từ đèn pin trong tay Sở Viễn, chiếu sáng mọi ngóc ngách, giúp cả nhóm có thể nhìn rõ tình trạng của nhau.

Dưới ánh sáng yếu ớt này, nhóm Tá Lĩnh Lực Sĩ lần lượt đáp lại bằng giọng trầm, cho biết mình không bị ảnh hưởng nhiều.

Giọng nói của họ vang vọng trong mộ đạo tĩnh lặng, tuy có chút run rẩy, nhưng đều lộ ra vẻ may mắn vì sống sót sau kiếp nạn.

Nhờ vào ánh đèn lờ mờ này, một số Tá Lĩnh Lực Sĩ bị thu hút bởi những đài nến hai bên mộ đạo.

Những đài nến này rõ ràng là di vật cổ, tuy đã trải qua bao thăng trầm của năm tháng nhưng vẫn được bảo tồn tốt.

Một trong số các Tá Lĩnh Lực Sĩ thấy vậy, chủ động tiến lên, cẩn thận thắp sáng những đài nến này.

"Phụt!" Khi ngọn nến đầu tiên được thắp lên, ánh lửa rực rỡ đã chiếu sáng khu vực xung quanh.

Ngay sau đó, những đài nến khác cũng lần lượt được thắp lên, toàn bộ mộ đạo ngay lập tức được bao phủ bởi ánh lửa ấm áp.

Hoa Vinh nhìn quanh, kiểm tra cẩn thận tình trạng của từng người.

Ngoại trừ một thuộc hạ bị thương nặng có vẻ hơi suy sụp, những người khác đều trông bình an vô sự.

Tảng đá lớn trong lòng anh ta cuối cùng cũng được đặt xuống, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Thấy mọi người không còn gì đáng ngại, Sở Viễn đi đến bên cạnh Bàn Tử, dùng tay chỉ về phía mộ đạo phía trước, ra hiệu cho Bàn Tử đi theo mình.

Bàn Tử hiểu ý, khẽ gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Anh ta nhanh chóng giơ khẩu súng trường tấn công đang đeo chéo lên, thành thạo mở chốt an toàn, bám sát Sở Viễn, từng bước tiến về phía trước.

Chương 457

Trong đám đông, Hoa Vinh chú ý đến hành động của Sở Viễn và Bàn Tử, vội vàng dặn dò nhỏ vài câu với các Tá Lĩnh Lực Sĩ bên cạnh.

Những người này cũng được huấn luyện nghiêm chỉnh, lập tức hiểu ý, lần lượt cầm vũ khí lên, cẩn thận đi theo sau, không dám có chút lơ là.

Đi dọc theo mộ đạo sáng sủa khoảng trăm mét, cả nhóm đã nhìn thấy cuối mộ đạo là một cánh cửa đá mở toang.

Bên trong cửa dường như là một không gian trống trải, tuy nhiên, vì tối đen như mực nên không thể nhìn rõ tình hình bên trong.

Nhìn vào mộ thất trống trải và có phần âm u, còn chưa đợi Sở Viễn lên tiếng, Hoa Vinh đã vội vàng nói trước: "Nơi này trông có vẻ tà ma, tôi cho người vào xem tình hình trước!" Lời còn chưa dứt, Hoa Vinh cũng không quan tâm đến phản ứng của những người khác, chỉ thấy anh ta nhanh chóng ra hiệu.

Ba Tá Lĩnh Lực Sĩ đứng đầu hàng ngũ, như những người lính được huấn luyện nghiêm chỉnh, lập tức tạo thành một tiểu đội, bước ra khỏi hàng.

Ba Tá Lĩnh Lực Sĩ này tay trái cầm khiên mây, che chắn trước ngực, tay phải thì cầm xẻng công binh.

Họ không ngừng gõ nhẹ xuống mặt đất và xung quanh, như thể đang thăm dò điều gì đó.

Động tác của họ vừa cẩn thận vừa dè dặt, sợ sẽ kích hoạt cơ quan cạm bẫy nào đó trong mộ thất.

Đối với hành động này của Hoa Vinh, Sở Viễn không lên tiếng

ngăn cản.

Anh biết rõ trong lòng, Hoa Vinh làm vậy một mặt là để các Tá Lĩnh Lực Sĩ có thể tiếp tục hành động.

Mặt khác cũng là để thể hiện thái độ với mọi người, chứng tỏ Tá Lĩnh Lực Sĩ là một trong bốn môn phái trộm mộ đường đường chính chính.

Tuyệt đối không cho phép mình và những người khác cứ thế mà không làm gì trong ngôi mộ cổ này.

Khi ba người Tá Lĩnh từ từ tiến sâu vào mộ thất, nhờ ánh sáng yếu ớt, họ dần có thể nhìn rõ môi trường của mộ thất trống trải này.

Trên tường mộ thất khắc đầy những hình vẽ và ký hiệu kỳ dị, lộn xộn và không theo trật tự, khiến người ta không hiểu gì cả.

"Đợi đã!" Đột nhiên, một trong những Tá Lĩnh Lực Sĩ đang tiến về phía trước cảm thấy chân mình dẫm phải chất lỏng, anh ta lập tức dừng lại, cảnh giác hô lên.

Nghe thấy tiếng hô này, một Tá Lĩnh Lực Sĩ khác vội vàng ngồi xuống kiểm tra, dùng tay chấm một ít đưa lên mũi ngửi.

Anh ta nhanh chóng lấy ra một chiếc bật lửa từ trong túi, châm vào vũng chất lỏng dưới đất.

"BÙM!" Kèm theo một tiếng nổ lớn, một ngọn lửa dữ dội như núi lửa phun trào bùng lên, ngay lập tức thắp sáng toàn bộ không gian.

Nhiệt độ nóng rực dường như có thể làm tan chảy mọi thứ, tiểu đội ba người Tá Lĩnh Lực Sĩ bị ngọn lửa bất ngờ này ép phải lùi lại liên tục.

Khi ngọn lửa bùng cháy dữ dội, bóng tối trong mộ thất bị xua tan, toàn bộ không gian được chiếu sáng, nhìn rõ mồn một.

Lúc này mọi người mới phát hiện, căn mộ thất này lại trống trải đến vậy, xung quanh là những hàng lính được làm bằng đá.

Họ cầm đủ loại binh khí, tựa như một đội quân đang nghiêm trận chờ lệnh.

Dưới ánh lửa, biểu cảm của những người lính này sống động như thật, khuôn mặt hiện lên vẻ vô cùng hung tợn, khiến người ta không rét mà run.

Tuy nhiên, điều khiến người ta kinh ngạc nhất không phải là những người lính này, mà là bức tượng khổng lồ ở phía sau ngọn lửa không xa.

Bức tượng này cao đến hai mét, sừng sững ở đó như một ngọn núi nhỏ.

Nó mặc một bộ áo giáp đá màu sẫm, cao lớn uy mãnh, tay nắm chặt một thanh kiếm đá khổng lồ, cắm thẳng xuống đất.

Dưới ánh lửa chiếu rọi, khuôn mặt của bức tượng ẩn hiện, lúc thì rõ ràng, lúc thì bị bóng tối che khuất.

Dung mạo của nó lạnh lùng và bí ẩn, toát ra một khí tức khiến người ta sởn gai ốc.

Thấy ba người Tá Lĩnh Lực Sĩ không gặp phải cơ quan nào, Hoa Vinh vội vàng dẫn người vào trong mộ thất trống trải.

Hoa Vinh và những người khác cũng chú ý đến bức tượng sau ngọn lửa, nhìn chằm chằm vào bức tượng cao lớn trước mắt, không khỏi hít một hơi khí lạnh: "Đúng là một mãnh tướng oai phong lẫm liệt, sát khí ngút trời!" Qua ngọn lửa rực cháy, Bàn Tử nheo mắt lại, anh nhìn chăm chú vào bức tượng uy mãnh, dường như có thứ gì đó ẩn sau bức tượng.

Quả nhiên, khi anh vòng qua ngọn lửa, kinh ngạc phát hiện, đằng

sau bức tượng dường như có một chiếc quan tài!

Phát hiện này khiến mắt Bàn Tử lập tức sáng lên, anh đi thẳng về phía chiếc quan tài phía sau.

Tuy nhiên, chỉ đi được vài bước, anh đột nhiên dừng lại, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Lão Sở, mau đến xem, mẹ kiếp, chuyện này tà ma quá!" Tiếng kêu kinh ngạc của Bàn Tử đã thu hút sự chú ý của những người khác, mọi người vội vàng bước tới, muốn xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Khi họ đến phía sau bức tượng, cảnh tượng trước mắt khiến tất cả đều hít một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy trên khoảng đất trống trước quan tài, hai bên trái phải mỗi bên có một bóng người nhỏ bé đang ngồi.

Hai bóng người này đều ngồi xếp bằng, toàn thân đen tím, hai tay ôm một đóa sen vàng, trông vô cùng quỷ dị.

"Hít!" Mọi người sau khi nhìn rõ hình dạng cụ thể của hai bóng người này, trong lòng đột nhiên dâng lên một luồng khí lạnh.

Thì ra, hai bóng người đó lại là đồng nam đồng nữ, cấu tạo cơ thể giống hệt những tượng nhạc cơ người sống trong minh điện.

Họ tỏa ra âm khí nồng nặc.

"Đây là đồng nam đồng nữ trong pháp tuẫn táng thời xưa!" Sở Viễn kinh ngạc nói, "Truyền thuyết nói rằng đồng nam đồng nữ có linh hồn thuần khiết và khí tức chưa bị trần thế ô nhiễm, có thể tiếp dẫn tiên đồng, thông đến con đường cực lạc thăng tiên.

Xem ra, chủ nhân ngôi mộ này một lòng muốn thành tiên a!" Hai đồng nam đồng nữ này, cứ thế lặng lẽ ngồi xếp bằng trước chiếc

quan tài gỗ kim ti nam mộc, dung mạo an tường, như đang say ngủ.

Sở Viễn không khỏi thở dài một tiếng, anh hiểu rằng, chủ nhân ngôi mộ này để bố trí con đường thành tiên của mình, có thể nói là đã tốn không ít tâm sức.

Không chỉ đi một vòng lớn như vậy, còn bố trí mấy tầng cơ quan, rõ ràng là không muốn người ngoài dễ dàng quấy rầy con đường thăng tiên của hắn.

Nhìn lại vị trí của ngôi mộ cổ này, trong lòng Sở Viễn càng thêm cảm thán, không khí nơi đây thịnh vượng, là một bảo địa long mạch hiếm có.

Trong mắt cao thủ phong thủy bí thuật, đây chính là động thiên phúc địa trong truyền thuyết, có thể mượn không khí tu luyện thành tiên cũng không phải là chuyện không thể.

Bàn Tử lại chẳng hề để tâm đến những điều này, anh nhìn hai đồng nam đồng nữ nhỏ bé, trong lòng chỉ thấy một trận phiền não: "Mẹ nó chứ, thằng nào thằng nấy đều muốn thành tiên, đúng là ngu hết chỗ nói!" Anh ta còn nhổ một bãi nước bọt về phía bức tượng cao lớn, miệng còn lẩm bẩm chửi bới: "Thành tiên thì có gì hay?

Còn không bằng sống vui vẻ ở nhân gian!" Cùng lúc đó, ánh mắt Hoa Vinh bị chiếc quan tài gỗ kim ti nam mộc thu hút, sau khi nhìn chăm chú một lúc, anh ta kinh ngạc nói: "Mọi người xem, chiếc quan tài này đã bị người khác mở ra!" Nhìn theo hướng tay chỉ của Hoa Vinh, Sở Viễn không khỏi giật mình, nắp của chiếc quan tài này quả thực đã bị mở ra một đoạn nhỏ.

Bàn Tử chẳng cần biết ba bảy hai mốt, ghé sát vào, nhìn vào bên trong quan tài qua khe hở, nhưng đáng tiếc, tối đen như mực, chẳng thấy gì cả.

“Lão Sở, cậu nói làm thế nào?” Đi một vòng quanh quan tài mà không phát hiện cơ quan rõ ràng nào, Hoa Vinh liền đi đến hỏi nhỏ Sở Viễn.

Về kỹ thuật mở quan tài, Tá Lĩnh Lực Sĩ tự nhiên không thể so sánh với Mạc Kim Hiệu Úy chuyên nghiệp, điểm này anh ta vẫn phân biệt được.

Sở Viễn nhìn quanh bốn phía, trên tường mộ thất ngoài những hoa văn bí ẩn lộn xộn ra, không còn manh mối nào khác.

Toàn bộ mộ thất trống trải, ngoài bức tượng đá Đại tướng quân cổ đại cao hơn hai mét, thì chiếc quan tài gỗ kim ti nam mộc này là đáng ngờ nhất.

Quan trọng là nhìn vào dấu vết, chiếc quan tài này rõ ràng đã bị người khác mở ra, điều này không thể không khiến người ta nghi ngờ bên trong quan tài có điều gì đó mờ ám!

“Mở, có lẽ trong quan tài có manh mối về thân phận của chủ nhân ngôi mộ, may ra có thể tìm được lối ra.” Lời của Sở Viễn như một tia chớp xé toang màn đêm, khiến những người có mặt đều giật mình.

Đặc biệt là Bàn Tử, mắt anh ta lập tức sáng lên, như thể nhìn thấy ánh sáng hy vọng.

Chỉ thấy Bàn Tử không nói hai lời, nhanh chóng lấy ra một cây nến từ trong ba lô, cây nến này toàn thân trắng như tuyết, trông vô cùng tinh xảo.

Anh ta như đang nâng một báu vật, cẩn thận đưa cây nến đến trước mặt Sở Viễn, mặt đầy mong đợi hỏi: “Lão Sở, hướng bắc ở đâu?” Tuy nhiên, còn chưa đợi Sở Viễn trả lời, Hoa Vinh ở bên cạnh đột nhiên ra tay, giật lấy cây nến.

Hoa Vinh nhìn Bàn Tử với vẻ khinh thường, nói với giọng bực

bội: “Cái này đã bị người khác mở rồi, thắp nến làm gì?

Cứ theo quy tắc của Tá Lĩnh mà mở quan tài!” Nói xong, Hoa Vinh vung tay, chỉ thấy mấy Tá Lĩnh Lực Sĩ thân hình vạm vỡ, chen vào vị trí của Bàn Tử, vây quanh đi tới.

Chương 458

Họ động tác đều tăm tắp, đồng thời đặt tay lên nắp quan tài gỗ kim ti nam mộc, chuẩn bị mở chiếc quan tài bí ẩn này.

Sở Viễn thấy tình hình không ổn, vội vàng đưa tay kéo Bàn Tử và Lý Thấm, lùi thẳng ra xa quan tài khoảng ba mét mới dừng lại.

"Chẳng có quy tắc gì cả, đây mà là đổ đấu sao, mẹ nó có khác gì đào mộ đâu, một lũ mọi rợ!" Bàn Tử nhìn đám Tá Lĩnh Lực Sĩ hung hăng, miệng lẩm bẩm, bày tỏ sự phản đối mạnh mẽ đối với hành vi không cho mình thắp nến của Hoa Vinh.

"Mở!" Theo tiếng hô trầm đều của Hoa Vinh và những người khác, nắp quan tài gỗ kim ti nam mộc nặng trịch bị hợp lực đẩy ra, tiếng ma sát trầm đục chói tai.

Ngay khi Hoa Vinh mở quan tài, gần như đã thu hút ánh mắt của tất cả mọi người trong mộ thất, chỉ có Sở Viễn dường như nghe thấy động tĩnh gì đó.

Ánh mắt anh đột nhiên dừng lại ở phía trước quan tài, nơi có cặp tượng đồng nam đồng nữ người sống đang đứng trong bóng râm của tượng đá Đại tướng quân.

Chỉ thấy khi nắp quan tài từ từ di chuyển, cặp đồng nam đồng nữ như bị con rối điều khiển, thân mình không động, đầu lại lắc lư.

Nhìn kỹ, thì ra chúng đang quay theo chuyển động của nắp quan tài, tình huống quỷ dị này khiến sau lưng Sở Viễn đột nhiên lạnh toát.

Thấy tình hình này, Sở Viễn từ từ rút Hắc Kim Cổ Đao sau lưng ra, nắm chặt trong tay, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào cặp đồng nam đồng nữ đó.

“Loảng xoảng” một tiếng.

Hoa Vinh và những người khác gắng sức đẩy nắp quan tài ra, âm thanh vang vọng kéo dài trong mộ thất trống trải, cuối cùng rơi xuống nền gạch.

Một luồng khí mục nát hỗn hợp giữa mùi thảo dược kỳ lạ và bụi bặm ngàn năm, đột nhiên xộc ra.

Trong quan tài không có thi hài, chỉ có một cặp câu đối được khảm bằng chỉ vàng trên nền ngọc đen, chữ viết cổ xưa, ẩn hiện ánh sáng u tối: “Linh đồng dẫn lộ sinh đồng kim, dẫn hồn đăng diệt tử đồng huyệt, thoát khước bì nang quy tử phủ, trảm đoạn trần duyên nhập đan tiêu.” (Tạm dịch: Linh đồng dẫn lối sinh đồng vàng, đèn dẫn hồn tắt tử đồng huyệt, thoát xác phàm về tử phủ, chặt đứt trần duyên vào cõi tiên.) “Viết cái quái gì thế này, hóa ra đây là một ngôi mộ giả à!” Hoa Vinh bịt mũi miệng, cúi người nhìn vào trong quan tài, vô thức đọc lên những chữ vàng lạnh lẽo đó, giọng nói mang theo sự bối rối và tò mò.

Bàn Tử thấy không có gì nguy hiểm, một bước nhảy tới, đợi đến khi nhìn rõ bên trong quan tài không có cả đồ bồi táng, liền nói với vẻ xui xẻo: “Đúng là một tên nghèo kiết xác, xem cái giọng điệu này... cứ như chắc chắn mình tu luyện thành tiên ấy nhỉ?” Hoa Vinh nghe vậy, ngẩng đầu lên, đôi mắt dài và sắc bén lướt qua cặp câu đối, khóe miệng theo thói quen nhếch xuống: “Ban ngày phi thăng?

Ha, chẳng qua là những kẻ si tâm vọng tưởng, từ xưa đến nay chưa nghe nói ai có thể thực sự tu luyện phi thăng.” “Cẩn thận!” Lời còn chưa dứt, dị biến đột ngột xảy ra, mọi người chỉ nghe thấy một tiếng hét lớn của Sở Viễn bên tai, liền vội vàng ngẩng đầu lên nhìn.

Chỉ thấy cặp tượng đồng nam đồng nữ tiếp dẫn người sống, vốn đang đứng im lìm trước quan tài, sống động như thật, đầu đang quay

về phía mọi người.

Trên mặt còn xuất hiện một nụ cười quỷ dị, sau đó không hề báo trước phát ra một tiếng "rắc" giòn tan!

Bề mặt tượng người sống lập tức đầy những vết nứt như mạng nhện, ngay sau đó, vô số lỗ nhỏ li ti đột nhiên bung ra từ những vết nứt!

"Vo ve..." Một "đám mây" khiến người ta tê dại da đầu ầm ầm phun ra, đó không phải là sương mù, mà là hàng vạn con bọ cánh cứng đen kịt nhỏ như hạt gạo.

Chúng cọ xát đôi cánh cứng, hợp thành một dòng lũ tử thần, phát ra tiếng vo ve đinh tai nhức óc, lao thẳng xuống đầu đám Tá Lĩnh Lực Sĩ đang đứng gần nhất!

"A!" Một tiếng hét thảm thiết xé toang sự tĩnh lặng.

Một người đàn ông Tá Lĩnh đứng gần nhất thấy đám sương đen ập đến, vừa vô thức đưa tay che mặt, đã bị đám mây đen đó nuốt chửng trong nháy mắt.

Mọi người chỉ thấy khuôn mặt kinh hãi vặn vẹo của anh ta lóe lên trong bầy côn trùng, rồi hoàn toàn biến mất.

Chỉ còn lại những tiếng gặm nhấm dày đặc và ngắn ngủi đến rợn người, cùng với chất lỏng màu đỏ tươi nhuộm đỏ mặt đất trong chớp mắt!

"Mẹ kiếp, là côn trùng độc, Tá Lĩnh Lực Sĩ mau lùi lại!" Hoa Vinh thấy cảnh thảm của thuộc hạ mình, kinh hãi gầm lên, giọng nói khản đặc vì kinh hoàng và giận dữ.

Con dao găm Tiểu Thần Phong trong tay anh ta theo bản năng vạch ra một đường sáng lạnh lẽo, chém tan nát một đám côn trùng đen đang lao tới trước mặt.

“Tản ra, mau tản ra!” “Con bà nó.” Giọng nói oang oang của Bàn Tử trong lúc hỗn loạn vang lên một tiếng chửi như sấm sét.

Anh ta phản ứng nhanh đến kinh ngạc, đột ngột lộn một vòng ra sau, đồng thời khẩu súng trường tấn công đen ngòm trên vai đã gầm lên.

“Đoàng đoàng đoàng đoàng!” Họng súng ngay lập tức phun ra những lưỡi lửa đỏ rực, những viên đạn dày đặc như một cơn bão thép, đâm thẳng vào đám mây côn trùng đen đang cuồn cuộn.

Tiếng đạn xé nát lớp vỏ cứng rắn, tiếng côn trùng bị nhiệt độ cao đốt cháy xèo xèo hòa lẫn vào nhau, tạo thành một bản giao hưởng tử thần cuồng bạo.

Ánh lửa từ họng súng, như tia chớp đột ngột lóe lên trong mộ thất, chiếu sáng không gian vốn u tối trở nên trắng bệch, hung tợn.

Những mảnh xác côn trùng độc và chất dịch hôi thối bay tung tóe dưới ánh sáng mạnh.

Trong đám đông, Sở Viễn không lùi mà tiến, anh cũng không biết lấy đâu ra một cái bình nước, không do dự ném về phía đám mây côn trùng đen trên không.

Chỉ nghe “bốp” một tiếng.

Khoảnh khắc bình nước tiếp xúc với đám mây côn trùng đen, nó như bị thứ gì đó gặm nhấm, đột nhiên vỡ tung.

Khi bình nước vỡ, một mùi hôi thối vô cùng khó chịu lập tức lan ra, khiến người ta ngửi thấy là muốn nôn.

“Là dầu xác!” Bàn Tử ngửi thấy mùi lạ trong không khí, lập tức phản ứng, không do dự chĩa họng súng về phía dầu xác, rồi bóp cò.

“BÙM!” Viên đạn như một tia chớp, va chạm dữ dội với đám mây

côn trùng đen trên không, trong chốc lát, vô số tia lửa bắn ra tứ phía.

Và những tia lửa này khi tiếp xúc với dầu xác, lại như củi khô gặp lửa lớn, ngay lập tức đốt cháy lớp dầu xác đang lan tỏa trong không khí.

Ngay sau đó, một ngọn lửa dữ dội bùng lên, nhanh chóng lan theo hướng dầu xác.

Ngọn lửa đó vô cùng hung hãn.

Trong nháy mắt, toàn bộ đám mây côn trùng đen đã bị ngọn lửa bao vây, ngọn lửa rực cháy hoàn toàn nuốt chửng đám mây côn trùng đen.

Nhìn cảnh tượng kinh hoàng trên trời, mọi người trong mộ thất đều kinh ngạc đến sững sờ.

Họ rõ ràng không ngờ rằng, uy lực của dầu xác lại lớn đến vậy.

Lại có thể trong chớp mắt biến đám mây côn trùng đen vốn đang hoành hành, gặm nhấm thân người thành vô số tro bụi!

Ngay khi bầy côn trùng hung hãn bị Sở Viễn dùng dầu xác đốt cháy bằng một ngọn lửa dữ dội, mặt đất của cả mộ thất đột nhiên lún xuống.

Tiếng rung động khổng lồ lập tức đánh thức những người đang thất thần trong mộ thất, như thể một con quái vật hoang dã ngủ say vạn năm đã bị đánh thức hoàn toàn.

"Ầm ầm…" Ở trung tâm mộ thất, bức tượng đá Đại tướng quân sừng sững như một ngọn tháp sắt, lớp bụi đất dày đặc bao phủ toàn thân đột nhiên rơi lả tả!

Cái đầu nặng như tảng đá của nó, kèm theo tiếng ma sát của đá khiến người ta ê răng, từ từ ngẩng lên.

Sâu trong hốc mắt đá vốn trống rỗng, lại bùng lên hai đốm sáng xanh u tối như ma trơi, lạnh lẽo, oán độc.

Sau đó, tượng đá Đại tướng quân từ từ quay đầu, khóa chặt vào đám người đang kinh hồn bạt vía bên cạnh quan tài.

Ánh mắt âm u quỷ dị đó, khiến Bàn Tử và những người khác cảm thấy lạnh sống lưng, không tự chủ được mà lùi lại mấy bước.

"Vù!" Kèm theo một tiếng sấm rền trầm đục, thanh cự kiếm trong tay tượng đá, gần như cao bằng chính nó.

Từ dưới lên trên, vạch ra một đường cong hủy diệt, chém thẳng xuống đầu Bàn Tử, người đang đứng ở phía trước đám đông!

Cự kiếm chưa đến, nhưng luồng kình phong mà nó tạo ra đã ép xuống như thực thể, quất vào má người ta đau rát, lớp bụi trên nền gạch lập tức bị cuốn lên.

"Bàn Tử!

Tránh ra!" Một tiếng hét ngắn như sấm sét, át đi mọi tiếng ồn ào, chỉ thấy Sở Viễn đã lao ra từ một bên với tốc độ vượt quá khả năng bắt kịp của thị giác.

Ánh đao!

Một luồng đao quang lạnh lẽo đột ngột lóe lên, mang theo sát khí quyết tuyệt, hiên ngang đón lấy thanh cự kiếm như bổ núi chặt nhạc đó.

"KENG!!!" Tiếng kim loại va chạm chói tai vang lên trong thạch thất kín mít, sóng âm khổng lồ như những cú đấm hữu hình.

Chương 459

Đập mạnh vào màng nhĩ và lồng ngực của mỗi người, khiến khí huyết sôi trào, gần như muốn nôn ra.

Tia lửa chói mắt như pháo hoa rực rỡ nhất trong ngày lễ, điên cuồng bắn ra từ nơi đao kiếm giao nhau.

Chiếu sáng khuôn mặt lạnh lùng như đá của Sở Viễn, lúc này lại hơi biến sắc vì phải dốc toàn lực đối đầu.

Nền gạch dưới chân anh không chịu nổi lực lượng khổng lồ không thể chống đỡ này, "rắc" một tiếng vỡ thành bột mịn.

"Chết tiệt." Thấy thanh cự kiếm trên đầu sắp giáng xuống, may mà Sở Viễn đã kịp thời ra đao, thay đổi một chút hướng đi, giúp Bàn Tử phản ứng lại.

Cũng chẳng còn quan tâm đến hình tượng gì nữa, Bàn Tử lăn một vòng như lừa để tránh đòn tấn công của cự kiếm.

Cự kiếm bị một đao ngưng tụ toàn bộ công lực của Sở Viễn chặn lại, lệch đi nửa thước, rít gào sượt qua da đầu Bàn Tử.

"ẦM!" Cuối cùng nó đâm mạnh xuống mặt đất nơi Bàn Tử vừa đứng, tạo ra một hố sâu, những vết nứt như mạng nhện điên cuồng lan ra.

Bàn Tử chỉ cảm thấy một luồng khí nóng rực và những mảnh đá vụn đập mạnh vào lưng, khiến anh ta hồn bay phách lạc.

Anh ta vừa lăn vừa bò đến sau một cây cột đá lớn, miệng vẫn còn lẩm bẩm chửi bới: "Tổ cha nhà mày, suýt nữa bổ đầu Bàn gia ta, cảm ơn, Sở gia!" Sở Viễn lúc này chau mày, không rảnh để trả lời, tượng đá tướng quân một đòn không thành, trong cổ họng lại phát ra một

tiếng gầm rú.

Đúng là tà ma, rõ ràng chỉ là một bức tượng đá, lại có thể phát ra tiếng thú gầm, thực sự khiến người ta cảm thấy quỷ dị.

"Tiểu Hoa, anh kiến thức rộng, hòn đá này rốt cuộc có lai lịch gì mà hung ác thế!" Bàn Tử nấp sau cột đá, lớn tiếng hỏi Hoa Vinh ở cách đó không xa.

Hoa Vinh không để ý đến Bàn Tử, chỉ siết chặt Tiểu Thần Phong trong tay, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào tượng đá Đại tướng quân đang chờ thời cơ.

Lúc này, thân hình đá khổng lồ của tượng đá Đại tướng quân thể hiện sự linh hoạt đáng kinh ngạc, thanh cự kiếm trong tay nó như không có trọng lượng.

Cổ tay rung lên, từ chém chuyển sang quét, một luồng kiếm quang hình bán nguyệt trắng bệch mang theo tiếng rít xé không khí, chém ngang hông Sở Viễn!

"Nhanh quá!" Đồng tử Sở Viễn co rút mạnh, trong lòng cảnh báo điên cuồng.

Sức mạnh của tượng đá này vượt xa dự đoán của anh, anh không dám đỡ đòn nữa, thân mình lùi mạnh ra sau, hiểm hóc tránh được luồng kiếm quang kinh khủng. … Cùng lúc đó, gần như ngay khi tượng đá Đại tướng quân phát động tấn công.

Hai hàng tượng đá binh sĩ ở hai bên mộ thất, hung tợn như ác quỷ địa ngục, cũng phát ra những tiếng nứt vỡ "rắc rắc" liên miên.

Lớp vỏ đá và rêu mốc bao phủ cơ thể chúng lần lượt bong ra, để lộ phần thân đá thô ráp màu xanh sẫm bên dưới.

Những khớp nối cứng ngắc của chúng bắt đầu hoạt động, phát ra những tiếng "két két" ê răng, những cây mâu đá, qua đá mục nát

nhưng vẫn sắc bén trong tay chúng.

Mang theo oán độc ngàn năm, chúng ùa đến như thủy triều về phía đám Tá Lĩnh Lực Sĩ và Bàn Tử.

"Giữ vững, kết trận, tận dụng sự linh hoạt của bản thân để đối phó với chúng, đừng đối đầu trực diện!" Tiếng hét của Hoa Vinh trong lúc hỗn loạn như cây kim định hải, anh ta phát hiện bước chân của đám tượng đá binh sĩ lộn xộn và chậm chạp, đối phó là cách tốt nhất.

Thân hình anh ta di chuyển như quỷ mị, con dao găm Tiểu Thần Phong trong tay, hóa thành một luồng sáng bạc mà mắt thường khó nhận ra.

Một tượng đá binh sĩ đang giơ cao qua đá, hung hăng đập xuống một người đàn ông Tá Lĩnh bị thương và đang luống cuống tay chân.

Thấy cây qua đá nặng trịch sắp giáng xuống, bóng dáng của Hoa Vinh như dịch chuyển tức thời xuất hiện ở phía sau bên cạnh tượng đá.

Dao găm không phải chém, mà như rắn độc thè lưỡi, chính xác, nhanh nhẹn đâm vào khe hở khớp nối cánh tay dưới nách của tượng đá.

"Phụt!" Một tiếng động nhẹ, dao găm gần như cắm ngập vào, ngay sau đó cổ tay Hoa Vinh xoay mạnh, một cú giật!

"Rắc!" Một tiếng gãy rõ ràng vang lên.

Cánh tay giơ cao qua đá của tượng đá binh sĩ đột nhiên cứng lại.

Ngay sau đó, toàn bộ cánh tay đá gãy ra từ khớp nối, cùng với cây qua đá nặng trịch rơi ầm xuống đất.

Động tác của tượng đá ngay lập tức trở nên vô cùng kỳ quái và

chậm chạp.

“Khớp nối, đâm vào khớp nối đá của chúng, đó là điểm yếu!” Hoa Vinh một đòn thành công, hét lớn, giọng nói xuyên qua tiếng chém giết, rõ ràng truyền vào tai mỗi Tá Lĩnh Lực Sĩ.

“Hiểu rồi, tổng đà chủ.” Mấy Tá Lĩnh Lực Sĩ còn lại tinh thần phấn chấn, cũng làm theo, yểm trợ lẫn nhau.

Dùng địa hình mộ thất làm vật che chắn, dùng thương gang, côn nhảy hung hăng đâm vào những chỗ nối như khuỷu gối, khuỷu tay, cổ của đám tượng đá binh sĩ.

Trong chốc lát, tiếng khớp nối vỡ “rắc rắc” không ngớt, đội hình của đám tượng đá binh sĩ ùa lên bị phá vỡ, thế công chững lại.

Lúc này mới thể hiện được năng lực tác chiến nhóm nhỏ của Tá Lĩnh Lực Sĩ, có thể đứng trong hàng ngũ bốn môn phái trộm mộ lớn, tự nhiên có năng lực của mình.

“Bàn Tử, cậu đưa Yêu muội đi tìm cơ quan, mộ thất này chắc chắn còn tầng tiếp theo!” Giọng nói của Sở Viễn vang lên gấp gáp trong lúc đao kiếm giao nhau.

Lúc này anh đang chiến đấu với tượng đá tướng quân thành một khối quang ảnh mờ ảo.

Ánh đao lạnh lẽo như bão tuyết cuồng cuồng cắt, đâm, đỡ xung quanh tượng đá, mỗi lần va chạm đều tóe ra một đám lửa lớn.

Thân pháp của Sở Viễn đã đạt đến cực hạn, di chuyển né tránh dưới những nhát chém cuồng bạo của cự kiếm.

Lưỡi đao mỗi lần đều để lại những vết chém sâu ở những điểm yếu khớp nối của tượng đá, đá vụn bay tứ tung.

Nhưng ở phần cốt lõi của tượng đá dường như có một sức mạnh

quỷ dị đang chống đỡ, những bộ phận bị chém vỡ lại đang từ từ ngọ nguậy, liền lại.

Đôi mắt xanh u tối gắt gao khóa chặt Sở Viễn, cự kiếm múa như chong chóng, sức mạnh mỗi lần một nặng hơn.

Ép Sở Viễn chỉ có thể không ngừng di chuyển mượn lực, tình thế vô cùng nguy hiểm.

"Giao cho tôi." Bàn Tử nấp sau cột đá, nghe thấy tiếng gọi của Sở Viễn, ló đầu ra nhìn tượng đá tướng quân gần như bị ánh đao của Sở Viễn nhấn chìm.

Lại lướt mắt qua đám tượng đá binh sĩ đang không ngừng tấn công xung quanh Hoa Vinh và những người khác, đột nhiên nghiến răng, xông về phía Lý Thấm.

Trên đường gặp một tượng đá binh sĩ lẻ loi, súng trường tấn công chĩa lên trên, lại điên cuồng xả đạn vào ngực tượng đá binh sĩ.

"Đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng!" Lửa từ họng súng, màn đạn dày đặc như lưỡi hái vô hình, điên cuồng gặt hái trên thân thể của tượng đá binh sĩ.

Cho đến khi tượng đá bị bắn vỡ thành từng khối đá lớn nhỏ khác nhau, không còn động đậy, Bàn Tử mới ngừng bắn.

"Bàn ca, bên này." Lý Thấm áp sát vào quan tài gỗ kim ti nam mộc, lợi dụng chiếc quan tài dày nặng để né tránh tượng đá binh sĩ, vẫy tay gọi Bàn Tử.

Bàn Tử chạy một mạch, mệt đến thở hổn hển, cuối cùng cũng đến bên cạnh Lý Thấm.

Anh ta không kịp nghỉ ngơi, nhanh chóng thay băng đạn cho súng trường tấn công, rồi nhìn Lý Thấm với vẻ kinh ngạc.

Tay Lý Thấm nắm chặt cây kim thăm dò hợp kim đặc chế của Phong Oa Sơn, ánh mắt cô lại như bị đóng đinh.

Cô gắt gao nhìn chằm chằm vào cặp câu đối quỷ dị trong quan tài, như có một ma lực nào đó, khiến người ta nhìn một cái đã thấy sởn gai ốc.

Tuy nhiên, điều khiến Bàn Tử kinh ngạc nhất không phải là cặp câu đối, mà là một người đang đứng bên cạnh quan tài: người dẫn đường bản địa của Hoa Vinh.

Người hái thuốc già đó, sao ông lão này lại ở đây?

Bàn Tử thầm nghĩ.

Chỉ thấy sắc mặt ông lão trắng bệch, đầy vẻ kinh hãi, như thể đã nhìn thấy thứ gì đó đáng sợ.

Nhưng Bàn Tử chú ý thấy, khi ánh mắt ông lão lướt qua họ, trong mắt lóe lên một tia lạnh lùng, khiến Bàn Tử thầm giật mình.

"Quả nhiên bị Lão Sở đoán trúng rồi, thân phận của lão già này không đơn giản!" Bàn Tử thầm nghĩ.

Chương 460

Trước đó anh nghe thấy lời của Sở Viễn và Hoa Vinh, còn cảm thấy Sở Viễn có chút lo bò trắng răng, bây giờ xem ra lo lắng của Sở Viễn là có lý.

Lý Thấm không nghĩ đến những hoạt động nội tâm phong phú của Bàn Tử, sự chú ý của cô đều bị cặp câu đối dưới đáy quan tài thu hút.

Đặc biệt là sự rung động khi tượng đá sống lại vừa rồi, khiến cô nhạy bén nhận ra tấm đế ngọc của cặp câu đối dường như có chút lỏng lẻo.

Một tiếng động cơ khí vận hành rất nhỏ, dường như đang truyền ra từ sâu trong quan tài!

Trong chớp mắt, một ý nghĩ táo bạo lóe lên trong đầu Lý Thấm — cơ quan.

Cơ quan mở mộ thất tầng tiếp theo, rất có thể được giấu trong cặp câu đối này.

Nghĩ đến đây, khi cô nhìn lại cặp câu đối, bốn chữ "Trảm Đoạn Trần Duyên", trong mắt cô như tỏa ra một ánh sáng yếu ớt khác thường.

"Nhanh, Bàn Tử, cơ quan ở cặp câu đối dưới đáy này, cậu phải giúp tôi." Giọng Lý Thấm mang theo sự khẩn trương, đầy quyết tâm, "Cơ quan ở bốn chữ 'Trảm Đoạn Trần Duyên', phải đồng thời ấn chúng." Tiếng hét của cô như nước lạnh đổ vào chảo dầu nóng, ngay lập tức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Sở Viễn vừa dùng một chiêu thiết bản kiều hiểm hóc tránh được một nhát quét ngang mặt đất của cự kiếm, lưỡi kiếm lạnh lẽo gần

như lướt qua má anh.

Nghe thấy tiếng hét của Lý Thấm, trong lòng anh khẽ động, Hắc Kim Cổ Đao trong tay xoay nhanh, chém ngược lên đầu tượng đá tướng quân.

Tượng đá tướng quân không hề lùi bước mà đỡ đòn này, đầu hơi quay, đôi mắt xanh u tối đột nhiên chuyển hướng về phía bóng người nhỏ bé bên cạnh quan tài.

Dường như cảm nhận được mối đe dọa to lớn, nó phát ra một tiếng gầm trời long đất lở, thân hình đá khổng lồ đột ngột dừng lại, ép mình chuyển hướng.

"Mẹ kiếp!" Bàn Tử thấy vậy, trong lòng lập tức có cả vạn con ngựa cỏ bùn chạy qua, tượng đá Đại tướng quân này quả thực là yêu nghiệt nhập thể.

Chỉ thấy thanh cự kiếm dính đầy tia lửa trong tay nó, được giơ cao lên, như thể nâng một ngọn núi đang nghiêng đổ.

Mang theo ý chí hủy diệt nghiền nát mọi thứ, nó chém mạnh xuống chiếc quan tài gỗ kim ti nam mộc cùng với Lý Thấm và Bàn Tử bên cạnh!

Cự kiếm xé toang không khí, phát ra tiếng rít như quỷ khóc thần gào.

Lưỡi kiếm chưa đến, áp lực kinh khủng đó đã hút cạn không khí xung quanh Lý Thấm, khiến mấy người đều cảm thấy một trận ngạt thở.

Bàn Tử thậm chí có thể nhìn rõ những đường vân đá thô ráp, dính máu tươi của Sở Viễn trên lưỡi kiếm.

Đối mặt với một kiếm sấm sét vạn quân, Bàn Tử chỉ cảm thấy một luồng áp lực bao trùm trời đất, như thể cả thế giới đều ngưng

đọng trong chốc lát.

Cơ thể anh hoàn toàn mất kiểm soát, hai chân như bị đóng đinh, không thể nhúc nhích dù chỉ một phân.

Ngay tại thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này, bóng dáng của Sở Viễn như tia chớp lao đến.

Tốc độ của anh nhanh đến chóng mặt, thậm chí vượt qua cả giới hạn của con người.

Chỉ thấy tay trái anh nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, tay phải thì giơ cao chiếc ô Kim Cương Tán cứng rắn không thể phá hủy.

Không chút sợ hãi, anh lao thẳng vào phạm vi của thế kiếm hủy diệt đó.

"CHOANG!" Chỉ nghe một tiếng động kinh thiên động địa.

Kim Cương Tán trong tay Sở Viễn đột ngột giơ lên, như một tấm khiên chặn đứng thanh cự kiếm đang đè xuống như núi Thái Sơn.

Trong chốc lát, tia lửa bắn ra tứ phía, rực rỡ chói mắt như pháo hoa, đồng thời kèm theo một tiếng kim loại va chạm chói tai, đinh tai nhức óc.

Thấy một kiếm vô công, động tác của tượng đá Đại tướng quân đột nhiên khựng lại, rõ ràng không ngờ Kim Cương Tán của Sở Viễn có thể chống đỡ.

"Cơ hội tốt, mở cho ta!!" Theo tiếng quát trầm của Sở Viễn, anh gồng cứng cơ bắp toàn thân, xoay eo, cả người lấy Kim Cương Tán làm điểm tựa, nhảy cao lên.

Đối mặt với cú chém phá gió, anh nhanh chóng dùng đao từ trên xuống dưới chém mạnh, tích tụ toàn bộ kình lực, như núi Thái Sơn áp đỉnh.

Nhắm thẳng vào đầu tượng đá Đại tướng quân đang cứng đơ, bổ xuống!

Trong khoảnh khắc, ánh đao lạnh lẽo, hàn khí bức người, thân đao ngay lập tức bùng lên ánh sáng rực rỡ chưa từng có, gần như chói mắt.

"KENG" Nhát chém lần này, còn kinh khủng hơn bất kỳ lần nào trước đó, như thể sấm sét chín tầng trời trực tiếp nổ vang trên đỉnh mộ thất.

Ánh sáng chói mắt ngay lập tức nuốt chửng mọi thứ, luồng khí cuồng bạo như sóng thần cuốn ra bốn phía.

Mấy tượng đá binh sĩ đứng hơi gần như bị một cây búa vô hình đập trúng, ầm ầm vỡ tan thành vô số mảnh đá.

Bàn Tử cũng bị luồng khí này hất bay ra, đập mạnh vào tường, súng trường tấn công văng ra, trước mắt sao bay loạn xạ.

Ở trung tâm ánh sáng, Hắc Kim Cổ Đao của Sở Viễn phát ra một tiếng kêu ai oán vì không chịu nổi, lại trở nên vỡ nát từng tấc.

Thanh Hắc Kim Cổ Đao vô cùng cứng rắn được hệ thống thưởng, thần binh lợi khí đã cùng Sở Viễn vượt qua vô số nguy cơ trong các ngôi mộ cổ.

Vào thời khắc này, những mảnh kim loại của thân đao vỡ tung như pháo hoa!

Thời gian, dường như đã ngưng đọng vào lúc này.

"Rắc!" Một tiếng động cơ khí ăn khớp nhỏ bé, trong trẻo, nhưng lại vô cùng rõ ràng, như tiếng nhạc trời, vang lên rõ ràng giữa dư âm cuồng bạo.

Tượng đá tướng quân đang chuẩn bị giơ cự kiếm, giáng một đòn

chí mạng vào quan tài và những con kiến bên dưới, thân hình khổng lồ của nó đột nhiên rung mạnh.

Động tác giơ cao cự kiếm của nó ngay lập tức cứng đờ giữa không trung, như thể bị thi triển định thân pháp.

Hai đốm sáng xanh u tối trong mắt lóe lên dữ dội, tắt sáng, như ngọn nến trước gió, đầy vẻ cuồng bạo và không cam lòng khó tin.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu đá khổng lồ của nó xuất hiện một vết nứt, vô số vết nứt như mạng nhện lan ra với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Từ vị trí đầu của nó điên cuồng lan ra ngoài, khuếch tán, ngay lập tức phủ kín thân hình khổng lồ, cánh tay to khỏe của nó.

"Ầm ầm ầm!" Mất đi sự duy trì của sức mạnh cốt lõi bên trong đầu, thân hình đá khổng lồ như núi theo sự nứt vỡ của đầu, lần lượt sụp đổ.

Toàn bộ tượng đá tướng quân như một tòa tháp cát bị đẩy đổ, hoàn toàn tan rã, vô số khối đá mang theo tiếng va chạm trầm đục rơi xuống đất.

Cùng lúc đó, những tượng đá binh sĩ vẫn đang chiến đấu với Tá Lĩnh Lực Sĩ, cũng như những con rối bị rút mất linh hồn.

Động tác ngay lập tức cứng đờ, sau đó loảng xoảng tan rã trên mặt đất, trở lại thành những khối đá lạnh lẽo, không còn sức sống.

Trong mộ thất, chỉ còn lại tiếng thở hổn hển nặng nhọc của Bàn Tử và nhóm Tá Lĩnh, tiếng rên rỉ kìm nén của những người bị thương và tiếng đá rơi xuống đất.

Trong chốc lát, toàn bộ mộ thất bụi mù mịt, đất cát bay tung, như một bức màn kết thúc buồn bã.

Thấy những con quái vật tượng đá đáng sợ xung quanh đã bị tiêu diệt, Bàn Tử đến bên quan tài, ấn mạnh vào hai chữ "Trảm", "Đoạn" trên câu đối trong quan tài.

Đồng thời, ở phía bên kia quan tài, Lý Thấm lao về phía mép quan tài, những ngón tay thon dài duỗi ra, ấn chặt vào hai chữ "Trần", "Duyên".

Bốn lòng bàn tay, mang theo vết máu và hy vọng cuối cùng, đồng thời ấn lên những khối chữ lạnh lẽo!

Ngay sau đó.

"Rắc..." Một trận âm thanh của cơ khí vận hành vang lên, cặp câu đối bên trong quan tài từ từ chìm xuống, để lộ ra một cửa hang sâu hun hút.

Sở Viễn lặng lẽ dựa vào bức tường mộ lạnh lẽo, như thể hòa làm một với môi trường xung quanh.

Ánh mắt anh không dừng lại ở lối đi trong quan tài, mà nhìn thẳng vào chuôi đao trong tay, dường như đang trầm tư điều gì đó.

Hổ khẩu truyền đến một cơn đau âm ỉ, nhưng Sở Viễn không để ý.

So với điều đó, việc Hắc Kim Cổ Đao vỡ nát càng khiến anh cảm thấy chấn động và bất ngờ.

Chương 461

Thanh đao này luôn là vũ khí đắc lực của anh, nhưng lại không chịu nổi trong trận chiến ác liệt với tượng đá tướng quân, cuối cùng bị hủy.

Điều này khiến Sở Viễn có một nhận thức mới về thiết kế cơ quan của ngôi mộ cổ này.

Rõ ràng, cơ quan trong ngôi mộ cổ này tuyệt đối không phải tầm thường, độ phức tạp và nguy hiểm của nó đều vượt xa dự liệu của Sở Viễn.

Không chỉ vậy, ngay cả chất liệu đá trong mộ cũng tỏ ra cực kỳ đặc biệt.

Nếu không thì tượng đá tướng quân không thể có sức chiến đấu mạnh mẽ như vậy.

Có thể đánh với Sở Viễn ngang tài ngang sức, mức độ hung mãnh của nó có thể so sánh với những mãnh tướng thời cổ đại.

Ngay khi Sở Viễn đang chìm trong suy tư, Bàn Tử lắc lắc cái đầu đang ong ong, nhặt lên khẩu súng trường tấn công lăn lóc trong đống đá vụn.

Thân súng nóng hổi, hộp đạn đã hết, anh ta phun ra lớp bụi trong miệng, lảo đảo đi về phía Sở Viễn.

Anh ta đầu tiên nhìn Sở Viễn từ trên xuống dưới một lượt, sau đó quan tâm hỏi: "Lão Sở, cậu không sao chứ?" Tiếp đó, ánh mắt anh ta dừng lại trên tay Sở Viễn, khi nhìn thấy thanh Hắc Kim Cổ Đao vỡ nát, không khỏi kinh ngạc nói: "Trời ơi, bảo đao của cậu cũng có thể bị hủy, tượng đá này chẳng lẽ được làm bằng sắt huyền sao?" Ánh

mắt Sở Viễn xuyên qua lớp bụi mù mịt, dừng lại trên đống đá vụn của tượng đá Đại tướng quân trên mặt đất.

Những mảnh đá này nằm rải rác trên đất, như một ngôi mộ đá lộn xộn, khiến người ta không khỏi nhớ lại trận chiến ác liệt trước đó.

Tuy nhiên, nghe thấy lời của Bàn Tử, Sở Viễn lại không nhịn được cười.

Ai nói sắt huyền trông giống đá bao giờ?

Anh chàng Bàn Tử này đúng là nói năng bạt mạng, đã xua tan đi chút buồn bã cuối cùng của Sở Viễn.

"Đừng nói nhảm nữa, đi xem lối đi đó rốt cuộc là tình hình thế nào?" Sở Viễn thu lại chuôi đao, anh quyết định sau khi trở về sẽ tìm một công ty đúc vũ khí giỏi, dùng kim loại công nghệ cao để chế tạo một thanh Hắc Kim Cổ Đao mới.

Hai người vừa đi đến gần quan tài, đã thấy Hoa Vinh dựa vào quan tài, nhăn nhó nhìn Sở Viễn và Bàn Tử.

Thấy hai người bình an vô sự, thần kinh căng như dây cung của Hoa Vinh đột nhiên giãn ra.

Theo sau đó là sự mệt mỏi và đau đớn tột cùng như núi đổ biển gầm, gần như nhấn chìm anh ta, khiến anh ta lập tức hít một hơi khí lạnh.

Anh ta cố gắng chống người dậy, nhưng lại gây ra một trận ho dữ dội, những đốm máu đỏ tươi rơi xuống vạt áo trước đầy bụi bặm.

"Tiểu Hoa, anh bị thương thế nào rồi, không sao chứ!" "Bàn Tử, anh em tôi còn thổ huyết đây này, cậu nói xem, vừa rồi tượng đá hơi nhiều, không cẩn thận bị một cú!" Hoa Vinh vịn vào mép quan tài, thở hổn hển, liếc Bàn Tử một cái, nói với giọng bực bội.

Nửa người anh ta dính đầy mảnh đá và bụi, tay cầm Tiểu Thần Phong hơi run, hổ khẩu đã nứt toác.

Anh ta nhìn về phía Lý Thấm cũng đang thê thảm không kém bên cạnh, khàn giọng hỏi: "Lý cô nương?" Lý Thấm ngồi bệt bên cạnh quan tài, lưng tựa vào tấm gỗ nam mộc lạnh lẽo, sắc mặt trắng bệch như giấy, nhưng may mắn là cơ thể không bị thương.

Cô thở gấp mấy hơi, chỉ vào bên trong quan tài, giọng nói yếu ớt nhưng mang theo chút kích động của người sống sót sau kiếp nạn: "Xem... xem bên dưới..." Hoa Vinh và Sở Viễn, Bàn Tử vừa mới đến, đồng thời ló đầu nhìn vào.

Chỉ thấy đáy quan tài, tấm đế ngọc đen khảm câu đối chỉ vàng, đang từ từ trượt ra hai bên không một tiếng động từ đường trung tâm.

Để lộ ra một cửa hang hình vuông sâu hun hút, kéo dài xuống dưới.

Một luồng gió lạnh lẽo hơn, mang theo hơi nước nồng nặc và mùi rỉ sét cổ xưa, từ sâu trong cửa hang từ từ ùa ra.

Cảm nhận được luồng gió lạnh từ trong cửa hang, mọi người không khỏi cảm thấy một trận rét buốt.

Sở Viễn bật đèn pin, một chùm sáng mạnh chiếu vào, vách đá ở mép cửa hang cực kỳ nhẵn nhụi, rõ ràng là được đục đẽo công phu.

Dưới ánh đèn lờ mờ, cửa hang hiện ra những bậc thang đá dốc đứng mờ ảo, từng bậc một đi xuống, chìm vào bóng tối sâu thẳm không rõ.

Bức tường sâu trong cửa hang dường như có thể hấp thụ ánh sáng, trông càng thêm mờ ảo, khiến mọi người cảm thấy có chút âm u quỷ dị.

Bàn Tử hít một hơi khí lạnh, vô thức siết chặt khẩu súng đã hết

đạn trong tay: "Ôi trời đất ơi...

đúng là cửa quỷ môn quan mà, bên dưới này... lại thông đến điện Diêm La nào nữa đây?" Sở Viễn chau mày, ánh mắt sắc bén gắt gao nhìn chằm chằm vào cửa hang sâu không thấy đáy, như muốn xuyên thấu bóng tối đặc quánh đó.

Anh im lặng vài giây, mới quay về phía Hoa Vinh, chỉ vào cửa hang trong quan tài, giọng nói trầm thấp và nặng nề: "Tiểu Hoa, người của anh còn đi được không?

Chúng ta vẫn phải tiếp tục đi." Hoa Vinh cũng biết, lúc này chỉ có thể tiến không thể lùi, nhìn quanh các đệ tử Tá Lĩnh, sau đó gật đầu mạnh.

Sở Viễn vỗ vỗ vai anh ta, sau đó dặn mọi người nghỉ ngơi đơn giản vài phút, sắp xếp lại trang bị của mình, chuẩn bị xuất phát. … Dưới ánh mắt quan tâm của Hoa Vinh và những người khác, Sở Viễn và Bàn Tử đi đầu vào con đường tối tăm sâu hun hút bên trong quan tài.

Xuống đến cửa hang, Sở Viễn giơ đèn pin chiếu vào hai bên tường mộ đạo, những hoa văn trên tường lập tức hiện ra rõ ràng.

Bàn Tử nhìn môi trường tối đen xung quanh, vội vàng lấy Kim Cương Tán từ sau lưng ra, cẩn thận che chắn trước ngực mình.

"Lão Sở à," Bàn Tử cau mày, mặt đầy nghi ngờ hỏi.

"Cậu nói xem phía trước còn có cơ quan không?

Chủ nhân ngôi mộ này cẩn thận quá, hết lớp này đến lớp khác ẩn nấp, rốt cuộc là vì cái gì?" Lão Sở nhìn chằm chằm vào bóng tối phía trước, suy tư đáp: "Dựa theo những gì câu đối trong quan tài nói, người này e là đi theo con đường thoát xác phàm thành tiên, có phần giống với Hiến Vương." Nghe Sở Viễn nói vậy, trong lòng Bàn Tử

chấn động mạnh, anh ta nghĩ đến pháp thuật ba thân của Hiến Vương, không khỏi lộ ra vẻ nghi ngờ.

Sau khi mọi người vào mộ cổ, cửa ải đầu tiên gặp phải là những tượng nhạc cơ người sống, e rằng đó chính là đại diện cho thân quá khứ của chủ nhân ngôi mộ.

Tuy nhiên, điều khiến người ta khó hiểu là, trong mộ thất tầng một, họ không phát hiện ra quan tài và thi thể của thân quá khứ.

Sở Viễn cau mày, suy tư nói, "Thông thường, trong mộ cổ nên có quan tài và thi thể của chủ nhân ngôi mộ mới đúng." Sau đó, Sở Viễn nghĩ đến bức tượng đá Đại tướng quân cổ đại trong mộ thất vừa rồi, trong lòng có chút suy đoán: "Tôi nghĩ, bức tượng đá Đại tướng quân đó rất có thể chính là đại diện cho thân hiện tại của chủ nhân ngôi mộ." "Nếu suy đoán của tôi không sai, thì tiếp theo đây chính là mộ thất chứa quan tài của thân tương lai của chủ nhân ngôi mộ." Bàn Tử lập tức sững sờ, không khỏi có chút tê dại da đầu, lại còn có cơ quan à, anh ta đã bị hai tầng mộ thất trước hành hạ đủ rồi!

Hai người đi được khoảng mười mấy mét, Sở Viễn đột nhiên phát hiện có chút không ổn, gạch tường hai bên mộ đạo dường như có thể nuốt chửng ánh sáng.

Ánh đèn pin của Sở Viễn, chỉ chiếu ra một quầng sáng mờ nhạt cách người một mét, rồi nhanh chóng bị bóng tối đặc quánh không tan nuốt chửng.

Bốn bức tường, trần nhà, dưới chân, đều là một màu đen sâu không thấy đáy.

Tĩnh lặng không một tiếng động, Sở Viễn và Bàn Tử thậm chí cảm thấy, mỗi một hơi thở của mình đều mang một sức nặng đè nén, ép vào lồng ngực.

“Mẹ kiếp, cái chỗ quỷ quái này, đen một cách kỳ quái, thở thôi cũng thấy mệt!

Lão Sở, cậu chắc là không đi nhầm đường chứ?” Tiếng thở hổn hển của Bàn Tử trong sự tĩnh lặng chết chóc càng thêm chói tai, anh ta bực bội dùng mu bàn tay lau đi mồ hôi lạnh trên trán.

Sở Viễn không quay đầu, bước chân vững vàng, ánh mắt sắc bén lướt qua khu vực hữu hạn mà quầng sáng có thể chiếu tới.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn nắm Mạc Kim Phù trong tay, cảm giác ấm áp truyền qua lòng bàn tay, mang theo một chút hơi ấm yếu ớt.

“Mộ đạo này được xây bằng đá hút sáng, cách tuyệt âm dương, nhiễu loạn sinh khí, đây là nơi tuyệt vời để bố trí tử cục, Bàn Tử, cẩn thận một chút.” Giọng Sở Viễn trầm thấp và bình ổn, mang theo sự cảnh báo không thể nghi ngờ.

Hai người cứ như vậy, một trước một sau, trong khe hở giữa ánh sáng và bóng tối, từ từ tiến về phía cuối con đường không rõ.

Không biết đã đi bao lâu, tấm màn đen kịt dường như vĩnh hằng phía trước cuối cùng cũng bị ánh đèn pin rạch một đường.

Cuối mộ đạo sừng sững một cánh cửa đá hai cánh cao lớn, vẻ ngoài của nó trông vô cùng cổ xưa, phảng phất như mang nặng dấu vết thăng trầm của năm tháng.

Sở Viễn và Bàn Tử đứng trước cửa, ngưng mắt nhìn cánh cửa đá cổ xưa này, dừng lại một chút rồi hít một hơi thật sâu.

Cả hai cùng dùng sức đẩy cửa đá, phát ra một trận rung động nhẹ, kèm theo tiếng “két kẹt”, cửa đá từ từ được mở ra.

Sau cánh cửa là một không gian trống trải, trông giống như một gian mộ thất, tường và nền đất xung quanh đều có vẻ khá thô sơ.

Hai người cẩn thận bước vào mộ thất, cảnh giác quan sát môi trường xung quanh.

Chương 462

Đúng lúc này, "phụt" một tiếng, những ngọn đèn trên tường hai bên mộ thất đột nhiên tự động bốc cháy, trong nháy mắt chiếu sáng cả căn phòng.

Bàn Tử bị ánh sáng đột ngột làm giật nảy mình, sợ đến mức bám chặt lấy cánh tay Sở Viễn.

"Đây là đèn bạch lân, đừng có hở tí là giật mình thon thót thế!" Sở Viễn chán ghét liếc Bàn Tử một cái, bực bội nói.

Nhìn những ngọn đèn hai bên, Bàn Tử có chút xấu hổ gãi đầu, vội vàng lảng sang chuyện khác: "Tôi đi phát tín hiệu cho Hoa Vinh, bảo bọn họ xuống đây!" Cũng không đợi Sở Viễn trả lời, Bàn Tử nhanh chóng thu lại ô Kim Cương rồi quay người đi về phía mộ đạo sau lưng.

Mãi đến khi Bàn Tử rời đi, Sở Viễn mới phát hiện có gì đó không ổn, trong mộ thất ngay cả một cỗ quan tài cũng không có, đồ tùy táng lại càng không thấy đâu.

Cả gian mộ thất, ngoài mấy cây cột đồng cao ngất ra thì chẳng còn vật gì khác, thực sự khiến người ta kỳ quái.

"Ủa, bức bích họa này..." Bức tường ở nơi sâu nhất trong mộ thất đặc biệt thu hút sự chú ý, Sở Viễn bất giác bước tới, ghé sát lại xem.

Trên vách tường, một bức bích họa tuy màu sắc đã loang lổ và mờ nhạt, nhưng khí thế hùng vĩ của nó ngay lập tức thu hút mọi ánh nhìn.

Trung tâm bức bích họa là một vị đại tướng quân đầu đội mũ trụ, mình mặc giáp sắt.

Thân hình ông ta cao lớn như núi, khoác trên mình bộ trọng giáp

màu đen huyền, sát khí đằng đằng.

Vị đại tướng quân có khuôn mặt uy nghiêm, râu quai nón dựng đứng, ánh mắt sâu thẳm sắc bén, tựa như có thể xuyên qua vách đá, lạnh lùng nhìn chằm chằm những kẻ xâm nhập.

Ông ta đứng trên một đài cao, bên dưới đài, vây quanh là vô số binh lính mặc giáp trụ.

Họ hoặc cầm giáo mác, hoặc giương cờ hiệu, dáng vẻ trang nghiêm, bảo vệ vị thống soái của mình.

Mà nơi ngón tay của tướng quân chỉ, chính là một bàn đá hình tròn trước bệ đài cao.

Trên bàn đá khắc rõ ràng các phù hiệu Thiên Can Địa Chi, ánh mắt Sở Viễn như diều hâu lập tức khóa chặt: Giáp Tuất, Ất Hợi!

Bốn chữ triện cổ xưa này, trên bức tường mờ ảo lại toát ra một vẻ quỷ dị, không lành.

Xung quanh bàn đá còn khắc một vài phù lục và hoa văn mây nhỏ mịn, mơ hồ, phảng phất như ấn ký của một nghi lễ cổ xưa nào đó.

Điều khiến Sở Viễn càng thêm nặng lòng là ở phía sau lưng tướng quân không xa, trong bóng tối ở rìa bức bích họa, có một bóng người đứng lặng lẽ.

Người đó toàn thân quấn trong một chiếc áo choàng đen rộng thùng thình, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ quỷ mặt xanh răng nanh.

Chỉ lộ ra hai hốc mắt sâu không thấy đáy, trống rỗng nhìn ra ngoài bức họa, như vực thẳm đang dõi theo.

Hai tay người đó giấu trong tay áo, dáng vẻ trầm tĩnh, nhưng lại tỏa ra một luồng khí tức âm lãnh, quỷ quyệt.

Xem ra, người này chính là cao nhân tinh thông bí thuật âm dương

phong thủy đứng sau mộ chủ, nếu không, chỉ bằng vị tướng quân này thì không thể nào xây được ngôi mộ cổ này.

"Hê!

Lão Sở, cậu xem vị tướng quân này, trông oai phong gớm!" Giọng oang oang của Bàn Tử phá vỡ sự trầm tư chốc lát của Sở Viễn, khiến anh quay đầu nhìn lại.

Thì ra là Bàn Tử, đã dẫn Hoa Vinh và những người khác tiến vào gian mộ thất này, đang sải bước về phía Sở Viễn.

Hoa Vinh và Lý Thấm vừa vào mộ thất cũng không kìm được mà bị nội dung trên bức bích họa thu hút, lập tức vây lại.

Đúng lúc này, một tiếng động trầm đục đột ngột vang lên trong mộ thất yên tĩnh, chính là Bàn Tử đã giẫm phải một viên gạch nhô lên.

"Bàn Tử, đừng động đậy!" Trong lòng Sở Viễn dâng lên điềm báo, quát lên một tiếng chói tai.

Tuy nhiên, đã quá muộn, chân của Bàn Tử vốn đang giẫm lên viên gạch lồi đã nhấc lên cao.

Ngay khoảnh khắc cậu ta nhấc chân, một tiếng cơ quan khớp lại "cạch" trầm đục đến cực điểm, đột ngột truyền đến từ sâu dưới lòng đất!

Âm thanh này không lớn, nhưng lại mang một cảm giác lạnh lẽo đến ê răng, nháy mắt xuyên thủng sự tĩnh lặng ngưng đọng trong mộ đạo.

"Cái quái gì thế?" Bàn Tử ngạc nhiên quay đầu, vẻ mặt vẫn còn chút ngơ ngác.

Hoa Vinh và những người bên cạnh cậu ta đều biến sắc, vội vàng lùi về hai bên mộ thất, vẻ mặt căng thẳng nhìn Bàn Tử.

“Ầm!” Đột nhiên trong mộ thất xảy ra một trận rung động dữ dội, mọi người cảm giác mặt đất như một con quái vật khổng lồ đang say ngủ đột nhiên tỉnh giấc, phát ra tiếng gầm rú ầm ầm.

Ngay tại vị trí cách Bàn Tử năm bước chân, mặt đất vốn bằng phẳng, kín kẽ, lát đầy đá hút sáng, đột ngột nứt ra hai bên.

Kèm theo tiếng ma sát chói tai của đá, một bàn xoay hình tròn khổng lồ đường kính khoảng sáu thước, từ từ trồi lên từ hố đất.

Bề mặt bàn xoay cũng khắc đầy những phù hiệu Thiên Can Địa Chi phức tạp và tinh vi, gần như giống hệt bàn đá mà vị tướng quân trong bức bích họa chỉ vào!

Gần như cùng một lúc, không đợi mọi người phản ứng, trên trần mộ thất cũng truyền đến từng tràng tiếng động.

Trần mộ vốn tối đen bỗng nhiên sáng lên.

Vô số điểm sáng màu xanh u lam hiện ra từ hư không, như những vì sao lạnh lẽo bị đốt cháy trong chốc lát, chi chít khắp vòm mộ.

Những điểm sáng này không hề hỗn loạn, chúng nối liền với nhau, phác họa ra những phù hiệu Thiên Can Địa Chi khổng lồ đang từ từ xoay chuyển!

Những phù văn khổng lồ được tạo nên từ những điểm sáng lạnh lẽo này bao phủ toàn bộ tầm nhìn trên đầu, tỏa ra một cảm giác áp bức đến ngạt thở.

Trông nó càng giống một tinh bàn tử vong úp ngược, đang từ từ xoay tròn.

Ánh sáng xanh u lam chiếu xuống, rọi lên những khuôn mặt tái nhợt của Bàn Tử, Hoa Vinh và những người khác trông như quỷ mị.

“Song bàn hiển hiện, thiên toàn địa chuyển!” Nhìn cách bố trí cơ

quan kỳ lạ như vậy, Sở Viễn lẩm bẩm, tình huống này anh cũng là lần đầu gặp phải.

"Tôi...

Vãi!" Bàn Tử bị biến cố đột ngột này dọa cho hồn bay phách tán, nỗi sợ hãi tột độ bủa vây lấy cậu, theo bản năng muốn lùi mạnh về phía sau.

"Bàn Tử, đừng động đậy!" Giọng Sở Viễn như sấm nổ, mang theo một sự quyết đoán không cho phép nghi ngờ, lập tức át đi sự hoảng loạn của Bàn Tử.

Anh nhanh như chớp vươn tay, ô Kim Cương ghì chặt lấy cánh tay Bàn Tử, sức mạnh to lớn khiến Bàn Tử phải đứng chết trân tại chỗ.

"Dưới chân cậu bây giờ là khoảng không, lùi một bước chính là vực sâu vạn trượng." Giọng Sở Viễn trầm thấp dồn dập, ánh mắt sắc như dao, nhanh chóng lướt qua mép bàn xoay bằng đồng đang trồi lên dưới chân.

Hố đất nứt ra sâu không thấy đáy, chỉ có một màu đen kịt khiến người ta kinh hãi, nhìn từ bên cạnh, không gian bên dưới rất lớn.

Bàn Tử cúi đầu nhìn, lập tức sợ đến hồn lìa khỏi xác, những giọt mồ hôi to như hạt đậu trong nháy mắt phủ kín trán, giọng nói run rẩy: "Tôi...

Mẹ nó tôi không cố ý, Lão Sở, cái này... cái này phải làm sao?" Sở Viễn hít một hơi thật sâu, nghiêm túc nói với Bàn Tử: "Bàn Tử, cậu đừng cử động lung tung thì sẽ không sao, tôi đi tìm cơ quan." Đồng thời, Sở Viễn dặn dò Hoa Vinh và các Tá Lĩnh Lực Sĩ ở không xa, nhất định phải ở yên tại chỗ, không được hành động thiếu suy nghĩ.

Sau đó, Sở Viễn quay mặt về phía bức bích họa khổng lồ trước

mặt, trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh tướng quân, ngón tay, Giáp Tuất Ất Hợi, người mặc đồ đen...

Tất cả những mảnh manh mối va chạm, tái tổ hợp với tốc độ chóng mặt trong đầu, hy vọng có thể tìm ra mối liên hệ nào đó.

Ánh mắt của mọi người đều bị sự thay đổi kinh người trên vòm mộ thu hút, họ sững sờ, trên mặt lộ rõ vẻ không thể tin nổi.

Vòm mộ vốn nhẵn như gương, lúc này lại như bị ai đó làm phép, xảy ra biến đổi kinh thiên động địa.

Đặc biệt là bức đồ Thiên Can Địa Chi khổng lồ ở trung tâm vòm mộ, càng khiến người ta phải thán phục.

Chỉ thấy trên vòm mộ, vô số điểm sáng chậm rãi lưu chuyển như sao băng, các phù hiệu Thiên Can Địa Chi ẩn hiện trong những điểm sáng đang trôi.

Chúng dường như có sinh mệnh, đan xen biến ảo, khiến người ta hoa cả mắt.

Chương 463

Xung quanh những phù hiệu này là những điểm sáng màu xanh lam, tuy trông có vẻ hỗn loạn nhưng thực chất lại có một trật tự tinh vi.

Chúng giao nhau, tạo thành một tinh đồ u tối khiến người ta hoa mắt.

Bàn Tử vô thức ngẩng đầu, ngưng mắt nhìn cảnh tượng hùng vĩ này.

Tuy nhiên, chỉ trong chốc lát, cậu đã cảm thấy một cơn choáng váng dữ dội ập đến, đầu đau như búa bổ.

Chút kiến thức phong thủy ít ỏi của cậu, trước tinh đồ rộng lớn và phức tạp này, trở nên nhỏ bé không đáng kể, như hạt bụi vậy.

"Ai, sớm biết thế này thì đã theo gã Trần mù học cho tử tế thuật phong thủy, còn hơn bây giờ như đang đọc sách trời, chẳng có manh mối nào." Bàn Tử vừa than thở cho sự ngu dốt của mình, vừa nhìn quanh, hy vọng có thể nhận được chút gợi ý từ những người khác.

Tuy nhiên, mọi người dường như cũng giống cậu, đều bị tinh đồ thần bí này làm cho chấn động, nhất thời đều rơi vào im lặng.

Cuối cùng, ánh mắt Bàn Tử vẫn dừng lại trên người Sở Viễn.

Dù sao thì, Sở Viễn tinh thông bí thuật âm dương phong thủy, giỏi nhất là phá giải những cơ quan thần bí này.

Lúc này, Bàn Tử trực tiếp gửi gắm hy vọng vào anh, mong anh có thể phá giải cơ quan, giúp mình thoát khỏi bể khổ.

Sở Viễn không để ý đến ánh mắt nóng rực của Bàn Tử, hai mắt anh ngưng tụ nhìn lên vòm trần, miệng khẽ niệm: "Giáp Tuất Ất Hợi,

Sơn Đầu Hỏa, ngọn lửa trên núi, thiêu cả ngọc đá, Giáp Tuất Ất Hợi trong Thiên Can Địa Chi đều tượng trưng cho ý nghĩa trường sinh." Đồng thời, anh lấy la bàn ra, tay trái nhanh chóng bấm đốt tính toán, cúi đầu từ từ xem thông tin kim chỉ trên la bàn, sau đó trong mắt lóe lên tia sáng.

"Không đúng! 'Sơn Đầu Hỏa' là tàn tro trong lò, thế của nó tuy yếu, nhưng tính của nó lại bốc lên trên..." Nghĩ đến đây, Sở Viễn đột ngột ngẩng đầu, ánh mắt như điện, cuối cùng gắt gao khóa chặt vào ngón trỏ của vị tướng quân trên bức bích họa đang chỉ vào bàn đá.

"Trường sinh bất lão..." Tư duy của Sở Viễn như tia chớp xuyên qua sương mù.

"Thứ mà tướng quân chỉ, không phải là hủy diệt, mà là 'thăng thiên', Giáp Tuất Ất Hợi trong ngũ hành là 'Sơn Đầu Hỏa', tượng của nó chính là 'thăng đẳng'.

Bí mật trường sinh của mộ chủ này nằm ở việc thoát ly trần thế, lại dám vọng tưởng thông qua Thiên Can Địa Chi điều động khí nhập thể, hóa thành tinh tú!" Một ý nghĩ táo bạo lập tức hình thành, kết hợp với chỉ dẫn trên bàn đá trong bức bích họa và tinh đồ Thiên Can Địa Chi thần bí khó lường trên đỉnh đầu.

Sở Viễn mơ hồ suy đoán ra được thủ đoạn mà vị đại tướng quân mộ chủ này muốn trường sinh bất lão: khí quán thể, thăng thiên thành sao!

Trí tưởng tượng của người xưa quả thực phong phú, lại dám vọng tưởng lợi dụng khí để tu luyện nhục thân, cuối cùng quán tưởng tinh đồ, hóa thành tinh quân trên trời.

Từ đó đạt được mục đích tu luyện thành tiên, trường sinh bất lão.

Theo Sở Viễn, loại bí pháp này kém xa thuật tam thế thân cao cấp

của lão già Hiến Vương, cũng không phải là pháp tu luyện phi thăng chính thống của Đạo gia.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn bắt đầu kết hợp la bàn, giải mã đồ Thiên Can Địa Chi trên vòm trần, trước hết giải quyết tình thế khó khăn của Bàn Tử đã.

"Bàn Tử!" Sở Viễn đột ngột quay đầu, giọng nói đanh thép, "Nhìn lên đỉnh đầu!

Tìm vị trí tinh tú tương ứng với Giáp Tuất, Ất Hợi!

Nhanh!" "Tinh... tinh tú?" Bàn Tử bị ánh sáng trong mắt Sở Viễn làm cho kinh sợ, vô thức ngẩng đầu, cái này... cái này mẹ nó như quỷ vẽ bùa, cái nào là Giáp Tuất?

Cái nào là Ất Hợi?

Nhìn những điểm sáng màu xanh lam đang từ từ di chuyển, Bàn Tử sốt ruột đến vò đầu bứt tai, tinh đồ phức tạp khiến cậu gần như sụp đổ.

Thấy Bàn Tử tâm thần hoảng loạn, Sở Viễn vội vàng lên tiếng, lớn tiếng nhắc nhở: "Ghi nhớ quy luật, thiên can động, địa chi theo, Giáp Tuất, Giáp là đứng đầu thiên can, vị tại Thương Long phương Đông.

Tuất thuộc địa chi, tượng là hỏa khố, chủ Khuê Lâu phương Tây.

Ất Hợi, Ất mộc là phong, Hợi thủy là hải, tượng tại Huyền Vũ Thất Bích phương Bắc.

Chúng nó đang di chuyển, nhưng vị trí cốt lõi không đổi, mau tìm chữ 'Giáp' thiên can ở gần khu vực ba sao Giác, Cang, Đê của Thương Long phương Đông.

Sau đó tìm giao điểm của chữ 'Tuất' địa chi gần Khuê Lâu

phương Tây, còn có 'Ất' và 'Hợi' gần Thất Bích phương Bắc!" Giọng Sở Viễn như cây kim định hải, ép tâm trí Bàn Tử ổn định lại, nhưng tốc độ nói của anh cực nhanh, mỗi từ như một viên đạn bắn ra.

Bộ não của anh vận hành với tốc độ chưa từng có, ép nén, phân tách các quy luật phức tạp về vị trí tinh tú, ngũ hành sinh khắc, thiên can địa chi, biến chúng thành những chỉ lệnh tọa độ mà Bàn Tử có thể miễn cưỡng hiểu được.

Anh vừa nói, vừa nhìn chằm chằm vào mắt Bàn Tử, đảm bảo từng chữ một đều khắc sâu vào não đối phương.

Bàn Tử nhìn vực sâu dưới chân, giật nảy mình một cái, bản năng sinh tồn đã lấn át nỗi sợ hãi.

Cậu cắn mạnh vào đầu lưỡi, ép mình mở to mắt, gắt gao nhìn chằm chằm vào dải ngân hà u tối đang xoay chuyển trên đầu.

Dựa theo chỉ dẫn rõ ràng như ngọn hải đăng của Sở Viễn, cậu cố sống cố chết tìm kiếm trong những điểm sáng phù hiệu đang biến đổi điên cuồng.

"Đông... phương Đông...

Thương Long...

Giác, Cang." Miệng Bàn Tử vô thức lẩm bẩm, gân xanh trên thái dương nổi lên vì gắng sức quá độ, mồ hôi chảy vào mắt cũng không buồn lau.

"Giáp... chữ Giáp... tìm thấy rồi, chữ Giáp đang động, nó đang lượn lờ ở chỗ đuôi Thương Long..." Cậu kích động hét lên, ngón tay vô thức chỉ về một hướng trên đỉnh đầu.

Ngay khoảnh khắc Bàn Tử chỉ tay, dị biến đột ngột xảy ra!

Có lẽ là do biên độ động tác chỉ điểm của Bàn Tử quá lớn, hoặc có

lẽ cơ quan này cực kỳ nhạy cảm với bất kỳ sự kích hoạt nhỏ nào.

Chỉ nghe một tiếng "ong" trầm thấp và nguy hiểm, đột ngột vang lên từ trung tâm của tinh bàn khổng lồ trên đỉnh đầu.

Ngay sau đó, một chùm sáng đỏ như máu từ trung tâm tinh bàn bắn xuống, chính xác vô cùng đánh vào vị trí Bàn Tử vừa chỉ.

Rõ ràng đó là khu vực mà phù hiệu "Giáp Tuất" vừa giao nhau, ánh sáng đỏ như máu, trông mà kinh hãi!

Chùm sáng đỏ này dường như là một tín hiệu tàn khốc.

Tốc độ xoay chuyển của toàn bộ tinh bàn khổng lồ trên vòm mộ đột nhiên tăng nhanh hơn gấp đôi.

Những điểm sáng phù hiệu màu xanh u lam đó kéo theo những vệt dài, mờ ảo, như vô số oan hồn đang điên cuồng múa lượn.

Đồng thời, một tiếng "xào xạc" cực kỳ nhỏ, nhưng lại khiến người ta sởn gai ốc, như vô số cát mịn đổ xuống từ trên cao, bắt đầu vang lên từ bốn phương tám hướng, phảng phất như một loại đếm ngược chí mạng đã được khởi động.

"Đếm ngược!

Mẹ nó đếm ngược!" Bàn Tử mặt không còn giọt máu, thất thanh hét lên, nỗi sợ hãi tột độ lập tức nhấn chìm cậu.

"Lão Sở!

Làm sao bây giờ?

Cát, tôi nghe thấy tiếng cát chảy, có phải là muốn chôn sống chúng ta không?!" Thời gian, kẻ thù vô tình nhất cuối cùng cũng lộ ra nanh vuốt vào thời khắc quan trọng nhất.

Tim Sở Viễn đột nhiên chìm xuống đáy vực, nhưng ánh mắt lại bùng cháy đến cực hạn trong khoảnh khắc này, như thép tôi lạnh giá.

Tinh bàn trên đầu điên cuồng xoay chuyển, ánh sáng máu chói mắt, tiếng đồng hồ cát như hơi thở của tử thần kề bên tai.

Chương 464

Hoa Vinh, Lý Thấm và những người khác ở bên cạnh cũng bị sự thay đổi đột ngột này làm cho sững sờ, mặt mày biến sắc.

Rất rõ ràng, nếu Sở Viễn không thể phá giải cơ quan này, một khi thời gian đếm ngược kết thúc, e rằng cả mộ thất sẽ bị cát lún nhấn chìm.

Sở Viễn hít một hơi thật sâu, trong đầu không ngừng hiện ra tinh đồ đang xoay chuyển, Giáp Tuất Ất Hợi Sơn Đầu Hỏa, thăng thiên thành sao, vân vân.

Vô số mảnh vỡ lướt qua trong đầu anh, dưới áp lực ngàn cân treo sợi tóc, cuối cùng đã đúc thành một mệnh lệnh rõ ràng.

"Bàn Tử, níu lấy tôi!" Giọng Sở Viễn như sấm sét nổ vang, át cả âm thanh tử vong của đồng hồ cát và tiếng la hét gào khóc của Bàn Tử.

"Vút" một tiếng, một âm thanh giòn giã và ngắn ngủi đột ngột vang lên, âm thanh này như tia chớp rạch ngang bầu trời đêm.

Mọi người trong mộ thất đều nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy cổ tay Sở Viễn khẽ rung lên, Phi Hổ Trảo như một mũi tên rời cung.

Với tốc độ kinh người, nó lao vun vút về phía Bàn Tử đang đứng.

Trong nháy mắt, Phi Hổ Trảo đã lướt qua má Bàn Tử như tia chớp, quấn chính xác vào cây cột đồng bên cạnh cậu.

Lập tức, sợi dây của Phi Hổ Trảo bị kéo căng thẳng tắp.

Dưới tác dụng của lực kéo mạnh mẽ từ sợi dây, thân hình Sở Viễn nhẹ như yến, khẽ nhảy một cái, vượt qua khe nứt trên mặt đất và đáp xuống vững vàng bên cạnh Bàn Tử.

Bàn Tử bị cảnh tượng đột ngột này dọa cho giật nảy mình, vô thức nắm chặt lấy cánh tay Sở Viễn, đây chính là cọng rơm cứu mạng cuối cùng của cậu.

Sau đó, Bàn Tử ngơ ngác nhìn Sở Viễn, rõ ràng là có chút không hiểu dự định tiếp theo của anh.

Tuy nhiên, thời gian cấp bách, đối mặt với sự nghi hoặc của Bàn Tử, Sở Viễn căn bản không có thời gian giải thích nhiều.

Ánh mắt anh khóa chặt vào bàn xoay bằng đồng khổng lồ trước mặt, trong lòng chỉ có một ý niệm: xoay bàn đồng!

Không chút do dự, Sở Viễn nhanh chóng xoay người, nhẹ nhàng bước đến gần bàn xoay bằng đồng khổng lồ, ánh mắt đánh giá từ trên xuống dưới.

Sống chết chỉ trong khoảnh khắc này, Sở Viễn biết rõ tầm quan trọng của thao tác tiếp theo, phải xoay được bàn đồng.

Để các phù hiệu đại diện cho "Giáp Tuất" và "Ất Hợi" trên bàn không còn chỉ về hướng ban đầu, mà là xoay toàn bộ một góc độ cụ thể.

Góc độ này, phải hoàn toàn khớp với vị trí tinh đồ cuối cùng đại diện cho "thăng thiên thành sao" trên đỉnh đầu.

Chỉ có như vậy, mới có thể phá giải cơ quan ở đây, tìm ra nơi đặt quách thực sự của mộ chủ.

Đến bên mép bàn đồng lạnh lẽo, hai tay Sở Viễn bám chặt lấy mép bàn, các đường khắc trên mặt bàn sâu hoắm, mang theo một luồng khí lạnh thấu xương.

"Cho ta... xoay!" Một tiếng gầm trầm thấp bật ra từ sâu trong cổ họng Sở Viễn.

Bàn đồng cực kỳ nặng, đáy bàn dường như kết nối với trục cơ quan khổng lồ, dù cho Sở Viễn đã dùng hết sức lực.

Bàn đồng khổng lồ đó cũng chỉ bắt đầu di chuyển một cách cực kỳ chậm chạp, phát ra tiếng ma sát kim loại "két kẹt…" đến ê răng.

Các phù hiệu Thiên Can Địa Chi trên mặt bàn, dưới ánh sáng giao thoa của màu xanh u lam và màu đỏ máu, bắt đầu lệch khỏi vị trí ban đầu.

Bàn Tử thấy những giọt mồ hôi lăn trên trán Sở Viễn, sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng, nhưng lại không dám tiến lên gây thêm rối loạn, chỉ có thể đứng nhìn mà lo lắng.

Điều chết người nhất là tiếng đồng hồ cát trên đầu họ, ngày càng rõ ràng, phảng phất như cát mịn đã chảy đến đỉnh đầu.

"Thương Long phương Đông... sao Giác thuộc Thủy..." Sở Viễn cúi đầu nhìn bàn đồng, tất cả các tính toán trong đầu nhanh như chớp được đối chiếu với nhau.

Trong Thiên Can Địa Chi, Giáp Tuất Ất Hợi, Sơn Đầu Hỏa bốc lên, vị trí của nó phải nằm ở đầu trong bảy sao của Thương Long phương Đông.

Từ vị trí hiện tại đến tinh cung tương ứng với sao Giác của Thương Long, vừa vặn cần xoay ngược chiều kim đồng hồ ba mươi độ.

"Hự!" Sau khi đã rõ ràng mọi chuyện, Sở Viễn gầm lên một tiếng, hai chân đạp mạnh xuống đất, sức mạnh từ eo lưng như một con rồng lớn truyền thẳng đến hai tay.

Bàn đồng Thiên Can Địa Chi, dưới sức mạnh dốc toàn lực của Sở Viễn, di chuyển một chút một cách cực kỳ khó khăn có thể thấy bằng mắt thường.

Đúng lúc này, ở trung tâm tinh bàn khổng lồ đang xoay chuyển điên cuồng trên đỉnh đầu, chùm sáng đỏ như máu đột nhiên tắt ngấm!

Cả mộ đạo lập tức rơi vào một sự tĩnh lặng quỷ dị, ngay cả tiếng đồng hồ cát đòi mạng cũng như bị nhấn nút tạm dừng.

"Mẹ kiếp, lại là trò quỷ gì nữa đây!" Bàn Tử lúc này thật sự muốn chửi thề, đã đến lúc ngàn cân treo sợi tóc rồi mà vẫn còn có cơ quan!

Mọi người trong mộ thất cũng đều kinh ngạc đến sững sờ, vẻ mặt hoảng hốt nhìn lên vòm mộ, không dám thở mạnh.

"Ong!" Chỉ nghe thấy một tiếng rung động còn lớn hơn, còn xa xăm hơn trước, từ trên vòm mộ ầm ầm vang lên.

Tầm mắt nhìn tới, chỉ thấy những điểm sáng vốn u lam lạnh lẽo, vào khoảnh khắc này độ sáng đột ngột tăng vọt, phảng phất như được truyền vào sinh mệnh.

Ánh sáng rực rỡ, như vô số vì sao tựa như dòng sông sao vỡ đê, từ tinh đồ đang xoay chuyển tuôn trào xuống.

Mục tiêu của chúng, chính là bàn xoay Thiên Can Địa Chi bằng đồng trước mặt Sở Viễn vừa được khó khăn xoay đi ba mươi độ.

Trong nháy mắt, ánh sáng giao nhau, những đường nét lưu chuyển, một bức tinh đồ khổng lồ, sống động như thật, được thắp sáng trên mặt bàn đồng.

Loại cơ quan ánh sáng này, cấu tạo tinh xảo, thiết kế huyền diệu, quả thực vượt ngoài sức tưởng tượng của mọi người!

Ngay cả người từng trải như Sở Viễn cũng không khỏi sững sờ, rõ ràng mộ chủ đã sử dụng một thủ đoạn đặc biệt nào đó.

Lại có thể lợi dụng khí của bảo huyệt nơi đây để hiển thị ra, trong lòng Sở Viễn không khỏi dâng lên một cảm giác chấn động khó tả.

Dưới ánh sáng thần bí và chói lòa này, mọi người trong mộ thất phảng phất như bị làm phép.

Vẻ mặt của họ trở nên thất thường, có người lộ vẻ kinh hoàng, có người lại để lộ sự tò mò và mong đợi.

Nỗi sợ hãi và căng thẳng đối với loại cơ quan chưa biết này khiến nhịp tim của mỗi người đều không tự chủ mà tăng nhanh.

Không lâu sau, vô số điểm sáng rực rỡ phác họa ra các thần thú: Giác Mộc Giao, Cang Kim Long, Đê Thổ Hạc..., đó chính là bảy sao của Thương Long phương Đông.

Tinh đồ Thương Long xuất hiện, tượng trưng cho sự uy nghiêm, thần thánh, tràn đầy sinh khí hùng vĩ, hiên ngang chiếm cứ trên mặt đồng lạnh lẽo.

Tinh đồ lưu chuyển, mắt rồng dường như từ từ mở ra trong bóng tối, tiếng rồng ngâm như ẩn hiện vang vọng sâu trong tâm hồn.

"Thất tú Thương Long, thành công rồi!" Bàn Tử nhìn tinh đồ khổng lồ trước mắt, mặt lộ vẻ vui mừng khôn xiết, thất thanh kinh hô.

"Ầm ầm ầm ầm!" Ngay khoảnh khắc tinh đồ Thương Long hoàn toàn thành hình, bàn đồng Thiên Can Địa Chi trước mặt Sở Viễn và Bàn Tử đột nhiên rung chuyển dữ dội.

Dưới chân hai người, không hề có điềm báo, phát ra một loạt tiếng nổ lớn trầm đục như sấm!

Kèm theo tiếng ma sát chói tai của gạch đá, bàn đồng khẽ rung động rồi chìm xuống, sau đó một cỗ quách đồng lộng lẫy bắt đầu trồi lên.

Cỗ quách đồng này cao hơn hai người, bề mặt ánh lên tia sáng lạnh lẽo, trên quách quấn đầy xích sắt.

Mỗi một sợi đều rỉ sét loang lổ, xích sắt dọc ngang chằng chịt, như thể đang niêm phong thêm từng lớp cho cỗ quách này.

Mọi người ở không xa thấy vậy, không khỏi nín thở, gắt gao nhìn chằm chằm vào cỗ quách đột nhiên xuất hiện này.

Khi cỗ quách từ từ đến gần, có thể ngửi thấy mùi mục nát tỏa ra từ nó, hòa quyện với một mùi đất tanh nhàn nhạt.

Đột nhiên, một cơn gió lạnh thổi qua, làm cho xích sắt kêu "loảng xoảng", âm thanh đó sắc nhọn và chói tai, như có ai đó đang cảnh báo.

Chương 465

Cuối cùng, cỗ quách đồng dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người, từ từ dựng đứng trên mặt đất, phát ra một tiếng rơi nặng nề.

"Quan tài gỗ Âm Trầm, quách đồng xanh, bát tự không cứng chớ lại gần; Hố chôn đứng, mộ hộp vuông, Bàn Sơn Tá Lĩnh thấy phải vòng." Nhìn cỗ quách đồng dựng đứng trước mắt, đồng tử Sở Viễn đột nhiên co rút lại, miệng khẽ lẩm bẩm.

Bàn Tử bên cạnh anh càng không chịu nổi, như cảm nhận được một luồng khí lạnh thấu xương, từ xương sống đột nhiên xộc lên, thẳng tới đỉnh đầu.

"Lão Sở, cái thứ này chôn đứng, có vấn đề đấy, mau rút thôi!" Đây là lần đầu tiên kể từ khi Sở Viễn quen biết Bàn Tử, thấy cậu ta nhìn thấy quan tài mà lại hoảng hốt thất thố kêu rút lui như vậy.

Nhịp tim của Sở Viễn cũng không tự chủ mà đập nhanh hơn, anh ngưng mắt nhìn hố chôn đứng trước mặt, trong lòng dâng lên một cảm giác bất an mãnh liệt.

Ngay cả tấm Mạc Kim Phù trên ngực anh, lúc này cũng mất đi vẻ ấm áp thường ngày, ngược lại còn tỏa ra một luồng khí lạnh nhàn nhạt.

Dường như đang cảnh báo anh rằng nơi đây tràn đầy nguy hiểm.

Sở Viễn không khỏi nghĩ, ngay cả tổ sư gia cũng không phù hộ họ, điều này chỉ có thể nói lên một vấn đề: trong quan tài này có "quỷ"!

"Bàn gia, không được, trong quách này rất có thể có manh mối để ra ngoài, đã đến đây rồi sao có thể bỏ cuộc?" Hoa Vinh giơ đèn pin chiếu thẳng vào mặt Bàn Tử, đối với đề nghị rút lui của Bàn Tử, anh

ta là người đầu tiên phản đối.

Chính mình dẫn đầu một đám Tá Lĩnh Lực Sĩ tuy là ngoài ý muốn tiến vào mộ cổ, trên đường đi đã hy sinh không ít anh em, cuối cùng lại tay trắng trở về.

Vậy thì uy danh tổng bả đầu của Hoa Vinh anh, e rằng sẽ bị chôn vùi ở đây, truyền ra ngoài, sau này huynh đệ Bắc Cực Sơn ai còn phục anh ta nữa.

Đặc biệt là người chú hai luôn muốn tranh giành vị trí của anh, đối với quyền kiểm soát trong nội bộ Tá Lĩnh, vẫn luôn nhìn chằm chằm như hổ đói.

Càng là lúc này, Hoa Vinh càng phải làm một vố lớn, mới có thể cứu vãn được thế cục suy tàn lần này, vực dậy hùng phong của Tá Lĩnh Lực Sĩ.

Cỗ quan tài đồng này, dù cho là hố chôn đứng đại hung trong truyền thuyết, Hoa Vinh anh ta, hôm nay cũng quyết mở cho bằng được, ai đến cũng vô dụng!!

"Tiểu Hoa, cậu điên rồi à, cậu nhìn kỹ lại xem, cái quách này chính là một thứ tà môn đấy!" Nhìn vẻ mặt cố chấp của Hoa Vinh, Bàn Tử tức đến sôi máu, chỉ vào đáy quách đồng, lớn tiếng nói với Hoa Vinh.

Lúc này, mấy người đứng gần quách nhất mới phản ứng lại, không khí tỏa ra một mùi tanh của máu pha lẫn với mùi kim loại rỉ sét.

"Khụ... khụ khụ!" Một người đàn ông trung niên bên cạnh Hoa Vinh không nhịn được mà ho dữ dội, âm thanh trong sự tĩnh lặng lại càng thêm chói tai, "Mẹ nó mùi gì thế này?

Nồng quá!" Hoa Vinh che miệng mũi, theo luồng sáng của đèn pin nhìn sang, thành quách cực kỳ dày, trên đó khắc âm chi chít những phù văn phức tạp khiến người ta hoa mắt.

Đặc biệt là ở chính giữa nắp quách đồng, điêu khắc một bức phù điêu mặt quỷ khổng lồ, nhe nanh múa vuốt, khiến người ta kinh hãi.

Hơn nữa, mặt quỷ đó mặt xanh răng nanh, hốc mắt sâu hoắm, nhìn kỹ, lại giống hệt chiếc mặt nạ mà người áo đen trong bức bích họa đeo!

"Quan... quan tài đồng chôn đứng, mặt quỷ che nắp!" Hai mắt Sở Viễn ngưng trọng nhìn quách đồng, giọng anh khô khốc căng thẳng, mang theo một sự nghiêm trọng chưa từng có: "Bàn Tử, Tiểu Hoa, tất cả các cậu lùi lại, đây là thế cục tuyệt mệnh 'thụ sát đinh hồn, tự quỷ dưỡng thi', đại hung!

Đại kỵ!" Thấy vẻ mặt Sở Viễn nghiêm trọng, Hoa Vinh trong lòng kinh hãi, thế cục phong thủy có thể khiến Mạc Kim Hiệu Úy cũng phải kinh ngạc, thứ ở đây chắc chắn là đại hung.

Nghĩ đến đây, Hoa Vinh hít một hơi thật sâu, cố gắng bình tĩnh lại, anh ta nắm chặt cây Tiểu Thần Phong của Tá Lĩnh, các đốt ngón tay trắng bệch vì dùng sức.

Ghi chép của Tá Lĩnh về bí thuật phong thủy tuy không nhiều, nhưng đối với những thứ kỳ lạ quái dị trong mộ cổ, các đời tổng bả đầu đều có ghi lại.

Anh ta từng đọc qua một ghi chép tương tự, đối với loại phương pháp chôn cất này có lời cảnh cáo nghiêm khắc nhất: người được chôn đứng, oán khí ngút trời, thi biến tất thành huyết thi, mặt quỷ che nắp, khóa hồn luyện sát.

Mà tình hình trước mắt, dường như chính là tà thuật khóa hồn luyện sát trong truyền thuyết, người trong quan tài kia rất có thể chính là Huyết Thi.

"Sợ cái quái gì, bây giờ Mạc Kim Hiệu Úy và Tá Lĩnh Lực Sĩ hai

đại môn phái đều tụ tập ở đây, một con Huyết Thi quèn, có gì mà phải sợ!" Giọng Hoa Vinh mang theo sự ngang tàng đặc trưng của Tá Lĩnh, cây "Tiểu Thần Phong" lóe hàn quang lạnh lẽo phản chiếu ánh sáng đèn đầy bức người.

"Đổ đấu bao nhiêu năm nay, quan tài nào mà chưa thấy?

Chôn đứng hay chôn ngang, đều là chết cứng cả rồi, bên trong nói không chừng chính là bộ kim lũ ngọc y của gã tướng quân chó má kia!" Gã Bàn Tử này mê tiền đến mờ mắt, trong nháy mắt đã bị Hoa Vinh nói vài ba câu làm thay đổi suy nghĩ, lại còn bắt đầu phối hợp với đối phương.

Sở Viễn lập tức á khẩu nhìn hai người, hai gã này lúc này lại ra vẻ ta đây, nhưng Bàn Tử cũng không đoán sai.

Phàm là những kẻ cầu trường sinh bất lão, đều sẽ dệt cho mình một bộ kim lũ ngọc y, đảm bảo nhục thân không mục nát, như vậy mới có khả năng hồi sinh.

Với bố cục thiết kế của mấy quan ải trước của mộ chủ này, nói không chừng có thể dệt ra được bộ kim lũ ngọc y giá trị liên thành nào đó.

Hoa Vinh nghe Bàn Tử nói, trong mắt lóe lên tia sáng mạo hiểm, nhìn chằm chằm vào bức phù điêu mặt quỷ nhe nanh ở trung tâm nắp quan tài như đang nhìn thấy một báu vật hiếm có.

"Mặc kệ nó là Huyết Thi chó má gì, Tiểu Thần Phong của lão tử chuyên phá tà túy, mở nó ra!" "Tiểu Hoa, tuyệt đối không được!" Sở Viễn quát lên, một bước lao lên muốn ngăn cản.

Nguồn gốc của luồng khí tanh nồng tỏa ra từ quách này, chính là từ bên trong quan tài đồng, hơn nữa anh có thể cảm nhận được một luồng khí tức bạo ngược.

Luồng khí tức đó khiến khí huyết trong cơ thể anh cũng đang âm ỉ xao động bất an, phảng phất như có hung vật lợi hại nào đó sắp tỉnh giấc.

Tuy nhiên, động tác của Hoa Vinh còn nhanh hơn!

Anh ta vốn là tổng bả đầu của đám đạo tặc Tá Lĩnh, hành sự xưa nay bá đạo quyết đoán, đã quyết việc gì thì chín trâu cũng không kéo lại được.

Khi lời của Sở Viễn còn chưa dứt, Hoa Vinh đã gầm lên một tiếng, toàn thân cơ bắp căng phồng, như báo săn lao về phía bệ đá!

Chỉ thấy cổ tay anh ta lật một cái, mũi nhọn sắc bén vô song của Tiểu Thần Phong, như rắn độc lè lưỡi, chính xác vô cùng đâm vào xích sắt trên thân quan tài.

"Cạch!" Một tiếng kim loại gãy vỡ chói tai, kèm theo những tia lửa màu xanh lục chói mắt, đột ngột bắn ra từ chỗ ma sát giữa mũi nhọn và xích sắt!

Lập tức, trên mặt đất rơi vãi từng đoạn xích sắt vỡ vụn.

Khi xích sắt trên quách bị Hoa Vinh chặt đứt, toàn bộ quách đồng đột nhiên bắt đầu lắc lư trái phải, phát ra từng tiếng động trầm đục.

Một luồng khí huyết tanh nồng đậm đặc hơn, khiến người ta buồn nôn, từ khe hở của nắp quan tài phun trào ra.

Mùi đó nồng đến mức gần như hóa thành thực thể, trong nháy mắt bao trùm cả mộ thất!

"Ọe!" Lý Thấm đứng hơi gần bị luồng khí huyết hôi thối này xộc vào, lập tức mặt mày trắng bệch, che miệng loạng choạng lùi lại, trong bụng cuộn trào muốn nôn.

Hoa Vinh hứng chịu đầu tiên, bị luồng huyết khí đó phun vào mặt,

chỉ cảm thấy một luồng khí tinh lạnh lẽo thấu xương xộc thẳng vào khoang mũi.

Trong khoảnh khắc, anh ta cảm thấy trước mắt tối sầm, đầu óc như bị búa tạ đập vào, một trận choáng váng.

"Tổng bả đầu, anh không sao chứ!" Lập tức, mấy tên Tá Lĩnh Lực Sĩ vội vàng tiến lên, đỡ lấy thân thể Hoa Vinh, nhanh chóng lùi về phía sau.

Tình hình hiện trường, bây giờ bất cứ ai cũng có thể nhìn ra sự tà môn của cỗ quan tài chôn đứng bằng đồng này.

"Két kẹt!" Đúng vào thời khắc vạn vật đều im lặng.

Đột nhiên, một trận âm thanh kim loại vặn vẹo gãy vỡ cực kỳ chói tai đột ngột vang lên, phá vỡ sự tĩnh lặng chết chóc này!

Âm thanh này sắc nhọn và đột ngột đến mức khiến màng nhĩ người ta cũng phải rung lên.

Mọi người kinh ngạc nhìn theo hướng âm thanh, chỉ thấy cỗ quách đồng nặng nề vốn bị tầng tầng lớp lớp xích sắt trói chặt.

Lúc này lại như bị một luồng sức mạnh không thể tả được va vào, xích sắt bên ngoài lập tức đứt phựt, phát ra một loạt tiếng gãy giòn tan.

"Ầm!" Chưa đợi mọi người tỉnh táo lại sau biến cố kinh người này.

Nắp quách đồng như bị một bàn tay khổng lồ từ bên trong đẩy mạnh ra, đột ngột bay lên không.

Nắp quách xoay tít trong không trung, như bị một cơn lốc mạnh mẽ cuốn lấy, gào thét bay qua đỉnh đầu mọi người.

Sau khi nắp quách lộn vài vòng trên không, cuối cùng nó rơi mạnh

xuống đất, phát ra một tiếng nổ lớn trầm đục.

Chương 466

Biến cố đột ngột khiến mọi người đều không kịp trở tay, họ ngơ ngác nhìn cỗ quách đồng đã mở toang, đầy vẻ kinh hoàng.

Tuy nhiên, chuyện khiến người ta sởn gai ốc hơn còn ở phía sau.

Ngay khoảnh khắc nắp quách rơi xuống đất, một luồng chất lỏng đặc quánh, màu đỏ sẫm, tỏa ra mùi hôi thối, từ trong quách phun trào ra.

Chất lỏng màu đỏ sẫm này phảng phất như huyết tương thối rữa, mang theo một mùi vị khiến người ta buồn nôn, nhanh chóng lan ra trên mặt đất.

Trong chất lỏng màu đỏ sẫm đó, một bóng người cao lớn uy mãnh ẩn hiện, phảng phất như một ác ma trỗi dậy từ vực sâu địa ngục.

Hình dáng của bóng người đó mơ hồ không rõ, nhưng lại toát ra một luồng uy áp và khí tức khủng bố không thể tả.

Khiến cho mọi người trong mộ thất đều không khỏi cảm thấy kinh hồn bạt vía, lông tóc toàn thân đều dựng đứng cả lên.

"Mẹ kiếp, là Huyết Thi, mọi người mau lùi lại!" Sở Viễn nhìn rõ, cái thân thể đẫm máu kia, chính là Huyết Thi quỷ dị khó lường trong truyền thuyết!

Sở Viễn hiếm khi văng tục, khiến Hoa Vinh và Bàn Tử lập tức nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề, vội vàng lùi lại, nghiêm trận chờ địch.

Bàn Tử giơ súng tiểu liên, nhắm vào hướng quách đồng, hồi lâu không thấy động tĩnh, sau đó liền thò đầu vào xem.

"GÀO!!!" Một tiếng gầm rú tràn ngập sự bạo ngược, oán độc và

đói khát vô tận, như sấm nổ giữa trời quang, đột ngột vang lên từ bên trong quách.

Âm thanh đó trầm đục, khàn khàn, mang theo cảm giác của kim loại ma sát, chấn động cả mộ thất kêu ong ong, bụi bặm rơi lả tả.

Nghe động tĩnh truyền ra từ trong quách đồng, mọi người trong mộ thất lập tức sợ đến không dám thở mạnh, kinh hãi nhìn về phía trước.

Chỉ thấy, một bàn tay khổng lồ được bao phủ bởi lớp máu khô đặc quánh màu đỏ sẫm, đột ngột thò ra từ khe hở!

Móng vuốt của bàn tay đó sắc nhọn cong queo, móng tay đen kịt như mực, lấp lánh ánh kim loại lạnh lẽo, rõ ràng không phải là cơ thể mà con người nên có.

Chưa đợi mọi người nhìn kỹ, chỉ cảm thấy một bóng đen vụt qua trước mắt, thứ bên trong quách đồng đã nhanh chóng di chuyển.

Nó vung vẩy móng vuốt sắc bén, mang theo khí thế xé nát mọi thứ, hung hãn cào về phía mặt Sở Viễn đang ở trong gang tấc.

Bị tấn công đột ngột, đồng tử của Sở Viễn co rút lại thành một điểm nhỏ như đầu kim, trong gang tấc, nửa thân trên của anh đột ngột ngửa ra sau như một cây cầu sắt.

Móng vuốt kinh hoàng đó mang theo tiếng xé gió chói tai, gần như sượt qua chóp mũi anh, luồng gió từ móng vuốt sắc lẹm, quất vào má anh đau rát!

"Bốp!" Móng vuốt vồ hụt, hung hãn đập vào bệ đá cứng rắn, phiến đá xanh cứng rắn như đậu phụ bị cào nát dễ dàng, mảnh đá bay tứ tung.

Lúc này mọi người mới phản ứng lại, nhìn bóng người đẫm máu trong mộ thất mà sững sờ, lưng không ít người lập tức ướt đẫm mồ

hôi lạnh.

Đối mặt với móng vuốt của Huyết Thi, phản ứng của Sở Viễn cũng không chậm, sau khi né tránh, anh lập tức vung ô Kim Cương, tấn công thăm dò.

Anh hét khẽ một tiếng, ô Kim Cương hóa thành một vòng cung bạc lạnh lẽo, mang theo khí thế sắc bén có thể chém vàng chặt ngọc, hung hãn chém về phía móng vuốt đẫm máu kia.

"Keng!" Một tiếng va chạm kim loại chói tai, tia lửa bắn ra tứ phía!

Ô Kim Cương tuy không sắc bén đến mức chém sắt như chém bùn như Hắc Kim Cổ Đao, nhưng lưỡi ô ở đỉnh cũng đủ sắc.

Cú chém này đủ để bổ đôi giáp sắt thông thường, nhưng khi chém vào cánh tay màu đỏ sẫm kia, lại như chém vào đồng xanh đã được tôi luyện ngàn lần.

Chỉ để lại một vệt trắng nông, lực phản chấn cực lớn khiến hổ khẩu của Sở Viễn âm ỉ đau, sơ ý một chút là ô Kim Cương suýt nữa tuột khỏi tay!

"Đây... mẹ nó cái quái gì thế?" Bàn Tử nhìn rõ, ngay cả ô Kim Cương cũng không phá được phòng ngự, lập tức thất thanh kinh hãi.

"GÀO!" Đáp lại cậu là một tiếng gầm giận dữ, một bóng người từ từ đứng dậy từ trong luồng khí huyết bạo ngược.

Nó khoác trên mình bộ giáp trụ nặng nề rách nát, đã sớm bị huyết tương đỏ sẫm thấm thành màu đen kịt, vẫn có thể lờ mờ nhận ra hình dáng của một vị tướng quân.

Lộ ra từ những kẽ hở của giáp trụ, là những thớ cơ bắp như bị lột da, rồi ngâm trong huyết tương hàng ngàn năm.

Nó có một màu đỏ sẫm quái dị đến buồn nôn, cuộn lại như những khối u, tràn đầy sức mạnh bùng nổ.

Đầu của nó, càng kinh khủng hơn!

Cơ mặt nhăn nhúm khô quắt, bám chặt lấy xương sọ, hốc mắt là hai cái hố đen sâu không thấy đáy, bên trong đang cháy hai đốm lửa xanh u uất.

Miệng nó ngoác ra, để lộ những chiếc răng nanh trắng ởn, sắc nhọn, từ kẽ răng nhỏ giọt những chất dịch đen đỏ dính nhớp.

Huyết Thi ngàn năm, chính là Huyết Thi do vị mãnh tướng đại tướng quân mộ chủ thời cổ đại hóa thành!

Một luồng hung sát khí lạnh lẽo, cuồng bạo, tràn ngập dục vọng hủy diệt, như một cơn thủy triều hữu hình, trong nháy mắt càn quét cả mộ thất.

Không khí dường như ngưng đọng, áp lực nặng nề khiến mọi người đều cảm thấy khó thở.

"Tránh ra!" Một tiếng hét như sấm nổ, một bóng người cao lớn như quả đạn pháo lao tới từ bên cạnh, nhanh chóng đứng bên cạnh Sở Viễn.

Là Bàn Tử!

"Đồ con hoang, ăn một băng đạn của Bàn gia mày đây!" Bàn Tử thấy Huyết Thi khí thế hung hãn, cố nén nỗi sợ hãi, giơ khẩu tiểu liên đeo trước ngực, ngón tay ghì chặt cò súng!

"Đoàng đoàng đoàng!!!" Tiếng súng chói tai như rang bắp điên cuồng nổ vang trong mộ thất kín mít.

Họng súng phun ra những lưỡi lửa rực rỡ dài nửa thước, chiếu rọi khuôn mặt Bàn Tử đang méo mó vì kích động và sợ hãi trông thật

hung tợn.

Mưa đạn như một cơn bão kim loại, mang theo tiếng rít chói tai, điên cuồng trút xuống đầu Huyết Thi.

Những vỏ đạn vàng óng rơi xuống đất lách cách như mưa.

Đạn bắn vào thân thể Huyết Thi được bao phủ bởi lớp máu khô đỏ sẫm và giáp trụ rách nát, phát ra những tiếng "phụp phụp phụp" trầm đục.

Như bắn vào lớp da trâu già cứng vô cùng, bắn lên những mảnh vụn màu đỏ sẫm và tia lửa, nhưng căn bản không thể xuyên thủng.

Thỉnh thoảng có vài viên đạn may mắn bắn trúng hốc mắt đang cháy ngọn lửa quỷ màu xanh lục của Huyết Thi!

"Phụt!

Phụt!" Đạn bắn vào hốc mắt xanh lục, chỉ khiến hai đốm lửa quỷ đó rung lắc dữ dội, trở nên càng thêm bạo ngược hung tàn.

Huyết Thi dường như bị chọc giận hoàn toàn, nó đột ngột lắc đầu, hứng chịu cơn mưa đạn dày đặc.

Cái đầu kinh hoàng đó quay về phía Bàn Tử, mở to cái miệng đầy răng nanh, phát ra một tiếng gầm rú còn cuồng bạo hơn!

Sóng âm chấn động khiến màng nhĩ Bàn Tử đau nhói, ngón tay bóp cò cũng run lên.

"Vô dụng!

Đạn không xuyên thủng được!" Bàn Tử kinh hãi tột độ, thấy Huyết Thi cuồng bạo lao về phía mình, vội vàng cất súng, quay đầu bỏ chạy.

Sở Viễn ở bên cạnh thấy vậy, như một con báo săn đã ém mình từ lâu, chân đột ngột đạp mạnh xuống đất, đá vụn bay tung tóe.

Thân thể mượn lực lao về phía trước, tốc độ nhanh đến mức kéo theo một vệt tàn ảnh phía sau, ô Kim Cương trong tay cũng được anh bung ra mạnh mẽ vào khoảnh khắc này!

“Keng!” Mặt ô Kim Cương cứng rắn vô cùng lập tức mở ra, như một tấm khiên tròn nặng nề, trong gang tấc đã chặn trước móng vuốt của Huyết Thi.

“KENG!!!” Tia lửa chói mắt như pháo hoa bắn ra từ điểm va chạm giữa mặt ô Kim Cương và móng vuốt Huyết Thi.

Chiếu sáng khuôn mặt lạnh lùng của Sở Viễn và cái đầu nhe nanh của Huyết Thi!

Chương 467

Một lực lượng kinh khủng không thể chống đỡ, như núi lở biển gầm thuận theo cán ô Kim Cương truyền đến.

Sở Viễn chỉ cảm thấy hai tay chấn động dữ dội, như bị búa phá thành đập trúng, phiến đá cứng dưới chân "rắc" một tiếng vỡ nát.

Anh hừ một tiếng, chân như bén rễ cắm tại chỗ, nhưng cả người lại bị lực lượng khổng lồ này đẩy lùi về sau tới ba mét.

Thật là một sức mạnh kinh khủng, Sở Viễn trong lòng kinh ngạc.

Nếu không phải chất liệu của ô Kim Cương đặc biệt, cộng thêm công lực thâm hậu, chiêu Thiên Cân Trụy đã luyện đến thuần thục, một móng vuốt này cũng đủ để khiến anh ô hỏng người vong.

Sự khó nhằn của Huyết Thi vượt ngoài dự liệu của tất cả mọi người trong mộ thất, Hoa Vinh lập tức gạt tay thuộc hạ đang dìu, cầm Tiểu Thần Phong lao tới.

Lý Thấm ở xa nhất, cũng lấy từ trong ba lô ra một chiếc nỏ tay nhỏ tinh xảo, không ngừng nhắm vào Huyết Thi đang di chuyển.

"Tiểu Hoa, tấn công khớp của nó, sau gáy, đó là các tiết điểm vận chuyển thi khí." Giọng Sở Viễn dồn dập, bước chân biến đổi, ô Kim Cương như hình với bóng, dẫn dắt móng vuốt của Huyết Thi liên tục đập vào mặt ô cứng rắn.

Phát ra những tiếng "keng! keng! keng!" vang dội, tia lửa bắn tứ tung.

"Hiểu rồi!" Hoa Vinh lấy lại hơi, nghe chỉ điểm của Sở Viễn, trong mắt lập tức lóe lên tia sáng hung hãn.

Nghĩ đến đây, Hoa Vinh bắt đầu di chuyển xung quanh con Huyết

Thi đang điên cuồng tấn công ô Kim Cương, thân hình phiêu dật bất định, tìm kiếm thời cơ tốt nhất.

Mỗi một nhát đâm của Tiểu Thần Phong đều hiểm hóc vô cùng, nhắm thẳng vào những chỗ yếu hại như khoeo gối, khuỷu tay, bên cổ và những nơi giáp trụ nối liền hoặc che phủ mỏng manh.

"Xoẹt!" Một tia sáng bạc lóe lên, Tiểu Thần Phong chính xác vô cùng đâm vào khe khớp sau đầu gối chân trái của Huyết Thi.

Nơi đó chỉ có một lớp gân cơ và dây chằng khô quắt mỏng manh che phủ.

"GAO!" Huyết Thi phát ra một tiếng gào thét thê lương, động tác của chân trái rõ ràng bị khựng lại, thân hình to lớn hơi loạng choạng.

Chất dịch đặc sệt màu đỏ sẫm hôi tanh từ vết thương rỉ ra.

Có hiệu quả, Hoa Vinh tinh thần phấn chấn.

Sự sắc bén của Tiểu Thần Phong và thủ pháp đâm huyệt bí truyền của Tá Lĩnh, quả nhiên có tác dụng với các tiết điểm khớp xương của loại tà vật được điều khiển bởi âm sát oán khí này!

Khi cú đánh của Hoa Vinh có hiệu quả, áp lực của Sở Viễn đang tấn công chính diện lập tức giảm đi một chút.

Anh lập tức chớp lấy khoảnh khắc Huyết Thi mất thăng bằng, hét lên: "Bàn Tử, thay băng đạn, duy trì hỏa lực áp chế.

Tiểu Hoa, tìm cơ hội, xem có thể vòng ra sau lưng nó không." Anh vừa chỉ huy, vừa vung ô Kim Cương như một con rồng độc xuất động, mang theo tiếng xé gió sắc nhọn, hung hãn đâm vào mạch môn ở cổ tay Huyết Thi!

"Keng!" Mũi ô đâm trúng, lại một lần nữa tóe lửa, cổ tay Huyết Thi bị chặn lại, hành động lập tức khựng lại.

Bàn Tử luống cuống tay chân thay băng đạn, miệng lẩm bẩm chửi rủa: "Mẹ nó, cái thứ này da còn dày hơn cả tường thành!" Sau đó, Bàn Tử không còn bắn loạn xạ nữa, mà cố gắng nhắm vào những điểm tương đối yếu ớt của Huyết Thi như hốc mắt và cái miệng đang há to để bắn điểm xạ.

"Đoàng!

Đoàng!

Đoàng!", nhất thời, tiếng súng trở nên có nhịp điệu hơn.

Hoa Vinh vẻ mặt lạnh lùng, vào khoảnh khắc tiếng súng vang lên, anh ta vẫn luôn di chuyển ở vòng ngoài cùng của Huyết Thi, tìm kiếm thời cơ tốt nhất.

Nhìn ba người đang vật lộn với Huyết Thi, Lý Thấm ở không xa cắn răng, dù sắc mặt tái nhợt, nhưng vẫn chọn đứng ra.

Cô không có vũ khí, cây ô Kim Cương duy nhất còn đang ở trên người Bàn Tử, chỉ có một cuộn dây hợp kim đặc chế và hộp đồ nghề mở khóa ở bên hông.

Thấy tình hình này, thân hình cô như một con mèo linh hoạt, lợi dụng các cột đồng trong mộ thất để che chắn, trong lúc vội vàng lại bố trí được một cái bẫy dây đơn giản.

Lặng lẽ không một tiếng động, cô quấn từng lớp dây hợp kim lên bốn cây cột đồng ở trung tâm mộ thất, trông như sát khí giăng đầy.

Trong lúc đối phó với Huyết Thi, Sở Viễn đồng thời quan sát bốn phía, sau khi thấy cái bẫy dây do Lý Thấm bố trí, trong mắt lập tức sáng lên.

Cùng lúc đó, những viên đạn điểm xạ của Bàn Tử tuy không thể gây ra vết thương chí mạng, nhưng khi bắn vào mặt, hốc mắt của Huyết Thi, đã làm phiền nhiễu hành động của nó.

Khiến Huyết Thi lập tức trở nên bực bội, phát ra từng tràng gầm rú cuồng nộ.

Trong một lúc, trong mộ thất tiếng súng, tiếng kim loại va chạm, tiếng thi gào, tiếng thở hổn hển nặng nề hòa lẫn vào nhau, chấn động đến ù tai.

Nhân lúc Bàn Tử thay đạn, Sở Viễn kịp thời rút lui rồi lao lên, trực tiếp chọn cách cận chiến với Huyết Thi.

Huyết Thi sức mạnh vô cùng, giáp trụ kiên cố, móng vuốt sắc bén, mỗi một đòn tấn công đều mang theo uy thế khai sơn liệt thạch.

Sở Viễn dựa vào khả năng phòng ngự tuyệt đối của ô Kim Cương, luôn có thể khéo léo xoay sở và đỡ đòn.

"Cứ thế này không ổn, nó sẽ kéo cho chúng ta chết mệt!" Bàn Tử tháo băng đạn, hiểm hóc né được một cú vung móng vuốt của Huyết Thi, nhìn những vệt trắng nông trên người Huyết Thi, thở hổn hển gào lên.

Sở Viễn cũng thở dốc không kém, đồng thời ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào những động tác cuồng bạo của Huyết Thi, bộ não vận hành với tốc độ chưa từng có.

Con Huyết Thi này tuy sức mạnh vô cùng, nhưng hành động dường như... có chút quy luật?

Mỗi một lần tấn công, dường như đều kèm theo một loại... thi khí dâng trào?

Đặc biệt là sau gáy!

"Sau gáy, Bàn Tử cậu lui ra yểm trợ, Tiểu Hoa, cậu phụ trách chủ công huyệt Phong Phủ sau gáy nó, những việc khác giao cho tôi!" Sở Viễn lại quát lên, đồng thời đột ngột đẩy ô Kim Cương về phía trước, tạm thời chống đỡ cú va chạm của Huyết Thi, tạo cơ hội cho Hoa

Vinh.

Trong mắt Hoa Vinh lóe lên tia sáng, đột ngột hạ thấp người, né được một móng vuốt theo bản năng của Huyết Thi, thân thể xoay tròn như một con quay.

Tiểu Thần Phong trong tay mượn lực xoay, mang theo kình lực thấu xương bí truyền của Tá Lĩnh, hung hãn đâm vào chính giữa sau gáy của Huyết Thi!

Lần này, đã ngưng tụ toàn bộ công lực của Hoa Vinh!

Nhanh!

Chuẩn!

Tàn nhẫn!

"Phụt!" Một tiếng động khác hẳn với những tiếng chém vào giáp trụ trước đây.

Lưỡi đao không gì cản nổi của Tiểu Thần Phong, lần này lại không chút trở ngại đâm vào da thịt sau gáy của Huyết Thi, thẳng đến ngập cán!

"GAO HỐNG!!!" Huyết Thi phát ra tiếng gào thét thê lương, đau đớn nhất kể từ khi trận chiến bắt đầu.

Toàn bộ thân hình to lớn như bị dòng điện cao thế giật, đột nhiên co giật dữ dội.

Một luồng thi khí đặc quánh như mực tàu, hòa lẫn với huyết tương đỏ sẫm, đột ngột từ vết thương sau gáy phun ra dữ dội!

Ngọn lửa quỷ màu xanh lục lập lòe trong hốc mắt, nhảy múa điên cuồng, dường như có thể tắt ngấm bất cứ lúc nào!

Sau khi bị trúng đòn, Huyết Thi điên cuồng lắc đầu, muốn văng cây Tiểu Thần Phong ra, thân hình to lớn loạng choạng lùi lại.

Chương 468

Thấy tình hình này, Sở Viễn mượn ô Kim Cương, cả người bay lên không, tung ba cú đá liên hoàn vào đầu, cổ và ngực của Huyết Thi.

Trực tiếp khiến Huyết Thi không kịp phòng bị, bị Sở Viễn đá lùi liên tiếp, cả thân thể lại quỷ dị tiến vào trận pháp dây của Lý Thấm.

Lập tức, những sợi dây từ bốn hướng bắn tới, quấn chặt lấy thân thể Huyết Thi, trói cứng nó lại, không thể động đậy!

"Thành công rồi!" Bàn Tử kích động hét lớn, múa may chân tay.

Sở Viễn cũng tinh thần đại chấn, quả nhiên, huyệt Phong Phủ sau gáy là tiết điểm cốt lõi của thi sát khí, cú đâm này của Hoa Vinh đã có hiệu quả.

Đương nhiên, trận pháp dây hợp kim do Lý Thấm bố trí trước đó cũng đã lập công lớn.

Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc ánh sáng chiến thắng vừa lóe lên, một giọng nói già nua, khàn khàn, mang theo sự chế giễu và lạnh lẽo vô tận.

Đột ngột vang lên từ một góc mộ thất, như rắn độc rít lên: "Ha ha ha... thành công rồi?

Một lũ ngu ngốc!" Âm thanh này không lớn, nhưng lại như một mũi dùi băng xuyên thấu mọi sự ồn ào, rõ ràng truyền vào tai mỗi người.

"Ai đó?" Mọi người bán tín bán nghi nhìn xung quanh, cuối cùng tầm mắt dừng lại ở lão già họ Quan vẫn luôn co ro trong góc tối, run lẩy bẩy vì bị Huyết Thi dọa sợ.

Chỉ thấy, lúc này lão ta từ từ đứng thẳng người dậy, vẻ mặt thật

thà, khúm núm thường ngày đã biến mất không một dấu vết.

Thay vào đó là một vẻ lạnh lùng cao ngạo, đầy tự chủ và... cuồng nhiệt.

Đôi mắt già nua đục ngầu của lão, lóe lên ánh sáng u ám đến rợn người, khóe miệng nhếch lên một nụ cười cực kỳ quỷ dị.

Lão nhìn chằm chằm vào con Huyết Thi đang đau đớn giãy giụa, như đang thưởng thức một kiệt tác hoàn mỹ.

"Ngươi?!" Hoa Vinh vừa kinh ngạc vừa tức giận, gắt gao nhìn chằm chằm lão già họ Quan, rõ ràng không ngờ người dẫn đường vô tình tìm được lại ôm lòng dạ hiểm độc.

"Các ngươi nghĩ rằng, cỗ 'Huyết Sát Thi Khôi' đã hao phí vô số tâm huyết, nuốt chửng oán khí của vạn ngàn sinh linh này, lại dễ đối phó như vậy sao?" Giọng lão già họ Quan tràn đầy sự khinh thường và một vẻ đắc ý đã bị kìm nén quá lâu: "Giáp Tuất Ất Hợi, thăng thiên thành sao?

Trường sinh bất lão?

Ha ha, tên ngu đó đến chết vẫn nghĩ rằng hắn thật sự có thể nhục thân phi thăng, liệt vào hàng tinh quân!

Hắn có mơ cũng không ngờ, tòa 'Thăng Tiên Trủng' hao tổn quốc lực xây dựng này, việc hắn cam tâm tình nguyện nằm vào cỗ quan tài đồng chôn đứng 'Tinh Túc Luyện Hình' này, ngày đêm chịu đựng tinh thần sát khí rèn luyện thân thể...

Tất cả những điều này, chẳng qua chỉ là làm áo cưới cho người khác mà thôi!" Nhìn những từ ngữ liên tục tuôn ra từ miệng lão già họ Quan, Sở Viễn lập tức cạn lời, nhân vật phản diện đúng là thích nói nhiều.

Lúc này rồi mà lão tặc này còn dám nhảy ra, đúng là quá không coi

Mạc Kim Hiệu Úy ra gì, huống hồ, Bàn Tử còn có súng tiểu liên.

Rốt cuộc lão ta lấy đâu ra dũng khí?

Đúng lúc Sở Viễn đang suy nghĩ miên man, lão già họ Quan giơ ngón tay gầy guộc lên, chỉ vào con Huyết Thi đang gào thét đau đớn, không ngừng phun khí huyết.

Giọng điệu của lão như đang kể một chuyện không liên quan gì đến mình, lạnh lẽo đến rợn người: "Thân xác thịt này của nó, thi khí huyết sát ngưng tụ ngàn năm của nó... từ trước đến nay đều không phải dành cho chính nó!

Đó chỉ là lô đỉnh hoàn mỹ nhất mà tổ sư Quỷ Diện Âm Phù tiên sinh chuẩn bị, để luyện chế ra viên 'Thi Tiên Đan' vạn năm khó gặp này mà thôi!" Nói đến đây, trong mắt lão bùng lên một tia tham lam cuồng nhiệt gần như tôn giáo: "Chỉ đợi lô đỉnh này được 'chìa khóa' mở ra, được máu tươi và nỗi sợ hãi của 'vật tế' đốt cháy hoàn toàn lửa lò...

Thi Tiên Đan, sẽ đại thành!" Bàn Tử nhìn lão già họ Quan mặt mày điên cuồng, lặng lẽ chĩa súng tiểu liên vào lão, miệng còn cười khẩy khinh bỉ: "Hừ, ta thấy ông già rồi nên lẩm cẩm rồi phải không, súng của Bàn gia ta đang trong tay, ông lải nhải cái gì thế, muốn chết à!" Đối mặt với lời đe dọa của Bàn Tử, vẻ mặt ông già Quan không hề có chút biến sắc, lão cứ đứng yên lặng như vậy.

Tuy nhiên, khi lão từ từ cởi chiếc áo khoác trên người, ánh mắt của mọi người đều bị thu hút.

Cùng với chiếc áo khoác tuột xuống, phần eo của ông già Quan dần lộ ra từng lớp từng lớp thiết bị nổ.

Những thiết bị này được quấn chặt vào nhau, tạo thành một vòng bao vây khiến người ta kinh hãi.

Mỗi một thiết bị nổ đều lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, toát ra một luồng khí nguy hiểm vô tận.

Càng khiến người ta kinh ngạc hơn là tay phải của ông già Quan đang nắm chặt một sợi dây kíp màu đỏ.

Sợi dây kíp đó khẽ run trong tay lão, dường như có thể bị lão giật mạnh bất cứ lúc nào.

Và một khi sợi dây kíp này bị giật, hậu quả thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Đừng nói là Sở Viễn và những người khác, e rằng ngay cả toàn bộ hầm mộ này cũng sẽ bị san bằng trong nháy mắt.

Tất cả mọi người sẽ bị chôn vùi cùng với ngôi mộ cổ này.

"Tên béo chết tiệt, mày cứ việc nổ súng thử xem, xem mày chết hay tao chết, ha ha, chỗ thuốc nổ này của tao đủ để chôn ngôi mộ cổ này tám lần đấy!" Ông già Quan vẻ mặt hung tợn nhìn Bàn Tử, tay phải đang cầm dây kíp từ từ cử động, dường như giây tiếp theo sẽ giật kíp nổ.

Lúc này, Sở Viễn nhíu chặt mày, sự chú ý của cậu không phải ở chỗ thuốc nổ, mà lại là những lời nói linh tinh của lão già này.

Lời nói đó lập tức khiến những manh mối vốn còn mơ hồ trong lòng Sở Viễn, sau khi liên kết lại, bắt đầu có mối liên quan với nhau.

"Thi thể chìa khóa?

Vật tế?" Trong lòng Sở Viễn, chuông cảnh báo vang lên điên cuồng, cậu lập tức liên tưởng đến bàn xoay bằng đồng, bản đồ sao và cánh cửa mộ đã mở.

Bọn họ chính là "thi thể chìa khóa", còn việc chọc giận Huyết Thi, khiến họ rơi vào trận chiến khổ cực, chính là… vật tế?!

Nghĩ đến đây, Sở Viễn kinh hãi nhìn ông già Quan, loại kế hoạch tầng tầng lớp lớp thế này tuyệt đối không phải người này có thể hoàn thành.

"Không sai!

Chính là các người!" Ông già Quan dường như nhìn thấu tâm tư của Sở Viễn, cười hung tợn, "Cảm ơn các người đã mở 'Cổng Chuyển Sinh Tinh Tú', dẫn động sức mạnh của các vì sao rót vào lô đỉnh này!

Cảm ơn cuộc chiến ngu xuẩn của các người, dùng sự sợ hãi, phẫn nộ, máu tươi để nhóm lên ngọn lửa lò cuối cùng, bây giờ thời khắc đã đến, mở lò lấy đan." Lời còn chưa dứt, ông già Quan đột nhiên móc một vật từ trong ngực ra!

Vật đó chỉ lớn bằng lòng bàn tay, có một màu đen nhánh sâu thẳm dường như có thể hấp thụ cả ánh sáng, tỏa ra một luồng khí tà ác cổ xưa.

Nó được điêu khắc thành một mặt quỷ mặt xanh răng nanh sống động như thật.

Rõ ràng chính là chiếc mặt nạ của người áo đen trong bức phù điêu trên nắp quan tài và trong bích họa.

Mà ở mặt sau của chiếc mặt nạ quỷ, có một chiếc đinh nhọn dài khoảng ba tấc, cũng có màu đen nhánh, vươn ra!

"Đinh Trấn Hồn?!" Sở Viễn thất thanh kinh hô.

Trong 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 có ghi lại, đây là một pháp khí tà môn chuyên dùng để khống chế thi khôi cao cấp!

"Nhận ra vật này sao?

Không hổ là truyền nhân Mạc Kim, cũng coi như có chút kiến thức.” Ông già Quan cười lạnh lẽo, trong mắt không có chút hơi ấm nào, “Đáng tiếc, muộn rồi!

Dùng tinh huyết hồn phách của các ngươi, giúp tổ tiên ta luyện thành đan dược!” Cánh tay khô gầy của lão đột ngột giơ lên, chiếc Đinh Trấn Hồn mặt quỷ tỏa ra ánh sáng đen điềm gở, như thể bị một lực vô hình kéo đi.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, nó hóa thành một luồng sáng đen mà mắt thường gần như không thể bắt kịp, bắn thẳng vào vết thương đang phun ra thi khí ở sau gáy Huyết Thi!

“Phụt!” Một tiếng động nhẹ vang lên, chiếc Đinh Trấn Hồn đen nhánh không chút trở ngại nào cắm sâu vào vết thương sau gáy Huyết Thi!

“Ực… khè khè khè…” Tiếng gào thét cuồng bạo và đau đớn của Huyết Thi đột ngột im bặt.

Thay vào đó là một âm thanh hít khí cực kỳ quỷ dị, như tiếng ống bễ bị rách.

Chương 469

Thân thể khổng lồ của nó lập tức cứng đờ, ngọn lửa quỷ màu xanh lục đang nhảy múa điên cuồng trong hốc mắt, như thể bị đóng băng, đột ngột đứng yên.

Sau đó, hai đốm lửa quỷ đó mờ đi với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, cuối cùng tắt hẳn, chỉ còn lại hai hốc mắt đen ngòm trống rỗng, chết chóc.

Ngay sau đó, một cảnh tượng còn quỷ dị hơn đã xảy ra!

Những khối cơ bắp màu đỏ sẫm cuồn cuộn của Huyết Thi bắt đầu teo tóp, khô quắt lại với tốc độ kinh người.

Dường như toàn bộ tinh hoa, toàn bộ năng lượng trong cơ thể nó đang bị rút cạn một cách cưỡng bức.

Lớp vảy máu đỏ sẫm bao phủ trên cơ bắp nhanh chóng sẫm màu, trở nên đen như than, khô cứng.

Một luồng khí quỷ dị nồng nặc đến không thể tả, hòa quyện giữa thi khí ngàn năm, oán niệm, tinh huyết và một loại hương thuốc kỳ lạ nào đó, ngưng tụ trong không trung thành một cột khí màu đỏ sẫm mờ ảo, vặn vẹo.

Cột khí này dường như có sự sống, xoay tròn, cuối cùng hội tụ về phía bên trong quách đồng thụ táng dưới chân Huyết Thi!

"Ong…" Một tiếng cộng hưởng trầm thấp và quái dị vang lên từ bên trong quách đồng.

Những phù văn khắc âm dày đặc trên bề mặt quách đột nhiên sáng lên ánh sáng đỏ sẫm, như vô số mạch máu nhỏ đang đập!

Nó đã mất đi toàn bộ sinh khí, cũng mất đi luồng hung sát khí ngút

trời, chỉ còn lại một sự chết chóc khiến người ta rợn tóc gáy.

Ngay lúc Huyết Thi khô quắt lại, đáy của quách đồng thụ táng, dưới ánh sáng của những phù văn màu đỏ sẫm, lặng lẽ nứt ra!

Dưới ánh mắt kinh ngạc đến chết lặng và đầy kinh hoàng của mọi người, một chiếc quách còn lớn hơn, còn dày hơn cả quách đồng của tướng quân, đang từ từ trồi lên từ huyệt đất nứt ra!

Chiếc quách này toàn thân có một màu đen tuyền óng ả, không phải kim loại cũng không phải đá, mà dường như được điêu khắc từ một khối mặc ngọc khổng lồ.

Hình dáng quách cổ xưa, dày dặn, bề mặt không có bất kỳ hình điêu khắc phức tạp nào, chỉ có chính giữa là một bức phù điêu mặt quỷ mặt xanh răng nanh.

Một luồng khí âm lạnh còn tinh khiết hơn cả Huyết Thi tỏa ra từ chiếc quách mặt quỷ bằng mặc ngọc, lập tức bao trùm toàn bộ mộ thất.

Ông già Quan nhìn chiếc quách mặt quỷ bằng mặc ngọc đang trồi lên, sự cuồng nhiệt và tham lam trên mặt đã đạt đến đỉnh điểm.

Không màng đến sự kinh ngạc của những người xung quanh, hai đầu gối lão mềm nhũn, lại vô cùng thành kính quỳ lạy trước quách, miệng phát ra những lời lẩm bẩm như mộng du: "Thành công rồi… cuối cùng cũng thành công rồi… bố cục ngàn năm… vạn linh làm vật tế… Tiên tổ… 'Đạo quả Thi Tiên' của người… cuối cùng cũng luyện thành rồi!" Trong mộ thất tĩnh lặng như chết.

Bàn Tử nghiêng người, đột nhiên kín đáo ra hiệu với Sở Viễn, ý bảo Sở Viễn ra tay.

Cậu ta bị lão già này để ý kỹ, không dám manh động, chỉ có Sở Viễn mới có thể khống chế được đối phương trước khi lão già giật

dây kíp.

Nhưng Sở Viễn vẫn bình tĩnh, ra hiệu cho Bàn Tử đừng nóng vội, mọi người đều đang ở trong mộ cổ, lỡ như gây ra vụ nổ thì tất cả đều phải chết!

Hơn nữa, đối với lời nói của ông già Quan về việc luyện chế Đạo quả Thi Tiên để thành tiên, Sở Viễn khá hứng thú.

Lúc này, cùng với sự xuất hiện của chiếc quách mới, một luồng khí đáng sợ đè nặng lên ngực mỗi người, khiến họ có chút khó thở.

Bàn Tử hạ súng xuống, trên mặt là sự kinh hãi pha lẫn với sự quái dị của chiếc quách trước mắt, những giọt mồ hôi to như hạt đậu trượt xuống từ thái dương bóng nhẫy của cậu.

Con Huyết Thi vừa nãy còn cuồng bạo như ma thần, giờ đây đã trở thành một xác khô đen kịt, tỏa ra tử khí điềm gở.

Sau gáy nó còn cắm con dao Tiểu Thần Phong của Hoa Vinh và chiếc Đinh Trấn Hồn mặt quỷ tà dị.

Sự tương phản to lớn này khiến đầu óc cậu trống rỗng.

Sắc mặt Hoa Vinh cũng tái mét, lồng ngực phập phồng dữ dội, cơ thể khẽ run rẩy.

Rõ ràng là anh ta cảm thấy vô cùng tức giận vì đã bị ông già Quan lợi dụng, dẫn đến việc phe mình chết và bị thương vô số.

Anh ta nhìn chằm chằm vào ông già Quan đang quỳ lạy trên đất, dáng vẻ như điên dại, trong mắt bùng lên ngọn lửa giận dữ và một sự sỉ nhục vì bị lừa gạt.

Cú đâm mà anh ta dốc toàn lực, thậm chí liều cả tính mạng, lại trở thành bước cuối cùng để lão già này hoàn thành âm mưu?

Điều này còn khó chịu hơn cả việc giết anh ta!

Đây đâu còn là ông lão hái thuốc trong núi lúc nào cũng khúm núm?

Đây rõ ràng là ác quỷ bò lên từ địa ngục!

Sở Viễn thu lại ô Kim Cương, ánh mắt từ từ lướt qua xác khô của Huyết Thi và chiếc quan tài mặt quỷ bằng mặc ngọc, cuối cùng dừng lại trên người ông già Quan đang quỳ lạy.

Người này chính là hậu duệ của tên mặt quỷ, thầy phong thủy âm dương đứng sau lưng vị đại tướng quân trong bức bích họa trước đó!

Tốn bao nhiêu công sức, tập hợp cả Mạc Kim Hiệu Úy, Tá Lĩnh Lực Sĩ để vượt qua vô số cơ quan hiểm trở, lại chỉ để luyện đan thành tiên.

Quả thật là hoang đường!

"Lão già khốn kiếp này… không phải là truyền nhân của tên thầy phong thủy đeo mặt nạ quỷ trong bức bích họa đấy chứ?" Bàn Tử đầy nghi hoặc hạ súng xuống, rón rén đi đến bên cạnh Sở Viễn, hạ giọng hỏi nhỏ.

Sở Viễn khẽ gật đầu, thừa nhận suy đoán của Bàn Tử, người này đã tốn bao tâm cơ để trà trộn vào mộ cổ, e rằng chỉ để chờ chiếc quách mặc ngọc xuất hiện.

Dựa theo thiết kế cơ quan của ba cửa mộ trước đó, cho dù ông già Quan quen thuộc với cách vận hành cơ quan và bản vẽ, cũng chưa chắc đã đến đây an toàn.

Huống hồ, chỉ sau khi tiêu diệt Huyết Thi, chiếc quách mặc ngọc mới có thể hiện ra, chỉ dựa vào một mình lão ta là không thể làm được.

E rằng, việc Hoa Vinh và đám Tá Lĩnh Lực Sĩ xuất hiện ở đây, đã sớm nằm trong tính toán của người này.

Chỉ vì một việc luyện đan thành tiên hư vô mờ mịt mà bày ra một kế hoạch lớn như vậy, thật sự là hoang đường.

Cậu thầm than trong lòng, thế gian lại có chuyện hoang đường đến vậy, vọng tưởng thông qua luyện đan để thành tiên, đúng là người si nói mộng.

Tuy nhiên, điều khiến cậu cảm thấy khó tin hơn là thủ đoạn đùa giỡn lòng người của tên mặt quỷ này thực sự quá cao tay.

Quy mô của ngôi mộ cổ này lớn như vậy, rõ ràng là chủ nhân ngôi mộ đã hao tốn vô số tâm huyết và tiền của mới xây dựng được.

Và tất cả những điều này, đều là để thực hiện tham vọng tu luyện thành đạo, đứng vào hàng ngũ tiên nhân của chủ mộ.

Chỉ tiếc rằng, cuối cùng ông ta lại trở thành áo cưới cho người khác, điều này thực sự khiến người ta phải thở dài.

"Thủ đoạn hay, tính toán hay!" Giọng Sở Viễn lạnh lùng vang lên trong mộ thất.

Ánh mắt cậu như đuốc, nhìn chằm chằm vào ông già Quan đang thành kính mà điên cuồng trước mắt: "Ngôi mộ cổ này, lại là một lò luyện đan dùng thi khí làm thuốc dẫn, để luyện chế 'Thi Tiên Đan'!" "Lão tặc, ngươi dụ bọn ta vào ngôi mộ này, chính là để giúp ngươi phá ba cửa ải, trừ bỏ Huyết Thi phải không." "Bốp bốp!" Đối mặt với lời chỉ trích của Sở Viễn, ông già Quan ngừng quỳ lạy, đứng dậy, vỗ tay tán thưởng lời nói của cậu.

Lão từ từ ngẩng đầu lên, vẻ thành kính như một tín đồ cuồng nhiệt trên mặt biến mất, thay vào đó là một vẻ mặt lạnh lùng, vô cảm.

Sau đó, lão từ từ đứng dậy, phủi lớp bụi không tồn tại trên đầu gối, động tác thong dong không vội vã.

"Mạc Kim Hiệu Úy, quả nhiên danh bất hư truyền." Ông già Quan

khàn khàn lên tiếng, giọng nói không nghe ra vui giận, chỉ có một sự thờ ơ của kẻ nắm toàn cục.

"Có thể nhận ra thuật Sát Đinh Hồn, nhìn ra được đan đạo 'Tinh tú luyện hình, vạn linh vi đỉnh', ngươi còn khó đối phó hơn ta tưởng một chút." "Đáng tiếc, chỉ thiếu một bước." Ngón tay khô gầy của lão chỉ về phía chiếc quách mặt quỷ bằng mặc ngọc, trong mắt lại lóe lên một tia tham lam khó kìm nén: "Tổ sư gia với trí tuệ vô thượng, đã mượn danh nghĩa 'Thăng thiên hóa tinh', dụ dỗ tên tướng quân ngu xuẩn đó dốc cạn quốc lực xây dựng ngôi mộ này, tự nguyện nằm vào trong quan tài luyện hình bằng tinh sát, lấy mệnh cách khí vận, huyết nhục tinh phách làm thuốc dẫn, hội tụ địa mạch thi khí của nơi này.

Lại mượn các ngươi là 'thi thể chìa khóa' để mở ra, 'vật tế' huyết chiến để dẫn động lửa lò, 'Đạo quả Thi Tiên' trong lô đỉnh này, cuối cùng cũng đến lúc quả chín cuống rụng.

Uống nó vào, có thể thoát thai hoán cốt, siêu thoát sinh tử, thành tựu đại đạo Thi Tiên!

Há có thể so sánh với 'Tinh Quân' hư vô mờ mịt kia?" Lão dừng lại một chút, ánh mắt lướt qua bốn người Sở Viễn, khóe miệng nhếch lên một nụ cười tàn nhẫn: "Xét thấy công lao của các ngươi, lão phu có thể cho các ngươi một cái chết thống khoái, trở thành chất dinh dưỡng cho 'Thi Tiên Đan', cũng là tạo hóa của các ngươi." "Nhổ vào!" Nghe lão tặc này nói năng ngông cuồng như vậy, Bàn Tử bĩu môi, chỉ vào ông già Quan rồi nhảy dựng lên như sấm, giơ súng lên định bắn.

"Xì hơi chó thối của mẹ mày, tạo hóa bà nội mày, để ông đây bắn mày thành cái sàng trước!

Xem mày còn thành tiên thế nào!" "Bàn Tử!" Sở Viễn quát khẽ, đưa tay đè nòng súng đang ngọ nguậy của Bàn Tử xuống.

Ánh mắt cậu vẫn khóa chặt vào ông già Quan, giọng nói lạnh như băng: “Thi Tiên Đan?

Chương 470

Khẩu khí lớn thật, dùng tà thuật luyện thi, thứ vật nghịch thiên bội lý, diệt tuyệt nhân luân này, cũng xứng được gọi là 'tiên'?

E rằng lúc đan thành, cũng là lúc ngươi hồn bay phách tán, hóa thành tro bụi kiếp nạn!" Đối với những lời chỉ trích của Sở Viễn, ông già Quan nghe xong cười khẩy một tiếng, trên mặt mang một vẻ ngạo mạn gần như cố chấp.

"Thằng nhóc miệng còn hôi sữa, biết gì về thiên đạo huyền cơ?

Thi giải thành tiên, vốn dĩ là đoạt lấy tạo hóa của trời đất!

Thi khí nơi này, chính là sức mạnh vô thượng để phá vỡ sinh tử huyền quan!

Di huấn của tiên tổ, sao có thể sai được?

Đợi lão phu lấy được đạo quả, tự sẽ chứng minh cho đám phàm phu tục tử các ngươi xem… Có điều, các ngươi không có cơ hội được thấy đâu." Lời còn chưa dứt, cơ thể lão đột ngột lùi nhanh về phía sau vài bước, kéo giãn khoảng cách.

Đồng thời, đôi tay khô gầy của lão nhanh chóng kết những thủ ấn quỷ dị phức tạp trước ngực.

Miệng lẩm bẩm, phát ra một loại chú ngữ cổ xưa, như tiếng kêu rít của vô số côn trùng.

Cùng với chú ngữ và thủ ấn của lão, bức phù điêu mặt quỷ khổng lồ trên bề mặt chiếc quách mặt quỷ bằng mặc ngọc, lại từ từ có phản ứng.

Chỉ thấy trong hai hốc mắt sâu hoắm, đột nhiên sáng lên hai đốm sáng đỏ như máu, như thể ác quỷ đang ngủ say đã mở mắt!

“Ong…” Một luồng áp lực âm lạnh mạnh hơn Huyết Thi trước đó gấp mười lần, như một cơn sóng thần hữu hình, đột nhiên bùng phát từ trong quách.

Nhiệt độ toàn bộ mộ thất đột ngột giảm xuống, trên tường đá thậm chí còn ngưng tụ một lớp sương trắng mỏng với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Cạch… cạch… Những tiếng nứt vỡ nhỏ vang lên từ mép nắp quách mặc ngọc.

Từng vết nứt nhỏ li ti lan ra xung quanh bức phù điêu mặt quỷ!

“Quan… quan tài sắp mở rồi!” Giọng Lý Thấm run rẩy không thể kìm nén, đầy vẻ tuyệt vọng.

“Mẹ kiếp!

Liều mạng với lão quỷ này, cùng lắm thì đồng quy vu tận!” Hoa Vinh hai mắt đỏ ngầu, nắm chặt Tiểu Thần Phong, định bất chấp tất cả xông lên.

Ánh mắt Sở Viễn ngưng trọng đến cực điểm, cậu có thể cảm nhận rõ ràng sự tồn tại sắp tỉnh giấc trong chiếc quách đó.

Mức độ khủng bố của nó vượt xa Huyết Thi vừa rồi cả trăm lần!

Đó là một loại âm sát lực gần như uy lực của trời đất, cứng đối cứng, thập tử vô sinh!

Cậu đột ngột kéo Bàn Tử, quăng mạnh về phía đám người Tá Lĩnh Lực Sĩ, cả người Bàn Tử bay lên không.

“Vãi cả ông nội nhà cậu, nói trước một tiếng chứ!” Cảm nhận được trạng thái mất trọng lượng của cơ thể, Bàn Tử sợ đến mức vội vàng múa may tay chân, cho đến khi an toàn đáp đất mới thở phào nhẹ nhõm.

Dù vậy, cậu cũng bị dọa cho sắc mặt có chút tái nhợt, sau đó oán hận liếc nhìn Sở Viễn một cái, trong lòng đầy oán niệm.

Cùng lúc đó, Sở Viễn vừa mở ô Kim Cương, vừa hét lớn với mọi người: "Bàn Tử, mau lùi về góc tường, dùng ô Kim Cương che phía trước, bảo vệ tốt đám người Tá Lĩnh, Tiểu Hoa, Yêu muội, tụ lại đây đừng có đối đầu trực diện!" Ngay lúc lời của Sở Viễn vừa dứt.

"Ầm!!!" Một tiếng nổ kinh thiên động địa, nắp chiếc quách mặt quỷ bằng mặc ngọc, như thể bị sức mạnh tích tụ ngàn năm bên trong đột ngột phá tung, hóa thành vô số mảnh vỡ màu đen, bắn ra tứ phía như mưa bão!

Mảnh vỡ đập vào mặt ô Kim Cương mà Bàn Tử và Sở Viễn đã mở sẵn, phát ra những tiếng "đang đang" dồn dập như tiếng trống trận.

Lực va chạm cực lớn khiến cánh tay cầm ô của hai người rung lên dữ dội.

Đợi sau khi đợt va chạm của mảnh vỡ qua đi, Sở Viễn và mọi người không khỏi hít một hơi khí lạnh, những mảnh vỡ này lại tránh hoàn hảo cơ thể của ông già Quan.

Mẹ nó chứ, phi khoa học vãi!

"Chết tiệt, cái quái gì thế này!" Bàn Tử đột nhiên chỉ vào luồng khí đen bên trong quách mặc ngọc, kinh hãi hét lớn.

Đó là một luồng thi khí đen kịt, đặc quánh như mực, phun ra như núi lửa phun trào, lập tức bao trùm toàn bộ mộ thất!

Hai đốm sáng đỏ rực sáng lên trong luồng khí đen đặc, như thể cánh cửa địa ngục đã mở.

"Mọi người cẩn thận, có thứ gì đó ra rồi!" Nhìn bóng dáng lờ mờ trong luồng khí đen, Sở Viễn vội vàng lớn tiếng nhắc nhở mọi người.

Chỉ thấy một ảo ảnh mặt quỷ khổng lồ được tạo thành từ luồng khí đen đặc và ánh sáng đỏ rực, từ từ trồi lên từ trong quách mặc ngọc.

Mặt quỷ đó lạnh lùng, khổng lồ, nhìn xuống chúng sinh, tỏa ra một luồng khí khủng bố khiến linh hồn đóng băng.

Nhìn bóng ma quỷ khủng bố do thi khí màu đen hóa thành phía trên mộ thất, sắc mặt ông già Quan không hề sợ hãi, vẻ mặt kích động đến run rẩy.

Thậm chí, lão còn thành kính quỳ lạy trước ảo ảnh mặt quỷ đang bay lên, khàn giọng hét lớn: "Cung nghênh tiên tổ, đạo quả đã thành!

Xin tiên tổ ban…" Giọng nói của lão đột ngột tắt lịm trong sự cuồng nhiệt, như thể bị một bàn tay vô hình bóp chặt cổ họng.

Ánh mắt của mọi người đều tập trung vào ảo ảnh mặt quỷ khổng lồ theo tầm nhìn của lão.

Hai đốm sáng đỏ rực, như ngọn lửa đang cháy, đột nhiên bắt đầu cuộn trào nhanh chóng.

Trong nháy mắt, hai đốm sáng đỏ rực biến thành một đám khói đen cuồn cuộn, với tốc độ kinh người lao thẳng về phía ông già Quan.

Ông già Quan thậm chí còn chưa kịp hét lên một tiếng kinh hãi, đã bị đám khói đen đó hoàn toàn bao bọc.

Ngay sau đó, một trận âm thanh cắn xé rợn người vang lên, kèm theo tiếng hét thảm thiết của ông già Quan.

Đám khói đen không ngừng cuộn lên cuộn xuống, như vô số ác quỷ đang hoành hành bên trong, điên cuồng cắn xé cơ thể ông già Quan.

Một tiếng va chạm trầm đục truyền đến, tim của mọi người không

khỏi rung lên.

Mười hơi thở sau, đám khói đen lại ngưng tụ thành một khuôn mặt quỷ đáng sợ, toát ra một luồng khí khiến người ta rùng mình.

Và bên dưới khuôn mặt quỷ, một vật nặng rơi xuống từ trong đám khói đen, phát ra một tiếng "bịch" trầm đục.

Mọi người nghe tiếng nhìn lại, sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt, trong lòng tràn ngập kinh hãi.

Thứ rơi xuống lại chính là thi thể của ông già Quan, tuy nhiên, thi thể này đã hoàn toàn mất đi hình dạng ban đầu.

Lão trở nên khô quắt như củi, toàn bộ cơ bắp và da thịt đều dính chặt vào xương, như thể bị rút cạn toàn bộ sinh lực.

Quần áo của ông già Quan cũng rách nát tả tơi, để lộ cơ thể thảm không nỡ nhìn.

Khuôn mặt lão càng vặn vẹo không ra hình người, hai mắt trợn tròn, đầy kinh hoàng và tuyệt vọng.

Đó là một sự khủng bố không thể diễn tả bằng lời, chỉ cần nhìn một cái là sẽ rợn tóc gáy.

"Ực!" Bàn Tử nhìn bộ dạng thê thảm của ông già Quan, sợ đến mức không nhịn được nuốt nước bọt.

Động tĩnh này lại đột nhiên thu hút sự chú ý của bóng ma quỷ giữa không trung.

Chỉ thấy hai ánh mắt lạnh lẽo, xuyên qua lớp thi khí đen trong mộ thất, khóa chặt vào người Bàn Tử đang mở ô Kim Cương.

"Mẹ kiếp!" Bàn Tử chửi thầm một tiếng, sau đó treo lá bùa Mạc Kim trên cổ ra ngoài áo, lên đạn súng trường, chĩa vào mặt quỷ trên không.

Nhìn hành động của Bàn Tử, Sở Viễn vội vàng đưa tay lấy ra một ống máu Thanh Long, nhanh chóng bôi lên mặt ô Kim Cương.

Cùng với việc bôi máu Thanh Long, trên mặt ô tỏa ra một lớp ánh sáng đỏ mờ, bao bọc toàn bộ mặt ô.

Những ký hiệu bát quái vốn có chút mơ hồ, dưới sự nhuộm máu lại trở nên rõ ràng hơn, như thể được ban cho sự sống.

Chương 471

"Bàn Tử, cậu chịu trách nhiệm phân tán sự chú ý của nó, tôi sẽ đối phó với nó!" Nghe vậy, Bàn Tử nhíu mày, nhưng nhìn thấy vẻ mặt trầm ổn của Sở Viễn, cậu cắn răng, đột ngột dậm chân, lùi về phía sau.

Đồng thời hét lớn vào mặt quỷ trên không: "Còn muốn luyện chế tiên đan, trường sinh bất lão, nhổ vào, ăn một phát súng của Bàn gia mày đây!" Trong khoảnh khắc, trong mộ thất vang lên tiếng súng chói tai, đạn bay như sao băng, liên tục bắn vào mặt quỷ.

Hỏa lực mạnh mẽ khiến mặt quỷ bằng thi khí màu đen lập tức bị trọng thương, tan tác, khuôn mặt hung tợn ban đầu trở nên vô cùng vặn vẹo.

Tuy nhiên, cùng với tiếng súng ngưng lại, mặt quỷ vốn bị bắn tan lại bắt đầu từ từ hợp lại, dần dần khôi phục lại hình dạng ban đầu!

"Ối trời ơi, vãi!" Bàn Tử thấy vậy, không khỏi thất thanh kinh hô, "Rốt cuộc đây là cái quái gì vậy?

Lại còn không bắn chết được!" Đối mặt với cảnh tượng quỷ dị này, cậu không chút do dự quay người bỏ chạy, tốc độ nhanh như bôi dầu dưới chân.

"Gầm!" Mặt quỷ dường như nhận ra Bàn Tử đang bỏ chạy, phát ra một tiếng gầm giận dữ, âm thanh vang vọng trong mộ thất, làm tai người ta đau nhói.

Ngay sau đó, nó như một cơn lốc đen, nhanh chóng hóa thành một luồng khí đen, với thế như gió cuốn chớp giật lao về phía Bàn Tử.

Thấy mặt quỷ sắp chạm vào Bàn Tử, trong gang tấc, đột nhiên

một chiếc ô Kim Cương tỏa ra ánh sáng đỏ rực đột ngột xuất hiện!

"Ầm!" Chỉ nghe một tiếng nổ lớn, thi khí màu đen gào thét va vào ô Kim Cương, phát ra tiếng vang như kim loại va chạm.

Ngay lúc luồng thi khí màu đen sắp chạm vào mặt ô, cổ tay Sở Viễn đột ngột trĩu xuống, quát khẽ: "Xoay!" Vù!

Ô Kim Cương theo tiếng mà xoay nhanh, lúc đầu còn có vẻ trì trệ, sau đó tốc độ tăng vọt, hóa thành một vòng sáng màu máu mờ ảo.

Trên mặt ô, ánh sáng đỏ sẫm như dung nham được kích hoạt, đột nhiên trở nên chói mắt, như máu đang cháy.

Dưới ánh sáng bùng nổ, những phù văn bát quái vốn mơ hồ lập tức hiện rõ, trong khoảnh khắc như thể sống lại.

Phía sau ô Kim Cương, Sở Viễn vẻ mặt nghiêm túc, từ từ mở miệng, giọng nói như chuông lớn nổ vang, chấn động cả mộ thất đầy thi khí: "Thiên địa hữu chính khí, tạp nhiên phú lưu hình, hạ tắc vi hà nhạc, thượng tắc vi nhật tinh, vu nhân viết hạo nhiên, phái hồ tắc thương minh!

Phá!" Chữ "Phá" cuối cùng thoát ra khỏi miệng, như sấm sét kinh hoàng giáng xuống.

Những phù văn bát quái trên ô Kim Cương như bị một chiếc búa vô hình đập vào, đột nhiên bắn ra ánh sáng vàng chói mắt.

Càng có một sức mạnh hùng hậu khó tả, như thể địa mạch đang ngủ say bị đánh thức, ầm ầm rót vào thân ô!

Ầm!

Phù văn bát quái trên mặt ô đột nhiên phình to, hóa thành một đồ hình bát quái bằng vàng khổng lồ vô song, ánh sáng vạn trượng.

Nó không còn là ảo ảnh, mà ngưng tụ như vật chất, mang theo uy

năng khủng bố trấn áp mọi tà ma, đập thẳng vào mặt quỷ hung tợn trên không.

"Gàoooo!!!" Mặt quỷ phát ra tiếng hét chói tai, đầy sợ hãi và oán độc tột cùng.

Ánh sáng vàng và khí đen vừa tiếp xúc, liền bùng nổ tiếng "xèo xèo" chói tai, thi khí màu đen như băng cứng bị mặt trời thiêu đốt.

Lập tức sôi trào, từng đám khói đen cuồng loạn vặn vẹo, tan rã trong ánh sáng vàng.

Hóa thành vô số hạt bụi đen li ti, rơi lả tả xuống, trong khoảnh khắc đã phủ một lớp dày trên mặt đất.

"A a a a!" Mặt quỷ hoàn toàn điên cuồng, nó xông ngang dọc trong lồng bát quái bằng vàng đang co lại, biến ảo ra vô số khuôn mặt đau đớn gào thét.

Dùng thi khí ngưng tụ thành móng vuốt, răng nhọn, điên cuồng tấn công vào bức tường ánh sáng vàng.

Mỗi lần va chạm, đều khiến ánh sáng vàng của đồ hình bát quái lóe lên, phát ra những tiếng nổ trầm đục như trống sấm "bùm! bùm! bùm!".

Toàn bộ mộ thất đều rung chuyển, ánh sáng vàng và khí đen kịch liệt nuốt chửng, hủy diệt lẫn nhau, ánh sáng lúc tỏ lúc mờ.

Tuy nhiên, hạo nhiên chính khí và sức mạnh địa mạch chứa trong phù văn bát quái, hùng mạnh không thể chống cự.

Mặt quỷ giãy giụa càng kịch liệt, tiêu hao lại càng lớn, hình thể của nó dưới sự luyện hóa liên tục của ánh sáng vàng, thu nhỏ lại một cách rõ rệt.

Tiếng gào thét từ cuồng bạo chuyển thành thê lương, rồi từ thê

lương biến thành tiếng nấc tuyệt vọng.

Cuối cùng, khi tia khí đen ngoan cố cuối cùng bị ánh sáng vàng hoàn toàn nghiền nát, tịnh hóa.

Phụt!

Như một bong bóng khổng lồ vỡ tan, mặt quỷ hung tợn hoàn toàn tan biến vào hư không, thi khí trong mộ thất lập tức bị quét sạch.

Chỉ còn lại mặt đất đầy bụi đen như mực, lặng lẽ kể lại cuộc tiêu diệt kinh tâm động phách vừa rồi.

"Hù!" Cơ thể căng cứng của Sở Viễn đột ngột thả lỏng, gần như kiệt sức, thở hổn hển.

Ánh sáng trên chiếc ô Kim Cương trong tay đã tắt hẳn, trở lại nguyên trạng.

Chỉ là trên mặt ô, những phù văn bát quái ban đầu trở nên cực kỳ ảm đạm, thậm chí có chút mơ hồ, như thể đã hao hết tia linh tính cuối cùng.

Một cảm giác mệt mỏi nặng nề truyền từ thân ô đến lòng bàn tay cậu.

"Tổ sư nhà tôi ơi!" Bàn Tử nãy giờ nín thở giờ mới thở mạnh ra, mắt trợn tròn xoe, vỗ đùi nhảy dựng lên.

Giọng cậu ta vì phấn khích mà đổi cả tông: "Lão Sở, đỉnh vãi chưởng, thì ra cái ô Kim Cương của chúng ta còn là một món pháp khí trấn tà, Bàn gia tôi cũng có, ha ha ha!" Tiếng cười vui sướng của Bàn Tử vang lên đặc biệt lớn trong mộ thất trống trải, tĩnh lặng.

Hoa Vinh cùng đám Tá Lĩnh Lực Sĩ, nhìn mặt đất đầy bụi đen, và Sở Viễn đang thở hổn hển, trong mắt tràn đầy chấn động!

Nhìn Bàn Tử đang vô cùng kích động, Sở Viễn bực bội đẩy cậu ta

một cái, chỉ vào bên trong quách mặc ngọc, khẽ nói: "Bàn Tử, đừng có lảm nhảm nữa, chân tay nhanh nhẹn lên, mau đi xem tình hình bên trong quách thế nào, có mật đạo không?" Liếc nhìn Sở Viễn, Bàn Tử nghĩ đến việc vẫn chưa tìm được lối ra, liền thu lại nụ cười, cầm xẻng công binh, bước lên phía trước.

Lúc này, luồng thi khí đen kịt tích tụ nhiều năm bên trong quách mặc ngọc đã bị tiêu diệt sạch, để lộ tình hình bên trong.

Bàn Tử nhón chân, nhoài người nhìn vào, đồng tử đột nhiên co rút lại, sau đó cơ thể đột ngột lùi lại, kinh hãi kêu lên: "Vãi, bên trong có yêu quái!!!" Sở Viễn: "…" Mọi người thấy bộ dạng làm chuyện bé xé ra to của Bàn Tử, đều cảm thấy vô cùng tò mò, liền lần lượt vây lại, muốn xem rốt cuộc là chuyện gì.

Mọi người đều vươn cổ, trợn to mắt, nhìn vào bên trong quách.

Ngay lúc này, trong đám người đột nhiên vang lên một tràng tiếng kinh hô dài ngắn khác nhau.

Có người bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, có người thì bị dọa đến lùi lại mấy bước.

Thậm chí có một người nhát gan, vì quá kinh hãi, cơ thể loạng choạng, suýt nữa thì ngã xuống đất.

Quả nhiên như lời Bàn Tử nói, bên trong quách này lại thật sự có một con yêu quái, và con yêu quái này trông còn khá quen mắt.

Nhìn kỹ lại, đó là một con quái vật đầu chuột thân người, ngoài phần đầu giống chuột, cơ thể gần như không có gì khác biệt với con người.

Tay chân đều đầy đủ, tuy nhiên, chính bộ dạng nửa người nửa ngợm này khiến người ta cảm thấy vô cùng quỷ dị.

Sau khi cả nhóm nhìn rõ khuôn mặt của thi thể bên trong quách,

trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ khó tin.

Một luồng khí lạnh thấu xương dâng lên từ sống lưng, khiến họ toàn thân lạnh toát.

Khuôn mặt của con quái vật này và hình tượng Hoàng Đại Tiên được thờ cúng trong miếu Hoàng Đại Tiên mà mọi người vừa vào qua Quỷ Nha Môn, cứ như tạc từ một khuôn.

Lẽ nào, đây chính là Hoàng Đại Tiên bản thể?

Nếu đây thực sự là Hoàng Đại Tiên, vậy thì việc mọi người vừa liên thủ tiêu diệt ngài, chẳng phải đã phạm vào đại kỵ của Ngũ Tiên Đông Bắc sao!

"Lão Sở, trong quách chỉ có thi thể Hoàng Đại Tiên, không thấy mật đạo nào cả?" Nghe lời Bàn Tử, Sở Viễn từ từ đi đến gần quách mặc ngọc, liếc nhìn thi thể Hoàng Đại Tiên, mặt không đổi sắc.

Chương 472

Hoa Vinh đứng bên cạnh nghe vậy, trong lòng khẽ động, chủ động lên tiếng: "Bàn Tử, thi thể này rất kỳ lạ, nói không chừng trên người còn sót lại độc tố, hay là để đám Tá Lĩnh chúng tôi xử lý đi." Bàn Tử gật đầu, Tá Lĩnh Lực Sĩ xuất thân từ Xích Mi, đối với thi thể trong quan tài, tự có một bộ phương thức xử lý riêng.

Điều khiến người ta khó chịu nhất là khi Tá Lĩnh gặp phải mộ cổ của quan lớn quý tộc, họ sẽ đào xác chủ mộ, nhổ nước bọt, thậm chí là tát vào mặt.

Nói xong, Hoa Vinh vẫy tay với đám Tá Lĩnh Lực Sĩ phía sau, và từ từ đi một vòng quanh quách.

Đi xong một vòng, bước chân của Hoa Vinh dừng lại ở phía trước quách, vẻ mặt đột nhiên trở nên nghiêm túc.

Anh ta thẳng lưng, hạ giọng quát với đám Tá Lĩnh Lực Sĩ bên cạnh: "Anh em, dâng hương!" Giọng nói tuy không lớn, nhưng lại mang một sự uy nghiêm không thể nghi ngờ.

Thế là dưới ánh mắt kinh ngạc của Sở Viễn và Bàn Tử, đám người Tá Lĩnh lần lượt lấy ra bốn nén hương tre mảnh.

Sau khi đốt lên, đám người Tá Lĩnh hai tay cầm hương, đặt lên trán.

Dưới sự dẫn dắt của Hoa Vinh, đám Tá Lĩnh Lực Sĩ đồng loạt cúi người về phía quách mặc ngọc, đồng thanh nói: "Rồng lượn biển, giao nằm sông, núi Bắc Cực người đông như biển, bốn nén hương thắp kính tám phương." "Hồng trần mờ mịt tiền không lối, mượn ngài tài âm độ một phương, đường xuống hoàng tuyền một cán cân, kiếp sau trâu ngựa xin báo đáp!" Lời vừa dứt, Hoa Vinh dẫn đầu cắm nén

hương tre vào khoảng đất trống trước quách mặc ngọc, quay người lớn tiếng nói: "Anh em, khiêng thi!" "Quăng dây!"… "Chậc chậc, không ngờ Tá Lĩnh Lực Sĩ còn bày ra được trò này, cũng có mấy phần phong thái đạo mộ đấy!" Bàn Tử khoanh tay, vẻ mặt đầy hứng thú nhìn đám người Tá Lĩnh đang bận rộn, sau đó nháy mắt với Sở Viễn cười nói.

Sở Viễn đầy vẻ thương cảm liếc nhìn Bàn Tử, trong lòng không khỏi thầm than, tên này đúng là tóc ngắn kiến thức cũng ngắn!

Bị người ta chiếm hời mà còn không hề hay biết, thậm chí còn đứng đó trêu chọc đối phương, thật khiến người ta cạn lời.

Sở Viễn căn bản lười để ý đến Bàn Tử, ánh mắt của cậu bị Hoa Vinh thu hút.

Chỉ thấy Hoa Vinh đang ung dung chỉ huy thuộc hạ, cẩn thận buộc dây thừng vào Hoàng Đại Tiên trong quách.

Sở Viễn thấy vậy, trong lòng tò mò không chịu nổi, liền bước lên phía trước, muốn quan sát gần hơn thủ pháp khiêng thi của đám người Tá Lĩnh.

"Ể, Lão Sở, sao cậu không thèm để ý đến người ta vậy?" Bàn Tử thấy Sở Viễn không hề phản ứng với lời gọi của mình, liền cảm thấy có chút vô vị, lẩm bẩm trong miệng một câu.

Tuy nhiên, đúng lúc này, Lý Thấm đứng bên cạnh hai người đột nhiên bật cười "phì" một tiếng.

Tiếng cười này như một hòn sỏi ném vào mặt hồ tĩnh lặng, lập tức thu hút sự chú ý của Bàn Tử.

Bàn Tử ngơ ngác quay đầu lại, nhìn Lý Thấm, đầy nghi hoặc hỏi: "Cô cười cái gì?" Lý Thấm thấy vậy, vội vàng dùng tay che miệng, cố nén cười, cuối cùng vẫn không nhịn được, "khà khà khà" cười ra

tiếng.

Bàn Tử bị Lý Thấm cười cho có chút không hiểu gì, cậu trợn to mắt, ngơ ngác nhìn Lý Thấm.

"Bàn ca, anh biết không?

Đây có thể là xác khô của Hoàng Đại Tiên đó!" Lý Thấm khó khăn lắm mới nín cười được, thở hổn hển giải thích: "Nghe sư phụ nói, loại xác khô hiếm thấy này có rất nhiều người sẵn lòng trả giá cao để sưu tầm đấy!" "Cái gì?" Bàn Tử nghe vậy, sắc mặt đột nhiên thay đổi, trợn to mắt, khó tin nhìn Lý Thấm, "Con quái vật này có người muốn?

Giá cao?" Nghĩ đến đây, Bàn Tử trong lòng hối hận không thôi, sao cậu lại không nghĩ ra cái xác khô này lại có giá trị lớn đến vậy.

Thấy Hoa Vinh đang chuẩn bị kéo xác khô ra, Bàn Tử lòng nóng như lửa đốt, cậu hét lớn vào mặt Hoa Vinh: "Tiểu Hoa, mau buông cái xác khô đó ra, để tôi!" Dưới sự mè nheo của Bàn Tử, Hoa Vinh thực sự không còn cách nào khác, đành phải bất đắc dĩ đồng ý cho Bàn Tử chia một phần.

Nghe được lời hứa của Hoa Vinh, Bàn Tử lúc này mới hài lòng cười lên, sau đó không còn quấy rầy Hoa Vinh nữa, quay người đi sang một bên.

Hoa Vinh thấy Bàn Tử cuối cùng cũng không làm phiền mình nữa, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, anh ta quay người hét với đám Tá Lĩnh Lực Sĩ: "Được rồi, mọi người bắt đầu ra tay đi!" Đám Tá Lĩnh Lực Sĩ nghe lệnh của Hoa Vinh, lập tức hành động, họ thành thạo buộc dây thừng vào quách mặc ngọc.

Sau đó bắt đầu buộc dây thừng vào tứ chi của thi thể Hoàng Đại Tiên bên trong, cố định nó lại.

Hoa Vinh vẻ mặt ngưng trọng đứng một bên, lần hành động này

chỉ cần một chút sơ suất, là có thể làm hỏng cái xác khô Hoàng Đại Tiên quý giá này.

Ba phút sau, chỉ nghe đám Tá Lĩnh Lực Sĩ đồng thanh hét lớn một tiếng: "Khiêng!" Tiếp theo, họ đồng thời dùng sức, gắng sức kéo dây thừng.

Cùng với việc dây thừng được siết chặt, quách mặc ngọc từ từ rời khỏi mặt đất, xác khô Hoàng Đại Tiên bên trong cũng theo đó bay lên không.

Đám Tá Lĩnh Lực Sĩ cẩn thận kiểm soát lực kéo của dây thừng, sợ một chút sơ suất sẽ làm xác khô rơi xuống.

Khi xác khô Hoàng Đại Tiên được treo lên hoàn toàn, đám Tá Lĩnh Lực Sĩ nhìn nhau.

Sau đó ăn ý từ từ đặt xác khô xuống mặt đất.

Trong suốt quá trình, họ đều vô cùng cẩn thận, không dám có chút sơ suất nào.

Sở Viễn ngồi xổm xuống, nhận lấy xẻng công binh của Bàn Tử, sau đó quan sát kỹ xung quanh khoang đầu của Hoàng Đại Tiên.

Bàn Tử đứng bên cạnh căng thẳng đến mức kéo tay cậu, lo lắng hỏi: "Thế nào, đây là thi thể Hoàng Đại Tiên, hay là được ghép lại?" Nếu là xác khô được ghép lại, thì nó không đáng một xu, nếu là dị tướng bẩm sinh, tuyệt đối có thể làm chấn động cả giới sưu tầm xác khô.

"Bàn Tử, sau khi ra ngoài thì thông báo cho Minh thúc đi, thân người đầu chuột này quả thực là dị tướng bẩm sinh, cực kỳ hiếm thấy, thật không thể tin nổi!" Nghe Sở Viễn cảm thán, Bàn Tử và đám người Tá Lĩnh trong mộ thất lập tức kích động vô cùng, trên mặt tràn ngập sự phấn khích khó kìm nén.

Cả nhóm người đều trợn to mắt, nhìn chằm chằm vào cái xác khô đó, cuối cùng cũng đào được bảo bối rồi!

Bàn Tử phấn khích xoa tay, nói với Hoa Vinh: "Ha ha, Tiểu Hoa, Minh thúc là chuyên gia về xác khô ở Hồng Kông và Đài Loan, nghiên cứu về xác khô rất có thành tựu, quan hệ cũng cực rộng." Hoa Vinh nghe vậy, trong lòng khẽ động, lập tức hiểu ý của Bàn Tử.

Anh ta thầm nghĩ, cái xác khô này đã đặc biệt như vậy, muốn tiêu thụ thuận lợi, e rằng phải thông qua Minh thúc mới được.

"Anh em, cẩn thận một chút, gói xác khô lại, mang ra ngoài!" Hoa Vinh hét lớn, giọng nói vang vọng trong mộ thất.

Theo lệnh của Hoa Vinh, đám người Tá Lĩnh nhanh chóng hành động.

Họ thành thạo mở một chiếc túi hút chân không, cẩn thận đặt xác khô Hoàng Đại Tiên vào.

Sau đó niêm phong kỹ túi, đảm bảo xác khô không bị tổn hại.

Trương Bách Sự ở phía sau đám người, nhìn thủ pháp thành thạo của đám người Tá Lĩnh, miệng há ra, dường như muốn nói gì đó.

Nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu, không mở miệng.

Anh ta biết rõ, bất kể là Hoa Vinh hay Bàn gia của Mạc Kim Hiệu Úy, đều sẽ không bỏ qua cái xác khô dị tướng bẩm sinh này.

Nghĩ đến đây, Trương Bách Sự không nhịn được thầm cầu nguyện trong lòng, hy vọng Hoàng Đại Tiên sẽ không vì hành vi của họ mà tìm đến gây phiền phức cho mình.

Dù sao, cái xác khô này trông rất không bình thường, ai biết được nó có năng lực quỷ dị gì không?

"Sở đại ca, mau đến xem, đáy quan tài có cơ quan!!!" Trong lúc

đám người Tá Lĩnh đang bận rộn gói xác khô Hoàng Đại Tiên, Lý Thấm bò trên mép quách, chỉ vào một bộ phận nhô lên ở đáy kinh hô.

Nghe thấy động tĩnh, Sở Viễn vội vàng đứng dậy, sải bước đi qua, đến bên cạnh Lý Thấm.

Nhìn theo hướng tay cô chỉ, quả nhiên đáy quách không phải bằng phẳng, phần giữa hơi nhô lên một trang trí hình tròn.

Nghĩ đến đây, Sở Viễn một tay chống lên mép quách, nhẹ nhàng nhảy một cái, liền nhảy vào bên trong quách mặc ngọc.

"Sở đại ca, cẩn thận." Nhìn Sở Viễn đáp xuống bên cạnh cơ quan hình tròn nhô lên, Lý Thấm lập tức thót tim, sợ cậu lại kích hoạt cơ quan.

Cả nhóm người đi suốt chặng đường này, liên tục kích hoạt cơ quan, tử chiến, cuối cùng giải quyết cơ quan, đã hao phí phần lớn tinh lực.

Lỡ như phía sau còn giấu cơ quan lợi hại nào, e rằng ngoài Sở Viễn ra, những người khác đều không chịu nổi.

"Yên tâm đi, tôi sẽ cẩn thận!" Đáp lại Lý Thấm một tiếng, Sở Viễn giơ xẻng công binh lên, lật lớp vải lụa trải dưới đáy quách, để lộ bộ mặt thật bên dưới.

Đây là một cơ quan trang trí hình tròn được chế tạo tinh xảo bằng đồng, bề ngoài được bọc một lớp vỏ sắt kim loại kín mít.

Khiến người ta không thể nhìn thấy tình hình cụ thể bên trong đĩa tròn.

Tuy nhiên, khi ánh mắt rơi xuống đáy đĩa tròn, một chiếc khóa cơ quan cực kỳ nhỏ xảo hiện ra.

Chiếc khóa cơ quan này thiết kế khá độc đáo, có nét tương đồng

với khóa Lỗ Ban truyền thống.

Đúng lúc này, trong đầu Sở Viễn đột nhiên lóe lên một ý nghĩ, cậu lập tức ngẩng đầu lên, nhìn Lý Thấm đang đứng bên cạnh.

Lý Thấm là đệ tử đắc ý của đại sư chế tạo khí cụ Phong Oa Sơn, đối với các loại khóa cơ quan có thể nói là thuộc lòng trong lòng bàn tay.

Chương 473

Đặc biệt là khóa Lỗ Ban, càng là sở trường của cô.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Sở Viễn, Lý Thấm khẽ gật đầu, sau đó nhẹ nhàng di chuyển thân hình, nhảy vào trong quách.

Cô cúi người ngồi xổm xuống, cẩn thận quan sát chiếc khóa cơ quan nhỏ xảo đó, trong mắt lóe lên một tia nghi hoặc.

"Thế nào, có mở được không?" Sở Viễn đầy mong đợi hỏi.

Lý Thấm nhíu mày, thực ra chiếc khóa này quá bình thường, so với những chiếc khóa cơ quan tinh xảo mà cô quen thuộc, quả thật là một trời một vực.

"Khóa mật mã này rất có thể là mấu chốt để mở cơ quan đĩa tròn tầng thứ nhất, phía sau có thể còn có những kỹ xảo khác." Sở Viễn khẽ gật đầu, cơ quan đĩa tròn này tuy không biết chi tiết, nhưng tên mặt quỷ giỏi phong thủy, chắc chắn là thiết kế theo loại ngũ hành bát quái.

Nếu thực sự là cơ quan loại Thiên Địa Bàn, dựa vào 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》, muốn giải được dễ như trở bàn tay.

Thấy Sở Viễn ra hiệu cho mình tiếp tục giải khóa, Lý Thấm cũng không do dự nữa, hai tay trực tiếp nhẹ nhàng chạm vào khóa cơ quan.

Đây là một dãy thiết kế tương tự khóa mật mã hiện đại, bốn vòng tròn bát giác lộ ra bên ngoài, mỗi góc đều khắc chữ của mười hai thời thần.

Cẩn thận quan sát các ký tự mười hai thời thần, trong đầu Lý Thấm lóe lên bài ca quyết về khóa Lỗ Ban mà sư phụ Lý Định Quốc

đã truyền dạy: "Ngũ quan lục phủ phân chi hữu đạo, Tý Ngọ Mão Dậu vi thằng, định tứ phương!" (Năm giác quan sáu phủ tạng phân chia có đạo, Tý Ngọ Mão Dậu làm dây, định bốn phương!) Nghĩ đến đây, hai tay Lý Thấm nhanh chóng xoay chuyển, lần lượt xoay bốn vòng bát giác của khóa cơ quan đến các vị trí tương ứng với Tý, Ngọ, Mão, Dậu.

Cùng với việc bốn chữ Tý, Ngọ, Mão, Dậu về đúng vị trí, đĩa tròn phía trên khóa cơ quan đột nhiên rung lên.

"Soạt!" một tiếng, chỉ thấy lớp vỏ sắt kim loại vốn bao bọc đĩa tròn co lại mở ra, để lộ bộ mặt thật của cơ quan đĩa tròn.

"Đây là Thiên Địa Bàn bốn tầng!" Sau khi nhìn rõ thiết kế phức tạp từng vòng từng vòng trên cơ quan đĩa tròn, Lý Thấm lập tức đứng dậy, kinh ngạc hô lên.

Ai cũng biết, Thiên Địa Bàn trong Tam Hợp Phong Thủy được chia thành Thiên Bàn, Địa Bàn và Nhân Bàn, mỗi bàn lại bao gồm năm bàn khắc bên trong.

Ba bàn tổng cộng có mười bảy bàn, thậm chí một số la bàn đặc chế có hai mươi bàn hoặc nhiều hơn, càng nhiều bàn thì việc suy diễn càng chính xác.

Lúc này, Thiên Địa Bàn hiện ra trước mắt mọi người lại có tới bốn tầng, nhiều hơn Thiên Bàn, Địa Bàn và Nhân Bàn một tầng.

"Đây là hai mươi bốn tiết khí, không ngờ Thiên Địa Bàn này lại là loại Tứ Trọng Thiên Địa Bàn hiếm thấy, có chút thú vị!" Sở Viễn ngưng mắt nhìn Thiên Địa Bàn trong đĩa tròn, ánh mắt lướt qua từng chi tiết của bàn, đặc biệt là hai mươi bốn tiết khí trên bàn trong.

Hai mươi bốn tiết khí, là kết quả của việc người xưa quan sát lâu dài sự thay đổi của trời đất, tính toán chính xác quy luật vận hành của

các vì sao mới có được.

Nghĩ đến đây, hai tay Sở Viễn như những con bướm đang múa lượn, nhẹ nhàng đáp xuống Nhân Bàn ở ngoài cùng của Thiên Địa Bàn.

Trên Nhân Bàn khắc ba bàn nhỏ, mỗi bàn nhỏ đều tương ứng với ngũ hành Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ và ký hiệu âm dương bát quái.

Chỉ thấy hai tay Sở Viễn từ từ đặt lên Nhân Bàn, sau đó bắt đầu xoay theo chiều kim đồng hồ.

Cùng với sự chuyển động của Nhân Bàn, kim chỉ cũng từ từ di chuyển, cuối cùng dừng lại ở vị trí quẻ Càn.

Tiếp theo, động tác của Sở Viễn vô cùng tập trung, bắt đầu xoay Nhân Bàn theo thứ tự ngũ hành Thủy, Thổ, Hỏa.

Khi cậu hoàn thành lần xoay cuối cùng, quẻ tượng đầu tiên cuối cùng cũng hiện ra trước mắt.

"Càn vi thiên, Khảm vi thủy, Khôn vi địa, Ly vi hỏa, thị vi càn khôn." (Càn là trời, Khảm là nước, Khôn là đất, Ly là lửa, đó là càn khôn.) Sau khi xác định quẻ tượng Càn Khôn, Sở Viễn bắt đầu xoay Địa Bàn, trên Địa Bàn khắc chính là hai mươi bốn tiết khí.

Quẻ Càn như bị yểm phép thuật, vững vàng dừng lại ở vị trí Xuân Hạ.

Còn quẻ Khôn thì như bị một bàn tay vô hình kéo đi, chính xác không sai lệch đối diện với hướng Thu Đông.

Người xưa có câu: "Quẻ Càn chủ Xuân Hạ, quẻ Khôn chủ Thu Đông." Khi lời của quẻ tượng Càn Khôn được giải mã xong, Sở Viễn hít một hơi thật sâu, không do dự xoay Thiên Bàn cuối cùng.

Cùng với động tác của Sở Viễn đột ngột dừng lại, Thiên Địa Bàn

như bị một sức mạnh cường đại kích hoạt, đột nhiên bắt đầu tự xoay.

Tiếng lách cách vang lên liên hồi, như thể vô số bánh răng đang ăn khớp với nhau.

Ánh mắt Sở Viễn như đuốc, nhìn chằm chằm vào mặt bên của Thiên Địa Bàn.

Chỉ thấy bề mặt vốn nhẵn bóng ở đó đột nhiên nứt ra một khe hở, giống như mặt đất bị xé toạc.

Tim Sở Viễn không tự chủ được mà đập nhanh hơn, hai tay cậu khẽ run, từ từ đẩy khe hở đó ra.

Bên trong khe hở, một màu đen kịt, lờ mờ có thể thấy một con đường hầm hẹp, chỉ đủ một người đi qua.

"Đây là đường hầm thoát hiểm!" "A~~~" Kèm theo những tiếng kinh hô dài ngắn khác nhau, thân hình tròn vo của Bàn Tử đột ngột trượt nhanh xuống theo lối thoát hiểm.

Tốc độ ngày càng nhanh, như một quả đạn pháo mất kiểm soát, lao thẳng về phía trước.

Cuối cùng, sau một đoạn trượt nhanh kinh tâm động phách, Bàn Tử đã nhìn thấy lối ra phía trước.

Tuy nhiên, chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, "Ái da!" chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết, Bàn Tử như một bao cát bị ném đi, ngã sõng soài ở lối ra.

Do quán tính, Bàn Tử sau khi ngã xuống không dừng lại, mà tiếp tục lộn về phía trước mấy vòng, lúc này mới dừng lại.

Cậu nằm trên đất, nhăn nhó rên rỉ, như thể toàn bộ xương cốt đều sắp rã rời.

"Tổ sư nhà nó chứ, cái lối thoát hiểm gì đây, làm như cầu trượt,

đây là đang chơi tôi à!" Bàn Tử vừa xoa cái mông bị ngã đau, vừa bực bội lẩm bẩm.

Mà lúc này, Sở Viễn, người trượt xuống trước cậu một bước, đang khoanh tay đứng một bên, ung dung thản nhiên.

Sở Viễn nhìn Bàn Tử lôi thôi lếch thếch, trên mặt cố nén cười, trêu chọc: "Tôi nói này Bàn gia, thân hình của cậu đúng là tròn trịa thật đấy, cậu xem cậu kìa, ngã một cú như vậy, nên giảm béo rồi đấy!" Bàn Tử nghe vậy, tức không chịu nổi, cậu "vụt" một cái bò dậy từ trên đất, trừng mắt nhìn Sở Viễn nói: "Đi chết đi, Bàn gia tôi hành tẩu giang hồ bao nhiêu năm, dựa vào chính là thân hình mỡ màng này, vừa công vừa thủ, cậu có hiểu không?" Nói rồi, Bàn Tử còn cố ý ưỡn cái bụng tròn vo của mình, như thể đang khoe "ưu thế" với Sở Viễn.

Thấy Bàn Tử mặt đầy vẻ không thèm để ý, Sở Viễn đi tới phủi bụi trên người cậu ta, nói: "Được rồi, đừng có nói nhảm ở đây nữa, mau gửi tín hiệu cho người ở trên, bảo họ có thể xuống rồi." Bàn Tử bĩu môi, nuốt lại những lời định nói với Sở Viễn, cầm súng tiểu liên, bắn ba phát vào chỗ trống!

"Bằng, bằng, bằng!" Đây là tín hiệu cậu đã hẹn với Hoa Vinh, nếu đường hầm trong quách mặc ngọc an toàn, sẽ dùng tiếng súng làm hiệu, ba tiếng là an toàn.

Cùng lúc đó, tại mộ thất có quách mặc ngọc, Hoa Vinh và những người khác đang im lặng chờ đợi, đột nhiên ba tiếng súng phá vỡ sự im lặng.

Sau một thoáng kinh ngạc, trên mặt Hoa Vinh và mọi người đều hiện lên vẻ kích động khó kìm nén.

Bởi vì họ đều hiểu, ba tiếng súng này có nghĩa là bên dưới an toàn, không có nguy hiểm.

“Anh em, nghe thấy chưa?

Bên dưới an toàn!

Mọi người chuẩn bị đi, theo thứ tự lần lượt xuống!” Giọng Hoa Vinh lộ ra một chút hưng phấn, ánh mắt anh ta lướt qua từng người, cổ vũ mọi người dũng cảm tiến lên.

Mọi người lần lượt gật đầu, tỏ ý đã chuẩn bị xong.

Hoa Vinh hít một hơi thật sâu, sau đó quay ánh mắt về phía Lý Thấm, nhẹ nhàng nói: “Lý cô nương, nữ sĩ ưu tiên, mời!” Lý Thấm nhìn Hoa Vinh, nhẹ nhàng gật đầu, sau đó mỉm cười, rồi không do dự bước về phía lối thoát hiểm.

Nhảy một cái, như một con én nhẹ nhàng lướt vào đường hầm, nhanh chóng biến mất trong bóng tối...

Mười phút sau.

Hoa Vinh dẫn đầu đám người Tá Lĩnh, cẩn thận đi qua con đường hầm hẹp, cuối cùng cũng đến được đáy mộ thất.

Nơi này âm u ẩm ướt, tràn ngập một luồng khí cũ kỹ.

Sở Viễn và Bàn Tử đã đợi ở đây từ lâu, liền giới thiệu cho Hoa Vinh về môi trường xung quanh.

Hóa ra, đây không phải là một mộ thất bình thường, mà là một nơi giống như phòng chứa đồ.

Trên mặt đất bừa bãi chất đống các loại dụng cụ đào khoáng, rõ ràng nơi này từng là một khu mỏ.

Do sự ăn mòn của thời gian, những dụng cụ này đều đã mục nát, ở nơi sâu nhất của phòng chứa đồ, có một cửa hang mỏ khổng lồ.

Chương 474

Trong khe đá xung quanh cửa hang, lại lóe lên những vệt sáng màu bạc, lập tức thu hút ánh mắt của mọi người.

Hoa Vinh kiến thức rộng, từng giúp quan phương khai quật không ít mộ cổ, cũng từng hỗ trợ khai thác một số khoáng sản ở những vị trí địa lý đặc biệt.

Khi nhìn thấy màu bạc gần cửa hang mỏ, hai mắt anh ta không khỏi nheo lại, trong lòng dâng lên một sự kích động khó kìm nén.

Anh ta nhanh chóng bước lên, cẩn thận quan sát những vệt sáng màu bạc đó, đúng lúc này, Bàn Tử cũng chú ý đến hành động của Hoa Vinh.

Cậu trong lòng thắt lại, vội vàng ghé sát vào, nhìn chằm chằm vào màu bạc sáng trong khe đá, đột nhiên kinh hô: "Tiểu Hoa, đây không phải là một mỏ bạc đấy chứ!

Anh em, lần này chúng ta thật sự sắp phát tài rồi!" Nghe Bàn Tử nói vậy, Hoa Vinh không nói hai lời, rút ra con dao Tiểu Thần Phong, dao vừa giơ lên đã hạ xuống, chém về phía tảng đá trước mặt.

Chỉ nghe một tiếng vang giòn tan, cùng với tiếng đá vụn rơi lả tả, tảng đá vốn cứng rắn lại bị chém làm đôi!

Mọi người thấy vậy, vội vàng tiến lên xem xét.

Chỉ thấy bên trong tảng đá bị chém ra, lớp đá vốn ẩn giấu dưới lớp vỏ phong hóa cuối cùng cũng lộ ra.

Điều kinh ngạc là, lớp đá bên trong lại có màu bạc sáng, và lớp lớp chồng chất, trải đầy tầm mắt mọi người.

"Oa!

Đây là mỏ bạc, mà còn là mỏ bạc thượng hạng!" Có người trong đám đông kinh ngạc thốt lên.

Hoa Vinh quan sát tình hình xung quanh, thành sắc của mỏ bạc ở đây cực tốt, theo phán đoán của anh ta, dấu vết khai thác bạc ở hang mỏ này ít nhất là từ ba mươi năm trước.

Ngay sau đó, anh ta liền phân công hai Tá Lĩnh Lực Sĩ, bảo họ cầm đèn pin, đi sâu vào hang mỏ để kiểm tra tình hình bên trong.

"Đợi đã!" Ngay lúc hai lực sĩ chuẩn bị lên đường, Sở Viễn đột nhiên gọi họ lại, "Tôi đi trước thăm dò môi trường trong hang mỏ." Nói xong, Sở Viễn sải bước đến trước hang mỏ, tay phải khẽ lật, chỉ thấy trong lòng bàn tay cậu đột nhiên xuất hiện năm viên bi cao su.

Năm viên bi này trông trong suốt, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Ngón tay Sở Viễn khẽ bóp, năm viên bi cao su lập tức như bị đốt cháy, phát ra ánh sáng còn sáng hơn.

Mặc dù ánh sáng này không mạnh, nhưng đủ để chiếu sáng bóng tối xung quanh cửa hang, giúp mọi người có thể nhìn rõ đại khái tình hình bên trong.

Thao tác này của Sở Viễn khiến cả nhóm người xung quanh cảm thấy vô cùng kinh ngạc, họ đều lộ vẻ nghi hoặc, mắt không chớp nhìn chằm chằm.

Đặc biệt là Bàn Tử, nhìn Lý Thấm đang đầy vẻ nghi hoặc, trên mặt lộ ra một nụ cười đắc ý.

Cậu dường như hiểu rõ hành động của Sở Viễn, liền hạ giọng, thần bí giải thích: "Đây là bí quyết độc môn của Lão Sở, phương pháp Nghe gió nghe sấm, ngửi núi phân biệt rồng trong Đạo Mộ Văn Tự Quyết, thông qua âm thanh để phán đoán địa hình." Lý Thấm vừa nghe, mắt lập tức sáng lên, trợn to hai mắt, không động đậy nhìn

chằm chằm vào Sở Viễn, sợ bỏ lỡ bất kỳ chi tiết nào.

Đúng lúc này, chỉ thấy tay phải Sở Viễn đột ngột vung lên, năm viên bi cao su như tia chớp.

Với tốc độ kinh người, đồng thời bay vào hang mỏ âm u không rõ.

"Đùng!" Mười hơi thở sau, trong hang mỏ đột nhiên truyền đến một tiếng vang trầm đục.

Đây rõ ràng là tiếng nảy lên do bi cao su va chạm với vách đá trong hang mỏ.

Nghe thấy tiếng vang này, tai Sở Viễn khẽ động, nhanh chóng áp vào vách trong của hang mỏ, toàn thần tập trung lắng nghe.

Thấy cảnh này, mọi người trong phòng chứa đồ đều căng thẳng đến không dám phát ra một tiếng động nào.

Họ thậm chí còn không dám thở mạnh, sợ tiếng thở của mình sẽ làm phiền đến thính lực của Sở Viễn.

Tiếng "bộp bộp" của những viên đạn cao su nảy lên dần yếu đi, hai tai Sở Viễn bắt đầu rung lên nhanh chóng như một chiếc radar.

Tần suất ngày càng cao, dường như đang cố gắng bắt lấy chút âm thanh yếu ớt cuối cùng.

Cuối cùng, khi tiếng nảy cuối cùng hoàn toàn biến mất, hai tai Sở Viễn cũng ngừng rung.

Trong hầm mỏ tĩnh lặng như tờ, không có bất kỳ tiếng cơ quan nào khởi động.

Thấy vậy, Hoa Vinh và những người khác cuối cùng cũng trút được gánh nặng trong lòng, bất giác cùng thở phào một hơi rồi cẩn thận bước về phía Sở Viễn.

"Lão Sở, tình hình thế nào?

Hầm mỏ này có phải là đường ra không?" Bàn Tử vội vàng hỏi.

Trên suốt chặng đường này, dù trong lăng mộ cổ đầy rẫy nguy hiểm, họ cũng đã trải qua mấy lần thử thách sinh tử.

Nhưng nhìn chung, Bàn Tử vẫn khá hài lòng với chuyến phiêu lưu lần này.

Dù sao thì không chỉ gặp được "Hoàng đại tiên" loại cán thi kỳ dị hiếm thấy, mà còn phát hiện ra mỏ bạc ở đây.

Chỉ cần có thể bình an rời khỏi đây thì đúng là hời to!

Nghe câu hỏi của Bàn Tử, Hoa Vinh và những người khác cũng gật đầu đồng tình, họ cũng đầy mong đợi nhìn Sở Viễn.

Sở Viễn hít một hơi thật sâu, rồi chậm rãi nói: "Hầm mỏ này đã bị bỏ hoang từ rất lâu rồi, bên trong có sáu cửa hang, và tất cả đều quanh co khúc khuỷu, chằng chịt phức tạp.

Trong đó có bốn cửa hang đã sập, không thể đi qua, chỉ còn lại hai cửa là thông suốt." Thì ra, lúc nãy Sở Viễn đã thông qua việc quan sát đường nảy của những viên đạn cao su, vận dụng phương pháp Văn Sơn Biện Long trong Văn tự quyết.

Anh thậm chí đã tái hiện lại hoàn chỉnh tình hình bên trong hầm mỏ trong đầu, mỗi một ngã rẽ đều vô cùng rõ ràng.

Đối với Mạc Kim Hiệu Úy mà nói, nghe ngóng dò đường không khó, điều phiền phức duy nhất là Sở Viễn nghe ra được phía sau một trong hai đường hầm lại có một không gian khác.

"Mọi người cẩn thận, theo sát bước chân tôi!" Sở Viễn tay trái nắm chặt ô Kim Cương, tay phải giơ cao đèn pin cường độ mạnh, vừa lớn tiếng hô hào, vừa cẩn thận bước về phía trước.

Bàn Tử và những người khác nghe thấy sự phân phó của Sở Viễn,

vội vàng bật đèn pin trong tay, có chút vội vã bám sát sau lưng anh.

Vừa bước vào hầm mỏ, một mùi hôi thối âm u xộc thẳng vào mũi như một cơn sóng dữ.

Mọi người không kịp đề phòng, bị mùi này sộc đến ho sặc sụa, đầu óc choáng váng, gần như đứng không vững.

"Cái mùi này gắt quá!" Bàn Tử càu nhàu, một tay bịt mũi miệng.

"Mọi người đừng cử động lung tung, thích nghi một chút đã." Sở Viễn vội vàng hô lên.

Mọi người nghe lời dừng bước, hơi điều hòa lại nhịp thở, lúc này mới dần dần hồi phục.

Sau khi cảm giác choáng váng qua đi, họ bắt đầu quan sát môi trường xung quanh.

Đây là một đường hầm sâu và hẹp, dường như không có điểm cuối, khúc khuỷu quanh co, có nhiều đoạn rẽ.

Không gian bên trong hầm khá rộng rãi, cao hơn hai mét, khiến người ta không cảm thấy quá ngột ngạt.

Các thiết bị bảo vệ ở hai bên và trên đỉnh dù đã trải qua năm tháng nhưng vẫn được bảo tồn khá hoàn chỉnh, mang lại cảm giác chắc chắn và đáng tin cậy.

Trên mặt đất thỉnh thoảng có thể thấy một vài viên quặng lẻ tẻ, rải rác khắp nơi, như thể bị ai đó bỏ lại.

Sở Viễn cúi xuống, nhặt một viên quặng to bằng nắm tay, đặt vào lòng bàn tay cẩn thận xem xét.

Dưới ánh đèn pin cường độ mạnh, viên quặng này lại ánh lên một vầng sáng màu vàng nhạt, tỏa ra thứ ánh sáng mê hoặc trong hang động tối đen.

“Vãi, đây là quặng vàng phải không!” Bàn Tử ghé sát lại, sau khi nhìn rõ màu sắc của viên quặng vàng trong tay Sở Viễn, kinh ngạc đến mức múa may quay cuồng la lớn.

“Nhanh, Tiểu Hoa, cậu mau xem giúp, đây rốt cuộc có phải là vàng không?” Chưa đợi Sở Viễn kịp mở lời, Bàn Tử đột nhiên giật lấy viên quặng vàng trong lòng bàn tay Sở Viễn.

Sau đó với vẻ mặt nịnh nọt, ân cần quay người, đưa nó đến trước mặt Hoa Vinh đang đứng sau lưng.

Chương 475

Hoa Vinh theo phản xạ quay đầu nhìn lại, liếc qua viên quặng vàng trong tay Bàn Tử, chỉ một cái liếc mắt, trong mắt anh ta liền lóe lên một tia sáng!

"Đây…" Hoa Vinh có chút kinh ngạc cất lời, ban đầu anh ta không hề đặt nhiều kỳ vọng vào viên quặng vàng này.

Dù sao ở nơi hoang sơn dã lĩnh này, xác suất phát hiện vàng thật sự quá thấp.

Nhưng khi anh ta thực sự nhìn thấy viên quặng này, anh ta lại kinh ngạc phát hiện, đây lại thật sự là một viên vàng!

Hơn nữa, theo kinh nghiệm của anh ta, độ tinh khiết của viên vàng này khá cao, chỉ là có lẫn một chút tạp chất mà thôi.

"Bàn Tử, cậu phải giữ cho kỹ đấy!

Một viên vàng lớn như vậy, đúng là giá trị liên thành!" Hoa Vinh vừa phấn khích gõ gõ mấy cái, vừa nhìn Bàn Tử với vẻ mặt chua lè, trong lòng tràn đầy ghen tị.

"Lão Sở, chúng ta phải đi gấp, biết đâu phía trước thật sự có một mỏ vàng, lúc đó Bàn gia tôi sẽ phất to, trực tiếp thực hiện tự do tài chính!" Viên vàng này dường như đã đốt cháy tham vọng trong lòng Bàn Tử, khiến cả người anh ta trở nên phấn chấn, như trẻ ra ba tuổi.

Sở Viễn nhìn bộ dạng phấn khích của Bàn Tử, chỉ mỉm cười, không nói gì thêm.

Anh giơ đèn pin lên, tiếp tục đi sâu vào trong hầm mỏ.

Khi họ đi đến một ngã rẽ, Sở Viễn đột nhiên dừng bước, vì anh kinh ngạc phát hiện, ở một bên của ngã rẽ, lại có mấy bộ xương

người nằm ngổn ngang!

Điều khiến người ta rợn tóc gáy là trên những bộ xương này chi chít những vết thương, dường như đã trải qua một trận chiến thảm khốc.

Trên xương là những hàng dấu răng dày đặc, sắc nhọn đáng sợ, chỉ cần nhìn một cái là đủ khiến người ta không rét mà run.

Lý Thấm ngồi xổm xuống, cẩn thận kiểm tra những bộ hài cốt này, lông mày cô nhíu chặt, vẻ mặt nghiêm trọng.

Một lúc sau, cô hạ giọng nói với Sở Viễn bên cạnh: "Những vết thương này trông giống như bị một loại dã thú khổng lồ nào đó cắn, chẳng lẽ sâu nhất trong hầm mỏ này có quái vật trú ngụ sao?" Sở Viễn nhìn chằm chằm vào những vết thương dày đặc đó, hai mắt hơi nheo lại, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

Từ hình dạng và độ sâu của những vết thương này, quả thực giống như bị một sinh vật mạnh mẽ nào đó gây ra.

Anh thầm đoán, con quái vật ẩn náu trong hầm mỏ này rốt cuộc có hình dạng thế nào, và có sức mạnh ra sao?

"Tiểu Hoa, sắp xếp hai người chôn cất những bộ xương này đi, gặp nhau cũng coi như là có duyên!" Giọng nói của Sở Viễn phá vỡ sự im lặng, trong ngữ khí của anh lộ ra một tia thương hại và bất đắc dĩ.

Hoa Vinh không chút do dự đáp một tiếng, sau đó nhanh chóng sắp xếp hai thuộc hạ, theo yêu cầu của Sở Viễn chôn cất những bộ xương tại chỗ.

Sau đoạn chen ngang này, Sở Viễn dẫn cả đoàn tiếp tục lên đường.

Mọi người men theo hầm mỏ đi thẳng vào trong, ánh sáng ngày

càng tối, khi đi đến sâu trong hầm, trước mắt xuất hiện hai ngã rẽ.

Sở Viễn đột nhiên dừng bước, anh nhìn chằm chằm phía trước, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

Những người khác thấy vậy, cũng đều dừng lại, tò mò nhìn anh, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Một lúc sau, Sở Viễn chỉ vào cửa hầm bên trái phía trước, nói với Hoa Vinh và những người khác: "Các người xem, cửa hầm bên tay trái này, không khí lưu thông bình thường, gió tương đối ổn định, hẳn là một lối đi xuyên suốt trong ngoài." "Tuy cửa hang bên tay phải này có vẻ như không có đường đi, nhưng tôi phát hiện ở phía trước nhất của cửa hang là một không gian hình tròn khổng lồ." Lời nói của Sở Viễn đã khơi dậy sự hứng thú của mọi người, ai nấy bắt đầu bàn tán xôn xao.

Ngay lúc mọi người đang tranh luận không ngớt, Hoa Vinh nhìn Sở Viễn với ánh mắt sáng rực, dứt khoát nói: "Lão Sở, đằng nào hai phe chúng ta cũng đã tụ tập ở đây, hay là chúng ta đến cửa hang bên phải xem thử một phen, biết đâu sẽ có phát hiện bất ngờ." Sở Viễn im lặng một lát, anh nhìn những người khác, sau đó khẽ gật đầu, đồng ý với đề nghị của Hoa Vinh.

Rồi anh dẫn đầu đi về phía cửa hang bên phải, những người khác thấy vậy, cũng đều đi theo anh, tiếp tục khám phá về phía trước.

Trong hầm mỏ tối tăm, cảm nhận không khí trong hang như mấy trăm năm chưa từng lưu thông, lồng ngực mọi người như bị một vật nặng đè lên.

Đặc biệt là trong hầm mỏ có mùi bụi bặm lâu năm và một loại khí tức hăng nồng tựa như lưu huỳnh, mỗi một hơi thở đều như đang nuốt phải giấy nhám.

Dưới chùm sáng của đèn pin cường độ mạnh của Sở Viễn, đường ray xe goòng trong hầm mỏ đã sớm rỉ sét và gãy nát, vách đá xung quanh cũng lồi lõm.

"Mẹ kiếp." Bàn Tử thở hổn hển, giọng nói vang vọng trong lối đi chật hẹp.

"Cái nơi quỷ quái này, vàng thì chẳng thấy đâu, Lão Sở, cái Văn tự quyết của cậu có đáng tin không đấy?

Đừng có mà nghe nhầm nhé." Nghe Bàn Tử lải nhải oán trách, Sở Viễn đi đầu không dừng bước, chỉ hơi nghiêng đầu.

"Cậu muốn ra ngoài thì quay lại đi lối bên trái," giọng Sở Viễn trầm thấp, "Bên trong này có đồ tốt, ông cũng đừng tham gia." "Đồ tốt?

Chẳng lẽ bên trong này ngoài mỏ vàng ra còn có thứ khác?" Hoa Vinh, người đi sau Sở Viễn và nãy giờ vẫn im lặng quan sát vân đá xung quanh, đột nhiên lên tiếng.

Giọng của vị tổng bả đầu Tá Lĩnh này không cao nhưng trầm ổn, mấy gã Tá Lĩnh Lực Sĩ sau lưng anh ta bước đi cực nhẹ, như mèo rừng.

Sở Viễn khẽ gật đầu, nhưng cũng không muốn nói nhiều, chỉ một mực dẫn đường phía trước.

Khi mọi người dần dần đi sâu vào hầm mỏ, con đường đá vụn dưới chân đột nhiên dốc xuống, độ dốc trở nên hiểm trở.

Giàn chống bằng gỗ lim dần thưa thớt, cho đến khi hoàn toàn biến mất, rẽ qua một khúc cua gần như bị sạt lở chặn kín, đột nhiên đã đến cuối đường.

Phía trước, quang cảnh đột ngột mở ra!

Đây là một không gian dưới lòng đất khá rộng rãi, một cảm giác áp bức mênh mông, nặng nề, khiến người ta nghẹt thở ập đến.

Không khí dường như ngưng đọng, mang theo hơi lạnh đặc trưng của kim loại và một mùi đất mộ cổ xưa, trầm mặc hơn.

"Mẹ… mẹ ơi!" Chùm sáng từ chiếc đèn pin trong tay Bàn Tử rung lên dữ dội, vệt sáng nhảy múa điên cuồng trên các bức tường xung quanh.

Chỉ thấy, trong tầm mắt của mọi người, các bức tường xung quanh và cả vòm trần, tất cả đều là quặng đá.

Nhưng đây tuyệt đối không phải là quặng đá bình thường, dưới ánh sáng đèn pin, chúng hiện ra một màu vàng óng ánh cực kỳ tinh khiết!

Là mỏ vàng!

"Mỏ vàng… Mẹ kiếp đây là một mạch vàng ròng!" Cổ họng Bàn Tử phát ra những âm thanh khè khè kỳ lạ, mắt trợn tròn, "Phất rồi, tổ sư gia hiển linh!" Hơi thở của đám trai tráng Tá Lĩnh cũng trở nên nặng nề, trong mắt lấp lánh sự kinh ngạc và khao khát.

Hoa Vinh coi như còn trấn tĩnh, nhưng yết hầu cũng rõ ràng nuốt một cái.

Chỉ có ánh mắt Sở Viễn không bị khối tài sản kinh thiên động địa này thu hút, anh nhanh chóng quét mắt qua những bức tường quặng vàng nhẵn bóng như gương.

Bề mặt tường không phải là một khối liền, trên đó chi chít một loại vết khắc cực kỳ cổ xưa, cực kỳ cứng rắn.

Nét khắc thô kệch, sâu đến cả tấc, rõ ràng khắc một bức tranh chiến tranh hùng vĩ, liên miên không dứt.

“Sở đại ca, đây là bích họa!” Lý Thấm tiến lên, đối diện với một bức tường cẩn thận xem xét, phát hiện những vết khắc này lại tạo thành từng bức bích họa được chạm nổi.

Vị trí nổi bật nhất là một vị tướng quân cao lớn đội mũ trụ mặc giáp, cưỡi trên một con chiến mã thần tuấn dị thường.

Dung mạo vì nét khắc thô kệch mà hơi mơ hồ, nhưng đôi mắt đó, không biết đã dùng kỹ thuật gì.

Dưới sự phản chiếu của vạn điểm ánh vàng, lại toát ra một thần thái lạnh lùng bễ nghễ thiên hạ, sát phạt quyết đoán.

Ông ta giơ cao một thanh chiến đao khổng lồ, sau lưng là những binh sĩ dày đặc như kiến, phủ kín trời đất.

Họ mặc giáp nặng, tay cầm trường mâu, khiên giáo, trận hình nghiêm ngặt, động tác chỉnh tề thống nhất.

Toàn bộ bức tranh toát ra sát khí ngút trời và sự uy nghiêm của sắt máu, dường như giây tiếp theo sẽ phá tường mà ra, nghiền nát con người thành từng mảnh!

Nhìn nội dung bích họa trước mắt, vẻ mặt Sở Viễn có chút nghiêm trọng, bức bích họa này không biết đã qua bao nhiêu năm, sát khí lại ngưng tụ mà không tan.

“Lão Sở, vị này lẽ nào chính là ngôi mộ minh lâu hoặc nghi trủng của vị tướng quân lúc nãy!” Giọng Bàn Tử mang theo một tia khô khốc khó nhận ra, anh ta ngẩng đầu nhìn vị tướng quân trung tâm bức bích họa, trong lòng đầy chấn động.

Nghe Bàn Tử nói vậy, Sở Viễn theo bản năng lắc đầu, chỉ vào bức bích họa khẽ nói: “Vết khắc này cũng chỉ vài trăm năm, bút pháp thô thiển, không giống văn hóa mộ táng Thăng Long, khác biệt rất lớn so với khu mộ lúc nãy.” “Vậy bức tranh này vẽ ai?

Không thể nào cùng một nơi phong thủy lại có hai ngôi mộ cổ được!" Bàn Tử nhìn bức bích họa sát khí đằng đằng, hai tay dang ra nói.

Chương 476

Cuộc đối thoại của hai người khiến Hoa Vinh ở bên cạnh đột nhiên sững sờ, lập tức vỗ tay kêu lên: "Tôi biết đây là mộ huyệt của ai rồi!" Thấy Sở Viễn và Bàn Tử cùng những người khác đều nhìn mình với vẻ mặt nghi hoặc, Hoa Vinh lúc này mới giải thích cặn kẽ.

Ban đầu anh ta được bảo tàng chính thức mời đến khai quật một ngôi mộ cổ, nghe nói là đã thăm dò được một ngôi mộ cổ dưới một mỏ sắt bỏ hoang.

Bây giờ xem ra, rất có khả năng chính là vị trí hầm mỏ mà mọi người đang đứng, chứ không phải ngôi mộ cổ dưới Quỷ Nha Môn.

"Theo khảo chứng, chủ nhân của ngôi mộ này là Thượng Chi Tín, chính là con trai của Thượng Khả Hỉ trong Loạn Tam Phiên thời Khang Hy triều Thanh." "Ối, lại còn là một vị Vương gia à, tên giặc chó này lúc đó nhảy nhót lung tung, cuối cùng bị ban cho cái chết phải không, thì ra còn có con trai!" Nghe Hoa Vinh nói vậy, trong lòng Sở Viễn chùng xuống, mộ của Thượng Chi Tín, anh quen thuộc lắm, trong Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thư có ghi chép.

Ngôi mộ cổ này lai lịch không hề nhỏ, theo dã sử bí văn, nói rằng ông ta binh bại thân vong, thi cốt không còn, Khang Hy chấn nộ.

Lại kiêng kỵ sự dũng mãnh của ông ta, sợ oán khí không tan, khuấy động long mạch, bèn mật lệnh tìm rồng điểm huyệt.

Đem ông ta cùng với doanh thân binh tinh nhuệ nhất dưới trướng, dùng bí pháp trấn tại 'sát nhãn' nơi địa khí uất kết của ngọn núi Đoàn Tử này.

Danh nghĩa là hậu táng, thực chất là trấn áp vĩnh viễn, đồng thời mượn binh hồn dũng mãnh của ông ta để bổ sung địa khí, củng cố

giang sơn vĩnh viễn.

Xem ra bên cạnh hoàng đế cũng có cao nhân, mỏ vàng này, e rằng chỉ là cái cớ che mắt thiên hạ, che đậy cho hung huyệt ngút trời này.

Sau khi được Sở Viễn giải thích như vậy, vẻ mặt của mọi người không khỏi có chút nghiêm trọng, nếu thật sự là bố cục của cao thủ phong thủy thì khó rồi.

"Sở gia, tôi nhớ ra rồi, thế hệ trước có một truyền thuyết, hơn ba mươi năm trước núi Đoàn Tử từng có mỏ khoáng." Giọng Trương Bách Sự, một người đi núi ở cuối đội, run rẩy rõ mồn một.

"Nghe nói sâu trong hầm mỏ, nửa đêm có thể nghe thấy tiếng kim loại va chạm, tiếng ngựa chiến hí vang, người sống đi vào thì chưa thấy ai ra, nên đã đóng cửa mỏ." "Tôi nói mấy vị gia, hay là… chúng ta về đi?

Nơi này tà ma lắm!" "Đi đi, cái gì mà kim loại va chạm, ngựa chiến hí vang, sợ là dị tượng do từ trường biến đổi thôi, Bàn gia tôi gặp nhiều rồi!" Bàn Tử tất nhiên không tin những lời đồn mê tín này, bây giờ anh ta chỉ muốn biết quan quách của vị vương gia phản loạn này ở đâu.

Sở Viễn đứng lặng lẽ giữa đại sảnh, ánh mắt anh, gắt gao dán vào vị tướng quân trung tâm bức bích họa.

Một loại rung động từ sâu trong đáy lòng đột nhiên dâng lên, như một lời kêu gọi bí ẩn, ngày càng mạnh mẽ, ngày càng rõ ràng.

Anh chậm rãi giơ tay phải lên, đưa vào trong ngực, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Sở Viễn lôi ra một vật.

Đó là một chiếc ấn cổ, thân ấn không biết làm bằng chất liệu gì, không phải vàng cũng không phải ngọc, núm ấn được điêu khắc thành một con dị thú tựa rồng không phải rồng.

Chính là Phát Khâu Thiên Quan Ấn trong truyền thuyết!

Khoảnh khắc chiếc ấn cổ này lộ ra trong không khí, dị biến đột ngột xảy ra!

"Ong!" Một tiếng kêu trầm đến cực hạn, không phải truyền qua không khí, mà là nổ vang trong lòng mọi người, trong sâu thẳm cốt tủy!

Chiếc Phát Khâu Ấn trong tay Sở Viễn đột nhiên bùng phát ra một thứ ô quang u ám mà mắt thường khó có thể nhìn thẳng.

Đôi mắt của con dị thú trên núm ấn đột nhiên sáng lên hai điểm đỏ rực, như đồng tử hung ác vừa thức tỉnh.

Cùng lúc đó, bức bích họa trên bốn bức tường đang chảy trôi thứ ánh vàng nóng chảy, sống lại!

Không phải là ảo giác do ánh sáng biến ảo, mà là "sống" lại trên phương diện vật chất thực sự.

Những mảnh giáp vảy màu vàng óng trên người các binh sĩ trên bức bích họa bắt đầu run lên sột soạt.

Đầu tiên là rất nhỏ, như tiếng gió thổi qua đồi cát, nhưng âm thanh này trong không gian kín bị khuếch đại vô hạn, cộng hưởng!

"Đây là âm binh mượn đường, mọi người lùi lại!" Nghe tiếng ma sát của những vảy kim loại trên bích họa, tiếp theo là tiếng kim loại va chạm chỉnh tề, Sở Viễn vẻ mặt ngưng trọng nói.

Keng!

Keng!

Keng!

Như hàng vạn cây búa sắt cùng lúc rèn sắt, mang theo nhịp điệu sát phạt của gươm đao ngựa sắt, từng tiếng gõ vào trái tim mỗi người.

“Tường, tường đang động, những binh sĩ giáp vàng đó đang di chuyển!” Tiếng hét chói tai của Bàn Tử lạc đi, tràn đầy sự sợ hãi tột độ, chùm sáng đèn pin trong tay anh ta điên cuồng quét qua bức tường.

Dưới sự giao thoa của ô quang từ Phát Khâu Ấn và ánh sáng mạnh từ đèn pin, đường nét của các binh sĩ trên bích họa bắt đầu nhô ra ngoài một cách quỷ dị.

Những binh sĩ vốn chỉ là vết khắc, như được bơm hơi phồng lên, tách ra khỏi bức tường, lấp lánh thứ ánh sáng lạnh lẽo đến thấu xương.

Trường mâu, chiến qua, đao kiếm trong tay họ cũng thoát ra khỏi bích họa, ngưng tụ thành những lưỡi dao kim loại sắc bén lóe lên ánh sáng lạnh.

“Lập trận!” Hoa Vinh hét lớn một tiếng, mấy gã Tá Lĩnh Lực Sĩ sau lưng anh ta phản ứng cực nhanh.

Sự ăn ý lâu dài khiến họ không cần lời nói, thân hình lướt qua nhau, lập tức kết thành một trận hình phòng ngự tam giác nhỏ.

Hoa Vinh ở đỉnh của tam giác, tay nắm chặt Tiểu Thần Phong chỉ về phía trước, ánh mắt gắt gao khóa chặt vào những âm binh vừa bước ra từ bích họa.

Rầm!

Trên bức bích họa, hàng chục tên âm binh giáp vàng vừa ngưng tụ hình thể ở hàng đầu, dường như nghe thấy tiếng của Hoa Vinh.

Bóng tối dưới chiếc mũ trụ trống rỗng đột nhiên hướng về phía Hoa Vinh và những người đang trong tư thế phòng ngự, nhưng lại khiến người ta kinh hãi hơn bất kỳ tiếng gào thét nào!

Giây tiếp theo, hàng âm binh đầu tiên đã động!

Không bước chân, không chạy, mặt đất quặng vàng dưới chân họ dường như biến thành một băng chuyền vô hình.

Hàng chục luồng sáng vàng óng xé toạc không khí nặng nề, mang theo tiếng rít chói tai, trong nháy mắt lướt qua khoảng cách hơn mười mét.

Hơi thở kim loại lạnh lẽo quyện với mùi hôi nồng nặc của lưu huỳnh và máu tanh ập đến, cảm giác cực kỳ chân thực.

Chỉ thấy trên toàn bộ bức bích họa, hàng ngàn âm binh giáp vàng, như một dòng lũ vàng nóng chảy vừa được xả ra, ầm ầm "lao" ra khỏi tường.

Chúng không có ngũ quan, dưới mũ trụ chỉ là một mảng bóng tối sâu thẳm nuốt chửng ánh sáng, cuốn về phía trận hình tam giác của Hoa Vinh và những người khác.

Mặt đất rung chuyển, không khí bị kim loại nặng nề xé toạc, toàn bộ không gian dường như biến thành một chiếc trống trận đang điên cuồng sấm động.

Lúc này, trong tầm nhìn của cả đoàn người, chỉ còn lại một cơn sóng màu vàng óng chói mắt, ngập trời!

"Tổ sư nhà nó!" Bàn Tử trợn mắt muốn nứt ra, đột ngột nhấc khẩu súng trường vẫn đeo sau lưng, nhắm vào cơn cuồng phong màu vàng đang hung hãn ập tới, bóp cò.

Đoàng!

Đoàng!

Tiếng súng đinh tai nhức óc nổ tung trong không gian kín, như sấm sét giữa trời quang.

Hai viên đạn chì nóng hổi gào thét bay ra, chính xác bắn vào vị trí

“yểm tâm kính” trên ngực của hai tên âm binh giáp vàng xông lên đầu tiên.

Tuy nhiên, cảnh tượng tiếp theo khiến Bàn Tử như rơi vào hầm băng, máu toàn thân trong nháy mắt đông cứng.

Cảnh tượng giáp vỡ, âm binh ngã xuống như dự đoán đã không xuất hiện.

Hai viên đạn chì đủ sức phá nát sọ dã thú, khi tiếp xúc với giáp ngực màu vàng óng của âm binh, lại như bắn vào một chất lỏng sền sệt!

Viên đạn không nảy ra, không găm vào, mà quỷ dị… xuyên qua, như thể xuyên qua một ảo ảnh.

Chỉ để lại trong không khí hai gợn sóng trong suốt do ma sát tốc độ cao tạo ra, thậm chí không hề tạo ra một chút gợn sóng nào.

Mà hai tên âm binh bị “bắn trúng”, tốc độ xung kích không hề chậm lại.

Trường mâu trong tay chúng, lấp lánh ánh sáng chết chóc, đã xé toạc không khí, cách khuôn mặt béo ú kinh hãi của Bàn Tử chưa đầy ba thước.

Chương 477

"Bàn Tử!" Tiếng gầm của Sở Viễn mang theo sự lo lắng đến xé lòng.

Tay trái anh nắm chặt chiếc Phát Khâu Ấn đang tỏa ra ánh sáng chập chờn, như một mặt trời đen thu nhỏ.

Thân ấn nóng bỏng, một luồng sức mạnh cuồng bạo và lạnh lẽo theo cánh tay xông vào kinh mạch của anh, gần như muốn xé toạc sự khống chế của anh.

Hoa Vinh phản ứng nhanh nhất, một gã Tá Lĩnh Lực Sĩ trong trận tam giác gầm lên một tiếng, cây Tiểu Thần Phong trong tay chém về phía ngọn trường mâu đang đâm tới Bàn Tử.

KENG!!!

Một tiếng kim loại va chạm chói tai xuyên thủng màng nhĩ, Tiểu Thần Phong chính xác chém vào thân mâu, sức mạnh khổng lồ va chạm, tia lửa bắn tung tóe!

Tuy nhiên, kết quả lại khiến tất cả mọi người hít một ngụm khí lạnh!

Hoa Vinh lại lùi lại một bước, anh ta hừ một tiếng, hổ khẩu tức khắc nứt ra, máu tươi bắn ra.

Cứ như thể anh ta không chém vào một thanh mâu kim loại, mà là một ngọn núi sắt đang di chuyển với tốc độ cao, một luồng phản lực không thể chống đỡ truyền đến.

Thậm chí khiến cây Tiểu Thần Phong của anh ta văng khỏi tay, xoay tròn rồi va vào bức tường quặng vàng bên cạnh, phát ra tiếng loảng xoảng lớn.

Ngược lại, ngọn trường mâu bị chém trúng, chỉ hơi lệch đi một ly, mũi mâu sượt qua da đầu Bàn Tử, mang theo mấy sợi tóc đứt!

Hống!

Như cảm ứng được có người chủ động tấn công mình, đám âm binh giáp vàng như cá mập ngửi thấy mùi máu, sát ý ngưng tụ thành thực chất ập về phía Hoa Vinh và những người khác.

Sở Viễn đột nhiên nghiến răng, trong mắt lóe lên một tia quyết tuyệt!

Anh không còn cố gắng điều khiển chiếc Phát Khâu Ấn cuồng bạo đó nữa, mà dồn toàn bộ sức lực vào cánh tay phải.

"Khai!" Anh phát ra một tiếng gầm như dã thú, cơ thể như một dây cung căng cứng, bất chấp tất cả lao về phía tên âm binh đang đâm về phía Hoa Vinh.

Đồng thời, anh không còn áp chế chiếc Phát Khâu Ấn dường như muốn đốt cháy tất cả trong tay, mà coi nó như một tảng đá nặng vô cùng.

Dùng hết sức bình sinh, ném thẳng về phía gần nhất, vào bóng dáng uy nghi của Thượng Chi Tín đang thúc ngựa giương đao ở trung tâm bức bích họa.

Thời gian, vào khoảnh khắc này dường như bị kéo dài vô hạn.

Phát Khâu Ấn rời khỏi tay, vẽ ra một quỹ đạo ô quang nặng nề và ngưng trệ trên không trung.

Đôi mắt dị thú trên núm ấn, ánh sáng đỏ rực bùng lên, như hai giọt nước mắt rỉ máu.

Bụp!!!

Một tiếng không quá lớn, nhưng dường như gõ thẳng vào nền

tảng vật chất!

Chiếc Phát Khâu Ấn đen kịt, chảy trôi thứ ánh sáng tựa vực sâu, nặng nề va vào bức bích họa Thượng Chi, Bình Nam Vương, được chạm nổi trên tường.

Tại điểm va chạm, bùng nổ một vòng gợn sóng màu xám đen có thể nhìn thấy bằng mắt thường!

Thời gian đột nhiên ngưng trệ, toàn bộ đại sảnh mỏ vàng rơi vào một khoảng chân không tĩnh lặng đến cực hạn.

Giây tiếp theo… "Soạt soạt soạt…" Lấy điểm va chạm của Phát Khâu Ấn làm trung tâm, bức bích họa chiến tranh tỏa ra sát khí ngút trời, như một mặt gương bị ném đá, nứt vỡ từng tấc!

Vô số mảnh vỡ màu vàng, không phải vật thể, mà giống như những ảo ảnh ngưng tụ, bong ra từ bức tường, bay lượn, rồi tan biến.

Những âm binh vừa rồi còn đao thương bất nhập, cùng với vũ khí trong tay chúng, đều đang tan chảy và tiêu tán trong im lặng.

Cuối cùng, tất cả hóa thành bụi vàng bay lả tả khắp trời.

Sột sột sột… Không có âm thanh, chỉ có tiếng bụi vàng bay rơi, trong không gian tĩnh lặng này nghe càng thêm rõ ràng, cũng càng thêm quỷ dị.

Giữa đại sảnh, Sở Viễn thở dốc kịch liệt, anh rút tay phải đang găm trên tường về, Phát Khâu Ấn vẫn găm chặt trên bích họa.

Chỉ là ô quang trên bề mặt đã mờ đi rất nhiều, màu đỏ rực trong mắt dị thú trên núm ấn cũng hoàn toàn tắt ngấm, trở lại vẻ lạnh lẽo của một vật chết.

Một cảm giác kiệt sức mãnh liệt và cơn đau rát bỏng ở kinh mạch cánh tay cùng lúc truyền đến.

Bàn Tử ngồi sụp xuống đất, trên mặt toàn là bụi vàng, ánh mắt đờ đẫn, rõ ràng đã bị sự chân thực của âm binh lúc nãy dọa cho chết khiếp.

Hoa Vinh và một đám Tá Lĩnh Lực Sĩ cũng mặt mày tái mét, trán đầm đìa mồ hôi lạnh, kinh hồn bất định nhìn xung quanh.

Và bức tường màu vàng óng vốn đầy bích họa chinh chiến… Lúc này, xung quanh điểm va chạm của Phát Khâu Ấn, bích họa đã biến mất, lộ ra bề mặt đá nham thạch màu đen sẫm, cực kỳ bằng phẳng phía sau.

Điều khiến người ta kinh hãi hơn là, ở trung tâm bức tường bị bụi vàng bao phủ, tại vị trí bị Phát Khâu Ấn đập trúng, lại xuất hiện một cửa động sâu thẳm như có thể nuốt chửng mọi ánh sáng, cửa động hình vòm, rõ ràng không phải tự nhiên hình thành.

"Lão Sở, đây chắc chắn là ám đạo thông đến mộ thất chính, giấu cũng kỹ thật!" Bàn Tử nhìn cửa động trên tường lẩm bẩm.

Mọi người vẫn còn chìm đắm trong sự chấn động mà âm binh mượn đường từ bích họa mang lại, chưa kịp hoàn hồn.

Đột nhiên nghe thấy tiếng kêu kinh ngạc của Bàn Tử, bèn lần lượt quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy trước mắt xuất hiện một cửa động âm u, một luồng khí tức mùi đất nồng nặc không ngừng tuôn ra từ cửa động.

Luồng khí tức này khiến người ta cảm thấy một trận lạnh lẽo ập đến, nhờ vào ánh đèn mờ ảo, miễn cưỡng có thể nhìn rõ cửa động này.

Nó nằm trên vách tường, phía sau cửa động là một lối đi kéo dài xuống dưới.

Lối đi này cực kỳ chật hẹp, bề rộng chỉ đủ một người đi qua, hai

bên vách tường được xây bằng đá huyền vũ đen được cắt gọt vuông vức.

Lối đi nghiêng xuống dưới, độ dốc cực kỳ hiểm trở, chùm sáng đèn pin chiếu vào, chỉ có thể chiếu sáng được vài mét.

Xa hơn nữa là một mảng bóng tối đặc quánh không thể tan, che giấu chặt chẽ bí mật sâu trong lối đi.

"Lão Sở, Tiểu Hoa, hai người nói một câu đi chứ!

Đã đến đây rồi, thế nào cũng phải xuống xem một chút chứ!" Thấy mọi người đều im lặng không nói, không gian tĩnh đến mức một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy.

Bàn Tử cuối cùng không nhịn được, mở lời trước tiên.

Ánh mắt anh ta gắt gao nhìn vào Sở Viễn và Hoa Vinh, như thể đang nói: "Không có hai người giúp đỡ, tôi không dám một mình đi xuống đâu, đó chắc chắn là có đi không có về!" Vừa trải qua chuyện quỷ dị như âm binh quá cảnh, lúc này cả đám người trong không gian này, ngoài vài tiếng thở hổn hển thỉnh thoảng vang lên, thì không còn âm thanh nào khác.

Hoa Vinh lẳng lặng thu lại cây Tiểu Thần Phong của mình, rồi chậm rãi bước về phía cửa động sâu thẳm.

Vừa mới đến gần cửa động, anh ta lập tức cảm nhận được những luồng gió âm u thổi ra từ bên trong.

Gió lạnh buốt, thổi vào da thịt, khiến người ta không khỏi rùng mình, nổi cả da gà.

"Lão Sở, lần này tôi đến là nhận ủy thác của quan phương, ngôi mộ của vị vương gia Mãn Thanh này, tôi không thể không xuống!" Hoa Vinh sau khi quan sát một hồi ở cửa động, quay đầu nói với Sở Viễn đang đứng bên cạnh với vẻ mặt nghiêm trọng.

Anh ta biết rõ trong lòng, đây là nhiệm vụ của mình, dù thế nào cũng phải tìm hiểu rõ tình hình trong ngôi mộ này.

Sở Viễn không trả lời ngay, anh bước lên, im lặng rút chiếc Phát Khâu Ấn ra khỏi tàn tích của bức bích họa.

Cầm trên tay vẫn nặng và lạnh buốt, nhưng luồng sức mạnh cuồng bạo dường như đã cạn kiệt, tạm thời ẩn mình.

"Các ngươi phải suy nghĩ kỹ!" Sở Viễn nhìn Bàn Tử và Hoa Vinh với vẻ mặt nghiêm trọng, trịnh trọng nói.

"Ngôi mộ này rất có khả năng còn nguy hiểm gấp vạn lần ngôi mộ chúng ta vừa gặp!" Tuy nhiên, Bàn Tử lại không để tâm đến lời cảnh báo của Sở Viễn, anh ta đột nhiên thu lại nụ cười, nghiêm túc đáp lại: "Sự đã đến nước này, chúng ta đã không còn đường lui, do dự nữa cũng vô ích, chi bằng cứ thế đi tiếp.

Xem xem nơi này rốt cuộc ẩn giấu bí mật gì, kệ nó là chim Vương gia hay âm binh, chúng ta đều phải khám phá cho ra nhẽ.

Chương 478

Dù sao đằng nào cũng chết, vươn đầu ra cũng là một nhát dao, rụt đầu lại cũng là một nhát dao, chi bằng dũng cảm đối mặt!" Bàn Tử vừa dứt lời, Hoa Vinh lập tức vỗ tay khen hay, cười lớn nói: "Vẫn là Bàn gia giác ngộ cao, chính cái gọi là đấu với trời, đấu với đất, niềm vui vô cùng, đấu với người sống, người chết lại càng vui hơn." Thấy Bàn Tử và Hoa Vinh đều kiên quyết muốn tiếp tục đi sâu vào lăng mộ, Sở Viễn tuy vẫn còn lo lắng, nhưng cũng không cưỡng ép ngăn cản.

Anh khẽ gật đầu với hai người, tỏ ý đồng ý với cách làm của họ.

Hoa Vinh thấy vậy, hít một hơi thật sâu, rồi nhanh chóng gọi mấy thuộc hạ đến, phân phó: "Tình hình trong động còn chưa rõ, không nên vào nhiều người, cửa hang này hiện tại là lối ra duy nhất, phải canh giữ cẩn thận." "Biết rồi, Tổng bả đầu, ngài cũng cẩn thận!" Đám Tá Lĩnh Lực Sĩ thấy ngữ khí của Hoa Vinh quyết đoán, cũng không tiện khuyên can gì, chỉ có thể nhắc nhở Hoa Vinh chú ý an toàn.

"Tất cả đi sau tôi, chú ý dưới chân." Thấy Hoa Vinh đã sắp xếp ổn thỏa, Sở Viễn nhìn cửa hang sâu thẳm, dẫn đầu cúi người, chui vào.

Bàn Tử thấy vậy, giơ đèn pin, sải bước đuổi theo Sở Viễn, cũng chui vào mộ đạo chật hẹp.

Lý Thấm theo sát phía sau, Trương Bách Sự trong lòng sợ hãi không muốn vào, anh cũng không để ý.

Còn Hoa Vinh thì đi cuối cùng.

Sau khi vào lối đi, phong cách kiến trúc này cổ xưa hơn tưởng tượng, lối đi dường như không có điểm cuối, chỉ có một đường thẳng tắp xuống dưới.

Sở Viễn nhìn chằm chằm vào hai bên lối đi, ánh sáng đèn pin chiếu lên vách đá huyền vũ đen, phản chiếu lại ánh sáng lạnh lẽo.

Lúc này, do lối đi bị bịt kín quanh năm, không khí có phần ngột ngạt, mang theo một mùi hôi thối khó chịu.

Đi trong lối đi, tiếng bước chân của mọi người bị khuếch đại lên rất nhiều, mỗi bước đều giẫm lên lớp bụi dày, phát ra tiếng "phốc phốc", càng thêm ngột ngạt.

Đi được khoảng mười phút, Sở Viễn đang dẫn đầu đột nhiên dừng bước.

"Đến cuối rồi." Giọng anh vang vọng trong lối đi chật hẹp.

Mọi người nghe vậy, lần lượt vây lại, chùm sáng đèn pin tụ lại một chỗ.

Cuối lối đi không phải là cửa mộ như dự đoán, mà bị một tấm đá hình tròn khổng lồ bịt kín hoàn toàn.

Tấm đá này có đường kính gần hai mét, gần như chiếm hết toàn bộ mặt cắt của lối đi.

Chất liệu cũng đen như mực, tựa sắt không phải đá, bề mặt được mài nhẵn bóng lạ thường, nhưng lại ẩn hiện một thứ ánh kim loại.

Trên mặt đĩa, bằng những đường nét cực kỳ chính xác và những rãnh sâu, khắc một hình Bát Quái khổng lồ.

Càn, Khôn, Chấn, Tốn, Khảm, Ly, Cấn, Đoài, tám ký hiệu quẻ tượng vây quanh thái cực âm dương ngư, rõ ràng vô cùng.

Mỗi ký hiệu quẻ tượng đều lớn bằng lòng bàn tay, khắc sâu vào mặt đĩa, cạnh viền sắc bén.

Điều khiến người ta kinh hãi hơn là, tấm đĩa Bát Quái khổng lồ này không phải đứng yên bất động.

Mà đang từ từ xoay tròn với một tốc độ cực kỳ chậm chạp, nhưng không thể ngăn cản.

Trục xoay của nó chính là con mắt thái cực âm dương ngư đang từ từ chuyển động ở trung tâm.

Khi cả tấm đá xoay, gần như không nghe thấy bất kỳ tiếng ma sát nào, chỉ có một tiếng nghiền đá cực kỳ trầm thấp.

Tiếng động này truyền lên rõ ràng qua bậc thềm đá huyền vũ dưới chân, làm tê rần lòng bàn chân.

"Khóa… Bát Quái?" Bàn Tử lau hỗn hợp mồ hôi lạnh và bụi vàng trên mặt, giọng khàn đi, "Cái… cái thứ này mở thế nào?" Thấy cơ quan này, ánh mắt Sở Viễn nhanh chóng quét qua mặt đĩa khổng lồ đang từ từ xoay.

Bát Quái này không phải là một hình vẽ đơn giản, tám khu vực quẻ tượng không hề bằng phẳng.

Đây là một kết cấu mộng và ngàm cực kỳ phức tạp và tinh vi, được lồng vào nhau từng lớp, khi toàn thể xoay, các khớp nối mộng và ngàm không ngừng chuyển động.

Sự phức tạp và tinh vi đến mức khiến người ta tê cả da đầu, bất kỳ hành động phá hoại bằng vũ lực nào cũng sẽ gây ra những phản ứng dây chuyền không thể lường trước.

"Muội tử, loại khóa này có thể mở được không?" Sở Viễn quay người nhìn Lý Thấm sau lưng, khẽ hỏi.

Lý Thấm cầm đèn pin bước tới, khuôn mặt nhỏ nhắn gần như dán sát vào tấm đá khổng lồ đang từ từ xoay tròn.

Đôi tay khéo léo của cô lúc này cực kỳ ổn định, đầu ngón tay không trực tiếp chạm vào mặt đĩa.

Thay vào đó, cô di chuyển nhanh chóng trong không trung cách mặt đĩa khoảng một tấc, vẽ vời, ánh mắt tập trung như một thiết bị đo lường chính xác nhất đang quét.

Rất lâu sau, Lý Thấm vẻ mặt khó xử lắc đầu, chậm rãi nói: "Sở đại ca, tuy cơ quan này trông giống khóa, nhưng thực chất vẫn là một loại của Cửu Cung Bát Môn, e rằng vẫn cần anh đến điều khiển." "Nhưng mà, em có dụng cụ mở khóa, có thể phối hợp với anh, cùng nhau mở nó!" Lý Thấm đề nghị, Sở Viễn tự nhiên là giơ cả hai tay tán thành, dù sao bắt anh đi mở khóa thì thật sự còn khó hơn lên trời.

Nhưng nếu để anh điều khiển Cửu Cung Bát Môn, thì tuyệt đối là chuyện nhỏ.

Thấy Sở Viễn không chút do dự gật đầu, Lý Thấm cũng không giấu giếm nữa.

Chỉ thấy cô nhanh chóng từ trong chiếc túi bách bảo mang theo người, lôi ra ba cây que sắt dài bằng ngón tay, đặt trong lòng bàn tay.

Ánh mắt mọi người gắt gao dán vào những cây que sắt trong tay Lý Thấm, như thể đó là chìa khóa mở kho báu, căng thẳng đến mức không dám thở mạnh.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, chỉ thấy tay phải của Lý Thấm nhanh như chớp, những cây que sắt trong tay như dao mổ.

Gần như cùng lúc, chúng được cắm vào đĩa Bát Quái một cách chính xác vô cùng.

"Bập bập!" Chỉ nghe mấy tiếng giòn tan.

Ba cây que sắt trong tay Lý Thấm, lại đều cắm chính xác vào những lỗ khóa chi chít trên đĩa Bát Quái.

Cùng với việc que sắt cắm vào, đĩa Bát Quái vốn đang từ từ di chuyển như đột nhiên bị trúng phải bùa định thân, dừng lại đột ngột.

Tuy nhiên, đây chỉ mới là bắt đầu, ngay sau đó, một chuyện không ngờ đã xảy ra.

Đĩa Bát Quái trước mắt lại bắt đầu quay theo hướng ngược lại!

Không chỉ vậy, những cơ quan phức tạp do mộng và ngàm trên mặt đĩa bắt đầu xoay với tốc độ còn nhanh hơn trước.

"Đây là thiết bị đếm giờ của đĩa Bát Quái!" Giọng Lý Thấm lộ ra một tia phấn khích và cấp bách.

Sở Viễn nghe vậy, sắc mặt trở nên càng thêm nghiêm trọng.

Đôi mắt anh như chim ưng, gắt gao dán vào từng lớp vết khắc và ký hiệu Bát Quái trên đĩa, không dám có chút lơ là.

"Khảm hãm, Ly hỏa, Khôn địa, Càn thiên…" Sở Viễn miệng lẩm bẩm.

Giọng anh vừa nhanh vừa nhẹ, như thể đang niệm một loại thần chú bí ẩn nào đó, tốc độ nói cực nhanh, gần như không nghe rõ rốt cuộc đang nói gì.

Thời gian trôi qua từng giây, mà tấm đĩa Bát Quái khổng lồ vẫn đang từ từ xoay tròn, phát ra tiếng nghiền trầm thấp.

Âm thanh này trong môi trường tĩnh lặng nghe càng thêm chói tai, như tiếng trống đòi mạng, không ngừng gõ vào tim mỗi người.

Khiến người ta cảm thấy một sự ngột ngạt và lo lắng không tên.

Bàn Tử rõ ràng đã không thể chịu đựng được sự chờ đợi giày vò này, anh ta sốt ruột đi đi lại lại tại chỗ, miệng còn không ngừng lẩm bẩm: "Sao vẫn chưa xong?

Rốt cuộc phải đợi đến bao giờ?" Còn Hoa Vinh thì nắm chặt vũ khí trong tay, cảnh giác để ý lối đi sâu thẳm sau lưng, sợ có chuyện bất trắc xảy ra.

Lý Thấm đứng sau lưng Sở Viễn, trên trán đã rịn ra những giọt mồ hôi li ti, những giọt mồ hôi này chảy dọc theo gò má tái nhợt của cô.

Ngay lúc tâm trạng của mọi người ngày càng căng thẳng, đột nhiên, Sở Viễn phát ra một tiếng kêu khẽ: "Tìm thấy rồi!" Tiếng kêu này mang theo một tia phấn khích và kích động khó có thể che giấu, thậm chí còn hơi run rẩy.

Sự chú ý của mọi người lập tức bị thu hút.

Chỉ thấy Sở Viễn nhanh chóng lấy ra hai cây que sắt dài bằng chiếc đũa, rồi không chút do dự cắm mạnh chúng vào các lỗ khóa trên mặt đĩa.

Hai tay Sở Viễn nắm chặt que sắt, bắt đầu từ từ xoay.

Chương 479

Cùng với lực tay của anh, vành ngoài của đĩa Bát Quái cũng bắt đầu từ từ chuyển động.

Cuối cùng, sau một hồi nỗ lực, vành ngoài đột ngột được anh xoay đến một khu vực quẻ tượng ở trung tâm tầm nhìn.

Đó là một ký hiệu được tạo thành bởi ba vạch ngang đứt đoạn, vết khắc sâu và sắc, dưới ánh đèn trông càng thêm âm u.

"Thương Môn!" Giọng Sở Viễn như tiếng chuông lớn, vang vọng trong không khí, mang theo một sự quyết đoán không thể nghi ngờ.

Anh biết rõ Cấn cung thuộc thổ, phương vị đông bắc, quẻ tượng là núi, khí cơ là tổn thương, mà Thương Môn thuộc mộc, trấn giữ phương đông chủ về hình phạt, là đại hung.

Tuy nhiên, nơi tưởng chừng hung hiểm này, lại có thể ẩn giấu một tia sinh cơ.

Anh nhìn chằm chằm vào ngôi mộ cổ trước mắt, trong lòng thầm tính toán: Mộ chủ Thượng Chi Tín, cả đời chinh phạt, chết vì đao binh, sát khí ngút trời, mộ thất của ông ta rất có khả năng chính là "khí nhãn" của toàn bộ hung huyệt.

Đồng thời Sở Viễn nhạy bén nhận ra, dưới biểu tượng tưởng chừng là tuyệt địa này, thực chất lại ẩn chứa một tia sinh cơ "sinh" ra từ sự nghịch lý.

Đây là con đường sống duy nhất, chỉ cần tìm thấy nó, là có thể giải được bí ẩn của ngôi mộ này.

Ánh mắt Sở Viễn lướt qua cơ quan Cửu Cung Bát Môn phức tạp, trong lòng đột nhiên lóe lên một ý nghĩ.

Anh phát hiện, tám cửa luân chuyển, chỉ khi "Thương Môn" đối diện chính giữa trục của lối đi, hình thành khoảnh khắc "hung sát tương xung" với sát khí của địa mạch bên dưới.

Đó chính là lúc sức mạnh của cơ quan then chốt yếu nhất, cũng là thời cơ tốt nhất để kích hoạt con đường "sinh".

Nghĩ đến đây, ánh mắt Sở Viễn gắt gao khóa chặt vào quẻ tượng "Thương Môn" đang xoay tròn.

Anh lặng lẽ quan sát, nhìn quẻ tượng "Thương Môn" từng chút một tiến gần đến trục vô hình ở chính giữa lối đi.

Thấy động tác của Sở Viễn có chút chần chừ, Bàn Tử cuối cùng không nén được sự nghi ngờ trong lòng, khẽ hỏi anh: "Lão Sở, rốt cuộc là sao vậy?

Cửu Cung Bát Môn không phải là sở trường của cậu sao?" Tuy nhiên, ngay khi Bàn Tử vừa dứt lời, Sở Viễn đột nhiên ngẩng mạnh đầu lên, ánh mắt anh như tia chớp bắn thẳng vào Bàn Tử và những người khác.

Ánh mắt đó sắc bén như mũi kim, toát ra một vẻ nghiêm nghị và quyết liệt chưa từng có.

Sở Viễn gắt gao nhìn Bàn Tử, nói từng chữ một: "Bát Môn luân chuyển, động một sợi tóc mà lay động toàn thân, cơ quan nhìn có vẻ đơn giản, thực chất hung hiểm vô cùng, hơi chút bất cẩn là vạn kiếp bất phục." Giọng anh tuy đè rất thấp, nhưng lại như một mũi dùi băng, đâm thẳng vào màng nhĩ mỗi người.

Khiến người ta không khỏi rùng mình, có cảm giác tim đập chân run.

Không đợi mọi người lên tiếng, ánh mắt Sở Viễn đột nhiên ngưng lại, khi đĩa Bát Quái xoay đến khu vực "Thương Môn", hai tay anh đột

ngột xoay đĩa trong.

Kèm theo những tiếng máy móc vận hành trầm thấp, đĩa Bát Quái dưới sự can thiệp của Sở Viễn, bắt đầu từ từ xoay theo chiều kim đồng hồ.

Đĩa Bát Quái này vốn đứng yên, lúc này lại như được ban cho sự sống, bắt đầu chuyển động theo ý muốn của anh.

Khi đĩa Bát Quái lại xoay đến khu vực "Thương Môn", Sở Viễn quả quyết dừng lại, đồng thời rút từng cây que sắt trên đĩa Bát Quái ra.

Tuy nhiên, ngay khi Sở Viễn vừa rút cây que sắt cuối cùng ra, một chuyện không ngờ đã xảy ra.

Chỉ nghe hai tiếng "cạch cạch" giòn tan, đĩa Bát Quái trước mắt mọi người đột nhiên như được kích hoạt.

Hai vòng trong và ngoài trên bề mặt đĩa Bát Quái bắt đầu xoay nhanh với tốc độ kinh người.

Sự thay đổi đột ngột này khiến mọi người đều kinh hãi, trợn to mắt, căng thẳng nhìn chằm chằm vào chiếc đĩa Bát Quái không ngừng xoay.

Cho đến mười hơi thở sau, tốc độ xoay của đĩa Bát Quái dần chậm lại, cuối cùng từ từ dừng hẳn.

Ngay lúc mọi người đều thở phào một hơi, chỉ nghe một tiếng "cót két", phía sau đĩa Bát Quái truyền đến một tiếng động trầm đục.

Mọi người nhìn kỹ, chỉ thấy mặt tường phía sau đĩa Bát Quái lại như một cánh cửa, bị từ từ đẩy ra một khe hở.

Khe hở này tuy không lớn, nhưng đủ để nhìn thấy không gian phía sau.

“Mở được rồi!” Bàn Tử phấn khích la lớn một tiếng, trên mặt anh ta tràn ngập niềm vui khó có thể kìm nén.

Anh ta vội vàng xông lên, đưa hai tay ra, cố sức đẩy cánh cửa đá đó.

Cùng với một tiếng động nặng nề, cửa đá từ từ di chuyển sang hai bên, một luồng khí tức cũ kỹ và bí ẩn ập đến.

Mọi người lần lượt vây lại, bật đèn pin, cẩn thận bước vào trong, trước mắt hiện ra một gian mộ thất rộng rãi.

Mộ thất được chia thành hai phần trước và sau, tiền thất giống như một con rồng khổng lồ uốn lượn, hành lang dưới ánh lửa mờ ảo càng thêm u ám.

Mà hậu thất, chính giữa đặt một cỗ quan quách bằng đồng xanh khổng lồ, thân quan được điêu khắc những hoa văn tinh xảo và những phù văn bí ẩn.

Vừa nhìn đã biết, loại mộ thất có kiến trúc này, thân phận của chủ nhân không phú thì cũng quý.

Xem ra, rất có khả năng chính là mộ chủ của Phản Vương Thượng Chi Tín mà Hoa Vinh đã nói.

Nhìn cỗ quan tài bằng đồng vô cùng hoa lệ ở trung tâm mộ thất, hai mắt Bàn Tử lập tức sáng lên, trên mặt lộ ra vẻ kích động khó nén.

Dù sao thì đây cũng là một ngôi mộ cổ cấp bậc vương hầu!

Bàn Tử tuy cũng là người từng trải, nhưng mộ cổ có quy cách như thế này, anh ta vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Về phần mộ của Hiến Vương, đó chỉ là một tên vua cỏ, mộ của Nữ Thần cũng chỉ là cấp công chúa.

Tuy Thượng Chi Tín là một trong những Phản Vương của triều

Thanh, nhưng dù sao cũng là một vương gia cấp bậc phiên vương, quyền thế hiển hách.

Dưới sự thôi thúc của cảm xúc kích động, Bàn Tử hoàn toàn không để ý đến những thứ khác, cắm đầu lao vào trong mộ thất như phát điên.

Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc chân phải của anh ta sắp bước vào mộ thất, một giọng nói trầm thấp và nghiêm túc đột nhiên vang lên bên tai anh ta: "Chậm đã!" Cơ thể Bàn Tử đột nhiên cứng đờ, đà lao về phía trước cũng bị chặn đứng lại.

Anh ta quay đầu lại, chỉ thấy Sở Viễn đang nhìn mình với vẻ mặt nghiêm trọng, cảnh báo: "Nếu chủ nhân của ngôi mộ này thực sự là loạn vương Thượng Chi Tín, vậy thì thi thể của ông ta bị Khang Hy trấn áp tại đây, nơi này chắc chắn là một nơi hung sát.

Chúng ta cứ thế xông vào, e rằng sẽ có nguy hiểm đến tính mạng!" Bàn Tử nghe lời Sở Viễn, trong lòng không khỏi rùng mình.

Anh ta tuy đầy tò mò và khao khát đối với ngôi mộ cổ, nhưng cũng biết chuyện sinh tử không thể đùa giỡn.

Thế là, chân phải của anh ta như bị đóng đinh giữa không trung, tiến không được mà lùi cũng không xong.

Ngay lúc này, Hoa Vinh đột nhiên nhờ vào ánh sáng mạnh của đèn pin, phát hiện hai bên tường mộ thất lại là một bức chạm nổi khổng lồ.

Anh ta nhìn kỹ, trên vách tường bên trái rõ ràng là một con rồng xanh, nhe nanh múa vuốt, khí thế hùng vĩ.

Mà trên vách tường bên phải là một con hổ trắng, ngoan ngoãn nằm phủ phục, sống động như thật.

"Đây… đây là Tả Thanh Long, Hữu Bạch Hổ!" Hoa Vinh thất

thanh kêu lên.

Lý Thấm ở bên cạnh nghe vậy, cũng lập tức ghé sát lại xem.

Cô từ nhỏ đã theo bên cạnh Mạc Kim Hiệu Úy Lý Định Quốc, đối với phong thủy bí thuật cũng biết đôi chút.

Chỉ thấy cô nhìn chằm chằm vào bức chạm nổi, lông mày hơi nhíu lại, như có điều suy nghĩ nói: "Sở đại ca, đây là Tả Thanh Long, Hữu Bạch Hổ, nhưng lại không thấy Chu Tước và Huyền Vũ, lẽ nào ngôi mộ này được thiết kế theo Tứ Tượng Phong Thủy Đại Trận?" Khi ánh mắt cô chạm đến Thanh Long và Bạch Hổ được điêu khắc trên hai bên tường mộ thất, trong đầu cô đột nhiên lóe lên một ý nghĩ.

Trong truyền thuyết, Tứ Tượng Phong Thủy Đại Trận là một loại trận pháp thần bí mượn sức mạnh của Tứ Linh, chuyên dùng để trấn áp âm sát khí trong mộ cổ.

Sở Viễn đứng giữa mộ thất, khẽ gật đầu, theo hướng ánh sáng, cẩn thận quan sát hai bên bức chạm nổi.

Ánh mắt anh như đuốc, dường như có thể xuyên thấu bức tường, nhìn thấy huyền cơ ẩn giấu bên trong.

Trong Tầm Long Quyết có nói: Đất có tứ thế, khí từ tám phương, gò đống bên trái là Thanh Long, bên phải là Bạch Hổ, phía trước là Chu Tước, phía sau là Huyền Vũ.

Chương 480

Bốn tượng này đại diện cho các phương vị và sức mạnh khác nhau, tương hỗ lẫn nhau, tạo thành một hệ thống hoàn chỉnh.

Tuy nhiên, ngôi mộ thất trước mắt dường như có chút khác thường.

Huyền Vũ cúi đầu, Chu Tước bay lượn, Thanh Long uốn khúc, Bạch Hổ nằm phủ phục, hiện tại lại thiếu Huyền Vũ và Chu Tước, dẫn đến trận pháp không ổn định.

Theo Tầm Long Quyết, thế này có khuyết thiếu, phép phải phá tử, thực là nơi đại hung.

"Hổ ngồi chầu là giữ xác, rồng cuộn là chủ bệnh, Huyền Vũ không cúi đầu là cự tuyệt xác, Chu Tước không bay lượn là bay đi." Sở Viễn khẽ niệm những khẩu quyết cổ xưa này, trong lòng càng cảm thấy nơi này không tầm thường.

"Mọi người đi sau lưng tôi, nếu có nguy hiểm, lập tức rút lui!" Sau khi dặn dò mọi người một phen, Sở Viễn lấy ra ô Kim Cương, đi đầu, cẩn thận tiến vào mộ thất.

Khoảnh khắc bước vào tiền thất của ngôi mộ cổ, một luồng khí tức cũ kỹ và bí ẩn như một luồng sức mạnh vô hình, đột ngột ập đến.

Luồng khí tức này mang theo sự lắng đọng của năm tháng và nỗi sợ hãi không tên, khiến người ta không khỏi kính sợ.

Dưới ánh sáng của đèn pin công suất mạnh, cảnh tượng trong ngôi mộ cổ vốn bị bóng tối bao trùm dần dần hiện ra rõ ràng.

Mọi người nhìn kỹ, chỉ thấy ngay phía trước tiền thất là một hành lang trung tâm sâu thẳm và chật hẹp, nối liền với hậu thất.

Mà hai bên hành lang này, mỗi bên đều có một hành lang song song, cũng trông âm u quỷ dị.

Phía dưới hành lang là một hồ nước tĩnh lặng, mặt nước phẳng lặng như gương, tựa như một chiếc đĩa bạc khổng lồ, phản chiếu cảnh tượng âm u xung quanh.

Xung quanh hồ nước, được xếp ngay ngắn từng pho tượng trấn mộ thú có hình thù kỳ lạ.

Những con trấn mộ thú này có đầu như sư tử, nhưng lại mọc sừng hươu, mặt mũi hung dữ, toàn thân vảy lấp lánh thứ ánh sáng quỷ dị.

Mọi người nhìn chằm chằm vào những pho tượng trấn mộ thú kỳ quái này, tim không tự chủ mà đập nhanh hơn.

Mỗi bước tiến về phía trước, đều có thể cảm nhận được ánh mắt của những con trấn mộ thú đó như dính vào người, bám sát theo sự di chuyển của mọi người.

Cảm giác bị theo dõi này khiến người ta rợn tóc gáy, như thể có vô số cặp mắt đang rình rập sau lưng, sống lưng không khỏi lạnh toát.

Dưới sự dẫn dắt của Sở Viễn, nhóm bốn người cẩn thận men theo hành lang trung tâm từ từ tiến lên.

Khi Sở Viễn và những người khác đi được khoảng một nửa hành lang.

Đột nhiên, một tiếng "cạch cạch" nhẹ vang lên, như thể một cơ quan nào đó đã bị kích hoạt.

Ngay sau đó, những pho tượng trấn mộ thú trong hồ nước vốn đứng yên bất động lại như được ban cho sự sống, bắt đầu từ từ di chuyển.

Chỉ thấy động tác của những pho tượng trấn mộ thú này tuy chậm chạp, nhưng lại cực kỳ quỷ dị.

Đầu và thân thể chúng xoay theo bước chân của mọi người, luôn duy trì ánh mắt nhìn chằm chằm vào họ.

Đột nhiên, chỉ nghe một tiếng "vút", từ miệng của những con trấn mộ thú đột ngột bắn ra những mũi tên sắc bén vô cùng.

Những mũi tên này lao ra nhanh như chớp, tốc độ khiến người ta líu lưỡi.

Trong nháy mắt, chúng đã ập đến như mưa về phía Sở Viễn và Bàn Tử trên hành lang.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, ngay khoảnh khắc mũi tên bắn ra, phản ứng của Sở Viễn cực kỳ nhanh nhạy.

Tai anh như radar, ngay khi nghe thấy tiếng tên bay, liền lập tức có phản ứng.

Chỉ thấy anh nhanh tay nhanh mắt mở chiếc ô Kim Cương trong tay, che chắn bản thân và ba người còn lại một cách kín kẽ.

Khi mũi tên ập đến như mưa bão, ô Kim Cương đã phát huy đặc tính phòng ngự vô song, chặn đứng tất cả các mũi tên.

Mặc dù lực xung kích của mũi tên rất lớn, nhưng ô Kim Cương vẫn vững như núi Thái Sơn, không hề rung chuyển.

Sở Viễn cầm ô Kim Cương, từng bước tiến về phía trước, cứng rắn chống lại đợt tấn công, mặc cho những mũi tên không ngừng công kích mặt ô.

Tiếng "đinh đinh đang đang" vang lên, nhưng chúng vẫn không thể xuyên thủng được lớp phòng ngự của ô Kim Cương.

Cho đến khi đợt bắn tên thứ ba kết thúc, những con trấn mộ thú

trong hồ nước không còn bắn tên nữa, đồng thời tự động trở về vị trí cũ.

Thấy đợt tấn công đã dừng, Sở Viễn hạ ô Kim Cương xuống, mặt ô vẫn còn nguyên vẹn, khiến anh rất hài lòng trong lòng, sau đó thu ô lại.

"Đi, tiếp tục đi vào trong, chú ý không được tùy tiện chạm vào bất kỳ thứ gì trong mộ thất!" Nói đến đây, Sở Viễn liếc nhìn Bàn Tử một cái, ý cảnh cáo trong mắt rất rõ ràng, đối với kẻ gặp xui 100% trong mỗi lần đổ đấu này, Sở Viễn cảm thấy cần phải nhắc nhở Bàn Tử cẩn thận, để tránh làm liên lụy mọi người.

Nghe câu này, Bàn Tử sao lại không biết Sở Viễn đang chỉ điểm mình, chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu, giơ hai tay lên tỏ ý mình sẽ không sờ mó lung tung.

Sau khi cảnh cáo mọi người, Sở Viễn cầm đèn pin ánh sáng mạnh, cẩn thận đi về phía hậu thất của ngôi cổ mộ.

Tim hắn đập hơi nhanh, dù sao đây cũng là một nơi đầy rẫy những điều chưa biết và nguy hiểm.

Tuy nhiên, may mắn là quãng đường hơn mười mét này không hề xuất hiện bất kỳ cơ quan nguy hiểm nào, khiến mọi người không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Khi Sở Viễn cuối cùng cũng đến được trung tâm mộ thất, ánh mắt hắn bị một chiếc quan quách bằng đồng khổng lồ thu hút.

Chiếc quan quách này trông vô cùng hùng vĩ, thể tích của nó lớn đến nỗi hai ba người nằm song song cùng lúc có lẽ cũng chứa đủ.

"Chà, không hổ là vương gia!

Lăng mộ được xây dựng theo quy cách chính quy đúng là ghê gớm, riêng cái quan tài này cũng đủ cho hai Bàn gia nằm rồi!" Bàn Tử đứng

bên cạnh, vừa lắc đầu tấm tắc khen ngợi, vừa không ngừng cười.

Trong mắt cậu ta, quan quách càng lớn, đồ tùy táng bên trong chắc chắn càng nhiều.

Mặc dù Thượng Chi Tín bị triều đình Mãn Thanh lúc bấy giờ gọi là loạn vương, nhưng dù sao cũng là vương hầu do triều đình sắc phong, quy cách không thua kém thân vương chính quy.

Sở Viễn cũng cẩn thận quan sát chiếc quan quách bằng đồng này, hắn để ý thấy trên nắp quan tài có khắc những hoa văn rồng tinh xảo, điều này khiến lòng hắn khẽ chấn động.

"Đây là một trong những cổ mộ quan tài rồng, xem ra Khang Hy đế khá coi trọng vị vương gia này, đãi ngộ này ngay cả Thiết Mạo Tử vương cũng không có." "Lão Sở, cậu nói rõ hơn chút đi, cái gì gọi là cổ mộ quan tài rồng?

Lẽ nào loại cổ mộ này không chỉ có một?" Bàn Tử trợn to mắt, vẻ mặt đầy tò mò nhìn Sở Viễn, nóng lòng muốn biết thêm thông tin về chiếc quan quách này.

Sở Viễn biết được những lời đồn này là nhờ vào cuốn kỳ thư mang tên 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》.

Tác giả cuốn sách này là Trương Tam Liên Tử, người được mệnh danh là Mạc Kim Hiệu Úy mạnh nhất trong lịch sử, một mình đeo ba tấm Mạc Kim Phù, có thể nói là danh chấn giang hồ.

Vào thời đại đó, Trương Tam Liên Tử đã đổ đấu vô số lăng mộ, trong đó đặc biệt nhiều là mộ của các vương hầu tướng lĩnh triều Thanh.

Nhất là mộ của các thân vương triều Mãn Thanh, ông ta cũng đã đào vài cái.

Trong số những ngôi cổ mộ này, ấn tượng sâu sắc nhất chính là

tòa cổ mộ quan tài rồng bí ẩn.

Tương truyền, ngôi cổ mộ này do chính Thuận Trị hoàng đế hạ lệnh, dùng đồng và sắt huyền thiết để chế tạo.

Mục đích không chỉ để trấn áp long mạch phong thủy của triều Thanh, mà còn để phá hủy vương khí còn sót lại của nhà Minh.

Bên trong cổ mộ quan tài rồng này, có tổng cộng tám cỗ quan tài, mỗi cỗ đều ẩn chứa những bí ẩn và truyền thuyết vô tận.

Trong đó, nổi bật nhất chính là cỗ quan tài rồng trong truyền thuyết, nghe đồn Nhiếp Chính Vương Đa Nhĩ Cổn đã được hạ táng bằng cỗ quan tài này.

Nó còn được chôn sâu tại nơi có long mạch của Đại Thanh, vĩnh viễn trấn giữ tiềm long bảo huyệt ở khu vực Đông Bắc của Đại Thanh.

Tuy nhiên, điều khiến Sở Viễn cảm thấy bất ngờ là Thượng Chi Tín chỉ là một phiên vương mưu phản.

Ông ta có đức hạnh và tài năng gì mà lại có thể được hạ táng trong một cổ mộ quan tài rồng với quy cách như vậy?

Chương 481

Điều này thực sự khiến người ta khó mà tin nổi.

Sau một hồi suy nghĩ kỹ lưỡng, Sở Viễn mạnh dạn phỏng đoán, nơi này rất có thể là một nhánh của long mạch Đại Thanh.

Hơn nữa, do địa thế và các nguyên nhân khác, nhánh long mạch này đã xảy ra biến dị, từ đó dẫn đến một số hiện tượng bất thường.

Vì vậy, nơi đây cần một vị chiến tướng có oán khí sâu nặng, sát khí ngưng tụ, đồng thời thân phận cũng không được thấp kém, để trấn áp hung sát.

Cuối cùng, người được chọn chính là Thượng Chi Tín, người đã bỏ mạng vì Loạn Tam Phiên!

Nghe xong lời giải thích của Sở Viễn, mọi người không khỏi kinh ngạc, cảm thấy vô cùng mới lạ về câu chuyện liên quan đến cổ mộ quan tài rồng.

Hoa Vinh còn hứng khởi đi một vòng quanh cỗ quan quách khổng lồ, rồi cảm thán: “Thật không thể ngờ tới!

Hóa ra là về cổ mộ quan tài rồng, không hổ danh là một trong tứ đại cổ mộ, quả nhiên danh bất hư truyền!” Từ khi ngành Mạc Kim hưng thịnh, luôn lưu truyền rằng có bốn ngôi cổ mộ khó đổ đấu nhất.

Bốn ngôi cổ mộ này, có cái thì do vị trí địa lý không rõ ràng, khiến người ta khó tìm kiếm; có cái thì do canh phòng nghiêm ngặt, khiến người ta chùn bước.

Trong đó, lăng Tần Thủy Hoàng, Bát vương Mãn Thanh, Nữ đế Võ Chu và mộ Hải Hôn Hầu ở Tây Kinh.

Chưa từng có ai có thể đổ đấu thành công, do đó chúng được

mệnh danh là tứ đại cổ mộ khó nhằn nhất.

Tuy nhiên, trong lòng Sở Viễn rất rõ, tuy bốn ngôi cổ mộ này được cho là khó đổ đấu nhất, nhưng trên thực tế không phải là hoàn toàn không thể phá giải.

Năm xưa, Trương Tam Liên Tử đã từng đổ đấu một ngôi mộ Bát vương của Mãn Thanh, chỉ là cuối cùng đã chạm phải vảy ngược của triều đình Mãn Thanh lúc bấy giờ.

Điều này không nghi ngờ gì là một sự khiêu khích đối với triều đình Mãn Thanh, tự nhiên sẽ bị triều đình truy sát.

Cũng chính vì sự kiện này, phe Mạc Kim đã bị triều đình vây quét, thương vong thảm trọng.

Rất nhiều Mạc Kim Hiệu Úy đã mất mạng trong trận vây quét đó.

Còn những người may mắn thoát được, cũng vì sợ triều đình truy bắt, đành phải ẩn danh mai tích, từ đó biến mất khỏi giang hồ.

"Tôi đếch quan tâm nó là tứ đại cổ mộ hay cổ mộ quan tài rồng gì, hôm nay Bàn gia đây phải mở nó ra bằng được!" Lời nói của Sở Viễn và Hoa Vinh như gió thoảng bên tai, không hề ảnh hưởng đến quyết tâm của Bàn Tử.

Ngược lại, điều đó càng kích thích sự tò mò của cậu ta về những thứ cất giấu bên trong quan quách, khiến cậu ta càng muốn mở ra xem cho bằng được.

Bàn Tử vừa cẩn thận quan sát môi trường xung quanh mộ thất, vừa thầm tính toán làm cách nào để mở chiếc quan quách này.

Sở Viễn đứng bên cạnh, cũng vô cùng hứng thú với chiếc quan quách này, hắn chăm chú nhìn bố cục mộ thất, suy ngẫm về những bí ẩn phong thủy trong đó.

Một lát sau, hắn như chợt nghĩ ra điều gì, lấy từ trong người ra một chiếc la bàn, bắt đầu đi chậm rãi quanh quan quách.

Cùng với bước chân của Sở Viễn, kim chỉ trên la bàn cũng không ngừng xoay chuyển, dường như đang dẫn lối cho hắn tìm kiếm một phương vị đặc định nào đó.

Lông mày Sở Viễn lúc thì nhíu chặt, lúc thì giãn ra, rõ ràng hắn đang dùng la bàn để giải mã thông tin phong thủy trong mộ thất.

"Địa thế của khu mỏ này hơi thấp, bên trái như kiếm, bên phải tựa Cự Môn, long khí tụ mà không tán, rõ ràng đây là một mảnh đất phong thủy bảo địa không thể nghi ngờ." Sở Viễn dừng bước, nói với Bàn Tử và Hoa Vinh.

Nghe Sở Viễn phân tích, mắt Bàn Tử sáng lên, cậu ta xoa tay phấn khích, vội vàng hỏi: "Vậy trong quan quách này chắc chắn có không ít đồ tốt đúng không?" Sở Viễn gật đầu, nói tiếp: "Tuy nhiên, bố cục phong thủy xung quanh quan quách này có chút kỳ lạ, chúng ta vẫn nên cẩn thận thì hơn.

Bàn Tử, đi thắp nến đi." Nói rồi, hắn chỉ về phía góc Đông Bắc.

Bàn Tử nghe vậy, không nói hai lời, nhếch miệng cười, vội vàng lấy nến từ ba lô ra.

Động tác nhanh nhẹn và thành thạo, rõ ràng đối với việc này đã quen tay hay làm, Bàn Tử cầm nến, đi theo hướng tay Sở Viễn chỉ.

Đến vị trí đã định, Bàn Tử từ từ ngồi xổm xuống, cẩn thận thắp nến lên.

Dưới ánh mắt của mấy người, ngọn lửa nến dần bùng lên, ánh sáng yếu ớt trong mộ thất tối tăm trông đặc biệt nổi bật.

Mười hơi thở trôi qua, ánh nến không hề có chút thay đổi nào, lúc này Sở Viễn mới nhìn về phía Hoa Vinh.

Hoa Vinh khẽ gật đầu, từ sau lưng lấy ra hai chiếc móng thăm dò âm khí có buộc dây thừng, khéo léo móc vào một đầu của nắp quan tài.

Bàn Tử thấy vậy, vội vàng đứng cạnh Hoa Vinh, mỗi người một dây, hai tay nắm chặt dây thừng của móng.

Thấy tình hình này, Sở Viễn đưa tay lấy Mạc Kim Phù trên cổ ra ngoài áo, sờ vào Mạc Kim Phù, khẽ nói: "Một sinh hai, hai sinh ba, ba sinh vạn vật là huyền quan.

Âm dương đối nghịch khó dung hòa, sờ vàng không sờ cốt, không phạm dung nhan." "Bàn Tử, mở quan tài!" Ngay khi Sở Viễn vừa dứt lời, Bàn Tử và Hoa Vinh nhìn nhau một cái, rồi đồng thời dùng sức kéo ngược dây thừng lại.

"Két!" Dưới sức mạnh của hai người, nắp quan quách bằng đồng bắt đầu từ từ dịch chuyển, phát ra những tiếng ma sát.

Thấy khe hở của quan quách ngày càng lớn, Sở Viễn lặng lẽ mở chiếc ô kim cương, chắn ngang ngực, đồng thời khẽ gật đầu với Lý Thấm.

Lý Thấm thấy vậy, cũng bắt chước Sở Viễn, mở chiếc ô kim cương của Bàn Tử, đi đến bên cạnh Bàn Tử để bảo vệ hai người họ.

"Kéttt!" Tiếng kim loại ma sát chói tai đột nhiên xé toạc sự tĩnh lặng ngàn năm trong mộ thất, khiến da đầu người ta tê dại.

Cơ bắp trên hai cánh tay Bàn Tử cuồn cuộn như dây leo cổ thụ, gân xanh nổi lên, kéo mạnh sợi dây thừng, kéo nắp quan tài nặng trịch ra một khe hở.

Mỗi lần kéo, đều kèm theo một luồng âm khí lạnh lẽo mang theo bụi bặm mục nát và mùi máu tanh lâu năm từ trong quan quách phả ra.

Bàn Tử thở hổn hển, mồ hôi nhễ nhại trên mặt, hét lên: "Tiểu Hoa,

gắng thêm chút nữa, cái thân béo này của Bàn gia sắp đi đời ở đây rồi.” Ánh mắt Hoa Vinh khẽ động, con dao Tiểu Thần Phong trong tay đang cắt chính xác lớp sơn mài đã đông cứng trên bề mặt quan quách.

Lưỡi dao đi qua đâu, phát ra những tiếng cạo ken két tuy nhỏ nhưng khiến người ta ê răng, lớp sơn mài màu đen nhanh chóng bong ra.

Sở Viễn thấy vậy, liền hít một hơi thật sâu, lồng ngực phồng lên như cái trống, hai cánh tay bộc phát sức mạnh tựa núi lở, đột ngột đẩy mạnh về phía sau!

“Ầm!” Một tiếng động trầm đục vang lên trong mộ thất, nắp quan tài bằng đồng khổng lồ cuối cùng cũng bị lật tung, mất đi điểm tựa và trượt xuống.

Nó đập mạnh xuống nền gạch, làm tung lên một đám bụi.

Bốn chùm sáng đèn pin lập tức hội tụ, tựa như bốn thanh kiếm sắc bén, xuyên thủng lớp bụi mịt mù, ghim chặt vào sâu trong quan quách tăm tối.

Dưới cột sáng, một thân thể hiện ra, đó tuyệt đối không phải là xương khô bình thường.

Đây là một thi thể tàn tạ bị cưỡng ép chắp vá lại, giống như một tạo vật bị thần linh nguyền rủa.

Sọ não lệch vẹo nối với cổ, mấy sợi dây da to và dữ tợn siết chặt vào da thịt.

Xương cổ bị gãy được cố định một cách cưỡng ép, tạo thành một góc độ vặn vẹo đến mức buồn nôn, tứ chi càng thảm không nỡ nhìn.

Từ vai, xương hông bị cắt đứt tận gốc, cũng dùng dây da thô và những chiếc khóa kim loại gỉ sét, trói buộc lại một cách thô bạo.

Toàn bộ thi thể hiện ra một trạng thái kinh hoàng như bị ngũ mã phanh thây xé nát, rồi lại bị cưỡng ép khâu lại.

Đây chính là di hài thảm thương của phản vương Thượng Chi Tín thời Thanh sơ sau khi bị xử cực hình "ngũ mã phanh thây".

Hốc mắt trống rỗng sâu hoắm, trừng trừng nhìn lên trên, lặng lẽ nguyền rủa những kẻ đời sau dám kinh động giấc ngủ ngàn thu của ông ta.

Một luồng khí hỗn hợp giữa mùi xác chết và mùi hôi thối nồng nặc, tựa như một làn sương độc hữu hình, từ trong quan tài phun ra dữ dội, tức thì tràn ngập cả không gian.

"Hít…" Bàn Tử hít một hơi khí lạnh, trong bụng cồn cào, mặt mày tái mét, "Mẹ kiếp… ngũ mã phanh thây… ác thật!" Tuy nhiên, ánh mắt của Sở Viễn lại bị một chiếc hộp báu vật được ôm chặt trên ngực của thi thể tàn tạ này thu hút.

Đó là một chiếc hộp vuông vức, chất liệu không phải vàng cũng chẳng phải ngọc, màu sắc trầm tối, bề mặt không có bất kỳ hoa văn chạm trổ phức tạp nào.

Mặt trước của chiếc hộp, một ổ khóa có kết cấu cực kỳ phức tạp hiện ra, độ tinh xảo và phức tạp của nó vượt xa những gì Lý Thấm từng thấy trong đời.

"Ổ khóa!" Lý Thấm khẽ kêu lên, "Cửu cung tuyền cơ cộng thêm tam tài tử ngọ khấu!

Chương 482

Đây… đây là 'Quỷ công tỏa' đã thất truyền!" Lý Thấm nhận ra kiểu dáng của ổ khóa trên hộp báu vật, nhớ lại các loại khóa trong đầu, bất giác buột miệng nói ra.

Nghe tiếng kêu kinh ngạc của Lý Thấm, Bàn Tử và Hoa Vinh vội vàng cúi xuống nhìn chiếc hộp trên ngực thi thể, mặt lộ vẻ vui mừng.

Xem ra chuyến này không uổng công, cuối cùng cũng có thu hoạch bất ngờ.

"Hửm!" Đèn pin trong tay Sở Viễn đột ngột giơ lên, rọi thẳng vào mặt trong của nắp quan tài bằng đồng đang úp ngược trên mặt đất, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Chỉ thấy, trong ánh đèn mờ ảo, một bức tranh khổng lồ và quỷ dị, hiện ra rõ mồn một dưới ánh sáng mạnh.

Màu sắc của bức tranh vô cùng cổ xưa, miêu tả không phải cảnh tượng nhân gian, mà là núi non sông ngòi trùng điệp, mây mù bao phủ.

Tám cột sáng với hình dạng khác nhau, tựa như tám cây đinh chống trời khổng lồ, cắm sâu vào một long mạch uốn lượn như một con rồng khổng lồ.

Nơi long mạch bị đóng đinh, núi đá nứt toác, địa khí tan rã, hiện ra một dáng vẻ đau đớn giãy giụa vì bị cưỡng ép trấn áp.

Và ở trung tâm được bao quanh bởi tám cột sáng đó, phía trên đầu lâu đang ngẩng lên trong đau đớn của long mạch, lơ lửng một vật!

Vật đó, chính là một chiếc la bàn, hình dáng cổ xưa vuông vức, đường nét gần như giống hệt chiếc hộp trong tay xác khô.

"Bàn Tử, Tiểu Hoa, chiếu đèn!" Nghe giọng điệu nặng nề của Sở

Viễn, Bàn Tử ngẩn ra, sau đó đi đến bên cạnh Sở Viễn, dùng đèn pin chiếu vào bức bích họa trên nắp quan tài.

Lập tức, chiếc la bàn trên bích họa hiện ra, kim chỉ của nó không hề tầm thường, mà là hai con rắn ngọc kỳ dị đang đuổi nhau, đầu cuối nối liền.

Khi la bàn xoay chuyển, hai con rắn ngọc dường như đang lặng lẽ khuấy động ánh sáng xung quanh.

Khiến cho nhật nguyệt tinh thần đại diện cho thời gian trong bức tranh trở nên mơ hồ, phảng phất bị một lực vô hình kéo giãn, trở nên ngưng trệ.

Và ở phía dưới bức tranh, mấy hàng chữ triện cổ ngoằn ngoèo như giun rắn, tựa như lời nguyền được khắc trên đồng: "Tám đinh long mạch, định đỉnh sơn hà.

Chìa khóa thời gian, phong ấn trong la bàn này.

Kẻ tự ý mở, trời đất nghịch loạn, vạn kiếp bất phục!" Sở Viễn đọc từng chữ một, mỗi chữ như gõ vào dây đàn căng thẳng trong lòng các đồng đội: "Một trong tám bảo khí mà Khang Hy dùng để trấn áp long mạch… chiếc la bàn này… nó khống chế, là thời gian?!" Không khí trong mộ thất dường như bị hút cạn trong tích tắc, chỉ còn lại tiếng thở nặng nề của mấy người và những hạt bụi bay lơ lửng trong chùm sáng đèn pin.

"Quan tâm mẹ gì thời gian, có giá là được, Lão Sở, lấy đồ đi!" Bàn Tử là người đầu tiên thoát khỏi cơn chấn động, bản năng khao khát tài sản đã lấn át nỗi sợ hãi, cậu ta liếm đôi môi khô khốc nói.

Ánh mắt Sở Viễn lướt qua chiếc hộp tỏa ra khí tức chẳng lành trong quan tài, rồi lại liếc nhìn bức trấn lăng đồ đáng sợ trên nắp quan tài dưới đất.

Nhưng tên đã lên dây, Mạc Kim đổ đấu, sinh tử phú quý vốn chỉ cách nhau một lằn ranh.

Hắn hít một hơi thật sâu không khí mục nát ngột ngạt, đè nén điềm báo đang trào dâng trong lòng, quát khẽ một tiếng: "Bàn Tử, cậu lấy đi, cầm cho chắc, đừng chạm vào thi thể!" "Xem đây!" Bàn Tử nhếch miệng đáp một tiếng, trong mắt chỉ còn chiếc hộp vuông kia.

Cậu ta cẩn thận khoác khẩu súng tiểu liên ra sau lưng, những ngón tay linh hoạt một cách không tương xứng với thân hình, nín thở từ từ thò vào trong quan tài.

Khi đầu ngón tay chạm vào chiếc hộp lạnh lẽo nặng trịch, một luồng khí lạnh khó tả khiến cậu ta rùng mình một cái.

Cậu ta nghiến chặt răng, hai tay đột ngột dùng sức, cứng rắn bẩy chiếc hộp ra khỏi móng vuốt khô quắt đang siết chặt của Thượng Chi Tín một tiếng "cạch"!

Ngay khoảnh khắc chiếc hộp thoát khỏi sự kìm kẹp của móng vuốt khô!

"Ông!" Một tiếng ông trầm đục, quỷ dị như đến từ Cửu U địa phủ, từ dưới đáy quan tài, cái xác khô bị cưỡng ép khâu lại, đột nhiên chấn động mạnh!

"Rắc!" Những sợi dây da thô ráp trói buộc đầu lâu, tứ chi, như bị một lực vô hình từ bên trong làm đứt phựt, phát ra âm thanh khiến da đầu nổ tung!

Cái đầu lâu trên thân thể được khâu vá đó, đột nhiên ngẩng bật lên, sâu trong hốc mắt trống rỗng, hai điểm sáng đỏ như máu, bất chợt sáng lên.

Một luồng thi khí màu đen hỗn hợp giữa độc thi ngàn năm và mùi hôi thối nồng nặc, tựa như mực tàu hữu hình, từ miệng nó phun ra dữ

dội.

Hướng thẳng vào mặt Bàn Tử, người vừa lấy được chiếc hộp và chưa kịp lùi lại!

"Bàn Tử, lùi lại!" Đồng tử Sở Viễn đột nhiên co lại thành đầu kim, thân hình bùng nổ, tay trái túm lấy cổ áo sau lưng Bàn Tử, dùng hết sức bình sinh giật mạnh về sau.

Đồng thời, tay phải đang nắm chặt chiếc ô kim cương bung ra trong chớp mắt, xòe mặt ô hiên ngang đón lấy luồng thi khí chết người đang phun tới!

"Xèo xèo xèo!" Luồng thi khí đen kịt sền sệt va chạm mạnh vào mặt ô cứng cáp của chiếc ô kim cương, phát ra những tiếng ăn mòn dữ dội đến ê răng.

Lớp vải dầu đặc chế và lưới thép trên mặt ô thậm chí còn bốc lên khói xanh cuồn cuộn với tốc độ mắt thường có thể thấy, nhanh chóng biến đen, mềm nhũn.

Vài giọt độc thi bắn ra rơi xuống viên gạch xanh bên cạnh, bề mặt viên gạch lập tức bị ăn mòn thành những lỗ hổng như tổ ong.

Bàn Tử bị Sở Viễn giật ngửa ra sau, chiếc hộp trong lòng suýt tuột khỏi tay, dọa cậu ta hồn bay phách lạc, vội ôm chặt lấy.

Luồng thi khí hôi tanh lướt qua mặt khiến cậu ta lộn ruột lộn gan, mật xanh mật vàng cũng sắp nôn ra hết.

"Hơ... hơ..." Một âm thanh rợn tóc gáy, như tiếng ống bễ cũ kỹ đang hoạt động, vang lên từ trong quan tài.

Dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người, cái xác tàn tạ với tứ chi đứt lìa trong quan quách, lại dùng một tư thế trái với lẽ thường, bật thẳng dậy từ đáy quan tài!

Chỉ thấy nó phớt lờ sự trói buộc của trọng lực, hai chân đạp mạnh lên thành quan tài, chỉ dựa vào thân thể và những chi thể vặn vẹo để giữ thăng bằng.

Ánh mắt đỏ rực trên cái đầu lâu lệch vẹo, như đèn pha khóa chặt lấy Bàn Tử đang ôm chiếc hộp.

Thi biến, thi biến thật sự, hơn nữa còn là một thi vương oán độc bị người ta dùng bí pháp cưỡng ép khâu lại sau khi bị ngũ mã phanh thây!

"Tổ sư nhà nó!" Bàn Tử sợ mất mật, hét lên một tiếng quái dị, vừa lết vừa bò lùi lại thật nhanh, đồng thời tay chân luống cuống tìm khẩu súng tiểu liên sau lưng.

Cương thi gầm lên một tiếng không phải của con người từ trong cổ họng, thân thể mục nát bộc phát tốc độ kinh hoàng, từ trong quan quách lao vọt ra.

Cánh tay phải đứt lìa vặn vẹo của nó giơ cao lên, năm ngón tay khô quắt như móng chim, mang theo tiếng xé gió chói tai, đâm thẳng vào yết hầu của Bàn Tử.

Tốc độ nhanh đến mức gần như vượt qua giới hạn mà thị giác có thể bắt kịp!

"Hoa Vinh!" Sở Viễn gầm lên, toàn bộ sức mạnh dồn vào cán ô kim cương, thân ô nặng trịch mang theo thế khai sơn liệt thạch, đập mạnh vào cương thi.

Mũi ô xé rách không khí, phát ra tiếng rít trầm đục!

"Keng!!!" Một tiếng va chạm kim loại chói tai vang lên trong mộ thất chật hẹp, trong khoảnh khắc, tia lửa bắn ra tứ tung.

Mũi ô làm bằng thép tinh luyện của chiếc ô kim cương, đập thẳng vào móng vuốt sắc bén mà cương thi vung ra.

Một lực cực lớn theo cán ô truyền tới, Sở Viễn chỉ cảm thấy hai tay chấn động dữ dội, hổ khẩu rung lên đến mức gần như không giữ nổi cán ô.

"Vãi, cái thứ quỷ này lại còn cứng hơn cả thép tinh luyện." Nhìn thân thể cương thi tóe lửa, Bàn Tử kinh ngạc trợn tròn hai mắt, mặt đầy vẻ khó tin.

Dù vậy, cương thi bị cú va chạm mạnh mẽ của Sở Viễn chặn lại, thân hình cũng khựng lại một chút, đôi mắt đỏ rực oán độc nhìn chằm chằm vào Sở Viễn.

Ngay trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch ấy, một bóng người như quỷ mị, lặng lẽ lướt sát đất lao tới.

Hoa Vinh!

Chỉ thấy sau khi nhận được lệnh của Sở Viễn, cả người anh ta hạ thấp xuống, tốc độ nhanh đến mức chỉ để lại một bóng mờ trong mắt mọi người.

Con dao găm Tiểu Thần Phong trong tay, vẽ một đường ánh sáng lạnh lẽo trong bóng tối mà mắt thường gần như không thể bắt kịp.

Toàn bộ chiêu thức không có một động tác thừa nào, chính xác, chí mạng, nhanh như chớp.

"Xoẹt!" Một tiếng động nhẹ, ánh sáng lạnh lẽo lướt qua khớp gối chân trái của cương thi, nơi đã bị chặt đứt rồi lại được khâu lại một cách cưỡng ép.

Thời gian dường như ngưng đọng lại một giây.

Chương 483

Khoảnh khắc tiếp theo, cẳng chân khô quắt còn cứng hơn thép của cương thi, cùng với bàn chân vặn vẹo, đồng loạt đứt lìa khỏi chỗ khâu ở đầu gối.

Vết cắt nhẵn như gương, không một giọt máu chảy ra, chỉ có xương khô gãy nát lộ ra trong không khí.

"Gàoooo!!!" Cũng không biết con cương thi này biến dị thế nào, lại mở miệng phát ra một tiếng kêu thảm thiết đến mức gần như là tiếng người.

Lập tức, thân thể tàn tạ của nó mất thăng bằng, cơ thể to lớn đột ngột ngã chúi về phía trước.

Nhưng dù vậy, sự hung hãn của nó không giảm mà còn tăng lên, cái chân độc nhất còn lại đạp mạnh xuống đất.

Dựa vào một cánh tay và thân thể vặn vẹo để phát lực, cả người nó mang theo sự oán độc càng điên cuồng hơn, một lần nữa lao về phía Sở Viễn đang ở gần nhất.

Gió tanh tưởi phả vào mặt, móng vuốt sắc nhọn móc thẳng vào tim, xét về độ hung ác, nó tuyệt đối được xem là con hung tợn nhất mà Sở Viễn từng gặp.

"Bàn Tử!

Cậu chết rồi à?!" Cơ bắp hai tay Sở Viễn căng cứng như sắt, ghì chặt chiếc ô kim cương, một lần nữa va chạm dữ dội với móng vuốt của cương thi.

Cả người hắn bị lực lượng khổng lồ của cương thi đẩy lùi về sau, đế giày ma sát với nền gạch tạo ra âm thanh chói tai.

“Đến đây!!” Bàn Tử cuối cùng cũng tóm được vũ khí hạng nặng của mình, khẩu súng tiểu liên Chicago!

Chỉ thấy cậu ta đột ngột lộn một vòng sang bên, tránh khỏi phạm vi thi khí mà cương thi phun ra, một gối quỳ xuống, cánh tay to khỏe vững vàng nâng khẩu súng lên.

Họng súng đen ngòm, khóa chặt lấy thân hình đáng sợ đang giằng co với Sở Viễn.

“Đồ chó!

Nếm thử cái này đi!!” Bàn Tử gào lên, ngón tay bóp cò thật mạnh.

“Tạch tạch tạch tạch tạch!” Tiếng nổ đinh tai nhức óc lập tức xé toạc sự tĩnh lặng của ngôi cổ mộ, họng súng tiểu liên phun ra những tia lửa dài nửa thước.

Mưa đạn dày đặc như trút nước đổ xuống, đập mạnh vào lưng, vai, và cả cái chân độc nhất còn lại của cương thi.

“Phụt!” Dưới hỏa lực mạnh mẽ như vậy, lớp da thịt khô quắt đen sì trên người cương thi bị sức công phá dữ dội xé nát, bay tứ tung.

Động tác tấn công của cương thi bị cú đột kích này đánh cho loạng choạng lùi lại, trên người lập tức chi chít những lỗ đạn như tổ ong.

Tuy nhiên, hỏa lực đủ để xé nát một người bình thường này dường như có hiệu quả hạn chế đối với con quái vật thi biến này.

Nó chỉ bị đánh lùi lại, lắc lư, hung quang trong đôi mắt đỏ rực càng thêm dữ tợn, cổ họng phát ra tiếng gầm giận dữ.

Đạn bắn vào xương cốt cứng rắn của nó, lại phát ra tiếng “keng keng” giòn giã, như bắn vào tấm sắt.

“Bắn không thủng?!

Mẹ nó mặc quần sắt à?!” Bàn Tử vừa điên cuồng xả đạn, vừa

kinh hãi hét lớn, vỏ đạn như mưa vàng rơi lách cách xuống chân cậu ta.

"Khớp nối, bắn vào chỗ nối của nó, bắn vào cái cổ vẹo kia!" Sở Viễn chịu áp lực cực lớn, vừa dùng ô kim cương chặn đứng những móng vuốt không ngừng vung tới của cương thi, vừa lớn tiếng hét lên.

Hắn đột ngột đẩy chiếc ô kim cương về phía trước, tạm thời tránh được cương thi, mặt ô thuận thế chém xuống, hiểm hóc chặn được cú quét ngang của nó.

Thấy tình hình này, thân hình Hoa Vinh lại động, anh ta như hình với bóng, trong khoảnh khắc cương thi bị bão đạn áp chế, một lần nữa áp sát vào.

Lần này, mục tiêu của anh ta là bên dưới cái đầu lâu được nối tạm bằng dây da của cương thi, chỗ nối xương cổ yếu ớt và vặn vẹo!

Ánh sáng lạnh của Tiểu Thần Phong như lời thì thầm của tử thần, lặng lẽ nhưng nhanh như chớp, đâm vào đó một cách chính xác vô cùng.

"Rắc!" Một tiếng xương gãy nhẹ, cái đầu lâu lệch vẹo của cương thi đột nhiên gập sang một bên, gần như đứt lìa hoàn toàn.

Ánh sáng đỏ rực trong hốc mắt điên cuồng lóe lên, dường như đã bị trọng thương, động tác có một sự cứng đờ rõ rệt.

"Cơ hội tốt!" Bàn Tử gầm lên, họng súng lập tức hạ thấp, nhắm vào phía sau đầu gối của cái chân độc nhất đang chống đỡ cơ thể cương thi!

"Tạch!" Một loạt đạn chính xác khoan vào cùng một vị trí.

"Rắc!" Một tiếng giòn tan.

Cái chân độc nhất cứng hơn sắt cuối cùng cũng không chịu nổi sự

phá hoại liên tục, gãy lìa từ đầu gối.

Cương thi mất hết điểm tựa, như một khúc gỗ mục bị đốn hạ, thân thể nặng nề đổ ầm xuống đất.

Sở Viễn thấy vậy, trong mắt lóe lên tia sắc bén, nắm lấy cơ hội thoáng qua này.

Hắn đột ngột dùng hết sức bình sinh, dùng mũi ô nặng trịch như một cây búa công thành, nhắm vào vị trí huyệt tích chuy sau tim cương thi, đâm mạnh xuống.

"Phụt!" Mũi ô sắc nhọn của chiếc ô kim cương, mang theo toàn bộ trọng lượng và sức bộc phát của Sở Viễn, đâm sâu vào lưng khô quắt của cương thi.

"Hự…" Cương thi phát ra một tiếng rên ngắn, thân thể co giật dữ dội một cái.

Ngay khoảnh khắc mũi ô của Sở Viễn đâm vào, Hoa Vinh đã lao tới như một con báo săn, ánh sáng lạnh của Tiểu Thần Phong chĩa thẳng vào cái đầu lâu nối với da thịt của cương thi.

"Xoẹt!" Lưỡi dao sắc bén lóe lên.

Cái đầu lâu của Thượng Chi Tín với hốc mắt lóe lên ánh sáng đỏ oán độc, cuối cùng cũng hoàn toàn rời khỏi cơ thể, lăn lóc trên mặt đất.

Hai điểm sáng đỏ rực trên đầu lâu sau khi rời khỏi cơ thể, như ngọn nến trước gió nhanh chóng lập lòe mấy cái, cuối cùng tắt hẳn.

Thân xác không đầu trên mặt đất lại co giật dữ dội mấy cái, cuối cùng hoàn toàn bất động.

Tứ chi và thân thể gãy lìa vương vãi khắp nơi, tỏa ra mùi hôi thối nồng nặc không thể tan đi.

Trong mộ thất, chỉ còn lại tiếng thở hổn hển nặng nề như trâu của mấy người, Bàn Tử phịch một tiếng ngồi bệt xuống đất, khẩu súng tiểu liên vứt sang một bên, thở hổn hển.

Mặt cậu ta đầy mồ hôi và bụi bẩn, thấy cương thi đã chết hẳn, mới nhỏ giọng lẩm bẩm: "Tôi… tôi khốn kiếp… lão tặc Thượng này… chết mấy trăm năm rồi mà còn quậy được thế này… suýt nữa… suýt nữa Bàn gia đây đã đi đời ở đây rồi…" Nhìn con cương thi đã ngã xuống, tan thành bốn năm mảnh, ánh mắt Sở Viễn lóe lên vẻ dò xét.

Thi biến quỷ dị như vậy, đây là lần đầu tiên hắn gặp, trong lòng mơ hồ có một suy đoán, có lẽ liên quan đến chiếc la bàn trên bức trấn lăng đồ.

Hoa Vinh hít một hơi thật sâu, sắc mặt anh ta cũng có chút tái nhợt, lặng lẽ dùng vải lau vết bẩn màu đen trên con dao Tiểu Thần Phong.

Thấy vẻ mặt phức tạp của Sở Viễn, Hoa Vinh cũng không nói nhiều, ánh mắt sáng rực nhìn chiếc hộp báu vật ở không xa bên cạnh Bàn Tử.

Sở Viễn chống ô kim cương đứng vững, sau khi thấy hành động của Hoa Vinh, hắn cũng nhìn sang chiếc hộp bị Bàn Tử vứt sang một bên.

Có lẽ vật phẩm trong chiếc hộp này, có thể giải đáp được những nghi ngờ trong lòng Sở Viễn.

"Yêu muội, Quỷ công tỏa này lai lịch không nhỏ, có mở được không?" Lý Thấm dựa vào vách đá lạnh lẽo, nhịp tim đập mạnh vẫn chưa bình ổn, nghe câu hỏi của Sở Viễn, cô ngẩng đầu cố gắng trấn tĩnh lại.

Cô ép mình rời ánh mắt khỏi cái đầu lâu rợn tóc gáy, nhìn về phía chiếc hộp vuông đầy bụi bặm bên cạnh Bàn Tử.

Là một thợ mở khóa hàng đầu, lòng hiếu thắng đối với Quỷ công tỏa trong cô tạm thời lấn át nỗi sợ hãi.

"Mở được." Giọng cô vẫn còn hơi run, nhưng ánh mắt đã trở lại vẻ tập trung tuyệt đối khi đối mặt với những cơ quan tinh vi.

Sở Viễn liếc nhìn cô một cái, gật đầu.

Bàn Tử lòng còn sợ hãi liếc nhìn tàn hài của cương thi trên mặt đất, dùng chân cẩn thận đá chiếc hộp đến trước mặt Lý Thấm.

Cẩn thận đến mức như thể trên chiếc hộp có một lời nguyền nào đó, lập tức nhận lại một cái lườm nguýt xinh đẹp từ Lý Thấm.

Nhìn chiếc hộp báu vật trước mặt, Lý Thấm không động thủ ngay, cô quan sát kỹ bề mặt hộp trước.

Chương 484

Ngón tay nhẹ nhàng lướt qua những đường vân tinh vi ẩn chứa huyền cơ.

Tiếp đó, cô lấy từ túi bách bảo bên hông ra một cuộn dụng cụ bằng nhiều loại hợp kim quý hiếm, to bằng lòng bàn tay.

Mở ra, bên trong là hàng chục cây kim thăm dò, kim móc, thanh xoay và những miếng lách mỏng như cánh ve với hình dạng khác nhau.

Món nào cũng lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo và tinh xảo.

"Chậc chậc, Tiểu Hoa, thấy chưa, cái này mới gọi là chuyên nghiệp!" Nhìn Lý Thấm nhanh gọn lấy dụng cụ ra, Bàn Tử lập tức ghé lại, quay sang nhìn Hoa Vinh, tấm tắc khen ngợi.

Rõ ràng cậu ta vẫn còn cay cú chuyện đám Tá Lĩnh mở quan tài một cách chuyên nghiệp, kết quả suýt nữa mình bị Thượng Chi Tín phun cho một ngụm khói độc chết tươi.

Hoa Vinh khinh bỉ liếc nhìn Bàn Tử, sau đó chuyển ánh mắt sang Lý Thấm đang xem xét chiếc hộp.

Đối với Lý Thấm, trong lòng anh ta có vài phần bất ngờ, không ngờ mấy tháng không gặp, bên cạnh Sở Viễn lại có thêm một cao thủ.

Chỉ thấy, Lý Thấm ngồi xếp bằng xuống, đặt chiếc hộp lên đùi, điều chỉnh hơi thở, cả người tiến vào một trạng thái "nhập định" kỳ lạ.

Cô dùng một cây kim thăm dò nhỏ nhất, như người mù dò đường, cực kỳ chậm rãi và cẩn thận thò sâu vào ổ khóa của chiếc hộp.

Tai gần như áp sát vào hộp, để bắt được bất kỳ tiếng ma sát cơ

học nhỏ đến không thể nhận ra bên trong.

Thời gian trôi qua từng giây trong mộ thất tĩnh lặng, chỉ có động tác của đầu ngón tay Lý Thấm và thỉnh thoảng là tiếng kim loại va chạm.

Mồ hôi rịn ra từ trán cô, chảy dọc theo gò má tái nhợt.

Bàn Tử nhìn mà không dám thở mạnh, Hoa Vinh cảnh giác canh chừng bóng tối xung quanh.

Sở Viễn thì nắm chặt ô kim cương, ánh mắt quét qua lại giữa chiếc hộp và Lý Thấm, điềm báo trong lòng như trống trận.

Ngũ quan siêu cường khiến hắn đột nhiên cảm thấy một tia bất an mơ hồ, cụ thể là gì thì lại không nói ra được.

Cùng lúc đó, ngón tay Lý Thấm khẽ xoay một trong những thanh xoay.

Đồng thời, một cây kim móc khác với tốc độ mắt thường gần như không thể thấy được, ở sâu trong ổ khóa khều một cái, gạt một cái!

"Cạch cạch" một chuỗi âm thanh như tiếng lên dây của đồng hồ tinh xảo, truyền ra từ bên trong hộp, âm thanh này trong mộ thất tĩnh lặng nghe đặc biệt rõ ràng.

"Thành công rồi!" Bàn Tử nghe thấy âm thanh tuyệt diệu như vậy, lập tức kinh ngạc thốt lên.

Trong mắt Lý Thấm cũng lóe lên một tia sáng như trút được gánh nặng, cơ thể căng cứng hơi thả lỏng.

Ngón tay thon dài của cô nhẹ nhàng đặt lên mép nắp hộp, nín thở, cẩn thận nhấc lên.

Dưới sự chú thị căng thẳng của mọi người, chỉ thấy một luồng ánh sáng màu xanh lam u tối như được hội tụ từ vô số vì sao vụn.

Lập tức từ trong hộp chảy ra, chiếu sáng khuôn mặt mừng rỡ của Lý Thấm, cũng rọi sáng ánh mắt căng thẳng và mong chờ của ba người xung quanh.

Trong hộp lót một lớp vải nhung thiên nga màu tím sẫm, trên đó, lặng lẽ nằm một vật.

Đây là một vật hình tròn cỡ lòng bàn tay, tạo hình cổ xưa nặng nề, chất liệu không phải vàng cũng không phải ngọc, trông như được làm từ mặc ngọc.

Mặt trước của la bàn, viền ngoài khắc đầy những ký hiệu tinh tú và vạch chia phức tạp đến cực điểm, như thiên thư.

Điều thu hút nhất là kim từ của nó, là hai con rắn ngọc đầu cuối nối liền, toàn thân được điêu khắc từ một loại ngọc thạch kỳ dị bán trong suốt.

Lúc này, hai con rắn ngọc đang chậm rãi, lặng lẽ đuổi theo nhau xoay tròn, phảng phất như đang diễn giải vòng tuần hoàn cổ xưa nhất trong vũ trụ.

Nó chính là chiếc la bàn được miêu tả trong bức trấn lăng đồ!

"Trời đất ơi… thật sự… thật sự có thứ này…" Bàn Tử nhìn đến ngây người, lẩm bẩm.

Sở Viễn nhìn chằm chằm vào hai con rắn ngọc đang xoay tròn chậm rãi, lời cảnh báo "chìa khóa thời gian, kẻ tự ý mở vạn kiếp bất phục" trên bức trấn lăng đồ khiến hắn có chút bất an.

Ngay sau đó, dường như cảm nhận được điều gì, cảm giác bất an kia lập tức dâng lên đến đỉnh điểm.

Nghĩ đến đây, hắn đột ngột ngẩng đầu, quát lớn: "Cẩn thận!

Đừng chạm vào nó!

Có thể có…” Lời cảnh báo của hắn chưa kịp nói hết.

Dị biến đột ngột xảy ra!

“Ông!” Một tiếng ông còn lớn và kinh khủng hơn nhiều so với lúc cương thi hồi sinh trước đó, không hề có dấu hiệu báo trước đã làm rung chuyển cả ngôi mộ thất.

Ngay cả những bức tường mộ kiên cố cũng bắt đầu rung chuyển dữ dội, bụi trên trần nhà rơi lả tả.

Ngay sau đó, từ sâu trong bức tường mộ nặng nề đối diện với chiếc quan quách bằng đồng đặt chiếc hộp, truyền đến một tiếng nổ vang.

“Ầm ầm ầm!” Bức tường mộ kiên cố như giấy bỗng nhiên nổ tung vào trong, sụp đổ!

Một cái hố đen hình tròn khổng lồ có đường kính đến vài mét, như cái miệng khổng lồ của một con quái vật, lập tức xuất hiện trước mắt mọi người.

Khói bụi và đá vụn như suối phun trào ra ngoài, một luồng gió hôi thối đến mức buồn nôn ập vào mặt.

“Gàoooo!!!” Một tiếng gầm đinh tai nhức óc, tràn đầy khí tức bạo ngược hoang dã, như sấm nổ từ sâu trong hố đen cuồn cuộn truyền ra.

Sóng âm tác động vào màng nhĩ, khiến khí huyết người ta sôi trào, đầu óc choáng váng.

“Khốn kiếp, lại là thứ quỷ gì nữa đây???” Trong làn khói bụi mịt mù, Bàn Tử cảm thấy mình đứng không vững, vội vàng giơ súng tiểu liên lên, lớn tiếng la hét.

Lời vừa dứt, mộ thất vốn đang rung chuyển, đột nhiên yên tĩnh lại, toàn bộ không khí dường như rơi vào một sự tĩnh lặng chết chóc!

Bàn Tử còn chưa kịp mở miệng, thì phát hiện Sở Viễn, Hoa Vinh và Lý Thấm bên cạnh, đều đang kinh ngạc nhìn mình.

Hoặc nói đúng hơn, là nhìn sau lưng cậu ta!

"Mẹ kiếp!" Bàn Tử thầm chửi một tiếng, cố nén nỗi sợ hãi trong lòng, cơ thể cứng đờ từ từ quay lại.

Lập tức, một đôi đồng tử dọc khổng lồ như đèn lồng, đột nhiên sáng lên từ sâu trong hố đen.

Ánh sáng hung ác, lạnh lẽo đó, mang theo một sự uy nghiêm thần thánh như đang nhìn xuống lũ kiến, lập tức khóa chặt lấy Bàn Tử đang ở gần nó nhất.

Nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng, Bàn Tử vội vàng nín thở, cẩn thận lùi lại.

Cùng với lúc cậu ta lùi lại, một cái đầu lâu to đến mức không tưởng, từ từ thò ra khỏi làn khói bụi và đá vụn.

Mỗi chiếc vảy phủ trên đầu lâu đều to như cái chậu rửa mặt, cái mõm rắn khổng lồ hơi hé ra, để lộ những chiếc răng nanh trắng ởn đáng sợ.

Từng sợi dịch nhầy kịch độc, rơi xuống những mảnh đá bên dưới, lập tức phát ra tiếng ăn mòn "xì xì", bốc lên từng làn khói trắng.

Đây chính là đầu của một con mãng xà khổng lồ!

Ngay khi Bàn Tử đang dè dặt lùi lại, một thân hình to khỏe đến mức khiến người ta tuyệt vọng, mang theo toàn thân vảy giáp.

Từ cái hố khổng lồ vỡ ra từ từ trườn ra, thân rắn khổng lồ ma sát với mặt đất, phát ra tiếng "soạt soạt" khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Độ dài của nó, chỉ riêng phần nhìn thấy được đã hơn mười mét, mà sâu trong hố đen, vẫn còn một phần thân thể không biết dài bao

nhiêu đang ngọ nguậy.

Thân hình to lớn cuộn lại, gần như lấp đầy nửa không gian của chủ mộ thất, mang đến một cảm giác áp bức đến ngạt thở.

Chương 485

Sau đó, nó dùng đôi đồng tử dọc kia, lạnh lùng quét nhìn bốn kẻ xâm nhập nhỏ bé bên dưới.

Một luồng uy áp kinh hoàng từ cấp độ sinh mệnh, như một cây búa nặng hữu hình, đập mạnh vào sâu trong linh hồn của Sở Viễn và Bàn Tử.

Trong lòng Sở Viễn vô cùng chấn động, con mãng xà khổng lồ này chắc chắn là loài dị chủng cổ đại đã nuốt chửng địa khí của long mạch Đại Thanh, tiến hóa thành sinh vật siêu thoát.

Bàn Tử lùi lại trong kinh hãi, mặt không còn chút máu, nỗi sợ hãi tột độ khiến cậu ta gần như không cầm nổi khẩu súng tiểu liên vừa nhặt lên.

Lưng Hoa Vinh áp sát vào vách tường, đồng tử co rút lại, lòng bàn tay cầm Tiểu Thần Phong lập tức ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Đối mặt với sinh vật khổng lồ này, con dao Tiểu Thần Phong chém sắt như bùn của anh ta, nhỏ bé như một cây tăm.

Lý Thấm thì ôm chiếc hộp vừa mở, cứng đờ tại chỗ, ánh sáng xanh lam của la bàn chiếu lên khuôn mặt không còn chút huyết sắc của cô.

Lúc này, Sở Viễn cuối cùng cũng hiểu được cảm giác bất an mãnh liệt trong lòng mình đến từ đâu.

Bức trấn lăng đồ không chỉ trấn áp chiếc la bàn, mà còn trấn áp cả con mãng xà dị chủng cổ đại đã nuốt chửng long mạch, cuộn mình ở đây để bảo vệ bí bảo.

La bàn rời khỏi quan tài, chính là tín hiệu đánh thức kẻ canh gác

cuối cùng này.

Nhìn thân hình khổng lồ, Sở Viễn ước chừng long mạch khí ở nơi này có hạn, nếu không, không chừng thứ này có thể hóa rồng.

Đó mới là sự kinh hoàng thật sự, đối với phạm vi trăm dặm xung quanh, chắc chắn sẽ mang đến một đòn hủy diệt.

"Chuẩn bị liều mạng đi!" Giọng Sở Viễn khàn khàn và quyết liệt, hắn chắn chiếc ô kim cương trước người, hai mắt nhìn chằm chằm vào con mãng xà ở không xa.

Dường như cảm ứng được sát khí trên người Sở Viễn, đôi đồng tử vàng lạnh lẽo của mãng xà quét qua bốn người, cuối cùng dừng lại trên người Sở Viễn.

Một tia tham lam và hủy diệt lóe lên trong mắt nó.

"Gàoooo!!!" Lại một tiếng gầm xé rách không khí.

Đầu rắn khổng lồ như một cây búa công thành, mang theo sức mạnh kinh hoàng có thể nghiền nát núi non, lao xuống cắn xé về phía Sở Viễn.

Tốc độ nhanh như chớp, mõm rắn mở ra, tạo thành một hố đen nuốt chửng mọi thứ, gió tanh lập tức bao trùm lấy Sở Viễn.

Đối mặt với cú tấn công của mãng xà, Sở Viễn lại không né không tránh, hai chân đạp mạnh xuống đất, cả người như một viên đạn pháo lao ra.

Ngay khoảnh khắc mãng xà xuất hiện trước mặt, hắn hiên ngang dùng chiếc ô kim cương đang mở, như một tấm khiên, đập mạnh vào mãng xà.

Đó là phần bên cạnh hàm dưới của loài rắn, khu vực yếu nhất.

"Keng!" Một tiếng va chạm kim loại dữ dội nổ vang.

Sở Viễn cảm thấy mình như đâm vào một đoàn tàu hỏa đang chạy hết tốc lực, hai tay lập tức mất cảm giác, chiếc ô kim cương tuột khỏi tay bay đi.

Nó xoay tròn rồi đập vào bức tường ở xa, cơ thể hắn dưới quán tính, như diều đứt dây bay ngược ra sau.

Hắn đập mạnh vào vách đá lạnh lẽo, trước mắt lập tức lóe lên những đốm sáng vàng, phảng phất như ngũ tạng lục phủ đều đã dịch chuyển vị trí.

Cú va chạm kinh hoàng này tạo ra một luồng gió mạnh, trực tiếp hất bay Lý Thấm ở gần nhất, chiếc hộp tuột khỏi tay cô.

Chiếc la bàn cổ xưa trong hộp lăn ra đất, ánh sáng xanh lam lập lòe trong bụi bặm.

"Lão Sở, Yêu muội!" "Tạch tạch tạch!!!" Thấy cú tấn công của mãng xà đồng thời làm Sở Viễn và Lý Thấm bị thương, Bàn Tử lập tức bộc phát ra sự hung hãn như dã thú.

Mắt cậu ta đỏ ngầu, gầm lên, bóp cò súng tiểu liên đến cùng.

Mưa đạn nóng rực điên cuồng trút xuống đầu và cổ của mãng xà.

"Keng keng keng... phụt phụt phụt..." Mưa đạn dày đặc bắn vào lớp vảy màu vàng sẫm của mãng xà, phần lớn bị bật ra, tóe lên những tia lửa chói mắt.

Nhưng cũng có một số ít viên đạn miễn cưỡng chui vào những khe hở rộng hơn giữa các lớp vảy, làm nổ tung vài đóa hoa máu không đáng kể.

Mấy phát đạn này, không những không làm bị thương con mãng xà, mà còn chọc giận hoàn toàn con quái vật cổ đại này.

Mãng xà bị đau, đột ngột lắc đầu, cái đuôi rắn to khỏe mang theo

tiếng rít xé gió, như một cây roi thép, quét ngang ngàn quân.

"Ầm ầm!" Khu vực Bàn Tử đang đứng, mặt đất bị đập nát, đá vụn như đạn pháo bay tứ tung.

Bàn Tử chỉ kịp hét lên một tiếng quái dị, cả người đã bị sóng xung kích dữ dội hất bay, đập vào bức tường ở đầu kia của mộ thất.

Khẩu súng tiểu liên tuột khỏi tay bay đi rất xa, miệng mũi cậu ta rỉ máu, ngã úp mặt xuống đất, nhất thời không thể cử động.

"Bàn Tử!" Hoa Vinh tức muốn nứt mắt, nhìn cậu ta trong nháy mắt bị trọng thương, một luồng máu nóng xông thẳng lên đỉnh đầu, đột nhiên, anh ta động!

Anh ta ngậm ngược con dao găm Tiểu Thần Phong trong miệng, cả người như một con vượn linh hoạt, lợi dụng những tảng đá lớn vương vãi trong mộ thất làm bàn đạp.

Thân hình vài lần nhảy vọt, lại không thể tin được mà trèo lên được cái đuôi rắn khổng lồ đang tạm thời rũ xuống mặt đất sau cú quét ngang.

Lúc này, trong mắt Hoa Vinh chỉ còn lại sát ý lạnh lẽo, anh ta ôm chặt đuôi rắn, hai chân kẹp chặt.

Con dao Tiểu Thần Phong đang ngậm chặt trong miệng đột ngột được rút ra, hai tay nắm chặt cán dao, dồn toàn bộ sức mạnh và trọng lượng cơ thể vào mũi dao.

Nhắm vào chỗ nối tương đối yếu ớt của các lớp vảy trên đuôi rắn, đâm mạnh xuống, đồng thời dùng hết sức bình sinh kéo mạnh xuống!

"Phụt" Tiểu Thần Phong sắc bén vô song đâm sâu vào thân mãng xà, rạch một đường một vết thương khổng lồ dài gần một mét.

Máu rắn màu đỏ sẫm, đặc sệt và nóng hổi như dung nham, phun ra

như suối.

“Hít ngang!!!” Mãng xà phát ra một tiếng kêu đau đớn kinh thiên động địa, thân hình to lớn vì đau đớn tột độ mà điên cuồng quẫn quại.

Cả mộ thất dưới sự giãy giụa của nó rung chuyển dữ dội như động đất.

Hoa Vinh không thể cố định được nữa, bị lực lượng cuồng bạo này hất bay đi, rơi xuống góc tường không xa Sở Viễn.

Con dao Tiểu Thần Phong trong tay anh ta cũng tuột khỏi tay, rơi leng keng xuống đống đá vụn.

Sự thay đổi chỉ diễn ra trong chớp mắt, Sở Viễn đã hồi phục, hắn cố gắng chống người dậy, khóe miệng còn vương vệt máu.

Hắn lướt mắt nhìn Bàn Tử và Hoa Vinh đang ngã trên đất, rồi lại nhìn chiếc la bàn tỏa ra ánh sáng xanh lam lăn ở xa.

Cuối cùng là con mãng xà, vì đau đớn ở đuôi mà tạm thời rơi vào trạng thái giãy giụa cuồng loạn, đầu rắn khổng lồ điên cuồng đập vào vách mộ.

Mỗi lần va chạm đều khiến cả không gian lung lay sắp sập, đá vụn rơi như mưa.

Cơ hội chỉ có một thoáng!

Phải chặt đầu con mãng xà, chỉ có triệt để phá hủy trung khu của nó, mấy người mới có thể được cứu.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Sở Viễn lập tức khóa chặt vào con dao Tiểu Thần Phong rơi trên đất, hiện tại, đây là vũ khí tốt nhất để giết mãng xà.

Sau khi quyết tâm, ánh mắt Sở Viễn ngưng lại, thân hình di chuyển nhanh như chớp, trong nháy mắt, hắn đã cúi xuống nhặt lấy

Tiểu Thần Phong.

Cùng lúc đó, khóe mắt Sở Viễn liếc thấy Bàn Tử đang ngã trên đất, chỉ thấy Bàn Tử nằm đó không nhúc nhích.

"Bàn Tử, đừng giả chết, mau cho mượn lực, đưa tôi lên!" Sở Viễn thấy vậy, vội vàng quát khẽ, đồng thời chân phát lực, lao mạnh về phía Bàn Tử.

Bàn Tử nghe thấy tiếng gọi của Sở Viễn, đôi mắt đang nhắm chặt đột nhiên mở ra, một cú cá chép bật dậy khỏi mặt đất.

Chương 486

Cậu ta vừa gãi đầu, vừa nở một nụ cười gian xảo, sau đó ngồi xổm xuống đất, vỗ vỗ vào vai mình với Sở Viễn.

Thấy vậy, Sở Viễn hai chân đạp mạnh xuống đất, thân thể bay vút lên, chân phải của hắn chính xác vô cùng đạp lên vai Bàn Tử.

"Lên!" Bàn Tử nghiến răng, phát ra một tiếng gầm nhẹ, dùng hết sức lực còn lại của mình, đột ngột ưỡn người đẩy lên.

Lập tức, một lực đẩy mạnh mẽ truyền đến từ dưới chân Sở Viễn.

Sở Viễn mượn lực từ cú đạp này, cơ thể như bị một bàn tay khổng lồ vô hình ném lên lần nữa, đạt đến một độ cao không thể tưởng tượng nổi.

Trong nháy mắt đã vượt qua cái đầu rắn khổng lồ đang tạm thời cúi thấp xuống vì đau đớn ở đuôi và điên cuồng quẫn quại.

Cơ thể hắn trên không trung duỗi ra như diều hâu, tay phải nắm chặt cán dao lạnh lẽo của Tiểu Thần Phong, ra đòn nhanh như chớp.

Thời gian dường như chậm lại vào khoảnh khắc này, Sở Viễn phảng phất có thể cảm giác được tốc độ của con mãng xà bên dưới cũng chậm đi vài phần.

Chỉ thấy cái đầu khổng lồ như ngọn đồi nhỏ của mãng xà, đôi đồng tử dọc trên đầu đang co rút vì đau đớn và cuồng nộ.

Mõm rắn khổng lồ mở ra, răng nanh trắng ởn.

Chính là bây giờ!

Trong mắt Sở Viễn bùng lên một tia sắc bén, hắn mượn trọng lực khi rơi xuống, sức mạnh của eo và bụng lập tức bộc phát đến cực

hạn.

Cơ thể trên không trung cưỡng ép xoay chuyển, cánh tay phải giơ cao, toàn bộ sức mạnh của cơ thể, vào khoảnh khắc này ngưng tụ tại một điểm sáng lạnh lẽo kia.

"Chết!" Một tiếng gầm chứa đựng sát ý và sự quyết liệt vô tận, như sấm sét nổ vang trong mộ thất.

Ánh sáng lạnh lóe lên.

Tiểu Thần Phong mang theo toàn bộ sức mạnh khi rơi xuống của Sở Viễn, tàn nhẫn vô cùng đâm vào yếu hại ở cổ của mãng xà.

Nơi tương đối yếu ớt, điểm thất thốn nối liền đầu lâu và thân thể!

"Phụt!" Tiếng lưỡi dao đâm vào thịt trầm đục và kinh hoàng.

Tiểu Thần Phong sắc bén vô song, dưới cú đâm hết sức bình sinh của Sở Viễn, ngập sâu đến tận cán.

Máu rắn nóng hổi phun ra như vòi rồng cứu hỏa, lập tức biến Sở Viễn đang ở giữa không trung thành một người máu.

"Hít… ngang…" Tiếng kêu của mãng xà tràn đầy sự đau đớn không thể tin nổi, thân hình to lớn đang quằn quại điên cuồng của nó đột nhiên cứng đờ.

Trong đôi đồng tử dọc đang rực cháy ngọn lửa vàng, ánh sáng như ngọn nến trước gió nhanh chóng lập lòe, dần dần trở nên ảm đạm, cuối cùng tắt ngấm.

Cái đầu rắn khổng lồ, dưới sự chống đỡ của cổ đã bị đâm xuyên hoàn toàn, đột nhiên chùng xuống!

"Ầm ầm!!!" Như một ngọn núi nhỏ sụp đổ, cái đầu rắn khổng lồ dữ tợn đáng sợ, mang theo máu tươi phun như suối, đập mạnh xuống đất.

Chấn động khổng lồ, khiến cả mộ thất một lần nữa rung chuyển dữ dội.

Thân rắn không đầu mất đi sự kiểm soát, vô thức quằn quại lật lộn trong mộ thất, mỗi lần va chạm đều làm vách đá nứt toác, đá vụn bay tứ tung.

Máu rắn đặc sệt nóng hổi, chảy lênh láng trên mặt đất vỡ nát, mùi máu tanh ngột ngạt lập tức khiến tất cả mọi người phải bịt mũi.

Cùng lúc đó, Sở Viễn trong khoảnh khắc chặt đầu bị lực phản chấn khổng lồ hất bay, rơi xuống vũng máu nóng hổi, toàn thân nhuốm máu.

May mà cơ thể hắn đã được siêu cấp cường hóa, sức phòng ngự của thể chất kinh người, sau một hồi vật lộn, cơ thể không có gì đáng ngại.

Bàn Tử nằm bệt trên đống đá vụn bên cạnh thở hổn hển, nhìn cái đầu rắn khổng lồ lăn trên đất, há hốc miệng, trong lòng vô cùng chấn động.

Hoa Vinh dựa vào góc tường, nhìn cái đầu rắn khổng lồ chết không nhắm mắt, vừa định mở miệng, lại động đến nội thương, ho dữ dội.

Lý Thấm ôm bả vai bị thương, loạng choạng đi đến bên chiếc la bàn lăn trên đất.

Lúc này, ánh sáng xanh lam trên chiếc la bàn cổ xưa vẫn đang lưu chuyển, chiếu rọi khắp mặt đất đầy máu tanh.

Thân xác của con mãng xà cuối cùng cũng cạn kiệt sức lực, sau một hồi co giật như hấp hối, nó đổ ầm xuống, hoàn toàn bất động.

Lớp vảy màu vàng sẫm trên người nó mất đi ánh sáng, bao phủ trên thân rắn khổng lồ, dần dần lạnh đi.

Mộ thất chìm vào một sự tĩnh lặng chết chóc, chỉ có mùi máu tanh nồng nặc không tan đi.

Mộ thất vỡ nát như một tu la đồ trường.

Sở Viễn tìm thấy ba lô của mình, trực tiếp dội nước uống lên người, rửa sạch thứ máu bẩn thỉu của con mãng xà.

Thậm chí, hắn còn tranh thủ thay chiếc áo dính máu ở nửa thân trên, nếu không, cảm giác dính nhớp đầy mùi máu tanh này hắn cũng không chịu nổi.

"Khụ… khụ khụ… mọi người… không sao chứ?" Sau khi dọn dẹp sơ qua, Sở Viễn nhìn tình hình trong mộ thất, mở miệng hỏi.

Kết quả vừa mở miệng, đã bị mùi máu tanh bẩn thỉu lan tỏa trong phòng làm cho ho sặc sụa, suýt nữa không nói nên lời.

Bàn Tử lẩm bẩm trong cổ họng một tiếng, coi như đáp lại, Hoa Vinh miễn cưỡng giơ tay lên, yếu ớt vẫy về phía hắn.

Lý Thấm ôm bả vai, đi cà nhắc cẩn thận nhặt chiếc la bàn lăn trên đất lên, cảm giác lạnh lẽo truyền qua lòng bàn tay.

Hai con rắn ngọc ở trung tâm la bàn vẫn đang chậm rãi đuổi theo nhau xoay tròn, phảng phất như trận chiến hủy thiên diệt địa vừa rồi không hề liên quan gì đến nó.

Bất kỳ thời gian nào, trước mặt nó cũng chỉ là một dòng sông vĩnh hằng.

Ánh mắt Sở Viễn lập tức tập trung vào chiếc la bàn tỏa ra ánh sáng xanh lam yêu dị, lời cảnh báo trên bức trấn lăng đồ một lần nữa thiêu đốt thần kinh của hắn.

Bàn Tử cũng cố gắng quay đầu lại, vẻ mặt phức tạp, đủ loại suy nghĩ đan xen trong mắt cậu ta.

Hoa Vinh thì chỉ mệt mỏi nhắm mắt lại, một trận đại chiến đã rút cạn toàn bộ sức lực của anh ta, ngay cả sức để suy nghĩ cũng không còn.

Thái độ không tranh không đoạt này của anh ta, lại khiến Sở Viễn đánh giá cao Hoa Vinh hơn, không hổ là tổng bả đầu của Tá Lĩnh Lực Sĩ, đúng là có khí độ.

Lý Thấm cầm la bàn, đi đến bên cạnh Sở Viễn, từ từ đưa chiếc la bàn trong tay cho hắn: "Sở đại ca, thứ này có chút kỳ quái… tôi thấy chất liệu của nó giống như được làm từ thiên thạch ngoài vũ trụ…" Sở Viễn không chút do dự đưa tay nhận lấy chiếc la bàn cổ xưa, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào hai con rắn ngọc đang xoay tròn chậm rãi.

Chỉ thấy chúng dường như đang đuổi theo thời gian vĩnh hằng, không bao giờ ngừng nghỉ.

Đột nhiên, một cảm giác chóng mặt dữ dội như một làn thủy triều lạnh lẽo ập đến, lập tức nhấn chìm não của hắn.

Hắn chỉ cảm thấy mọi thứ trước mắt bắt đầu mơ hồ, trời đất quay cuồng, phảng phất như cả thế giới đang đảo lộn.

Cơ thể Sở Viễn không tự chủ được mà lảo đảo một cái, hắn khó khăn muốn đứng vững, nhưng hai chân lại mềm nhũn như mất đi điểm tựa.

Hắn từ từ nhắm mắt lại, mí mắt nặng trĩu như bị đổ chì, làm sao cũng không nhấc lên nổi.

Tuy nhiên, ngay khi hắn sắp mất đi ý thức, sâu trong tâm trí hắn đột nhiên lóe lên một tia sáng dịu dàng.

Ánh sáng đó tuy yếu ớt, nhưng lại vô cùng rõ ràng, phảng phất như đang chỉ lối cho hắn trong bóng tối.

Ý thức của Sở Viễn dần dần bị ánh sáng đó thu hút, cơ thể hắn cũng dần thả lỏng.

Ngay khi ý thức của hắn hoàn toàn chìm đắm trong ánh sáng đó, hắn đột nhiên cảm nhận được một luồng năng lượng ấm áp từ bên trong cơ thể trào ra.

Luồng năng lượng này như một dòng suối nhỏ, từ từ chảy trong cơ thể hắn.

Nơi nó đi qua, từ trường vốn hỗn loạn dường như đều được sắp xếp lại, cơ thể Sở Viễn cũng bắt đầu dần dần hồi phục bình tĩnh.

Chương 487

Cuối cùng, năng lượng chảy đến não của Sở Viễn, như một dòng suối trong lành rót vào sa mạc khô cằn, khiến ý thức của hắn lập tức tỉnh táo lại.

"Hộc hộc!" Sở Viễn thở hổn hển, phảng phất như vừa tỉnh dậy từ một cơn ác mộng.

Trán hắn đầy mồ hôi lạnh, làm ướt tóc, như vừa trải qua một thử thách sinh tử.

"Rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Sở Viễn lẩm bẩm, trong đầu vẫn còn vang vọng cảm giác chóng mặt dữ dội và tia sáng dịu dàng kia.

Một lúc lâu sau, hắn mới dần hoàn hồn, nhớ lại những chuyện đã xảy ra trước đó.

Hắn cúi đầu nhìn chiếc la bàn cổ xưa trong tay, hai con rắn ngọc vẫn đang xoay tròn chậm rãi, phảng phất như chưa có chuyện gì xảy ra.

"Đây là thiên thạch, có thể gây ra sự hỗn loạn từ trường trong cơ thể người, từ đó gây ra ảo thuật!" Một ý nghĩ như vậy đột nhiên lóe lên trong đầu Sở Viễn, hắn không khỏi càng thêm tò mò về lai lịch của chiếc la bàn cổ xưa này.

"Cái gì, lại có thể gây ra ảo thuật, không lẽ là thiên thạch trong lăng mộ nữ thần của công chúa Áo Cổ!" Nghe Sở Viễn nói vậy, Bàn Tử lập tức nhớ đến bông hoa bỉ ngạn bằng thiên thạch trong lăng mộ nữ thần cách đây không lâu, thứ đã khiến họ rơi vào ảo ảnh kinh hoàng.

Thứ đó lúc ấy đã bị đập nát, không ngờ trong ngôi cổ mộ của phản

vương Mãn Thanh này, lại có thể phát hiện ra vật phẩm cùng loại.

"Cứ cất đi đã, về tìm viện nghiên cứu kiểm tra." Nói đến đây, Sở Viễn đặt chiếc la bàn cổ xưa trở lại vào hộp báu vật, và giao cho Lý Thấm cất giữ.

Dù sao, ngoài cô ra, không ai có thể mở được loại Quỷ công tỏa này.

Sau một trận kịch chiến, bốn người Sở Viễn thu dọn trang bị, trong không khí vẫn còn vương vấn mùi khói thuốc súng và mùi tanh của con mãng xà khổng lồ.

Bàn Tử cất khẩu súng đi, ánh mắt vừa cảnh giác vừa dò xét hướng về cái động sâu hoắm nơi con mãng xà vừa phá tường lao ra.

Nghĩ đến đây, hắn ì à ì ạch bê một tảng đá vỡ kê dưới chân, cả người gần như dán chặt vào vách đá thô ráp.

Hắn nóng lòng giơ chiếc đèn pin siêu sáng trong tay lên, một chùm sáng trắng chói mắt lập tức chiếu thẳng vào sâu trong động.

Ngay khoảnh khắc chùm sáng quét qua, dị biến đột ngột xảy ra!

Ánh vàng, một vùng ánh sáng vàng rực đến nghẹt thở bỗng nhiên bùng phát từ sâu trong động.

Chỉ thấy nơi ánh đèn chiếu tới, vách đá được bao phủ bởi một thứ màu sắc như mặt trời lỏng đang chảy.

Mạch khoáng vàng khổng lồ lộ ra, sừng sững uy nghi mà tráng lệ như một con rồng khổng lồ đang say ngủ dưới lòng đất, tỏa ra ánh vàng rực rỡ chói mắt.

Toàn bộ hang động lập tức bị nhuộm thành một điện đường vàng nóng chảy, ánh sáng thậm chí còn tràn ra khỏi cửa động, chiếu rọi khuôn mặt Bàn Tử thành một màu vàng óng.

“Mẹ nó chứ!!!” Bàn Tử như bị luồng kim quang đột ngột này làm bỏng rát, chiếc đèn pin suýt nữa tuột khỏi tay.

Mắt hắn trợn tròn, cổ họng phát ra một tiếng hét chói tai không giống tiếng người: “Mỏ vàng!

Đúng là mỏ vàng thật mà!” Dù Bàn Tử tự cho mình là người từng trải, xuống đấu cũng đã thấy không ít vàng bạc.

Nhưng cảnh tượng hùng vĩ như thế này, cả một ngọn núi được đúc từ hoàng kim, đã hoàn toàn phá vỡ giới hạn nhận thức của hắn.

Ánh vàng đó đại diện cho một biển cả của cải, đủ để khiến linh hồn của bất kỳ kẻ phàm tục nào cũng phải run rẩy.

Hoa Vinh nghe thấy tiếng gào lạc giọng của Bàn Tử, lập tức lao đến bên cạnh, đỡ lấy hắn đang suýt ngã khỏi tảng đá.

Ánh mắt anh ta vội vã nhìn vào sâu trong hang động đang tràn ngập ánh vàng.

“Hít…” Chỉ một cái nhìn, vị thủ lĩnh Tá Lĩnh thực lực siêu quần này cũng không kìm được mà hít một hơi khí lạnh, luồng khí lạnh chạy thẳng vào phổi.

Trong tầm mắt, đâu đâu cũng là những mạch khoáng vàng chưa qua điêu khắc, uốn lượn chồng chất trong các tầng đá.

Thân hình vạm vỡ của Hoa Vinh bất giác run lên nhè nhẹ, tâm trí chấn động trước khối tài sản khổng lồ vượt xa sức tưởng tượng này.

Trong đầu anh ta lúc này chỉ có một ý nghĩ duy nhất đang điên cuồng gầm thét, chấn động đến màng nhĩ ong ong: Tự do tài chính.

Không chỉ là tự do tài chính cho một mình Hoa Vinh anh ta, mà là mỗi một huynh đệ Tá Lĩnh cùng anh ta đầu đường xó chợ, đều sẽ vì thế mà thay đổi vận mệnh.

“Quả thật là nơi có long mạch!” Sở Viễn ngưng mắt nhìn mỏ vàng lấp lánh trong động, không khỏi thầm cảm thán: “Tiểu Hoa, báo cho chính quyền đi, tin tức này chắc chắn không giấu được đâu.” Giọng Sở Viễn rất bình tĩnh, muốn tự ý khai thác mỏ vàng dưới sự giám sát nghiêm ngặt của chính quyền chẳng khác nào nói chuyện hoang đường.

Nghe lời Sở Viễn, Bàn Tử và Hoa Vinh như bị một gáo nước đá dội từ đầu đến chân, toàn thân lạnh toát.

Bọn họ vốn còn tràn đầy kỳ vọng vào mỏ vàng này, ảo tưởng có thể kiếm được một món hời lớn.

Thế nhưng, hiện thực lại tàn khốc như vậy, trong nháy mắt đập tan giấc mộng đẹp của họ.

Lý Thấm nhìn vẻ mặt như sắp vắt ra nước đắng của Bàn Tử và Hoa Vinh, không nhịn được mà “phì” một tiếng, mỉm cười duyên dáng.

“Bàn ca, với công lao phát hiện mỏ vàng và long mạch, đủ để anh sắm một căn tứ hợp viện hoành tráng, vững vàng làm một ‘Bàn gia’ rồi.” Lời này như một liều thuốc trợ tim, vẻ mặt khổ qua trên mặt Bàn Tử cuối cùng cũng bớt đi vài phần, ánh sáng trong đôi mắt nhỏ lại bắt đầu linh hoạt trở lại.

Con ngươi hắn đảo một vòng, như thể thông suốt điều gì đó, bỗng đập mạnh vào đùi: “Hê!

Sao mình lại quên mất chuyện này nhỉ!” Dứt lời, thân hình béo mập của hắn lại bộc phát sự linh hoạt đáng kinh ngạc, trực tiếp nhảy xuống từ cửa động.

Trong động vang lên một tràng tiếng lạch cạch lạch cạch, xen lẫn tiếng thở hổn hển vì gắng sức của Bàn Tử.

Chẳng mấy chốc, chỉ thấy Bàn Tử nghiến chặt răng, dùng hết sức bình sinh, đẩy một vật to bằng quả bóng rổ lên trên.

Đó là một khối quặng có hình dạng bất quy tắc, nhưng toàn thân lấp lánh ánh vàng quyến rũ.

Chỉ thấy Bàn Tử vừa kéo vừa lê, cuối cùng cũng đưa được khối "vàng cục" nặng trịch đó ra ngoài động, còn mình thì mệt đến mức ngồi bệt xuống đất.

Hắn nhìn ánh mắt có phần kinh ngạc của Hoa Vinh và Lý Thấm, đắc ý vung tay, chỉ vào cửa động: "Nhìn cái gì mà nhìn, đừng có dè bỉu Bàn gia thế chứ, loại 'vụn quặng vỡ' phẩm cấp này, mẹ nó bên trong đầy rẫy." Hoa Vinh vốn còn đang chìm trong nỗi thất vọng to lớn vì "của cải ngay trước mắt mà không thể chạm tới".

Lúc này nhìn khối "tang chứng" nặng trịch, vàng óng trong lòng Bàn Tử, lại nghe tuyên ngôn "đầy rẫy" của hắn.

Cả người như được khai sáng, mắt đột nhiên sáng lên kinh người!

Vẻ cay đắng trên mặt lập tức được thay thế bằng một cảm giác "thông suốt" tột độ, thì ra, quy tắc là chết, người là sống!

Loại "tiện tay dắt dê" linh tinh này mới chính là "tiền an ủi" thực tế nhất lúc này. .....

Mãi cho đến khi cùng mọi người men theo con đường mỏ bỏ hoang, bước ra khỏi lối vào âm u của núi Đoàn Tử, Lý Thấm vẫn còn như đang mơ.

Ánh sáng chói chang khiến cô bất giác nheo mắt lại, tuy nhiên, cảnh tượng trước mắt còn khiến cô hoảng hốt hơn cả ánh mặt trời.

Chỉ thấy Bàn Tử và Hoa Vinh, cùng sáu gã đàn ông Tá Lĩnh còn sống sót, ai nấy đều nở nụ cười gần như cuồng hỉ.

So với dáng vẻ chật vật, tuyệt vọng trong cổ mộ trước đó hoàn toàn như hai người khác nhau.

Lưng ai cũng oằn xuống vì một chiếc gùi cực lớn, nhét đầy những khối quặng hình thù kỳ dị, nặng trĩu.

Lý Thấm nhìn đội ngũ chở đầy "chiến lợi phẩm", nhất thời không biết nên phản ứng thế nào.

Sở Viễn không biết từ lúc nào đã lặng lẽ đi đến bên cạnh cô, ánh mắt bình tĩnh rơi trên gò má có phần ngơ ngác của Lý Thấm.

Giọng anh rất trầm, mang theo một chút thương cảm khó có thể nhận ra: "Đi thôi, trận này Tá Lĩnh đã mất mấy chục mạng người, chút đá này coi như là một ít bồi thường, một ít tiền tử tuất." Anh dừng lại một chút, giọng nói nhẹ hơn, "...cũng là thứ họ dùng mạng đổi lấy, xứng đáng được nhận." Lý Thấm nghe vậy, tim bất chợt run lên, cô mím chặt môi, không nói gì, chỉ gật đầu thật sâu.

Cảm giác hoang mang và khác lạ do những khối quặng đó mang lại, vào khoảnh khắc này đã được thay thế bằng hiện thực nặng nề và một chút thấu hiểu.

Đúng vậy, những khối vàng nặng trịch này là sự bồi thường nhuốm máu, là chỗ dựa mỏng manh để những người còn sống sót tiếp tục sống.

Đoàn người bước đi nhẹ nhàng men theo núi Đoàn Tử, bất ngờ gặp được đội tìm kiếm do Tiểu Ngũ của Tá Lĩnh sắp xếp cẩn thận.

Chương 488

Dưới sự sắp xếp của Hoa Vinh, Sở Viễn và những người khác nhanh chóng lên xe, phóng nhanh rời khỏi núi Đoàn Tử, tiến về phía huyện lỵ.

Sau một hồi di chuyển, chiếc xe cuối cùng cũng đến huyện lỵ.

Sở Viễn và những người khác xuống xe, sau khi cảm ơn người dẫn đường Trương Bách, ba người không dừng lại lâu, lập tức lên đường trở về.

Bởi vì Sở Viễn nhận được điện thoại của Cổ Sai, có một vị cố nhân đã lâu không gặp đang đợi họ ở tứ hợp viện của anh.

Vốn dĩ Sở Viễn còn muốn hỏi là ai, không ngờ Cổ Sai vốn thật thà lại trái với thường lệ, vội vàng cúp máy.

Một loạt hành động này khiến Sở Viễn đầu óc mơ hồ, không còn cách nào khác, đành phải kéo Bàn Tử và Lý Thấm tức tốc lên đường.

Thủ đô, trong đình nghỉ mát ở sân giữa tứ hợp viện của Sở Viễn.

Ánh nắng buổi chiều, xuyên qua những cành lá đan xen của giàn nho cổ trong tứ hợp viện, tỏa ra một chút lười biếng.

Một bóng hình xinh đẹp, cứ thế không chút gò bó mà ngả người trên chiếc ghế mây cũ trong sân.

Thân thể cô lún sâu vào lưng ghế đan bằng tre, đôi mắt nhắm lại khoan khoái, dáng vẻ thoải mái tự tại như thể cô mới là chủ nhân của nơi này.

Sở Viễn vừa bước vào sân giữa, nhìn thấy bóng hình này, bước chân liền khựng lại.

Ánh mắt rơi trên bóng người nhàn nhã trên ghế mây, mày khẽ nhíu lại một cách không dễ nhận ra.

"Hải Yêu!" Bàn Tử tháo cặp kính râm màu trà che gần hết nửa khuôn mặt xuống, đảo đôi mắt ti hí.

Ánh mắt như đèn pha quét qua lại giữa Sở Viễn và chiếc ghế mây.

"Tôi còn đang nói là hồng nhan tri kỷ nào mà khiến Lão Sở phải cuống cuồng chạy về như lửa đốt sau mông, chậc, thì ra là đại mỹ nữ Dịch Táp ghé thăm!" Nghe thấy giọng điệu trêu chọc bỉ ổi của Bàn Tử, bóng người trên ghế mây từ từ cử động.

Cô không vội đứng dậy, mà lười biếng vươn một cái vai để lộ đường cong quyến rũ, như một con mèo đang sưởi nắng.

Sau đó cô mới từ tốn ngồi thẳng dậy, những ngón tay thon dài tùy ý vén một lọn tóc mai bên tai, để lộ ra khuôn mặt xinh đẹp với một nụ cười.

Đó chính là Dịch Táp, người được mệnh danh là thủy yêu số một của vùng nước Tam Giang.

Khóe môi cô cong lên một đường cong như cười như không, ánh mắt long lanh, nhẹ nhàng rơi trên người Bàn Tử, trêu chọc nói: "Ha ha, Bàn gia nói gì vậy, nghe nói chuyến đi Đông Bắc lần này, Bàn gia đã tìm được một bảo huyệt ghê gớm lắm phải không?

Chắc hẳn đã thu được bảo bối tuyệt thế gì rồi, sao, không lấy ra cho tiểu muội đây mở mang tầm mắt, học hỏi thêm à?" Nghe giọng điệu ba phần cười cợt bảy phần châm chọc của Dịch Táp, lại nhìn bộ dạng nháy mắt ra hiệu chỉ sợ thiên hạ không loạn của Bàn Tử.

Sở Viễn chỉ cảm thấy một cảm giác bất lực và hơi phiền não quen thuộc xông thẳng lên thái dương.

Không đợi Bàn Tử mở miệng, Dịch Táp đột nhiên chuyển ánh mắt

sang Lý Thấm đứng sau lưng Sở Viễn, trên mặt thoáng qua một tia kinh ngạc.

Chỉ thấy cô bước những bước nhỏ, vòng qua người Sở Viễn, khoan thai đi về phía Lý Thấm, nắm lấy bàn tay nhỏ của cô, cười nói: "Vị muội muội này trông quen quá, nghe nói muội muội còn là cao đồ của Phong Oa Sơn, hôm nào nhất định phải chỉ giáo cho tỷ tỷ nhé." Nhìn Dịch Táp tự nhiên như người nhà, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lý Thấm đỏ bừng, đối mặt với một Dịch Táp nhiệt tình như vậy, nhất thời không biết nói gì.

"Nói đi, vội vàng gọi chúng tôi về như vậy, có chuyện gì xảy ra sao?" Sở Viễn nhìn Dịch Táp, nghiêm túc hỏi.

Nếu không phải có biến cố gì lớn, Dịch lão tà sẽ không vội vã tìm anh như vậy.

"Xoảng" một tiếng, một vật bị Dịch Táp đập mạnh lên bàn đá bên cạnh Sở Viễn.

Đây là một mảnh vỡ bằng đồng xanh, to bằng lòng bàn tay, mép đầy những vết gãy lởm chởm, như bị một lực cực lớn xé toạc ra.

Mảnh vỡ phủ đầy rỉ đồng màu xanh đậm, khắc những hoa văn cổ xưa và phức tạp.

Nổi bật hơn cả là mấy đường nét màu vàng sẫm tạo thành một phù văn không hoàn chỉnh, nhưng vẫn có thể lờ mờ nhận ra hình dáng.

Nhìn mảnh vỡ trước mắt, Sở Viễn hơi nheo mắt lại, phù văn trên mảnh vỡ lại có vài phần tương tự với chiếc la bàn từ trong mộ Thượng Chi Tín.

Đáng tiếc là chiếc la bàn đó đã được Sở Viễn giao cho Hoa Vinh, nhờ anh ta giao cho chính quyền để kiểm tra chất liệu và năng lượng bên trong.

“Duệ?” “Lão Sở, hình như đây là chữ Duệ thì phải, chất liệu này trông quen quen, không lẽ là?” “Không sai, mảnh đồng xanh này, hẳn là đến từ một trong tám ngôi cổ mộ dùng để định sơn hà của tám long mạch thời Thanh.” Nghe Sở Viễn nói vậy, Dịch Táp đột ngột ngẩng đầu, cô nói từng chữ một: “Đây là thứ tìm thấy trong mộ của Duệ Thân vương Đa Nhĩ Cổn thời Thanh!” Bàn Tử nghe vậy, lập tức nhìn Dịch Táp với vẻ mặt đầy nghi ngờ, chuyện này cũng quá trùng hợp rồi, bọn họ chân trước vừa tìm thấy mộ của Thượng Chi Tín.

Kết quả, Dịch Táp chân sau đã mang đến tin tức về một ngôi mộ thân vương khác, rõ ràng là có âm mưu!

Sở Viễn nhìn mảnh đồng xanh trên bàn đá, ánh mắt cuối cùng dừng lại ở chữ “Duệ” bằng tiếng Mãn chói mắt đó.

“Mộ...

ở đâu?” Giọng Sở Viễn không lớn, nhưng như một viên sỏi nặng, phá tan không gian tĩnh lặng trong sân, khuấy động những gợn sóng vô hình.

“Chính là ở” Dịch Táp hít một hơi thật sâu, thốt ra bốn chữ kinh thiên động địa, “Dưới đáy Hoàng Hà!” Dưới đáy Hoàng Hà?

Nơi đó là địa bàn của Đinh Vũ Vũ Điệp, cũng không biết Dịch Táp làm cách nào mà lấy được mảnh vỡ này.

Sở Viễn nhìn Dịch Táp với vẻ nghi ngờ, có chút tò mò tại sao người đến không phải là Đinh Vũ Vũ Điệp.

Bàn Tử cũng kinh ngạc há hốc mồm, quên cả ngậm lại.

Yết hầu anh ta chuyển động một cái, rồi mở miệng hỏi: “Vị trí cụ thể ở đâu?” Dịch Táp nghe hai người hỏi, trong lòng khẽ động, rồi nói rất nhanh: “Dưới hẻm Long Môn khoảng ba mươi dặm, ở Lão Quỷ Loan.

Do Hoàng Hà đổi dòng, nước xói mòn làm lộ ra một khe nứt trong tầng đá dưới lòng sông.

Đinh Vũ Vũ Điệp tình cờ dẫn người đi đào vàng, thấy dưới sông có điểm khác thường nên đã lặn xuống, rồi đụng phải cái thứ quái quỷ này!" "Lão Quỷ Loan…" Bàn Tử hít một hơi khí lạnh, "Chỗ đó, xoáy nước có thể nuốt chửng thuyền, đá ngầm còn sắc hơn dao." Là một người đổ đấu nhiều năm, thời trẻ Bàn Tử thường xuyên đi lại hai bên bờ Hoàng Hà, đối với địa lý và cổ mộ gần đó rõ như lòng bàn tay.

"Nước có hung dữ đến đâu, mộ có hiểm đến đâu, tôi cũng phải đi!" Nói đến đây, Dịch Táp đột nhiên quay sang Sở Viễn, trong mắt mang theo sự khẩn cầu.

"Sở Viễn, tôi đã tra dã sử, triều Mãn Thanh khi vào làm chủ Thăng Long đã dùng phương pháp phong thủy cắt đứt long mạch để chiếm lấy vận khí của Thăng Long.

Ngôi mộ dưới đáy Hoàng Hà này cũng chỉ là một trong số đó thôi, quan trọng là Đinh Vũ Vũ Điệp bị mắc kẹt trong đó, tôi nhất định phải đi cứu cô ấy!" Dịch Táp trong lòng hiểu rõ, ngôi mộ dưới đáy Hoàng Hà dường như có thể di động, hiện giờ tung tích không rõ, Đinh Vũ Vũ Điệp cũng không biết sống chết ra sao.

Muốn tìm được mộ huyệt của Duệ Thân vương dưới Hoàng Hà, chỉ có Mạc Kim Hiệu Úy Sở Viễn, người giỏi tầm long phân kim, mới có thể làm được.

Sở Viễn không trả lời cô ngay lập tức, với bản lĩnh thủy yêu của Đinh Vũ Vũ Điệp, cổ mộ tầm thường dù có thể nhốt được cô ấy, cũng không thể làm cô ấy bị thương.

Ngược lại, những hoa văn trên mảnh đồng xanh mà Dịch Táp tìm được, trông có vẻ quen mắt.

Giống với những hoa văn trên chiếc la bàn bí bảo mà anh đã liều mạng mang ra từ mộ Thượng Chi Tín.

Rất rõ ràng, đây cũng là một trong tám món bí bảo mà Thanh triều năm đó dùng để đóng đinh long mạch, trấn áp sơn hà.

Một trong những bí bảo dùng để trấn áp tám long mạch của Thăng Long, tám ngôi cổ mộ này, giống như tám chiếc đinh độc treo trên mệnh mạch của An Lạc.

"Yên tâm đi, Đinh Vũ Vũ Điệp chắc chắn phải cứu, còn việc tìm vị trí cổ mộ cụ thể thế nào, cần để tôi suy nghĩ đã!" Nghe Sở Viễn nói vậy, vẻ mặt vốn đang căng thẳng của Dịch Táp lập tức giãn ra. .....

An ủi Dịch Táp xong, Sở Viễn không dám chậm trễ chút nào, sau khi ra ngoài liền tức tốc đi tìm Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha thấy Sở Viễn vội vã tìm đến, không khỏi thầm thắc mắc, không biết Sở Viễn có chuyện gì cần tìm mình.

Sở Viễn cũng không vòng vo, đi thẳng vào vấn đề: "Đại Kim Nha, tôi có vài việc cần ông giúp, và phải hoàn thành trước ngày mai, làm được không?" Đại Kim Nha nghe vậy, mặt lộ vẻ khó xử, ông ta còn chưa biết Sở Viễn giao việc gì, thời gian gấp như vậy, trong lòng ông ta thật sự không chắc chắn.

Tuy nhiên, khi ông ta thấy khoản phí đi lại hậu hĩnh mà Sở Viễn chuyển khoản, mắt ông ta lập tức sáng lên, liền vỗ ngực nói: "Sở gia, ngài yên tâm, làm việc cho ngài, tôi dù có phải lên núi đao xuống biển lửa cũng không từ nan, ngày mai nhất định sẽ lo liệu ổn thỏa cho ngài!" Bàn Tử đứng bên cạnh, nhìn thấy tất cả, không khỏi thầm nghĩ: "Lão Sở à, cậu đưa cho Đại Kim Nha nhiều tiền như vậy để ông ta chạy việc, tôi cũng có thể giúp cậu chạy vặt mà, hồ đồ quá!" Ngay lúc Bàn Tử đang suy nghĩ lung tung, Sở Viễn đột nhiên quay đầu lại, nhìn anh ta nói: "Bàn Tử, cậu đừng nghĩ lung tung nữa, có một chuyện cần

nói với cậu, chuyện này tôi đã suy nghĩ rất lâu rồi, đã đến lúc phải giải quyết dứt điểm." Bàn Tử lập tức trong lòng kinh ngạc không yên, không biết cái gọi là "giải quyết dứt điểm" của Sở Viễn có ý gì.

Anh ta nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Sở Viễn, trong lòng càng thêm bất an.

Khi Sở Viễn cuối cùng cũng mở miệng nói, Bàn Tử trợn to mắt, hét lên với vẻ mặt không thể tin được: "Không được!

Tôi tuyệt đối không đồng ý!"